

Giới thiệu Lành Cung Thái Tử Phi

Nàng phải gả tới một nước xa xôi để cầu thân hòa hôn sự với thái tử nước đó nhưng hẳn đã có người trong lòng mình. Ngày tân hôn hẳn không muốn viên phòng nàng phải dùng máu tươi của mình để thế lạc hồng hũ đi cung sa trên người mình.

Nàng chịu nhiều đau khổ khi hẳn cười rất nhiều thiếp, bỏ mặc nàng trong hoàng cung lạnh lẽo, khi Hoàng hậu biết đã bắt hẳn với nàng viên phòng nhưng đổi lại nàng bị hẳn cưỡng bạo, đã vậy khi nàng mang thai hẳn lại bắn nàng uống thuốc phá thai.

Còn đau lòng nào hơn như thế, nàng một mình chống chọi với hậu cung của hẳn, trái tim nàng gần như đã chết, hẳn còn quá đáng hơn khi tống nàng vào lãnh cung liệu cuộc đời nàng sau đó sẽ như thế nào mời các bạn đón đọc tiếp theo truyện Lành Cung Thái Tử Phi.

Bạn đang đọc truyện *Lành Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lưỡng quốc liên minh

Đại diện một màu vàng nguy nga lộng lẫy, vài tên đại thần cúi người trong tay cầm bản tấu bản hạ xin đợi, Hoàng giả nam nhân đã trung niên trang nghiêm ngồi ở án bàn sau, mi gian anh tuấn có một dấu vết nhân nhạ, cầm trong tay một bản văn án chăm chú đọc. “Như thế nào, mỗi người đều nói đang có bệnh! Trên trăm vị thiên kim tiểu thư, tập thể cáo bệnh!” Bỗng nhiên, hẳn bắt đầu giận dữ. “Hoàng thượng bớt giận, thần làm việc không nghiêm, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!” Vài tên đại thần bị con tức giận làm kích thích, vội vàng quỳ xuống lĩnh phạt. “Cùng các người không quan hệ, trăm cũng hiểu ái nữ bọn họ sốt ruột, chỉ là dù sao lưỡng quốc đàm hôn, nếu là không thích đáng xử lý, chắc chắn quan hệ liên chuyển biến xấu lẫn nhau, bọn họ ai cũng không muốn đem nữ nhi đến như vậy địa phương xa xôi, trăm có thể lý giải.” Hẳn đau đầu – xoa huyệt thái dương, nhân nhạ nói. “Hoàng thượng cũng không cần lo âu, đặc phái viên tới quốc gia của ta cũng bất quá mấy ngày, vẫn có thời gian xử lý, tin tưởng nhất định sẽ tuyển được thiên kim tiểu thư thích hợp làm hòa thân công chúa cùng Huy quốc liên minh.” “Trăm không có con nói dòng, nếu không cũng sẽ không ra hạ sách này, trăm cũng không muốn ép buộc gia môn, chỉ là tình thế bức bách.” “Thần hiểu hoàng thượng khổ tâm, Hoàng thượng vì nước vì dân, đêm ngày vất vả, là một đời mình quân.” “Nịnh nọt – nói trăm nghe hơn nhiều, nói nữa vô ích, ngày mai, các người đi với các thiên kim thế gia tuyên tiến lai, trăm nghĩ tự mình sàng chọn.” “Thần lĩnh chỉ.” “Không có việc gì các người liền đi xuống trước đi, tăng số người nhân thủ bảo vệ sứ quán, nhất định phải thanh đặc phái viên chiếu cố họ.” “Là, Hoàng thượng.” Sau đó thì lễ, các đại thần thối lui khỏi Kim Loan điện. “Hoàng thượng thật là một minh chủ, đáng tiếc đến nay vô con nói dòng, này ngược lại thành... chuyện tình đáng lo.” Trong đó một tên đại thần thở dài đạo. “Hoàng thượng đối Dục Vương phi thật sự là tình chân nghĩa trọng, nhưng lại vì nàng nhẫn nại nhiều năm như vậy.” “Hur, nhỏ giọng đi, từ nửa năm trước Dục Vương vợ chồng qua đời, hiện tại tên của bọn họ đã thành kiêng kỵ, nếu là để cho người khác nghe được ta và người ở chỗ này nghị luận, nhất định sẽ ——” vừa nói, người nọ lấy tay tại trên cổ lau thoáng cái, ánh mắt hoảng sợ. “Không có việc gì, dù sao hiện tại không ai, ta cảm giác được Hoàng thượng thật sự rất thương cảm, năm đó Dục Vương gia thắng được Vương phi, bọn họ chân có thể nói phải ông trời tác hợp cho, dù gì tình cảm cũng như vậy chặt chẽ tương liên, nửa năm trước Dục Vương gia bệnh thế, Vương phi nhất định bởi vì quá yêu Vương gia, cho nên mới như vậy nghĩa vô phản cố – đi theo Vương gia đi, thương cảm Hoàng thượng, một mực tương tư đơn phương cho tới bây giờ.” “Dục Vương phi chính là cái mỹ nhân tuyệt thế, dĩ nhiên liền như vậy đi, quả thực đáng tiếc, bất quá, ta nghe nói nàng còn có hai đứa con trai cùng một cái nữ nhi, đồng dạng truyền thừa vẻ đẹp của nàng, nhất là nữ nhi, thần thái cùng nàng thật sự là giống nhau như đúc! Người gặp qua sao?” “Đương nhiên, hiện hôm nay có ai không biết vị... kia tiểu quận chúa đã tuyệt sắc khuynh thành.” Hai người vừa đi tại trên đường, một bên nói thì thầm tiếng rì rầm, trong lúc bọn họ ở phía đối diện mà đến một vị bạch y tổ sa nữ tử, cùng bọn họ gặp thoáng qua, phảng phất hương thơm, hướng tới đại điện đi tới. “Ừ, nhất định nàng! Người nhìn đến không, nhất định mới vừa rồi cái... kia chính là nữ nhi Dục vương phi!” Khuỷu tay đập vào sườn, hẳn sững sờ ở tại chỗ, chần chừ chủ thần ánh bạch y nữ nhân ngẩn người. “Thiên a! Nửa năm không thấy, Quận chúa càng xinh đẹp! So với năm đó – Dục Vương phi thật là chỉ hơn không kém!” Người nọ thở dài nói. Mầu vàng – điện phủ thượng, để vương vẫn đang đau đầu, nữ tử liền như vậy không có trải qua thông báo liền trực tiếp đi tới trước mặt của hẳn. “Thúc thúc.” Nàng hướng tới để vương hô, bạch y tổ váy, tóc dài cũng là đơn giản vẫn thượng một nửa mặc dù đơn giản trang dung nhưng vẫn không thay đổi được vẻ đẹp khắc cốt, tuyệt thế khuynh nhan. “Y Hoàng? Sao người lại tới đây?” Để vương ngẩng đầu lên, gọi tên nữ tử, mi gian mây đen tức thì phai nhạt không ít. “Àn, ta sửa sang lại di vật của nương, phát hiện có mấy thứ trân quý đồ, hỏi người khác mới biết được, nguyên lai là thúc thúc, hiện tại nương mất, ta cũng nên đem vật này trả lại cho thúc thúc.” Vừa nói, một thân bạch y Long y hoàng đem từ trong lòng một hắc đàn hộp gỗ đặt ở trước mặt hẳn án trên bàn, mở ra. Bên trong chỉ là lưỡng dạng đồ, một quyển bức họa đã ố vàng, còn có một lệnh bài kim quang ánh sáng, một mặt có khắc phượng hoàng, một khác mặt, có khắc một cái thật to huyền tự. Đây là năm đó Long Cảnh Lân thân thủ sở khắc, đưa cho nàng lệnh bài ở bờ sông. Để vương nhìn lệnh bài trước mắt, trong lúc nhất thời dĩ nhiên thần trí hoảng hốt, trước mắt mờ mịt sương mù bay lại.

Năm đó, hẳn đem hoàng lệnh đưa cho nàng căn bản sẽ không nghĩ đến, có hôm nay ngoại giới tương truyền, Dục Vương cùng Dục Vương phi yêu nhau khắc cốt, sanh tử không rời. “Cho chôn cùng, dù sao, cũng sẽ không có người thứ hai có thể xứng giữ miếng lệnh bài này.” Hẳn thở dài, đem lệnh bài thả lại cái hộp, đặt nắp lại. “Thúc thúc, ta thật sự là hâm mộ mẫu thân, nàng cả đời này, có quá nhiều nam nhân ái mộ, ngay cả ngài cũng không có chạy thoát.” Long y hoàng nhân nhạ cười cười, đem cái hộp thu hồi. “Ta là tương đối ghen ghét cha người, người nhìn, người nương cỡ nào người tốt a, bị hẳn một người độc chiếm, hẳn mới là... người người ghen ghét, hơn nữa, nương người đối hẳn dùng tình như thế, càng là đồ kỳ đến nỗi giận.” “Nương ái cha sâu vô cùng, cho nên mới lựa chọn cùng cha đi, mặc kệ như thế nào, nương đều là người hạnh phúc nhất thế giới này.” “Y hoàng cũng sẽ giống như nương như vậy hạnh phúc a, theo thúc thúc nói một chút, có phải hay không coi trọng công tử nhà ai? Thúc thúc giúp người làm chủ.” “Thúc thúc, Y Hoàng ái chính là ai ngài không phải biết sao? Chỉ là, tâm của hẳn cũng đánh rơi tại người nương a.” “Vân Lang như thế nào? Hẳn một mực đối với người không tệ, nếu như người hiện tại gặt đầu, ta lập tức từ hôn.” “Thúc thúc, năm đó nương đối ngài là cái gì cảm giác, ta cũng đối Vân Lang cái gì cảm giác, chúng ta là không có khả năng...” “Vậy người muốn như thế nào? Cũng không thể bởi vì duyên cớ cha mẹ người, hoặc là vì cái... nam nhân kia, liền quyết định cô độc sống quãng đời còn lại? Ta là thúc thúc người liền quyết định, người không thể tuân theo sao!” “Sẽ không, bất quá ta nghĩ, nếu không thể gả cho người mình yêu nhất, như vậy, phải gả, ta sẽ không có ý nghĩa.” “Có ý tứ?” “Thúc thúc, nghe nói có quốc độ – đặc phái viên lai vì thái tử bọn họ cầu hôn

đám hỏi? Yêu cầu thú công chúa sao?” “Đúng vậy.” “Hơn nữa, những quan viên... phù hợp điều kiện cũng không nguyện ý đem thiên kim tự gia dâng ra, hết thảy cáo bệnh?” “Ngươi hỏi cái này tới làm gì?” Long Cảnh Lân đột nhiên cảm giác được không thích hợp. “Thúc thúc, vậy ngươi để ta đi!” “Không được! Cái... này tuyệt đối không thể!” Theo bản năng, Long Cảnh Lân quả quyết phản đối. “Tại sao không thể? Chẳng lẽ ta điều kiện không tốt sao?” “Điều kiện của ngươi so các gia thiên kim lý đều là xuất sắc nhất, bất quá, nhất định không thể đi!” “Thúc thúc! Ngươi rất nhỏ khí ai!” “Tùy tiện ngươi nói như thế nào, dù sao nhất định không thể, đường xá như vậy xa xôi, nếu là nửa đường xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ? Ngươi độc thân một người tại dị quốc tha hương, gọi như thế nào có thể yên tâm? Nếu như bị khi dễ làm sao bây giờ?” “Chính là, đối phương là một thái tử, hẳn như thế nào có khả năng khi dễ ta?” “Y Hoàng, ngươi tới cùng đang suy nghĩ cái gì? Như thế nào đột nhiên có thỉnh cầu lạ lùng như vậy?” “Thúc thúc, ta đã không có khả năng gả cho người mình yêu, cùng kỳ cùng một người khác bình thường nhằm chán, còn không bằng gả đi có ý nghĩa.” Long Y Hoàng cười nói. “Nếu là ta thật sự đem ngươi gả qua, sau này gọi như thế nào gặp mặt nương ngươi? Nàng sẽ mời ta chết vì bất an.” Long Cảnh Lân cũng tỏ vẻ bản thân bất đắc dĩ. “Thúc thúc, nương một mực nhìn ngài, ngài ngẩng lại, nếu như nương vẫn còn, nàng sẽ nói như thế nào?” Long Y Hoàng giả vờ thần bí. “Nếu Y hoàng như vậy kiên quyết, nàng nhất định vì bản thân có tương lai kế hoạch tốt lắm, Cảnh Lân, ngươi để nàng đi thôi, dù sao nếu là có người dám khi dễ nàng, ta nhất định... trước đem người nọ cấp làm thịt!” Tựa hồ, Long Cảnh Lân trước mắt, không khí từ từ biến ảo thành thân ảnh một nữ tử thướt tha, mặt mày không thể tránh được, hai tay đặt ở lưng sườn, bất đắc dĩ lại sùng nịch nhìn nữ nhi, sau đó lại đem ánh mắt chuyển hướng bản thân. Long Cảnh Lân si ngốc vươn tay đi, hình ảnh lập tức hóa thành một mảnh rung động, đập dòn sau đó nhàn nhạt biến mất. “Ta cho là, ngươi cuối cùng không cùng Vân lang chung một chỗ.” Hắn lắc đầu cười khổ nói. “Vân lang là một người tốt, bất quá đáng tiếc, hắn thuần khiết tuân lệnh ta không dám làm trái, ta thích hắn, bất quá, là cái loại thích... này là muội muội đối ca ca, không thể nói nhập làm một.” Long Y Hoàng nụ cười từ từ mở rộng: “Thúc thúc, nói như vậy, ngươi là đồng ý nha!” “Ngươi a! Cùng nương ngươi giống nhau, đều là như vậy quật cường! Nói không thể tránh được!” “Hắc hắc, thúc thúc tốt nhất! Nếu như lần này Y Hoàng không thể thuận lợi gả hướng tới Huy quốc, Y Hoàng chỉ có cô độc sống quãng đời còn lại! Thúc thúc cũng yêu thương Y Hoàng!” “Chính là, cái này cũng không phải là nói giỡn, ngươi thật sự nghĩ kĩ?” “Ta một mực nghĩ a! Hơn nữa, nơi này chỗ nào bóng dáng cũng đều là cha cùng nương, ta ở chỗ này, sợ đều phải cười không nổi, tin tưởng nương biết nữ nhi phải gả cho thái tử, nàng cũng nhất định cũng thật cao hứng a!” “Ngươi đi về trước nghỉ ngơi, việc này để ta thật tốt nghĩ lại.” “Thúc thúc! Quyết định không thể đổi ý – sao!” Long y hoàng nhảy xuống bậc thang, đột nhiên lại xoay người sang chỗ khác, thâm đạm cười nói: “Thúc thúc, ta nhất định rất không hiểu, cha cùng nương bất quá đi nửa năm, nữ nhi liền như vậy nghĩ ra giá.” “Không có, ngươi đây là vì quốc phân ưu.” Long Cảnh Lân lắc đầu. “Bọn họ như vậy ích kỷ a —— liền như vậy vô thanh vô tức tiêu sái, lưu lại nữ nhi, cũng không biết cái gì khiến những thứ gì hảo.” Long y hoàng vừa nói, khóe mắt đột nhiên trở nên ướt át: “Bọn họ hạnh phúc, cũng không để ý hài tử.” “Y Hoàng —— yên tâm, thúc thúc sẽ thay thế bọn họ cho chiếu cố ngươi.” Long Cảnh Lân thoáng cái liền luống cuống, vội vàng đứng lên. “A, cũng không phải chỉ có bọn họ là tùy hứng a, ai nói, rồi đi bọn họ ta sẽ không có đường muốn đi, ta cũng sẽ tự mình lựa chọn tương lai, thúc thúc, ngươi nói, ta quyết định đúng a!” Thấy Long Y Hoàng trong mắt nước mắt rung rung sắp chảy ra. Long Cảnh Lân vội vàng gạt đầu. Như vậy thật giống như khuôn mặt nàng, hẳn không nở làm nàng có bất cứ... gì ủy khuất. “Thúc thúc, ngươi đáp ứng sao! Không thể đổi ý! Cứ như vậy, chiều nay ta phải đi sứ quán tìm đặc phái viên!” Long Y Hoàng hốt, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, cầm váy bỏ chạy ra đại điện. Long Cảnh Lân đứng ở tại chỗ, chỉ ngây ngốc nàng như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Sinh tử không rời

Long y hoàng muốn xuất giá, việc này đã khiến rung động không nhỏ. Nguyên lai Long Cảnh Lân quyết định trước có lẽ đồng ý nàng, sau đó sẽ tìm một hoàng thất thiên kim thích hợp thể diện, chính là hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, Long Y Hoàng so với hắn nhanh trước một bước, trước tiên hội kiến cùng đặc phái viên, sau đó định ra hôn sự. Long Cảnh Lân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, thấy dị quốc đặc phái viên cảm động đến rơi nước mắt nhưng cũng không tiện làm khó dễ, chỉ có thể một mặt gật đầu đáp ứng, một mặt trừng trừng Long Y Hoàng. Sau đó, chuyện này liền như vậy định ra. Đám hỏi lần này, Huy quốc cùng đặc phái viên mang theo không ít sinh lễ, Long Cảnh Lân tuy tức giận, nhưng cũng thay Long y hoàng chuẩn bị một phần đồ cưới hậu hĩnh, tỏ vẻ bản thân rất coi trọng đôi nàng. Trước khi đi, nàng biểu hiện bình tĩnh dị thường, thanh lưu quang trần, mũ phượng màu vàng đặt lên bàn, thường thức một chút. “Ngươi, thật sự phải gả đến địa phương xa xôi như vậy?” Long Diệp Vũ nhíu mày thân hình thon dài nghiêng dựa vào cửa phòng khác, ngược hướng ánh sáng, nhẹ giọng hỏi. “Chuyện đã như vậy, ngươi cứ nói đi? Ca ca.” Long Y Hoàng cười hỏi ngược lại. “Vây Vân lang làm sao bây giờ? Hẳn một mực đối với ngươi nỗ lực rất nhiều.” “Như thế nào mọi người ai cũng đều vắn vắn đề ấy, ta cùng hắn không có cảm giác.” “Liền vì cái nhân kia có thể làm cha ngươi? Thế sao? Đánh đổi cả hạnh phúc của bản thân sao?” Long Diệp Vũ không khách khí phản bác. “Ngươi có tư cách nói ta sao? Vây còn ngươi, không phải là vì cái người đã chết rất lâu kia đến bây giờ một mực không chịu đón nhận Vân phượng loan? Đại ca, suy bụng ta ra bụng người.” “Ta với tình huống cùng ngươi không giống với.” “Không có gì khác, không cảm giác nhất định là không cảm giác, không cần phải cưỡng cầu chung một chỗ.” “Chẳng lẽ ngươi có thể đảm bảo gả cho thái tử kia ngay cả mặt cũng chưa gặp, ngươi sẽ hạnh phúc sao? Ngươi cam đoan hẳn cũng yêu ngươi?” “Không thể, nhưng là ta sẽ hết sức làm cho hắn yêu ta, dù sao cũng là duyên số, không thể làm gì hơn.” “Y Hoàng, ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi, ta xem chuyện không đơn giản như vậy.” “Không đơn giản thì thế nào? Dù sao qua mấy ngày nữa ta sẽ lên đường, hành sự tùy theo hoàn cảnh a.” “Nương nếu là thấy bộ dạng ngươi hiện tại nhất định rất đau lòng.” Long Diệp Vũ cúi đầu, hai bên người cúi xuống, cảm nhếch lên: “Tiểu nha đầu ngươi chẳng thể làm cho nàng an tâm.” “Chờ ta xuất giá liền không còn là tiểu nha đầu a! Là Thái tử phi.” Long Y Hoàng cảm mũ phượng lên, một tay chống đỡ cằm, cười miễn cưỡng: “Tương lai là quốc mẫu, đây không phải đúng lúc ứng nghiệm khi ta còn bé đạo sĩ kia nói ta trời sinh mệnh hoàng hậu, nếu không thể làm hoàng hậu hẳn, làm của người khác cũng thành a.” “Ngươi còn nhớ mãi không quên cái nam nhân kia!” Long Diệp Vũ vọt đến trước mặt nàng, cướp đi mũ phượng: “Hắn trong tim không có lấy một chút gì của ngươi! Đáng giá sao?” “Ta biết, người trong lòng hắn, chỉ có mẫu thân.” “Sớm quên hẳn đi, vì một người như vậy làm hỏng hạnh phúc bản thân.” “Hắc hắc, ca ca, chuyện này, ban đầu nương cho ngươi danh tự, đặt tên cũng trích dẫn tên của hắn a, Quân Linh, Quân Lệnh Vũ, mà ngươi thì sao, tên Long Diệp Vũ.” “Không thể so sánh ta và hắn! Ta cùng hắn không phải đồng trình độ!” “Có cái gì bất đồng? Không phải hay sao đối với người yêu chung thủy, chí tử không du? Hắn và ngươi có cái gì khác?” “Ta không có cách nào khác quản ngươi nha đầu, ngươi tự cầu phúc đi!” Long Diệp Vũ bị nàng nhắc tới, đem mũ phượng ném vào mặt bàn, xoay người rồi chạy. “Uy! Nếu ngươi dám đi! Ta sẽ ghét ngươi nhất!” Long Diệp Vũ bỏ lại một câu cảnh cáo lưu loát, sáng khoái rồi đi. Long y hoàng đầu tiên là nhất sửng sò, rất nhanh đi ra, từ từ đem mũ phượng trở lại, tiếp tục mân mê. Một khi đã xuất giá, khả năng mười mấy năm cũng sẽ không trở về. Thật là có điểm không nở. Nàng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh cả nhà chung một chỗ trước kia. Mẫu thân cá tính phóng khoáng, phụ thân luôn luôn ôn hòa với mọi người, đối

xử như nhau, đại ca phong lưu thành tính, tà mị quá độ, còn có Nhị ca tinh táo, nhã nhặn nhất. Những hồi ức tốt đẹp này, cùng với nàng rời đi hóa thành bọt nước. Long y hoàng nhớ rất rõ ràng, ngày nào đó của nửa năm trước, ở đình viện vương phủ hoa mai đêm đó nở rộ, một nữ tử ôm thật chặt thân thể một nam tử, thân hình hai người vây quanh tại tuyết địa, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười hạnh phúc nhất. Bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. Thượng cùng bầu trời hạ hoàng tuyền, sanh tử không rời lưỡng gắn bó. Họ đi nhanh như vậy, ai cũng vô phương bỏ tay nàng tách ra, sau đó đành đem hai người hợp táng. Quan tài xuống mồ một khắc, nước mắt nàng cũng ức chế không được, cuộn cuộn không ngừng hướng ra phía ngoài trào ra, tựa hồ trừ ra khóc, không có một loại tâm tình gì khác. Liên như vậy đi, thậm chí một điểm chiều hô cũng không có nói. Như vậy ích kỷ a. Cũng không trông nom nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hòa thân Quận chúa

Thị nữ vương phủ làm mới lại giá y, Long Y Hoàng mặc ở trên người, gật đầu hài lòng. Thị nữ đem y phục đặt lên bàn, lui người đi ra ngoài, đem cánh cửa khép lại. Vải sa tanh màu đỏ tươi như máu, tơ sắc màu vàng cao quý, bên ngoài thêu một con phượng hoàng màu vàng tuyệt sắc, trông rất sống động, giương cánh bay lên. Y phục rất đẹp, rất hoa lệ, đáng tiếc, nàng không có hứng thú. “Y Hoàng? Có ở đây không?” Bên ngoài có người gõ cửa, Long Y Hoàng thoáng cái liền nhận ra đây chính là thanh âm của Long Diệp Dục. “Có, Nhị ca.” Long Diệp Dục đẩy cửa đi vào, cùng nàng giống nhau, sắc mặt cũng không tốt than: “Mới vừa rồi thấy đại ca rất sinh khí, các người làm sao vậy?” “Không có gì, chuyện nhỏ mà thôi.” “Khụ, Y Hoàng, nói thật, chúng ta cũng không hy vọng người như vậy xúc động nhất thời quyết định chung thân đại sự của bản thân, đại ca cũng là lo lắng cho người.” “Kết cục đã định, Nhị ca, hiện tại nói những ... này liệu còn có ích?” “Àn, kỳ thật ta là muốn nói, người đối Vân lang, chẳng lẽ không có một chút cảm giác?” “Không có.” “Không có việc gì, bất quá, ta nghĩ nói cho người một tiếng, lần này tướng quân hộ tống người rời đi, đã chọn người.” “Nha.” “Là Vân lang.” “Hắn có ý gì?” “Hắn tự động xin đi giết giặc.” “Không cần phiền hắn lo lắng, cũng chuyện này không phải cái gì rất nghiêm trọng.” Long Y Hoàng quay đầu đi chỗ khác. “Chính là thúc thúc đã chuẩn, hiện tại hắn đang chuẩn bị.” “Hắn làm như vậy cũng không thay đổi được cái gì, chỉ làm cho mọi người không tự nhiên.” “Hắn muốn giữ lại một chút tình yêu cuối cùng, chẳng lẽ người không thể cho hắn cơ hội này hay sao?” “Nói thúc thúc thay đổi người.” “Thúc thúc nói, nếu người không thay đổi người, hắn cũng không thay đổi.” “A! Hắn muốn sao thì tùy! Dù sao người cuối cùng khóc chính là hắn không phải ta!” Long Y Hoàng trở mặt. “Y hoàng! Đừng tùy hứng như vậy!” “Nhị ca! Ta muốn nghỉ ngơi, người đi ra ngoài đi.” Long Diệp Dục há miệng muốn nói nhưng lại thôi, muội muội của mình cá tính quật cường cũng không phải một ngày hai ngày, nói thêm gì đi nữa cũng sẽ không thay đổi được gì. Thời gian trôi qua thật sự rất nhanh, tựa hồ chỉ có chớp mắt, nàng mặc hi phục tuyệt thể, ngồi trên kiệu hoa nạm vàng, đội ngũ một hàng dài nghênh thân đi phía trước hướng đến Huy quốc. Long Diệp Vũ nói chuyện giữ lời, không hợp ý nhau nhất định không đến, tất cả mọi người tới rồi chỉ mình hắn vắng mặt, nói đúng ra, Long Y Hoàng cũng có vài ngày không nhìn thấy hắn. Long Cảnh Lân thật sự rất không nề, trước khi lên kiệu dặn dò nàng phải cẩn thận, cần nhắc chuyện nặng nhẹ, giấu lại, nếu như đổi thành nương nàng, có lẽ chỉ cho nàng tám chữ cho xong việc. Hành sự tùy theo hoàn cảnh, tùy cơ ứng biến. Vân Tần khó có thể không ân cần, đối mặt khi Long Y Hoàng sắp chia lìa, vẻ mặt bi thương thiếu chút nữa rơi lệ, sau đó lau lau khóe mắt, đem hết tất cả độc dược mới cùng cũ, ám khí linh tinh bỏ vào tay nàng, còn không quên phân phó nếu là có nhân dám khi dễ nàng, mượn cái ... này cái ... này cái ... này hoặc cái ... kia. Cuối cùng, Long Diệp Dục kéo tay nàng, nhẹ nhàng bên tai nàng nói một câu: “Kỳ thật đại ca không muốn thừa nhận chuyện người rời đi là thực, cho nên không có tới, Y Hoàng, người có thể hiểu cho hắn?” Long Y Hoàng gật đầu, ở hai bên kim bộ điều phát ra ánh sáng lấp lánh, càng khiến cho nụ cười của nàng thêm chói mắt. Giờ đến, cho dù có không nề cũng phải chia lìa, Long Y Hoàng nhẹ nhàng bỏ tay ra khỏi ca ca: “Nhị ca, nhớ kỹ sau này có thời gian hãy tới thăm ta.” Long Diệp Dục gật đầu: “Yên tâm đi, còn có đại ca, nhất định sẽ đi tìm người.” Giày kim Phượng hoàng hàng thêu Hồ Nam bước lên cổ kiệu, Long y hoàng ngồi lên cổ kiệu 10 người khiêng, bên cạnh thị nữ sửa sang lại áo váy cho nàng, cổ kiệu bốn phía lập tức hạ rèm, thủy sa màu đỏ, mặt dùng tơ vàng thêu bức đồ án long phượng trình tường. Đây là lần đầu tiên Long y hoàng rời xa quê hương, có lẽ cũng là lần cuối cùng. Có lẽ giờ đây trước mặt nàng là một tương lai không biết trước. Đội ngũ bắt đầu sôi trào, sênh ca không ngừng, ca múa vui vẻ. Cổ kiệu bị người dựng lên, từ từ chuyển động, tạo nên theo làn váy Long Y Hoàng. Tại đầu đoàn, một thanh tú nam tử trẻ tuổi cười ngửa, thân mặc chiến giáp, chỉ là ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, quay đầu lại nhìn thoáng qua cổ kiệu hoa lệ, sau đó ngay lập tức quay lại, mặt không chút thay đổi. Có lẽ từng có yêu thương, nhưng cũng lại là sai lầm, không có bắt đầu, sẽ không có kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 4: Dục vọng đe dọa

Qua hai tuần trăng, đội ngũ chính thức ra khỏi lãnh thổ Huyền quốc, đang ở biên giới hai nước, Huy quốc cấm vệ đội uy nghiêm, tướng quân có quyền uy đích thân đứng ra tiếp đón. Long y hoàng tương đối trấn định, Vân lang cũng vậy. Chuyện đã tới nước này, không ai có thể kéo trở lại. Buổi tối, ở tạm dịch quán, Long Y Hoàng rửa mặt xong, tóc dài còn đọng vài giọt nước, nàng dùng ngọc trâm vấn tóc lên, từ từ đi tới đại sảnh nghị sự, tựa như tiên nữ hạ phàm, diễm đảo lòng người. Vân lang cùng lão tướng quân bí mật nghị luận công việc, thấy Long Y Hoàng đến, lập tức hóa thành tượng đá, tất cả động tác đều dừng lại giữa không trung. Long y hoàng không phải khả ái, không phải quyến rũ, cũng không phải đẹp để vì son phấn, mà là vẻ đẹp kinh hãi, trời sinh diễm lệ không hề che lấp, khí chất tự nhiên càng khiến nàng cao quý không gì sánh được. Trước kia Vân Lang nhìn Long Y Hoàng đã quen, hiện tại cũng vẫn khó có thể trấn tĩnh. Nguyên lai nàng dù là so từ phương diện nào, cũng sẽ không bại bởi bất luận ai. Lão tướng quân dù sao cũng thân kinh bách chiến, từng sốt một lúc lâu, lập tức đứng lên, một mực cung kính hướng nàng hành lễ nói: “Sớm nghe nói về quý quốc có vị Quận chúa nghiêng nước nghiêng thành, hoàng đế nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, hôm nay vừa nhìn, thật sự là chuyện đi này được mở rộng tầm mắt.” “Tướng quân

khách khí, Y Hoàng mới là nghe nói, ngài là cửu cửu của đương kim thái tử, ca ca hoàng hậu, thấy ngài, Y Hoàng cảm thấy rất vinh hạnh.” Long Y Hoàng hướng trưởng bối hành lễ, cười đến thông dong, hoàn toàn không có dã tính cùng linh động: “Ngài là trưởng bối, nên Y Hoàng hướng ngài hành lễ mới phải.” “Ha ha, không lâu nữa, Y Hoàng Quận chúa sẽ trở thành thái tử phi Huy quốc chúng ta, quốc mẫu tương lai, dĩ nhiên ta không dám thất lễ, Y Hoàng Quận chúa khí chất vô song, khí độ ung dung, thật sự ngoài người không còn ai xứng đáng.” “Tướng quân chê cười.” Hai người nhập tọa, bắt đầu nói chuyện phiếm, Vân lang yên lặng nhìn Long Y Hoàng liếc mắt, thu hồi bản vẽ trên bàn, từ từ xoay người rời đi. Vừa rời đi đại sảnh khiến hân hít thở không thông, hân lập tức hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, hung hăng đánh vào cây cột một quyền. Tóc đen bạch y, áp lực khiến người khác không thở nổi. Thật sự, không còn có biện pháp nào? Bất quá có thì sao? Coi như bản thân hân thích nàng như thế nào, nàng cũng không có cảm giác gì khác với hân. Vân lang tự giễu một tiếng, bỏ bàn tay bị sưng đỏ ra phía sau, dọc theo hành lang đến nhánh một mảnh. Chỉ là trong nháy mắt, tựa hồ có một luồng khí xẹt qua hân, nổi lên tóc dài tung bay. Nếu là người bình thường, nhất định sẽ không cảm giác được có cái gì kỳ quái, chính là Vân lang dù sao cũng học võ công mười mấy năm, trận gió này, rõ ràng là dấu vết của một người có khinh công rất cao! Vân lang bỗng nhiên xoay người lại chạy đi. Hướng đó, nhất định là đại sảnh chỗ Long Y Hoàng ở! Nhưng là, đến lúc Vân lang chạy tới, đại sảnh cửa sổ mở rộng, Long Y Hoàng không thấy bóng dáng, chỉ còn lại lão tướng quân tại chỗ thờ đốc. Đúng là, khinh công rất cao. Vân Lang không dám chậm trễ, an trí tới lão tướng quân, lập tức triệu tập nhân mã, hướng bọn họ chỗ bọn họ vừa đi mà đuổi theo. Khinh công đập trên tuyết không có lấy một dấu vết, đuổi theo xa ra một dặm, liền không có một chút manh mối. “Vô liêm sỉ!” Vân lang hung hăng đâm kiếm xuống đất, hai mắt bởi vì phẫn nộ một màu đỏ tươi. Mà bên kia, Long Y Hoàng căn bản không biết rõ đã phát sinh chuyện gì, chỉ là cảm giác được hình như có nhân ảnh vọt đến trước mặt mình, không nói hai lời liền chế trụ nàng, thi triển khinh công, bay nhanh rời đi, đến mức mắt nàng không còn thấy rõ phong cảnh, bên tai một mảnh âm thanh gào thét. Đến lúc có ánh sáng hiện lên trước mắt, nàng cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, bị ném xuống giường. Long y hoàng hơi lắc đầu, cảnh tượng mơ hồ cũng dần dần rõ ràng hơn. Là một đại gian phòng sáng ngời, chỗ nàng nằm chính là giường, gian phòng lấy màu tím chủ đạo, sa rèm rủ xuống trong suốt, càng mập mờ mông lung. “Người là nữ nhân sắp gả cho Thái tử Huy quốc?” Nam nhân thanh âm từ trên cao truyền xuống, Long y hoàng vừa nhắc đầu lên liền thấy hân nằm nửa người trên giường. Vóc người thon dài, thân hình kiện mẩy, tóc dài rối bù, càng thêm đẹp đẽ quý giá không kèm chế được, chỉ là, nửa bên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, nhìn không rõ mặt mũi. “Người là ai?” Long y hoàng cau mày, trong trí nhớ của nàng, tựa hồ không có quen người nào như vậy. “Ta là ai người không cần phải xen vào, dù sao người biết ta tìm người là được.” “Tìm ta?” “Người rất đẹp, được cho tuyệt sắc cực phẩm, bất quá đáng tiếc, vị thái tử kia trong lòng đã có người yêu, người gả qua, chỉ làm hại thêm nhiều người vô tội.” “Có ý gì?” “Ta muốn nói, thừa dịp hiện tại chuyện còn chưa tới không có thuốc chữa, người nên trở về nhà của người đi!” Nam tử cảm giọng lên, khẩu khí hơi khinh miệt: “Mặc kệ người dùng có gì, mau trở về!” Long y hoàng sửa sang lại dung nhan vốn có, nghe được nam tử nói xong đột nhiên bật cười: “Ta cũng không nguyện ý gả đi, nhưng là nghe người vừa nói như thế, ta trái lại thấy Thái tử kia rất thú vị.” Nàng cố ý nghiêng nửa người, tới gần nam tử: “Người vừa nói như thế, ta nghĩ không phải hân sẽ không lấy chồng.” Tiếp sau đó, Long y hoàng cười không nổi, nàng không nghĩ tới nam tử lại hành động như vậy, nhanh chóng nghĩa vô phản cố, chỉ là một cái chớp mắt, liền đem nàng đẩy ngã trên giường, thân hình cao lớn đè lên nàng, động tác mập mờ không rõ. “Người dù gì cũng là mỹ nữ, ta làm như thế nào cũng sẽ không có hại.” Hân cười đến cuồng vọng, ngón tay thon dài xẹt qua cằm Long Y Hoàng, khiêu khích nói: “Người nghĩ thử, nếu là ta ở chỗ này cưỡng bức thân thể của người, như vậy, người giá qua, hoàng thất cũng không có khả năng lưu lại người, như thế nào? Lo lắng?” “Người buông! Buông...ra!” Long Y Hoàng thoáng cái có chút hoảng hốt, vội vàng dùng hai tay đập vào ngực nam tử, nhưng nữ nhân sao có thể so cùng nam nhân, nàng làm như thế nào cũng không có hiệu quả. “Mỹ nhân, ngoan ngoãn đi, nếu không ta sẽ để cho người rất đau -.” Nam tử từ mị thanh âm vang bên tai nàng, nương theo đó, sau đó im một dấu hôn tại cổ nàng, một mạch trượt xuống. “Người, người buông! Vương bát đản! Lăn xuống đi!” Long y hoàng hoảng sợ giãy dụa, nhưng lại vô tình khơi dậy thêm dục vọng của hân. “Mỹ nhân, ai kêu người như vậy không nghe lời? Trái lại, ta rất nhanh thả người đi.” Nam tử nhẹ nhàng cắn vào gáy nàng, bàn tay từ dưới vuốt lên, nắm lấy đai lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Phẫn uy hiếp

Giãy dụa mắng nhiếc không hề có một chút hiệu quả, tay của nam nhân vẫn ở trên người Long Y Hoàng làm loạn. Long Y Hoàng đột nhiên bất động, không hề giãy dụa cùng phản kháng, nam tử cười đắc ý: “Như thế nào? Mỹ nhân đã suy nghĩ kỹ?” Long Y Hoàng nắm lấy trong tay rút ra một chiếc vòng đặt lên cổ hân, trên mặt không còn có lấy một điểm sợ hãi, hoảng hốt, ngược lại cười khê: “Đúng vậy, ta đã suy nghĩ kỹ.” Trên tay nàng là một chiếc vòng rất tinh xảo, nàng từ từ si chuyển chiếc vòng ra phía sau cổ hân, tay trái nhẹ nhàng lắc lắc chiếc nhẫn, trong nháy mắt, ở trong khe hở của chiếc vòng, xuất hiện một cây ngân châm vô cùng nhỏ, ánh mắt nàng lóe lên một tia sáng lạnh thấu xương. Chỉ cần từ từ xoay ngân châm một chút, là sẽ đâm đúng mạch máu hân, Long Y Hoàng lại lần nữa cười một tiếng, nói: “Ta nghĩ tốt lắm.” “Người!” Nam tử lập tức cảm thấy lạnh lạnh ở cổ, thân thể cứng ngắc, mâu quang tức giận: “Đó là cái gì!” “À, người đã nghe nói qua Vân Tần bao giờ chưa?” Long Y Hoàng cười cảm giọng lên, mũi hơi hướng lên mặt hân, tư thế mập mờ, nhưng trong tay nàng lại là ngân châm cực độc. “Ta biết, Chiến Ma nổi danh trên chiến trường, thủ pháp dùng độc quái dị và tàn khốc.” Nam tử tỉnh táo đáp. “Hân là bằng hữu của cha ta khi còn sống, là thúc thúc thương yêu ta nhất,” Long Y Hoàng ghé vào lỗ tai hân thổi khí, châm chọc nói: “Ta vừa xuất giá, hân sợ ta bị người khác khi dễ, cho nên đưa cho ta một đồng ám khí cùng độc kỳ quái, mỗi dạng ám khí, độc này chưa từng được nhắc đến, đều là thứ hân mới nghiên cứu ra, nghe nói, có thể giết người trong nháy mắt, cho tới bây giờ, không có ai có thể giải.” “Đề tay... xuống!” Nam tử thẹn quá hóa giận, thoáng cái liền đoán được ý tứ trong lời nói của nàng. “Ta khuyên người tốt nhất đừng nên lộn xộn, bởi vì... thứ độc này, chỉ cần cắt qua da tay sẽ lập tức đi đến lục phủ ngũ tạng, hiện tại chỉ cần người cử động thoáng cái, ta xoay người cho người chuẩn bị ngay quan tài.” “Người!” “Đẹp vậy đừng nóng giận nha! Sinh khí rất khó coi, chỉ cần người không động, ta cam đoan tính mạng người được bảo toàn.” Long Y Hoàng vừa nói, vừa vờn tay lấy mặt nạ của hân. Nam tử không thể tránh được, mặc dù không cam lòng, nhưng mà không thể chống lại kịch độc trong châm của nàng. Tình thế đảo ngược. Long Y Hoàng thuận lợi gỡ xuống mặt nạ, trước mặt nàng là một nam nhân tuyệt sắc cực phẩm, mặc dù ánh mắt cực kì ngoan độc. “Tiểu tử khá ái, tỷ tỷ ta hôm nay tâm tình không tệ, không muốn đã thương người, nhưng nếu người làm ra hành động kia một lần nữa, ta nhất định cho độc được này trị người.” Nàng cười, từ từ thu hồi tay phải. Không còn có gì uy hiếp, nam tử đẩy Long Y Hoàng ra, nhanh chóng dùng khinh công rời đi khỏi gian phòng. Long Y Hoàng sửa sang váy, như không có việc gì xảy ra tiêu sái ra khỏi gian phòng. Bên ngoài là một mảnh đất hoang, nàng đi chưa được mấy bước, đã nhìn thấy Vân Lang. Long Y Hoàng thật sự rất giỏi trấn tĩnh, mỉm cười như vừa mới đi dạo. “Quận chúa, ngài không có việc gì chứ!” Vân lang đỏ mặt hỏi lạnh, vội vàng đi tới trước mặt nàng hỏi. “Ta không sao a, người nhìn ta giống như có chuyện gì sao?” “Mới vừa rồi phát sinh chuyện gì?” “Không có gì, dù sao không phải đại sự là được, được, vậy...kia lão tướng quân đâu? Hình như hân bị người đã thương, ta

nghe có tiếng rên rỉ rất thống khổ.” “Đã phải người chăm sóc tốt, thỉnh Quận chúa yên tâm” “Sao được, ta phải tới xem hân, sắc trời cũng không còn sớm, Vân lang, người đi nghỉ sớm một chút, ngày mai còn lên đường” “Vâng, Quận chúa.” Long y hoàng không nói thêm một câu nào cùng Vân Lang, nàng trở lại trạm dịch, đi trước thăm lão tướng quân bị thương, Vân lang đứng đằng sau nàng, sau đó hộ tống nàng trở về phòng. Dọc theo đường đi, hai người đều duy trì trầm mặc. Ngày thứ hai, như nàng mong muốn, lộ trình được đẩy lên nhanh hơn. Long y hoàng ngồi ở cổ kiệu hoa lệ, bóng mình trong gương ở trên tay thị nữ. Nàng càng lớn càng giống mẫu thân, tuyệt mỹ ngũ quan khiến ai nhìn thấy liền nhớ mãi không quên. Người kia nói, trên người Y hoàng có cái bóng của người, ta xem đến nàng, liền nhớ đến người! Nếu là ta thật sự cưới nàng, vô luận thế nào đều là lừa mình dối người! Người kia nói, nếu có thể dễ dàng yêu người khác, năm đó người sẽ không lựa chọn Long Tử Khanh mà bỏ ta. Người kia nói, người không cần ác độc đến như vậy, ta với người chỉ có hồi ức người chẳng lẽ cũng không cho nghĩ đến. Người kia nói, thấy người hạnh phúc, ta cái gì cũng có thể làm

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm tân hôn

Kể tiếp, nam tử kì quái kia không còn có xuất hiện nữa, đường đi không còn bị cản trở, đến hoàng cung trước, nha hoàn lại một lần nữa phủ lên người Long Y Hoàng một thân hồng y hôn phục chói mắt, tóc dài vấn lên bằng trăm vàng tinh mỹ, phía dưới khuyên tai đẹp đẽ, từng bước sinh hoa, sau đó là mũ phượng, phượng hoàng chao liệng, ngay cả từng cái lông trên mình đều sống động tự nhiên. Khăn hi màu đỏ thêu chỉ vàng nhẹ nhàng phủ lên mũ phượng, che đi ánh mắt khuyển đảo cùng dung nhan đến trời đất đều thất sắc. Thị nữ trái phải nâng đỡ nàng, tại cửa cung nghênh đón nàng sau đó hướng hoàng cung đi đến. Dưới chân cẩm thạch càng tôn thêm hồng y lân vẩy. Qua cửa cung, kéo dài dưới chân nàng là thảm đỏ rực rỡ, thẳng tiến đến tận lễ điện. Long Y Hoàng hơi mù mờ, chỉ biết là bốn phía có rất nhiều người, tại chỗ cao nhất ở lễ điện, hai người ngồi trên ghế vàng, chắc chắn là Hoàng đế cùng Hoàng hậu Huy quốc. Quá trình thành thân nàng đã nắm rõ nên không hề để xảy ra một chút sai sót. Hôn lễ thuận lợi tiến hành. Xong xuôi, nàng được đem đến Đông cung chờ, còn Thái tử mà nàng chưa hề gặp mặt vẫn đang ở bên ngoài xã giao. Vân Lang thân là khách quý, tự nhiên đứng ở vị trí tốt nhất xem xét hôn lễ, hân không cười, cũng không đau thương, chỉ là nhìn, liếc như vậy nhìn. Hôn lễ vừa xong, hân sẽ lập tức về nước. Lần sau gặp lại, không biết là bao lâu nữa. Hi phòng được trang trí ấm áp hoa mỹ, mọi nơi đều là khăn lụa màu đỏ, 2 chữ song hi vàng chói, trên bàn là hồng nến, kê cả có không chấp nhận, nhưng nàng đã lập gia đình là chuyện thực. Long Y Hoàng cũng không khăn trương, trước khi Thái tử đến, nàng tự do ở trong phòng dạo qua một vòng, mũ mấn ngồi tại bàn, không có một điểm khăn trương chưa được thấy trưng phụ. Lão ma ma đi tới, cười đến mặt mờ không rõ, trong tay đang cầm một quyển sách nhỏ, một mực cung kính tiêu sái đến trước mặt Long y hoàng, đầu tiên là hành lễ, sau đó đem sách mở ra. Hai mặt đều là hình vẽ, nói đúng ra, đều là dạy tân nương như thế nào sinh hoạt vợ chồng – xuân cung sách. Nếu là đại gia khuê tú bình thường, vừa nhìn đến hình vẽ, nhất định sẽ đỏ bừng mặt, sau đó ngượng ngùng cự tuyệt, rồi lại nhịn không được tò mò việc sinh hoạt vợ chồng. Long y hoàng nhìn thoáng qua nội dung, lập tức không có hứng thú. Hoàng thất cũng tương đối bảo thủ, chuyện này cũng không dám vẽ quá thật, xuân cung họa nóng bỏng hơn, kích thích hơn nàng cũng đã xem, thậm chí cũng từng xem người biểu diễn, nhìn lại thấy rõ ràng là lường gạt trẻ con, khoe miệng kén lên một nụ cười lười nhác. Lão ma ma lật vài tờ, Long Y Hoàng liền không nhìn được, phát tay bảo nàng đi, kết quả Lão ma ma còn tưởng rằng là tân nương tử thẹn thùng, cười trộm một tiếng, từ từ lui ra ngoài. Một lát sau, đột nhiên có một cung nữ khăn trương chạy tới, kéo Long y hoàng, dùng sức đem nàng hướng tới trên giường nhấn một cái, nhưng lại không có làm rơi khăn hi xuống, hoàn công, chạy lấy người. Long Y Hoàng bị nàng làm cho buồn bực, đang chuẩn bị đứng lên lần nữa, đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Chắc Thái tử trở về đi. Long Y hoàng cau mày, suy nghĩ thoáng cái, lúc này mới nhớ ra tên Thái tử, Phụng Trữ Lan, Huy quốc thái tử, Phụng Trữ Lan. Khăn hi không phải được một bàn tay to, ôn nhu cẩn thận nhắc lên, mà là bị một kiếm lạnh lẽo xẹt qua, xắt thành vài mảnh, rơi xuống trước mặt nàng giống như lá cây trời thu. Nam tử trước mặt, một thân hồng y, vóc người thẳng đĩnh, trên tay cầm một thanh kiếm lạnh lẽo, không thích hợp xuất hiện trong ngày tân hôn đại hi này. Sắc mặt của hân rõ ràng không tốt, cùng Vân Lang so sánh với chỉ có hơn chứ không kém, chỉ khác một điều, với Long Y Hoàng, có thêm vài phần oán hận. Long Y Hoàng thoáng cái liền nhận ra hân, hân chẳng phải là nam tử bắt nàng từ hôn nhưng không thành hay sao. Phụng Trữ Lan. Nhìn kiếm khí một lát, nàng cười một tiếng: “Chúng ta lại gặp mặt, Thái tử điện hạ.” “Thấy ta, người không thấy giật mình sao.” Phụng Trữ Lan hướng tới Long Y Hoàng bước đến 2 bước, kiểm trong tay cũng không hạ xuống. Hân nắm chắc kiếm, không hề thương tích đến Long Y Hoàng, nhưng là đem hết kim hồng bảo thạch trên trán nàng cắt đứt. “Trước khi lập gia đình, nếu là chưa gặp qua tượng phụ, chi cần có một hành vi khác thường với nam nhân khác, người kia nhất định phải thú nữ nhân đó, cho nên ta không giật mình, nếu không phải ta không muốn trở thành quả phụ, hôm đó thấy người đã phơi tại bãi đất hoang rồi.” “Người biết chuyện đó?” “Không, là ta nương cùng ta nói.” Ban đầu lúc nương nói, dùng khẩu khí oán độc trơ mắt nhìn ba huynh muội bọn họ, sau khi sự việc đã xảy ra liền bổ sung: “Nếu là lúc ấy ta không có gặp cha người! Liền sẽ không phát sinh chuyện tiếp theo, lại càng không có ba tiểu quý các người!” “À, xuân tiêu một khắc, người cần phải biết chúng ta muốn làm gì nha.” Phụng Trữ Lan bỏ kiếm xuống, vẻ mặt rất là miễn cưỡng cùng không nhìn được, giống như nàng là thứ thực vật hân ghét nhất, tay lung tung cời áo, đi đến giường: “Vậy người còn chờ cái gì, chúng ta nhanh lên một chút kết thúc, ta một khắc cũng không muốn ở chỗ này.” “Không muốn?” “Cũng chỉ có chiều nay mà thôi, ta khuyên người tốt nhất thật tốt nắm chắc cơ hội, bởi vì, ta không bao giờ một lần nữa đi vào phòng của người, cũng không muốn liếc mắt dù một cái.” Hân vừa nói, một bên cời y phục hơn phân nửa, sau đó nhìn Long Y Hoàng: “Người ngồi đó làm gì? Nhanh lên một chút cời quần áo.” “Không thích liền không cần miễn cưỡng, như vậy ai cũng khó chịu.” Sắc mặt nàng trở nên khó coi. “Chẳng lẽ không phải là miễn cưỡng? Muốn ta thú một người không thích làm chính phi, bức bách ta cùng nàng sống cả đời, chẳng lẽ không phải miễn cưỡng? Ta đúng là không thích người, thậm chí rất chán ghét người, Long Y Hoàng.” Hân lạnh lùng phan ra tên nàng. “Không có người muốn cầu người nhất định phải làm việc này, người không thích ta liền không nên đụng ta.” “Ta cũng không muốn đụng người, chính là, ta lại càng không muốn vì người ta ghét mà cắt đứt ngón tay lấy máu tại giường.” Long y hoàng sửng sốt, xoay người nhìn thoáng qua giường ở phía sau, ở giữa là một cái khăn tơ lụa màu trắng, không cần phải nói cũng biết là đang làm gì. Nàng đứng lên, cầm lấy dao nhỏ trên mặt bàn, thậm chí không có do dự, cổ tay hơi dùng sức cắt qua, huyết đỏ sẫm lập tức rơi từng giọt từng giọt xuống khăn trắng, giong lạc hồng đêm đầu tiên của nữ nhân. “Người vừa lòng sao?” Nàng hỏi, hạ tay xuống, giấu ở trong tay áo, thậm chí không quan tâm đến vết thương trên tay. “Nếu chỉ làm vậy, người ngoài nhất định dễ dàng nhìn ra sơ hở, thái tử phi cao quý không đến nỗi nhỏ mọn như vậy chứ.” Phụng Trữ Lan tiếp tục kích thích nàng. Long Y Hoàng cười lạnh, vén tay áo bên trái lên, lộ ra thủ cung sa màu đỏ tươi: “Ý người là cái này?” Tay phải nắm chặt con dao, lập tức đâm xuống! Tuy đau nhức, Long Y Hoàng không hề nhắm mắt, dùng lưỡi dao rút ra! “Thật sự là được mở rộng tầm mắt, nguyên lai người cũng không có chán ghét như vậy, cũng biết nguyên tắc cơ bản nhất.” (Diễm: ta ghét, ta ghét a... Lan huynh quá đáng ghét.) Phụng Trữ Lan vui vẻ, vỗ vỗ tay, nói: “Thật là một nữ tử cá tính, bất quá đáng tiếc, chỉ cần người một ngày còn là Thái tử phi, ta còn oán hận người một ngày, từ hôm nay trở đi, ta sẽ không vào gian phòng người một bước, nếu là có việc, người có thể gọi chuyển cáo ta.

Nhưng là, ngàn vạn lần đừng xuất hiện trước mắt ta.” Thanh âm hân đến cuối cùng chợt lạnh như băng, tiếng vỗ tay quanh trong căn phòng, mang theo lạnh lùng cùng châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tân hôn nạp thiếp

Phượng Trữ Lan nhìn tay nàng tạm thời thấy đã đủ, lập tức lấy áo khoác, thậm chí lười nói thêm nửa câu, chuyển thân chạy đi, còn không quên đóng cửa lại. Long y hoàng nhìn bàn tay mình máu chảy không ngừng, từ trên chiếc áo khoác ngoài nặng nề mà tình mỹ của mình xé lấy mảnh vải đơn giản tự băng bó lại vết thương. Nàng nghĩ tới rất nhiều tình huống xấu, chính là không nghĩ tới, cũng có thể phá hư thành như vậy. Từ nhỏ được vạn chúng chú ý, nắm tắt thấy tại lòng bàn tay nay Tiểu công chúa, tại đêm tân hôn bị chú rể không lưu tình lạnh nhạt vứt bỏ, thật sự châm chọc! Oán hận nàng? Là bởi vì nàng thành thái tử phi, trở thành chánh thê của hân cho nên oán hận? Long y hoàng ngồi ở tân giường, nhìn cánh tay băng bó, ngẩng đầu lên nhìn tân phòng, bốn phía cũng một mảnh bất ngờ – màu đỏ, hiện tại như vậy chói mắt, phảng phất hóa thành một cây ngân châm, một mực đâm tới lòng nàng, thống khổ vô phương ngôn dụ, thậm chí đau đã muốn khóc. Nàng cái gì cũng không có làm sai, thậm chí cái gì cũng không có làm, liền như vậy vô duyên vô cớ – làm cho người ta oán hận, hơn nữa đối phương còn là trượng phu của mình. Nàng mới mười bảy tuổi, thập thất tuổi, ở vào cái tuổi đẹp nhất, chính là hết lần này tới lần khác mời nàng dự đám cưới toàn chuyện không tốt đẹp. Bất quá phải như vậy sao? Long y hoàng trầm mặc thật lâu, sau đó đứng lên, ngồi vào bàn trang điểm đem mặt có phần đẹp đẽ - trang dung đồ xuống, nhìn đi nhìn lại mình trong gương – giá thường nhưng là bây giờ vẫn không thay đổi được thân phận của nàng. Trên giường – bạch trù vẫn còn vết máu, đối trá chí cực – lạc hồng. Long y hoàng ném bạch trù đến địa thượng, một thân hi phục nằm xuống giường đắp qua chăn, cố gắng ép bản thân quên đi chuyện vừa rồi. Con đường này là chính mình đã chọn-, không có lý do gì mới bắt đầu đã đổi ý, hơn nữa hiện tại Phượng Trữ Lan oán hận bản thân – nguyên nhân còn không biết, tình huống như thế sớm muộn còn có thể cải thiện, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ trở thành người hạnh phúc nhất – tân nương hạnh phúc nhất – thái tử phi. Ngẫm lại, bản thân – cha cùng nương không phải cũng như vậy mà đến với nhau sao? Nghĩ tới đây, Long y hoàng đang ngủ cũng không khỏi môi ngọc khẽ nhếch, mặc dù mẫu thân đối với ai đều là hung bạo, chính là nhất thời gặp gỡ cha, bao nhiêu hung ác đều có biến thành ôn nhu, hai người thường xuyên dưới ánh trăng hôn nhau quên đi tất cả, đương nhiên cũng sẽ xem nhẹ đi ở bên cạnh quan khách – tam chính tiêu quý đầu, sau lại, hai người này tự nhiên mà vậy – trở thành nàng cùng hai cái ca ca yêu sớm – nhập môn giáo tài, chân nhân bản -. Sáng ngày thứ hai khôi lai, còn muốn tiến đi bái kiến trưởng bối, thật sớm đã có người thanh nàng đánh thức, sau đó vì nàng trang điểm, mặc trang phục. Đêm qua bạch trù dính máu bị nàng vứt xuống đất, cũng không biết bị ai lấy đi, cứ như vậy mà biến mất. Hoàng hậu tự đích thân phái một tên nha hoàn thân cận cấp cho Long y hoàng, tên là Oanh nhi, rất thanh thúy – một nữ hài tử, kém tuổi hơn Long y hoàng, khước bởi vì thụ quan đặc biệt – huấn luyện mà khắp nơi tri kỷ, thậm chí có thể vừa nhìn ánh mắt chủ tử cũng biết chủ tử muốn làm gì. Cung nữ tại vì nàng rời đi, lúc Oanh nhi từ bên ngoài đi tới: “Thái tử phi, thái tử điện hạ đã tới hoàng cung trước.” Long y hoàng trong tay hơi chuyển – bảo thạch rơi xuống đất: “Cũng không nói một tiếng sao?” “Đúng vậy, đi đã lâu rồi.” Long y hoàng khẽ mỉm môi, không nói gì thêm, Phượng Trữ Lan làm như vậy, là có ý muốn bêu xấu nàng sao? Qua đêm tân hôn – vợ chồng, dĩ nhiên mỗi người đi một ngã, liền nhằm cây cột phía bên cạnh đánh một cái, cũng, hận hận không thể tuyên cáo toàn thiên hạ, hôn sự lần này là hân một mực đều là phản đối. Tân thủ đe dọa thê tử, nàng với hân là vô cùng oán hận. Vợ vả chạy tới hoàng cung, Phượng Trữ Lan dĩ nhiên so sánh nàng sớm một bước rồi đi, nói là có chuyện quan trọng muốn làm. Tại thiên điện lý, toàn bộ hoàng gia đang ngồi nói chuyện, nhìn Long y hoàng – trong ánh mắt bọn họ muốn bao nhiêu khinh bỉ có bấy nhiêu, theo bọn họ tân nương tử thị sủng mà kiêu, có ý khoe khoang cái giá. Đến ra mắt hoàng gia sáng sớm, các vị trưởng bối đều ở phía sau nàng bàn luận rì rầm, khiến cho nàng toàn thân giống như bị kim châm, một mực cúi đầu, vô luận nói cái gì đều là dư thừa, chỉ có hoàng hậu đối nàng một mực rất vừa mắt. Hoàng hậu đã ba bốn mươi tuổi, chính là tuế nguyệt – cái đuôi rất không lưu tình – tại nàng mỹ lệ, trên mặt lạc hạ ấn ký, cười lộ lên – lộ ra vài nếp nhăn. Long Y Hoàng nghĩ đến mẫu thân nàng, tuổi cũng là không sai biệt lắm, chính là một nếp nhăn cũng không có, da tay thậm chí cũng không có, cười lộ lên quang mang liền lại càng cần nói. Nàng hành lễ với các trưởng bối, phượng thị hoàng triều – hoàng thân quốc thích nàng đều thấy một cái, tất cả cũng biết, nhưng là nhân số quá nhiều, đến cuối cùng cũng không rõ ai là ai. Hoàng hậu tình ý – ánh mắt thoáng cái liền nhìn thấu Long y hoàng dưới cánh tay áo một mảnh băng bó, không ngại trước sau kéo nàng ngồi xuống, ánh mắt đứng là đọc không hiểu – thâm thúy. Nàng thông thả thở dài nói: “Hải tử, tối hôm qua, có phải hay không Trữ Lan đối với người quá mức thô lỗ?” Long y hoàng với vàng lắc đầu, nàng biết, nếu là lúc này gắt đầu, Phượng Trữ Lan nhất định sẽ tự mình tìm năng tình số. “Kỳ thật, trữ lan đứa bé này nhất định khúc mắc thái đã chết, nghe nói hân trong lòng đã có cô nương khác, vị trí thái tử phi lúc này đã định sẵn là cô nương đó -, chính là không nghĩ tới, cư nhiên cưới một nữ tử tự xa là khó tránh không khỏi tức giận. Tức giận? Long y hoàng ở trong lòng cười lạnh, nhìn biểu hiện của hân tối hôm qua, thậm chí so với nàng còn lạnh hơn tình. “Đừng nói như vậy, mẫu hậu, Y hoàng có thể hiểu tâm tình thái tử – bất quá loại chuyện này từ từ sẽ đến, không nên nóng vội.” Long y hoàng cố gắng ra vẻ đại gia khuê tú – bộ dáng uyển chuyển. “Thấy người có thể giải như vậy, Bồn cung liền an tâm, ở trong hậu cung này cũng rất ít người có thể hiểu ý hải, ” hoàng hậu nở nụ cười khả ái sáng ngời: “Kỳ thật Bồn cung cũng gặp qua Na gia – tiểu thư, nói thật, vô luận nàng Na cũng không thể nửa phần sánh bằng người, hãy tin tưởng trữ lan đứa bé này rồi sẽ rời bỏ nàng, tin tưởng, hân sớm muộn rồi sẽ một lòng một dạ với người.” “Y hoàng nào dám nghĩ xa như vậy, mẫu hậu chê cười.” “Có người bên cạnh Trữ Lan như vậy, Bồn cung cũng yên tâm, đứa bé kia, từ nhỏ kiêu căng, rất nhiều chuyện còn muốn phiền phức người nên tha thứ một chút.” Đề tài này quả thực nhàm chán, tình tiết thật muốn lặp lại. Long y hoàng bị hoàng hậu lôi kéo ở hậu cung vài vòng, mãi đến giữa trưa mới chịu lưu lại ăn cơm ở tại phòng để nàng hồi đông cung. Nàng cảm giác được toàn thân các khớp xương đều khắp nơi đau nhức, trở lại đông cung, nàng chuẩn bị để Oanh nhi mang nàng trở về phòng đột nhiên thấy phía trước các cung nữ đang đứng tùm tùm một chỗ, ánh mắt rất kích động. “Có chuyện gì xảy ra sao?” Long y hoàng nhìn không được tiến lên, hỏi. Bọn họ vừa nhìn thấy nàng, lập tức sắc mặt trắng bệch, sững sờ tại chỗ, hành lễ, nói quanh co nửa ngày cuối cùng cũng không ra cái gì tốt. “Đừng lo nói đi, ta sẽ không để ý.” Long y hoàng thấy các nàng đang đau khổ đành phóng khoáng một chút. “Là, thái tử phi,” rốt cục cũng có người chịu trả lời, cẩn thận không thua gì tại trên chiến trường tìm địch (nguyên lai là địa lôi nhưng ta k biết nó là cái j nên dịch tạm là địch mong các nàng tha thứ ^^): “Thái tử điện hạ vừa mới trở về, còn mang theo một nữ tử xinh đẹp, tuyên bố phong nàng làm sùng phi, vừa rồi chúng nô tì là đang bàn luận về chuyện này” Sùng phi? Sùng phi! Long y hoàng đột nhiên đứng không vững, Oanh nhi vội vàng đỡ lấy thân ảnh của nàng. Đích xác, tối hôm qua vừa mới lập gia đình, chính là đến sáng sớm ngày thứ hai trượng phu công khai cưới một cái sùng phi ... nàng lại càng không thể nghi ngờ thái độ. Hân chán ghét nàng, cho nên lập gia đình sau đó lập tức cưới sùng phi, là đang có ý muốn bức nàng. Đây vô luận là ai đều không chịu nổi đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cao thủ tình trường

“A! Ta không cần quan tâm đến hần! Muốn cưới ai thì cưới, dù sao chuyện của hần ta không xen vào.” Long y hoàng khẽ cười một tiếng, đi qua chỗ cung nữ .Oanh nhi vội vàng đi theo sau nàng. Ed: Tinh Dạ Từ Yên

“Con mẹ nó chậm chạp, nhanh như vậy đã có kết quả!” Long y hoàng phun ra một hơi, trở lại gian phòng, lạnh lùng nhìn mọi thứ. Được! Trượng phu của mình vẫn còn đang tận thú với sủng phi trong phòng như thế nào lại có người? Na cô nương bản thân muốn làm gì, cũng giống như những...oán phụ khác độc thủ đều ngoan độc giống nhau không chút lưu tình, sau đó đem thân thể của mình hành hạ tỏ vẻ từ chi mềm yếu, sau đó thoảng cái ngã xuống. Bản thân hồi lâu không thấy trượng phu, ý chỉ cho nàng biết rằng dù bản thân có bệnh nặng cỡ nào hần cũng sẽ không quan tâm. Nhưng tính nết trời sanh không phải như thế thật buồn nôn. “Ta vừa mới đến không lâu, đối với ngoại quốc cái gì cũng không biết – hoàn cảnh còn không quen thuộc, dù sao hiện tại cũng không có việc gì Oanh nhi, người dẫn ta đi ra bên ngoài chơi đùa nha.” Nàng đột nhiên cười nói với Oanh nhi này giờ vẫn bên cạnh nàng chưa dám lên tiếng. “Nhưng là, thái tử phi...” “Hiện tại ở chỗ này gọi thế nào cũng được, nhưng khi ra ngoài hãy gọi ta là tiểu thư. Biết không?” Long Y Hoàng nhìn bốn phía, sau đó nhìn lại bản thân, xác định không có quên gì. “Là, tiểu thư.” Oanh nhi vẫn giữ thái độ cung kính. Đường phố kinh thành thật rất phồn hoa, bất cứ thứ gì cần có đều có, sánh với ban đầu tại huyện quốc thực náo nhiệt vô song, nhưng là phong cảnh bình dị, đây là Long Y Hoàng thực tò mò chuyện bên ngoài. Nghe nói tại Huy quốc hữu có một cái sông rất xinh đẹp, kéo dài dọc khắp cả nhà lâu thành trấn, mỗi khi đến mùa hè, hai bên đều nở đầy liên hoa đỏ tươi, là một nơi rất thuận lợi nói chuyện yêu đương, nhất là ban đêm, cùng với đó là những đoàn thuyền, mang theo hoa đăng gắn ở đầu thuyền, theo làn nước chảy cứ vậy mà trôi dọc cả sông. Hiện tại đúng là lúc Hồng Liên phồn hoa. Coi như là lẽ loi một mình, nhưng cũng có thể nhìn cảnh đẹp này làm say lòng người. Các quán ven mặt đường, có bán không ít những vật phẩm trang sức, Long Y Hoàng tiện tay cầm lấy một cây trâm màu vàng trên đó khắc hồng bảo thạch liên hoa, xinh đẹp, hoa lệ. “Cái này là như thế nào? Oanh nhi” .....không ai trả lời. Long Y Hoàng kỳ quái – xoay người sang chỗ khác, mệnh mạng trong bể người, lại không thấy bóng dáng cung nữ mình đâu, môi ngọc cất lên tiếng gọi dò xét: “Oanh nhi?” Cũng không có hồi âm, Long Y Hoàng để đồ trong tay xuống, dọc theo đường vừa đi tìm Oanh nhi, kết quả đi chưa được mấy bước, lập tức thấy được thân ảnh nàng. Nhìn qua một lượt, Oanh nhi thân hình mảnh khảnh rất dễ nhận ra, lúc này đang cúi đầu xấu hổ trước mặt một nam nhân, Long Y Hoàng xoay chuyển ánh mắt, cũng nhìn rõ ràng người mặt người nọ. Là một nam tử thuộc hàng tuyệt sắc cực phẩm, ngũ quan tinh tế, mũi thẳng đỉnh, cười đến tao nhã, thật một quân tử hào hoa phong nhã (trời nhìn ca này bỗng dưng ta nhớ đến Kim Trọng...=)), hần vóc người ngọc thụ lâm phong. So sánh với Oanh nhi cao hơn một cái đầu, đang ở hơi hơi cúi đầu mắt nhìn Oanh nhi đang xấu hổ thẹn thùng trước mặt, tay trái hần chiết phiến phe phẩy, tay phải còn lại là cầm một cái túi đưa cho Oanh nhi. Long Y Hoàng mặc dù ở tận đây nhưng vẫn có thể nghe rõ được bọn họ nói chuyện. Nam tử dùng ngữ khí chính nhân quân tử nói: “Cô nương lần sau nên cẩn thận hơn một chút, gần đây tình hình bên ngoài thực không yên ổn.” Sau đó đưa cái bao đến trước mặt nàng. Oanh nhi rất thẹn thùng tiếp nhận, thì thảo đáp lại nói: “Đa tạ công tử.” “Mới vừa rồi tại hạ thấy chiếc bao này bên ngoài được thêu mẫu đơn tú rất tinh xảo, xin hỏi cô nương là ai mà có tay nghề tốt như vậy, hôm nay xem ra cô nương so sánh với mẫu đơn thực tốt hơn nhiều.” Oanh nhi e lệ cúi đầu ngay càng thấp, thanh âm thiếu chút nữa liền hòa tan thành mặt đường: “Công tử chê cười.” Long y hoàng đứng tại chỗ nghe chuyện, tỏ vẻ nhàm chán. Không phải là chỉ là một chiếc bao thôi sao! Có cần phải nói lâu như vậy! Qua qua lại lại nói hết cái này đến cái khác. Bất quá, nàng cũng có thể hiểu rõ tâm tình Oanh nhi, lúc này nhất định đang thấp thỏm, suốt ngày nữ tử ở lại thâm cung vốn không được tiếp xúc nhiều với nam tử, huống chi đến lúc này gặp một nam nhân - cực phẩm dễ nhìn? Khó trách thoảng cái lo lắng. Long y hoàng có hệ miễn dịch thực không tệ, từ nhỏ nhìn thấy các đại công tử cũng chết lặng nhưng giờ thì cũng đỡ hơn nhiều, chỉ là hiện tại có điểm lo lắng Oanh nhi từ nhỏ sinh ra là một đại cô nương khuê các, thoảng cái liền gặp gỡ nam nhân như vậy. Nhìn lại, thế giới này rộng lớn như vậy, không ít người tốt, kẻ xấu, người tốt cũng óc nhiều loại cũng không có khả năng thuần khiết tuyệt đối, người xấu cũng không hẳn là những kẻ quá xấu xa như vẻ bề ngoài. Lòng người thực khó đoán. Giống như trước mắt tên nam tử như vậy, xử sự không sợ hãi, thông thường chỉ có hai tình huống: một là chân chính một chính nhân quân tử, là người chính trực, hai là hần cũng là một tay đao hoa lẫn lộn tình trường, đối mặt với bất cứ nữ nhân nào cũng đều là lừa dối, lừa gạt trái tim, tỷ như bản thân – lão ca, một cái ví dụ sống sờ sờ máu chảy đầm đìa như vậy. Đối với Long y hoàng mà nói, Oanh nhi thực là một người còn rất non nớt chưa trải qua tình trường. Những cái này đối với tay tình trường già đời như Long Y Hoàng mà đánh giá nam nhân trước mặt, nhất định đang giả làm chính nhân quân tử sau đó lại giống các nam nhân khác rồi bỏ nữ nhân lại cả đã căn câu. “A! Tiểu thư!” Oanh nhi – khóe mắt đảo đến trong đám người nhìn thấy Long y hoàng, kinh hô một tiếng, sắc mặt từ phấn hồng lập tức trắng bệch. Long y hoàng từ từ đi qua, cười: “Là bằng hữu sao?” Oanh nhi lại lần nữa không có ý tứ khời lại, len lén ngắm nam tử kia liếc mắt, nhỏ giọng trả lời: “Đúng vậy.” Nam tử thấy Long y hoàng, đầu tiên là thất thần nửa khắc, lập tức cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. “Người giúp Oanh nhi đoạt lại hà bao phải không?” Long y hoàng nhìn nam tử kia chất vấn. “Tại hạ không dám kể công.” Nam tử nắm chiết phiến – nhẹ tay coi thường khời, khiêm tốn nói. “Được! Không cần phải giải thích dài dòng, đã như vậy, ta là chủ tử, mời người đi uống một chén, người thấy sao?” “Tiểu thư.” Oanh nhi len lén kéo tay áo Long y hoàng, trên mặt nhiệt độ không ngừng tăng lên. Từ tận đáy lòng Long Y Hoàng đang thăm giếm Oanh nhi có sao lại ngây thơ như vậy, khi trở về nàng sẽ nghiêm khắc giáo dục lại cung nữ ngây thơ này của nàng. Vừa thấy nam nhân có chút ý tốt liền như muốn cho hần cả tấm lòng mình, thật không cần chú ý xem đó là một tên vẻ ngoài thì cừu non ngoan ngoãn nhưng trong lại là một tên đại ác ma. Nếu đem so sánh với Oanh nhi, Long Y Hoàng cũng được xem như là bậc tiền bối lẫn lộn tình trường nhiều năm. Lúc này Long y hoàng đã có kết quả – hần quả thực là đang giả ngây ngô. Long y hoàng cho là hần sẽ cự tuyệt, nhưng là không nghĩ tới nam nhân – so sánh với nàng da xem chừng có phần dày hơn. Hần gọi lên nụ cười khinh bạc, nói: “Nếu tiểu thư đã lên tiếng, tại hạ cũng khó mà từ chối.” Long y hoàng nhìn ánh mắt của hần hiện lên tia khinh bỉ. Oanh nhi nhanh chóng tìm lấy một từ lâu nghe nói bên trong – thức phẩm rất ngon tại một gian trong sương phòng, cũng không ai biết phải nói gì cư nhiên mất tự nhiên, Oanh nhi đỏ mặt nhìn giá y Long Y Hoàng cợt xát một cái nhanh chóng lấy cớ bỏ chạy khỏi ly phòng. Long y hoàng cảm thán thoảng cái, chuyện còn chưa xong đã dễ dàng như vậy khản trương sao?! “Bây giờ tại hạ còn chưa biết quý danh tiểu thư” Nam tử đột nhiên lên tiếng. Long y hoàng cầm lấy một cái chén, hướng tới bên trong ngã một ít nước trà, quơ quơ, nói: «Lão huynh tán gái không mang theo người như vậy tổn gian phí sức làm gì» “Tại hạ không rõ tiểu thư đang nói cái gì.” “Người mới vừa rồi dừng chiêu đó của anh ta thập tứ tuổi dùng, xuất ra đi mất mặt xấu hổ, nay với Oanh nhi – cái loại tiểu nữ sinh chưa từng thấy nam nhân» “Nói vậy tiểu thư hiểu lắm, tại hạ tuyệt đối không có nghĩ vậy” Nam tử vội vàng bào chữa. “Người với ai cũng có thể nhưng với ta. Nam nhân cam đoan không thể so với người chơi đùa.” Nghĩ năm đó, Long y hoàng – tối cao ghi lại là ở bảy ngày bên trong liên tục sáu mươi hai người, mười hai người, đây là cái khái niệm gì? Lần này ở bờ sông thật dài trong thời gian ngắn vậy nữ nhi nhanh chóng hiểu được quả thật không đơn giản. “Tiểu thư muốn nói cái gì? Nói thẳng tốt lắm” Nam tử bắt đầu dĩ – thờ ra một hơi, trong nháy mắt đỡ xuống hình tượng quân tử vừa rồi đột nhiên nở nụ cười, mang theo diêm dúa lãng lợ tà mị, tinh quang giống nhau – đôi mắt giữa dòng lộ này không muốn người biết – thần bí

quang thái, rất dễ dàng làm cho người ta rơi vào tay giặc. Đích thị là một cao thủ tình trường thật không dễ dàng biểu hiện ra bản tính của bản thân, chính là gặp gỡ hướng khác cao thủ hơn hẳn nhanh chóng thay hẳn phá đi mặt nạ vậy rất khó nói. Nụ cười như vậy, từ lúc sinh ra Long Y Hoàng nhìn đã rất quen- là nụ cười của Long Diệp Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 9: Tình chàng ý thiếp

“Đừng.. hạ thủ với Oanh nhi, nàng là một tiểu nữ sinh, nếu như tại tình đầu gặp phải một tên đại sắc lang như ngươi, vậy ngươi bảo nàng sau này phải sống như thế nào?” «Ngươi có tư cách dạy ta sao?” Nam tử mở ra chiết phiến, đặt ở trước ngực nhẹ lay động, vẻ mặt vân đạm phong khinh: “Nghe tiểu thư này khẩu khí, nói vậy cũng là lừa không ít thiếu gia công tử.” “Khi đó không hiểu chuyện, chính là sau lại gặp gỡ tình yêu chân chính mới phát hiện bản thân trước có nhiều thái quá, mang tình cảm ra trêu đùa chính là thủ pháp hèn hạ nhất” “Nguyên lai ngươi cũng từng có người yêu,” nam tử – trong giọng nói tự giác tăng thêm trào phúng: “Ta còn tưởng rằng ngươi không có tình -.” “Trước kia không có, chính là nhất thời gặp phải tình yêu, nghĩ không có đồ nan.” “Ngươi ái nhân là ai?” “Cái.. này ngươi không cần phải biết.” “Ngươi cùng hắn thành thân sao?” “Ta là lập gia đình, chính là không phải cùng hắn thành thân.” “Vậy ngươi đối với người không yêu là như thế nào?” “Cực tuyệt.” “Tàn nhẫn.” “Chẳng lẽ ta lừa gạt bản thân lại.. đi nói rằng ta yêu nàng, như vậy không phải sẽ tàn nhẫn hơn sao? Rõ ràng không thích, còn muốn làm bộ như thích giả dối, ta không muốn gạt người, cũng không muốn phiền bản thân.” “Nay tại hạ được mở rộng tầm mắt đối với người mình không thích liền cự tuyệt đây so với lừa gạt càng thêm lạnh huyết vô tình hơn?” “Ta đây sao làm là chính nhân quân tử, lưu cho hắn càng nhiều – ảo tưởng sẽ chỉ làm thêm tổn thương không thích nhất định không thích, không cần phải giả dạng làm thích.” “Ta hiểu được.” Nam tử bình tĩnh đại ngộ... giống như, ánh mắt đã dần lạnh như băng. “Ngươi tên là gì?” Long y hoàng nhả ra khí, hỏi. “Lang ly uyên.” Nam tử trả lời được tuyệt không hàm hồ. Long y hoàng đầu tiên là nhất sửng sò, sau đó thật dài thán khí: “Vân lang – lang.” “Là, nhất định Vân lang – lang.” “Nếu không ngươi hay chân tâm đối Oanh nhi, nếu không tắc đã.” “Nếu không lại như thế nào?” “Nếu không, đến lúc ngươi chân chính lâm vào tình yêu, bản thân sẽ hối hận.” “Nói như thế nào?” “Trên thế giới phòng ngự khó tránh nhất là yêu tình, sắc bén nhất là vũ khí tình yêu.” Lang ly uyên tiếp không dưới nói, suy nghĩ một chút, đột nhiên ngừng đầu lên: “Hảo, ta đây thử xem, cùng Oanh nhi kia thử xem.” Long y hoàng lắc đầu, tỏ vẻ không còn gì để nói. “Vậy ngươi – tên nì, nói lâu như vậy, một chữ vẫn nghe không được.” “Ngươi đã biết Vân lang, theo lý mà nói cũng có thể biết tên của ta mới đúng.” “Thật sự là hẹp hòi, ta đã nghĩ nghe ngươi chính miệng nói một lần, hơn nữa Vân lang nói với ta, cái cô bé kia tên có một cái hoàng tự, nhân trung hoàng.” “Vậy ngươi làm sao biết ta chính là người hắn nói?” “Trực giác, hắn nói qua, cái.. này nương hân khuyển tâm – nữ hải tử tại trong đám người vĩnh viễn là... rất đặc biệt – một cái.” “Hắn còn nói cái gì?” “Đã không có.” “Long y hoàng, kiều diễm – y, phượng hoàng – hoàng, tên của ta.” “Cùng đương kim – thái tử phi cùng tên.” “Ngươi cảm giác được ta giống như sao?” “Nếu như ngươi giống như thái tử phi, ta đây nhất định mình chủ vô lâm.” “Àn, ta cũng hiểu được không giống.” Long y hoàng cười cười, nhìn cửa sương phòng, Oanh nhi còn không trở về, xem ra là thẹn thùng được ngay. Nàng đứng lên, đi tới cửa sổ khác, mở ra cửa sổ. Phong phát qua, cuộn cuộn nổi lên hà diện Hồng Liên như lửa, nhàn nhạt – mùi thơm ngát cũng tùy thời bay tới. Nàng cúi đầu, phát hiện lâm lâu xuống, cư nhiên nhất định theo đó một bờ sông nở đầy Hồng Liên. Mặt sông rộng mà mát, hoa sen chập chờn, cảnh đẹp đúng là say lòng người Bồng một chiếc tiểu thuyền chậm rãi đi tới phá đi tĩnh lặng vốn có của mặt sông. Đầu thuyền là một đôi nam nữ, nam tử đang cầm tiêu mà thổi, nữ tử khẽ nhắm mắt thưởng ngoạn nghe tiêu, khoe miệng mỉm cười, tài tử giai nhân, tình chàng ý thiếp. Bất quá là nam tử kia, Long y hoàng nhìn có chút nhìn quen mắt, lúc sau lập tức nhớ ra là Phượng Trữ Lan. Phượng Trữ Lan dùng thổi tiêu, từ từ nắm đầu vai nữ tử, từ phía dưới đi lên hôn nàng. Thật sự là lãng mạn như một bức họa, hai người như vậy tình thâm ý trọng, hoàn toàn không để ý người bên ngoài, cư nhiên trước mặt Long y hoàng như vậy công khai – đứng ở trên lầu nhìn lâu như vậy, cũng không có phát giác. “Hắn là ai vậy?” Lang ly uyên đi tới Long y hoàng phía sau, nhìn thoáng qua đôi nam nữ trên tiểu thuyền thượng hỏi. “Trông vậy có giống chồng của ta không?” Long y hoàng nhìn tiểu thuyền càng đi càng xa, đến tới hậu biến mất khỏi tầm mắt nàng. “Nhìn.” Lang ly uyên trái lại rất thành thực. “Ta cũng nhìn.” Long y hoàng tiếp theo nói. lại qua thật lâu, Oanh nhi lúc này mới từ từ đi vào sương phòng, cẩn thận nói: “Tiểu thư.” “Chúng ta vừa mới tài nói tới chuyện của ngươi nì, hiện tại sẽ trở lại.” Long y hoàng mỉm cười, ngồi trở lại vị trí thượng. “Nô tỳ có cái gì hảo đàm -, tiểu thư chế cười.” Oanh nhi là một nữ hải tử rất dễ dàng thẹn thùng. “Vị.. này là Đại công tử dự định chiều nay ước hẹn ngươi du hà (chắc là cầu thân nhĩ ^^), đang chuẩn bị hỏi một ý kiến ngươi một chút.” “Du hà? Lang ly uyên đột nhiên miệng, hắn không nhớ rõ bản thân đến lúc nào đưa ra quá điều thỉnh cầu này -. Nhìn lại Long y hoàng, nhìn vẻ mặt tiểu nha hoàn mừng rỡ, hắn cũng chỉ có kiên trì gật đầu. “Đa tạ lang công tử – đương tình, bất quá Oanh nhi còn muốn hầu hạ tiểu thư.” “Nhìn, nhân gia không muốn đón nhận, đều là ngươi làm hại.” Lang ly uyên huy múa quạt từ, quay Long y hoàng nói, mặc dù trên mặt thật là tiếu nuối – vẻ mặt, nhưng là trong lòng tuyệt đối là may mắn một cái. Chính hắn chiều nay còn giai nhân ước hẹn nì, đương kỳ dĩ mãn, lại như thế nào có thể vì một tên tư sắc thường thường – tiểu nha hoàn làm chậm trễ đại sự! “Na không quan hệ a, chiều nay ta cùng nàng cùng đi ra lai tổng có thể ba.” Long y hoàng nói. “Tiểu thư,” Oanh nhi vội vàng kéo kéo Long y hoàng – tay áo, sốt ruột nói: “Thái tử điện hạ gia pháp chế định rất nghiêm khắc. Nếu trở về muộn có thể bị phạt” “Không liên quan, có trừng phạt thì cũng một mình ta chịu hết, ngươi không cần lo lắng” “Nếu tiểu thư đã khẳng định vậy, chiều nay tại hạ liền xin đợi hai vị đại giá.” Lang ly uyên cười bí hiểm, Long y hoàng coi như là một mỹ nữ ngấm lại bản thân tuyệt không có hại. “Ngươi muốn đi đâu?” Long y hoàng gọi lại thân hình sắp rời đi của hắn “Tại hạ phải trở về ——” phải trở về để hủy bỏ ước hẹn chiều nay, nếu không tiếp theo muốn tái nhất mỹ nhân dung mạo, khó như lên trời. (hớ hớ sao Uyên huynh khôn thế * hắc hắc*) “Như vậy đã muốn đi? Không có cửa đâu, dù sao cũng gần hoàng hôn rồi, công tử nếu cùng có thể cùng chúng ta đi dạo thì thật tốt.” “Tại hạ ——” “Com chiều chúng ta đã ăn, sắc trời cũng đã gần tối ta cùng nên đi ngắm cảnh sông một chút.” Long y hoàng một hơi nói xong, hoàn toàn không lưu lại Lang ly uyên bất cứ dư địa gì a: “Lang công tử,” nàng quý dị cười một tiếng: “Công tử an tâm chờ đợi, công tử không biết làm bất cứ chuyện gì đều phải toàn tâm toàn ý sao? Không cần ăn xong trong bát đã trông trong nồi, lòng tham không đáy – nam nhân thật là dễ dàng khiến nữ nhân chán ghét -.” Lang ly uyên tuyệt tuyệt đối đối bị kích động, hằm hằm hướng tới Long y hoàng trước mặt ngồi xuống, lập tức nói tiếp: “Biết! Đa tạ tiểu thư nhắc nhở! Thật sự là được cùng tiểu thư như vậy quả thực cũng được xem như hồng phúc của tại hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 10: Gặp thoáng qua

Khi ba người ăn cơm xong, bầu trời đã tối đen, từ lâu tốt như vậy thật thích hợp là nơi ăn chơi của những người giàu có, Lang Ly Uyên đưa bọn họ đi một vòng, Long Y Hoàng cũng tùy tiện gật đầu đi theo, Oanh nhi lúc đầu cũng phản bác sau đó rồi cũng gật đầu hòa theo. Ba người cùng sóng vai đi đến nội hoa viên, không khí thật là quý dị, không ai nói với nhau câu gì. Bỗng, Lang ly uyên thấy cách đó không xa là một bia ngấm, lại thấy trước mắt mình là cung tên, thuận tay cầm lên lắp tên, sau đó giương lên ngắm giữa hồng tâm bắn vô cùng chuẩn xác và đẹp mắt (Kath: thế là muội hâm mộ ca này đã nạn con ngan mặc dù biết huynh đang chứng tỏ nhưng.....) “Ah! Đấng” (kath: trong luật cung theo ta tìm hiểu thì khi người ta bắn trúng hồng tâm thì người ta hay nói là “đấng” không tin thì mn xem thử mấy phim kiếm hiệp xem ^^) Chính giữa hồng tâm – chuẩn xác đến mức khiến cho bốn phía nữ nhân hét chói tai. “Cái... này, lang công tử,” Oanh nhi không có ý tứ – kéo kéo chéo áo hắn, nhỏ giọng nói: “Ta cũng muốn học, người có thể hay không dạy ta?” “Đương nhiên có thể.” Lang ly uyên rất sáng khoái đáp ứng, sau đó cầm trong tay – cung giao vào trong tay nàng, mặc dù ở mặt ngoài bộ dáng thật là vui, nhưng là trời mới biết trong lòng hắn thì lại cảm thấy vô cùng phiền phức không biết tiểu nữ sinh Oanh nhi như vậy sẽ muốn hấn chỉ giáo đến bao giờ. (Oanh ti: ờ cái đồ hám gái * hứ * ta thêm nhà người ý) “Là như vậy sao? Để ngắm thật chuẩn thì khi kéo phải dùng một lực rất lớn” Oanh nhi học giả nhìn bộ dáng kéo dây cung vừa rồi của hắn mi hơi nhíu lại ngưỡng mộ. “Cái... này vốn phải dùng khí lực rất lớn, bất quá của tư thế của người không phù hợp, để ta dạy cho người.” Vừa nói, Lang ly uyên đi vòng đến phía sau nàng, cơ hồ là thân thể dán thân thể, một tay ở trên lưng nàng một tay nắm lấy tay nàng giúp nàng kéo dây cung. Người ngoài nhìn vào còn ngỡ như một đôi ^^ . Tư thế thực rất mập mờ nhưng là Lang Ly Uyên lại không có để ý, còn mặt Oanh nhi lúc này lại sắp thành quả cà chua đến nơi. “Vèo —— đấng ——!” Lại là một tiếng bay của cung xẹt qua không khí rất nhanh, rất quyết đoán, “nhất chích trường linh tiễn” (ý là một cung tên nhưng ta muốn để nguyên cái này vì thấy nó hay ^^) cắt qua không khí, nhanh chóng xẹt qua, thẳng tắp ngay chỗ hồng tâm mới vừa rồi hấn bắn trúng. Trùng trùng tên đang cắm ở hồng tâm hai cái đồng loạt rơi xuống đất. Thật quá chính xác. Ân? Lang ly uyên cúi đầu, nhìn cung trong tay mình, tiễn còn đang chuẩn bị bắn chưa kịp rơi cung, vậy tiễn vừa rồi là ?? (Kath: hồ vừa rồi k phải anh chỉ bắn hả?? Thật quá thất vọng đầu haiz....) Hai người cùng nhau quay đầu lại, vừa lúc thấy Long y hoàng giờ cung, còn chưa kịp thu cung, thân ảnh vẫn còn đang trong tư thế chưa hồi. “Các người nhìn làm chi? Tiếp tục chơi đi.” Long y hoàng bị nhìn như quái vật lập tức ánh mắt tránh đi thu tư thế về bình thường, chậm rãi lấy thêm một tên nữa lên dây, kéo cung sau đó bắn cung ở một tư thế vô cùng đẹp mắt mà lão luyện. “Thật sự là không nghĩ tới, nhìn Long tiểu thư yếu ớt vậy mà không ngờ lại có thể sử dụng cung tên thành thạo vậy. Tại hạ quả thực rất ngưỡng mộ” Lang ly uyên cười cười, đột nhiên buông tay ra, đoạn lại nghe được có tiếng vỗ tay truyền đến, ngẩng đầu lên nhìn trên tầng lầu các phú gia công tử tất cả đều đang chăm chú theo dõi và tiếng vỗ tay vừa rồi cũng từ đó mà truyền tới. “Hoàn hảo, trước kia ta đã từng bắn cung nhưng khi lớn đã lâu không luyện tập nên không được quen lắm.” Long y hoàng đang suy nghĩ về cung trên tay: “Nhưng bất quá cung này lại rất nhẹ, chắc hẳn đã bớt xén nhiều nguyên liệu chỉ sợ dùng lực mà kéo quá mạnh sẽ đứt.” Oanh nhi dần dời khỏi vòng tay giúp đỡ của Lang ly uyên, chạy đến thử kéo huyền (cung) lại phát hiện bản thân cơ bản là lực quá nhỏ khiến tiễn không bắn xa được mà rơi ngay xuống ngay tại chỗ. Nhìn lại ánh mắt Lang ly uyên thoáng kinh ngạc, Long y hoàng cảm thấy hơi buồn cười “Như thế nào, nữ hài tử lại không thể chơi cung?” “Không phải, chỉ là để dùng được cung tên thì cần phải dùng lực lớn, cho nên nữ giới thường không sử dụng mà cái này hay được nam nhân tin dùng ^^.” “Ai đã định ra cái quy tắc chỉ nam nhân được dùng mà nữ nhân thì không thể vậy?” “Không phải —— “ “Nếu là chuyện gì đều dựa vào nam nhân, sao còn muốn nữ nhân tới làm chi? Hơn nữa không hẳn lúc nào khi ở cạnh nam nhân đều có thể đem lại cảm giác an toàn, chỉ bằng dựa vào chính sức của mình sẽ hay hơn.” Long y hoàng vừa nói vừa đặt cung xuống. “Ý ta không phải như vậy, ta chỉ là không nghĩ tới, nguyên lai Long tiểu thư là con nhà gia giáo không giống những gia đình bình thường khác, nay thân thủ như vậy quả là tại hạ dù có học cả đời cũng không bằng.” “Trước nay ta chưa từng được nghe nam nhân gọi tiểu thư, nay thực không được tự nhiên lắm.” Long y hoàng hơi thoáng một chút hồi ức, đứng rồi trước kia những người xung quanh nàng đều cung cung kính kính gọi một tiếng quận chúa hai tiếng quân chúa không dám vô lễ nay thoáng cái có người gọi nàng là tiểu thư quả thực không có quen lắm “Hảo” Lang ly uyên hơi nheo mắt lại, chậm rãi nói: “Y hoàng.” “Cảm giác cũng rất là kỳ quái, ta xem ra nên để người trở thành anh của ta như vậy có lẽ sẽ tốt hơn một chút.” “Cha mẹ người nhất định đều là những người rất tân tiến nga, thông thường nữ hài tử nhà ai cũng đều phải học nữ công gia chánh, hiện tại nữ hài tử như người có thể học bắn tiễn quả thực không mấy người.” “Vậy cũng có thể gọi là gia giáo sao?” Long y hoàng chậm rãi đi ra: “Người có biết hay không trước kia ta ngoài có thể bắn tiễn ra thì còn có thể làm gì còn nói gì mà giáo ta chứ, thật giống như thường thực vật vậy.” “Cái gì?” “Ta khi còn bé thường xuyên chơi cùng hai ca ca, còn buộc một cái quả vào một sợi dây treo lên cây, sau đó lui về phía sau ba mươi bộ, thì xem ai bắn được chuẩn nhất”. “Bắn thủy quả? Đây cùng với hồng tâm thật quá không khác biệt lắm” “Không phải bắn thủy quả, là bắn vào cột tuyến thủy quả thượng, ai bắn trúng liền được .... cái này ta căn bản là nhớ không kỹ lắm – đại ca ta mới là người am hiểu các hạng mục nhất, chính vì thế mà lần nào quả cũng đều bị hấn mang đi.” Long y hoàng có điểm dở khóc dở cười, nhớ ra bộ dáng đặc ý của Long Diệp Vũ kia, thật sự là không thể mang cái lỗ mũi đã phồng như quả cà chua kia đi nữa canh. “Nguyên lai khi còn bé người có rất nhiều chuyện thú vị, cái này ta thật rất hâm mộ nha.” “Đúng vậy, khi đó không ai không hâm mộ chúng ta, chính là càng về sau... đang nói, đột nhiên Long Y Hoàng nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi, nếu không lúc sau sẽ có nhiều người tới, quả thật rất bất tiện.” “Cũng là lúc này cũng có rất nhiều người.” Lang ly uyên nhìn lên bầu trời đã là chiều muộn rồi, bỗng xoay người sang chỗ Oanh nhi vươn tay nói: “Chúng ta đi thôi”. Mới vừa rồi một mực bị bỏ qua, đột nhiên Oanh nhi được chiếu cố như vậy, đầu tiên là cả kinh (sửng quá còn làm trò con bò =)), sau đó mới lộ ra vẻ ngượng ngùng nhưng rất nhanh ngọc thủ cùng với hấn rời đi. Trời tối, tại bờ sông đã xuất hiện không ít những cặp tình nhân, cầm trong tay một cái hoa đăng Hồng Liên, gửi vào đó biết bao nhiêu là điều ngọt ngào của cặp tình nhân thả trôi theo dòng nước dọc bờ sông như một minh chứng cho tình yêu vĩnh cửu của mình. Quả thực là hâm mộ! Long y hoàng cố gắng giảm tốc độ, cùng Lang Ly Uyên và Oanh nhi hai người giữ khoảng cách, nhìn bọn họ dắt tay nhau qua lại không ngớt trong đám người, Long Y Hoàng giờ đây chỉ như một người vô hình vậy. Trong cả biển người ai cũng có đôi có cặp, chỉ mình nàng một thân một mình, phong cảnh thực hữu tình nhưng lại lộ ra vẻ tiêu điều, thê lương. Một đôi nam nữ đang vô cùng thân thiết đi qua bên người nàng, nam tử này hình như đã cùng nàng từng gặp qua, hai người tay trong tay cùng cầm một cái hoa đăng, coi nàng như không nhìn thấy. Long y hoàng ngẩng đầu, nhìn rõ mặt nam nhân anh tuấn mà cao ngất kia. Là Phượng. ... Trừ... Lan!. Cùng nàng gặp thoáng qua, coi nàng như không khí kia chính là Phượng Trừ Lan. Nữ tử trong lòng Phượng Trừ Lan kia đang cười rất hạnh phúc, rất ngọt ngào, nàng tựa vào vai hấn, hấn mỉm cười ôn hòa đột nhiên cúi đầu làm chuyện xấu, thừa lúc nàng ta không để ý mà hôn lên môi của nàng. Nữ tử bỗng nhiên cả kinh, sau đó không ý tứ đẩy người Phượng Trừ Lan, sau đó giờ tay ra đánh lên ngực hấn, hấn cuối cùng vẫn là sùng nịnh nhìn nàng, để mặc cho nàng đánh hấn, sau đó khẽ ôm lấy eo nàng tiếp tục đi về phía trước. Long y hoàng đứng lại, nghiêng mặt, nhìn thân ảnh bọn họ dần biến mất trong biển người, sau đó cũng hướng phía trước đi tiếp. Lang ly uyên và Oanh nhi mua một cái hoa đăng, thấy Oanh nhi ánh mắt vạn phần vui mừng, bất giác nhìn lại phía sau. Trong đám người, sớm đã không còn nhìn thấy bóng dáng Long Y Hoàng đâu nữa. Lui tới – tìm trong đám người vẫn là không thấy bóng dáng Long Y Hoàng đâu. “Lang công tử! Chúng ta đi du hà đi. Đấng kia có một chiếc thuyền trống”. Nhìn thân hình bất động của hấn, Oanh nhi cũng không có để ý tới mà kéo hấn đi tới chiếc thuyền kia. Bầu trời đã tối hoàn toàn, chỉ có trong đám người là ánh sáng chói mắt của Hồng Liên đăng, ánh sáng mập mờ mà lung linh huyền ảo tựa chốn thần tiên vậy. Oanh nhi đi nhanh tới chỗ chiếc thuyền trống, quay qua Lang Ly Uyên thân nhiên cười một tiếng: “Lang công tử! Ta bắt đầu nha!”. Lang Ly Uyên sớm đã không có tâm tình mà quan tâm tới thứ gì, thân nhiên như vậy, Long Y Hoàng đột nhiên biến mất không thấy,

một người lớn lên xinh đẹp như nàng, có thể hay không đã gặp chuyện không may rồi? Hay nàng đã bị bắt cóc rồi? Hấn thất thần hòa vào dòng người không ngừng tìm nàng, dĩ nhiên không để ý tới tiếng gọi của Oanh nhi phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đẳng trọng năm mươi

“Hai người các ngươi thì vui rồi ! Dĩ nhiên chỉ lo bản thân sung sướng không để cần để ý đến ta sống chết ra sao!” Trong lúc Lang ly uyên đang lo lắng thì bất giác quay trở lại con đường cũ tìm Long Y Hoàng , lúc về lại nghe thấy một tiếng oán giận quen thuộc truyền đến lập tức sắc mặt lại tốt trở lại . Vì Long Y Hoàng mà mặt lóe lên tia vui vẻ. “Là nô tì có lỗi với tiểu thư.” Oanh nhi sắc mặt trông thập phần khó coi rồi rít tạ lỗi với Long Y Hoàng, “Uy, người đã đi đâu?” Lang ly uyên sắc mặt cũng tốt nhìn không thấy tới đi đâu. “Ngươi có quyền hỏi ta à?, nếu không phải hai người các ngươi trong mắt chỉ nhìn mỗi đối phương, ta như thế nào trở thành một chiếc bóng cô đơn tìm không được các ngươi?” Long y hoàng cười khổ một tiếng: “Na bây giờ nhìn lại ta cũng không có việc gì nữa , cũng không nên quấy rầy các ngươi, ta là nên về trước .” “Chính là, tiểu thư —— “ “Yên tâm đi, ta đã nhớ kỹ đường về.” “Đã trễ thế này, không an toàn, để ta đưa ngươi về sẽ tốt hơn.” Lang ly uyên đi tới trước mặt nàng. “Không cần phiền phức như vậy, ta không muốn phá hủy cuộc vui các ngươi, Oanh nhi chơi vui về nhé ta đi về trước.” “Tiểu thư, này, ta thật sự có thể chứ?.” Oanh nhi thừa dịp hỏi ngược lại. “Không có việc gì , ngươi có thể an tâm chơi.” “Ban đêm nữ hải tử đi một mình thực sự rất nguy hiểm, chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ có người có mưu đồ bất chính sao?” Lang ly uyên kéo tay nàng chuẩn bị rời đi. “Bốn tiểu thư chẳng lẽ lại không biết những nguy hiểm đó sao ,huống chi, nếu là thực sự có người có mưu đồ bất chính với ta, Na ta nghĩ hấn cần phải dành trước thời gian để bản thân chuẩn bị tốt quan tài đi, họ lang , người thay ta chăm sóc tốt Oanh nhi, nếu là người dám khi dễ lời của nàng, người cũng bị bản thân chuẩn bị tốt quan tài ba.” Long y hoàng dịu dàng cười, rút ra cánh tay mình khỏi bàn tay của Lang Ly Uyên, lại nhìn về phía Oanh nhi: “Nhất định phải chơi vui về biết không? Nếu không người chủ từ ta nhất định sẽ khi dễ ngươi.” “Tiểu thư đối Oanh nhi tốt nhất !” “Ta đi đây các ngươi cứ từ từ chơi .” Long y hoàng cuối cùng bỏ lại một câu nói, không lưu tình nhìn mặt hai người lập tức xoay người rời đi, hòa vào đám người trước mặt. Chỉ để lại hai người, hào khí càng lộ màu hồng phấn. Lang ly uyên xoay người, thoáng cái nhảy lên bè tre, đột nhiên hơi động bè tre trên mặt sông , khiến Oanh nhi đang bước xuống theo bản năng liền ngã vào lòng hấn. Hấn than nhẹ một hơi, đưa tay ôm lấy lưng áo Oanh nhi, từ từ ngồi xuống bè tre, tay trái cầm lấy cành trúc bên người, nhẹ nhàng dùng sức chèo thuyền , chiếc bè tre nhỏ lao đảo, tiến lên phía . Oanh nhi là con gái nhà lành điển hình, hiện tại bị hấn ôm vào trong ngực, không chỉ ... mà còn vẫn không dám nhúc nhích, khiến cho hô hấp cũng rất cẩn thận. Bè tre yên lặng tiến về phía trước, Lang ly uyên ngẩng đầu, sau đó lại đột nhiên nghiêng thấp đi, ngón tay thon dài trắng nõn bỗng nhiên buông. .ra, cành trúc xanh biếc chảy xuống, tiếp theo, nhẹ nhàng nâng cầm Oanh nhi lên, trong nháy mắt nàng thoáng lên tia kinh ngạc, ôn nhu hôn lên môi của nàng. Hấn hôn nàng rất lâu, rất điêu luyện ,thực rất hoàn hảo , điều đó càng cho thấy rõ hấn là một cao thủ tình trường. Nhìn sườn mặt hấn, mũi thẳng đứng, lông mi cong vút, khiến thiếu nữ dễ dàng bị cuốn hút,vừa gặp đã thương. Thời gian nhẹ nhàng trôi qua. Long y hoàng hỏi thái tử phủ rất trót lọt, mặc dù cũng có người bắt lương rắp tâm thừa dịp ban đêm không có ai , chặc đường nàng , nhưng là màn ảnh vừa chuyển, lại chỉ thấy thân ảnh trong treo tú lệ của nàng. Tựa hồ cái gì cũng không có phát sinh, Long y hoàng về mặt đột nhiên chuyển biến, chỉ là nơi tay mơ hồ cảm nhận được hàn quang lạnh thấu xương.Thái tử phủ dĩ nhiên là quý đệ đèn dầu sáng rõ, tựa hồ như không có ai từng đến đây vậy. Long y hoàng không có chần chừ đẩy cửa ra, đi theo con đường hai bên ra đại sảnh , đứng đây hai bên là gia đình cùng thị nữ cầm trong tay đèn lồng ,đồng thời cúi người hành lễ, ánh mắt theo đó nhìn nàng chính là sự thương hại cùng tiếc hận. Long y hoàng đã hiểu, lần này bản thân đi tới đại sảnh , Phượng trử lan chính về mặt nhân nhĩ thương thức phẩm trứ thượng hảo – trà Long Tĩnh, trên mặt lộ ra vẻ mặt ôn hòa, có điểm làm cho người ta khó nắm bắt, chỉ là ánh mắt rất ôn hòa , chưa bao giờ được dành cho Long y hoàng , trừ phi là thô bạo, hay là hiểm ác. “Tự tiện ra ngoài về muộn là vi phạm gia quy, đánh năm mươi trượng.” Phượng trử lan thanh âm vang lên giống như ngọc thạch ...giống như mực mà , cùng trong tay của hấn trong chén trà – trà hương giống nhau, lan tỏa cả đại sảnh: “Chẳng lẽ thái tử phi diện hạ mỹ lệ của chúng ta, thật không có độc gia pháp thái tử phủ ư.” Đọc qua, chính là gia đình không giống gia đình , làm sao lại có cái gia pháp mà người vừa nói?” Long y hoàng nhìn bên người Phượng trử lan , đã có gia đình mang đẳng trọng đến chấp hành theo lệnh chủ nhân, xem ra cái bấy lần này là đã có chuẩn bị ,sẽ chờ chính cô ta nhảy xuống. “Ra ngoài về muộn, phạt năm mươi trượng?” Nàng đột nhiên cười lạnh một tiếng, tự phúng nói: “Đúng vậy, là ta bản thân đã xúc phạm , cũng không cần phải oán giận kẻ nào, là ta bản thân quyết định như vậy đã không thể trở lại được, cũng là gieo gió gặt bão.” Nói xong, Long y hoàng không nghĩ nhiều, tay đưa lên cởi áo ngoài xuống, lưng quang lóa ngọc khiết, chỉ có ống quần rơi xuống đất. Nàng mang tóc dài để đến trước người, từ từ quỳ xuống nhuyển đem trước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phượng trử lan trong ánh mắt chỉ còn lại có lạnh như băng, còn có tự giễu cùng cười lạnh nhìn nàng. Phượng trử lan vẫn đang chỉ nhìn vào nước trà trong chén trà ánh sáng màu vàng óng ánh, dư quang trong khóe mắt sớm đã không có đảo qua trên người Long Y Hoàng nữa, bình tĩnh thường thức coi như sự việc vừa rồi là không liên quan đến hấn.Chiến đấu trên tay gia đình, cầm đẳng trọng đi tới phía sau Long y hoàng , một mực không dám hạ thủ, Na lưng trắng nõn mà nhần nhụi, hoàn mỹ khiến không người nào đành lòng mà phá hư. “Còn chờ cái gì, chấp hành nhanh lên một chút ,ta muốn sớm trở về phòng còn có người đang chờ ta.” Phượng trử lan lạnh lùng quát. Gia đình vẫn đang là chiến đấu bất tay vào làm, nhưng là không dám cãi lời mệnh lệnh của hấn, mang theo lựa đạo nhần tâm, huy vũ nổi lên đẳng điều. Thoáng cái, hai cái, tam hạ —— quật đến sống lưng , thanh âm quanh quẩn vang lên cả đại sảnh, đồng thời dấu vết trên lưng trắng nõn đã in hấn những màu đỏ tàn khốc. Long y hoàng từ từ nhắm hai mắt, nhần nhạt nhường mảy, từ đầu tới cuối một tiếng rên rí cũng không phát ra. Da tróc thịt bong, máu tươi chậm rãi chảy ra phía sau y phục nàng. Phượng trử lan nói được là làm được, này năm mươi trượng đều không thay đổi, nhẹ nhàng hôn lên thân thể Long y hoàng , hấn không liếc mắt một cái, cũng không có bất cứ động dung gì, chỉ là đến lúc gia đình chiến đấu tại trên thân thể nàng ngừng tay, lúc này mới đứng lên, nhẹ nhàng để cái chén xuống, xoay người đi tới bình phong phía sau, mở cửa bước vào gian phòng nghỉ phía trong. Đẳng điều thượng (gậy để đánh phạm nhân- lúc này đang là Long Y Hoàng)đã dính vài vết máu, gia đình toàn thân vẫn đứng như tượng nhìn tại đầu, lần này hấn đã đánh Long Y Hoàng, yêu thương như vậy, dĩ nhiên không có rên rí , là hấn để nàng chịu đau như vậy nhưng nàng vẫn một thân chống đỡ quật cường như vậy. Trên lưng một mảnh đã bị chất lỏng đỏ đỏ bao trùm, toàn thân bất động, nhất động của nàng lúc này đều đau đớn không muốn nhúc nhích, tám lưng nang như muốn bong hết da ra vậy. Phượng trử lan vừa đi, Long y hoàng lập tức mở mắt. Sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhếch môi môi gian cũng có vết máu chảy ra . Tất cả là tại nàng mới vừa rồi, đã cắn chặt môi không để tiếng rên rí phát ra cố gắng chịu đựng . Long y hoàng từ từ đứng lên, thân hình có điểm lay động, tựa hồ lúc nào đều có thể ngã xuống. Bên cạnh là thị nữ cùng gia đình đồ đã dần dần tán đi, cũng có người nhìn không được, muốn đi giúp nàng một cái, nhưng là Phượng trử lan đã ra lệnh ai cũng không được giúp nàng. Nàng mặc lại y phục một lần nữa, vài vóc bởi vì máu mà ảnh hưởng trực tiếp đến vết thương, huyết sắc dần dần cũng thấm vào chiếc áo khoác sớm đã nhiễm hồng của nàng. Nàng cũng không có một tiếng than vãn, từ từ kéo chặt lại áo khoác, theo hướng phòng của mình đi tới, chỉ là động tác đã trở nên cẩn thận. Vừa về tới gian phòng, thể lực

nàng đã cạn kiệt, thân người mềm nhũn ngã lên giường, đệm chăn êm ái khiến cho nàng dần quên đi cơn đau rất sâu lưng mà chìm vào giấc ngủ không mấy yên bình. Mồ hôi lạnh cùng với những vết thương đã lâu chưa lành, khóe mắt Long y hoàng đến cuối cùng cũng đã không kim được mà ngấn lệ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nói khoác mà không biết ngượng

Sáng sớm ngày thứ hai, Oanh nhi vui vui về vòn hoa bắt bướm trong vườn, dấu điểm không được hưng phấn cùng kích động, chinh đốn lại y phục trở lại phủ thái tử. Thái tử phủ hào khí quý dị, hôm nay lại có hai- ba người thị nữ hoặc là gia đình đứng chung một chỗ nói thì thầm, về mặt cùng ánh mắt còn nhìn nàng với vẻ mặt bất mãn, bị phần, bên trong đó còn là thái độ vô cùng thương cảm với nàng. Oanh nhi tâm tình đang tốt gặp ánh nhìn dị thường của bọn họ, tâm trạng cùng hành động cũng dần trở nên cứng ngắc miễn cưỡng, trong lòng nàng cũng bắt đầu cảm thấy bất an, lập tức chạy như bay tới phòng ngủ thái tử phi xem sự tình. Cửa phòng đóng chặt, bên trong càng là một điểm tiếng vang cũng không có. Oanh nhi bởi vì mới vừa rồi hấp tấp chạy mà không kịp thở, đột nhiên nhớ ra gia pháp thái tử trong phủ nghiêm khắc dị thường, một bên ở trong lòng thầm mắng bản thân sơ ý, một bên lại không thể chờ đợi được muốn biết Long y hoàng giờ phút này ra sao, rồi nàng bắt tay ngay vào việc cố gắng đẩy cửa bước vào. Trong phòng u ám một mảnh, Oanh nhi lại khó khăn đi mở thanh cửa sổ ra, lúc này mới nhìn rõ ràng tình cảnh trong phòng. Long y hoàng nửa nằm nửa ngồi trên đệm, tóc dài bị để sang một bên, lộ ra sắc mặt trắng bệch, tay bám chặt y phục trên lưng, hiện ra một màu máu đọng đỏ tươi, nhan sắc thực rất tệ. “Trời ạ, thái tử phi...” Nàng vội vàng chạy đến bên giường: “Như thế nào lại trở thành thế này? Thái tử hân...” Trên giường Long y hoàng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, thân xác nàng từ từ lật qua, tránh đôi diện với Oanh nhi, cố che đi vết thương, mờ mắt ra, mỉm cười nói: “Như thế nào, tôi hôm qua đi chơi có vui không tên kia có... hay không khi dễ ngươi?” “Không có, lang công tử là một người tốt, đêm qua lưu ta tại nhà hân qua đêm, bất quá, hân không có đôi ta làm cái gì quá đáng...” Oanh nhi có điểm đỏ mặt, nhưng rất nhanh chuyển đề tài: “Thái tử phi, để ta xem vết thương của ngài.” “Không cần phiền phức như vậy, một vết thương nhỏ mất mấy ngày là khỏi thôi.” Long y hoàng giả vờ cố gắng ngồi dậy, tựa hồ đã động tới vết thương, hít sâu một hơi, hơi hơi nhú mi. “Ngài... trước đợi lát nữa,” Oanh nhi thấy thân thể nàng không ổn chút nào, bay nhanh tới cửa trước chạy đi: “ta đi tìm thuốc trị thương” Long y hoàng muốn ngăn cản nàng nhưng, đã không còn kịp nữa rồi. Vốn thái tử phủ có chuyên môn y thuật, chính là lúc Oanh nhi đi, không biết bọn họ là có ý hay là sự thật, người nào cũng nói là không còn thuốc, Oanh nhi trong cơn tức giận chỉ có thể chạy ra ngoài mua thuốc. Rất nhanh, Oanh nhi được đại phu chỉ dẫn đi theo một đồng thuốc ra khỏi hiệu thuốc, ánh nắng có chút chói mắt. Nàng thở dài, chuẩn bị hồi thái tử phủ. “Oanh nhi cô nương, người tại sao lại ở chỗ này?” Thanh âm Lang y uyên từ đầu truyền tới khiến nàng trở tay không kịp, cước bộ dừng tại chỗ, hân lập tức đi tới trước mặt Oanh nhi. “Lang công tử,” vừa nhìn thấy hân, Oanh nhi hành động lập tức trở nên rụt rè, khẩn trương, nhưng coi như trong lòng cũng có chút vui sướng khi gặp hân: “Thái... Không, là tiểu thư, tiểu thư bị thương, ta đi ra mua thuốc.” “Bị thương? Như thế nào lại đột nhiên bị thương? Tôi hôm qua không phải rất tốt sao?” “Kỳ thật tóm lại mà nói đều là ta có lỗi,” Oanh nhi áy náy nói: “Nếu như không phải vì ta, nàng cũng sẽ không bởi vì về muộn mà bị thái thuyết... Cô gia trừng phạt.” “Về muộn cũng muốn trừng phạt? Trừng phạt cái gì?” “Nếu như ta nhớ không lầm, cần phải là trừng phạt năm mươi.” (kiểu như là bị đánh năm mươi roi ấy) Oanh nhi bộ dáng bất đắc dĩ nói. “Trừng phạt năm mươi? Đối một nữ nhân, cô gia người không thương tiếc mà hạ thủ nặng vậy sao!” Thanh âm Lang y uyên tự nhiên hơi nhấn mạnh một chút. “Cô gia, cho tới nay đều không thích tiểu thư, thậm chí là rất chán ghét tiểu thư, cho nên tiểu thư khi tiểu thư phạm sai lầm như vậy, hân tuyệt đối không lưu tình.” Oanh nhi ôm chặt thuốc trong lòng nói. “Cái tên kia...” Lang y uyên nhú mi than nhẹ, sau đó đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt hướng về túi thuốc trong lòng Oanh nhi, lại lần nữa cau mày: “Người mua mấy thứ này? Những... thứ được này không tốt đâu, hiệu quả rất chậm, hơn nữa lại dùng vào sẽ rất đau, nhà của ta có vài lọ thuốc trị thương rất tốt, người chờ để ta về lấy cho người (xôi ời chiêu PR này mình cũng nên học để mai đi đóng quảng cáo mới được hé hé).” Lang y uyên nói là chờ chút, nhưng là vận tốc ánh sáng nhanh chóng chạy đi, một lát sau mặt không đỏ khí không xuyễn tâm không khiêu (câu này như kiểu là đi rất nhanh mọi thứ tưởng chừng như không động nhanh như gió ý ta nghĩ vậy đó ^^ có gì sai mong mn chỉ ta thêm nha), lần nữa hiện lên trước mặt Oanh nhi đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ: “Dùng cái... này sẽ khỏi nhanh hơn”. Cái hộp bởi vì chấn động mà phát ra tiếng rắc, tựa hồ có vô số các binh sứ trong đó. “Cái... này, cảm ơn...” Oanh nhi cúi đầu tiếp nhận cái hộp, mặt hơi có vẻ xấu hổ. “Không cần, người bị thương quan trọng hơn, được, thay ta hỏi thăm sức khỏe tiểu thư người một tiếng nhé.” “Ta đã biết.” “Còn có cái... này, vốn ta tới hôm qua đã định đưa cho người, nhưng là sáng nay quên, hiện tại điwa cho người cũng chưa muộn, tới mấy ngày nữa là có hội vô lâm, nếu người có hứng thú có thể đến xem, nhân với cả tiểu thư người nữa.” Lang y uyên vừa nói, không biết từ đâu đưa ra một chiếc thiệp mời màu đỏ đưa cho Oanh nhi. “Àn, cảm ơn...” Oanh nhi dè dặt tiếp nhận. Lang y uyên gật đầu, nói với Oanh nhi vài câu, sau đó cũng vì công việc của mình mà từ biệt, Oanh nhi cũng ôm được trở về thái tử phủ. Đến lúc Lang y uyên lại lần nữa nhìn thấy Long y hoàng lúc đó đã là chuyện của năm ngày sau, nghe nói trong năm ngày này Long y hoàng một mực trong phòng tu dưỡng, cực ít ra ngoài, đối ngoại liền nói rằng thân thể không khỏe. Lần này đi ra ngoài cũng chỉ là có hẹn với hân, nhất định đi tới xem tràng luận võ hội. (chắc hội vô lâm gì đó) Lang y uyên tình thế bất buộc, đứng thẳng tắp, chờ ở hội trường của ra vào chờ, kết quả chỉ có một mình Long Y Hoàng một mình tới. “Oanh nhi hôm nay bận, tạm thời ở nhà, chỉ có một mình ta đến, hy vọng người không quá thất vọng.” Long y hoàng cố gắng đứng thẳng, nhưng là động tác lại có vẻ rất cứng ngắc. “Người không cần quá khiêm nhường, Long tiểu thư, ta còn sợ người không đến.” “Bất quá nói thật ra, nữ tử như ta không nên đến một nơi như thế này – luận võ hội, thật sự nếu không phải vì cái lời mời của đích thân Lang công tử mời ta có lẽ sẽ không tới.” “Đây không phải cũng đã làm vừa lòng tiểu thư của kẻ dưới này sao, tại hạ không dám cam đoan tiểu thư sẽ thích ngắm trắng ngăm thơ, đánh đàn, vẽ tranh.” “Àn, ta là đối những... cái này không có hứng thú, Na hiện tại chúng ta đi vào trước đi.” Long y hoàng kết thúc cuộc trò chuyện này sớm một chút í, cười một tiếng, liền hướng tới cửa vào đi tới. “Uy, trước hết để cho ta xem vết thương của tiểu thư một chút.” Vừa nói, Lang y uyên bắt tay đặt ở trên vai Long y hoàng, cử chỉ thực rất nhẹ nhàng, thân thể của hân lập tức run lên thoáng cái. “Người lui ra xa ta một chút, nếu là còn chạm vào ta, ta sẽ nói người vô lễ.” Nàng về mặt để phòng lui về phía sau vài bước, kéo áo khoác lên. “Như thế nào, có phải hay không không có chăm chỉ dùng thuốc ta đưa? Năm ngày vết thương như thế nào còn chưa lành? Được của ta ngay cả những vết kiếm thương cũng sẽ không quá ba ngày còn đau.” “Cái gì mà thuốc tốt? Oanh nhi bởi cho ta toàn phần vụn, bôi vào ta đau muốn chết, còn không bằng cứ để như vậy, dù sao qua mấy ngày được như vậy là tốt rồi.” “Người đối với người bản thân đều là tùy ý như vậy.” “Ta không sao cả.” “Người trọng phụ nếu đối người như vậy, người cũng sớm nên làm theo ý hân, nếu làm như vậy thì cả hai đều không vui vẻ.” “A, con đường này là bản thân ta chọn, hiện tại muốn đổi ý cũng không có khả năng, bất quá ta có thể hiểu được tâm tình của hân, dù sao cưới một người bản thân không thích cũng rất khó khăn, khó trách hân tức giận như vậy.” “Đem người biến thành cái dạng này, hân thật đúng là ngoan độc, khó mà nói trước được sau này sẽ không báo quan tư thù.” “Không đề cập tới hân, nói ra ai cũng không thoải mái.” Long y hoàng nhanh chóng tránh đề tài: “Đi đường đã lâu ta cũng mệt mỏi, cũng vào đi thôi.” “Không vội, ... trước cho ta xem thương thế của người...” “Uy! Uy! Người

muốn làm gì! Lang ly uyên, con mẹ nó người nhất định phải tiêu nhân như vậy sao! Người còn giữ cho ta thanh danh không! Nếu không ta sẽ cho người biết lễ độ đó!” Long y hoàng đột nhiên thất kinh cố gắng nói, phát hiện bản thân đã bị hán điểm huyết, hơn nữa thân người đã nhanh chóng bị hán ôm lấy hướng về phía trước đi tới. “Người cho rằng ta thật sự thích cái loại tiểu nữ sinh ngây thơ như Oanh nhi sao. Coi như ta mất mủ cũng sẽ không tìm nằng cái loại chim non như vậy.” Lang ly uyên ôm Long y hoàng, tiếp tục vô liêm sỉ nói khoác mà không biết ngược: “Hơi chút là đỏ mặt, nói cũng không nói, ta đối với nữ nhân như vậy thật không hứng thú.” “Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta cũng không muốn người đón nhận nằng.” “Ta không động tới nằng, cũng không cần phải có trách nhiệm với nằng, Long y hoàng, nếu như ta nói người ta cảm thấy hứng thú chính là người tin không?” Nhìn hán có vẻ rất nghiêm túc, cúi đầu nhìn Long Y Hoàng, Long y hoàng đánh giá hán hồi lâu, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Ta không có hứng thú với cái loại ngoại tình, hơn nữa Lang Ly Uyên.. trước lợi dụng những ngôn ngữ hoa mỹ để lừa tình, hung hăng chơi đùa lợi dụng người này, chơi đùa trả thù người kia, chiêu này thực đã xưa rồi.” Lang ly uyên hơi sững sờ, thờ dãi nói: “Dù sao cũng đều là những tay già đời, nguy trang- liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, chiêu đó ta là không có dùng với người” “Bởi vì ánh mắt người sẽ không gạt người, ta xem ra đối với người cũng rất hứng thú”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đỉnh ước hôn nhân

Có lẽ là bởi vì không muốn phải làm mọi người chú ý, Lang ly uyên đi tới chiếc cửa bên cạnh hội trường chính, hơn nữa hán đi lên lầu cũng không dùng tới cầu thang, ôm Long y hoàng nhẹ nhàng nhảy lên, phải nhờ vào mấy điểm lấy đà, chỉ hai ba cái liềm nhảy lên tầng lầu cao nhất, bay nhanh vào một gian phòng. Long y hoàng đang buồn bực, hán như thể nào đối với nơi này bố cục lại quen thuộc như vậy, đột nhiên cảm giác được thân thể trầm xuống, tựa hồ bị người thả hạ. Lang ly uyên nhẹ nhàng đặt nằng ngồi ở trên giường, sau đó mượn gió bẻ măng, thuận tiện cũng để nằng thả xuống ngang hông mình. Long y hoàng không động đậy, hiện tại chỉ có thể im lặng suy nghĩ, dùng hết bản thân cố gắng chịu đựng hiện tại đang bị tên mỗ đẳng đồ lãng tử vui vẻ lột y phục bản thân, âm thầm cắn răng, không nói lời nào. Lưng, tay đều bị trọng thương, da đều đã tróc vảy, ngay cả hình dạng ban đầu cũng không rõ ràng nữa, hiện ra một mảnh bất mẫn đỏ sẫm. Những vết thương bừa bãi, dọc ngang, phá hủy da thịt Long Y Hoàng, Lang ly uyên có điểm nhìn thấy ghê người, từ từ vờn tay đi, lấy đầu ngón tay lướt ven qua vết thương, khó khăn nói: “Rất đau, có phải không.” “Tất nhiên đừng hỏi thừa như vậy!” “Yêu thương tại sao không muốn, tại sao luôn thích áo lực như vậy, đối với thân thể thì đều đối xử không tốt.” “Này hình như không liên quan chuyện của người?” “Thật đáng tiếc, da tay tốt như vậy lại làm hỏng.” “Ta cũng không đau lòng, người ca thần cái gì?” “Chỉ có mấy ngày người đã thành như vậy, người sau này không biết sẽ ra sao, như thế nào, không bằng hãy đi theo ta đi.” Lang ly uyên cười cười, lấy tay nâng cằm Long y hoàng lên. Long y hoàng ánh mắt không tia biểu cảm nói: “Người muốn cho ta khinh bỉ người sao?” “Cũng không lo, ta không cần người giả hơn người.” “Lang ly uyên, người nói nữa ta sẽ ới ra.” “Ta là thật sự không cần, bất quá nếu đã là giả hơn người, đương nhiên chính thật là không có khả năng, ai, ta sẽ cố gắng nạp người làm tiểu thiếp người thấy sao?” (trời ơi giữa làm thái tử phi và một tiểu thiếp mọi người chọn cái nào ! Uyên ca ca thật biết nói đùa) “Người không nên ép ta đánh người.” “Hắc hắc, đánh người liên không đẹp, lại, trước tiên chúng ta hãy làm cái đỉnh ước trước, sau đó tuyên bố với mọi người người là Bôn công tử.” Khóe miệng Lang Ly Uyên ngày càng gian trá, đỡ lấy hai vai Long Y Hoàng, nghiêng đầu chuẩn bị hôn đi. “Ba!” Trong lúc môi hai người chuẩn bị thân mật tiếp xúc, tự nhiên từ đâu một cái bàn tay chặn lại hành động mờ ám sắp thành công của Lang Ly Uyênang một bên, bảo vệ đôi môi trinh tiết của nằng. “Lang ly uyên, ta phát hiện người một chút hiểu ta cũng không có, công phu trái lại lại rất hạ lưu.” Long y hoàng đứng lên, phui phui y phục. “Người, người không võ công, dĩ nhiên không biết giải huyết!” Lang ly uyên bùng một bên mặt sưng đỏ, đầy mặt ủy khuất lui về phía sau. “Phụ thân ta dạy, nếu như không học võ công, tối thiểu cũng muốn phải biết giải huyết, như vậy sẽ không bị khi dễ, ban đầu ta cũng không học từ tể, hiện tại qua nhiều thời gian như vậy mới có thể giải huyết, sớm biết như vậy, ta đã bảo đại ca dạy sớm hơn.” Long y hoàng tỏ vẻ khinh thường, kéo y phục lên, buộc lại tóc, cánh tay băng bó dần lộ ra trước mắt Lang ly uyên. “Tay người sao vậy?” “Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngạc nhiên.” “Chính là, có phải hay không bị thương vào thời điểm thật trùng hợp? Vết thương nhỏ này, liệu có phải là cũng một lý do.” “Àn, là lý do khác, bất quá đã không quan hệ, hơn nữa, thương là tất nhiên, không muốn có cũng phải có.” Long y hoàng cũng không có muốn che lấp vết thương, ngược lại giơ tay lên, đoan trang để tay lên cánh tay băng bó kia, sóng mắt bình tĩnh, rất lâu sau từ từ để xuống. Nếu như lúc này nằng bối rối che giấu vết thương, Lang ly uyên còn có thể phỏng đoán, bất quá bộ dáng nằng lại tuyệt không bối rối, hán cũng không còn hứng thú. Hơn nữa sờ lại mặt bản thân, đầu bàn tay vẫn đỏ, Lang Ly Uyên lại lần nữa lui về sau vài bước: “Cái.. này, ta có thể làm cho vết thương khép lại được tương đối bằng được, đợi lát nữa ta đưa cho người.” “Ta ghét nhất một việc, người khác dây dưa vượt qua ba lần, chỉ là một tiểu thương nhỏ, không cần phải phiền phức như vậy, mấy ngày nữa là khỏi.” Long y hoàng mặt cũng không đổi sắc. “Người thật sự không cần sao!” “Người hy vọng ta hiện tại nũng nịu, nằm ở trong lòng người rên rỉ kêu đau sau đó nói ‘ cảm ơn công tử ’? Vậy người còn không bằng trực tiếp giết ta đi.” “Người!” “Ta không muốn tùy tiện có nhân tình, đến lúc đó mọi việc bị phát hiện lại càng thêm phiền phức, cũng dễ dàng như vậy mưu kế không hợp pháp của những gian nhân cũng không thực hiện được.” “Người! !” “Luận võ hội hình như bắt đầu rồi ba.” Tiếng kèn bén nhọn đột nhiên truyền đến, Long y hoàng thân ảnh nhẹ nhàng di chuyển, bước nhanh đi tới cửa: “Ta đổi cái.. này cảm thấy hứng thú, như thế nào? Người không phải nói muốn dẫn ta đến xem sao?” Lang ly uyên đối với nằng hoàn toàn tuyên cáo đầu hàng, có chút oán tiểu sai đi đến lan can trước cửa phòng nhìn xuống phía dưới, vừa lúc cả hội trường đều đã đông đủ. Các đại môn phái cùng các cao thủ vây quanh ở lời đài bốn phía, hào khí nghiêm nghị, môn phái thủ tịch còn lại là ngồi ở trên ghế đã được các đệ tử đặc biệt chuẩn bị, vừa xem đã hiểu ngay. Lần này đến đây mặc dù tên là luận bàn, kỳ thật cũng là vì nghiệm chứng thể lực các môn phái như thế nào, sau đó một lần nữa bài danh. Long y hoàng nhìn chính giữa hội trường bên cạnh, xem xét vị trí tốt nhất, hoa lệ tinh mỹ nhất hai bên cũng nhiều sĩ tử nhất, thực rất là thống nhất nha, nhưng chính là trên ghế chủ sự vẫn không có bóng người. Long y hoàng dùng tay trái để lên khủy tay phải tinh mỹ các đốt ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ cảm, cười nói: “Không tệ, góc độ nhìn ở đây là tốt nhất, người chọn vị trí thật chuẩn.” “Đây không phải không muốn ủy khuất mỹ nhân sao?” Bị nằng khen như vậy, bệch phong lưu của Lang Ly Uyên lại tái phát, lập tức tiếp lời trêu chọc. “Chính là ta không nghĩ tới người cư nhiên cũng sẽ tổ chức một sự kiện nhằm chán đến như vậy, vậy mà gọi là luận võ hội sao.” Long y hoàng tiếc hận lắc đầu: “Dĩ nhiên cùng đại ca của ta ngu tầm ngu, mã tầm mã, ai, các người cư nhiên không có biết?” “Ta cũng không có biện pháp gì, không có tự kiểm nghiệm được thực lực, nếu là có người tìm ta khiêu khích, kêu gào, không làm phiền đến ta,ta...” Lang ly uyên đang nói đột nhiên ngừng, hán phát hiện có cái gì không đúng: “Người vừa rồi vừa nói cái gì?” “Ta nói, chúng ta phong lưu phóng khoáng bất ý xuất kì, tới xem mình chủ võ lâm đại nhân tổ chức cái đại hội nhằm chán như vậy, quả thật khiến ta vô cùng thất vọng.” “Người...” “Àn, Lang ly uyên, ta có thể hiểu rõ tâm tình người lúc này, nguyên bản muốn sửa sang lại thoáng cái cho ta một cái kinh vô hi trong khi ta bối rối mà khẩn trương, thậm chí đối với người vài phần kính trọng, chính là không nghĩ tới ta có thể tránh được mưu kế thánh công của người trước một khắc bốc trần cục diện, ta biết người nhất định rất khó chịu đúng không? Không quan hệ, qua một thời gian ngắn rồi sẽ tốt thôi.”

Long y hoàng nhẹ nhàng đặt hai tay lên lan can, cười đến như một cơn xuân phong. “Sao ngươi biết vậy?” Lang ly yên tức đến thiếu chút nữa phun huyết. “Đến lúc nào cũng không lo, quan trọng hơn chính là cái bài học mà ngươi rút ra được. Lần sau biết đâu ngươi lại biến ta trở thành giống như cái loại tiểu nữ sinh -Oanh nhi -đơn thuần, mặt trắng da non, nhất định ngu ngốc, càng giống như nàng như vậy, dễ dàng bị tình yêu tiểu cô nương mê hoặc.” “Đích xác, lần sau ta quả thực sẽ không làm cái chuyện như vậy.” Lang ly yên tức giận nói. “Àn, nhưng là ta thật sự rất bội phục phỏng đoán to gan lớn mật của ngươi, cư nhiên nhận định ta là thái tử phi, nếu là tính sai, hai bên đều rất không tự nhiên.” “Muốn xác định ngươi không phải là thái tử phi thì rất đơn giản?” Lang ly yên hơi phe phẩy chiếc phiến trên tay, dùng một mặt nâng cằm Long y hoàng lên, nghiêm túc nói: “Ta không tin trên thế giới còn có người thứ hai có khí chất đặc biệt như ngươi-Long y hoàng.” “Àn.” Long y hoàng nhàn nhạt lên tiếng, mỉm cười thanh ánh mắt không chịu được chuyển hướng xuống dưới, ngắm người kia. “Kỳ thật, nói thật, Phượng trử lan tiêu từ kia từ nhỏ đã rất ngoan cố, nếu như ngươi thật sự cảm hóa không được hắn, thì cũng nên nhanh chóng rời khỏi hắn, ở lại bên cạnh hắn lãng phí thời gian.” “Na có thể a, Lang Ly Yên ngươi chỉ cần thay thế ta gả cho hắn, tiếp tục củng cố quan hệ, ta đây cái vấn đề gì cũng không có, chẳng những thế ta cũng rất cảm kích ngươi đã thay ta hi sinh.” Long y hoàng khỏe mắt đẹp từ từ cong lên, tựa như Nguyệt Nha, chính là hôm nay tại trước mặt Lang ly yên xem ra, càng ngày càng giống như hồ ly...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ai mê hoặc ai?

Lang Ly Yên bĩu mũi, mắt thấy thời gian không thể kéo dài thêm nữa, thân ảnh Long y hoàng thân hình mảnh khảnh lần nữa ôm lấy nàng, như con bướm nhẹ nhàng bay lên, mắt nhìn lễ rửa tội đang diễn ra phía dưới... xẹt qua giữa không trung, cho đến khi đã xuống tới vị trí thượng. Long y hoàng cười đầy quyến rũ, nhẹ nhàng từ trong lòng hắn trở mình, động tác tạo ra nhả tựa như nhất tuyệt thể yếu cơ. (câu này hắn viết thật nà ná như kiểu rất là nhẹ nhàng). “Lang ly yên, lần này ngươi định tính toán cái gì?” Nàng ngồi ở một đầu cái ghế, khừ tay đặt ở tay vịn thượng, cổ tay để nâng cằm, mang theo ánh mắt yêu mị, tà tà thoáng nhìn, rơi vào trên người Lang ly yên. Sự thật chứng minh, Long y hoàng cũng rất quan tâm hình tượng bản thân, mặc kệ thân thể của mình như thế nào, trước mắt đông đảo người thì vĩnh viễn mọi động tác đều phải hoàn mỹ nhất. “Có tính hay không chiêu cáo thiên hạ?” Lang ly yên đã ở ngay cạnh nàng, Long y hoàng theo dõi nửa bên mặt hơi sưng đỏ của hắn: “Ta thật muốn trả cho ngươi một cái tát.” “Khụ, con tức lớn này, thương thân, bắt hảo bắt hảo ~” Thân hình Lang ly yên lập tức lùi về phía sau một chút. Long y hoàng tầm mắt dời đi, mắt quét bốn phía một vòng, phát hiện trên lôi đài đã có hai người đang đánh nhau kịch liệt, nàng xem chán, các chiêu ra đòn vẫn rất ngây thơ, lại chuyển tới bên cạnh. Một cái môn phái toàn nữ tử, thủ tịch là một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, một thân hắc y, da tay hiện ra quái dị, trên đó là bao nhiêu những vết thương to vết thương nhỏ, nàng đang nhìn trận đấu trên lôi đài không chuyển mắt dời, tóc bện một cái kễ, ánh mắt nghiêm nghị, người khác không rết mà run. Long y hoàng tựa hồ đối với nàng cảm thấy hứng thú, ánh mắt một mực không có rời đi khỏi. Nữ tử cảm giác được nàng đang nhìn mình chằm chằm, đầu chậm rãi chuyển qua, dĩ nhiên theo đó là một cảm giác vô cùng kinh khủng, hết sức quỷ dị. “Đó là độc cô quỷ mẫu, am hiểu nhất dụng độc, ngươi như vậy nhìn nàng, chọc giận nàng, cẩn thận có ngày chết như thế nào cũng không biết.” Lang ly yên liếc mắt nhìn Long y hoàng, hảo tâm nhắc nhở. “Nàng không hiểu dụng độc, nếu không cũng sẽ không khiến tính tình bản thân biến thành thế này.” Long y hoàng lắc đầu tràn đầy đáng tiếc. “A, ngươi trái lại đệ nhất đảm tại trước mặt nàng nói nàng là người không hiểu dụng độc – nhân.” “Àn, độc tính mặc dù mãnh liệt, nhưng là hội tương khắc, chỉ cần được dùng hợp lý, không những không bị hủy dung, ngược lại hiệu quả lại càng chưa nghĩ tới, nàng cũng chỉ là lấy độc trở thành vũ khí, cho nên mới khiến bản thân bị ăn mòn như vậy, đáng tiếc, nếu không cũng là một mỹ nhân đây.” “Ngươi cũng biết về độc?” “Ngươi tin không? Trên người của ta – máu có một nửa đều là độc, chính là chúng nó trời sanh tính tương khắc, không những không có làm hại ta, mà lại còn giúp cơ thể ta bách độc bất xâm.” “Còn nhỏ tuổi đã học gât người? Đến khi lớn một chút thì sẽ ra sao?” “Ta nói là thật.” “Chứng cứ?” “Thúc thúc ta là Vân tần.” “...” Lang ly yên đột nhiên ngậm miệng lại, thật lâu mới có thể gât đầu: “Ta tin.” “Ta không thích học võ công, quá mệt mỏi.” Lang ly yên dờ dẫm gât đầu. “Nhưng là ta thích độc, học không ít, trí nhân từ địa vu vô hình, hơn nữa không uổng lực.” Lang ly yên cũng dờ dẫm. “Ngươi xem rồi bộ dáng của ta, có thể đem ra so sánh cùng với quỷ mẫu gì gì... kia bị độc hủy dung mạo sao? Nhìn như vậy cũng gọi là học độc sao?” Lang ly yên tiếp tục dờ dẫm. “Cho nên nói, nàng không hiểu độc, hoặc là bái thất sư.” Lang ly yên hình như chân định vĩnh viễn dờ dẫm đi làm. Long y hoàng nhìn hắn không nói lời nào, bản thân cũng không nói, chỉ trợn mắt nhìn hắn một hồi, tiếp tục đi nghiên cứu độc cô quỷ mẫu. Trên lôi đài có nhân sinh có nhân tử, cứ như vậy liên tục cũng có đến một nửa số người bị thương, một mực trầm mặc lúc này hắc quỷ mẫu đột nhiên đứng lên, thanh áo choàng vung lên tiêu sái bước lên đài. Cuộc tỉ thí kế tiếp, không có thấy máu nhưng là từ tướng mạo người đều rất là thể thảm không nổi lên. Gân xanh nổi lên, sắc mặt tối sầm, tựa hồ là hít thở cũng không dám, hai tay gât gao nắm chặt. Cảnh tượng như vậy, người từ đầu tới giờ coi sự việc xung quanh đều không liên quan đến mình như Lang Ly Yên cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, về mặt lộ tia lo lắng, chỉ có Long Y Hoàng như trước về mặt vẫn không thay đổi. Người thắng, đều là quỷ mẫu, thậm chí ngay cả di chuyển cũng không thấy nàng di chuyển, đối phương cứ như vậy rồi ngã xuống, từ vong. “Nếu như ta chết, ngươi có thể hay không nhớ ta?” Lang ly yên đột nhiên quay đầu đi, rất nghiêm túc hỏi Long y hoàng. “Ngươi liên như vậy nhận định bản thân sẽ chết?” “Nàng dùng độc ta chưa từng thấy, thậm chí phát hiện không ra, ta có lẽ rất nhanh sẽ giống như bọn họ.” Hắn chỉ chỉ đám thi thể bên dưới đài. “Xích huyết lưu sa mà thôi, bao nhiêu năm không dùng tới, cũng có thể để cho ngươi sợ thành như vậy?” Nghe được thanh âm khinh miệt của Long Y Hoàng vang lên, quỷ mẫu hơi hơi quay đầu, nhìn nàng, bất động. “Đại tiểu thư, ta và ngươi không giống nhau được rồi, ta không am hiểu độc thật là tốt ba, ta không có thân thể bách độc bất xâm được rồi, thúc thúc ta không phải Vân tần thật là tốt ba!” “Nếu muốn thắng nàng rất đơn giản, chỉ là thủ pháp cũng không quang minh cho lắm, ngươi nguyên ý sao?” “Không làm.” Lang ly yên rất dứt khoát từ chối: “Nan không được ngươi muốn ta hy sinh sắc đẹp đi dụ dỗ nàng?” “Ngươi tư sắc như vậy đưa và tay nàng ta có cảm giác ngươi sẽ bị nàng đập hư,” Long y hoàng vừa nói, nhìn giới chỉ trên tay, từ giữa chỉ thượng gờ xuống một chiếc lọ, mang đến chỗ ngón tay Lang ly yên, nhẹ nhàng mở chốt mở, từ chỗ khe nhỏ lập tức một cây ngân châm hiện ra: “Cái... độc này gọi nguyệt liên, mặc dù tên tương đối ôn hòa, nhưng là độc tính so với nàng – xích huyết lưu sa độc thượng gấp trăm lần, là lập tức trí mạng -, ngươi cẩn thận một chút, nếu là tự làm thương da tay bản thân, thân tiên cũng không thể nào cứu được ngươi.” Xương ngón tay Lang ly yên khẽ động, vô thức chỉ chỉ vào giới chỉ (chiếc trâm) không nói lên lời. “Hơn nữa, trên người nàng nhất định cũng vũ khí có độc, bất quá cũng không lo, đối với cái giới chỉ này là không có hiệu quả lắm, tốc độ của ngươi nhất định phải nhanh hơn nàng, biết không?” “Ngươi cũng có lúc tốt như vậy?” “Ta thích người khác nghĩ rằng chúng ta đang có tình cảm.” “Long tiểu thư cũng không giống người thường, tự nhiên hứng thú yêu thích cứ như vậy đặc biệt khác người.” Lang ly yên khỏe miệng co quắp nói. “Hoàn hảo.” Long y hoàng khiêm tốn nói. “Ai, nếu là không có gì cần nói nữa thì ta sẽ lên đài đây, ta đây liền phi thượng bất khả.” Lang ly yên nói ngữ khí vô cùng thê lương, nhìn trên lôi đài chỉ còn mỗi thân ảnh của Quỷ độc mẫu. “Lang ly yên, lại đây.” Long y hoàng đột nhiên hướng về phía hắn ngoắc ngoắc ngón tay. “Làm chi?” Lang ly yên ngây ngốc đi tới chỗ nàng. Long y hoàng không nói gì, hai tay thoáng cái liên vòng ra sau cổ của hắn, tựa hồ hai

người chuẩn bị nhập làm một, nàng ngẩng đầu, đột nhiên gian hồn lên môi không có phòng bị của đối phương (dạ vâng lúc này đang là Lang Ly Uyên à =)). Lung Lang ly uyên trong nháy mắt cứng ngắc, đầu óc tức thì trống rỗng. Long y hoàng vận dụng thành thạo các kỹ xảo, linh hoạt đầu lưỡi nâng khai môi hắn, từ từ đẩy đưa, rồi lại giống như muốn chiếm hữu hắn!. Miệng nàng không hiểu sao lại có một mùi hương khí ngào ngạt, khiến người khác thần trí hôn mê, suýt nữa rơi vào tay giặc. Lang ly uyên theo bản năng sẽ tiếp tục đi làm thăm dò, chính là trong miệng hắn lúc này lại tràn ngập một mùi máu tươi làm hắn thấy lòng lạnh thấu骨髓 rồi đẩy người Long Y Hoàng ra, lau miệng nói: « Ngươi vừa rồi đã cho ta ăn cái gì? » “Máu ta, như thế nào?” Long y hoàng chậm rãi lấy tay đôi môi máu đỏ tươi của nàng, cười nói: “Như vậy ngươi có thể hoàn toàn yên tâm, ngươi ít nhất có thời gian nửa nén hương. Không sợ bị độc vật ăn mòn, bất quá cũng chỉ có nửa nén hương, nhất định phải nhanh chóng chiến thắng, nếu không tình thế chuyển thật sự rất khó lường.” “Thái tử phi nương nương, ngài mê hoặc nhân tâm theo phương thức rất đặc biệt.” “Ta biết, Vân lang thiên tại ngươi trước mặt say đến không còn biết gì, lúc đó nhất định đã nói rất nhiều chuyện có liên quan đến ta, sau đó ngươi vì hắn bênh vực kẻ yếu, muốn quay lại dụ dỗ ta,... đến khi thanh lòng bắt được ta rồi thì quay sang hung hăng vứt bỏ, vì mục đích trả thù cho Vân Lang, đây là kế hoạch ban đầu của ngươi không phải sao? Sau đó ngươi liền lợi dụng người đơn thuần như Oanh nhi để tiếp cận ta, chuẩn bị hại ta, cuối cùng ngươi có thể cùng Vân Lang mà vui vẻ, không cần phải lo lắng nữ nhân như ta, cũng bất quá như vậy, có thể đoán được đúng không?” “Ngươi cũng đã biết, tại sao còn muốn tới hỏi ta.” “Hiện tại nhìn, đến cuối cùng là ai mê hoặc ai?” Long y hoàng mỉm cười, lấy tay hất tóc ra hai bên vai. Lang ly uyên nắm lấy tay nàng: “Vây ngươi cũng đã rất nhanh thành công, tại sao không tiếp tục, ngược lại lại chọn phá đi sao?” “Tình cảm không phải trò chơi dễ dàng, chính là rất dễ làm tổn thương người, cũng quá hèn hạ, ta đã không dám chơi lại nữa, nếu không đến lúc bản thân rơi vào tay giặc, so sánh với chết còn khổ hơn vài phần, nếu như ngươi đối với Oanh nhi thật sự không có cảm giác, như vậy khiến cho tình cảm trong nàng với ngươi lại càng trở nên mờ hồ mà sâu đậm hơn, đến lúc ngươi rời khỏi nàng sẽ khiến nàng thương tổn càng sâu.» “Chẳng lẽ ngươi không có một chút tình cảm với Vân lang sao?” “Ta đối hắn không thẹn với lương tâm, ta ngay từ đầu đã không có cho hắn hy vọng, càng không thể nói sau này để hắn thất vọng hay tuyệt vọng, hắn có tình cảm với ta thì cũng chỉ là tình cảm từ một phía, ta không có đón nhận, cũng là phòng ngừa sau này cự tuyệt làm hắn tổn thương, ngươi đã hiểu rõ chưa?” “Lúc hắn rời đi, ngươi không có đi tiễn hắn?” “Ta không biết hắn rời đi lúc nào, hắn cũng là không muốn đem lại cho ta thêm rắc rối nữa phần phiền toái, cho nên mới không có nói cho ta biết lúc nào thì rời đi.” “Ta đã hiểu,” Lang ly uyên buông tay ra, đứng lên, phương hướng lối đi đi tới, lại đột nhiên dừng lại, xoay người: “Nếu như ta chết, ngươi hãy nhớ kỹ có người có tên Lang Ly Uyên này?” Long y hoàng mỉm cười, không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hồng Liên xinh đẹp

Lang ly uyên dùng đao thách đấu, hàn quang lạnh thấu xương, khí thế như hồng, hoàn toàn khác với ngữ khí của đối thủ, quý mẫu vừa mới bắt đầu còn chưa tìm được cơ hội hạ độc, chỉ có vẻ hơi vướng về xuất ra pháp trượng phản kích. Long y hoàng nhẹ nhàng vuốt tóc dài, không quan tâm đến bộ dáng khàn trương của mọi người, từ từ xem trận đấu, phảng phất có vẻ như đã biết trước kết quả. Đột nhiên, một kích của Lang Ly Uyên, Quý mẫu cũng không có nhanh chóng tránh ra, mà là hơi nghiêng người, chỉ là tránh thoát lưỡi đao, nàng bỗng nhiên xòe bàn tay ra, mười ngón tay khô gầy như sài, lòng bàn tay bay nhanh đến chụp lên thân đao. Chỉ là trong nháy mắt, Lang ly uyên cảm giác được đao trên tay đột nhiên nhẹ đi rất nhiều, lập tức buông tay ra, lập tức thanh đao rơi xuống đất, tứ thì cắt thành hai đoạn, mà nơi quý mẫu vừa chạm qua đã có dấu vết hủ thực. Hủ thực vũ khí – hủ độc. Quay người lại, từ tay áo quý mẫu nhanh chóng vurun lên, bốn phía bay là tả những hạt bụi nhỏ không phân biệt rõ – thiên sắc phấn vụn, chậm rãi bay xung quanh thân ảnh Lang Ly Uyên. Lang ly uyên đã tránh thoát một chiêu của nàng, nhưng chính là độc phấn đã dính vào người, hắn theo bản năng muốn phui, nhưng lại phát hiện bản thân tự nhiên lại ngay cả cảm giác khác thường cũng không có, đột nhiên, hắn nhớ ra mới vừa rồi Long Y Hoàng đã truyền máu của nàng sang cho hắn. Khe hở của trận chiến đã hé mở, hắn kinh ngạc nhìn về phía trên ghé này giờ có người từ này đến giờ vẫn không có một tia khàn trương – Long y hoàng. “Nếu như máu của ta không thể giải được tiểu độc- xích huyết lưu xa, Long Y Hoàng ta đây thực không xứng đáng chút nào.” Long y hoàng quần tóc dài quanh bản thân, đặt ở bên môi, chậm rãi nháy mắt, không nói mà lộ vẻ diêm dúa, lẳng lơ, quyến rũ. Quý mẫu cũng là chán kinh không ít, đồn sát thủ của bản thân dĩ nhiên không hiệu, mà Lang ly uyên cũng nhận cơ hội phản kích. Kỳ thật, quý mẫu trừ... ra giới về dụng độc ở ngoài, tốc độ cũng chiếm ưu thế, thân thể bay nhanh đến công kích Lang ly uyên, Lang ly uyên trở tay theo bản năng, muốn ngăn cản nàng thoát đi. Nhất định như vậy một cái động tác bình thường, mặc dù không có dễ dàng ngăn cản quý mẫu, chính khiến quý mẫu khó mà thành công âm mưu được, ngón tay của quý mẫu nhanh chóng cắt qua một cái lỗ hồng lớn, tình thế thật dài, huyết còn không chảy ra, vết thương đã biến thành hắc tử. Quý mẫu lập tức dừng lại động tác đang thi triển, chính là độc tố đã lan tràn tựa hồ khắp cơ thể nàng, không được khoảng cách, từ hắc sắc cũng đã lan tràn tới khuỷu tay, nàng thậm chí nàng còn không vội hoảng sợ, tay kia nhanh chóng từ lưng sườn lấy ra hơn mười cái ngân châm nhỏ, nhanh chóng cắm vào phần cánh tay còn chưa bị thương. Cuối cùng cũng chỉ là tạm thời cản trở độc tố lan tràn, nhưng là nàng so sánh bất luận kẻ nào đều phải rõ ràng, không ra một khác, tựu liên những... này ngăn chận cũng sẽ không thể ngăn chặn được độc tố, nhìn nhìn lại cánh tay hoàn toàn đã bị độc tố làm đen lại, đã không còn cảm thấy bất cứ cảm giác gì nữa. Thiết thời, nàng ở trên giang hồ tự xưng độc cô quý mẫu, nhưng lần này lại gặp loại độc tố bản thân chưa từng thấy qua – loại độc lui ăn mòn này, thậm chí cũng không có nghe qua độc lại có thể phát tán nhanh, mạnh như vậy. Lang ly uyên cũng sửng sốt tại chỗ, nhìn hành động dị thường của quý mẫu, sau đó gờ lên tay xem, vừa vặn thấy cây ngân châm trong tay, đột nhiên không rét mà run. Quý mẫu khẽ cắn môi, bụng cánh tay đã tàn phế, đi tới trước mặt Lang ly uyên, cúi đầu nói: “Minh chủ, quý mẫu nhận thua, nhưng là thỉnh ngài thanh giải được cấp dùm quý mẫu, quý mẫu sau này sẽ hết lòng phục vụ ngài!” “Ngươi được mọi người xưng là cô chi mẫu, chẳng lẽ lại không thể giải loại độc chất này sao?” Lang ly uyên hỏi ngược lại. “Ta, ta cũng không thể phát hiện đây là loại độc gì, lại có thể mạnh như vậy, chỉ sợ chút nữa lại có thể bị mất mạng, thỉnh minh chủ cứu ta!” Quý mẫu thiếu chút nữa lời nói đã không còn mạch lạc. Long y hoàng đột nhiên rất đồng tình nàng, dù sao cũng là người, nay sắp bị dồn vào đường cùng, Na một khắc đều có bối rối. Chính là, tại sao bản thân nàng lúc này lại có thể thông dong như vậy, tối hậu ngưng kết tại nụ cười trên mặt, dĩ nhiên là so sánh với bất cứ thứ gì lúc này đều vô cùng tuyệt mỹ. “Đây không phải là độc của ta, ngươi cần phải đi hỏi vị cô nương kia.” Lang ly uyên cánh tay dài duỗi ra, chỉ hướng Long y hoàng. Tức thì, Long y hoàng trở thành tiêu điểm. Quý mẫu có chút chần chờ, nhưng mà vẫn đi tới, thuận tiện chuyển vấn đề: “Đây là cái độc gì?” “Nguyệt liên, tên do ta đặt, rất đẹp sao?” “Giải được thế nào?” “Tất tặc, nhìn, thái độ nhất định không giống giải được sao? Ta cho tới bây giờ chưa nghe nói qua Vân tần thúc thúc chế độc, cũng sẽ thuận tiện phân phối giải được, đương nhiên, kết quả là, không có giải được.” “Biệt nói giỡn! Đưa giải được ra đây!” Quý mẫu sanh khí, sắc mặt so sánh với trước càng thêm xanh mét. “Ta khuyên ngươi đừng nghĩ tới muốn giải được, không có nhất định không có, hiện tại ngươi bắt tay tí khám rớt còn kịp, nếu không đến lúc độc lan toàn bộ cơ thể, như vậy sang năm, hôm nay có lẽ đã thành ngày giỗ của ngươi.” “Ngươi không đưa ta thuốc giải, ta sẽ giết ngươi!” Vừa nói, quý mẫu giờ cánh tay hoàn hảo còn lại của

mình lên, muốn có bao nhiêu dữ tợn thì có bấy nhiêu, Lang ly uyên đang muốn tiến lên, lại bị Long y hoàng chặn lại. “Độc tộ của ngươi đối với ta là không có hiệu quả, xin cứ tự nhiên.” “Ngươi! Ngươi không cần không biết...” Quý mầu lồi còn chưa dứt, trong lúc nàng nói, cánh tay giờ ngân châm lạng yên không phát ra hơi thở, từ từ rơi xuống, độc tố... có lẽ... không có bất cứ thứ gì ức chế, trong nháy mắt lan tràn đến toàn bộ thân thể nàng. Chợt, vẻ mặt nàng trở nên cứng ngắc, tựa như tượng đá. Long y hoàng đứng lên, nhẹ nhàng đẩy nhẹ vào thân thể quý mầu. Tựa như tượng đá ẩm một tiếng rồi ngã xuống... nhất châm chọc chuyện, chớ quá vu một cái nhân chết ở bản thân am hiểu nhất – chiêu số hạ. Thi thể rất nhanh được đưa đi « mai táng », truyền thuyết một thời đã bị chôn vùi. Lang ly uyên thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, như tỉnh như mê, hần chăm chăm đưa ngón tay đang cầm trong tay ra đưa tới trước mặt Long Y Hoàng. “Ngươi thích ta sẽ đưa cho ngươi, ta còn rất nhiều cái như thế...” “Không dùng, ta không có thói quen dùng cái này...” “Là không có quen mang vũ khí nguy hiểm như vậy bên người, cũng không có thói quen làm địch thủ nhanh như vậy có thể mất mạng?” Long y hoàng nhìn qua ngón châm, lại một lần nữa xoay lại chỉ thượng, nhẹ nhàng mở chốt, thu hồi ngân châm. “Ta không nghĩ tới ngươi cũng sẽ có lúc lạnh như thế.” “Đối với người có thể uy hiếp mình, cũng không nên lưu tình, đó cũng là quy luật sinh tồn không phải sao?” “Ta không đủ hiểu rõ ngươi.” “Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu rõ ta.” So sánh với Vũ Hậu kỳ, Lang ly uyên sẽ không có chuyện gì, Long y hoàng nói muốn đến đi ngắm cảnh một chút, hần gật đầu đáp ứng đi cùng bởi nàng. “Nếu là Oanh nhi thấy ngươi cùng ta hiện tại, không biết sẽ nghĩ như thế nào.” Long y hoàng nhìn người đến người đi qua lại, đột nhiên nói. “Ta sẽ cùng nàng giải thích, cũng nói rõ ràng mọi chuyện, hóa giải mọi tin tưởng của nàng.” “Chỉ mong ba.” “Tại sao là chỉ mong? Không phải nhất định?” “Lang công tử, xem ra ngươi đối với lòng của nữ nhân vẫn còn chưa hiểu rõ vẫn còn rất nhiều thiếu sót nha.” “Có ý tứ?” “Nữ nhân khi đó kị, thì rất là đáng sợ, đến lúc đó không biết ta và ngươi sẽ ra sao.” Lang ly uyên nhất sửng sốt, muốn tiếp tục hỏi, chính là Long y hoàng bắt đầu trở nên im lặng, không... để ý đến hần nữa. Bên cạnh có sạp bán trang sức, Lang ly uyên tùy ánh mắt đảo qua, lại bị cây trầm hấp dẫn trong đó chú ý. Mầu vàng, hồng bảo thạch cuối cùng lại nở ra một đóa hoa hồng liên. Hần thuận tay cầm lấy, trực tiếp ướp thử lên búi tóc Long y hoàng. Long y hoàng kỳ quái nhìn hần, sau đó gỡ cây trầm xuống: “Ngươi không nên dùng ta làm thí nghiệm, đồ rất đẹp, Oanh nhi nhất định sẽ thích.” “Mua.” Lang ly uyên vừa nói, vừa móc bạc ra trả tiền. “Không cần, ta không thích trang sức.” “Rất thích hợp với ngươi.” “Nếu là Oanh nhi thì càng thêm thích hợp.” “Ngươi không tin mắt ta? Đến cuối cùng cây trầm thích hợp với ai chẳng lẽ ta không biết sao? Coi như làm kỉ niệm đi, có thể không được tốt lắm, qua một thời gian nữa ta sẽ mua tặng ngươi thứ tốt hơn.” “Không cần làm phiền, cái... này cũng rất tốt, cảm ơn.” Long y hoàng chưa từng có cái trang sức gì đặc biệt yêu tha thiết, cây trầm này là ngoại lệ sẽ mãi đi cùng nàng. Cho dù sau này có lúc cuộc sống gặp khó khăn, nàng cũng sẽ kiên trì một mực giữ cây trầm, mãi đến khi màu đỏ ở bảo thạch mất đi rực rỡ, tựa hồ như vậy, có thể tiếp tục kiên cường. Trong sông Hồng Liên như trước như lửa, thân ảnh Lang ly uyên đang ngắm nhìn Hồng Liên xinh đẹp kia, hồi lâu, hần mới mở miệng: “Qua hai ngày ta phải rời khỏi nơi này giải quyết một số chuyện, có khả năng trong một thời gian ngắn sẽ không quay trở về, ta hy vọng ngươi có thể tới đưa tiễn ta, cùng với Oanh nhi, ba chúng ta sẽ cùng nhau nói rõ.” “Ân.” Long y hoàng gật đầu, gió khẽ lướt qua thổi bay mái tóc dài của nàng. Hiện tại hai người, căn bản không có dự liệu sau này mọi chuyện sẽ đi đến đâu, chỉ là sẽ nhớ kỹ dù mọi chuyện có như thế nào, hồng liên sẽ mãi chung thủy, uốn lượn khúc chiết, giống như mãi mãi không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nghiệm thân ở tử

Hai người tiếp tục đi, sau đó ngồi ở bờ tre một lúc. Hồng Liên hai bên bờ sông, giai nhân cảnh đẹp. Lang ly uyên tựa hồ là không chế không được bản thân, nhìn Long Y Hoàng bên cạnh vẻ mặt điềm tĩnh, có chút hoảng hốt, nhẹ nhàng “tiến thêm một bước”, hôn lên môi của nàng. Long y hoàng cười nhẹ đẩy hần ra, hai tay nàng bây giờ như vô lực, không thể phản kháng lại bất cứ điều gì lúc này, Lang ly uyên thân thể gần như cứng lại. Hai người lại sóng vai ngắm cảnh đẹp, không biết qua bao lâu, Long y hoàng đột nhiên nói phải ra về. Lang ly uyên nói muốn đưa nàng về, chính là khi đi được nửa đường, thù hạ bỗng nhiên chạy tới, nói là có chuyện khẩn cấp yêu cầu hần xử lý ngay. Long y hoàng nói: “Ta không nên làm ngươi chậm trễ, ngươi đi về trước đi, ta tự mình trở về là được.” Lang ly uyên đột nhiên kéo tay nàng, nhanh chóng kéo thân ảnh nàng về phía mình: “Trong hai ngày này là một kỷ niệm rất đáng nhớ với ta, hai ngày sau ngươi nhất định phải tới, ta có lời muốn nói với ngươi.” “Có điều gì mà bây giờ không thể nói được sao?” “Không được, ta cần có thời gian để suy nghĩ, xác định xem thứ gì quan trọng nhất.” Nhìn bộ dáng nghiêm túc hiểm hoi của hần, Long Y Hoàng đột nhiên rất muốn cười. Nguyệt Nha (chỉ đôi môi cong như trăng @@) nàng khẽ cong: “Ta đã biết, dù thế nào hôm đó ta nhất định sẽ đến tiễn ngươi.” “Ngươi trên đường nên cẩn thận một chút, hiện tại vô cùng hỗn loạn, vẫn nên cẩn thận một chút với những kẻ xấu.” “Yên tâm đi, ta sao lại có chuyện xấu được?” Long y hoàng khẽ trấn an hần, sau đó gật đầu rồi xoay người rời khỏi. Mãi cho đến khi nhìn thấy thân ảnh Long Y Hoàng rời đi hần, Lang Ly Uyên mới cùng thù hạ rời đi. Oanh nhi đã trở lại thái tử phủ, vừa nhìn thấy Long y hoàng trở về, lập tức đi tới bên người nàng: “Thái tử phi.” “Đã trở về, mọi chuyện như thế nào, trong nhà có chuyện gì xảy ra không?” “Đúng vậy, hiện tại vẫn chưa có chuyện gì...” Oanh nhi nhìn cây trầm trên tay Long y hoàng, đột nhiên thoáng cái sợ run: “Thái tử phi, ngài đây là...” “Sao, cái... kia là tên họ lang đưa cho ta, ngươi thích? Nếu thích hôm nào ta mua tặng ngươi một cái.” “Không, không nên làm phiền thái tử phi, chỉ là nô tì thấy cây trầm này rất đẹp.” Oanh nhi vội vàng trả lời. Đúng vậy, cây trầm rất đẹp, cho nên ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền coi trọng. Lúc đó nàng đã ám chỉ với Lang Ly Uyên nàng rất thích cây trầm này. “Sao? Nữ hài tử ngươi thích đồ như thế?” Không có tiếng trả lời lại nàng. Không nghĩ tới, bản thân lại gặp lại cây trầm này, dĩ nhiên là tại... “Được, qua hai ngày sau tên kia sẽ rời đi, bảo chúng ta đi đưa tiễn hần, Oanh nhi, ngươi phải nhớ kỹ để nhắc nhở ta nha.” “Là, thái tử phi.” Oanh nhi cúi đầu, đột nhiên khóc môi khẽ cười gian, nhưng là lại nhìn không thấy vẻ mặt gì. Hai ngày sau, Long y hoàng cơ bản đều quanh quẩn trong thái tử phủ, cũng rất nhiều lần rời khỏi phòng mình đi tới phòng đọc, ngẫu nhiên cũng đi qua hậu hoa viên lý chơi, hậu hoa viên lý có một cái biệt viện, tinh xảo mà thanh lịch, nghe nói là Phượng Trữ Lan đã cất công xây dựng vì sủng phi của hần, sau đó hần cả ngày luôn ở nơi đó, cùng phi tử hần yêu mến nhất ngắm hoa ngắm trăng, hạnh phúc hoàn toàn không gì sánh được. Long y hoàng đi ngang qua đúng lúc thuận mắt nhìn vào bên trong, Phượng trữ lan cùng người đàn bà kia đang ở cùng nhau. Hai người tại đình lý, nữ tử nghiêng mình tại cây cột thượng, bày ra tư thái quyến rũ nhất, mà Phượng trữ lan, đang hết sức chuyên chú về dáng người nữ nhân kia. Người đàn bà kia, Phượng trữ lan đối với nàng vô cùng đặc biệt, nghe nói là chính mình đã mời nàng vào thái tử phủ, hơn nữa tự mình vì nàng ban thụy danh, nhan, phong làm Nhan phi. Còn như trước cái nàng tên- hình như tên gì cái gì tuyệt, cũng đã không quan trọng. Long y hoàng đối với bọn họ không có hứng thú, tiếp tục công việc còn đang dang dở của mình, du ngoạn hậu hoa viên. Kỳ thật thời gian cũng không có gian nan như vậy, nháy mắt đã qua hai ngày liền như vậy, Long y hoàng mỗi lần trải qua gian biệt viện đó, đều nhìn thấy Phượng trữ lan cùng người đàn bà kia ở chung một chỗ, giống như đang ân ái vợ chồng. Chính là thứ nàng quan tâm không phải cái này, hôm nay Lang ly uyên đi. Nàng đáp ứng Lang ly uyên muốn đi tiễn hần, còn có cả Oanh nhi. Nhưng là, lần này mọi chuyện tựa hồ cũng không được thuận lợi lắm, trong lúc hai người chuẩn bị đi ra ngoài, hoàng hậu đột nhiên tới. Long y hoàng đang ngồi nhìn ra ngoài đại sảnh, sắc mặt hoàng hậu lại không được tốt, đột nhiên nàng có dự cảm chẳng lành. Nàng nghiêng đầu, quay phía sau lưng như

lửa đốt , Oanh nhi nhỏ giọng nói: “Xem ra ta là đi không được, người liền đi trước đi.” Oanh nhi cảm kích ,vội vàng găt đầu, đi tới bên người hoàng hậu, cúi người cung kính, nhỏ giọng nói vài câu, sau đó nhanh chóng rời đi. Hoàng hậu từ đầu tới cuối cũng không có nói chuyện, chỉ là sắc mặt ngưng trọng khề găt đầu, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc. Phượng trư lan đã ở bên cạnh, như trước tao nhã thường trà, hoàn toàn coi Long y hoàng như không khí. Hắn thật sự rất sùng Nhan phi, chưa bao giờ rời mắt nhìn nàng lộ diện trước mọi người. Oanh nhi đi rồi, hoàng hậu lập tức để người khác lui hết ra ngoài, chỉ để lại vài tên cung nữ thiếp thân ,cùng lão ma ma, còn có nàng cùng Phượng trư lan. Long y hoàng mi nhảnh lại, nàng không biết hoàng hậu muốn làm chi, tựa hồ muốn hỏi vấn đề gì đó rất nghiêm trọng , hơn nữa, cái vấn đề này nhất định là liên quan đến nàng. “Y hoàng, người lại đây.” Nàng vừa nói vừa vẫy tay. Long y hoàng đi tới bên người nàng, thân hơi cúi xuống nói: “Mẫu hậu, chuyện gì?” “Bổn cung nghe nói, người trong khoảng thời gian này thường xuyên ra ngoài chạy chôn? Hơn nữa, còn đều là đi gặp nam tử.” Long y hoàng đầu tiên là sững sờ, lập tức quay đầu qua, nhìn Phượng trư lan, Phượng trư lan có ý không để ý tới ánh mắt của nàng, tự nhiên mà vậy cũng lập tức chuyển đầu qua chỗ khác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. “Là, đúng vậy.” Long y hoàng quay đầu lại hỏi đáp. “Bổn cung có thể hiểu được, người cùng trư lan hôm nay chỉ là tân hôn, cả hai đều chưa hiểu rõ nhau, khó tránh khỏi có ngăn cách, coi như hắn có chỗ nào đối với người chưa chu toàn, người cần phải lượng thứ giải quyết vấn đề ,chứ không phải lựa chọn phương thức cực đoan như vậy đáp lại , khụ, Bổn cung hiểu, người đối với hắn ngay ngày tân hôn thứ hai lập tức cưới sùng phi, có lẽ việc đó không đáng để người để tâm, nhưng là người làm như vậy, không chỉ là liên quan đến danh dự bản thân, mà còn ảnh hưởng đến mặt mũi hoàng thất, người hiểu chứ ?” Long y hoàng đương nhiên là hiểu ý tứ hoàng hậu, nàng bởi vì muốn trả thù Phượng trư lan, mà làm tổn hại mặt mũi hoàng thất , cho nên hiện tại, xem như là hảo tâm nhắc nhở sao? “Mẫu hậu, Na chi là bằng hữu của Y hoàng, Y hoàng cùng hắn cũng không có phát sinh chuyện gì làm nhục mặt hoàng thất- mà là rất trong sạch.” Tâm đột nhiên lạnh thấu, tựa liên trả lời, ngữ khí cũng lạnh lẽo vài phần. Chính là, hoàng hậu lại có biết hay không, nàng cùng Phượng trư lan trong lúc đó, đã không chỉ có là ngăn cách, thậm chí tới rồi yếm ác, tình trạng của hai người hiện giờ cũng không khác nhau là mấy. A, dù sao mẫu thân, cũng hướng về con của mình. “Bổn cung cùng với lời nói của người vẫn chưa thể tin, chuyện này đến lúc này vẫn còn chưa lớn lắm, hãy mau kết thúc mọi chuyện đi, để tránh có người mượn đề tài bàn luận, rồi lại vu oan cho hoàng thất, sau này, người không thể ra vào thái tử phủ, nếu là thật sự cảm giác được phiền muộn, chính là nên đến bồi Bổn cung.” Long y hoàng từ từ nắm chặt nắm tay: “Mẫu hậu, nhi thần, thật sự không có làm ra chuyện gì khiến hoàng thất phải hổ thẹn, nhi thần cùng hắn là trong sạch , không có nửa phần tăng tị với nhau.” “Chuyện phát sinh ở ngoài cung, ai có thể biết có không có chuyện gì phát sinh? Nếu không phải lần này có người nói cho Bổn cung biết, Bổn cung còn không biết có chuyện này, suýt nữa thành sai lầm lớn.” “Hoàng hậu nương nương, nếu người không tin, vậy thỉnh nữ quan đến chỗ Y hoàng nghiệm thân ba, có lẽ ngài không nghĩ tới, nhưng là Y hoàng đến nay, vẫn là tâm thần xử nữ.” Long y hoàng – sắc mặt trắng bệch, cắn môi gần như chảy máu. Đến tột cùng là ai cho hoàng hậu biết chuyện này -? Nếu là Phượng trư lan —— hẳn thật sự muốn bức bản thân đi lên đường cùng? “Cái gì...” Lần này, đến phiên hoàng hậu bắt đầu kinh ngạc, nàng đột nhiên nhìn về phía con của mình, nói: “Trư lan, chẳng lẽ người không có...” “Mẫu hậu thật sự muốn biết, vậy thì hãy nghiệm thân thái tử phủ không phải chân tướng rõ ràng sao?” Phượng trư lan cầm cái nắp gậy gậy nước trà, phát ra tiếng vang thanh thúy , vẻ mặt như không có chuyện gì liên quan đến bản thân . Hoàng hậu nhìn Long y hoàng, sắc mặt trắng không sai biệt lắm, nàng chần chờ thật lâu, cuối cùng cũng hạ lệnh cho ma ma phía sau: “Các người, mang thái tử phi vào phòng, nghiệm thân ở tử.” Na vài tên ma ma phỏng đoán cũng chưa nghĩ đến mọi chuyện lại trở thành như vậy, hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhau trả lời: “Phải “ Long y hoàng đột nhiên cười lạnh , khề liếc Phượng trư lan , kiên quyết đi theo lão ma ma vào hậu phòng. Một lát sau, mấy người trở lại đại sảnh, Long y hoàng đi ở phía sau cùng, sắc mặt đã trắng bệch, cắn chặt môi đến gần chảy máu. “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, thái tử phi đích xác... Vẫn là tâm thần xử nữ.” Ma ma thỉnh nói. Hoàng hậu vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, nhìn không rõ, vừa mừng vừa lo, nhìn chăm chú Long y hoàng một hồi, rồi phát tay nói: “Như vậy, cũng không việc gì, Y hoàng, người cũng mệt mỏi , ... nghỉ ngơi trước đi... Còn trư lan, người đi theo ta, ta có lời muốn nói với người .”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bị buộc thất thân

Hoàng hậu lôi kéo Phượng trư lan ở phía sau viện hàn huyên thật lâu, Long y hoàng không thể làm gì khác ngoài việc đứng tại chỗ chờ. Bọn họ nói chuyện phiếm nhưng mà động tĩnh rất lớn, thường xuyên có âm thanh kỳ quái truyền tới, nhưng đều là tiếng rống giận của hoàng hậu. Nhưng chỉ là tiếng của hoàng hậu, Phượng trư lan hoàn toàn là không có thanh âm gì, tựa hồ là đang nghiêm túc thỏa hiệp. Trung gian có một đoạn hai người nói gì đó thì thầm, nói cái gì Long y hoàng không có nghe thấy, nhưng tựa hồ là chuyện rất quan trọng, bởi vì Phượng trư lan không còn phản bác lợi hại được như trước. Một lát sau, hoàng hậu mới từ từ trở về, chính là Phượng trư lan cũng không thấy bóng dáng, có thể là về phòng trước . “Đứa nhỏ này nhất định có chấp, bất quá là không có vấn đề gì, ta nghĩ, khả năng sau này cũng không có vấn đề gì lớn lắm, sau này hẳn nếu là còn có chỗ nào không đúng, Y hoàng, hy vọng người có thể thông cảm nhiều hơn.” Hoàng hậu mỉm cười hòa ái, nghiêm nhiên mang bộ dáng một bộ trưởng bối , Long y hoàng hoàn toàn không thể bỏ qua chuyện nàng mới vừa rồi ở phía sau viện rống giận. “Là, mẫu hậu.” Long y hoàng nhỏ giọng trả lời. Bắt đầu, nàng cũng không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hoàng hậu, chính là rất nhanh, nàng liền hiểu . Hoàng hậu ở lại thêm một lúc, bàn giao một số chuyện sau đó rời đi, Long y hoàng muốn đi cùng nàng, đến lúc nàng đi Oanh nhi cũng vừa kịp trở về. Oanh nhi hình như đã khóc, ánh mắt hơi hồng khề trùng xuống, vẻ mặt cũng không tốt, vừa nhìn thấy Long y hoàng, cũng miễn cưỡng cười. Long y hoàng không nói gì thêm, khuyên nàng vài câu, sau đó hai người cùng nhau trở về. Trong phòng một mảng yên tĩnh , trống trải không có người nào, thăm dò, sa mạn đỏ, cơ hồ là muốn phổ thiên tất cả đều màu đỏ, giữ lại vui mừng ngày tân hôn, chói mắt mà châm chọc. Long Y Hoàng ngồi trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng mở ra một cái hộp gỗ, bên trong rực rỡ muôn màu châu báu, trang sức, tất cả đều rất đẹp rất đắt tiền nhưng là để chứng trước mặt, vô luận thế nào cũng không tìm được một cây trâm xuất sắc nhất. Màu vàng, liền hoa hồng bảo thạch cuối cùng cũng nở rộ. Long y hoàng chậm rãi cảm lên , đầu ngón tay chậm rãi xẹt qua vãn lộ vô cùng cẩn thận , khỏe miệng đột nhiên cong lên. Sắc trời chiều muộn. Thói quen của nàng là sẽ tắm trước khi ngủ, nàng chịu không được bụi bặm trên người mình qua đêm. Cung nữ bên cạnh nàng đang tắt bật chuẩn bị nước tắm cùng hương liệu cho nàng, nàng để gói chỉ cùng trịch lạc sang một bên, sau đó đi tới phía sau bình phong định cởi áo ra. “Bính!” Trong lúc y phục đã rút một nửa , cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang thật lớn, tất cả mọi người bỗng nhiên cả kinh, Long y hoàng đầu tiên là sững sờ, từ từ kéo chiếc áo ngoài đã cởi được một nửa khóa lại lên người, vòng qua bình phong, nhìn phương hướng nơi phát ra tiếng vang. Là Phượng trư lan. “Người tới làm chi.” Long y hoàng theo bản năng –nắm chặt tay, ánh mắt lạnh lùng pha chút tức giận nhìn về hướng Phượng Trư Lan. Phượng trư lan không để ý lời nói của nàng, bước thật nhanh về phía trước, không kịp để ý đến phản ứng của Long Y Hoàng nắm thô bạo vào cánh tay nàng, cơ hồ là cường bạo túm nàng lên giường, càng là không lưu tình một tay ném nàng lên trên giường. Long y hoàng bị đau – phản kháng, chính là vô dụng đối với ý chí ngoan cố cùng lực đạo Phượng trư lan, phản kháng của nàng đều vô dụng . Ta nhớ kỹ người nào đó nói qua, không bao giờ ... nữa

bước bước vào phòng ta.” Long y hoàng cố gắng ổn định lại lồng ngực đang phập phồng lo sợ, như trước ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía Phụng Trữ Lan, cười lạnh nói: “A, hôm nay mới có mấy ngày mà thôi, không nghĩ tới thái tử điện hạ cũng là người lật lọng.” Phụng Trữ Lan không nhìn, nhanh chóng phân phó thị nữ phía sau: “Lui ra”. “Dạ” Bọn họ cũng nhanh chóng hiểu ý chủ tử, hạ thấp người từ từ lui ra, thuận tay đóng luôn cửa. “Nên đi là người.” Long y hoàng chỉnh lại y phục, từ trên giường đứng lên, khoe mắt đảo qua chỗ bàn trang điểm, nàng mới vừa ngồi tại đó, giới chỉ tất cả đều ở đó, nếu như ra lấy như vậy nàng sẽ lại nắm quyền chủ động. . .” Đây không phải là điều người muốn sao? Long y hoàng, người hao tổn tâm sức, còn đặc biệt đi nói cho mẫu hậu biết ta lạnh nhạt với người, không phải là hy vọng ta có thể tới gặp người, sau đó thật tốt – thương yêu người?” Trong giọng nói của Phụng Trữ Lan tràn ngập tia khinh thường, ánh nhìn hiềm ác, cánh tay dài duỗi ra, lại lần nữa túm lấy Long y hoàng, vút lên giường: “Hiện tại ta tới như người mong muốn, vậy người cần phải nhiệt tình nghênh đón mới là, cần gì phải giờ chiều vô tội như thế.” “Ta không biết người đang nói cái gì, Phụng Trữ Lan, cái gì mà cố ý cho mẫu hậu biết? Không có chứng cứ thì đừng vu oan ta!” “Trừ người ra, còn có ai có thể làm chuyện nhảm chán như thế, nguyên bốn ta còn tưởng rằng người đã chịu yên phận, chính là hiện tại, người khiến ta một tia hảo cảm với người cũng không có.” Phụng Trữ Lan gọi lên khoe miệng tàn khốc, chậm rãi áp lên người trên giường, hoàn toàn không có để cho Long y hoàng phản kháng, xương ngón tay dài nhỏ của Phụng Trữ Lan đột nhiên áp chế phần dưới của đối phương, dùng hết sức như thể muốn bóp nát nó đi vậy: “Người chờ đợi ta như vậy, ta như thể nào lại không biết xấu hổ mà khiến thái tử phi thất vọng?” “Phụng Trữ Lan, người dám!” Cầm – đau nhức khiến mi gian nhãn lại, hai tay nàng dùng hết sức chống lại, nhưng cũng không thể làm cho tay của hắn dời đi nửa phần. Phụng Trữ Lan không nói thêm lời nào, buông nàng ra, rồi chớp mắt lại nắm chặt lấy hai cổ tay nàng, tay kia cũng vươn ra, không chút khách khí cời y phục trên người nàng ra. “Người đừng tay! Hồn đàn! Nếu là người hôm nay dám đụng đến ta, ta nhất định sẽ giết người! Phụng Trữ Lan! Người là tên cầm thú!” Đột nhiên sợ hãi trong nàng chiến thắng tất cả, Long y hoàng bắt đầu đem hết khí lực toàn thân phản kháng, nước mắt thiếu chút nữa sẽ không chịu được mà chảy xuống. Phụng Trữ Lan mân mê đôi môi nàng một hồi, không nói gì, không mang theo nửa phần thương tiếc – xé nát y phục trên người nàng, thể chấp trụ toàn bộ phản kháng của nàng, sau đó tiếp tục cời y phục trên người mình. “Người dám! Dám thì hãy đi đi! Hãy đi đến nơi khác! Đừng chạm vào ta! Vô sỉ!” Thanh âm trong cổ họng của nàng nặng nề đi ra, thanh âm đã mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở Phụng Trữ Lan không một chút thương hương tiếc ngọc, hai tay sau của hắn khẽ buông nàng ra, lại lập tức để lên vai nàng, một tay dọc theo lưng nàng trượt xuống dưới, sau đó hung hăng đè lên người nàng, để có thể thuận tiện chiếm tiện nghi trong nàng (ta thể là chương này khó edit thật). Dục vọng trong hắn đã lên đến đỉnh điểm, vô cùng dục vọng, vận hết sức chờ cơ hội phát động. Chính là bên trong không hẳn là mang theo dục vọng, mà là nhanh chóng báo thù, báo thù, còn có yếm ác. “Phụng Trữ Lan... Ta xin người, không nên đụng ta... xin người... tha cho ta có được hay không?” Long y hoàng phản kháng không có kết quả, toàn thân đã không có nguyên vẹn, hai tay nắm lấy ngực hắn, đã gần như cầu khẩn. Không biết đến lúc nào, mang theo nước mắt khuôn mặt đã gần giữa khắp gương mặt nàng, chậm rãi lăn từng giọt theo tóc đen xuống đệm. “Hầu hạ trưởng phu, vốn không phải là nhiệm vụ của thể tử sao? Huống chi, vinh dự này chỉ có một lần mà thôi! Một lần như vậy!” Thấy bộ dáng Long Y Hoàng, tiền tuyến tâm lý của hắn cũng có phần dao động, hắn hạ thân nhẹ nhàng ra sức nhất định, Na dục vọng kinh khủng cứ như vậy hoàn toàn hòa vào thân hình đối phương. Đột nhiên đau nhức khiến toàn thân Long y hoàng chốc lát, nàng cố gắng chịu đựng, không cho rên rỉ phát ra. Phụng Trữ Lan không để cho nàng có bất cứ cơ hội thích ứng nào, hắn di động thân thể, mang theo dục vọng cuồng dã, co rúm khỏi lại. Do chậm đến khoái, thoáng cái lại thoáng cái, không có lưu tình, không có thương tiếc, phảng phất chỉ là phát tiết trùng kích trừ thông thường. Thân thể Long y hoàng vẫn đang run rẩy, thân thể cùng với động tác của hắn lay động, hồi lâu sau, nàng từ từ buông... cánh tay Phụng Trữ Lan ra, nhắm mắt tuyệt vọng, mười ngón tay lâm vào đệm chăn. Nước mắt không còn có kiềm chế, giống như vỡ đê hồng thủy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 18: Vô Tâm chi thất

Một hồi vu sơn mây mưa tàn khốc thô bạo dần dần bình ổn xuống. Phụng Trữ Lan thở dốc, đột nhiên thả cổ tay Long y hoàng – cổ tay, mới vừa rời một mực bị hắn kiềm chế, đã trở nên sưng đỏ. Hắn rời khỏi thân thể đối phương, nhìn nấn giường điểm một cái chất lỏng màu đỏ tươi, trong mắt nhiệt độ cũng hạ xuống, bước thẳng xuống giường, cầm lấy y phục mới vừa rời hắn vút xuống mặc vào, cột lại tóc rối của hắn về phía sau đầu, đồng thời cũng cài lại thắt lưng, đi thẳng tới cửa. Người nằm ở trên giường, ngực cũng phập phồng kịch liệt, thân thể buồn thiu của nàng chậm rãi lật qua, hai tay mới vừa rời bị Phụng Trữ Lan nắm đến chết lặng, nàng mang chiếc chăn đơn bên cạnh quấn lại bên người che đi đôi ngực trần đang phập phồng kia. Cùng với động tác của nàng, tóc dài từ trán nhẹ nhàng rơi xuống khắp giường, che đi cái chiến trường đã để lại dấu vết máu đỏ trên đó, bởi vì mới vừa rời nàng cắn chặt môi, ần ần, khoe miệng chậm rãi có vết máu chảy ra, bởi vì móng tóc rối bù của nàng, mà nhìn không rõ về mặt, thứ duy nhất thấy được lúc này là thân thể không ngừng run rẩy của nàng. Da tay trắng nõn của nàng ứa đọng dấu vết thâm tím, vết máu từ hai chân vẫn không ngừng chảy xuống. “Phụng Trữ Lan...” Long y hoàng – thanh âm hồ hững truyền đến. Phụng Trữ Lan dừng lại cước bộ, định xoay người sang định nói cái gì đó, ngay lập tức một cái tát thẳng gương mặt hắn mà tiến tới. “Ba!” Một cái bàn tay nặng nề đầy oán độc kia lạnh lùng mà ráng xuống vô cùng chuẩn xác. Long y hoàng chỉ là lấy chiếc chăn đơn bao lấy thân thể, bởi vì phần nộ, hai mắt đã hơi hơi đỏ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Phụng Trữ Lan đầu tiên là sững sờ, sau đó từ từ quay đầu lại, như nghênh đón cũng lại như là bỏ mặc cái tát vừa rồi. Bất quá lần này đây, hắn vững vàng bắt được tay Long y hoàng. Không cho cái tát tiếp theo xuất ra. “Cầm thú!” Long y hoàng vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi, ngay bây giờ nàng mới bắt đầu lên tiếng, khoang miệng nội một mảnh màu đỏ tươi, khoe mắt, vẫn còn là lệ ngân chưa khô. “Ta là bị người bức, nếu như có thể, ta thậm chí cũng không muốn gặp lại người một lần,” Phụng Trữ Lan nắm tay nàng hất ra, lạnh nhạt nói: “Dù sao, sau này ta cũng sẽ không gặp mặt người, mà người, tốt nhất nên an phận cho ta! Nếu như bị ta tìm được sơ hở, sẽ khiến không ai vui vẻ!” Sau đó, liền như vậy rời đi. Lúc rời đi hắn còn dùng lực đạo vô cùng mạnh đóng cửa, biểu hiện vô cùng thông hận cùng phiền não. Đêm hôm đó, trong phòng sáng điện cả đêm, cơ hồ có tiếng khóc truyền ta từ bên trong. Sáng sớm, Oanh nhi dựa theo lệ đi tới hầu hạ Long Y Hoàng, nhưng là đã đứng ở ngoài cửa gọi rất lâu vẫn không có động tĩnh. Đột nhiên nhớ ra tối hôm qua ở trong phòng tiếng ồn ào đã kinh động cả thái tử phủ, Oanh nhi chần chờ một lúc rồi cũng đẩy cửa đi vào. Mọi thứ trong phòng đều rất chỉnh tề, ngoại trừ đồng hồ động trên giường kia, đệm chăn cùng màn rèm đều bị rách tả tơi, biểu hiện một đêm vô cùng khủng khiếp. Thậm chí vẫn còn thấy được trên đệm xót lại dấu vết chưa sạch kia. Oanh nhi đứng sững sờ ở cửa, ánh mắt nhìn chăm chú lên móng hỗn độn trên giường mà không có để ý người bên cạnh đang dần dần đến gần người mình. “Tại sao người dám vào đây?” Long Y Hoàng tựa quý mị đột nhiên xuất hiện, thanh âm lạnh như băng mà hơi có vẻ khàn khàn cất lên bên tai Oanh nhi. “Thái, thái tử phi,” Oanh nhi cả kinh, vội vàng xoay người hành lễ: “Oanh nhi là tới hầu hạ thái tử phi khởi hành, chỉ là ở ngoài kia gọi mãi mà chưa nghe thấy có động tĩnh gì nên mới tùy tiện xông vào.” “Nha.” Long y hoàng ửng một tiếng, đi tới trước bàn trang điểm, ngồi xuống, từ từ sửa sang lại đầu tóc. Long y hoàng vừa đi ra từ phía sau chiếc bình phong kia, trên người lúc này vẫn còn sót lại khí tức lạnh như băng,

hiển nhiên là cho thấy nàng vừa tắm. Cảnh tượng chật vật, đau khổ tới hôm qua của nàng đã hoàn toàn biến mất, Long Y Hoàng của hiện tại ăn mặc rất chỉnh tề, tóc dài cũng đã được chải thẳng, chính là Oanh nhi trước mắt nàng trong nháy mắt cũng không dám thờ. Trải qua một đêm hành hạ, ánh mắt Long Y Hoàng đều là mỗi một, trên mỗi vẫn còn đọng lại vết máu, mà trong mắt cũng còn cả tơ máu hiện rõ. Thậm chí là trên tay có vô số những vết bầm tím còn đọng lại. Tại phía trên tay nàng vẫn còn những vết cào màu đỏ, đây rõ ràng là dấu vết còn mới, hơn nữa còn dùng một lực rất mạnh gây ra. Nhất định là muốn xóa đi dấu vết trên người nên mới có thể biến thành như vậy, chính là làm như vậy càng tăng thêm nhiều vết thương hơn. Oanh nhi cố gắng ổn định lại tâm thần, đi lên phía trước chuẩn bị cho Long Y Hoàng. « Không cần, ta tự làm ». Long Y Hoàng nhẹ nhàng đẩy tay Oanh nhi ra, thanh âm hơi khàn khàn. Oanh nhi thoáng cái hơi giật mình, vừa rồi nàng vừa chạm vào tay thái tử phi, căn bản là không cảm thấy chút nhiệt độ nào. ! Cảm giác như vừa chạm vào tảng băng lạnh vậy. Nhìn lại làn da tay tái nhợt kia chẳng lẽ cả đêm qua đã ngâm nước lạnh ? Thấy thái độ kiên quyết kia của Long Y Hoàng, Oanh nhi cũng khó mà nói ra được lời nào, lặng lẽ xoay người sang chỗ khác sửa sang lại mớ chăn đệm hỗn độn kia. Dấu vết màu đỏ sậm kia, như trước là vẫn khiến người khác ghê người. « Không cần phải sửa sang lại, đốt, toàn bộ đốt hết cho ta ! » Long Y Hoàng ngừng tay cầm lược lại, nắm thật chặt trong tay, lớn tiếng phân phó, nhưng không có quay đầu lại giường kia : « ta không muốn nhìn thấy những dấu vết đó ! Tiêu hủy tất cả đi cho ta ! » “Là, thái tử phi.” Đối mặt với con giận dữ của Long Y Hoàng, Oanh nhi ngay cả thở cũng cảm thấy dè dặt. Nàng đi tới cửa, vỗ tay gọi thêm vài tên thị nữ, dặn dò các nàng đem hết chăn màn ra ngoài. Sau đó cả căn phòng lại chìm vào yên lặng. « Người đã làm rất tốt ! Oanh nhi ! ” Long Y Hoàng mở đầu phá vỡ sự im lặng, đột nhiên mở miệng khiến Oanh nhi trở tay không kịp, thanh âm lạnh như băng so với nhiệt độ da tay nàng chỉ có hơn chứ không kém. “Thái tử phi, ngài đang nói cái gì? Oanh nhi hồ đồ .” Oanh nhi rất khó khăn gượng cười, không đủ sức hỏi ngược lại nữa. « Người đã chơi ta rất tốt sao ? » Long Y Hoàng dùng lược ngọc gõ lên mặt bàn trang điểm, thoáng cái khắc cốt铭心 : « Ta nói, người nhìn thấy bộ dạng ta lúc này có cảm thấy là người đã chơi ta rất tốt sao ? » “Thái tử phi, nói vậy ngài đã hiểu lầm Oanh nhi rồi. . . » “Người đã biến ta thành thế này ! Người cảm giác được đã chơi rất tốt sao ! » Thanh âm Long Y Hoàng đột nhiên trở lên nghiêm nghị, lược ở trong tay bởi vì dùng lực quá lớn mà lập tức vỡ thành hai đoạn. “Oanh nhi không biết. . . ” “Ta sẽ không làm ảnh hưởng đến tình cảm của người đối với Lang Ly Uyên, chính là hấn thích ai đây là chuyện của hấn, ta không xen vào ! Ta cũng không tỏ thái độ gì với hấn, càng không có chuyện câu dẫn hấn, nhưng là người đã vậy còn trả thù ta. Chẳng lẽ hiện tại . . . ta trở thành thế này đúng theo mưu đồ của người ! » Long Y Hoàng đột nhiên đứng lên từ từ đi tới gần Oanh nhi, mãi đến khi hai mắt nhìn nhau, Oanh nhi mới chợt dạ sau đó khẽ gật đầu. “Thái tử phi, ta. . . ” “Có tin hay không ta hiện tại có thể giết người!” Long y hoàng đột nhiên xuất thủ, bóp lấy cổ Oanh nhi, nhón tay mũi của nàng từ từ nắm chặt, lại lần nữa lôi ra giới chỉ trí mạng kia, mà độc châm lúc này đã sớm ra khỏi vỏ, chỉ kém một phần nữa thôi là lập tức có thể lấy mạng người trước mặt kia “Thái, thái tử phi. . . ” Thanh âm của Oanh nhi vang lên vô cùng khó khăn ” Dựa vào vị thế của ta bây giờ cũng có thể dễ dàng để cho người biết được cảm giác thế nào là bị người khác chiếm đoạt ! » “. . . ” “Ta nghĩ đến người chỉ là bởi vì ghen ghét mà trả thù ta, chính là không ngờ lại khiến Phượng trư lan đối ta. . . » Long y hoàng đột nhiên nói không được, nhìn Oanh nhi đang khóc trước mặt, chậm rãi để tay đang uy hiếp xuống : « Đó là cả một con ác mộng đối với ta. . . đây là sự trả thù của người sao ? Oanh nhi ? Ân ? Như vậy là người đã trả thù thành công rồi đó, Oanh nhi ta có cần phải chúc mừng người không ? Người khiến Phượng trư Lan dễ dàng cưỡng chiếm thân thể ta, cũng thuận lợi khiến quan hệ của ta và hấn ngày càng xấu đi, kết cục này tất cả đều do người ? Hà , hấn là tâm cơ người lúc đầu cũng không nghĩ tới là mình lại có thể làm được đến như vậy a. . . » “Oanh nhi có lỗi với thái tử phi. . . » “Người đi ra đi, ta không muốn giận chó đánh mèo người, người cũng là bởi vì tình yêu làm cho mờ mắt thôi ». Long Y Hoàng quay lưng đi, phát tay, phát ra một tiếng cười khổ : « Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. . . ta cũng không muốn vì thế mà giận chó đánh mèo lên người người, người cũng là vì bị tình yêu làm mờ mắt » Long Y Hoàng quay đi, phát tay, hít một hơi sâu rồi sau đó cười khổ : « chuyện cũng đã qua rồi ta cũng không muốn bởi vì vậy mà để người mất mạng trong tay ta. » “Chỉ là, Oanh nhi, ” Long y hoàng suy nghĩ thoáng cái, nói thêm: “Hiện tại ta đối với người không có chuyện tha thứ, nhưng là cũng không nói là sau này sẽ không bảo người theo ta nữa, chỉ cần là người thì nhân nãi cũng là có giới hạn, việc này cũng không thể trách người. . . chính là nếu người còn dám nhúng tay vào chuyện của ta và Phượng Trư Lan, khiến ta và hấn có chuyển biến xấu, chỉ sợ lúc đó không cần ta động tay mà cũng sẽ có người. . . ». Oanh nhi không dám lên tiếng, thật lâu, Long y hoàng lại lần nữa thở dài: “Hoàng hậu. . . ”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Lương phi tương đối

Long y hoàng đang chuẩn bị ra ngoài, đang định cài lên tóc chiếc trâm ngọc, sau đó nhấc tay áo lên nhìn thấy dấu vết trên tay, ý nghĩ định xuất môn của nàng lập tức bỏ đi. Tính đến lúc vết thương biến mất, nàng đi dạo ra giải tỏa tâm trạng, chính là đến lúc nhìn thấy Nhan phi thì cũng đến giữa trưa ngày thứ ba rồi. Trong khoảng thời gian hai ngày trước, Long Y Hoàng một mực nghỉ ngơi ở trong phòng, không gặp bất cứ ai, lẳng lặng chờ vết thương biến mất. Chính là, trời sinh ra tính nhẩn nại của nàng không được bao lâu, đến giữa trưa ngày thứ ba cũng không nhịn được nữa mà đi ra khỏi phòng. Nàng không muốn lại bị hoàng hậu chọn làm bia trút giận, chỉ đi dạo một chút ở hậu hoa viên thái tử phi. Bộ cục hậu hoa viên rất đơn giản, những hàng liễu rủ hai bên, trong đó là không ít những cành hoa đào nở, hoa mai nở, hồ nước dưới kia là tán mạn những đóa Hồng liên xinh đẹp, hai bên bờ sông là từng tảng lớn hoa cúc, cách bài trí khá là hòa hợp với thiên nhiên, rất đơn giản, những chòi nghỉ mát đều là dùng tới cỏ mộc Kiến thành, không có nửa điểm giả dạng, tự nhiên mà cổ kính. Thoạt nhìn, liền thấy con người Phượng trư lan cái loại. . . không ngờ cũng thích những đồ đơn giản, Long y hoàng vẫn cho rằng hấn cũng như những hoa công tử kia, chỉ thích dùng đồ nam vàng thể ngọc xa xỉ. Chính là, dù Phượng Trư Lan có yêu thích cái gì, có tốt đẹp thế nào, trải qua bao nhiêu chuyện tình gì, Long Y Hoàng cũng không dám có nửa tia hi vọng xa vời tương lai với hấn. Vì vậy, Long Y Hoàng chỉ có đúng một mục đích là đi dạo một lúc, chậm rãi đối diện với thân ảnh phía trước, mà nhẹ nhàng lướt qua. Nữ tử màu vàng đi ở đằng trước, quần áo thanh lịch, tóc dài rối bù, ngũ quan không có kinh hãi khi nhìn thấy Long Y Hoàng, chỉ là một gương mặt ôn nhu, tựa như trời xuân_ mưa phùn, so sánh với dung mạo của Long Y Hoàng về đẹp quá mức trí mạng. Tựa như độc giống nhau, người trước là mẫn tính, người sau, là lập tức trí mạng. Tại hoàng y nữ từ phía sau, đi theo chính là những tiểu nha hoàn. Hai người một trước một sau ven theo hồ nước, từ từ theo phương hướng Long y hoàng đi tới. Long y hoàng nhìn thân ảnh của nàng có điểm quen mắt, sau lại bừng tỉnh đại ngộ, mỹ nhân kia là Phượng Trư Lan một mực giữ chặt bên cạnh, lại còn tự mình ban tên cho Ví Như Nhan. Nữ tử đi tới trước mặt Long y hoàng, không có nửa phần – không được tự nhiên, ngược lại cười đến ôn hòa, sau đó nhanh nhẹn cho hạ thân chào, thanh âm tựa như nước suối: “Thái tử phi.” Long y hoàng từ từ gọi lên khoe miệng: “Độc mặc dù là mẫn tính, chính là cũng sẽ trí mạng.” “Thái tử phi nói quá lời, Nhan nhi không có được như lời ngài nói vậy. » Nếu không ? Nếu không Phượng trư lan như thế nào sẽ bị người mê được thần hồn điên đảo ? Ta trước kia chưa bao giờ thấy qua người, hôm nay vừa thấy, lúc này mới tỉnh ngộ, người thật sự có thể khiến nam nhân thất tâm tư bản.” Nhan phi âm thầm cười trộm, độ cung khoe mỗi ngày càng cong hơn: “Kỳ thật thái tử phi so sánh thiếp thân càng thêm kinh hãi, chỉ là, thái

tử yêu thích ai cũng không đoán biết được.” “Ân, đích xác, bất quá không sao cả, ta đối hân, cũng không tình cảm gì đáng nói.” Long y hoàng cũng là cười, phất nhẹ cánh tay áo, đi qua bên người Nhan phi: “Thái tử phi, cũng bất quá là chỉ là một cái mề rở cùi, chỉ như một cái danh xưng mà thôi, nói ra, ngược lại còn thành trò cười. » “Kỳ thật, thái tử đối ngài cũng không phải không có tình cảm, nếu là không có tình cảm, trước đó vài ngày, lại như thế nào may mắn chọn tới tẩm cung của ngài ? Nghi ngại ?” Nhan phi ở phía sau Long y hoàng, tay áo chậm rãi giơ lên, che dấu nụ cười vui vẻ phía sau, nhỏ giọng nói: “Thương yêu một chút, cũng không nhỏ gì, thật sự là độc thủ không khỏi khiến thiếp thân gan tị. » “Sao, ” Long y hoàng mắt hơi chớp, lông mi phủ đi đôi mắt đau buồn cùng oán giận của nàng, đôi môi hơi giật giật: “Như vậy a...” “Hiện tại thái tử không có ở đây, thiếp thân nghĩ nên bồi thái tử phi đi đình viện lý du ngoạn, không biết ý thái tử phi thế nào ? ” Nhan phi cố tỏ thái độ nhiệt tình, trực tiếp đi tới trước mặt Long Y Hoàng. “Không cần như vậy, tâm trạng ta không thoải mái.” Long y hoàng thẳng thắn cự tuyệt. “Chẳng lẽ thái tử phi, là không để cho mặt mũi thiếp thân sao ? Cũng là, thái tử phi thân hình kim chi ngọc diệp như vậy, như thế nào lại ủy khuất cùng thiếp ở chung một con đường...” Nhan phi mặt mày ai oán – mỉa mai nói. Long y hoàng hơi rướn mắt, nhìn trong mắt nàng không dấu được tia đắc ý, cười khổ lắc đầu sau đó lại gặt đầu: “Vây được rồi, dù sao ta cũng không có chuyện gì làm” Vì vậy, Nhan phi cười đến rung người, kéo tay Long y hoàng đi một mạch chỉ trở, đi theo một lối nhỏ u kín kia, kéo Long Y Hoàng lại gần. Long y hoàng chưa từng đi qua chỗ như vậy, vừa nhắc đầu, lúc này mới thấy tấm bia đá trước tiểu viện, cùng với ba chữ to « Khuyên Thiên Uyển ». Tên thật kỳ quái, Phượng trư lan đều là kỳ quái như vậy sao? Nhan phi phản phô nha hoàn đi chuẩn bị nước trà cùng điểm tâm, dẫn Long y hoàng tới giữa sân đình ngồi xuống. Long y hoàng nhằm chán đánh giá khắp nơi, quả là khác hẳn với bên ngoài, trong viện trái lại lại vô cùng hoa lệ, cũng là, bản thân là người yêu mà cũng không phải muốn làm bản thân nàng chịu ủy khuất. Còn như lầu các của Nhan phi lại vô cùng xa hoa, bằng hiệu đặt trước cửa chính, dùng thiếp vàng – chữ to rồng bay phượng múa vẽ ba chữ « Tuyệt Nhan các » Lại là một cái tên kỳ quái. Ngẫm lại bản thân, một cái, hình như cũng không có tên. Nhan phi chính là hăng hái bùng bùng, giới thiệu cho nàng hoàn cảnh bốn phía, nhưng là mỗi một câu cũng nghe nhắc tới Phượng Trư Lan, Long Y Hoàng vừa nghe vừa ngáp, một câu cũng không muốn nghe vào. Rất nhanh, thị nữ bưng lên điểm tâm cùng trà, tịnh thả phá lệ đưa tới chiếc hộp gỗ hoàng dương rất đẹp. “Đây là thái tử lần trước đưa cho thiếp thân – phượng loan ngọc, hiện tại thỉnh thái tử phi nhìn, bình ngọc này tính chất như thế nào ?” Mắt Nhan phi lúc này là tràn ngập vui vẻ, tay ngọc Y Hoàng nhẹ nhàng mở nắp hộp ra. Long y hoàng lúc này mới phát hiện một vấn đề, Nhan phi vô luận là từ khí chất, lời nói và việc làm đều là thân thái, đều là nồng đậm – quyến rũ, cùng trên người thanh nhã điềm tĩnh – giả dạng cực không tương xứng, chỉ là, ngũ quan phối hợp ôn nhu. “Tính chất rất tốt, liền cùng thái tử đối với người giống nhau sao?” Long y hoàng cười nói. “Thái tử phi chê cười, ngọc này nguyên bốn là một đôi, hiện tại lại chỉ có đơn một mình, khó tránh khỏi có chút cô tịch, khó tránh được cảm giác thiếu hụt. » “Người là muốn nói, cái kia là đang ở trên người Phượng trư lan. ” “Nếu không, chiếc khác bán ở đâu? Thiếp thân cũng không biết...” Nhan phi lắc đầu, đẩy cái hộp tới trước Long Y Hoàng: “Thỉnh thái tử phi nhìn qua, nếu là sau này tìm được cái khác, hy vọng thái tử phi có thể cho thiếp biết. » “Thật, nguyên lai người cũng muốn so đo chuyện này.” Long y hoàng lấy tay ôm ven cái hộp, kéo về phía mình. “Đúng vậy, đối với chuyện này, thiếp thân đích xác canh cánh trong lòng.” Ánh mắt Nhan phi đột nhiên chuyển tới phía sau Long Y Hoàng, tay đột nhiên dùng sức đẩy mạnh cái hộp sau đó nhanh chóng thu tay. Lẽ ra cái hộp ở ven mép bàn, lần này, là thẳng tắp rơi xuống đất, Long Y Hoàng cả kinh rút tay về. Cái hộp rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm bèn nhộn, ngọc bội bên trong rơi hết xuống đất, bởi vì có sắp đặt từ trước, nguyên bốn phượng hoàng tứ ngọc tinh mỹ bên trong tứ phân ngũ liệt là tã ở dưới đất. “Long y hoàng, người làm chi!” Âm thanh trầm thấp rỗng giần bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, Long Y Hoàng lập tức bị một bàn tay chế trụ kéo lên. Đột nhiên lực đạo xuất hiện khiến Long y hoàng suýt nữa té ngã, hướng tới bên cạnh di động vài bước, dựa vào thượng cái bàn, lúc này mới tránh khỏi cái vận mệnh tiếp xúc thân mật với đất. Mà Phượng trư lan, đã không biết đến lúc nào, đi đến bên cạnh Nhan phi, dùng cánh tay của mình bảo vệ nàng. “Không, không trách thái tử phi, đều là thiếp thân không cẩn thận làm...” Nhan phi tay để tại ngực Phượng trư lan, vội vàng giải thích. Long y hoàng không nói gì. “Khôi ngọc bội như vậy đang từ tung bên cạnh người, mọi chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, Long Y Hoàng, ta không nghĩ người là người như vậy.” Phượng trư lan nhìn thoáng qua những mảnh nhỏ dưới đất, nhíu mày nói. Long y hoàng cũng không nói gì, thân thể từ từ đứng dậy, suy nghĩ một chút: “Ta...” “Như thế nào ?” Phượng trư lan mất lộ ra ánh mắt khinh miệt: “Ta mới cung chiêu người có một lần liền trở nên vô pháp vô thiên như vậy ? Người muốn ngay cả cái vị trí thái tử phi cũng không ngồi vững vàng được sao ? Lại có thể giữ thủ đoạn ngay tại đây ? » Long y hoàng chán nản, muốn nói mà cũng không thể nói ra được, đột nhiên, như đã hiểu ra điều gì, nàng khẽ cười nhẹ một tiếng. “Người mau đi đi, sau này nếu dám bước vào chỗ này một bước, ta nhất định sẽ cho người biết mùi vị địa ngục là như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 20: Nhan Phi như vậy!

Lúc Phượng trư lan nói những lời này, Long y hoàng chỉ là nhìn hân, khóe mắt có nhàn nhạt – vui vẻ, hơi trào phúng. Thật lâu, thấy đối phương không có nói gì nữa, nàng mới cất tiếng: “Nói xong rồi à? Cũng chỉ có thể ... này sao?” “Nếu như người thích, sau đây ta sẽ nói khi có thời gian.” Phượng trư lan quyết không chịu thiệt một câu. “Thái tử điện hạ, ngài nói sao đều là không cắt cỏ cao (Câu này hơi khó hiểu chắc là kiểu nói mà không suy nghĩ ?????) sao? ... Còn có, ta tới nơi này không phải tới để đập phá, chỉ là một khối ngọc bích, ta cũng không có nói không nên, ngài cần gì kích động như thế?” Long y hoàng cười như không có chuyện gì xảy ra, xoay người sang chỗ khác, định mở miệng nói với Phượng Trư Lan điều gì đó nhưng dường như lại lần nữa xoay người lại: “Được điện hạ, ta còn chưa tán dương ngài nữa, ngài đặt danh tự _ tên thật sự là có thâm ý tao nhã vậy? Ha ha thật là có ý nghĩa sâu xa phi thường, một chữ...” “Long y hoàng, người muốn nói cái gì.” Phượng trư lan thay đổi cá góc độ, để Nhan phi ở phía sau, mắt nhắm lại. “Ta lười cùng người nói thừa, là bởi vì ta không muốn quan hệ của chúng ta thêm xấu đi nữa, như vậy, liền không chỉ còn là việc của hai ta ... Còn... nữa, ta một mực nhường nhịn, chính là người khác gây sự trước... Ta xin khuyên một câu, đừng tưởng ta nhường nhịn trở thành yếu đuối, là người nhẫn nại cũng là có hạn, đến lúc ta không nhịn được nữa, có trời mới biết là ta sẽ làm gì? Chính ta cũng còn chưa biết được đâu.” Phượng trư lan tức cười, chỉ là trở mặt nhìn – ánh mắt vẫn ác độc. “Liền không quá rầy rầy hai vị tiếp tục, nếu như thật là đôi phượng loan ngọc này khiến trong lòng không thoải mái, thần thiếp bắt tài, của hồi môn đồ cưới trái lại cũng không ít, tính chất so với cổ văn ngọc kia chỉ hơn chứ không kém, nếu như Nhan phi thích, có thể đến chỗ ta lấy, cáo từ.” Nói xong, Long y hoàng lập tức xoay người đi. “Long y hoàng... Người đã công khai đối đầu với ta, nếu đã vậy thì không nên oán trời trách đất...” Phượng trư lan từ từ hoa khôi độ cung khéo miệng, quay người lại ôm lấy Nhan phi vào lòng, hướng lầu các bên trong đi tới. Đọc đúng theo mặt chữ, ý nghĩa sao... Nhan phi ngẩng đầu lên, thấy mặt Phượng trư lan nghiêm trọng, trong bàn tay đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh. Ra khỏi Khuyên thiên uyển, Long y hoàng liếc mắt nhìn gần đó là Oanh nhi. “Oanh nhi? Người tới nơi này làm gì?” Long y hoàng nhẹ nhàng đi tới. Oanh nhi đột nhiên bị nàng phát hiện, vội vàng trả lời: “Là, nô tỳ mới vừa rồi nghe nói ngài đi cùng Nhan phi, sau đó lại thấy thái tử cũng đi, cho nên...” “Lo lắng cho ta sao? Chỉ cần hân không làm gì quá đáng, thì cũng không có phát sinh thêm chuyện gì.” “Na...” “Phượng trư lan là hạng người thông minh, hành động mờ ám

vừa rồi của Nhan Phi chẳng lẽ thế nào hẳn lại không biết ? Chỉ là hẳn một lòng đối với ta là khúc mắc, cho nên mượn có đập phá ta khắp nơi thôi. . . Chỉ cần hẳn đối ta không quá đáng, ta cũng không muốn đối đầu gay gắt với hẳn, như vậy đối với ai cũng tốt. . .”Long y hoàng có chút bất đắc dĩ – lắc đầu: “Chúng ta đi thôi.” “Là, thái tử phi.” “Rất nhảm chán sao? Oanh nhi.” “Không dám” “Ta trái lại cảm giác được có điểm nhảm chán. . . Lão là sống ở nơi nặng nề như vậy, sớm muộn cũng sẽ mốc meo lên thôi, người cũng rất muốn Lang y uyên không phải sao?” “Lang công tử hẳn, hẳn nói một tháng sau mới trở về, cho nên. . . » “Sao, ta đã hiểu, tình nhân không có ở đây, tự nhiên chuyện gì cũng không có thú vị, bất quá ta cũng rất có hứng thú đi ra ngoài chơi, người đi cùng ta nha” “Sao, người hy vọng bộ dáng bây giờ của ta sẽ làm người mất mặt sao »Long y hoàng tại bên bờ ao phủ hạ thân đi, nhìn cái bông nàng xiêu xiêu vẹo vẹo (=))) , hình ảnh vô cùng thảm thương, đưa tay sờ sờ lên dấu vết trên mặt đã sớm tiêu tan: “Lâu như vậy mới tiêu a. . .” Oanh nhi đứng ở phía sau nàng, không nói gì. “Chúng ta đi thôi, nói không chừng có thể sẽ gặp gỡ người thứ hai Lang y uyên cũng không chừng a. . .” Ngẩng đầu lên Long y hoàng đảo qua vừa rồi thấy trong nháy mắt xuất hiện một mảng tối tăm, xoay người lại nắm lấy cổ tay Oanh nhi, không khỏi lôi kéo nàng phía cửa chính đi tới. Trên đường cũng rất nhộn nhạo vui vẻ, Long y hoàng như trước vẫn khí thế bùng bùng du ngoạn khắp nơi, chính là Oanh nhi vẫn một mực đi theo phía sau nàng: “Ta nghe nói một thời gian gần nữa, tên Phượng trử lan kia muốn tổ chức yến tiệc ở đông cung ? Là bởi vì tại sao ?” Long y hoàng đứng ở tiểu quán phía trước, nét mặt có ý nghiên cứu rất chăm chú. “Là vì Cửu hoàng tử mà thái tử điện hạ mới có ý chuẩn bị.” “Cửu hoàng tử? Ai?” “Là huyênh đệ cùng một mẫu thân với thái tử điện hạ.” « Tình cảm của bọn họ rất tốt sao ? » “Đúng vậy.” “Nha.” Long y hoàng mặt không chút thay đổi – nhún nhún vai, tiếp tục đi dạo. Đột nhiên, phía trước cách đó không xa có một đám người bắt đầu ồn ào, theo sau như một làn nước rẽ về hai phía. Trong lúc đó ở giữa xuất hiện hai người, một trước một sau gắt gao đuổi nhau, khiến cho bốn phía ồn ào. Long y hoàng phản ứng được tương đối chậm, đến lúc xoay người lại, thì cũng là lúc hai người đó đã như gió mà xẹt qua bên cạnh nàng, khiến cho tóc dài cùng áo tung bay. “Người không sánh bằng ta” Rõ ràng, hai thân ảnh ở phía trước cách nàng không xa tự nhiên dừng lại, ở phía sau đó là một người nắm chặt cổ tay người trước mặt, tốc độ thật sự rất nhanh, Long Y Hoàng ở cũng tương đối gần một trong hai người đó, nên nghe được rất rõ thanh âm đặc ý của tên nam tử đó. “Vũ công tử, người làm như vậy là có ý gì !” Người phía trước bị hẳn nắm tay cũng là một tên nam tử(chả có nhẽ.....chắc), hiển nhiên là đang tức giận. “A, chẳng lẽ không hào chơi sao? Chẳng lẽ, đối với bản thân người lại thiếu tự tin như vậy?” Nam tử được xưng là Vũ công tử kia cười đắc ý, khuôn mặt cũng vô cùng tuấn lãng mang theo đó là không rõ tà mị cùng yêu cầu, một thân mang trường bào màu lam, tóc dài chậm rãi bay bay trong gió, cùng kèm theo ngũ quan sắc sảo, tính mâu chói mắt.(quả thực rất xinh đẹp ^^) Long y hoàng lúc này mới nhìn rõ ràng, nam tử bị chế trụ phía trước một thân bạch y, tóc dài buộc lên gọn gàng, vóc người dù mặc đơn bào nhưng cũng rất thon dài, thân hình lại cao ngất, thoạt nhìn nếu so sánh với nam tử mặc áo lam kia quả thực. . . , nhìn lại mặt Long Y Hoàng thiếu chút nữa không thở được, mặt cũng cần phải như bạch ngọc vậy sao, cư nhiên, cư nhiên lại đeo được ánh mắt kia. “Ta và chủ nhân của người không phải là bằng hữu tốt sao, như thế nào người đối với hẳn cùng kính như vậy, đối với ta lại trái ngược hoàn toàn như vậy?” Vũ công tử không biết từ nơi nào biến ra cây quạt, dùng một mặt nâng cầm đối phương lên, không để ý đến ánh mắt tội lỗi của chúng nhân bên cạnh, chỉ chăm chú vào lời trêu chọc của hẳn. “Chủ nhân là chủ nhân, người là người! Căn bản không thể nói nhập làm một!” Bạch y nam tử cầm vô kiếm, dùng lực đẩy cây quạt của hẳn ra. “Sách, bắt hào chơi, tính, lần này trước hết để cho người nói tốt lắm, ngô, khuyển. . . Kêu không được, tên của người nữ khí như vậy cũng là do chủ nhân người đặt cho? Ân mặc dù là nữ khí nhưng cũng rất phù hợp với người. . . » “Vũ thiên!” Mặt thấy đối phương sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, bị kêu lên tên đầy đủ – vũ Thiên công tử lập tức buông: “Nói một chút mà thôi, không cần cho là thật.” (chs khi edit đến đoạn này ta lại nghĩ đây là ... hèm hèm... không biết mọi người thế nào hi hi ....) Bạch y nam tử tức giận thu hồi tay, tức giận rời đi, thân ảnh nhanh chóng biến mất vào đám người. “Nghiêm túc như vậy... Còn dám gạt ta nói không có chuyện gì?” Vũ công tử mở quạt, đặt chiết phiến trước mặt, sau đó xoay người, rời đi. Người xung quanh cũng đã tản ra, chỉ có Long y hoàng vẫn đang đứng ở tại chỗ theo dõi từng hành động của hẳn, mãi đến hẳn quay người, hai người bốn mắt nhìn nhau. “Vị tiểu thư này có chuyện gì sao?” Hẳn hỏi rất lễ phép. Long y hoàng không đáp, chỉ là nhìn hẳn. “Àch, có hay không tại hạ đã mạo phạm tiểu thư?” Cũng không đáp. “Tiểu thư, có chuyện nói thẳng. . .” Vũ thiên đã bị ánh mắt vô cùng tiếc hận của Long y hoàng nhìn đến không được tự nhiên, dùng cây quạt che khuất một bên mũi, một đôi mắt sáng như mắt kiếm nhìn nhau. “Ai, ta không phản đối, Oanh nhi, chúng ta đi thôi.” Long y hoàng tiếc hận lắc đầu, đối Oanh nhi kêu một tiếng, không muốn nói gì thêm(chắc là Y Hoàng tí đang có ý nghĩ giống mình đây mà phải mình gặp pahir cảnh như vậy chắc là có khi còn không nói được luôn ý) “Tiểu thư, ” Động tác của Vũ thiên so với nàng còn nhanh hơn một bước, đảo mắt đã vọt đến trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, âm trầm nhìn nàng, u nhiên mở miệng: “Mong cô nương nói rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 21: Phượng Hoàng sào

“Ta không có gì để nói.” Long y hoàng nhìn hẳn, trong mắt là dấu đi không được vui vẻ. “Vậy người mới vừa rồi vì sao một mực nhìn ta chằm chằm” “Ta chỉ là cảm khái mà thôi, lại có một người sắp rơi vào vòng tình, bất khả tự kiềm chế, chẳng lẽ đây không phải bị ai sao?” “Sợ là tiểu thư suy nghĩ nhiều quá, Bôn công tử tuyệt không phải người “ đoạn tay áo chỉ phích”. ” “Kỳ thật đoạn tay áo cũng không còn cái gì, chỉ cần là thật tâm thích đối phương, đồng tính cũng không sao? Biểu hiện đối với một người ra mặt là hứng thú như vậy, đây là sự bắt đầu mê luyến.” “Nghe khẩu khí của tiểu thư, có vẻ như rất hiểu rõ việc này.” “Àn, ta là người từng trải, đương nhiên hiểu.” “Khẩu khí của tiểu thư không khỏi có chút cuồng vọng.” Vũ thiên có chút không tin – cười nhạo. “Ta dám đánh cược, nếu các người cứ tiếp tục phát triển, không quá hai tháng, lập tức sẽ có chuyện xảy ra.” “Nếu không thì sao?” “Nếu không? Ta đây người muốn xử lý thế nào cũng được ?” “Tiểu thư quả thực rất lớn mật” “Ta không bao giờ làm chuyện ta không nắm chắc.” “Vậy, tiểu thư lưu lại danh tính, ngày khác chúng ta lại có thể liên lạc, cũng nghiệm chứng thật giả lời nói của tiểu thư.” “Hỏi người khác tên vậy giới thiệu bản thân trước không phải lễ phép sao?” Hẳn trừng mắt nhìn Long y hoàng, nắn nắn môi, tựa hồ mở miệng rất gian nan: “Tại hạ họ vũ, tên một chữ một cái_ thiên.” “Ta gọi là Long y hoàng.” “Sao? Tên trái lại không tệ, Na tại hạ liền cáo từ trước, ” vũ thiên rất có “Lễ phép” hạ thấp người quay qua Long Y Hoàng, sau đó xoay người sang chỗ khác, phe phẩy chiết phiến: “Tên rất hay, long. . . Long. . . Long?” Hẳn sừng sờ tại chỗ, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, thanh âm theo bản năng gọi to người chuẩn bị rời đi kia: “Người mới vừa rồi nói người tên gọi là gì? !” “Long y hoàng a? Như thế nào? Tên rất kỳ quái sao?” “Người thật sự là. . .Long y hoàng?” Vũ thiên lộ ra ánh mắt không thể tin, thu quạt về, chỉ quạt hướng mi tâm hẳn, Long Y Hoàng nói: “Ta xác định tên của ta không phải rất đặc biệt, nhưng là người cũng không cần lộ ra vẻ mặt như vậy. . .” “Long y hoàng. . . Long y hoàng. . .” Vũ thiên lặp lại đi lặp lại cái tên này, nhìn. . . từ trên xuống dưới. . . Nàng, nói câu cuối cùng: “Long y hoàng?” “Người nói đủ chưa.” Long y hoàng cổ đầu nín thở, giật đang sôi trào trong lòng xuống, từ hàm răng cố gắng nghiền ra vài từ, bàn tay nắm chặt, thật muốn trực tiếp đâm vào mặt người trước mặt. “A, xin lỗi, chỉ là có điểm kinh ngạc mà thôi, bất quá ta tin tưởng, chúng ta rất nhanh là có thể gặp mặt lại, àn, Long y hoàng, đương kim thái tử phi.” Vũ thiên quý dĩ

cười một tiếng, bỗng nhiên thu hồi cây quạt, tiêu sái rời đi. Long y hoàng đứng ở tại chỗ tự hỏi thật lâu, sau đó nghiêng đầu đi: “Oanh nhi, ngươi nói xem, tên của ta có gì khó hiểu lắm sao?” Oanh nhi kia đang trầm tư, đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phản ứng lại: “A?” “Đang suy nghĩ cái gì mà mê mẩn như vậy? Lời của ta ngươi có nghe được không?” “Oanh nhi chỉ là đang suy nghĩ, mới vừa rồi Na vũ công tử – tên hảo quen tai, tựa hồ đã từng nghe thấy ở đâu rồi...” “Quen tai?” “Đúng vậy, hình như tục danh của Cửu hoàng tử, cũng là vũ thiên.” “Vũ thiên? Phượng vũ thiên?” “Hình như nhất định cái... này... Bất quá, thái tử phi, tục danh các hoàng tử không phải là những thứ mà tiểu nha hoàn có thể lên thảo luận. » « Không có việc gì, coi như là Phượng vũ thiên thì thế nào? Mà nói không phận đối với hần, ta còn là chị dâu của hần, hơn nữa đến cuối cùng là không phải hần, rất nhanh chẳng phải sẽ biết sao?” Long y hoàng tiếp tục như không có chuyện gì đi dạo phố, tả đi dạo một chút, hữu đi dạo một chút, lại mua một đồng đồ tiêu khiển vừa ý, tinh sảo, xem như một ngày cũng không có bị phát sinh cái chuyện gì đặc biệt, hai người rất nhanh trước khi trời tối cũng trở lại thái tử phủ. Mặc dù danh phận vẫn là vợ chồng, cũng đã qua chính thức, bất quá, quan hệ vẫn là ác liệt không thuyên giảm. Long y hoàng trên đường trở về phòng gặp phải Phượng trử lan, nàng dừng lại, quay đầu đi chỗ khác. Phượng trử lan đi qua nàng tựa hồ nàng là không khí, cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt, lạnh lùng đi qua. Mãi đến khi hần đã đi được xa rồi, Long y hoàng mới xoay người tiếp tục đi. Quan hệ bọn họ lúc đó so với người lạ còn không bằng. Long y hoàng cố gắng tránh chạm mặt Phượng Trử Lan, cả ngày gượng ép bản thân ở trong phòng, chính là bản tính cũ lại tái phát, bắt đầu cảm thấy nhàm chán, tối giữa trưa ngày thứ hai lại không nhìn được mà đi bộ ở hoa viên. Phượng trử lan không có ở đây, cho nên nàng có thể thoải mái mà chơi đùa, nếu không khi hai người chạm mặt, chắc chắn sẽ chỉ là đối chọi gay gắt. Nàng không thích như vậy, thà rằng bản thân ẩn núp. Lúc thấy Nhan phi đang ngăn người ngồi bên hồ, Long Y Hoàng hơi sùng sốt, sau đó liền chuẩn bị quay đầu tránh ra chỗ khác, càng không nghĩ tới là Nhan phi lại gọi nàng trước. Long y hoàng không muốn gây chuyện, lúc đang muốn mở miệng cự tuyệt thì đối phương đã giành trước một bước tiến lên, nắm lấy cánh tay của nàng. Nhan phi lên tiếng trước, lộ ra không ít trầm ổn, khác hẳn bộ dáng lúc gặp nàng trước đây, khiến Long Y Hoàng khó nói được lời nào. Hai người bên hồ đó cứ duy trì cái không khí kì quái, khiến Long Y Hoàng đã nhanh chóng không nhìn được nữa. Trong lúc nàng đang suy nghĩ xem bản thân làm sao có thể thoát thân, Nhan phi đột nhiên mở miệng nói: « Ngày hôm qua, ta đã hỏi thái tử điện hạ, vì sao phải đổi tên ta thành như thế... » “Sau đó thì sao » Long y hoàng cố gắng đè xuống sự nôn nóng của mình, giả vờ tò vò về hứng thú hỏi. “Như nhan, lấy ý tứ từ chi nhan... Ta hỏi hần, có phải là ý « tuyệt thế chi nhan... » “Sao, Na ý nghĩa rất tốt a.” Long y hoàng âm thầm là đang đá kích Nhan phi, nhưng rất có lễ đạo. Nhan phi đột nhiên nắm chặt cánh tay Long y hoàng, đau đến tận từng dây thần kinh của nàng. “Không, không phải,” Thanh âm Nhan phi bắt đầu trở nên gấp gáp: « Không phải tuyệt thế chi nhan, mà như... » “Không phải là tuyệt thế chi nhan, mà là như khuyển thiên hạ chi nhan, Nhan nhi, ngươi hiểu không?” Na thiên, trong mắt Phượng trử lan tựa hồ là tràn ngập tia ôn nhu, tựa hồ có thể xua tan đi cái lạnh lẽo của mùa đông này, cứ nhẹ nhàng như vậy lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, si ngốc mê luyến nhìn nàng, ôn nhu nói: « Đừng nghĩ lung tung, không có chuyện gì như nàng suy đoán đâu, Nhan nhi... » Ngay lúc nàng hỏi, Phượng trử lan đã cho nàng. Nhan phi nhìn Long y hoàng, đang há hốc mồm, lại đem lời sắp nói ra kia nuốt vào, suy nghĩ một chút, buông tay Phượng Trử Lan ra: “Không có việc gì, chuyện gì cũng không có, đã quấy rầy thái tử phi rồi, thiếp thân thể không khỏe, xin được cáo lui trước.” Long y hoàng căn bản là bị lời của nàng làm cho hồ đồ, định hỏi thêm vài thứ nữa, Nhan phi chạy chốn so sánh với thỏ có khi còn nhanh hơn, thoáng cái đã không nhìn thấy đâu nữa. Lại là... nhất định là nàng ấy đang muốn lẩn tránh. Mặc dù rất mê hoặc những cũng rất tốt, bất quá, cũng không có gì đáng nói, Long y hoàng cũng mạnh mẽ ép bản thân không nên tò mò quá, nên tiếp tục công việc còn dang dở của mình. Nàng nghĩ vậy nên lại cùng Phượng Trử Lan nên xa ra một chút, tốt nhất là việc ai nấy làm. Ăn xong bữa tối, Long y hoàng vẫn cảm thấy nhàm chán, một mình chơi ở hậu hoa viên cũng rất cô đơn. Trong lúc nàng đi qua thư phòng Phượng Trử Lan, thấy có hai người đang nói chuyện có vẻ rất hấp dẫn. Cứ như vậy nàng nhẹ nhàng, hết sức nhẹ nhàng từ từ cúi xuống, tựa vào tượng lạng lẽ lắng nghe. “Đã phượng hoàng rốt cục đã trở về nhà.” Ân, cái thanh âm này, ngoài tên biến thái Phượng Trử Lan ra thì còn có thể là ai? “Ta đã rời đi hai năm mà! Như thế nào lại có thể biến thành con chim phượng hoàng hoang dã? Ca ca, ngươi thật sự là không thông cảm được cho tâm tình của ta mà, ta còn cố ý trở về để gặp...” cái... này, cái... này thanh âm này sao mà quen tai? Sao, Long y hoàng nghĩ tới, đúng là cái người tên Vũ Thiên hôm qua, xem ra trí nhớ Oanh nhi không tệ, con chim phượng hoàng hoang dã đã biến mất hai năm kia – tên đã rõ ràng như vậy. Phượng vũ thiên? “Cố ý đến xem ta? Ta có cái gì đáng giá khiến người thiên lý xa xôi trở về vậy?” “Quả thực khiêm tốn a, ta nghe nói ca ca đã đám cưới, ngay cả đệ đệ là ta đây cũng không có đến chúc mừng, khó tránh khỏi có chút thất lễ, lần này nhất định ta sẽ đền bù khuyết điểm...” “Hừ! Đừng nhắc tới cái hôn sự lần này nữa! Hoàn toàn đều là một tay mấu hậu sắp đặt! Coi như Long Y Hoàng được công nhận là thái tử phi đi nữa, thì trong lòng Phượng Trử Lan ta, thái tử phi chân chính chỉ có một. »

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lầm vào vòng tình

“A, vậy đối với nàng cảm giác của ngươi thế nào? Nghe nói mẫu thân của nàng ở Huyền quốc là đệ nhất mỹ nhân đấy, quả thực nàng cũng không kém đâu”. Phượng Vũ Thiên khẽ cười. “Một người quái dị thì có, trong mắt ta cái gì của nàng cũng không tốt, thật khiến người khác chán ghét.” “Oanh!” Đầu óc Long Y Hoàng cũng kịp thời phản ứng. Nàng, nàng đã sống đến 17 năm nay, lần đầu tiên... Lần đầu tiên nghe được có người nói nàng là người quái dị... Coi như có chán ghét nàng đi nữa, cũng không nên phủ nhận sự xinh đẹp của nàng đi... Đây chính là đang chơi hết tiền vốn của nàng mà, đòn sát thủ rất sắc bén nga~~! Dĩ nhiên bị hần bôn cọt vậy không đáng một đồng mà! Long y hoàng cho tới bây giờ, chưa từng nghĩ sẽ hành hung ai, đầu tiên là đi một cước đạp đổ bức tường này đã, sau đó đi đến mỗi người một quyền... “Biết trái tim ngươi đã có chủ đi! Cũng rất ngoan cố, cũng không sao! Nhưng là nàng cũng không đến mức tệ như ngươi nói! Ta đã thấy nàng, rất xinh đẹp.” Phượng vũ thiên không chút khách khí phản bác ngay Phượng trử lan. “Hừ, mấy năm không gặp, mắt của ngươi trái lại đã rơi chậm không ít.” “Tĩnh, không nói cho ngươi cái... này, nói cho ngươi cái... này không cần thiết! Trong mắt ngươi lúc này, chỉ là Nhan phi của ngươi mới là đẹp nhất.” “Biết vậy thì đừng nói thừa nữa.” “Ai, kỳ thật nha, ta lần này trở về còn có một nguyên nhân nữa, không biết ngươi đã nghe nói đến chưa?” “Àn, đã nghe nói.” “Hần cũng đã trở về, sau khi biến mất gần 15 năm, hôm nay lại lần nữa trở về.” “Ta biết.” “Hần rất lớn đảm, dĩ nhiên cũng đã biết được không ít bí mật, tên của hần cũng được vang danh khắp thiên hạ, hơn nữa trên giang hồ danh tiếng cũng không tệ, ca, nguy hiểm nha.” “Vũ thiên, ngươi cuối cùng muốn nói cái gì?” “Bây giờ tính ra hần cũng đã về tới rồi, đến khi hần trở về, cái ghế thái tử của ngươi cũng khó giữ...” “Không sao cả, ta vốn dĩ cũng không thích vị trí này, nếu không phải Nhan phi sợ quan hệ với lưỡng quốc trở nên ác liệt, cố ý muốn ta cưới nàng, ta hiện tại cũng không biết đã lưu lạc chốn nào.” “Ha ha, ngươi rất nghe lời của nàng mà.” “Ta yêu nàng, tự nhiên trở nên rất xem trọng lời nàng nói, chỉ là... bây giờ để nàng chịu ủy khuất như vậy, ta rất bất khoan, ta không còn cách nào khác, còn có thể làm gì lúc này... Nghĩ tới nàng ta lại càng chán ghét Long Y Hoàng, ta đã sai lầm khi cưới cô ta về, hiện tại ngay cả đồ của nàng cũng có thể bị tước đoạt.” “Bính!” Trong phòng truyền đến thanh âm vật bị đánh. Long y hoàng bay đi, đối với cuộc nói chuyện vừa rồi quả thực không hứng thú. Nàng sợ, nàng sợ nếu cứ

tiếp tục sẽ không nhìn được nữa mà chạy giật dứ chạy vào, phá đi hình tượng một đôi thực nữ của nàng, chẳng những thế mà lại còn có điểm vô lễ với Cửu hoàng tử nữa, như vậy thật không đáng. Coi như là Phụng Trữ Lan cũng kiên trì vì hắn mà tổ chức yến tiệc, buổi tối trước buổi yến tiệc, cả phủ thái tử đều chẳng đèn kết hoa, chiếu trống âm ỉ, ca múa mừng cảnh thái bình, vô cùng náo nhiệt, nếu không phải là biết tiệc này tổ chức mừng Phụng Trữ Lan trở về, Long Y Hoàng còn tưởng rằng Phụng Trữ Lan muốn nạp thiếp. Trời cũng tối muộn, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu ngọn gió đông. Nhân vật chính hôm nay đều là những người quan trọng, không cần biết dân chúng thổ huyết thất mùa thế nào cũng nhất định là tổ chức. Long y hoàng cho là nàng đến đã muộn lắm rồi, kết quả là vừa đến nơi, Phụng Trữ Lan, Phụng Vũ Thiên, thậm chí là Nhan phi liền tóc cũng không thấy một cây... Nàng thiếu chút nữa khí khản công tâm mà chết! Nàng tức giận ngồi ở vị trí hạ, tiện tay vớ ra hỏi một nô tì cạnh đó: “Thái tử đâu?” “Hồi thái tử phi, thái tử hiện tại cùng Cửu hoàng tử đều đang ở thư phòng ạ.” “Vậy còn Nhan phi? Cũng ở cùng chỗ với bọn họ?” “Nhan phi nói là có quà muốn tặng cho thái tử, cho nên đã đi chuẩn bị, nô tỳ cũng không biết nàng ở nơi nào.” Rống! Tình cảm của nàng hiện nay đang bị khinh thường! Như vậy tiếp theo, hạ tiếp theo, hạ hạ tiếp theo, cho đến lúc yến tiệc kết thúc có khi bọn họ mới xuất hiện! Như vậy so với bây giờ cũng giống nhau, một cái người lẻ loi hiu quạnh, muốn bao nhiêu thê thảm có bấy nhiêu thê thảm! Vì tiếng ồn nên cả yến tiệc cũng náo nhiệt không ít, Phụng Trữ Lan còn cố ý đi mời cả những vũ cơ ca cơ giới về, hiện nay đang ở bàn bạch ngọc đối diện nhanh nhẹn múa. Ở các nàng nổi bật lên kỹ thuật nhảy chuyên nghiệp cùng âm nhạc sôi động càng khiến xung quanh trở nên vô cùng sinh động. Long y hoàng một tay chống cằm, mí mắt đang thượng hạ đánh nhau, hiện vô cùng nhàm chán, nhìn vũ cơ biểu diễn mà nàng thờ dài liên tục, thời gian qua rất lâu sau đó, hai nhân vật chính của yến tiệc cuối cùng cũng xuất hiện, bất quá, ách... Tình hình lúc này phải chăng có điểm gì đó kỳ quái? Phụng Vũ Thiên tay đang lôi kéo lão ca hán, sống chết kéo hắn đến ngồi ở vị trí chủ thượng, mà Phụng Trữ Lan cứ để mặc hắn kéo về mặt thối thối, rất giống không cần thận giẫm lên tới rồi cầu X. Phụng Vũ Thiên sau khi kéo hắn ngồi xuống, sau đó về mặt sáng lạn nhìn Long Y Hoàng cười cười, Long Y Hoàng cũng miễn cưỡng hơi nhích miệng cười cười, lộ ra vẻ mặt lười biếng của nàng đáp lại hắn, nụ cười Phụng Vũ Thiên theo đó lập tức cứng ngắc. “Không được,” hình như trên ghế có nam châm vậy, Phụng Trữ Lan vừa ngồi xuống đã lập tức đứng lên, về mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: “Ta không yên lòng, ta muốn đi tìm nàng, nếu nàng gặp chuyện không may thì phải làm sao? Nhất định phải tìm được nàng!” Trước mặt Long Y Hoàng, trong miệng Phụng Trữ Lan chữ “Nàng” vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là Nhan phi. “Đừng nóng vội ma! Ca, tuyệt đối không có việc gì! Khi nàng xuất hiện người nhất định sẽ rất vui đấy, ta đảm bảo nàng của người sẽ không gặp bất cứ chuyện gì đâu!” Phụng Vũ Thiên hứa chắc như đinh đóng cột, đứng lên, cười hi hi để Phụng Trữ Lan xuống, suy nghĩ một chút, cảm giác được không đủ, lại bổ sung nói: “Nếu có xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm mà!” “Thật sự là... Dĩ nhiên có điểm gì đó kì lạ, tự nhiên lại như vậy... mất tích...” Phụng Trữ Lan khẽ nheo mắt lại, ngồi vững vàng tại vị trí mà Phụng Vũ Thiên sắp xếp làm nhằm suy nghĩ, ngẩng đầu, vừa lúc đối mặt với Long Y Hoàng, về mặt lập tức từ lo lắng chuyển thành khinh thường, hừ nhẹ một tiếng, quay qua ánh mắt nhanh chóng chuyển hướng tới các vũ cơ, tuyệt không quay đầu lại. Sau đó, Phụng Vũ Thiên lộ ra một hàm răng trắng sáng, ánh mắt long lanh tự mặt trăng, nghiêng mình nhìn Long Y Hoàng nói: “Người...”

“Tránh né điều này cũng không có ý nghĩa gì, tỷ như ‘người nhìn ta không thấy kỳ quá sao?’ đừng nghĩ linh tinh.” Long y hoàng hí hai mắt, u dầy đặc nói. “Ta...” “Tiểu đệ đệ ngoan ngoan đáp lại,” Long y hoàng lại một lần nữa cắt lời Phụng Vũ Thiên, vươn tay đi sờ sờ đầu của hắn, cười nói: “Thế giới lớn vậy, tuyệt đối có người không nghĩ tới chuyện tình, cho nên không cần kinh ngạc như vậy.” “Không...” “Nhìn lại, đến cuối cùng là vũ cơ cái kiểu gì, có thể làm cho ánh mắt thái tử điện hạ mê muội như vậy.” Long y hoàng quay đầu đi, nhìn mặt vũ cơ đang nhanh nhẹn múa, lại một lần nữa không lưu tình mà cắt đứt lời nói của Phụng Vũ Thiên. Phụng Vũ Thiên tức cười, lại há hốc mồm, nói không ra lời, mồm ním môi, cũng chuyển ánh mắt nhìn về phía võ đài. Nhất thời không khí không dấu nổi quỷ dị. Được một chút, đoàn vũ cơ chậm rãi lui ra, tiếp theo lại một đoàn nữa lên sân khấu. Đột nhiên, Phụng Trữ Lan đứng lên, mắt xếch bị mở rất lớn, ánh mắt lộ tia kinh ngạc. Long y hoàng dùng dư quang khóe mắt đảo qua hành động quỷ dị của hắn, lại nhìn lên đoàn vũ cơ mới bắt đầu kia... Ách, cái... kia, cái... kia đứng ở... nhất trung gian, vóc người cao gầy mà sâu trường, có điểm xấu hổ, rồi lại ôn nhu dịu dàng, mang theo vô biên vô hạn ôn hòa... Người kia! Mặt mũi người kia, nhất định là Nhan phi! Nàng đứng ở trong đám người, hơi hơi cúi đầu, có điểm không biết làm sao, so với những vũ cơ lão luyện khác, càng lộ ra vẻ trù mến. Sau khi các vũ cơ khác đã chuẩn bị tư thế xong, bắt đầu người múa kẻ hát, ở giữa Nhan phi vẫn chỉ cúi đầu, vèn vèn mặc chéo áo, không nhúc nhích, nhìn kĩ còn phát hiện ra thân hình nàng đang run. Long y hoàng ổn định lại tinh thần, khôn ý mới vừa rồi trong nháy mắt trở nên không có gì, lưng đột nhiên thẳng tắp. Tình huống vừa rồi hình như không được tự nhiên cho lắm, Long Y Hoàng còn đang nghĩ Phụng Trữ Lan lúc này sẽ làm gì, chỉ thấy bàn tay to của hắn vùng lên, vội vàng mà uy nghiêm, thanh âm khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ: “Dừng lại hết cho ta! Toàn bộ dừng hết lại!” Toàn bộ những vũ cơ đều như tượng đá, dừng lại, sau đó từ từ lui sang hai bên, cúi đầu cung kính, Phụng Trữ Lan mang theo cơn tức tiến lên, đến trước mặt Nhan phi, túm lấy cổ tay nàng, sau đó không để mọi người kịp phản ứng kéo Nhan phi lui xuống đài, hướng phía hậu hoa viên mà tới. “Ai, lâm vào võng tình, mà lại có thể kiềm chế ah... Biểu hiện ra hết cả bên ngoài...” Phụng Vũ Thiên cảm thán một tiếng, cảm lấy chén rượu, từ từ uống một ngụm rượu ánh mắt tà mị nhìn qua Long Y Hoàng. “Trước kia như thế nào không có phát hiện, Nhan phi cùng Phụng Trữ Lan, thân cao dĩ nhiên không sai biệt lắm?” Long y hoàng tựa hồ là đang làm bảm một mình, suy nghĩ một chút, ni nhảm lại: “Nhan phi, dĩ nhiên so với Phụng Trữ Lan cũng thấp hơn một chút.” Ngắm lại mới vừa rồi hai người đứng ở trên đài, trên cơ bản đều là nhìn thẳng mặt đối phương. Tráng diện, thật sự là quỷ dị nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nói rõ thâm tình

“Phụng Vũ Thiên, ta phát hiện người thật là không nhàm chán bình thường.” Long y hoàng thích thú quan sát chiếc nhẫn ở xương ngón tay, nói. “A, hắn thích, ta có biện pháp nào.” Phụng Vũ Thiên nâng cằm về hướng Phụng Trữ Lan rồi đi, sau đó lại hết sức chuyển chú nhìn sân khấu trống rỗng, vỗ vỗ tay: “Tiếp tục đi!” Nhận được mệnh lệnh, vũ cơ vừa mới lui ra một lần nữa tụ tập đứng lên, phần hông váy vàng nhạt, theo vũ đài bạch ngọc chậm rãi xoay tròn nở rộ, làm tôn lên vẻ thướt tha, Phụng Vũ Thiên được thỏa mãn thưởng thức, thuận tiện cảm lấy chén rượu nha hoàn đưa đến. “Người kia là ai?” Long y hoàng tiếp tục chuyển nhãn, màu bạc lạnh như băng, ở ánh sáng nền tản ra thân nhiên ánh sáng màu vàng nhạt, thuận miệng hỏi. “Khuôn mặt người nọ không phải người cũng thấy sao? Là ai, hắn là trong lòng người hiểu rồi!” Phụng Vũ Thiên ánh mắt không rời khỏi vũ đài. “Ừ, quả thực rất giống, rất giống Nhan phi, thế nhưng tuyệt đối không phải là nàng.” “Vì cái gì không phải?” “Nhan phi không có cao như vậy, nàng ít nhất nếu so với Phụng Trữ Lan thấp một cái đầu, thân thể của hắn tương đối đầy đặn cân xứng, chính là người kia vừa rồi đáng người cũng là thon dài tinh tế, hơn nữa đi đường động tác rất nhẹ nhàng, vừa thấy thì biết là luyện qua khinh công...” nàng vươn đầu ngón tay ôn nhu đặt ở mí mắt, chậm rãi trượt lướt qua mí,

ngẩng đầu lên: “Người nọ là nam là nữ, ta nhìn đoán không ra.” “Người không cần quan tâm nhiều như vậy, an tâm làm tốt Thái tử phi là có thể ... quản được nhiều lắm, đối với người không có lợi, ừ, khó có được ca ca hào phóng, rượu này ít nhất cất vào hầm năm mươi năm đi.” Phụng tử thiên cười khê, lắc lắc chén rượu trong tay, phản chiếu ánh trắng sáng trên bầu trời: “Hoặc là, người nên không phải là yêu hấn đi? Cho nên mới đối với nhất cử nhất động của hấn chú ý như vậy?” “Yêu hấn? Ta không cần thiết tự mình chuốc lấy cực khổ!” Long y hoàng tay để lại tay vịn, đứng lên: “Ta đi về trước, người cũng chậm chậm thưởng thức đi.” “Thái tử phi, ” nhìn bóng dáng khi long y hoàng rời đi, phụng tử thiên đột nhiên gọi lại nàng: “Đến tốt cùng là nhan phi giống người kia hoặc... Vẫn là người kia giống nhan phi? Ừ, vấn đề này người hấn là hiểu được.” Long y hoàng dừng một chút, không quay đầu lại, thẳng tắp đi qua bọn thị nữ nhường đường. Ban đêm, trong hoa viên bóng tối cùng bóng cây chồng lên nhau, gió lạnh thổi xào xạc, cành lá rung động sần sật, cây cối ở chỗ sâu trong, giống có bóng đen hiện lên như quỷ bí khủng bố. Long y hoàng hít một hơi lạnh khí, hồi hận khiếp sợ ngàn không nên vạn không nên nhất thời đổi cho nha hoàn nghĩ việc trong chốc lát, bây giờ phải đối mặt với con đường âm đạm, chỉ có một người chậm rãi từ từ đi qua. Những cơn gió lạnh thổi tới, Long Y Hoàng rung mình, cảm thấy cảnh vật xung quanh ngày càng trở nên kinh khủng. Đột nhiên, nàng dừng bước lại, ngay tại bên tai, cùng với từng trận gió lạnh xa xôi, dần dần có tiếng người nói chuyện truyền đến. Không phải kinh khủng như vậy chứ... Loại địa phương này, loại thời điểm này, loại không khí này, còn, còn hội có người nói chuyện! Không thể nào... Nàng long y hoàng, cũng không có xui xẻo đến loại tình trạng này chứ! Long y hoàng chuẩn bị chạy ra, đột nhiên thanh âm quen thuộc lại làm cho cả người nàng thân thể cứng ngắc tại chỗ. “Lần sau không được như vậy! Người có biết người đột nhiên mất tích làm ta nhiều lo lắng sao!” Đây là thanh âm phụng tử lan sấn sóc cũng mang theo lo âu rối rắm. “Đừng, thực xin lỗi...” Trả lời hấn chính là âm thanh giải thích ôn nhu mềm mại, nghe một chút thanh âm này! Cho dù là trên trăm vị gia giáo vô cùng thực nữ cũng phải bị tức chết! Long y hoàng tựa vào một thân cây, âm thanh nói chuyện càng phát ra rõ ràng. “Quên đi, ” phụng tử lan đích giọng nói mềm nhũn, tràn ngập sủng nịch vô hạn: “Không có việc gì là tốt rồi, bất quá tiếp theo muốn đi đâu, nhớ rõ chuyện quan trọng trước tiên là nói với ta một tiếng, làm cho ta có cái đề an tâm, không cần giống hôm nay, người có biết ta lo lắng nhiều sao!” “Ừ... Ta, ta đã biết... Lần sau, lần sau sẽ không...” “Biết là tốt rồi, nhan nhi... Nhan nhi, của ta nhan nhi...” Phụng tử lan lời nói mê mang dâng lên. “Ta, chúa... Buông ta ra...” “Hur, ta nói bao nhiêu lần, kêu tên của ta, ừ? Kêu một tiếng xem.” “Phụng, phụng...” Âm thanh nhu nhược dâng lên nhỏ, long y hoàng nghe xong lâu như vậy, thế nhưng chưa phân ra là nam hay là nữ. “Không cần gọi họ, bảo ta trừ lan, đã hiểu chưa? Trừ lan...” “Trừ, trừ lan...” Lời nói đúng là nói ra, nhưng mà thanh âm càng ngày càng không đủ hô hấp. Bốn phía gió dần dần nổi lên đến, đem thanh âm dễ nghe của người kia bao phủ lấy. “Nhan nhi, người vĩnh viễn đều là đáng yêu như thế, bởi vì khá ái như vậy ta mới yêu người a... Nhan nhi, ta yêu người.” Bên kia, hai người đang nói rõ thâm tình, long y hoàng tránh ở phía sau mặt cây, bị gió thổi trúng chịu không nổi, vậy vậy đâu, chậm rãi đẩy thân thể ra, di chuyển các bước nhỏ, tranh thủ không cần kinh động bất luận kẻ nào. Đáng tiếc, thỉnh lực của phụng tử lan rất tốt, chẳng qua một chút tiếng vang như vậy, cũng ảnh hưởng đến thần kinh của hấn, nghịch phong, hướng về phía này quát: “Ai! Đi ra cho ta!” Long y hoàng rút bả vai một cái, chậm rãi xoay người sang, chậm rãi hiện ra thân hình: “Đúng vậy ta...” “Lại là người! Long y hoàng!” Phụng tử lan nhìn mi lại không kiên nhẫn, đem người kia ôm vào trong ngực tay lo lắng nhẹ nhàng đặt trên vai: “Người tại sao lại ở chỗ này!” *anh ôm nhan nhi vào ngực và quát với chị ấy* “Trùng hợp đi ngang qua...” Long y hoàng vỗ vỗ tay áo, vẻ mặt phong khinh vân đạm nhàn nhạt trả lời. “Trùng hợp? Ai tin đây! Người...” Phụng tử lan trong lời nói bình thường và chỉ im bất, long y hoàng nhìn thấy người nằm ở trong ngực hấn âm thầm lôi kéo vạt áo của hấn: “Quên đi, người hiện bây giờ có thể đi! Không được ở chỗ này một giây phút nào! Lập tức! Nếu người lại tiếp tục nghe lén đối thoại của ta, ta lập tức cắt đầu lưỡi của người!” Người ở trong lòng ngực hấn lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi hơi kinh ngạc, mà cũng chính là lúc này, dọc theo ánh trăng, long y hoàng lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy thấy rõ mặt của đối phương. Giống như là một đạo thanh tuyến, trong suốt thân nhiên, sáng ngời, ấm áp mà ôn nhu, ngũ quan bởi vì ánh trăng mà mờ lung, lại vô cùng thanh nhã, từ trong nội tâm phát ra khí chất, cổ điển giống như băng thanh, làm người ta buồn cười. Phụng tử lan ánh mắt đủ cao! Báu vật thiên nhân như thế đều bị hấn nắm trong tay, cũng khó trách chướng mắt những người khác. Long y hoàng cuộn lại mái tóc của mình, nhả bạc lạnh như băng: “Yên tâm, ta đối chuyện của các người cho tới bây giờ không có hứng thú, liền cứ việc đi nói chuyện yêu đương đi, ta muốn trở về phòng...” “Long y hoàng, ta khuyên người cẩn thận trông nom cái miệng tốt một chút, cho dù nói ta, nhưng không được phép liên lụy đến những người khác! Nếu ta nghe được có nửa điểm chuyện nhảm, người thứ nhất ta tìm tính sổ là người! Đến lúc đó đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!” “Cái gì người khác..., ta chỉ nhìn thấy người và nhan phi của người ở cùng một chỗ, chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không phải... Vậy trên thế giới này, lại như thế nào sẽ có người tương tự như thế, cũng một ngòi họng lòng như vậy, hai người này a, trừ bỏ khí chất, ngũ quan đều là giống nhau như đúc đích...” “Câm miệng!” “Phụng tử lan, ta mới phát hiện một chút điểm tốt của người, hiện tại chậm rãi đối với người có điểm hảo cảm, hy vọng người không cần sẽ đem điểm tốt còn sót lại này phá đi... Về phần điểm tốt của người sao, ở trong mắt ta, cũng chỉ còn lại có si tình, ta thực xem trọng người điểm ấy, nếu người ở trên nửa đường đột nhiên đổi ta có hảo cảm, ta nghĩ ta còn hội khinh bỉ người, hiện tại, thì vẫn duy trì si tình của người, tiếp tục đi, ta đối với người chuyện, cho tới bây giờ không dám có hứng thú! Bao gồm cả về sau!” Long y hoàng cũng phát hỏa, giấu ở tay áo nắm tay đã nắm chặt, sẽ đem nhả bóp nát. “Người cắt cho ta!” “A!” Long y hoàng cười lạnh một tiếng, nhanh chóng xoay người rời đi. “Ta, ta xem ta còn là đi tốt lắm” Người trong lòng Phụng tử lan tránh cánh tay hấn ra, cũng phải rời khỏi. “Không được đi!” Phụng tử lan vội vàng chế trụ cổ tay của hấn, trong mắt kinh hoàng chợt lóe qua: “Không được!” “Ta phải đi về, hôm nay đi ra là bởi vì Cửu hoàng tử hấn...” “Không cho phép đi! Không có mệnh lệnh của ta người làm sao cũng không cho đi!” Phụng tử lan có chút tức giận, vừa rồi đối mặt long y hoàng cũng đã làm cho tâm tình của hấn rất là khó chịu, nhưng mà giọng nói vừa rất nhanh mềm hóa thành nước: “Đêm nay... Lưu lại theo giúp ta, đến phòng của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Thân thể!

Chim sơn ca kêu riu rít, từng đàn từng đàn cùng nhau bay qua mái hiên cổ ẩm ướt kia, những nhánh cây, lầu các đều như được rửa qua, xanh biếc sáng sủa, giọt sương sớm mai đang lăn lộn, cổ phản chiếu những tia sáng mặt trời cuối cùng xuyên qua nó trước khi tan hết thành hơi nước. Trên cành cây một đóa hoa lan đang nở rộ, làm đẹp cả một vùng, xuyên qua không khí, giúp mọi người nhìn rõ những cảnh vật đang diễn ra bên trong nó. Nhìn qua cửa sổ bên cạnh kia, tại hai bên giường, là hai hàng thị nữ đứng nghiêm chỉnh cầm trong tay quần áo cùng dụng cụ rửa mặt, ở trên giường, một nữ tử vẫn đang ngủ say, trên người mặc một bộ y phục màu trắng, hai cánh tay lộ ra khỏi hai cánh tay áo kia là những vết thương nhàn nhạt cơ bản là nhìn đã không thấy nữa, trên cổ tay mang theo chiếc vòng màu bạc, năm ngón tay kia cũng là giới chỉ màu bạc nốt. (edit đến đoạn này tự dừng thấy ganh tị với hoàng tộc thời xưa thật đấy được ngủ nghe thoải mái chả lo nghĩ gì chả bù bây giờ suốt ngày học T.T). Ân, đầu tiên xác định, đây là phòng của Long y hoàng, bất quá... Hiện tại người đang ngồi bên giường nàng, là một người đang nhẹ nhàng... nhẹ nhàng đưa người tới gần nàng, ách, nam nhân, không sai,

chính xác là một nam nhân, hần là đang muốn làm gì kia ??? (oh my god! oh my god ! chắc chắn). Nam tử không ngừng hạ thấp thân thể xuống gần hơn nữa... gần hơn..., tóc dài từ trên vai chảy xuống nhẹ nhàng, che đi gương mặt tuấn mỹ kia, nhưng là vẫn có thể nhìn được mũi cao thẳng kia, còn có đôi môi cong cong duyên dáng!!! (woa ganh tị với ca ca này thiệt ghen!!). Có lẽ là cảm nhận được luồng khí áp bức từ đầu đó, Long Y Hoàng đang ngủ say kia mi khẽ động đậy, hơi nhíu nhíu, từ từ mở mắt. ... Một bóng đen mơ mơ hồ hồ, không suy nghĩ gì nhiều nằng trở mình, tiếp tục ngủ. Đỉnh! Sau khi lật qua Long Y Hoàng thông thả nhắm mắt lại, chưa đầy ba giây sau, giật mình cố gắng mở mắt thật to. Mới vừa rồi, mới vừa rồi cái... bóng đen kia.. Nằng dè dặt đem thân thể trở mình lại, cố gắng điều chỉnh ánh mắt, nhìn rõ ràng lại. Oanh! Kinh thiên đại lôi! Hiện tại mặt của hần chỉ cách mặt nằng chưa đầy một tấc , là... là... Phụng Vũ Thiên! “Trư, còn chưa ngủ đủ sao?” Hần rất mặt dày mày dạn cười. Long y hoàng sắc mặt trong nháy mắt xanh mét, tay trái hướng tới bên cạnh người, nắm một cái gối, ném hần, trúng đầu Phụng Vũ Thiên, sau đó đứng dậy, đá một cước, thuận lợi để hần ngã xuống giường. “Phụng vũ thiên! Giữa thanh thiên bạch nhật như vậy ngươi muốn dọa quỷ ta sao!!!” Nhất hậu, tiếng rít gào vang vọng khắp cả căn phòng, kinh động đến những chú chim sơn ca ngoài kia khiến chúng bay tán loạn lên không. Nằng chính thức đã tỉnh ngủ, là hần đương nhiên là bụng làm dạ chịu, Long Y Hoàng ngực phập phồng kịch liệt, nom bộ đang vô cùng tức giận, con ngươi tròn trũng trũng hình viên đạn, lườm người ngồi trên ghế, bắt chéo chân, một tay chống mặt bàn, đầu ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, chăm chú nhìn nằng cười, cười đến vô tâm vô phế- vâng! Chính hần Phụng Vũ Thiên . “Tim ta có chuyện gì không?” Sau khi thị nữ hầu hạ nằng xong, Long Y Hoàng gầy gầy tóc dài, ngồi xuống phía đối diện hần, nhìn hần cười đến hai mắt đen kịt tức giận, thật muốn trực tiếp quát ra một câu “ngươi còn nhìn nữa là ta sẽ có cho ngươi một đao” lắm lắm nói. “Nhắm chán, tìm ngươi chơi đùa.” Phụng vũ thiên lấy tay sờ sờ cảm gầy gò của mình , con ngươi sáng lên trong suốt. “Ngươi thật sự nhắm chán...” Long y hoàng cười nhạo một tiếng, liếc đôi mắt đen của mình nhìn hần, sau đó hơi gật đầu, chỉnh sửa lại tay áo bản thân: “tôi hôm qua ta đã một đêm mất ngủ?” “Àn, ngủ không được.” “Có thể nói là vậy, bắt quá ta cũng còn thắc mắc về thân phận ngươi kia?” “Rất khó nói, đó là cả một câu chuyện dài rồi lắm a...” “Ta đây không quan tâm mấy vấn đề lăng nhăng đó, tên hần là gì? Đừng nói với ta cái này cũng rất lăng nhăng nha!” “Nhan khuyển thiên hạ, khuyển thiên tuyệt nhan.” “Hần gọi Khuyển nhan?” “Ngươi còn không tin a” “Phụng vũ thiên! Ngươi không nên ép ta đánh ngươi!” “Khụ, cái... này, ta nghĩ ngươi là người thông minh chắc hẳn phải biết ý tứ trong đó chứ” “Bắt quá cũng không vấn đề gì! Hần và Phụng Trữ Lan đã từng xảy ra chuyện gì!” “Ta như thế nào lại có khả năng biết nhiều như vậy! Ta biết hần cũng chỉ mới có mấy ngày thôi! Còn nhiều bí mật chờ khai quật lắm!” Phụng vũ thiên mang ra cái bộ dáng có chết cũng không nói. “Phụng vũ thiên, ta như thế nào không có phát hiện ngươi cũng rất muốn uống rượu phạt nha!” “Hình tượng, hình tượng, an tâm một chút chờ nóng vội, chờ nóng vội, khán, tức giận sẽ không tốt đâu...” “Cút đi!” Long y hoàng không bao giờ... bận tâm đến cái hình tượng nữa, hậm hực định đứng lên không thèm quan tâm “Không nói cái... này, ” Phụng vũ thiên vội vàng nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi ra ngoài chơi nha, chị đầu mền...” “Chơi cái gì? Có cái gì chuyện đùa!” “Hôm nay là hội du hà, trên đường có rất nhiều người , anh của ta, còn có phi tử của hần cũng cùng đi .” “Nhan phi hay Khuyển nhan?” “Ngươi cứ nói đi?” “Nhan phi ba, ta xem Phụng trữ lan còn không nghĩ sẽ phá danh tiếng” “A! Thái tử phi vĩ đại của chúng ta cũng không thực ngu ngốc!” Phụng vũ thiên cảm thán liên tục. “Ngươi muốn chết!” Long y hoàng trực tiếp đá cái ghế sang phía hần. Một lát sau, hai người xuất hiện ở đầu đường. Đa phần ngoài phố đều là những đôi tình nhân có đôi có cặp, vô cùng náo nhiệt, tiếng rao hàng lại càng làm khu phố thêm ồn ào . Long y hoàng ngẩng đầu, bốn phía lầu từ điểm cũng không ít , xem ra cũng đã có rất nhiều người, toàn bộ đều là tình nhân, mặc những trang phục đại khái đều giống nhau, thật sự là hình nên phong cảnh phong cách riêng. “Tất cả đều là những cặp tình nhân tới, chúng ta tới làm gì.” Long y hoàng khoe miệng co quắp. “Chơi đùa! Chẳng lẽ cứ ở mãi trong phòng không phải không có gì chơi sao?” Phụng vũ thiên vẩy vẩy tóc, sau đó dắt tay Long y hoàng, lôi kéo nằng về phía bờ sông: “Tẩu, ta mang ngươi đi du hà.” Long y hoàng hoàn toàn hôn mê, nằng cho rằng bản thân đã đủ hiểu động, càng không nghĩ tới cường trung còn có cường trung hơn! Ngoài núi Thanh Sơn lâu ngoại lâu! Giống như Phụng vũ thiên, căn bản là một cái tiêu cường tinh lực tràn đầy ! Xem ra Phụng vũ thiên là đã có an bài trước, bè tre đã chuẩn bị sẵn, trên mặt sông không ít những đôi uyên ương, Long Y Hoàng nhìn lại bản thân, lại nhìn sang phía Phụng Vũ Thiên, đột nhiên rất đau đầu về quan hệ như thế tứ bát tượng . Phụng vũ thiên đột nhiên đứng bất động ở bờ sông, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú trên mặt sông nhất điệp thuyền con kia. Đứng trước bè tre, ngồi cùng Phụng trữ lan là Nhan phi, Nhan phi ngả đầu vào vai Phụng trữ lan, nhắm mắt dưỡng thần, hào không thích ý, Phụng vũ thiên liền như vậy mà nhìn bọn họ, không rời ánh mắt khỏi bọn họ. Phụng trữ lan trong tay cầm một cành trúc thật dài, ánh mắt ôn nhu, Phụng Vũ Thiên trên bờ, không nói nổi lời nào, chỉ là ôm sát mỹ nhân bên cạnh người. Long y hoàng cảm giác được kỳ quái, Phụng vũ thiên nếu là còn nhìn như vậy chắc sẽ hóa thành tượng đá mất, nằng đi tới chỗ hần, đưa tay vẫy trước mặt Phụng vũ thiên lắc lắc: “Nhìn cái gì? Ngươi muốn thành hòn vọng phu luôn à.” “Như thế nào hội giống như... Ca ca hần, rốt cuộc là từ nơi này lại nhìn thấy một người giống tới như vậy.” Phụng vũ thiên không để ý đến Long y hoàng, chỉ lắm bầm lâu bàu một mình. “Phụng vũ thiên?” Long y hoàng tiếp tục gọi hần. “Chính là, giống như thì thế nào, chẳng lẽ là có thể thay đổi cái gì... Coi như là sinh ra để thể thân đi nữa, chẳng lẽ là có thể thay đổi người nắm đó đã sợ phạm ở dưới thác?” Phụng vũ thiên bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, từ đầu đến cuối lắm bầm lâu bàu. “Phụng vũ thiên, ngươi tới cùng đang nói cái gì?” Long y hoàng không hiểu ra sao. “Không có gì! Àn, đợi lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi, lên bè tre đã rồi hãy nói.” Phụng vũ thiên nắm chặt tay nằng, làm bộ muốn đem nằng kéo xuống bè tre. “Ngươi giải thích cho ta đã” Long y hoàng không liệm tình, bắt tay hần ra, lạnh nhạt nói: “Cuối cùng là đã có chuyện gì? Nói trước đi rồi trở về cũng không muộn.” “Ai, nữ nhân đều là cố chấp như vậy, tính, ta đây... trước nói cho ngươi một ít ba. ” Phụng vũ thiên vỗ vỗ vạt áo, ngồi xuống tại chỗ, Long y hoàng cũng theo hần ngồi xuống: “Ngươi biết mình vô lâm không? Trường môn các phái trong toàn thiên hạ _ mình vô lâm, ở trên giang hồ hô phong hoán vũ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, trời sanh tính phóng đảng không kiêng hèn trước, đồng thời cũng một mực muốn đối nghịch với hoàng thất, là địch, nhưng là có một môn phái không có lực ảnh hưởng rất lớn.” “Sau đó sao?” “Vô danh môn, là ca ca khởi đầu.” “Phụng trữ lan?” “Àn, vì muốn cho hần chỗ cư trú, cũng muốn cho hần một cái công đạo, từ thời niên thiếu đã một mực không ngừng vận dụng các loại thủ pháp để thành lập lên vô danh môn, cho tới bây giờ cũng đã được hơn mười năm, hần là môn chủ một mực vô danh vô lý không muốn lộ diện, mà Khuyển nha, là hộ pháp thiếp thân của hần, lúc hần không có ở đó, mọi quyết định đều nằm trên tay Khuyển Nhan” “Vậy sau đó thế nào?” “Còn Khuyển Nhan, lúc hần còn bé không biết đã tìm ở đâu về một cô nhi _ là Khuyển nhan.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 25: Tình yêu không giới- chân ái vô giới

Edit: Âu Dương Nhượng Thần.

Kết quả, việc này chỉ đến “Cô nhi” liền im lặng , Phụng Vũ Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mặc cho Long Y Hoàng nhõng nhẽo và cứng rắn như

thế nào một chút cũng không moi ra được tin tức nào có ích. Kế tiếp, Phụng Vũ Thiên bỏ qua u sầu, lôi kéo Long Y Hoàng lên bè trúc, hai người ở trên mặt sông dao động du ngoạn thật lâu. Bè trúc phá vỡ mặt nước, kích thích từng mảnh gợn sóng, rong chơi đến giữa hồ sen rộng lớn, chậm rãi đi trước mở đường ở những lá sen xanh. Phụng Vũ Thiên hái được một đóa sen, đặt ở trước ngực mình khoa tay múa chân ra dấu, tất cả đều như một kẻ nữ yêu quái gây tai họa, hắt đem hoa sen hái xuống từng mảnh, ném tới trong nước, phá tan bóng phản chiếu, cũng phá vỡ tâm bình tĩnh như nước của mình: “Long Y Hoàng, ta hỏi ngươi một vấn đề.” “Ừ, hỏi đi.” Long Y Hoàng ngồi ở trên ghế nhỏ, dùng đầu ngón tay lướt trên bề mặt nước. “Ngươi đối hai nam nhân yêu nhau ôm nhau có ý kiến gì không? Có phải hay không cũng hiểu được khó có thể chấp nhận, vẫn là cảm thấy thực ghê tởm, là thể tục không thể dễ dàng khoan dung?” “Ta cảm thấy không có gì, thích chính là thích, yêu chính là yêu, không phân biệt về giới tính.” “Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không cảm thấy được ghê tởm sao?” “Vì cái gì phải ghê tởm? Yêu vốn chính là cái gì đó trong tiềm thức, chỉ là xuất hiện ra ở trên người nào đó đều tốt cả, không quan hệ giới, chỉ cần mình thích.” “Giải thích của ngươi thật là đặc biệt.” “Bởi vì ta tận mắt chứng kiến, lúc đầu cũng không có thể tiếp thu, sau lại mới phát hiện, kỳ thật tình yêu chân chính là không có phân biệt giới, chỉ cần chân thành, giới đều không phải giới hạn.” Long Y Hoàng giơ tay lên, vẩy bọt nước, đứng lên, vỗ vỗ váy, nhìn Phụng Vũ Thiên. “Ngươi thấy tận mắt qua?” “Đúng vậy a, ại, đại ca đáng thương của ta, tình huống của hân cùng phụng trử lan kém không có mấy, hân sống lâu như vậy, không có coi trọng một nữ nhân nào, lại đem lòng đánh rơi ở trên người một người nam nhân.” Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn sắc trời đã muộn tối, cầm lấy cây gậy trúc bên cạnh, đi đến phần đuôi bè tre: “Đi trở về, đã khuya.” “Ngươi, có thể nói với ta chuyện của đại ca ngươi không?” Phụng Vũ Thiên vội vàng đứng lên. “Ngươi tò mò như vậy làm gì? Bất quá về sau người kia đã chết, thật sự thực đáng tiếc, hân vì không cho đại ca thương tâm, mãi cho đến lúc chết, đều không có câu trả lời cho tình yêu đó, ca ca ta đáng thương, vẫn rối rắm đến hiện tại.” Long Y Hoàng đem cây gậy trúc cắm vào đáy sông, chậm rãi đẩy mạnh bè tre đi trước, cặp bờ: “Rõ ràng hai người đều là yêu nhau a, đều kỳ quái như thế.” “Kia, vậy cha mẹ ngươi mặc kệ sao? Đối với loại sự tình này, phải là cực lực cản trở mới đúng, bọn họ là không phải ăn rất nhiều khổ?” “Ngươi suy nghĩ nhiều quá đi, mẹ ruột của ta cũng không phải là người cứng nhắc như vậy, nàng nói chỉ cần ca ca thích là tốt rồi, mà cha sao, hân yêu thương mẫu thân như vậy, cũng như vậy yêu thương ca ca, lại làm sao mà không tiếc đi phản đối cùng cản trở? Ai, nói tóm lại, vẫn là tâm cơ người kia nặng nề, vẫn lợi dụng tình yêu đại ca đối hân... Không nói, càng nói càng khó chịu.” Long Y Hoàng rất nhanh dừng lại đề tài, cúi đầu, chậm rãi chống đỡ đi động bè trúc cặp bờ, sau đó chính mình nhảy lên đi. Nàng vẫn nhớ rõ hoàng hôn kia, đại ca của mình một thân khô giáp lóe sáng đến chói mắt, ở nơi chiến trường không có một bóng người, ôm xác người kia khóc rống, trời chiều đem bóng dáng hai người kéo lại thật sự rất dài, rất dài thực thương cảm. Từ đó về sau, Long Diệp Vũ chính mình đã thu lại tính cách phản nghịch cùng phóng túng, chuyển biến thành trưởng tử rất trầm ổn chín chắn, hân bắt đầu đảo ngược lịch sử quá khứ phong lưu của mình, trở thành một người si tình, chưa bao giờ khiêu khích người khác. Khụ, cho nên, nên nói hân như thế nào? Tình yêu gì đó a, thật là hại chết người, có thể làm cho một người từ lão hồ thay đổi thành miu, nhìn xem Giang Ngạn chỉ đối hân vừa đắm vừa xoa tra tấn mười bảy năm, chính xác còn chưa đủ bằng hân nhận thức người kia hơn mười ngày. *ở đây muốn nói người tên Giang Ngạn muốn thay đổi tình phong lưu cùng quấy phá của anh Long Diệp Vũ nên suốt 17 năm mềm rắn đủ biện pháp cũng không bằng anh yêu và biết người kia trong vòng 10 ngày. * *Còn Giang Ngạn là ai? Nam hay nữ thì bí mật.... * “Vậy còn ngươi? Có hay không có người thích?” Phụng Vũ Thiên cầm hoa trong tay, cũng nhảy lên bờ. “Tùng có, bất quá cũng đã là chuyện tình một năm trước, không nói cũng được.” “Nói với ta đi, ta đối việc này cảm thấy hứng thú!” Phụng Vũ Thiên mặt dày mày dạn đứng lên. “Ai, trí nhớ thống khổ a, tưởng rằng ta Long Y Hoàng nam nhân nào còn chưa thấy qua, thế nhưng đối hân động tâm, thật sự là châm chọc! Châm chọc! Không nói, càng nói càng hòa!” Long Y Hoàng khoát tay, nhìn lướt qua mọi nơi, nhắm ngay đường vừa rồi, nhắc vẩy bước qua đi. “Ngươi thích chính là ai?” Phụng Vũ Thiên phản ứng cũng không chậm, lập tức thân thể của hân đi theo sau, ngoan đắc tựa như cái đuôi nhỏ. “Không nói! Đó là tâm bệnh của ta!” Long Y Hoàng không kiên nhẫn đứng lên, cước bộ cũng nhanh hơn đi tới. “Nói đi nói đi! Không cần nhỏ mọn như vậy chứ!” Phụng Vũ Thiên lại không từ bỏ, thân thể của hân gắt gao đi theo sau. “Phiền chết! Phụng Vũ Thiên, ta xem ngươi rõ ràng kêu Phụng Thương Dăng, quên đi! Âm i như thế này!” * Phụng Thương Dăng: phụng ruồi bọ * “Không quan hệ a! Chỉ cần ngươi nói người kia là ai, ngươi yêu như thế nào liền kêu ta như thế nào liền gọi, phụng Thương Dăng cũng không sai... Nga, ta đã hiểu, ngươi thích hoàng huynh của ta đúng hay không! Cho nên hiện tại mới vội vã tránh né sự thật như vậy!” Phụng Vũ Thiên bừng tỉnh đại ngộ nói. “Ta thích hân, ta hiện tại lập tức sẽ chết cho ngươi xem!” “Vậy ngươi nói, rốt cuộc là ai, nếu nếu không nói ta đây sẽ đem trong lời nói của ngươi rằng thích hoàng huynh của ta đi nói cho hân biết ngay... Cứ như vậy đi, ta đây đi tìm hân!” “Phụng Vũ Thiên! Trở lại cho ta!” “Chịu nói sao?” “Ta...” “Vậy ta đây đi thôi.” Dứt lời, Phụng Vũ Thiên thật sự bày ra tư thế ngan dặm trường chinh, chuẩn bị đi ra ngoài tìm phụng trử lan. “Ta nói! Người kia kêu Quân Linh! Ngươi chịu chưa!” Long Y Hoàng theo bản năng liền thốt ra. “Nga? Quân Linh, chẳng lẽ là Kiên Quốc vị kia...” Phụng Vũ Thiên giật mình nói. “Chính là hân! Tốt lắm, chúng ta trở về!” Long Y Hoàng không muốn nhiều lời, nắm chặt tay áo của Phụng Vũ Thiên xem hân như người chết mà kéo đi. “Các ngươi làm sao biết nhau? Hơn nữa ta nghe nói... Nương ngươi, cũng chính là Dục Vương phi, từng theo hân và cũng từng có với hân một ít chuyện xưa.” Phụng Vũ Thiên công phu bát quái đúng là hạng nhất: “Chuyện của bọn họ ảnh hưởng rất lớn a, ở các quốc gia hoàng tộc đang lúc truyền lưu rộng rãi, đương nhiên, cuối cùng lại đối với cha ngươi ghen tị không thôi, không ngừng hãm hại, nói là mỹ nhân đẹp nhất cuối cùng rơi xuống trên người của hân, khẳng định hân, đến chết đều... Ách, thật có lỗi, ta nói điều không nên nói...” Nhìn đến sắc mặt Long Y Hoàng không tốt, Phụng Vũ Thiên lập tức cầm miệng. “Không có việc gì, dù sao cũng không có gì... À, đúng vậy, Quân Linh từng là vị hôn phu của mẹ ta, chính là mẹ ta vì cha quá quyết từ bỏ hân, từ bỏ sở hữu chiếc ghế làm cho nữ nhân thiên hạ đều ghen tị gì đó, ngược lại thành công làm cho nam nhân thiên hạ đều ghen tị với phụ thân, ai... Hơn nữa thời điểm kia, đại ca cũng đã ở trong bụng của nàng.” Long Y Hoàng buông tay áo hân ra, giương mắt nhìn nhìn người rất thưa thớt ở ngã tư đường: “Phụng Vũ Thiên, thật sự không cần nói thêm gì nữa đi, chúng ta trở về đi.” “Ừm, tốt, chúng ta trở về.” Mắt thấy sắc mặt Long Y Hoàng càng ngày càng không tốt, kẻ thức thời là trang tuần kiệt Phụng Vũ Thiên đi đầu trước. “Phụng Vũ Thiên... Ta nghĩ ta với ngươi cùng một chỗ, bị tức chết là chuyện sớm hay muộn.” Long Y Hoàng nhụt giống như nản lòng, bả vai sụp xuống. “Ta không nói nữa còn không được sao, thật là... Đúng rồi, cuối cùng hỏi lại ngươi một vấn đề, ừ, nếu xuất hiện một người khác cùng hoàng huynh tranh đoạt vị trí hoàng vị, ngươi sẽ giúp ai?” “Ngươi nói ta còn có lựa chọn khác sao?” “Ai, nói đi nói đi! Ta giả thiết một chút, nếu người cùng hoàng huynh tranh đoạt hoàng vị, là người ngươi thích, cũng là thích ngươi, hiện tại hoàng huynh lại không thích ngươi, ngươi sẽ giúp ai?” “Tôi sẽ không lại có người thích.” “Cho ta một cái đáp án rõ ràng chứ! Tầu từ! Đừng keo kiệt lời của ngươi nha!” “Ta nói, ta sẽ không lại có người thích, mà ta và ca ca ngươi lại là con cháu cháu cùng trên sợi dây, ngươi nói, ta còn có thể giúp ai? Đi, tiêu hải từ...” Long Y Hoàng nhìn hân khinh thường, sau đó chậm rãi vòng qua thân thể hân, giống như thất thần hướng phía trước đi đến. “Này! Ngươi chính là bối phận so với ta cao hơn! Chính là luận tuổi ta so với ngươi còn lớn hơn!” Phụng Vũ Thiên tôn nghiêm nam nhân như bị giẫm đạp, tức giận đến oa oa kêu loạn “Dưới loại tình huống này, bối phận quyết định hết thảy, tiểu đệ đệ, ngươi vẫn là về nhà tìm nương ôm đi, ta cũng phải đi về, như vậy sau khi từ biệt, ngươi không cần lại hiện ra ở trước mặt ta...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thủ cung sa

Phượng Vũ Thiên không nói, nhưng sau đó liền biến thành 1 cái đuôi, gắt gao đi theo phía sau Long Y Hoàng, như bóng với hình, làm cho Long Y Hoàng thiếu chút nữa phát điên. Sau đó, hai người không hòa hợp ở chung năm ngày. Bóng cây lần lượt thay đổi, tường ngói lưu ly đồ thắm, bên trong một mảnh yên tĩnh chỉ còn lại có thanh âm tiếng ve chậm rãi lượn lờ, bóng cây xanh âm áp, ở bên trong một mảnh màu xanh biếc, màu gỗ mà mộc mạc, cho thấy bầu không khí cổ xưa của đình nghi chân đứng sừng sững, một nữ tử tóc y quần trắng, làn váy mờ rộng như cánh bướm, ngồi ngay ngắn ở trong đình, cảm sách nhìn kỹ. Tóc dài từng sợi bay phấp phới, không có trang sức dư thừa, chỉ có một cây trâm màu vàng, phía cuối cây trâm hoa sen nở rộ xen kẽ cổ định, mộc mạc mà hoa mỹ. Đình bốn phía nằm trong cây xanh, hoa hồng lá cây lan tràn trải dài, nổi bật lên đó là người con gái ngũ quan tinh mỹ tuyệt thế. * tình mỹ: tình xảo đẹp đẽ* Nàng xem quyển sách trên tay, dần dần xuất thần, do đó cũng xem nhẹ thân ảnh đang chậm rãi nhích lại gần mình, thẳng đến, một tiếng thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn, như một đạo sấm sét, đem nàng theo như đi vào trong cõi thần tiên đột nhiên gọi tỉnh lại —— “Thái tử phi!” Long Y Hoàng bị dọa sợ, toàn thân run lên, quyển sách trên tay hiển nhiên rơi xuống đất, hết sức hồi phục thần trí, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, sắc mặt vẻ lo lắng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Phượng Vũ Thiên!” “Hắc hắc, thật khó cho ngài bận như vậy mà còn có nhớ rồi ra.” Phượng Vũ Thiên cười, nhảy qua lan can cổ, cầm trong tay chén đĩa có hoa quả đặt ở trên bàn trước mặt hai người: “Như thế nào, Oanh Nhi chưa có tới hầu hạ ngài sao?” “Đoạn thời gian trước hoàng hậu gọi nàng đi, nói là có chuyện gì, phỏng chừng trong vòng mấy ngày nữa sẽ không trở về.” Long Y Hoàng vỗ vỗ ngực kinh hồn chưa tan, đem quyển sách trên tay đặt trên bàn, mười ngón tay ngọc đặt ở trên sách da màu đen hình thành tương phản rõ ràng. Nàng có thói quen thích dạo ngón tay trên chiếc nhẫn của mình, nói: “Ngươi tới làm gì?” “Nhàm chán a! Gần đây đều không có sự tình để làm!” Phượng Vũ Thiên ghé vào trên bàn kêu gào, sau đó hai đầu ngón tay bốc lên một quả nho, bỏ vào trong miệng, thờ ơ nhai. “Phượng Trữ lan đâu? Hẳn mặc kệ ngươi?” Long Y Hoàng ấn động chốt mở, ngân châm bắn ra, lại ấn một lần, ngân châm thu hồi, lặp lại như thế, nàng cũng không nhàm chán, mà may mắn, chất lượng âm khí đủ tiêu chuẩn, đủ cho nàng chơi đùa trên đó thật lâu. “Hắn không biết đi nơi nào, ta cũng không có chỗ để đi, cũng chỉ có tới tìm ngươi, dù sao ngươi cũng không có việc gì không phải sao?” “Ai nói ta không có, ta đây không phải là đang xem sách sao!” Long Y Hoàng lấy tay chỉ chìa sách. “Sách gì? Ngó...” “phượng thị hoàng triều”? Trời, sách đã lâu như thế này cũng bị ngươi lấy đến đây!” Phượng Vũ Thiên sợ hãi than. *ở đây anh Thiên muốn nói sách cũ, nhưng với bản tính của anh ta thấy để chữ lâu hay hơn* “Ta vừa mới đến chưa được một tháng, đối với chuyện nơi đây và mọi người cũng không tính là hiểu rõ, hiện nay là thời điểm tốt để bổ sung, bắt quá, bên trong bản ghi chép có phải hay không không đủ hoàn thiện? Có một số rõ ràng là tóm gọn, nhìn cảm giác rất kỳ quái, hoàn toàn không hề liên kết.” Long Y Hoàng nói xong, thuận tay đem sách mở ra: “Ngươi xem nơi này, là bản ghi chép toàn bộ các hoàng tử, nhưng mà, chỉ có bắt đầu ghi lại từ Nhị hoàng tử, mãi cho đến phần sau ta không thấy hết, vậy đại hoàng tử đâu? Đi nơi nào? Thân là trưởng tử cũng là người thứ nhất thừa kế hoàng vị, không lý do không nhớ.” “Đúng vậy a, vốn là có ghi chép về đại hoàng tử, bắt quá, rất nhiều năm trước một sự kiện từng phát sinh, oanh động rất lớn, về sau lại lắng xuống, toàn bộ người có liên quan đến việc đó đều được xóa bỏ, không cho phép nhắc lại.” Ngón tay thon dài của Phượng Vũ Thiên đẩy ra khe hở ở mặt trong trang giấy, hiện ra một chút trang giấy còn sót lại đến giờ: “Tuy rằng về sau sự việc kia bị làm sáng tỏ, thế nhưng bản ghi chép mất đi đã muốn bị hủy, hơn nữa người cũng không có trở về lại, cho nên như vậy coi như không có.” “Đó sự việc gì? Liên lụy đến bao nhiêu người đây?” “Hoàng hậu lên gặp tình nhân, việc này còn không lớn sao? Huyền nào dư luận xôn xao, lòng người hoảng sợ, hiện tại nhớ tới đều nghĩ mà sợ.” “Hoàng... hậu...” Long Y Hoàng trừng mắt to. “Nói đúng ra là hoàng hậu tiền nhiệm, không phải mẫu hậu hiện tại, về sau hoàng hậu kia bị xử tử, sau đó ba năm mới có người thay nàng lật lại bản án, cũng bởi vì nàng đã chết, cho nên mới có hoàng hậu hiện tại, ngươi có thể hiểu chưa?” “Cần bản đã hiểu...” “Đại hoàng tử là con trai của nàng, song sau khi sự việc kia phát sinh lập tức trong cung bốc hơi, không có ai biết hắn đi nơi nào, cũng không người nào biết hắn sống hay chết, vẫn tiêu thất mười mấy năm, chính là gần đây... Quên đi, đây không phải là chuyện ngươi cai quản.” Phượng Vũ Thiên đột nhiên lắc đầu, gián đoạn lời nói, lại cầm lấy một quả nho, bỏ vào miệng chậm rãi nhai nuốt. “Đại hoàng tử là ai? Tên là gì?” Long Y Hoàng lòng hiếu kỳ bị thôi lên “A ~ hôm nay thời tiết thật tốt a, đã lâu không có đi ra ngoài chơi hoạt động gân cốt, ừ, ta nghĩ chúng ta đến vùng ngoại ô đi chơi...” Phượng Vũ Thiên ngửa đầu nhìn trời, sau đó lập tức chuyển thân chuẩn mất. “Còn muốn chạy? Đem nói rõ ràng cho ta!” Long Y Hoàng đuổi dài tay ra, kéo lấy vạt áo của hắn, đe dọa nói: “Ngươi nếu không nói, ta liền lập tức cho ngươi biến thành bộ xương khô!” Phượng Vũ Thiên dừng lại, ngấm lại mấy ngày nay Long Y Hoàng vẫn không ngừng cho hắn làm vật thí nghiệm các độc khí quý giá của nàng, mồ hôi lạnh lập tức bốc lên: “Ta, ta thật sự không biết! Khi đó ta mới bao nhiêu tuổi a! Làm sao có thể nhớ rõ nhiều chuyện như vậy!” “... Vậy cút đi, cút ra xa cho ta!” Long Y Hoàng mặt không chút thay đổi buông tay ra, tiếp tục cầm lấy sách lên lật xem. “A ~ bắt quá, chỉ bằng ngươi đi hỏi hoàng huynh, hẳn có thể sẽ biết ngay!” Phượng Vũ Thiên thần bí hề hề tới gần bên tai Long Y Hoàng, nhỏ giọng nói. “Ngươi muốn ta đến hỏi hắn, ta thà rằng cả đời không biết.” “Các ngươi không phải vợ chồng sao? Như thế nào ngăn cách còn lớn như vậy? Ai, về sau như thế nào trải qua cả đời a.” Phượng Vũ Thiên tiếc hận nói. “Chúng ta ngăn cách ngươi cũng không phải không biết, còn tới nơi này giả mù sa mưa... Cả đời? Rất xa xôi, ta không dám nghĩ đến.” “Đừng bị quan như vậy, kỳ thật hoàng huynh chính là rất sinh khí, bởi vì hôn sự này là hắn bị ép phải sau ép buộc, khó tránh khỏi sẽ đem tức giận ra trút ở trên người của ngươi.” Phượng Vũ Thiên lần thứ hai ngồi xuống, an ủi Long Y Hoàng. “Ta không dám cầu cái gì xa vời, chỉ hy vọng không cần lại xảy ra chuyện gì, bình bình đạm đạm đích trôi qua như vậy là tốt rồi, ta cũng không dám hy vọng xa vời hẳn sẽ đối với ta tốt như thế nào, chính là, ta không nghĩ lại cùng hắn chia rẽ thêm.” Long Y Hoàng cúi đầu, chậm rãi cuộn tay áo của chính mình... Trên cánh tay trắng nõn, một đường sẹo được khắc sâu vững vàng đóng lại, giống như bóng ma kéo dài —— cái vết sẹo kia lúc đầu ở chỗ ấy vốn là thủ cung sa, lúc đó bị nàng khoét đi đến nay, cũng đã để lại sẹo, tin tưởng dấu vết này sẽ thay thế ấn ký vốn đỏ tươi kia, vẫn ở lại trên người nàng, trở thành không thể không bao giờ nhát phai. Phượng Vũ Thiên lần đầu tiên nhìn đến vết sẹo này, đồng tử co rút lại một chút —— hẳn biết vị trí đó, cũng biết cái vị trí kia, vốn là cái gì: “Ngươi cùng hắn... Chẳng lẽ còn không có?” “Ban đầu không có, về sau mới...” Sắc mặt Long Y Hoàng đột nhiên trắng bệch, lại nói không được, nhanh chóng đem tay áo kéo xuống, cầm lấy sách xem. Phượng Vũ Thiên bị hành động kỳ quái của nàng khiến cho hồ đồ, sau đó đột nhiên cảm giác được cái gì, chậm rãi quay đầu lại... Giữa bụi cây kia, một gã cao gầy nam tử đang đẩy cành lá che ở trước người ra, hướng về phía bọn họ nhìn lại, mà ở bên cạnh hắn, chính là một nữ tử tung tăng vui mừng, nam tử vẻ mặt nghiêm trọng, liền như vậy đứng nhìn bọn họ —— là Phượng Trữ Lan! Phượng Vũ Thiên nhìn hắn, lại nhìn Nhan phi bên cạnh hắn, quay đầu lại, đột nhiên nhìn đến tay Long Y Hoàng cầm lấy sách, các đốt ngón tay cũng đã trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Thân thể không khỏe

Edit: Âu Dương Nhượng Thần. Beta: Lãnh Vân Nguyệt. "Ta trở về phòng trước." Long Y Hoàng bỗng nhiên gấp sách lại rồi đứng lên, vội vàng để lại một câu nói, sau đó nhanh chóng rời đi. Phụng Vũ Thiên nhìn nàng càng chạy càng xa, dần dần hóa thành một cái điểm trắng thân ảnh, thân thể mới quay lại, nhìn Phụng Trữ Lan: "Ca, ngươi đây là làm gì?" Phụng Trữ Lan đẩy nhánh cây ra, đi đến đình, ở phía sau hắn, Nhan phi đang dùng cây quạt phe phẩy: "Ta cái gì cũng không có làm, là chính cô ta rời đi." "Ngươi... Thật sự là chưa thấy qua vợ chồng như các ngươi vậy." Phụng Vũ Thiên bĩu môi. "Ta chưa từng thừa nhận ta cùng nàng là vợ chồng." Phụng Trữ Lan khoanh tay mà đứng, y một thân dài ngọc thụ lâm phong, dáng người cao ngất. "Ca, ngươi từ nhỏ đến lớn đều là ngoan cố như vậy, cứng đầu!" "Như thế nào, nếu ta lập tức đổi tốt với nàng, và bất cứ lúc nào cũng yêu thương nàng, đây mới là người hiền lành? Ta làm không được, chỉ cần một ngày nàng là Thái tử phi, ta đổi nàng cừu hận liền càng sâu hơn." Phụng Trữ Lan chậm rãi giơ tay lên, gió mát phất qua, vài miếng lá cây bay xuống lòng bàn tay của hắn, sau đó bàn tay chậm rãi khép lại, rũ xuống, mở ra, vài miếng lá cây kia rõ ràng tan xương nát thịt, theo đầu ngón tay rơi xuống. "Nàng thực đáng thương, đơn thân một mình đến dị quốc tha hương, nếu ngươi cũng không đối với nàng tốt, sau này nàng nên như thế nào chứ?" "Không liên quan đến ta." "Ca ca, ngươi chẳng những ngoan cố, còn thực ích kỷ!" Phụng Vũ Thiên làm một cái mặt quỷ cho hắn. "Ta không có ngăn cản nàng, nếu nàng không muốn, có thể tùy thời rời đi, không có ý kiến." Phụng Trữ Lan chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía Phụng Vũ Thiên. "Ngươi cảm thấy có thể được sao? Nếu nàng vô duyên vô cớ về nước, nhất định tạo thành hai nước quan hệ phân liệt, đến lúc đó sự tình đã có thể không đơn giản là chuyện vợ chồng các ngươi không hợp, nói không tốt là dẫn đến chiến sự hai nước." "Hừ! Phiền nhất chính là điểm ấy!" "Phù! Không nói, dù sao nói cũng vô dụng, ngươi cũng nghe không vô, bắt quá, ngươi không bồi nàng, ta bồi nàng là được! Thật sự là nhìn rõ sự lãnh huyết của ngươi!" Phụng Vũ Thiên nhảy xuống lan can, cũng muốn chạy lấy người. "Ta nói trước, ngươi bồi Long Y Hoàng thì bồi nàng, nhưng không cần mượn cơ hội để dây dưa nhan Nhi, nếu lại có cái hành động gì quá phận chớ có trách ta không nhớ tình huynh đệ!" Phụng Vũ Thiên mới rời đi hai bước, lời Phụng Trữ Lan lạnh lùng uy hiếp theo sau. "A! Ngươi bị tình yêu mê hoặc ánh mắt a... Quả nhiên hồ đồ, liều lĩnh! Ngay cả thân huynh đệ cũng như thế, khó trách Long Y Hoàng." Phụng Vũ Thiên sững sốt nửa ngày, rất nhanh hoàn hồn. "Chuyện của ta không cần ngươi lo." "Ta cũng sẽ không trông nom!" Phụng Vũ Thiên gầm nhẹ một tiếng, bước nhanh rời đi. Phụng Trữ Lan đứng ở tại chỗ, một lát sau nhích người, nhàn nhạt để lại một câu với Nhan phi: "Chúng ta trở về đi, Nhan Nhi.", sau đó cả thân người ẩn vào rừng cây. "Được." Nhan phi buông tha cho đàn bướm, ngoan ngoan đi theo phía sau Phụng Trữ Lan, cây quạt chậm rãi nhẹ lay động, che khuất nửa bên mặt, một đôi phượng mắt quyền rũ, xẹt qua một tia thâm thúy. Phụng Vũ Thiên cũng sinh khí, kể tiếp hơn mười ngày đều chơi xấu Thái tử phủ, chết sống đi theo phía sau Long Y Hoàng, chuyên môn ở trước mặt Phụng Trữ Lan biểu hiện đối với nàng nào là quan tâm cùng phục tùng, đem thị nữ Oanh Nhi bên người cấp ra rất xa, Oanh Nhi chỉ có thể đi theo phía cùng gương mặt nhìn. "Lừa mình dối người a, chưa thấy qua ngươi như vậy, Phụng Vũ Thiên, đối như vậy ngươi thực chịu thiệt nga." Bên trong gian phòng trắng lè. Long Y Hoàng cầm chiếc quạt đông đưa cao thấp, che khuất môi đỏ đang cười hi hi, ánh mắt lóe sáng: "Thích người ta phải đi nói thôi! Chỉ biết nín thêm nữa sẽ làm hỏng chính mình thôi." Phụng Vũ Thiên rất giống một khí cầu nhụt chí, yếu ớt ghé vào trên mặt bàn, sắp chết còn ngang ngạnh nói: "Ai nói ta thích hắn, ai nói... Bản công tử mới sẽ không cùng ca ca yêu cùng một người..." "Ngao, khi lừa gạt mình là hành vi không tốt nga! Đi, chuẩn bị bó hoa tươi nhất, bảo thạch mấy rương, thừa dịp hắn còn là danh hoa không có chủ trước đem sự tình nói ra đi, như vậy liền xong hết mọi chuyện." Long Y Hoàng hợp cây quạt lại, ở trước mắt hắn dạy bảo hảo tâm nhắc nhở. "Ta mới không có thích hắn! Ta, ta hiện tại chính là... Chính là có điểm nhàm chán mà thôi." Phụng Vũ Thiên thanh âm càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến nói thì thảo, cuối cùng gất gao im lặng. "Ngươi đó, chiều này ở trước mặt ta mặc kệ dùng như thế nào, không thích? Ngươi đi lừa tiểu hài tử đi thôi! Là ai mấy ngày hôm trước còn có ý tới hỏi ta đưa cái lễ vật gì tốt nhất, đi nơi nào du ngoạn rất hữu tình, cái gì tinh nét sâu nhất lấy lòng người, thế nào mới có thể dễ dàng làm cho đối phương mê luyến yêu chính mình đây?" Long Y Hoàng cười gian, cười gian, chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, các ngón tay tái nhợt đặt ở tay vịn gỗ lim, chậm rãi gõ. "Vô dụng, hắn một chút cũng không có động tâm, ta ngược lại là bị ca ca mắng vài lần." Phụng Vũ Thiên tuyệt vọng lắc đầu. "Tương tư đơn phương không phải đơn giản như vậy liền xong việc, ngươi nhiều lắm hạ chút công phu, làm cho hắn chú ý ngươi, sau đó tái chậm rãi phát triển, không cần nóng vội, bằng không chỉ biết hoàn toàn ngược lại." Long Y Hoàng nghiêng đầu đi, nhìn xem bên cạnh, cây cột màu đỏ thẫm, dây màn vàng thêu hoa, đang ở theo gió phất phới... Oanh Nhi như thế nào đi lâu như vậy còn chưa có trở lại? "Ta hiện tại thật sự sắp tuyệt vọng đến chết, chuyện gì như thế nào cũng không thuận lợi, giống như trời có ý cùng ta đối nghịch..." "Mới vài ngày mà thành như vậy? Đứng rồi, hôm trước ngươi mất tích cả ngày, đi nơi nào? Hoàng hậu vừa đứng đến xem, còn theo ta hỏi ngươi, ta cũng không biết nên trả lời nàng như thế nào mới được..." "Ta ở bên ngoài chơi hội, cũng không có gì." Phụng Vũ Thiên chậm rãi nhắm mắt lại đáp, nhỏ giọng trả lời, nhìn dáng vẻ của hắn, Long Y Hoàng cho dù không truy vấn nữa cũng biết chuyện gì xảy ra, ai, đáng thương a, tương tư đơn phương... "Ngươi thiện liệu ở chỗ này ăn đi, sau đó buổi chiều theo ta đi ra ngoài ngoạn du, nhìn ngươi như vậy, đều nhanh thành một mảnh mây đen, vài lần thất bại mà thôi, lần sau cố gắng trở về... Oanh Nhi đến đây." Long Y Hoàng ngẩng đầu, nhìn thấy oanh Nhi mang theo một đám thị nữ từ ngoài cửa đi vào, mỗi thị nữ trong tay đều bưng một cái chén đĩa sứ men xanh khắc hoa, trên chén đĩa là vừa thấy món ngon mỹ vị nhìn khiến người nhỏ dãi, phối cùng hoa tươi cùng hoa quả trang trí, lại đáng chú ý. Bọn thị nữ theo trình tự trong lúc đó một đám đi đến trước bàn hai người và lui ra, trên bàn là từ sa trà cụ, chậm rãi đem thức ăn mang lên bàn. Phụng Vũ Thiên về mặt suy sút cảm lấy chiếc đĩa ngà voi, ở trên đồ ăn xoay một vòng, lại buông xuống: "Không ăn uống, nghỉ ngơi... Nên ăn uống cái gì đều không có hứng." "Không ăn uống cũng phải ăn, ngươi xem xem chính ngươi, lại gầy đi sẽ thành bộ xương, nhanh lên, chớ đồ ăn người ngươi càng không muốn ăn." Long Y Hoàng không có để ý hoặc là mệt mỏi, ban đầu ở vương phủ, bởi vì nhỏ nhất mà quang minh chính đại được tiếp nhận rồi từ bốn phương tám hướng được chiêu cố cần thận, chưa từng có chiêu cố quá người khác, hiện đang nhìn Phụng Vũ Thiên, nàng còn đem hắn trở thành đệ đệ mình mà chiêu cố, đang lúc nhiệt tình đưa cho hắn đĩa rau, nghiêm nghị đủ từ cách đã trở thành một tỷ tỷ từ lâu. "Vậy còn ngươi, ngươi không ăn sao?" Phụng Vũ Thiên hữu lực vô giận nâng mí mắt lên, nhìn bát Long Y Hoàng trống trơn, đột nhiên nói ra một câu. "Ta mấy ngày nay thân thể không thoải mái, không có ăn uống gì, ngươi ăn trước đi, ta đói bụng sẽ ăn." Long Y Hoàng vẫn đang tiếp tục gấp rau. "Có phải hay không nguyên do bởi vì ngày hôm qua ngươi cùng ca ca cãi nhau? Thật sự là ta có lỗi, nguyên bản kia là chuyện của ta, chính là thế nhưng nhờ ngươi giúp ta... Có phải hay không vì vậy, ngươi mới ăn uống không tốt?" Phụng Vũ Thiên ngồi thẳng người cần thận hỏi. "Không phải, nguyên nhân không phải vì vậy, vốn ta cùng Phụng Trữ Lan quan hệ sẽ không tốt, cãi nhau chỉ là chuyện sớm muộn mà... Nói sau, ta cũng không tất yếu vì hắn tự mình hại mình, chính là thân thể có điểm không thoải mái, một chút mà thôi." Long Y Hoàng sắc mặt từ từ trắng bệch, quay đầu cho oanh Nhi một cái ánh mắt, oanh Nhi vâng mệnh, đi đến nàng bên cạnh, cúi người cần thận nói vài câu. Long Y Hoàng chậm rãi gất đầu, sau đó đứng lên: "Phụng Vũ Thiên, ngươi trước hết ăn đi, ta có chút việc phải rời khỏi một chút, một hồi trở về." "Ngươi đi đâu vậy?" Phụng Vũ Thiên phát hiện có gì đó mơ hồ không đúng. "Phải đi tiền sảnh một chút, có người chờ ta ở đó, trở lại nhanh thôi, oanh Nhi, chúng ta đi thôi." Long Y Hoàng gất gất đầu, vỗ vỗ bả vai Phụng Vũ Thiên, vòng qua cái bàn rời đi. Phụng Vũ Thiên ngẫm lại, vẫn là cảm thấy được có cái gì không đúng, tựa hồ có đại sự gì đã xảy ra, tức khắc đứng dậy, theo đuổi Long Y Hoàng, cần thận đi theo nàng, tận lực không để bị nàng phát hiện, sau đó, một đường theo tới tiền sảnh. Thiên đại sảnh, chỉ có một vị trưởng giả đứng chờ đợi, Long Y Hoàng ở trước ghế dựa trước mặt hắn ngồi xuống ngẩng đầu nói vài câu, sau đó vươn cổ tay trắng nõn như ngọc để trên mặt bàn. Trưởng giả vuốt cằm, sau đó vươn ngón tay như cành cây khô, chậm rãi đặt trên cổ tay Long Y Hoàng, ngưng thần cần thận chẩn đoán bệnh rồi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 28: Có thai!

Long y hoàng yên vị ngồi xuống cái ghế phía sau bình phong, cái ghế được làm từ gỗ lim nguyên chất vô cùng chắc chắn, sợi tơ màu hồng được buộc nhẹ nhàng vào huyết đạo trên tay nàng (nguyên bản là như thế này ta cũng không biết edit như thế nào nữa mong mọi người bỏ qua cho ta nhé! : “thiên sắc – sợi tơ tại thủy sa tú trúc mai lan trúc cúc”), Phụng vũ thiên thật sự quá tốt, từ từ đi đến phía sau bình phong kia, cố dỏng tai lên tỉ mỉ nghe bọn hán nói chuyện, hô hấp ngày càng trở nên thận trọng. Thật lâu, cũng không có động tĩnh gì truyền tới, trong lúc Phụng vũ thiên cho là Long y hoàng đã lặng yên không phát ra hơi thở gì nữa, đúng lúc đó truyền đến thanh âm lạnh như băng của nàng, thị nữ bốn phía buông ra: “Những người không liên quan, lập tức ra ngoài hết đi.” “Thái tử phi, ta...” Oanh nhi cẩn thận nhắc nhở nàng, thanh âm quyết đoán cùng kiên quyết chưa bao giờ có của Long y hoàng lạnh lùng buông ra: “Người cũng đi ra ngoài, nhớ kỹ, không được cho bất kỳ kẻ nào tới cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này, trừ phi ta ròi đi.” “Là, thái tử phi.” Mặc dù lòng tràn đầy cũng là cảm thấy lời của Phụng Vũ Thiên rất là tốt bảo nàng đứng cạnh hầu hạ Long Y Hoàng, nhưng mệnh lệnh chủ tử là không thể cãi lời, Oanh nhi cũng là bắt đầu dĩ dôi đi. Đến tột cùng là có chuyện gì, ngay khi Oanh nhi mở cửa. Nỗi lo lắng của Phụng Vũ Thiên lại lần nữa tăng lên, đại khí cũng trở nên nghiêm túc hơn tất cả như không dám thở nữa, chỉ sợ so suất một chút thôi là không nghe được nội dung quan trọng, mãi đến khi tiếng đóng cửa vang lên thật lâu, thanh âm Long y hoàng lại lần nữa vang lên: “Đại phu... Chỉ nói vậy thôi, đến cuối cùng là làm sao vậy?” Phụng vũ thiên không nhìn thấy được sắc mặt Long y hoàng lúc đó tái nhợt thế nào, lòng bàn tay đang nắm chặt kia đều là mồ hôi lạnh, sau khi đại phu chẩn bệnh xong, nàng thu tay vào trong tay áo, mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay này từ từ cọ xát sang lòng bàn tay kia, dĩ nhiên có chút lo lắng. Nàng mặc trường bào tím tinh xảo, cổ áo cùng tay áo thượng đều là đường viền hoa màu bạc tinh xảo, hiện tại thoát nhìn, trang sức kia... rất lạnh (kiểu hợp thành gam màu lạnh ý). “Chúc mừng thái tử phi, ngài đã có thai, tin vui như vậy, cần phải cho thái tử biết sớm mới được.” Đại phu cung kính, trong giọng nói kiềm chế không được hưng phấn cùng kích động. Oanh! Tin trấn động vang trời như vậy, nàng như kiểu bị ném từ trên xuống dưới, Long Y Hoàng sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe được câu trả lời của đại phu cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Nàng mím chặt môi, vết son lúc sáng cũng biến mất mà thý vào đó là đôi môi trắng bệch nhợt nhạt. Bất quá, bị sét đánh tiêu – không chỉ có nàng, còn có người trốn phía sau bình phong một mực nghe lên – Phụng vũ thiên, lời vừa ròi như một tiếng sét ngang tai hán, liền khiến hán thành tượng đá. “Ngài, ngài chắc chắn chứ? Chuyện như vậy có thể hay không?” Nàng cố giữ lấy tia may mắn cuối cùng, Long y hoàng nhin không được hỏi, dù sao, nàng cùng Phụng vũ trừ lan mới có một lần mà thôi, sao lại có thể trùng hợp thế... Liền một lần... “Cụ thể đến nay, chưa bao giờ chẩn bệnh sai lần nào, hơn nữa thái tử phi có thai biểu hiện đã rất rõ ràng, thân thể biến đổi cũng rất lớn, rất dễ dàng nhìn ra được, có thai là chuyện tốt, hiện tại ngài chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là, chú ý điều dưỡng thân thể, cố gắng chờ đợi 9 tháng 10 ngày sau con ngài chào đời.” Đại phu rất mừng rỡ, lại nói tiếp: “Thần sẽ đi bẩm báo tin vui này với thái tử, sau đó sẽ tới hoàng cung báo tin vui này, tin tưởng Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ rất vui.” Long y hoàng suy nghĩ một chút, lại muốn nghĩ, lòng bàn tay vô ý thức xoa xoa bụng, lại lập tức giống như điện giật... (mau tránh ra): “Ta...” “Đứa bé này là điều ngoài ý muốn! Lập tức nã điệu hán! Lập tức!” Phụng vũ thiên trong nháy mắt nói chen vào, thân hình từ phía sau bình phong lộ ra, sắc mặt trông vô cùng khó coi. “Phụng vũ thiên?” Long y hoàng cứng lưỡi, lảng lảng – nhìn hán cứ như lời vừa ròi không phải nói ra từ miệng hán vậy. Ánh mắt lo lắng của Phụng vũ thiên khẽ nhìn Long y hoàng: “Tuyệt đối không thể giữ!” “Cửu hoàng tử điện hạ.” Đại phu vội vàng hướng hán hành lễ, kết quả bị hán bỏ mặc. “Tại sao... Chuyện này không liên quan đến người.” Long y hoàng quay đầu đi chỗ khác, trong lời nói cũng mơ hồ có chút giận. Phụng vũ thiên ngăn ra, lập tức hiểu thái độ mới vừa ròi của bản thân hơi cường ngạnh quá, vội vàng hạ ngữ khí nói, chính là cũng lúc đầu liên tục: “Ta hiểu rất rõ ca ca, tình huống hiện tại như vậy, người mang thai hải tử hán, hán không những biến chuyển thái độ với người, ngược lại sẽ càng đối xử tệ hại hơn, khiến người tổn thương nghiêm trọng hơn... trước hết bỏ hải tử này đi, coi như chuyện gì cũng sẽ không còn phát sinh, đến khi tính khí ca ca trở nên xấu đi. Chẳng những là hải tử, khả năng hai mẹ con người cũng sẽ có hại. “Ta cũng không muốn có đứa bé này... Chính là Phụng Vũ Thiên người có biết không? Một cái sinh mệnh đã được hình thành trong bụng ta, cũng như chân với tay người, muốn ngừng mà không thể... Người có hiểu tâm tình một mẫu thân như ta sao?” “Tính khí ca ca hiện tại cũng rất kinh khủng, nếu mà thấy được cái bộ dạng này của người, không chừng hán sẽ lại càng hành hạ người” Ánh mắt Phụng Vũ Thiên lóe lên tia hoảng sợ. “Ta biết... ta có thể tưởng tượng được...” Nàng chần chờ gật đầu, sau đó giọng nói: “Chuyện ngày hôm nay chỉ được có ba người chúng ta biết, không ai được nói ra ngoài... Đại phu, người cũng không được nói ra, nếu không sẽ lại bị vạ lây, hậu quả người cũng không thể gánh vác nổi đâu.” Từ cuộc đối thoại của hai người, đại phu cũng dần dần hiểu được hoàn cảnh bây giờ lập tức gật đầu: “Thần hiểu, chính là việc này cũng không thể dấu diếm mãi được, thái tử cuối cùng rồi cũng sẽ biết chuyện mà thôi.” Phụng Vũ Thiên hạ mi mắt, lòng ni dày kia giúp hán che đi ánh mắt bất ổn. “Ta muốn đích thân nói với hán, sau đó... Vô luận trở thành bộ dáng gì nữa, Na cũng đều là chuyện của hai chúng ta, tóm lại, trước khi ta nói chuyện này với hán, ai cũng không được ra ngoài nói lung tung, nếu như không giữ được hải tử... Làm trấn động tới mọi người, bình tĩnh mà làm mọi việc, nếu là Phụng Vũ Trừ Lan vẫn còn lương tâm, thì hải tử vẫn có thể bình an, đến lúc đó để tin tức truyền ra ngoài cũng chưa muộn.” Long y hoàng tâm tình khó có thể bình tĩnh, lo lắng nắm chặt lấy giới chỉ, kết quả ngón chân đột nhiên đâm ra cắt qua đầu ngón tay nàng. Bị đâm đau khiến tâm trí nàng dần thanh tỉnh, cảm lấy khăn tay từ lau vết máu. “Cứ như vậy ba... Ta mệt chết đi, ta về nghỉ ngơi trước, các người nhớ kỹ, coi như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, còn lại, đều là chuyện riêng của ta.” Long y hoàng nhu nhu mi tâm, đứng lên chỉnh lại y phục, đi tới mở cửa, Oanh nhi vẫn đang chờ đợi nàng bên ngoài, chủ tớ hai người cùng nhau ròi đi. “Cửu hoàng tử, này, này nên làm cái gì bây giờ...” Đại phu mê mang hỏi, thanh âm chuyển hướng sang Phụng vũ thiên. “Cứ làm heo lòi nàng nói, ... trước tạm thời không cần phát sinh thêm chuyện gì nữa... nếu như ca ca ta thực sự làm gì quá đáng ta sẽ cố gắng ngăn cản hán, nếu không thể nữa thì đành chịu thôi.” Phụng Vũ Thiên chán nản ngồi xuống cái ghế phía sau, nhắm mắt lại an thần. Long y hoàng trở lại sau gian phòng không có trở ra, mãi cho đến sáng ngày thứ hai mây đen đã đi bớt, nàng mới chậm chậm mở cửa ra ngoài, nhưng là tinh thần vẫn không tốt hơn, về mặt tiêu tụy cùng mệt mỏi, nàng giống như một xác chết tùy ý để cho thị nữ mặc y phục, trong lúc nàng quyết tâm lấy hết dũng khí đi đến nói rõ mọi chuyện cho Phụng Vũ Trừ Lan, một tên nô tì bị kích động chạy vào gian phòng nàng, sợ cả thế giới không biết tới sự xuất hiện của hán mà nói rõ to: “Khởi bẩm Thái tử phi, tin tức từ Khuyết thiên uyển truyền tới, Nhan phi được chẩn đoán là có thai, hiện nay thái tử đang ở đó, ngài có muốn qua đó xem không?” Long y hoàng nhìn gương đồng thấy vẻ mặt mệt mỏi của mình, khóe miệng nở ra nụ cười nhạt, lo lắng phẩy nhẹ tay tới chỗ tiểu phúc vụ chạy vào, từ từ đi đến: “Hảo, ta đây liền qua nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 29: Vẫn kiên cường

Trong Khuyên Thiên yến náo nhiệt không ít, trừ bỏ hai thị nữ lui tới, còn có một số quý tộc tiểu thư hoặc là một số phụ nữ trung niên Long Y Hoàng chưa thấy qua, thân màu sắc rực rỡ cầm y hoa phục đủ mọi màu sắc, tự ở đình lý cười nói lớn tiếng. Đầu đầy châu ngọc bởi vì đùa giỡn mà loạn chiến, cười đáp thất thố cũng không quên cầm lấy cây quạt che lại nửa bên mặt, ra dáng tiểu thư khuê các tiêu tiêu chuẩn chuẩn. Long Y Hoàng có điểm chân chờ, nhưng mà đều đã đi đến cửa, cũng không ai nhìn đến, không đi vào thật sự là thất lễ, sau khi suy nghĩ nàng quyết định, chết thì chết đi! Nàng đi một bước tới gần đình, thuận lợi hấp dẫn ánh mắt mọi người, này các thiên kim tiểu thư cùng quý phu nhân ăn mặc hoa lệ nhóm chậm rãi đứng lên, lui qua hai bên, rất là cung kính cúi người hành lễ: “Thái tử phi.” Tuy rằng mặt ngoài thể hiện thật là tốt, chính là nâng lên hạ xuống mi mắt mà nhìn trộm nàng rất dễ nhận ra ánh mắt khinh miệt đó. Long Y Hoàng cố gắng bức chính mình không cần để ý các nàng, nhưng mà dù như thế nào cũng không xem nhẹ các nàng được, ánh mắt giống như ngàn vạn lần ngàn chấm trong ánh mắt kia có ghét bỏ ghen tị cùng hăm dọa, còn có chính là châm chọc. Thân phận của nàng cùng địa vị cũng không hề thấp kém, nhưng mà, đường đường là chính cung thái tử phi thể nhưng bắt quả một cái thiếp phi cũng không bằng, thiếp lại mang thai đầu tiên, trong xã hội này thông tin hay bất cứ chuyện gì của hoàng tộc sẽ là một đề tài sôi nổi để bàn tán, thời điểm các nữ nhân chán, vô mồm tranh chấp thậm chí so với đao quang kiếm ảnh trên chiến trường lại càng giết người vô địch hơn. Giữa đình là bàn đá cẩm thạch tròn, sau bàn là hai người đang ngồi, một nam một nữ, nữ tử đang rúc vào trong lòng ngực nam tử, trên gương mặt cười đến hạnh phúc mà ngọt ngào, có nhàn nhạt đồ ửng, ôm nhan phi, phượng trư lan cũng cười đắc ý mãn nguyện, tay trái của nàng nắm lại, nhẹ nhàng đặt ở trên bụng hiện tại vẫn là bằng phẳng. Phượng trư lan ngẩng đầu, xuyên thấu qua đám người nhìn đến Long Y Hoàng càng ngày càng gần, trong mắt đích ảm áp dần dần chuyển sang rét lạnh, nhan phi thấy sắc mặt hần không tốt, nhìn lại Long Y Hoàng, giãy dụa một chút, tựa hồ muốn đứng lên thực hiện lễ tiết trong cung của thiếp, nhưng mà cơ thể lại bị phượng trư lan gắt gao giữ lại, phượng trư lan nói: “Người đang mang thai không nên phiền phức nhiều như vậy, Thái tử phi sẽ không ngay cả điểm ấy đều đi so đo tính toán chứ.” Lúc hần nói chuyện chỉ nhìn châu ngọc trầm quý trên búi tóc của nhan phi, không có nhìn Long Y Hoàng. Long Y Hoàng miễn cho thiên kim cùng phu nhân hành lễ, đang đứng ở trước mặt Phượng Trư Lan hai người trong lúc đó chỉ cách cái bàn, nàng mỉm cười: “Nô tì như thế nào lại đề ý? Tình thương của cha là thiên tử a, nhan phi có có thái là việc vui, ta không đến như không hợp lễ phải, Thái tử cũng sẽ không đòi hỏi với việc này có cái ý kiến chứ?” “Chỉ cần người tâm cơ đơn thuần, ta không có ý kiến.” Phượng trư lan lấy tay cuộn tóc dài của Nhan phi, mi mắt rũ xuống, trong mắt hiện ra cái nhìn sâu xa, nhan phi ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của hần bất động, âm thầm cười trộm, có chút khiêu khích nhìn thoáng qua Long Y Hoàng, giống như con mèo nhỏ bình thường yếu mị cùng ngọt. “Thái tử điện hạ, tình thương của cha mà ngài dành cho thật sự là làm người cảm động, bất quá, sẽ không biết nó có thể kéo dài đến bao nhiêu... Ta sẽ vì tiểu hoàng tôn sắp sinh ra mà chuẩn bị một chút lễ vật, không biết nhan phi nhìn có thích hay không? Oanh Nhi, đem lễ vật mang lên.” Long Y Hoàng phân phó, oanh Nhi vừa rồi liền theo sát mà tiến lên, trong tay là lễ hộp màu đỏ đặt ở trên mặt bàn, sau đó mở ra, châu báu quang mang tùy theo ánh sáng ngọc. Là khóa như ý nạm vàng khảm ngọc cùng một đôi vòng tay long phượng tinh tế điêu khắc màu vàng, điêu bộ tinh mỹ cùng hoa lệ, hiện ra hết vẻ uy nghiêm của hoàng thất. Phượng trư lan rút cục ngẩng đầu nhìn nàng, chính là không nói. Nhan phi hiển nhiên đối với lễ vật như vậy rất là thích, khoe miệng độ cong thật to gọi lên: “Thật là đa tạ tỷ tỷ lo lắng, trang sức rất được.” Long Y Hoàng cười gật đầu, ôn nhuận cười, không có nửa phần tạp chất cùng bén nhọn, giống như có thể cất chứa thế gian vạn vật. Lễ vật vừa ra, bốn phía vịnh viện không chịu ngồi yên nhàm chán người người bật người xông tới, đối với lễ vật của nàng tán thưởng, a dua nịnh hót. Nhan phi cũng mượn cơ này rồi đi ôm ấp phượng trư lan, trước bàn một đám mở lễ vật ra xem, sau đó một đám người cùng nhau nói cười, phượng trư lan chỉ là nhìn nàng. Long Y Hoàng thừa dịp trực bánh xe biến tốc, khom người một cái, đi đến trước mặt phượng trư lan, hạ giọng: “Phượng trư lan, ta có việc muốn nói cùng với người, cũng không thể được tìm cái địa phương im lặng?” “Ta và người không có gì nói cả.” Phượng trư lan lập tức cự tuyệt. “Chuyện rất trọng yếu, chúng ta phải đem nói rõ ràng, về sau mới có thể cùng nhau sống.” Long Y Hoàng thể hiện giọng nói mềm yếu, một chút gần như cầu xin: “Như vậy một lần, ta về sau sẽ không tìm người, chỉ là hiện tại... Người cho ta một chút thời gian, được không?” “Ta không muốn cùng nói chuyện với người, người đi.” “Phượng trư lan...” Long Y Hoàng thật bất ngờ đều không có một chút lửa giận, lòng của nàng thái thực bình tĩnh, trong mắt nguyên bản sắc bén như hào quang kim cương hòa tan thành một bãi xuân thủy: “Liên lúc này đây là tốt rồi, ta hy vọng chính miệng nói cho người, sau đó tự chúng ta giải quyết, ta chỉ là hy vọng được nghe một đáp án của người, làm cho ta an tâm, vô luận người lựa chọn làm cái gì đều tốt, ta chỉ hy vọng nghe lời nói trong lòng người...” “Người nghĩ chúng ta rất thân mật à, Long Y Hoàng, lời nói trong lòng? E rằng đến ngày người chết ta cũng sẽ không cùng người nói nửa câu, hiện tại, hôm nay là ngày lành, ta không nghĩ sinh khí, người lập tức biến mất cho ta! Không nên ép ta tức giận!” Phượng trư lan đã ăn ăn có tức giận. Những lời này của Phượng trư lan quá mức nghiêm khắc, vốn không khí đang náo nhiệt lập tức lạnh đi, tất cả mọi người dừng lại động tác của mình, đều đưa ánh mắt hướng về bầu không khí cứng nhắc của hai người. Long Y Hoàng vẫn nhìn ánh mắt của hần, hy vọng có thể đọc ra cái gì, nhưng mà, nàng nhìn đến trừ bỏ kiên quyết chính là kiên quyết, còn có khinh thường, cuối cùng, nàng cắn răng: “Ta hiểu được... Ta hôm nay tới không phải lúc, hôm nào người có rảnh, ta sẽ tìm người tán gẫu được rồi... Liên không quá rầy rầy hứng thú của các vị, đi trước cáo từ.” Long Y Hoàng nói thật sự gấp gáp, vội vàng nhìn lướt qua chung quanh ở những người đang đánh giá nàng, lại vội vàng rời đi, oanh Nhi chạy nhanh đi theo phía sau nàng. Đột nhiên, đi đến một nửa Long Y Hoàng dừng lại, dựa vào ở một bên đại thụ non khan, nàng rõ ràng cái gì đều không có ăn, nhỏ ra chính là nước chua, oanh Nhi lại bị dọa, vội vàng bước qua đi trấn an sau lưng của nàng: “Thái tử phi, ngài, ngài làm sao vậy...” “Bị tức, không có gì.” Long Y Hoàng lau miệng chà sát môi, nhưng sắc mặt đã muốn trắng bệch: “Oanh Nhi, người đi về trước đi, ta muốn ở một mình.” “Nhưng mà...” “Không có gì, người tới trước phòng chờ ta, ta sẽ mau trở về, hiện tại làm cho ta một mình yên tĩnh một chút.” “Vâng, Thái tử phi.” Nhìn sắc mặt Long Y Hoàng không tốt, oanh Nhi cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể lĩnh mệnh, sau đó ngoan ngoãn rời đi. Long Y Hoàng đỡ cây kia, chậm rãi thở dốc, trên môi đỏ mọng xinh đẹp để lại dấu răng, nàng nhắm mắt lại, trong đầu một màn kia lại hiện lên, cảnh tượng cuộc sống người một nhà, cha, nương, đại ca... Nhị ca, Cảnh Lân thúc thúc, vân tần thúc thúc, còn có vân lang... Vừa nghĩ tới bọn họ, Long Y Hoàng tâm tình trong lòng vốn là trống rỗng lại dần dần dạt dào lên, tràn đầy, tựa hồ bọn họ ngay tại bên cạnh mình cổ vũ. “Nương... Ta thực kiên cường, ta nhất định có thể tiếp tục kiên trì... Cho dù chỉ còn lại có một mình, ta cũng sẽ vẫn tiếp tục kiên cường...” Nàng thì thầm tự nói, cúi đầu, hốc mắt chậm rãi phấp phồng, nhưng mà thật lâu, nước mắt cũng không rơi: “Nương, ta rất nhớ người...” Nàng chậm rãi đưa tay đặt trên bụng mình, thanh âm dần dần run rẩy nói lời vô nghĩa: “Bảo bối... Bảo bối...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Giăm vào ám thất

Tin tức Nhan phi mang thai được truyền đi rất nhanh, sáng sớm – quý tộc, tiểu thư là nhóm đầu tiên tới thăm hỏi, sau đó không lâu là nhóm thứ hai, nhóm thứ ba... Lộ về quan to quý tộc nhà giàu từ đệ, nếu không là bằng hữu tốt của thái tử, thì cũng là họ hàng thân thích của Nhan Phi, tóm lại, ngày hôm đó kéo dài tới tận xế chiều, Long y hoàng cũng không có nhìn thấy Phụng Trữ lan đi ra khỏi khuynh thiên uyển, mà người dâng lễ vật vào thì liên mãi chưa dứt. Long y hoàng đứng ở lầu cao nhìn xuống phía dưới, người tiến vào khuynh thiên uyển càng ngày càng nhiều, đi ra càng ngày càng ít, nằng một mực tò mò đình viện nhỏ như vậy có khi nào lại bị nổ tung??? Nàng cảm thấy bản thân hơi mệt, nằng tựa vào cây cột đỏ thẫm bên cạnh, thân cá lại lưng, thủy hạ tay phải, tay trái nắm lấy khuỷu tay bên phải, trát nhãn tình, tiếp tục khán. Ai, kỳ thật, nằng chỉ cần Phụng Trữ Lan rành một khắc thời gian rảnh của hân cho nằng đề nói rõ ràng mọi chuyện thôi. Phụng vũ thiên lặng yên đi tới phía sau nằng, tựa quý mị: “Hay bây giờ đề ta đi nói rõ mọi chuyện với hân sẽ tốt hơn, hiện tại ca ca hân cần bản không muốn gặp người.” “Người nói với hân, sau đó thế nào? Ta ở trong phòng chờ hân nổi giận đừng đừng sau đó dù có giết ta đi nữa? Cũng là do chính ta nói, chuyện này dù gì cũng ảnh hưởng tới quan hệ giữa ta và hân... Nếu không hân sẽ lại lấy cớ tổn hại ta, yêu thích khoe khoang nói lung tung với mọi người? Long Y Hoàng ta là người như thế sao?” Long Y Hoàng lắc đầu. “Vay người sẽ đem tin tức bỏ đi, cũng không tin hân không đến tìm người!” “Bỏ đi thì thế nào? Nếu như đến cuối cùng hải tử vẫn không giữ được... Chẳng qua là ta đã tăng thêm một chuyện cười cho một số người thôi. Cho nên ta nghĩ tự mình nói với hân, nếu là có chuyện gì phát sinh trong lúc nói khi đó ta sẽ tự giải quyết, nếu không, ta đến lúc nào bị tính toán – cũng không biết, theo hân nói rõ mọi chuyện, mặt đối mặt nói, đối ai cũng không có chỗ hỏng.” “Người... Ai, người đến bây giờ vẫn còn suy nghĩ vì hân? Chính là hân thế nào? Ôm phi tử đang mang thai, đến quên hết trời đất kia!” Phụng vũ thiên cắn răng, tỏ vẻ bản thân – tức giận bất bình. “Ta không hứa hẹn sẽ suy nghĩ vì hân, chỉ là ta không thích kết quả bị cưỡng ép, có thể bình tĩnh nói chuyện là tốt nhất... Ta ghét nhất tranh đấu quyền thế, từ nhỏ đã thành thói quen như vậy, thật là buồn chán, ta không rõ lúc mẫu thân ta đối mặt với lục đệ tranh đấu quyền thế cũng không chút sợ hãi, thậm chí là bách chiến bách thắng, khuy, ta đã bị di truyền phong lưu từ nằng a!! còn những điềm tốt khác tuyệt không thấy di truyền.” “Đừng nói nữa, nương người là nương người, người là người, coi như là ruột thịt thì sao? Cũng không bảo người phải tuyệt đối giống nằng... Gió lớn rồi... về phòng nghỉ đi, những ngày này ăn mặc theo mùa đi, luôn lúc lạnh lúc nóng, đừng làm bản thân bị bệnh thêm.” Phụng Vũ Thiên đặt ta ở vai của nằng riu nằng về phòng. “Ta không muốn lãng phí thời gian, chờ khi hân có thời gian rảnh ta liền tới gặp hân.” Long Y Hoàng nhẹ nhàng kéo áo khoác mặc lên người. “Ta sẽ đưa người qua! Như vậy đáng phải chờ tới lúc nào!” Phụng vũ thiên nắm chặt cổ tay nằng, trực tiếp đưa Long Y Hoàng hướng tới cầu thang: « Nhìn cái bộ dạng này của người, người không mệt thì ta cũng mệt chết đi! Tóc chiến tóc thẳng!” “Uy... Phụng vũ thiên, kỳ thật ta không vội...” Âm nói chuyện cuối vẫn còn phiêu dang trong không khí, liền đã bị tiếng ồn kéo đi không thấy tăm hơi. “Thùng thùng đồng——” lúc xuống cầu thang tiếng động ngày càng lớn, có hai bên đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, vừa lúc đuổi tới lầu thượng, người đang chạy lên đó đột nhiên ngừng đầu lên, kinh ngạc nói: “Các người, đây là muốn đi đâu?” Phụng vũ thiên nguyên lai là lười cùng người nọ nói thừa, chính là nhìn kỹ, người kia, dĩ nhiên là Nhan phi! Hân lập tức dừng lại, đứng ở thang lầu thượng, làm hại Long y hoàng thiếu chút nữa bị ngã cầu thang, may là gắt gao nắm cổ tay của hân mới tránh được bị kịch phát sinh. Phụng Vũ Thiên nói: “Nhan phi? Người như thế nào lại ở đây? Không phải người đang sống trong phòng rất tốt cùng với ca ca, chờ người tới chúc phúc sao?” “Đều là những người nhảm chán, đi qua đi lại đều là lời nói, cũng chỉ có vài thứ châu báu lễ vật, ta cảm thấy có điều phiền muộn, liền... đi ra trước, vừa lúc nhìn thấy thái tử phi đi một mình, cũng đang nhảm chán a~” “Nhan phi một thân mang trường y ẩm áp, phía dưới chân váy là phù dung cầm hoa nở rộ, Long Y Hoàng thấy có chút hoa mắt. “Sao? Vay người thật đúng là hảo tâm nì, chi tiết, hiện tại chúng ta không có thời gian, ta muốn đi tìm ca ca, thức thời điểm người cũng nhanh tránh ra!” Phụng vũ thiên thật ra không muốn dây dưa cùng Nhan Phi nữa. “Cửu hoàng tử, người...” Nhan phi nộ trùng Phụng vũ thiên, dần dần thờ hồn hên tức giận. “Như thế nào? Có phải hay không lại muốn nói hiện tại đang có mang, không kinh động đến thai khí? Sau đó kéo ca ca tới, đầu tiên là mắng ta dừng lại, cho dù lời nói có tốt đẹp mấy, cũng là tranh thủ lúc ca ca ta đang có tình cảm tốt mà lấn lướt? Tạp kỹ của người thật nhảm chán! Bốn thiếu gia không muốn cùng người lãng phí thời gian! Hiện tại hãy nhanh chóng tránh ta cho ta!” Phụng vũ thiên vung tay lên, thân thể che chắn phía trước Nhan phi đẩy ra, kéo Long y hoàng tiếp tục đi xuống đi. Nhan phi bị hân đẩy, thân thể mảnh liệt dựa vào thượng vách tường, mặt nằng trở lên trắng bệch, lấy tay che bụng, thấp giọng rên rỉ, thị nữ bên cạnh vội vàng đến xem, Long y Hoàng thấy Phụng Vũ Thiên nổi giận đừng đừng như vậy, hòa khí trong người vì thế mà dâng lên, ra vẻ bảo hân có kiềm chế: “Phụng Vũ Thiên! Mau tỉnh lại cho ta!” Phụng vũ thiên bôi qua thân đi, bộ dáng rất tức giận, Long y hoàng lờm hân một cái, đi tới bên người Nhan phi, từ từ nâng thân thể hân Nhan Phi lên, ân cần nói: “Như thế nào? Thân thể có khỏe không?” Nhan phi không phải thông thường sắc mặt trắng bệch vô cùng khó coi, từ từ nhắm mắt lại, lại mở ra, ánh mắt dần dần thông khổ. “Chỉ là đụng thoáng cái mà thôi, có cần phải đóng kịch vậy không?” Phụng vũ thiên rõ ràng quay lại thân lại, chính là, có người hành động so với lời nói của hân còn nhanh hơn, giống như gió xẹt qua trước mặt hân, né qua người ngăn lấy Long Y Hoàng, ôm lấy Nhan phi, thân ảnh mờ hồ dần trở nên rõ ràng, bộ y phục xanh ngọc, động lại cùng không khí, từ từ lạc thành kết cục đã định. Phụng Trữ lan nhìn Nhan phi, đột nhiên ngừng đầu lên: “Long y hoàng!” Phụng vũ thiên lập tức nhận thấy được chuyện không đúng, che ở trước mặt Long y hoàng: “Ca, không phải nằng...” “Dĩ nhiên làm ra chuyện như vậy! Chỉ là bởi vì ghen ghét sao! Tâm trạng ghen ghét của người cũng không phải là bị ta phát hiện lần đầu, chính là không nghĩ tới người lại nghĩ ra trò hạ thủ với hải tử ta!” Phụng Trữ lan trực tiếp đi qua Phụng vũ thiên, cách không khí thông thường, khí thể mảnh liệt trực tiếp áp chế Long y hoàng. “Ca! Người không cần tùy tiện vu oan người tốt!” Phụng vũ thiên quỳnh lên, thốt ra, trong lúc hân muốn tiếp tục giải thích, phía sau Long y hoàng kéo kéo vạt áo hân. “Đủ rồi, Phụng vũ thiên, người không cần nói nữa... Giải thích đều là phí công, coi như là sự thật thì thế nào? Oán niệm của hân với ta, bất cứ... hành động gì trong mắt hân đều bị sai lệch, người không nên giải thích cho hân, người hân nhắm vào chính là ta.” Long Y Hoàng yếu ớt đứng ra, nhìn Nhan phi trong lòng Phụng Trữ Lan đang ru rầy kia: “Phụng Trữ lan, hiện tại ta không muốn giải thích gì thêm, nếu từ đầu người nghĩ rằng mọi chuyện đều do ta gây nên, như vậy giải thích đều là vô nghĩa, nói đi, hãy trực tiếp trừng trị ta, đối với tâm địa ghen ghét của thái tử phi ta, người không cần nương tay.” “Lai nhân” Phụng Trữ lan thanh âm trầm thấp gọi thủ hạ ngoài cửa: “Mang thái tử phi nhốt vào ám thất cho ta, kết quả cuối cùng xử trí thế nào, toàn bộ quyết định vào thái nhi trong bụng Nhan phi có việc gì hay không.” “Ca ca! Người không cần làm quá như vậy!” Phụng vũ thiên la to. “Ta đi, nhưng là người không cần làm khó Phụng vũ thiên.” Long y hoàng trừng hân, đi qua bên người hai huynh đệ họ, giống như gió không lưu lại dấu vết, phía sau hai tên thủ hạ gắt gao đi theo nằng. “Hừ!” Phụng Trữ lan hoành ôm lấy Nhan phi, cũng muốn rời đi. “Sớm biết rằng như vậy, ta đây mới vừa rồi đã giết chết Nhan Phi của người!” Phụng vũ thiên dần dần tỉnh ra, chính là không có hoán hồi tâm tư gì với Phụng Trữ lan, đến cuối cùng, trong gian phòng chỉ còn lại một mình hân. Ám thất là một gian thạch thất dưới đất, chủ yếu được làm bằng đá cẩm thạch, âm lãnh mà hắc ám, chỉ có bên vách tường một cái hình chữ nhật hồng mát, từng đợt sóng ti ti sáng rõ từ từ lộ ra, bên trong bố trí đơn giản, chỉ có một cái bàn cùng một cái ghế, còn có một cái giường ở bên góc tường, trên giường là đệm chăn đơn giản, từ nay về sau không có bất cứ dụng cụ gì nữa. “Ban cho ta một nơi như vậy, Phụng Trữ Lan xem ra vẫn còn có lương tâm.” Long Y Hoàng ngồi lên ghế, ánh nến chớp chớp trên bàn chiếu vào mặt nằng tựa như bóng ma. Thủ vệ bên cạnh nhìn nằng một cái, tựa hồ là đang tiếc thay cho nằng, sau đó lui thân ra ngoài, đóng cửa đá, cơ bản là gian phòng đã trở thành mất thất. Long y hoàng nằm ở trên bàn, cái đầu dài chôn ở giữa cánh tay, cứ trầm mặc như vậy. Rất nhanh, thạch thất bên ngoài truyền đến tiếng vang không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bí mật sẩy thai

Không chỉ là thanh âm đánh nhau, còn có tiếng cãi nhau kịch liệt, Long Y Hoàng ngừng thở, cẩn thận nghe rõ ràng thanh âm bên ngoài, đột nhiên đứng lên, đi đến cạnh cửa: “Phượng Vũ Thiên?” Ngoài cửa Phượng Vũ Thiên vẫn đang gào thét, sau đó chính là tiếng binh khí kim loại đánh nhau, Long Y Hoàng dừng một chút, đề cao thanh âm: “Phượng Vũ Thiên, là người ở bên ngoài sao?” Thật lâu sau, bên kia thạch bích cũng truyền đến thanh âm: “Ta mang người đi ra ngoài!” “Phượng Vũ Thiên, người tỉnh táo lại, người làm như vậy chỉ có thể vô ích mà thôi, người trước tỉnh táo lại, tình huống nhan phi như thế nào? Người trước nói với ta nhanh.” Long Y Hoàng hết sức vuốt lên tâm tình xúc động của hắn, chậm rãi đem chủ đề chuyển sang hướng khác. Dần dần bên kia thạch bích không hề có tiếng đánh nhau, hết thấy chung quy đều bình tĩnh, Phượng Vũ Thiên kéo trường kiếm, mới vừa rồi mất đi tâm trí chém giết đã làm cho hắn màu quần áo nhiễm huyết, hắn bắt tay một chường trên vách đá: “Nhan phi đã không có việc gì, thái y nói ngay cả thai nhi trong bụng cũng không có việc, nhưng... Nhưng mà ca ca thể nhưng còn không có đem người thả ra! Đây không công bình!” “Nhan phi không có việc gì là tốt rồi, mà ta đâu, ta ở trong này cũng không có việc gì, người đi về trước đi, tin tưởng ta, đều đã không có việc gì, chuyện này người không cần tái nhúng tay, chỉ biết không duyên có vô cớ hơn người một người bị thương mà thôi, trở về đi, ta rất nhanh cũng sẽ trở về.” Long Y Hoàng khuyên hắn. “Nhưng mà người...” “Yên tâm đi, nếu phượng trĩ lan đem ta lưu lại, thì nhất định còn có chuyện khác, hơn nữa, ta tin rất nhanh cũng sẽ gặp hắn, người nhanh nên rời đi, ta muốn nghỉ ngơi.” “Long Y Hoàng! Người ở trong này tính làm anh hùng hả! Người cho là chỉ có một mình người đem mọi việc gánh vác thiên hạ sẽ không có việc gì sao! Ca ca hắn sẽ không nghe lời người nói!” Phượng Vũ Thiên lần thứ hai nổi lên lo lắng. “Này, Phượng Vũ Thiên, ta chỉ là không hy vọng hai người huynh đệ các người bởi vì ta mà rạn nứt, người có thể hiểu được ý của ta không?” Long Y Hoàng bình thân nói hết lời, giống như có thể xuyên thấu qua thạch bích nhìn Phượng Vũ Thiên bình, ánh mắt nâng lên. Phượng Vũ Thiên trầm mặc. Long Y Hoàng không ngừng cố gắng: “Ta mệt mỏi, người nhớ kỹ, nếu không có việc gì thì trở về phòng nghỉ ngơi, không cần lại nhúng tay chuyện của chúng ta... Hơn nữa, lời không nên nói, thì người không được nói.” “Người, người sớm hay muộn sẽ bị tính cách này của mình hại chết! Hừ! Yên tâm, ta cái gì cũng sẽ không nói! Ta nhìn xem người bây giờ kể tiếp có thể làm gì!” Phượng Vũ Thiên thở phì phì, vậy vậy kiễ trên tay, xoay người rời đi. Ai, tuổi trẻ khí thịnh người trẻ tuổi a... làm việc quá nhiên là xúc động không muốn sống. Long Y Hoàng đi đến trên giường nhỏ mà nằm xuống, từ từ nhắm hai mắt, không ngủ, nằng trở mình, tiếp tục nghỉ ngơi, mặc cho thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua đầu ngón tay của nàng không thể giữ lại. Trong phòng tối phân biệt không rõ ràng lắm ban ngày cũng đêm tối, u ám trước sau như một, nàng không biết mình nằm bao lâu, chỉ biết là thanh âm của đá lần thứ hai mở ra làm bừng tỉnh không khí vốn dĩ yên lặng, kia một đạo thân ảnh cao gầy chậm rãi đi đến, phía sau vài tên người hầu đi theo, người hầu cầm trong tay đèn lồng đặt ở phòng tối các góc, nhất thời sáng ngời không ít, mà Long Y Hoàng cũng thấy rõ ràng, cái người kia chậm rãi đi tới, đúng là người lúc trước nàng vẫn tìm kiếm cơ hội nói chuyện một mình với hắn – phượng trĩ lan. “Thật sự thực làm ta kinh hi, ta tìm người để có thể nói chuyện, người ngược lại tới tìm ta trước.” Long Y Hoàng chậm rãi ngồi dậy, đi đến trước mặt của hắn: “Nhan phi như thế nào? Là vì nàng tới tìm ta tính sổ sao?” Bởi vì do ngược ánh sáng, nên Long Y Hoàng thấy không rõ lắm về mặt phượng trĩ lan, chỉ nghe thấy hắn lạnh lùng phun ra hai chữ: “Mạnh khỏe.” “Vậy người tới làm gì? Nếu chính là thả ta đi ra ngoài, hẳn là không cần phô trương lớn như vậy.” “Đem được để xuống.” Phượng trĩ lan đột nhiên phản phò người hầu phía sau, chậm rãi nhắm mắt lại, ngược lại càng làm câu chuyện chuyển về hướng Long Y Hoàng: “Người uống nó ngay.” Long Y Hoàng nhìn chăm chăm tên người hầu tuổi nhỏ kia đặt chén thuốc ở trên bàn, trong mắt nàng ngọn đèn lóe ra một chút ánh sáng: “Đây là cái này là thứ gì?” “Phá thai được.” Phượng trĩ lan khó có kiên nhẫn được như vậy, đem câu hỏi của Long Y Hoàng trả lời đầy đủ. “Người, thì ra người biết?” Một tia kinh ngạc hiện lên mắt nàng. “Ta vẫn cũng biết, ở trên địa bàn của ta, không có chuyện gì có thể giấu được ta.” “Ngà, ta còn nghĩ muốn tự mình tìm người nói chuyện... Xem ra ta là đem người nghĩ rất đơn thuần, này chính là đáp án thuyết phục người dành cho ta sao?” giọng nói của Long Y Hoàng đột nhiên có tia run rẩy. “Người không tự cách có được đứa bé này, xoá sạch hẳn.” Long Y Hoàng tâm hoàn toàn lạnh đi: “Đây là thể cục do người bày ra, dẫn ta đến phòng tối, sau đó bí mật đem đứa nhỏ xoá sạch... Không cho bất luận kẻ nào phát hiện phải không? Không thể tưởng được, đúng là tâm cơ thâm sâu.” “Hiểu được là tốt rồi, không cần vô nghĩa.” “Như vậy, nhan phi mang thai cũng là giả? Nàng cũng không có thật sự mang thai, hết thấy, đều chỉ vì phải bí mật xoá sạch hài tử của ta đúng không?” “Không, đó là trùng hợp, nhan phi có thai là thật, mà ta, có thể cân nhắc làm cho nàng đem đứa nhỏ sinh hạ, người lại không được.” “Ta hiểu được... Ta rất hiểu được, phượng trĩ lan, hóa ra tình yêu của người ích kỷ như thế... Mà ngay cả tình thương của cha thiên tính đều bị mất đi sao? A! Thú vị!” Long Y Hoàng cắn môi, gằn từng tiếng, tâm nàng lạnh như băng. “Người tốt nhất uống ngay đi, bằng không, ta sẽ gọi người cưỡng ép rót hết, hoặc là lưu lại đến ngày sau, chậm rãi tra tấn thai nhi, người lựa chọn như thế nào đều giống nhau, hiện tại ta đối với người, coi như là tận tình tận nghĩa.” “Được, dù sao ta cũng không hy vọng, mang cái đứa nhỏ còn mỗi ngày để phòng phụ thân của hắn, càng không hi vọng... Đứa nhỏ sau khi sanh ra tại đây ở nơi này là một người không được yêu thương công bằng từ tế, cũng không hy vọng hắn có một phụ thân không thương hắn...” Long Y Hoàng vươn ngón tay toàn bộ để lạnh chậm rãi cầm lấy chén thuốc, mùi bay tới, nàng nhìn trong chất lỏng màu nâu hình ảnh chính mình, đột nhiên suy nghĩ muộn màng: “Phượng trĩ lan, ta cuối cùng muốn hỏi người một vấn đề.” “Hỏi.” “Cho dù, cho dù đứa bé này đã không còn, người còn có thể nhớ rõ... Người từng có một đứa nhỏ không được yêu không? Người là phải nhớ rõ, người tự tay giết con của mình?” “Sẽ không.” Phượng trĩ lan trả lời như đinh đóng cột. “Vì cái gì?” Long Y Hoàng cả kinh, nhìn hắn: “Cho dù người như thế nào không thích ta, nhưng đứa nhỏ dù sao cũng là cốt nhục của người.” “Trên thế giới nữ nhân có năng lực vì ta sinh đứa nhỏ vô số kẻ, tương lai của ta cũng sẽ không chỉ có một đứa nhỏ, cho nên ta không cần phải vì một cái đứa nhỏ vốn sẽ không nên tồn tại mà cảm thấy áy náy rối rắm, chính là bởi vì hắn cũng là hài tử của người, mới làm ta cảm thấy chán ghét không hiểu!” “Thật sự là cảm ơn người phượng trĩ lan, làm cho ta triệt triệt để để hiểu được, nhiều đáp án hoàn mỹ a... Quả thực là không chê vào đâu được!” Long Y Hoàng trào phúng cười một tiếng, sau đó, không có nửa phần do dự cùng quyền uy, hành văn liền mạch lưu loát, trực tiếp đem được trong chén thuốc uống cạn, sau đó xoay người lại, cầm chén đặt xuống, tỏ vẻ không còn bất kỳ lý do, cuối cùng buông tay... Hy vọng bình thường của nàng giống như gốm sứ tất cả nứt ra thành mảnh nhỏ. “Ta không muốn để cho hắn chịu ủy khuất, cho nên, nhất thiết phải có người hy sinh mới có thể...” Phượng trĩ lan nhìn nàng liếc mắt một cái: “Long Y Hoàng, ta chính là thương thức điểm ấy của người rõ ràng lưu loát.” Sau đó phát tay rời khỏi, tính hắn còn có lương tâm cuối cùng, lưu lại một danh thầy thuốc bộ dáng nhân hòa vài tên thị nữ thu thập tàn cục. Được hiệu phát huy, Long Y Hoàng cảm giác bụng dần dần đau nhức lên, một trận lại một trận, đau đến không có trực giác, không thể suy nghĩ không biết khi nào thì dưới thân đã nhuộm màu đỏ. Thuốc này rất mạnh, xem ra phượng trĩ lan thật là nhẫn tâm muốn đánh chết đứa bé này. Thị nữ đi Long Y Hoàng đi về phía giường nhỏ, Long Y Hoàng mới di động hai bước, lập tức bị một cơn sóng một đợt hai đợt đau nhức làm cho ngất, khí lực toàn thân rốt cuộc cũng không còn nữa yếu ớt ngã xuống. Chính là tại một mảnh đau đớn trong bóng tối kia, là cách duy nhất Long Y Hoàng cảm nhận được mạng sống trôi qua. Từng giọt từng giọt từ từ nàng giữ lại không được dưới tình huống dần dần mất đi giống như là đám đem dây đặc lan rộng trong nước... Hết thấy hết thấy, đều muốn trở về với bình tĩnh. “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Sắc mặt trắng bệch, giữa lúc hôn mê, Long Y Hoàng chỉ là ni non như thế này, huyết, vẫn như trước cuộn cuộn không ngừng theo dưới thân nàng trào ra.

Chương 32: Tới thanh lâu tìm người

Vậy là đã tới buổi tối, buổi tối khó khăn nhất đã qua với Long y hoàng, đau nhức khiến nàng trần trọc, muốn ngủ mà không được, cứ như vậy hành hạ nàng một đêm, trong lúc nàng cho là bản thân đã không chịu, đau nhức tãi từ từ lắng xuống, đau nhức như ngàn vạn mũi dao chém vào người nàng, không chỉ ăn mòn ý thức nàng, mà cũng khiến cả thân hình nàng chết lặng. Rõ ràng khí trời cũng nóng bức, chính là nàng toàn thân cũng mồ hôi lạnh đầm đìa, mặt mũi giống như là bị bọt nước trắng bệch bôi vào. Buổi sáng ngày thứ hai, vài tên thị nữ đem nàng đi ra khỏi ám thất, trước khi ngăn cách mờ hắt ra, Oanh nhi lập tức đi nhanh vào ám thất thăm nàng. “Thái tử phi!” Nàng từ hai tên thị nữ tiếp nhận Long Y Hoàng, bộ dáng Long Y Hoàng bây giờ quả nhiên dọa nàng không ít, từ khi trở về, nàng bị chủ tử này hách đến bao nhiêu lần không rõ: “Ngài... Như thế nào lại biến thành cái dạng này!” “Bị điểm lạnh, không có gì, nghỉ ngơi mấy ngày là tốt.” Long y hoàng thiếu chút nói không ra lời. “Thật sự là bị lạnh?” Oanh nhi nghi hoặc không thôi. “Người không cần hỏi nhiều như vậy, dù sao không có gì là được, hiện tại... trước dần ta trở về phòng ba, ta nghỉ ngơi một chút...” Long y hoàng thần khí, nói chuyện – thanh âm càng ngày càng yếu. “Là, Oanh nhi hiểu.” Oanh nhi biết hiện tại... nhất không thích hợp hỏi nhiều chuyện, trái lại cảm, cần thận – nâng nàng trở về phòng, đi không bao xa, nửa đường có người đột nhiên lao tới chặn đường hai nàng, người đó một thân trang phục người hầu, quay người hành lễ với Long Y Hoàng: “Quấy rầy thái tử phi.” “Có chuyện gì không?” Long y hoàng – môi đã gần trắng bệch, thanh âm cũng mờ ảo. “Có một tin hàm cho ngài.” Người hầu vừa nói, hai tay đem thư hàm dâng lên, Long y hoàng hiện tại một điểm khí lực dư thừa cũng không có, Oanh nhi thay nàng tiếp nhận, sau đó mở ra. Thấy nội dung tin thượng, ánh mắt Oanh nhi xẹt qua tia quang thái, sau đó lại dùng tốc độ cực kỳ nhanh biến mất, nắm giấy viết thư, đột nhiên cắn chặt môi, không nói một câu. “Ai – tin?” Long y hoàng hỏi. “À? Không, không có ai, là cho nô tỳ -, là một vị thân thích vừa trở về, yêu Oanh nhi phó ước.” Oanh nhi cuống quýt cất thư, vội vàng trả lời. “Sao, Na như vậy a, người liên... phó ước trước đi thôi, tự ta trở về phòng là được rồi.” Thân thể cũng không phải một bệnh gây ra, Long y hoàng từ từ điều tức, trong hoàn cảnh này nhìn thấy phòng nàng quả thật làm nàng sáng tỏ không ít, tâm tình đột nhiên trở nên tốt, nàng bây giờ tâm trạng vui vẻ, đối với Oanh nhi cũng trở nên phóng khoáng hơn. “Là, đa tạ thái tử phi... bây giờ Oanh nhi xin phép đi trước, tranh thủ trở về trước khi trời tối.” Oanh nhi vui mừng không thôi, rất nhanh lấy tờ giấy viết thư, vội vàng cáo biệt Long y hoàng, tựa hồ là không muốn lãng phí bất cứ... thời gian nào, như vậy chạy vội ra. Khóe mắt thấy người hầu cũng muốn rời đi, Long Y Hoàng chậm rãi xoay người sang chỗ khác: « Ta còn chưa kịp gọi tâu. » “Thuộc hạ biệt thác, thái tử phi!” Người hầu bỗng nhiên cả kinh, lập tức quỳ gối xuống trước mặt Long Y Hoàng, Long Y Hoàng nhìn xuống hắn: « Vậy là thư ai gửi? » “Thuộc hạ không biết.” Người hầu bối rối trả lời. “Người không biết? Chẳng lẽ người trông ta không biết sao? Những người các người lòng hiếu kỳ nặng như vậy, như thế nào lại có thể bỏ qua phong thư này của ta, vậy mà ngay cả lai lịch cũng không rõ sao? Nói, cuối cùng là ai gửi? Ta tin rằng nội dung trong đó nhất định các người đã đọc, thư hiện tại Oanh nhi đã đem đi, người liền dâng hoàng trả lời cho ta. » Long Y Hoàng lớn tiếng hạ mệnh lệnh: « Nếu không trả lời, ngay lúc này ta có thể khiến người chết ngay lập tức. » “Là!” Người hầu bị thái độ nghiêm nghị của Long Y Hoàng dọa, cuống quýt trả lời: « Là một vị công tử họ Lang gửi, hắn nói hắn yêu ngài, tối nay hẹn gặp tại bờ sông Hồng Liên. » “Yêu ta sao? Không phải Oanh nhi? » “Vâng! chính xác là ngài tước danh không sai, mới vừa rồi bọn thuộc hạ vẫn đang thảo luận xem, như thế nào lại có người dám cả gan gọi thẳng tước danh ngài... » Tên thuộc hạ ngẩng đầu lên, thấy giới chỉ trong tay Long Y Hoàng, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra. “Nói sớm một chút không phải sẽ không có chuyện gì xảy ra sao? Người lui đi, ta phải về phòng. » Long Y Hoàng giờ tay chào hắn, bảo người hầu rời đi, người hầu kia cũng không dám nán lại thêm nữa, nhanh chóng chạy đi. Long y hoàng tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra, tiêu sái về phòng, họ Lang? Có phải Lang Ly Uyên? Oanh nhi như vậy cũng thích hợp a~ Long Y Hoàng trở về phòng, nghỉ ngơi một lúc, có thị nữ đứng giờ đưa thức ăn lên cho nàng, nàng không muốn ăn, mang thức ăn rồi đi, sau đó lên giường tiếp tục ngủ. Không biết đã ngủ bao lâu, nàng tỉnh lại, thân thể đau đớn cũng dần dần tan biến không ít, chính là bụng dưới vẫn đang có yêu thương âm thầm, khiến cho hành động của nàng có điểm tri giác. Long y hoàng đứng lên, nhìn thoáng qua mọi nơi, Oanh nhi vẫn chưa trở về. Theo thói quen nàng mở cửa phòng ra ngoài, nhìn từ lan can xuống, thứ nhất là mọi thứ đều nhảm chán, hai là chờ tin tức Oanh nhi. Chờ đợi a... chờ đợi... Long Y Hoàng không biết đã đợi bao lâu chỉ biết là lúc nàng định buông xuôi, Oanh nhi đột nhiên từ đại môn Thái tử phủ chạy về, một bên bảo, một bên lấy tay lau nước mắt, rõ ràng là đã chịu ủy khuất rất lớn. Oanh nhi còn chưa thấy Long Y Hoàng, mà là trực tiếp chạy vào hậu hoa viên. Tình huống như vậy, người sáng suốt nhất định là tự hiểu chuyện gì xảy ra. Khẳng định là Lang Ly Uyên khi dễ nàng, bắt quá, khi dễ như thế từ khi nào? Lại có thể làm nàng đau khổ như thế. Long y hoàng có điểm không yên lòng một tiểu nữ như nàng như vậy, một mình đi dạo một vòng hậu hoa viên, kết quả không tìm thấy người, suy nghĩ một chút, nàng cũng chỉ có thể đi tìm ngọn nguồn chuyện này — Lang ly uyên. Hồng Liên hà? Phải chăng là bờ sông Hồng Liên nở đầy lần trước sao? Bờ sông? Thật sự là nơi rất lãng mạn sao, bên trên là gió trăng, ở dưới kia là hai người nhàn nhã đi dạo trên bờ sông, như vậy thật là biết lấy lòng nữ nhi sao, lựa chọn địa điểm như vậy thật rất khác biệt nha. Long y hoàng từ từ ra khỏi thái tử phủ, một mình đi trên đường, thân hình có chút ngưng trọng, tay phải một mực ôm lấy bụng, chưa từng để xuống. Cái sông Hồng Liên nở đầy kia, cũng vì lý do chuyển mùa, liên hoa đã nở không nhiều như trước, chỉ còn lại một vài đóa hoa đang nở sót lại, cùng lá sen liên điệp vẫn xanh biếc như xưa. Long Y Hoàng đứng ở cây cầu bắc ngang sông, cúi đầu nhìn những liên hoa đã héo tàn dưới kia, lại nhìn sang bốn phía, Lang Ly Uyên không có ở đây, có phải là sau đó đã gặp Oanh nhi... Chuyện gì đã xảy ra? Nàng đi xuống cầu, từ từ đi dọc bờ sông, chăm chú quan sát bốn phía hy vọng Lang Ly Uyên sẽ xuất hiện, sau đó cho nàng một lời giải thích về chuyện của Oanh nhi, Long Y Hoàng nhất định sẽ lên tiếng bênh vực kẻ yếu, chính là đối với chuyện của chính mình nàng lại không thêm để ý. “Long tiểu thư, tại sao ngài ở đây? » Thanh âm kinh ngạc từ phía sau truyền đến, Long Y Hoàng đầu tiên là sững sờ, lập tức quay đầu đi, nhìn lại người vừa gọi nàng... người kia nhìn rất quen... Có phải hắn là thuộc hạ của Lang Ly Uyên, lần trước cũng có gặp mặt một lần. “Mình chủ các người đâu? Ta đang tìm hắn. » Long Y Hoàng đi tới, nhẹ giọng hỏi. “Này...” Người nọ đột nhiên trở lên cứng lưỡi, ập a ập ứng: « Ngài, ngài mới vừa rời tại sao không giữ đúng lời hứa? Mà lại phải thi nữ tới? Mình chủ lúc đó rất tức giận, hắn... » “Ta sẽ giải thích với hắn, Vậy hiện tại hắn đang ở đâu? » Long Y Hoàng thấy mắt đối phương lóe lên tia giết mình, đột nhiên hắn trở nên kỳ quái, đến cuối cùng là Lang Ly Uyên đang ở đâu, mà có thể khiến hắn trở thành cái dạng khó khăn như vậy. “Cái... này, ngài hôm khác hãy đến nha, mình chủ hắn... hôm nay có nhiều việc phải xử lý, nếu là muốn nói điều gì, có thể cho thuộc hạ biết, thuộc hạ sẽ thay ngài chuyển lời. » “Người...” Long y hoàng nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu lên, nhìn thấy tòa kiến trúc phía sau, xanh xanh đỏ đỏ, bảng hiệu ghi rõ hai chữ to “Thiên hương viên”, tên... thanh lâu... Chẳng lẽ Lang Ly Uyên đang ở bên trong? Cho nên hắn mới khó trả lời như vậy? « Hắn chắc chắn ở trong này? Yên tâm ta sẽ không làm mất nhiều thời gian của hắn đâu, chỉ một lúc thôi. » Long y hoàng nói xong, nhấc váy lên, hướng cửa chính đi tới. “Này, Long tiểu thư... Ngài biết là tốt rồi, chính là hiện tại mình chủ hắn...” Người hầu mặt lộ vẻ khó xử. “Ta chỉ muốn một lời giải thích của hắn, đối với chuyện của Oanh nhi thôi, người tránh ra...” Long Y Hoàng từ từ giờ tay lên, cố ý lộ ra ngón chân trong giới chỉ đang lóe sáng kia: “Nếu người không cho? Cần thận ta sẽ lập tức để người chết ở chỗ này!” Người hầu trái lại cảm, Long y hoàng cười vỗ vỗ vai hắn: “Lúc này mới đổi ma! Ta đây liền đi vào trước.” “Tiểu thư...” Người hầu còn đang hết sức ngăn nàng lại “Phiền thật!” Long Y Hoàng nhăn mi lại? trên tay khẽ dùng lực, ngón chân lập tức đâm vào tay đối phương, thân thể người hầu khẽ lay động vài cái, ngã xuống đất. “Hắc, hoàn hảo, độc của bốn tiểu thư ở ngoài còn có chút thuốc tề... người mạng nhỏ xem như

không lo!” Long Y Hoàng nhìn hần, mạng ngân châm thu hồi, tiếp tục bước dài tới trước cửa thanh lâu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Muốn gặp người

Long Y Hoàng đi vào đại sảnh, hấp dẫn ánh mắt mọi người, một đám người ăn mặc trang điểm xinh đẹp oanh oanh yến yến quần quít lấy công tử thiếu gia quần áo lụa là, vui cười tức giận mắng không dứt bên tai, chung quanh đều là phấn hồng màn lụa mỏng bay lên, một mảnh mờ ám, đèn lồng bắt tại trên cao thật lớn, đèn lồng cùng bốn vách tường treo bức tranh đông cung đồ, khó tránh khỏi không người có ý nghĩ kỳ quái. Long Y Hoàng bị này một mảnh phấn hồng làm cho hoảng và hoa mắt, một vòng dạo qua bốn phía sau mới tìm được cửa lầu thang, chậm rãi đi đến trên lầu, nhưng đi chưa được mấy bước, bất ngờ bị một phụ nhân trung niên phong vận dư âm ngăn lại, Long Y Hoàng đang chuẩn bị cảm khái một chút gần đây như thế nào lại bị chặn đường đồng thời không quên ngẩng đầu lên, biểu hiện ra chính mình một mặt thuần khiết nhất, ánh mắt vô tội nháy nháy: “Xin nhường được 1 chút được chứ?” “Ồi chào, thật sự là báu vật của trời, báu vật của trời! Bất quá Tiểu cô nương, đây cũng không phải là nơi người nên tới, nếu xảy ra chuyện gì, ta phụ trách không được, bằng không, người là đang chuẩn bị gia nhập thiên hương viên của chúng ta?” Nữ nhân cười cười, phe phẩy trong tay cây quạt tròn tơ quỳn bay nhanh, trên người làn váy đại đoá mầu đơn nở rộ phồn hoa, móng tay đỏ tươi ngón tay không ngừng ở trên mặt Long Y Hoàng tùy ý sờ. Nữ nhân này, tỷ lệ chín mười chín phần trăm là tú bà, Long Y Hoàng cực kỳ có kiên nhẫn, hoàn toàn xem nhẹ đang không ngừng tới gần nàng các đoá hoa khác cùng các gia công tử bạn hữu, tươi cười kính thiên tuyệt thế: “Ta tìm người, lang ly uyên, hần ở nơi nào?” “Lang ly uyên? Lớn như nơi này đa số đều là khách quen, không có ai kêu lang ly uyên a... Hiện giờ mình chủ vô lâm kêu là ly uyên đúng vậy, chính là lang ly uyên là ai? Tiểu cô nương, nếu nơi này không có người người muốn tìm, vẫn là mau ly khai đi, nếu không thật sự phải gặp chuyện không may đó.” Tú bà nhìn thoáng qua bên cạnh đang vuốt cằm đánh giá, vẻ mặt bọn nam tử đáng khinh, xem như thiện ý nhắc nhở: “Người còn trẻ như vậy lại mỹ mạo, đơn thuần thiên lương như vậy, ta cũng không nhẫn tâm làm lòng dạ hiểm độc mua bán.” “Không phải họ lang sao...” Long Y Hoàng phóng thấp giọng ni non, đột nhiên hiểu ra, thanh âm lần thứ hai đề cao: “A, đúng rồi, là ta nhớ lầm, không phải kêu lang ly uyên, như vậy... Minh chủ vô lâm hần ở nơi nào?” “Người là ai? Tin tức mình chủ cũng không phải tùy tiện lộ ra.” Tú bà bắt đầu cảnh giới, cao thấp đánh giá Long Y Hoàng. “Ta sao? Người cho hần nhìn thấy ta sẽ biết, nhanh lên mang ta đi đi! Ta hiện tại sẽ gặp hần một lần!” Long Y Hoàng vội vàng lôi kéo tay áo tú bà. “Nhưng mà...” Tú bà muốn nói lại thôi, tuy rằng rất muốn nhắc nhở Long Y Hoàng hiện tại mình chủ vô lâm thời gian có không tiện, nhưng là lại sợ là chuyện thực gấp gáp, chỉ có thể ngoan hạ quyết tâm: “Hảo, kia, người đi theo ta!” Ách, nói thật, kỳ thật hiện tại Long Y Hoàng tuy rằng nói là muốn thay oanh Nhi giải thích, nhưng mà, không thể phủ nhận, là nàng muốn gặp lang ly uyên, nhớ rõ lúc hần rời đi đã nói rằng nàng phải tiễn hần, kết quả nàng không đi, không biết lúc đó chuyện quan trọng cần nói là gì? Vì cái gì oanh Nhi hai lần tới gặp hần hai lần khóc trở về, vừa rồi hần cùng oanh Nhi mới gặp mặt không lâu, chính là oanh Nhi sẽ khóc chạy về Thái tử phủ, hần lại là chạy vào thanh lâu, hay là hai người này lại bù đắp quan hệ? Lại có một chút điểm quan trọng, Long Y Hoàng cảm thấy được, nếu như ở bên cạnh hần trong lời nói đó sẽ thực an tâm, thật giống như... Ở bên người long điệp vũ vậy, theo trong nội tâm có một đáng giá là người chính mình dựa vào. Nàng, chính là như vậy rất muốn gặp lang ly uyên, giống như vừa thấy được hần, tâm tình của mình sẽ hảo tốt lên, thật tình, đem hần trở thành ca ca của mình. Tú bà mang theo Long Y Hoàng ở một gian ngoài trang sức thật sự hoa lệ trước sương phòng dừng lại, nàng dùng cây quạt chia chia cánh cửa nói: “Chính là nơi này, nhưng là hiện tại...” “Không có việc gì, đã làm phiền người. Ta rất nhanh sẽ đi ra.” Long Y Hoàng rất là cảm kích cười cười, sau đó đẩy cánh cửa, chính mình đi vào, hoàn toàn quên mình ở chỗ nào. “Này... Thiên ơi! hy vọng mình chủ không nên trách tội mới tốt.” Tú bà rất là khó xử dùng cây quạt quạt gió. Trong sương phòng xa hoa vượt qua tường tượng của Long Y Hoàng, hết thấy đều là tinh xảo cùng hoa mỹ, cổ kính, sa liêm phấn hồng, bạch trân châu, điêu luyện điêu khắc sắc sảo... Bên ngoài là một phòng khách không ai, hần là ở bên trong phòng, ách, nói đúng ra, phải là ở trên giường trong phòng.* sa liêm màn mỏng màu hồng phấn ở kỹ viện thường có trong phòng* Sa liêm một tầng lại một tầng, phiêu đảng hơi thở ám muội, Long Y Hoàng dừng một chút, đột nhiên dừng lại không tiến: “Lang ly uyên? Người ở đây sao?” Không ai trả lời, Long Y Hoàng lại đi tiến lên một ít, chính là sa liêm như mưa bay đầy trời che đầy đi tầm mắt của nàng: “Lang ly uyên?” Thân ảnh của nàng lần thứ hai dừng lại, theo tới gần khoảng cách, nguyên bản nghe không hiểu rên rỉ càng ngày càng rõ ràng... Là một nữ tử. Long Y Hoàng ngẩn ra, đột nhiên hiểu được mình tới không phải lúc, xoay người muốn đi, phía sau nữ tử rên rỉ bỗng nhiên vang lên chuyện: “Minh chủ?” Vốn dĩ sa liêm nhẹ nhàng đột nhiên bị gió lớn thổi bay, chợt giữa không trung một đạo thân ảnh to lớn bay nhanh xẹt qua, sa liêm tầng tầng phá vỡ... Long Y Hoàng cảm giác được có người nhanh chóng tới gần, đang muốn quay người phòng bị, nhưng mới một nửa người thì hai vai lập tức bị người đè lại, có người dùng sức đem thân thể của mình áp trên tường ở sau người nọ, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhưng chờ đợi của nàng, chỉ là nụ hôn một bá đạo có xâm lược, thật sâu trần trọc, làm nàng thở không nổi, không có gì kỳ xảo, không có thương tiếc, chỉ còn lại có cừu hận, tình dục cùng xâm chiếm. Triền miên sâu xa nụ hôn mới chấm dứt, nàng lại bị lập tức tiến vào cái ôm bình thường cứng rắn, người kia đem nàng ôm nhanh như vậy... Tựa hồ sợ nàng lập tức sẽ biến mất không thấy. Hai người thân thể lần đầu tiên thân mật tiếp hợp như thế, Long Y Hoàng thậm chí cũng có thể cảm nhận được tim hần đập dồn dập, mà, mùi nàng vẫn quen thuộc cũng tràn ngập theo... “Lang, lang ly uyên? Là người sao?” Nàng sắp bị đè ép. Người kia không nói gì, chính là càng ôm chặt lấy hông của nàng, trên người tràn trề hơi thở. Long Y Hoàng thấy hần không nói lời nào, vươn tay muốn ngăn cách khoảng cách hai người trong lúc đó, chính là mới giờ tay lên... Bụng vốn đau kịch liệt nháy mắt chuyển hóa thành đau đốn đứ đứ! Vì cái gì... Vì cái gì lại biến thành như vậy... “Long Y Hoàng... Người đi cho ta! Không cần hiện ra trước mặt của ta!” Lang ly uyên thanh âm phần nộ đặc biệt truyền đến, cánh tay buông ra, cả người đều chuyển ra, bức bách chính mình không cần lại nhìn Long Y Hoàng. Khoảnh khắc thống khổ làm cho Long Y Hoàng không thể mở miệng nói chuyện, dựa vào mặt vách tường, chậm rãi trượt xuống... Thấy phía sau chậm chạp không có động tĩnh, lang ly uyên lần thứ hai phóng đại thanh âm: “Long Y Hoàng! Người lập tức rời đi nơi này cho ta! Không bao giờ... nữa phải ra hiện ở trước mặt ta!” Long Y Hoàng miễn cưỡng mở mắt nhìn hần ngạo nghễ, cắn chặt khớp hàm không thể buông ra, đột nhiên, trước mắt tối sầm, nàng bất tỉnh nữa, tứ chi bởi vì không có khí lực mà té trên mặt đất. “Long Y Hoàng, người có nghe hay không, người...” Lang ly uyên thực tức giận cả người quay lại, đang muốn đuổi người, khi vừa nhìn thấy Long Y Hoàng té trên mặt đất, con tức nhất thời vô tung vô ảnh: “Long Y Hoàng? Long Y Hoàng?” Trong lòng hần chưa bao giờ bối rối, vội xông lên trước đem người mê man ôm lấy, kết quả bị nàng làn váy có vết máu đỏ tươi làm đau đốn hai mắt. “Hồn dân!” Hần nguyên rủa một tiếng, đem thân thể Long Y Hoàng ôm lấy, chạy ra phòng, sa liêm phấn hồng lần thứ hai bị gió lớn lướt trên. Y đi thiên hạ y quán. Trong phòng lớn như vậy, đứng một vài tủ thuốc lớn, với được phẩm khô các loại thảo mộc gọn gàng được liệt kê ở trên, thảo dược nhẹ nhàng vờn quanh, nhiều loại thuốc được đồng gọn gàng truy cập cần thảo dược sau đó đóng gói phân loại, và một số loại thảo mộc nghiền cứu thành bột, sau đó đổ vào một bình sứ. Tại đây một mảnh bận rộn, không ít bệnh nhân chờ thầy thuốc chẩn đoán bệnh, lang ly uyên chính là một trong số đó. Hần so với bình thường càng không kiên nhẫn, đứng ngồi không yên, vô luận loại tư thế nào đều

không có biện pháp duy trì trên nửa khắc đồng hồ, luôn luôn tại tại chỗ đảo quanh, lòng nóng như lửa đốt chờ đợi kết quả. Ngay tại không lâu phía trước, hân ôm luôn Long Y Hoàng đầy máu chảy vào, điên cuồng giống nhau đem thầy thuốc gấp gấp đẩy vào buồng trong, bắt buộc hân nhất định phải trị liệu Long Y Hoàng trước, rồi sau đó lúc thầy thuốc vì Long Y Hoàng chẩn đoán bệnh một lát, hân cho thuốc hạ đưa quần áo đến, lúc này mới duy trì phong độ quân tử. Hân chưa từng có phiền như vậy... Hoặc là nói, không kiên nhẫn như vậy, ngọc bội bóp nát, tóc bị kéo mấy cái, mà ngay cả cây quạt luôn luôn am hiểu nhất cũng không may mắn thoát khỏi khó, rất nhanh bị hân chiết thất lung. Rốt cục, ở đây vô qua đi lúc sau, tên thầy thuốc đáng thương từ buồng trong cùng bên ngoài cách nhau bức rèm che vron đầu đến, vẩy tay ý bảo hân qua, vì thế, hân giống lời điện vội vàng chạy đến trước mặt đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lời quan trọng

“Tình trạng nàng thế nào? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại đột nhiên...” Lang Ly Uyên hướng đại phu hỏi, khiến cho bất cứ ai cũng không dám kháng lệnh. Đại phu liếc mắt oán độc nhìn hân, kéo màn trúc xuống, Lang Ly Uyên đi theo sau hân, đại phu nói: “Dù có không muốn có hài tử đi nữa cũng không cần dùng độc mạnh như vậy, như vậy sẽ khiến cơ thể tổn hại, khả năng là sau này rất khó có hài tử được nữa.” “Cái gì? Hài tử?” Lang ly uyên sùng sột. “Sau này nếu là không muốn hài tử, chỉ cần uống thuốc bình thường phá thai thôi là được, thật sự là muốn sau này mãi mãi không có hài tử ah? Có biết là như thế rất ảnh hưởng đến cơ thể mẹ không? Người trẻ tuổi bây giờ thật mạnh động nha.” Đại phu một mực lắc đầu, hoàn toàn không để ý khuôn mặt ngày càng xanh mét của Lang Ly Uyên, tiện tay đẩy cửa phòng ra ngoài, Lang Ly Uyên đi vào, lẳng lặng nghiêng người về phía Long Y Hoàng đang nằm trên giường kia, điềm tĩnh, bên cạnh có một vài thị nữ tới thu dọn. “Nạo thai...” Hân trong mắt mê mang, đứng ở ngoài cửa phòng nhìn người trên giường, ni non theo bản năng. “Bây giờ cần nghỉ ngơi một thời gian dài, trong lúc nghỉ ngơi có nhiều điều cấm kỵ, ta liền không thể nói ra một lúc, mọi thứ đều viết trong tờ giấy này, hy vọng công tử có thể nghiêm túc lo liệu, nếu không, hậu quả như thế nào tại hạ không chịu nổi.” Từ trong tay áo, đại phu lấy ra một tờ giấy, Lang Ly Uyên tiếp nhận: “Là, ta hiểu rồi... Vậy tình trạng hiện nay của nàng ấy thế nào?” Đại phu nhắm mắt nói: “Trước mắt tạm thời không có gì đáng ngại.”. Vậy bây giờ ta có thể vào xem nàng không?” Lang Ly Uyên cầm lấy tờ giấy, lòng như lửa đốt chăm chú nhìn vào người trong phòng kia. “Có thể, bất quá không cần kinh động nàng, hiện tại để nàng nghỉ ngơi thật tốt.” Đại phu vẫy vẫy tay áo, tiêu sái rời đi, nỏ ti trong phòng sau khi đã thu dọn xong, liền theo hân đi ra ngoài. Lang ly uyên mở trang giấy nhìn thoáng qua, cố nhớ những điều cấm kỵ, sau đó thu hồi lại, cẩn thận đi vào trong phòng, quay lại đóng cửa. Long y hoàng vẫn đang ngủ say, nghiêng thân thể lại, Lang ly uyên lấy tay vuốt nhẹ hai bên mặt nàng, nhỏ giọng nói: “Nạo thai? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Long y hoàng này cho tới bây giờ mới có một giấc ngủ bình yên đến thế, Lang Ly Uyên ở bên cạnh giúp nàng pha thuốc, thập phần kiên nhẫn chờ nàng tỉnh lại. Đến khi hoàng hôn xuống, ánh tà dương dần thay thế ánh thiên nhai. Long Y Hoàng tự nhiên tỉnh lại, ánh mắt còn không mở ra hoàn toàn, nàng cảm nhận thấy có người nào đó cầm thuốc vọt đến bên giường nàng, một tay đỡ nửa người trên nàng dậy, một tay kia mang được tới trước mặt nàng: “Tỉnh rồi sao? Mau... Uống thuốc trước đi.” Trước mặt Long Y Hoàng mơ hồ ngày càng cảm nhận được rõ ràng, nàng muốn nhìn rõ mặt người đang ôm lấy người nàng tư thế vô cùng thân mật kia, nhưng chính là kinh ngạc: “Lang Ly Uyên?” “Là ta, ngoan, ... đừng nói gì vội, mau uống thuốc đi.” Lang Ly Uyên nhẹ nhàng nói, mang chén thuốc để lên tay nàng. Vừa nghe nói tới thuốc Đông Y đặc biệt có vị đắng, Long Y Hoàng nường mảy: “Ta không muốn uống”. “Hào, vậy để ta đưa đi” Lang Ly Uyên cũng không nói nhiều lời, trực tiếp thu hồi chén thuốc, đặt trên bàn, cánh tay ôn nhu ôm lấy lưng Long Y Hoàng, nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết, trong khoảng thời gian này đã có chuyện gì xảy ra?” “Trước khi ta trả lời vấn đề này, ngươi có thể hay không buông ta ra trước? Nếu như bị người ngoài thấy, ta và ngươi thanh danh liền bị hủy hoại.” Long Y Hoàng cười, khẽ đẩy cánh tay hân, nhưng là lần này, Lang Ly Uyên một mực quyết tâm, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn: “Ta không cần biết người khác nói thế nào, không buông”. “Nếu như ta không phải hòa thân – Quận chúa, ta cũng không quan tâm chuyện đó.” Long Y Hoàng lạnh nhạt, buông ra một câu nói vô thường, so với sự liều chết giãy dụa của nàng bây giờ có khi còn hiệu quả hơn, Lang Ly Uyên toàn thân cứng đờ, từ từ nói lỏng tay, Long Y Hoàng tiếp tục nói: “Nếu như ta là một người bình thường, chỉ sống vì bản thân, chính là ông trời trêu geo... Con đường này do bản thân ta chọn, mọi trách nhiệm ta phải gánh chịu tới cùng.” “Cho nên, ngươi cứ chịu nhục như vậy, thà rằng để uy khuất của bản thân nuốt xuống bụng, cũng không muốn phá hư đám hỏi của lưỡng quốc lúc đó?” Lang Ly Uyên không tin nói: “Ta nên nói như thế nào ngươi mới tin, đáng giá sao!” “Ta không còn cách nào khác, ngay từ đầu ta đã hiểu, Phụng Trữ Lan là hận ta tấn xương tủy, coi như ta đứng trước mặt hân có thể nào cũng vô dụng, còn không bằng nên nghỉ ngơi dưỡng sức, tránh né mũi nhọn của hân, nếu ta cùng hân cứ muốn tiến triển thêm, thật sự còn càng không thể tác hợp nữa, nói nữa, ta cũng mặc kệ hân, người như vậy, không đáng để ta lưu tâm.” “Vậy sao” Lang ly uyên bỗng nhiên nâng cằm nàng lên, quả quyết nói: “Ngươi đừng trở lại thái tử phủ nữa, đi tới nhà của ta đi, dù sao hân ta cũng sẽ không quan tâm ngươi đã đi đâu đâu.” “Hân là không quan tâm, chính là trong cung tai mắt đông đảo, khó tránh khỏi người không có ý tốt, nếu như Long Y Hoàng ta không phải thái tử phi, ta nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu ngươi.” Long Y Hoàng cười cười thử rút tay về, không có kết quả, Lang Ly Uyên nắm quá chặt. “Dù sao ngươi không thể trở về nữa! Trở về làm gì, bị hân khi dễ như vậy! Ta không cho ngươi đi!” “Ta cũng không muốn tái trở lại thái tử phủ, hiện tại ta cùng hân tốt nhất là không nên gặp mặt mới có thể sẽ có hảo cảm... Chính là thái tử phi không thể vô duyên vô cớ mất tích, ta còn cần phải trở về, lấy lý do điều dưỡng thân thể, chuyển tới sống ở biệt viện, như vậy mới có thể che mắt được tai mắt.” “Ngươi chuyện gì đều muốn chu đáo như vậy, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới mình.” Lang Ly Uyên có chút oán giận nàng. “Ta không hay suy nghĩ, hiện tại chỉ cần chăm chỉ cố gắng là được, ta sẽ không suy nghĩ vì bất cứ ai nữa.” Long y hoàng lắc đầu. “Ngươi còn làm như vậy, đừng trách ta giờ thù đoạn!” “...” Long y hoàng trừng hân. “Tốt lắm tốt lắm, không nói, uống thuốc trước đi, đây là thuốc tốt đây.” Lang ly uyên một bên nói sang chuyện khác, một bên đem chén thuốc tới chỗ nàng: “Uống, thân thể mới có thể khôi phục được.” Long y hoàng trái lại tiếp nhận chén thuốc, chăm chú uống hết thuốc, cạn dần, cười một tiếng: “Lang ly uyên, ngươi thật sự rất đủ tư cách trở thành ca ca ta, so với thân ca ta thậm chí còn có điểm tốt hơn.” Lang ly uyên vừa nghe, thiếu chút nữa liền lửa cháy đến nơi: “Ta không phải ca ca của ngươi!” “Không nói cái... này, được, ngươi cùng Oanh nhi lúc trước không phải rất tốt sao? Hôm nay là làm sao vậy, ngươi khiến nàng khóc?” Long y hoàng mặt trở nên nghiêm túc. “Ngươi còn có tâm tình lo cho người khác, bản thân cũng không có hảo!” “Ta đều nói ta không lo cho ai hết, cho tới bây giờ đều là tùy tiện thôi.” Lang ly uyên đột nhiên dừng động tác: “Ngươi thật sự muốn biết? Vậy ngươi hãy trả lời ta trước, tại sao lại không tới? Ngược lại gọi Oanh nhi tới nói với ta một đồng lời khó hiểu.” “Ta nghĩ đi cũng không có cách nào đi, hoàng hậu đột nhiên tới, ngươi cứ nói, ta có thể đi tới đâu? Oanh nhi nói cho ngươi cái gì?” “Nàng nói, ngươi không muốn gặp ta, rất chán ghét ta, hơn nữa lại muốn cảnh cáo ta, sau này cũng đừng bao giờ tới làm phiền ngươi, cuối cùng còn đặc biệt nhấn mạnh, ngươi không bao giờ muốn gặp ta nữa. Co bản là như vậy.” Ngẫm lại thì, hân cũng đã công phu chuẩn bị mọi thứ, chuẩn bị sẵn hảo khí nữa, chỉ chờ có Long Y Hoàng tới, chính là lại bị Oanh nhi phá hủy tất cả, hân tức giận lập tức bỏ đi. Long y hoàng nói: “Ta không phản đối

.” “Na hôm nay, ta cố ý viết thư cho ngươi, ngươi như thế nào lại không có tới?” Nói lại lần nữa, cơn tức trong người Lang Ly Uyên lại nổi lên, đích xác, cũng khó trách hẳn sao lại để bụng chuyện đó, công phu chuẩn bị mọi thứ để nổi lại tình xưa, kết quả bị Oanh nhi tới phá hủy, trong cơn tức hân liền lôi Oanh nhi vào thanh lâu, cố ý lên giường cùng nữ tử khác, ép nàng phải chạy về thái tử phủ. “Lá thư này nàng xem, ta không được đọc, nàng cùng ngươi cuối cùng đã nói những gì nữa.” “Nàng nói, ngươi lại lần nữa đặc biệt cảnh cáo ta, sau này nếu lại tới quấy rầy ngươi, ngươi sẽ đi báo quan phủ, mặt khác...” Mặt khác, Oanh nhi rung rung thông báo với hắn, thông báo này vô cùng chân thành, không biết có tính không? “Thiên, ta đối nàng thật là ~~~” Long y hoàng nói không ra lời, nghẹn thật lâu, nàng tài thờ dài nói: “Như vậy, ngươi khi đó muốn nói với ta điều gì quan trọng? Hiện tại cũng có thể nói này? Ta một chữ trong thư đó vẫn chưa đọc được.” “Ngươi thật sự muốn biết?” Lang ly uyên nghiêm túc nhìn nàng. “Àn, ngươi liền nói đi, biệt treo ta ăn uống.” Long y hoàng gât đầu, ngay sau đó, nàng đột nhiên bị Lang Ly Uyên kéo vào lòng, cả kinh, phản kháng theo bản năng: “Ngươi làm chi?” Lang ly uyên không để ý đến sự phản kháng của nàng, chỉ là đầu hân hơi cúi sát vào tai nàng, nhẹ nhàng mà ôn nhu nói vào tai Long Y Hoàng ba chữ. Long y hoàng hóa đá tại trong lòng hân, đầu óc không kịp phản kháng. Lang ly uyên nói với nàng: “Ta yêu nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chuyển đến lãnh cung

“Ta hy vọng ngươi chính là hay nói giỡn, hơn nữa này vui đùa cũng quá trốn.” Long Y Hoàng cúi đầu, thấp giọng giận phản bác. “Ta không phải hay nói giỡn, ta rất rõ ý nghĩ của chính mình, ta không có khả năng sẽ lẫn lộn cái gì, tựa như ngươi nói, yêu chính là yêu, không thương sẽ không yêu, không tất yếu lừa gạt mình.” Lang ly uyên chiếm được thượng phong, nói chuyện đúng lý hợp tình, vẫn nắm thật chắc tay nàng, tựa hồ tính toán vĩnh viễn đều không buông ra. “Ngươi có biết chính người ngươi yêu là ai sao?” Long Y Hoàng giương mắt nhìn hân, ép hỏi. “Ta biết, nàng là Long Y Hoàng.” Lang ly uyên thực không khách khí phản kích, hạ quyết tâm nhất định phải đem phòng ngự của Long Y Hoàng công phá, bất quá đáng tiếc, Long Y Hoàng tích lũy phòng ngự trải qua mười bảy năm, sớm đã không thể phá vỡ. “Nàng không chỉ là Long Y Hoàng.” “Nàng vẫn là đương triều Thái tử phi, nhưng là ta cũng không rời khỏi thân phận của nàng.” “Nàng cũng không chỉ có là Thái tử phi, là Thái tử phi hòa quốc, nàng sớm đã không thể là đại biểu chính mình, từ khi nàng bước trên đất nước dị quốc, nàng đại biểu cho một quốc gia! Phải là bởi vì sợ hãi trạng phu đối với mình tàn khốc cùng lạnh lùng mà không để ý quan hệ hai nước trong lúc đó cùng nam nhân mà chạy khác, nàng sẽ không là Long Y Hoàng!” Long Y Hoàng kiên định hơn, tự câu chữ câu giống như đao khảm phủ phách: “Long Y Hoàng biết trên người nàng trách nhiệm của mình, nàng không có khả năng như vậy lùi bước, càng không thể sợ hãi cái gì, mà lang ly uyên, Long Y Hoàng biết hảo ý của hân, chính là chỉ có thể nhận tấm lòng mà thôi.” “Ngươi càng là đem mình dùng nguy trang, càng làm cho người khác muốn nhìn ngươi một chút kiên cường đến yếu ớt... Cũng là người cố ý kiên cường cho ta xem? Chuyển môn làm cho lòng ta đau đến sống không bằng chết?” Lang ly uyên thật thờ dài, chậm rãi đem Long Y Hoàng ôm ở trong ngực mình, mở to mắt men say mộng lung, thanh âm trầm thấp khàn khàn, tà mị mê hoặc: “Như vậy, ngươi trả lời ta, nếu tương lai ta thắng phượng trừ lan... Có phải hay không ngươi sẽ cam tâm tình nguyện đi theo ta?” “Đi theo ngươi... Làm cho ta cả đời đều đeo trên lưng loạn luân, vong bản, phản bội cùng tội danh không tính?” Long Y Hoàng khép lại hai mắt một hồi, tựa vào cái ôm áp áp hai mắt đến tận đáy lòng, lẩm bẩm nói: “Ta không biết...” Âm cuối tiêu tán vào không trung, thế giới chậm rãi về bình tĩnh, Long Y Hoàng nặng nề nằm ở trong lòng lang ly uyên, vẫn không nhúc nhích. Cửa sổ rộng mở, lá bị gió phát trôi, chiếu ra đôi mắt lang ly uyên một mảnh ngọc đẹp thoát, hân cúi đầu, lẳng lặng nhìn Long Y Hoàng trầm ổn ngủ, nửa ngày sau: “Kìa ngươi theo ta nói một chút đi, vẫn lang đã nói với ta, ngươi cũng có người mình thích, người kia là ai?” Nhắm mắt Long Y Hoàng nghiêng đầu, hơi hơi nâng mi: “Hắn a... Hân... Hân là người tốt, thật sự, thật sự tốt lắm, Long Y Hoàng cao ngạo lần đầu tiên tâm động, lần đầu tiên đối hân buông dáng người, đỡ xuống sở hữu phòng bị... Chính là hân, vẫn đều là như vậy ngoan cố, mẫu thân cùng hân mười tám năm trước hữu danh vô thực là quan hệ hôn phu thê, hân vẫn nhớ đến hiện tại... Trong mắt của hân, chỉ có mẫu thân, hân nói... Chính là đem ta cho rằng nữ nhi, nữ nhi mà thôi...” Lang ly uyên có chút hoảng hốt, chậm rãi nhìn tóc đen Long Y Hoàng rơi ở giường: “Nếu hân không thích ngươi, vậy ngươi liền quên hân, cũng không phải chỉ có hân, sẽ có một người quý trọng cùng yêu thương ngươi...” “Ta, ta quên không được hân... Vẫn quên không được,” Long Y Hoàng thanh âm dần dần nghẹn ngào, lang ly uyên không biết nàng có phải khóc không: “Hân yêu chỉ có mẫu thân, mười tám năm trước như thế... Mười tám năm sau cũng như vậy, không có ta... Chưa từng có cho ta...” “Người kia không hiểu quý trọng ngươi, là hân không thật tình, ngươi không cần đối hân vẫn nhớ thương.” Lang ly uyên chậm rãi khuyên bảo, chính là dần dần, hân cảm giác được lòng đột nhiên có rút đau đớn, càng ngày càng đau. “Lang ly uyên... Ta sẽ chết đi... Ngươi trước không cần bỏ ra, làm cho ta ngủ một hồi...” Long Y Hoàng nắm chặt hân góc áo, cuộn mình ở trong ngực của hân. “Ừ, ta sẽ không thả ngươi, vô luận như thế nào, cũng sẽ không lại rời đi ngươi.” Lang ly uyên cũng buộc chặt cánh tay, nhìn Long Y Hoàng một chút một chút ngủ say, đột nhiên chính mình rất khó chịu. Thật lâu thật lâu về sau, lang ly uyên chưa từng nghĩ tới, chính mình có một ngày cũng sẽ gặp gỡ nam nhân quân lính – người chính miệng Long Y Hoàng nói-người duy nhất làm cho nàng tâm động, chính là lúc ấy, đã có rất nhiều thứ không thể vẫn hồi nữa, mà thê tử của mình, cũng chuẩn bị lâm bồn, hân nhìn đến cái quân lính nam tử kia, trong khoảng thời gian ngắn mà đau lòng nhớ lại. Đó là Long Y Hoàng tự tay tạo ra, nên ở đáy lòng hân vết thương thật sâu. Bầu trời tối đen, Long Y Hoàng tỉnh lại, cùng hân cáo biệt đơn giản, nhích người quay về Đồng Cung. Lang ly uyên yên lặng ở cùng nàng ở sau lưng nàng không xa, đưa nàng trở về, sau đó đứng lặng ở Thái tử phủ trước đại môn thật lâu, mới chậm rãi rời đi. Ngày hôm sau, Long Y Hoàng lập tức lấy một cái cơ thể không khoẻ, ra ngoài tỉnh dưỡng, tiến cung cùng Hoàng Thượng hoàng hậu hành lễ đơn giản sau đó đưa ra thỉnh cầu, nhìn như hành động thực bình thường, thân thể không khoẻ ra ngoài tỉnh dưỡng, đây là lý do rất nhiều hoàng thất đều đã dùng, rất nhanh đã được phê chuẩn, phượng trừ lan một câu cũng không hỏi đến, nhưng là bọn hân ai đều không có chú ý. Long Y Hoàng đưa ra tỉnh dưỡng, cũng không có ghi rõ thời gian, mà nàng lựa chọn biệt viện tỉnh dưỡng cách đề đô rất xa ở vùng ngoại ô, lạnh lùng đến nơi biệt viện không có người ở. Lời đồn đãi nhảm cũng không bình ổn, nàng trước rời đi, lập tức lại truyền ra bởi vì thiếp phi, chính cung ở Thái tử phủ đã không có vị trí, cho nên bị trục xuất, chuyển nhà lãnh cung. Ở dưới thảo luận thật sự kịch liệt, nhưng là ai đều không có biểu hiện ra ngoài — bọn họ còn giấc ngộ nếu vì vậy làm cho hai nước quan hệ quyết liệt thì... Hoàng hậu ở bức rèm che trong phòng trầm mặc, không có làm gì để đáp lại, ai đều thấy không rõ lắm đôi mắt nàng đen như bảo thạch, đến tới cũng có hay không đây. Long Y Hoàng đi thật lạnh nhạt, trong lời nói ly biệt cũng không có cùng phượng trừ lan nói, nàng đối với hân, sớm đã hết hy vọng hoàn toàn. Đơn giản, thu thập một chút đồ vật này nọ, rất nhanh rời đi. Lúc nàng đi, một cái tỳ nữ cùng thị vệ đều không có mang, chỉ dẫn theo oanh Nhi, vừa đến gần lãnh cung biệt viện, nàng làm oanh Nhi trở về hoàng cung. Long Y Hoàng sớm đã không sao, cho dù nàng ở Thái tử phủ ngụ ở phòng hoa lệ lại như thế nào? Ở trong mắt người khác, đã sớm thành lãnh cung có hoa không quả, trò cười xinh đẹp, hiện tại rời đi, ngược lại trong lòng thoải mái rất nhiều. Vùng ngoại ô cảnh sắc có chút tiêu điều, cũng là cây xanh xanh um, biệt viện có chút cũ nát, cũng rất sạch sẽ, lầu các bởi vì có rất ít người ở lại nên nơi này đã không có hoa lệ như ngày xưa, nhưng cũng vẫn duy trì nhất quán tinh mỹ. Long Y Hoàng đứng ở sân tiền nhìn nhìn khối tám

bia đá kia, đột nhiên bật cười. Không biết là ai bút ký, cứng cáp hữu lực, bốn chữ to được khắc thật sâu, *Ngạn Chi Đình Lan*. Ngạn Chi- là tục danh của mẫu thân nàng. Đây, coi như là một loại an ủi trong lòng đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thay đổi triệt để

Đi quanh biệt viện, đa phần đều bị cỏ dại mọc um tùm, cây cối mọc hỗn loạn mà không có người sửa sang, khiến cho ánh nắng khó chiếu tới. Nguyên bản từ khí của lầu các vẫn có dấu hiệu đang hoạt động, sinh khí cũng có không ít, một mảng cảnh lá chập chờn trong đó, cái hồ nhỏ ở hoa viên gọn sóng lần tăn, càng hiện ra không gian yên tĩnh. Hoa viên lý, vài tên người hầu đang quét dọn tro bụi tích lũy lâu ngày ở đó, một vài thị nữ mặc quần áo hồng nhạt đang giặt quần áo, sau đó phơi tại chỗ cây gậy trúc cao cao, cây gậy trúc ở một đầu có Ma Tước nghỉ ngơi, nhìn không đẹp mắt cho lắm. Long y hoàng đứng ở lan can lầu các màu sơn trước, từ từ hơi thả lỏng thân thể, trải qua thời gian chịu áp lực lâu như vậy, tự nhiên được phóng thích, tự nhiên cảm thấy dễ chịu không ít. “Người thật sự là... Chạy đến nơi xa như vậy, ngay cả một cái thị nữ cũng không mang theo.” Ở phía sau nàng, bỗng nhiên truyền tới thanh âm nam nhi hơi oán giận. “Ta một thân một mình ra đi, không cần phải để các nàng chịu khổ cùng mình, huống chi, các nàng còn phải hầu hạ ta, sẽ chỉ khiến Phượng Trữ Lan càng thêm chán ghét ta thôi, lại không có được báo đáp xứng đáng.” Long y hoàng một bên trả lời, một bên để hai tay lên lan can, nghịch ngợm híp mắt cười: “Hơn nữa, không phải còn có người quan tâm ta sao?” “Người đối với ta tự tin như vậy sao, nếu chẳng may ta không đến, vậy người không phải sẽ ở nơi này mai danh ẩn tích?” Thanh âm dần trở nên tức giận. “Sẽ không a, ta biết người sẽ không bỏ lại ta.” Long y hoàng cười đến vô tâm vô phê: “Nói nữa, nếu là người mang thị nữ đến, người nhất định sẽ có lương cho các nàng, như vậy ta cũng yên tâm thoải mái một ít.” Đôi cánh tay từ phía sau lưng Long y hoàng nhẹ nhàng vươn lên, từ từ vòng qua lưng áo mảnh khảnh của nàng, những ngón tay bạch ngọc thon dài, tay áo màu trắng chung quanh thêu lưu vân – bằng những đường nét màu lam tuyết mỹ, một đạo thân ảnh đó từ từ tiến tới tiếp cận lưng nàng, cái đầu dài kề vào cổ nàng, khinh khảng thuận nhất: “Người thật khiến ta muốn ăn người ngay bây giờ.” Long y hoàng kinh ngạc nói: “Ngài đã đánh giá cao ta, mình chủ đãi nhân, tiểu nữ nào có hoàn hảo như vậy đâu, có thể khiến ngài khen ngợi như vậy?” “Ở trước mặt ta, người còn muốn thanh cao sao?” Lang ly uyên có chút vô lực nói. “A... Tốt lắm, Lang ly uyên, chúng ta không chơi, buông tay ba, như vậy bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt.” Long y hoàng cười xoay người sang chỗ khác, cùng đối mặt với ánh mắt hằn, làm bộ đẩy người hằn ra, nói đùa nói: “Chẳng may nếu Oanh nhi đến thấy, ta liền xong đời, sang năm người có thể mang theo con cái vợ con đến hóa vàng mã cho ta.” “Đừng nói lung tung, người như thế nào có thể có chuyện? Hơn nữa, nếu Oanh nhi đối xử không tốt với người, ta nhất định sẽ không buông tha nàng.” Lang Ly Uyên không để ý đến sự giãy dụa của nàng, vẫn duy trì tư thế mập mờ: “Sau một hồi thì thế nào? Toàn bộ nơi này đều là người của ta, nếu có người ngoài vào, chỉ sợ hằn còn chưa kịp thấy bóng dáng của người đã phải về Tây thiên trước.” “Lang ly uyên, chuyện của Oanh nhi người định xử lý thế nào? Nàng đến bây giờ chỉ trung thủy với mình người, làm hại ta đến mức ta cũng không dám để nàng bên cạnh.” Long Y Hoàng nháy mắt mấy cái, vô tội nói: “Đây là nguyên nhân người không đưa nàng theo.” “Đó mới là một nguyên nhân, nàng là người mà hoàng hậu ban cho ta, như vậy trừ đi những thị nữ khác ở ngoài nhất định mọi chuyện của ta hoàng hậu đều biết, ta không thích chuyện gì của ta cũng bị người khác giữ trong tay, cho nên ta mới đuổi nàng, bất quá... Ai, khả năng sau này hoàng hậu cũng rất khó theo dõi ta.” “Không sao, sau này mặc kệ người có xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ luôn bên người.” Long y hoàng nhìn về mặt nghiêm túc của hằn, thiếu chút nữa không nói nổi, đột nhiên gian hai mắt thành Nguyệt Nha: “Ca, ca ca? Lang Ly Uyên, ta phát hiện người thật là...” Lời chưa kịp nói hết, nàng đã bị nộ hôn chiếm giữ của Lang Ly Uyên chặn lại. “Người muốn ta nói bao nhiêu lần nữa? Ta không phải ca ca của người! Ta cũng không muốn làm ca ca của người!” Lang ly uyên tức giận – gầm nhẹ. “Vậy người muốn làm cái gì?” Long y hoàng lộ ra ánh mắt khiêu khích, nhìn hằn mỉm cười, rồi lại thả lưng. Lang ly uyên theo bản năng – ôm chặt nàng, hai người thân mật khăng khít, hằn ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Ta sẽ thay thế vị trí Phượng Trữ Lan, trở thành người thân mật nhất của người.” “Người cảm giác được có khả năng? Phía sau Phượng Trữ Lan, còn có hoàng hậu nham hiểm kia.” “Chỉ cần hiện tại người gạt đầu, ta tự biết bản thân phải làm gì.” Lang Ly Uyên không còn vẻ mặt hài hước như trước, hằn nghiêm cẩn nhìn Long Y Hoàng, phảng phất chờ đợi phán quyết vận mệnh của hằn từ nàng. Long y hoàng từ từ cúi đầu xuống, nhìn không rõ về mặt: “Trong cung thị phi quá nhiều, tránh được nên tránh, ta không hy vọng người cũng dấn đến cuộc chiến hoàng cung này, nếu không phải trời sinh dòng máu hoàng thất trong người, ta hy vọng có thể cùng người phiêu bạt bốn phương, đâu đâu cũng là nhà.” “Người thích giang hồ? Bất quá cũng không còn quan hệ, coi như quen duyên quen thế thái từ phi cũng không quan trọng, chỉ cần người thích, ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện.” Long Y Hoàng phát ra hương hoa lan nhàn nhạt, khiến Lang Ly Uyên mê muội, suýt rơi vào tay giặc. “Lang ly uyên, hiện tại thị do mới là hy vọng xa vời của ta, đáng tiếc, ta đã lựa chọn con đường này, thì ta phải gánh chịu trách nhiệm... Ta không hy vọng người vì ta, cũng bị cuốn vào biển sâu không đáy này, Lang Ly Uyên.. Người liệu có thể duy trì được hay không, coi như ta có thể đứng từ xa nhìn người, nhưng ta biết người đang tự do, cũng khoái nhac.” Long y hoàng thanh âm có điểm tiếc nuối, từ từ nắm chặt vạt áo Lang Ly Uyên. “Hào, chúng ta không nói, hiện tại người đã rời xa hoàng cung, vậy không cần phải để ý những chuyện đau đầu này nữa, chúng ta vào đi thôi, Xích nhiệm chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta rồi.” “Àn.” Long y hoàng âm thầm gạt đầu, đang chuẩn bị rời khỏi vòng tay Lang Ly Uyên, nàng bỗng nhiên cảm giác được dưới chân nhẹ bẫng, tiếp theo, cả người bay lên không: “Lang Ly Uyên, người...” “Dù sao nơi này đều là người của ta, khó được có cơ hội tốt như vậy ở chung cùng người, cho ta làm chủ một lần, sau này sẽ không còn cơ hội.” Lang ly uyên dễ dàng mang cả người hằn ôm lấy nàng, nộ cười tỏ ác đắc ý, sau đó quay người lại, trực tiếp đi vào trong phòng. Vì để Long y hoàng được thoải mái, cùn là vì suy nghĩ an toàn của hằn, Lang Ly Uyên để hai tên thị nữ bên cạnh nàng, là Xích Nhiệm cùng Từ Tuyên các nàng thay thế cho Oanh nhi, là hai thị nữ thiếp thân hầu cận theo Long Y Hoàng. Xích nhiệm cùng từ tuyên đều là hai người cực kỳ trầm tĩnh, nhưng cũng lãnh đạm vô tình, bề ngoài mỹ lệ càng dấu điểm võ công cao thâm bên trong. Lang ly uyên thật là không lãng phí một chút thời gian nào dù là trong tích tắc để ở cùng Long Y Hoàng, cứ như vậy công khai ôm nàng một mạch xuống phòng ăn. Long y hoàng đối với hành động của hằn là không có biện pháp gì, uy hiếp cũng đe dọa cũng vô dụng, không những thế còn bị hằn hôn cưỡng chiếm, nàng đột nhiên cảm giác được bản thân này đã sống 17 năm cuối cùng vẫn là uống phỉ, nhiều năm như vậy dĩ nhiên không thể ý lại vào một người, ý lại tùy ý hằn làm bậy, mà bản thân lại không dám phản kháng quá lớn. Có lẽ ở... nơi này, dĩ quốc tha hương mọi thứ đều xa lạ, Lang Ly Uyên là người duy nhất nàng có thể tùy tâm dựa vào. Nếu như nói Phượng Vũ Thiên cũng không tệ, nhưng đáng tiếc, khí tức hằn quá thấp, hành động nông nổi, có thể tự bảo vệ mình đã là tốt rồi, Long Y Hoàng cơ bản là không dám trông cậy vào hằn. Chính là khi nhìn Lang ly uyên, nàng lại cảm thấy sợ hãi. Để... Long Y Hoàng xuống, Lang ly uyên lập tức ngồi xuống bên cạnh nàng, phòng ăn cũng bởi vì vừa mới dọn dẹp qua, mới tinh sạch sẽ, xà ngang thượng thủy lay động một màu thiên tử sa rèm, mùi thơm xung quanh bay ngào ngát. Bên người bọn họ, là nữ tử lãnh đạm hồng y cùng tử y, sau khi hai vị chính chủ ngồi vào chỗ của mình, hồng y nữ tử vô tay, nha hoàn đã được chuẩn bị trước lập tức xếp hàng từ từ tiến lên, sắp đặt thức ăn lên bàn, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài. Chính là Long y hoàng căn bản không có hứng thú liếc mắt, nàng nhìn tả nhìn hữu, đối

với hai vị mỹ nữ hồng y- từ y kia có hứng thú thật lớn: “Đây là Xích nhiễm và Từ tuyền?” “Ân, sau này các nàng sẽ có trách nhiệm với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của ngươi, cũng bảo đảm an toàn cho ngươi.” Lang Ly Uyên nâng khuỷu tay mặt dày đáp. “A... Đều là mỹ nhân đây, Lang ly uyên, các nàng đối với ngươi chung thủy một lòng như vậy, chẳng lẽ quan hệ các ngươi không đơn thuần là chủ tử thuộc hạ chứ? Có hành động thân thiết hơn không? Mặc cho ngươi tùy thời điều khiển, hầu hạ ngươi tất cả mọi chuyện.” Long Y Hoàng nghiêng đầu, nụ cười mập mờ, nhỏ giọng nói nhỏ vào tai Lang Ly Uyên. Lang ly uyên có chút quần bách, sờ sờ mũi thẳng đứng, thấp giọng nói: “Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, không thể nào!” “Minh chủ đương nhiên không muốn Long tiểu thư biết,” không để Long y hoàng mở miệng trước, hồng y nữ tử Xích nhiễm bên trái, vẻ mặt lạnh như băng, tự nhiên xen vào cuộc nói chuyện của hai người, thần sắc bất động: “Bởi vì Long tiểu thư, minh chủ đã tuyển chọn không ít những vũ cơ hoa khôi, phong lưu khắp mọi nơi, bất quá thuộc hạ chỉ là có trách nhiệm tìm người, cũng không có trách nhiệm thị tẩm.” Lang ly uyên không tự nhiên – ho khan vài tiếng, Long y hoàng – ánh mắt từ từ tròn to, không đợi hai người phục hồi tinh thần lại, nữ tử mặc từ y bên phải cũng yếu ớt mở miệng, thanh không thấy thiên nhật đích thực tướng tổ giác: “Mà từ sau khi gặp Long tiểu thư, minh chủ thay đổi triệt để, không còn có đi tìm bất luận kẻ nào thị tẩm, chỉ là nửa đêm khó hiểu – đi ra ngoài ngâm mình ở suối nước lạnh, như thế lặp lại nhiều lần, thuộc hạ đã thành thói quen.” “Từ tuyền!” Lang ly uyên cũng nghe không nổi nữa, sắc mặt bạch ngọc có chút ửng hồng, quát một tiếng cắt đứt lời tổ giác của hai người. Từ tuyền bỗng chốc trở nên bất động, im lặng nhìn phía trước, Lang Ly Uyên nhả khí, đột nhiên nghe được có thanh âm bên cạnh truyền tới, vừa chuyển đầu, thấy Long Y Hoàng nghiêng người, đầu hơi nghiêng, ngón trỏ để tại trên môi... “Long Y Hoàng!” Giống như, núi lửa phun trào, giống giận vang vọng thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Vũ Thiên tới chơi

“Uy uy... Lang ly uyên, đừng nóng giận, ta chỉ là nở nụ cười một chút thôi... Đừng nhỏ mọn như vậy!” Long Y Hoàng đứng ở dưới gốc cây đại thụ, ngẩng đầu, đối với người nằm ở trên nhánh cây đã buồn bực hờ hững, không trả lời, nhắm mắt lại, hoàn toàn là bộ dáng bị ủy khuất, giống như ai chiếm nhiều tiện nghi của hắn nên buồn bực. “Tốt lắm tốt lắm, là ta sai lầm rồi, ngươi liền xuống đây đi, chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn đứng ở trên cả đời?” Long Y Hoàng không biết từ nơi nào lấy tới cây gậy trúc, vẫn hướng lên trên chọc chọc, người nào đó rốt cục nhìn không được rít gào: “Lấy cây gậy trúc của ngươi ra! Long Y Hoàng, ngươi muốn đem ta chọc thành tổ ong vò vẽ à!” “Xuống dưới rồi nói xuống dưới rồi nói, về sau ta không cười ngươi là được.” Long Y Hoàng như trước cười tủm tỉm, đem cây gậy trúc hướng bên cạnh một cái, tiếp tục lời ngon tiếng ngọt hảo khuyên bảo: “Tức giận nói lại không thể yêu, lang ly uyên, ngươi lại tính trẻ con như vậy về sau ta sẽ không để ý ngươi.” “Rầm rầm —— “Nhánh cây một trận mãnh liệt lay động, một cái bóng đen đột nhiên theo không trung vuông góc mà rơi, văng vẳng đáp xuống trước mặt Long Y Hoàng, còn có chút quần bách: “Ít lấy cái này uy hiếp ta! Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu ngươi sao!” “Đương nhiên sẽ không đương nhiên sẽ không,” Long Y Hoàng giúp hắn đi đến một bên mặt cỏ, sau đó đặt mộng ngồi xuống: “minh chủ vỗ lăm lăm như thế nào sẽ e ngại một tiểu nữ tử uy hiếp đây?” Nói sau, nếu không là bởi vì ngươi, ta cũng sẽ không biến thành cái dạng này —— đương nhiên, lang ly uyên ghen nửa ngày, cũng không có nói gì ra. Lang ly uyên sắc mặt trắng bệch hừ một tiếng, ở bên người nàng ngồi xuống. Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn xem bầu trời trong xanh, một màu xanh như tây, vươn tay chặn đi ánh nắng hơi hơi chói mắt: “Lang ly uyên, ta hỏi ngươi cái vấn đề.” “Nói đi.” Lang ly uyên nằm xuống, mu bàn tay cái ở trên ánh mắt, rầu rĩ ra tiếng. “Xích nhiễm cùng từ tuyền, các nàng trên cánh tay điểm đỏ là chuyện gì xảy ra?” Long Y Hoàng nghiêng đầu đi nhìn hắc. “Không có gì, chính là ký hiệu.” Lang ly uyên có lệ nói. “Đúng vậy cơ? Ngươi đối với các nàng hạ cổ? Vẫn là chỉ độc tình cổ, nhìn đoán không ra, ngươi cũng là cái cao thủ dụng độc.” Long Y Hoàng cười cười. Lang ly uyên dừng một chút, nói: “Các nàng biết nhiều bí mật lắm, nếu không có gì kiểm chế, ta lo lắng.” “Các nàng đến hiện tại đều không có phản bội ngươi, ta nghĩ hẳn là không chỉ có là sợ cổ đi, các nàng đối với ngươi hẳn là cũng là có loại tình cảm ái mộ.” Long Y Hoàng im lặng nhìn lang ly uyên: “Mà ngươi, liên lợi dụng các nàng yêu, làm cho các nàng khẳng khái một mực vì ngươi cống hiến.” Lang ly uyên tháo ngọc bội bên sườn thắt lưng xuống đưa đến trước mặt Long Y Hoàng, vẻ mặt hơi hốt: “Đây là cổ mẫu trên người các nàng, ta chính là dùng cái này để phán đoán tâm các nàng có hay không phản bội, chuyện cổ, ngươi cũng biết là dùng làm gì chứ?” “Ta biết.” Long Y Hoàng cầm lấy ngọc bội, nhìn như nghiêm mật trên thực tế có chạm rỗng ở giữa, nhỏ đến mức nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nhận ra, nhìn kỹ ở nơi chạm rỗng đó là có thể mơ hồ nhìn thấy tiêu trùng đang mập mạp, Long Y Hoàng có bắt đầu nổi da gà, trả ngọc bội trên người lang ly uyên. “Nếu ngươi thích, ngươi cũng có thể ở trên người của ta dùng cổ,” lang ly uyên nghiêng thân đột nhiên ôm lấy thắt lưng Long Y Hoàng: “Cổ mẫu để lại ở chỗ của ngươi, ngươi cũng có thể tùy thời quan sát ta là ta có thay lòng đổi dạ, hơn nữa, ngươi nghĩ muốn giết ta cũng là tùy thời tùy chỗ.” “Ta đối với ngươi biến thái như vậy, nhìn đến những con sâu đó ta đã cảm thấy ghê tởm.” Long Y Hoàng từ chối đột dừng lại: “Ngươi buông, ngươi như vậy ta như thế nào đứng lên?” “Không cần đứng lên, về sau là ta có thể ôm ngươi, ngươi không cần cố sức.” Lang ly uyên da mặt dày xoay người, đem Long Y Hoàng chặt chẽ đặt ở dưới thân, tóc dài như nước chảy theo trên vai phủ xuống, rồi bên cạnh gương mặt Long Y Hoàng, lang ly uyên cười: “Long Y Hoàng, hiện tại ta thật muốn liền ăn ngươi.” Long Y Hoàng đưa tay đi nắm mặt của hắn: “Ta thật muốn biết da mặt ngươi có bao nhiêu dày, lại chuyên chọn có phụ nữ có chồng mà đùa giỡn.” “Cho dù ta đem ngươi ăn cũng không ai biết, ngươi lại sợ cái gì?” Lang ly uyên nhẹ nhàng hôn trên trán nàng sau đó nhìn ánh mắt của nàng: “Tuy rằng biết ngươi cùng phượng trư lan không hợp, vẫn là thực ghen tị với hắn, hắn tuy rằng không được lòng của ngươi, lại chiếm được ngươi của ngươi.” Long Y Hoàng sắc mặt có điểm khó coi: “Trời biết đất biết ngươi biết ta biết, như thế nào sẽ không có ai biết? Lang ly uyên, không cần đùa quá trớn, đối ai đều không có lợi.” “Ai, chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đây mới là tra tấn sống không bằng chết.” Lang ly uyên bĩu môi, khôi phục vẻ mặt ủy khuất. Long Y Hoàng cười khò: “Giống như ta và ngươi không có quan hệ gì đi, về mặt ngươi như vậy thật sự thực làm cho người ta dễ dàng hiểu lầm.” “Trước kia không có gì thì không sao, vấn đề là hiện tại chậm rãi phát triển là có thể...” Lang ly uyên một bộ dạng không biết chết, xem bộ dáng chính là quyết định chết cùng không cho Long Y Hoàng đi. “Xem ra chúng ta đến không phải lúc.” thanh âm lạnh lùng như băng của Xích nhiễm đột nhiên giữa không trung truyền ra, phá tan sự nghĩ của Long Y Hoàng. “Nhưng mà sự tình khẩn cấp, phá hỏng hứng thú của minh chủ, thật sự là bản khoản.” Từ tuyền ngữ khí cũng âm áp không biết đến từ nơi nào. Lang ly uyên cúi đầu giả chết, nửa ngày sau máy móc nâng lên khoe miệng run rẩy: “Các ngươi có chuyện gì không?” “Có người tìm Thái tử phi, bị chúng ta ngăn ở ngoài cửa, hiện tại nghe Hậu minh chủ xử lý.” Xích nhiễm trả lời. “Hắn nói hắn là Phượng Vũ Thiên, muốn gặp Thái tử phi, còn ép hỏi chúng ta là ai.” Từ tuyền trả lời. “Nếu là Phượng Vũ Thiên, nếu không thấy nhất định sẽ làm cho hắn sinh nghi... Uy, ngươi hiện tại có thể buông chứ? Nếu như bị hắn nhìn thấy chúng ta như vậy, ta nhất định sẽ bị hắn kéo như heo ra khỏi đây.” Long Y Hoàng lời nói chính nghĩa lúc này đây lang ly uyên thể nhưng chưa từng có nhiều lời vô nghĩa, không chút do dự đứng lên, trả lại tự do cho Long Y Hoàng. Hắn vỗ vỗ vạt áo dính cây cỏ: “Vay ngươi cùng hắn chậm tán gẫu, ta thấy hắn rất phiền phức, trước hết lánh tránh.” “Ngươi nói như vậy, giống như thật sự là tình phu của ta.” Long Y Hoàng cười ra tiếng, cũng đứng lên. “Không phải là vì vậy... Y hoàng, ngươi không hiểu,” lang ly uyên ánh mắt phức tạp lắc đầu: “Ta cùng hắn, có quá nhiều chuyện

sâu xa.” Long Y Hoàng lòng hiếu kỳ bị kích thích, nhưng không đợi nàng truy vấn, lang ly uyên lần đầu biến mất so với tia chớp còn nhanh, nháy mắt không còn thân ảnh. Bất quá không quan hệ, dù sao Phụng Vũ Thiên vừa đi không tin sẽ hẳn không trôi lên mặt nước, Long Y Hoàng vỗ vỗ tay, quay đầu liền hướng lầu các đi: “Xích nhiệm, người gọi hần vào đi, nói ta ở phòng khách chờ hần.” “Vâng.” Xích nhiệm lên tiếng, tiếp theo biến mất trong giây tức khắc, từng trận âm phong thổi qua, Long Y Hoàng toàn thân đều run lên một chút, mà ở phía sau, tử tuyến vẫn như bóng dáng nô tỳ bình thường đi theo. Lang ly uyên an bài thị nữ cho nàng, rất khủng bố đi... Long Y Hoàng đột nhiên hoài niệm bảy vị tử sĩ lấy gió làm tên ở trong nhà mình kia, bảy người đều là thúc thúc của nàng, cho dù chết, cũng không có đáng sợ như xích nhiệm cùng tử tuyến hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Lời thề son sắt

Phụng Vũ Thiên rất không khách khí tiêu sái vào phòng khách, đánh giá bố trí xung quanh, cũng không khách khí mà phê bình: “Hoàn hảo, bất quá biệt viện thái tử nhiều vô số, tốt hơn chỗ này cũng rất nhiều, nhưng sao người lại chọn nơi hoang phế đã lâu này?” Nói xong hần về mặt thanh thần chống tay nhìn vào mặt Long Y Hoàng. “Như vậy cũng không phải rất tốt sao, ta không cần biệt viện xa hoa, cũng không muốn để Phụng Trữ Lan lấy cớ gây khó dễ, hơn nữa, người biết biệt viện này tên gì không?” Long Y Hoàng về mặt nhẹ nhàng nhất tiêu sái đến bên trước mặt Phụng Vũ Thiên, ngăn trở ánh mắt đánh giá của hần. “Ngạn chỉ đình lan a, ta như thế nào lại không biết?” Phụng Vũ Thiên đáp. “Ngạn chỉ, là tục danh mẫu thân ta, như vậy ta ít nhất ta cũng được an ủi tâm lý.” Long y hoàng thở dài nói. “Ngoại trừ cái vấn đề này, tại sao gian biệt viện này không có người của thái tử phủ? Toàn bộ đều là người ngoài, hơn nữa Oanh nhi cũng bị người đuổi rồi.” Ngón tay Phụng Vũ Thiên lướt qua mặt bàn gỗ lim, sau đó vững vàng ngồi đến bên cạnh Long Y Hoàng. “Oanh nhi? Nàng không cần phải theo ta chạy tới chạy lui nữa, cho nên ta dứt khoát mời nàng ở lại thái tử phủ, còn người ở đây sao? Vậy người nói, nếu ta mang người ở thái tử phủ tới, Phụng Trữ Lan sẽ nói ta thế nào? Cho nên ta đã tìm người khác.” Long Y Hoàng hai tay ôm ngực, đứng trước mặt Phụng Vũ Thiên, từ trên cao nhìn xuống: “Người tới đây chỉ để hỏi ta chuyện nhảm chán đó sao?” Ta rồi đi hai ngày, ở trong cung nghe được tin tức người đã rời khỏi thái tử phủ, cho nên liền vội tới đây, bất quá xem ra, người ở chỗ này cũng khá tốt.” Phụng Vũ Thiên cảm thấy khát nước, cầm bình trà trên bàn rót nước vào ly: “Nhưng là, sống tốt không có nghĩa người có thể ở mãi được, người không được quên thân phận của mình, sớm muộn cũng phải hồi cung, hơn nữa, người lấy lý do điều dưỡng thân thể lấy cớ không được ở quá lâu, trong cung cũng không phải phần nản nhieu.” “Không phải người đã nghe được cái gì?” Long Y Hoàng cũng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, Xích nhiệm bưng lên đĩa điểm tâm cùng hoa quả, hạ người rời đi. “Trước hai ngày, chính là người mới vừa đi không lâu, ta gặp hần muốn đi tìm mẫu hậu có việc, kết quả nghe được cuộc đối thoại của nàng cùng phụ hoàng, bọn họ đã đối với người mơ hồ có bất mãn, hơn nữa tin tức Nhan phi mang thai đã cùng với chuyện người có ý đuổi Oanh nhi, nếu người ở chỗ này lâu hơn, mâu thuẫn sẽ càng lớn.” Phụng Vũ Thiên từ từ uống trà, yết hầu khô ráo cảm giác đã dễ chịu sáng khoái vô cùng. “Cái... này ta hiểu, ta sẽ có chừng mực.” Long y hoàng nói xong, trầm mặc. “Ai nha, không cần bị quan như vậy, kỳ thật chuyện cũng không còn nghiêm trọng, chỉ cần người chú ý một ít là tốt rồi, nói nữa, bởi vì ca ca chưa nói cái gì, mẫu hậu không thể làm khó dễ, chuyện còn có thể quay về.” Phụng Vũ Thiên an ủi vỗ vỗ bả vai Long Y Hoàng. “Phụng Trữ Lan ước gì ta cách xa hần càng xa càng tốt, lại làm sao dám đưa ra bất mãn?” “Yên tâm, kỳ thật ca ca cũng không có vô tình như vậy, nếu như hần không phải vì Khuyển Nhan, nhất định sẽ không đối với người như vậy, bất quá ta tin rằng nếu các người ở chung nhiều, quan hệ giữa hần và người sẽ khá hơn nhiều.” “Người không cần an ủi ta, ta còn không hiểu tâm tư của hần, chỉ cần ta không phải thái tử phi, cùng hần tuyệt đối thật là bằng hữu tốt, chính là, ta cũng không biết làm thế nào.” Long y hoàng lắc đầu, gác cầm lên bàn, song chương vòng tại trước mắt. “A, Long y hoàng, không nghĩ tới biệt viện này tuy nhỏ, nhưng cũng khiến cho người khác quan tâm... Ai dám nghe lên! Đi ra cho ta!” Phụng Vũ Thiên đột nhiên đứng lên, bởi vì khinh công, nhanh chóng vọt đến cây cột màu đỏ thẫm, dùng sức ngăn tại sa rèm cột trước. Gió thổi qua, se rèm không ngừng lắc lư, một khoảng yên tĩnh, không có một bóng người! “Như thế nào hội... Mới vừa rồi rõ ràng có khí tức -!” Phụng Vũ Thiên tròn to mắt: “Cũng tại ta quá chậm...” “Là người quá nhạy cảm, như thế nào khả năng sẽ có người? Ta một tiếng động tĩnh cũng nghe không được!” Long y hoàng đi qua đi, lùi hần trở lại trên ghế, dĩ nhiên có chút chột dạ. “Người gấp cái gì? Ta chỉ là hoài nghi mà thôi, nói nữa, hiện tại người tuyên thêm hai vị nữ tử từ cao thủ vô lâm, chẳng lẽ hai nàng không cảm nhận được khí tức vừa rồi?” Phụng Vũ Thiên nhìn hoài nghi Xích Nhiệm cùng Tử Tuyến đứng một bên không nhúc nhích kia. “Phụng Vũ Thiên!” Long y hoàng vỗ cái bàn, con tức liền lên: “Người là đến điều tra ta!” “Không phải, ta không phải... Tĩnh, dù sao ta cũng đã nói xong, nên làm như thế nào ta nghĩ người cũng tự hiểu, ta cũng không muốn nhiều lời, tóm lại hi vọng người có thể trở về sớm một chút, ít nhất tránh để mẫu hậu làm khó dễ... Nàng biết tin Nhan Phi mang thai rất nổi giận, lập tức gọi ca ca đến, kết quả là cãi nhau một trận, đến bây giờ hai người vẫn bức bối, lúc này người lại không có ở đây, mẫu hậu tâm tình lại càng không tốt.” Phụng Vũ Thiên bỗng chốc trở nên nghiêm túc. “Cái... này ta biết, ta sẽ trở về khuyên nàng, còn người... Lâu mới tới, người ở lại nghỉ ngơi chút đã.” Long Y Hoàng bình tĩnh trở lại. “Không được, sợ là ta ở chỗ này nghỉ ngơi có một số người sẽ bất mãn, cũng nên biết ý rời đi thôi... Chờ người hồi cung ta sẽ trở lại tìm người, ta đi trước.” Phụng Vũ Thiên quả quyết nói, không biết từ đâu lôi ra cây quạt, tại lòng bàn tay dạo qua một vòng, xòe quạt trước ngực, nhẹ nhàng phe phẩy sau đó đứng lên, đơn giản tạm biệt một câu, thật giống như chạy trốn người sau lưng. “Nếu gặp mặt cũng không tốt, vừa thấy mặt nhất định không tránh được sẽ đánh nhau.” Thanh âm trầm thấp đột nhiên từ phòng lương thượng truyền đến, Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn lại, Lang Ly Uyên cùng một người mặc bạch y đứng ở mái hiên cao phòng lương thượng, cúi đầu nhìn bóng lưng Phụng Vũ Thiên đang cố gắng chạy, lại quay sang nhìn Long Y Hoàng, nháy xuống. “Người đã nghe hết?” Long y hoàng hỏi. “Àn, tiểu tử kia nhiều năm như vậy, miệng lưỡi cũng lợi hại như vậy, tuyệt không nhiều nhân, nếu là chạm mặt hần hậu quả thật sự là chịu không nổi!” Lang Ly Uyên đi tới cửa, xác định Phụng Vũ Thiên sẽ không quay lại, hần mới yên tâm ngồi xuống. “Các người biết nhau sao?” Long y hoàng tiếp tục hỏi, xoay lưng gần gần cột. “Không thể nói không nhận ra, cũng không tính là biết, chỉ có thể nói sâu xa phi thường thâm a...” “Lang ly uyên, người so với tướng tượng của ta phức tạp hơn nhiều.” Long Y Hoàng nhún mày, về mặt khổ sở. “Ngao, sau này người sẽ biết, nhưng là hiện tại không thể nói cho người... Chờ sau khi người biết chuyện này cũng không có gì phức tạp, bất quá quan hệ tiền ti van lữ mà thôi.” Lang Ly Uyên cười, lấy tay chỉ chỉ mi tâm Long Y Hoàng. “Lang ly uyên, người cho ta cảm giác rất an tâm, người cứ nói, chúng ta hội như vậy một mực đi làm sao?” “Àn, chỉ cần người thích, ta sẽ một mực.” Lang ly uyên không... chút hàm hồ trả lời. Khi đó, tất cả tình khiết giống như nước suối, sau đó thật lâu thật lâu, Long Y Hoàng cũng không có nghĩ tới bản thân cùng đối địch trạng thái với hần, một lần xuất chinh đi săn, mưa to, tiếng vó ngựa hỗn loạn, vô tình mũi tên cắt qua không khí, thẳng tắp bắn vào thân thể của hần, thanh âm tan nát cõi lòng, thanh âm hí thanh âm xương bả vào vớ vụn còn lớn hơn nữa. Vết sẹo do mũi tên để lại, là dấu hiệu đặc biệt của hần. Nàng xem vết mũi tên, có cái gì đó trở nên mờ nhạt, hơi nước mù mịt, sau đó tràn khắp gương mặt. Nếu như không có hần, nàng còn có thể dựa vào ai? Chính là sau khi khóc, nàng muốn đứng lên, lau nước mắt đối diện với cục diện, cứu lại khe hở hoàng thất đã vỡ kia. Bởi vì nàng là thái tử phi, mà hần, cũng không có thể giống nhau, cười đến sáng lán, đứng ở cạnh nàng, nói lời thề son sắt, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh người.

Chương 39: Khuynh thiên chi nhan

Vào đêm, trăng sáng nhỏ cao, đầy sao trên trời. Nhiều điểm đậm màu vàng, chợt lóe chợt lóe ánh huỳnh quang mỏng manh phiêu đảng, ở đình viện bên trong, mọi nơi vẫn như cũ không có một bóng người, dạ lai hương nồng đậm. Long Y Hoàng bên trong gian phòng đèn đuốc sáng trưng, đại môn đóng chặt, bên trong thường thường truyền tới một chút tiếng vang, tiếng vang giống như khi để gọn sóng bình thường, dần dần thành lớn, thành lớn... Cuối cùng, cửa phòng không biết bị ai mạnh mẽ mở ra. Ngay sau đó, một bóng người bị đánh đi ra, cánh cửa lại lập tức khép lại. “Minh chủ, một bước lên trời là chuyện không thể nào.” Xích nhiệm đột nhiên hiện ra phía sau người nọ, lạnh như băng châm chọc. Lang ly uyên bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác nhìn nàng. “Minh chủ, ta nhớ rõ ngài chưa bao giờ lại xúc động như thế, ngài không phải thường xuyên nói dục tốc tắc bất đạt sao?” Từ tuyền theo xích nhiệm xuất hiện mà hiện ra, ngữ khí giống nhau không lưu tình nể mặt. “Các người... Như thế nào liền thích ở trước mặt tổn hại ta như vậy!” Lang ly uyên sắc mặt trắng, thực tức giận, bất quá nói thật, hẳn cùng Long Y Hoàng ở chung thời gian cũng không ngắn, nếu đôi lại là nữ nhân khác, cũng sớm đã bị hắn chinh phục trong tay. “Ha... Ai kêu minh chủ đại nhân ngài ở phương diện này thật sự chặt vật thực hiếm lạ.” Xích nhiệm nói. “Chính là, hiện tại không nhân cơ hội nhiều lời, sau này lại nên đợi đến năm nào tháng nào mới có thể nói chứ.” Từ tuyền đón tiếp. “Nói đủ liền cảm miệng! Khụ, ta đây hiện tại phải về phòng, các người phải dùng tâm hầu hạ nàng có biết hay không?” Lang ly uyên sắc mặt biến thành đen. “Đó là tự nhiên.” Xích nhiệm nói. “Đó là vô nghĩa.” Từ tuyền kếm không có mặt tròn trắng. “Minh chủ, này không công bình.” Xích nhiệm đột nhiên lạnh giọng oán giận. “Ngài cho tới bây giờ đều không có đối chúng ta đề bụng như vậy.” Từ tuyền biểu tình cũng trở nên thực oán độc. “Đây là hai việc khác nhau! thật là tốt? Tốt lắm tốt lắm, không nói nhiều như vậy, các người không phải đến hầu hạ nàng an nghỉ sao?” Lang ly uyên khoát tay, muốn tránh đề cập đến việc nhảm chán này. “Minh chủ, xích nhiệm tới là có chuyện muốn nói.” Xích nhiệm vẫn là giống như điều khắc xinh đẹp, một chút mỉm cười đều không có, vô cùng lạnh như băng. “Chuyện gì?” Lang ly uyên hỏi. “Có người ngoài xâm nhập trong phạm vi cấm kỵ, chúng ta đi cùng ngài thỉnh chỉ thị.” Từ tuyền chậm rãi bấm báo. “Có người? Là ai? Hạng người gì?” “Một gã công tử mang mặt nạ áo trắng, bị người đuổi giết, hiện tại đã muốn xâm nhập vào trong phạm vi ngân chỉ đình lan, thuộc hạ cần ngài chỉ thị, là không nhìn, vẫn là ra tay.” Xích nhiệm thực là một an phận thủ thường là thuộc hạ tốt. “không việc gì, chờ ta đi xem, nếu bằng hữu tức là cứu, nếu người không quan hệ... Toàn bộ giết, một cái không lưu.” Lang ly uyên hạ đôi mắt lãnh, ánh sáng mỏng manh ở con ngươi lóe lên, loang loáng ánh sáng ngọc. “Thuộc hạ tuân mệnh.” Hai người cùng trả lời, cửa phòng lại đột nhiên được mở ra, ba người chính tề quay đầu, nhìn hiện tại người trước mặt bọn họ, nhẹ nhẹ kinh ngạc. “Có cái gì vui sao? Ta cũng phải đi!” Long Y Hoàng giờ lên chiêu bài tiêu chuẩn dè con tươi cười, đơn thuần làm người khác buồn cười... Về phần bộ mặt thật sự của nàng thôi... Vẫn là cố gắng xem nhẹ được rồi. “Đây không phải là chuyện người vui đùa, hảo hảo ở trong phòng, xích nhiệm, người lưu lại bồi nàng.” Lang ly uyên hoàn toàn cự tuyệt, một chút đường sống cũng không có lưu cho Long Y Hoàng. “Lang ly uyên... Ta cũng phải đi! Người đừng nhỏ mọn như vậy được không!” Long Y Hoàng ủy khuất tiêu sái qua, chăm chặt giữ chặt tay áo hắn, bộ dáng tiêu chuẩn của tiểu tức phụ. “Rất nguy hiểm, người không cần đi, ta cho xích nhiệm bảo hộ người, ta thực mau trở về.” Lang ly uyên sờ sờ tóc của nàng, hủ tiểu hài tử giống nhau ôn nhu khuyên bảo. “Ta lớn như vậy còn chưa bao giờ biết sợ hãi là cái gì, không phải phải đi xem người kéo bè kéo lũ đánh nhau sao! Nói sau không phải còn có người bảo hộ ta sao?” Long Y Hoàng u oán nói. “Ai, đừng hồ nháo, vạn nhất những người đó ráp tâm bất lương, mục tiêu chính là người mà tới? Đừng làm rộn đừng làm rộn, trở về phòng đi!” Lang ly uyên dè dặt bả vai Long Y Hoàng, đem nàng hướng về trong phòng. “Tốt lắm, lang ly uyên,” Long Y Hoàng thanh âm khô phức thành nước lạnh, đưa lưng về phía lang ly uyên, tròng mắt cánh cửa trước mắt, chậm rãi đe dọa: “Ta chỉ cần một bước tiến vào cánh cửa này, liền tuyên cáo người cùng ta hoàn toàn xong rồi, ngày mai ta trở về Thái tử phủ, chúng ta trong lúc đó ngay cả làm bằng hữu đều không được phép!” Lang ly uyên cứng đờ. Quả nhiên, đối chứng bất đồng hạ bất đồng được, hiệu quả chính là tốt như vậy. Nửa khắc đồng hồ sau, ở biệt viện phía nam lầu các tầng cao nhất, hơn mười đạo thân ảnh đứng thẳng, bên ngoài rất tối từ từ sĩ vô danh đến trung tâm là xích nhiệm từ tuyền lang ly uyên Long Y Hoàng, rất hùng tráng Ở góc độ mái nhà nhìn xuống, xuyên thấu qua lần lượt rừng cây mặt điệp thay đổi, thực thấy rõ ràng ở cách đó không xa một số đông người mã, cùng với ở nhân mã chạy trốn một đạo thân ảnh bạch y, thân hình mảnh khảnh, tay trái ở vai phải, dính chường một mảnh đồ tươi, đang ở cố sức chạy trốn, thực ngốc trốn tránh phía sau âm khí. Ánh trăng phản xạ, Long Y Hoàng thực thấy rõ ràng trên mặt người nọ mặt nạ màu bạc, đột nhiên cảm thấy rất là quen thuộc. “Xích nhiệm,” lang ly uyên ôm chặt thân thể Long Y Hoàng, đột nhiên đối với xích nhiệm bên cạnh nghiêm thanh hạ mệnh lệnh: “Nếu ai dám đến Lôi Trì từng bước, giết!” Xích nhiệm vâng mệnh, nhưng thời điểm rời khỏi, Long Y Hoàng vrom cánh tay cán lại nàng: “Chờ một chút! Lang ly uyên, cứu người kia!” “Vì cái gì? Người biết hắn?” Lang ly uyên nghi hoặc nói. “Xem như biết đi, người trước đem hắn cứu, ta có lời muốn hỏi hắn.” tầm mắt Long Y Hoàng không có rời đi tên nam tử áo trắng kia, ánh mắt cùng ánh trăng giống nhau đều lạnh lùng. “... Xích nhiệm từ tuyền, đem người nọ mang lại đây, còn lại, giết không tha.” Lang ly uyên dùng nháy mắt, sau đó thay đổi mệnh lệnh. “Tuân lệnh, minh chủ.” Hai người trả lời, sau đó hai thân ảnh một đồ một tím như chớp hướng về phía trước, xích nhiệm động tác nhanh chóng mà nhanh nhẹn, vọt đến một số đông người ngựa, kiên định vạch ra một đường vô hình, ra tay không thấy ánh, không biết là âm khí cái gì, chỉ một khoảnh khắc, hàng nhân mã ầm ầm ngã xuống đất, người phía sau chạy nhanh dừng cương trước bờ vực, phía sau lại một tầng âm khí, người đang chạy thoát thân bị Từ tuyền cản đường, nhanh chóng diêm huyết đạo của hắn, sau đó đem thân thể hắn ôm lấy, đột nhiên biến mất tại chỗ, lại hiện ra tại trong đình viện ngân chỉ đình lan. Từ sĩ phía sau Lang ly uyên từng người nhảy xuống gặp huyết sa trường, ánh đao màu bạc lạnh thấu xương, đem người còn lại chém giết. Long Y Hoàng nhìn đến huyết tinh này, ngoài ý muốn một chút phản ánh cũng không có, lạnh lùng xem, sau đó lang ly uyên đem nàng dẫn đi, nàng muốn gặp người kia. Nếu, nếu nàng nhớ không lầm, người kia phải là người trước lần đầu tiên gặp Phượng Vũ Thiên, cái nam tử mang mặt nạ màu bạc! Từ tuyền đem người hôn mê bất tỉnh đặt trên đất, từng giọt máu rơi xuống đất, xích nhiệm đến bên cạnh thân thể của hắn, cùng nàng giống nhau động tác, ngôn ngữ: “Minh chủ, nhiệm vụ hoàn thành.” Long Y Hoàng thoát khỏi lang ly uyên một chút, bước nhanh đi đến bên cạnh người kia nửa quỳ xuống, không chút do dự vạch trần mặt nạ hắn... Sau đó kinh ngạc đến quên nói —— ngày! Nàng nên nói cái gì mới tốt... Thế nhưng, thế nhưng giống nhau như đúc, người trước mắt, rõ ràng là nam tử, chính là ngũ quan cùng dung nhan, lại cùng nhan phi giống nhau như đúc! Dưới ánh trăng nghiêng, móng lung chiếu sáng da tay của hắn, phẳng phát nguyệt sắc màu bạch ngọc, mày liễu giống như vẽ, mũi thẳng, môi mỏng nhắm chặt, phượng mắt vì tà... Mặc dù ngũ quan giống nhau, chính là, chính là so với nhan phi đẹp hơn trăm ngàn lần, khí chất nhu hòa, quả thực chính là hoàn mỹ kiệt tác! Bất quá trời sinh là nam tử, không khỏi đáng tiếc. Long Y Hoàng lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới Phượng Vũ Thiên cùng nàng nói qua cái tên kia, khuynh nhan, khuynh nhan thiên hạ, quả nhiên là tên thực chuẩn xác. Long Y Hoàng nhìn hắn xuất thần, nhất thời quên chuyện khác. Lang ly uyên rõ ràng đối với hành vi của nàng không hài lòng, sắc mặt phải nhiều khó coi có bao nhiêu khó coi, đi đến bên người người nọ, thực tức giận hừ hừ, lại nhìn Long Y Hoàng: “Hắn rất đẹp sao? Người nhìn lâu như vậy cũng nên nhìn đủ rồi chứ!”

Chương 40: Nỗi cơn ghen

Long y hoàng bỏ mặc thân ảnh Lang Ly Uyên đứng im như pho tượng nãy giờ, lại liếc mắt nhìn về phía người kia, đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, vươn nhanh tới đại lưng hắt lấy gì đó, nhìn lại, thu vào trong tay áo, sau đó vỗ vỗ tay đứng lên: “Xích Nhiễm, giúp ta mang hân vào phòng của ta, sau đó xử lý vết thương cho hân, nơi này mùi ẩm mốc quá nồng, ta ngủ không nổi nữa.” Lang ly uyên hồi lâu mới có phản ứng lại, Xích nhiễm cùng Tử tuyền mang thân thể người kia vào trong phòng nàng. Long Y Hoàng đi theo phía sau hai nàng. Lang Ly Uyên đột nhiên vọt tới chặn đường nàng, lúc này mới có phản ứng lại, kinh ngạc nói: “Người để hân ngủ trong phòng người? Vậy người ngủ ở đâu?” “Ta? Ta cũng ngủ ở phòng ta.” Long y hoàng ngẩng đầu nhìn hân, về mặt – ngây thơ... Khiến Lang ly uyên nổi trận lôi đình. “Người muốn sống chung với hân!” Lang ly uyên nổi trận lôi đình, hình tượng lập tức bị hủy diệt. “Có cái gì không thể? Chỉ cần là ta thích, ngủ cùng ai không sao cả a.” Long y hoàng liếc mắt nhìn chịu đựng cười, nhìn Lang ly uyên mặt từ hồng chuyển sang xanh rồi đen đỏ tới đỏ lui sắc mặt khó coi chuẩn bị muốn giết người diệt khẩu, rốt cuộc tuyên bố đầu hàng: « Tốt tốt, nói đùa, ta hiện tại nhìn thương thể của hân, khả năng buổi tối cũng khó ngủ, sao? Người cũng muốn tới? » “Hân là người thế nào? Đáng giá để người quan tâm vì hân? » Lang Ly Uyên ánh mắt nổi ngọn lửa nguy hiểm. “Hân a? Ta cũng không biết...” Long y hoàng thành thực – lắc đầu, sau đó kiên định vòng quan người Lang Ly Uyên vào phòng. Xích nhiễm đặt Khuynh nhan ở trên giường Long y hoàng, nhẹ nhàng cõng y phục dính máu của hân ra, từ tuyền khử thủ được, Long y hoàng đi tới bên giường, đột nhiên không lên tiếng ánh mắt đáng sợ chăm chú nhìn vết thương! Ngăn chặn lưu lại ám khí sâu như vậy xung quanh là vết máu đen, lộ ra biên giác sắc đen, đánh từ đầu xuống tới vai, không biết đã đâm vào sâu bao nhiêu. Thật là thị nữ rất tri kỷ, cần bản không đợi bất luận kẻ nào phân phó, cũng đã bung chậu nước rửa mặt tới, trên mặt nước là chiếc khăn lông màu trắng. Xích nhiễm lấy khăn lông, vận kiếm thủy, lau sạch vết máu còn đọng lại, đối mặt với máu chảy không ngừng kia, nàng một điểm thay đổi sắc mặt cũng không có, động tác xử lý vết thương rất lão luyện, nàng một tay giữ thân thể người nọ, tay kia cầm bộ phận âm khí, dùng tốc độ nhanh nhất rút ra... máu tươi tựa cánh hoa anh đào, từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào chăn đệm trên giường, tô lên thành đóa man châu sa hoa, bởi vì đau nhức, sắc mặt trắng nõn của Khuynh Nhan càng thêm trắng bệch, nhắm mi lại, thở hổn hển vài tiếng, cái đầu dài hơi rũ xuống, hô hấp dần trở nên dồn dập, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khước mỵ tuân lệnh nhân tâm quý (thề là câu này khó dịch). Xích nhiễm vứt bỏ ngân khí dính máu, dùng khăn lông che vết thương máu chảy không ngừng, từ tuyền kịp thời mang thuốc trị thương đến, thuốc trị thương nhanh chóng được bôi vào vết thương, máu rỉ rách chảy ra giống như dòng suối nhỏ dần dần cũng cầm lại, xích nhiễm lại mang băng gác tới, mang vết thương băng bó lại. Long y hoàng vẫn đứng ở bên cạnh nhìn, trầm mặc nhìn, nhìn chăm chú gương mặt tinh xảo của nam tử kia (Ồ!! Khuynh nhan là nam tử à??? thế đây có phải đam k ôi trời ơi!!), một mực vẫn nhìn không ra, Lang Ly Uyên bay tới phía sau nàng, bộ mặt hoàn toàn như bị bỏ mặc _ oán phụ nói: « Thương thành như vậy còn chưa chết, thật sự là mạng lớn ». “Nếu hân đã chết, Phượng Trữ Lan chắc chắn sẽ nổi điên? Thú vị... quả thật là tuyệt sắc- nghiêng nước nghiêng thành, cũng khó trách lại mê muội như thế. » Long Y Hoàng nhẹ nhàng đi ra, có chút bất đắc dĩ cùng thông khổ, nàng kéo trường y lên người, bản thân ngồi xuống, vén tóc _ lùa xoa trên trán Khuynh nhan bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng kia sang hai bên, tiếp tục quan sát mặt hân. Trắng nõn giống như cây hoa ngọc lan, khí chất ngọc khiết, môi tái nhợt, nhưng không cách nào làm ảnh hưởng đến sự ôn nhu trên gương mặt hân, cầm gậy gõ, tinh xảo tới cốt tủy. Lang ly uyên vô phương làm bầm lẫu bầu nhìn Long Y Hoàng khó hiểu, cũng đi tới bên giường, quét mắt qua người nọ, có lẽ là trong lòng đã có chút hiềm khích, chỉ cảm thấy người đó hình dạng cũng bình thường, cũng lười cất tiếng trước, chỉ là đứng một bên, cùng Long Y Hoàng nhìn hân. Miệng vết thương sau khi xử lý xong, Xích nhiễm cùng tử tuyền trái lại lui sang một bên đợi lệnh, Long Y Hoàng nhìn các nàng: « Các người vất vả rồi? Các người có thể nghỉ ngơi được rồi, mình ta chăm sóc hân là được rồi. » Các nàng ngửa đầu, thấy Lang ly uyên – gật đầu, lúc này mới từ từ lui xuống, Long y hoàng lại nhìn về phía Lang ly uyên: “Người không nghỉ ngơi sao?” “Ta không mệt, có quan hệ gì tới người không?” Lang ly uyên cười nói. “Vậy được rồi, người giúp ta trông hân, ta đi ngủ trước, có động tĩnh gì thì gọi ta.” Long y hoàng từ trên ghế đứng lên, đi tới giường bên cạnh, nghiêng người nằm xuống, nắm ngón tay khép lại gối lên sau đầu, dần dần ngủ say. Lang ly uyên thờ dài, mang chân ở bên cạnh tới nhẹ nhàng đắp cho nàng, lại xoay lại tư thế cho nàng sau đó mới yên tâm ngồi xuống ghế, nhìn chăm chú Khuynh nhan đến gần người. Ân... Nếu là hân dám đối với nàng có hành động gì quá thân mật, nhất định sẽ giết hân! Nhất định! Đột nhiên cảm giác được trong lòng an ủi không ít, Lang ly uyên bắt tay khừu tay gác mặt lên, mu bàn tay chống vào đầu, hai mắt cũng nhắm nghiền. Khi Lang ly uyên ngủ kiểu vừa ngủ vừa nghe ngóng, thấy có tiếng động, hân nhấc chân đứng lên, ánh mắt bỗng nhiên trợn to... Nhìn lại giường đã không thấy thân ảnh Long Y Hoàng đâu, người trên giường kia cũng không thấy tăm hơi. Mất từ mỗi bước nhanh đi ra cửa phòng, Lang Ly Uyên khẽ liếc mắt nhìn tới người đang ngồi trong đình viện kia, hờn dả nhỏ làm lướt thay đổi điểm thượng. Long Y Hoàng ngồi trên ghế nhàn nhã chơi, trước mặt nàng là một bàn hoa quả cùng thức ăn, Lang Ly Uyên ngăn người, lúc đang chuẩn bị xuống lầu, thì bất gặp một dao thân ảnh đang đi tới chỗ Long Y Hoàng, đột nhiên hấp dẫn chú ý của hân- Là người đã cứu hân qua. Long y hoàng ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh càng ngày càng gần nàng, đột nhiên cười một tiếng, tay phải hướng tới chỗ trống bên cạnh: “Mời ngồi.” Khuynh nhan đã quần áo chỉnh tề, tóc dài dùng lụa trắng buộc lại, mắt mỹ lệ có đám sương nhân nhạt, càng lộ ra vẻ tiêu tụy cùng thương tiếc, hân nhìn Long Y Hoàng, miệng khẽ nhấp nháy, yết hầu khô khốc khiến hân không thể nói, chỉ có thể gật đầu, sau đó ngồi xuống cái ghế cạnh nàng, chỗ bị thương cũng ngừng rỉ, vẫn không nhức nhích, khẽ cúi đầu, không nói. “Công tử là Khuynh nhan? Quả thật là tên danh phù kỳ thực.” Long y hoàng vẫn mỉm cười vạn năm không thay đổi, cầm lấy bình trà như muốn rót nước vào cái chén trước mặt hân, nghe nàng nói như vậy, thân thể đơn bạc của Khuynh nhan hơi cứng đờ, sau đó chậm rãi gật đầu. “Như vậy miếng ngọc bội này, chính của công tử?” Long y hoàng mang đồ để tới trước mắt của hân, Khuynh nhan bỗng nhiên trở nên kinh ngạc, sau đó sờ sờ đại lưng, cầm lấy miếng ngọc bội: “Đa tạ tiểu thư cứu giúp...” Thanh âm giống như nhu phi, không giống nữ tử, cũng không giống nam tử, (ừ thì ở giữa ý=)) nhưng cũng có phần dễ nghe. “Người có biết ta là ai?” Long y hoàng nghiêng đầu nhìn hân, đôi mắt đột nhiên có thêm vài phần thâm thúy, nàng tại sao lại ngay từ đầu mượn ngọc bội của Khuynh nhan, là bởi vì có điểm nhìn quen quen... Nếu như không phải miếng phượng loan ngọc nát rớt ra trước mắt mình của Nhan phi, nàng thực sự khó có thể tin nổi có miếng ngọc giống nhau như thế. “Thái tử phi.” Khuynh nhan nhìn thẳng Long y hoàng, lạnh nhạt thốt ra ba chữ. Long y hoàng cười càng thêm sáng lạn, sau đó bảo thị nữ từ bụng lên một chén thuốc đặt trước mặt hân: “Tốt lắm tốt lắm, không nói cái này trước, người bị thương không nhẹ, tạm thời ở chỗ của ta an dưỡng trước, hiện tại mau uống thuốc này trước. » Khuynh nhan nhìn thuốc trong chén, không nói gì, Long y hoàng suy nghĩ một chút: “Được, còn về phần Phượng Trữ Lan, ta rất nhanh sẽ thông báo với hân, xem hân tự mình chăm sóc người thế nào? » “Không! Không được cho hân biết!” Khuynh nhan nhanh chóng ngẩng đầu lên, cắt đứt lời nói Long y hoàng, dĩ nhiên có chút kinh hoàng. Lang ly uyên cứ như vậy đứng ở trên lầu nhìn hai người cười cười nói nói phía trước, chính là bản thân lại nghe không được nửa điểm cái gì... Sắc mặt chợt âm trầm, đột nhiên nhún người nhảy, chậm rãi đáp xuống trước mặt hai người, thanh âm lạnh như băng nói: “Như thế nào, ăn điểm tâm cũng không gọi sao?”

Chương 41: Lần đầu tiên ôn nhu

“Thấy người ngủ rất say, không dám gọi, cho nên trước hết đi ra ngoài, hiện tại đến đúng lúc, lại đây đi.” Long Y Hoàng một chút cũng không có cảm giác không tự nhiên, thực vui sướng mỉm cười nhìn lang ly uyên, hoàn toàn không có để ý thân thể của hắn bốn phía nguy hiểm đang tỏa ra, nhìn lang ly uyên ngồi xuống bên người, sau đó, tiếp tục quay đầu đối với khuyển nhan hỏi: “Vừa rồi chúng ta nói đến đâu?” Không đợi khuyển nhan trả lời, lang ly uyên đột nhiên lợi dụng ưu thế gần gũi, một phen ôm lấy thắt lưng Long Y Hoàng, nhẹ nhàng đưa vào lòng ngực của mình, dường như không có việc gì đem lời của nàng đánh tan, lấy cớ đường hoàng: “Nhìn người không có ăn cái gì cả, muốn ăn cái gì, ta gấp giúp người.” Long Y Hoàng vươn tay muốn duy trì khoảng cách hai người, cố sức nghiêng đầu đi nhìn về mặt Khuyển Nhan đang không hiểu gì: “Ta...”. Không đợi nàng nói hết chữ “Ta”, lang ly uyên đem một khối điểm tâm bay nhanh nhét vào miệng của nàng, ngăn chặn lời nàng, về mặt quan tâm tươi cười: “Ăn trước một chút đi, bằng không lát nữa bụng lại đau.” Long Y Hoàng bị điểm tâm thỉnh thoảng đưa đến làm ngẹn, gian nan nuốt xuống lúc sau bắt đầu ho khan, lấy tay lau lau miệng sừng sộ, nhìn lang ly uyên: “Người làm gì, muốn đem ta hại chết!” Lang ly uyên vẫn là vẻ mặt tươi cười, mang theo quan tâm sâu sắc, lấy tay phải rót một chén trà, sau đó đưa tới trước mặt Long Y Hoàng: “Nhìn người, như thế nào như vậy không cần thận, bị ngẹn rồi đi? Trước uống nước đi.” “Có chuyện cứ việc nói thẳng! Không cần luôn làm hành động không hiểu ra sao đó!” Long Y Hoàng không kiên nhẫn đẩy tay cầm chén trà của lang ly uyên ra, chén trà bị ngoại lực tác động, đột nhiên nghiêng, chất lỏng bên trong toàn bộ nghiêng nhào đổ trên người Long Y Hoàng. Long Y Hoàng sùng sốt, lấy tay nhanh chóng vẩy đi nước trà nóng, tức giận nói: “Lang ly uyên! Người xem chuyện tốt người làm!” “Hắc... bản không sao đâu, trở về đổi váy thì tốt rồi.” Lang ly uyên phun một hơi dài, thuận thể đem Long Y Hoàng ôm lấy, trước khi đi liếc mắt một cái, bị trạng thái lộng mòng trước mắt của khuyển nhan, coi rẻ nói: “Thật sự thật có lỗi, hiện tại chúng ta phải rời khỏi một chút, ngại thỉnh tự tiện.” “Chỉ ướt một chút, không cần thay quần áo cũng không nghiêm trọng đâu...” dư âm lời nói của Long Y Hoàng còn đang lượn lờ tại chỗ, nhưng lang ly uyên cũng không nghĩ muốn ở lại hơn nữa khác, bước nhanh chạy lấy người. Hắn đem Long Y Hoàng ôm tới phòng, sau đó lấy tay đóng cửa lại, Long Y Hoàng lệch đầu nhìn hắn, tựa tiểu phi tiểu: “Này, người không phải nhỏ mọn như vậy chứ! Ta cùng hắn cũng không phải là rất quen thuộc.” Lang ly uyên đột nhiên xoay người sang chỗ khác, vài bước đem Long Y Hoàng bức lui đến bên tường, cánh tay dè hai bên của Long Y Hoàng, đem nàng khóa chặt, lang ly uyên trên đầu mây đen nổi đình: “Ta là không quen nhìn người đối với người khác tốt như vậy, Nhìn. Không. Quen!” “Thật sự là... Một đại nam nhân, lòng dạ so với nữ nhân còn hẹp hòi.” Long Y Hoàng không ngừng thối lui cơ thể mình, buồn cười nói: “thời điểm người cùng người đàn ông khác bên nhau, ta không phải hào phóng như vậy.” Lang ly uyên kìm hãm cánh tay gây trở ngại của nàng, nghiêng mặt, chậm rãi cúi đầu hôn nàng. “Người ta là danh hoa có chủ, ta làm sao có thể tùy tiện hái?” Long Y Hoàng đưa tay ra, ngăn môi lang ly uyên, sau đó chậm rãi rời ngực hắn, đột nhiên tươi cười sâu không thấy đáy, nàng chỉ để ý để ý áo ngoài: “Ta chẳng qua là hiểu biết hiểu biết thôi, người lại mãi mãi cảm như vậy.” “Danh hoa có chủ? Người...” Lang ly uyên thân thể cứng ngắc, đột nhiên nói không ra lời. “Hắc... Người ghen tị bộ dáng không biết có bao nhiêu đáng yêu đó,” Long Y Hoàng nhẹ nhàng thoáng ôm cổ hắn, tươi cười lại âm thầm đi, chậm rãi nhắm mắt lại: “Nhưng lang ly uyên,? ta có phải đòi hỏi ở lòng người quá nhiều. Kết quả... như thế nào đây, đến lúc chúng ta chia lìa, lại sẽ biến thành thế nào?” “Sẽ không chia lìa, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người, trừ phi người bỏ ta, bằng không ta sẽ vẫn quấn quýt lấy người.” Lang ly uyên đột nhiên có chút kinh hoàng ôm ngược nàng: “Y hoàng, chúng ta không nói những điều đáng sợ như vậy nữa.” “Nhưng... Lấy thân phận hiện tại của ta và người, có năng lực cùng một chỗ bao lâu? Hơn nữa, lang ly uyên... Người cùng ca ta rất giống, ta không thể đối với người nảy sinh tình cảm nào ngoài huynh muội... Thực xin lỗi.” Long Y Hoàng cúi đầu, cắn chặt môi, che giấu đi hai mắt. Lang ly uyên nhẹ giọng mắng nàng, cũng không rõ này lời nói cự tuyệt rõ ràng mà buông tha cho hoặc là dao động: “Không quan hệ, ta chờ người.” Long Y Hoàng trầm mặc, lang ly uyên buông nàng ra, giữ chặt tay nàng, liền đi ra ngoài: “Không phải nói tìm người kia còn có việc sao? Vậy nhanh lên đi nói đi, đừng làm cho người ta đợi lâu.” Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng bởi vì ngược sáng, mặt lang ly uyên nghiêng đi chỉ nhìn thấy rất mờ mờ lung lung, nàng thấy không rõ lắm là về mặt gì. Nhìn thấy hai người lần thứ hai trở về, khuyển nhan băng bó miệng vết thương đứng lên: “Đa tạ cô nương cứu mạng, nhưng hiện tại khuyển nhan vẫn có chuyện quan trọng trong người, không tiện ở lâu, ngày khác nhất định sẽ báo đáp ân huệ của cô nương.” “Đi? Người hiện tại trong người trọng thương, có thể đi tới chỗ nào chứ? Vạn nhất nửa đường gặp được cừu gia, người có mấy cái mệnh có thể dùng đến hay nói giỡn?” Long Y Hoàng nghiêm túc nói: “Liên ở trong này nghỉ ngơi đi, thực an toàn, ta sẽ bảo toàn tánh mạng của người.” “Kỳ thật, nếu ta hẳn có ý muốn rời đi, ta cũng có thể phái người bảo hộ hắn.” Lang ly uyên về mặt thôi thúc xen mờ mờ vào. “Khỏi bầm chủ thượng, ngoài cửa có một đám người khí thế mạnh mẽ, nói muốn vào tìm người.” Xích nhiễm vô thanh vô tức xuất hiện, đánh vỡ cục diện xấu hổ: “Đã có mấy người bị các nàng đã thương, nói là nhất định phải tiến vào để hỏi rõ ràng.” Long Y Hoàng nhìn ra hướng cửa lớn, thanh âm tranh cãi âm ỉ ẩn truyền đến, sau đó nhìn lại khuyển nhan, sắc mặt của hắn bỗng nhiên trắng bệch. Cuối cùng Long Y Hoàng nói: “Nói các nàng cho vào, ta nghĩ, ta hẳn là đoán được là ai.” “vâng” Xích nhiễm lui ra, lang ly uyên thuận miệng nói tiếp: “Ai vậy?” “Nếu không sai, phải là phượng trĩ lan.” Long Y Hoàng ánh mắt không tranh rời đi mặt khuyển nhan, lang ly uyên ngăn ra, buông tay nàng ra: “Ta đây về trước, thật sự là không có tiện thấy hắn.” Long Y Hoàng gật đầu. Khuyển nhan đứng ở tại chỗ, nín thở không nói, cúi đầu. Quả nhiên, không quá nửa khắc đồng hồ, phượng trĩ lan mang theo một đội nhân mã hùng hổ hướng nàng áp chế, phượng trĩ lan đi đầu cười lạnh, trong lúc đó thanh âm quanh quẩn ở đại viện: “Long Y Hoàng, nhĩ hảo đại mặt mũi, thế nhưng ngay cả ta muốn tiến vào gặp người đều phải trải qua thông cáo!” “Ta gặp khách quan trọng, cho nên không có để ý là người, thật sự là thất lễ...” Long Y Hoàng khẽ cười một tiếng, hỏi đáp: “Như vậy Thái tử điện hạ có ý đến thăm, chưa đặt chân vào lãnh cung, lại có dụng ý gì?” “Ta là tới hỏi người, ngoài sân có một đường vết máu, vì sao vừa đến gần chỉ đình lan liền... Nhan...” Phượng trĩ lan ánh mắt tùy ý hướng quét tới bên cạnh Long Y Hoàng, đột nhiên dừng lại, trước sau ngữ khí cùng lời kịch ông nói gà bà nói vịt, kinh ngạc đến thất thố. “Chúa, chủ thượng.” Khuyển nhan chậm rãi nghiêng người quay mặt về phía phượng trĩ lan, cúi đầu, thanh âm thấp đến cơ hồ nhận không ra, giấy tiếp theo, phượng trĩ lan lập tức vọt tới trước mặt hắn, vạn phần khẩn trương bắt lấy tay hắn, hoàn toàn quên vật bên người: “Người tới hôm qua như thế nào lại xúc động như vậy! Thế nhưng tự mình đi chấp hành nhiệm vụ! Người có biết hay không thiếu chút nữa đem ta hù chết!” “Thực xin lỗi, chủ thượng.” Có lẽ là hành động phượng trĩ lan ảnh hưởng đến miệng vết thương của hắn, khuyển nhan âm thầm nhủ mi, nhưng phượng trĩ lan đối với hắn hẳn cảm hơn một ngàn vạn lần, một chút liền nhìn thấu không đúng: “Người bị thương! Hồn đàn! Ta sẽ không bỏ qua những tên kia!” “Đừng vậy, là Thái tử phi cứu thuộc hạ, bằng không thuộc hạ đã sớm mất mạng...” Khuyển nhan thanh âm vốn liền nhu nhược, lần này, càng khiến cho phượng trĩ lan mảnh liệt đau lòng, hắn ngẩng đầu nhìn Long Y Hoàng, không nói gì, lại nhìn khuyển nhan, ôn nhu mở miệng: “Chúng ta trở về, ta sẽ tìm thầy thuốc tốt nhất chữa thương cho người.” “Vâng” Khuyển nhan chậm rãi gật đầu. Phượng trĩ lan lời kéo hắn đến chỗ cư ngụ, đi đến một nửa, đột nhiên ngừng lại, xoay người sang chỗ khác, lần đầu tiên không có thịnh nộ cùng chán ghét như vậy, chỉ có niềm vui mừng sau tai nạn cùng một chút cảm

kích. Hắn lần đầu tiên đối với Long Y Hoàng ôn nhu như thế. Hắn nói: “Cảm ơn người... Long Y Hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Quyến luyến

“Thật khó có dịp được thái tử diện hạ nói cảm ơn.” Long Y Hoàng cười cười nói: “Nếu như hắc chết, người có lẽ sẽ diện lên mặt, mà ta lại không muốn chăm sóc cái người điên cả đời, cho nên ta mới cứu hắc, người không cần cảm kích.” Phượng trử lan nhìn sang chỗ khác, dè dặt ôm lưng Khuyên Nhan, giống như đang che chở cho trân châu bảo ngọc vậy, từ từ mang hắc rời đi. Nhìn bọn họ rời đi, Long y hoàng mới quay trở về phòng, nhưng là Lang Ly Uyên này giờ vẫn không thấy bóng dáng, mặc cho nàng đã tìm kiếm khắp mọi nơi, Lang ly uyên đó phảng phất như gió đến rồi đi không thấy tăm hơi. Long Y Hoàng đã hỏi Xích Nhiễm cùng Từ tuyền, các nàng đều lắc đầu, nói bản thân cũng không biết, vì chuyện này đã khiến Long Y Hoàng buồn bực cả một ngày. Hình như ngạn chỉ đình lan kia không hiểu có lực hấp dẫn đến đâu, hết nhóm người này đến nhóm người khác, trong hai ngày sau khi Lang Ly Uyên mất tích, hoàng hậu tự đứng tới thăm, theo sau nàng là cả một hàng dài thuộc hạ, ở giữa là một cỗ kiệu màu vàng hoa lệ, một đoàn ngạn chỉ đình lan đều ở đây oanh oanh liệt liệt, mí mắt Long y hoàng trước khi biết tin thì liên tục nháy, sáng sớm ngồi đã thấy bất an, không hiểu sao lại cảm thấy phiền lòng. Rồi điều gì đến cũng phải đến, ngay khi vừa biết tin, Long Y Hoàng liền chạy tới cửa nghênh đón Hoàng hậu nương nương, nhìn hàng dài thủ hạ trước mắt, cỗ kiệu màu vàng, dây màu vàng, một cung nữ ngan vẹn tao nhã đầy sa mạn hai bên kiệu, bên trong một mảng hào quang bảo thạch long lanh, bộ móng vuốt châu tròn ngọc sáng được bảo dưỡng cẩn thận từ bên trong vườn dài ra, giới chỉ cùng thủ trạc được cài trên tóc đầy tinh xảo rực rỡ muôn màu, một tên trang phục thái giám hoa lệ với vàng đi tới bên cạnh, đỡ bộ móng vuốt vừa nhìn cũng biết rất xa xỉ kia, từ từ đỡ người ở bên trong đi ra. Người đi ra kia kì thực diện bộ trang phục vô cùng sắc sảo lóa mắt, từ đầu tới chân một mảnh kim quang lóa loẹt, mũ phượng màu vàng, bộ kim điều, trường bào màu vàng, trang sức màu vàng... Phòng đoán sau này Long Y Hoàng không bao giờ muốn nhìn thấy màu vàng nữa. Thấy nhân vật chính đã giá lâm, nàng hạ thấp người tinh an: “Cung nghênh mẫu hậu.” Phượng nhãn lợi hại của hoàng hậu, nhanh chóng đánh giá đình viện phía sau Long Y Hoàng, sau đó chính mình đến đỡ thân thể Y Hoàng: “Miễn lễ, miễn lễ, đều là người nhà cả.” Hoàng hậu nhẹ nhàng kéo tay Long y hoàng, ánh mắt vẫn đang không muốn dời ngạn chỉ đình lan, nói: “Đưa bốn cung vào xem.” “Vâng” Long y hoàng đến thờ mệnh cũng không dám, cùng hoàng hậu đi vào đình viện, nàng quay đầu lại đi, nhìn Xích Nhiễm cùng Từ Tuyền phía sau lãnh nhục băng sương, hơi nhíu mi có chút lo lắng. Ngự lâm thị vệ phía sau cùng cung nữ đi theo động tác có chút gượng gạo, đi nhanh đến dàn hàng ra hai bên đường trải đá xanh kia, đợi phân phó mệnh lệnh, Long Y Hoàng đi theo sau hoàng hậu, một mực nhìn hoàng hậu không ngừng đánh giá Ngạn chỉ đình lan, Biệt viện của mình. “Không tệ quả thực không tệ, đáng tiếc là đi quá xa, hơi cũ nát một tí, nhưng tiết kiệm được là chuyện tốt, bất quá, người hiện tại là thân phận thái tử phi, ở nơi keo kiệt, cũ nát thế này cũng không sợ người ngoài chê cười.” Hoàng hậu bỗng nhiên cười lạnh, Long y hoàng bỗng nhiên nổi da gà, hoàng hậu tiếp tục nói: “Sau này, biệt viện như thế, người nên tìm người sửa chữa lại, tránh để người ngoài đồn đãi chuyện nhảm.” Long y hoàng hiểu tại sao hoàng hậu hiện tại lại nổi cơn thịnh nộ như vậy, nàng hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng – phản bác: “Nhi thần chỉ là ở tạm thời vài ngày, không cần phải xa hoa như vậy, như vậy cũng tốt rồi mà.” “Chính là thân phận của người thì không giống, không chỉ là quốc mẫu tương lai của Huy quốc, mà còn là Quận chúa của Huyền quốc, mọi hành động lời nói của người đều được mọi người trong thiên hạ theo dõi, vô luận làm chuyện gì cũng không thể chỉ lo đến cảm xúc của bản thân.” Thanh âm lạnh lùng của hoàng hậu, nàng đi vài bước tới thạch bàn phía trước, ngồi xuống cái ghế đá cạnh đó, nhẹ nhàng thở dài, tay Long Y Hoàng bây giờ vẫn còn đang nắm chặt “Ta biết, người muốn lấy thân mình cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm, chính là không biết lúc đầu còn tưởng người bị thái tử đánh vào lãnh cung, cho nên có bất cứ chuyện gì, đều phải nhìn toàn diện, không cần để ý đến hạng tiểu nhân khác.” “Cái chỗ này mặc dù tốt, mặc dù tự do, nhưng là nếu người ở lâu, chỉ cần trên người của người vẫn còn giữ được giọt máu của hoàng thất, người cũng vẫn có thể bị trói buộc trong hoàng thất, biết là đối với người như thế thật không công bằng, nhưng đó là chuyện không thể tránh được... ta tới thăm người một chút, nhân tiện nhắc nhở người, nhiều nhất là ở thêm hai ngày nữa, sau đó phải lập tức hồi cung.” Hoàng hậu nghiêm túc nói, Long Y Hoàng sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch, nàng cắn môi. “Dạ vâng. Nhi thần hiểu.” Hoàng hậu nhìn ánh mắt cô đơn của Long y hoàng cô đơn, trong lòng có chút không đành lòng, nàng vỗ vỗ mu bàn tay Long Y Hoàng an ủi nói: “Y Hoàng... bốn cung có thể hiểu được tâm tình hiện tại của người, bất quá, đây là việc liên quan đến tính mạng của người, ai kêu người lấy vào bậc đế vương, có rất nhiều việc không thể ích kỷ nghĩ cho riêng mình, nhưng là lại không thể không bỏ qua... Người hiện tại vẫn còn quyền luyến cái gì ở nơi này sao?” Long y hoàng nhìn Xích Nhiễm cùng Từ Tuyền một mực yên lặng không lên tiếng, gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không, không có...” “Vậy là tốt rồi, người không nên có quá nhiều ràng buộc, nên cắt đứt, như thế sẽ không còn gì vướng bận, người trong hai ngày này hãy thu dọn mọi thứ, Bốn cung sẽ phái người tới đón người, lúc rời đi yên lặng, nhưng lúc trở về, cũng không thể quá tùy ý, tránh có nhiều lời bàn tán, muốn một lần ngăn chặn nhất định phải bằng hành động.” “Nhi thần, hiểu...” Thanh âm Long y hoàng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, mãi đến hoàn toàn nghe không được. Hoàng hậu ở tới tận xế chiều, cùng nói chuyện với nàng ở trong phòng rất lâu cũng có rất nhiều chuyện để nói, hoa ở trên bờ sông cũng đều bị ngắt hết, hoàng hậu nói: “Năm đó ta may mắn đã từng gặp qua mẫu thân của người Dục Vương Phi, nàng thật là một nữ tử không tầm thường, nàng có bản lĩnh cùng cá tính như vậy, không cần tốn nhiều sức lực cầm quyền hậu cung, tung hoành thiên hạ, đích thực là không ai sánh bằng... Bốn cung tin tưởng, người nếu là nữ tử ruột thịt của Dục Vương phi, chắc chắn cũng được truyền lại bản tính của nàng, việc xử lý hậu cung nhất định không quá khó khăn, người hiện tại cần phải thích ứng, tương lai mới có thể đối phó với những thay đổi bất thường của cung đình.” Long y hoàng mặc dù gật đầu, nhưng là nàng thật sự rất muốn nói, bản thân mẫu thân cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, nàng chỉ là một mực yêu phụ thân, không đành lòng khiến phụ thân tổn thương bất cứ điều gì, mới có hành động cực đoan như vậy, cầm quyền hậu cung? Nàng chưa bao giờ làm. Tung hoành thiên hạ, nàng không quan tâm, nàng chỉ mong muốn, cả nhà mình bình an vô sự, yêu trọng phụ, chấp tử chi thủ, sống đến bách niên giai lão.... Sau đó, mẫu thân nàng mới chỉ đánh nàng có ba cái nhưng chưa bao giờ bắt nàng thôi bản tính tiểu quý nghịch ngợm... Long Y Hoàng muốn nói, nếu như, người nàng yêu chính là Phượng Trử Lan, thì hành động của nàng cũng sẽ không giống với mẫu thân, nhưng là nàng và Phượng Trử Lan, đến người xa lạ cũng không bằng. Hoàng hậu trước khi đi, mới nói tới vấn đề mẫu chót, đôi mắt u sầu của nàng đột nhiên có tia sát khí hung ác hiện lên, nhìn Long Y Hoàng rồi lại bình tĩnh: “Sườn phi của thái tử, cái nữ nhân gọi là Nhan phi, là mang thai thật?” Long y hoàng đầu tiên sửng sốt, không rõ tại sao hoàng hậu đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhưng là cũng gật đầu: “Là, bất quá...” “Tại chính cung có tin tức trước, thiếp phi mang thai trước? A, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra... Người biết tại sao chưa bao giờ có không? Coi như là ngoài ý muốn cũng tốt, chuyện thiếp phi mang thai trước chính phi nếu có, thì cũng chưa từng có hài tử nào trụ được, còn cái này ngoài ý muốn sao? Liệu có ai quan tâm không?” Hoàng hậu bỗng nhiên cười lạnh, Long Y Hoàng muốn mặc thêm y phục mùa đông, nàng kinh ngạc khi hiểu ra ý tứ trong lời nói của hoàng hậu. “Chính là mẫu hậu, Na dù sao cũng là...” “Mặc kệ là cái gì, chính cung muốn bảo trụ địa vị, nhất định phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì, Y hoàng, Bốn cung hiểu người tâm địa thiện lương, chính là nếu như người không dám

động thủ, Bồn cung sẽ thay người động thủ, tóm lại, hài tử của Nhan phi, không thể lưu! Nếu không có hài tử để xem nằng có dám hành động bừa bãi không! Mà người phải nhanh nhanh cố gắng.” Hoàng hậu vô cùng nghiêm túc nhìn Long Y Hoàng, Y Hoàng bỗng nhiên ngẩn ra nói không ra lời. Sau khi Hoàng hậu rời đi đã lâu, Long Y Hoàng cũng không có ý định đi thu dọn đồ đạc, một mực ngăn người ngồi ở trước cửa sổ, không biết qua bao lâu, nằng mới đi ra khỏi phòng, mà Xích Nhiễm cùng Từ Tuyên, một mực canh giữ ở cửa, chưa từng rời đi một bước. “Xích nhiễm, người thành thật nói cho ta biết, Lang y uyên cuối cùng đã đi đâu?” Nằng bình tĩnh vô cùng nhìn Xích nhiễm. Mới vừa rồi nằng cùng hoàng hậu nói chuyện Xích nhiễm nghe được rất rõ ràng, nằng do dự một chút, đột nhiên tỏ ra quyết tâm: “Mình chủ hân vừa nhận được tin, mình vô lâm xảy ra chuyện, cho nên hân phải trở về giải quyết... Hân không hi vọng ngài lo lắng, cho nên mới không nói cho ngài biết.” Xích nhiễm đối diện với Từ Tuyên đang mở to hai mắt, nhưng là không dám nói gì. “Nha.” Long y hoàng lạnh nhạt ứng một câu, xoay người trở về phòng, để lại Xích nhiễm cùng từ tuyên hai mặt nhìn nhau. Hai ngày sau, nằng đơn giản thu thập xong quần áo của bản thân, lẳng lặng ngồi trong phòng chờ tin tức, mà trong hai ngày này, nằng cũng chưa có một lần gặp lại Lang Ly Uyên. Đứng ở tầng cao của đình viện, ở phía xa xa là một đội nhân mã triều đình theo hướng ngạn chỉ đi nhanh tới, vung lên vô số khói bụi phía sau, nằng nhìn thấy đoàn nhân mã, nhìn lại không thấy tin tức Lang Ly Uyên nằng trở vào phòng, cảm thấy có chút cô đơn, ở bên cạnh nằng là Xích Nhiễm cùng Từ Tuyên cũng lòng như lửa đốt, các nằng không biết phải làm thế nào... Nếu Lang Ly Uyên biết Long Y Hoàng rời đi, hân nhất định sẽ liều lĩnh chạy tới, chính là, nếu hân liều lĩnh chạy tới... trong Minh Võ Lâm nhất định sẽ lại có đại loạn, vì thế nằng không muốn nói tin tức kia cho Lang Ly Uyên biết. Long y hoàng nhìn hành lý của mình đơn giản đến không thể đơn giản hơn, đột nhiên cười một tiếng: “Xích nhiễm, nếu người có gặp Lang Ly Uyên, thì chuyển lời từ biệt của ta tới hân, ta đi.” Xích nhiễm từ từ hạ thấp người, nói: “Vâng.” Long y hoàng cầm hành lý đi tới cửa ngạn chỉ, người tới đón nằng cũng đã từ trên xe ngựa xuống... Nhưng cũng khiến nằng rất khiếp sợ. Đón nằng nhất định không thể có khả năng là Phượng Trữ Lan. Phượng Trữ Lan đi tới trước mặt nằng, lần đầu tiên yên bình như thế: “Ta tới đón người.” “Mặt trời hôm nay hình như mọc từ đằng tây.” Long y hoàng lạnh nhạt cười một tiếng. “Đây là chủ ý của mẫu hậu.” Phượng Trữ Lan nói. “Vậy người cứ như vậy phục tùng mệnh lệnh của nằng sao?” Long Y Hoàng cũng dừng lại cước bộ, đối diện với hân tại đình viện. “Người đặc cứu hân.” Phượng Trữ Lan đột nhiên đáp lại câu hỏi của Long Y Hoàng. “Sau đó sao?” Long y hoàng truy nguyên. “Ta phải báo đáp người.” “Nha.” Long y hoàng lên tiếng, không nói gì thêm, từ từ đi ra đình viện, thẳng hướng xe ngựa đi tới. Phượng Trữ Lan nhìn thoáng bốn phía, cùng đứng tại chỗ hai người Xích Nhiễm cùng Từ Tuyên, rồi đi theo phía sau nằng lên xe ngựa. Không biết là ai ra lệnh, đội ngũ từ từ quay đầu, trở về bằng con đường vừa tới. “Lệnh bẩm báo mình chủ thế nào?” Từ Tuyên đội ngũ đã đi xa rồi, hỏi. “Không... Cũng đã hết sức giấu giếm tin tức rồi, đội mình chủ xử lý xong báo cũng không muộn... Đừng làm cho hân phân tâm.” Xích nhiễm đáp. “Sao! ta đã hiểu.” Xe ngựa bởi vì con đường gồ ghề mà xóc lên xóc xuống, tua cờ ở đầu cũng vì thế mà bay tán loạn, Long Y Hoàng tựa vào trên vách, ngẫu nhiên đẩy hai bên rèm cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, chính là yên bình hoang sơ. “Thương thế của hân đã tốt hơn chưa?” Đột nhiên nằng không đầu không đuôi hỏi ra một câu, Phượng Trữ Lan hơi khó hiểu, lập tức phản kháng lại, Long Y Hoàng đang nói tới Khuynh Nhan. “Khá.” Hân đáp. “Àn, hân lớn lên rất đẹp, so sánh với nữ tử thông thường phải đẹp hơn rất nhiều, tính cách thật dịu dàng thật tôn quý.” Long Y Hoàng để rèm cửa xuống, nhắm mắt dưỡng thần. Phượng Trữ Lan có chút không tin nhìn nằng: “Người... Chẳng lẽ người không tò mò sao?” “Tò mò cái gì? Tò mò người cùng hân trong lúc đó chắc chắn là đang tình tự với nhau? Ta còn không còn biến thái đến mức nhìn coi bí mật người khác.” Long Y Hoàng có chút khinh thường hừ nhẹ. “Ta nghĩ người sẽ rất phản cảm với loại người như thế... Nam nhân yêu nhau, có rất ít người có thể chấp nhận được, mà hết lần này đến lần khác người bị trượng phu đối xử tệ bạc, ra sức đoạn tuyệt.” Phượng Trữ Lan nhìn chằm chằm Long Y Hoàng, hy vọng sẽ có được đáp án. “Yêu thì yêu, lo lắng nhiều làm gì, chuyện gì mà không thể... Hơn nữa nam nhân yêu nhau, ta cũng không phải thấy lần đầu, so sánh chuyện tình sâu sắc của người và Khuynh Nhan ta cũng gặp qua, còn chuyện gì ta không chịu được?” Long Y Hoàng thanh âm dần dần nhỏ đi. “Nghe Vũ Thiên nói, ca ca của người cũng là...” “Cũng giống với tình huống của người, cho nên các người có yêu như thế nào, không cảm lo lắng đến cảm nhận của ta, cũng không cần lo ta sẽ hủy diệt thanh danh của hân.” “...” Phượng Trữ Lan không nói. “Phượng Trữ Lan, ta cũng không yêu cầu xa vời cái gì, người yêu ai đối với ta cũng không có chuyện gì, ta cũng không can thiệp, chính là ta hi vọng quan hệ của ta và người không nên quá căng thẳng, cứ nhàn nhạt như vậy là tốt rồi.” Phượng Trữ Lan đột nhiên cảm môi: “Ta thật có lỗi với người.” “Người không làm gì có lỗi với ta, người người yêu không thể trở thành chính cung, tâm tình đó ta có thể hiểu được.” “Ta nói chính là... chuyện của hài tử, là ta quá nóng vội.” Long y hoàng ngón tay trên đùi đột nhiên khẽ nắm lại, mắt vẫn nhắm nói: « Không sao, trong bụng Nhan phi vẫn còn, người chỉ cần bảo vệ tốt hân, đối với ta cũng là an ủi. » Phượng Trữ Lan cười đến thoải mái: “Long y hoàng, nếu như không phải tại đám cưới, ta nghĩ chúng ta cũng là bằng hữu tốt.” “Àn.” Long y hoàng quay đầu sang chỗ khác, vẻ mặt vừa rồi đã biến mất, ngủ say, không hề nói thêm câu gì. Đi một mạch tới trước haonfg cung, nhà giam này thật lớn mà hoa lệ, nằng liền như vũ được bị tước mũ phượng, không còn cơ hội choa liêng, bay nhảy. Trong nháy mắt nằng khẽ nhắm mắt lại, hình ảnh trong đầu đột nhiên hiện ra... Dĩ nhiên, dĩ nhiên quuyền luyện nằng như thế. Đến lúc nào, mới có thể gặp lại. Trở lại đông cung, hoàng hậu lập tức phái người tới đưa tin, nói muốn tổ chức yến tiệc, Phượng Trữ Lan, còn có Nhan Phi một người đều không thể thiếu. Bên trong phòng hoa lệ, rộng rãi, vẫn yên tĩnh dị thường, Long Y Hoàng ngồi trước bàn trang điểm, phía sau là vài thi nữ, hồi lâu, Oanh nhi cũng tới giúp nằng trang điểm, sau đó làm đẹp bằng vô số bộ trang sức hoa lệ. Long y hoàng bây giờ là mỹ lệ, là kinh hãi, là cô đơn. Nằng mang ra một cái hộp, mở ra, cây trâm Hồng Liên mà Lang Ly Uyên tặng nằng vẫn ở đó, Long Y Hoàng do dự hồi lâu, cuối cùng là có chết cũng không muốn tổn thương nó, từ từ để lại chỗ cũ. Cắt đứt... Nên cắt đứt không còn gì cả, sứ mạng của nằng, không thích hợp quuyền luyện mấy thứ này... cũng không có tư cách gì lưu luyến. Long y hoàng đứng dậy, giã ra song chương, hai tên thi nữ tiến lên, cởi áo khoác ngoài cho nằng, thay trường bào tú phượng màu vàng vào. Yến tiệc... Hoàng hậu cuối cùng là muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cầm cung

edit: Âu Dương Nhượng Thần Trang điểm xong, hai cung nữ rất ăn ý tránh về hai bên Long Y Hoàng, khoảng giữa lộ ra lối đi, Long Y Hoàng từ trên ghế đứng lên, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, theo con đường mà cung nữ tránh đi ra ngoài. Theo cước bộ lần vẩy phía sau chậm rãi tung bay giống như cánh hoa hé nở. Ra phòng, Long Y Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong khuynh thiên uyển Nhan phi phục sức hoa mỹ lại rộng thùng thình, rất lâu không gặp người cũng lộ ra vẻ dầy dả, có lẽ là mang thai, lộ ra vẻ mệt mỏi so với người khác. Nằng nhìn Long Y Hoàng, hơi hơi gọi lên khoe miệng, thoáng hạ thấp người, xem như hành lễ. Long Y Hoàng chỉ mỉm cười, sau đó gật gật đầu, trong mắt một mảnh mờ mịt, làm người ta đoán không ra đang nghĩ gì. Phượng Trữ Lan lúc này đây đặc biệt chăm chỉ, đã ở trong xe ngựa bên ngoài Thái tử phủ chờ từ sớm, nhan phi không có nhiều lời, lên xe ngựa cùng hân, Long Y Hoàng thì lại ngồi ở một chiếc xe ngựa khác. Không bao lâu, đội ngũ khởi hành thật dài, oanh oanh liệt liệt càn quét qua phố, thẳng đến hoàng cung. Long Y Hoàng sờ sờ trên chiếc nhẫn ở ngón tay mình, sau đó lấy tay vỗ vỗ ngực có một cảm giác khó hiểu, hơi hơi nhíu mi. Dự

cảm không tốt... Lúc này, ý đồ hoàng hậu chỉ sợ không phải đơn giản như vậy. Tối hoàng cung, dựa theo lệ thường, đầu tiên là đến thỉnh an Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, sau đó là nói chuyện đơn giản, Long Y Hoàng vẫn bình tĩnh, hoàng hậu cũng nhìn nàng cười, tựa hồ như cố ý, hoàng hậu khi thấy Nhan phi, luôn xem nhẹ nàng, xem nhẹ nàng, nhan phi có chút bất an, nhẹ nhàng lấy tay đặt ở trên bụng. Phụng trử lan ở bên cạnh nhẹ nhàng cầm tay nàng, giống như đưa cho nàng một ít sức mạnh. Quả là... Nhan phi cùng khuyển nhan bộ dạng giống như vậy, phụng trử lan ngay cả đối với một thể thân đều tốt như vậy, huống chi là đối với Khuyển nhan chứ? Trước gia yến, hoàng hậu lôi kéo Long Y Hoàng ra phía sau ngự hoa viên du ngoạn, hai người thân mật tựa như mẹ con, đêm phụng trử lan cùng nhan phi bỏ xa, nhưng, trên thực tế, Long Y Hoàng một chút cũng cảm thụ không thấy chân thật, hoàng hậu hết thấy ngự trang đều hoàn mỹ, thế nhưng vẫn làm người ta cảm thấy không có đối trá, đoán không ra người đứng đầu hậu cung này rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Long Y Hoàng theo bản năng xoay người sang chỗ khác, xuyên thấu qua cành lá nhìn thấy vợ chồng son Phụng trử lan cùng nhan phi hai người như đang ở trong thế giới của mình thưởng thức, thế mà trong đầu nàng không tự giác hiện lên hình ảnh bị thương nặng của Khuyển nhan. Khuyển nhan... Cũng là một người lòng dạ khoan dung, hẳn đối với phụng trử lan nhường nhịn, không thua gì bản thân mình. Hoàng hậu cũng nhìn thấy ánh mắt Long Y Hoàng quan sát phụng trử lan, hiển nhiên hiểu sai ý, chơi với hoa cảnh bên người, nói: “Hiện tại người không cần lung tung, nhan phi hiện tại có được gì, tương lai toàn bộ là của người, ai cũng đoạt không được.” Long Y Hoàng không có cách nào phản bác, đành phải yên lặng gật đầu. Buổi tối, hoàng cung giăng đèn kết hoa, ca múa mừng cảnh thái bình, phi thường náo nhiệt... chỉ là vì ăn một bữa cơm. Gia yến đứng dài dòng, cùng chán, thật ra đơn giản cũng chính là người một nhà cùng quây quần ăn bữa cơm, có cần thiết khiến cho long trọng như vậy sao? Điều này làm cho Long Y Hoàng vô cùng chán nản nghĩ. Người chưa đến đông đủ, tiệc tối cũng không thể bắt đầu, Long Y Hoàng đi dạo xung quanh, bỗng trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng lập tức dừng cước bộ. Không biết là người nào đùa dai lấy tay che mắt nàng lại, sau đó kèm theo xau xa cùng thanh âm nghiền ngẫm từ trên đầu nàng bay tới: “đoán xem ta là ai?” Tiếng nói này, cho dù là Long Y Hoàng hóa thành tro... Không, cho dù người nọ có hóa thành tro, Long Y Hoàng cũng nhớ rõ. Long Y Hoàng có chút không kiên nhẫn: “Phụng Vũ Thiên, đem tay người bỏ ra.” “Ài, chơi không vui, người một cái liền đoán trúng là ta.” Người tới buông hai tay, về mặt uể oải, từ từ đi đến trước mặt Long Y Hoàng... Trường bào trắng thêu ánh bạc, đai lưng ngọc long vân, ngọc bội trắng có dây tua vàng dát ở bên hông... Dáng người hơi cao gầy, khuôn mặt tuấn lãng, cười nghiền ngẫm, ngọc quan buộc tóc dài... Ừ, đúng là Phụng Vũ Thiên. “Người đã chạy đi đâu? Hôm nay khi ta tới đều không có nhìn thấy người.” Long Y Hoàng vỗ vỗ tay áo, hỏi. “Ta đi xem cuộc săn bắn, không lâu nữa là sẽ đến mùa săn bắn, đến lúc đó còn có chơi!” Phụng Vũ Thiên hưng trí bùng bùng. “Đó là nơi rộng lớn nào, người này tiêu hài tử vẫn là ngoan ngoãn ở nhà đọc thơ cho tốt, đi xem náo nhiệt gì.” Long Y Hoàng cho hắn một cái xem thường. “Ai là tiêu hài tử!” Phụng Vũ Thiên tức giận: “Đúng vậy a! Dù sao người lại nhìn không thấy! Ta ở khu vực săn bắn thượng anh dũng chém giết, người còn ở trong khuê các thêu hoa chứ!” “Nói dối không có cơ sở, ta nghĩ người cũng đã bắt thỏ hoang và vãn vãn.” Long Y Hoàng cười nhạo, tiếp tục khiêu chiến cực hạn của Phụng Vũ Thiên. “Ai nói chỉ có thỏ hoang! Cũng có rất nhiều con nai, sải lưng cùng hổ báo! Chỉ sợ đến lúc đó người vừa đi đã bị sợ đến choáng váng!” Phụng Vũ Thiên quả nhiên là xúc động không muốn sống. “Hoàng Thượng, hoàng hậu —— giá lâm” “Đúng vậy, đúng đúng đúng, biết người lợi hại nhất, chúng ta nhanh đến vị trí đi, phụ hoàng cùng mẫu hậu đến đây.” Từ xa chợt nghe đầy tiếng nói thái giám, Long Y Hoàng trộm cười một tiếng, vội vàng đem Phụng Vũ Thiên lên vị trí. “Uy! Săn bắn ngày đó người nhất định phải đi, ta nhất định phải làm cho người xem xem ta có thể săn cái gì trở về! Cho người tâm phục khẩu phục!” Phụng Vũ Thiên nghiêm túc nói. “Hảo hảo hảo hảo hảo, ta nhất định đi nhất định đi.” Long Y Hoàng có lệ nói, sau đó xoay người sang chỗ khác đối với hướng bọn họ đi tới chân thành cúi người hành lễ Hoàng Thượng cùng hoàng hậu. Phụng trử lan đứng ngay bên cạnh nàng, nhưng mà lâu như vậy hai người vẫn xem nhau người qua đường giống lúc trước ngay cả đối mặt một chút cũng rất keo kiệt không có. Gia yến thời gian rất dài rất dài, lại dài lại nhàm chán, không biết chống đỡ trong bao lâu, Long Y Hoàng thiếu chút nữa chống đỡ không được muốn gục xuống ngủ. Ngay lúc nàng đang một lòng chuyên tâm đếm sao đầy trời để thời gian trôi qua nhanh, đột nhiên hoàng thượng ra lệnh một tiếng gia yến chấm dứt, nàng đứng lên cung tiến hoàng thượng, không biết có bao nhiêu kích động vui mừng trong lòng. “Trử lan, y hoàng,” Hoàng Thượng đi rồi, hoàng hậu ngừng lại ở trước mặt Long Y Hoàng, tươi cười khó hiểu, nhìn nàng lại nhìn người bên cạnh Long Y Hoàng – phụng trử lan, nói: “Các người hiếm thấy tiến cung một chuyến thì nên ở đây mấy ngày, Bôn cung vừa lúc cũng không có việc.” Đối mặt hoàng hậu, Long Y Hoàng chỉ có thể nói: “Vâng.” Hoàng hậu vừa lòng tiêu sái cất bước, phụng trử lan nhìn bóng hoàng hậu, sau đó nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của nhan phi, ôn nhu nói: “Chúng ta cũng đi thôi.” “Ừ.” Nhan phi như chim nhỏ nép vào bên người gật gật đầu, dáng vẻ rất là hạnh phúc, theo phụng trử lan rời đi. Long Y Hoàng về mặt như giải thoát, hoạt động rồi hoạt động gân cốt, đối với oanh Nhi phía sau phân phó: “Chúng ta đây cũng đi thôi.” “vâng, Thái tử phi.” Oanh Nhi khó mà nói cái gì, chỉ có thể trả lời. Long Y Hoàng là biết tâm cung của mình ở nơi nào, nhưng nàng không có trực tiếp quay về, mà là thừa dịp ánh trăng chiếu sáng, ở trong ngự hoa viên dạo qua một vòng, mới cảm thấy mỹ mãn hướng về tâm cung. Trong tâm cung sớm sáng ngời, chờ nàng, trước cửa đại điện hai bên đứng đầy cung nữ, tùy thời sai khiến. Long Y Hoàng không có phát hiện cái gì khác thường, một cước liền bước vào cung điện, sau đó xoa bóp các đốt ngón tay, nói: “Oanh Nhi, giúp ta đem quần áo này cởi ra, thật nặng...” Không trả lời, trong cung điện trừ bỏ nàng, không có một bóng người. “Oanh Nhi?” Long Y Hoàng rốt cuộc phát hiện có vẻ không đúng, vội vàng quay lại, nhìn cửa phòng phía sau đã muốn đóng chặt, chỉ còn lại có nàng-một người. “Các người đây là làm gì! Thả ta ra ngoài! Làm gì lại đem ta khóa lại trong này!” Nàng trong lòng hoảng hốt, lấy tay dùng sức vỗ ván cửa, sau đó dụng lực hết sức rồi lại kéo —— vô ích, cửa phòng đã sớm bị khóa ở bên ngoài. Ở chỗ sâu trong cung điện, đột nhiên bay tới một cỗ mùi mê hương. Long Y Hoàng sùng sốt một chút, lập tức hiểu được đây là hương gì, trong lòng đột nhiên rất là bối rối, cũng càng dùng sức đập vào cửa: “Có ý gì! Các người vậy mà ở trong phòng ta đặt hương! Thả ta ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hy sinh

“Y hoàng!” Bỗng dưng, ngoài cửa truyền đến một thanh âm thấp rống giận trầm ổn mà uy nghiêm, tay Long Y Hoàng tức thì cứng ngắc giữa không trung, thanh âm này... Rõ ràng... nhất định là Hoàng hậu! “Mẫu hậu, người làm như vậy là có ý gì...” Tâm tình Long Y Hoàng sớm đã bình phục, liền cao giọng hỏi. “Bôn cung vẫn còn tò mò, mê huyền hương này như thế nào lại không phát huy tác dụng đối với người... Bất quá, coi như không có gì cần nói, người có thể hiểu ý của ta... Y hoàng, đây là sứ mạng của người... Không, nói đúng ra, là trách nhiệm của người, bụng làm dạ chịu, người nhất định phải phục tùng, hơn nữa, cái này đối với người cũng không phải chuyện gì xấu, dù sao các người cũng là vợ chồng.” Hoàng hậu trái lại không đến nơi đến chốn, nói chuyện giống như khinh linh. “Chính là, chính là hương này sẽ ảnh hưởng xấu đến tính mạng, chẳng lẽ ngài không quan tâm sống chết Phụng Trử Lan?” Long Y Hoàng không tin hỏi, mê huyền hương, tên cũng như ý nghĩa, hương mê hoặc người, nó có thể làm người ta sinh ra ảo giác, khiến nhìn thấy bóng dáng người ở chỗ xấu nhất trong tâm, còn nhất định phát ra nội xuân được thôi tình hiệu quả... Bất quá nếu không kịp thời giải, sẽ khiến

người ta dễ dàng mất mạng. Nhưng hương này đối với nàng lại không có tác dụng, máu của nàng cũng chỉ có thể giải độc, như thể hương xuân được cơ bản không có tác dụng. “Bồn cung tin tưởng người không phải người máu lạnh, bồn cũng cũng biết người và Phụng Trữ Lan tình cảm không tốt, nhưng là dù sao người cũng là thái tử phi của hắn, nếu người không thể có con nối dõi, lời đồn đãi sẽ truyền ra bên ngoài, đến lúc đó chỉ sợ người sẽ không được yên ổn, cho nên người cần phải hy sinh... Nữ nhân của bậc đế vương, thường thường đều không chỉ sống vì mình, nếu người không giúp Trữ Lan giải hương... Hậu quả thế nào, người chắc chắn biết rõ, Bồn cung chỉ nói cho người tới đây thôi, người hãy suy nghĩ đi.” Hoàng hậu lạnh nhạt bỏ lại chuỗi bom dài, sau đó như không có việc gì rời đi, phảng phất như đã tính trước. (ah! Mình thích Hoàng hậu mặc dù hơi... nhưng được cái ít nhất bà ý cũng không ghét Long Y Hoàng liên tục tác thành cho ac ý ^^) “Hoàng hậu! Hoàng hậu nương nương!” Long y hoàng sốt ruột gõ cửa, khiến cánh cửa lung lay như sắp đổ, chính là cánh cửa đó cũng rất ương ngạnh, ngăn cản nàng, sau đó... cũng không thấy có động tĩnh gì nữa... Nữ nhân gia nhập gia đình đế vương, đều phải nghĩ đến tương lai đất nước không chỉ nghĩ cho hạnh phúc riêng mình... Đột nhiên tâm tư nàng cảm thấy có chút rối rắm, Long Y Hoàng từ từ cúi đầu, ngực hình như bị ai đó chặn khiến nàng cảm thấy khó chịu, cảm giác nói không ra lời. Lưng sườn đột nhiên căng thẳng, từ từ truyền đến ngực, Long Y Hoàng cảm giác có người đang ôm lấy tấm lưng nàng, không mất nhiều sức lực đem ôm trọn vẹn người nàng, Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn, vừa lúc thấy mặt Phụng Trữ Lan. “Người như thế nào tùy tiện chạy đến.” Khóe miệng duyên dáng Phụng Trữ Lan hơi hơi mỉm cười, đôi mắt giống như xuân thủy dập dờn, thấp phàn ôn nhu, hần nhẹ nhàng hôn lên trán Long Y Hoàng, nhỏ giọng nói: “Còn tưởng rằng người cứ như vậy mà bỏ mặc ta... Nhan nhi.” Cái tên cuối cùng nói ra khiến cho trái tim nàng đóng băng, nhưng nàng vẫn cắn chặt môi, không nói gì, xiết chặt y phục Phụng Trữ Lan, từ từ cúi đầu... môi vừa rời Phụng Trữ Lan hôn, nóng như lửa đốt, hương thực sự đã phát tác trên người hắn, như vậy, hần nghĩ nàng là Khuynh Nhan... bây giờ nàng đang trở thành chất gây nghiện, chuyện như vậy là sớm muộn gì... Ban đầu nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt... Đó cũng là trách nhiệm của nàng... Chính là không biết tại sao, lúc gặp phải, Long Y Hoàng vẫn muốn khóc, chính là vẫn cắn chặt môi, tiếp tục giả vờ. Phụng Trữ Lan ôm nàng, chậm rãi quay lại thân thể, hướng đại điện sâu nhất đi tới... Dọc theo đường đi đều không lay động, chỉ có sa rèm trên đó là không ngừng lay động đong đưa, bốn phía dưới ánh nến đều sáng ngời... Long Y Hoàng vẫn kiên định nhắm hai mắt lại. Phụng Trữ Lan rất là nhẹ nhàng để thân thể nàng đặt lên giường, tinh thể ngọt ngào trên miên hôn ở cổ nàng, không ngừng gọi Nhan Nhi. (không hiểu sao lần nào mình cũng phải edit những đoạn... của ac ý !!! =.) Long y hoàng một mực không có phản kháng, ánh mắt cũng thống khổ cùng bất đắc dĩ, Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng khinh hoạt vào nội y phục của nàng, nàng theo bản năng ôm cô đối phương, cắn môi... Sa rèm liên tục di động, phiêu tán đi cái mùi thơm thoát nát không rõ, Phụng Trữ Lan có chút thô bạo cùng bất an cõi bỏ y phục trên người Long Y Hoàng... thân ảnh mờ hồ của hai người phía sau sa rèm chuyển động liên tục... Lại một đêm không ngủ, thân thể Long Y Hoàng trong cao trào đang không ngừng run rẩy, trước mắt dần mờ hồ... Không biết tác dụng của mê huyền hương thế nào, ở trước mặt nàng, mặt mũi Phụng Trữ Lan cũng mờ hồ đi, nhạt nhòa như đầy nước bị xao động... Một lần nữa xác định lại, lại trở thành một khuôn mặt khác..... Nước mắt chuẩn bị đã lâu rốt cục cũng chảy xuống, mười ngón tay Long Y Hoàng khấp khập nhập cùng động tác của Phụng Trữ Lan, tinh tế rên rỉ dần dần có quy luật... Điệp hợp, thành một cái người có tên tự. Tư niệm trùng hợp ở đáy lòng nàng... Hóa thành can qua, mờ hồ như sương. Hết thấy đều đã không thể quay lại được nữa, nàng đã buông tha quá nhiều. Cắt đứt tất cả... Nếu như nhớ lại thì thế nào? Cuối cùng lại không thể ở cùng nhau... Không biết qua bao lâu, Long Y Hoàng mới có thể nặng nề ngủ, khóe miệng lưu lại một nụ cười khổ, tựa hồ muốn nhắc nhở bản thân, lừa mình dối người. Đêm dài rồi cũng qua đi, giọt sương kiên sầu Dạ Lai Hương, như nghênh đón ánh nắng từ vàng thái dương buổi bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Dừng ở đây

Editor: Âu Dương Nhượng Thần

Phụng Trữ Lan đau đầu như muốn nứt ra, chậm rãi từ trên giường khởi động thân mình, đề huyết Thái Dương, thanh tỉnh một chút, quan sát mọi nơi, cuối cùng cũng phát hiện điều bất thường. Nơi này, nơi này rõ ràng là tâm cung của Long Y Hoàng! Không đúng... Tối hôm qua hắn rõ ràng đưa Nhan Phi rời đi, tại sao lại mặc danh kỳ diệu tới đây? Hơn nữa, hơn nữa điều quan trọng là... Hắn, toàn bộ y phục trên người không cánh mà bay! Còn sót lại trên người duy nhất là miếng trương mỏng như nắp thủy tinh! Hồn đảo! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra! Phụng Trữ Lan cau mày, một tay chống tại bên giường, một tay kia khó chịu ngăn bức màn, ý đồ tìm kiếm quần áo mình bị mất tích, không thấy, nơi nào cũng không có. Ngay khi hắn gần như lửa giận bùng nổ, một đạo thân ảnh mảnh khảnh tay đang cầm một cái khay chậm rãi hướng về hắn đi đến, người nọ đẩy ra tầng tầng lớp lớp màn tơ, từ từ xuất hiện trước mặt phụng Trữ Lan... Đúng người ấy đã thức dậy từ sớm đồng thời còn trang phục và trang điểm khá tốt – Long Y Hoàng! “Mê huyền hương có di chứng, nếu người uống cái này sẽ tốt hơn... Dừng hiểu lầm, đây là mẫu hậu muốn ta cảm đến đưa cho người.” Long Y Hoàng một thân đơn giản tổ y, trên làn váy cùng đai lưng thêu sợi tơ màu lam đậm bạch ngọc lan đoá đoá nở rộ, vẻ mặt nàng rất lạnh lùng, làn da so với bình thường càng thêm trắng bệch, nàng chậm rãi cầm đưa khay trong tay đến trước mặt phụng Trữ Lan, ngay giữa khay đặt một chén canh trong suốt như chén bạch sứ. “Long Y Hoàng... Đó cũng là một trong mưu kế của người sao? Nhìn đoán không ra, tâm cơ của người cũng sâu không lường được!” Phụng Trữ Lan gầm nhẹ, trong lòng một trận cầu kinh, tay đem khay nhỏ trên tay Long Y Hoàng đánh bật, chén sứ rơi xuống mặt đất, thanh âm vỡ thục thanh thúy, Long Y Hoàng bất vi sở động, vẻ mặt tiếp tục lạnh lùng thậm chí cũng không thèm nhìn hay liếc mắt một cái mảnh nhỏ trên mặt đất, càng không để ý tới thịnh nộ cùng lời nói không lưu tình của phụng Trữ Lan, nàng hơi nghiêng đầu đi, vồ vồ tay, từ khắp ngõ ngách trong cung điện lập tức đi ra vài cung nữ cầm trong tay quần áo. “Thái tử phi.” Các cung nữ đối với Long Y Hoàng hơi hơi quý gối, thỉnh an. Long Y Hoàng bỗng quay lưng đi, hai tay đặt ở sau người, lạnh giọng mệnh lệnh: “Thay Thái tử thay quần áo, sau đó đem Thái tử dẫn tới bên kia Nhan Phi đi thôi, hần không thích nơi này, nơi này cũng không chào đón hần.” Các cung nữ hơi hơi kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn lĩnh mệnh, tay bê đồ dùng hàng ngày cùng quần áo đi đến bên giường, cung kính chờ đợi Phụng Trữ Lan đứng dậy. “Long Y Hoàng, người có ý gì! Chẳng lẽ người dám nói đây không phải là kế hoạch, người ngay từ đầu đã vạch ra hoàn hảo!” Phụng Trữ Lan giận dữ hét. Long Y Hoàng khoanh tay, vốn phải rời khỏi, bị hần hét lên một cái như vậy, lại dừng bước, nghiêng mặt, biểu tình vẫn là lạnh nhạt: “Người hỏi ta sao? Vậy người không bằng đến hỏi mẫu hậu thân mến của người.” “Long Y Hoàng, người đủ cuồng vọng!” Phụng Trữ Lan bỗng nhiên cười lạnh, tiếng cười quanh quẩn ở đại điện, âm trầm đáng sợ. “Cuồng vọng sao? A, vậy người trước kia đối với ta làm cái gì người có nhớ hay không?” Long Y Hoàng thân ảnh vừa động, nháy mắt hiện ra trước mặt phụng Trữ Lan, trong tròng mắt lạnh như băng mà sát ý thật rất mạnh, thậm chí còn có trào phúng cùng khinh thường: “Phụng Trữ Lan, ta vẫn luôn luôn không muốn cùng người xung đột chính diện, cho nên luôn luôn nhẫn, nhưng không chỉ là người, còn có mẹ người trước sau đều khinh người quá đáng... Ta hiểu rõ, này là sứ mạng của ta, nhưng mà nàng dám đem ta và người ở

chung một chỗ , lại càng khơi ra sự oán ghét của ta, nguyên bản ta còn có thể thông cảm người là bởi vì có người yêu mới đối với ta như thế, nhưng mẹ người phía sau thực hiện hết thảy... Thật sự bảo ta trái tim bằng sắt?” “Nga, ” Phụng Trữ Lan lạnh lùng như sương: “Như thế nào? Bây giờ là đang phát tiết bất mãn trong lòng sao?” “Ta sẽ không vô vị như vậy giống người, cả ngày chỉ nghĩ đối phó người như thế nào, nhưng, người đối với ta làm gì mỗi một chuyện ta đều đã nhớ rõ ở trong lòng, đợi có một ngày ta không thể nhìn được nữa, ta sẽ làm gì? Hy vọng người có thể tường tượng được.” Long Y Hoàng cúi người ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng, trong con người toát ra máu trái rợn. “Uy hiếp?” Phụng Trữ Lan cười lạnh một tiếng, mắt liếc nhìn nàng. “Sự mạng của ta dừng ở đây, về sau ta cũng không muốn phải thấy... người nữa, giới hạn cùng với người cũng tới đây mà thôi, nếu ta mang thai, sẽ đem đứa nhỏ sinh hạ ra, xem như là kết tinh của quan hệ thông gia hai nước, nhưng, nếu như không có, ta thà chết cũng không gặp mặt người.” Long Y Hoàng đứng thẳng người, hừ lạnh một tiếng, xoay người bước nhanh rời đi. Kế tiếp, nàng chỉ cần đóng vai trò là một thái tử phi tốt là có thể... Nàng mệt mỏi không thể đủ khả năng, nhưng cũng không thể có đủ khả năng để từ bỏ... Những gì đều bị cướp đoạt, nếu lại mất đi cái gì, chỉ sợ nàng thật sự sẽ điên mất. Nàng chung quy đánh giá bản thân mình rất cao, kỷ thực lực nhân nãi cũng chỉ thường thôi. Long Y Hoàng không nghĩ lại bị người khác tùy tiện thao túng, sau đêm hôm đó, nàng cũng hoàn toàn thấy rõ ràng suy nghĩ của hoàng hậu. Như vậy, nếu đã muốn là không quay về làm Long Y Hoàng trước kia, để cho nàng trở thành một tần Thái tử phi, không cần nhân nãi người khác nữa, cũng không nhất định sẽ vì bất luận kẻ nào mà buông tha cho cái gì. Nhưng... Nàng là Thái tử phi, có năng lực được đến đâu? Sẽ như thế nào, làm sao, cũng chỉ là con rối để vương gia mà thôi. Trong hoàng cung nơi tốt để du ngoạn ngắm cảnh không nhiều lắm, nhưng lại dễ dàng gặp gỡ tần phi, đến lúc đó lại càng không thể dứt thân ra, Long Y Hoàng suy nghĩ thật lâu, cũng không biết nên đi nơi nào thì tốt, không thể tùy tiện ra cung, cũng không muốn đi gặp hoàng hậu. Ngay tại thời điểm nội tâm Long Y Hoàng đau kịch liệt gây dựa cùng mâu thuẫn, một người chậm rãi tới gần nàng. “Thái tử phi.” Nhan phi ở trước mặt Long Y Hoàng cách đó không xa dừng lại, cười quý gồi hành lễ, Long Y Hoàng quay đầu nhìn nàng, một chữ cũng không nói. “Nghe nói đêm qua Thái tử ở tẩm cung của ngài ngủ, chính là sự thật?” So tính nhân nãi, nhan phi vẫn là kém một chút, khẩn cấp liên tiến vào chủ đề. “Ừ, là thật... Người mới từ chỗ hoàng hậu lại đây?” Long Y Hoàng nhìn nhìn đường khi đến của nhan phi, thuận miệng hỏi. “Kia, vậy Thái tử đâu?” Nhan phi cẩn thận đưa ánh mắt về hướng phía sau Long Y Hoàng. “Hắn còn ở trong tẩm cung, như thế nào? Tìm hắn có việc?” “Không, không có...” Nhan phi cười khổ một tiếng, lắc đầu. Long Y Hoàng ánh mắt lơ đãng đảo qua quần áo rộng thùng thình che bụng của nhan phi, rồi nhìn kỹ trên hai mắt của nàng, thanh âm pha lẫn lạnh lùng: “Người đã không tìm Thái tử, ta đây cũng đang không có chuyện quan trọng, cùng đi ngự hoa viên vui đùa một chút đi.” Nói xong, Long Y Hoàng đi đến bên cạnh người nhan phi, tà tà nhìn chăm chăm nàng. “Không, không cần... Đa tạ tốt ý của Thái tử phi... Nô tì thân thể không khỏe, nghĩ muốn về phòng để nghỉ ngơi...” Nhan phi ngừng khi đột nhiên có chút hoảng sợ. “Ta muốn biết, hoàng hậu đối với người nói gì, làm người lòng nóng như lửa đốt như vậy đi tìm Thái tử.” Long Y Hoàng ngừng khi đồng cứng, giống như đối đãi địch nhân. “Hoàng hậu cũng không có đối với nô tì nói cái gì, là Thái tử phi quá lo lắng...” Nhan phi nói có lẽ. Nhan phi trên người có cổ mùi kỳ dị, Long Y Hoàng lại tới gần nàng một chút, cẩn thận phân tích nơi phát ra mùi này. Béo béo, mùi có chút giống bạch ngọc lan lại giống cây hoa cúc... Phải. Dạ hải lan! Loại rất đặc biệt ở Miêu Cung! Cũng là loại hoa hiếm có! Hoàng hậu thậm chí có loại hoa này! Dạ hải lan, Vân Tần nơi đó cũng chỉ có một gốc cây, Long Y Hoàng chỉ là mấy năm trước vừa mới gặp qua, Vân tần đối với nó thiên vị nói không nên lời, bởi vì trồng hoa này vốn không độc nhưng có thể cùng loại hoa khác phản ứng ra độc tính khác nhau, có thể khiến người hôn mê, có thể trộn thành xuân dược, cũng có thể trộn thành hỗn hợp làm cổ họng ra huyết phong... Tóm lại, đối với vân tần người này thích đem không có độc gì đó tinh luyện thành chỉ độc, đúng là không có gì có thể tốt hơn hoa cỏ. Long Y Hoàng đột nhiên nhớ tới, hiện tại đúng là cuối hạ đầu thu, trong hoa viên ở hoàng cung nở ra rất nhiều loại hoa... Quý khuynh xích! Nhan phi quay về tẩm cung, tất sẽ đi qua ngự hoa viên, như vậy cũng sẽ không tránh được tiếp xúc cùng Quý khuynh xích, nếu nàng nhớ không lầm, mùi Dạ hải lan cùng Quý khuynh xích hỗn hợp trộn lại, hiệu quả sẽ cùng xạ hương không giống, đối với người thường vô hiệu, nhưng nhan phi này hoài thai không lâu, là cách sảy thai vô hình tốt nhất. Ghi lại về Dạ hải lan cơ hồ không có, bởi vì loại hoa này rất hiếm, thực ít người biết nó tồn tại... Cứ như vậy, cho dù ngự y chẩn đoán bệnh, cũng sẽ không tra ra dấu vết gì để lại, lại càng không nghĩ tới hoàng hậu... Hoàng hậu chiều này, đủ tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Nhan phi sảy thai

“Người...” Long y hoàng dừng lại một chút, cũng mở miệng, chính là còn chưa kịp nói hết, một cổ ngoại lực khiến nàng dừng lại... Phụng Trữ Lan đang đứng đứng nổi giận xuất hiện, nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng hướng tới cạnh mình, lập tức đến gần anh hùng cứu mỹ nhân, bảo vệ Nhan phi, quát Long y hoàng: “Người mau biến đi!” Long y hoàng lão đảo vài cái, thiếu chút nữa té ngã, liên tục lui vài bước, hơi sững sốt, sau đó cười khê hai tiếng: “Đã như vậy, ta bây giờ không nên nói điều gì... Hai vị đi thong thả.” Nàng thậm chí không thèm nhìn Phụng Trữ Lan lấy một cái, nhanh chóng xoay người rời đi. Nàng đích xác không cần phải quan tâm đến việc của hắn... Hắn cũng không cần không phải sao? Long y hoàng này một hơi đi rất xa, lúc dừng lại phát hiện có điểm không đúng, nhìn nhìn cảnh sắc khắp mọi nơi, hoàn toàn xa lạ... zcos thể là góc ngách trong hoàng cung không muốn ai biết? Phía trước đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, Long y hoàng không muốn gây chuyện, lập tức tới núp phía sau một lùm cây. “A! Hoàng hậu... Hoàng hậu! Năm đó nếu không phải nàng ta sử dụng quỷ kế hạ lưu này hãm hại hoàng hậu trước, nàng có thể yên vị ngồi trên cái vị trí này sao! Ban đầu gọi ti muội một hồi, lại chính là nàng đau khổ cầu khẩn ta, ta mới không có tố cáo nàng, nếu không... Hừ! Hiện tại dĩ nhiên đối với ta cáo mượn oai hùm! Bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng! Bộ dáng như vậy thật là tâm địa ác độc!” Một âm thanh nữ tử ác độc, oán thán thối qua lùm cây, thẳng tắp truyền vào tai Long Y Hoàng. “Quý phi nương nương bớt giận, trong cung tai mắt đông đảo... Nói nữa, hiện tại lại không có căn cứ chính xác, vạn nhất nếu bị người của hoàng hậu nghe được...” Một thanh âm già nua khác ngăn cản giọng nữ tử oán kia. “Hừ! Tào, chúng ta trở về! Bất quá, nếu là nàng có nhược điểm gì bị ta bắt được, ta tuyệt đối sẽ không nương tay như năm đó nữa!” Tiếng bước chân dần dần dập đi xa, Long y hoàng lúc này mới từ phía sau lùm cây bước ra. Mới vừa rồi... Nàng có phải đã nghe được điều gì không nên nghe không? Quý phi? Ở trong hậu cung này, nghe nói chỉ có một quý phi... Đó chính là Hoa quý phi, hình như là muội muội ruột của Hoàng hậu. Như vậy, chuyện vừa rồi... Long y hoàng lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều như vậy, liếc mắt nhìn hoàn cảnh hoang vu xung quanh, ngẫm lại Phụng Trữ Lan cũng có thể đi, quyết định quay trở lại đường cũ. Không đi được bao xa, Long y hoàng lập tức đụng phải Oanh nhi đang cuống quýt tìm nàng, Oanh nhi gặp nàng, lập tức đi qua nhanh tới: “Thái tử phi... Thỉnh ngài lập tức trở về.” “Làm sao vậy?” Long y hoàng thấy bộ dáng kinh hoàng của Oanh nhi, trong lòng suy nghĩ đầu tiên chính là Nhan phi. “Vâng... Thái tử cùng Nhan phi lúc đang ở ngự hoa viên, Nhan phi đột nhiên kêu đau bụng... Hiện tại thái tử đang nổi trận lôi đình, phái người tìm người khắp mọi nơi... Người xem hay không có phải chuyện không tốt...” Oanh nhi khẩn trương nói. “Được rồi, dù sao sớm muộn gì đều phải chạm mặt, hơn nữa, ta cũng không phải cái loại người thích trốn tránh.” Long y hoàng cười một tiếng, nhìn nóc nhà màu vàng xung quanh một hồi: “Oanh nhi dẫn đường đi.” (khăng

định là nếu không có Oanh nhi này thì không hiểu Y Hoàng tí ti về kiểu gì ??? J) “Là, thái tử phi.” Oanh nhi lĩnh mệnh, dẫn đường. Tầm cung Nhan phi ở phía trước, cung nữ cùng thái giám đang đứng đầy hai bên ở đó, cửa phòng đóng chặt, Phụng Trữ lan ở phía trước không ngừng đi qua đi lại, phiên toái cùng bất an. Long y hoàng đi tới phía sau hẳn, tâm như nước lạnh, chỉ còn lại đôi mắt sâu nhất ba quang lưu động, vừa thấy quy mô phổ trương bên cạnh hẳn, nàng đột nhiên rất muốn cười to, chính là cười không ra, chỉ là gật nhẹ khóe miệng: “Người tìm ta?” “Người đã làm gì nàng!” Hai mắt Phụng Trữ Lan có chút phiếm hồng, đột nhiên xoay người nắm chặt cổ tay Long Y Hoàng, lớn tiếng hỏi. Thời gian an tĩnh, trong phòng mờ mờ truyền ra tiếng rên rỉ thõng khô của nữ nhân. “Ta ngay cả đụng vào nàng cũng không.” Long Y Hoàng tỉnh táo đến không thể tỉnh táo hơn, gần từng tiếng trả lời. “Ai biết người đã dùng quỷ kế gì với nàng! Mới vừa rồi vẫn còn tốt, sau khi gặp người liền biến thành cái dạng này!” Phụng Trữ Lan quát to: “Người ghen ghét nàng như vậy! Ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha! Nếu người bất mãn với ta, có thể trước tiếp nói, không cần sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế.” “Phụng Trữ Lan” Trong mắt Long Y Hoàng có chút ánh quang lóe lên, ngữ khí trở nên rống giận: “Người cũng biết hài tử là vô tội?” Phụng Trữ Lan sùng sốt, toàn thân cứng ngắc. Long Y Hoàng cười tự giễu một tiếng: “Nhớ lúc đầu, người đưa ta thuốc sảy thai... Có... hay không nghĩ tới lời này?” Phụng Trữ Lan trầm mặc không nói, chỉ là trở mắt nhìn Long y hoàng. “Thật thú vị... cũng buồn cười! Nhớ trước kia... cũng không có phổ trương như vậy...” Long Y Hoàng cắn cắn môi, tựa hồ đang cố gắng kiềm chế. “Đây là hai việc khác nhau! Người muốn trả thù cũng không nên trả thù lên Nhan phi ! » “Ha ha...” Long y hoàng cười khan hai tiếng, miễn cưỡng mà nói: “Thật sự là... Bất quá Phụng Trữ Lan, hành động của Long y hoàng ta chưa bao giờ ướm ắt bản thù như vậy, nếu ta thực sự muốn hãm hại Nhan phi, nhiều phương pháp ta có thể lựa chọn, sau đó không lưu lại bất cứ cái gì... Thậm chí, có thể khiến cho không ai phát hiện ra điều gì, nhưng đều giống nhau, Nhan Phi kia nhất định sẽ không sống quá nửa khắc trước mắt ta đâu. » “Người cho rằng lời người nói ta tin !” Phụng Trữ Lan rống giận. “Hoàng hậu hạ thủ cũng quá nhân từ , ta còn tưởng rằng nàng sẽ làm gì ghê gớm lắm kia, kết quả cũng chỉ muốn xóa sạch hài tử... Nếu không phải ta thương cảm Nhan phi cũng chỉ là người thể thân, thì nàng không thể ở trước mắt ta điều vô dương uy lâu như vậy ! » “Người!” Phụng Trữ Lan cắn miệng, không biết nên nói gì. Hai người cứ giằng co qua lại như vậy, không ai nói chuyện chỉ nhìn nhau. Tiếng rên rỉ trong phòng dần lắng đi, sau đó có người mở cửa phòng đi vào, là một người già dạng ngự y , hẳn bước nhanh tới trước mặt hai người vẫn đang nhìn nhau kia, hành lễ nói: “Thần đã cố gắng hết sức... Nhan phi đã không việc gì, chỉ là thai nhi trong bụng giữ không được... Thỉnh thái tử trách phạt!” “Cầm miệng!” Phụng Trữ Lan hung hăng bỏ tay Long y hoàng, xoay người chạy vào bên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thích khách

Editor: Âu Dương Nhục Thần Sau khi Phụng Trữ Lan vào phòng, Long Y Hoàng cũng dứt khoát xoay người rời khỏi, lẩn vấp phía sau bay lên như phụng múa nhẹ nhàng, với nàng mà nói, cái chỗ này không có gì đáng giá để nàng ở lại chỉ phí thời gian, thậm chí coi thường. Đêm đó, tin tức Nhan phi sanh non lập tức truyền khắp hoàng cung, không người nào không thảo luận, từ hoàng thân quốc thích, cho tới cung nữ thái giám, có quang minh chính đại tự lại một chỗ, cũng có lén lút, bất quá, kết quả bọn họ thảo luận, đều đem mũi nhọn chỉ đến trên người Long Y Hoàng , bình phẩm nàng từ đầu đến chân... Nhưng là không có dám thẳng thắn, dù sao, thiếp phi dám mang thai trước chính phi thì đứa nhỏ hay ngay cả bản thân mình cũng khó toàn mạng, việc này ở trong hoàng thất thấy rất nhiều nên nhìn mãi cũng quen mắt, điều bọn họ nghị luận nhiều vẫn là thủ đoạn của Long Y Hoàng trong ngoài không đồng nhất . Ban đêm, Long Y Hoàng thấy nằm chán ở phía sau hoa viên tản bộ, trước mặt vừa lúc là mấy vị công chúa đi tới, đôi bên chế giễu qua loa sau đó rất nhanh mỗi người một ngã, thậm chí khóe mắt Long Y Hoàng có thể thấy mấy vị công chúa kia ở sau lưng nàng châu đầu ghé tai, cũng thường lấy ánh mắt đánh giá hành động của nàng, bất quá, đối với nàng mà nói, không sao cả, nàng cười! Oanh Nhi vẫn đi theo phía sau, sau khi mấy vị công chúa cất bước, nhỏ giọng thì non: “Sống cũng không dễ chịu... Các nàng cũng không biết Thái tử là như thế nào đối đãi Thái tử phi...” Long Y Hoàng đối với oán giận nàng mất điếc tai ngơ, tùy tay bẻ một đóa Quỳnh khuyển xích hà giận, nắm ở đầu ngón tay vui đùa: “Hoàng hậu làm như vậy... Đến tội cùng là tạo uy tín cho ta hay, vẫn là kéo ta làm tám mực?” Cười lạnh một tiếng, đem đóa hoa khiếm khuyết vút trên mặt đất, Long Y Hoàng phẩy tay áo bỏ đi. Trước khi sẵn bản, hoàng hậu dựa theo lệ thường là phải đi chùa hoàng thất cầu nguyện, nhân tiện mang theo một ít phi tử có địa vị cao còn có cả Long Y Hoàng, vốn nghe nói cũng muốn Nhan phi đi cùng , nhưng nàng truyền ra từ sau khi sanh non thì thân thể không khỏe, nên nằm ở trong phòng nghỉ ngơi, phụng Trữ Lan bên người cẩn thận chiếu cố, mà ngay cả an lễ buổi sớm trước sau đều miễn . Khi Long Y Hoàng nghe được tin tức này, đang ở cùng hoàng hậu tán gẫu việc thường, khóe miệng trước sau chỉ lộ vẻ mỉm cười, dần dần sâu không thấy đáy, nàng nghiêng đầu, theo thói quen tính xoay tay trên chiếc nhẫn, không chút để ý truyền lệnh phân phó cung nữ nói: “Nga, như vậy a, vậy để cho nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi, Thái tử chiếu cố nàng đúng không? Vậy tốt lắm nha, quả thực liền là hình tượng trưng phu mẫu mực nha.” Hoàng hậu nguyên bản cũng muốn nói gì, nhưng Long Y Hoàng so với nàng mở miệng nhanh hơn , trong lời nói không khó nghe nhưng ngữ khí lạnh như băng trào phúng, nàng nhìn nhìn Long Y Hoàng, trên mặt thờ ơ đến nỗi bảo nàng có trái tim băng giá, cung nữ nhận mệnh lui ra, hoàng hậu lúc này mới nói: “Thái tử phi khoan hồng độ lượng, tự nhiên sẽ không cùng một kẻ thiếp phi nhỏ nhỏ so đo.” “À, mẫu hậu thật sự là coi trọng nhi thần , nhi thần có vĩ đại như người nói, mà điểm này, còn không phải học ở người sao?” Long Y Hoàng che miệng, khóe môi tươi cười nhợt đến nhìn không thấy. Ở đây vẫn còn có một vài phi tần, bao gồm quý phi đã ở trong cuộc, thậm chí còn có một số phu nhân cùng tiểu thư quý tộc, đều là quanh năm lớn lên ở cung đình, trong lời nói Long Y Hoàng nói như thế lẽ nghe không ra? Một mặt gật đầu nói Thái tử phi khiêm tốn , ở trong bóng tối, đã từ từ đem ánh mắt chăm chọc đến trên người hoàng hậu, hoàng hậu mày liễu nháy nháy, rõ ràng có chút không hòa giận, nhưng khó mà nói cái gì. Kia sau vài ngày, Long Y Hoàng đã bị hoàng hậu kéo đi chùa cầu nguyện, quỳ gối trước tượng Phật mạ vàng vô cùng lớn, niệm không biết là kinh văn gì, sau đó cầu nguyện “Thành kính”, tuy rằng cơ thể vẫn vững vàng , trên thực tế Long Y Hoàng thiếu chút nữa sẽ bị hỏa thượng cùng tiếng mõ và mùi ngậy bức điên rồi. Rốt cục chấm dứt, đợi cho hoàng hậu từ bỏ đoàn đứng lên, Long Y Hoàng mới phát hiện, thân thể mình đã muốn đau nhức đến đã không còn tri giác, vẫn là dựa vào oanh Nhi đỡ lên... Thậm chí khi đứng dậy , còn có thể nghe được âm thanh các đốt xương cọ xát thanh thúy... Ai, nàng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng chịu qua phần tội này. Cùng phụng Trữ Lan chia biệt sau đó, bước ra Phật điện, Long Y Hoàng rõ ràng phát hiện, mặt trời lặn đã muộn hoàng hôn, mây đỏ đầy trời, một cảnh đẹp rất là hiếm có. Long Y Hoàng nhìn có chút xuất thần, chỉ là dọc theo đường đi tới, khóe mắt thấy hình ảnh Ngự lâm quân bảo vệ đứng lên rối loạn, giống như đã bị cái gì quấy nhiễu, Ngự lâm quân đều từng bước từng bước hướng tới một góc, cũng có không ít thị vệ vây quanh ở bên người Long Y Hoàng cùng hoàng hậu , tỏ vẻ cảnh giác. Giống như có thích khách. Thị vệ muốn hộ tống nàng và hoàng hậu rời đi chỗ nguy hiểm này, Long Y Hoàng lại nhìn thoáng qua hướng gây rối, người tới võ công rất là cao cường, đã chém giết không ít Ngự lâm quân, nhưng mà nhìn như thế nào thì sức lực yếu mãi mà không có đột phá vòng vây. Ngay lúc nàng và hoàng hậu chuẩn bị rời đi, một tiếng kêu to từ chính giữa bên trong Ngự lâm quân truyền ra, nàng lập tức giống như hóa đá đứng tại chỗ... Đây, thanh âm này, tuy rằng vì kiệt sức mà có chút khàn khàn nhưng nàng vẫn nhận ra được , là xích nhiễm! “Dừng tay! Lập tức dừng tay cho ta!” Long Y

Hoàng trong tiềm thức quay lại, sốt ruột chạy đến hướng phát ra âm thanh, cũng lớn tiếng ngăn cản Ngự lâm quân tiếp tục vây công, Ngự lâm quân chậm rãi dừng tay, nghiêm chỉnh huấn luyện chỉnh tề lui qua hai bên, khoảng không tạo ra một con đường, ở nơi cuối đường, một nữ tử nửa quý, lấy kiếm chống đỡ thân thể, mới vừa rồi một vòng chém giết đã làm cho nàng bị thương, y phục trên người đã nhiễm đỏ. “Xích nhiễm!” Long Y Hoàng kinh hô một tiếng, cuống quýt chạy đến bên cạnh, đỡ thân thể đang muốn té ngã đứng lên thân thiết nói: “Ngươi không sao chứ!” Xích nhiễm lắc đầu, thế nhưng mắt đi sự trấn an của ngày xưa, vội vàng đứng lên: “Ngươi, ngươi đi xem mình chứ... Nhanh lên, đi xem hân...” “Hân...” Long Y Hoàng muốn nói lại thôi, dừng một chút, nghe được phía sau có tiếng bước chân truyền đến, lập tức thấp giọng nói: “Không đi, xích nhiễm, ta cùng hân đã không có quan hệ gì... Ta cùng hân không phải người cùng trên con đường, hơn nữa về sau không bao giờ... sẽ đi quấy nhiễu hân nữa, hân sẽ trở nên như thế nào... Cũng cùng ta không có quan hệ...” “Không!” Xích nhiễm vội vàng lắc đầu, xé đến miệng vết thương, máu tươi lần thứ hai đầm đìa chảy: “Hân muốn gặp ngươi... Nếu, nếu ngươi hiện tại không đi gặp hân, có thể, có thể về sau cũng sẽ không có cơ hội!” “Không cần nói nữa! Xích nhiễm, ngươi bị thương, ta sẽ cho người mang ngươi đi xuống trị thương.” Long Y Hoàng nhanh chóng nói sang chuyện khác, đỡ cánh tay của nàng sẽ đi xuống. “Hân... Hân hiện tại... Hiện tại nên gặp ngươi không thể...” Có thể nguyên nhân là vì mất máu quá nhiều, thân thể xích nhiễm có chút lay động, nhưng vẫn nỗ lực duy trì thần trí: “Hân, hân bị người ám toán, hiện tại, sinh...” “Đủ rồi! Không cần nhắc đến hân!” Long Y Hoàng lại ngắt lời xích nhiễm, trong giọng nói thậm chí có chút phẫn nộ: “Ta cùng hân không có khả năng lại có gì quán quýt, ngươi nói cái gì cũng không có khả năng! Không cần nhắc đến hân! Hân biến thành cái dạng gì cũng cùng ta không quan hệ! Hiện giờ ta chỉ là Thái tử phi, cùng hân không có một nửa liên hệ!” “Ngươi, lời này của ngươi thật sao?” Xích nhiễm sừng sốt, khó tin nói: “Cho dù, cho dù hân chết, ngươi cũng sẽ không đi gặp hân một lần?” Long Y Hoàng cầm lấy tay áo xích nhiễm mười ngón không tự giác dùng sức, khẽ cắn môi: “Đúng vậy, cho dù hân chết... Ta cũng sẽ không gặp...” “Ha ha ha ha! Thật sự là cảm tạ câu trả lời của ngươi, thật sự là làm cho xích nhiễm mở rộng tầm mắt!” Xích nhiễm cười lạnh vài tiếng, dừng bước lại, dùng sức giãy khỏi tay Long Y Hoàng: “Thái tử phi nương nương, lời nói của ngươi, xích nhiễm sẽ bẩm báo chi tiết, xích nhiễm cũng sẽ không lại đến làm bẩn thánh khiết * của ngươi, như vậy cáo biệt!” (*thánh khiết: thánh thiện và tinh khiết) Long Y Hoàng không nói lời nào, chỉ quay đầu đi chỗ khác... Xích nhiễm bất kể thương thế trên người ra sao, ra sức thi triển khinh công, mang theo một thân máu tươi, phút chốc rồi xa khỏi tầm mắt của người chứng kiến. Hoàng hậu lại tới gần Long Y Hoàng vài bước, nói: “Ngươi biết nàng?” “Đúng vậy... Nhi thần ở ngoài cung có bằng hữu, làm việc có chút lỗ mãng, thỉnh mẫu hậu thứ lỗi, dù sao cũng là nhân sĩ giang hồ...” Long Y Hoàng không kiên trì, nói: “Cái kia ‘hân’ là ai?” Hoàng hậu không buông tha một ít dấu vết nhỏ nào, tức khắc tra hỏi. “Cũng là một bằng hữu tốt của nhi thần, bất quá... Người cũng nhìn thấy, hiện giờ đã tuyệt giao.” “Ừ, vậy là tốt rồi, ngươi phải hiểu được, ngươi bây giờ, là không thể lưu cho bất luận kẻ nào một sơ hở gì.” Hoàng hậu gắt gát đầu nghiêm túc nói. “Nhi thần hiểu rõ.” Long Y Hoàng cúi đầu nói. Trăm không còn một mảnh... Không để lại bất cứ ràng buộc gì trên người, chính mình- đi hết con đường của mình, không cần sẽ lại liên lụy bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Dục hỏa trùng sinh

Trần trực trở lại hoàng cung, nguyên bản là hoàng hậu còn muốn cùng ăn bữa tối với Long y hoàng sau đó đi dạo ngự hoa viên một chút giải sầu, nhưng là bị Long y hoàng cự tuyệt, nhưng lại chỉ dùng một cái lý do mớ meo – thân thể không khỏe. Hoàng hậu cũng không làm khó nàng, chỉ có thể để nàng trở về. Kỳ thật nàng thật là không khỏe, bất quá không phải thân thể, là tâm. Long Y Hoàng đứng ở trên nhà cao tầng, trước lan can màu đỏ thẫm, nhìn những ngọn đèn dầu phía xa xa kia... Nàng nhìn chăm chú một hướng, ngàn vạn về u sầu ngưng kết, thiếu chút nữa sẽ khiến nàng khổ sở – sặc ra nước mắt. Cứ lâu lâu, Oanh nhi tới khuyên nàng trở về phòng, nàng chỉ lắc đầu, vẫn đang là gắt gao chần chừ chỗ đó, nếu như không phải bởi vì ban đêm ánh sáng lạnh mờ ám, Oanh nhi còn cho là nàng chuẩn bị muốn khóc, ngọn đèn chiếu vào trên mặt long nữ tử, càng tỏ thêm thêm dấu vết, hơn nữa màu lại là ửng đỏ, khoe mặt Long Y Hoàng cũng ửng đỏ, người khác bị thương. Oanh nhi yên lặng mang tới áo khoác, choàng lên vai nàng, sau đó lui sang một bên, đợi phân phó. Hôm nay Xích nhiễm nói không đầy đủ, nàng như thế nào lại còn không biết nó là cái gì? Chỉ là nàng không muốn nghe... Long Y Hoàng chưa từng nghĩ rằng bản thân lại là một người nhất gan như vậy, ngay cả tin tức của Lang Ly Uyên cũng không dám nghe. Là sợ hãi... Sợ hãi cái gì? Những ngọn đèn dầu ngoài hoàng thành dần dần cũng tắt đi, gió thu thổi ngày càng mạnh hơn, Long Y Hoàng kéo áo ngoài, sau đó xoay người trở về phòng: “Oanh nhi! Ngủ thôi...” Sau đó, mấy ngày bình yên lại trôi qua, càng ngày càng gần với thời gian đi săn hươu, trong cung cũng bắt đầu trở nên bận rộn... Nghe nói chuyện đi lần này, không chỉ là cuộc săn thú dạo chơi ngoài thành đơn giản, mà nhân đây Hoàng thượng cũng có ý muốn khảo nghiệm các vị hoàng tử, hơn nữa, còn có ý muốn ở vùng ngoại ô chơi giải tỏa vài ngày, rèn luyện thân thể, rèn thêm cả mấy người được nuông chiều từ bé kia nữa. Bất quá, Phụng Vũ thiên hình như không để ý đến những ngụ ý này, hân nhiệt huyết sôi trào với cuộc săn thú lần này, trước khi đi mấy ngày, hân vô cùng hưng phấn, suốt đêm chọn kiếm, mài kiếm, sau đó lau ti mi đi chon cùng tên, qua qua lại lại cũng không tự cảm thấy buồn chán, Long Y Hoàng cũng không có việc gì, liền đi cùng hân. Phụng Vũ Thiên dẫn Long Y Hoàng tới tuần mã sư nơi chăm sóc ngựa của hoàng gia – nếu đem so sánh cái dinh viện này với dinh viện ở trong cung có khi còn lớn hơn gấp mấy lần, hân cùng Long Y Hoàng chọn ngựa, toàn những con ngựa khỏe khoắn, được thuần phục, chăm sóc cẩn thận, màu sắc thuần khiết đẹp đẽ, được buộc ngay ngắn ở những chiếc cột, tứ chi cường tráng, cao lớn uy mãnh, tinh thần lại vô cùng ôn thuận đứng yên, chờ đợi chủ nhân chọn lựa. Phụng Vũ thiên đi tới đầu buộc chú ngựa ở cạnh giếng, tay chân nhanh nhẹn cỡi một cái dây cương, mang một con ngựa màu xám trắng đi ra, đem tới trước mặt Long Y Hoàng: “Nhất định là nó, trong lần săn thú năm ngoái ta và nó cùng nhau hợp tác, săn được không ít hổ báo, nó rất được việc đấy.” Long y hoàng sờ sờ đám lông hình thoi trên trán ngựa nói:

“Tốt! ngựa tốt, ngựa tốt.” “Đây là đương nhiên, vì tránh cho người cưỡi ngựa bị thương, đám thuộc hạ kia đã huấn luyện nó rất tốt đấy.” Phụng Vũ Thiên đối với con ngựa này là thập phần yêu thương. “Ta không thích như vậy, cũng có một chút dã tính sẽ tốt hơn, như vậy sẽ không làm cho ngựa hoàn toàn bị quản chế thao túng, cũng có ý thức bản thân, hơn nữa người cùng ngựa tâm linh liên kết, như vậy mới có thể khiến nó phát huy hết tính thông bản thân, vô luận là ở khu vực săn bắn hay chiến trường đều hữu dụng.” Long Y Hoàng tiếc hận nói. Phụng Vũ thiên bĩu môi nói: “Nói là nói như vậy, nhưng nếu không đem dã tính thuần phục, giống như người thiên kim đại tiểu thư ngày ngày ngồi ở nhà thêu hoa đó, không biết ở trên lưng ngựa nhiều có khi lại thất thểu trở về khóc lóc chứ.” Long y hoàng cốc vào trán Phụng Vũ thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phụng Vũ thiên ngươi muốn ta nói mấy lần? Ta không thêu hoa!” “Vậy ngươi có can đảm thì chúng ta cùng đi thôi” Phụng Vũ thiên đảo mắt, nhanh tay nắm lấy cổ tay Long Y Hoàng: “Ngươi xem đi săn thú, nhìn đi nhìn lại ngươi cũng chỉ là thiên kim đại tiểu thư, lại còn muốn đến đi săn thú à, đến ta thân kinh bách chiến, con mồi cũng mới tương đối a?” “Tiểu tử thôi, không lớn không nhỏ!” Long Y Hoàng lông mi nhún lại, một tay cầm cây gậy bên cạnh, tới trước mặt Phụng Vũ Thiên

đánh cho hân hân mê bất tỉnh, sau đó vút gậy, vồ vồ tay chạy lấy người. Tuần mã sư ở bên cạnh chứng kiến cuộc mục kích vừa rồi, khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếp tục dẫn đường. Vòng qua chuồng ngựa, từ phía là đồng cỏ, chắc chắn đó là cho ngựa dừng. Long y hoàng rất xa nhìn thấy vài tên tuần mã sư vây quanh bắt một con ngựa đen, một người cố gắng kéo dây cương, tên còn lại cố gắng muốn nhảy lên ngựa.... Kết quả là bị ngựa hất đi, sau đó lại tiếp tục.... Long Y Hoàng không khỏi cảm thán, mới đầu năm thôi, tuần mã sư quả thật bất hảo qua a, nàng liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy tên còn lại hỏa đại, rút... ra roi da liền hướng tới người ngựa mà quát, ngựa bị đau, gót sắt vung lên, bắt đầu dĩ chịu bị ăn đòn, cố gắng chồn tránh roi như trời giáng kia, nhưng cũng chồn không thoát trường tiên như tia chớp kia.... Cái... này cũng bất hảo a! Đối mặt với tràng diện máu tanh bạo lực như vậy, Long Y Hoàng hồn nhiên yếu ớt như thể thần kinh cũng bị kích thích chút ít, bước nhanh đến, vội vã ngăn hành động của tuần mã sư: “Dừng tay!” Sau đó nhanh tay giật lấy chiếc roi đang quát ngựa kia, chỉ vào mặt tuần mã sư mắng: “Chỉ là một con ngựa! Trời sinh cho tính kiệt ngạo bất tuân! Nếu một ngày nào đó Bồn tiểu thư tức giận cũng quát roi lên người người như vậy được không! Cảm ngay! Mau nhanh rút ra cho ta!” Tuần mã sư ngơ ngác – nhìn Long y hoàng, có chút không biết làm sao, bị hân mắng choáng váng. Ách... Xong đời, nhìn không được thấy động vật bị ngược đãi, bản tính bại lộ... Long y hoàng nỗ lực lạnh thẳng đồ ra. “Khụ khụ.” Long y hoàng ho khan vài tiếng, từ từ để... xuống roi trong tay xuống, khôi phục hình dạng thực nữ trước sau như một, thanh âm cũng nhu hòa không ít: “Này mã ngoan, xem ra cũng cần nhiều thời gian, không phải cứ đánh là có thể thuần phục, chỉ sợ càng đánh nó, nó lại càng phản kháng, kết quả là còn tổn thất một mã tốt, sao lại có thể hao phí như vậy.” Ngự tất, mỉm cười một tiếng, hy vọng có thể đền bù bản tính vừa bại lộ. “Thái, thái tử phi...” Tuần mã sư nhìn rõ ràng người vừa tới, vội vàng hành lễ, áp a áp ứng nói: “Bởi vì... con ngựa này mới vừa rồi thương tới thái tử điện hạ cùng Nhan phi, cho nên thái tử phân phó hạ thần giáo huấn nó cho tốt.” Thái tử? Long y hoàng quay đầu đi, lúc này mới phát hiện Phụng Trữ Lan ở bên cạnh bị nàng không thêm để ý tới này giờ bên cạnh đó còn có Nhan phi đang vô cùng sợ hãi, giờ phút này, nàng quay lại nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn nàng, hai ánh mắt giao nhau, phát ra lời điện hỏa.... Ách, hy vọng là mắt nàng hồng, coi như Phụng Trữ Lan chán ghét nàng thế nào, cũng không cần dùng ánh mắt quái vật đó nhìn nàng, khiến cho nàng tự ái không thôi. Tính, nguy trang nếu đã bị thức phá, như vậy già bộ cũng là vô dụng... Dù sao đoạn thời gian trước nàng trang thực nữ... giống như khiến người tốt rất nhanh thổ huyết, nếu nàng đã tuyệt bỏ đi ràng buộc phiền toái, như vậy có thể lấy bản tính thật sự ra, có thể mới có thể tiếp tục ở cái nơi ăn thịt người này... đối mặt với hoàn cảnh như thế này tiếp tục sinh tồn... Ai nói thất tình thì nhất định tình thân phải sa sút! Hôm nay nàng cố gắng quên đi Quân lĩnh làm lại từ đầu mọi chuyện! Bởi vì lần đầu tiên thất tình – đã kích quá lớn, trầm mặc hơn nửa năm, nay lại ở đây, nhìn thêm mấy tháng.... Hôm nay nàng không thể nhìn được nữa! Nàng mạnh mẽ đoạt lấy dây cương từ trong tay tuần mã sư, kéo dài tiểu hắc mã đang tâm không cam lòng đi, đi tới trước mặt Phụng Trữ Lan đang không ngừng đánh giá nàng, khỏe mắt có chút lông lánh, khỏe miệng vền lên phảng phất còn có thể lộ ra ánh mắt ác ma cùng tiểu răng nanh: “Phụng Trữ Lan, phúc đức của ngươi, bồn tiểu thư không quan tâm, ngươi đã đối xử ôn nhu hơn khiến Long Y Hoàng ta càng bị ức hiếp hơn, khiến nàng nhìn trở nên vô cùng yếu đuối, ta đây cũng không có cần phải tiếp tục già vô trước mặt ngươi, ngươi có hứng thú hay không thử xem bản tính bại lộ của Y Hoàng quân chúa ta? Ha! Buồn cười, ta cũng muốn nhắm mục tiêu đầu tiên vào ngươi!” Long Y Hoàng cười, dùng sức lôi thoắt cái dây cưỡi, ngựa đầu tiên cũng ra sức giẫy dụa sau đó lập tức lao đảo vài bước, bị nàng thúc lên phía trước: “Này ngựa, ta muốn, nếu nó có thể làm thương ngươi một lần, là chắc chắn thích thương ngươi lần thứ hai, giữ lại vô cùng hữu dụng...” Ánh mắt khinh thường đảo đến đóa hoa diễm đam đáng yêu trong lòng hân- Nhan phi, Long Y Hoàng cười lạnh: “Nhan Nhi, ngài như vậy mà sợ ngựa sao?” Nói xong, Long y hoàng kéo ngựa không an phận kia đi, triều xuất khẩu đi tới, nàng... đặc ý, Phụng Trữ Lan cũng càng phát ra sắc mặt tái nhợt. “Long y hoàng... Tính cách của ngươi đích thật là kinh ngạc, bất quá, ta còn là trước sau như một – yếm ác ngươi.” Phụng Trữ Lan thanh âm lạnh lùng đuổi kịp bước tiến của nàng. “Cáp... Bồn tiểu thư khi nào thiếu qua nam nhân? Nếu như không phải thân phận thái tử phi vương chân vướng tay, ta lại như thế nào lại cùng ngươi một chỗ dây dưa không rõ? Phụng Trữ Lan, ta khuyên ngươi tốt nhất không cần quá mức tự kỷ, nếu như không phải cùng ngươi thành thân, đối ngũ muốn cầu hôn Bồn tiểu thư có thể làm thành một quân đội.” Long y hoàng đầu cũng lười nói thừa, tiếp tục kéo mã đi, tính tình tiểu hắc mã lại nổi lên, gót sắt nắm chặt đất, sau đó gơ hai chân trước lên, cố gắng muốn hất Long y hoàng ra. Bất quá, Long y hoàng nổi giận lên – khí lực cũng không phải vừa, nàng dùng sức túm, thiếu chút nữa mang thân thể Tiểu Mã cấp túm địa đi tới: “Ngươi an phận một chút cho ta! Cần thận ta tức giận lên lập tức đem ngươi tới biển roi chăm sóc cho cả mạp bây giờ.” Tiểu hắc mã đã có kinh nghiệm, lập tức hiểu bản thân không phải đối thủ Long y hoàng, mặc dù còn có chút giẫy dụa, nhưng cũng trái lại bị nàng kéo đi. Trải qua mã cứu, Long y hoàng liếc mắt liền nhìn thấy Phụng Vũ Thiên ở kia đang thần sắc thống khổ ôm đầu, dừng lại: “Phụng Vũ Thiên, chúng ta trở về đi thôi. “Ngươi... Ngươi ngươi ngươi...” Phụng Vũ Thiên chỉ vào nàng, bởi vì thống khổ mà mặt mũi vẩn vơ. “Thanh ta lúc nào trở thành người có thể dễ dàng khi dễ, ngươi thật ngu ngốc, Phụng Vũ Thiên, ngươi cũng còn có cứu được, ngàn vạn lần đừng giống như ca ca của ngươi, cần thận sau này ta chinh đến ngươi thành tàn tật quý không ra quý.” Long y hoàng lại quay đầu, đau lòng – nhìn vết roi trên người tiểu hắc mã, lập tức bảo một tên tuần mã sư: “Gọi vài tên bác sỹ thú y tới, những vết này” nàng chỉ chỉ vết thương: “Nếu là trước khi đi săn ta còn thấy, cần thận chúng sẽ gấp một trăm lần vào người các ngươi.” Nàng trịnh trọng mang dây cương giao cho người chăn ngựa, người chăn ngựa vội vàng gật đầu. Ai... Nguyên bản từ khi sự kiện Quân lĩnh qua đi, Long y hoàng đã nghĩ nên học theo tính cách đại ca, an phận, không thể để cha mẹ bận tâm dưới cừu tuyến được, thật nhất thiết làm một cái thực nữ, tính thả muốn đối với thiên hạ, đối quốc gia vẫn còn hữu ích... Chính là Phụng Trữ Lan này thật sự là lúc nào cũng muốn khiêu chiến nàng, khiêu chiến cái bộ dáng thực nữ của nàng, nhìn không nổi nữa... Nương, ngài chớ có trách ta, Long y hoàng ở trong lòng yên lặng cầu khẩn. Chuyện tốt không nhiều lắm, chuyện xấu liên tục, đầu tiên là thích khách, lại là bắt cóc, tiếp theo sẽ là cái gì? Không cần nói cho nàng là... sẽ có người vinh dự tặng một mũi tên xuyên tim! Long y hoàng nguyên bản là khó có thể ngồi im được trước khi đi săn thú nên chịu không được ra phố mua đồ tiêu khiển, kết quả là bị người điếm huyết khiêng lên xe ngựa, trong nháy mắt bỏ mặc hết đám nha hoàn phía sau, hiện tại nàng bị nhét vào trong xe ngựa, trên đường rất là xóc nảy, thiếu chút nữa khiến nàng mang hết đồ trong bụng đổ ra ngoài. Chính là, chính là người bắt cóc nàng là tử tuyền, nàng lại không thể hạ thủ với tử tuyền, chỉ có thể giả bộ dạng người tốt, nhìn sắc mặt lạnh như băng của Tử Tuyền bên cạnh mình: “Tử tuyền... Ta như vậy rất không thoải mái, ngươi có thể để cho xe ngựa chậm một chút không?” Tử tuyền sắc mặt không phải thông thường – khó coi, không để ý đến lời của nàng, đột nhiên rút... ra.... Rút... ra bội kiếm trong tay một nửa rồi từ từ thu hồi, sắc mặt không chút thay đổi. Chịu đựng xoạc này của xe ngựa khiến nàng cảm giác được lực phủ ngũ tạng của mình đang bốc lên, Long Y Hoàng từ từ chống đỡ khởi hành từ, thanh âm dĩ nhiên còn to hơn xe ngựa: “Tử tuyền, ngươi đề ta trở về, ta không thể gặp lại hân...” “Tử tuyền, ta không thể gặp hân, ngươi đề ta trở về... Ta cùng hân nếu còn dây dưa, không thể có kết cục tốt đẹp... Ngươi biết... ta không muốn liên lụy hân... hân còn có con đường của riêng mình...” Long y hoàng đã gần như cầu khẩn, khẩn thiết bám vào một góc của tử tuyền. “Tử tuyền, ngươi không thấy kết quả của ta và hân sao? Không thể dây dưa sâu thêm... nhất định đoạn tuyệt ác hơn, nhưng đây là tình huống khẩn cấp, ngươi nguyên ý muốn nhìn hân đau khổ?” Tử tuyền từ đầu tới đuôi đều là khiến Long y hoàng nói nhô lên cao khí, xe ngựa nấn liệt dừng lại, nàng kéo y phục Long y hoàng, không chút thương tiếc kéo xuống xe ngựa. Là một rừng cây khô, gió thu tiêu điều, thân ảnh cô đơn thon dài sừng sững tại một cây khô, dĩ nhiên.... Có phần gầy gò hơn trước. Tử tuyền hoàn thành sứ mạng của mình, bỏ lại Long y hoàng, lái xe chạy lấy người. Long y hoàng cần cần môi, cần thận – xoay người rời xa Lang Ly Uyên đang đưa lưng về phía nàng. “Tại sao đi không từ giả, chẳng lẽ sẽ phí sức khi nói với ta câu đó sao?” Thanh âm Lang Ly Uyên phảng phất lướt qua thiên sơn vạn thủy đi tới bên người nàng, mệt mỏi nói không ra lời, nói không hết sự giận dữ bên trong. “Chúng ta không cần phải tiếp tục dây dưa nữa...” Long y hoàng thậm chí không dám xoay người sang chỗ khác: “Vậy không cần nói lời từ biệt...” “Nha... Ngươi cứ như vậy? Lợi dụng ta xong, không nói một tiếng liền vứt bỏ, đối với ngươi mà nói đồ không dùng được, đều là xử trí như vậy sao?” Lang Ly Uyên ngữ khí trào phúng, chợt hóa thành lợi kiếm... Thương tâm, không người nào biết được. Không phải lợi dụng... Không phải! Chỉ là Lang ly uyên... Ngươi là người duy nhất ra có thể dựa vào, chính là... Ta không thể bởi vì ích kỷ của mình mà trói buộc ngươi, ngươi so với ta còn có nhiều con đường muốn đi... “Là, ngươi đối với ta mà nói, đã không có bất cứ... gì giá trị... Cho nên, ta sẽ không thể cùng ngươi có bất cứ liên lạc gì nữa... Như vậy... xin cáo

từ...” Thanh âm Long Y Hoàng có chút khản khàn, giống như là khúc nhạc dạo – rơi lệ, càng như là kiệt sức. “Nguyên lai, trong mắt ngươi ta không đáng một đồng. . . Phụng trử Lan đối với ngươi như vậy, ngươi còn đối với hắn khăng khăng một mực , trừ đi quan hệ đám cưới kia, có hay không đã phát sinh tình cảm với hắn? Ngươi bị thương tìm tới ta... Khó sở khóc trong lòng ta, chính là đối với Phụng Trử Lan mãi mãi là khuôn mặt tươi cười, coi như ngươi lợi dụng ta, nhưng ngươi có thấy công bằng cho ta không!” Thanh âm Lang Ly Uyên càng ngày càng phần nộ. Cắt đứt sạch sẽ... Như vậy với hắn mà nói mới là biện pháp giải quyết tốt nhất, vốn... Liền không nên có bất cứ... gì khiên liên ... “Lang ly uyên, ta đã nói với ngươi rất sớm, ta là thái tử phi, cùng ngươi, không thể cùng đi chung một con đường... Sau này, chúng ta khôi phục nguyên trạng, quên đi và sống tốt, không bao giờ... quấy nhiễu đến nhau.” Long y hoàng nhìn trời. “Đúng vậy... Ngài là thái tử phi cao cao tại thượng, há là ta có thể quấy rầy ... Nguyên lai mọi chuyện trước đây đều là một giấc mộng, ta... ta nói yêu ngươi... ha ha ! thật sự là chuyện nực cười mà ! ngươi cũng thấy rất buồn cười , nhìn ta thất thố trước mặt ngươi, lần lượt bị ngươi đùa bỡn, kết quả lại bị ngươi vứt bỏ ! Ngươi nhất định cảm giác rất tốt ba !... Khụ Khụ ! » Lang ly uyên cười khổ, ho khan vài tiếng , ngón tay che miệng tái nhợt, móng tay có chút xanh tím khác thường. Long y hoàng lắc đầu, sau đó từ từ theo đường cũ trở về, chỉ là khi đi tới, trước mắt đột nhiên mê man, mà tiếng cười phía sau, càng giống như ngàn vạn thanh kiếm sắc bén, khiến thân thể hắn như có trăm ngàn vết thương . Nàng không thể nói, Lang ly uyên thua, nàng cũng không phải thắng... Lang ly uyên, ngươi có một bầu trời tự do ngoài kia, mà ta chỉ là một cái kim xiềng xích. Lang ly uyên... Ngươi như một chú chim với đôi cánh rang rộng chao liệng khắp bầu trời , mà ta chỉ như bó buộc lại đôi cánh đó của ngươi. Lang ly uyên... Hiện tại ngươi chỉ có thể rời khỏi ta, chỉ cần có thể để ta đứng xa nhìn ngươi tự do... ta đây cũng vui vẻ rồi. Bởi vì tự do của ngươi, hay quên ta đi đứng vì ta, mà trói buộc hai cánh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Vương giả trở về – Phụng Ly uyên

Long Y Hoàng phát hiện, sự tình cuối cùng càng xúi quẩy, hơn nữa đều nghịch với tâm nguyện của nàng, cho dù là nàng làm rất nhiều chuyện... Nhưng, vẫn không ngăn cản được sự tình phát sinh. Ngay trước lúc sắp bắn một ngày, Hoàng Thượng đột nhiên triệu tập toàn thể hoàng tộc, muốn tuyên bố một việc làm người phẫn chấn. Ngày đó, Long Y Hoàng cũng hoàn toàn chứng thật suy đoán trong lòng mình , lang ly uyên cũng không phải họ lang, mà là họ Phụng. Hơn mười năm trước chính là đại hoàng tử mất tích , hiện giờ lần thứ hai trời lên mặt nước, lấy tư thế cường giả , tin tức này làm chấn kinh trong ngoài hoàng cung. Long Y Hoàng đứng ở bên người Hoàng Thượng cùng hoàng hậu , cùng hắn cách chỉ có gang tấc, nhưng khoảng cách hai người so với bất kể cái gì đều rất xa. Lang ly uyên hiện tại lại lần nữa trở lại đứng về vị trí của hắn... Cũng là xuất hiện lấy thân phận cùng nàng đối địch, hắn xuất hiện, nhất định sẽ không bỏ qua hoàng vị, mà nàng là hoàng trử phi. . . Ha ha, hoàn cảnh như vậy thật xấu hổ a. Phụng trử lan biểu hiện so với kẻ nào đều là lạnh nhạt, phảng phất như việc không liên quan đến mình, đối với lang ly uyên... Không, là phụng ly uyên, vẫn duy trì thái độ cư xử trường giả, Phụng Vũ Thiên đối với hắn tỏ vẻ kính trọng cùng oán độc, hoàng hậu vẫn đang cười, cười đến bí hiểm... Mà Long Y Hoàng cười không nổi, nàng nhìn lang ly uyên từ cửa chính Kim Loan điện đi vào, một thân kim y chói mắt, trời sinh khí phách hoàng gia lại càng mạnh mẽ, trong lúc đó ánh mắt ngày xưa là phóng túng không kềm chế, kiệt ngạo bất tuân hoàn toàn biến mất, trở thành chính là trầm ổn cùng khí phách... Là một người nàng hoàn toàn xa lạ. Nàng nhìn hắn từ lang ly uyên lột xác thành phụng ly uyên, từ mình chủ vô lâm tự do tự tại khắp nơi đến chỗ trói buộc là đại hoàng tử thừa kế... Đến tột cùng là quật cường, hay vẫn là trả thù? Từ khi lang ly uyên dùng thân phận mới chính thức lên vũ đài, tâm mất Long Y Hoàng không rời khỏi người hắn, chính là hắn lại cảm thụ bình thường, thẳng tắp đi qua, ngay cả dư quang khóe mắt cũng không có đảo qua hướng Long Y Hoàng , so với người xa lạ còn hơn người xa lạ. Long Y Hoàng cố gắng vì hắn giữ lại một chút gì... Hắn một mực đem phá nát. Hoàng Thượng thật vui mừng khi đại hoàng tử trở về, hôm ấy lập tức mở yến viển vì hắn tẩy trần, không biết là áy náy bởi vì năm đó sai án hay bởi vì hắn thật là người có tài, ở tiệc tối sau chót, Hoàng Thượng trước mặt mọi người tuyên bố sắc phong hắn là vương, ban thưởng hiệu là Duệ. Long Y Hoàng ngồi đối diện với hắn, mỉm cười giờ lên chén rượu chúc mừng vì hắn, lang ly uyên cũng không để ý gì đến, trực tiếp xem nàng coi như trong suốt, cùng Hoàng Thượng hai người nói chuyện phiếm thường ngày, như phụ tử thất lạc nhiều năm vô cùng thân thiết. Long Y Hoàng còn đang tươi cười, cho thấy nàng vui vẻ cực cao, nhưng lại có vẻ cứng nhắc, chậm rãi buông tay xuống, một mình nâng cốc uống cạn, một ly lại một ly... Cố ý chúc say chính mình. Nàng cũng không phải nữ tử ngoan ngoãn không uống rượu, lại cũng không phải người ngăn chén không say, tiệc tối theo thời gian trôi qua, nàng có vẻ dần dần say men. Nàng đột nhiên nhớ tới khi mình đầy tháng, mẫu thân tự tay sản xuất nữ nhi hồng... Chôn dấu dưới nền đất mười sáu năm, chỉ có quần lĩnh một người uống qua, nhưng mà... Bản thân thật là say, chỉ chốc lát, Long y Hoàng đột nhiên phát hiện trước mặt mình một vật đều bắt đầu xoay tròn đảo ngược... Hoa cả mắt, nhìn thấy nàng không thoải mái, hoàng hậu quan tâm vô vô của bà vai nàng, sau đó lệnh oanh Nhi đem nàng dẫn đi. Long Y Hoàng lắc lắc đứng lên, qua quýt cáo lui một tiếng... Trong lúc hoảng hốt , nàng giống như nhìn thấy lang ly uyên đang nhìn nàng, nhưng... Về mặt của hắn lại mờ nhạt như vậy, Long Y Hoàng xà ra một cái tươi cười cực kỳ khó coi, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, dựa vào cánh tay Oanh nhi, rời khỏi yến tiệc. Dạ dày đột nhiên quay cuồng dữ dội, đi không bao xa, Long Y Hoàng phải dựa vào núi giả, đem những thứ đã ăn được trong yến tiệc toàn bộ phun ra, sau khi phun hết, bụng cảm thấy như được thư thái chút, nàng dứt khoát dựa vào ở chân núi giả nghỉ ngơi, gió đêm thê lương... trong bóng đêm im lặng, nửa vầng trăng khuyết cuối tháng sáng ngời. Trước mắt vẫn nóng lên, mồ hôi lưng một mảnh, thân thể khí lực tựa hồ cũng không còn, tựa vào trên núi giả, thế nhưng lại không nghĩ muốn rời đi... Oanh Nhi ở bên cạnh khuyên hỏi lâu, nàng một chữ cũng không có nghe vào, chỉ cảm thấy rằng mệt mỏi quá... Không biết qua bao lâu, một đôi tay mạnh mẽ đem thân thể nàng bay lên không ôm lấy, một trận rung chuyển, Long Y Hoàng cố sức mở mắt ra, khuôn mặt tối gần mình cũng là quen thuộc như vậy... “Lang, lang ly uyên...” Mang theo nồng đậm men say, nàng nhẹ nhàng ní non gọi tên người kia, nghĩ nghĩ, rồi lại cười khò chứa lại: “Không đúng... Hắn là gọi phụng ly uyên , lang... Vốn chính là cái họ mà ngươi tạm thời ứng phó với ta.” “Ngươi say.” Đón gió đêm, người đang ôm nàng đi qua ngự hoa viên chỉ là lạnh nhạt phun ra một câu. “Từ khi gặp ngươi, ta vẫn chưa bao giờ thanh tỉnh...” Long Y Hoàng thân nhiên cười, đầu tựa vào lồng ngực của hắn, chậm rãi mê man. Thật là... Say. Ở phía sau hai người, một thân ảnh khác chậm rãi lộ thân ra khỏi núi giả, nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ đi xa, không nói. Sáng ngày thứ hai, say rượu bắt đầu phát huy tác dụng , Long Y Hoàng cái đầu như muốn nhanh vỡ ra đau đớn, khổ không thể tả, vẫn không thể nghỉ ngơi, sáng sớm đến tối sẽ chuẩn bị xuất phát đi khu vực săn bắn. Các cung nữ nhanh nhẹn vì nàng đưa khay y phục áo choàng, sau đó thu thập đồ dùng... Long Y Hoàng mặt mày thống khổ xoa huyệt Thái Dương, trí nhớ về yến hội tối qua nhất thời thành một mảnh mơ hồ, cái gì đều nghĩ không ra, nhưng nàng lại còn nhớ rõ, nàng bị người kia ôm trở về. “Oanh Nhi... Hôm qua người ôm ta trở về kia là ai a...” Ngẩng lên, hình như là lang ly uyên, nhưng lại không giống... “Đúng vậy là Thái tử điện hạ.” Oanh Nhi một bên sửa sang lại vật áo choàng, một bên trả lời thực rõ ràng. “Oanh Nhi, ngươi đừng làm ta sợ!” Long Y Hoàng lập tức liền thanh tỉnh không ít, kinh hãi: “Ta thà tin tưởng rằng là quỷ đem ta ôm trở về, cũng sẽ không tin là tên lãnh huyết kia!” “Đúng vậy thật sự, ngài có thể tùy tiện đến hỏi người khác, hơn nữa, trừ bỏ Thái tử điện hạ, còn có ai

có thể công khai như vậy mà đem ngai ôm trở về chứ?” Oanh Nhi sửa sang lại xong, đi đến một bên, cúi đầu nói: “Được rồi, Thái tử phi.” “Nga...” Long Y Hoàng nhìn chính mình trong gương đồng, kiểm tra quần áo, sau khi xác định không có gì ngoài ý muốn, tức khắc đi ra phòng: “Chúng ta đi thôi, canh giờ cũng sắp đến rồi.” Đi vào cửa cung, hàng dài đội ngũ dường như sớm đã vận sức chờ phát động, hoàng thất không chưa có sự kiện nào khiến không oanh động, Long Y Hoàng đi đến trước long liễn, đối với Hoàng Thượng hành lễ, hoàng hậu sau đó đi đến cạnh nàng, dặn nàng mọi sự cẩn thận. Kỳ thật, trường săn bắn vốn không phải nơi các tần phi nên đi, chỉ là lúc này đây Long Y Hoàng lại có thể ngoại lệ, một nguyên nhân là vì nàng đáp ứng với Phụng Vũ Thiên rồi, thứ hai, hoàng hậu cũng thập phần đồng ý nàng đi... Sau đó nàng lại đem nhan phi vây ở trong cung, ngụ ý này, không lẽ chẳng hiểu rõ. Tuần mã sư đem tiểu hắc mã dắt tới, vô cùng cung kính mà đem dây cương trong tay giao cho Long Y Hoàng, Long Y Hoàng nhìn nhìn, trên người ngựa vết roi quả nhiên không thấy, thật không biết bọn họ dùng là phương pháp gì. “Thật sự là tiểu mã đáng yêu...” Long Y Hoàng sờ sờ lông mao nó, biểu hiện yêu thích: “Vây ta sẽ gọi ngươi là Ô nhiên, ngoan ~ ta cho ngươi giữ thiên tính cũng không phải là ngươi ở lúc săn bắn sẽ đem ta đuổi xuống lưng mình...” Ô nhiên đối Long Y Hoàng thập phần thuận theo, cúi đầu, nhẹ nhàng quơ cái đuôi. Phía sau đột nhiên một trận tiếng động lớn... Long Y Hoàng nhìn qua, phụng ly uyên mặc một thân thường phục màu trắng tinh mỹ chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mọi người, ngọc quan màu bạc tua nhẹ nhàng rủ xuống bó buộc trên người hần, lưu quang tràn đầy màu. Long Y Hoàng mím môi, vô vô cô ô nhiên, xoay người sang chỗ khác, cố không nhìn hần... Mà phụng ly uyên, cũng không có đưa ánh mắt nhìn Long Y Hoàng. Lúc này đây phụng ly uyên xuất hiện thật sự trầm mặc, đi đến một bên, giống như việc không liên quan mình, cùng Hoàng Thượng hành lễ sau liền phân phó người hầu đem ngựa dắt tới, mạnh mẽ, không để ý đến bất luận kẻ nào... Lúc xuất hành, hoàng thượng đặc biệt ý chỉ, toàn thể giục ngựa, không được ngồi kiệu. Đây Hoàng Thượng... Dù sao chỉ tới trung niên, đúng là nhiệt huyết sôi trào, tài nghệ cũng không có đi theo tuổi, chính là khổ những nhi tử hần đã nuông chiều từ bé. Sau khi Phụng Vũ Thiên đột nhiên hiện ra phía sau Long Y Hoàng, Long Y Hoàng hoàn hảo, chỉ là bị kinh, nhưng ô nhiên lại cả kinh thét dài, nếu Long Y Hoàng không hết sức áp chế, nó khẳng định một gót sắt đạp ở trên người Phụng Vũ Thiên. Mặc dù có chút vội vã, nhưng đội ngũ rất nhanh liền xuất phát... Đi đầu vài tên tướng quân dẫn đầu, thống lĩnh phía sau ngàn vạn lần nhân mã, rầm rập bụi mù vô số, thành viên hoàng thất bị bảo hộ ở bên trong, quân đội chia làm hai bên, bao vây thực nghiêm kín... Long Y Hoàng lần đầu tiên cảm giác được cưỡi ngựa là buồn bức như vậy. Ô nhiên không kèm chế được dã tính bị Long Y Hoàng thành thạo cưỡi ngựa khuất phục, đưa mỹ nhân một đường lao nhanh so với đồng bạn của mình có vẻ hăng hái. Đội ngũ rất nhanh ra để đi vào vùng ngoại ô, Hoàng Thượng đột nhiên nhanh hơn tốc độ, vượt qua phạm vi bảo hộ, dẫn ở trước hết, tuy rằng trung niên, thân thủ lại nhanh nhẹn như trước, xem nhẹ ngày tháng trôi qua, chỉ bằng ánh mắt đang lúc gắng gượng kia, là có thể đọc ra năm nào tuần lễ cùng thân thủ bất phạm... Không trung một con cự điều bay qua, Hoàng Thượng động tác nhanh nhẹn mà lấy cung cái tên thượng huyền, sau đó tính đúng giờ... Bắn! Mũi tên dài nhỏ mang theo màu trắng vũ linh hoa phá trường không, nháy mắt đâm xuyên qua thân thể cự điều, cự điều đột nhiên bị kiểm hãm, tiếp theo lại là mũi tên thứ hai xuyên qua cánh chim, cự điều thẳng góc từ không trung ngã xuống, trên mặt đất gãy vài cái, bị một gã Ngự lâm quân nhặt lên, đưa tới trước mặt hoàng thượng. Hoàng Thượng nhìn cự điều, trong lòng được thỏa mãn, ngựa nện lên trời cười to... Phía sau quân đội rất là phối hợp hoan hô. Long Y Hoàng vô cùng thương tiếc mà nhìn điều hấp hối, ở trong lòng yên lặng mà thở dài thương tiếc, Phụng Vũ Thiên giục mã đi lên trước mặt nàng, cười nói: “Không phải chứ, mới ngay từ đầu liền sợ choáng váng? Nếu thực tới khu vực săn bắn rồi nhìn thấy mãnh thú còn không biết ngươi phải khóc thành cái dạng gì đây, bây giờ trở về hoàng cung còn kịp.” Long Y Hoàng không nhìn hần... Nàng nên cùng Phụng Vũ Thiên này giải thích như thế nào thì tốt... Dọc theo đường đi ngàn vạn lần giày vò, đi một chút dừng, tựa hồ đến đây, hoàng đế hưng trí dọc theo đường đi bắn chết không ít dã lang cùng lợn rừng, không trung cự điều cũng không thể tránh né đã bị hại... Càng bắt đắc dĩ vẫn là một đám người phải đi theo hần dừng cũng theo hần, biến thành Long Y Hoàng còn chưa tới khu vực săn bắn thể xác và tinh thần cũng mỏi mệt. Thật vất vả tiến vào phạm vi khu vực săn bắn, hoàng thất công tử bạn hữu hoàn toàn không có ý tứ dừng lại nghỉ tạm, lúc đại quân dừng thì tập thể đi theo Hoàng Thượng vào khu vực săn bắn trong rừng cây, chỉ có một chút người chịu không nổi ở lại địa điểm đóng quân nghỉ ngơi, Long Y Hoàng cũng dừng lại, nhưng không có nghỉ ngơi, mà kéo ô nhiên đến một bên sông, phải đi bụi bặm trên người nó, cũng an ủi nó một đường gian khổ. Ở trên một mảnh đất trống, Ngự lâm quân đứng lặng bốn phía, trung tâm nổi lên vài cái lều trại thật lớn, cung nữ đã sớm tới đang tiến tiến xuất xuất mà chuẩn bị, sửa sang lại hết thấy sự vật cho tốt xin đội chủ từ tùy thời đến. Long Y Hoàng nhàn rỗi không có việc gì, mặc dù nói muốn hỏi phụng ly uyên, nhưng hần vừa rồi cũng vào rừng cây, phỏng chừng nhất thời hỏi lâu đều không được, nàng rõ ràng an vị ở trên có, cầm vài lau một khối màu trắng đỏ là mình vừa rồi chọn Nguyệt Nha bạch cung tiễn, chậm rãi đợi cho hết thời gian... Vừa rồi người nhiều như vậy, cho dù nàng đi theo vào rừng cây phỏng chừng cũng không thấy được một người sống. Trên mỗi cung tiễn của mỗi vị hoàng tử đều có ký hiệu độc nhất vô nhị dùng để phân chia lẫn nhau thành tích săn bắn. Vài canh giờ qua đi, nhân mã dần dần từ trong rừng cây đi ra, tiếng vỗ ngựa rung trời, mỗi người trên lưng ngựa đều có thu hoạch không nhỏ. Mắt thấy phụng ly uyên cùng Phụng Vũ Thiên ngay tại cách đó không xa, Long Y Hoàng chuẩn bị đi tìm bọn họ, nhưng một bóng người đột nhiên chặn lại, làm nàng không thể không lập tức ghim ngựa... Ngăn người đón mã, dĩ nhiên là người vừa mới săn bắn trở về – phụng ly uyên! Long Y Hoàng không khỏi sùng sột, nhìn hần, cho nên không rõ. Phụng ly uyên sai người thay ngựa, ở phía sau hần, trừ bỏ trên lưng ngựa của hần có con mồi, ngay cả vài tên tùy tùng đi theo trên lưng ngựa cũng bị chất đóng xác mãnh thú. Ngựa mới đã đến, phụng ly uyên mặt vẫn không chút thay đổi cuối cùng cũng có ý cười, hần lần thứ hai lên ngựa, thị vệ trong tay mang tới cung tiễn, ngựa đầu, nhìn thẳng Long Y Hoàng, ánh mắt không hề giống như trước ôn nhu, chính là lạnh như băng: “Thái tử phi cười ngựa bắn cung tại hạ đã thấy qua, hôm nay nhất thời hứng khởi, nghĩ muốn cùng Thái tử phi đi săn bắn, không biết Thái tử phi có không hân hạnh cho?” Hần một hơi một cái Thái tử phi, bỏ qua quan hệ cùng Long Y Hoàng phải bỏ sạch sẽ. Long Y Hoàng trở tay, lập tức trên tay thị vệ theo bên cạnh đoạt được túi tiễn, đem dây cương nắm chặt ở trong tay, đồng thời cũng nắm chặt cung, chống lại tầm mắt phụng ly uyên, đột nhiên cười đến đau đớn: “Kiêu khích, chấp nhận.” Nàng giơ lên mã tiễn, hung hăng đánh vào ô nhiên, bay nhanh bay nhanh vào trong rừng cây, phụng ly uyên ở tại chỗ sợ run nửa khắc, cũng giục ngựa theo sau cùng tiến lên trước. Phụng Vũ Thiên nhìn bọn họ thân ảnh một trước một sau bay nhanh rồi đi, đột nhiên có chút hồ đồ: “Không phải sẽ nghỉ ngơi sao? Bọn họ lại đi vào làm gì? Thái tử phi thực không muốn sống nữa? Một nữ hài tử lại tiến vào nơi nguy hiểm như vậy!” Phụng ly uyên cũng hướng vào rừng cây nhìn thoáng qua, một chút cũng không có tò mò, âm thanh lạnh lùng nói: “Không sao cả, cùng chúng ta không quan hệ.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đau tâm!

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi về phía sau, ánh mặt trời xuyên qua những cành lá loang lổ, chiếu vào hai người đang chạy như bay vào sâu trong rừng kia. Nguyên bốn bầu trời trong xanh dần dần bị mây đen che phủ, sắc trời dần sẫm xuống, chiếu vào rừng cây sẫm rờ cũng chậm chạp đi. Sâu trong rừng, nơi mãnh thú thường lui tới, Long Y Hoàng giục ngựa chạy lại chỗ đó, tay đột nhiên buông dây cương, thân thể vững vàng ngồi trên lưng

ngựa, nấp tên, vọt tới lùm cây ... Nàng thậm chí cũng không có thời gian ngắm, phảng phất chỉ là một mũi tên nhắm lung tung, nhưng khi mũi tên hòa vào lùm cây, một tiếng tê rống vang vọng thiên địa thống khổ của mãnh thú. Long y hoàng theo sau quay đầu ngựa lại, tới phía sau lùm cây, tùy tiện nhìn lướt qua con mồi vừa bắn, ngay cả về mặt cũng không có, nhỏ dần, nàng rút tên mình vừa phóng ra, theo sau đó là máu đỏ nhanh chóng phun trào từ cổ mãnh thú, tiếp tục đi. Phụng Ly Uyên theo sau đuôi kịp, hần cũng đến sau lùm cây xem xét ... Là một tên giết chết hổ..! Mà một mũi tên duy nhất vừa rời của Long Y Hoàng xuyên qua cổ họng hổ, khiến nó hít thở không thông mà chết! Long Y Hoàng sau khi rút tên, hổ chết không nhắm mắt kia ở cổ có vết thương không ngừng chảy máu. Trong lúc hần cảm giác được trong nháy mắt có chút khó tin, phía trước Long y hoàng đã đi xa, lại truyền đến vài tiếng gầm rú các loại dã thú, còn có mã – tê minh, hần đuổi qua ... Thấy – cảnh tượng, phỏng đoán trong thời gian ngắn không quên được. Theo sau vó ngựa là dã lang thì thể thật lớn, Long Y Hoàng loan hạ lưng, lấy tên mới bắn ra trên người chúng ... Lại một mũi tên tinh chuẩn – một kiếm chúng yết hầu! Xuyên qua yết hầu dã lang, trừ đi lực sát thương, càng không cho chúng có cơ hội kéo dài cuộc sống. Long y hoàng mang tên dính máu trong tay, nhìn Phụng Ly Uyên đang bên cạnh đánh giá thì thể, nhấp nháy môi: “Coi làm như vậy, ta thắng không công bằng.” “Ta chưa bao giờ thua qua.” Phụng Ly Uyên bỗng nhiên đáp: “Mặc kệ là ở bất cứ phương diện gì ... Ta cũng sẽ không thua.” Chính là, hần đã sớm tại trước mặt Long y hoàng thua rồi tính rồi mù. ... Từng đã gặp nàng khóc, nhẹ nhàng nghẹn ngào, là có thể dễ dàng phá hủy lý trí hần. “Người quá lương thiện, chính là người đã lựa chọn con đường này, vậy hãy quên quá khứ đi.” Long y hoàng nói. “Người muốn nói cái gì?” “Nhân giả không được quân. ... Người nếu đã xác định cục diện cùng ta giằng co, liền không thể để nhân từ, tất nhiên, như thế thật sự rất thảm.” “Xem như là đang thiện ý nhắc nhở ta sao? Vậy thì người muốn cảnh cáo ta, người vĩnh viễn sẽ đứng ở bên Phụng Trữ Lan?” Ngự khí Phụng Ly Uyên mơ hồ có tức giận, lại bị nụ cười khinh miệt của hần che dấu: “Người không phải muốn nói cho ta biết, người yêu hần?” “Nếu như người cho rằng như thế ...” Long y hoàng mãnh liệt nắm chặt dây cương thúc ngựa nhanh chóng rời đi. Phụng Ly Uyên tự giễu – cười nhạt một tiếng, cũng kéo dây cương, triều hướng khác bay nhanh đi. Hai người đi hai hướng khác nhau. ... Trong rừng yên tĩnh dị thường chỉ còn lại đó tiếng vó ngựa vang vọng. Sắc trời, lại thăm đạm vài phần. Càng đi vào sâu trong rừng, dã thú lại càng hung mãnh, tiền trong tay Long Y Hoàng luôn được giương sẵn, dần dần càng nhiễm màu đỏ tươi. Nàng cười ngựa bắn cung là thiên phú, cho nên khi còn nhỏ, sau khi trải qua huấn luyện, so với bạn cùng lứa tuổi lợi hại hơn nhiều. Dọc theo đường đi không biết đã bắn chết bao nhiêu dã thú, cũng không biết thì thể phía sau đã chồng chất như núi, Long Y Hoàng cũng chỉ vờn vờn nắm lấy mũi tên màu đỏ tiếp tục cưỡi ngựa bốn ba phía sâu trong rừng cây. Nàng chưa từng có kích động như vậy, chỉ là đang cảm thấy bế tắc, không biết phải làm gì tiếp ... Mây đen dần dần che đi ánh mặt trời, gió to bắt đầu nổi lên gào thét lay động cả rừng cây, hỗn loạn phát ra những giọt mưa dày đặc, rơi vào những chiếc lá cây tạo ra cả một vườn cây xào xạc. Mưa to xối vào y phục Long y hoàng, tóc dài dần lên người nàng, lông mi dài tựa hồ không chịu được sức nặng những hạt mưa xối vào, nước mưa hắt vào mặt nàng, khiến sức mặt ngày càng trắng bệch. Nàng cũng không có giảm bớt tốc độ ngựa, vẫn tiếp tục hướng rừng sâu đi tới. Thật khó chịu. ... Phảng phất thân thể nàng như đang tê liệt, ở trong đầu hình ảnh và thanh âm người đó như không ngừng hiện ra, rối loạn tâm trí nàng. Lang ly uyên. ... Phụng Ly Uyên. ... Tại sao lại muốn như vậy. ... Chỉ là tức giận, cũng không đáng giá buông tha cho tự do. ... Nếu hần ở bên nàng thì mãi không thoát ra khỏi nhạ giam này. Khóe mắt đột nhiên cảm thấy một thân ảnh từ trong lùm cây đi ra, Long Y Hoàng theo bản năng thúc ngựa tới xem. ... Nước mưa tràn vào trong mắt, khô khốc mà nóng bỏng. Sau một khắc, mơ hồ có một thân ảnh đột nhiên giờ tên lên hướng về phía nàng. ... Ngay sau đó là thanh âm quen thuộc vang lên. ... Mũi tên nhọn cắt qua không khí, thanh âm xuyên qua những giọt mưa thẳng hướng nàng phóng tới. Long y hoàng trương há mồm, trong nháy mắt tức cười. ... Chỉ là cảm giác được một cổ cường đại sát na xuyên qua thân thể nàng, vai phải của nàng. ... thanh âm mơ hồ là tiếng xương vỡ vụn, cùng với đó là thanh âm tan nát cõi lòng phát ra. ... Một mũi tên đó khiến nàng chặt vật ngã xuống đất, chưa bao giờ đau đớn như vậy, đọng phải vết thương càng làm cho nàng đau nhức. Nàng cắn môi, mang tiếng rên thống khổ của mình nuốt xuống cổ họng, lớn hơn bàng bạc, cảnh tượng mơ hồ trước mắt, nàng từ từ dựa vào thân cây bên cạnh đứng lên, mũi tên vẫn cắm sâu trên vai nàng, khiến cả tay phải không thể động đậy. ... Nàng dùng sức đè chỗ mũi tên xuyên qua lại, bởi vì thống khổ mà hít sâu, không cẩn thận hít vào nước mưa nàng lại bắt đầu ho khan. Cái. ... này. ... Chính là quyết định của người sao? Rất. ... Hào. ... Long y hoàng kéo dây cương đi, gió cũng ngày càng to hơn, rừng cây rậm rạp cũng thường có dã thú lui tới, chính là bây giờ, Long Y Hoàng đã không còn bận tâm nữa. Dưới chân đột nhiên giảm lên không, thậm chí còn chưa kịp kinh hô, thân thể Long y hoàng liền ngã xuống đất. ... Đứn vậy, là nàng dạy hần – nhân giả không được quân. ... Như vậy, nàng cũng không có lý do trách hần. Trở thành kẻ thù Cách làm của hần. ... chừng đó là đã vô cùng khủng hoảng cùng tức giận. Long y hoàng cố hết sức đứng lên, bởi vì vừa rồi là ngoài ý muốn, vết thương bị hổ, máu tươi bắt đầu nhiễm đỏ lên cả y phục nàng. Nàng ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua màn mưa, cũng mơ hồ có thể thấy son động cách đó không xa, bản năng cũng không cho nàng có thời gian suy nghĩ nhiều, từng bước từng bước, đi vào trong son động. Là một cái động nhỏ trên núi, nhiều nhất là có thể đủ chỗ cho vài người nhưng vừa vặn che đầy mưa gió. ... Càng may mắn chính là, không có dã thú. Long y hoàng dựa vào thạch bích ngồi xuống, lấy tay chậm rãi xoa đi những giọt nước trên mắt, cúi đầu, cũng có bọt nước từ đỉnh đầu chảy xuống, chặt vật vạn phần. ... Vết thương một mảnh ẩm ướt, nàng tựa hồ muốn từ chối thật lâu, từ từ cúi đầu xuống. ... Vết thương máu chảy không ngừng, mà chỗ mũi tên có khắc một chữ. ... Nếu như có thể, nàng thà rằng đây là tên mà Phụng Trữ Lan tự tay viết, cũng không muốn là cái. ... tên này. ... Duệ. Tại sao lại thế, sao lại là cái tên tàn khốc như vậy. ... Long y hoàng hung hăng cắn môi, dùng sức cầm tiền, muốn rút tên từ trong thân thể ra. Chính là không được. ... mới chỉ động thoáng cái, thật giống như bị ngàn vạn lưỡi dao sắc bén đâm thân thể, khiến tay nàng vô lực. Cũng, chờ một chút. ... Hiện tại vết thương còn thái đau, chờ một chút là tốt rồi, có thể rút ... Nàng nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác được có bọt nước ẩm ướt từ khuôn mặt chảy xuống. Nàng từ đấy lòng khinh bỉ bản thân, chỉ có thương tâm một chút mà thôi, dĩ nhiên hội nhìn lâu nhưng được khóc, mới đầu thì một chút thôi. ... Phụng Ly Uyên thăm dò lên trại đi ra, phát hiện gió ngày càng không có giảm, hai người kia đã rời đi thật lâu nhưng ngay cả một tin tức cũng chưa có. Hần ngăn lại một tên Ngự lâm quân đang vội: “Các người làm chi?” “Bẩm hoàng tử, mới vừa rồi thái tử phi cùng Duệ vương ở trong rừng cây tỷ thí, bắn chết không ít – con mồi, hôm nay thuộc hạ phụng mệnh làm công tác thông kê con mồi thu được.” Thị vệ đáp, hần cương nói xong không bao lâu, bên ngoài lều trại một đồng người đang khổ sở thúc cỗ xe chất đầy dã thú đến. Phụng Ly Uyên đi ra ngoài, bắt đầu kiểm tra từng thi thể. ... Một bộ phận – thi thể đều có vết thương ở yết hầu, máu tươi đã sớm bị nước mưa tẩy đi, mặc dù không có ý nghĩa, cũng là vết thương trí mệnh. ... Mà một bộ phận thi thể khác có vài mũi tên, đều bị tên xuyên qua thân thể, đầu cũng bị đánh, cùng thi thể ở phía trước thủ pháp giống nhau đều là vết thương ở yết hầu. Hần thấy những. ... mũi tên này đều là ký hiệu của Duệ vương phủ, chính là ký hiệu tên của đồng cung một cái cũng không có. “Thái tử phi cùng Duệ vương đâu? Bọn họ đã trở về chưa.” Phụng Ly Uyên ngẩng đầu hỏi. “Vẫn chưa, bắt quả Hoàng thượng đã hạ lệnh đi tìm bọn họ, kỳ quái chính là chỉ có ngựa của thái tử phi vừa mới trở về.” Thị vệ đáp. “Cái gì?” Phụng Ly Uyên kinh ngạc: “Bọn họ liều mạng! Ngựa của Thái tử phi đâu?” “Trong lúc nã tới, vừa mới đi nốt lại, chỉ là con ngựa kia tính tình khó thuần phục, như thế nào lại không chịu trở về, khiến cho tuần mã sư mất không ít sức lực.” Phụng Ly Uyên lập tức hướng tới chỗ ngựa chạy đi, mới vừa rồi khi nói chuyện nếu không làm thì Phụng Trữ Lan cũng chậm rãi kéo màn che nghe được toàn bộ nội dung, nhìn thân ảnh Phụng Ly Uyên chạy đi, lại yên lặng ngồi xuống. Phụng Ly Uyên tìm được ngựa, không khỏi phân trần lên cười ngựa đi. ... Ngựa này quả thực rất thông minh, lập tức đưa Phụng Ly Uyên bay đi như bay. Long y hoàng lại một lần nữa thử rút mũi tên trên vai ra, chính là không thể được, đau khiến nàng gần như xỉu đi, chứ đừng nói tới chuyện rút. ... Mà tiền này cũng thực mạnh nha, tay nàng thực sự không thể cử động được nữa. Tiếng vó ngựa chợt vang lên, nàng kinh ngạc nhìn ra, từ màn mưa kia hiện lên một thân ảnh, Long y hoàng vốn đang muốn cảnh giác, chính là vừa nhìn đến thấy Phụng Ly Uyên, lại cảm thấy an tâm. “Người. ... Như thế nào?” Phụng Ly Uyên toàn thân cũng ướt đầm, vốn đã nhìn thấy mũi tên trên vai Long Y Hoàng máu chảy không ngừng. “Người sao tìm được ta?” Long y hoàng đè lại vết thương, bởi vì thống khổ, thanh âm so sánh ngày xưa nhỏ rất nhiều. “Là của ngựa của người dẫn ta tới. ... chuyện gì đã xảy ra? Ai làm người bị thương?” Phụng Ly Uyên vừa hỏi vừa đi tới trước mặt Long Y Hoàng, hần ngăn người, mũi tên đã đâm khắc tên “Duệ”. Là ai, không cần nói cũng biết. Long y hoàng – mặt đã đã không có huyết sắc, Phụng Ly Uyên đi tới, làm bộ muốn đem nàng ôm lấy: “Ta mang người trở về, vết thương không thể

kéo dài, hân đã làm người bị thương, nhất định không tha cho hân!” “Không! Phụng vũ thiên! Người chờ một chút!” Long y hoàng đột nhiên đẩy hân ra: “Ta không trở về như thế!” “Vây người muốn làm gì?” Phụng vũ thiên sốt ruột nói, mắt thấy miệng vết thương đã đỏ sẫm, không hiểu thống khổ như vậy mà Long Y Hoàng lại muốn che đậy. “Người... Giúp ta một chút, ta không làm được. » Nàng khẽ động tay: “Rút.” “Không được! Nếu như rút bây giờ máu không khô được thì sao! Người yên tâm, lần này đi sẵn có đem theo thuốc, người đừng sợ... Chờ một chút... người muốn ta rút ngay người, có ý tứ?” Phụng vũ thiên lui ra phía sau vài bước, đột nhiên nhìn thấu cái gì. “Rút, không thể để cho người khác biết thương thế của ta là do mũi tên này làm...” “Người che chờ người kia? Hân khiến người bị thương, người còn che chờ hân!” Phụng vũ thiên cười lạnh nói: “Hiện tại muốn lợi dụng ta tiêu diệt chúng có? Bất quá ta nhìn hân không vừa mắt, nếu là người khác biết hân có ý thương – người, tin tưởng hân ở trong hoàng cung cũng không lâu được.” “Phụng vũ thiên!” Long y hoàng gầm lên: “Người cầm miệng cho ta!” “Hừ!” Phụng vũ thiên quay đầu đi chỗ khác. “Sớm biết rằng ta không nên trông cậy vào người!” Long y hoàng cắn răng nói, tay đè vết thương, tay ngược lại cầm tên, phần nộ dùng sức rút tên... “Người làm gì!” Phụng vũ thiên đại kinh, vội vàng chạy tới ngăn hành động của nàng: “Này tiền phía sau có dao câu! Người làm như vậy sẽ khiến cả thân thể người đau đớn. » “Người không giúp ta ta liền tự làm! Tóm lại tuyệt đối không thể để cho người khác thấy...” Vừa nói, tiếp tục động thủ. “Được rồi ta sợ người!” Phụng vũ thiên bỏ tay nàng, lấy ra tiểu đao, chặt đứt dao câu ở mũi tên phía sau Long Y Hoàng, sau đó một tay đỡ lấy vai nàng: « Sẽ rất đau, nếu nhịn không được có thể kêu lên, ta sẽ làm rất nhanh. » Long y hoàng gật đầu: “Cảm ơn người... Phụng... Ngộ!” Lời của nàng còn chưa nói hết, Phụng vũ thiên đã động thủ, rất nhanh dùng sức kéo mũi tên từ người nàng ra! Máu nhanh chóng bắn ra, Long y hoàng theo bản năng cắn chặt môi, lúc tiễn rời khỏi cơ thể nàng, nàng chỉ cảm thấy lại như có một mũi tên khác bắn thêm vào tim nàng. Phụng vũ thiên vứt tên sang một bên, lập tức từ vạt áo kéo xuống một đoạn vải, che lại vết thương cầm máu: « Ta cũng chỉ biết đến như vậy! Người hãy kiên trì lên! » Long y hoàng thả lỏng... bàn tay lạnh lẽo xoa xoa vết máu vừa mới chảy ra, trong lúc nhất thời... trừ ra cảm ơn... nàng cũng không muốn nói thêm điều gì với Phụng Vũ Thiên. “Nói như vậy cũng không còn thời gian nữa! Ta đem người trở về” Phụng Vũ Thiên vừa nói, lập tức ôm lấy Long Y Hoàng chạy ra ngoài. Ngựa của nàng vẫn ở ngoài. Hai người cùng lên ngựa, cấp tốc trở về doanh trại. Long y hoàng cảm giác được trên vai nóng bỏng một mảnh, có một chất lỏng chảy ra không ồn nhuan... ý thức nàng ngày càng mơ hồ. Chính là vết thương không đau, mà là... tâm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Quan tâm

Editor: Âu Dương Nhục Thần Trở lại doanh địa, Long Y Hoàng sớm đã không biết hôn mê trong bao lâu, Phụng Vũ Thiên ôm nàng thẳng tắp chạy vào trong lều, toàn thân đầy nước pha lẫn dịch lỏng màu đỏ không ngừng tràn ra từ cánh tay rũ xuống của Long Y Hoàng từng giọt. Phụng vũ thiên đứng ngồi sau bàn đọc sách, sau khi nghe được động tĩnh ngẩng đầu lên, lại chỉ nhìn thấy Phụng Vũ Thiên đem Long Y Hoàng nhanh chóng thả trên giường, hân buông sách, nhíu mày nói: “Lại làm sao vậy?” Phụng Vũ Thiên vội vàng liếc nhìn hân một cái, lắc đầu đẩy bọt nước: “Bị thương, ta phải đi kêu thái y lại đây.” Nói xong, lại chạy đi ra ngoài. Nằm ở trên giường, Long Y Hoàng vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có sức sống chỉ trắng bệch, tựa như một búp bê nước, tóc dài như mực rơi ra, nhẹ nhàng từng sợi từng sợi rơi trên giường, vết thương trên ngực phải đã bị huyết nhiễm hồng. Hân đi qua đi, nhẹ nhàng cởi áo Long Y Hoàng, miệng vết thương phơi bày, hân liếc mắt một cái liền nhìn ra được là trúng tên. Về phần là ai đã thương, ngẫm lại nàng đã cùng ai có thể ở một chỗ. Xoa! Rèm lều trại lần thứ hai bị người nhấc lên, Phụng Vũ Thiên dẫn đầu đi tới, phía sau là một đám cung nữ, còn có vài tên thái y đi theo, các cung nữ mang theo quần áo sạch sẽ, chuẩn bị thay mới cho Long Y Hoàng... Phụng vũ thiên yên lặng lướt qua các nàng liếc mắt một cái, lôi kéo Phụng Vũ Thiên đi ra lều trại. Bên ngoài lều cũng náo nhiệt hẳn lên, tuy rằng mưa vẫn lớn như trước, nhưng hoàng đế vẫn là mang theo lón nhóm người chạy tới, mặt mang đầy lo lắng: “Trẫm nghe nói Thái tử phi bị thương, hiện nay tình huống như thế nào.” “Đang hôn mê, bất quá thái y đã đi vào?” Phụng vũ thiên đáp, bởi vì không có mở dù, mưa trực tiếp làm ướt hân tóc dài của hân, bên cạnh hân Phụng Vũ Thiên cũng không tới, vốn cũng đã ướt đầm, hiện tại lại ướt một chút cũng nhìn không ra. Các cung nữ sau khi đổi lại y phục cho Long Y Hoàng, vài thái y kiểm tra đơn giản thương thế, sau đó một người lập tức tiến ra trước tuyên bố nàng cũng không có ảnh hưởng đến tính mạng, ổn định tâm mọi người. “Vây là tốt rồi... Duệ vương đâu? Hân cũng không trở về?” Hoàng Thượng dò hỏi: “Hân không phải cùng Thái tử phi hai người tiến vào rừng cây sao?” “Hân không cùng Thái tử phi ở cùng một chỗ,” Phụng Vũ Thiên lau nước trên mặt, hai mắt trừng nhìn ô lón che trên đỉnh đầu Hoàng Thượng, nói: “Đã phái người đi tìm, nhưng vẫn là không có kết quả.” “Vây tăng số người lên, hiện tại Thái tử phi cũng đã gặp chuyện không may, chỉ sợ hân sẽ có cái gì sơ xuất...” Được rồi, hiện tại Thái tử phi đã muốn an toàn, huống chi hiện tại trời mưa rất lớn, ở trong này trông coi cũng không phải biện pháp, không cần quấy rầy thái y trị liệu, vẫn là nên đi về trước... Nhưng mà, Thái tử, người phải lưu lại.” Hoàng Thượng nhìn nhìn trời, mưa cũng có ý không muốn dừng, phân phó ngay lập tức. Phụng vũ thiên hơi hơi nghiêng đầu, không trả lời, hàng lông mi dài bị nhuộm trong màn sương, tạo ra một tầng mê huyền mộng lung. Hoàng Thượng phân phó xong, sau lại dặn thái y phải hảo hảo chiếu cố Thái tử phi, rồi mang theo người liên can rời đi. Phụng Vũ Thiên cúi đầu nhìn chính mình y phục toàn thân cao thấp đều ướt đầm, giận dữ nói: “Nếu nàng không có việc gì, ta đây cũng nên trở về thay quần áo, bất quá ca ca, nàng hiện tại bị thương thành cái dạng này... Cho dù các người có thâm cừu đại hận gì, trước để một bên đi, đừng tàn nhẫn như vậy nữa.” Phụng vũ thiên tích chữ như vàng, xoa người liền vào lều, Phụng Vũ Thiên nhìn hân biến mất ở trước mắt, lại vẩy vẩy bọt nước, hướng về lều mình chạy tới. Các cung nữ nhận lệnh ra vào, bùng tới một chậu nước trong suốt, khi mang ra ngoài nước đã nhiễm hồng... Nhìn các nàng vội ra vội vào, đem Long Y Hoàng vây chặt như nêm cối, phụng vũ thiên lại chậm rãi đi đến bàn, cầm sách vừa nãy mình xem chưa hết lên, tiếp tục xem. Không biết qua bao lâu, thái y thở phào, đều rời giường, sau đó một bên mệnh lệnh các cung nữ thu thập tàn cuộc, một bên cẩn thận phân phó hạng mục công việc cần chú ý, rồi hành lễ với phụng vũ thiên, sau khi giải thích rõ về tình hình của Long Y Hoàng, chuẩn bị rời đi. Phụng vũ thiên phát tay, ý bảo bọn họ có thể đi xuống. Ngay lúc thái y hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị lui ra ngoài, trên giường Long Y Hoàng lại đột nhiên có động tĩnh... Tựa hồ là dùng hết ý thức, nhẹ nhàng rên, cổ sức sức mở rộng tầm mắt, mặc dù cảnh tượng trước mắt vẫn mơ hồ không nhìn rõ, nhưng nàng lại biết mình nên làm gì, nàng dùng thanh âm khàn khàn nàng bởi vì đau đớn rõ ràng phun ra hai chữ: “Thái y...” Vì thế, thái y chuẩn bị rời đi lại không thể không quay trở lại, xin đợi ở trước giường. Long Y Hoàng cố sức vươn tay, nhẹ nhàng túm ở vạt áo một gã thái y, khó khăn nói, tựa hồ ngay cả câu đều bắt đầu tái nhợt: “Đối ngoại... Tuyệt đối không thể đem tin tức ta trúng tên truyền ra, hãy nói... Là bị dã thú gây thương tích, nhất là đối Hoàng Thượng, biết không?” Thái y có chút mơ hồ hai mắt nhìn nhau, nhìn phụng vũ thiên đi tới, lại lập tức chuyển người qua, đối với hân hạ thấp mình... Phụng vũ thiên nhìn Long Y Hoàng vẫn kiên trì, đối thái y gật đầu. Thái y nhận lệnh không nói gì, lập tức đáp ứng Long Y Hoàng nói: “Bọn thần hiểu được.” Long Y Hoàng rốt cục có một chút ý cười, chậm rãi buông tay, rất là mệt nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Phụng vũ thiên cho các cung nữ nghỉ ngơi, chỉ để lại hai người hầu hạ, nhìn nhìn Long Y Hoàng lần thứ hai mê man, không nề hà ngồi trở lại bàn, nhưng không có xem sách, mà là chậm rãi mài, sau đó mở trang giấy ra, cầm lấy bút đã chấm mực, rất là chăm chú

một số hoa hiện ra, chậm rãi viết hai chữ. Mắt của hắn cong lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng phất qua nét mực chưa khô : “Nhan Nhi, không biết ngươi sẽ nghĩ như thế nào... Nhưng là ta biết, ngươi luôn luôn ghét nhất ta đối với người khác hung ác, ta cũng mệt chết đi ... Khi nào thì, có thể chân chính cùng ngươi ở một chỗ...” Bên ngoài lần thứ hai âm ỹ, phượng trử lan ngẩng đầu, nhìn nơi cửa, một gã thị vệ chạy vào: “Khởi bẩm Thái tử, duệ vương đã trở lại!” Chàng vạng gần tới, mưa to mới dần dần dừng, trời chiều ánh tà dương, bầu trời hiện ra một đạo cầu vồng, rực rỡ nhiều màu. Mê man một ngày Long Y Hoàng lúc này mới tỉnh, kéo một thân thể trầm trọng , chậm rãi quay người xuống giường. ... Hai bên cung nữ lập tức đến giúp nàng. Phượng trử lan sớm đã không ở trong phòng, trừ bỏ nàng cùng cung nữ, cũng có không một người. Sau khi cung nữ hầu hạ nàng đứng dậy liền chuẩn bị đi ra ngoài bẩm báo tin nàng đã tỉnh, nhưng bị nàng một tay ngăn lại, Long Y Hoàng mê man tỉnh lại, vấn đề thứ nhất, dĩ nhiên là về phượng ly uyên . Nàng hỏi cung nữ: “Duệ vương đâu? Hắn có trở về không?” Hai cung nữ gật gật đầu: “Ngay sau khi ngài trở về không lâu, cũng truyền đến tin tức duệ vương trở về ... Bất quá, thời điểm duệ vương trở về sắc mặt thật không tốt, sau đó không lâu liền té xỉu , hiện tại thái y đều thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, đều ở trong lầu đó.” “Nghe nói là trúng độc .” Một cung nữ khác bổ sung nói. “Trúng độc!” Long Y Hoàng giãy dụa phải đứng lên: “Mang ta đi xem!” Nàng đột nhiên nhớ tới, lúc trước khi đi săn bắn tiến đến chùa chiền cầu nguyện xích nhiễm. ... Nàng ta chưa nói xong, còn có thời điểm cuối cùng nhìn thấy lang ly uyên ... Là, cái kia thời điểm, hắn vẫn là lang ly uyên, mà không phải phượng ly uyên. ... Long Y Hoàng vứt những ý nghĩ rối loạn này, cung nữ nâng hạ đứng dậy, vai phải đột nhiên trầm xuống, miệng vết thương lại bắt đầu phát đau. “Như thế nào, mới vừa tỉnh đã nghĩ lộn xộn sao? Thân thể cũng là muốn phá như thế này?” Bỗng nhiên, thanh âm lạnh băng truyền tới, phượng trử lan xóc cửa lều! Mang theo từng bước trước sau vững vàng đi đến trước mặt Long Y Hoàng. “Phá hư? Ha ha... Trước đây, cơ thể của ta bị ngươi làm nhục nhiều lần cũng không thấy ngươi quan tâm như vậy... Ta xem, ngày mặt trời mọc từ hướng tây cũng không xa.” Long Y Hoàng cười lạnh, không nhìn phượng trử lan, tiếp tục đi đến trước cửa đi ra ngoài. “Hắn thiếu chút nữa lấy mạng của ngươi, ngươi lại còn quan tâm hắn như vậy.” Phượng trử lan tiếp tục nói lạnh nhạt. “Vậy ngươi còn không chỉ thiếu chút nữa muốn mạng của ta, còn muốn mạng đứa nhỏ của ta, hiện tại cũng không mặc danh kỳ diệu quan tâm ta sao? Chẳng lẽ sẽ không cho phép ta đi quan tâm hắn?” Long Y Hoàng khinh thường cười nhạo, toàn thân cao thấp đều đầy gai độc. “Ngươi cùng hắn quan hệ gì?” Phượng trử lan không dừng lại. “Ta là kẻ đã đem hắn bắt giam vào lồng sắt... Kẻ đầu têu đã giam cầm tự do của hắn, ngươi nói ta cùng hắn quan hệ gì?” Long Y Hoàng cười khổ một tiếng, đè lại miệng vết thương đau đớn , không để ý tới phượng trử lan, đi thẳng ra ngoài. Thị vệ nhìn Long Y Hoàng đến, lập tức dẫn đường cho nàng, đi trái đi phải đi vào một đình lều khác, rồi chỉ đứng ở bên ngoài, Long Y Hoàng cũng có thể cảm thụ được không khí nghiêm túc dị thường ... Xem ra, độc của phượng ly uyên không phải dễ dàng giải quyết như vậy. Long Y Hoàng đột nhiên có chút khẩn trương, không có trải qua thông báo liên tục tiếp đi qua, vừa nhìn thấy Hoàng Thượng cũng sớm đã ngồi ở bên trong thật lâu , nàng lúc này mới nhớ đến lễ tiết, thoáng xấu hổ đối với Hoàng thượng đang nghiêm mặt dị thường khó coi hành lễ: “Phụ hoàng.” Hoàng Thượng ngẩng đầu lên, mắt tựa hồ đang u ám không thể xóa đi, tựa hồ là vạn phần lo lắng rồi lại không thể nề hà nhẫn nại, hắn nhìn Long Y Hoàng: “Nơi này không phải hoàng cung, không cần đa lễ... Nói sau trên người của ngươi có thương tích, y hoàng, cảm giác như thế nào?” “Hào , đa tạ phụ hoàng lo lắng.” Long Y Hoàng trả lời, thẳng đứng dậy sau trộm quay đầu đi, vài tên thái y nhìn quen mặt vạn phần đang ở bên giường suy nghĩ đắm chìm, một bên bắt mạch, một bên tìm đọc tư liệu. ... Nhưng cũng là mặt cơ may cáu. Mà ở trên giường, phượng ly uyên hai mắt nhắm nghiền, môi xanh mét... “Cũng khó cho ngươi , mang theo thương còn có tâm đến xem ly uyên.” Hoàng Thượng vui mừng nói. “Đó cũng là cần , người một nhà vốn nên chiếu cố cho nhau. ... Như vậy phụ hoàng, hiện tại tình huống duệ vương như thế nào ?” Long Y Hoàng cấp bách đi vào chủ đề. “Không biết là độc gì, hơn nữa trong người ly uyên loại độc kỳ quái này cũng đã tồn tại vài ngày , thái y nói xâm nhập phế phủ. ... Chỉ sợ không thể chống đỡ mấy ngày... Phế vật!” Hoàng Thượng giận dữ, nắm tay nện ở trên tay vịn ghế dựa , đem người ở chỗ này giết này mình. “Phụ hoàng, nhi thần hiểu sơ y thuật, cho phép nhi thần nhìn thấy thế nào?” Long Y Hoàng khẩn trương nói không nên lời ... Cũng đã qua lâu như vậy, không biết phượng ly uyên là dùng phương pháp gì trấn áp độc, mà ngay cả nàng đều không có phát hiện, như vậy hiện tại liền không thể bỏ qua. “Ngươi? Y hoàng, ngay cả lão thái y trong cung cũng không thể phân tích độc, ngươi...” Hoàng Thượng tỏ vẻ hoài nghi, nhưng Long Y Hoàng đã đi về hướng bên giường. Tay phải của nàng không thể động, chỉ có thể hành sự bằng tay trái. ... Môi xanh mét, móng tay là màu sắc cũng vậy... Những nơi khác, một chút bệnh trạng cũng không có. Long Y Hoàng đè trên mạch hắn, bình thường, giống mê man bất tỉnh. Long Y Hoàng lại mang tới ngón châm, cắm ở trên cánh tay vài nơi, nhưng không phải huyết vị. ... Nhìn xem bên cạnh thái y không hiểu ra sao, chính là, cảnh tượng làm người ta kinh ngạc rất nhanh xuất hiện —— đầu vết màu đen , giống như một con rắn nhỏ, theo vị trí mạch máu chậm rãi di động hiện ra trên cánh tay phượng ly uyên ! Một đường uốn lượn mà lên, rất nhanh liền đi đầy cánh tay, nổi thẳng trong cơ thể! Hoàng Thượng đi tới, thấy điều kỳ dị này đều không khỏi cả kinh! Kỳ thật, không chỉ có là hắn bị dọa, chỉ cần là người nhìn thấy cánh tay phượng ly uyên, đều bị đường cong màu đen này dọa. ... thật là độc kỳ quái a! Thời điểm mọi người ở đây một mảnh kinh ngạc , Long Y Hoàng lại biểu hiện ra ý cười thả lỏng : “Hoàn hảo... Còn tưởng rằng là kỳ độc gì, nguyên lai chỉ là ‘âm lan ’! Loại độc chất này cũng dám lấy ra khoe khoang!” Nàng trừng liếc mắt một cái thái y bên cạnh ghen ghét nhìn trần trụi : “Quả nhiên là phế vật! Trừ bỏ tiểu thương, độc ấy đều giải không được!” “Y hoàng, ngươi có biết độc này? Như vậy giải được...” Hoàng Thượng tựa hồ thấy được hy vọng, kinh hi nói. “Đừng vậy, phụ hoàng, hiện tại xin cho phép nhi thần rời đi, nhi thần tức khắc đi phối trí giải độc!” Long Y Hoàng nói, nhìn thấy hoàng đế vội vàng gật đầu, không để ý thương thế, lập tức chạy trở về. Long Y Hoàng trở lại lều trại, lập tức lục tung cả lên, phượng trử lan nhìn nàng hành động kỳ quái , trầm tĩnh mở miệng: “Ngươi lại làm gì?” “Chuyện thù! Phượng trử lan, ngươi có thù thù hay không?” Long Y Hoàng thể nhưng tạm thời quên cừu hận đối với phượng trử lan , tựa như hỏi một người bạn tốt: “Không có thù thù, như vậy thì đồ vật sắc bén cũng được!” Phượng trử lan ngây người một lát, chậm rãi từ thân xuất ra một đoản kiếm, đi đến trước người nàng đưa cho nàng: “Ngươi muốn làm gì?” Long Y Hoàng đem đoản kiếm từ trong rút ra, thử thủ nhận xét độ sắc bén, rất là vừa lòng: “Như vậy, binh sử trông không đâu?” Phượng trử lan làm lắc đầu, Long Y Hoàng cho hắn một cái xem thương, nhìn nhìn nơi nơi, sau đó nắm lấy binh sử thái y vì mình chuẩn bị bột thuốc, đem bột ở bên trong đổ ra hết, sau đó thả vào trong chậu rửa mặt lấy nước rửa, làm sạch, đặt ở mặt bàn, Ngay sau đó, nàng bắt đầu nhìn xem tay phải mình đau đến không thể lộn xộn, dùng răng cắn đuôi kiếm, không chút do dự đem cổ tay hướng về chủy thủ cắt. ... Phượng trử lan bay nhanh đem chủy thủ đoạt lấy, ngữ khí tăng lên mấy độ: “Long Y Hoàng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!” “Có dịp ta sẽ giải thích với ngươi! Nhưng hiện tại phượng ly uyên không thể chờ! Nếu chậm trễ một chút linh đan diệu dược đều không thể dùng!” Long Y Hoàng quỳnh lên, đưa tay về hướng đoản kiếm giật lấy, phượng trử lan lại càng giấu đoản kiếm sau lưng hơn. Hắn có chút tức giận, không hề thấy phiền phức mà lặp lại câu trước đã nói: “Hắn thiếu chút nữa lấy mạng của ngươi, ngươi thế nhưng còn cắt vỡ cổ tay đi cứu hắn?” “Nếu là giải được cũng có! Nhưng là thời gian phải luyện chế rất dài ! Hơn nữa dược liệu cũng thực bất thường! Hiện tại là phương pháp nhanh nhất ! Ngươi nhanh lên đưa cho ta !” Long Y Hoàng nổi trận lôi đình, nhưng phượng trử lan vẫn kiên quyết không đưa chủy thủ cho nàng, nàng càng nóng nảy: “Phượng trử lan! Ta không được lãnh huyết như ngươi! Ta nhìn không được hắn chết! Cho dù thương thế của ta do hắn , kia là ý nghĩ của hắn, ta muốn cứu hắn, này là ý nghĩ của ta! Dù mặc kệ những điều phiền phức ! Hơn nữa, quan trọng là, ta sẽ không hận hắn. ... Nếu không là bởi vì ta, hắn cũng sẽ không... ” Phượng trử lan nhìn nàng, có một chút thất thần, Long Y Hoàng đưa tay qua, nhưng không có đoạt chủy thủ, mà là thuận thế cắt vỡ cổ tay, phượng trử lan đột nhiên cả kinh: “Ngươi...” Nhìn đến có huyết châu bắt đầu từ làn da được cắt chảy ra, Long Y Hoàng chạy nhanh bắt tay đưa đến miệng binh sử, một giọt máu từng giọt rơi vào trong binh sử. Long Y Hoàng lấy tay mở cổ tay rất lớn, tranh thủ mở rộng miệng vết thương, không cho máu ngưng kết nhanh như vậy... Ở trong binh sử lúc máu đã được hơn một nửa, miệng vết thương Long Y Hoàng bắt đầu ngưng kết . Nàng thu hồi tay, cầm lấy nút lọ đem binh sử đóng chặt, bắt lấy binh chạy ra ngoài. Phượng trử lan động tác so với nàng nhanh hơn, đột nhiên chế trụ cổ tay của nàng, sau đó đem một vòng vải trắng quấn lên, xử lý đơn giản trên miệng vết thương mới. “A... Phượng trử lan, ngươi thật sự là một người chồng tốt, bất quá đáng tiếc, trái tim của ngươi không ở trên người của ta... Trái tim ta, cũng sẽ không vì ngươi dừng lại.” Long Y Hoàng cười thu hồi tay: “Ta cũng không phải không hiểu biết được từ báo đáp người, thương thế của ta ngươi hại, ta sẽ trả thù, nhưng là ngươi giúp ta, ta sẽ cảm tạ... Cảm ơn, nhưng ta hiện tại phải

đi.” Long Y Hoàng nắm chặt binh sử, không muốn chậm trễ thời gian nửa giây, gắng hết sức chạy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nhiều chuyện hạn chế

Thái y mở lọ binh sử, liếc mắt nhận ra chất lỏng ám áp bên trong, hẩn cả kinh, không hiểu nhìn Long Y Hoàng: “Thái tử phi, đây là...” Long y hoàng lắc đầu, nhẹ nhàng lấy tay chỉ vào đôi môi không còn dấu vết khoa chân múa tay ra ám hiệu im lặng, nói: « Thái y, đừng nhiều lời, cứ yên tâm làm đi, không quá nửa canh giờ, độc trong người Duệ vương sẽ được giải... Bất quá hi vọng các người có thể giữ bí mật, đừng nói cho hẩn dược này là của ta, hãy nói do một cao nhân tương tặng. » Hoàng thượng ở một bên, sau khi nghe xong, khó hiểu hỏi: “Y hoàng, vì sao?” “Phụ hoàng, người cũng phải giữ bí mật, tại sao! Bởi vì nha... Trần đầu trong rừng hôm nay, Duệ vương của chúng ta thua rất thảm, nếu là hẩn tình lại sau khi biết là ta cứu hẩn, phỏng đoán sẽ thật mất mặt. » Tay ngọc Long Y Hoàng che môi cười trộm, không có ai thấy được, nụ cười đó, chỉ là bất đắc dĩ mà cười. “Ha ha... Trẫm hiểu, khó được Y hoàng dễ bụng như thế, trẫm nhất định sẽ làm vậy...” Hoàng thượng cười to đi ra, theo sau phân phó nói: “Như vậy thái y, nhanh đưa giải dược cho Duệ vương đi.” Thái y lĩnh mệnh, nâng người Phụng Ly Uyên lên, mang binh sử để lên môi hẩn, cẩn thận rót hết. Uống thuốc, nhất là với người đang hôn mê, nước thuốc tràn sang hai bên cũng không thể tránh được, chỉ chốc lát, từ khóe môi Phụng Ly Uyên có vết máu tràn ra, Long Y Hoàng vội vàng gọi hoàng đế trước mặt, cười nói: « Phụ hoàng, hôm nay Y Hoàng đã thu hoạch không ít, không biết phụ hoàng có hay không nhìn gia được con mỗi nào của Y Hoàng. » Có vẻ Long y hoàng hết sức muốn che dấu, chính là ánh mắt lợi hại của hoàng đế đã theo dõi dấu vết bất mất đó, rõ ràng, vui vẻ trong mắt hẩn ngấm hạ đi, Long Y Hoàng cúi đầu, cẩn mỗi cười khổ. Một lát sau, hắc tuyến kỳ dị trên cánh tay Phụng Ly Uyên dần biến mất, thái y lại bắt mạch, vui mừng nói: “Quả thật là kỳ dược! Hôm nay độc trong cơ thể Duệ vương đang nhanh chóng được hóa giải!” Hoàng đế lần này đây không cười, chỉ là có chút yên tâm, sau đó thuận thế mang cổ tay Long Y Hoàng đang giấu ở phía sau ra, thấy dấu vết trên tấm vải trắng, còn có lộ ra vài vết máu, thở dài nói: « Tội gì, Y Hoàng, người vốn đang bị thương, lần này... không phải tự nhiên sao! » Long y hoàng vốn muốn rút về tay, nhưng là khí lực của hoàng đế bất đắc dĩ so sánh với nàng lớn hơn nhiều, hơn nữa lại là bậc trưởng bối, bất khả vô lễ, nàng cũng chỉ là một tiêur nữ ngây ngốc, ý đồ che dấu: « Hắc hắc... Phụ hoàng, vậy là có ý gì? Chỉ cần là có thể cứu người, đơn giản là một vết thương nhỏ thôi... Nay đối Y hoàng mà nói, chỉ là vết thương vô nghĩa! Phụ hoàng không cần lưu tâm, ngược lại Y hoàng không có ý tứ.” “Ai... Người thật sự là, khiến trẫm cũng không thể nói gì hơn! Bất quá, trẫm hiểu tâm ý của người, không nói là được...” Hoàng thượng lắc đầu nói. “Cám ơn phụ hoàng! Như vậy...” Long y hoàng quay đầu đi, thấy người trên giường có dấu hiệu tỉnh lại, vội vàng nói: « Y Hoàng cũng nên trở về rồi, nếu như có thể... Phụ Hoàng tốt nhất là không nên nói cho ai biết Y Hoàng đã tới đây. » Vì vậy, khi thấy Phụng Ly Uyên chuẩn bị mở mắt, Long y hoàng lập tức chạy vội đi, trong nháy mắt không thấy hình bóng. Nàng chỉ là... Không muốn mất tự nhiên. Lúc cơm chiều, Long Y Hoàng cố tình không muốn ra ngoài, bảo với cung nữ nói với Hoàng Thượng là thân thể không khỏe, sau đó một mình ở trong phòng rửa sạch vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng. Mùi tên này... Thật là ngoan độc... đúng ngay chỗ hiểm nang Long y hoàng cắn chặt răng đang muốn run lên của mình, cố gắng không rơi nước mắt. Một mình nàng chuẩn bị được liệu băng bó có phần khó khăn, nàng cố gắng băng thêm một lớp vải nữa phủ lên, dùng hàm răng cố định lại tay phải, chuẩn bị mặc thêm áo khoác vào, vỗ vỗ, cảm giác không còn dấu vết thương tích nữa mới yên tâm. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng xóc cửa, nàng có chút bức mình quay đi: « Không phải ta đã nói, không cần phải vào rồi sao... Ách... Phụ Hoàng, ngài sao lại rảnh rỗi mà tới đây vậy? » Nhìn lại người phía sau, nàng lập tức đứng lên hành lễ. “Thấy người không tới dùng bữa tối, trẫm tới đây thăm người. » Hoàng thượng ngồi xuống giường cạnh nàng, quan tâm hỏi: « Vết thương đã đỡ hơn chưa? » “Đã để phụ hoàng lo lắng, Y Hoàng không sao... Ngược lại Duệ vương, huynh ấy hiện tại thế nào rồi? » Long Y Hoàng hỏi ngược lại. « Người hình như rất quan tâm hẩn? Thậm chí còn không quan tâm đến bản thân mình. » Hoàng đế cười cười nói, đánh trúng chỗ hiểm Long Y Hoàng. “Đó là điều đương nhiên, nếu độc của huynh ấy không được hóa giải, sau này nhi thần sao có thể kéo hẩn đi làm chữ in rồi trên lệnh bài được, như vậy nhi thần không phải sẽ phải đi một mình sao? » Long Y Hoàng trả lời công phu che dấu cũng không tầm thường, trong nháy mắt chọn một cái lý do vô cùng đúng đắn để che dấu cho sự lo lắng trong lòng. “Nó đã ổn rồi, hiện giờ đang ở bên ngoài, người quan tâm đến nó như vậy không bằng tự mình ra ngoài hỏi nó? » Hoàng đế thật sự là lão hồ ly già đời, không buông tha ai, bất quá, Long Y Hoàng cũng đã có chuẩn bị sẵn, lập tức tiếp lời. “Không phải lần đi săn này Y Hoàng đã thắng huynh ấy sao, nếu bây giờ gặp lại huynh ấy há chẳng phải không để cho huynh ấy mặt mũi sao, cho nên không gặp sẽ tốt hơn. » “Người a, luôn lo lắng cho người khác, chỉ vì lấy đại cục làm trọng, luôn để bản thân chịu ủy khuất. » “Phụ hoàng đừng lo, nếu như một mình Y Hoàng có thể ổn định cục diện, như vậy hi sinh Y Hoàng cũng không sao, lần này có thể giúp được huynh ấy, ngược lại khiến Y Hoàng thấy mình vẫn còn có giá trị. » Long Y Hoàng cười nói. “Người có thể nghĩ như vậy, phụ hoàng rất an tâm... Y hoàng, người biết không? Vừa rồi, Ly Uyên cố ý tới tìm trẫm, nói một việc, mặc dù bây giờ chưa phải lúc công khai, nhưng cũng nên nói trước với người, hy vọng người không kinh ngạc. » “Phụ hoàng cứ nói.” Long y hoàng dè dặt nói. “Đứa bé ấy... Đột nhiên có ý nghĩ muốn thành thân, nhưng lại muốn cầu hôn nữ nhi huyền quốc...” Hoàng đế một mực nhìn sắc mặt Long Y Hoàng, hy vọng có thể nhìn ra cái gì. Long y hoàng ngay trang rất tốt, mặc dù trong lòng giờ phút này mọi thứ đang sôi trào, nhưng về mặt thì như không có gì xảy ra: « Vậy là chuyện tốt... chỉ cần là tâm nguyện của Duệ vương, huynh ấy vui vẻ là tốt rồi... » “Y hoàng, người thật là một đứa con ngoan, khoan hồng độ lượng khiến trẫm cảm thấy tự ti mặc cảm. » Long y hoàng hơi nhếch miệng: « Phụ hoàng đang nói đùa Y Hoàng sao có thể lợi hại như thế. » “Mà cũng có một chuyện khác, mẹ người... ở phía sau, cũng rất quan tâm tới người, hiện giờ người nàng coi trọng nhất là người. » Hoàng đế nghiêm túc nói: « Ly Uyên, đứa bé ấy, mấy năm nay ở bên ngoài không biết đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ, bây giờ lại phải vất vả trở về, không nên để nó « ngoài ý muốn » mà tiếp tục lang bạt khắp nơi. Trẫm còn có rất nhiều chuyện, không nên bận tâm thêm chuyện này nữa... hơn nữa... hậu cung từ trước tới nay đều do hoàng hậu quản lý. » “Y hoàng hiểu.” Long y hoàng gật đầu, quả thật, dù hoàng thượng không nói, nàng cũng sẽ làm. “Nếu cần, với thân phận của con bây giờ cũng có thể cầm quyền hậu cung. » Hoàng đế sắc mặt vẫn không đổi, lời nói ra vô cùng bình thường. Long y hoàng không khỏi cười một tiếng, hoàng thượng này cuối cùng là muốn bảo vệ người mình yêu thương, dù là có hơi thủ đoạn, cũng phải bảo vệ. Vì thế có thể thấy được vị trí Phụng Ly Uyên trong lòng người, nàng nói: « Y Hoàng hiểu, phụ hoàng yên tâm. » “Trẫm tin tưởng người, ra cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy người, liền có cảm giác chuyện gì giao cho người ta cũng rất yên tâm. » Hoàng đế vui vẻ nói. “Phụ hoàng cất nhắc Y hoàng.” “Không phải cất nhắc, mà là sự thật... Tốt, không nói những chuyện này nữa, thành quả đi săn lần này, trẫm nhìn thấy được, hai nhóm con mồi, đều cùng một thủ pháp, một mũi tên trúng yết hầu mà không lưu lại dấu vết, là thành quả của người. » Hoàng đế nói. “Phụ hoàng thật sự là có con mắt tinh tường, có thể nhìn ra được. » “Trẫm đã thường thức tay nghề của người, là lập tức mất mạng, nhưng không lưu lại dấu vết gì, hành sự nhanh gọn lại có thể làm cho người khác hiểu là người làm, thật sự là uy hiếp không tiếng động gì... Cũng vì thế, trẫm cảm giác được người rất đáng tin cậy, cao thủ chân chính... lại không tùy tiện bại lộ bản thân, nhưng vẫn khiến người khác hiểu. » Hoàng đế nói. “Phụ hoàng, ngài đừng dọa Y hoàng, Y hoàng chỉ là thích thôi, sao có thể lợi hại như vậy.” “Na không nói, nếu như người

thật sự không muốn ra ngoài, vậy để trẫm sai người mang bữa tối tới, trời cũng không còn sớm, ngươi ăn xong thì hãy nghỉ ngơi đi. . . Nếu như ngươi không phải bị thương, trẫm nhất định sẽ cùng ngươi đi tới một trận, thật sự là đã khiến người khác kinh ngạc, nhìn ngươi nữ nhân yếu đuối, nhưng lại vẫn võ song toàn, tài mao song tuyệt. . . » Hoàng thượng vừa cảm khái vừa ra ngoài, Long Y Hoàng ở phía sau cung kính hành lễ : « Cung tiễn phụ hoàng. » Một lát sau, vài tên cung nữ mang đồ ăn tới, Long Y Hoàng ăn một chút, cảm giác không muốn ăn, nàng lại bảo cung nữ mang đi. Không biết là bị làm sao, trong đầu luôn nghĩ về cuộc đối thoại vừa rồi với hoàng thượng, thực tế là nó rất ảnh hưởng tới nàng, dù nàng không muốn công nhận tin thành thân của Phụng Ly Uyên. Ân, hẳn yêu thích mỹ nhân huyền quốc thì cưới, đó cũng là chuyện tốt. Dù sao huyền quốc cũng rất nhiều mỹ nữ, hẳn yêu ai, cưới ai nàng cũng không bận tâm? Nhưng không hiểu sao bản thân lại vẫn lo lắng? Nếu hẳn cưới Vân phượng loan cũng là hồng phúc của hẳn, nghĩ lại. . . Long y hoàng một mực thuyết phục bản thân, bỏ qua đi, nhưng càng nghĩ nàng càng cảm thái quá. Vì vậy, Long y hoàng đi ngủ trước. Sáng sớm ngày thứ hai, tinh lực tràn đầy, sự hăng hái của các hoàng tử cộng thêm một hoàng đế nữa cần quét khắp khu vực săn bắn, ngay cả người mới được giải độc không bao lâu Phụng Ly Uyên cũng tham gia, nàng cảm thán thoáng cái, không ngờ máu mình lại hữu hiệu đến vậy. Nhìn bọn họ giục ngựa chạy xa. . . Long Y Hoàng cảm thấy khó chịu vô cùng. . . Được rồi, nàng thừa nhận, nàng tâm ngứa, tay ngứa, cũng muốn đi săn thú, chính là, hiện tại vai phải vẫn không thể cử động, lại không thể cưỡi được ngựa nàng vô cùng buồn bực, chỉ có thể cùng ngựa đi dạo bờ sông. Hoàng thượng nói. . . kết thúc lần đi săn này. . . sẽ chính thức tới huyền quốc cầu hôn. Ai, phương pháp khiêu khích này. . . thật trẻ con. Long Y Hoàng đã sớm một bước trở về trại trước đoàn người thắng lợi trở về kia, vừa về đã có cung nữ vào báo tin, nói là có người tới tìm Phụng Trữ Lan, Long Y Hoàng còn chưa kịp nói Phụng Trữ Lan chưa về thì hẳn đã đi vào trong trại, cung nữ cũng vừa lúc tới thỉnh an hẳn, sau đó bẩm báo. Phụng Trữ Lan do dự một chút, lập tức xoay người rồi đi, Long Y Hoàng cảm thấy kỳ quái cũng đi theo ra ngoài trại, nhìn thân ảnh Phụng Trữ Lan vội vã rồi đi, cảm giác trời đất điên đảo xung quanh. . . Có vẻ Phụng Trữ Lan là đang lo lắng. Ngay sau đó là Phụng Vũ Thiên tới trước mặt nàng, cầm lấy cổ tay nàng : « Cảm giác bây giờ thế nào? Thái tử phi chúng ta mỹ lệ như vậy. Vết thương đã tốt hơn chưa? » Hẳn cười quỷ dị nói. « Ai nha, Cừu hoàng tử điện hạ, ta sao lại phát hiện ra sắc mặt ngài hình như hơi đáng nghi nha! » Long Y Hoàng nhún mi đáp trả kiểu nguy hiểm « Miệng thì thon thót nói cười trong bụng một bộ dao găm » « Ha ha, đừng nói thế ta thật sự quan tâm ngươi mà, còn đau phải không? » Phụng Vũ Thiên cười nói. « Đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng có lẽ phải một thời gian nữa mới khỏi hẳn, trong khoảng thời gian đó ta cũng không thể cử động. » Long Y Hoàng thờ dãi trả lời. « Không sao không sao, chỉ là nghỉ ngơi một thời gian thôi. » Phụng Vũ Thiên hảo tâm vỗ vai nàng an ủi, kết quả chạm tới vết thương, Long Y Hoàng thiếu chút nữa tát cho hẳn một cái. « Được vậy ca ca ta đâu? Sao này giờ không thấy? » Phụng Vũ Thiên liếc mắt đánh giá khắp nơi, tránh né ánh mắt nguy hiểm của Long Y Hoàng. « Có người tìm hẳn, hẳn đã đi gặp rồi. » Không biết có phải vết thương bị hé không, nàng cảm thấy hơi đau đau, khiến nàng nhăn mi đè lại vết thương. « Cái gì? » Phụng Vũ Thiên hét âm lên: « Ngươi là nói hẳn đi rồi! » « Đúng vậy, có vấn đề gì sao? » Long y hoàng kỳ quái nhìn hẳn, không hiểu Phụng Vũ Thiên sao lại có hành động kỳ quái vậy. « Xong đời! Ta còn chưa kịp nói cho hẳn! Bây giờ hẳn đi rồi nhất định là gặp chuyện không may. . . Hẳn đã đi đâu? Đi đâu? » Phụng Vũ Thiên lo lắng đi đi lại lại, cơ hồ là đang phát điên : « Được! Nhất định là rừng phong! » Phụng Vũ Thiên như búng tỉnh, nhảy lên ngựa phi nhanh đi. « Uy uy uy uy! Phụng Vũ Thiên! Rốt cục là có chuyện gì? » Long y hoàng lòng đầy thắc mắc cũng đi theo hướng hẳn vừa rồi đi. « Ukm! Sau này nếu có thời gian ta sẽ giải thích với ngươi! Hiện tại ta phải nhanh lên! Nếu không nhất định sẽ có chuyện không may xảy ra! » Phụng Vũ Thiên nhanh chóng đáp lời, phi ngựa rồi đi. Long y hoàng lòng đầy hiếu kỳ cũng lên ngựa đi theo Phụng Vũ Thiên. Cuối hạ đầu thu, trong rừng phong, là dần dần chuyển màu đỏ, thập phần mỹ lệ tươi đẹp. Nơi này cách nơi săn thú không xa, lúc Long Y Hoàng xuống ngựa, cũng là lúc nàng thấy đằng xa Phụng Trữ Lan đang giằng co cùng một người, không nói câu gì. Phụng Vũ Thiên nắm chặt dây cương, vạn phần khẩn trương đứng tại chỗ, tựa hồ đang băn khoăn đi tới cũng không phải, không đi cũng không phải, chỉ như vậy lặng lẽ đứng nhìn hai người bọn họ. Long y hoàng đi tới bên cạnh Phụng Vũ Thiên, tỉ mỉ đánh giá thân ảnh trước mặt Phụng Trữ Lan. . . nhìn rất quen mắt, là. . . là. . . Khuynh. . . Nhan! Phụng Trữ Lan từ từ tới gần Khuynh Nhan hẳn vươn tay ra, nhưng hơi chần chừ, Khuynh Nhan chỉ là bất động nhìn hẳn. Phụng Vũ Thiên người đầm đìa mồ hôi : « Hiện tại nếu chúng ta đi tới, ca ca nhất định sẽ không tin, nhưng là. . . ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may mới phải! » Đột nhiên, đột nhiên thân thể Phụng Trữ Lan bất động trong nháy mắt, tựa hồ là không duy trì được, hai tay nắm chặt lấy vai Khuynh Nhan, thân thể dần ngã xuống. . . quỵ rạp dưới đất, Khuynh Nhan cũng bắt đầu thấy bối rối, nửa quỳ, ôm chặt lấy thân thể Phụng Trữ Lan. Phụng Vũ Thiên cả kinh, bỏ dây cương sang một bên, Long Y Hoàng cũng cảm thấy không ổn, chạy tới, cảnh tượng tiếp theo hiện ra trước mắt khiến nàng trợn mắt há mồm ngạc nhiên, suýt nữa không nói được nữa! Ngực Phụng Trữ Lan cầm một cây chùy thủ! Mà Khuynh Nhan không ngừng lắc đầu bối rối khuôn mặt tinh xảo tràn ngập sợ hãi cùng kinh hoàng. Long Y Hoàng tới gần hơn, cố gắng nghe thanh âm yếu ớt của Phụng Trữ Lan, hẳn nói : « Có. . . lỗi với. . . Nhan nhi. . . ta xin lỗi. . . » Phụng Vũ Thiên tách hai người ra, điểm huyệt Phụng Trữ Lan, khiến hẳn ngất đi, hẳn khẽ liếc mắt sang Khuynh Nhan đã trở nên ngây dại kia, nhưng không oán hận mà trong đó tràn ngập đau xót cùng hối hận : « Ngươi đã biết hết mọi chuyện? Ngươi biết hết rồi đúng không? » Đôi mắt Khuynh Nhan mờ mịt nhìn hẳn, nói không ra lời. Phụng Vũ Thiên mang Phụng Trữ Lan đang hôn mê kia rồi đi, Long Y Hoàng vẫn đứng trơ tại chỗ, nàng nhìn Khuynh Nhan chán nản quỳ trên mặt đất, nước mắt hẳn từ từ chảy xuống. Nàng có chút không đành lòng, lấy khăn tay trong lòng ngực ra, lau đi nước mắt trên mặt hẳn : « Sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì? » Nàng gặp Khuynh Nhan cùng lắm là mới ba lần, chính là, Khuynh Nhan và Phụng Trữ Lan đã xảy ra chuyện gì thì cũng đã dây dưa rất lâu rồi. « Tại sao là hẳn. . . Tại sao. . . Ta thà rằng chết, cũng không hy vọng là hẳn. . . » Khuynh Nhan khóc lóc ra bộ dáng thương tiếc, so sánh với nữ tử càng thêm mảnh mai, khiến nội tâm người đối diện không khỏi rung động. Khuynh Nhan ngẩng đầu nhìn Long y hoàng, lại nhìn tay nàng, sau đó nhàn nhạt nói một câu cảm ơn, xoay người chậm rãi đi, giở thu thời qua thân hình hẳn gầy gò tựa hồ là lung lay sắp đổ. Mãi đến khi Khuynh Nhan hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Long y hoàng, nàng mới lên lưng ngựa, xoay người hướng trại dời đi. Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Khả năng Phụng Vũ Thiên là người rõ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trêu chọc

Editor: Âu Dương Nhược Thần Phụng Vũ Thiên đột nhiên dừng ngựa lại, về mặt hẳn cơ hồ muốn điên lên mất : « Không được! Nếu cái dạng này trở về, nhất định sẽ tạo ra chuyện không nhỏ đến! Vạn nhất nếu phụ hoàng một mực truy tìm nguyên do thì xong rồi! » « Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? » Long Y Hoàng đuổi tới bên cạnh hẳn, cũng ghim cương ngựa nghỉ hoặc nói: « Phụng Trữ Lan cùng Khuynh Nhan bọn họ không phải. . . Kìa như thế nào lại diễn biến thành nông nổi hôm nay? » Phụng Vũ Thiên cúi đầu, phụng Trữ Lan nằm ở trên lưng hẳn vẫn như cũ hôn mê: « Khuynh Nhan. . . Vốn là đứa con của Hình bộ thượng thư, là mười mấy năm trước. . . Bởi vì Hình bộ cùng mẫu hậu đối nghịch, bị mẫu hậu diệt trừ, tịch thu tài sản và giết cả nhà, ngày đó ca ca đi theo vô giúp vui. . . Sau đó nhìn thấy Khuynh Nhan, vốn là phải trầm tận gốc diệt trừ hậu hoạn, nhưng ca ca nói không nên lời mà yêu thích hẳn, vì vậy năn nỉ mẫu hậu đem hẳn lưu lại, mẫu hậu vì cung chịu ca ca rất nhiều người cũng biết đấy, đáp ứng ca ca lưu lại Khuynh Nhan cho hẳn làm đồ chơi,

nhưng không cho phép ca ca đem hẳn ở lại trong cung, ca ca đành phải đem hẳn mang ra ngoài cung, sau lại lợi dụng thời gian mười mấy năm trong lúc đó thành lập một môn phái đan xen giữa hoàng thất và võ lâm, hoàn toàn đều là vì cho hẳn một chỗ an thân...” “Kia bây giờ là...” Long Y Hoàng đột nhiên có điểm hiểu được. “Sự việc đã bại lộ, ta cũng vậy, không lâu mới biết được chuyện này... Bởi vì dư đảng năm đó lại đã trở lại, cho nên ta còn có dự cảm sẽ xảy ra chuyện, ai... Theo tính tình ca ca, khẳng định không hy vọng phụ hoàng tham gia chuyện này, nhất là vì khuyên nhân.” Phụng Vũ Thiên mờ mịt nhìn hướng doanh trại, đi hay ở lại cũng không được. “Thật sự là phiền toái... Ta đem bọn họ dẫn dắt rồi đi, người nhân cơ hội đem phụng trử lan đưa vào lầu ta được rồi.” Long Y Hoàng nhìn thoáng qua phụng trử lan hôn mê, đột nhiên giục ngựa rồi đi trước. Phụng Vũ Thiên có chút kỳ quái, cùng Long Y Hoàng vẫn duy trì một khoảng cách, cũng trở về doanh địa. Hẳn đi đến cửa hồng, thủ vệ quả nhiên đều bị Long Y Hoàng dẫn rồi đi, tuy rằng không biết là dùng phương pháp gì dẫn đi, nhưng Phụng Vũ Thiên không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, đem phụng trử lan trực tiếp vọt vào lầu của Long Y Hoàng. Bởi vì Long Y Hoàng bị thương, bên trong gian phòng chuẩn bị rất nhiều thuốc trị thương, vì vậy Phụng Vũ Thiên khẩn cấp, hẳn buông phụng trử lan, lập tức bắt đầu vì hẳn xử lý miệng vết thương. Khuyên nhân xuống tay cũng không giống phụng trử lan uyển ra tay với Long Y Hoàng ngoan độc như vậy, suýt nữa ở đúng chỗ hiểm, một đao kia của hẳn, chẳng qua làm phụng trử lan bị thương nặng, cũng không có tạo thành nguy hiểm gì, cho nên Phụng Vũ Thiên chỉ cần xử lý đơn giản một chút là tốt. Một lát sau, Long Y Hoàng xong việc đi bộ vào lầu, làm Phụng Vũ Thiên hoảng sợ, Long Y Hoàng nói: “Yên tâm, ta đã phân phó xuống, ta muốn nghỉ ngơi, không cần quấy rầy, người cứ yên tâm xử lý cho hẳn là được, cho dù là phụ hoàng đến hỏi thăm, ta cũng có lý do thoái thác cho mình...” “Ca ca đối với người như vậy ta chợt cũng cảm giác hổ thẹn, hẳn trước kia đối với người như thế, người lại...” “Yên tâm đi, nói như thế nào đi nữa đều là người phải ở cả đời, ta cũng không phải vô tâm không phẩy, hơn nữa, chỉ bằng mấy ngày nay hẳn đối với ta thái độ có chuyển biến, ta giúp hẳn một phen cũng không có là gì...” Phụng Vũ Thiên cảm kích gật gật đầu, xoa người coi áo phụng trử lan, chà lau máu trên người hẳn, nhanh chóng đem chủy thủ rút ra, dùng khăn mặt ngăn chặn để cầm máu, nhanh chóng bôi thuốc. Long Y Hoàng hỏi: “Người có thể chứ?” “Hẳn là không sao.” Phụng Vũ Thiên trả lời. Mồ hôi, cái gì gọi là hẳn là... Thuốc trị thương phát huy hiệu quả, máu rất nhanh liền ngừng, Phụng Vũ Thiên tiếp tục trên miệng vết thương quấn băng vải lên, khi xác định không có việc gì, giải khai huyết đạo phụng trử lan. “Tốt lắm, hiện tại hẳn là không có việc gì, ta đi đem y phục của hẳn đến, người giúp ta chiếu cố hẳn một hồi.” Phụng Vũ Thiên vỗ vỗ tay, xử lý máu loãng sau đó nói: “Có thể hẳn mấy ngày này đều phải ở nơi này tị nạn...” “Ta đây đi lấy thì tốt hơn, đỡ để người khác nghi ngờ.” Long Y Hoàng nói xong, so với Phụng Vũ Thiên nhanh hơn đi ra lầu trại. Đợi cho Long Y Hoàng danh chính ngôn thuận mang tới quần áo, thời điểm chuẩn bị tiến lầu trại, bên trong có âm thanh nói chuyện vọng ra làm nàng không tự chủ động động tác “Tốt lắm, hai người các người đều biến thành cái dạng này, lại đây đưa nữa cũng không có ích, người sớm nên quên hẳn thì tốt hơn, dù sao người hiện tại cũng có gia đình mình.” Phụng Vũ Thiên thanh âm có chút lộn lộn không rõ. “Làm không được.” Phụng trử lan lạnh như băng lạnh nhạt cự tuyệt. “Vậy người còn muốn cùng hẳn như thế nào? Người cho là các người còn có thể giống như trước sao? Hiện tại hẳn đã biết năm đó sự thật chuyện diệt môn, tuy rằng không phải người tạo ra, nhưng hẳn cũng sẽ giận chó đánh mèo với người!” Phụng Vũ Thiên có chút tức giận. “Người gấp cái gì? Cho dù hẳn cùng ta rạn nứt, cũng không có khả năng cùng người ở cùng một chỗ, hẳn nói hẳn hận mỗi người chúng ta... Ngay cả người cũng không có khả năng ngoại lệ!” Phụng trử lan phản bác nói. “Ha! tình huống kia cũng so với người tốt rất nhiều không phải sao? Lúc trước người chính là đem hẳn làm sủng vật nuôi vui đùa, ít nhất ta không làm như vậy! Cho nên, người căn bản không có tư cách lại đi đối mặt với hẳn!” Phụng Vũ Thiên con tức tăng vọt dâng lên. Song, phụng trử lan chỉ bình thản nói một câu đem toàn bộ tính khí của Phụng Vũ Thiên đè ép: “Hẳn yêu chính là ta.” Phụng Vũ Thiên nghẹn giọng, nói không ra lời, thờ phỉ phỉ, Long Y Hoàng ho khan một tiếng, cầm quần áo đi vào, trong lúc đó đánh vỡ cục diện giằng co xấu hổ hai người: “Ta đã trở về.” “Ta đây không làm ảnh hưởng người nghỉ ngơi, đi trước! Ca ca, chúc người sớm ngày bình phục!” Phụng Vũ Thiên không có nhìn Long Y Hoàng, chỉ đối với phụng trử lan hung hăng nói ngắn gọn, toàn thân người bốc hỏa tiêu sái bỏ đi. Tình yêu, đối với tiêu hải tử không đủ lực miễn dịch mà nói, quả nhiên là độc dược trí mạng. Long Y Hoàng đem quần áo đặt ở bên người phụng trử lan: “Người, y phục ban đầu kia toàn bộ đều là máu, nếu người không muốn đem sự tình náo loạn lên hãy mau xử lý tốt.” “Ta biết,” phụng trử lan lạnh lùng nói, xé y phục đã mặc, hoàn toàn không để ý cử động của mình sẽ làm liên lụy đến miệng vết thương, cuối cùng, hẳn phun một hơi thật dài: “Cảm ơn người, Long Y Hoàng.” “Ừ, phí dùng để tạ ơn.” Long Y Hoàng một bên trả lời, một bên mở cái bình dược mà chính vừa rồi Phụng Vũ Thiên chuẩn bị. Ai, lúc này, thuốc trị thương phải chuẩn bị phần cho hai người. Phát hiện phụng trử lan mãi lâu không nói lời nào, Long Y Hoàng ngẩng đầu qua, vừa vận đối diện hai mắt hẳn lóe ra ánh quan sát kỳ quái, phỏng chừng hẳn đang suy nghĩ, người này da mặt như thế nào lại đây như vậy? Nghĩ điểm này, Long Y Hoàng nhìn không được cười ra: “Như thế nào? Chẳng lẽ muốn ta nói ‘không cần cảm tạ, ai bảo chúng ta là vợ chồng?’ phụng trử lan người đừng làm ta buồn nôn!” Long Y Hoàng lộ ra một cái nét mặt khoa trương buồn nôn. Phụng trử lan cũng có chút buồn cười, hơi hơi động khoe miệng, nhưng không có biểu hiện ra ý cười rõ ràng. “Thế nào? Mấy ngày nay liên ngụ ở chỗ này của ta đi, nếu phụ hoàng biết người bị như thế này, nhất định sẽ làm long trời lở đất, muốn đi dạo chơi ngoại thành vui vẻ đều bị chúng ta vài cái văn bối làm hồng, thật sự đúng là mất hứng.” Long Y Hoàng cười nói. “Không cần, như vậy sẽ ảnh hưởng đến người.” “Oa! Thái tử chúng ta luôn luôn tự cho là thanh cao cũng sẽ lo lắng đến người khác nha! Thật làm cho ta ngạc nhiên không thôi!” Long Y Hoàng giả vờ sợ hãi than, theo sau đó “Xi” một tiếng cười xuất ra: “Song, thời điểm người suy nghĩ một chút không đúng chỗ, vạn nhất phụ hoàng nhìn thấy thương thế của người, chắc chắn truy nguyên do, sợ, bảo bối khuyên nhân của người rất khó thoát khỏi cái chết, hoặc là, người nghĩ muốn ngày nóng cùng băng bó miệng vết thương, với người kia tâm lạnh như băng cùng nhau nát hết?” “Người!” Phụng trử lan bị nàng câu “Lạnh như băng tâm” kia làm cho sinh khí, trong lúc nhất thời huyết khí dâng lên, che miệng vết thương bắt đầu ho nhẹ. “Thật sự sinh khí? Chỉ nói giỡn, hay nói giỡn mà thôi, đừng tức giận,” Long Y Hoàng nửa cười nửa lúng lúng phụng trử lan, nghĩ nghĩ, theo bản năng nói: “Bất quá, nói thật, chúng ta không phải vợ chồng sao? Như vậy, cùng ở một nơi, cùng giường cộng chăn cũng là chuyện rất bình thường nha, ai dám nói là không phải? Ha ha, lại nói tiếp...” Ta đây làm thế tử, còn không có hảo hảo hầu hạ người một lần đâu...” Long Y Hoàng làm động tác mập mờ, tiến đến bên tai phụng trử lan, nhẹ nhàng thổi khí, biến hẳn toàn thân cao thấp giống như hóa đá, Long Y Hoàng thanh âm ôn nhu đến không thể ôn nhu hơn: “Dù sao hiện tại quan hệ của chúng ta đang chuyển biến tốt đẹp, cùng phòng cũng chỉ là vấn đề thời gian, như vậy, khiến cho ta hảo hảo hầu hạ người một lần, bù lại khuyết điểm ngày xưa, rèn sắt khi còn nóng, cảm tình tăng tiến như thế nào?” Phụng trử lan ho khan càng lợi hại hơn, Long Y Hoàng quả nhiên là “Rèn sắt khi còn nóng”, hai tay nhẹ nhàng chạm trên vai hẳn, đè chặt thân thể phụng trử lan muốn mấy lần thoát ra, tiếp tục mờ ám không rõ trong lời nói: “Phụng trử lan, người giết hải tử của ta, vậy bồi thường ta một cái, chắc chắn, nhìn xem... Người lớn tốt như vậy nha, ta bộ dạng cũng không tồi, đưa nhỏ tương lai của chúng ta có phải hay không cũng đồng dạng xinh đẹp nhỉ? Người thích nam hài hay là nữ nhi? Hoặc là, sinh một cái nam hài lại sinh một cái nữ nhi đi! Ngẫm lại... Nên cho bọn hẳn tên gì thì tốt đây? Nam hài nhất định phải khí phách, nữ nhi nhất định phải lộ vẻ diễm lệ cùng tài hoa của nàng... Hảo khó khăn!” Nàng biểu hiện ra vẻ mặt lưỡng nan, trộm nghiêng đầu đi ở trên mặt phụng trử lan trộm thòm một cái, cười đến mức như kẻ trộm chuyên nghiệp: “Chàng nói đi? Phụng trử lan. Phu. Quân. Thân. Yêu. Của thiếp?” Phụng trử lan ho khan càng vô ích, hẳn chỉ cảm thấy có một cổ khí tắc ở nơi cổ họng, chớp mắt, thiếu chút nữa liền khí tuyệt bỏ mình! Ừ, được rồi, diễn trò ăn đậu hũ của người ta như thế cũng đủ rồi nên dừng lại thôi. Long Y Hoàng đột nhiên buông cánh tay ra, thân thể phụng trử lan không ổn định, cơ hồ muốn ngã xuống giường, hẳn đè nặng ngực, thuận khí, trừng mắt nhìn Long Y Hoàng. “Yên tâm đi, bồn tiểu thư cũng không hái danh hoa có chủ, cũng không ép buộc, chỉ là suy nghĩ vì người, cũng vì khuyên nhân của người mà suy nghĩ, người vẫn là ngoan ngoãn ở chỗ này của ta ngốc một đoạn thời gian đi, sự tình ta sẽ xử lý tốt, người liền an tâm dưỡng thương, cuối cùng đừng nói là ta ngược đãi trượng phu...” Long Y Hoàng cho hẳn một cái nhãn mặt, phụng trử lan lại một lần nữa có cảm giác chuẩn bị tể xù. Hẳn... Lại bị đùa giỡn. Hẳn như thế nào chưa bao giờ biết, nguyên lai điều Long Y Hoàng am hiểu nhất, chính là đùa giỡn người nhất độc chiêu trí mệnh này... Long Y Hoàng mới dừng nói chuyện không bao lâu, ngoài lầu trại đột nhiên vang lên thanh âm thái giám: “Hoàng Thượng —— giá lâm ——” Phụng trử lan sắc mặt trắng bệch, nhưng Long Y Hoàng thật ra không chút hoang mang, thuận tay xả

rối loạn ý thức của mình, cao giọng vội vàng hô: “Phụ hoàng! Chờ một chút! Chớ đi vào!” Bên ngoài tiếng bước chân quả nhiên đình chỉ không tiến, Long Y Hoàng lập tức đứng lên, một bên sửa sang lại quần áo, vừa đi ra ngoài nghênh đón, để phượng trử lan một mình ở trong, nói lắp nửa ngày, đều không ra một chữ. Long Y Hoàng ý đồ muốn làm cái gì, trời biết đất biết, là một người đều nên biết. Long Y Hoàng nhìn như đang bối rối sửa sang lại quần áo, còn không có sửa sang lại chỉnh tề liền đi ra ngoài, Hoàng Thượng vừa nhìn thấy bộ dáng của nàng, nhất thời sững sờ nửa ngày, có chút ngại ngần đứng lên, ho khan vài tiếng, miễn đi hành lễ của nàng, nói: “Vốn trăm là muốn tới hỏi người, có biết hay không Thái tử đi nơi nào, hiện giờ xem ra, các người là...” “Thái tử có đi ra ngoài sao? Hẳn luôn ở trong lầu của y hoàng nghỉ ngơi... Phụ hoàng, ngài là nghĩ nhiều đó.” Long Y Hoàng cười trộm nói. “Đúng vậy, nếu như vậy... Hẳn tại sao không có đi ra?” “Ách, phụ hoàng, ngài tới quá mức đột nhiên, hẳn tự nhiên hay là đang...” Long Y Hoàng không nói, lưu lại một chuỗi im lặng tuyệt chỉ làm cho người tưởng tượng. Phía sau đột nhiên có một ít động tĩnh, Long Y Hoàng quay đầu vừa thấy, phượng trử lan xóc rèm lên chậm rãi đi ra, trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt khác thường, những thứ khác thật nhìn không ra có vấn đề gì, hẳn đối với hoàng đế hành lễ hạ thấp người nói: “Phụ hoàng.” Tốt lắm, lần này, hai diễn viên đều đến đông đủ, sự tình tra ra manh mối chân tướng rõ ràng, lần này, hoàng đế đa mặt giả nua cư nhiên cũng có lúc chút không nhận được, mùi quáng quấy rầy người trẻ tuổi... Hoàn toàn không phải là một việc sáng suốt mà trưởng giả nên làm. “Ách, này... Nhìn thấy phu thê các người rất là hòa thuận, trăm cảm thấy đặc biệt vui mừng... Như vậy, sẽ không tiếp tục quấy rầy các người, bắt quá người trẻ tuổi hay là muốn nhiều hơn vẫn nên chú ý thân thể, nhất là y hoàng, còn có thương trong người, Thái tử, người sẽ đối với nàng nhiều ôn nhu một chút... Cứ như vậy, trăm còn có việc, không cần tiễn, các người trở về đi.” Hoàng đế vừa nói hết, vội vàng xoay người như chạy nạn rồi đi. Nếu loại sự tình này truyền ra ngoài, hẳn làm vua của một nước mặt đất ở đâu, chỗ nào... Ở đâu, chỗ nào! Long Y Hoàng cười không ngừng, phượng trử lan thì như là mới vừa bị sét đánh qua tiếp theo lại như lập tức bị nước lạnh dội vào đầu, sắc mặt khó coi đến quỷ dị, vài loại màu sắc không ngừng chuyển đến chuyển đi. “Phượng trử lan, người cam chịu đi, người một đời trong sạch, chung quy là sẽ hủy ở trong tay của ta.” Long Y Hoàng nhìn không được cười to, tiến lên, lôi kéo làm nũng ở cánh tay hắn, vô cùng thân thiết nói: “Như vậy, chúng ta trở về tiếp tục nha. Phu Quân. Thân. Yêu!” Nàng cố ý nói gần từng tiếng, nói ra rõ ràng vô cùng, mà ngay cả kẻ điếc đều hiểu được kia là có ý gì. “Long Y Hoàng! Người một vừa hai phải cho ta!” Phượng trử lan không thể nhận được nữa. “Ta thực quá mức sao? Phu quân? Làm vợ chồng chẳng lẽ không nên là cái dạng này? Cũng là người trách ta trước kia đối với người quá mức vô tình? Tốt lắm tốt lắm... Đừng nóng giận, đi, chúng ta trở về lầu đi! Ta cam đoan về sau nhất định sẽ đối với người hảo hảo thực ôn nhu! Tuyệt đối sẽ không lại đối với người hung ác!” Long Y Hoàng không khỏi thanh minh cùng phượng trử lan, tức khắc nàng đem hắn đẩy mạnh vào trong, tại đây nơi dị quốc tha hương, trừ bỏ lần đầu nàng đối mặt phượng ly uyên ở ngoài cười đắc ý như vậy vui sướng vô cùng, tựa hồ tìm được cái loại cảm giác này năm đó gặp được quân linh trước kia. Nàng là quận chúa độc nhất vô nhị của huyện quốc, rất được sủng ái sủng yêu thương, thiên chi kiêu tử. Như thế, sẽ không có chuyện gì có thể làm khó nàng. Sau khi Long Y Hoàng đem phượng trử lan đẩy mạnh vào lầu trại, ở góc độ người kia luôn luôn quan sát nhìn toàn bộ biểu hiện của nàng phượng ly uyên thẳng thắn thân mình, xoay người sai bước rồi đi. Theo đi vào trong lầu trại, tươi cười trên mặt Long Y Hoàng như ánh mặt trời từ từ theo ánh sáng mà âm dần xuống, nàng giúp phượng trử lan đến trên giường ngồi xuống, đem hắn ấn ngã, đe dọa nói: “Ngủ! Bữa tối ta sẽ gọi người, sau đó sẽ giúp người đổi được.” Nhìn Long Y Hoàng biểu tình biến hóa rõ ràng, phượng trử lan khó mà nói gì, thế nhưng ngoan ngoãn làm theo phân phó của nàng nằm xuống. Long Y Hoàng tùy tiện lật quyển sách, lung tung lật lên, ý đồ muốn áp chế xao động trong lòng. Vừa rồi phượng ly uyên... Nàng lại tại sao không có thấy? Hết thấy hết thấy, cũng chỉ là ở diễn trò cho hắn xem mà thôi. Cho dù hắn tiến vào hoàng thất, cùng nàng, vẫn là hai người qua đường. Miệng vết thương vẫn là ần ần đau, phượng trử lan nằm xuống, nhắm mắt lại, đầu óc đều đây là bóng dáng khuynh nhan, trong lúc nhất thời, nội tâm cũng vô pháp bình tĩnh trở lại. Hai phu thê này... Thật là ăn ý, ngay cả nghĩ đến đều là người trong lòng, đều là như vậy không hẹn mà cùng, vẫn là cùng nhau tưởng nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tồn thương

Trong thời gian nửa tháng đi săn, đã có nhiều việc chậm trễ... Phượng Trử Lan thời gian này rất ít khi đi săn, mà chỉ ở cùng Long Y Hoàng như hình với bóng, người ở bên ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ là tình cảm của họ đang có tiến triển tốt đẹp, vợ chồng ngày càng thân mật hơn, thậm chí có người còn nói, Phượng Trử Lan là vì chiếu cố Long Y Hoàng nên mới không đi săn, Long Y Hoàng lúc nghe được tin tức đó, thiếu chút nữa thổ huyết. Ông trời có mắt, không biết là Phượng Trử Lan chiếu cố nàng hay nàng không nhớ rõ, nhưng cũng là một cái lý do nàng tùy tiện nghĩ ra để đối phó với hoàng đế để che dấu chuyện Phượng Trử Lan bị thương. Nghỉ ngơi vài ngày, vết thương của Long y hoàng cũng tốt hơn, ít nhất là đã không còn đau đến trầy tâm khác cốt nữa, vẫn có thể miễn cưỡng hoạt động, nàng lại lần nữa không nhận được bản tính hiếu động của bản thân, đơn giản chuẩn bị vài thứ, sau đó cùng hoàng đế tới khu săn bắn. Nàng cầm một chiếc khăn màu trắng buộc lên đầu bỏ đi trang phục phồn hoa bên người, cả người nhẹ nhàng khoan khoái không ít, trong người cũng cảm giác có vài phần oai phong, mặt nàng dù chưa qua trang điểm nhưng có phần càng thêm tự nhiên linh động toát lên vẻ xinh đẹp vốn có của nàng. Trời sinh khí chất, trời sinh ngũ quan, trời sinh đã tuyệt mỹ không cần tô vẽ thêm.... Trong khi Long Y Hoàng chuẩn bị xong mọi thứ, ngay khi vừa nhảy lên ngựa nàng liền nhìn thấy Phượng Trử Lan đã chuẩn bị mọi thứ để đi săn, đi tới sai người mang ngựa tới cho hắn. “Người có thể sao?” Long y hoàng nghiêng đầu nghi hoặc hỏi hắn. “Người cũng có thể, ta sao lại không thể.” Người hầu mang cung tới cho hắn, Phượng Trử Lan lập tức lên ngựa, khuôn mặt tái nhợt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh vốn có, nhìn không ra đau đớn thống khổ mà vết thương đem lại. Long Y Hoàng thành thạo cưỡi ngựa tới cạnh hắn, dừng lại, nhỏ giọng nói: “Thương thế của người so với ta nghiêm trọng hơn rất nhiều.” “Nhưng là không có trí mạng như người.” Phượng trử lan lập tức tiếp lời nói. Long y hoàng dùng khóe mắt lờm lờm, không nói gì, Phượng trử lan đem ngựa dắt lại, giục ngựa rồi đi. Mọi người đều tập trung trước doanh địa, sau khi nghe lệnh của hoàng thượng, khí thế bừng bừng bắt đầu vòng càn quét. Lại lần nữa trở lại khu rừng này, bên tai Long Y Hoàng là tiếng gió không ngừng gào thét, phảng phất còn kèm theo tiếng mũi tên cắt gió tới con mồi, sau đó mang theo tiếng mũi tên cắm vào con mồi xấu số. Nàng quay đầu đi, thấy Phượng Ly Uyên đang cách nàng hơn 10 thước đã bắn chết con mồi, ánh mắt hắn chưa một lần nhìn nàng. Long y hoàng tăng tốc độ ngựa, tiến lên phía trước, dần dần cách xa chỗ săn bắn của hoàng cung. Nàng không biết tại sao mình sẽ có hành động như vậy, chỉ là cảm giác được tâm trạng bản thân phảng phất rối loạn, ngay khi vừa nhìn thấy Phượng Ly Uyên, lại càng loạn, uất hận không thể trực tiếp dứt khoát một lần với hắn. Bầu trời đột nhiên có thanh âm cung tên thi nhau bắn lên không, mọi người cùng ngẩng đầu nhìn lại, là con chim lớn so với những chú chim khác thì chú chim này lớn hơn rất nhiều quả là hiếm gặp, con chim đó đang bay trên trời, cái mỏ không ngừng kêu ầm trời. Long y hoàng cảm thấy có hứng thú khiêu chiến, nàng buông dây cương đang cầm trong tay ra, lấp cung tên, nhắm thật chuẩn cự điều trên bầu trời kia. Có không ít mũi tên vọt tới con chim đó, nhưng nó đều tránh được, nó bay cao rồi thấp như thể muốn khiêu khích, như muốn cười nhạo. Tính thời cơ thật chuẩn xác, mũi tên

Long Y Hoàng bắn ra cũng được chuẩn bị công phu, giống như tia chớp xẹt qua không khí, bắn thẳng vào yết hầu con chim, thân thể nó trên không trung cũng đột nhiên chậm dần. Nhìn như trùng hợp, nhưng là, Long y hoàng vì luyện tập tuyệt kỹ bắn yết hầu này mà không biết đã tốn bao công phu, tính toán thời gian mới đạt tới trình độ chuẩn xác như bây giờ. Tuy nhiên, trong lúc cung tên của nàng bắn vào yết hầu chủ chim thì một mũi tên cũng ngay lúc đó bắn trúng tim chủ chim ở nơi trí mạng chủ chim đây dựa một chút rồi ngay lập tức rơi xuống. Hai mũi tên đồng thời bắn trúng thân thể chủ chim, thật là ăn ý. Long y hoàng vội vàng giục ngựa lại chỗ cự điều roi, liếc mắt nhìn thấy nó đã nằm trên cỏ, cự điều như thể vẫn còn giữ lại một chút hơi sức cuối cùng của nó. Nàng nhìn ra chỗ mũi tên trên người cự điều, trừ đi tên của mình còn có ký hiệu một mũi tên khác. Là mũi tên của Phụng Ly Uyên! Phụng Ly Uyên đã sớm đoán được nàng sẽ bắn cự điều, hẳn đã có ý cùng nàng ganh đua cao thấp. Long Y Hoàng đột nhiên cười khò, tiếng vó ngựa dần tiến lại gần nàng, nàng lập tức lấy đi tên của mình trên cổ cự điều, rồi cùng ngựa đi về hướng khác của rừng cây. Nàng không muốn đối diện với hắn, không muốn ganh đua với hắn. Nếu như thật sự muốn phân cao thấp, như vậy bản thân chịu thua trước sẽ tốt hơn. Rời khỏi rừng cây, nàng tới một chỗ khác, nơi những loại thú hoang thường lui tới. Những cây thảo với cành lá khô vàng cao tới nửa người, càng là nơi để những con thú trú ẩn, đối mặt với khả năng xuất hiện bất chợt của bất cứ con thú nào, quả thật là muốn khiêu chiến với thợ săn mà. Long y hoàng không quan tâm, nàng hiện tại chỉ muốn quyết chiến một lần để bình phục lại tâm tình mình. Bất chợt nàng thấy đằng xa có động tĩnh, lập tức lấy cung, đề phòng. Trong lúc nàng chuẩn bị buông tay, một bóng người cưỡi ngựa hiện ra, ở trước mặt nàng, chặn lấy tên nàng sắp bắn ra. Long y hoàng thiếu chút nữa bắn tên, nhưng là người kia không sợ chết chặn lại, khiến nàng thả tay xuống, nhìn lại người chặn nàng... phỏng đoán là Phụng Ly Uyên. Long Y Hoàng nghĩ cách để tránh mặt hắn, hạn chế xung đột, nhưng Phụng Ly Uyên kia lại nhanh hơn nàng một bước, giảm tốc độ, trong chớp lát tới cạnh người nàng, đôi mắt tinh xảo suy nghĩ không ra kia đầy sát khí, hắn kéo tay Long Y Hoàng, không để ý ngựa của hai người vẫn đang chạy rất nhanh, dùng sức nắm lấy, hai người cùng ngã xuống ngựa. Long y hoàng bị hành động của hắn làm không khỏi kinh sợ, nhưng hắn không cho nàng thời gian phản ứng, chỉ cảm giác được một lực vô cùng mạnh mẽ kéo qua thân thể mình, cảnh sắc trước mặt đột nhiên xoay tròn, cuối cùng, cả thân thể nàng đều ngã xuống mặt đất tương trưng như toàn bộ nội tạng trong cơ thể đều bị nát... giống như thống khổ. Phụng Ly Uyên... Đến tận cùng muốn nàng thế nào? Chịu đựng thống khổ thân thể bị đánh, Long y hoàng từ từ cử động tay, cảm giác vai phải lại đau trở lại, có thể vết thương lại bị hé. Thân thể nàng còn chưa kịp cử động, lập tức bị Phụng Ly Uyên đè xuống, vai phải lại lần nữa đau kịch liệt, Long Y Hoàng cố gắng thở, quay đầu nhìn vai phải, chỉ thấy Phụng Ly Uyên đang nắm chặt vai nàng, hận không thể khiến thương thể của nàng nghiêm trọng hơn. “Long y hoàng, nàng yêu hắn, nàng yêu hắn có phải không?” Phụng Ly Uyên bình tĩnh nói, mặt càng ngày càng gần Long Y Hoàng, đôi mắt đầy sát khí cũng không dấu nổi tia đau lòng. Long Y Hoàng không dám nhìn thẳng hai mắt hắn, Phụng Ly Uyên nhủ mắt, tăng thêm lực đạo tay, phảng phất là có ngàn vạn mũi tên xuyên tâm, Long Y Hoàng than nhẹ một tiếng, phản xạ có điều kiện nắm chặt cánh tay Phụng Ly Uyên đang áp chế ở vai phải nàng, trên trán không ngừng có mồ hôi lạnh tuôn ra. “Hắn ngược đãi nàng, lạnh nhạt nàng, lăng nhục nàng, ức hiếp nàng, nhưng sao nàng lại yêu hắn, ta đối với nàng tốt như vậy... Có phải nàng đang đùa ta đúng không?” Phụng Ly Uyên lại tới gần nàng hơn, Long Y Hoàng thống khổ nhắm hai mắt. Nàng muốn lác đầu, muốn nói không phải... muốn nói với hắn đối với Phụng Trữ Lan căn bản nàng không có cảm giác, ở cùng với hắn chỉ là trách nhiệm... Nhưng nàng không thể, những lời này cùng với nước mắt nàng không ngừng rơi, nàng không muốn người trước mặt nhìn thấy nước mắt nàng. Nàng không muốn cho hắn bất cứ tia hi vọng nào nữa, tuyệt đối không thể! Như vậy chỉ hại hắn... Cũng khiến khuất nhục của bản thân, cố gắng của nàng cũng hoàn toàn sụp đổ. Chỉ cần một ngày nàng còn là thái tử phi, thì nàng không thể ích kỷ, không thể nghĩ cho hạnh phúc riêng mình... nàng còn có trách nhiệm, còn sứ mạng của mình, nàng nhất định phải gánh vác, phải hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa... nàng cũng không hi vọng... quan hệ không minh bạch với Phụng Ly Uyên sẽ khiến người khác lợi dụng, khiến hắn mang tội loạn luân, tội câu dẫn, khi đó tiền đồ của hắn cũng không còn... Bây giờ giải quyết mọi chuyện... Như vậy sẽ tốt cho cả hai. Nếu như để một người hi sinh, nàng thà rằng hi sinh bản thân. Thấy Long Y Hoàng lâu không đáp, mắt Phụng Ly Uyên cũng trở nên đỏ, hắn nắm chặt vai nàng, rõ ràng nói: « Không sao, cái này cũng không có gì. Long Y Hoàng ta nghĩ từ nay về sau ta cũng không thể yêu người... ta sắp thành thân rồi, người hiểu chưa? » “Ta... Ta hiểu, đây là chuyện tốt... Chúc mừng người.” Long y hoàng cắn môi, chiến đấu trừ thanh âm, từ từ trả lời. “Đối với thể tử của ta, vô luận nàng là ai, ta đều đối nàng tốt hơn ngàn vạn lần... Giống như trước ta đối với người tại ngân chi đình lan... Không, là tốt hơn! So với ta đối với thể tử ta... cái gì cũng phải tốt hơn người ngàn vạn lần!” “Àn...” Thanh âm Long y hoàng đã có chút hỗn loạn, có chút ghen ngào nhưng khó phát hiện. « Ta sẽ thật lòng yêu nàng, thương nàng, cùng nàng sống trọn đời... Ta tuyệt đối sẽ hạnh phúc hơn người, tuyệt đối! » Phụng Ly Uyên dần có chút không khống chế được, nhưng lý trí vẫn thanh tỉnh. “Ta... Ta hiểu, Phụng Ly Uyên từ... Long y hoàng... Mặc kệ là ai, đều rất tốt, nên ôn nhu. » Vai nàng ngày càng đau, đau đến trước mắt Long Y Hoàng hơi nước mờ mịt, mấy lần tụ thành giọt nước, nhưng không rơi: « Ta tin rằng thể tử người... nhất định sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất, Phụng Ly Uyên... bây giờ người hãy đi đi, có được không... » Phụng Ly Uyên hai mắt đỏ lên, ngược lại gia tăng lực đạo ở cánh tay, Long Y Hoàng đau đến toàn thân run lên, hắn tiếp tục nói: « Nhưng người cũng đừng không quan tâm! Phụng Trữ Lan tất cả của hắn đều là của ta! Kể cả người! Đến lúc ta đoạt lại tất cả của hắn, người cũng sẽ rơi vào tay ta, khi đó... » Phụng Ly Uyên dừng một chút, thanh âm đột nhiên trở nên trầm thấp khàn khàn, mang theo một tia uy nghiêm cùng đe dọa: « Ta nhất định sẽ nhốt người trên giường của ta, để cho người dưới thân ta thờ gấp uyển chuyển, vĩnh viễn không thể xuống giường... » (đùa anh này biến thái v.v...))))). “Phụng Ly Uyên!” Long y hoàng có chút tức giận: “Người vô sỉ!” “Ta vô sỉ cũng là bị người bức! Ta nhất định sẽ để người yêu ta, sau đó để người nhìn thấy phu thê ta cử án tế mi, hạnh phúc trọn đời, ta nhất định phải để người thấy được ta hạnh phúc thế nào!” Phụng Ly Uyên dần trở nên thịnh nộ. Lực ở tay ngày càng mạnh, tựa hồ muốn bóp nát vai của Long Y Hoàng, hắn thấy mắt Long Y Hoàng đỏ lóa tia thù quang, cười nhẹ nói: « Sao? Người thấy ủy khuất? Người cảm thấy đang bị ta khinh thường? Muốn khóc sao? Long Y Hoàng... Hóa ra nước mắt người cũng chỉ dùng để van xin ta sao... nữ nhân thông tục. » “Là, ta vốn thông tục... Như vậy Vương gia, ngài không cần lãng phí thời gian bên cạnh tiểu nữ... con đường của ngài so sánh với bất cứ thứ gì là quan trọng nhất, tuyệt đối không thể để ta ràng buộc ngài... như vậy... ngài có thể buông tay không?” Long Y Hoàng cảm lấy bàn tay hắn đang nắm chặt vai nàng, vết thương đau đến mức khiến nàng hít thở không thông. “Ha ha... Nguyên bản, mấy ngày hôm trước khi độc trong ta bộc phát, sắp chết, khi đó... Người không phải rất mong ta chết? Ta chết, sẽ không có kẻ nào uy hiếp được người, đáng tiếc... Ông trời không cho ta chết, thấy ta không chết, còn yêu người, người không phải rất tức giận? Đúng không?” Phụng Ly Uyên nhất thời không kiềm chế được, hắn cười to: « Long Y Hoàng, ta muốn người nhớ kỹ... Những vết thương trên người người, người đau, toàn bộ đều một tay ta tạo thành, ta muốn người vĩnh viễn nhớ kỹ » Long y hoàng nhìn ánh mắt hắn đỏ lên, thấp giọng nói: “Ta sao có thể quên...” “Ta... rất mong người đến, nếu có một ngày, ta nhốt người trên giường ta, để người trọn đời không rời xa ta!” Phụng Ly Uyên đột nhiên bỏ tay, Long Y Hoàng như thể sau khi lặn sâu xuống nước lại đột nhiên được hô hấp bình thường, nàng nhanh chóng lấy tay đè lại vết thương đang không ngừng rỉ máu, nhẹ nhàng thở, Phụng Ly Uyên chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng: « Nếu như người cảm thấy ủy khuất, có thể tìm đến phu quân thương yêu của người tâm sự đi? Nói ta khi để người, bảo hắn hãy tới tìm ta báo thù! » Hắn lên ngựa chạy trước, tiêu sái rồi đi. Long y hoàng cố gắng ngồi dậy, tay phải đã cảm giác được lạnh lẽo, thật vất vả khép lại vết thương lại lần nữa hé. Nàng nghĩ ngơi tại chỗ một lúc, chính là trước mắt đã bị hơi nước dần trở nên mờ hồ, đứng lên, mới đi được hai bước lại bị thạch đầu làm té ngã, này nhất đao, thuận tiện nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống, không ngừng chảy khắp khuôn mặt nàng, thế nào cũng không ngừng được. Vừa rồi Phụng Ly Uyên nói hắn có nhiều thương tâm? Chỉ sợ chỉ có Long Y Hoàng mới hiểu được. Nàng... Chưa từng nghĩ sẽ có cục diện ngày hôm nay, quan hệ hai người không ngờ lại quyết liệt đến vậy... sau này sẽ phải làm sao? Ngựa của Long Y Hoàng như hiểu được, nó nhẹ nhàng lại gần Long Y Hoàng, cúi đầu cọ xát y phục nàng, tựa hồ là đang an ủi nàng. Long y hoàng chỉ dựa vào một tay, khó khăn nhảy lên ngựa, sau đó dùng tay áo lau đi nước mắt chưa khô trên mặt, chủ ngựa cũng không cần đợi lệnh của nàng, tự động trở về doanh địa. Đi được nửa đường, Long Y Hoàng gặp Phụng Trữ Lan đang săn hổ, đầu của nàng lúc này dần trở nên mờ hồ, phò mặc cho ngựa đi đâu thì đi, không thêm để mắt tới hắn. Phụng Trữ Lan liếc mắt phát hiện nàng không đúng, đưa tay nắm lấy da cương ngựa, khiến nó dừng

lại, Long Y Hoàng lúc này mới hoàn hồn, hoảng hốt nhìn Phụng Trữ Lan, giọng cười : « Ngươi ở đây à ! » “Cố chuyện gì vậy ? » Phụng Trữ Lan chăm chú nhìn máu không ngừng chảy trên vai nàng. “Hôm nay ta không may, gặp phải con thú khỏe quá, không may làm ảnh hưởng tới vết thương, không những thế lại không săn được con mồi nào, ngược lại liên lụy bản thân bị ngã ngựa, thật thê thảm, vết thương lại hé ra rồi, ta nên về nghỉ ngơi. » Nàng có chút bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt cũng trở nên mệt mỏi. “Long y hoàng, ngươi gạt người cũng không cần cố cáo, thân thù của ngươi sao lại không săn được con mồi, lại có thể ngã ngựa ? » Phụng Trữ Lan không tin nói. “Thân thù của ta sao ? Ngươi đừng đùa lung tung ? Phụng Vũ Thiên nói đúng, đại tiểu thư như ta, nên ở nhà thêu hoa cho an toàn, thật sự là, vừa đi săn đã không gặp chuyện tốt, trở về nhất định sẽ bị hấn cười nhạo. . . » Long Y Hoàng cười khò một tiếng, đoạt lại dây cương trong tay Phụng Trữ Lan, tiếp tục giục ngựa đi : « Ta về trước, nhờ ngươi nói giúp ta với phụ hoàng một tiếng. »

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bắt cóc

Editor: Âu Dương Nhượng Thần Bóng đêm như mực, đầy sao trời, nửa vàng trắng sáng trong, ánh trăng khuynh thành. Khắp rừng cây đều được ánh trăng chiếu xuống yên tĩnh, bao phủ một tầng ánh sáng gọn sóng tạo nhã, một ít đom đóm lập loè, càng hiện ra nét thần bí huyền mỹ, hoàn toàn tẩy đi huyết tính ban ngày chém giết. Nước sông phản chiếu bóng trăng, rõ nét ngay cả đáy sông đá cuội đều nhìn thấy rõ ràng tận đáy, mặt sông hơi hơi dập dòn gọn sóng, đem khuôn mặt của một phản chiếu bóng ngược bóp méo. Long Y Hoàng ngồi ở bờ sông, rời xa nơi trú, hai tay ôm đầu gối, cầm chông đỡ trên mu bàn tay, hai mắt rời rạc không ánh sáng, chẳng qua mặt sông dao động hiện ra ánh sáng bạc trên mặt nước, lại vẫn như cũ vô thần. Ở lúc nàng như đi vào cõi thần tiên, một thân ảnh khác như tiêu nhiên di chuyển đến phía sau thân thể nàng, đầu gối nửa quỳ dưới, lấy tay chụp bả vai của nàng: “Này...” Long Y Hoàng nháy mắt hoàn hồn, thân thể bị cả kinh cứng đờ, quay đầu lại, thấy rõ ràng khuôn mặt người tới, nàng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trở tay một tát: “Phụng Vũ Thiên! Ngươi muốn chết!” Phụng Vũ Thiên nhanh nhẹn hiện lên bĩu môi nói: “Ta không phải vì thấy ngươi hôm nay sau khi trở về liền rầu rĩ không vui, liền tới thăm ngươi sao, quan tâm ngươi còn có sai gì chứ?” “Không cần ngươi quan tâm, ta không sao.” Long Y Hoàng đưa cảm để lại chỗ cũ, nhặt bên cạnh một hòn đá nhỏ, ném vào trong sông trước mặt, cục đá phá hủy nước gọn bình tĩnh nhộn nhạo gọn sóng, một vòng một vòng, lay động hướng ra bờ biển. Phụng Vũ Thiên không phục, mạo hiểm tán mạng ngồi ở bên cạnh nàng: “Miếng vết thương nứt ra rồi? Ta hôm nay nhìn thấy trên y phục của ngươi đều là máu.” “Cố lẽ đi.” Long Y Hoàng thuận miệng nói qua loa cho xong. “Hấn làm?” Phụng Vũ Thiên hỏi. “Không biết.” Long Y Hoàng thuận miệng, về mặt không chút để ý. “Long Y Hoàng, không ai bán vệ người khác giống như ngươi vậy, đều nhận hết vào mình, mất nhiều hơn được.” Phụng Vũ Thiên tiếc hận nói. Long Y Hoàng trừng hấn xem thường: “Không liên quan đến ngươi.” “Ha ha, như thế nào không liên quan đến ta? Tương lai hấn chính là cùng với ca ca tranh ngôi vị Thái tử, ta rất ngạc nhiên, ngươi hiện tại bảo vệ hấn như vậy, đến lúc đó hai người kia thật sự đánh nhau, ngươi giúp bên nào?” Phụng Vũ Thiên cười nói. “Kia Phụng Vũ Thiên, ta hỏi ngươi, đầu lưỡi cùng ánh mắt của ngươi, ngươi không cần cái nào?” Long Y Hoàng thỉnh thoảng quay đầu lại, đối diện Phụng Vũ Thiên, mũi nhọn âm hiểm lóe ra ở bên trong đôi mắt của nàng. “Tốt lắm, ta không hỏi là được, cũng không cần bày ra so sánh ghê tởm như vậy.” Phụng Vũ Thiên phát tay, tỏ vẻ chính mình nhận thua. “Ta đây nói cho ngươi như vậy đi, hai bên ta đều giúp, tranh thủ trung hoà cục diện, biết không?” Long Y Hoàng nói. “Thế nhưng, nếu muốn có người hy sinh... Chẳng lẽ ngươi sẽ không vĩ đại đến mức phải hy sinh chính mình chứ!” Phụng Vũ Thiên sợ hãi than. Long Y Hoàng một quyền đập trên đầu, lừa gạt ngút trời: “Ngươi có ý tứ gì!” “A ~! Không phải... Ý của ta là nói, ngươi thật vĩ đại, lòng dạ rộng lớn! Bất quá, có năng lực hy sinh như vậy duy trì được bao lâu?” Phụng Vũ Thiên ôm đầu, liên tục rời đi nàng hai thước, căng họng hô. “Ta biết ngươi nhất định rất buồn bực, vì cái gì hai bên ta đều giúp, đúng không? Ai, phụng Trữ Lan là phu quân của ta, hấn cùng vận mệnh của ta như cài tơ, nếu ta không giúp hấn, ta đây ngày xong đời cũng không xa, về phần phụng ly uyên... Là ta hại hấn cuốn vào lốc xoáy này, hiện tại hấn phản bội võ lâm minh... Trên giang hồ nhất định sẽ không lại có chỗ cho hấn dung thân, nếu ta không giúp hấn, ngay cả hoàng cung cũng không chứa hấn, vậy hấn liên thật sự sẽ không có chỗ để đi... Cho nên ta nói, hấn đi một bước này, thật là tùy hứng, đem mình bức đến nguy hiểm, còn đoạn tuyệt đường lui.” Long Y Hoàng bất đắc dĩ thở dài: “Bao lâu? Ta cũng không biết, nhưng là ta hết sức duy trì nó.” “Kia trừ bỏ ngươi, ta cũng không tin không có những người khác đồng ý giúp hấn.” Phụng Vũ Thiên nói. “Ha ha, người thật sự là xem thường thế lực phía sau mẹ ngươi, vô cùng phức tạp, đã lan rộng tới trong ngoài triều đình rồi, ta nhìn ra được, mà ngay cả phụ hoàng đều đối với nàng kiêng kị vài phần... Ngươi nói, ở dưới áp lực của nàng, còn có ai dám giúp phụng ly uyên? Phụ hoàng sao? Nếu hoàng hậu tùy tiện lợi dụng người của nàng tạo quan hệ, hấn lại phụng ly uyên cho một cái tội danh, nghe nói Hình bộ cũng là người của nàng, như vậy, cứ như vậy, chừng có vô cùng xác thực, cho dù hoàng thượng có ý muốn bảo vệ hấn, kia cũng không thể dây dưa, cho dù hấn không chết, nhưng cũng không chỗ dung thân.” Long Y Hoàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, lo lắng trên mi, suy nghĩ. “Vậy ngươi không sợ sau khi sự tình bại lộ, mẫu hậu xuống tay với ngươi sao?” Phụng Vũ Thiên lo lắng nói. “Ha! Hòa thân quận chúa cũng điếm tốt, ta không ở trong vòng phạm vi thế lực của nàng, chỉ cần không để lại nhục điếm trí mạng, nàng sẽ không động ta, nói sau, nàng hiện tại chính là lợi dụng hòa thân để tiến thêm một bước củng cố vị trí phụng Trữ Lan, cho nên nếu động ta, đối nàng cũng không tốt.” Long Y Hoàng cười lạnh nói, thật lâu trước kia, nàng phát hiện ra mục hòa thân thực sự hoàng hậu đưa ra, nói là kết giao hai nước hữu hảo, điều kiện nhân tiện đó là, nàng chủ yếu muốn, chỉ vì củng cố vị trí Thái tử cho con mình: “Cho nên Hoàng thượng lưu ta lại như khối răng độc, một là giúp nàng, hai lại uy hiếp được bản thân nàng, cho nên chỉ cần ta cần thận một ít, như vậy, nàng với ta không thể dây dưa”. Cho nên, ở mấy ngày hôm trước thời điểm hoàng đế kính nhờ nàng, hấn có thể định liệu trước như vậy, nói vậy cũng là lo lắng tới điểm này rồi. “Như vậy... Ngươi vì cái gì muốn nói cho ta đây chứ? Ngươi biết rõ ta là...” Phụng Vũ Thiên đột nhiên phát hiện không đúng, lập tức đứng lên lui về phía sau từng bước. Đây, coi như là bí mật của Long Y Hoàng đúng không, bình thường... Nếu sau khi một người biết rõ bí mật của người khác, như vậy người kia cũng sẽ sống không lâu đâu! Hay là, Long Y Hoàng là muốn trước khi giết hấn nói cho hấn biết! “Ngươi nghĩ lộn xộn cái gì!” Long Y Hoàng nhìn hấn đầu đầy mồ hôi lạnh, khinh thường nói: “Ta chỉ nói là ra, bởi vì ta biết, trước kia trong khi ta làm chuyện gì, ngươi cũng nhìn ra ta có ý che chở phụng ly uyên, lại nữa, ta tin tưởng ngươi tuy rằng ghét phụng ly uyên, nhưng cũng không muốn quẩn vào trong cục diện ân oán của hoàng thất, cho nên ta nói ra, cũng là cho ngươi có cái tư tưởng trước, đừng để đến lúc đó phát hiện ra còn nói ta ăn cây táo, rào cây sung, vong ân phụ nghĩa cộng thêm tư tình, phản bội hoàng thất, làm bản huyết thống, còn có cái gì lấy cớ loạn luân! Hai bên ta đều giúp, tranh thủ trên không thương tổn ích lợi phụng Trữ Lan dưới bảo trợ phụng ly uyên, hay, chỉ cần hấn ở hoàng thất có tài ổn định địa vị, như vậy ta cũng có thể an tâm.” “Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi muốn xuống tay với mẫu hậu!” Phụng Vũ Thiên nói bậy. “Ta căn bản không động nàng!” Long Y Hoàng buộc nóng nảy, nàng nghĩ tới đầu óc Phụng Vũ Thiên thực đơn thuần, nhưng thật không ngờ lại ngu ngốc đến mức này: “Ta biết ngươi đứng phía sau bên mẹ ngươi, đương nhiên mọi chuyện vì nàng suy nghĩ, nhưng là ta hy vọng ngươi có thể biết đến tâm tình của ta... Cho nên, ta hy vọng ngươi hiểu ta, ta hôm nay theo ngươi nói nhiều như vậy, hoàn toàn là bởi vì ta tin tưởng

ngươi, đương nhiên, ngươi cũng có thể đi nói cho bất cứ người nào bên ngươi biết, hoặc là lựa chọn hiện tại sẽ đem ta giết, ngăn chặn hậu hoạn.” “Ngươi nghĩ ta muốn thế nào?” Phụng Vũ Thiên đột nhiên hiểu được một ít. “Điều kiện tiên quyết là không thương tổn lợi ích của ca ca ngươi, nếu về sau phụng ly uyên bên kia xảy ra chuyện gì, ta ra tay giúp hắn, nhưng là hy vọng ngươi có thể làm tấm mộc của ta, ta tin hoàng hậu cũng sẽ không động ngươi, hơn nữa, cũng có thể ngăn chặn ngoại giới lời đồn đãi chuyện nhảm.” Long Y Hoàng trấn định nói: “Còn có một ít, chính là ngươi không cần nhảm vào hắn, hoàng hậu đã đủ làm cho lòng ta phiền, hơn nữa cái ngươi tới quấy rối, ta sẽ phát điên.” “Được rồi, hôm nay lời ngươi nói ta sẽ không nói ra, bất quá, Long Y Hoàng, tốt nhất trung hoà cục diện, nhưng nếu ngươi làm ra chuyện gì phản bội, người thứ nhất tố giác ngươi, chính là ta, đã khuya, ta đi về trước, ngươi cũng nhanh lên đi về nghỉ ngơi đi.” Phụng Vũ Thiên bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, thấy không rõ biểu tình, nhưng là ngữ khí thật sự có đủ mùi bất đắc dĩ, sau đó hắn vẫy vẫy tóc dài trên vai, hướng doanh địa mà đi. Long Y Hoàng cười, lại nhìn chằm chằm mặt soomh dần dần bình tĩnh mà ngăn người. Sau đó, lại qua vài ngày nhảm chán, đi săn bắn liên kết thúc. Long Y Hoàng tận lực tránh cùng phụng ly uyên chạm mặt, cố ý thả chậm tốc độ ngựa, theo ở phía sau rất xa. Phụng Vũ Thiên vượt qua phía sau nàng, dần dần, hai người đi ngang hàng. Long Y Hoàng liếc mắt một cái liền thấy được phụng Vũ Thiên lại nhảm mầy, nói: “Còn đang suy nghĩ chuyện về khuyên nhan?” Phụng Vũ Thiên thần nhiên gật đầu: “Ừ.” “Hiện tại thế nào? Hắn còn không có hết giận?” “Đầu chỉ không có hết giận, giận là càng lúc càng lớn, vừa rồi ta thu được tin tức, hắn phản bội ta... Dẫn theo toàn bộ vô danh môn, đầu phục một bên vô lâm minh kia, hiện tại cục diện càng ngày càng loạn, hắn cũng bỏ qua ý tứ cùng ta giảng hoà.” Phụng Vũ Thiên nói. “Ha ha, chúng ta hai người tình huống thật đúng là cơ bản giống nhau, thực sự vợ chồng cùng lòng.” Long Y Hoàng trào phúng cười. Phụng Vũ Thiên không nói, tốc độ nhanh hơn, dẫn ở phía trước. Trở lại hoàng cung, Long Y Hoàng còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị hoàng hậu kêu qua, đầu tiên là hỏi lung tung này kia hỏi han ân cần, sau lại nói đến nàng cùng phụng Vũ Thiên nhanh phát triển “Cảm tình”, cuối cùng lại bị giáo huấn một đồng dinh dưỡng gì đó, kết quả Long Y Hoàng say tiêu sái quay về tâm cung mình, cầm đầu ngã xuống giường, không đứng dậy nổi. Nàng cảm thán một chút, hoàng hậu tin tức như thế nào liên linh thông như vậy? Phụng Vũ Thiên tới một hồi, trực tiếp đi qua nhan phi, Long Y Hoàng đứng ở trên lầu nhìn trong hoa viên, phụng Vũ Thiên ôm nhan phi thật lâu, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì, chính là đột nhiên nhớ tới khi đó khuyên nhan bị thương, khuôn mặt tái nhợt, còn có sau khuyên nhan lại ám sát phụng Vũ Thiên, khuôn mặt gãy dựa thống khổ. Phụng Vũ Thiên nghĩ muốn như vậy... Dùng một cái thể thân, để đền bù đau thiếu trong lòng sao? Duệ vương phủ còn đang trong giai đoạn xây mới, phụng ly uyên trong khoảng thời gian này tạm thời ở tại trong hoàng cung, đợi cho Long Y Hoàng từ chỗ hoàng hậu nơi đó đi ra, cũng không thấy hắn, nghe nói phải đi xem tiến độ vương phủ tu kiến. Chàng vạng, Long Y Hoàng còn ở trên giường nghỉ ngơi, oanh Nhi liền đến, nói là có người gửi thư tin cho nàng. Long Y Hoàng tiếp nhận thư, mở ra, có trên trang giấy chút vàng như nền là một hàng bút tích thanh tú, nàng nhận ra được, là bút tích của phụng ly uyên. Thư nội dung rất ngắn rất ngắn, chỉ có một câu, không có kí tên. Y hoàng, ta nghĩ chúng ta hảo hảo tâm sự, không cần dẫn người, ta ở ngân chi đình lan chờ nàng. Long Y Hoàng nhìn thoáng qua oanh Nhi bên cạnh cúi đầu, lẩm bầm: “Phụng Vũ Thiên tên kia, phải hẹn ta cũng không cần quanh co lòng vòng như vậy, thật sự là phiền toái.” Nói xong, bọc bì đem thư xé vụn. Thư không mở ra, nàng nhìn ra được, như vậy oanh Nhi cũng có thể không có xem qua, hơn nữa, hoàng cung cũng không so với Đông Cung, nếu oanh Nhi có hành động gì khác thường, cung nữ cũng mách lẻo. Oanh Nhi thu thập giấy nát, liền đi ra ngoài, thế cho nên Long Y Hoàng lúc ra cửa, đều không có nhìn... nàng. Phải là đi hoàng hậu bên kia. Tuy rằng là thư này cấp Long Y Hoàng cảm giác thật quái dị, nhưng là vừa nhìn thấy bút tích, nàng vẫn là quyết định, mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, đều phải đi ra ngoài một chuyến, ít nhất cũng muốn dò thực hư. Long Y Hoàng một mình ra cung, mang theo ô nhiên cùng đi, bởi vì hoàng hậu đã giao cho nàng đặc quyền, xuất nhập cung đình tự do, cho nên nhẹ nhàng đi ra ngoài, không quá nửa canh giờ, nàng đã đứng ở tiền viện ngân chi đình lan. Từ nàng sau khi nàng đi, nơi này lại hồi phục hoang vu ngày xưa, hư không cùng tĩnh mịch, bởi vì hoàng hôn, nơi nơi một mảnh âm u, cảnh sắc mơ hồ không rõ. Ngân chi đình lan, nàng đã cùng nơi này khoái hoạt và nó cũng như trí nhớ của nàng, bị phủ đầy bụi. Nhìn trong lầu các mơ hồ có ánh sáng – nền lay động, Long Y Hoàng không có nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào. Đây cửa ra, không khí chìm nổi một chút bụi bặm, Long Y Hoàng thấy hoa mắt, giống như lại quay về hai người cùng một chỗ vui cười đùa giỡn, bình thường vui đùa đến trời tối cũng không hay, rồi lại không cho phụng ly uyên vượt qua lời tri nửa bước. Trong phòng, chỉ có một cây đèn được thắp sáng, đặt ở giữa trung tâm bàn đã tràn đầy tro bụi, lẳng lặng, như đang chờ đợi ai đến. Bên cạnh đột nhiên có động tĩnh, Long Y Hoàng nhìn qua, chỉ thấy bên trong một mảnh âm u, một đạo thân ảnh như ẩn như hiện, đưa lưng về phía nàng, đứng thẳng. “Chi nha ——” “Giờ âm u lạnh lẽo thổi qua, cửa phía sau nàng bị đóng mạnh. Long Y Hoàng hướng về phía tấm lưng kia chậm rãi đi vào, cẩn thận hỏi: “Lang ly uyên... Là người sao?” “Ha ha a, lang ly uyên? Tên này, cũng để người kêu sao!” Bóng dáng đột nhiên phát ra một trận tiếng cười chói tai, Long Y Hoàng sững sờ, lập tức nhận ra, thanh âm này là nữ! Hơn nữa, nữ nhân lại là từ tuyền! Long Y Hoàng lui về phía sau vài bước, đột nhiên một người đánh lên, tiếp theo trước người căng thẳng, trên cổ chợt lạnh, một phen hàn quang lạnh thấu xương đao không biết khi nào thì đã đặt tại trước cổ của nàng. “Đắc tội, Thái tử phi.” Xích nhiễm thanh âm lạnh băng như cũ đột nhiên truyền tới, không để ý tới làm Long Y Hoàng kinh ngạc, tay nhấp nhoáng lướt qua, hung hăng đánh vào phía sau gáy nàng. Long Y Hoàng trước mắt đột nhiên tối sầm, không cảm giác, sau đó thân thể mềm nhũn, ngã xuống trong lòng ngực xích nhiễm. “Đem nàng mang đi đi, nàng thương tổn mình chủ như vậy, hiện giờ cũng không cần phải... Đối với nàng thủ hạ lưu tình.” Từ tuyền từ trong bóng đêm đi ra, lạnh lùng nói. Xích nhiễm gật gù đầu, ôm lấy Long Y Hoàng đang hôn mê, cùng từ tuyền đồng loạt tiến về sau cánh cửa đi. Nơi cửa sau, cũng sớm đã chuẩn bị xe ngựa. Ngọn đèn kia, vẫn còn lẻ loi lơ lửng sáng lập lờ ở nơi nào, chờ đợi dầu hết đèn tắt. Kỳ thật, nhìn thấy Long Y Hoàng một mình ra cung, hoàng hậu trước đó cũng có an bài nhân mã theo dõi phía sau, nhưng đều bị xích nhiễm cùng từ tuyền hai người ở trên đường mai phục từ sĩ ám sát xử lý cả, cho dù Long Y Hoàng âm thầm dẫn người đến, các nàng cũng sẽ xuống tay trước. Hết thấy hết thấy, nàng là vì muốn cho một người Long Y Hoàng chiến đấu hăng hái. Nhưng mà ngoài ý liệu của các nàng, chính là Long Y Hoàng không có dẫn người, dùng vừa nhìn thấy bốn chữ ngân chi đình lan, liền không thể tự hỏi. Long Y Hoàng là bị một chậu nước tạt vào làm cho tỉnh lại, rõ ràng trời vẫn còn nóng, nhưng một chậu nước này đổ trên người nàng, lại lạnh đến thấu xương. Nàng lắc lắc bọt nước từng giọt trước mắt, đỉnh đầu đau kịch liệt, chậm rãi nâng lên, động động tay, lại ngoài ý muốn kéo theo một trận âm thanh dây xích sắt vang lên thanh thúy. Từ từ nhìn rõ ràng bốn phía cảnh vật u ám, chậu nước kia như phảng phất thẳng đến lòng nàng lạnh thấu. Là một gian thạch thất ẩm ướt lạnh băng! Phía trước có hàng rào song sắt ngăn cách với thế giới bên ngoài, dưới thân rom rạ ẩm ướt đến mức meo... Mà vừa rồi âm thanh sắt xích kia... Long Y Hoàng quay về hướng cổ tay mình nhìn, nơi đó, rõ ràng nhiều hơn một cái dây trói buộc là xích sắt màu đen! Hai cái xích sắt chia nhau trói buộc cổ tay trợ thủ đặc lực của nàng, mặt khác hai cái khác trói hai chân của nàng, bốn dây xích sắt từ phía sau bức tường tạo thành hình tứ giác. Long Y Hoàng nhìn trên tay mình mang nhẫn có kịch độc, thử giật giật, nhưng mà bằng không, chiều dài xích căn bản không đủ cho hai tay nàng đụng nhau! Nàng bây giờ gần như suy sút quỳ ngồi dưới đất, trong lòng không hiểu chi hoàng lên, toàn thân ướt đầm chặt vật, xích sắt rất là thô ráp, vừa rồi trải qua một phen gãy dựa, làn da trên cổ tay đã muốn bị ma sát rách một ít. Đến tột cùng là ai... Ai đem nàng nhốt lại! “Nhanh như vậy tỉnh rồi à, không hề làm một ít gãy dựa vô nghĩa sao? Thật sự đúng là Thái tử phi anh minh mà.” Giọng nữ lạnh lùng châm chọc phát ra, Long Y Hoàng ngẩng đầu lên, bên ngoài lan can đột nhiên nhấp nhoáng ngọn lửa, hai thân ảnh tinh tế thon dài dần dần hiện ra. Xích nhiễm cùng từ tuyền! “Vừa nhìn thấy bút tích của hắn, đã vậy còn quá lỗ mãng cứ tới đây, cũng không lo lắng đến là cạm bẫy, rõ ràng hắn đối với người quan trọng như vậy, nhưng vì cái gì người đối xử hèn nhát tâm như thế!” Từ tuyền một chưởng đánh vào trên song sắt, một âm thanh tiếng ồn thật lớn trong không gian thạch thất vang vọng. “Lá thư này...” Long Y Hoàng trừng lớn mắt, thì thào. “Đúng vậy ta viết, ta ở bên cạnh hắn hầu hạ nhiều năm như vậy, bắt chước một chút bút tích cũng không phải việc khó.” Xích nhiễm không có xúc động như từ tuyền vậy, lạnh nhạt đáp. “Long Y Hoàng, ngươi có biết hay không, người hiện tại đã hại chết hắn! Đó là bởi vì ngươi, đều là bởi vì ngươi!” Từ uyển đã không còn muốn giữ hình tượng, hung hăng tức giận mắng, tựa hồ muốn xông vào trong đem Long Y Hoàng phanh thây. “Hắn hiện tại đã phản bội vô lâm rồi, trên vô lâm đã muốn không cho hắn nơi sống yên ổn, hiện tại địa vị ở hoàng thất lại bất ổn, bất cứ lúc nào đều có thể bị đuổi đi ra... Vạn nhất hắn ngay cả hoàng thất đều ở không được, như vậy, liền sẽ không có chỗ nào có thể để hắn lưu thân.” Xích nhiễm nói.

“Long Y Hoàng! Chỉ bởi vì có người là yêu tinh câu dẫn nên hẳn mới có thể biến thành như vậy! Người có biết hay không, hẳn nhìn bao lâu trông mong tới lúc có cơ hội báo thù? Người có biết hay không, năm đó hoàng thất đối xử với mẫu tử bọn họ có bao nhiêu bất công chứ! Hẳn hẳn nài nhiều năm, rốt cục công thành để trở về báo thù, nhưng đều bị người làm hỏng! Bị hủy! Hiện tại hẳn chỉ là vì muốn đoạt lại người, buông tha cho tự do, buông tha cho nhiều năm thành quả khổ cực cùng cừu hận như vậy! Thế nhưng khi trở về hoàng thất, đối mặt cừu nhân năm đó hẳn chỉ nhẫn nhục sống qua ngày khúm núm nịnh bợ! Hẳn là bị người hủy! Cho dù người chết trên trăm vạn lần, đều không có khả năng sẽ vẫn hồi được!” Từ tuyền hét đến thanh âm khàn khàn, Long Y Hoàng cơ hồ có thể thấy nàng chuẩn bị khóc. “Thực xin lỗi...” Môi của nàng run rẩy, thấp giọng trả lời. “Thực xin lỗi, xin lỗi có ích lợi gì! Nếu không phải hẳn nhìn người bị phượng trừ lan khi nhục* hẳn chịu không được, hẳn cũng sẽ không hạ quyết tâm lớn như vậy! Hẳn chính là hy vọng cho người hạnh phúc, nhưng người lại một tay hủy hẳn!” Từ tuyền lớn tiếng phản bác, xích nhỉnh nhìn từ tuyền đã muốn hồng cả hai mắt, không nói gì, từ tuyền đã gần như điên cuồng mắng chửi: “Người có biết hay không! Ở thời điểm sau khi gặp được người, hẳn còn muốn buông tha cho báo thù! Hẳn nói, hẳn hy vọng hiện tại lớn nhất chính là nhìn thấy người hạnh phúc! Không hề muốn người bị phượng trừ lan khi dễ! Nhưng người đều đền đáp cho hẳn cái gì? ! Long Y Hoàng, người lương tâm ở đâu, chỗ nào! Người còn có ... hay không có tâm!”*khi nhục: khi dễ, làm nhục*

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Khuynh nhan chi tử

Một người mặc đồ đen nhẹ nhàng nhảy từ trên không xuống lúc tiếp đất có hơi loạn choạng, Xích Nhiễm đôi mắt khẽ đảo, không khó để nhìn thấy người đang bị nhốt trong nhà giam lúc này Long Y Hoàng đang quỳ, đầu hơi cúi, thân thể của nàng run run, sau đó, nàng nhỏ giọng trả lời, tựa hồ chỉ còn có ghen ngào, nội dung cũng đơn điệu, sắc mặt tái nhợt nói: « Ta thực sự có lỗi với... Ta biết điều tại ta... Nếu như không vì ta, hẳn cũng sẽ không, ... thật sự có lỗi... ta xin lỗi... xin lỗi. » “Câm! Người không có tư cách nói ba chữ này! Hiện tại người có thể quay lại sao? Ta nói cho người biết, tất cả đều do người phá! Long Y Hoàng người nhất định phải khắc nghiệt như vậy sao! » Từ Tuyền co rúm khóe miệng, nhưng nàng không có ý định đáp trả, Long Y Hoàng biết rằng đây là lần đầu tiên nàng thấy bộ dáng điên cuồng của Từ Tuyền như vậy... Chuyện của Phượng Ly Uyên, khiến nàng chịu đủ kích không nhỏ. Thấy Từ Tuyền còn muốn tiếp tục mắng, Xích Nhiễm chạy tới ngăn cản: « Từ Tuyền, bình tĩnh một chút, người biết hôm nay người muốn gặp à không phải chúng ta mà, chúng ta không có quyền động vào á. » “Hừ!” Từ tuyền vung tay, tức giận đi sang một bên, Xích Nhiễm nhìn nàng một cái, quay qua Long Y Hoàng nói: « Thái tử phi, hôm nay mình chủ tâm tiên nhiệm muốn gặp cô, có chuyện gì thì lát nữa cô sẽ biết. » “Tân tiên nhiệm...” Long y hoàng kinh ngạc ngẩng đầu lên. Xích Nhiễm dừng lại, gian thạch thất đột nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân, hướng Long Y Hoàng tới, cửa đá nhanh chóng được mở ra, ánh mặt trời quá chói khiến Long Y Hoàng không nhìn rõ mặt mũi, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy một thân hình đi ra, là vài tên nam tử cao gầy. Xích Nhiễm âm thầm kéo kéo tay áo, quỳ xuống dưới chân đoàn nam tử kia hành lễ nói: « Tham kiến minh chủ. » Ánh nắng chiếu vào thân hình nam tử trước mắt, hẳn quay qua hai người bên cạnh khoát tay, thanh âm tựa ngọc châu rơi xuống đất, mỉm cười phong thanh tựa hồ như tiếng suối chảy: « Miễn lễ, đứng dậy đi. » Nghe vậy, Xích Nhiễm cùng từ tuyền cùng đứng dậy, lui sang một bên. Dáng người kia khí chất hòa hoãn ôn nhu... cực kỳ giống Lang Ly Uyên lúc đó, nhưng mà tiếng nói lại không giống, thái độ cũng không phải, thậm chí còn có tia cười trong giọng nói, cũng như Lang Ly Uyên lúc ấy khiến người khác không khỏi lạnh lẽo. » Long y hoàng cố gắng muốn nhìn rõ mặt nam tử kia... Đáng tiếc, ánh mặt trời quá chói... khiến nàng mơ hồ chỉ thấy được nửa mặt tron nhẵn của hắn, mũi thẳng cao phân cách rõ ràng với bóng đen kia, mơ hồ tựa như ánh sáng Tinh Mâu rực rỡ, nhưng nếu để ý kỹ một chút, phảng phất trong đó còn có thể thấy khóe miệng hắn hơi nhếch lên, đích thật là tao nhã, ẩn trong đó là áp lực cùng quyết đoán. Thanh âm biến thái dễ nghe đó lại lần nữa cất lên, người kia đánh giá Long Y Hoàng một lát, chậm rãi nói: « Xích Nhiễm, Từ Tuyền, các người đã có công lớn, ta sẽ trọng thưởng. » “Thuộc hạ không dám kể công, chỉ là nhân tiện cũng muốn triệt tiêu mối thù trong lòng thôi, sao lại dám nhận công? » Từ Tuyền cười lạnh nói, Xích Nhiễm ở bên cạnh vẫn không lên tiếng, xem ra Lang Ly Uyên vừa rời đi... đã khiến cho tính tình hai người thay đổi không ít. “Ha ha, cũng là trợ thủ tốt nhất của tiên bối, hai vị sát thủ đỉnh nhất của võ lâm minh chủ, vậy người hãy ra ngoài trước đi. » Người kia cười đến rung người, Long Y Hoàng bởi vì muốn nhìn rõ mặt hẳn mà cảm giác như không còn chút sức lực nào, dần dần mất lại nhắm lại. Cửa thạch thất một lần nữa đóng lại, nhưng là ngay cả thứ ánh sáng le lói của vầng thái dương kia cũng bị che khuất, đến cả mặt mũi người kia cũng nhìn không thấy, Long Y Hoàng cũng lui nhìn hắt rời. Võ lâm minh chủ tiên nhiệm đứng trước song sắt, toàn thân tựa hồ bị bóng tối nuốt chửng, chính là một chút ánh sáng thời cũng phản chiếu lại trông như một ngôi sao như Nguyệt của hắn. Đột nhiên, giống như tia chớp, nhanh chóng cắt qua không khí, qua lan can, thẳng tắp lao vào bên người Long Y Hoàng, cùng với đó là tiếng vang thanh thúy. “Ba!” Long y hoàng bị sự đau đớn bất thình lình mà cả kinh, nặng nề than nhẹ, tiếng xương gãy « rắc » vang lên. Không thấy tay người kia động, chỉ là cảm giác được roi đang vung lên nhanh chóng quất vào người nàng, không tiếng theo nửa phần lưu tình. « Thái tử phi chúng ta mỹ lệ vô song, lại vạn phần cơ trí, thật sự là đã ủy khuất ngài phải hạ mình đến một nơi như thế này, như vậy, nếu như tiếp đãi không tốt chẳng phải là đã không nể mặt ngài sao? » (không ngờ đá đều lại có từ thời cổ đại...) Roi dần dần bị người kia kéo trở về, Long Y Hoàng mờ mắt lần nữa, phảng phất có thể thấy trường tiên đang trong bàn tay trắng nõn của hắn đang phe phẩy, rồi lại lần nữa cổ tay hắn khẽ động. Lại là một roi vung lên... thẳng tắp hạ xuống người nàng. Long y hoàng theo bản năng cắn môi, mang những tiếng kêu thống khổ nuốt vào, nắm chặt hai hàm răng. Đến khi nàng ra được bên ngoài, nhất định sẽ cho hắn biết trời cao đất dày... thế nào gọi là sống không bằng chết! “Nha, xem ra ta thật sự là đã khinh thường tính nhẫn nại của thái tử phi rồi, bất quá, cứ làm như vậy cũng không phải biện pháp tốt. » Đối phương cong khóe mắt, tựa yêu mị, hẳn vung roi lên: « Vậy chúng ta hãy vào thẳng vấn đề luôn nhé? » Đến lúc cơn đau trên người dần lắng xuống, Long Y Hoàng mới từ từ thả lỏng... Môi dưới sau khi bị nàng cắn chặt máu cũng trào ra, tràn ngập khoang miệng, nhỏ xuống đất hòa trộn cùng rom rạ bên trong thạch thất. Long y hoàng khinh thường cười: “Chiều này... Ở trên người Long y hoàng cũng không có tác dụng,” nàng nhẹ nhàng gầy dựa, thiết liên lại lần nữa vang lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, Long y hoàng cười đến lạnh lẽo: “Long y hoàng từ khi mới ra đời, không biết sợ hãi là cái gì, không biết uy hiếp là cái gì. » “Ba ba ba.” Nam tử đầu hơi nghiêng than thở nói: « Quả là quốc mẫu tương lai, khí phách không thể so sánh với những nữ tử tầm thường. » “Người thiên tâm vạn khổ khó khăn bắt ta, cũng chỉ để nói những lời thừa này sao...? » Long y hoàng khinh thường nói. “Đương nhiên không phải, thái tử phi mỹ lệ như vậy, chúng ta làm một giao dịch nhé? » Nam tử tiếp tục đổi trắng thay đen nói, tiểu trung còn mang theo tia rét lạnh bức người đối diện: « Tin tức trong hoàng cung ta cũng không biết nhiều lắm, nhưng chủ yếu là những tin về người, thái tử không yêu người, đúng không? Đối với người, nếu để mọi người khi dễ thì người chính là người chịu nhục... Đối với ta mà nói, giao dịch như vậy không đáng, hy sinh bản thân, nhưng cũng không đòi được quan tâm của đối phương, như thế thật bất công. » Long y hoàng cười nhạo một tiếng, nói: “Đừng nói thừa. » Nam tử bất vờ sợ động, cười nói: “Người thái tử thích là một tên nam tử, người trước đây vài ngày đã mang toàn bộ tài sản cùng thuộc hạ của vô danh môn sáp nhập vào minh võ lâm Khuynh Nhan, mặc dù là nam tử, lớn lên so với nữ tử còn tu lệ hơn vài phần, quả thực là vô thượng tuyệt sắc, khó trách thái tử ánh mắt chưa từng dừng lại trên người người nửa phần. » Long y hoàng

thiếu chút nữa vô lực trợn mắt trắng : “Nếu là ta thích Phượng Trữ Lan, lỗi của người đích thật là thương tổn trí mạng ta, nhưng là, quả thực là uống công, người đã biết trước rồi còn nói nữa, ta đối với hân, so sánh với nước sôi còn có nước sôi hơn. » “Ta biết, nhưng là ta muốn người hận hân.” “Ta không hận hân.” “Hân đối với người như vậy, người cũng không hận hân ? còn không phải yêu sao ? » Nam tử kia dần cười lạnh. “Có yêu mới có hận, ta... tuyệt không yêu hân.. đối với hân cũng không có cảm giác, cho nên, đừng nói đến hận. » Long Y Hoàng nói còn nhanh hơn đối phương, lúc nam tử kia chuẩn bị nói, nàng đã sớm lên tiếng trước. “Cáp, chẳng lẽ ta còn không biết, người người yêu là nguyên minh chủ vô lâm, hiện tại đã đổi tên thành Phượng Ly Uyên. » Nam tử kia tiếp tục muốn công phá phòng tuyến của Long Y Hoàng. “Ta thật không muốn khinh bỉ người. ... » Long Y Hoàng chịu không được nói : « Nhưng không khinh bỉ không được! Cái tin tức hết hạn đó của người đừng đem ra điều vô dương uy trước mặt bốn tiểu thư ta ! Người đến huyện quốc mà hỏi bất cứ một ai người yêu của bốn tiểu thư ai ai cũng biết ! Người đó là hoàng đế huyện quốc, họ quân, đàn ! Danh Long ! » “Người...” Nam tử kia nhất thời có chút chán nản, tìm mãi không ra ý câu nói nào phản bác. “Người tốt nhất hãy đánh chết ta, nếu không, chỉ sợ, người bị bức tử ở đây chỉ có người ! » Long Y Hoàng cười nhẹ trong mắt hiện lên tia khinh thường : « Muốn ta phản bội hoàng thất, chỉ sợ người có tu luyện thành tiên cũng không có khả năng đó. » Cửa sắt bị mở ra, một đám thuộc hạ vô thanh vô tức bay vào, trong nháy mắt thạch thất đã đầy người, Long Y Hoàng cảm thấy yết hầu căng thẳng tựa hồ là không bao giờ có thể hô hấp nữa. “Ha ha a... Thái tử phi nương nương, phép khích tướng của ngài quả thật là luyện đến cảnh giới không ai có thể sánh bằng. » Mặt mũi người kia vẫn trong bóng tối, chỉ là năm ngón tay đã bắt đầu di chuyển tới gần cổ Long Y Hoàng, hân không ngừng cười lạnh, mang theo thị huyết cũng phần hận. Long y hoàng vô ý thức giãy dụa, chính là hai tay căn bản không thể cử động được, cảm giác hít thở không thông thật khổ sở, nàng từ từ tỉnh táo lại, thừa dịp tay đối phương có khe hở thả lỏng, cố gắng trừng hân, cười lạnh : « Tán mình chủ, ngài không bốp... » Người kia nắm chặt năm ngón tay, hân không thể bốp nát cổ Long Y Hoàng, Long y hoàng nắm chắc thiết liên, nhắm mắt lại, cảm giác trí mạng đó, trời sinh cho nàng tính ngông nghênh không rên rỉ nửa phần. Rất nhanh... Một mảnh bạch sắc ăn mòn ý chí nàng, tay nắm chặt thiết liên từ từ buông ra, sinh khí cơ thể giống như là bị mất đi, thủy mềm nhũn dưới thiết liên... thiết liên quấn lấy cổ tay nàng treo nàng lên trên, hôn mê thống khổ. “Một nữ nhân không thức thời vụ” người kia hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, buông thân thể đang hôn mê của Long Y Hoàng ra, xoay người sang chỗ khác, ra khỏi nhà giam : « Như vậy, hãy mang người kia tới. » Đau... Phảng phất yết hầu vẫn còn dấu vết bàn tay kia, mỗi lần hô hấp, cổ đều đau đến thấu xương. Bên tai, một tiếng tê hô thống khổ vang vọng thiên địa, tiếng kêu chấn động màng nhĩ Long Y Hoàng, nàng lắc đầu lấy lại tỉnh táo. Máu trên môi đã khô, nhưng vẫn không thể động đậy, mà cô vẫn đang đau một hồi lại một hồi đau theo từng nhịp hô hấp của nàng, quả thực là nguy hiểm. Tiếng thét chói tai đột nhiên im lặng, cửa sắt bị mở ra, một cái người bị vút tới bên cạnh Long Y Hoàng, cửa sắt lại bị đóng lại. “Người cũng thật không đúng lúc, như vậy, hãy cùng nhau chờ chết đi ! » Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Long Y Hoàng vị tân minh chủ kia tựa hồ đang tức muốn thổ huyết, rất nhanh bỏ lại lời nói, bản thân bước nhanh ra ngoài. Long y hoàng nhìn lại người mới bị vút vào kia, toàn thân là máu, thân thể không ngừng chiến đấu, mà ở chỗ chân kia đã sớm có một vũng máu. Nhìn người kia thực sự rất quen.... “Khuyên nhan...” Nàng mờ mắt, không khỏi ngạc nhiên mà kinh hô, người trước mắt nàng đang chuẩn bị tàn phế, dĩ nhiên đó là Khuyên Nhan. Người kia ngẩng đầu lên, tóc có chút rối bời, mặt mũi dính máu tái nhợt... nhưng chắc chắn đó là Khuyên Nhan ! “Thái, thái tử phi...” Thanh âm của hân đã bắt đầu yếu đi, thậm chí có chút khàn khàn, dĩ nhiên khiến Long Y Hoàng nhất thời quên đi yết hầu đang đau đớn của bản thân kia. « Người sao lại thành thế này ! » Mê muội vừa lúc này giờ đã tan thành mây khói, Long Y Hoàng dò dẫm ánh mắt vào Khuyên Nhan. « T... Hân muốn ta tiếp tục lợi dụng tình cảm với thái tử khiến hoàng thất trở nên nội chiến, sau đó hân nương ông đắc lợi... Ta không đáp ứng hân... hân liền... » Khuyên Nhan đề thấp thanh âm trả lời, tựa hồ đã không còn sức để nói chuyện nữa. “Người không sao chứ !” Long y hoàng ân cần hỏi. “Ta thật khờ... Tự nhiên đi theo hân... phá tâm huyết mười mấy năm của thái tử... bây giờ lại đòi lấy kết quả như vậy. » Trong thanh âm khàn khàn của Khuyên Nhan là hồi hân cùng thống khổ, cơ hồ như sắp khóc. Long Y Hoàng an ủi nói : « Đừng để ý hân, tên kia nhất định là biến thái. » « Không đều là ta... gieo gió gặt bão... » “Người... đừng nói gì vội ! Người ở đây là tốt rồi, ta có cách để ra ngoài ! Người... lấy giới chỉ ở ngón áp út ta đi ! Nhanh lên một chút ! » Long Y Hoàng thấy toàn thân hân máu chảy không ngừng, trong lòng bối rối, nhưng không quên bản thân có cơ hội chạy thoát. » Khuyên nhan trong lúc ở bên cạnh nàng, dễ dàng lấy được giới chỉ hỏi : « Là cái này sao... ? » “Là, người mau vận cái nút trên cùng đi... đúng là như thế ! Cẩn thận không nên đứng tới gần châm ! đều là hủ độc cả ! người nếu bị thương sẽ không thể cứu chữa được ! » Long Y Hoàng làm cho thiết liên khẽ động, « rắc » - tiếng gãy vang lên : « Nhanh lên một chút, mang ngân châm để vào tay ta, để cắt thiết liên đi ! » (mọi người biết thiết liên là gì không ? dây thừng dây nhưng mình nghĩ là cứ để nguyên thiết liên cho nó hay ^^) Khuyên nhan làm theo, chính là Long y hoàng cũng không để ý hân, hân cố gắng bắt động nửa người dưới, tựa hồ nếu cử động sẽ nguy hiểm. Thiết liên ở một bên cũng đã bị cắt đứt, Long Y Hoàng nhanh chóng lấy lại giới chỉ, nhanh chóng tháo thiết liên ở bên kia ra : « Đừng nói thừa ! Ta hiện tại mang người đi ! » “Ta không thể đi... Một mình người đi thôi. » Khuyên Nhan cười khổ hất tay Long Y Hoàng nói : « Người không thấy sao ? Hai chân ta để bị phế đi. » « Không sao, ta có thể cõng người chạy, nếu vẫn còn ở chỗ này chắc chắn sẽ mất mạng ! » Vừa nói, Long Y Hoàng đem hân cõng lên lưng, nhưng Khuyên Nhan giãy dụa, lại khiến nàng phải để hân xuống. « Ta đã không thể gặp lại hân, thái tử phi, vậy thì người hãy đi đi... hiện tại ta và hân, nếu gặp lại... nhất định như kẻ thù, ta và hân... cũng không thể quay lại khoảng thời gian trước nữa rồi. » Khuyên Nhan nói « hân » để chỉ Phượng Trữ Lan, Long Y Hoàng hiểu. “Chính là, người ở đây thật sự sẽ chết! Hiện tại nơi này không có người canh giữ, chúng ta ra ngoài mới có thể chữa thương cho người ! » Long Y Hoàng quỳnh lên, thiếu chút nữa là nắm áo Khuyên Nhan lôi đi. « Ta... nếu bây giờ không chết... cũng không thể gặp lại hân... ta chết đi... sẽ không còn là nhược điểm trời buộc hân nữa... hơn nữa, một năm kia diệt môn cũng không thể trời buộc được ta. » Hân nắm lấy bàn tay nàng, lấy ngân châm kịch độc trong giới chỉ trong tay nàng. Khuyên nhan không cho nàng lấy lại, nắm càng chặt hơn... Ngân châm cắm vào lòng bàn tay hân, nhìn không thấy độc tố đã nhanh như sét lan tràn toàn thân hân. « Không được ! Nếu người chết ! Phượng Trữ Lan sẽ điên mất ! » Long Y Hoàng thấy thế, cắt tay mình lấy máu, nhưng Khuyên Nhan nhanh hơn một bước, ngăn chặn động tác của nàng... dùng toàn bộ khí lực bản thân, lấy ngọc bội trong người... là Phượng Loan Ngọc, Phượng Trữ Lan đưa cho hân ! “Nhờ ngài... đưa... cái này cho thái tử... » Thanh âm Khuyên Nhan ngày càng yếu, nhét miếng ngọc bội vào trong tay Long Y Hoàng, nắm chặt cổ tay nàng, gần từng tiếng, hình như là đã dùng hết sức lực nói mấy câu này : « Nếu có kiếp sau... Khuyên Nhan nguyện làm thân nữ nhi... Cung phụ quân một đời tiêu dao. » Cánh hoa héo rũ ngã xuống, thân thể Khuyên Nhan cũng ngã xuống trong lòng Long Y Hoàng, độc tố đã lan rộng ra... không thuốc nào cứu được. Miệng hân hơi giờ lên, hình như hân đã thấy người mình yêu thương nhất, đã yên tâm ra đi. Độc đó là trí mạng, Long Y Hoàng biết. Lòng của nàng đột nhiên suy nghĩ. Khuyên Nhan đã chết, Phượng Trữ Lan sẽ điên mất. Nhưng là... Không muốn trở thành ràng buộc, thì cách này là phương thức giải quyết tốt nhất ! Long Y Hoàng mang thi thể Khuyên Nhan đi, trong lòng có chút khó hiểu, muốn khóc, nhưng không có nước mắt, nàng nắm chặt giới chỉ trong tay, nhanh chóng phá khóa, nhìn lướt qua bốn phía, không có người, nàng lại bắt đầu phá khóa cửa lớn, nhanh chóng bỏ chạy. Trở về... trở về... Có chút kỳ lạ, suốt dọc đường, mặc dù là rừng cây hoang vu, nhưng không có một người nào phòng thủ, thậm chí ngay cả tử sĩ cũng không có. Không đúng ! Không đúng nha ! Nếu là nơi giam giữ người quan trọng như vậy, người kia sao không phải người trông chừng. Long Y Hoàng dừng lại, trong tay nắm chặt Phượng Loan Ngọc, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu nàng... trừ khi... tân minh chủ muốn thả nàng đi. Lại là một âm mưu ! Long Y Hoàng đứng im, tiến thoái lưỡng nan, đi cũng không xong, quay trở lại cũng không được. Trong lúc nàng đột nhiên nghĩ đến âm mưu, đã không còn kịp nữa, một đội kỵ mã đang chạy về phía nàng, vui mừng nói : « Đã tìm thấy thái tử phi ! » « Tin tức của tên kia cũng không giả ! Thái tử phi ở đây ! » Nàng đầu tiên còn sững sờ, lập tức hiểu ngay đó là ngự lâm quân của hoàng cung. Hơn nữa, không chỉ có ngự lâm quân mà Phượng Trữ Lan cũng tới ! Phượng Trữ Lan xuống ngựa trước mặt Long Y Hoàng, xem qua sắc mặt tái nhợt của nàng, hỏi : « Người không sao chứ. » Long Y Hoàng lắc đầu, theo bản năng cố gắng giấu miếng ngọc bội, nhưng mắt Phượng Trữ Lan không phải tầm thường, hân không nói gì nắm chặt cổ tay Long Y Hoàng : « Cái gì đây, sao lại bị mất như thế ? » Thấy phía sau Phượng Loan Ngọc dính máu, hân lập tức ngu đại, sống ở đương tràng. Long y hoàng đột nhiên hiểu âm mưu tên kia, mở miệng phân bua : “Chờ một chút, Phượng Trữ Lan...” “Thái tử thái tử, phía trước cách đó không xa cũng có một

gian ám thất! Tin tức tên kia không sai! » Một tên ngự lâm quân bay nhanh tới chỗ Long Y Hoàng vừa thoát. Phụng Trữ Lan không quan tâm, cướp lấy miếng ngọc bội, lập tức lên ngựa, hướng ám thất chạy tới. Long Y Hoàng thống khổ nhắm mắt, máu toàn thân đã không để ý, nàng lập tức đẩy một tên ngự lâm quân ra, cũng đi theo hướng Phụng Trữ Lan. Đi tới cửa thạch thất, nàng nhìn thấy Phụng Trữ Lan mặt mày cứng ngắc ôm thi thể Khuynh Nhan, từng bước từng bước tiêu sái đi ra, tựa hồ cả thế giới đã không còn tồn tại, sụp xuống như một phế tích. Rất tốt, hiện tại tất cả âm mưu của tên kia đã thành công. ... Long Y Hoàng cười khổ, nhớ ra lời dặn dò của Khuynh Nhan không lâu trước đó, nàng đi tới bên người Phụng Trữ Lan, nói: « Hẳn trước khi chết nói nếu có kiếp sau, Khuynh Nhan nguyện thành nữ nhân, cùng phu quân. ... một đời tiêu dao. » Đôi mắt Phụng Trữ Lan dần biến hồng, nhìn về phía Long Y Hoàng: « Là người giết hân. ... Long Y Hoàng, người sao lại giết hân! » Nội lực cùng tức giận đồng loạt bộc phát, chung quanh Long Y Hoàng đất cát bay loạn xạ, phát lên một trận bụi mù, cơ hồ muốn nuốt trọn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Sóng gió tái khởi

Editor: Âu Dương Nhượng Thần Long Y Hoàng thiếu chút nữa bị nội lực của hân đánh bay, nhưng nàng liều mạng ổn định thân mình, chỉ lao đảo lui về phía sau vài bước, ngực đột nhiên một trận buồn đau, mang theo vết máu đầy người, chặt vật ngã nhào trên mặt đất. Bụi mù bay lên không chậm rãi hạ xuống, làm Long Y Hoàng ho khan, trong mảnh sương khói mê mang, nàng giống như nhìn thấy phụng trữ lan ôm thi thể lên ngựa, khẽ động dây cương phía trước, thân nhiên để lại cho nàng một câu cuối cùng rồi đường hoàng mà đi. “Long Y Hoàng, đời này, ta cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.” Giống như chuẩn bị từ lâu, hân gần từng tiếng đều không có nửa phần cảm tình, không có phần nộ, cũng không có oán độc, chỉ là quyết định, lạnh lùng tuyệt tình, so với thời điểm hân phần nộ còn đáng sợ hơn. Vậy ở một bên Ngự lâm quân hai mặt nhìn nhau, người dẫn đầu tiến lên, xuống ngựa hành lễ với Long Y Hoàng nói: “Thái tử phi bị sợ hãi, thuộc hạ hầu Thái tử phi hồi cung!” Ngực vẫn còn rầu rĩ đau đớn, tựa hồ huyết khí nhện không được muốn dâng lên, nhưng là Long Y Hoàng quyết đem không khoẻ nuốt xuống, đẩy thủ lĩnh Ngự lâm quân ra, đoạt ngựa, sai bước đi, đi về hướng phụng trữ lan ly khai phi nhanh. Phụng trữ lan là người nội tâm, mà người trong lòng hân yêu nhất đột nhiên không tồn tại còn nữa, hân nhất định thương tâm muốn chết. ... Đến lúc đó lại sẽ xảy ra chuyện gì đây? Long Y Hoàng trong đầu không thể lo lắng mặt khác, chính là không ngừng nhớ lại chuyện một năm kia, mùa đông, bông tuyết bay múa đầy trời, phụ thân bệnh chết. ... Máu thân theo sau người mà đi. ... Nương yêu cha sâu vô cùng, tuyệt đối sẽ không để cha đi một mình. An tĩnh mà đi, lúc ấy mười ngón tay vẫn còn nắm chặt nhau. Như vậy, phụng trữ lan, một người si tình thế, sẽ có thể hay không lại đi lên con đường giống mẫu thân! Long Y Hoàng trong lòng một trận bối rối, theo bản năng thúc ngựa nhanh hơn, nhưng mà phía trước đột nhiên đã không còn bóng dáng của phụng trữ lan, người sống ở đây lại không quen, còn là nơi hoang giao dã ngoại, Long Y Hoàng chỉ có thể giống như ruồi bọ không đầu mà chạy loạn. Dần dần, mặt trời từ từ lên cao rồi ngã về tây, bầu trời xanh lam cũng bao trùm bởi áng mây đỏ mỹ lệ khác thường, chiều tà, sắc trời muộn. Long Y Hoàng thiếu chút nữa phát điên, chạy khắp bốn phía, đều tìm không thấy một nửa nhân ảnh. Ngựa tốt cũng mệt nhọc đến cực điểm, cúi đầu thở, Long Y Hoàng xuống ngựa, buông dây cương, trước mặt nó đi tìm đồ ăn và nghỉ ngơi. Nàng giương mắt nhìn trời, trời chiều đã đến đỉnh núi, đợi cho nó lặn đi như vậy sắc trời sẽ càng tối, tìm người, đã khó càng thêm khó. Từ từ! Đó là cái gì! Long Y Hoàng đột nhiên đưa ánh mắt dừng lại, phải. Nàng không nhìn lầm, ngay tại trước mắt giữa sườn núi, hình ảnh lưng người đang cố sức leo lên. ... Xác thực là phụng trữ lan! Trong lòng của nàng nói không nên lời là tư vị gì, chỉ là không ý thức liền hướng về chân núi mà chạy, sau đó bò lên những cỏ dại mọc thành bụi như đắp đá, vẫn cố gắng mình, vượt qua phụng trữ lan. Đợi cho mình vừa lên đến đỉnh núi, phụng trữ lan cũng vừa mới đến, bởi vì còn ôm cái thi thể, tốc độ so với nàng chậm hơn rất nhiều, phụng trữ lan đi bước một tới gần vách núi, ngay lúc Long Y Hoàng nghĩ rằng hân sẽ nhảy xuống mà kinh hoàng mở miệng gọi hân, thân ảnh hân trầm xuống, như trước ôm thật chặt thi thể khuynh nhan, ở trên tảng đá bên cạnh mà ngồi xuống, trước mặt thê lương nhìn mặt trời lặn, ánh tà dương đem bóng dáng của hân kéo thật sự dài. Long Y Hoàng cơ hồ sắp mất máu, đứng ở tại chỗ nghỉ ngơi một hồi, thấy phụng trữ lan chỉ là ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, bất chấp, tiến lên vài bước. Lòng của nàng đột nhiên co rút đau đớn không hiểu —— không biết bao lâu trước kia, ca ca của mình cũng trải qua loại tình huống này, người mình yêu chết ở trong ngực mình, khi đó cũng là hóa vãn đầy trời, trời chiều đã tà, ca ca luôn luôn so với bất luận kẻ nào đều ương ngạnh cùng quật cường, cũng sẽ có thất thanh khóc suốt một ngày. Long Y Hoàng nhìn phụng trữ lan, đột nhiên nhớ tới long điệp vũ khi đó. Nàng đi đến phía sau phụng trữ lan, yết hầu khô khốc, lúc đang chuẩn bị nói cái gì, phụng trữ lan từ lúc bắt đầu luôn bảo trì trầm mặc thể nhưng làm bầm lâu bầu mở miệng, Long Y Hoàng nhìn không thấy hân cười đến mê ly, cúi đầu, tràn đầy thâm thúy nhìn khuynh nhan mang theo mặt cười mà ngủ, lâm lâm nói: “Nhan Nhi, ta nhớ rõ ngươi nói, người là thích nhất xem mặt trời lặn. ... Nhưng là ta lại thích lời kéo người xem mặt trời mọc, người có muốn biết tại sao không? Nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ cho người đáp án. ... Kia, hiện tại ta cho người biết được không? Nguyên nhân thứ nhất, là bởi vì ta thích nhìn dáng vẻ người tuy là bất mãn sinh khí nhưng lại không có cách nào cả, người đều không thấy được nét mặt ấy có bao nhiêu đáng yêu. ... Ta thấy nhiều năm như vậy, đều không có chán ghét. ... Nguyên nhân thứ hai, Nhan Nhi. ... Ta không thích mặt trời lặn, mặt trời lặn biểu tượng cho kết thúc, là điềm xấu gì đó. ... Ta không muốn mang điềm xấu cho người. ... Còn nhớ rõ hoa đăng năm trước không? Người lên ước nguyện chẳng lẽ người nghĩ rằng ta sẽ không biết? Người chân trước vừa rời khỏi bờ sông, ta tức khắc cho người chặn lại hết toàn bộ hoa đăng. ... Một đám người điều tra, mà bút tích của người, nhìn tốt như vậy, ta lại như thế nào nhìn mà đoán không ra. ... Cùng chủ thượng cùng nhau xem mặt trời lặn. ... Người cũng chỉ có cái tâm nguyện sao như vậy? Nhưng là. ... Chính là vì cái gì, cùng người cùng nhau trải qua mấy ngàn cái mùa hạ - đông, ta nhưng không có cùng người ngắm nhìn một lần. ... Nhan Nhi, ta biết ta sai rồi, hiện tại ta cũng không muốn quản điều này nữa, người xem. ... Mặt trời lặn rất đẹp nha. ... Người không cần ngủ tiếp được không. ... Tình một lát đi, về sau ta không bao giờ. ... nữa sẽ trái điều ước, người bảo ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó, được không. ...” Phụng trữ lan luôn luôn nói một mình, yết hầu Long Y Hoàng mới tốt hơn một chút đột nhiên trở nên khô khốc, nhiều âm tiết nghẹn lại muốn nói cũng không làm thế nào để có thể phát ra tiếng. “Người có thể không cần phải trả lời ta nhanh như vậy, nhan Nhi. ... Như vậy cũng tốt lắm, chỉ cần chúng ta không bao giờ. ... nữa tách ra, cũng rất tốt. ... Người không cần trả lời, ta biết. ... Người nhất định sẽ trả lời có đúng hay không? Ừ. ... Nhan Nhi tốt nhất. ...” Phụng trữ lan vẫn cười vẫn cười, lại lừa mình dối người. Thi thể Khuynh nhan ở trong ngực hân đã sớm cứng ngắc, giống như điêu khắc. Long Y Hoàng từng bước tiến lên, nói: “Phụng trữ lan. ... Ta thấy hân khi hân đã bị phế bỏ hai chân, hân nói, hân không muốn liên lụy người. ... Cũng không muốn cùng người là kẻ địch, cho nên mới lựa chọn tự sát.” “Câm miệng!” Phụng trữ lan lớn tiếng ngắt lời Long Y Hoàng, gắt gao nắm chặt tay khuynh nhan, nếu Long Y Hoàng nhớ không lầm, trong lòng bàn tay kia, còn giữ độc châm tạo ra miệng vết thương, phụng trữ lan cười lạnh một tiếng: “Long Y Hoàng, tâm tư nhan Nhi ta tại sao lại không biết? Chính là. ... Ta vĩnh viễn đều không thể tha thứ cho người, người tuy rằng không có tự tay giết hân, chỉ là gián tiếp đao phủ! Vì cái gì chết chính là hân không phải người!” “thời điểm kia. ...” “Người nhìn hân bị phế hai chân! Nên nghĩ rằng hân sẽ có loại hành động này! Người vì cái gì không ngăn cản hân, cho dù người chết. ... Cũng phải bảo trụ hân mới đúng!” Phụng trữ lan con

tức lại nổi lên, ôm khuyên nhan, toàn thân run rẩy. “Phượng trử lan! Ngươi bình tĩnh một chút! Nếu còn như vậy nữa, ta và ngươi đều đã trúng kế! Người kia không tiếc hy sinh khuyên nhan, lại tính đúng thời cơ truyền tin cho ngươi, hẳn không có giết ta... Chỉ là bởi vì muốn lợi dụng ta và ngươi bắt hòa! Hoàng thất một khi hỗn loạn, hẳn sẽ thừa dịp mà vào, ngồi làm ngư ông đắc lợi!” Long Y Hoàng vội vàng đem phỏng đoán của mình nói ra, quả thật nói đúng sự thực lời nói sắc bén. Xích nhiệm cùng tử tuyến ở bên người nàng lâu như vậy, lại như thế nào sẽ không biết nàng có nhẫn kịch độc? Lại như thế nào sẽ không nắm bắt minh chủ vô lâm mới nhậm chức? Lại như thế nào muốn nàng ở lại, làm cho nàng có cơ hội chạy trốn? Còn có ý thu hồi người canh giữ! Mà khuyên nhan... Khuyên nhan cũng bắt quá chi là quân cờ của hắn! Hắn cùng nàng nói chuyện cũng chỉ là mê hồn trận! Mê hoặc nàng nghe nhìn, sau đó sẽ đem khuyên nhan tiến vào, lợi dụng cảm tình của khuyên nhan cùng phượng trử lan... Làm cho nàng cùng phượng trử lan bắt hòa ngày càng kịch liệt, đây mới là mục tiêu cuối cùng tấn công minh chủ vô lâm! “Ta cơ bản có thể nghĩ ra... Như vậy, chúc mừng hắn, mục của hắn đã đạt tới,” phượng trử lan quả quyết nói: “Hắn, hại chết khuyên nhan, ta sẽ không bỏ qua, ngươi, ta cũng sẽ không tha thứ ngươi. Vô luận như thế nào... Nhan Nhi đều là không về được... Long Y Hoàng, ngươi vì cái gì không ngăn cản hắn? Vì cái gì! Cho dù đây là âm mưu của người khác thì như thế nào? Nhan Nhi đã chết là sự thật... Ta sẽ không tha thứ ngươi, lại là sự thật! Nếu muốn chờ ta tha thứ, một là kiếp sau, hai, nhan Nhi sống lại... Ngươi lựa chọn đi!” Phượng trử lan đột nhiên ôm thi thể đứng lên, hướng tới bên vực lại tới gần từng bước, Long Y Hoàng nhìn không được hô to: “Dừng lại!” “Như thế nào, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nhảy xuống?” Phượng trử lan tiếng cười tàn khốc lạnh lùng: “Báo thù phía trước của nhan Nhi, ta lại như thế nào sẽ làm ra loại việc ngốc này!” Cuồng phong từ dưới bờ vực từ dưới chân hắn gào thét: “Long Y Hoàng, lo lắng của ngươi không khỏi dư thừa!” “Không nhảy là tốt rồi... Lo lắng? Ta chỉ là không nghĩ phải thủ tiết thôi... Y như tính cách của mẹ ngươi kia, phỏng chừng thà rằng làm cho ta chôn cùng cũng sẽ không cho ta tái giá.” Long Y Hoàng đột nhiên hạ đôi mắt lạnh, lấy tay đè lại đau đớn ở bụng, chậm rãi đi trở về. Không được... Lúc này, là không thể cùng hắn tạo mâu thuẫn nữa, lại không thể tách ra... Chết tiệt! Bỏ tay bỏ chân... Đợi cho đến lúc bắt lấy cái tâm minh chủ vô lâm chưa từng gặp mặt kia, nàng nhất định phải tự tay thủ tiêu hắn! Bất quá... Trước khi đi, Long Y Hoàng quay đầu lại, nhìn thân ảnh phượng trử lan cô linh linh đứng ở đỉnh vách núi, tay áo bay lên, tuy rằng thái độ của hắn làm nàng giận dữ, cũng không có không đồng ý... Thật sự, phượng trử lan thật sự thực rất đáng thương. Mất đi người mình yêu là cái tư vị gì... Long Y Hoàng cũng thể nhận thức qua, nàng hiểu rõ tâm tình của phượng trử lan. Nhớ tới thời điểm chính mình kia, vì quân linh... Còn thiếu chút cùng mẫu thân của mình âm ỉ trở mặt, hướng chi hiện tại làm phượng trử lan đối mặt một cái thế tử không có quan hệ huyết thống cũng không có cảm tình? Long Y Hoàng té xỉu ở chân núi, sau khi tỉnh lại cũng đã ở trong cung, nghe nói, là Ngự lâm quân phát hiện nàng, đưa nàng mang về hoàng cung. Chỉ là phượng trử lan không có trở về, hắn biến mất vài ngày, thời điểm trở về lại mang theo một thân thương tích, hoàng hậu trách cứ hắn một chút, nhưng phượng trử lan thê so với trước đây đều bình tĩnh hơn, một câu không đáp, lạnh nghiêm mặt mặc cho hoàng hậu mắng, sau đó tự mình trở lại tẩm cung nhan phi nghỉ tạm, hoàng hậu đem chuyện hắn bị thương đề xuất. Ngày sau, Long Y Hoàng tái kiến phượng trử lan cùng nhan phi ở cùng một chỗ, phượng trử lan so với trước càng yêu thương cũng cung chiêu sủng nịch năng, cung chiêu nịch đến bất khả tự nghĩ, Long Y Hoàng đứng xa xa nhìn nhan phi đang cười, nụ cười kia giữa ngọt mang theo yêu khí, cùng khuyên nhan hoàn toàn không giống nhau... Khuyên nhan, là xinh đẹp giống như nam tử bạch ngọc lan, cười lộ lên... Chính là làm cho người ta cảm giác rất thoải mái. Long Y Hoàng nghĩ đến khuyên nhan, nghĩ đến hắn trước khi chết cùng lời của mình... Còn nghĩ đến sự bình tĩnh cùng lãnh đạm của phượng trử lan so với lửa giận càng đáng sợ hơn, đột nhiên cảm thấy rằng, nhan phi là một người đáng thương nhất rất vô tội, nàng cái gì cũng không biết... Không biết, rằng sủng ái như vậy, chỉ là cái áy náy của phượng trử lan, hồ thẹn mất bò mới lo làm chuồng, sủng ái của nàng... Là do cái chết của khuyên nhan đòi lấy. Kia về sau, thường thường mặt trời lặn, Long Y Hoàng đều thấy phượng trử lan ôm lấy nhan phi đứng ở trên lầu cao, mỗi ngày như thế, hắn chưa từng có oán giận cùng phiền chán... Phượng trử lan sợ là cũng không dám... nữa. Long Y Hoàng khi... tỉnh lại, cung nữ bên người phía trước phía sau săn sóc, mang theo mùi nồng đậm thoắt rữa vòn quanh khắp nơi ở trong phòng hoa lệ, nàng cúi đầu nhìn, trên người mình thương toàn bộ đều được xử lý tốt. Long Y Hoàng nhìn bên giường cung nữ đã yên lặng đứng ở sau, nhìn lướt qua, cảm thấy được có điểm quái dị, lại liếc mắt một cái, rốt cục phát hiện vấn đề... Oanh Nhi không thấy! Có lẽ là nhận thấy được nghi hoặc của nàng, không đợi mở miệng, đã có một vị lão ma ma tiến lên, cung kính nói: “Thái tử phi, ngay tại mấy ngày ngài mất tích kia... Oanh Nhi cô nương được duệ vương coi trọng, hiện giờ đã dâng làm thiếp phi, mặt khác... Duệ vương sắp phải đại hôn, tin tức đã truyền đi ra ngoài, hơn nữa, cũng là muốn thành thân với huyện quốc công chúa.” “Nga.” Long Y Hoàng chỉ có thể trả lời như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy rằng, trong lòng mình một chút ngọn lửa cũng bị dập tắt: “Kia tốt lắm nha, oanh Nhi thích hắn... Cũng không phải thời gian ngày một ngày hai, bọn họ cùng một chỗ... Vui vẻ là tốt rồi, kia Thái tử đâu? Hắn hiện tại ở nơi nào?” “Thái tử chưa trở về.” Ma ma nói. “À.” Long Y Hoàng lại là một câu có lệ, sau lui vào trong ổ chăn. “Nô tỳ bẩm báo Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương, tin tức ngài thức tỉnh, lúc ngài hôn mê hai ngày, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã đến xem ngài vài lần, đối với ngài rất là quan tâm...” “Không cần, ta hiện tại muốn nghỉ ngơi một hồi, người tới nay đi nói cho bọn họ biết đi, ta ngủ một hồi.” Long Y Hoàng trở thân, kéo chăn tin tức đầu. “Vâng, Thái tử phi.” Lão ma ma lại thôi lui qua một bên. Long Y Hoàng nằm xuống một hồi, một cung nữ bưng chén thuốc đi tới, nhìn thấy Long Y Hoàng nghỉ ngơi, liền nhỏ giọng ở bên tai ma ma nói những thứ gì, ma ma sắc mặt hơi đổi, nhưng vẫn bước nhanh đến bên giường, nhẹ nhàng đánh thức Long Y Hoàng: “Thái tử phi... Đây, được đến đây, ngài trước uống ngay rồi lại nghỉ tạm.” Long Y Hoàng cái đầu vươn ra, nghe thấy hương vị khổ được nên cái gì muốn ăn đều không có: “Ta không uống, ngươi trước đem đi xuống đi.” Toàn thân miệng vết thương tuy rằng đã băng bó, nhưng vẫn là ần ần đau, Long Y Hoàng cũng không muốn nhúc nhích. “Này...” Lão ma ma nguyên bản còn muốn nói điều gì, nhưng từ trong giọng nói Long Y Hoàng nghe thấy không kiên nhẫn, lập tức phát tay làm cho cung nữ bưng được lui xuống, còn nói thêm: “Đừng vậy, Thái tử phi nói không uống sẽ không uống, hiện tại tâm tình của ngài quan trọng nhất... Này, Thái tử phi, ngài có hay không cảm thấy rằng thân thể có chút không thoải mái?” “Đau, toàn thân đều đau.” Long Y Hoàng thấy phiền, lại kéo chăn đắp lên, chừa nàng không nghĩ tới, ma ma so với nàng còn miễn cảm hơn: “Cái gì! Rất đau!” “Vô nghĩa! Toàn thân đều là miệng vết thương có thể không đau sao!” Long Y Hoàng hiển nhiên bức bối lão ma ma này lời ra tiếng vào. “Đúng vậy... Bất quá, Thái tử phi, ngài không nên giận, thỉnh bình tâm một chút chớ nóng... Chớ làm bị thương thân thể.” Lão ma ma bị tính tình của nàng làm sợ tới mức không nhe. “Ừ!” Long Y Hoàng ở trong chăn kêu rên, cũng không muốn nhiều lời một câu vô nghĩa. Nàng ngủ một ngày, ngày hôm sau theo thường lệ muốn đi thỉnh an, Long Y Hoàng đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, thị nữ hầu hạ nàng thay quần áo, nàng nhìn trong gương đồng trên cổ mình lưu lại máu ứ đọng, không biết như thế nào, nàng đột nhiên cảm thấy rằng cái tâm minh chủ vô lâm kia đi một bước này thực buồn cười, rất nguy hiểm. Thà nàng hỏi cung, hiển nhiên đạt được mục nàng cùng Phượng Trử Lan chia rẽ, nhưng là, đồng dạng, ân oán vô lâm minh cùng hoàng thất cũng sẽ bị khiêu khích, coi hắn làm đạo diễn một mình nhóm lửa, hỏa thế sẽ lan tràn thật sự rất nhanh chóng. Trên đường đi tới tẩm cung hoàng hậu, đối diện đi tới là hai người nọ - phượng ly uyển đã lâu không thấy, cùng thiếp vừa mới phong, đúng là oanh Nhi được sủng ái. Oanh Nhi được trang điểm ăn mặc tốt, lập tức thay da đổi thịt, từ một cái tiểu nha hoàn diện mạo xấu xí biến thành thiếp phi quý khí mười phần, phượng ly uyển ôm bên hông nàng, nàng còn cười đến ngọt ngào cái đầu tựa vào trên vai hắn, hai người cứ như vậy đi tới, trực tiếp cùng Long Y Hoàng gặp thoáng qua, ai cũng không có đối mặt ai liếc mắt một cái. Chỉ có một nháy mắt, Long Y Hoàng bình tĩnh không nổi sống trong tròng mắt đột nhiên hiện lên một tia gọn sóng, nhưng mà gọn sóng lại nhẹ nhẹ làm cho người ta nhìn không rõ. “Chỉ là một thiếp phi vừa mới thụ phong, thế nhưng không coi ai ra gì,” Ma ma phía sau Long Y Hoàng kinh nghiệm phong phú đột nhiên khinh thường nói: “Mà ngay cả thấy Thái tử phi cũng không hành lễ.” “Không sao cả,” Long Y Hoàng bình tĩnh khoát tay, tiếp tục đi: “Không cần để ý, bọn họ cao hứng là tốt rồi.” “Nhưng, Thái tử phi... Ngài thật sự là rất thiện lương, cứ như vậy đi, cái thiếp phi ti tiện kia sớm hay muộn có một ngày sẽ làm chuyện trầm trọng thêm!” Lão ma ma nói. Long Y Hoàng không có tâm tư, chỉ là thuận miệng có lệ: “Đến lúc đó rồi nói sau.” Oanh Nhi, khẳng định thật cao hứng, chỉ chớp mắt Ma Tước thành phượng hoàng, với người trong lòng ngưỡng mộ đã lâu được ở bên cạnh như ước nguyện thông thường. Hoàng hậu nơi đó Hoàng Thượng cũng có mặt, Long Y Hoàng vốn phải hành lễ, nhưng hoàng hậu lại vội vàng cho dừng lại động tác của nàng, nói: “Đều là người một nhà, làm gì đa lễ? Nói sau trên

người của người cũng có thương, vẫn là không cần lộn xộn thì tốt.” Hoàng hậu thân thiết quá mức, nhưng làm Long Y Hoàng cảm thấy được quý dị khả nghi, càng khả nghi chính là, Hoàng Thượng ở một bên đón ý nói hùa: “Chính là, y hoàng, người về sau cũng không cần dùng lễ, thân thể quan trọng hơn.” Long Y Hoàng không hiểu ra sao ngồi xuống ở bên cạnh, hoàng hậu đã hỏi trước: “Như thế nào, hiện tại... Vết thương trên người còn đau không?” “Đa tạ mẫu hậu nhớ thương, đã khá nhiều.” Long Y Hoàng nói... Không đúng a, tình huống thật sự là rất quý dị, như thế nào lại... Hoàng hậu như thế nào lại đột nhiên đối với nàng vô cùng thân thiết đến mức này? ! “Như vậy, những nơi khác có sao không? Thực không thoải mái sao?” Hoàng hậu tiếp tục hỏi. “Không có... Đa tạ mẫu hậu quan tâm” Long Y Hoàng cẩn thận trả lời, kết quả, nàng nhìn thấy hoàng hậu cùng Hoàng Thượng như trút được gánh nặng, tươi cười chậm rãi nở rộ ở trên mặt. “Về sau liền an bài vài thái y ở gần tầm cung y hoàng đi,” Hoàng Thượng cười nói: “Như vậy, trăm cũng yên tâm nhiều, hơn nữa, có thể phòng ngừa bệnh chưa xảy ra nữa, hơn nữa, chiếu cố thương thế y hoàng... Cũng dễ dàng hơn.” “Thần thiếp đồng ý, Hoàng Thượng anh minh.” Hoàng hậu cười nói. Long Y Hoàng mồ hôi lạnh chảy ra, chung quy cảm thấy được... Hai người trước mắt này dưới cái tươi cười, là âm mưu vô hạn. Hoàng thượng sắc mặt đột nhiên có chút nghiêm túc, hần nhìn Long Y Hoàng, nói: “Y hoàng, việc bắt cóc người, là người vô lâm minh, hai ngày trước sau khi điều tra rõ ràng, trăm lập tức phái người đi đem nơi vô lâm minh ở để đồ bao vây tiêu trừ, đã bị tiêu diệt, trăm đã hạ chỉ, đuổi giết dư nghiệt... Vốn vô lâm minh cùng hoàng thất liên ở chung không tốt, hiện giờ là bọn hần khinh người quá đáng, cũng đừng trách trăm vô tình... Người thấy thế nào?” Long Y Hoàng chau mày, lập tức lắc đầu: “Phụ hoàng, vô lâm minh chiếm cứ vài thập niên, kỳ thật việc này một sớm một chiều có thể trừ tận gốc sao? Sợ là sử dụng chiêu bỏ xe giữ tướng... Hiện tại vô lâm minh đã chuyển vào ám tối hoạt động, phải giết hết... Sợ là phải tốn nhiều điểm công phu.” “Y hoàng quả nhiên tâm tư kín đáo, bất quá, chuyện này trăm sẽ toàn quyền xử lý, người sẽ không cần phải hỏi... Nếu là có thể, tận lực đừng để chính mình đi trông nom chút chuyện phiền toái, quên hần những thứ không thoải mái, người nếu thích làm cái gì, thì làm cái đó...” Hoàng đế cười xong, đột nhiên phóng khoáng kỳ lạ cấp cho Long Y Hoàng, Long Y Hoàng vẫn không hiểu gì. Nàng vốn tưởng rằng hoàng hậu sẽ vì vậy có chút không vui, nhưng không nghĩ tới hoàng hậu cười so với hoàng đế còn sáng lạn hơn: “Hoàng Thượng thật sự là anh minh, thần thiếp cũng đang có ý đó, trước mắt nhất định phải cho y hoàng hoàn cảnh thoải mái nhất, mới có thể dưỡng tốt thân thể, mới mau phục hồi như cũ.” Long Y Hoàng ngất đến choáng đầu, nhưng, khoảnh khắc như điện quang đá lửa này ra, đột nhiên ý nghĩ càng đáng sợ chiếm tư tưởng của nàng... Chờ, từ từ! Trong khoảng thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại làm sao có thể! Nhưng, hiện tại cũng không có lý do nào so với tình huống này càng có thể nói rõ hơn. Long Y Hoàng chậm rãi cứng ngắc thân thể —— nàng, không phải xui xẻo như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 58: Ác mộng

“Mẫu hậu, Y Hoàng biết đây là bệnh hiểm nghèo? Cát thanh âm cẩn thận hỏi, Long Y Hoàng càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, định bỏ qua những lời nói khách sáo, trải qua một trăm tám mươi cái trắc trở, nàng đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với bi kịch này. Trên thực tế bộ mặt đó không phải giả, chuyện cũng không phải bịa, hoàn toàn xuất phát từ nội tâm. Như vậy thật là trở thành chuyện hài. tại sao trong người nàng lại có thể bị bệnh nan y khó chữa? Nhưng nếu là có chuyện đó... Long Y Hoàng chưa dám nghĩ sẽ phải làm gì, càng nghĩ càng mông lung, tay của nàng trước mặt hoàng hậu cũng bắt đầu run rẩy, như vậy thật trùng hợp với câu nói lúc nãy của nàng. Hoàng hậu bắt đầu quỳnh lên, nắm chặt tay nàng nói: « Lung tung! Ai nói người bị bệnh bất trị! Đề bản cung đi chém cái tên lang băm kia! » “Y hoàng, đừng nghĩ quá nhiều, bệnh bất trị nào? Đừng nghi thần nghi quỷ nữa mà rối loạn tâm trí, nghe những... lời đường ngang ngõ tắt này mà nghi ngờ! » Hoàng đế mặt cũng trầm xuống trách mắng. « Hôm nay phụ hoàng cùng mẫu hậu đã đối xử tốt với Y Hoàng... Tốt tới mức Y Hoàng thụ sủng nhược kinh, cũng không phải có việc. Như vậy, liền chỉ có này một cái khả năng... ” Long Y Hoàng trong mắt đột nhiên thủy sáng lên, phảng phất có nước mắt ở bên trong lăn lộn: “Nếu là thật sự, như vậy phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng không cần tận lực giấu diếm, chi tiết nói cho Y Hoàng, Y Hoàng thượng có bao nhiêu thời gian... Cũng tốt nhượng Y Hoàng tận nhất tận hiếu tâm.” Má ơi! Long Y Hoàng âm thầm dè chừng, tim đập loạn... Hy vọng lát nữa tâm trạng sẽ không làm ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của nàng là tốt rồi! “Người đừng có nói bây nữa! Ai nói người mắc bệnh! » Hoàng hậu càng khẩn cấp, thuận miệng nói: « Thôi thôi, ta nói, bây giờ thân thể người suy nhược không những thế còn bị thương trong người, chỉ nên quan tâm tới việc chăm sóc bản thân nghỉ ngơi thật tốt, cho nên bây giờ hãy để mọi chuyện sang một bên, bất quá, ta cũng nên nói sớm, người sớm muộn gì rồi cũng biết... » Hoàng hậu đột nhiên mỉm cười, từ từ cúi gần bên tai Long Y Hoàng nói nhỏ: “Người nha, ai nói với người là bệnh! Chỉ là có thai... Ngự y bảo rằng chỉ dựa theo tình huống thân thể có thể bảo trụ thai nhi đã là vạn hạnh, ngàn vạn lần không nên có chuyện gì, cẩn thận điều dưỡng thân thể mới là tốt nhất sách, hôm nay thai khí không yên, càng là không thể tùy ý tác giận, đến lúc qua một ít thời gian thai nhi mới vừa rồi ổn định, tức thời có thể tùy ý làm việc.” Long Y Hoàng nước mắt xiu chút nữa rớt xuống hai gò má, nàng co quắp khoe miệng, đầu ngón tay chợt trở nên lạnh lẽo, thanh âm cũng càng thêm khàn khàn: “Mẫu hậu... Người lời ấy là thật?” “Này còn có thể giả bộ? Bất quá người cũng đừng quá kích động... Cẩn thận bởi vì hi cực, mà thương tới thai nhi. Bản cung còn muốn năm sau nhìn thấy tiểu hoàng tôn nì.” Hoàng hậu nở nụ cười thâm trầm, lộ vẻ mặt hiền lành, ôn hòa như mặt trời mới mọc. Long Y Hoàng cười khan hai tiếng: “Y Hoàng như thế nào hội kích động... Như thế nào hội... ” Nàng chỉ là tâm lãnh mà thôi. Nghĩ đến bản thân trong bụng còn có một cái sinh mệnh, nàng luôn không tự giác nhớ lại lúc ấy Phụng Trữ Lan về mặt lạnh như băng tại mặt thất ngày hôm ấy đã cấp thuốc sảy thai cho nàng, còn có không thường nói chuyện... Rõ ràng đầu óc nàng tái hiện lại những hình ảnh làm nàng không rét mà run. “Này tự nhiên là việc vui, người có thai, cũng không chỉ người một người được ích... Trong đó đầu đuôi, người nghĩ cũng có thể biết, nói nữa... Bản cung nguyên bản còn lo lắng, bởi vì trước người cùng Trữ Lan có chút ngăn cách, nhưng là hôm nay xem ra, ngăn cách hoàn toàn không còn. Bản cung tất nhiên vui mừng... Y Hoàng, tại sang năm nhanh hạ tiểu hoàng tôn, người chuyện gì cũng không được trông nom, toàn tâm toàn ý an thai, có việc liền nói, Bản cung tự nhiên hết sức vì người an bài.” Hoàng hậu đạo. “Y Hoàng hiểu... Như vậy, phụ hoàng, mẫu hậu, Y Hoàng có điểm mệt mỏi... Nghĩ muốn trước lui ra.” Long Y Hoàng yếu ớt thờ dãi nói. “Tự nhiên là muốn nghỉ ngơi, người nên hảo hảo tu dưỡng là tốt rồi, những chuyện khác liền không cần quan tâm... Còn có, những ngày này khi trời chuyển lạnh, người nên may thêm một ít xiêm y, đừng ý vào bản thân thân thể hảo sẽ không sao. Hôm nay, người trong người mang thêm sinh mệnh, có một số việc a, vẫn còn phải vì hải tử suy nghĩ.” Hoàng hậu vội vàng nói, cực kỳ giống mẫu thân sắp đưa hải tử đi xa nhà, chỉ sợ hải tử có cái gì sai lầm: “Bản cung cùng người trở về.” Long Y Hoàng tùy tiện gật đầu, nói: “Y Hoàng hiểu, tạ mẫu hậu quan tâm. Bất quá, mẫu hậu xin yên tâm, Y Hoàng tự biết cẩn thận, không làm phiền mẫu hậu cùng đi... Y hoàng cáo lui.” Vừa nói, nàng vừa chuẩn bị hành lễ. “Không cần, sau này lễ của người ta miễn” hoàng hậu vội vàng đứng lên đỡ lấy tay nàng, nói: “Thân thể quan trọng hơn, những... này lễ tiết không quan trọng, tâm tình nên buông lỏng một ít.” Long Y Hoàng tái gật đầu, sau đó cùng lão ma ma từ từ từ cung điện đi ra, phía sau mơ hồ có thể nghe được Hoàng thượng cùng hoàng hậu nói. “Trăm tựa hồ đều không thể tại lúc các người trò chuyện thảo luận sự tình.” “Đây là đương nhiên, này vốn nhất định là sự tình của nữ nhân, các người những... này nam nhân cũng chỉ hiểu công việc quân đánh giặc cùng thống trị

quốc gia, việc này, làm sao có thể hiểu...” Long Y Hoàng không tự giác cười khổ, nhanh hơn bước tiến. Nếu như không đem hài tử sinh hạ, sau này chuyện tình hội càng thêm phiền, nếu sinh hạ, trái lại có thể miễn đi một ít mầm tai vạ... Sinh? Không sinh? Nhưng là nếu không hạ này hài tử, bản thân trái lại có thể không đếm xỉa đến... Hoàng hậu ý muốn sao? ... nếu Phụng Trữ Lan không muốn... Dù sao, bản thân như thế nào cũng không cách nào hạ thủ bóp chết cốt nhục của mình. “Tiểu tử kia... Người nghĩ ra được sao?” Đang đi dạo ở ngự hoa viên, Long Y Hoàng thì thảo tự nói: “Phải sinh ra, sinh ra mới biết được nhân tâm đến tột cùng là có nhiều sao xấu xí, những... này xa hoa phiêu bễ ngoài, làm thế nào để chịu nổi chuyện thực?” Nàng thùy hạ mi mắt, cười trộm: “Mẫu thân là yêu người, dù sao cũng là mẫu thân trên người thật... Chỉ là...” Nàng bỗng nhiên không nói, gương mặt nhìn lại, thật sự là mặt trời mới mọc lên ở phương đông... Hoàng thành ở ngoài, thanh sơn lục thủy, đúng là trời đất rộng lớn vô ngần. Long Y Hoàng hiểu, có lẽ bản thân cả đời đều không thể tái rời đi cái nhà giam này: “Trừ đi cái khác nhân tố không nói, người ra đời... Liên nhất định muốn mất đi những thứ gì, mẫu thân quý giá nhất đồ... Cuối cùng cảm không được – chỉ gian sa, nhưng là hy vọng... Người cũng không cần bị trời buộc trong đó.” Nàng trở lại tâm cung, vừa ngồi xuống không bao lâu, cung nữ lại lần nữa bùng lên chén thuốc, thái độ cẩn thận cung kính, xem ra tin tức này truyền đi so vs lời điện còn nhanh hơn. Long Y Hoàng đột nhiên nghĩ đến bờ sông chỉ, bản thân mẫu thân, mỗi lần đến vào buổi sáng, thường xuyên câu nói đầu tiên là: “Ta thật là không thích hoàng cung, hậu cung những... này nhảm chán nữ nhân, không có việc gì cũng chỉ hội nói huyền thuyên tiêu khiển. Nếu là có một chút nhỏ chuyện tình đều có bị các nàng thổi thành thế giới hủy diệt, truyền bá lời đồn đãi thì so ra vận tốc ánh sáng chả là cái gì? Quả thực thành ốc sên so sánh Rockets! Có thể so sánh sao? Căn bản là hai khái niệm đối nhau!” Nàng đoán cảm chén được, mặc dù vừa nghĩ sẽ uống đã muốn nhổ ra, nhưng là lại vừa nghĩ tới bản thân cũng không phải chỉ có bản thân mình. Không biết lấy dừng khi từ đâu, nàng đem chén được cấp uống sạch. Ân... Đợi cho năm sau có rãnh rồi nhàn hạ, mang theo con của mình trở về trông thấy cha mẹ... Bọn họ có thể hay không thật cao hứng nì? Cho dù hiện giờ họ còn dưới cửu tuyền... Còn có ca ca của mình, nhìn thấy cháu ngoại trai sẽ có cái gì về mặt? Cảnh Lâm thúc thúc cùng Vân Tần thúc thúc hẳn phải thật là cao hứng... Còn có Vân Lang cùng Vân Phụng Loan tỷ đệ, thấy được thì thế nào nì? Long Y Hoàng cái mũi đột nhiên đau xót, nhớ lại quá khứ, mặc dù bản thân là Quái Trử Quận chúa, nhưng là thực chất thượng cũng yêu tự do, mẫu thân đem hết toàn lực cho nàng – ba cái hài tử tranh thủ đến – tự do, còn bản thân rơi vào nước xoáy, kết quả là, đến lúc nàng rời đi, ba cái hài tử cũng chủ động buông tha cho nàng. Nàng... Đột nhiên nhớ nhà. Thật sự rất muốn trở về nhìn lại Huyền Quốc thật tốt... Chính là ở chỗ này, cơ hồ người bên cạnh đều phản bội nàng. Hôm nay, còn có ai có thể tin cậy? Chẳng lẽ... Nàng thật sự quần bách đến chỉ còn lại có bản thân? Đột nhiên cảm giác được có chút không còn chút sức lực nào, Long Y Hoàng ở trên giường nằm xuống nghỉ ngơi, xê chiều tỉnh lại, vất vả chiều dài một ít quý tộc thiên kim cùng công chúa, phu nhân, tiểu thư, Quận chúa linh tinh. Châm chọc, đây sẽ là tương lai quốc mẫu. Đều là một ít nịnh nọt thôi! Xem xét đến Long Y Hoàng có chút lực bất tòng tâm, thiếp thân tri kỷ lại có kinh nghiệm phong phú – lão ma ma lập tức hạ lệnh trực khách, tùy tiện lấy cơ không tiếp. Rất nhanh, đám người kia tựa như con ruồi, thấy mỹ vị liền bay qua lại, nhưng là một cái tát qua, lập tức tự bỏ chạy. Thời gian nặng nề qua hai ngày, mỗi lần Long Y Hoàng đi hoa viên tản bộ đều gặp phải Phụng Trữ Ly Uyên cùng Oanh Nhi ân ái, xem ra đúng là cặp vợ chồng son, thời gian trôi đã lâu qua thế mà mỗi người(cái) mặt mày hớn hờ, mỗi ngày liếc mắt đưa tình, Long Y Hoàng nhìn, cảm giác được bản thân tệ liệt. Bất quá, dựa theo quán tính, nàng gặp gỡ Phụng Trữ Ly Uyên liền nhất định không có gì để nói, nhưng cũng không phải không tự nhiên, chỉ là không nhìn, không muốn để tâm. Sau lại Phụng Trữ Lan trở về, nghe được Long Y Hoàng mang thai, lần gặp lại Bồn tôn, coi như hờ hững, lúc đầu sắc mặt còn có thể biến xanh, trong mắt còn có ẩn nhẫn phẫn nộ, chính là Phụng Trữ Ly Uyên lại cao hơn Phụng Trữ Lan một bậc. Long Y Hoàng đột nhiên cảm giác buồn nôn, có lẽ là do mang thai, nàng bước nhanh rời đi phạm vi hít thở không thông, đến chỗ khác hóng mát. Tiếp qua mấy ngày, nhất định Phụng Trữ Lan mang theo một thân thương trở về, hẳn tại trước mặt Long Y Hoàng bước nhanh qua, đi vào Nhan phi tâm cung, mãi đến sau lại hoàng hậu phái người thúc dục nhiều lần, hẳn mới chậm rì rì xem xét một thân vết thương, thay đổi y phục, thông thả tiến vào cung Hoàng hậu. Không biết hoàng hậu đối hẳn nói gì đó, Long Y Hoàng chỉ là nhớ kỹ, cái...kia lúc nàng vốn tại hồ nước ở hoa viên cho cá ăn, đột nhiên nghe được một hồi dồn dập lại mang theo tức giận tiếng bước chân tới gần bản thân, lại dừng lại, vừa nhắc đầu, liền thấy được không khí đậm mùi huyết tinh, Phụng Trữ Lan sắc mặt tái xanh đứng nghiêm cách bản thân ba thước, nhân đồng tựa hồ muốn bốc cháy lên, mẩn lên khăn môi, tựa hồ là có lời muốn nói. Hai người cứ như vậy nhìn nhau một hồi, Phụng Trữ Lan...trước phát tay áo bỏ đi. Long Y Hoàng cảm lấy thức ăn vung vào hồ, đưa tới vô số cảm ngư tranh thực, nàng vỗ vỗ tay, cũng đứng lên chạy lấy người. Đao mắt đã ban đêm, vốn ở trước bàn chép sách – Long Y Hoàng đột nhiên cảm giác được thân thể của mình dị thường không còn chút sức lực nào, tựa hồ làm chuyện gì cũng lực bất tòng tâm, hình ảnh trước mắt chập chờn, dần dần mờ hồ... Nàng ngáp một cái, hai tay đặt ở trên bàn, hai mắt dần dần nhắm lại. Gian phòng ngoại phong chánh đại, vốn sẽ không đóng kỹ, cửa đột nhiên bị một hồi gió mạnh thổi tới, ánh sáng duy nhất trong phòng cũng bị dập tắt. Thoáng chốc, gian phòng một mảnh đen nhánh. Long Y Hoàng một môi rụt rút tay về, tiếp tục ngủ. Gió lại nổi lên, bên ngoài là một mảnh đen đặc. Đột nhiên, bóng đêm có một tia quý dị dao động... Trong đêm tối, có một thân ảnh tương tự người xuất hiện, quý mi đi vào, dừng lại trước chỗ Long Y Hoàng ngủ say. Có chút ánh sáng chiếu vào, thân ảnh chậm rãi vươn tay, đem Long Y Hoàng áp chế ở dưới thân – thư rút...ra, khép lại, thuận tiện nhắm liếc mắt mặt nàng. Hiểu kinh. Đã có chút tổn hại, xem ra đã trải qua một ít thời đại, chính là chính thể vẫn hoàn hảo, xem ra Long Y Hoàng bảo vệ nó rất cẩn thận. Người nọ từ từ thanh thư để đặt một bên, lại đem văn chương đẩy ra, bản thân vòng qua cái bàn, dễ dàng đem Long Y Hoàng ôm lấy. Long Y Hoàng ngủ chập chờn, khẽ nói một tiếng, nhưng là không có mở ra mi mắt, chỉ là cảm giác được bản thân đến gần rồi một cái lồng ngực ấm áp, nàng theo bản năng cọ cọ, mi gian đột nhiên nhắm lại, mê sảng nói: “Người...” Người nọ thân thể cứng đờ, tựa hồ sợ có người phát hiện, ngừng thở, tí mi dừng ở Long Y Hoàng mặt mũi. Còn ngủ, chẳng lẽ chỉ là nói mơ? Người nọ không khỏi nhả ra khí, đi tới bên giường, tay đặt bên Long Y Hoàng để xuống, tí mi dừng ở Long Y Hoàng mặt mũi. Trong lúc hẳn chuẩn bị rời đi, tựa hồ bị ác mộng quán thân – Long Y Hoàng đột nhiên nắm lấy tay áo hẳn, ánh mắt vẫn đóng chặt, cũng mê sảng nói: “Ha ha... Phụng Trữ Lan... Nguyên lai người không gì hơn cái này... Của người tình thương của cha... Cũng là đem ta bài xích” Trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Long Y Hoàng sắc mặt thông khổ, nàng trở mình, giả dụ nói: “Người cho là chỉ Nhan Phi mới có hài tử của người? Người có... hay không nghĩ tới... Ta trong bụng cũng là của người cốt nhục! Chính là người ác như vậy tâm! Không nhưng ta vài phần kính trọng!” Long y hoàng hai tay nắm chặt đệm chăn dưới thân, tình cảnh trong mộng tựa hồ hành hạ làm nàng thống khổ không chịu nổi: “Phụng Trữ Lan... tại sao người không chịu nghe ta giải thích, rất tốt...” Nàng mơ thấy mấy tháng trước tại ám thất, Phụng Trữ Lan đưa được sẩy thai cấp cho nàng. Một màn này... Không ngừng lặp lại, tự nàng lại lần nữa có thai. Đó là nàng trong lòng có bóng ma, hiện tại ác mộng xâm nhập nàng giấc ngủ. Người nọ nghe được nàng thống khổ nỉ non, nhất thời sùng sờ ở tại chỗ, quên tất cả, đầu óc thoáng chốc trống rỗng. “Có lỗi với... Có lỗi với...” Long Y Hoàng tựa hồ muốn khóc lên thông thường, thanh âm khàn khàn, trần trọc. Người nọ nghe được nàng tiếng khóc, trong lòng không tự giác trầm xuống, tựa hồ bị cái gì hung hăng đá kích, nửa quỳ tại mép giường, đưa tay lau cho nàng lệ ngân, nhỏ giọng nói: “Y Hoàng... Chớ khóc...” “Có lỗi với... Xích Nhiễm, có lỗi với... Ta biết là ta sai lầm rồi... Ta biết, là ta làm hại hẳn... Ta biết... Thật sự có lỗi với...” Long Y Hoàng thanh âm đứt quãng nói, tiếng khóc càng phát ra rõ ràng, tựa hồ tại trong hiện thực vô phương phóng thích áp lực, đang ở trong mộng muốn một lần khóc cho thoải mái: “Vậy người giết ta... Người giết ta! Dù sao ta cũng không muốn cùng hẳn giằng co... Ta cũng không muốn...” Long Y Hoàng tại chân lý đập thành đồng, giọng nói phát run: “Nương... Người ở nơi nào... Phụ thân... Y Hoàng rất nhớ người, Đại ca... Nhị ca, thúc thúc... Y Hoàng phải về nhà...” “Y Hoàng...” Người nọ kinh ngạc, theo bản năng nắm chặt bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh của nàng, thấp giọng nói: “Người mơ thấy cái gì... Sự thành cái dạng này...” Ở trong ký ức của hẳn, Long Y Hoàng chỉ khóc qua một lần, mặc dù đó chính là vì Quân Linh, làm hẳn đau triệt nội tâm. Chính là sau này, không còn có thấy Long Y Hoàng giống như hiện tại yếu ớt, nàng áp lực... Sự là bản thân cũng không cách nào tưởng tượng. “Nương... Người đã nói, tự do là người... nhất trần ái đồ... Y Hoàng cũng lưu không được nó, nhưng là vì bản thân thấy hẳn để ý nên mới lưu lại... Chính là nương, hẳn so sánh Y Hoàng còn muốn tùy hứng... Hẳn không cần Y Hoàng... hẳn muốn Y Hoàng lưu cho hẳn tự do... Hiện tại... hẳn cũng không cần Y Hoàng...” Long Y Hoàng hăm sâu tại cảnh trong mơ, lâm bầm lâu bầm nỉ non, vô phương tự kiềm chế, tay dùng sức bắt

được y phục người nọ, hoảng sợ không chịu tái buông tay: “Nương... Người không cần rời đi... Nếu là liền người cũng rời đi, liền thật sự không có người tái muốn Y Hoàng...” Canh giữ ở bên giường, nhân tâm mãnh liệt co rút đau đớn, giờ cánh tay ôm thân thể Long Y Hoàng không ngừng phát run nói: “Ta không đi, không có người không cần người... Hẳn một mực yêu người, người biết không? Hẳn chỉ là sinh khí... Chỉ là tức giận mà thôi, hẳn biết bản thân sai lầm rồi, hẳn biết bản thân rất tùy hứng, nhưng hẳn cũng không cần Y Hoàng.” “Nương, Y Hoàng sợ...” Long Y Hoàng hướng tới người nọ lại nhích lại gần, khóc rống nói: “Người không cần tái rời đi Y Hoàng, Y Hoàng sau này khẳng định rất nghe lời... Không bao giờ... nữa chạy loạn.” “Àn,” người nọ cười khổ, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng – ánh sáng chiếu vào hiện ra hắc tuần lăng sừng mặt, hắc từ từ cúi đầu, tại Long Y Hoàng không ngừng phát run trên môi vừa hôn, lại hôn thượng cái trán, nâng lại tái ôm chặt lấy thân thể của hắc: “Biết đến, Y Hoàng... nhất định nghe lời... Chưa bao giờ để cho người khác lo lắng – không phải sao?” Long Y Hoàng dần dần đình chỉ khóc nức nở, tựa vào cái... kia trong ngực ấm áp, trong mộng một màn chân thật tại trên người mình kinh khủng phát sinh, dĩ nhiên tan thành mây khói, những... này nổi lên lưng mây khói dần dần lại ngưng kết biến ảo thành tên còn lại mặt mày, ấm áp, cười như xuân phong. Nàng đang ở trong mộng từ từ giãn ra hàng chân mày nhú chặt, khoe miệng nở rộ ra một tia mỉm cười. Trời cao xanh thẳm, mây trắng lững lờ trôi, địa thượng các màu phong tin từ khắp nơi, cây cỏ công anh bị gió thổi bay phiêu đảng. Long Y Hoàng đứng ở trong đó, đột nhiên bên hông căng thẳng, một người cười cầm giữ thân nàng, tại nàng bên tai, tự thuật tình ngữ, vô hạn trên miên. Nàng cũng nở nụ cười, vô cùng sáng rỡ sáng lạ, mang theo khí chất nghiêng nước nghiêng thành, huy hoàng thiên địa. Đến lúc nào... Con người đó đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng hắc như vậy, dù có hi sinh bản thân cũng muốn nàng an toàn....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hai trái tim gắn kết

Editor: Âu Dương Nhượng Thần

Ngày hôm sau, thiếu chút nữa là - mắt mở không ra. Thật vất vả và đấu tranh nửa ngày, đầu so với hôm qua càng thêm đau đớn đến hôn mê, thuận tay cho cung nữ bên giường đem gương đồng lại đây, Long Y Hoàng miễn cưỡng mở một mắt, muốn nhìn hình ảnh của mình lúc này. Tiêu rồi, mình ở trong mộng cũng có thể khóc đến thảm như vậy... Hiện tại đôi mắt sưng phù so với quả hạch đào còn to hơn, đau xót e rằng không có biện pháp để mắt mở hoàn toàn, Long Y Hoàng lại dứt khoát nhắm mắt nằm quay về giường, sờ sờ kinh mạch, hoàn hảo, nàng chỉ cần có thể ngăn trái tim muốn ngừng đập trở lại hoạt động bình thường, nàng nhất thời còn không chết được. Sáng sớm đi vào tầm cung, các cung nữ hầu hạ thấy bộ dạng nàng sa sút như vậy, mỗi người đều mở to hai mắt, ghen hòng nhìn trần trời, tựa hồ cũng không thể tin được hiện tại người đang nằm ở trên giường chính là Thái tử phi phong hoa tuyết đại kia, mà ngay cả cung nữ cầm gương đồng cũng hồi lâu không kịp phản ứng. Chính là... Đến tột cùng đã mơ thấy cái gì? Bản thân cũng có thể khóc thành dạng này, toàn bộ phong độ giữ gìn đều bị hủy... Long Y Hoàng nhắm mắt lại, trầm tư vô cùng thống khổ. Thử mở to mắt lần nữa, vẫn không được, thật là khó chịu, Long Y Hoàng giật nhẹ khoe miệng, duỗi tay đối với cung nữ phân phó bên ngoài cửa sổ: “Đi... Khụ khụ, giúp ta lấy khăn mặt thấm nước lạnh lại đây, hôm nay ta muốn nghỉ ngơi, những người khác có thể đi xuống.” Ngất, khóc đến cổ họng đều đau, hoàn toàn đổi giọng! Căn bản đã biến thành một lão thái bà đã trải qua phong sương! So với đau đớn của thân thể, Long Y Hoàng cũng bị không nhỏ đã kích trên tinh thần. Cung nữ chạy nhanh chuẩn bị khăn lạnh đưa cho nàng, Long Y Hoàng không nói hai lời liền trực tiếp phủ lên trên mắt, cảm giác chua xót cuối cùng cũng giảm bớt một ít, phòng chừng không lâu lắm là sẽ bớt sưng. Như vậy, thừa dịp lúc này, nàng sẽ hảo hảo ngủ một hồi, dù sao hoàng hậu nói có thể miễn tất cả lễ tiết của nàng, đúng không? Đúng không! Long Y Hoàng duỗi tay đặt ở đệm bên cạnh, ngừng suy nghĩ dưỡng khí, chỉ là tay vừa tiếp xúc đệm chăn, lập tức giống như điện giật ngồi bật dậy, tiếp theo, Long Y Hoàng lột khăn mặt trên mắt xuống, ngồi dậy. Vừa rồi... dường như đụng phải cái gì cứng rắn, bị thứ cứng rắn gì đó đâm đau, khe hẹp dưới đôi mắt nhẹ nhàng mở, lập tức Long Y Hoàng đem mục tiêu tập trung vào chần nệm cạnh mình, bắt đầu nổi lên nghi ngờ. Cái gì vậy? Đưa tay vào trong chăn, sờ sờ sờ, sau đó đem cái cứng rắn kia mở ra... Bốn góc, là một hộp gỗ đàn Tử Sắc tinh xảo xinh đẹp. Hừ chết nàng, còn tưởng rằng ai ở trên giường nàng thả ám khí hay thuốc nổ gì linh tinh, muốn đem nàng đưa đến Tây Thiên. Long Y Hoàng lắc lắc hộp, từ bên trong truyền ra tiếng vang sần sật, sau khi xác định không có gì dị thường, nàng đưa tay đẩy nắp hộp ra, mơ mơ màng màng đánh giá thứ có bên trong đó. Còn không thấy rõ vật phẩm trắng bóng bên trong là cái gì, nắp hộp vừa mở ra, bay về phía trước mặt của nàng, chính là một mùi thơm ngát khó có thể nói rõ, thấm vào ruột gan, giống như bách hoa đua nở, rồi lại nhận không ra là mùi gì, chỉ là êm dịu, hương vị kéo dài, vô cùng thoải mái, còn mang theo một chút mát lạnh cùng lạnh băng, ngọt ngào tràn ngập trong không trung. Mùi bay tới bên giường, cung nữ nhẹ nhàng ngửi ngửi, không nhịn được dùng tay áo che mũi, cả kinh nói: “Thơm quá...” Căn thận ngửi qua mùi ấy, trong lòng Long Y Hoàng bỗng nhiên cả kinh, nhẹ nhàng dụi mắt, thứ thái không ít, tầm mắt cũng rõ ràng rất nhiều, nàng nhìn thấy vật thể màu trắng ngạo mạn trong hộp, chậm rãi ung dung. Là một những đóa hoa nhỏ màu trắng, năm cánh hoa, nửa trong suốt màu trắng sữa, không có nửa điểm tạp chất, mờ mờ như sương, mặc dù được phơi khô, nhưng vẫn được bao bọc bởi màu trắng trong suốt, tựa như là hơi cứng rắn, cũng không có biến thành khô héo, khéo léo xinh xắn được mọi người yêu mến, vẫn giữ được hương thơm khiến mọi người không muốn buông tay. Long Y Hoàng nói không ra lời, chỉ nhìn chăm chăm đóa hoa nhỏ màu trắng trên hai ngón tay, trong nhất thời, tâm trạng lại phức tạp thêm. Trong đầu như phản xạ có điều kiện chính là hiện ra hình ảnh bản thân mười tuổi năm đó, khi ở trong nhà Vân Tần thúc thúc học đọc, khi ấy nàng đang xem nội dung một quyển sách được, trang giấy hơi ố vàng, mực dầu màu đen, lúc này trong đầu của nàng dừng lại trước một hình ảnh rõ ràng. Ngọc Long Tuyết Lan, cực kỳ hiếm có, hàng năm sinh trưởng trên đỉnh núi tuyết sơn không thay đổi, ánh sáng màu bạch, trong suốt long lanh giống như băng, nửa cánh hoa trong suốt trắng sữa, kỳ hương, vị lạnh lẽo trong veo... Có thể giải nóng, giảm nhiệt, dưỡng nhan và cũng có một chút tác dụng tiêu độc. Nhưng, công hiệu của nó quan trọng nhất chính là, an thai. An thai, tầm bổ cơ thể mẹ, chỉ cần uống một chén nước bên trong thả vào ba đóa Ngọc Long Tuyết Lan, công hiệu an thai này không chỉ cao hơn thuốc dưỡng thai mấy chục lần, hơn nữa còn có thể giảm bớt nỗi đau khi sinh, kích thích ăn uống và bổ sung thể lực, phụ nữ có thai nếu như muốn an thai, rồi lại không muốn uống thuốc đáng thì đây là một lựa chọn tốt. Nàng khi đó si ngốc nhìn tờ giấy kia không đổi, đối với miêu tả này về Ngọc Long Tuyết Lan cũng rất xinh đẹp trong lòng muốn dị thường, sau đó Vân Tần thúc thúc đi tới khom lưng ngón tay đập vào đầu mình, cười nói: “Tiểu nha đầu, con bây giờ còn không dùng được loại này, ngoan, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, nhìn Xích Huyết Lưu Sa đi, đem toàn bộ bệnh trạng này phải nhớ kỹ, hôm nào đó ta mang con đi gặp người làm thí nghiệm, cho con thể hiện một chút.” Nàng bĩu môi nói: “Vân Tần thúc thúc, Ngọc Long Tuyết Lan thật sự xinh đẹp như vậy sao? Trong suốt như băng? Vừa ngửi mùi vị thơm ngát dị thường?” “Tiểu nha đầu,” người lại gõ một chút, nói: “Con hỏi nhiều như vậy để làm gì, chờ thời điểm con trưởng thành mang thai hải tử ta sẽ đưa con một ít, không phải con sẽ hiểu được? Đợi cho con lớn lên rồi nói đi, đúng rồi, ta bảo con đọc về Âm Lân con đọc xong chưa?” “Thúc thúc keo kiệt! Con chỉ nhìn trúng nó có công hiệu dưỡng nhan thôi, thật đúng là cho rằng con sẽ để ý nó bởi vì công

hiệu an thai sao! Âm Lân a, con hôm trước liền đem nó bôi sau lưng, chỉ thương thôi, còn có kỳ độc gì sao? Thúc thúc?” “Thật sự? Vậy đi, hiện tại ta tìm người cho con làm thí nghiệm về Xích Huyết Lưu Sa cùng Âm Lân đi.” Vân Tần vừa kích động, trong lòng cảm thấy mình tìm được tiểu hải tử có thiên phú về phương diện học độc như vậy, hoàn toàn đã quên Long Y Hoàng chỉ mới mười tuổi, không nên nhìn hình ảnh máu chảy, liền lôi kéo nàng ra ngoài. Ít nhiều nhờ hắn, dưới sự bồi dưỡng đó, hiện tại Long Y Hoàng bất luận phải nhìn... bộ dáng nửa vật nửa người cũng sẽ không cảm thấy khủng bố hay sợ hãi, phòng ngự trong lòng dường như đã dày hơn. Nhưng... Ngày nào đó, kết cục của Vân Tần thúc thúc... Khụ khụ, không nói cũng thể, tóm lại đều bị mẫu thân chinh vô cùng thâm. Suy nghĩ chấm dứt, Long Y Hoàng đắp khăn lên, trong lòng rối rắm phức tạp không rõ, đem hộp đặt sang một bên, lại phát hiện dưới chân có một tờ giấy. Trên tờ giấy là nét chữ thanh tú cứng cáp, rồng bay phượng múa nhìn rất quen mắt. Trên tờ giấy viết: Một ngày ba lần, nhớ dùng đúng hạn, hảo hảo chăm sóc mình, đừng vì chuyện gì mà vất vả. Không có kí tên, nhưng Long Y Hoàng chỉ cần liếc mắt liền nhận ra bút tích đó là của ai. Bất quá, thước bó như vậy, dặn nàng một ngày ba lần? Bình thường nữ nhân mang thai chỉ cần một ngày một lần là đủ rồi, ba lần... Sẽ không sợ nặng bị thuốc này làm cho no chết sao? Dược liệu trân quý khó tìm như vậy, ở chỗ Vân Tần thúc thúc cũng chỉ có một ít, hơn nữa nghe nói thời điểm lúc mẫu thân hoài thai mình và Nhị ca đều đáng toàn bộ lên rồi, sau đó lại thiên tân vạn khổ gộp nhặt một ít, chỉ là số lượng còn ít hơn so với ban đầu... Hẳn vậy mà lại có nhiều như vậy? Hơn nữa còn hảo phóng, không keo kiệt chút nào đưa cho mình một hộp lớn? Long Y Hoàng bất chợt cười, đem tờ giấy gấp lại thập phần quý trọng, đặt ở trong hộp. Ban ngày cảm khăn lạnh đắp lên mắt, sưng đỏ mới biến mất, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhìn dung mạo mình trong gương đồng cuối cùng cũng khôi phục không ít, Long Y Hoàng cũng an tâm. Thay đổi y phục, Long Y Hoàng chuẩn bị đi tìm Phụng Ly Uyên tâm sự, khi đi ngang qua ngự hoa viên trong đình có người, đột nhiên dừng cước bộ. Đầu hơi nghiêng một bên, nàng lập tức thấy rõ ràng trong đình cách đó không xa ở trung tâm ngồi đối diện là hai người... Ánh mắt của nàng không nhìn lầm? Dĩ nhiên là Nhan phi cùng... Oanh Nhi? Tuy rằng... Thật sự rất không thừa nhận loại cảm giác này, nhưng Long Y Hoàng vẫn cảm thấy từng trận gió lạnh từ phía sau thổi qua — nhiều hình ảnh quý giá a! Hải hòa đến không bình thường! Trí nhớ Long Y Hoàng cho dù không tốt, cũng vẫn nhớ rõ đoạn thời gian gần Nhan phi với Oanh Nhi khi ở chung ở Đông cung, khi đó, Nhan phi chia mũi công kích với mình, tất nhiên ngay cả Oanh Nhi cũng không có buông tha, Oanh Nhi đối với nàng ta là có khổ không thể nói, tự nhiên nén giận, nhưng hiện tại... Thân phận Oanh Nhi phi thăng, lại cùng nàng ta ngồi đối diện mà nói chuyện? Không khỏi rất kỳ quái! Đương nhiên, không bài trừ hai người đang giương thương múa kiếm, dùng lời nói để làm trọng thương đối phương, không cần tốn nhiều sức mà lấy được hiệu quả toàn thắng. Lại là một trận gió lạnh thổi qua, Long Y Hoàng rung mình, quyết định mình vẫn không nên giao du với kẻ xấu thì tốt, hơn nữa Oanh Nhi hiện có ở bên Phụng Ly Uyên hay không, mình tìm hắn không phải cũng dễ dàng hơn? Tối gần tâm cùng Phụng Ly Uyên, Long Y Hoàng còn chưa nhìn thấy người, trước tiên nghe được một luồng âm thanh của tiếng tiêu cao vút bay tới, mang theo những nhẹ nhàng cùng vui mừng dào dạt không che dấu được, bay chung quanh ở bốn phía cung điện. Long Y Hoàng lại đi lên vài bước, ở trước cung điện dừng lại, chợt nhận thấy tiếng tiêu từ đỉnh đầu truyền đến, lập tức ngửa đầu. Trên lầu gác cung điện, là lan can màu đỏ thắm cùng cây cột màu vàng, mái ngói lưu ly cao ngất... Mà Phụng Ly Uyên, cứ thích ngồi ở trên lan can như vậy, quay ngược về phía Long Y Hoàng, tựa vào cây cột, hai chân thon dài tùy ý dặt trên lan can, vạt áo dài rũ xuống, mang theo mẫn nguyện thích ý cùng tao nhã. Ngón tay hắn thon dài trắng nõn nhẹ nhàng gõ trúc tiêu xanh biếc, khép hờ hai mắt, mi cong dài vô cùng nhân nhã, phía cuối trúc tiêu tua màu bạc theo gió nhẹ nhàng đong đưa, xương ngón tay rõ ràng linh hoạt tự nhiên. Đột nhiên cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn chăm chú, hắn hơi hơi ngẩng đầu, nghiêng người qua, cúi đầu, thông thả mờ mắt phượng, cùng tầm mắt Long Y Hoàng gặp nhau, nước trong trong trông mắt nhộn nhạo vô ngàn ý cười, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, sợi tóc đen bay lên. Long Y Hoàng hơi kinh ngạc, hai người cứ đối diện như thế, giống như xuyên qua ngàn sơn vạn thủy, hiểu rõ mây khói hồng trần, trộn lẫn quyền luyện chân thành, chỉ có lẫn nhau. Phụng Ly Uyên đột nhiên phi thân qua, trực tiếp lướt qua lan can nhảy xuống, tua trên trúc tiêu lay động, Phụng Ly Uyên nhẹ nhàng rơi xuống đất đặt tiêu ở sau người, từng bước một nhẹ nhàng như hoa sen đi đến hướng Long Y Hoàng: “Thái tử phi hôm nay tại sao lại có hứng thú quang lâm đến hàn xá?” Long Y Hoàng như điện giật bừng tỉnh, thuận miệng nói: “Hồi nhâm chán cùng phiến muộn, tùy tiện đi một chút... Trong lúc vô tình bước đến nơi đây, xem ra làm phiền hứng thú của Duệ Vương gia, vậy thì cáo từ.” Trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo, Long Y Hoàng dự định rời khỏi. “Làm gì gấp như thế? Nếu đến đây, thì vào ngồi nghỉ ngơi một chút cũng tốt.” Phụng Ly Uyên bước nhanh hơn, nắm được cổ tay nàng, xoay người kéo nàng hướng về cung điện mình: “Bốn vương cũng đang nhàn rồi không có việc làm, vừa lúc bồi Thái tử phi nói chuyện phiếm tiêu khiển.” Phụng Ly Uyên đi rất nhanh, phía sau cung nữ và lão ma ma chạy chậm đuổi không kịp tốc độ của hắn, hắn lôi kéo Long Y Hoàng tiến vào phòng khách, bật người biến mất không thấy, cung nữ phía sau đuổi tới chỉ có thể trừng mắt nhìn đại sảnh trống rỗng, hai mặt nhìn nhau, không hiểu gì. Nháy mắt đã bị Phụng Ly Uyên đưa vào phòng ngủ Long Y Hoàng rốt cục cũng có thể dừng lại cước bộ bị động của mình, nàng bỏ tay Phụng Ly Uyên ra, nhú mi nói: “Người làm thế này là có ý gì?” “Chỉ có hai người chúng ta không phải rất tốt sao?” Phụng Ly Uyên nói xong, bước nhanh đóng cửa, nhân tiện khóa trái: “Ta cũng không tin người không lòng dạ nào có thể đi đến chỗ của ta, sợ là hoa rơi vô tình, nước chảy hữu tình mà thôi!” Đối mặt Phụng Ly Uyên nói đúng tim đen của mình, Long Y Hoàng hơi quần bách, đi qua kéo mở khóa cửa: “Người suy nghĩ nhiều, ta phải đi.” Cổ tay lại bị người ta giữ lại, Long Y Hoàng thấy hoa mắt, cảm giác cả người mình bị một lực mạnh mẽ kéo lại, sau khi ổn định tầm mắt, đối diện chính là Phụng Ly Uyên mặt tràn đầy vẻ tươi cười trên tức, trong lòng đột nhiên bồi rồi hơn, bất ngờ dự cảm càng lan rộng đến toàn thân. “Ta không tin, ta không tin,” Phụng Ly Uyên cười, cúi đầu chậm rãi tới gần mặt Long Y Hoàng rõ ràng đang kinh ngạc, nháy mắt mấy cái, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng: “Thái tử phi, một người luôn làm việc nếu không phải nắm chắc mười phần thắng thì rằng tìm cách khác, làm sao có thể hồ đồ đến nơi đây chứ? Thái tử phi nương nung, vừa gạt người khác đi nên không đúng, khi lừa gạt mình, lại sai càng thêm sai nha...” “Đúng, ta tìm người quả thật là có việc,” Long Y Hoàng bị hắn đè vào cửa, không thể động đậy, nhưng sau khi ổn định tâm trí, lập tức bắt đầu tranh luận: “Người vào phòng ta lúc nào?” “Cái gì? Khuê phòng của người sao... Đó chính là cấm địa mà, ngay cả bốn vương có gan lớn, làm sao lại dám tự tiện xông vào?” Phụng Ly Uyên thần nhiên nói, nhìn bộ dáng hần thân nhiên, nếu không phải hai tay đều bị hắn kiềm hãm, Long Y Hoàng thật muốn ở trên mặt hắn cho vài bàn tay. “Thế nào lại không phải người! Hộp Ngọc Long Tuyết Lan đó, nhất định là người đặt, còn có tờ giấy nhỏ kia! Người đừng tưởng rằng ta nhận không được bút tích của người!” Long Y Hoàng then quá thành giận, quát: “À, đó chính là ta đưa, thì sao?” Phụng Ly Uyên thoải mái cười, trong mắt đầy sao vỡ ra thành mảnh nhỏ, sáng sáng lưu động, ý cười nồng đậm giống như đang nhìn Long Y Hoàng nên làm gì để che dấu sự thật đến cùng. “Người tiến vào phòng ta khi nào! Đồ vô si!” Long Y Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xé hắn thành mảnh nhỏ. “Ừ, đại khái là nửa đêm, nhìn người ngủ dựa vào bàn, ta nhất thời hảo tâm, đem người ôm đến giường rồi... Đương nhiên, quá trình bên trong đó, nếu ta chạm tới cái gì không nên chạm vào, tuyệt đối là vô tâm không cố ý.” Phụng Ly Uyên vẻ mặt vô tội. “Người, người lại vô vị như thế!” Long Y Hoàng càng thêm quần bách, đột nhiên có dự cảm Phụng Ly Uyên đã biết cái gì, lo lắng dần dần không thể không nói lên: “Buông! Ta phải đi về! Lăn sau nếu người lại làm ra loại chuyện này, ta nhất định lập tức sẽ bắt thấy người!” Chân mày Phụng Ly Uyên giương cao lên, tăng lực chế trụ cổ tay nàng mạnh hơn, thân thể lại tiến lên một chút, trực tiếp đặt trên người Long Y Hoàng, hắn trên chọc nói: “Sao, tối hôm qua ở trong mộng khóc thê thảm như vậy, còn lôi kéo tay áo của ta kêu cha gọi mẹ, hiện tại không có chuyện gì? Long Y Hoàng, có đôi khi ta thực muốn nhìn đầu óc người một chút xem trong đó chứa cái gì.” Nháy mắt Long Y Hoàng sắc mặt trắng bệch, ngừng giây dục: “Cái gì!” “Ừ, vốn dĩ ta muốn đặt nàng trên giường thì rồi đi, chính là nàng sống chết lôi kéo quần áo của ta không buông, còn cọ cọ toàn bộ nước mắt, nàng vẫn khóc vẫn khóc, khóc làm lòng ta rối loạn, chỉ là muốn đi cũng không được, nàng còn đem ta thành mẫu thân của nàng... Thế nào, lại nhớ nhà như vậy?” Câu nói cuối cùng của Phụng Ly Uyên lại mang theo chút chua xót. Long Y Hoàng nghiêng đầu, lớn tiếng nói: “Ta không muốn cùng người thảo luận chuyện này, về sau sẽ không bao giờ... nữa! Hy vọng chúng ta cứ như vậy mà đi! Không bao giờ... quấy nhiễu đối phương nữa! Buông, ta muốn đi!” “Nhưng mà ta rất muốn cùng nàng thảo luận, làm sao bây giờ?” Phụng Ly Uyên chết sống không chịu buông tay, ở bên tai nàng nói thì thầm: “Hơn nữa, ta còn nghe được một tin tức hay, tin này thôi... Đối với ta mà nói rất quan trọng, muốn ta nói hay không?” “Cảm

miệng! Cái gì cũng không cho nói!” Long Y Hoàng tức giận nổi trận lôi đình, nhanh chóng che miệng Phụng Ly Uyên đang muốn nói, vật bèn nhón đâm vào tay hắn: “Buông!” Phụng Ly Uyên đối với cái đau đó không quan tâm, chỉ là trêu tức vừa rồi hoàn toàn biến mất: “Y Hoàng, đừng lộn xộn nữa, hiện tại thai khí của nàng bất ổn, chẳng may thương tổn đến thân thể làm sao đây? Vừa rồi... Chẳng qua chỉ đùa nàng một chút thôi, không cần để ý như thế!” Hắn lại cười nói: “Ngươi nói đùa cũng đáng đánh!” Long Y Hoàng dùng gậy dựa, thờ phỉ phỉ nói: “Bất quá, cũng có sự thật mà! Ủ, Y Hoàng... Nàng có biết ta tối hôm qua nghe được gì không? Thật là tin tức làm ta hưng phấn, nàng muốn nghe không?” “Không muốn!” Long Y Hoàng nổi giận đáp. Phụng Ly Uyên lắc lắc đầu, cũng không hề im miệng, ngược lại phóng đại thanh âm: “Nàng tối hôm qua ở trong mộng kêu tên của ta.” “Phụng Ly Uyên!” Long Y Hoàng càng nóng nảy. “Nhưng lại có cái khác, muốn ta nói tiếp hay không?” Hắn xấu xa cười, cố ý thử Long Y Hoàng. “Ngươi dám!” “Được được được, ta không dám ta, không dám, không nói, chúng ta đây đôi đũa tào, ” Phụng Ly Uyên tham lam ngửi mùi hương thơm ngát từ Long Y Hoàng tỏa ra: “Có đúng giờ uống Ngọc Long Tuyết Lan hay không? Ta chính là mất công sức rất lớn mới tìm được, nghe nói hiệu quả đối với phụ nữ có thai rất tốt, liền mang đến cho nàng.” “Ngươi... Đôi đũa bé này quan tâm như thế, vì sao?” Long Y Hoàng cầm lấy tay hắn, đầu ngón tay phiếm lạnh. “Nói thật, ta rất chán ghét đũa bé này, ” Phụng Ly Uyên nhún nhún mày, nghĩ nghĩ, lại nói: “Bởi vì là của Phụng Trữ Lan, không phải của ta... Chỉ là, chỉ cần ta biết nàng thực quý trọng đũa bé này là được, hơn nữa ta cũng biết, nó đối với nàng ý nghĩa khác biệt, nàng nhất định sẽ giữ lại nó, không hy vọng nó gặp chuyện không may.” Hắn đột nhiên cười thỏa mãn, tựa như mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới: “Mà ta, chỉ cần biết những điều đó là đủ rồi, ít nhất ta còn biết được trong lòng nàng có ta, những thứ khác cũng không sao.” “Ly Uyên...” Long Y Hoàng rung giọng nói, lại nắm chặt tay hắn. “Y Hoàng, cái gì cũng không cần nói, như vậy là tốt rồi, ” hắn nhẹ nhàng hôn mi tâm Long Y Hoàng: “Không ai sẽ không cần nàng, ta vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay nàng ra.” “Ta...” “Cho nên mới nói, nàng không cần sợ hãi, cho dù có một ngày nàng thật sự mất đi tất cả, nàng vẫn còn có ta không phải sao?” Phụng Ly Uyên vừa cười nói: “Cho dù thiên địa đều ruồng bỏ nàng, nhưng mà ta sẽ không, ta vĩnh viễn cũng sẽ không, nàng hoàn toàn có thể không cần lo lắng để phòng như thế.” “Ừm... Cảm ơn...” Giọng Long Y Hoàng run rẩy, như nghẹn ngào. “Có câu này, có lẽ trước kia ta đã muốn nói ra, nhưng hiện tại ta cũng muốn nói, hy vọng nàng sẽ không phiền.” “Ừm... Sẽ không...” Long Y Hoàng chậm chậm ôm lưng hắn, an tâm không hề rời. “Y Hoàng, ” “Ừ?” “Ta yêu nàng.” “Ừ...” Long Y Hoàng cũng âm thầm cười, dùng giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn trả lời: “Ta cũng vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Khó khăn chia lìa

“Ngươi vừa nói gì? Ta chưa nghe rõ. » Phụng Ly Uyên giả vờ mơ màng, lại gần nàng hơn. Long Y Hoàng quay đầu đi, trên môi không giấu nổi vui vẻ: « Ta chưa nói gì, cái gì ta cũng chưa nói. » Phụng Ly Uyên trấn tĩnh lại, nghiêm túc nói: « Ta nghe được. » . “Vậy ngươi còn hỏi ta?” Long y hoàng quay đầu đi tránh ánh mắt hắn, nhưng nàng chỉ cảm thấy có lực đạo kéo cả người nàng về phía hắn, môi bị ngọn lửa nóng đỏ mà ôn nhuận của hắn kia chiếm giữ, nàng trong nhất thời có chút phản ứng, đến lúc hoàn hồn, bỗng nhiên phát hiện đã bị Phụng Ly Uyên chiếm tiện nghi! Đôi môi của hắn từ từ lui ra một chút, nhưng khoảng cách của hai người lúc này thật khiến cho người khác không khỏi có ý nghĩ kì quái, Phụng Ly Uyên cười nói: « Chúng ta quá thật đã lâu rồi. » « Ta cảm giác như chỉ chớp mắt thôi vậy, thật sự đã rất lâu rồi sao? » Long Y Hoàng cất thanh âm nhẹ nhàng hỏi ngược lại. thật giống như chú sơn dương nhỏ vô tội mà mê hoặc. “Sống một ngày bằng một năm.” Phụng ly uyên nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Long y hoàng, thủ chương nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ đằng sau, chiếc cằm vui trong mớ tóc đen mềm mại của nàng. « Nghỉ lại thì, hơn nửa tháng trước ngươi còn muốn giết ta. » Long Y Hoàng oán hận nói, trái lại thở thè trong ngực hắn, giống như sao khi chẩn kinh tìm được tiểu miêu dựa vào, nhiệt độ cơ thể của Phụng Ly Uyên khiến nàng an tâm. « Ta có lỗi... Bởi vì lúc đó... ta bị nàng và Phụng Trữ Lan chọc giận, cho nên mới làm vậy... chuyện này khiến ta áy náy không thôi. » Phụng Ly Uyên xin lỗi. « Ha ha, ta và hắn vĩnh viễn là oán hận, vô luận bên ngoài có tốt đến đâu... những sự việc đã qua kia thì khó có thể nhất thời quên đi được, ta và hắn... chỉ nhờ bằng hữu mãi có ngăn cách. » Long Y Hoàng cười khổ nói: « Lúc đó, bất quá là quan hệ ta và hắn có chút tiến triển, nhưng hiện tại... mọi thứ cũng đã chết... cả con người và tâm hồn hắn. » « Đã chết? » Phụng Ly Uyên kỳ quái nói: « Tại sao lại thế? Khi đó không phải rất tốt sao? » « Ân, sau đó không lâu người hắn yếu nhất chết. » Long Y Hoàng dùng một chút, cuối cùng cũng nói chuyện kia ra: « Khuyên Nhan đã chết... Lúc ta trở về, Phụng Trữ Lan đã mất tích mấy ngày chỉ sợ hắn đã xảy ra chuyện gì. » “Nhưng sao sau khi trở về thái độ của hắn đối với nàng lại biến chuyển như vậy... chính là ta cũng không biết được tâm tư của hắn... ngược lại còn tìm tới Nhan Phi nhiều hơn, tuyệt đối không suy sụp như người đã chết. » Phụng Ly Uyên đột nhiên ôm lấy cả người Long Y Hoàng, Long Y Hoàng theo bản năng cũng ôm lấy cổ hắn, Phụng Ly Uyên mang nàng tới bên giường, tiện tay vòng qua làm gối đầu cho nàng: « Nằm nghỉ một lát đi, ta biết nàng đã mệt lắm rồi. » « Không được » Long Y Hoàng đoạn chính ngồi trên giường, nhìn mười ngón tay trái mình vẫn nắm chặt lấy Phụng Ly Uyên, mới vừa rồi nói ra lời nói từ sâu thẳm trái tim mình, phảng phất như đã trút được gánh nặng dễ dàng, nhưng là vẫn không tiêu tan được làn sương mù âm u kia: « Ly Uyên, ngươi và Oanh nhi... rút cuộc bắt đầu từ khi nào? » “Chính là lúc nàng trở về, vô duyên vô cớ mất tích mấy ngày, không rõ sống chết thế nào, ta làm sao có thể ngồi yên chờ đợi? Sau đó ta lại gặp Xích Nhiễm... thật lâu không biết tin tức về mình vô lâm, sau khi ta gặp được các nàng mới biết được mình vô lâm đã đề cử mình chủ mới, ta bảo các nàng thăm dò tin tức của nàng, nhưng Từ Tuyền rất tức giận, lập tức chạy đi, Xích Nhiễm hình như muốn nói cái gì lại thôi... Sau đó, trong lúc ta không biết làm thế nào từ trong cung nghe được tin tức nàng đã trở về, nhưng lại bị hôn mê... Ta nhanh chóng trở về, lúc nghe tin tức nàng có thai từ ngự y... » Phụng Ly Uyên không nói hết, như có gì nghẹn lại tại yết hầu, không muốn nhắc tới nhưng lại không thể không nói tiếp: « Vào tối hôm đó... ta có uống chút rượu... không biết đó là Oanh Nhi... ta cùng nàng... sau đó ta lại không thể không có trách nhiệm... bây giờ thì mọi chuyện thành thế này. » Phụng Ly Uyên tự ý cắt đi một số đoạn, ngôn ngữ ngắt quãng nhưng không làm khó được Long Y Hoàng, nàng rất nhanh đã hiểu ra mọi chuyện. “Sau đó, ngươi liền cho Oanh nhi một thân phận?” Nàng yếu ớt nói. “Ân... Bất quá, đương nhiên, nếu như nàng không thích, ta có thể đuổi nàng ta, không có bất cứ quan hệ nào nữa. » Phụng Ly Uyên thấy ngữ khí Long Y Hoàng, vội vàng biện minh cho mình. « Không sao dù gì nàng cũng yêu ngươi, ngươi cùng nàng cũng đã có chuyện... cứ để mọi chuyện tiếp tục như thế đi... hy vọng ngươi có thể... đối xử tốt với nàng ấy. » Long Y Hoàng lắc đầu thờ dài nói đầy bất đắc dĩ. « Y Hoàng... » Phụng Ly Uyên ngồi xuống cạnh nàng. « Còn việc cầu hôn kia... ngươi định xử lý thế nào? » Long Y Hoàng liếc qua, hy vọng có thể biết được chút tin tức. “Ta đã nói với phụ hoàng suốt mấy ngày nay rồi, mong phụ hoàng hủy bỏ, bảo sứ giả trở về. » Phụng Ly Uyên giống như đứa trẻ đã làm sai chuyện gì, mang nhất ngữ nhất thập toàn bộ chuyện trong lòng nói ra (đó sợ người yêu :D) « Cái này không nên, cưới một người phù hợp như vậy... đối với ngươi có lợi vô hại... cứ như vậy đi... hy vọng sau này người đó có thể giúp đỡ ngươi... vô luận là ở đâu. » Long Y Hoàng nói. « Ta không muốn nàng cầu hôn cũng chỉ là nhất thời bị lừa giận thiếu đầu óc, hơn nữa tin tức bây giờ cũng chưa lan rộng ra, đôi ý vẫn còn kíp. » Phụng Ly Uyên dần trở nên luống cuống. « Ly Uyên bây giờ ta và ngươi đều đã có gia đình, ta cùng Phụng Trữ Lan lại không hợp... là vợ chồng

trên danh nghĩa thôi... hơn nữa ta hiện tại lại có... chúng ta cũng cùng hoàn cảnh. còn có nhiều thời gian ở bên nhau. quang minh chính đại hơn, cần bản là không có khả năng hơn nữa lúc hải tử này được sinh ra... ta càng không thể rời đi... tình cảnh chúng ta lúc này thật không tự nhiên. có lẽ tránh mặt nhau là lựa chọn tốt nhất. » Long Y Hoàng cúi đầu, bộ trăm cài tóc khẽ lung lay, ánh mắt Phụng Ly Uyên dần trở nên khô khốc. « Vậy nàng... vừa rồi không nên nói với ta những lời này. » Phụng Ly Uyên cười đến đau khổ, nắm chặt tay khiến Long Y Hoàng không có cơ hội rút ra. « Ta không thể lừa gạt bản thân mình được nữa, trước kia ta đối Quân linh cũng là cảm giác này... hiện tại cũng là... tựa hồ hít thở không thông... Ly Uyên ta hy vọng người hạnh phúc... bởi vì ta cũng yêu người... cho nên ta cũng hy vọng người hạnh phúc... đừng vì ta mà phá hủy tất cả... ta cũng không muốn người phải mang tội danh loạn luân... con đường tương lai của người còn rất dài... so với ta tất nhiên là rộng mở hơn... nếu có cơ hội... người hãy mang ta rời khỏi nơi này... đừng bao giờ trở lại nơi giống như cái nhà giam này nữa. » Long Y Hoàng cũng cảm nhận được tình yêu hân dành cho nàng trong lòng nàng cũng vậy, càng ngày càng thống khổ, thiếu chút nữa động thành những giọt nước mắt. « Không có nàng, Phụng Ly Uyên ta sao có thể hạnh phúc? Hơn nữa nàng cũng không cần nói, khi có thời cơ? Ta sẽ không rời đi, đợi đến lúc chín mùi, ta cùng nàng nhất định sẽ rời khỏi nơi này. » Phụng Ly Uyên kiên định nói. « Ta chỉ mong... nhưng Ly Uyên... cuối cùng ta vẫn cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy đâu... tâm cơ mầu hậu vô cùng hiểm độc... hơn nữa Phụng Trữ Lan kia nhất định sẽ động thủ với người mà phụ hoàng bộ dạng ở ngoài mặt đi rất cận bạc nhưng ta cho rằng tâm cơ của hắn nhất định còn thâm hiểm hơn mầu hậu... nhưng cuối cùng xảy ra chuyện gì... ta cũng không biết mình cần phải làm gì nữa. » « Nàng đừng nghĩ như vậy... ta nhất định sẽ có cách giải quyết... nàng chỉ cần bảo vệ bản thân thật tốt an tâm dưỡng thai, hơn nữa hãy đứng bên cạnh nhìn ta thôi đừng quan tâm đến chuyện người khác, chỉ cần toàn tâm toàn ý bảo vệ bản thân thôi là tốt rồi. » Phụng Ly Uyên ôn nhu căn dặn. « Ta không muốn... Ly Uyên dù tương lai có thế nào... nếu thật sự có thể đạt được hoàng vị từ tay Phụng Trữ Lan cùng sự nghiệp thống nhất đất nước, đến lúc đó... hãy đem ta và Phụng Trữ Lan xử tội không cần nương tay... người đừng hỏi tại sao cũng đừng vì câu nói kia của ta... nhân giả không được quân... đừng để bản thân lưu luyến điều gì... không có nhục điểm gì mới đáng trở thành người đứng đầu một nước. » « Có thể sao? » Phụng Ly Uyên cười to một tiếng: « Lúc đó ta nhất định sẽ cùng nàng dù là cùng trời cuối đất... kể cả cái chết cũng không thể chia lìa chúng ta... không có nàng... mặc kệ Phụng Ly Uyên ta có quyền khuynh thiên hạ thế nào... cũng là uổng phí. » « Người đừng xử lý mọi việc theo cảm tính. » Long Y Hoàng mặt ngày càng nhăn lại sâu hơn. « Đối với nàng, ta có thể làm mọi việc không có lý trí như vậy. » Phụng Ly Uyên cũng trả lời rất kiên quyết. « Ta thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt. » Long Y Hoàng bắt đầu đi cười khan một tiếng: « Ta bây giờ cũng đã hiểu được cảm giác của mầu thân với phụ thân, mầu thân cả đời tung hoành tình trường như vậy nắm giữ thiên hạ... duy chỉ có trước mặt phụ thân đôi khi giống như một đứa trẻ vậy đều khiến phụ thân không biết làm sao. » « Ta sẽ chờ nàng, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, tự nhiên sẽ nghĩ cách đưa nàng rời khỏi nơi này... cho dù là xa xứ... ta đều ở bên cạnh nàng... ai... tại sao lúc nào hai chúng ta nói chuyện đều nói đến những chuyện khiến mọi người không thoải mái vậy... ta hỏi nàng một việc nữa... trong lúc săn thú... khi ta bị độc phát... sau đó không biết đã ăn phải thuốc gì mà có thể lập tức giải độc... loại độc kỳ lạ này... trong cơ thể bỗng nhiên bị loại trừ không còn tung tích... ta đã hỏi thái y hẳn nói là do một vị tướng tể... ta không tin... nàng biết đó là gì không? » Phụng Ly Uyên nhanh chóng thay đổi đề tài, rất nghiêm túc hỏi. « Ta làm sao biết được đó là cái gì? có lẽ đó là linh đan cũng nên. » Long Y Hoàng thuận miệng đáp. « Nhưng cái này... rất ảm áp... mùi máu tanh còn có mùi thơm nữa... rất giống mùi vị của nàng. » « Ta từ nhỏ thường chế được... máu tự nhiên cũng có mùi vị của thảo dược, người chắc chắn là ăn được thuốc giải độc hay, vậy người thấy mùi thảo dược giống mùi của ta cũng không có gì lạ. » « Ai... Y hoàng, nàng bảo ta phải làm gì? Tại sao nàng luôn vì người khác làm mọi chuyện, rồi thà rằng quy công cho người khác cũng không muốn nói ra là mình? » Phụng Ly Uyên đau lòng ô ô... Thật là hối hận không Long Y Hoàng vào lòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng hỏi, là nàng đã cứu ta, nhưng sao sau đó ta lại có thể đối xử với nàng như vậy. Nhìn như vậy... thật khó coi... vì ta tự cho rằng mình hoàn toàn bị tổn thương... thật không đáng... » Phụng Ly Uyên thống khổ nói: « Vết thương này so với tâm lý của ta lúc này còn khổ sở hơn gấp trăm ngàn lần, đôi khi ta muốn đem nàng ở cạnh ta để có thể mãi mãi hành hạ nàng. » « Ha ha vết thương trên người của ta không ngừng bộc phát, thân thể cũng sớm tàn phai không chịu đựng nổi, nếu không làm như vậy thì phải làm sao? Nếu không cứu được người, người hối hận nhất chính là ta... Vậy mới là vết thương khó lành nhất, nếu một ngày nào đó người nhìn lại, hy vọng sẽ không bị khiển cho khiếp sợ mới phải. » Long Y Hoàng cười cười như không có gì xảy ra, sơ lược là khinh miêu đậm tã, không muốn tự nhận công về mình. Nàng cứu người chính là quan tâm đến kết quả, muốn Phụng Ly Uyên bảo toàn được tính mạng, mà lại không muốn hẳn phải mang ơn nàng mãi, cũng không muốn nhân cơ hội này chiếm được hảo cảm của hắn... tóm lại chỉ là nàng chỉ muốn cứu người mà thôi. » Sau này mà còn làm như vậy, khiến ta toàn tâm yêu thương nàng. Chẳng may ngày nào đó ta đau lòng mà chết, nhất định sẽ hóa thành quỷ tìm nàng lấy mạng. » Long Y Hoàng « ừ » một tiếng, gật đầu, trong mắt tràn đầy vui vẻ. « Ta đi tìm đồ ăn nha, nàng ở đây chờ ta một lát, sau đó chúng ta sẽ đi dạo ở hậu hoa viên một chút. » Phụng Ly Uyên cao hứng nói. « Nhưng là, còn hoàng hậu? » Long y hoàng có chút bất an. « Đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần chúng ta không đi qua chỗ đó, có ai dám nói? Hơn nữa, bây giờ hoàng hậu... người không muốn động tới nhất chính là nàng... chỉ mong nàng bình an vô sự... nên đành mắt mờ mắt nhắm... chỉ cần cẩn thận một chút... nàng chờ ta một lát nhé, ta sẽ quay lại ngay. » Phụng Ly Uyên vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra. Thừa lúc hắn rời đi, Long Y Hoàng bắt đầu quan sát khắp phòng, đánh giá từng đồ đạc tinh mỹ hoa lệ, đợi hắn trở về. Chính là ngay lúc nàng vừa chạm vào một cái đĩa chạm ngọc, Phụng Ly Uyên sợ nàng sẽ bốc hơi mất, thò hồn hên chạy về, mở cửa phòng, tiếng vang thật lớn khiến Long Y Hoàng giật mình. Hắn đích thật là sợ Long y hoàng đột nhiên rời đi, nhưng là hắn không biết, Long y hoàng vĩnh viễn đều đứng ở nơi đó chờ hắn. Rất nhiều năm sau, trong lúc hắn cho là Long y hoàng sẽ bỏ mình đi thật xa, khiến hắn không bao giờ tìm thấy được nữa, bỗng nhiên quay đầu lại, mới phát hiện nàng vẫn đứng ở nơi đó chờ hắn. Là hắn... đã quên đi quá nhiều. Phụng Ly Uyên thấy nàng vẫn nguyên vẹn ở trong phòng xem xét mọi thứ, trong lòng mới an tâm, hẳn như là nói: « Minh cùng đi đi, để nàng không còn cơ hội rời xa ta, thật sự là muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của ta mà. » « Còn nói ta nghĩ nhiều, so với chàng còn nhiều hơn. » Long Y Hoàng nhắc vẩy lên, đi tới cửa: « Vậy chúng ta cùng đi thôi. » « Ừ. » Hắn tự nhiên mà vươn tay ra, nắm lấy bàn tay ngọc của Long Y Hoàng, cảm giác người thật, hẳn mới bình tâm. Hai người cơ hồ là cùng sánh vai nhau, thong thả đi dạo ngự hoa viên, dọc theo đường đi là những đóa hồng phong (chắc là hoa hồng ^^) đỏ như lửa xinh đẹp, quả là cảnh đẹp, ngẫu nhiên lại có những khóm trúc xanh biếc, cùng những khóm phong điệp hồng thắm xinh đẹp, quang cảnh tựa tiên minh đối lập. « Trước kia chưa từng có nghe qua người thổi tiêu, nguyên lai là thâm tàng bất lộ. » Long y hoàng bước qua phong điệp, hòa cùng những đóa hoa kia trông nàng lại càng tao nhã mỹ lệ. « Tâm tình tốt, trước kia ta cũng rất lười chơi mấy thứ này. » Phụng Ly Uyên từ từ bỏ tay nàng ra, kéo dài khoảng cách ra xa nàng, để tránh cho người khác bàn tán, gắt gao đi theo sau Long Y Hoàng một khoảng cách ổn định, bất ngờ một cánh tay áo trắng đã ở phía sau những đóa hồng phong kia. Chỉ cần nghe thấy thôi, cũng đã phá hư tâm tình đang tốt của hắn. « Đến lúc nào có thể đọc tấu cho ta nghe không? » Long Y Hoàng quay đầu mỉm cười, tay chạm nhẹ vào những cánh hoa, tuyệt mỹ khiến người bên cạnh trí mạng, trái tim ai đó suýt rớt ra. « Nếu như nàng thích, lúc nào cũng có thể chỉ là... nếu chỉ có một mình ta thôi... đơn điệu chắc chắn không hay, nếu như có cả thái tử phi nương nương nhạc đệm cùng ta, như vậy thật hay nha. » Phụng Ly Uyên hí mắt phụng nói. « Cái này hay là thôi đi, nhạc khí ta một chút cũng không biết, đàn tranh lại càng không... chỉ sợ là phá hư bản nhạc hay thôi. » Long Y Hoàng đưa tay đẩy dây trước mắt ra hai bên, phong tư yểu điệu, mỉm cười nói. « Không sao, ta có thể dạy nàng. » Phụng Ly Uyên vẫn theo phía sau nàng, không buông tha bất cứ cơ hội nào. « Nhìn lại thì, đây cũng là khoảng thời gian ta muốn toàn tâm toàn ý nghỉ ngơi tốt, vậy hôm nào đi. » Long Y Hoàng cười nói. Nàng lại tiến về phía trước một chút, nhìn chăm chú con đường trước mắt, bên tai lại vang lên một trận gió... tựa hồ có cái gì đó đang cất qua không khí hướng nàng phóng tới, nhưng lại bị cái gì đó chặn giữ chừng. Long Y Hoàng nhìn về phía thanh âm kia phát ra, tức cười... chính là người lâu rồi chưa gặp. Phụng Vũ Thiên, hai mắt hắn sưng đỏ, bảo kiếm trong tay hàn quang sắc bén, liền thẳng tắp dừng ngay trước mắt nàng, chỉ nửa phần nửa thôi có thể lập tức trí mạng nàng. Nhìn ra xa hơn, nguyên nhân trường kiếm dừng lại chính là... Phụng Ly Uyên đã nhanh chóng vươn ngón tay thon dài của mình chế trụ thân kiếm, khiến nó không thể làm hại Long Y Hoàng, cô tay khẽ động, thanh bảo kiếm lập tức bị gãy đôi, vút trên mặt đất lạnh lùng nói: « Phụng Vũ Thiên người đang làm gì đây! » Phụng Vũ Thiên không để ý đến Phụng Ly

uyên, nhanh chóng bắt lấy đoạn kiếm bị gãy kia, không suy nghĩ nhìn chăm chú Long Y Hoàng : “Hắn đã chết.” Hắn đã chết? Phụng ly uyên không rõ, có chút thất thần, Long Y Hoàng khẽ gật đầu, trong mắt thoáng qua vài tia bất đắc dĩ : “Phải...hắn đã chết.” Cúi nhìn Phụng Ly Uyên không biết người đang được nói đến kia là ai, nhưng Long Y Hoàng vừa nghe qua liền hiểu. “Chết như thế nào?” Phụng Vũ Thiên tựa hồ đã tràn đầy lửa giận, chỉ đợi bộc phát rồi lại giả vờ tỉnh táo hỏi. Phụng Ly Uyên cảm giác có chút không đúng, định hỏi Long Y Hoàng nhưng ngay sau đó bị nàng cự tuyệt. “Ta nói tự sát, người tin không?” Long Y Hoàng nói: “Chắc Phụng Trữ Lan đã nói gì đó với người, để người tin chắc không nghi ngờ?” “Hắn nói là người giết hắn.” Phụng vũ thiên hít sâu một hơi, nói. “Ta lặp lại một lần, hắn là tự sát, chỉ là... Ta không có ngăn được hắn mà thôi.” Long y hoàng thờ dài. “Tại sao hắn chết...” Phụng vũ thiên chán nản quỳ xuống tựa hồ là không cầm được nước mắt khóc : “Ta...ta còn chưa nói với hắn...còn chưa kịp xin hắn tha thứ...tại sao hắn có thể chết...ta không tin!” “Phụng Vũ Thiên...người không cần khổ sở vậy.” Long Y Hoàng nửa quỳ bên cạnh hắn, an ủi nói : “Lúc ta thấy hắn, hai chân hắn đã bị phế, hắn vì không muốn liên lụy Phụng Trữ Lan...Lựa chọn tự sát...bất quá đã dung chính giới chỉ của ta...sau đó để lại vài câu...” “Phụng Vũ Thiên từ từ nắm chặt hai tay, rồi đột nhiên bóp chặt bả vai Long Y Hoàng vội vàng nói : “Long Y Hoàng..hắn đã nói gì?” “Hắn nói, hy vọng có kiếp sau, nguyện ý làm nữ nhân...cùng chàng một đời tiêu dao.” Long Y Hoàng thấy Phụng Vũ Thiên như vậy, thật sự là không đành lòng nói thẳng ra, bất quá động tác vừa rồi của Phụng Vũ Thiên đột nhiên, hại nàng suy nghĩ. “Chàng...là ai? Người hãy nói đi.” Phụng Vũ Thiên khó khăn lay vai Long Y Hoàng, Phụng Ly Uyên cả kinh hét tay hắn ra. Long Y Hoàng kiềm chế lại động tác của Phụng Vũ Thiên, nắm lấy bàn tay mình suy nghĩ một chút nói: “Phải...là Phụng Trữ Lan.” “Cáp, ha ha ha!” Phụng vũ thiên đột nhiên buông thõng hai tay, cười khổ nói : “Ta cũng biết...dù ta có làm gì, hắn cũng không nghe nhưng nếu là ca ca...lời ca ca nói hắn cái gì cũng nghe...đây là sự khác biệt! Trong lòng hắn vốn dĩ đã không có ta!” Phụng Vũ Thiên đột nhiên đứng lên chạy nhanh ra ngoài. Long Y Hoàng cũng nhanh chóng đứng lên, nhưng thân thể lại bất giác cảm thấy không ổn, nằng đi vài bước: “Phụng Vũ Thiên tên tiểu tử này, đừng có làm điều gì ngốc nghếch.” “Đừng quan tâm đến hắn...Y Hoàng sắc mặt nàng sao lại trắng như vậy! Làm sao vậy?” Phụng Ly Uyên vọt đến trước mặt nàng, ôm lấy nàng. “Không sao...chỉ hơi mệt thôi...Ly Uyên...chàng...chàng đi...” Mới vừa rồi là không khỏe dần dần trở thành đau đớn, từng đợt nhỏ truyền đến, Long Y Hoàng cảm thấy hô hấp khó khăn. Hào... Cảm giác quen thuộc. Nhớ kỹ lúc mất đi sinh mệnh trong bụng lần trước cũng như vậy... Tựa hồ cũng là như vậy này... Cục cùm... Không thể có việc a... Long y hoàng nhanh chóng ngắt đi. Phụng Ly Uyên đề mạch nàng, thai khí vô cùng hỗn loạn, xem ra là bị kinh ngạc. “Y hoàng, nàng cố gắng chịu đựng, ta đi tìm thái y ! » Phụng Ly Uyên lo lắng ôm lấy nàng, vừa vận chân khí bảo trợ thai nhi, mặt khác ôm nàng chạy thẳng về cung điện gần nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Bốn bề thọ địch

Phụng Ly Uyên ôm Long Y Hoàng quay về hướng tấm cung mình, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, sau đó lập tức phân phó cung nữ nhanh chóng đi tìm thái y lại đây, còn mình lại ôm nàng thật chặt, cảm lấy cổ tay nàng, không ngừng vận công liên tục truyền chân khí cho nàng để bảo vệ thai nhi đang có nguy cơ gặp nguy hiểm. Tin Long Y Hoàng té xỉu rất nhanh đã truyền khắp trong cung, đồng thời thái y vội vàng đuổi tới, hoàng hậu, hoàng đế, Oanh Nhi cùng Nhan phi không cam lòng muốn đến rồi cả Phụng Trữ Lan người có liên can lại bị hoàng hậu tha tội, chỉ một thoáng cũng đã đuổi tới tấm cung Phụng Ly Uyên.

Tiến vào phòng, mọi người tức khắc bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ – Phụng Ly Uyên đang ôm Long Y Hoàng đầy ái muội, mỗi người đều mang tâm tư phức tạp nổi lên trong đôi mắt, nhưng cũng không cách nào che giấu sự thật.

Nếu nói vì Long Y Hoàng té xỉu, có thể lý giải được dưới tình thế cấp bách Phụng Ly Uyên trước ôm nàng về tấm cung mình vì phát hiện gần đó, nàng cần chân khí để bảo trợ thai nhi Phụng Ly Uyên vận khí truyền cho nàng cũng có thể lý giải, nhưng... Giờ phút này, biểu hiện bên ngoài Phụng Ly Uyên rất lo lắng cùng đau lòng, còn cả tư thế ôm thật chặt cả người nàng mất nặng nề ảm đạm, thật sự không hề khó để nhìn ra hai người này có quan hệ... thật là làm người khác không thể không loạn tưởng.

Phụng Ly Uyên vừa nhìn thấy thái y bên cạnh lưỡng lự không dám đi vào, thái y có phải không muốn bước đến, phiền toái trong lòng đột nhiên bùng nổ, quát: “Không thấy Thái tử phi có xảy ra chuyện sao! Nhanh lên lại đây!”

Thái y vội vàng đi qua, chạm vào cổ tay Long Y Hoàng, dò xét rõ ràng mạch tượng rồi cung kính nói: “Duệ vương, tình hình thai nhi trước mắt đã không có gì bất ổn, có thể không cần ngại tiếp tục hao tổn chân khí nữa, chuyện còn lại có thể giao cho thần, nhất định đảm bảo Thái tử phi cùng hoàng tôn không xảy ra chuyện.”

“Nhớ rõ, lời mình đảm bảo!” Phụng Ly Uyên đều khần trương hơn so với bất cứ kẻ nào, sau một hồi mới buông tay, đem cả người Long Y Hoàng đặt nhẹ nhàng trên giường, lạnh lùng nói: “Nếu bất cứ ai dẫm xảy ra sai lầm, ta lập tức lấy đầu của kẻ đó!”

“Vâng... Nhưng mà, xin Hoàng Thượng, hoàng hậu, Thái tử cùng Vương gia trước tiên nên đi ra ngoài, thần phải giúp Thái tử phi ổn mạch giữ thai.” Thái y nói tiếp.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đi, không nên quấy rầy thái y trị liệu cho Y Hoàng.” Hoàng đế nói, hoàng hậu vội vàng nhìn Phụng Ly Uyên, gật gật đầu phụ họa, hai vị chúa thượng đều ra lệnh như vậy, còn có ai dám lưu lại? Trừ thái y và vài người hầu ra những người khác không có quan hệ dần dần lui ra.

Phụng Trữ Lan là người cuối cùng rời khỏi, trước khi đi hắn nhìn thoáng qua Long Y Hoàng đang nằm trên giường, lại liếc mắt nhìn một người còng giống tượng phu của Long Y Hoàng hơn so với hắn – Phụng Ly Uyên, đôi mắt vốn dĩ bình tĩnh không gợn sóng thoáng chốc cuộn cuộn, tâm tình của hắn hỗn loạn, sâu không đáy, không thể phân biệt.

Phượng Trữ Lan một bước vừa ra khỏi phòng, cửa phòng lập tức bị đóng lại, sau đó chỉ vì thái y cần lấy một ít đồ dùng nên mới cho người đi ra ngoài vài lần, tiếp theo lại không thấy cửa mở ra nữa.

Hoàng đế đột nhiên lôi kéo Phượng Ly Uyên đến một bên nói chuyện, hoàng hậu âm thầm đứng lặng tại chỗ trầm tư, còn Oanh Nhi sắc mặt có chút khó coi, Nhan phi vỗ vỗ bả vai của nàng, cũng gọi nàng đến bên cạnh, không biết nói cái gì đó, Phượng Trữ Lan nhìn thần thái khác nhau của mọi người tâm tư phức tạp, chính mình cũng bắt đầu suy tư, mắt phượng nửa nhắm, trong mắt mờ lung không rõ cũng như tâm tư của hắn, làm người khác không thể không suy xét.

“Nhìn thấy người và Thái tử phi ở chung hòa hợp, cảm tình phát triển, đương nhiên trầm cảm thấy vui mừng... Bất quá, phải chăng có hơi thái quá chút, thật sự khó tránh khỏi làm người khác suy nghĩ miên man, Ly Uyên, nếu người cảm thấy bên cạnh mình nữ nhân không đủ, trước khi công chúa Đại Khả được gả đến đây người cũng nên có vài tiểu thiếp, hành động hôm nay, khó có thể ngăn cản miệng lưỡi của người khác, sau này sợ là trong sạch của người và Thái tử phi đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, về sau các người không cần phải gán gù như vậy!” Hoàng đế mang theo tức giận, thiếu chút nữa sẽ mắng Phượng Ly Uyên: “Hơn nữa, chỗ của Thái tử phi còn có Thái tử, người chỉ là người ngoài, không nên biểu hiện vội vàng lo lắng như vậy, còn nữa, hiện tại Thái tử phi đang mang thai, nếu người không biết chuyện, còn tưởng rằng các người có quan hệ bất chính!”

“Phụ hoàng, nhi thần muốn nói một chuyện với ngài, về việc cầu hôn thỉnh phụ hoàng hủy bỏ, nhi thần quyết không cưới gả!” Phượng Ly Uyên không nhìn hoàng đế tức giận trả lời, kiên định nói.

“Câm miệng! Hiện tại đã xảy ra chuyện này, người nên nhanh chóng cử hành đại hôn mới là tốt, hủy bỏ cái gì? Dù sao không cho phép!” Hoàng đế càng sinh khí.

“Nhưng, phụ hoàng...” Phượng Ly Uyên muốn phản bác, mà hoàng đế cũng không quan tâm.

“Không chuẩn chính là không chuẩn! Chờ đến đại hôn đi, việc hôm nay tuyệt đối không thể lại phát sinh nữa!”

Dù sao cũng nói, kỳ thật hai người này ở ngay góc cung điện nói chuyện, lão hoàng đế về mặt nổi giận đùng đùng, xem ra thật sự là vì lo lắng cho Phượng Ly Uyên thôi, cũng chỉ vì yêu thương mà thôi, chỉ sợ hắn bị người khác nói ra nói vào rồi bôi nhọ danh dự hắn mà thôi.

Phượng Trữ Lan dựa vào tường ở vị trí cách hai người một góc, vô tư, vừa vặn nghe lời hai người nói rõ ràng từng câu chữ một, sau đó hắn lại xoay người, đi trở về cửa phòng, nơi cửa, mọi người vẫn đứng chờ đợi như cũ.

Hoàng hậu vẫn duy trì tư thế cũ, ngón tay âm ướt nhẹ nhàng lướt qua cằm, giống như đang trầm tư, đôi mắt đen đậm đầy suy tính.

Nhan phi và Oanh Nhi ở bên ngoài hoa viên nói chuyện, không biết Nhan phi nói những gì, sắc mặt Oanh Nhi càng xanh mét, nếu nhìn kỹ mắt sẽ thấy khói đặc toát ra từ đỉnh đầu, nhưng lại không thể phản bác, rõ ràng đang đuối lý.

Phượng Trữ Lan khước miệng hơi cong làm cho bất kể ai cũng không thể nhận ra được độ cong đó có ý nghĩa gì, dứt khoát nghiêng nghiêng người, dựa vào cây cột bên cạnh, cầm lấy ngọc bội bên thắt lưng thường thức, rõ ràng là đáng vẻ khăn trương vạn phần, rồi lại là bộ dáng cực lực ẩn nhẫn chờ đợi.

Lão ma ma bên người Hoàng hậu đi đến bên tai nàng, thấp giọng nói: “Đường như Duệ vương và Thái tử phi tình cảm không phải là nhỏ, có phải nên nhanh chóng chặt đứt hay không, để tránh rắc rối, phá hủy đại sự của nương nương.”

“Không cần, như vậy rất tốt.” Hoàng hậu phát tay với ma ma nói: “Cảm tình tốt như vậy đúng là chuyện tốt nha, người một nhà vốn nên quan tâm như thế không phải sao? Và lại... Cảm tình càng tốt, nếu như sau này lợi dụng, còn có thể tiết kiệm không ít sức lực, nói không chừng đây chính là huyết tử của hắn... tử huyết duy nhất, không nên bởi vì một chút chuyện nhỏ về danh tiết mà đem tử huyết này phá hủy, hủy đi kế hoạch của Bôn cung.”

“Đúng vậy, nương nương anh minh, là nô tỳ ngu dốt.” Ma ma cười một tiếng, thối lui sang một bên.

Phượng Trữ Lan ngẩng đầu nhìn trời, con người đột nhiên thâm thúy đến nỗi không cách nào làm cho người ta đọc được ý nghĩ bên trong đó.

Thái y cuối cùng cũng đi ra, như là cùng lúc, hoàng đế và Phượng Ly Uyên hai người họ sắc mặt đều khó coi giống nhau từ bên cạnh đi ra.

Hiện tại việc quan trọng nhất vẫn là tình hình của Long Y Hoàng.

Thái y đầu tiên là hành lễ, sau đó điềm tĩnh nói: “Thái tử phi nương nương chỉ là bị kinh hoàng, nên thai khí bất ổn, may mắn có Duệ vương kịp thời vận chân khí ổn định thai, hiện tại thai nhi và người mẹ đều đã bình an, Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương có thể an tâm.”

“Thái y, người đã lập công lớn, bẩm sẽ có thưởng cho người, vậy hiện giờ tình trạng của Thái tử phi ra sao?” Hoàng Thượng buông lỏng, tâm tình bị hồng cũng được bù đắp không ít, hắn nói với thái y đầy vui vẻ.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Thái y đáp: “Chuyện này chẳng qua chỉ là trọng trách của thần.”

”Hiện tại Bôn cung vô cùng lo lắng cho thân thể của Thái tử phi, hiện giờ có thể vào xem hay không?” Hoàng hậu hỏi tiếp.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử phi nương nương đã có dấu hiệu sắp tỉnh, chẳng qua hiện tại thân thể yếu ớt, cần tĩnh dưỡng không nên bị quấy rầy, ngài vẫn nên...” Thái y một năm một mười bẩm báo rõ ràng, về mặt thịnh nộ của Phượng Ly Uyên cũng dần dần nhu hòa, hắn chỉ muốn vào nhìn Long Y Hoàng, chỉ là nghe thấy thái y nói như thế, lại nhớ đến cuộc nói chuyện vừa rồi với hoàng đế, mới dừng lại cước bộ.

Oanh Nhi lẫn Nhan phi cũng xúm lại đây, nghe tin Thái tử phi và thái nhi không gặp bất trắc, về mặt hai người thay đổi rất khó coi.

Phượng Trữ Lan ra về thần sắc vội vàng, từ bên cạnh đi đến trước mặt thái y, hấp tấp nói một câu, sau đó vừa đẩy thái y rồi trực tiếp đi vào phòng, bước đi thong thả đến bên giường: “Thế thì, ta đây là trượng phu, dù sao cũng nên đi vào nhìn thế tử cùng hài nhi chứ.”

Thái y vốn muốn nói Long Y Hoàng không nên bị quấy rầy, nhưng Phượng Trữ Lan lại nhân lúc trước khi thái y mở miệng đi về phía giường, rất nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của Long Y Hoàng, bộ dáng vô cùng quan tâm đúng là một trượng phu tốt mẫu mực, hần nhìn Long Y Hoàng hơi hơi nhú nhú mày, sẽ mở mắt, lập tức quan tâm vô tận đây ôn nhu nói: “Cuối cùng cũng tỉnh, Y Hoàng, nàng thật sự đã làm hại ta rất lo lắng.”

Long Y Hoàng vừa mở mắt ra liền thấy Phượng Trữ Lan, vết nhăn giữa mày càng rõ rệt, cổ họng đột nhiên rất khô khan, làm nàng tạm thời không thể nói ra tiếng, chỉ nhìn chăm chăm Phượng Trữ Lan, dường như không tiếng động muốn tra hỏi hần, đến tận cùng người muốn làm gì?

“Ta biết, nàng hiện tại một chút rất muốn biết tình hình hài nhi thế nào, đúng không?” Phượng Trữ Lan ôn nhu dùng đầu ngón tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng, nhẹ nhàng đưa tay nàng đến môi đặt ở đấy một nụ hôn, nói: “Thái y nói, không có việc gì, hôm nay ta thật sự là sơ sẩy lớn, thế nhưng lại để cho một mình nàng ... Ta cho dù là bận đến cỡ nào, cũng nên ở bên cạnh nàng, như vậy nàng sẽ không lại xảy ra chuyện gì ... Ta cũng bị nàng hù chết, hiện tại không có việc gì là tốt rồi, hảo hảo nghỉ ngơi, ta tuyệt đối sẽ không lại rời khỏi nàng nữa đâu.”

Hành động của hần đối với Long Y Hoàng, người ngoài cửa đều nhìn thấy, từng lời nói cũng như nửa chữ đều không bỏ qua, về mặt mọi người lại bắt đầu khác thường. ... Nhất là Phượng Ly Uyên, về mặt rất vất vả mới dụ đi lại bắt đầu ngưng trọng, vẫn không nhúc nhích nhìn Phượng Trữ Lan.

“Trước đây đều bởi vì chúng ta không hề quen biết nhau, đột nhiên kết thành phu thê ta mới có cảm giác khó chịu, mới có thể lạnh lùng bỏ rơi nàng ... Nhưng mà sau này sẽ không, ta sẽ hảo hảo cùng nàng đợi con chúng ta, Y Hoàng. ... Trải qua chuyện hôm nay, ta mới phát hiện, kỳ thật ta đối với nàng cũng sớm đã không thể tự kềm chế, chỉ là ta vẫn tự lừa mình dối người mà thôi ... Hiện tại ta đã giải thích với nàng, nàng sẽ chấp nhận ta sao? Nàng nhất định sẽ tha thứ cho ta, đúng không?” Phượng Trữ Lan cười rộ lên: “Ta vẫn biết mà ... Y Hoàng lòng dạ của nàng sẽ không hẹp hòi như vậy, hơn nữa, sau này ta nhất định sẽ sửa đổi, chúng ta một lần nữa bắt đầu được không?”

“Y Hoàng, ta vẫn biết tình ý của nàng đối với ta ... Chỉ vì có ngăn cách là ta đã không hiểu rõ nàng, mới có thể cự tuyệt lạnh nhạt như vậy, nhưng bây giờ, một lần nữa chấp nhận ta được không? Cho đến khi nàng gặp chuyện không may, ta mới phát hiện thì ra ta vốn dĩ cũng đã yêu nàng sâu đậm, sau này, ta sẽ không cô phụ tình ý của nàng ... Nàng cũng không giận chứ, mấy ngày trước đây là ta không đúng, nhất định là đã làm cho nàng giận dữ rất nhiều ...”

Vẫn nghe Phượng Trữ Lan nói thao thao bất tuyệt, Long Y Hoàng không thể nói nên lời, ngực phập phồng dần dần kịch liệt hơn.

Nàng thấy Phượng Ly Uyên yên lặng xoay người rời đi, cổ họng lại cảm thấy như khô nứt đến đỏ máu, một âm thanh cũng phát không ra, chỉ có thể nhìn thấy mọi chuyện diễn biến ngày càng xấu hơn.

Cũng là những lời ân ái như nhau, vì sao khi hai người này Phượng Trữ Lan cùng Phượng Ly Uyên nói ra, nàng lại có hai loại cảm giác bất đồng?

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần phải ở lại chăm sóc Y Hoàng, hai người hãy về tẩm cung nghỉ ngơi trước, hiện giờ nhi thần tuyệt đối sẽ không làm cho Y Hoàng gặp chuyện bất trắc, hơn nữa, phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng có chuyện quan trọng muốn làm, nếu quấy rầy hai người, Y Hoàng cũng sẽ không an lòng.” Phượng Trữ Lan đi đến nói đối Hoàng Thượng và hoàng hậu, về mặt chân thành mà bình tĩnh, dù cho ai nhìn cũng sẽ không không cảm động.

“Thấy các con cảm tình sâu đậm, Bôn cung rất vui vẻ, Thái tử, lúc này con hãy chăm sóc Thái tử phi cùng tiểu hoàng tôn chưa xuất thế cho tốt, Bôn cung tin rằng, tình cảm của hai con sẽ càng ngày càng tốt.” Hoàng hậu cười nói.

Hoàng đế cũng nói: “Có Thái tử ở đây, trăm an tâm rồi, Thái tử, người nhất định phải chiếu cố Thái tử phi cho tốt, việc hôm nay tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai.”

Phượng Trữ Lan gật gù đầu: “Vâng, nhi thần hiểu.”

Hoàng Thượng và hoàng hậu lại phân phó một chút, sau đó cùng nhau rời đi, một khắc kia Phượng Trữ Lan xoay người trở về phòng, chỉ nghe thấy Nhan phi bên cạnh khẽ gọi hần một tiếng, hần cố ý không đáp, vào phòng lập tức đóng cửa lại, cách cánh cửa, rõ ràng hần nghe thấy Nhan phi nói với Oanh Nhi vài câu, vài chữ, từng chữ không giới hạn người ta đoán ra.

“Ta đáp ứng người.” Nhan phi nói với Oanh Nhi.

Sau đó, tiếng bước chân vang lên, cũng càng ngày càng nhỏ dần, rất nhanh thì nghe không rõ.

Phượng Trữ Lan cầm chén thuốc, ngồi trên giường, nhắm mắt, chống lại tầm mắt Long Y Hoàng vẫn đang nhìn hần chăm chăm chưa từng rời mắt, nói: “Sao, vẫn còn nhìn ta như thế không thấy mệt sao?”

Long Y Hoàng tức giận thiếu chút nữa muốn hộc máu.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, không nên chọc tức thân mình chứ, thương tổn đến con chúng ta nha ...” Phượng Trữ Lan tươi cười, dùng thìa khuấy khuấy chén thuốc, đưa đến bên môi Long Y Hoàng, đuôi lông mày giường lên: “Uống đi.”

Long Y Hoàng đầu xoay sang một bên, thuốc màu nâu lập tức lướt qua khuôn mặt nàng, thấm vào đệm dưới người.

“Ha ha, làm sao thế? Long Y Hoàng, vừa rồi lời ta nói đủ cảm động không? Có phải ngươi cũng bị ta làm cho cảm động rồi chứ?” Phụng Trữ Lan vươn tay ra, mạnh mẽ bóp chặt cằm nàng, xoay đầu nàng lại, đối mặt với mình: “Ngươi thích không? Nếu ngươi thích, ta có thể mỗi ngày đều nói cho ngươi nghe.”

“Ngươi rất kỳ lạ, tại sao ta chán ghét ngươi, vui lòng nguyện ý nói lời ân ái với ngươi? Những lời này, vốn dĩ là nói cho Nhan Nhi nghe ... Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vinh hạnh sao? Hừ? Cũng là ngươi được sủng mà kiêu, hiện tại bắt đầu lộ ra bản tính Đại tiểu thư với ta à?” Phụng Trữ Lan cười lạnh vài tiếng: “Mới vừa nãy nhìn thấy vẻ mặt Phụng Ly Uyên chưa đủ sao, thật là có đủ mất mặt ... Làm sao đây? Thái tử phi, bị chính người mình yêu vứt bỏ có cảm giác ra sao ... Có phải rất là khó chịu hay không? Lúc trước thời điểm Nhan Nhi rời bỏ ta khi đó ... Ta cũng là khó chịu như vậy.”

Đề tiện!

Long Y Hoàng khó khăn chớp mắt, tuy không thể phát ra tiếng, nhưng có thể dùng khẩu hình mà biểu hiện ra, Phụng Trữ Lan tay nắm càng chặt, nàng bị đau nên giọng tay, nắm lấy cánh tay hắn, muốn đẩy ra.

“Ta vốn dĩ không muốn để lại đứa bé này, nhưng hiện giờ xem ra, để cho ngươi sinh nó ra có gì không được? Thứ nhất, dù sao cũng là cốt nhục của ta, thứ hai ... Làm cho nó như độc châm, sinh trưởng trong lòng Phụng Ly Uyên và ngươi, bởi vì đứa nhỏ, ngươi cả đời cũng không thể rời khỏi ta, như vậy làm cho ngươi và hắn ... Cả hai cùng nhau cả đời đau đớn, rõ ràng ở ngay trước mặt, so với chân trời góc biển còn xa cách hơn.” Phụng Trữ Lan buông tay ra, để lại trên cằm Long Y Hoàng dấu vết đỏ sẫm, hắn lắc lắc chén thuốc trong tay, đột nhiên điểm huyết Long Y Hoàng, nhẹ nhàng tách môi của nàng, không hề do dự đem dược đáng đỏ vào trong miệng nàng: “Ta khuyên ngươi tốt nhất hãy nói ít một chút, đừng thương tổn đến hài tử của ta, bởi vì đồ nghiệt chủng này, về sau chỉ sợ ngươi muốn cũng không thể sinh thêm.”

Tùy tiện đem thuốc đáng đỏ hết vào, Phụng Trữ Lan giải huyết đạo, Long Y Hoàng vì bị sắc mà ho khan đến kịch liệt, chất lỏng nâu đều bị vẩy lên gối lẫn nệm.

“Sinh đứa nhỏ này ra,” Phụng Trữ Lan đứng lên, đi đến bàn đặt chén xuống: “Sinh hạ nó ra, để cho ngươi và ta đồng thời nhận tất cả sự ruồng bỏ và giày vò của người yêu.”

Thuốc mặc dù đáng, lại làm dịu vết hầu khô khốc đang muốn vỡ, Long Y Hoàng ho khan vài tiếng, đã có thể miễn cưỡng nói chuyện: “Khụ khụ ... Phụng Trữ Lan, ngươi chính là dùng loại thủ đoạn này để trả thù ta?”

“Ha ha, trả thù? Ngươi đi hỏi thử người khác xem, ta đây là trả thù sao? Không bằng nói là yêu thương, sao, chẳng lẽ ngươi không hy vọng ta làm vậy? Cũng không muốn ta đối với hài nhi của mình như vậy sao?” Phụng Trữ Lan đưa lưng về phía nàng, ngừng cười lạnh, mang theo nghiêng răng phần hận.

“Ta đã cho rằng ta đã quá bi ối ... Không thể tưởng tượng được trong cái mạnh còn có kẻ mạnh hơn, Phụng Trữ Lan ... Ta thật đúng là khinh thường ngươi rồi, sinh hạ đứa nhỏ sẽ như thế nào? Cho dù ngươi đối với ta như thế ... Ta cũng không tin ngươi có thể xuống tay với cốt nhục của mình.” Long Y Hoàng âm thầm nắm chặt đệm chăn dưới thân, một tay lau dấu vết nước thuốc bên miệng, tuy vết hầu khôi phục một chút, nhưng mỗi lần nói một chữ, vẫn đau đớn đến tê tâm liệt phế, giống như giấy tiếp theo, có hòng sẽ vỡ ra.

“Đúng vậy a, có lẽ chờ đứa nhỏ sinh ra, chưa hẳn ta sẽ ác tâm đối với nó, nhưng hiện tại ... Long Y Hoàng, ta đối với ngươi, là có thể!” Phụng Trữ Lan từ từ xoay người, mang theo tươi cười giống tử thần: “Vừa rồi tình huống ra sao, ngươi cũng có thể hiểu được, một chiều này của ta, có phải tuyệt diệu hay không hả? Long Y Hoàng, ta thật muốn nhìn ngươi đến tận cùng có thuật phân thân hay không, có thể đồng thời giải quyết được mấy vấn đề hay không?”

Long Y Hoàng khẽ run lên, cố gắng không biểu hiện rõ ràng: “Phụng Trữ Lan ... Ngươi muốn bức ta chết, cũng nên chọn cách thức rõ ràng dứt khoát, chỉ sợ ta còn chưa có chết mà trước lúc đó ngươi đã bị bức điên rồi.”

Vừa rồi ... Hoàng hậu nhìn ra được nàng và Phụng Ly Uyên có cảm tình, lại cười ảm áp đến như thế, Long Y Hoàng cũng không phải sợ hoàng hậu ra tay can thiệp, mà là sợ nhất hoàng hậu lại lợi dụng tình cảm của Phụng Ly Uyên dành cho nàng làm lợi thế hoặc mặt khác đạt tới mục đích đe dọa đuổi đi.

Hoàng Thượng, yêu thương Phụng Ly Uyên như vậy ... Làm sao mà nguyện ý để hắn mang theo sơ hở lớn như thế để cho người ta tùy tiện nắm giữ? Ngấm lại, có thể về sau khi nàng muốn gặp Phụng Ly Uyên ... Cùng hắn ở gần một chút, cũng là khó hơn so với lên trời.

Hơn nữa, Nhan phi lần Oanh Nhi đã ở đó ... Với thái độ, ngữ khí, vẻ mặt cùng lời kịch hoàn mỹ lẫn hành động tỉ mỉ mà Phụng Trữ Lan đối với nàng vừa rồi, cả quan tâm lưu luyến cùng đau lòng khẩn trương của Phụng Ly Uyên, với lưu luyến si mê mà Nhan phi dành cho Phụng Trữ Lan, còn có cả tình mê muội của Oanh Nhi đối với Phụng Ly Uyên, muốn nói rằng hai nữ nhân này không xuống tay với nàng ... Rất khó a!

“Ha ha, bức điên? Một lựa chọn như thế cũng không tồi, có lẽ chờ ngươi điên rồi, ta còn sẽ hảo hảo chăm sóc ngươi không phải sao?” Phụng Trữ Lan đòi bước, đi ra cửa: “Nơi đây vẫn không cần ở lâu mới tốt, đừng quên, đây là tâm cung của Phụng Ly Uyên.”

“Phụng Trữ Lan ... Kế một hòn đá ném hai con chim, ngươi điên rồi!” Long Y Hoàng than nhẹ một tiếng, tay Phụng Trữ Lan sắp mở cửa dừng lại. “Điên sao? Ta cũng không biết ... Sau khi hắn chết, ngay cả tâm ta là như thế nào, cũng đều quên sạch ...” Phụng Trữ Lan cười khổ thì thào tự nói, đẩy cửa ra, sải bước rời đi.

Long Y Hoàng ngồi trên giường, cúi đầu đem mặt vùi vào lòng bàn tay, khóe miệng hơi hơi run rẩy: “Ly Uyên ... Ly Uyên, rất xin lỗi, đều tại ta ... Dù tại ta mới có thể đem sự tình hôm nay biến thành như vậy ... Bất quá, ta cho dù chết, cũng sẽ không để hoàng hậu động đến một sợi tóc của chàng ...”

“Hài tử... Nương thực xin lỗi con, có lẽ con đường này rất nguy hiểm... Có thể, nương cũng không thể bảo vệ được cho con... Phụng Trữ Lan, một ngày nào đó... Ta cũng sẽ cho ngươi thử nghiệm một chút, loại cảm giác bị cô lập hoàn toàn... Hoàn cảnh bốn bề thọ địch, nhìn xem, đến tốt cùng là ngươi lợi hại, hay vẫn là ta...” Long Y Hoàng nén nước mắt sắp trào ra, chậm rãi từ trên giường đứng lên, sửa sang lại dung nhan, bất chấp thân thể còn chưa phục hồi hoàn toàn, cũng đi ra ngoài.

Làm cho nàng đau lòng nhất, vẫn là Phụng Trữ Ly Uyên...

Chẳng lẽ, đã trời định trước, bọn họ không thể ở cùng một chỗ lâu dài sao...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đôi bên mâu thuẫn

Long Y Hoàng trở lại tẩm cung của mình nơi mình đã từng đóng cửa tu dưỡng trong khoảng thời gian ngắn, tuyệt không ra ngoài, việc bên ngoài cũng chẳng quan tâm, người ngoài cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp xúc với nàng.

Vì muốn ngăn chặn những chuyện kinh hoàng xảy ra lần nữa, Phụng Trữ Lan rất là “quan tâm” phải thêm nhân thủ canh giữ nghiêm ngặt, lại lòi thêm vài thái y vào ở cung điện bên cạnh, để kiểm tra mọi động tĩnh của hài tử trong bụng Long Y Hoàng, còn bản thân mình thì sắm vai một người đã hối cải hoàn toàn là một trượng phu hoàn hảo toàn tâm toàn ý lại vô cùng chu đáo, cực nhọc ngày đêm, không có thời gian nghỉ ngơi ngày ngày canh giữ bên cạnh nàng, bận rộn chăm sóc chạy lên chạy xuống, ban đầu vẫn thỉnh thoảng ở cùng một chỗ với Nhan Phi, đến cuối cùng lại thẳng thừng dứt khoát tránh né nàng ta, trong lúc nhất thời, chuyện Phụng Trữ Lan si tình đã được lan truyền rộng rãi khắp hoàng cung, người người ca tụng không dứt, không ngừng hâm mộ, dù có mang lòng đố kỵ cũng phải tiếp tục chạy theo a dua nịnh hót, khen ngợi bọn họ là một đôi trai tài gái sắc một cặp do ông trời tác hợp cho, rồi bắt đầu ở sau lưng chế nhạo Nhan Phi, nói nàng ta không biết lượng sức, vọng tưởng lấy thân phận thiếp thân nhỏ bé mà chống lại địa vị của chính cung, còn đem nàng ta và Long Y Hoàng ra so sánh toàn diện, trước đây họ nịnh bợ Nhan Phi bao nhiêu thì bây giờ đối lập bấy nhiêu.

Người trong hoàng cung không có điều gì hay hơn điều này, bên nào gió lớn, thì nhanh chóng ngã về hướng ấy.

Tu dưỡng thân thể mấy ngày, hiếm khi Long Y Hoàng có cơ hội đặc biệt để an tĩnh như thế này, mở mắt nhìn Phụng Trữ Lan đến quá nhiều lừa dối làm người tốt, còn chiếm được tình cảm của bao nhiêu trái tim của thiên kim tiểu thư say mê sung bái, ôi, là ai nói, ...nam nhân si tình. ...chỉ yêu một người con gái? Long Y Hoàng thật muốn đi giết chết người đó!

Ngược lại hoàng đế và hoàng hậu thường hay đến thăm Long Y Hoàng, giá trị của nàng lúc này quả thật tăng lên không ít, quả thật chỉ cần Long Y Hoàng lộ ra bộ dáng hơi mệt mỏi, hai người đó lập tức rời đi, sợ quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

Long Y Hoàng chỉ cần dùng một chiêu này là có thể tránh thoát, tranh thủ giúp mình có không ít thời gian nghỉ ngơi, chính xác cả này được gọi là binh bất yếm trá.

Phụng Trữ Lan lại một lần nữa khổ cực mang thuốc dưỡng thai đưa tới trước mặt Long Y Hoàng, nụ cười tràn ngập quan tâm cùng yêu thương, nhưng dưới nụ cười đó lại giả dối đến mức tự phá vỡ bản thân mình, đúng là nụ cười sâu không đáy lạnh băng và u ám, Khuynh Nhan mất, khiến trái tim hần bị thương đau đớn không có cách nào phai nhạt hay lành lại, còn có thái y đứng bên cạnh chờ lệnh, Phụng Trữ Lan lúc này thực sự muốn diễn thật tốt, hần ôn nhu nói: " Uống thuốc trước đi, hãy nghỉ cho hài nhi, có đáng cũng nên cố gắng nhịn một chút. " Hần chỉ chỉ hộp gỗ lim cung nữ đang cầm: " Ta đã vì nàng bảo cung nữ chuẩn bị chút mứt hoa quả, uống thuốc xong hãy ăn ngay như vậy sẽ không thấy đắng. "

Cung nữ bên cạnh nhìn không được nhẹ nhàng liếc nhìn hần một cái, tựa như đối với hành động si tình vừa rồi của thái tử thì động lòng không thôi, Long Y Hoàng vẫn có thể thông cảm cho nàng ta, là một người xuất sắc đẹp trai không những có nhiều tiền, còn một mực si tình đối với một cung nữ nhỏ bé chưa từng ra ngoài cung dần thân vào xã hội như thế này thì có ai dám nói nữ tử đó không động tâm đây?

May mắn, thuở nhỏ Long Y Hoàng lớn lên trong nhung lụa, nhìn mỹ nam soái ca như Phụng Trữ Lan rất nhiều, nên bây giờ sức miễn dịch và đề kháng càng mạnh hơn kẻ khác, ý muốn tự mình lựa chọn người yêu mến theo sở thích của mình càng mạnh mẽ.

Long Y Hoàng mặt không chút thay đổi tiếp nhận thuốc, vị đắng xông lên làm nàng thật muốn phun ra, nhìn cũng không muốn nhìn, chứ nói chi là uống.

Nàng cầm chén thuốc đi đến bên giường, tay hơi nghiêng, toàn bộ những chất lỏng rào rào được dâng lên cho hoa cỏ ngoài cửa sổ, Long Y Hoàng cầm bát không trở về, đặt trên mặt bàn, phản phò cung nữ đi lấy nước sôi, còn mình ngồi ở trước bàn chuẩn bị ngâm Ngọc Long Tuyệt Lan kia.

Thái y chứng kiến Long Y Hoàng mở cái hộp thất rõ thứ ở bên trong, rất ngượng ngùng nói: " Nếu thái tử phi đã có được thảo Ngọc Long Tuyệt Lan vô cùng đặc biệt này, thế thì, sau này thân sẽ không cần mang thuốc dưỡng thai tới nữa. " Sau đó, thái y hành lễ, mang chén thuốc chạy ra ngoài.

Nếu đổi lại là trước kia, Long Y Hoàng có lẽ sẽ ở trước mặt vị thái y này uống một hơi cho xong, nhưng chỉ cần chén thuốc là do Phụng Trữ Lan đưa tới, nàng sẽ không uống. Đến tốt cùng là có ý định trả miếng không, hay là bởi vì tính tình của nữ nhân mang thai vô cùng nóng nảy? Không tuân lời.

Cung nữ đã đưa nước nóng lên, từ từ lui xuống, Long Y Hoàng cầm một đóa Ngọc Long Tuyết Lan thả vào trong ấm trà, vốn dĩ có mùi vị nhạt nhẽo chẳng mấy chốc theo làn sương bay lên lại trở thành hương thơm kỳ lạ, mát lạnh, thấm đến tận xương.

Phượng Trữ Lan cũng bốc lên một đóa từ trong hộp, nhìn một hồi, sau đó bỏ xuống chơi, về mặt từ ân cần ôn hòa biến thành khinh thường, hần như nói : " Hần đưa cho ngươi ? "

Long Y Hoàng không đáp, mang một ly trà lại gần, nghiêng ấm đem nước trà đã ngâm Ngọc Long Tuyết Lan rót vào chén.

Nước trà không có màu, trong suốt thuần khiết, nhưng tỏa ra một mùi thơm nồng đậm.

Phượng Trữ Lan hưng hăng tung thứ hoa đang cầm trong tay lên không trung, lại hưng ác bắt lấy trong tay, ánh mắt sắc bén đánh giá đóa hoa nhỏ trong suốt đó. " Ngươi không sợ hần đưa cho ngươi độc được ? "

Long Y Hoàng từ từ uống một ngụm, trầm mặc, thật lâu sau mới nói : " Ta cũng uống. "

" Ha ha ! Trượng phu đưa cho ngươi thuốc dưỡng thai ngươi không uống, thà rằng uống độc được của tình nhân sao ? Có khí phách ! " Phượng Trữ Lan cười trào phúng nói.

Long Y Hoàng không để ý tới hần, tiếp tục thưởng thức nước trà.

Một cung nữ từ ngoài cửa bước vào, cúi người cung kính nói : " Thái tử phi nương nương, Oanh Nhi cô nương cầu kiến. "

Oanh Nhi ? Vài ngày không nhắc đến cái tên này, Long Y Hoàng đã nhanh chóng quên mất, bây giờ cung nữ này lại nhắc đến, nàng đột nhiên nhớ ra, là thiếp phi của Phượng Ly Uyên, một đêm phi thăng thành thiếp phi.

Lời nói Long Y Hoàng nghẹn tại cổ họng, không nói gì, Phượng Trữ Lan ngắm cung nữ vẫn đứng ở cửa một mực chờ đợi nàng, cười nói : " Long Y Hoàng ngươi sợ sao? Đây, bắt quá chi vừa mới bắt đầu. "

Long Y Hoàng lờm hần một cái, sau đó đứng lên, tiếng động đẩy ghế chói tai cắt qua không khí : " Ngươi đã lâu cũng không đến thăm Nhan Phi, không phải là cố tình khiến nàng ta thích lũy oán niệm sao, Nhan phi so với Oanh Nhi thông minh hơn nhiều, nàng ta còn biết tìm người thế thân, chỉ là Oanh Nhi... chỉ biết ngốc nghếch tự chui đầu vào lưới " Long Y Hoàng không thèm nhìn Phượng Trữ Lan một cái, khinh thường nói : " Bề ngoài của Nhan phi giống hần như vậy, chẳng may ngay cả nàng ta cũng chết, có phải ngươi điên trước ta đúng không ? "

"Giống nhau thì sao, so với bất kỳ kẻ nào ta đều hiểu rõ hơn, không phải là không phải, dù có giống nhau cũng chỉ là một thể thân, nhưng ta muốn nhìn... ngươi có năng lực như thế nào để lật ngược nàng ta. " Phượng Trữ Lan cười nói.

" Ngươi nhanh chóng thoát khỏi cái bóng ma đó đi. " Long Y Hoàng nói.

"Bởi vì mỗi lần ta thấy ngươi, cũng chỉ có căm hận, không có cơ hội để thoát khỏi cái bóng ma đó. " Phượng Trữ Lan trả lời, thanh âm nói chuyện của hai người không lớn không nhỏ, đủ khiến cho đối phương nghe được, nhưng cũng làm cung nữ đứng ngoài cửa rối tinh rối mù, nghe mơ hồ.

"À, cho nên ta rất bội phục điểm này của ngươi, bởi vì đến bây giờ ta cũng không hề quên ngày ở mật thất khi đó, bóng ma ngươi đã xóa sạch hải tử của ta. " Long Y Hoàng thoải mái cười một tiếng, hơi hơi kéo vạt áo, có chút vừa lòng khi nhìn thấy sắc mặt Phượng Trữ Lan dần trở nên khó coi hơn, lập tức đi ra ngoài, nói với cung nữ : " Nàng ta đang ở bên ngoài đại sảnh sao ? Ta sẽ đi qua đó. "

Oanh Nhi hôm nay diện trang phục cực kỳ xinh đẹp, quần tơ lụa dài vàng nhũ, phía trên dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ thêu từng đóa hoa cầm tú lớn, càng gần cuối lần váy lại càng nhiều càng đầy tinh xảo, khoát bên ngoài là bộ y phục với ống tay áo đỏ rực, tay mang theo khăn lụa màu trắng, phía cuối khăn lụa là những tua dây cùng màu, tóc được búi lên cẩn thận bằng trang sức kim mẫu đơn đẹp đẽ quý giá, được khám biết bao trân châu bảo thạch, trang điểm tỉ mỉ, càng lộ ra vẻ vô cùng tầm thường, cả người cũng tỏ ra bộ dáng cao quý khi đứng lên ngồi xuống, mặc dù vẫn là khuôn mặt đó, nhưng đã không còn là tiểu nha hoàn Oanh Nhi trước kia.

Long Y Hoàng nhìn nàng ta trang điểm lộng lẫy, nhìn lại bản thân mình không chú ý trang điểm để mặt mộc, còn cả bạch y bạch quần [1] đơn giản, cổ áo cùng cổ tay áo lần lần vấy chỉ thêu những cành quất màu tím đơn giản, cũng không có hoa văn gì thêm, tóc cũng chỉ dùng ngọc trầm tím búi lên một chút, cũng có những lọn tóc mỏng linh tinh thả xuống hai bên má, không có trang điểm qua loa gì... Nàng không khỏi cảm than trong lòng, hiện tại nàng và Oanh Nhi so sánh với nhau quả thật đúng là quá giản dị mộc mạc, cùng đi một chỗ, kiểu gì cũng có người nói Oanh Nhi mới xứng với danh Thái tử phi.

[1] y phục lẫn quần đều màu trắng

"Thiếp thân thỉnh an Thái tử phi." Thấy Long Y Hoàng đi tới, Oanh Nhi lập tức hướng nàng hành lễ thỉnh an.

"Miễn lễ, " Long Y Hoàng mỉm cười với nàng : «Oanh Nhi, đã lâu không gặp.»

"Thái tử phi nói quá lời, thân phận thiếp thân ti tiện làm sao có thể tùy tiện tới chỗ thái tử phi?" Oanh Nhi hơi cúi đầu đáp.

"Ha ha, thật sự rất làm ta bất ngờ nha, lúc ta đang ở bờ vực cái chết, ngươi cũng lập tức được phi thăng đến mức này, ti tiện? Nếu ngươi cũng ti tiện, còn ai dám thanh khiết nữa!" Long Y Hoàng đi tới trước mặt nàng ta, mỉm cười không dỗi: "Chúng ta quả thật đã lâu chưa gặp mặt, đã từng là chủ tớ dù sao cũng có chút tình cảm, ngươi đến tìm ta, ta đương nhiên cũng hân diện, vậy thì, chúng ta đi dạo ngự hoa viên một chút đi."

Sắc mặt Oanh Nhi hơi trắng bệch, ngay cả màu sắc của son cũng nhạt đi, nàng ta lên tiếng, sau đó từ từ đi theo phía sau Long Y Hoàng.

Khu vực trong hoàng cung trồng nhiều loại hoa cỏ khác nhau, cũng có những loại hỗn tạp, hình thành một cảnh sắc đặc biệt kỳ dị, Long Y Hoàng đi lướt qua rừng lá phong, hoa hải đường hôm nay cũng đã nở, Long Y Hoàng đưa tay hái một đóa, nhìn một chút, xoay người cầm lên búi tóc Oanh Nhi, cười nói: "Ngươi cài lên sẽ rất đẹp."

Oanh Nhi khiêm tốn nói: "Thái tử phi quá khen, ai có thể tranh phong với ngài?"

"Ngươi, không phải sao?" Long Y Hoàng gần từng chữ, hai mắt tà khí hàm chứa nụ cười, nhưng lại mang theo nét sâu thẳm không thể biết được.

Oanh Nhi cười khanh khách, Long Y Hoàng lập tức tiếp lời đánh vỡ cục diện không tự nhiên: "Tại sao lại đột nhiên muốn tới tìm ta?"

"Thiếp thân nghe nói thái tử phi ở trong phòng tu dưỡng cũng đã lâu, không màng thế sự, Oanh Nhi sợ Thái tử phi buồn bức sẽ ảnh hưởng đến hoàng tôn còn chưa xuất thế, cho nên cả gan mời thái tử phi ra ngoài du ngoạn cùng." Oanh Nhi sớm chuẩn bị tốt lời kịch, nói ra không chút hoang mang.

"Ha ha, ngươi thật là hiểu ta, là thiếp của Phượng Ly Uyên thì thật đáng tiếc, không bằng lại quay về bên ta lần nữa, dù sao địa vị cũng không khác mấy đúng không? Hơn nữa... những cung nữ này hầu hạ ta không được tốt?" Nụ cười Long Y Hoàng ngày càng tà khí, yêu mỹ không gì sánh nổi, còn mang theo sự tuyệt mỹ đến chói mắt... trời sinh đã như thế, tự nhiên mà xinh đẹp như vậy, không cần phải cố gắng giả dạng, chỉ một động tác là toát ra khí thế, thiên địa kinh sợ.

"Ha ha... Thái tử phi nương nung, ngài quả thật biết nói đùa." Oanh Nhi cười vài tiếng, tim lại càng đập nhanh hơn.

Long Y Hoàng không đáp, lại dạo qua một vòng nơi trồng hoa hải đường, Oanh Nhi nhìn cảnh vật bốn phía, phát hiện lại quay về chỗ cũ, mà còn đi đúng hướng tâm cung của Long Y Hoàng, nàng ta có chút chột dạ, chưa đợi mở miệng, Long Y Hoàng cũng rất nghiêm túc nói: "Oanh Nhi, ta nói thật, ngươi trở lại bên cạnh ta đi, ủy khuất làm thiếp dưới chân một nam nhân, còn không bằng ở bên cạnh ta có thể gặp biết bao mỹ nam thiên hạ nữa."

"A... nhưng... thiếp thân đã là người của Duệ Vương..." Oanh Nhi hơi cúi đầu ngượng ngùng đáp.

"Trở thành người của hắn thì sao? Không phải là quan hệ giữa thể xác, ngươi về bên cạnh ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi." Vừa nói, Long Y Hoàng đột nhiên dừng lại bước chân, rất hứng thú đánh giá cảnh sắc xung quanh.

Dừng lại cùng nàng, vốn dĩ Oanh Nhi đang chuẩn bị tìm lý do thoái thác để ứng phó, mới phát hiện đã mình bị người ta chuyển đề tài, toàn thân bất giác sửng sốt, mới nhìn về hướng tâm mắt của Long Y Hoàng... Bên trong viện là một đình nhỏ, Nhan phi mang theo một thân thể lương âm đậm nhẹ nhàng đánh đàn, Phượng Trữ Lan đang chậm rãi đi tới bên cạnh nàng ta, lúc Phượng Trữ Lan bước lên bậc thang, Nhan phi lập tức đứng dậy, mang theo bao nhiêu thông khổ nhào vào lòng Phượng Trữ Lan, giống như đôi nhân tình đang sinh lý từ biệt.

Long Y Hoàng thần nhiên nhướng mày, thì ra, Oanh Nhi thiên tâm vạn khổ mang nàng ra ngoài, chính là vì một nguyên nhân hoàng đường muốn Phượng Trữ Lan và Nhan phi có cơ hội bên cạnh nhau sao? Ha! Nàng làm sao không hy vọng Phượng Trữ Lan luôn khoác trên mình lớp da giả dối cùng bộ mặt chán ghét kia cách xa nàng một chút, nhưng Phượng Trữ Lan không đi, còn giả vờ nói là hắn không thể rời khỏi nàng vì muốn chăm sóc cho nàng, hoặc có thể viết ra một cái tên rất hay- một đấng lang quân rất có trách nhiệm.

Oanh Nhi không thể nói lời nào, lúc đầu Long Y Hoàng cố tình chuyển đề tài, khiến nàng không chú ý... Hôm nay Long Y Hoàng đã thấy được mục mà nàng và Nhan phi cất lực giấu giếm, đương nhiên những lời nói đã chuẩn bị kỹ càng không thể nói ra nữa câu.

Long Y Hoàng vẫn đứng một chỗ nhìn về mặt ủy khuất của Nhan phi ôm chặt eo Phượng Trữ Lan, mà Phượng Trữ Lan cứng ngắt bất động tại chỗ, Long Y Hoàng có thể tưởng tượng được lời kịch của Nhan phi.

Tỷ như "Thái tử điện hạ, người thật nhẫn tâm, đã lâu rồi cũng không đến chỗ thiếp..."

"Thiếp thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, không hy vọng xa vời gì, chỉ hy vọng điện hạ có thể nhìn thiếp một lần."

"Điện hạ, ngài không cần nói gì, cứ như vậy là tốt rồi... Xin cho thiếp thân chiếm một chút thời gian của thái tử phi, ở bên ngài một chút."

"Hay về sau điện hạ không đến chỗ của thiếp thân, có thể có được ký ức như vậy là được rồi, chỉ như thế này, thiếp thân cũng rất thỏa mãn..."

"Điện hạ, thiếp không cầu có thể cùng ngài trọn đời, chỉ mong lúc ngài ở bên cạnh thái tử phi, có thể nhớ tới thiếp một lần là tốt rồi."

"Thiếp thân tự biết mình không bằng thái tử phi, chỉ cầu được mãi như thế này..." Vâng vâng... những thứ linh tinh, nói chung có sai lệch chỗ nào đâu? Bất quá chỉ là bình cũ rượu mới, trên cơ bản một nữ nhân bị ủy khuất đều dùng những lời này, để tìm kiếm sự thương hại của nam nhân.

Long Y Hoàng thấy tình cảnh này, thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau đó dùng khăn mang tính chất tượng trưng mà chấm chấm khóe mắt, sau đó liều mạng đẩy Phượng Trữ Lan cho Nhan phi, tiếp theo đứng một bên nói: "Mau đi đi mau đi đi, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta."

Oanh Nhi thấy Long Y Hoàng sắc mặt không hề tức giận thì không khỏi kinh ngạc, nhưng không dám nhiều lời.

Long Y Hoàng nhìn một lúc, tư thế hai người kia cũng không có thay đổi, cũng thấy chán, nàng quay người lại, đi về phía ngược lại: "Chúng ta tiếp tục đi dạo, Oanh Nhi."

Oanh Nhi thiếu chút nữa kinh ngạc không biết trả lời thế nào, biểu hiện của Long Y Hoàng....là bình tĩnh quá mức: “Thái tử phi.”

Hai người lại tiếp tục như cô hồn đã quỷ tiếp tục phiêu đảng, hết đi đông lại sang tây hàn huyền hết chuyện nọ đến chuyện kia không dấu điểm điều gì, Long Y Hoàng cảm thấy hơi mệt, bèn tìm chỗ nghỉ ngơi, Oanh Nhi an vị ngồi đối diện nàng.

“Ừm, cảm giác hơi khát, để ta kêu người bưng nước trà lên, thời tiết này, sao lại kỳ quái như vậy...” Long Y Hoàng vỗ vỗ váy, nhìn như không để ý nói.

“A, nói đến trà, thiếp mới nhớ.” Oanh Nhi cũng mắc câu, lập tức tóm lấy cơ hội do Long Y Hoàng cố ý tạo ra, vội vàng nói: “Cách đây vài ngày, không biết ai đưa tới cho Vương gia một loại lá trà, hương thơm mát vô cùng hiếm thấy, ngọt lành như đường. Vương gia đã đưa cho thiếp một chút, hôm nay có mang theo, thiếp nghĩ thái tử phi cũng có thể thích, không bằng để thiếp mang lên mình cùng thưởng thức.”

Long Y Hoàng cong khóe miệng, lưu loát nói: “Tốt”.

Phải đem mọi chuyện khống chế trong tay, không nên chờ người khác tạo cơ hội hãm hại mình, mà nên chủ động tạo ra cơ hội để người ta lơ đãng nhảy xuống, như vậy, mới có thể khống chế cục diện, nắm chắc phần thắng trong tay, thắng chắc.

Chỉ là tiền đặt cược trận này, đã sớm biết trước Oanh Nhi sẽ thua, trả giá, chỉ sợ là một tính mạng.

Thông thường mà nói rất giống nhau, đều là hạ độc....mà đối tượng nàng ta hạ độc, cũng không nhìn là ai.

Long Y Hoàng mỉm cười không hề đề phòng để mặc Oanh Nhi thực hiện kế hoạch của mình.

Rất nhanh sau đó, cung nữ đã mang lá trà cùng nước sôi mà Oanh Nhi căn dặn, nhân tiện còn mang thêm một cái bếp lò nhỏ, Oanh Nhi đứng lên, mang từng thứ đặt lên trên bàn, hành động thành thạo chuẩn bị pha trà.

Ánh mắt Long Y Hoàng soi mói lợi hại nổi tiếng ở Huyền quốc, bất luận là thứ gì, nàng liếc mắt đều có thể nhìn ra khuyết điểm nhỏ nhất, cho nên đã trêu ghẹo nhiều rất nhiều đệ tử qua nhiều năm, cũng không tuyển được phu quân vừa ý, mẫu thân vì chuyện này đã lo lắng không ít lần, sợ ánh mắt nữ nhi quá mức soi mói nên không xuất giá được.

Nàng nhìn thấy tay Oanh Nhi bắt đầu run lên, mặc dù Oanh Nhi cố gắng muốn che dấu, nhưng chỉ một chút sơ hở cũng không tránh khỏi ánh mắt Long Y Hoàng, một khi Long Y Hoàng trở nên nghiêm túc thì rất ít người có thể chiếm được tiện nghi của nàng.

Oanh Nhi nhanh chóng ngâm trà ngon vào nước, vội vàng rót một chén, mang tới trước mặt Long Y Hoàng: “Đã để thái tử phi đợi lâu, mời ngài dùng.”

Long Y Hoàng nhìn qua nước trà màu vàng óng ánh trước mắt, mùi thơm ngát của lá trà bốc lên, đột nhiên vừa ngẩng đầu lên, thấy trên trán Oanh Nhi có nhiều mồ hôi, nàng cười một tiếng, thuận tay cầm ấm trà lên, rót một chén khác, đặt trước mặt Oanh Nhi: “Người đã khổ cực rồi, chúng ta cùng nhau thưởng thức.”

“Này... Oanh Nhi không dám can rờ trước mặt thái tử phi” Oanh Nhi đột nhiên hơi hoảng hốt, hai tay nắm chặt vào nhau không dám nói nhiều.

“Uống đi, tại sao lại không uống? Không phải là trà ngon sao? Chẳng lẽ trong này có độc?” Long Y Hoàng giương mắt cười.

“Không, không phải... chỉ là thân phận thiếp hèn mọn, nên không dám.” Oanh Nhi cúi đầu nói, có phần hoảng hốt.

“Thật không... người không uống, sao ta lại không biết xấu hổ mà uống chứ? Ta thật sự muốn cùng người thưởng thức nước trà ngon này, người uống nhanh đi.” Nói đùa một chút, Long Y Hoàng lại đem ly trà tới trước mặt Oanh Nhi, hạ lệnh: “Uống”

“Vâng. Thiếp thân đa tạ thái tử phi ban cho...” Oanh Nhi run run tay, từ từ cầm lấy ly trà, đưa đến khóe miệng, nhưng không uống, vẫn còn do dự, mãi đến khi một giọng nói cứu nàng lại.

“Các người đang làm gì vậy!” Giọng nam nghiêm nghị, Long Y Hoàng không có để ý tới hân, nghe thoáng qua đã biết là Phượng Ly Uyên.

Nàng càng muốn cười to, cứ như vậy... nhân chứng quyền uy nhất cũng tới rồi, Oanh Nhi, bắt quá là tự cắt đi lối thoát của mình!

“Long Y Hoàng người đang ép nàng uống cái gì!” Phượng Ly Uyên nhanh chóng đi tới bên cạnh Oanh Nhi, hỏi Long Y Hoàng.

“Làm sao, nàng ta có lá trà ngon muốn cùng ta thưởng thức, ta không dám một mình thưởng thức, vì vậy muốn cùng nàng thưởng thức, như thế không được sao? Hay người sợ ta sẽ hạ độc nàng?” Long Y Hoàng cười to một tiếng, cầm ly trà lên uống cạn trong nháy mắt, nói: “Thật sự là trà ngon, Oanh Nhi không uống thật đáng tiếc.” Dứt lời, Long Y Hoàng đoạt ly trà trong tay Oanh Nhi, lại uống cạn nước trà bên trong, ngón tay cố ý không đụng tới viền chén, cũng không hề cố tình lướt qua miệng chén, chỉ là muốn Phượng Ly Uyên hiểu, nàng sẽ không động động tay vào bất cứ thứ gì, tiếp theo nàng lại cầm ấm trà lên, tự mình rót đầy chén, lại đưa tới trước mặt Oanh Nhi: “Bây giờ người có thể uống, nếu người không dám uống, thì chỉ có thể kết luận nước trà này có vấn đề.”

Phượng Ly Uyên nghi hoặc nhìn Oanh Nhi, Oanh Nhi lại chú ý Long Y Hoàng sau khi uống vẫn không có chuyện gì xảy ra... Nàng ta cũng mang theo nhiều nghi ngờ, tiếp nhận ly trà, ngửa đầu muốn uống cạn nước trà bên trong.

Ngay khi Oanh Nhi mới vừa uống một ít, đột nhiên nàng ta buông tay ra, chén rơi xuống. . . vỡ vụn, nàng ta đau đớn mà la hét, cúi người ôm bụng. Long Y Hoàng kinh ngạc nói : " Thì ra là độc mạnh như vậy ! "

"Oanh Nhi. . ." Phụng Ly Uyên cũng cả kinh, lập tức ôm lấy thân thể vô lực của Oanh Nhi, nhìn thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, vẻ mặt chứa đầy thống khổ, đột nhiên đã hiểu ra điều gì.

"Ha ha ha! Oanh Nhi, chẳng lẽ phu quân thân yêu của ngươi chưa nói với ngươi sao, nếu muốn đối phó với Long Y Hoàng . . .thà rằng đối đầu trực diện cũng không nên dùng độc sao ? Chẳng lẽ ngươi không biết , Long Y Hoàng ngoài việc tinh thông các kỳ độc thể gian ra còn có một cơ thể bách độc bất xâm sao ? Ha ! Thật sự là tự rước nhục ! Dùng cái trò trẻ con này trước mặt ta thì cho rằng có thể giấu giếm sao! " Long Y Hoàng lại rót thêm một chén, hắt vào đám quỹ khuyển xích nở rộ bên cạnh, ngay lập tức đóa hoa xinh đẹp ban đầu đầy giống như bị lửa đốt nhanh chóng héo đi, nước trà chảy qua chỗ nào thì chỗ đấy bị ăn mòn : " Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không biết đến "Vân Long Ngạo Thiên"? Nguyên thể của loại độc này không khác lá trà bao nhiêu, so với lá trà thì lại có mùi thơm ngọt ngào lạnh, nhưng là loại độc trí mạng, chỉ cần nhìn kĩ một chút, thì cũng không khó để nhận ra, hơn nữa, từ nhỏ ta cũng là nhìn loại độc chất này lớn lên, làm sao không nhận ra chứ, không đợi ngươi bị độc chết, ta cũng đã tự vận trước. "

Phụng Ly Uyên ôm Oanh Nhi, nghiêng răng nói: "Vậy nếu ngươi đã sớm nhận ra chúng, còn muốn Oanh Nhi uống ? Ngươi có thể trực tiếp vạch trần. . . thủ đoạn cần gì ác độc như hà tất phải dùng thủ đoạn độc ác như vậy!"

"Ta chỉ muốn nàng ta nếm thử mùi vị độc mà nàng ta chế tạo thôi, nhìn đi, à muốn ta đau đớn, để kết quả sẽ có bao nhiêu tra tấn gãy vỡ ! Oanh Nhi, ta còn muốn cảm tạ ngươi. . . Trước đây rất lâu, ta nhìn ngươi cũng thấy khó chịu, nhưng nhìn lại những tổn hại ngươi gây ra cho ta cũng không lớn, nên tạm thời để ngươi ở bên cạnh ta, nhưng hôm nay, ngươi lại muốn lấy mạng ta ? Độc này tự lại trong bụng, nếu phụ nữ có thai ăn phải . . . trước tiên sẽ tạo ra hiện tượng thai lưu rồi cuối cùng sẽ chết đi, mà độc cũng sẽ theo thai mà chảy ra khỏi cơ thể, đương nhiên không để lại cơ thể mẹ bất cứ dấu vết gì, ngươi muốn dùng thủ đoạn tiện nghi như vậy diệt trừ ta. . . Cũng không nghĩ tới, nếu ngươi dễ dàng thành công như vậy thì ta đã không gọi là Long Y Hoàng ! " Long Y Hoàng cười lạnh nhạt mang theo bao nhiêu quyết tâm : " Ta phải cảm tạ ngươi, bây giờ chẳng những có thể diệt trừ ngươi, khiến ngươi biết gieo gió gặt bão, còn bảo vệ mình một thân trong sạch, sau này. . . ai có thể nói Oanh Nhi ngươi là ta hại chết ! "

"Ha ha. . ." Phụng Ly Uyên cười khò: "Trước đây ta chưa bao giờ phát hiện ra, hóa ra Thái tử phi. . . Đúng là người ngạo mạn như vậy!"

" Ha ! Long Y Hoàng ngạo mạn, nàng ta vốn dĩ đương nhiên là ngạo mạn!" Long Y Hoàng ngoan độc, nói từng câu từng chữ, lòng nàng đau, so với Phụng Ly Uyên cũng không hề kém.

Phụng Ly Uyên tức giận ôm lấy Oanh Nhi rồi đi, nàng cũng nhanh chóng bước đi, còn chưa kịp đến đại sảnh đã thấy Nhan phi đang ở trong lòng Phụng Trữ Lan tự thuật lời ân ái, triền miên vô hạn, Phụng Trữ Lan chỉ ôm lấy ả, không nói một câu.

Nàng đi tới, tách Phụng Trữ Lan ra khỏi Nhan phi, đúng lúc Nhan phi đang đối mặt Phụng Trữ Lan nói : " Nếu có được hôm nay. . . sau này thiếp có bị dày vào lãnh cung cũng cam tâm tình nguyện. "

Long Y Hoàng kéo Phụng Trữ Lan lại, cười lạnh : " Cái gì, như vậy. . . ngươi cút vào lãnh cung của ngươi cho ta ! Sau này nếu ta thấy ngươi đi ra một bước, ta sẽ gọi người đánh gãy chân ngươi ! "

Nhan phi kinh sợ, Long Y Hoàng lớn tiếng gọi thị vệ: "Người đâu, Nhan phi nương nương của chúng ta đã chán cảm y ngọc thực muốn đến lãnh cung chơi, dẫn nàng ta tới đó! Nếu nàng ta bước khỏi đó một bước, lập tức cắt đứt chân của nàng!"

Thấy bộ dáng thịnh nộ của Long Y Hoàng, bọn thị vệ không dám chậm trễ, lập tức mang Nhan phi đi.

"Thái, thái tử. . ."Nhan phi hoảng hốt, bị ép đi càng chạy càng xa, quay đầu nhìn về phía Phụng Trữ Lan xin giúp đỡ, Phụng Trữ Lan bất động tại chỗ.

Mãi cho đến khi Nhan phi hoàn toàn biến mất, Long Y Hoàng mới buông tay Phụng Trữ Lan ra, trở về tẩm cung của mình, đang đi nàng dừng lại, xoay người, đối mặt với Phụng Trữ Lan cũng đang nhìn mình nói : " Sao vậy, phu quân. " Nàng lạnh lùng cười rộ lên, cũng không thua gì với biểu hiện của Phụng Trữ Lan trước đây : " Làm vợ, cũng không làm người thất vọng chứ ?!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Si tình nhất

"Nguyên lai ngươi lại thông suốt như vậy, trong lúc đó lại có thể không tiếc hy sinh tình cảm của các ngươi, hiện tại xem ra, ngươi cũng chưa chắc là thắng. " Phụng Trữ Lan cười nói. "Nhưng ta cũng không có thua, kết thúc với tình cảm của hân, đối với ta cùng hân, thậm chí cùng ngươi, đều có ích vô hại, ngươi hẳn là hiểu được ta nói rất đúng đúng không?" Long Y Hoàng tiếp tục hướng về phía tẩm cung đi. "Tốt lắm à, như vậy, kể tiếp. . . Ngươi đã để lại tàn cục, ta xem ngươi thu thập như thế nào." Phụng Trữ Lan nói. "Ha, ngươi cứ nhiên lo lắng điều này? Không quan tâm nhan phi người vừa mới bị giam vào lãnh cung sao?" Long Y Hoàng cười lạnh, cảm xúc phật phật không lớn, nàng tận lực áp chế chính mình, chỉ vì không muốn thương tổn đến đứa nhỏ. "Ngươi chẳng qua đem nàng bắt giam vào lãnh cung, nhưng không có cấm ta cho nên chỉ cần ta thích ta cũng có thể đến nhìn nàng, đối với ta mà nói không có ảnh hưởng." Phụng Trữ Lan nói. "À, vậy tốt lắm a, ngài liền tận tình thăm nàng đi, đương nhiên, nếu ngươi còn muốn bảo vệ thanh danh của ngươi 'trọng phu si tình nhất hậu cung' này, ta khuyên ngươi hãy tránh xa lãnh cung một chút, nếu không một chút công phu ngươi ở trên người của

ta biểu diễn , sẽ kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, chỉ cần người cùng nằng gặp mặt một lần, ta liền có cơ hội chinh người.” Long Y Hoàng dụ dỗ bàn luận khoe miệng gọi lên, ánh mắt khiêu khích cả khoe mắt đều biểu lộ, bắn về phía phượng trư lan. Phượng trư lan nhất thời không nói nên lời, về mặt gương mặt lộ ra, không đáp. “Đúng rồi, dựa theo quy tắc thứ nhất của một ‘trượng phu hoàn mỹ si tình’, đối mặt với thế tử hoài thai sắp trở về phòng, phải là một tác cũng không rời nên ở bên cạnh, sợ có cái gì sai lầm phải hết sức cẩn thận mới đúng, hiện tại ta và người cách nhau xa như vậy, người lại có một bộ mặt khó coi như thế này, thật sự sợ người khác không biết chúng ta cãi nhau sao? Vẫn là, sợ ta không có thời gian chinh người?” Long Y Hoàng dứt khoát xoay người sang chỗ khác đối mặt với phượng trư lan, ánh mắt sáng ngời, ý tứ hiếp bức hàm xúc mười phần. Phượng trư lan oán giận mà nhếch môi, bước nhanh đi đến bên người Long Y Hoàng, tay nắm ở bên sườn eo nhỏ nhắn của nằng, cứng ngắc mà thể hiện ra một cái mỉm cười nhạt: “Như vậy, phu nhân, chúng ta trở về phòng đi!” “Thực là một cây gỗ hiếm điển hình của người chồng tốt, hảo phu quân, cứ như vậy, lại sẽ có bao nhiêu thiên kim tiểu thư vì người mà ruột gan đứt từng khúc đấy?” Long Y Hoàng trào phúng cười một tiếng, âm thầm đem tay phượng trư lan ở trên lưng mình bỏ ra, tự mình tự mình hướng về phòng mà đi. Trong lúc Long Y Hoàng rời khỏi, tự mình rút một chén ngọc long tuyết lan, chậm rãi thưởng thức đồng thời phân phó cung nữ đi xem tin tức oanh Nhi, qua một hồi, cung nữ kia mới hoàn thành sứ mệnh trở về. “Thế nào? oanh Nhi cô nương kia, có phải hay không không chết?” Long Y Hoàng nắm chắc mười phần, một cái miệng nhỏ nhắn đang uống chén ngọc long tuyết lan: “Nhưng, lại sống không bằng chết, đau bụng như xoắn, càng không ngừng học máu, vẫn là máu màu đen.” Cung nữ kinh ngạc không thôi: “Thái tử phi nương nương anh minh. . . Oanh Nhi cô nương thật là không chết, lại thống khổ, càng không ngừng nôn mửa máu đen, nói chuyện đều khó khăn.” “Đây là tự nhiên, ‘vân long ngao thiên’ vốn chính là được dùng để giết hại phụ nữ có thai, sẽ chỉ tạo thành hiện tượng là đẻ non, nằng gieo gió gặt bão, độc tố không thể tụ tập ở thai nhi trên người, tự nhiên sẽ tích tụ ở trong bụng nằng, cũng kịch liệt hơn, sau khi độc ăn mòn toàn bộ trong bụng nằng, sẽ làm nằng cảm thấy không khỏe, hơn nữa nôn mửa, nằng uống lượng quá ít, không đủ để nháy mắt lấy mạng, cho nên hiện tại chỉ có chậm rãi chịu tra tấn, đợi cho nằng không thể phun ra máu đen nữa, như vậy cũng là lúc nên xuống Hoàng Tuyền thôi.” Long Y Hoàng cười đến nhẹ nhàng, hoàn toàn không có gì không khỏe: “‘vân long ngao thiên’, lúc ta tám tuổi mụ nó làm trà uống, sẽ như thế nào sợ oanh Nhi lấy đến để hại ta? Tuy, đây mới biện pháp thật là hoàn hảo để diệt trừ phụ nữ có thai.” Ngẫm lại, lúc trước hoàng hậu còn thiên chuyển bạch chuyển dùng dạ hải lan vật hoa cỏ hiếm thấy này trên quý vô cùng, e là cũng sợ nhận không ra là trà cùng ‘vân long ngao thiên’ hai loại này hết sức tương tự chính là vật phẩm, sợ chính mình lầm cho nên thả rằng tốn nhiều công phu cũng không lo. Dạ hải lan. . . Bất quá lại nói tiếp, chỉ cần mùi hoa của nó cùng những thứ mùi hoa cỏ khác bắt hòa trộn lẫn lại, hương khí tự nhiên như vậy kia nhưng thật ra có thể giữ thần trí thanh thoi, an thai tẩm bổ hiệu quả. . . Ha hả, khi nào thì cũng đem nó gom lại để chơi tốt lắm. Long Y Hoàng tâm tình tốt, chậm rãi đem chén trà uống xong, kia mùi vị ngọt lành thấm trong tâm, đã có điểm chưa sót. . . Kỳ quái nha, ngọc long tuyết lan chính là mùi thơm ngát ngọt lành, chính là vì cái gì. . . Vừa vào trong ngực, liền đắng như vậy. . . Long Y Hoàng lại hỏi: “Như vậy, duệ vương đâu?” “Duệ vương canh giữ ở bên người oanh Nhi cô nương, một tác cũng không rời, chỉ là sắc mặt rất khó nhìn, vẫn nhìn oanh Nhi cô nương, cái gì cũng không có nói, mà ngay cả lúc thái y nói không có cách nào khác để cứu trị. . . Cũng không có thấy hấn tức giận.” Cung nữ thành thành thật thật trả lời. “Đúng thật là không có cách nào khác cứu trị a. . . Loại độc chất này, chốc lát có thể ăn mòn nội tạng của oanh Nhi, làm sao có thể cứu đây? Trừ phi là nằng ở lúc vừa uống xong độc được lập tức ăn vào giải được. . . Bất quá, mặc dù là như vậy, vẫn là sẽ lưu lại di chứng, độc đáng sợ như vậy. . . Nằng muốn dùng ở trên người của ta, cũng không nghĩ rằng sẽ có cái phản hiệu quả, này ‘vân long ngao thiên’ thật đúng là cùng lòng của nằng giống nhau đều độc a. . .” Long Y Hoàng lắc đầu, giận dữ nói: “Hoàng hậu nương nương cũng đến. . . Nằng nghe nói trải qua sự tình như vậy, rất là căm tức, tuyên bố nhất định sẽ nghiêm trị oanh Nhi cô nương, chính là thái y nói, oanh Nhi cô nương mệnh không lâu sẽ mất, cho nên Hoàng hậu nương nương hiện tại đang chờ oanh Nhi cô nương. . . Ách, quy thiên.” Cung nữ tiếp tục đáp: “Nhiều người ở trong đó có căn cứ xác thực, oanh Nhi cho dù là bắt từ cũng khó tránh điều dữ, ha! Ai kêu nằng không biết tự lượng sức mình! Cũng không nhìn xem hạ độc người muốn hạ độc là ai, ta từ nhỏ ở trong độc hoa độc thảo mà lớn dần, cái độc nào chưa ăn qua? Nằng chưa tính rõ về điểm này rồi?” Long Y Hoàng cười nhạo nói. Long Y Hoàng phát hiện, việc mang thai thật sự không dễ dàng rất mệt, nằng sau khi uống xong trà pha ngọc long tuyết lan, xoay người nằm trên giường, tùy tiện kéo chăn qua thân thể, nhắm mắt liền ngủ. Hoàn hảo hiện tại thân thể còn thoải mái, thái y nói lại mấy ngày nữa sẽ bắt đầu có phản ứng khi mang thai, bởi vì nằng mang thai là phát hiện trước. . . Ai, đến lúc đó, còn không chừng sẽ gây sức ép với nằng như thế nào đấy. Long Y Hoàng nghĩ nghĩ, đột nhiên lại muốn nhìn phượng ly uyên. . . Còn có qua mấy tháng tiếp là hôn lễ của hân. . . Lại vì cái gì, vừa rồi tâm chưa sót, hiện tại cơ rút đau đớn như vậy. . . Hay là, chính mình cũng trúng độc? Ân, thật lâu trước kia có trúng độc. . . Làm nằng thân bất do kỷ, giống như có cỏ trong người. Long Y Hoàng bắt tri bắt giác liền ngủ, đợi cho nằng tỉnh lại, thì phát hiện bên giường có một người. Lúc nhìn thấy không rõ lắm, nằng tưởng là phượng ly uyên, khi thấy rõ ràng, mới phát hiện là phượng trư lan. Phượng trư lan kéo ghế gỗ lim hé ra dựa ở bên giường, mình lại đang xem sách, nhàn nhã vô cùng. . . Hân, hân thật sự rất thích đọc sách a! Nhận thấy Long Y Hoàng tỉnh lại, phượng trư lan đưa mắt tập trung ở khoe mắt, lờm trên người Long Y Hoàng, thân thể nhưng không động: “Tình thì tình, nhìn ta làm cái gì?” “Thế tử nhìn trượng phu có gì sai sao? Cũng không phải không thấy qua, ta cũng sẽ không ăn người.” Nói xong, Long Y Hoàng chống nửa người trên, kéo gối đầu qua đặt ở sau lưng, sau lại nằm trên đó. . . Thoải mái. “Oanh Nhi đã chết, lúc vừa rồi.” Phượng trư lan đưa ánh mắt nhìn về trang sách, đồng thời dùng ngón tay hẹp dài lật Nhất Hiệt Thư, thanh âm thanh thúy vang lên. “Nằng nếu có thể sống đến lúc ta tỉnh lại, ta gọi nằng nãi nãi.” Long Y Hoàng đáp: “Bị chết thực thắm, nghe nói ngay cả nội tạng hư thối đều nôn ra, toàn thân run rẩy mà chết.” Phượng trư lan về mặt vô thường vô phạt, tựa hồ thực bình thản mà kể rõ chuyện đó làm như đó không là chuyện không làm mình hứng thú gì, mà không phải người chết khi chết khủng bố: “Mẫu hậu phái người hạ lệnh, đem thi thể nằng đem đó cái gốc hoang phế ở hậu cung, đốt cháy, sau này người có thể đi nhìn xem, có lẽ còn có thể nhìn thấy Quý Hồn của nằng phiêu đảng ở nơi nào đấy.” “Hảo, ta sẽ đi xem.” Long Y Hoàng mặt cũng là không chút thay đổi, không ghen sống nổi lên mà gật gật đầu, tự nhiên đáp ứng: “Còn có phượng ly uyên, biểu tình rất khó coi, rất thống khổ, hân nhìn oanh Nhi bên cạnh giả dựa trong sinh tử, chính mình lại bất lực, hân hiện tại thực hối hận rất đau hận chính mình.” Phượng trư lan tiếp tục tự nhiên mà nói. Long Y Hoàng ngắc càm, nghĩ nghĩ, sau đó một phen xốc chân đứng lên, không nhanh không chậm mà mang giày, không trả lời phượng trư lan. Phượng trư lan lại quay đầu nhìn nằng, cười lạnh nói: “Như thế nào, cái này nhìn không được? Nghĩ muốn mau chân đến thăm hân? Hay là nghĩ muốn tìm một chỗ khóc rống?” “Không,” mang giày, Long Y Hoàng đứng lên, về mặt thân nhiên gầy gầy tóc dài hỗn độn, mới mở miệng: “Ta đi lãnh cung, đột nhiên cảm thấy rằng khuôn mặt nhan phi nhìn rất không thích, lại hé ra mặt giống người chết, ta muốn dùng than hỏa hủy dung nằng, như vậy trong lòng dễ chịu chút.” “Vì cái gì?” Phượng trư lan đột nhiên đứng lên, cả kinh nói: “Bởi vì, ta muốn hủy diệt một chút những thứ sau cùng tựa khuynh nhan gì đó, nhìn xem người có phải hay không còn có thể trước sau như một vẫn cảm thấy Nhan phi rất hoàn hảo! Cũng hy vọng người sớm một chút quên đi khuôn mặt của khuynh nhan, chuyên tâm chờ đợi con của chúng ta xuất thế, sau đó hào hào mà chiếu cố hân.” Long Y Hoàng thực vừa lòng, thậm chí là đắc ý nhìn biểu tình phượng trư lan phong vân biến sắc, hân bắt nhân, nằng cũng bất nghĩa! “Người dám!” Phượng trư lan ân ân tức giận, nguyên lai hân nhìn ôn hòa, cũng không phải sẽ không gì có thể chọc giận hân nha, chỉ cần bắt được trọng điểm, câu nói đơn giản đầu tiên có thể dễ dàng phá hủy đánh rớt lớp nguy trang đó. “Người cũng dám, ta như thế nào không dám?” Long Y Hoàng không sợ hãi chút nào mà nhìn lại hai mắt của hân. “Hừ!” Phượng trư lan hừ lạnh một tiếng, một lần nữa ngồi trở lại ghế trên, tiếp tục lấy sách xem: “Sắc mặt của hân thật là khó coi, bất quá phỏng chừng không thể tưởng tượng được oanh Nhi sẽ dùng độc mạnh như vậy để hãm hại người, hoặc là nhìn oanh Nhi thống khổ giả dựa như vậy, tưởng tượng đến nếu không nghĩ ra là oanh Nhi biến thành người như vậy là do người, may mắn sống sót sau tai nạn đến ngạc nhiên trước độc mạnh như vậy nha!” Long Y Hoàng lập tức cười rộ lên, đi đến bên người phượng trư lan, người cúi xuống, ở trên mặt của hân hôn một chút bất ngờ không kịp đề phòng, phượng trư lan toàn thân lập tức cứng ngắc như thạch, Long Y Hoàng khoe mắt cong lên như trăng liềm: “Phượng trư lan, ta phát hiện người thật là đáng yêu thật không bình thường, thật sự là làm cho người người yêu mến.” Phượng trư lan biểu tình hóa đá như có cái khe nứt ra, Long Y Hoàng chạy nhanh xoay người trên giường, nhắm mắt lại nói: “Ta muốn đi ngủ, vô sự chớ quấy

rầy, cảm ơn hợp tác.” Nói xong, thành thật trở mình qua, đưa lưng về phía phượng trứ lan, những thứ khác nàng đều lười trông nom... Ai, bệnh cũ giang hồ lại tái phát, vừa nhìn thấy nam tử hơi có tư sắc Long Y Hoàng liền nhìn không được muốn đưa gối. ... Phượng trứ lan hoàn toàn thành người cảm, muốn nói cái gì đều cũng không nói ra được, rầu rĩ mà ở một bên xem sách, Long Y Hoàng vừa động người một chút trên vai đột nhiên có đau đớn truyền đến. ... Là một lần kia cái tên mình chủ võ lâm biến thái dùng roi đánh đập, bây giờ miệng vết thương còn không khỏi hẳn... Đúng rồi, cái biến thái kia! Long Y Hoàng đột nhiên ngồi dậy, vô cùng nghiêm túc mà nhìn phượng trứ lan: “Ta hỏi ngươi một vấn đề.” “Hỏi cái gì?” Phượng trứ lan miễn cưỡng trả lời, tiếp tục lật sách. “Sau khi Khuynh nhan đi, mấy ngày nay ngươi có phải hay không đi võ lâm mình?” Phượng trứ lan tay đột nhiên có điểm run rẩy: “Àn, kia thì thế nào.” Nhắc tới khuynh nhan. ... Tựa như dùng tiểu đao làm miệng vết thương hằn rách ra, Long Y Hoàng có thể thông cảm “Cái kia tên mình chủ võ lâm, tên gọi là gì? Dài ngắn thành cái dạng gì?” Long Y Hoàng hỏi. “Ngươi hỏi cái này để làm gì?” Phượng trứ lan nghi hoặc nói. “Đương nhiên là hữu dụng mới hỏi, nếu tương lai có cơ hội, hẳn ngày đó tặng cho ta cái gì, ta muốn hoàn trả gấp bội, cái kia, là ai nói, ừ tích thủy chi ân đương dĩ dũng tuyến tương báo (*), tích hận ừ cũng không sai biệt lắm, đều là cùng một cái đạo lý, hẳn chiêu đãi ta nồng hậu như vậy, ta không thể không tự nhiên vô tội không chịu nhận à?” Long Y Hoàng cười nói, khẩu phật tâm xà. (*): dù một giọt nước nhỏ lúc này cũng sẽ lấy cả dòng sông mạnh mà báo ân “Đúng vậy thực là người diễm dứa lãng lợ.” Phượng trứ lan sơ lược. “Cả diễm dứa lãng lợ ta đều gặp qua,” Long Y Hoàng trong đầu bắt gặp hiện ra khuôn mặt long điệp vũ cùng vân tần thúc, tiếp tục hỏi: “Tên?” “Ta biết hẳn mang họ Mộ Dung.” Phượng trứ lan tiếp tục ngắn gọn. “Ngà.” Long Y Hoàng thân nhiên lên tiếng hiểu được, tiếp tục nằm xuống ngủ. Ngày ấy ở trong âm thất. ... Thấy không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ là động tác phát roi da đen sì bởi bàn tay như trắng non tao nhã, cùng thanh âm kia tà mị đến cực điểm nàng vẫn chưa từng quên. ... Ai nói nữ nhân thì nhất định phải thiện lương hào phóng và mỹ mạo ti lệ thuận chứ? Long Y Hoàng không phải là mang thù như vậy sao... Phượng trứ lan đột nhiên bỏ sách buông, đứng lên, nhanh chóng đến bên giường nắm chặt cổ tay Long Y Hoàng kéo nàng đứng dậy: “Ta mang ngươi đi đến nơi này,” Long Y Hoàng kinh hãi, hoàn toàn không có thời gian phản ứng, cứ như vậy bị phượng trứ lan túm ra cửa. Phượng trứ lan dùng rất nhiều sức cầm lấy cổ tay nàng, dọc theo đường đi vội vã mà đi, đến chuồng ngựa mới buông tay, tiếp theo lại là đi chọn ngựa, Long Y Hoàng sờ sờ cổ tay mình đang đỏ dần lên, nghe rằng trọn mắt: “Phượng trứ lan, ngươi đến tốt cùng là muốn mạng của ta hay là muốn mạng đứa nhỏ hả!” Nàng nhận lấy dây cương của Ô nhiên, sờ sờ cái trán nó, cười nói: “Nhìn đoán không ra ngươi vẫn còn rất thân thiết.” “Hãy bớt sàm ngôn đi, hiện tại chúng ta nên đi, ta có lời muốn nói với ngươi.” Phượng trứ lan lạnh mặt nói, lên ngựa. Phượng trứ lan giọng lên mã tiên, hướng tới đường ở cửa bên hoàng cung mà đi, Long Y Hoàng phi nhanh đi theo phía sau hắn. Ra hoàng cung, phượng trứ lan chạy nhanh như bay, càng chạy càng xa, rất nhanh, cảnh sắc chung quanh hai người nhanh chóng biến thành nơi hoang vu dã ngoại, mênh mông không có người ở. Long Y Hoàng liên tục duy trì tốc độ thích hợp, trong lúc đó hai người cho dù có khoảng cách cũng sẽ không cách nhau quá xa... Đột nhiên, phượng trứ lan ở dưới chân núi ghim ngựa dừng lại, nàng cũng lập tức kéo dây cương: “Làm sao vậy?” “Chúng ta đi lên.” Phượng trứ lan xuống ngựa, chỉ chỉ dưới chân núi có đường ngoằn ngoèo liên tục kéo dài về phía trước, dần dần bị cây cối che dấu thành đường nhỏ, bốn phía chung quanh con đường cảnh là bị bề gãy vẫn còn lưu lại lá cây tươi non, xem ra là vừa bị gãy không lâu. Phượng trứ lan một bước đi lên trước, Long Y Hoàng cũng nhanh chóng xuống ngựa, đuổi kịp hắn. Đường nhỏ tuy rằng dốc, lại bởi vì có rất nhiều tảng đá làm nền, thời điểm trèo lên cũng không tính là đã cố hết sức, không quá một hồi, Long Y Hoàng đột nhiên cảm thấy nhiệt độ không khí bốn phía quanh người hạ thấp rất nhiều, tựa hồ là càng lên cao càng lạnh, nàng cảm thấy hơi hận vì mặc ít y phục như vậy mà đi. ... Bất quá trên đó rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là đại hàn băng? Bằng không như thế nào lại lạnh như thế! “Phượng trứ lan, ngươi rốt cuộc muốn mang ta đi nơi nào?” Nàng ngẩng đầu, đối với phượng trứ lan lợi dụng ưu thế về kinh công nhẹ nhàng nhảy đến đứng trên tảng đá mà hỏi. “Ngươi đi lên sẽ hiểu.” Phượng trứ lan từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục nhảy lên trên. ... Long Y Hoàng thiếu chút nữa hộc máu, hẳn như thế nào lại nhẹ nhàng như vậy còn mình thì lại cố hết sức mà leo! Sớm biết vậy năm đó cũng cùng đại ca và phụ thân học kinh công mới đúng... kết cục đúng do mình mà ra a! Phượng trứ lan đột nhiên không đi lên trên nữa, quay người lại, biến mất ở tại đằng sau nhام thạch bên cạnh, Long Y Hoàng lạnh nên rung mình một cái, đi nhanh hơn, phát hiện rõ ràng phía sau nhام thạch kia là một sơn động sâu không thấy đáy, thân ảnh phượng trứ lan ở sơn động bên trong tối đen như ẩn như hiện, hẳn không có đốt đuốc, chỉ là buồn bã nói: “Vào đi.” Coi như khách khí, tuy Long Y Hoàng cảm thấy được rằng có chút hàn khí lạnh tận xương, nhưng vẫn đi vào. Đi được một đoạn đường, Long Y Hoàng đột nhiên dừng lại không đi tiếp, cảnh giác mà nói: “Phượng trứ lan, vì sao càng ngày càng lạnh, ngươi rốt cuộc muốn đem ta mang đến đâu?” “Chẳng lẽ ngươi đoán không ra sao? Hẳn là vừa thấy liền hiểu được.” Phượng trứ lan tiếp tục đi lên vào đến chỗ sâu trong động, Long Y Hoàng sững sờ, một lát đã vượt qua, chần chờ nói: “Hàn băng... Phải. Khuynh nhan không?” Phượng trứ lan mỉm môi không nói, bước nhanh hơn. Quả nhiên. ... Long Y Hoàng đã đoán đúng, nơi này thật là hàn băng, chính là cất giữ thi thể khuynh nhan ở hàn băng. Long Y Hoàng nhìn phượng trứ lan ở bên trong mà đến càng lộ thân ảnh mảnh khảnh, càng cảm thấy rằng hắn thật đáng thương. ... Lừa mình dối người là cảnh giới cao nhất, cũng không ai hiểu cho hắn. Lại đi rồi một đoạn đường rất dài, Long Y Hoàng run càng mạnh, đột nhiên nhìn thấy phía trước cách đó không xa có lượng ánh sáng nhỏ truyền đến, chạy nhanh đi theo phía sau phượng trứ lan cùng hắn đi đến, vừa thấy, một cái động rộng lớn kia. ... Dần dần hiện ra, đều là băng vì lam, hàn khí bức người. Giữa hàn băng là một quan tài bằng hơi trong suốt lỏng lẻo, mờ mờ có thể nhìn thấy thân ảnh đang nằm bên trong. Phượng trứ lan nhìn thoáng qua Long Y Hoàng lạnh đến run rẩy, đột nhiên cúi xuống áo choàng của mình, đặt trên vai nàng: “Lại đây đi.” Long Y Hoàng sững sờ, sau đó cười: “Nguyên lai lương tâm của ngươi còn không có mất đi.” “Liên tục hận, ta và ngươi cùng một chết, đừng tưởng rằng chỉ có một mình ngươi chịu khổ.” Nói xong, phượng trứ lan đi tới trước quan tài bằng, ánh mắt ở trong hàn băng mờ mờ tôi có chút ân oán ra dòng chảy có thể nhìn thấy, Long Y Hoàng thiếu chút nữa nghĩ rằng hẳn cũng khóc. “Ngươi chính là người tùy tâm lạc nội như vậy sao? Phượng trứ lan?” Long Y Hoàng cười, tuy áo choàng của phượng trứ lan rất mỏng manh cũng không cho nàng nhiều ấm áp lắm, nhưng dưới đáy lòng lại đầy lên một đám lửa nhỏ, này là đủ rồi, nàng đem áo choàng kéo xuống, đưa trả lại cho phượng trứ lan, nhìn bờ môi của hắn có chút phát tím: “Ta không yếu đuối đến mức này, chỉ là nhất thời không thích ứng thôi, không cần phải vậy để ngươi sinh bệnh, ta nghĩ ta sẽ áy náy.” Phượng trứ lan không có tiếp nhận áo choàng, mà hết sức chuyên chú nhìn xuyên thấu qua băng quan trọng suốt, nhìn thẳng người bên trong đang ngủ say bất tỉnh: “Nhan Nhi. ... Rất đẹp, đúng không?” Long Y Hoàng đi qua nhìn, vết máu trên người khuynh nhan đã được tẩy sạch nằm ở trong băng quan, vẻ mặt an tường, khoe miệng lộ vẻ mỉm cười, bởi vì nhiệt độ cực thấp, xác chết được bảo vệ hoàn hảo, so với khi còn sống không có bao nhiêu thay đổi lớn: “Ừ, hẳn là người đẹp nhất ta đã thấy, cũng nam cũng nữ, nhan khuynh thiên hạ.” Phượng trứ lan khoe miệng cong càng rõ hơn, hẳn chậm rãi nửa quỳ xuống, cách băng quan mà hôn, vị trí vừa vịn rơi vào trên môi khuynh nhan. “Ta về sau không bao giờ... nữa sẽ rời khỏi hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Hắn nhẹ giọng nói. Long Y Hoàng đột nhiên có chút hoảng loạn, lập tức di chuyển xung quanh, tìm ra đề tài, nàng nhìn bốn phía băng trên vách đá có không ít vết kiếm cùng vết nứt, thậm chí có một chút vết vụn rơi đã động lại vết máu, ngạc nhiên: “Đây là...” “Vũ Thiên đã tới.” Phượng trứ lan lạnh nhạt đáp. “Hắn cũng là một loại si tình, đáng thương.” Long Y Hoàng thờ dài, vừa muốn bi ai, nhưng phượng trứ lan hạ một câu lại làm cho trái tim nàng giao động nâng đến miệng yết hầu. “Long Y Hoàng, nếu ta chết, ngươi đem xác của ta mang tới nơi này, đặt cùng một chỗ đi.” Phượng trứ lan đột nhiên nói, chỉ chỉ trong băng quan bên người khuynh nhan trên đó có chỗ trống: “Ta đối với ngươi cũng chỉ có một cái yêu cầu như vậy.” Quả nhiên, dự cảm bất tường đều là linh nghiệm, Long Y Hoàng xoay người, cả giận nói: “Ngươi có ý tứ gì? Khuynh nhan hẳn lựa chọn tự sát, đó là bởi vì hắn không muốn làm liên lụy ngươi, không muốn hại chết ngươi, nhưng ngươi hiện tại thế lại nghĩ đi tìm chết, ngươi không làm... hẳn thất vọng sao?” “Ta muốn vì hắn báo thù, một trận chiến sinh tử tất không thể tránh.” Phượng trứ lan kiên định nói. “Ngươi muốn cho ta cả đời sống là quả phụ?” Long Y Hoàng nhất thời cảm thấy chẳng còn lạnh, lửa giận cháy làm nàng nóng hơn! “Ta chết, ngươi chính là tự do, sau này không bao giờ... nữa phải chịu khi nhục của ta, đối với ngươi mà nói đây chính là chuyện tốt.” Phượng trứ lan nói. “Ha! Ta thật ra nghĩ muốn tái giá a, nhưng mẹ ngươi sau khi ngươi chết cũng không sẽ cho ta đi! Ngươi không muốn độc hại ta cả đời, phải đem ý niệm này trong đầu đánh rớt cho ta! Đừng để cuối cùng người khác nói ta Long Y Hoàng khắc phụ, gả không được!” Long Y Hoàng tam vị chân hỏa cháy càng mạnh. “Thì

ngươi, chẳng lẽ còn đâu không lại mầu hậu sao?” Phụng Trữ lan âm thanh lạnh lùng. “Tốt lắm, ta không nói cái này, đổi một vấn đề... Đứa nhỏ xuất thế, ngươi muốn cho hắn trở thành một người không có cha sao! Ngươi liền ác tâm như vậy, thà rằng vứt bỏ cốt nhục chính mình chưa xuất thế!” “Ta một người không đủ, phụng trữ lan, ta không phản đối ngươi đi quyết đấu, nhưng là, vô luận như thế nào đều phải còn sống trở về! Bằng không hãy kêu tâm phúc của ngươi đến nhặt xác, đừng tới tìm ta!” Long Y Hoàng cảm giận xoay người sang chỗ khác, tức giận đến nôn ra máu. Nàng rất oán hận, vẫn là nhìn không được người đem tính mạng của mình ra đùa giỡn cũng không quý trọng. Hơn nữa, phụng trữ lan không biết rằng, là khuyển nhan dùng cái chết đổi lấy. “Ta không có tâm phúc, ta chỉ tin tưởng chính mình.” Phụng trữ lan nói. “Vậy thì ngươi chính mình xác chết vùng dậy trở về! Không có tâm phúc? Buồn cười, ngươi thà rằng tin tưởng ta cũng không tin tâm phúc của ngươi sao?” Long Y Hoàng cười lạnh. “Ngươi trên nhiều khía cạnh cùng ta rất giống, chúng ta hai người độ âm của huyết, cũng là cơ hồ giống nhau.” “Sau đó thì sao?” “Ta tin tưởng ngươi.” “Phụng trữ lan, nếu đây là ngươi đem ta mang đến nơi đây chỉ muốn nói thế, như vậy, ta khuyên ngươi tốt nhất chết sớm một chút,” Long Y Hoàng đi đến trước mặt phụng trữ lan, ác thanh đe dọa nói: “Cho dù ta như thế nào chán ghét ngươi, ta đều phải vì hải tử của ta lưu lại phụ thân, cho dù ngươi chết, ta cho dù đến Hoàng Tuyền, cũng sẽ đem linh hồn của ngươi kéo trở về, cho nên hiện tại, ngươi không cần lại vô nghĩa nhiều lời như vậy, ta phải đi về!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hủy dung Nhan phi

Long y hoàng nói đi là đi, một hồi đã đi xuống núi, ở chân núi thật lâu, mới thấy Phụng Trữ Lan chậm rì rì tiêu sái xuống. Hắn đi tới con ngựa trước mặt, lấy tay túm dây cương, sai bước đi, lầm bầm nói: “Chính là vì bảo thủ cho ngươi, cũng vì duy trì uy nghiêm hoàng thất, phụ hoàng đã đem diệt trừ mình vô lâm kia, chính là bộ phận chính—mình chủ vô lâm kia đã chuyển đi khiến ta không thể gặp, tên mình chủ vô lâm kia ở trong bóng tối chỉ huy, ta sẽ đem hắn ra hoặc là trực tiếp lặn xuống bên cạnh hắn.” “Tánh mạng của hắn lưu cho ta, hắn không ngừng là kẻ thù của ngươi, cũng là của ta... Chỉ sợ không có người nói cho ngươi biết, ta mãi là người mang thù...” Long Y Hoàng cũng thúc ngựa nói. “Trách nhiệm hiện tại của ngươi là chăm sóc bản thân mình thật tốt để sinh hải tử.” Phụng Trữ Lan gật đầu, để nó đi thật chậm, Long Y Hoàng đi bên cạnh hắn “Ngươi đã quan tâm đến đứa bé này.” Nàng nói “Vậy vậy ngươi ít nhất hãy chờ hắn xuất hiện lại đi, cục diện thiên tân vạn khổ này.. hắn nhất định sẽ không dễ dàng xuất hiện, ta không tin trong thời gian một năm, hắn sẽ biến mất không thấy tăm hơi... Ta không hy vọng hải tử mai sau sẽ không có phụ thân, nó cần một gia đình đầy đủ.” “Ngươi đừng quên nguyên nhân ta để ngươi sinh hải tử.” Phụng Trữ Lan đột nhiên để ngựa chạy nhanh hơn, thanh âm cắt gió, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lui về phía sau... nhưng Long Y Hoàng vẫn có thể duy trì khoảng cách với hắn, vô luận tốc độ hắn thế nào, nàng cũng tùy theo mà điều chỉnh, Phụng Trữ Lan nói: “Ta để cho ngươi sinh con là muốn để ngươi và Phụng Trữ Lan vĩnh viễn có ngăn cách, khiến hắn trở thành cái gai độc trong lòng các ngươi... Cho nên ngươi không cần lo lắng cho ta.” Long y hoàng trầm mặc một lát, thanh âm tuy nhỏ nhưng Phụng Trữ Lan nghe thấy rất rõ, nàng nói: “Vậy ngươi biết, tại sao ta cũng không thích ngươi nhưng lại nguyện ý giữ lại hải tử của ngươi? Ngươi phải biết rằng... nếu như ta say đắm, tuyệt đối so với ngươi bắt buộc còn dễ hơn nhiều.” Phụng Trữ Lan không đáp, mặt tràn ngập mây đen. Long Y Hoàng vừa cười vừa nói: “Vì tình mẫu tử... Nếu hải tử được sinh ra trong thân thể của ta, ta không có tư cách đoạt lấy cơ hội sinh tồn của nó, nó không chỉ là hải tử của ngươi mà cũng là của ta.” Phụng Trữ Lan cũng không trả lời, thậm chí không dám nhìn thẳng Long Y Hoàng, Long Y Hoàng cắn cắn môi, tiếp tục nói: “Phụng Trữ Lan... những chuyện khác ta không nói đến, ta tin rằng ngươi cũng có cảm nhận với ta... ngươi một mực để Nhan phi trở thành Khuyển Nhan, cho nên lúc Nhan phi có thai, ngươi mới có thể quý trọng thương yêu nàng như vậy... mặc dù lúc đó ngươi đã lấy đi hải tử duy nhất của ta.” Ánh mắt Phụng Trữ Lan đã có điểm phiến hồng, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng, mới vừa rồi lúc từ trong hầm băng đi ra, hơi lạnh vẫn còn vờn quanh người hắn, hắn lại lần nữa tăng tốc, vung roi quát ngựa, ngựa bị đau lập tức tăng tốc. Khoảng cách giữa hắn và Long y hoàng ngày càng xa, nàng vội vàng nói: “Phụng Trữ Lan, ta không hy vọng xa vời gì, chỉ là muốn để hải tử sinh ra an toàn... coi như ngươi lợi dụng nó trả thù ta và Phụng Trữ Lan cũng được, nhưng ta hy vọng ngươi có thể lấy thái độ của một phụ thân chân chính yêu thương nó, đối với nó tốt một chút... đó cũng là yêu cầu duy nhất của ta...” Phụng trữ lan không nói gì, vẫn để ngựa chạy như bay, Long Y Hoàng vẫn một mực đuổi theo, dần dần mới giảm tốc độ kinh hoàng xuống... nàng không muốn làm hải tử tổn thương, đây cũng là lý do duy nhất. Long Y Hoàng trở lại hoàng cung sau Phụng Trữ Lan rất lâu, tự nhiên cảm thấy mệt không chịu nổi, lay lắt trở lại tâm cung tìm giường nghỉ ngơi, toàn thân cơ hồ đều là mệt mỏi. Ngày trước cho dù bản thân có như thế nào đi nữa cũng không mệt đến thế này... ai có hải tử thật phiền phức. Một thời gian sau, Long Y Hoàng bởi vì hoàng hậu nên thời gian ở hoàng cung cũng tương đối an toàn và thoải mái, lý do thật sự ở lại hoàng cung liên quan tới Phụng Trữ Lan, lúc nàng đi hắn cũng không giữ lại. Kỳ thật ở hoàng cung cũng không có gì không tốt, so với phủ thái tử thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa trong nhiều khía cạnh đều tốt hơn, nhưng Long Y Hoàng vẫn cảm thấy không thoải mái... vì chờ phủ Duệ vương hoàn thiện mà Phụng Trữ Lan cũng ở trong hoàng cung, hoàng cung nói nhỏ cũng không nhỏ nhưng đối với nàng và Phụng Trữ Lan thì thật cũng quá nhỏ... nhỏ đến mức đi đâu cũng gặp, sau đó Long Y Hoàng quyết định nhốt mình trong phòng trong một thời gian dài. Nghe nói, có rất nhiều quan viên vì nịnh bợ lấy lòng Phụng Trữ Lan, đã mang đến không ít ngọc ngà châu báu, cũng đem đến không ít nữ nhân, nghe nói Phụng Trữ Lan từ chối tất cả số châu báu đó, chỉ giữ lại mỗi nữ nhân bên cạnh, mỗi ngày thay đổi một người, tựa hồ tình lực tràn đầy khác hẳn với dân thường. Long Y Hoàng mỗi lần gặp hắn, mỗi lần lại là những nữ nhân khác nhau, nhưng đều giống ở điểm hắn không bao giờ nhìn nàng, dù đi qua trước mặt nàng, hắn thà rằng xoay người hôn nữ nhân bên cạnh. Vì vậy, phía sau hoàng cung những con người nhàm chán bắt đầu đem hắn cùng Phụng Trữ Lan so sánh, nói là phong lưu không kiềm chế được, một người thì vô cùng si tình mê luyến, hai người hoàn toàn trái ngược, tất nhiên là người thích Phụng Trữ Lan nhiều hơn. Nhưng nghĩ lại, sự ích kỷ trong lòng mỗi nữ nhân đó chỉ hi vọng nam nhân yêu các nàng một chút bất quá, chuyện này thật sự là khó có khả năng, nhưng cũng vì thế, sự si tình giả tạo của Phụng trữ Lan càng khiến nữ nhân dễ dàng mê muội. Phụng Trữ Lan không nạp sủng phi nữa, người ngoài còn đồn đãi hắn đang đợi vị tân nương mới của mình, hiện tại tìm nữ nhân thực chất chỉ là trò tiêu khiển, trong lòng hắn ngay từ ban đầu đã sớm có người yêu, hoặc là vị tân nương chưa gặp mặt kia, nhất định tương lai sẽ là chính phi của hắn. Thời gian ở hoàng cung này thật sự rất nặng nề, thật lâu sau, Long Y Hoàng lại càng kinh ngạc bản thân khi có thể tỉnh táo một thời gian dài như vậy, trước kia bản thân thật sự không dám nghĩ đến chuyện gì. Phụng trữ lan cũng giống nhau ban đầu nhàn nhã vui chơi tùy ý, nhưng thuộc hạ của hắn thì liên tục ra vào cung, thường cùng một mình cùng hắn trò chuyện trong thư phòng. Long Y Hoàng biết được nhất định là hắn đang tìm tin tức mình vô lâm. Nửa tháng sau khi trở về từ hầm băng, phản ứng có thai của Long Y Hoàng ngày càng kịch liệt mà rõ ràng, thường cảm thấy mệt mỏi hơn người thường, khí hậu cuối thu khiến nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc buồn ngủ lúc lại buồn nôn, không thì lên giường rồi nhưng không ngủ được. Ngọc Long Tuyết Lan cũng chỉ có thể trấn áp nhất thời, mãi đến khi nàng nhìn vào trong hộp chỉ còn lại một đóa, không thể uống được nữa, nàng lại phản phó thái y mỗi ngày mang đến một thang thuốc an thai, sau khi uống xong như người không có việc gì, ở trong phòng ăn ô mai, lúc nào buồn nôn liền ăn ngay... tóm lại chỗ Ngọc Long Tuyết Lan còn lại thực sự rất quý giá, dù bản thân có thế nào nàng cũng không

dám dùng tới, hoặc là nói... uống xong Ngọc Long Tuyết Lan so với ít thuốc đông y khổ sở kia thực sự khổ hơn rất nhiều, là khổ ở trong lòng. Một thời gian sau mọi việc thực sự rất yên bình, Long Y Hoàng bình tĩnh làm mọi việc, dần dần mới hiểu ra, nhiệm vụ lúc này của nàng là bảo vệ thân mình và hài tử, chờ đợi thời gian sinh nó ra, bất quá, bây giờ hoàng cung thật sự là bình tĩnh quá mức, nàng cũng không phải lo nghĩ gì nhiều. Phượng trử lại trái ngược hoàn toàn với nàng, ngày nào cũng phiền toái, có thể là vì không có tin tức gì của mình vô lâm, khiến hân ngày càng phần nộ cùng bất an. Mỗi lần thấy hân ở trong phòng mình vô cớ tức giận, Long Y Hoàng chỉ là lắc đầu rồi đi... nàng hiểu, lâu như vậy không có tin tức gì của mình vô lâm, chắc chắn là đang ở một chỗ chờ cơ hội... đợi nàng phản bội Phượng trử Lan, sau đó nhân cơ hội mà chia rẽ, bây giờ nàng cùng Phượng trử Lan coi như không có chuyện gì, bọn họ cũng không có khả năng động thủ. Kỳ thật, nếu Phượng trử Lan và nàng cãi nhau kịch liệt, nhất định sẽ có không ít người nhìn không được mà ra mặt... nhưng bây giờ, tình huống mình vô lâm nghĩ đến là nàng mang thai, Phượng Trử Lan nhất định không muốn động đến nàng, kế hoạch của bọn họ thiếu chút nữa thất bại trong phút chốc, càng không nghĩ đến Phượng Trử Lan nhanh như vậy đã bình tĩnh lại, bọn họ không ngờ rằng gây ông đập lưng ông, trăm phương ngàn kế tự bức mình. Thế sự treu người, lúc bọn họ lo lắng mọi chuyện, cũng không nghĩ đến những việc ngoài ý muốn. Phượng Trử Lan một mực là một người tiêu cực, cho nên sau khi Khuynh Nhan mất hân rất nhanh tỉnh táo lại, nhưng lúc Khuynh Nhan còn sống hân một mực sống trong mộng lung, thà rằng một lần vĩnh viễn không mơ mộng nữa. Mà hiện tại, người hân thương yêu nhất chính là Nhan phi bởi vì nàng gần như giống hệt Khuynh Nhan. Mang thai hơn hai tháng, phản ứng cũng đã đỡ hơn rất nhiều, chắc không lâu nữa sẽ biến mất hoàn toàn, Long Y Hoàng nhìn Phượng Trử Lan đang tựa vào vách đá, trong lòng cũng rối rắm, nàng nghĩ cách giúp hân... cho dù bằng phương pháp cực đoan nhất. Phượng trử Lan còn làm như vậy chỉ sợ sẽ bị người của mình vô lâm bức điên mất, cần phải làm gì kích thích hân thanh tỉnh phần chần lại. Long Y Hoàng cảm bực dọc Nguyệt nha, chải lại tóc mình thật thẳng, cúi đầu nhìn bưng, cũng không có động tĩnh gì nhiều, mới hai tháng thôi, cần gì nóng lòng như vậy? Nàng đột nhiên nghĩ đến người đã ở lãnh cung hơn một tháng- Nhan phi, mặc dù che dấu, nhưng nàng sao lại không biết, Phượng Trử Lan đêm nào cũng tới lãnh cung... chính hân khi nhìn thấy dung mạo đó cũng không thể tự kiềm chế. Nhưng có chút không đúng. Phượng Trử Lan đã từng nói, chính hân có thể phân biệt được sự khác nhau giữa Khuynh Nhan và Nhan phi, nhưng lần cuối cùng hân tới lãnh cung thì càng ngày càng thường xuyên, có khi ở đó cả ngày không rời, bên trong có những thanh âm kỳ quái của người khác, chuyện này bất quá cũng rất kỳ quái. Long Y Hoàng quay gương cười... Nhan phi, Phượng trử Lan bây giờ đang bị kích thích, chỉ động đưa mình vào đây. Phượng Trử Lan quả thật là ngày càng sa sút, mấy ngày nay tin tức thuộc hạ đưa đến hân cũng mặc kệ, chỉ nhốt mình trong thư phòng, lại nhìn thấy phượng loan ngọc của Khuynh Nhan, lúc này mới bắt đầu phiền toái, thậm chí còn phát hỏa nhiều hơn trước. Cung nữ từ ngoài cửa đi tới cạnh Long Y Hoàng cung kính nói: “Khởi bẩm thái tử phi nương nương, thái tử đã rời cung.” “Hắn đã đi đâu?” Long Y Hoàng tiếp tục chải đầu. “Việc này... nó thì nghe nói, trong phủ thái tử xảy ra chuyện” cung nữ đáp. “Sao... Vậy cũng tốt,” nàng đề quả hồng xuống, ngón tay đột nhiên dừng lại giữa không trung, Long Y Hoàng đột nhiên động môi, cuối cùng cũng không nói gì, chuyển ánh mắt về phía hộp gỗ trên bàn trang điểm dừng lại một chút, lại thu hồi lại, đứng lên: “Các người theo ta tới lãnh cung một chuyến.” “Vâng thưa thái tử phi.” Ngõ gác hoàng cung heo lánh, cành lá khắp nơi, trên nhánh cây trụi lủi chỉ còn vài cái lá khô vàng phiêu lãng theo gió, đã là hoàng hôn, tự hồ còn nghe được thanh âm khiêu hãm cùng phác sí tới, khiến người khác phát lạnh... Đây là lãnh cung, không biết đã có bao nhiêu oan hồn du đãng bốn phía, ô ô thấp mình. Long y hoàng giẫm lên lá khô trước mặt, phát ra tiếng vỡ vụn, một tầng lá cây đã lâu không có người quét dọn thật giống như nơi không có người ở. Long Y Hoàng hướng tới tiểu viện xa xa kia, thị vệ vội vàng hành lễ với nàng... nàng phát tay tỏ vẻ không cần. “Đây là nơi Nhan phi ở sao?” Long Y Hoàng khẽ cười nói, tại đình viện hoàng vu này chỉ có mấy phòng ốc cũ kỹ, trước phòng chỉ có cỏ tỉnh, bên cạnh là biết bao hoa dại, xuyên qua cửa sổ là ánh nến chập chờn. Nhan phi không nghĩ tới ba... Ban đầu tại đông cung, nàng đối với mình khoe khoang diễm vô dương uy, đặc ý bao nhiêu, nhưng hiện tại, chỉ vì một câu nói lập tức bị nhốt vào lãnh cung. Long Y Hoàng đi vào sân, nghe thấy một mùi thơm thoát nát, lâu rồi không gặp, nghe được tâm sinh yếm ả của nàng không khỏi bước đi nhanh hơn, đẩy cửa gỗ son loang lỗ kia ra, người đang ngồi trước bàn kia không khỏi cả kinh. “Không ngờ thái tử phi nương nương lại tới nơi này.” Ánh mắt sáng lạnh của Nhan phi hiện lên, nhưng không quỷ xuống hành lễ. “Thiếp thân tham kiến thái tử phi.” Khẩu khí là không phục cùng ngạo mạn, xem ra mấy ngày qua Phượng Trử Lan đã không rời khỏi nơi này, lại càng khiến nàng ta kiêu ngạo hơn. Long y hoàng không để ý tới nàng, một mình đi tới cái bàn, trên bàn, rõ ràng vẫn còn đặt một lọ đồng, khối bốc lên từ bên trong mùi thơm nhất định bay lên từ đó. Mùi thơm này đối với Long Y Hoàng mà nói, quá mức quen thuộc. Nàng đột nhiên cau mày, phát tay, đầu ngón tay xẹt qua mặt bàn, lọ đồng rơi xuống, bùm bùm, hương liệu bên trong tán nát đi ra. “Nguyên lai người đã dùng thứ gì để câu dẫn Phượng Trử Lan, hân cần gì phải chạy chốn tới nơi này cũng người, thiếu chút nữa đã tự làm hại mình.” Long Y Hoàng cười nói, lúc này mới thấy mặt Nhan phi trắng bệch: “Từ mạch quy trần, nếu chỉ đốt, thì mùi hương cũng như hương liệu bình thường, nhưng nếu uống cùng với thanh đan bách lộ, hai thứ trên lại vô cùng hiệu quả, giống như mê huyền hương, tình dục cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là ảo giác xuất phát từ đáy lòng, bộ dáng người trước mặt biến thành người mình yêu thương nhất... Nhan phi, thủ đoạn của người cũng thật cao minh, không ngờ lại có thể lợi dụng sự ngu ngốc của Oanh nhi dùng Vân Long Ngao thiên hại ta bây giờ ta đã biết thì ra Phượng Trử Lan mới là quan trọng.” “Thái tử phi nương nương đang nói cái gì? Thiếp thân không hiểu, chỉ là lúc trước huynh trưởng sợ thiếp nhầm chán mới đưa tới chút hương liệu nói là có tác dụng an thần.” Nhan phi không chút hoang mang nói, nhưng sắc mặt cũng sớm phản bội ả, đầu nàng cúi thấp xuống, lập tức thấy một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh linh hoạt hướng tới mình... nắm lấy cằm nàng, dùng lực đạo đồng cứng nâng đầu đang cúi của nàng lên... Long Y Hoàng đang đốt cháy hai mắt điem. “Chính xác, nếu như chỉ là nỗi hương đó thôi, thì có thể an thần nhưng nếu dùng cùng với đan bách lộ thì lập tức trở thành xuân dược cực mạnh, sao... khiến tên Trử Lan kia cảm thấy dễ chịu người đã bắt đầu quên đi thân phận mình sao? Chẳng lẽ người không biết nếu dùng loại dược này liên tục có thể khiến người ta bị nghiện, cuối cùng sẽ tới Tây thiên sao!” Long Y Hoàng cười lạnh nói: “Nghe ta nói đây, đây là lần cuối cùng Phượng Trử Lan có thể tới chỗ của người, sợ là nếu ta tới muộn chút nữa, hân đã biến thành một cái xác khô ròi, Nhan phi... a... Nhan phi... Người thiếu chút nữa đã hại chết hân rồi người biết không!” Nhan phi không nói lời nào, chỉ một mực nhìn Long Y Hoàng. “Người nghĩ sau khi trở lại cuộc sống cảm y ngọc thực, lại có thể tới tìm ta, thuyết phục ta thả người ra sao? Người vọng tưởng dùng thủ đoạn như vậy mê hoặc Phượng Trử Lan, sau đó lại muốn một bước lên trời? Nhan phi... người ích kỷ như vậy... suýt nữa đã phá hỏng kế hoạch của hân!” Long Y Hoàng nghiêng răng nói: “Người biết không, người chỉ là thể thân cho người yêu trong lòng hân thôi, hôm nay người hân yêu đã chết, hân muốn tìm cách báo thù, chính người... người đã dùng thủ đoạn hạ lưu ngăn cản hân... còn muốn hại chết hân... nếu hân thật sự u mê ảo ảnh về người không thể tự kiềm chế như vậy, hân sẽ trở thành kẻ háo sắc, hoàng trử sẽ khiến người trong thiên hạ phi nhỏ! Người hãy nói đi, ta phải xử lý người thế nào mới phải!” “Thái tử phi nương nương, xin đừng vu oan thiếp thân, thiếp thân là trong sạch!” Nhan phi nói, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Oanh nhi đã chết” Khẩu khí Long y hoàng đột nhiên chậm lại, thân nhiên nói: “Người biết nàng chết như thế nào không? Nàng ta đã chết trong tay Vân Long Ngao Thiên, đã chết thê thảm không nỡ nhìn, mà người đã hại nàng chết thống khổ như vậy, là ta... Người cùng Oanh nhi âm mưu chẳng lẽ ta không biết? Khi đó ta nhìn người cũng không có vừa mắt, nhưng không muốn nói với Phượng Trử Lan, ta một mực nhẫn nại, bất quá bây giờ, không thể nhìn được nữa.” “Người... người muốn làm gì!” Nhan phi hoảng sợ tròn to hai mắt. “Người đâu!” Long y hoàng vỗ tay, lập tức hai tên thị vệ chạy vào, nàng cười nói: “Mang chậu than lại đây.” Nhan phi đột nhiên như hiểu ra điều gì, lại càng trở nên sợ hãi, nắm chặt váy Long Y Hoàng, cầu xin: “Thái tử phi nương nương, thiếp không dám nữa! Ngài hãy bỏ qua cho thiếp đi! Thiếp sau này nhất định không dám lại gần thái tử nữa!” “Sợ cái gì, ta không giết người, chỉ là, người ngày thường thật đẹp, ta ghen ghét, dung mạo này sớm muộn cũng sẽ trở thành tai họa, không bằng hãy sớm hủy nó đi... ta là đang giúp người.” Long Y Hoàng cười, mang theo vài tia lạnh giá. Rất nhanh, thị vệ đã bưng vào một chậu than vẫn còn lửa cháy rực, Long Y Hoàng nói thêm: “Các người hãy hầu hạ Nhan phi cho tốt, nhớ kỹ, không được để lại một chỗ lạnh, dung mạo được hủy hoàn toàn càng tốt, ta sẽ có trọng thưởng.” Nói xong Long Y Hoàng bước nhanh tới gian phòng ngoài, trong chốc lát, bên trong lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết của Nhan phi. Nhan phi bị phá hủy dung mạo, đoạt đi ảo ảnh duy nhất trong lòng Phượng Trử Lan. Nếu nàng không thể ngăn cản âm mưu báo thù cho Khuynh Nhan của Phượng trử Lan, như vậy, hãy để nàng giả làm

người dẫn đường, khiến hắn tạm dừng lại việc báo thù của mình. ...Nếu hắn thật sự rơi vào tay Nhan phi, Khuynh Nhan chết sẽ là vô ích! Long y hoàng rất hiểu, nàng hiểu hơn bất kì kẻ nào, khi Phượng Trữ Lan trở về, thấy Nhan phi bị hủy dung, nàng nhất định sẽ mãi mãi đối đầu với hắn. ...nhưng là chỉ có như vậy, mới có thể diệt trừ bớt đi những thuộc hạ này, bọn họ vì thế mới lộ mặt, sau đó dụ dỗ bọn họ lần nữa quyết liệt. Long Y Hoàng mục đích chính là vậy, thích việc của mình. ... chuẩn bị một cái hố thật tốt, sau đó chuẩn bị một bộ dáng đa mưu quỷ kế, nhìn người của địch từng người nhảy xuống, còn mình thì nắm giữ toàn cục, nhìn thấy trong hồ mỗi người một vẻ, đầu xuôi đuôi lọt. Nếu nàng không ngăn cản được, thì chỉ có thể sử dụng phương pháp mê hoặc địch thủ bức người của mình vô lâm lộ mặt, ít nhất không cần phải nhìn hắn bị thảm mà nhảy xuống khỏi vách đá, lửa giận tràn đầy mà thiêu đi lý trí của mình, một mực oán trách chính mình, mà lại không động được nửa phần người của địch. Ha ha... người của mình vô lâm chắc không ai nghĩ đến. ... ở thế cục này..Long Y Hoàng là đã tình nguyện hi sinh đi một người..hơn nữa...lộng giả thành chân..hiện tại chỉ còn chờ bọn họ tự mình nhảy xuống hố đó thôi. —— Phượng trữ lan, ta đã chính thức cắt đứt tia ảo tưởng duy nhất này của ngươi, hy vọng ngươi có thể tỉnh ngộ, hiểu được đâu mới là sự thật, việc gì mới là chân chính..hãy nhớ, Khuynh Nhan mãi mãi bên cạnh ngươi...nhưng ngươi không bao giờ để ý...Long Y Hoàng dần dần bước về phía tà dương...trong lòng âm thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thăng thấn đoạn tuyệt

Editor: Âu Dương Nhượng Thần Nhan phi kêu thảm thiết từ từ mãnh liệt hơn, cắt thủng tầng mây trên không, toàn bộ qua đèn đuốc trên nhánh cây chấn động vẩy cánh bay tán loạn, vài miếng lông chim màu đen từ không trung rơi rạc rơi. Long Y Hoàng nhắm mắt lại, nghe thấy phía sau kêu thảm thiết, tuyệt không dao động, giống như đã nhìn quen, cũng nhìn thời tiết âm đạm, ở trọng chuyển động ở bụng nàng lên tiếng lâm lâm “Hai tử... Ngươi nếu phải xuất thế, nhất định phải có loại thói quen này quen với sự thật tàn khốc, đối với người bất lợi, giết không tha, chỉ có mạnh mẽ mới có thể vĩnh viễn đứng ở trên đỉnh đầu người khác, nếu không... Chết chính là ngươi, ngươi không có lựa chọn nào khác... Để vương gia không có cách nào, trăm ngàn năm qua truyền thừa(*).” (*): truyền lại, thừa kế Cung nữ cùng bọn thị vệ sau khi xong việc lục tục từ trong phòng đi ra, đến trước mặt Long Y Hoàng quỳ xuống, phục mệnh nói: “Khởi bẩm Thái tử phi, thuộc hạ không phụ sự trọng vọng.” Long Y Hoàng tùy ý cười: “Tốt lắm, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi.” Nàng xoay người một cái, vượt qua cửa phòng cúi, tiếng thét chói tai đã vì người kiệt lực mà khàn khàn, lúc này nhan phi phục té trên mặt đất toàn thân kịch liệt run rẩy, tóc hỗn độn rơi xuống trước mặt, thông khổ rên rỉ thở dốc. Nghe được có tiếng bước chân dừng ở trước mắt mình, nhan phi sững sờ, chậm rãi ngẩng đầu... Sợi tóc hỗn độn rơi, mở hồ lộ ra một chút làn da mặt, dĩ nhiên là máu tươi đầm đìa... Làn da bị than hóa thiêu đen, cuốn khúc, lộ ra huyết nhục càng nhiều, còn bởi vì cực nóng mà sinh ra bọt máu, kéo dài đầy toàn bộ mặt... Trên mặt Nhan phi, trừ bỏ mắt, làn da toàn bộ bị hủy. Nàng vẫn trừng mắt nhìn lên trên, ánh mắt trắng dã, lại bắt mắt với gương mặt khủng bố, giống như quỷ đêm khuya dọa người. “Thật sự là khuôn mặt xinh đẹp a... Ta nhìn đến phải hô thẹn mà muốn tự sát nhanh, thế nào? Nhan phi mỹ nhân? Muốn hay không nhìn một cái bộ dáng hiện tại đẹp nhất của mình?” Long Y Hoàng vẫn cười, nàng thích nhất cười, nhưng trong cười đầy đao phong lại giống như từ thần múa lưỡi hái hắc long vũ qua, nàng gọi hai cung nữ lần thứ hai, phân phó các nàng đem gương mang tới, sau đó đặt ở trước mặt nhan phi. Nhan phi nhìn gương tức mắt một cái, lập tức phát điên, từ trên mặt đất gậy dựa đứng lên, gương nanh múa vuốt hướng Long Y Hoàng mà đánh tới, còn không có đụng đến nàng, đã bị thị vệ hộ thân ngăn lại, một người hung hăng đá vào xương chân của nàng, nhan phi bị đau quỵ xuống, toàn thân co rút. “Nhan phi, cũng chỉ có biến ngươi thành cái dạng này... Mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng ta, này xem như thù lao ngươi cùng oanh Nhi liên thủ hạ độc ta đi, ta cũng không thích phượng trữ lan, chính là vì cái gì phải tàn nhẫn đối đãi ngươi như vậy? Chỉ là bởi vì ta nhìn ngươi không vừa mắt! Nhìn xem, cho dù ngươi đêm lãnh cung, còn có cái mặt gì đi gặp người chứ?” Long Y Hoàng đứng ở trước mặt nàng cười lạnh, nhan phi lần thứ hai đứng lên, mà thị vệ bên người tay mất lạnh lẽo càng áp chế nàng, chặt chẽ chế ngự nàng. Kỳ thật, nàng thật phải cảm tạ nhan phi cùng oanh Nhi, nếu không phải các nàng hai người trước hết đối với nàng thi kế hạ độc, nàng hiện tại cũng sẽ không có lấy cớ danh chính ngôn thuận như vậy đến xử lý nàng ta, lại càng dĩ nhiên sẽ không cùng phượng trữ lan nháo trò mình, diễn giả làm thật, tiêu bớt mối hận trong lòng Long Y Hoàng, còn có thể đạt tới hiệu quả dẫn dụ vô lâm mình. Nhan phi càng muốn điên kêu to hơn, thị vệ lập tức đem nàng đánh ngã, Long Y Hoàng cười, một thân ông tay áo lặn vấy tựa như đất theo mây bay, từ lãnh cung đi ra. Ngày đó, thật làm nàng thất vọng, phượng trữ lan chưa có trở về, nhưng việc nhan phi bị hủy dung đã ở trong hoàng cung truyền ra, ồn ào huyền ảo, hoàng hậu có vẻ rất đặc ý, tựa hồ ở trên người Long Y Hoàng thấy được bóng dáng mình năm đó, mà hoàng đế, vẫn đang cười, một chữ không đáp, nghe cùng không nghe giống nhau. Long Y Hoàng có chút thất vọng, nhìn sắc trời đã muốn tối, chính mình trước hết ngủ, ngày hôm sau sáng sớm, nàng mới vừa mở mắt, cung nữ lập tức hướng nàng nhắn một tin tức làm nàng rất hy vọng, phượng trữ lan trở về. Hiện tại, toàn bộ mọi chuyện đều dựa theo kế hoạch của nàng, nàng thiết kế đường một chút mà tiến hành... Phòng chửi phượng trữ lan một hồi sẽ đến, sau khi nghe được tin tức nhan phi, hẳn trước lập tức sẽ vội vàng chạy tới lãnh cung, chọc mình một thân lửa giận, sẽ nổi giận đùng đùng chạy đến tìm mình. Quả nhiên, Long Y Hoàng mới nghĩ đến đây, bên ngoài phòng lập tức truyền đến một trận dồn dập hơn nữa tiếng bước chân hỗn loạn táo bạo cùng lửa giận. “Phanh! ——” cửa phòng yếu ớt bị đá văng mạnh mẽ, Long Y Hoàng hướng về phương hướng thanh âm nhìn qua, quả nhiên, phượng trữ lan mang theo cơn tức chưa bao giờ có, thẳng tắp hướng nàng đi tới. Biết rất rõ ràng đối mặt hắn sẽ là cái kết cục gì, nhưng Long Y Hoàng không thèm nghĩ nữa, nàng đứng lên, thập phần tự nhiên cười, chỉ là nói còn không ra lời, nghênh diện nàng là một cái tát tay mạnh mẽ ngay tức khắc đánh cho thân hình nàng bất ổn nghiêng ngã, may mắn kịp thời đỡ lấy bàn trang điểm, bằng không khẳng định té ngã. Trên gương mặt nóng bỏng đau đớn, Long Y Hoàng vừa nhẹ nhàng động, chỉ cảm thấy miệng đột nhiên có mùi máu tươi tràn ra. Bên trong gian phòng toàn bộ cung nữ đều kinh sợ, có người nhận thấy được sự tình không ổn, lập tức trốn chạy đi. “Long Y Hoàng! Ngươi đã làm gì!” Phượng trữ lan một phen cường chế nắm vịn bả vai của nàng, lại dùng lực đè xuống, Long Y Hoàng cảm thấy rằng bên hông đột nhiên đau xót, mình cũng đã bị phượng trữ lan hung hăng đặt ở trên bàn, nhìn lại ánh mắt của hắn, giống như điên cuồng, giống như dã thú, đồng tử đều bị nhuộm màu đỏ. “Ta tự biết mình đang làm gì,” Long Y Hoàng cắn cắn vết máu trên môi, mùi máu tươi khiến nàng thanh tỉnh: “Nhan phi cùng oanh Nhi bày kế hãm hại ta, thiếu chút nữa đem ta độc chết, hiện giờ ta chỉ là phá hủy dung mạo của nàng, vậy cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ.” “Ngươi phá hủy dung mạo của nàng... Vì cái gì là dung mạo của nàng?” phượng trữ lan điên rồi không giống bình thường, năm ngón tay rõ ràng kẹp ở cổ mảnh khảnh của Long Y Hoàng, hận không thể lập tức liền nắm đứt như bình thường mà dùng sức bóp chặt: “Vì cái gì! Vì cái gì ngươi phải phá hủy dung mạo của nàng!” Long Y Hoàng hoàn toàn không thờ nổi, bàn tay của hắn gắt gao đặt ở trên cổ họng của nàng như vậy, cố ý làm nàng hít thở không thông, không thể nói chuyện, ngay cả một chút khí đều không thể thông, đau đớn cùng cảm giác áp bức đánh úp, Long Y Hoàng theo bản năng bắt lấy cánh tay phượng trữ lan đặt trên cổ nàng... Thật là khổ sở... “Nói! Ngươi vì cái gì phải phá hủy dung mạo của nàng! Vì cái gì!” Phượng trữ lan đột nhiên buông tay, nắm cổ áo Long Y Hoàng đem nàng kéo đứng lên, trên người cơn tức không giảm mà tăng, trong mắt màu đỏ tươi nhìn thẳng Long Y Hoàng. Nơi

cổ họng tuy rằng đã không còn bị áp chế, nhưng vẫn là đau đớn đến khó chịu, phượng trư lan tay vừa rời khỏi, Long Y Hoàng lập tức kịch liệt ho khan hơn, càng về sau dịu đi đôi chút, nàng cười đến trào phúng: “Phượng trư lan, khuyên nhan đã chết lâu như vậy... Ngươi thế mà đối với một thể thân lại có cái gì ý nghĩa? Ta hủy dung mạo nàng, hy vọng ngươi sớm một chút thanh tỉnh, hiện tại nê mạng không phải chuyện tốt gì... Vô lâm minh, mới là kẻ địch cuối cùng.” “Vô nghĩa!” Phượng trư lan đột nhiên vùng tay, một phen đem Long Y Hoàng ném trên mặt đất, lại túm chặt cổ tay nàng, tiếp tục bức bách nói: “Ngươi nói điều này bất quá đều là giấu đầu hở đuôi! Chỉ là bởi vì ngươi không thích hắn có phải hay không? Ngươi cho rằng khuyên nhan uy hiếp đến vị trí Thái tử phi của ngươi, cho nên ngươi giết hắn, hiện tại chỉ còn lại nhan phi, ngươi lại sợ nàng uy hiếp đến ngai vàng của ngươi, cho nên ngươi cũng đập phá hủy dung mạo nàng! Ngươi không có ý, như vậy, ngươi có ý làm cho ta sụp đổ có phải hay không!” Long Y Hoàng thiếu chút nữa sẽ đem ý tưởng chân chính của mình thốt ra, nhưng lại nuốt xuống —— không được, ở hoàng cung vô lâm minh nhất định cũng có nội ứng, việc cần hoàn thành, sẽ làm được như thật... Không cần thất bại trong gang tấc! Nếu không, không biết bọn họ còn có thể dựa giỡn ra âm mưu gì, khiến người khó lòng phòng bị... Hiện tại chính là một cơ hội tốt, nếu nắm chắc thích đáng, có thể đem bọn họ bức ra... Cho dù không trừ tận gốc, ít nhất cũng sẽ nguyên khí đại thương(*)... Đối với nàng cùng phượng trư lan mâu thuẫn càng lớn càng tốt, vỡ tan càng rõ ràng càng tốt... Tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy có nửa phần giả tạo! (*) : sinh lực bị tổn thất nặng nề “Ta chưa bao giờ lại ham nửa phần quyền thế, ta chỉ là không nghĩ sẽ lưu lại một cây răng noc ở phía sau lưng! Nếu không diệt trừ nhan phi, không phải nàng từ chính là ta vong! Hơn nữa, nhan phi so với khuyên nhan cần bản không thể bằng được, ngươi hiện tại phải làm là dự trữ lực lượng chờ thời cơ báo thù! Mà không phải đem thời gian đều lãng phí ở trên người nàng!” Long Y Hoàng vì mình thanh minh, kỳ thật đó cũng là một trong những nguyên nhân, bất quá là xếp hạng chót nhất : nguyên nhân chót nhất —— nhan phi ở trong mắt nàng, cái gì cũng không phải! “Long Y Hoàng, ta phát hiện ngươi càng ngày càng không kiêng nể gì... Như thế nào, liền ý vào mình đang mang thai đứa nhỏ thì vô pháp vô thiên như vậy!” Phượng trư lan tàn khốc nở nụ cười, gần từng tiếng, ở giữa tử huyết của Long Y Hoàng giữ lấy: “Bất quá chỉ là đứa nhỏ mà thôi, thế nhưng có thể làm cho ngươi biến thành như vậy không coi ai ra gì! Ta hôm nay muốn cho ngươi biết, ở trong này, ai mới là chủ tử! Cảnh báo ngươi, ta muốn cho ngươi vì hành vi của mình hối hận cả đời!” Long Y Hoàng trong nháy mắt tim lạnh thấu, sắc mặt cũng trắng đi, chết tiệt, nàng quên ! Nàng vẫn có thói quen một người một mình có tất cả, nhưng là hiện tại... Hiện tại nàng còn có đứa nhỏ! “Không cần!” Nàng kêu to lên, thất kinh hoảng hốt nhìn về tay Phượng trư lan đang hướng về bụng mình, kinh hoảng đến không còn ngôn ngữ: “Phượng trư lan... Ngươi không thể tàn nhẫn như vậy! Ngươi có thể trả thù ta, nhưng mà đứa nhỏ là vô tội!” “Vô tội? Chẳng lẽ nhan Nhi không vô tội sao?” Phượng trư lan bên miệng rét lạnh, ý cười cũng nhạt đi, chiếm lấy chính là quyết tâm cùng nhẫn tâm: “Ngươi ở thời điểm đem độc châm đâm vào thân thể hắn, lại có nghĩ tới hắn hay không! Ngươi nghĩ rằng ta đi ra ngoài liền đi thẳng chính là Đông Cung an bài mọi chuyện? Nếu không phải có người nói cho ta biết chân tướng, chỉ sợ ta còn bị kỹ xảo của ngươi lừa gạt quá khứ đến tận cùng!” Long Y Hoàng nghe được thanh âm lòng kết băng... Chết tiệt! Lại có người nói với phượng trư lan gì đó! Chính là vì phải khơi mào cừ hận của bọn họ trong lúc đó ? Mượn cơ hội diệt trừ nàng hay là đang trợ giúp quan hệ của nàng cùng phượng trư lan càng thêm ác liệt! “Không!” Long Y Hoàng sợ hãi lắc đầu, chưa từng có trải qua sợ hãi, nàng gắt gao bắt lấy tay phượng trư lan, cơ hồ chính là đang thỉnh cầu: “Phượng trư lan... Cái gì đều là lỗi của ta, nhưng ngươi không thể làm đứa nhỏ bị thương!... Ta van cầu ngươi, mặc kệ muốn ngươi thế nào đều tốt, chính là không cần bị thương đứa bé này...” Nước mắt của nàng muốn rơi càng mãnh liệt, đứa bé này... Bây giờ là vật duy nhất để nàng ở dị quốc tha hương dựa vào, cũng là niềm an ủi duy nhất trong lòng nàng... Nếu ngay cả đứa nhỏ cũng không có, thì nàng thật sự thành cái xác không hồn! Nếu mất đi đứa nhỏ, thật sẽ không có khả năng lại làm chỗ dựa cho nàng, nàng sẽ sớm điên mất hơn! “Ngươi nói giữ ta liền giữ? Dù sao ngươi nhẫn tâm nhẫn tâm như vậy, cho dù lại mất đi một đứa nhỏ cũng không có gì đi!” Phượng trư lan tăng thêm lực đạo trên tay, nhưng hiện tại Long Y Hoàng liều mạng khí lực toàn thân mà ngăn cản hắn. “Phượng trư lan,” nàng muốn khóc lên: “Ngươi đã giết một cái! Kia còn chưa đủ sao! Ta cái gì cũng không muốn, ta cái gì cũng không trông nom! Ta chỉ cần đứa bé này!... Ngươi đã giết đứa nhỏ thứ nhất của ta! Hiện tại đến ngay cả hắn cũng không buông tha! Ta sẽ không lại để cho ngươi giết hắn!” Phượng trư lan tay bỗng nhiên đình trệ, thần sắc cũng có một chút xúc động, một chương kia dừng trên không ở ngay thân thể Long Y Hoàng, thế nhưng chậm chạp không có rơi xuống. “Tốt lắm, ta không giết hắn.” Phượng trư lan nói xong, đột nhiên buông tay, cũng dần dần buông tay đang túm cổ tay nàng ra, đứng lên: “Ta muốn để lại hắn, cho ngươi cùng phượng ly uyên thống khổ... Rõ ràng đối mặt, nhưng tương vô hình so với vực sâu ngăn cách gì đều hữu dụng, ngươi nếu làm cho ta liên tiếp bị đá kích, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi... Long Y Hoàng, ngươi có biết cái gì là lãnh cung sao? Ngươi cho là chỗ ở nhan phi được kêu là lãnh cung? Mười phần sai, lãnh cung, chính là trường phu vĩnh viễn cũng sẽ không đến nơi nữ tử, như vậy, khiến cho tâm cung của ngươi, biến thành lãnh cung rất hoa mỹ rất tinh xảo trên đời này, trước kia lời nói của ta, đều là lúc phần nộ thốt ra, nhưng hiện tại, ta rất bình tĩnh, thực thanh tỉnh... Sau này dù là tử, cũng sẽ không lại bước vào tâm cung của ngươi một bước.” Long Y Hoàng không nói một câu, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, một tay xoa cổ tay sưng đỏ, máu ở môi nàng đọng lại, hạ mắt nhìn. “Còn có phượng ly uyên, ta chính là muốn nhìn các ngươi gặp lẫn nhau, lại vĩnh viễn đều không chạm được nhau! Sinh ly, so với tử càng thống khổ hơn! Ta sẽ là kẻ các ngươi sống sót thống khổ như vậy! Ta muốn cho ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ người chết ở trong tay ngươi!” Phượng trư lan vững vàng nắm chặt nắm tay, đột nhiên tung ra một chương, đem cái bàn gỗ lim bên người đánh tan nát, gỗ vỡ vụn rơi thành mảnh nhỏ ở phía trước làn váy Long Y Hoàng. Nhìn phượng trư lan vô cùng tức giận rồi đi, Long Y Hoàng thở dài thật dài, rốt cuộc cũng cười không đứng dậy, nàng mệt mỏi ngồi vào trên giường, một bàn tay khác ở trên bụng: “Hoàn hảo... Nương bảo trụ ngươi.” Từ lúc phượng trư lan thịnh nộ rồi đi, cung nữ phục hồi tinh thần lại chậm rãi bắt đầu sửa sang lại tàn cục, một cung nữ thân thiết bay nhanh bụng chậu nước tới, đem một khăn mặt tắm nước lạnh vắt khô, đưa cho nàng: “Thái tử phi nương nương, ngài đây là tội gì... Ngài cùng Thái tử quan hệ vất vả mới hợp lại, hiện giờ vì sao lại muốn đoạn tuyệt đến mức này.” Long Y Hoàng tiếp nhận khăn, lau đi máu bên khóe miệng, sau đó xoa hai má mình đã sưng đỏ, nói: “Ta cùng phượng trư lan... Vĩnh viễn đều là xung khắc như nước với lửa, trong lòng của hắn có người khác, trong tâm của ta cũng không có hắn, ngươi nói... Cứ như vậy, chúng ta làm sao có thể hòa hợp? Hơn nữa, nhan phi kia khinh người quá đáng, trước đó ở Đông Cung nàng cũng đã có bao nhiêu lần mạo phạm ta, hiện giờ ta bất quá chỉ là hủy dung mạo nàng khiến trách đơn giản, phượng trư lan lại khản trương đến mức này... Chúng ta, thật là vợ chồng sao?” Cung nữ không nhiều lời nữa, chậm rãi thối lui sang một bên, rất nhanh, hoàng hậu đã nghe tin tức mà đến. Mà người mang đến chân tướng cho hoàng hậu, là tiểu cung nữ ngay từ đầu đã vùng trội rồi đi trước nhất, bất quá, nàng lại chậm bước, Chuyện cũng đã kết thúc. Hoàng hậu bị cảnh tượng trong phòng hỗn loạn thành đông hồ sơ, vượt qua từ mảnh nhỏ đầy đất đi đến trước mặt Long Y Hoàng, giận dữ nói: “Thái tử hơi quá đáng, chỉ là một nữ nhân, thế nhưng lại nổi giận như thế! Còn thiếu chút nữa hại chết con của mình... Y hoàng, ngươi không sao chứ.” Nói xong, nàng cũng ngồi bên giường, cẩn thận chăm chú nhìn vết thương trên người Long Y Hoàng. “Không sao... Mẫu hậu...” Long Y Hoàng cậy mạnh cười, vết máu ở khóe miệng nhìn thấy ghê người... Nàng thật là mệt chết đi. “Bất quá, ngươi yên tâm, hồ dữ không ăn thịt con, Thái tử hẳn cho dù như thế nào lại nhẫn tâm... Đối với ngươi bất mãn, cũng sẽ nhìn phần đứa nhỏ mà tính tào lạo... Bốn cung sẽ hảo hảo khuyên bảo giảng giải cho hắn, các ngươi rất nhanh sẽ cùng giống như ban đầu thôi.” Hoàng hậu đau lòng đặt tay ở bụng Long Y Hoàng, nhỏ giọng nói. Long Y Hoàng khô khốc cười: “Mẫu hậu, cũng không phải lần đầu tiên... Phượng trư lan hẳn không phải hồ, cho nên hẳn có thể ăn con mình, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai... Y hoàng không dám ở trên người hắn lại ôm gì hy vọng.” Tay Hoàng hậu cứng ngắc, nghẹn cả buổi, đều thốt không ra lời. Kia về sau, phượng trư lan quả thực không có tiến vào tâm cung của nàng, mà ngay cả ở trường hợp phổ biến, cũng đều keo kiệt chưa từng sẽ cho nàng một ánh mắt. Hắn bắt đầu tìm nữ nhân, đi khắp thế giới tìm nữ nhân, một bên ở ngoài tìm người bức vô lâm minh ra, ngay cả tìm nữ nhân... Tìm được một người cùng khuyên nhan nhiều ít có chút tương tự, đến an ủi tim của hắn. Vì thế, phượng trư lan đột nhiên thay đổi bất ngờ, lại bắt đầu trở thành đề tài để người ta nói chuyện say sưa, mà nhan phi giam giữ trong lãnh cung, hẳn không có đi qua, nghe nói sau đó không lâu, nhan phi ở trong cung thất cổ tự sát mà chết. Hậu viện của Hoàng hậu, lại thêm một đạo âm hồn. Nhan phi... Từ đầu đến cuối bất quá đều là một con cờ, lúc mới bắt đầu bị lợi dụng, đến chết... đều bị lợi dụng. Thời điểm phiền lòng, Long Y Hoàng thích ở hoa viên dạo chơi... Nhiệt độ thời tiết hạ xuống rất

nhanh, nàng không thể không thêm vài kiện y phục, vạt áo hoa lệ kéo dài hơn, tựa như đuôi khổng tước. Kia lúc đó, hoàng hậu không chỉ một lần cùng phượng trử lan nói chuyện, êm ái cứng rắn cái phương pháp gì đều dùng tới, chính là phượng trử lan đã chết tâm giống như ương ngạnh, thậm chí dùng đến phản bức hoàng hậu... Hoàng Thượng cũng đi, nhưng kết quả cùng hoàng hậu giống nhau, dao động không được phượng trử lan đã chết đi tâm. Cuối cùng, Long Y Hoàng cố ý đi gặp hai vị kia, nói là mình không sao, cũng không hy vọng quan hệ bọn họ cùng phượng trử lan bởi vì nàng mà chuyển biến xấu. Mặt hồ bình tĩnh, ngẫu nhiên có một hai mảnh lá rụng xuống, kích thích một vòng vòng gợn sóng. Long Y Hoàng kéo y phục, nhìn như bình tĩnh, nhưng trong nội tâm lại bắt đầu rối rắm nên hạ bước tiếp theo trong kế hoạch. Hiện tại quan hệ mình với phượng trử lan gay gắt đã tới tột cực điểm, người ở võ lâm mình khẳng định sẽ không bỏ qua một cơ hội này, như vậy, nàng hiện tại chỉ cần dụng tâm quan sát là tốt rồi... Chậm rãi tìm ra nội ứng, cuối cùng tìm hiểu nguồn gốc, sẽ chính mình tự tay giải quyết vị họ Mộ Dung mình chủ võ lâm kia báo thù. Long Y Hoàng dẫn một đám cung nữ dọc theo bên hồ đi tới, bốn phía lại im lặng chỉ còn l có tiếng bước chân. Cho dù phía sau càng nhiều cung nữ hơn nữa lại có ích lợi gì? Đi trước đều là mình... Vĩnh viễn đều là lẻ loi một mình, từ xa nhìn lại, cực kỳ thê lương. Đối diện đi đến là một mỹ nữ mặc váy dài màu đỏ rực, nhìn thấy Long Y Hoàng, lập tức dựa theo lễ nghi quy định, thối lui sang một bên hành lễ, xin đợi nàng đi qua. Long Y Hoàng đi qua, đột nhiên nhìn thấy phía trước rớt một ngọc bội, nàng nhất lên nhìn, xoay người gọi người cùng mình gấp thoáng qua lại, hỏi nàng, ngọc này có phải hay không nàng rơi? Hồng y mỹ nữ vừa thấy, lập tức mỉm cười nói cảm ơn... Tuổi cười đơn thuần lại vô tạp chất, không làm dáng, tự nhiên mà thanh mỹ, nhưng làm cho Long Y Hoàng nhìn thấy nhất thời hoa mắt, tươi cười này... Tự mình trước đây bao lâu, cũng đã quên rồi đó? Nàng lại nhìn kỹ hồng y mỹ nữ này, phát hiện nàng không lâu trước đây vừa mới nhìn thấy nữ nhân bên người phượng ly uyên, trong lúc nhất thời, trong lòng đột nhiên có điểm đau đớn, nàng nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng đi thôi.” Hồng y mỹ nữ sững sờ, lập tức gật đầu nói: “Vâng, Thái tử phi.” Vì thế, hai người cùng một chỗ đi tới, mỹ nữ rất có lễ tiết, vẫn đi theo phía sau Long Y Hoàng cách không xa, chứng tỏ thân phận hai người rõ ràng. Long Y Hoàng thanh âm nói chuyện có điểm khô khốc: “Ngươi... Là người của duệ vương? Ta mấy ngày trước đây tựa hồ thấy qua ngươi.” “Thiếp thân chỉ là một thiếp phi thị tẩm nho nhỏ, không dám ở trước mặt Thái tử phi xưng danh” mỹ nữ đáp. “Hiện tại không có người ngoài, ngươi cùng ta nói chuyện không cần để ý như vậy...” Long Y Hoàng dừng lại, mọi người cũng dừng lại theo nàng, Long Y Hoàng nhìn sóng sáng lán lán trên mặt hồ, mờ mịt nói: “Ngươi tên là gì?” “Thiếp thân tên là Bồi Liên.” Nữ tử cung kính đáp, vô cùng hợp lẽ. “Ừ... Thật là tên tốt...” Long Y Hoàng cười chưa sớt, trước mắt bất giác mờ mịt. “Đây là duệ vương đặt, thiếp thân nào có tài hoa tốt như vậy...” “Kia...” Một mảnh lá khô rơi vào trong hồ, đánh vỡ yên ả, Long Y Hoàng dừng một chút, đột nhiên cảm thấy khó khăn không chỉ có thanh âm, ngay cả ánh mắt đều đau nhức hơn, nàng ôn nhu nói: “Hắn đối với ngươi... Tốt lắm, đúng không?” “Đúng vậy... Duệ vương vẫn là người rất ôn nhu.” Bồi liên có chút kinh ngạc với câu hỏi của Long Y Hoàng, nhưng vẫn là thành thật trả lời. “Àn... Đúng vậy, hẳn thực... vẫn là một người thực ôn nhu.” Giữa gió thu, Long Y Hoàng hít hít mũi, đột nhiên phát hiện có chút tắc nghẽn... Ừm, xem ra trúng gió lâu lắm, không cần sinh bệnh mới tốt: “Hắn nhất định sẽ đối với ngươi tốt... Rất ôn nhu, nhất định...” Bồi liên cười khanh khách, nghe thấy thanh âm Long Y Hoàng, bằng trực giác, nàng nghĩ Y hoàng liền muốn khóc: “Thái tử phi nương nương... Ngài...” “Bồi liên, ngươi ở trong này làm gì?” Bồi liên lời còn chưa nói hết, bên cạnh truyền đến một trận thanh âm ảnh hưởng tới tầm mắt mọi người, thanh âm thực ôn nhu thực bình thản... Phượng ly uyên! Long Y Hoàng chậm rãi chuyển người, nhìn khuôn mặt kia chính mình quen thuộc nhất bất quá, cắn chặt môi. “Ta luôn luôn tìm ngươi, ngươi đi ra ngoài cũng không nói với ta một tiếng? Sớm biết thế ta liền cùng ngươi đi ra ngoài.” Phượng ly uyên không nhìn Long Y Hoàng dù là liếc mắt một cái, bình thường giống như phượng trử lan... Hắn đi đến trước mặt bồi liên, nhẹ nhàng ôm nàng, ánh mắt mê ly, khóe miệng gọi lên... Vẫn là không nhìn Long Y Hoàng dù chỉ liếc mắt một cái. “A... Thiếp thân là cùng nhau bồi Thái tử phi...” Bồi liên muốn đem sự tình nói rõ ràng, nhưng phượng ly uyên đột nhiên lôi kéo nàng rời khỏi, tựa hồ không muốn dừng lại một giây. Hắn vẫn là cười như gió xuân, nói: “Ta chuẩn bị cho ngươi vài thứ, ngươi đi xem, có thích hay không?” Bồi liên không thể nề hà, chỉ có thể theo hắn rồi đi như vậy, sau đó xoay người đối với Long Y Hoàng cúi đầu giống như thật có lỗi. Long Y Hoàng phát tay, ý bảo không có việc gì. Ừ... Hắn bất luận đối ai, đều tốt, thực ôn nhu... Hắn vốn là người một ôn nhu nha! Long Y Hoàng chậm rãi quay người, hướng tới tầm cung mình mà đi trở về. Không có quan hệ... Chính mình không cần phải... Đề ý như vậy... Hắn ôn nhu, sớm đã đem mình vứt ở bên ngoài. Phượng ly uyên... Ngươi cao hứng là tốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Vu oan hãm hại

Editor: Âu Dương Nhục Thần Qua không vài ngày, phượng trử lan đột nhiên dẫn về một nữ tử, Long Y Hoàng cùng nàng đi ngang qua nhau, mắt thoáng nhìn, làm người kinh ngạc không thôi! Nàng nghĩ rằng, nhan phi cùng khuyển nhan đã đủ giống nhau, mặc dù khí chất không giống, nhưng ngũ quan cũng không kém mấy, nhưng nhìn cô gái trước mắt, dáng người thon dài tinh tế, khuôn mặt cùng khuyển nhan căn bản là giống nhau như đúc! Hơn nữa còn mang theo khí chất u buồn, lại cực kỳ giống với khuyển nhan khi Long Y Hoàng từng gặp ở ngân chỉ đình lan lúc ấy! Mi mắt tựa hồ như có một chút thay đổi kéo theo sương mù âm đạm, tựa tiêu phi tiêu, mặt ôn nhu tựa như đóa Bạch ngọc lan sắp nở rộ. Phượng trử lan cũng rất có bản lĩnh, lần thứ hai dĩ nhiên có thể tìm được người tương tự như vậy! Nữ tử dưới sự dẫn dắt của Phượng Trử Lan ngày càng đi xa, cùng Long Y Hoàng kéo ra khoảng cách không nhỏ, Long Y Hoàng ngờ ngác nhìn bóng dáng nàng kia, trong nháy mắt, nghĩ rằng khuyển nhan sống lại. Phượng trử lan cho nàng vào ở tẩm cung lúc đầu của nhan phi, sau đó bốn phía tăng số nhân thủ, hạ đủ mật lệnh, đem nàng hầu hạ bằng những món ngon, sủng ái, yêu thương, thậm chí vạch rõ ranh giới với Long Y Hoàng, chỉ cần mình đến tìm nàng ta là vội vàng gạt toàn bộ mọi chuyện nhanh chóng chạy đến bên cạnh nàng ta, như keo như sơn, đối với nàng ta đủ loại nhân nhượng cùng nhường nhịn. Sau đó, Long Y Hoàng nghe nói, phượng trử lan cho nàng kia một cái tên, ức nhan, phong làm, nhan phi. Hồi ức – ức, khuyển nhan -nhan. Long Y Hoàng lắc đầu, trừ bỏ bốn chữ, nàng cái gì không thể tưởng ra. Lừa mình dối người. Phượng trử lan vĩnh viễn thích khuyển nhan cũng mang theo áy náy, nếu như không có một thể thần để hãm ta lỗi, phỏng chừng hẳn cũng không muốn sống nữa chẳng. Kẻ si tình, thương hay rất đáng thương. Long Y Hoàng từng cho tân nhan phi kia một ít trang sức châu báu cùng ngọc khí, tỏ ra khách khí cùng hữu hảo, nhưng nghe nói, phượng trử lan đem những thứ kia, toàn bộ đều ném vỡ ở trước mắt mọi người, sau lại mang theo ức nhan rời khỏi. Hại chết khuyển nhan... Gian tiếp bức tử Như nhan... Nếu hiện tại không phải còn có một ức nhan, Long Y Hoàng phỏng chừng, mình rất nhanh cũng sẽ cùng khuyển đồng thời đặt song song trong băng quan. Bất quá... chiêu này của võ lâm minh chủ cũng đủ ngoan độc! Đến tột cùng là cho phượng trử lan cái ám chỉ cùng chứng cứ gì, hãm hại nàng là giết hung thủ khuyển nhan! Thứ độc này chưa trừ diệt, nàng cũng đứng ngồi không yên... Võ lâm minh, chỉ cần đánh vỡ vào trung tâm, như vậy những thứ khác, không là vấn đề gì. Long Y Hoàng đau đầu, chuyện kế tiếp... Như thế nào, nàng cảm thấy có một chút dự cảm bất hảo... Người kia, giống khuyển nhan mặc kệ không tính, mà ngay cả lúc giờ tay nhắc chân, cũng mang theo bóng dáng khuyển nhan... Không đúng nha, vẫn cảm thấy rất quý dị! Trử phi là song bào thai, bằng không không có khả năng giống như vậy... Hoặc là, có những

nguyên nhân gì khác? Nhưng, nếu cái kia thực ra có vấn đề gì, người thứ nhất bị hại, chính là phượng trử lan! Long Y Hoàng càng nghĩ, càng cảm thấy đau đầu, sau khi xoa nhẹ huyệt Thái Dương, trực tiếp trở về phòng. Sự tình cũng không thuận lợi, qua gần hai ngày, lần thứ hai phượng trử lan đột nhiên nổi giận dưng dưng tìm tới cửa, theo như lời hắn nói, cũng không có tiến vào tâm cung của nàng, chính là ở bên ngoài chờ, kêu người truyền lời. Bất quá, tìm nàng có chuyện tốt gì đâu chứ? Long Y Hoàng dừng lại các hoạt động, nhanh chóng trong đầu hồi tưởng mình gần đây làm việc gì... Từ ngày đó, hắn ở trong phòng của mình phát tiết hết, mình không có cùng hắn nói chuyện nhiều, cơ bản đều nàng đều ở trong phòng nghỉ ngơi đọc sách tiêu khiển thời gian, mà ngay cả nàng phi tử mới nhất kia cũng không có nói trên một chữ, thỉnh thoảng đi ra ngoài dạo chơi... Vậy sẽ không phạm vào những cái hắn cấm đoán nha! Vậy hắn lại đang làm gì đây? Long Y Hoàng không kịp suy nghĩ nhiều hơn, mang theo cái kinh một mình liền đi ra ngoài, ở ngoài cửa, phượng trử lan vẫn ôm tâm phi tử chui vào trong lòng ngực của hắn, dẫn theo không ít thị vệ. Long Y Hoàng đi đến trước mặt của hắn, có chút không kiên nhẫn: “Phượng trử lan, ta không có chọc giận ngươi, ngươi lại muốn làm gì?” “Ta cũng không muốn lại tới tìm ngươi, nhưng là những chuyện ngươi làm không khỏi quá đáng!” Phượng trử lan đem phi tử bên cạnh ôm càng chặt hơn một chút, hét lớn: “Ta không muốn gặp ngươi, ngươi mượn tay người khác khai đao! Lòng của ngươi ngoan độc như thế... Không đúng, ta không nên nghĩ rằng ngoài ý muốn mới phải, trước đây thủ đoạn ngươi đối với Như Nhan, ta nên nghĩ đến ngươi là một nữ nhân ác độc thế nào!” Một số hoàng thân quý tộc vốn là đi ngang qua để tản bộ đều dừng lại nghỉ chân, vây ở bên cạnh xem kịch vui, trùng hợp, phượng ly uyển mang theo Bối Liên du ngoạn cũng đi ngang qua, xuất phát từ tò mò, cũng đứng ở xa xa quan sát. Phượng trử lan sai người đem một vài dụng cụ để trước mặt Long Y Hoàng, mặt trên lơ lơ còn dính vết máu, phượng trử lan quát: “Ngươi thể nhưng một... mà... Lại hướng người bên cạnh ta mà xuống tay! Thể gian người độc ác nhất cũng không có ai như ngươi!” Long Y Hoàng nhìn nhìn thứ trên mặt đất, roi da, lưỡi sắt... Còn có gậy mây dùng để phạt trượng. Trong lòng Phượng trử lan ức hận tựa hồ như nhìn thấy cái gì làm mình sợ hãi, nhanh chóng nhắm chặt mắt, lôi kéo y phục phượng trử lan, nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ, thỉnh người không cần nói nữa, hết thấy đều do thiếp thân không tốt, là thiếp thân trước đây rối loạn bốn phương... Thái tử phi trách phạt như thế, cũng là chuyện đương nhiên.” “Ngươi không cần thỉnh an là ta đặc biệt cho phép, không cần phải sợ thành cái dạng này! Ở trong này, ta mới là chủ thượng, mà không phải Long Y Hoàng!” Phượng trử lan đá đá thứ dính máu này, phẫn nộ hơn: “Long Y Hoàng, không thể tưởng được, hiện tại ngươi cũng đã bắt đầu nổi lên dáng vẻ quốc mẫu, chẳng qua là nàng không có hướng ngươi tảo an (*) đúng hạn, ngươi lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đi tra tấn nàng! Hơn nữa, nàng không cần thỉnh an là ta đặc biệt cho phép, ngươi cũng có thể tới tìm ta mới đúng!” (*) *tảo an: là hành lễ với chính thể sau khi thiếp bước vào cửa lúc buổi sáng sớm.* Long Y Hoàng nháy mắt từ mê mang mà bừng tỉnh đại ngộ, bọn họ phối hợp lời nói vô cùng ăn ý, cho dù là ngọc tử cũng nghe được xảy ra chuyện gì, nàng dừng một chút, cười nói: “Nguyên lai là như vậy, phượng trử lan, ta thật là ngoan độc, nhưng còn không đến mức độc đến làm việc này! Nếu ta muốn tra tấn một người, phải là dùng thứ ta am hiểu nhất – độc! Mà không phải thứ công kênh gì đó! Dùng những thứ này? Ngược lại làm bẩn tên của ta!” “Ai biết là ngươi nghĩ như thế nào! Dù sao lòng nghĩ kỳ cùng ghen ghét của ngươi so với người khác không biết mạnh hơn gấp mấy lần! Dùng thủ đoạn gì, ai có thể đoán trước? Hiện tại, ngươi chẳng qua là được một chút ca ngợi nhỏ mà bắt đầu giờ trở lớn, sau này sẽ làm như thế nào! Ta thật là không muốn để ý tới ngươi, chính là ngươi vẫn bức ta!” Đột ngột Phượng trử lan đã muốn bùng cháy. “Đúng vậy, lòng ghen tị cùng tâm nghi kỵ của ta so với người khác mạnh hơn, ta rất dễ dàng ghen tị một nữ nhân nào bên cạnh ngươi... Đừng hiểu lầm, ta chỉ là nhìn các nàng đều hé ra khuôn mặt tương tự, cho nên khó chịu mà thôi!” Long Y Hoàng cũng nhanh mắt đi lý trí, lửa giận tích lũy trong lòng cũng bùng nổ ra: “Nhưng, phượng trử lan, nếu muốn động thủ, ta thích nhất chính là dùng hòa thân hủy dung mạo người cùng mức đi hai mắt! Hoặc là bức người nọ uống hết kỳ độc, tiếp nhận, không thoát khỏi tra tấn, nếu không thì, chính là làm cho nàng nháy mắt trí mạng! Tóm lại, ta muốn xử lý một người, thủ đoạn có rất nhiều, phương pháp cũng có rất nhiều, nhưng chưa từng giống như vậy, còn có thể cho phi tử của ngươi hoàn hảo như vậy không tổn hao gì, chỉ có tay da bị thương, còn đứng ở bên cạnh ngươi mà đến chỉ trích ta! Nếu không hiện tại, có lẽ ngươi vẫn luôn canh giữ ở bên giường của nàng mới đúng!” Tránh ở trong lòng phượng trử lan, sắc mặt tiểu phi tử trắng vài phần, nhanh chóng cầm lấy y phục phượng trử lan mà phát run. “Giả mồm cái lý! Những người đó cũng đã thừa nhận là do ngươi hạ lệnh! Cũng bởi vì nàng không đi thỉnh an, cho nên ngươi cấp cho nàng giáo huấn, đây là cái lý do ngươi đưa ra!” Phượng trử lan vỗ vỗ tay, vài tên thị vệ cùng cung nữ bị đánh mình đầy thương tích lập tức bị dẫn lên, đồng loạt bị đè quỳ gối trước mặt Long Y Hoàng, Long Y Hoàng nhướng mày, lạnh mắt nhìn bọn họ. “Đây là người do ngươi phân phó, thật bất hạnh, tất cả bị ta bắt được, hơn nữa chịu đựng không được một trận đánh đập thì khai ra toàn bộ âm mưu của ngươi, Long Y Hoàng, ngươi chọn người là chọn như vậy sao? Dĩ nhiên tìm nhóm người phế vật này làm việc!” Phượng trử lan ở trong gió thu cười lạnh, lá khô đầy đất quay cuồng, theo bên chân của hắn bay qua, hắn mang theo lửa giận cùng nghiến răng phẫn nộ. “Ta nghĩ rằng trải qua lâu như vậy, ngươi nhiều ít cũng có một chút hiểu biết về ta, ” Long Y Hoàng đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ lại thở dài, giống như gió thu hiu quạnh: “Ta cho tới bây giờ sẽ không tin bất luận kẻ nào, ta chỉ tin tưởng chính mình, cho nên loại sự tình này, ta sẽ tự thân xuất mã, mà không phải thứ rác rưởi này.” thị vệ cùng các cung nữ quỳ trên mặt đất vừa nghe, giống như nhận được ám hiệu gì, thông minh lanh lợi không gì sánh được cùng nhau khóc lên, thậm chí, đi qua lôi kéo gấu váy Long Y Hoàng, khóc ròng nói: “Thái tử phi nương nương, ngài không thể đối xử nô tỳ như vậy a! Ngươi lúc trước không phải đã nói, hết thấy có ngài làm chủ sao? Không phải ngài nói tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nô tỳ mà mặc kệ sao! Hiện giờ lại lật lọng như thế!” “Nương nương, ngài đã hạ mệnh lệnh như vậy, vì cái gì không dám thừa nhận chứ! Thuộc hạ vì ngài vào sinh ra tử, ngài lại cứ như vậy mà đối đãi với chúng ta!” Dứt lời, tiếng khóc càng lớn, Long Y Hoàng chán ghét, đá văng tay cung nữ kia: “Nếu các ngươi là người của ta, còn xử lý việc bất lợi bị nắm trúng chim, ta đã sớm ở lúc trước khi các ngươi mở miệng độc chết các ngươi, hiện tại còn đợi cho các ngươi bị phượng trử lan kéo như chó đến làm chứng? A! Thật không biết chủ thượng các ngươi là ai, tuyệt không hiểu biết tác phong xử sự của ta ở bất cứ đâu! Họa ho bất thành phản lại kỳ nhiên (**)! Vạn lần sai!” (**) : về hồ không giống lại giống chó. Nghĩa của câu là như vậy. Nhưng, theo như ý của chủ Hoàng thì bất cứ lúc nào cũng không giống tác phong của chi gì hết. “Long Y Hoàng, ngươi còn ngụy biện!” Phượng trử lan ác thanh nói. “Nếu ta thật sự ngoan độc, đã sớm đi diệt thi thể, ngươi trân quý ở trong hãm bẫy đó mới là bản tôn! Mới sẽ không cùng đồ dỏm này lãng phí thanh xuân!” Long Y Hoàng thở phì phì quay đầu lại, ngữ khí không có hiền lành: “Những lời nói này đều là tiểu hài tử vui đùa, nếu ta làm, còn chờ các ngươi đến xác nhận? Ta sớm đã xấu hổ mà thất cổ tự sát! Vu oan hãm hại cũng phải có bằng chứng mới làm người tin phục! Bởi vì ta mỗi lần hại người, phí tổn vô cùng cực kỳ đắt đỏ, há lại là những thứ đồng sắt nát vụn thôi vừa này có so sánh được không? Không khỏi làm ta học máu! Ít nhất cũng nên tốn chút tâm tư dùng tiền chứ! Không chờ các ngươi kêu oan ta đã kêu oan trước!” “Vậy ngươi có chứng gì chứng minh ngươi trong sạch?” Phượng trử lan thờ ơ hỏi lại. “Hiện tại, tạm thời không có, nhưng ta tin rất nhanh sẽ được phơi bày.” Long Y Hoàng kiên định nói. “Ha! Ngươi thật ra rất giả mồm cái lý! Nếu tìm không thấy chứng cứ thì làm sao đây? Cũng chỉ có thể nói đây là ngươi mưu đồ đã lâu!” Phượng trử lan giận dữ. “Ta đây tìm được thì sao? Tìm không thấy lại làm sao chứ?” Long Y Hoàng cười lạnh. “Tìm được rồi, mọi việc cứ như vậy quên đi, tìm không thấy... Như vậy, ngươi ngay tại trong ngoài hoàng cung, công khai xin lỗi Như Nhan phi, nhất định phải không người nào không biết, không người nào không hiểu, hơn nữa thể, loại chuyện này sau này tuyệt không phát sinh, tất nhiên, nhất định lúc đó luận xử theo tội mưu sát.” Phượng trử lan cũng cười, trong lúc này giữa hai người ở giữa không trung đánh ra tiếng sấm điện vang dội. “Hào, tiền đặt cược rất thú vị, ” Long Y Hoàng gật gật đầu, không chút do dự đáp ứng: “Bất quá, nếu điều tra không phải ta chỉ thị, sự tình liền như vậy quên đi? Ta đây có hơi lỗ vốn.” “Vậy ngươi nghĩ muốn làm gì?” “Rất đơn giản, so với điều kiện của ngươi còn đơn giản hơn, đó chính là cho người ngươi yêu mến nhất, bảo bối Như Nhan phi, làm nô tỳ suốt đời của ta, hầu hạ ta bưng trà đưa nước, cả đời không được ngẩng đầu lên, ” Long Y Hoàng nói: “Phượng trử lan, ngươi hẳn là không có lý do gì cự tuyệt nha, bởi vì nếu điều tra rõ ta là trong sạch, như vậy chính là vị phi tử bảo bối này có ý hãm hại ta, hãm hại Thái tử phi, tội danh này cũng không nhỏ nha... Ta lưu nàng một mạng, cũng là ta quá thiện tâm.” “Ngươi đừng quá phận!” Phượng trử lan kiên quyết quát. “Không có, ngươi mới quá phận! Ngươi muốn ta công khai xin lỗi nàng, làm cho danh dự của ta không còn sót lại chút gì, ta làm như vậy, đã là Quan Thế Âm thiện lương nhất rồi.” Long Y Hoàng không khách khí phản bác: “Như thế nào, là ngươi sợ? Trong lòng ngươi căn bản là không có tin, chỉ là bởi vì nhìn thấy có cơ hội tra tấn ta liền

bụng đói ăn quà, cũng không nghĩ đến hậu quả.” “Ta chỉ là luận sự, như thế nào thành tìm cơ hội tra tấn ngươi? Cũng là do ngươi hiện tại sợ hãi, mới có ý chuyển đề tài...” Hai người nói chuyện giọng không nhỏ, người xem bên cạnh bắt đầu khe khẽ nói nhỏ mà bàn tán... Đứng ở cách đó không xa, bồi liên cùng phượng ly uyên hai người đem cuộc đối thoại của phượng trĩ lan cùng Long Y Hoàng thu hết vào tai, phượng ly uyên mắt tỏ vẻ hồ hững như mây, thấy không rõ lắm, còn lại bồi liên thực khẩn trương đậm chân: “Không đúng! Những người đó không phải người của Thái tử sao! Trước đó vài ngày, ta thấy qua bọn họ, bọn họ còn cùng một chỗ với nhan phi nói nói cười cười, như thế nào lập tức liền biến thành người của Thái tử phi chứ?” “Ngươi nói cái gì... Bồi liên, ngươi gặp qua bọn họ?” Phượng ly uyên kinh ngạc nói. “Ừm, chính là ngày hôm qua, ta rõ ràng nhìn thấy bọn họ từ tầm cung nhan phi ra phía sườn viện, nhưng nhìn thấy bọn họ ở bên trong cung nhan phi đàm đạo rất vui vẻ, chỉ là, hôm nay như thế nào trở thành người của Thái tử phi?” Bồi liên nghi ngờ nói, mắt thấy Long Y Hoàng cùng phượng trĩ lan càng ngày càng kịch liệt, có xu thế chuẩn bị đánh nhau, nàng lập tức chạy qua đi: “Ta muốn qua nói rõ ràng, bằng không Thái tử phi cùng Thái tử nhất định sẽ hiểu lầm càng sâu! Cái nhan phi kia ở giữa châm ngòi ly gián!” Phượng ly uyên muốn giữ chặt nàng, lại phát hiện đã không còn kịp rồi, mình chỉ có thể chính đi theo qua. “Thái tử, Thái tử!” Bồi liên chạy chậm đến trước mặt phượng trĩ lan, làn váy đỏ tung bay như khói lửa, nàng hơi hơi thở phì phò, chỉ chỉ vào Long Y Hoàng, nói: “Không phải như vậy... ngày hôm qua, ta rõ ràng nhìn thấy vài người này theo...” Lời nói vội vàng bình thường bỗng nhiên ngừng lại, cơ thể bồi liên bỗng chốc cứng đờ, chậm rãi mở to hai mắt mà nhìn, tiếp theo sau đó, giống như tượng đá ngã xuống... Phượng ly uyên cả kinh, tức khắc tiến lên ôm thân thể nàng, đột nhiên phát hiện bên môi của nàng máu đen tím chảy ra, ngón tay trắng nõn co rút, lời nói cứng ở cổ họng, nói không nên lời, hai mắt vô lực trừng nhìn trời xanh. Nhan phi hét lên một tiếng, lập tức hướng về trong lòng phượng trĩ lan, phượng trĩ lan thần sắc khó coi nhíu mày, Long Y Hoàng lặng im, vừa muốn tiến lên vài bước, lại đứng lại, đứng tại chỗ. “Bồi liên... Bồi liên!” Phượng ly uyên thất kinh, một phen cầm nắm ngón tay Bồi liên lạnh như băng... Dần dần, cơ thể bồi liên không nhúc nhích, vẫn vô lực gờ bàn tay ở giữa không trung mà ngã trên mặt đất... Hai mắt, chết không nhắm mắt trừng nhìn trời. “Tại sao có thể như vậy!” Hấn thất thanh hô, ngẩng đầu nhìn phượng trĩ lan, lại chuyển qua nhìn Long Y Hoàng, Long Y Hoàng mím môi, đầu xoay hướng sang một bên, cố ý tránh tầm mắt của hấn. “Máu màu tím sẫm, môi biến thành màu đen... Móng tay đều biến thành màu xanh, nhất định là độc!” Phượng trĩ lan ở trên thân thể bồi liên nhìn lướt qua, như có suy nghĩ đưa mắt nhìn Long Y Hoàng: “Mà ở chỗ này, người am hiểu dụng độc nhất... Không cần nói cũng biết.” “Ta không cần phải ở trước mặt bao người tức giận lên người khác.” Long Y Hoàng nói, ánh mắt vẫn như cũ đầu nhìn về hướng khác. Nàng chịu không nổi, chính là ánh mắt phượng ly uyên hoài nghi pha lẫn hoang mang cùng chất vấn, hơn nữa, là vì một nữ nhân khác. “Thái tử phi...” Phượng ly uyên kích động đến run rẩy, âm cuối nói ra ở giữa không trung phiêu đảng, Long Y Hoàng gạt mình, lúc này mới quay lại, bước nhanh đi đến bên cạnh hấn, nửa quỳ xuống, quan sát tình trạng bồi liên trúng độc. “Cút ngay! Không cần phải đến mà già mù sa mưa!” Phượng ly uyên đỏ mắt, một phen đem Long Y Hoàng đẩy ra. Long Y Hoàng lao đảo vài bước, đứng lên, ổn định lại rồi nói: “Ngươi có biết đây là độc gì sao? Ta khuyên ngươi tốt nhất đem thi thể buông ra!” “Độc gì, ta mặc kệ... Ngươi vừa rồi vì cái gì thấy chết mà không cứu được! Ngươi am hiểu nhất là dụng độc, hơn nữa máu mình lại có thể giải trăm độc, lúc này ngươi đã quá nhàn tản! Bồi liên, nàng ấy cũng không có đắc tội ngươi!” Phượng ly uyên gầm nhẹ nói. “Độc này tên là say nguyệt vân, độc tính so với vân long ngạo thiên mạnh trên gấp trăm lần! Ngươi đã nhìn qua cái chết của Oanh nhi chưa? Cho dù là bồi liên tức khắc ăn vào giải được cũng vô dụng! Hơn nữa, từ thi thể người bị độc tỏa ra, tiến vào rất gần thân thể người bên cạnh, tuy rằng không trí mạng tức khắc, nhưng độc có thể từ từ nhập phế phủ, không có thuốc nào cứu được! Ngươi hiện tại tốt nhất đem nàng buông xuống, phượng ly uyên!” Long Y Hoàng sốt ruột nói. “Không cần ngươi quan tâm, dù sao chúng ta chưa bao giờ là người cùng một đường!” Phượng ly uyên hung hăng trừng nàng, ôm lấy thi thể bồi liên vô lực, xoay người nhanh chóng kiên quyết rời đi. Trong lòng Long Y Hoàng đột nhiên đau xót, thiếu chút nữa nàng rơi lệ... Nàng làm thế nào lại đi hại bồi liên? Nàng, cho dù là ghen tị... Cũng sẽ không đi hại nữ nhân bên cạnh hấn. Tuy rằng, nàng là thật rất ghen tị. “Long Y Hoàng, xem ra ngươi chán ghét ngươi cũng không chỉ có mình ta a, nhìn xem, ngay cả hấn cũng không để ý ngươi, sau này ngươi một mình một người, sẽ như thế nào trôi qua đây?” Phượng trĩ lan châm biếm. Long Y Hoàng nhìn cũng lười nhìn hấn, ông tay áo vung lên, chỉ vào vài tên cung nữ thị vệ quỳ trên mặt đất, lớn tiếng phân phó: “Đem vài người này giải vào thiên lao cho ta! Chờ thẩm lý và phán quyết!” “Quả nhiên, cũng không vội cùng ta giải thích, đây rõ ràng là hấn đối với ngươi mà nói dường như không quan trọng đúng không?” Phượng trĩ lan tiếp tục trào phúng. Long Y Hoàng vẫn là không để ý tới, tiếp tục phân phó: “Nhớ kỹ, đem bọn họ nhốt cùng một phòng giam” Úc nhan từ trong lòng phượng trĩ lan lộ ra, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Phượng trĩ lan vẫn cười, cười đến lạnh như băng thấu xương: “Bắt giam cùng một chỗ? Long Y Hoàng, nguyên lai mưu kế của ngươi không gì hơn cái này... Thật sự là làm cho ta mở rộng nhãn giới!” Long Y Hoàng đưa lưng về phía phượng trĩ lan đứng khoanh tay, ngông nghênh đón gió, tỏa ra tức giận sắc bén: “Ngươi còn lại, có thể cút khỏi địa bàn của ta.” “Ta thật muốn nhìn ngươi tự bào chữa như thế nào.” Phượng trĩ lan cười, ôm chặt lấy bả vai ức nhan, xoay người rời đi, phía sau dẫn theo một hàng thị vệ. Bắt giam cùng một chỗ? Người quỳ trên mặt đất, hai mắt nhìn nhau, mỗi người không biết nên nói gì. Ban đêm, trên bầu trời trăng tròn như đĩa sáng mượt mà như ngọc, không hề khiếm khuyết, đây chính là điềm báo cát tường. Xuyên qua chỗ trống trên vách tường, ánh trăng sáng tiến vào phòng giam âm u như tây rù, ở trong phòng giam, vài tên thị vệ cùng cung nữ vừa mới bị giam vây lại ngồi cùng một chỗ, thanh âm nói chuyện mạnh mẽ từ đó bay ra. Từ nhân được thay đổi y phục toàn thân màu trắng, mọi người thoát nhìn đều quý mị phiêu nhiên như vậy. Đột nhiên, từ bên ngoài cửa sổ một người tiến tới đưa vào cái chai, bỗng nhiên một người đứng lên, tiếp nhận cái chai kia, tiếp theo, một giọng nữ lạnh lùng cùng với ánh trăng chiếu vào.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 67: Vận mệnh bất đắc dĩ

Editor: Âu Dương Nhượng Thần

“Một hồi, Thái tử phi sẽ đến thăm vấn, các ngươi liệu chết không nói là được, nàng vừa đi, các ngươi lập tức đem viên thuốc bên trong ăn, có thể lấy giả chết giấu diếm, mình chủ sẽ nghĩ biện pháp đem các ngươi ra, yên lặng chờ cơ hội.” Nàng kia thanh âm lạnh như băng mà lạnh lạnh, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng nhận không ra là ai. Người tiếp được bình sứ nhờ ánh trăng, nhìn nhìn bình sứ, nói: “Dùng chúng ta giả chết giả họa Thái tử phi, đó cũng là một trong kế hoạch của mình chủ sao?” Người ở phía ngoài sảnh sốt không nói, thật lâu sau, cúi đầu bật cười. Bên cạnh có người cảnh giác, lập tức đứng lên, đem bình sứ đoạt đi, đối với người ngoài cửa sổ thấp giọng nói: “Đêm trăng tròn, phong qua trúc ảnh lay động.” Người nọ cười nhẹ, không có trả lời ngay, tiếng bước chân đột nhiên vang lên, đi bước một hướng về cổng thiên lao mà vào. “Khách lạt (*)” thiết khóa bị thanh âm đánh mở, tiếng bước chân càng ngày càng quanh quẩn rõ ràng ở trong phòng giam tối đen, mấy người kia đề phòng đứng lên, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bóng người cách mình càng ngày càng gần. (*) đây là từ tượng thanh tiếng khóa sắt bị chường mở ra, các nàng có xem phim cổ trang lúc đi

cướp ngục sẽ biết. Người kia từ đầu tới đuôi đều được màu đen áo choàng vây quanh, không bỏ đi thường, hợp với áo choàng rộng là mũ chụp che đi mặt của nàng, ở trong đêm tối chỉ còn lại có cằm trắng nõn gầy yếu mờ mờ có thể thấy được. “Bạt cơ chi mị, cầu mộng liễu vô ngần.” Nàng gần từng tiếng nói xong, chậm rãi đi đến phòng giam trước mặt, dừng lại, xoay người, quay mặt về phía người trong phòng giam. Trong phòng giam, tất cả mọi người thoải mái không ít, một người tiến lên: “Hộ pháp đại nhân lần này tiến đến, là mình chủ có cái chi lệnh gì mới sao?” “Không có.” Nàng kia cười trả lời, thanh thanh lạnh như băng. “Chẳng lẽ hộ pháp đại nhân không ngại cực khổ tiến đến, cũng chỉ vì đưa thuốc cho thuộc hạ?” Tên còn lại hỏi. “Vất vả? Thực vất vả sao? Ta không biết là vất vả nha...” Nữ tử vẫn đang cười lạnh, nhưng mà ngọn lửa phía sau đột nhiên nảy lên ánh lửa màu da cam, một chút sẽ đem trong ngoài phòng giam chiếu sáng trưng, cũng chiếu rõ bộ dáng thân ảnh quý dị của nàng được màu đen áo choàng che lấp, nữ tử cười lạnh pha trộn trào phúng cùng ngạo nghễ, nàng vươn bàn tay bạch ngọc, tháo nút thắt áo choàng trước người, ngọn lửa theo sau lay động, áo choàng trên người nàng cũng rơi xuống rũ trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu lên, đêm tối trong mắt đồng, thế nhưng mang theo ánh sáng thị huyết, mà khuôn mặt kia... khuôn mặt Kia, lại là Long Y Hoàng! Long Y Hoàng tựa như từ thân trong đêm đen tay áo bay lên, khí từ xoay chung quanh ở bên thân thể của nàng... Trong phòng giam người người không khỏi kinh hãi, đều thối lui về sau, cũng sắp dính trên vách tường, mồ hôi lạnh hạ xuống, hai mắt trừng lớn. “Ta chờ những lời này của các ngươi, đã lâu rồi, vất vả các ngươi.” Long Y Hoàng cười lạnh, thân thể dựa vào phía sau, trực tiếp ngồi trên ghế đàn mộc dài màu đen sẫm đã chuẩn bị tốt, quần trắng chấm đất, một tay đặt trên đầu gối, một tay kia lại đặt ở tay vịn, một thân thích ý thản nhiên, : “Nguyên lai, lần này người tới lại là vị hộ pháp a, mình chủ các ngươi cũng thật bỏ được chứ, thật sự là khiến ta chấn động.” “Ngươi... Như thế nào chính là ngươi!” Một người cả kinh thiếu chút nữa nói không ra lời: “Làm sao ngươi biết mặt hiệu của chúng ta!” Long Y Hoàng đạn trong nháy mắt lóe lên, buông mắt nói: “Lần sau gọi mình chủ các ngươi ra điểm vài động tác võ thuật đẹp mắt mới đi, điểm võ này, buổi chiều ta mới tìm một cái liền tra được.” “Thái tử phi nương nương hiểu lầm rồi, thuộc hạ cũng không nhận ra cái mình chủ nào, hơn nữa, thật là ngài chỉ lệnh chúng ta dụng hình với nhan phi, hiện giờ nói sang chuyện khác chính là xóa sự thật, đây là không có khả năng!” Một người sốt ruột, vội vàng nói. “Nhan phi sao? Nàng tính cái gì? Nàng thích dùng khổ nhục kế hãy dùng khổ nhục kế, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Là chính cô ta tự mình chuốc lấy cực khổ, ta mới hứng thú lãng phí thời gian trên người nàng, ta có điều, so sánh hứng thú cảm thấy, là các ngươi... Bằng không đây? Các ngươi cho rằng ta đem các ngươi bắt giam cùng một chỗ làm gì? Còn không phải bởi vì làm việc này... Các ngươi tâm cảnh giác sẽ rất hạ thấp không? Ta thực vì cảm thấy người kia đáng thương, thù hạ của mình, thế nhưng là phê vật như vậy, bất quá chỉ mới thí nghiệm một chiêu, lập tức rơi vào bẫy.” Long Y Hoàng cười nhạt. Người nọ phẫn nộ cảm cái bình trong tay ném trên mặt đất, rất có cốt khí kêu gào: “Dù sao hiện giờ rơi vào tay ngươi, tùy ngươi xử trí thế nào! Nhưng là chúng ta cũng xin khuyên ngươi một câu, ngươi tốt nhất trực tiếp đem chúng ta giết, bằng không hạ công sức trên người chúng ta, ngươi không thể nhận được nửa điểm tin tức hữu dụng!” “Ta cảm thấy được, các ngươi trước mặt chuyện đang đề ý không phải chuyện này, mà là hối hận vì vừa rồi đem cái bình kia đập nát...” Long Y Hoàng nhìn chằm chằm mảnh nhỏ trên mặt đất, vô cùng tiếc hận nói: “Đáng thương xích tuyết hoa... Ta chính là tí mị điều chế một ngày đó, các ngươi cứ như vậy đem chuẩn bị đó vứt đi...” “Cái gì?” Trong phòng giam người người càng kinh, theo bản năng quát to ra tiếng: “Ngươi nói đây là xích tuyết hoa!” “Đúng vậy a, ai... Trước đây ta dùng rất nhiều tâm tư tìm, vốn tưởng rằng ở trên tay các ngươi dạo qua một vòng sẽ trở về, nhưng không nghĩ tới, ai...” Long Y Hoàng thờ dài, đi đến trước tay vịn gỗ thô, thương tiếc nói: “Chính là, các ngươi là người mới dùng một chút như vậy, hay dùng đi chính người... Hảo lãng phí...” Trong phòng giam, cung nữ cùng bọn thị vệ bị giam đột nhiên thống khổ rên rì ra, liên tiếp té trên mặt đất quay cuồng giãy dụa, thống khổ không chịu nổi... Mà mới vừa rồi bên trong cái bình vỡ, bột phấn chính từ từng trận gió lạnh phiêu tán bốn phía. “Cảm giác như thế nào? Có phải hay không cảm thấy giống như tê tâm liệt phế, vạn kiến độc thân? Giống như là có vô số con sâu nhỏ ở trên người các ngươi mà cắn, chui vào huyết mạch, dọc theo huyết mạch xâm nhập lục phủ ngũ tạng, lại đau, lại ngứa, thống khổ không chịu nổi, xương cốt giống như bị đào khoét không, không hề khí lực phải không? Toàn thân có phải hay không bần rùn mà đau, không thể động đậy? Còn rất giống măng xà lớn quán thân, sự khó thở, hơn nữa hít thở không thông?” Long Y Hoàng cảm môi, trong mắt thoáng hiện lệ quang nhiều điểm: “Đây chính là thứ yêu nhất của ta nha... Các ngươi thế nhưng một chút hãy dùng xong rồi, ta lần sau phải điều chế, lại phải tìm mất công sức một phen.” “Ngươi... A! Long Y Hoàng, ngươi nữ nhân ác độc! A!” Một gã cung nữ toàn thân run rẩy, ngoài miệng khí lực như cũ không buông tha người, “Đau quá... Hảo ngứa! Ngươi còn không bằng một đao giết ta!” “Giết ngươi? Ngươi bảo ta giết ngươi ta liền giết sao? Lại giống như ta kêu hộ pháp các ngươi đi tìm chết, nàng sẽ đi chết sao? Ha!” Long Y Hoàng ngồi trở lại ghế, đầu ngón tay lướt qua cằm, suy nghĩ nói: “Các ngươi sớm nên biết ta ác độc mới đúng, kia như thế nào còn có thể ngoan ngoãn đưa lên cửa? Ta không thích giết người, nhưng là ta thích xem người sống không bằng chết, thí dụ như các ngươi hiện tại.” “Yên tâm đi, hiện ở trong này trừ bỏ ta và các ngươi, không ai, ta mang đến Ngự lâm quân, hết thấy đều ở bên ngoài coi chừng dùm... Cho dù các ngươi chết thì đã có sao? Chẳng qua là tăng thêm mấy cỗ thi thể thôi, các ngươi cho rằng ta sợ hộ pháp các ngươi?” Long Y Hoàng đem nửa người tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn mấy người thống khổ giãy dụa, một chút rung động đều không có: “Dược hiệu trên người các ngươi, ta làm cho nó liên tục bao lâu thời gian thì bấy lâu thời gian, hơn nữa sẽ không trí mạng, hơn nữa cho khí lực tự sát các ngươi đều không có, cứ như vậy đi, hoặc là ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta, lựa chọn một cái đi.” “Ta, chúng ta chết đều không trả lời vấn đề của ngươi!” Còn có người rất có cốt khí, đau cổ họng cũng muốn hô lên. “Vấn đề thứ nhất,” Long Y Hoàng đối phản kháng của hân bất vi sở động, tự vì mục bản thân mà mở miệng: “Các ngươi, mình chủ vô lâm, là ai?” Thật sự là... Là một vấn đề rất kỳ quái, mấy người thống khổ đều kinh ngạc, bình thường, không phải nên hỏi chút “Các ngươi hộ pháp đang đảm nhiệm làm nội gián là ai?” Hoặc là “trung tâm của vô lâm mình dời đi nơi nào?” “Các ngươi, đồng đảng của mình là ai?” Bằng không, nếu không hỏi, cũng nên hỏi “Các ngươi ở hoàng cung mục đích là gì?” Vài từ linh tinh, như thế nào... Như thế nào lại hỏi vấn đề không có chút quan hệ? “Không cần kinh ngạc về vấn đề của ta, ta cùng hẳn có cừu oán, tương lai nhất định oan gia gặp nhau sẽ trả thù, cho nên ta hỏi, Hân là ai vậy? Vấn đề này, hẳn là sẽ không ảnh hưởng cái kế hoạch gì của các ngươi đi?” Long Y Hoàng nói, biểu hiện đặc biệt đặc biệt đơn độc tinh khiết vô tội. Xác thực... Là một vấn đề không quan hệ, hơn nữa, còn có thể giải kỳ độc đang tra tấn chính mình. “Ta... Ta nói!” Một gã cung nữ thật sự bị tra tấn đến chịu không nổi, đi đến bên tay vịn, cố sức nói: “Mình chủ của chúng ta... Hân, hân gọi họ Mộ Dung xá nguyệt... Là, là người Tần Châu...” “Ta chỉ muốn tên của hân là đủ rồi, thực ngoan, thật sự là tiểu cô nương đáng yêu, chính là như thế nào lại vì người như thế mà bán mạng?” Long Y Hoàng tiếc hận, đi đến bên tay vịn, nửa quỳ xuống, đem một viên thuốc nhét vào miệng cung nữ kia, khoảng khắc sau, nàng hô hấp thông hơn, cũng chẳng phải khó chịu, tựa vào bên tay vịn thở. “Vấn đề thứ hai,” Long Y Hoàng nhìn nhìn người bên trong tiếp tục thống khổ giãy dụa, tiếp tục hỏi: “hộ pháp các ngươi, ai là người được mình chủ các ngươi tin cậy nhất?” Lại có một người chịu không nổi, ban nãy từ chối, đồng dạng cố sức đi, thẳng đến trước mặt Long Y Hoàng: “Đúng vậy... Là ân vũ hộ pháp, cùng cừu phạm hộ pháp...” Long Y Hoàng lại cho người nọ một viên giải độc, tươi cười càng phát ra sáng lạn hơn: “Vấn đề thứ ba, hai vị hộ pháp này, mỗi người am hiểu nhất là cái gì?” Cự nhiên là một vấn đề đúng là rất quan trọng là quan trọng nhất cũng là bí mật nhất là nhược điểm nhất! Mặt khác, lòng người dần dần dao động, đều xúm lại, thật sự là bị độc sống không bằng chết này cấp cho tra tấn đến sợ: “Ân vũ hộ pháp am hiểu nhất kỳ độc... Mà cừu phạm hộ pháp, dịch dung là am hiểu nhất...” “vấn đề bốn, là ai sai các ngươi đi thí hình với nhan phi?” Long Y Hoàng đột nhiên chuyển đề tài. “Đúng vậy... Là ngài a... Thái tử phi nương nương, là ngài sai thuộc hạ... Không phải sao?” Từ lúc vừa rồi, bắt đầu thị vệ kia đã luôn luôn chống lại Long Y Hoàng vẫn còn rất khí phách mạnh mẽ, cần rằng nhẫn nhịn đau đớn toàn thân kiên quyết trả lời. “Ta đã sớm đoán được các ngươi sẽ nói như vậy, cho nên lần này ta chỉ là một mình tiến đến, cũng không có mang người khác tới nghe làm chứng, chính là vì tránh cho sự tình càng nháo càng lớn, cho nên hiện tại ngươi thích nói như thế nào thì nói như thế đây, dù sao ta không thẹn với lương tâm.” Long Y Hoàng hỏi hột nói, tức giận vị thị vệ kia luôn luôn chịu đựng tra tấn cảm chừng suất thổ huyết. “Hơn nữa, từng cái vấn đề ta hỏi trong lòng đều có đáp án, nếu ai dám bừa bãi, ta còn có một phương pháp khác gây sức ép, các ngươi có thể thử xem, tốt lắm, chúng ta tiếp tục... Vừa rồi vấn đề bốn, có người muốn trả lời sao?” Long Y Hoàng cố ý phóng to thanh âm: “Không ai trả lời, ta muốn đi...” “Đúng vậy... Là nhan phi sai, nói là nhất định phải làm cho Thái tử phi cùng Thái tử tan vỡ...” Có người gắt gao nắm bàn tay của mình, mong

tay bóp đến chảy máu từng giọt, xem ra là nhịn không nổi nữa, bên cạnh đồng bọn nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, tiện đà cùng gật gật đầu. “Đúng vậy sao?” Long Y Hoàng cầm lấy bình giải độc ở đai lưng ở trước mắt người lúc ẩn lúc hiện : “Như vậy, vì cái gì lúc vừa rồi lại cố gắng nói là ta sai sử? Hiện tại phải phân cung?” “Chúng ta... Chúng ta là thu tiền tài của nhan phi, mới có thể thay nàng làm việc...” Không đếm được bao nhiêu tiểu hầu chúi chúi ở trên người chúi cần găm nhăm tư vị chịu khổ sở, khớp hàm vẫn cắn chặt cũng nhịn không được buông lỏng ra. “Như thế nào, mới qua bao lâu chứ? Không phải mới vừa nói chết cũng không nói sao? Như thế nào hiện tại liền thừa nhận nhanh như vậy?” Long Y Hoàng chế nhạo nói, người nọ thần sắc căng thẳng, quay đầu đi, không nói. Long Y Hoàng đem giải độc đưa cho hắn: “Ta nói chuyện giữ lời, trả lời vấn đề của ta, tự nhiên có giải độc.” Người kia vội vàng đem giải độc nhận lấy, bỏ vào trong miệng, cũng không lâu, sắc mặt dịu đi. “Vấn đề thứ năm, để đồ khu vực nguy hiểm nhất, là chỗ nào? Vô luận là ngọn núi cao và hiểm trở cũng tốt, đoạn nhai cũng thế, đều nói ra đi.” Long Y Hoàng giương cằm, nói. “Ngươi, ngươi cần gì phải hỏi chúng ta cái này!” Một người đã muốn ăn giải độc sắc mặt trắng bệch, nói lắp. “Như thế nào? Chẳng lẽ chuyện đó là nơi trọng yếu của võ lâm minh sao? Như vậy chột dạ không dám trả lời? Kỳ thật ta cũng có thể đến hỏi người khác, nhưng là ta cảm thấy, hỏi các ngươi, so sánh thứ vị hơn... Một trong yêu thích lớn nhất của ta, chính là tra tấn cùng hãm hại từng người của chính mình, ngươi xem xem... Trước kia khiến cho người, oanh Nhị, giống Như nhan phi kia, các nàng có người nào được chết một cách thông khoái?” Long Y Hoàng nửa quỳ ở phía trước tay vịn, mu bàn tay chống cằm. “Ngươi... Dĩ nhiên ngoan độc như thế!” Người kia chia về phía nàng hồ. “Ta ngoan độc? Đây chính là các nàng gieo gió gặt bão, nhân không chạm ta, ta không chạm nhân, nếu phạm ta, nhất định giết không tha, đây chính là nguyên tắc làm người của Long Y Hoàng ta, đương nhiên, có đôi khi cũng có thể nhìn xem tâm tình của ta rồi mới quyết định, còn có, cùng một câu lặp lại hai lần, sẽ làm người phiền chán.” Long Y Hoàng nhìn cái cung nữ kia chia về phía nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói. “Như vậy, ngươi vì cái gì buông tha Thái tử! Rõ ràng hắn mới là người đắc tội ngươi sâu nhất!” Cái kia cung nữ tiếp tục không phục biện luận. “Ừ, đúng vậy, hắn thật là người thương tổn ta sâu nhất, nhưng là vận mệnh bắt buộc đi, ai kêu ta cùng hắn là vợ chồng, thứ nhất, ta không muốn coi chừng một cái tàn phế, không nghĩ phải cùng một cái phụ quân dung mạo bị hủy, hoặc là thù tiết, thứ hai, các ngươi cũng biết, ta không muốn hài tử của ta tương lai xuất thế sẽ không có phụ thân, hoặc là cũng có một phụ thân khiếm khuyết, ta không chiếm được hạnh phúc, như vậy toàn bộ hết sức dành cho hài tử của ta.” Long Y Hoàng biểu tình vẫn là nghiêm túc, mang theo trách nhiệm vô hạn buồn. “Như vậy, duệ vương thì sao?” Thị vệ kia có thể thờ hỏi, hắn cười lạnh: “Hắn cùng ngài... Không phải cũng có một đoạn ân oán dây dưa không rõ sao, cùng ngươi cũng không có vấn đề gì, ngươi không phải cũng không động đến hắn?” “Đây là vấn đề cá nhân của ta, ta thích động ai, chẳng lẽ còn phải đợi ngươi tới chỉ điểm!” Long Y Hoàng gầm lên. “A!” Không đợi trả lời, một cung nữ vốn đã ăn vào giải độc đột nhiên lại che bụng té trên mặt đất, biểu tình vặn vẹo, so với phía trước hơn thống khổ không chịu nổi: “Vi... Vì cái gì...” Nàng vô lực nói xong, ánh mắt khủng bố trừng Long Y Hoàng. “A! Xem ta, nhiều sợ ý a! Ta đều quên nói cho các ngươi biết! Giải độc này chỉ có thể trấn áp nhất thời, được hiệu quả rồi, thời điểm độc tái phát, so với lần đầu tiên độc phát phải thống khổ gấp trăm lần,” Long Y Hoàng vỗ tay một cái, bưng bình đại ngộ nói: “Nhìn xem ta, chỉ lo cùng các ngươi nói chuyện phiếm, cư nhiên đều quên chuyện này, ai nha, không nên không nên... Trí nhớ quá kém... Thật sự là không dám gặp người...” “Ngươi!” Cái thị vệ kia lần thứ hai chia về phía mặt nàng, nức nở nửa ngày, lại nói không ra một chữ, rất nhanh, trên người hắn độc lần thứ hai tái phát, vẻ mặt thống khổ một vòng xoay trên mặt đất. “Bất quá không sao, bởi vì ta chuẩn bị giải độc rất nhiều, cũng đủ dùng nay đây, hơn nữa hôm nay ta xé chiếu đã nghỉ ngơi đủ, có phần lớn thời gian cùng các ngươi nha!” Long Y Hoàng đột nhiên đứng lên, đi đến ghé dựa, quay người ngồi xuống: “Như vậy, tiếp tục vấn đề của chúng ta đi, chỉ có người trả lời vấn đề, mới đến được giải độc nga, biểu hiện người tốt nhất, ta sẽ đem độc hoàn toàn giải cho hắn, vĩnh viễn thoát khỏi loại tra tấn này, vấn đề năm...” Nhà tù, ánh nến, sáng suốt đêm, ngày tăng sáng, Long Y Hoàng mới chậm chậm giãn ra eo thon nhỏ mảnh khảnh, đi ra nhà giam. Nàng nhìn thoáng qua không trung đã là màu xanh, khoe mắt một vòng: “Cuối cùng còn có thu hoạch, không uống phí tâm một hồi.” Họ Mộ Dung tên xá nguyệt... Nàng nhớ kỹ, khắc cốt ghi tâm. Thời điểm đi trở về, Long Y Hoàng cố ý đi vòng lớn, tránh khỏi đường gần, chuyên chọn đường xa mà đi. Thị vệ lại hướng nàng mà bám báo, thi thể phi liên đã đưa tới đình thi phòng, nhưng phượng ly uyên nói cái gì cũng không cho người khác động, nói là nhất định còn có cơ hội có thể cứu sống nàng, Long Y Hoàng trầm mặc. Nàng đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu, hướng về phương lâu các mà nhìn lại. Nàng cố ý đi đường xa, không vì cái gì khác, chỉ là vì có thể đi ngang qua tâm cung phượng ly uyên, một điều như vậy, cũng đủ vui. Thân ảnh màu trắng vẫn là ngồi ở trên lan can, dựa vào cây cột, đầu thoáng nghiêng, tóc rũ xuống, cánh tay rơi ở bên ngoài... Ở trong này đều có thể ngủ a! Long Y Hoàng trong lòng có chút không đành lòng, trực tiếp đi qua, cung nữ lập tức vì nàng nhường đường, rồi lại khó xử nói: “Duệ vương từ sau khi ôm xác chết phi liên cô nương trở về, vẫn cái dạng này, phân phó bất luận kẻ nào cũng không được đi lên.” “Không có gì, nếu là hắn phát hỏa nói là ta thì được, nếu không tức giận, nói là ngươi đi, tóm lại không nói ta đã tội duy sao hắn với ta phát hỏa cũng không phải lần đầu tiên, đừng lo.” Long Y Hoàng dẫn theo làn váy đi lên lầu, “Đi đem áo khoác của hắn lấy đến đây đi, ở bên ngoài gió đêm thổi nhiều nhưng lại ngồi đây, sáng sớm lạnh, đừng cho hắn nhiễm bệnh...” “Vâng, Thái tử phi.” Cung nữ lên tiếng, lui xuống, không bao lâu, liền cầm áo khoác tiến đến. Long Y Hoàng đi đến bên người phượng ly uyên, phát hiện hắn thật là ngủ thật sự rất sâu rất sâu, nàng cầm áo khoác phủ thêm cho hắn, lại chậm rãi quần thân thể hắn, đem hắn từ trên lan can đỡ xuống, sợ hắn đột nhiên tỉnh lại, Long Y Hoàng lại dùng thuốc tê ở ngân châm trên cánh tay hắn đâm một chút, làm cho hắn nhất thời không thể thức tỉnh. Long Y Hoàng gọi tới hai thị vệ, cho bọn họ đem phượng ly uyên đỡ lên giường, mình ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng kéo tay áo hắn lên. Trung say nguyệt vẫn loại độc chất này, lúc đầu, trên cổ tay sẽ có màu đỏ lấm tấm, giống bệnh sỏi, so với bệnh sỏi trí mạng hơn. Hoàn hảo, trên cổ tay phượng ly uyên điểm đỏ còn rất ít, mắt thường cơ hồ là thấy không rõ lắm, Long Y Hoàng lại phân phó nói: “Đi lấy chùy thủ đến.” “Chùy thủ?” Cung nữ kinh ngạc nói. “Yên tâm, ta sẽ không hại chủ tử nhà các ngươi, ta chỉ là làm cho hắn không có nỗi lo nào về sau mà thôi, nhanh lên đi.” “Vâng.” Cung nữ lần thứ hai chạy lên chạy xuống, đưa tay đóng cửa chùy thủ tiến đến. Long Y Hoàng nhìn bên trên cổ tay trái vết sẹo đã muốn vấy kết, lưu loát tiếp nhận chùy thủ, lần thứ hai cắt lên vết thương, cung nữ che miệng, hết sức không muốn mình kêu lên sợ hãi thốt ra. Từng giọt máu đỏ sẫm không ngừng chảy xuống, Long Y Hoàng nhẹ nhàng mở môi phượng ly uyên, đem vết thương máu không ngừng tiếp cận, một giọt tích tích rơi ở trên môi hắn, nhìn hắn thông thả uống xong, mình lại dùng tay áo lau đi vết máu bên môi hắn, thẳng đến miệng vết thương ngừng chảy, nàng mới đem cổ tay thu hồi, lung tung xoa xoa, liền giấu ở dưới tay áo, theo sau phân phó nói: “Chờ hắn tỉnh lại, ngươi liền nấu ít nước nóng cho hắn uống, như vậy... Đối với thân thể sẽ tốt hơn. Nhớ kỹ, không nói chuyện ta đã tới, ngươi tùy tiện dùng cái gì lý do đều được.” “Vâng, chỉ là... Thái tử phi, vì cái gì không cho nô tỳ nói thật... Ngài...” Cung nữ nhỏ giọng nói. “Say nguyệt vẫn giải độc rất khó phối chế, thời gian cũng rất dài, làm như bây giờ hiệu quả là nhanh nhất tốt nhất, hơn nữa, lúc này, ta lại cùng hắn nháo xảy ra chuyện gì, chuyện đến, phỏng chừng đừng nghĩ nữa, hiện tại, phượng trử lan... Đều muốn điên rồi, hiện tại quan hệ ta cùng hắn tốt như vậy... Không cần lại bởi vì cái gì khác mà phá hủy, bằng không... Chúng ta hai người, sẽ có một người ở trên đời này vĩnh viễn biến mất.” Long Y Hoàng lắc đầu, trên tay áo trái đột nhiên có một mảng đỏ lớn. “Đúng vậy, nô tỳ hiểu được, Thái tử phi...” “Ngươi liền hảo hảo hầu hạ hắn đi, ta đi trước, lưu lại lâu, khó tránh khỏi bị chỉ trích.” Long Y Hoàng cười cười, vội vàng đứng lên bước đi, không dám lưu lại một chút quyền luyện. Là, chỉ là bởi vì vận mệnh bắt buộc đi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 68: Kẻ thắng làm vua

Editor: Âu Dương Nhượng

Thần Chính ngọ, thiên điện.

Long Y Hoàng ngồi ở bên trong chờ từ sớm, phái người đi gọi phượng trư lan tới, mình thì từ từ ngồi chờ, hiện tại dù sao nàng cái gì đều không có, cũng chỉ có thời gian. Trong thiên điện chỉ có nàng cùng vài cung nữ, lộ vẻ vô cùng lạnh lùng, rồi cũng hết sức quý dị, bề ngoài quá mức yên bình, bao giờ cũng sẽ có ba đào hải triều phần nộ. Phượng trư lan mang theo ức nhan tiến vào, lúc đó vì biểu hiện hai người khăng khít thân mật, phượng trư lan vẫn ôm eo nhỏ của nàng ta, chậm rãi ngồi xuống đối diện Long Y Hoàng, có thể bởi vì trên người ức nhan còn mang thương tích, thân thể hết sức cứng ngắc. Phượng trư lan nắm tay ức nhan, hỏi: “Như thế nào? Mới qua một ngày đã có tiến triển?” “Đây là tự nhiên, hiệu suất làm việc của ta chưa bao giờ kéo dài.” Long Y Hoàng nắm tay, khuỷu tay vịn trên tay ghế, ngồi nghiêng người, dáng người xinh đẹp lỏng lẻo lấy tao nhã nói không nên lời. “Kết quả đâu? Trong dự kiến, ngươi vô tội?” Phượng trư lan cười nhạo nói: “Ngươi, một mình một người ra vào nhà giam, phạm nhân bị ngươi tra tấn sống không bằng chết, tự nhiên sẽ dựa theo ý của ngươi mà khai khẩu cung, dưới quyền lực của ngươi mà bị cưỡng bách.” “Ừ, đây là thứ yếu, phượng trư lan, ta chỉ là muốn nói, đánh cược, ta thắng,” Long Y Hoàng hướng tới ức nhan bên cạnh hẳn mà ngoắc ngoắc ngón tay: “Gọi phi tử xinh đẹp thiên tiên của ngươi lại đây, dựa theo đánh cược, cả đời làm nô tỳ cho ta đi, không phải ngươi muốn đòi ý đầy chứ?” “Nếu chứng cứ có đầy đủ, ta đương nhiên sẽ không đòi ý, nhưng mà hiện tại, ngươi vật chứng không mang lên, nhân chứng cũng không gọi đến, bỗng dưng nói một câu làm sao có thể bảo ta tin đây?” Phượng trư lan nắm chặt tay ức nhan. Long Y Hoàng vỗ vỗ tay, gọi thị vệ đi dẫn vài tên phạm nhân đến, cũng không lâu lắm, thị vệ kia về mặt lưng túng chạy về, nói: “Thái tử phi nương nương... Vừa mới từ phòng giam truyền đến tin tức, vài tên phạm nhân kia... Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!” “Ức nhan không nói cúi đầu trầm mặc, phượng trư lan hừ lạnh một tiếng: “Long Y Hoàng, không thể tưởng được ngươi sợ bọn họ nói ra chân tướng, dĩ nhiên giết người diệt khẩu.” Long Y Hoàng không hề ý tới hân, rất hưng phấn vỗ tay một cái, nói: “Bọn họ thật đã chết rồi? Vậy thì tốt quá, ta còn sợ bọn họ không chết sau khi đi lên lại nói lung tung nha! Nói thật, còn muốn cảm ơn cái kẻ giết bọn họ! Hiện tại, cuối cùng ta có thể gọi đến nhân chứng... May mắn quá, ta để lại cho mình đường lui đầy đủ.” Nàng cười nói. “Ngươi có cái nhân chứng gì? Vẫn là dựa vào quyền thế áp bách bọn họ nói chuyện thay ngươi?” Phượng trư lan nói. “Sao, nhân chứng còn chưa đi ra, mà bắt đầu kết luận như vậy? Phượng trư lan, hay là ngay cả lời nói của phụ hoàng cũng mẫu hậu ngươi cũng không tin? Ta cũng không có quyền lực nào áp bách bọn họ.” Long Y Hoàng lạnh mặt tươi cười, nói, ni của phượng trư lan đúng lúc đó nhú lại. Tiếp theo, Long Y Hoàng đứng lên, đi đến thiên điện phía trước bình phong hoa lệ chia không gian thành hai, cung kính nói: “Nhi thần cung thỉnh phụ hoàng mẫu hậu.” Hoàng hậu cùng hoàng đế từ sau bình phong chậm rãi đi ra, phượng trư lan cùng ức nhan lập tức đứng lên hành lễ nghênh đón, hoàng đế miễn lễ nghỉ vô ích đó, sau cho tất cả mọi người ngồi trở lại trên ghế, Long Y Hoàng cũng ngồi xuống, mang theo xin lỗi nói: “Thật sự là thất lễ, lại ủy khuất người có địa vị cao như phụ hoàng mẫu hậu phải hạ thấp địa vị nà đến thiên lao cùng với y hoàng thẩm tra phạm nhân.” “Không quan trọng, chỉ cần có thể giúp y hoàng đòi được một thân trong sạch, chỉ là ở trong lao một đêm, cũng không lo ngại, y hoàng không cần cảm thấy có lỗi.” Hoàng hậu cười nói. Hoàng đế nói tiếp: “Đúng, Thái tử, trầm mặc qua đã nghe được nhất thanh nhị sở, tuyệt đối không quan hệ gì với y hoàng, mà là bọn hắn bị nhân phi xui khiến cùng hồi lộ, tự trình diễn khổ nhục kế mà tranh thủ đồng tình của ngươi, vu oan cho Thái tử phi.” Đêm đó, Long Y Hoàng đứng là thỉnh hoàng hậu cùng hoàng đế ở cách vách ngồi nghe, đương nhiên đem toàn bộ cuộc tra khảo giữa nàng cùng lời phạm nhân nói nghe rõ ràng từng cái, về tin tức vô làm mình cũng không buông tha, nhưng Long Y Hoàng cũng không vội xử tử bọn họ, lại thỉnh cầu hoàng hậu hoàng đế trước đừng đem tin tức vô làm mình truyền ra, tạm thời áp chế, để tránh dả thảo kinh xà, sau đó âm thầm điều tra, mượn cái này liên tiếp đem mai phục của vô làm mình cùng nội ứng ở hoàng cung bắt được. Hơn nữa Long Y Hoàng biết, cho dù nàng không động thủ giết chết bọn họ, cũng sẽ có kẻ xử lý, như vậy, ngược lại còn có thể giúp nàng giữ lại căn cứ chính xác của vô làm mình từ những tên nội ứng. Ức nhan sắc mặt trắng bệch, một âm tiết cũng không dám phát ra. “Đó là phụ hoàng cùng mẫu hậu thiên vị ngươi, mới có thể thay ngươi giấu diếm sự tình đến cùng!” Phượng trư lan giận dữ nói, trực tiếp đem mũi nhọn nhắm vào Long Y Hoàng. “Trẫm tuyệt không thiên vị, vài tên phạm nhân đúng là chính mồm thừa nhận, mà hơn nữa, trước khi y hoàng hay là trẫm rời đi, khi đó, phạm nhân vẫn còn sống.” Hoàng đế nghiêm túc đứng lên, lớn tiếng phản bác phượng trư lan. “Như vậy, nhi thần cả gan xin hỏi phụ hoàng, Thái tử phi dùng thủ đoạn gì mới làm cho phạm nhân này mở miệng nói ra những lời đó!” Phượng trư lan cũng kích động, càng thêm phần nộ cùng hoàng đế giằng co. “Thái tử phi tự nhiên là có biện pháp của mình, Thái tử, ngươi lại khẩn trương cái gì?” Hoàng hậu giọng lạnh lùng nói. “Ta dùng độc, làm cho bọn họ sống không bằng chết ở trong phòng giam lẫn cả đêm mới nói ra, như thế nào? Ngươi dị nghị cái gì?” Long Y Hoàng không cho là đúng: “Vậy lời nói của ngươi lúc đó không phải là không đáng tin sao? Ngươi nói ngươi chỉ đánh bọn họ lát sau bọn họ liền khai cung nói là ta sai khiến, nhưng mà ta dụng độc tra tấn bọn họ một đêm, cho giải được cùng áp chế, bọn họ mới bằng lòng nói ra là kế hoạch của nhân phi, ngươi nói, hai ta, ai đáng tin hơn?” “Long Y Hoàng, lời của ngươi không khỏi vô vắn, ngươi dụng độc giết hại bọn họ, còn dùng giải được uy hiếp, bọn họ đương nhiên sẽ thuận theo ý của ngươi mà nói! Mê hoặc người bên ngoài!” Phượng trư lan chỉ cần có cơ hội liền không buông tay, hiện tại hẳn một lòng chỉ muốn bảo vệ ức nhan. “Ta chỉ hỏi mấy vấn đề, nhưng lời nói của mọi người bọn họ ta đều có đáp án ở trong lòng, nhìn ai sẽ nói thật ta sẽ cho người đó giải được, ta cho tới bây giờ đều là người nói chuyện giữ chữ tín, nếu thật là ta xui khiến bọn họ, bọn họ trong lúc kịch độc tra tấn hẳn là phần hận ta hơn, phải là không ngừng mắng ta hoặc là từng bước yên lặng chịu độc tra tấn, nhưng chỉ có gần cả đêm mà thôi, bọn họ lập tức sửa lại khẩu cung, điều này còn nói rõ cái gì? Phượng trư lan, ta làm việc từ trước đến nay đều không thẹn với lương tâm.” Long Y Hoàng thần nhiên nói, vô cùng bình tĩnh, cùng lửa giận đang mạnh mẽ của phượng trư lan hình thành thế tương phản mãnh liệt. “Ngươi cường từ đoạt lý!” “Ngươi cố tình gây sự.” Long Y Hoàng lấy tĩnh đối phó phượng trư lan đang không tỉnh. “Thái tử! Thái tử phi nói xác thực đúng như vậy, ngươi trước tỉnh táo lại, không cần xử trí theo cảm tính!” Hoàng đế vỗ mạnh cái bàn, toàn trường yên lặng. Ức nhan cũng vội vàng kéo tay áo hẳn, phượng trư lan liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới chậm rãi làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng là trong giọng nói vẫn mang theo con tức: “Tốt lắm, ta lui từng bước, phụ hoàng cùng mẫu hậu thiên vị ngươi, đây là hiềm nghi lớn nhất, ngươi còn có thể tìm ra nhân chứng khác sao? Tìm không ra, chuyện này như vậy xóa bỏ! Nếu là người của Hình bộ, ngươi cũng không cần kêu!” “Đương nhiên là có, như vậy, nghĩa dương công chúa và mộ tử công chúa, mời các ngươi cũng xuất hiện đi.” Long Y Hoàng giọng ôn hòa, lại thêm lần nữa hướng bình phong hô. Phượng nghĩa dương cùng phượng mộ tử, là hoàng hậu sau khi có hai người con trai ngoại trừ phượng trư lan, Phượng Vũ Thiên còn có hai nữ nhân. Nghe hai cái tên đó, vẻ mặt phượng trư lan càng thêm khó nhìn. Nghĩa dương cùng mộ tử là hai tiểu muội hẳn thích nhất và thương yêu nhất, cảm tình đương nhiên không cần phải nói, trước khi Long Y Hoàng đến nghĩa dương cũng đã gả cho Hình bộ thượng thư mới nhậm chức, nghe nói hai người kia cảm tình cũng đậm, ở lúc trước khi cử hành hôn lễ của hẳn cùng Long Y Hoàng, vì phượng nghĩa dương đột nhiên sinh bệnh, thái y nói phải để cho nàng tĩnh dưỡng, bằng không lần sau bệnh lần thứ hai tái phát, có thể sẽ không khống chế được, vì thế nàng bị đưa đến nơi cách đó xa nhất, nhưng cũng là biệt viện của hoàng thất môi trường rất là tốt nhất núi bao quanh để tu dưỡng, phượng mộ tử cùng nàng là hai người tỳ muội tình thâm, liền xung phong nhận việc cùng với nàng đi đến nơi đó... Về sau, tin tức cũng rất ít, bởi vì đường xá xa xôi, hẳn lại đang phiền lòng về chuyện với Long Y Hoàng, không có quan tâm muội muội, nhưng hiện tại như thế nào... Được rồi, cho dù bệnh tình của nàng có chuyển biến rất tốt đẹp, vậy tại sao hẳn lại không có tin tức truyền đến? Ngược lại, để cho này hai tiểu muội này thành nhân chứng cho Long Y Hoàng? Ở lúc phượng trư lan đang trầm tư không lý giải được, lại có hai thân ảnh khác đi ra, hai vị nữ tử tuyệt sắc, đều là kiểu người dịu dàng hiền thực, bước đi như hoa sen, hết sức dịu ngoan. “Đúng vậy, là ta tự

chủ trương trước che giấu tin tức hai vị công chúa trở về , vì chính là muốn cho người một kinh hãi, phượng trừ lan, cảm giác như thế nào?” Long Y Hoàng âm trầm tươi cười hiện ra khỏe miệng: “Các nàng cũng nghe rõ, thấy được ta tới hôm qua đã làm gì, trong lòng đều có tính toán, ta cùng hai vị công chúa bất quá chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, tuyệt đối không có chuyện các nàng thiên vị cho ta như người vừa nói?” Phượng nghĩa dương đi đến trước mặt phượng trừ lan , bệnh nặng vừa mới tiêu tan trên mặt có chút tái nhợt vô lực, nói, “Hoàng huynh, hoàng tâu nói chính xác đúng như vậy, ta cùng một từ cũng nhìn thấy, những người đó thật ra bởi vì chột dạ hơn nửa nhẫn nhịn không nổi hình pháp tra tấn, mới có thể lộ ra, tin rằng không người nào dám tại lúc đó mà nói dối.” “Nghĩa dương, nhìn người vô sự, huynh trưởng thật cao hứng, chỉ là vì cái gì ngay cả người cũng giúp đỡ nàng!” Phượng trừ lan đối với muội muội mình thương yêu nhất , một con tức dù mạnh cũng không nổi lên, chính là chỉ vào Long Y Hoàng, giận dữ nói. “Ta chỉ là luận sự, hoàng huynh, người cũng có thể nhìn ra được mới đúng, chuyện này, sơ hở thật sự nhiều lắm. . . Ta vừa mới hỏi cung, chợt nghe đến không ít chuyện của các người, cho dù hoàng huynh người đối với hoàng tâu có điều gì bất mãn, nhưng cũng không thể vì như vậy mà đổi trắng thay đen, hoàng huynh, dù giằng co nữa cũng vô ích, người cũng không nhất định phải che chở cho phi tử của người.” Phượng nghĩa dương thông dong bình tĩnh, xử sự không sợ hãi, hoàn toàn là bộ thực nữ nho gia. Phượng mộ tử cũng đi lên trước: “Đúng vậy nha hoàng huynh, hiện tại tình huống ai cũng đều sáng tỏ, huynh từ nhỏ vẫn nói ta đơn thuần, hiện tại ngay cả ta đều nhìn ra, như thế nào huynh còn một mực khẳng định như vậy? Chỉ vì thiếp phi nhỏ nhỏ này mà phá hủy tình cảm của các người, đáng giá sao? Hơn nữa, còn không biết người có ý xấu là ai đâu!” Phượng mộ tử là tiêu chuẩn một công chúa ngang ngược, khi nói chuyện, nàng không quên dùng ánh mắt ác độc trừng nhìn trên người ức nhan bên cạnh đầu càng ngày càng thấp : “Thật sự là hồ ly tinh lăng lo! Chuyện môn câu dẫn người có vợ, còn không biết lượng sức mà hãm hại Thái tử phi, muốn mượn súng ai mà hoàng huynh đối với người để một bước lên trời, tranh thủ thay hoàng tâu làm lớn sao? Năm mơ!” Long Y Hoàng đột nhiên đứng lên, nói: “Quầy rầy nhàn rỗi của hai vị công chúa , y hoàng thật sự áy náy, hiện giờ sự tình đã sáng tỏ, chuyện còn lại y hoàng một mình xử lý, nghĩa dương công chúa thân thể còn suy yếu, y hoàng không dám ảnh hưởng thời gian công chúa tu dưỡng.” “Hoàng tâu, người không cần phải khách khí, mất hoàng huynh chính là bị hồ ly tinh mê hoặc, mới có thể không quý trọng người, người trước mắt, bất quá không có quan hệ! Tương lai nếu hồ ly tinh này còn dám dùng cái thủ đoạn gì, bản công chúa trước hết lột da của nàng ta!” Phượng mộ tử kích động nói, lại đổi lấy chính là về mặt phượng trừ lan bình tĩnh gầm lên: “Mộ tử! Mắc mớ gì tới người! Lui ra!” “Hồ ly tinh này thật sự hại người rất nặng! Hoàng huynh, người trước kia đều không có đối với ta như vậy !” Phượng mộ tử mất hứng , chép miệng oán trách, phượng nghĩa dương so với nàng thì bình tĩnh hơn nhiều, một đôi mắt phượng vẫn là trừng mắt ức nhan cúi đầu không dám nói , trong mắt trong suốt lóe lên: “Vị công nương này, nếu là người không muốn, hiện tại hoàng thất chúng ta bị người huyền ảo tứ phần ngũ liệt như vậy, người vẫn là sớm nên thừa nhận việc mình làm, nếu không, sợ là mười vị hoàng huynh, đều không thể bảo hộ người.” Úc nhan đột nhiên cắn môi, đứng lên, nhất quyết rời khỏi tay phượng trừ lan , đi tới trước mặt hoàng đế hoàng hậu quý xuống: “Đúng vậy. . . Đúng là nô tì dùng quỷ kế! Thiếp ghen tị địa vị Thái tử phi , cho nên mới trình diễn khổ nhục kế này, giống như theo lời Hoàng Thượng nói, thiếp thân là vì tranh thủ Thái tử đồng tình để đạt tới mục đích hãm hại Thái tử phi, mới có thể nghĩ ra kế này. . . Thịnh Hoàng Thượng trách phạt! Nhưng thịnh người không cần quở trách Thái tử!” “Nhan Nhi. . .” Phượng trừ lan than nhẹ , cũng đứng lên. Nhìn thấy phượng trừ lan muốn nói cái gì, Long Y Hoàng đột nhiên đi đến trước mặt hắn, trầm tĩnh cười, giơ tay lên giữ hắn lại, trong lòng bàn tay nàng, bỗng nhiên có một miếng ngọc bội nằm đó. . . Là phượng loan ngọc! “Ta biết người muốn bảo vệ nàng, ta biết giết người diệt khẩu đây là cách tốt nhất hủy diệt chứng cứ để đạt tới mục đích thứ hai là hãm hại ta, nhưng phượng trừ lan, người xuống tay mặc kệ là dứt khoát như vậy , nhưng vật chứng quan trọng như vậy đều bị lưu lại ở hiện trường. . . Người nghĩ rằng ta không biết mấy người kia đã chết phải không? Sai, người chân trước vừa mới xuống tay, vừa rời khỏi, ta chân sau liền đi trở về, kết quả tìm được đồ tốt như vậy nha.” Long Y Hoàng nhẹ nhàng cảm thán một hơi, trong lúc đó nàng cùng phượng trừ lan có biến hóa cùng biểu tình rất nhỏ người bên ngoài nhất thời không thể thấy rõ ràng: “Ngẫm lại, hiện tại phụ hoàng cùng mẫu hậu còn không biết, nhưng bọn hắn nếu đã biết, phỏng chừng ức nhan của người so với ở dưới tay ta làm nô tỳ thảm hại hơn. . . Ta tin rằng người cũng không muốn cho nàng hương tiêu ngọc vẫn nhanh như vậy , đúng không? Dù sao, người giống như khuynh nhan như thế, nên đi nơi nào tìm đây?” “Long Y Hoàng!” Phượng trừ lan quay mặt trừng nàng. “Ta cũng không muốn nhiều chuyện như vậy, nhưng đều là người bức ta, ta sớm đã nói qua, không cần đem sự nhàn rỗi của ta trở thành yếu đuối.” Long Y Hoàng đột nhiên nở nụ cười. “Người tới! Đem nhan phi ép vào đại lao!” Hoàng đế đột nhiên phóng giọng lớn hô, rất nhanh, vài tên thị vệ từ ngoài cửa tiến vào, đề ức nhan muốn rời đi. “Thái tử. . . Thái tử!” Nàng giãy dụa , về mặt ủy khuất hơn nửa là nước mắt, chỉ là khẽ gọi một câu, phượng trừ lan lập tức chạy đến bên thân thể của nàng, đem tay vài tên thị vệ kia tách ra, bảo vệ nàng. “Đối với người khác tốt một chút!” Hắn ra lệnh thị vệ. “Thái tử. . . Thiếp thân là oan uổng. . . Thái tử, thịnh ngài ngày sau nhất định tra ra hung phạm, làm thiếp thân trầm oan như tuyết! Thiếp thân thật không có hãm hại Thái tử phi. . . Thật không có. . .” Nàng khóc nức nở , đầu chôn trong ngực phượng trừ lan . Long Y Hoàng nhìn này thị vệ ngốc ở bên cạnh , nhẹ giọng nói: “Phòng giam sẽ không nhất định tới, đem nàng đưa bên kia của ta đi, đây là ta cùng Thái tử đánh cược, tin tưởng hẳn không có dị nghị.” Long Y Hoàng lại nhìn hoàng đế cùng hoàng hậu ngồi ở trên địa vị cao , hạ thấp người nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, hãy cho nhan phi đến bên người y hoàng, hầu hạ y hoàng được rồi, đó cũng là tiền đặt cược giữa y hoàng cùng Thái tử.” “Không được!” Hoàng hậu là người thứ nhất phản đối, nàng so với bất luận kẻ nào đều muốn lo lắng: “Người hiện tại đang có mạng, vạn nhất tiện nhân này lại đối với người đùa giỡn cái gì quỷ kế, đây chẳng phải là hối hận không kịp?” “Thịnh mẫu hậu tin tưởng y hoàng, y hoàng tuyệt đối có năng lực xử lý tốt chuyện như thế,” Long Y Hoàng vỗ vỗ tay, nhìn thoáng qua thị vệ bên này : “Đem nhan phi dẫn đi đi, ở tam cung của ta có tầng hầm ngầm, trước đem nàng an trí ở nơi đó, chờ ta trở về nói sau.” Mặc kệ ức nhan vẫn còn ở trong lòng phượng trừ lan nghẹn ngào, thị vệ nhận mệnh, lập tức tiến lên, đem hai người tách ra, ức nhan bị kéo đi không, ta tuyệt đối sẽ không phi nhiều tâm tư như vậy, cũng chỉ là muốn bắt một phi tử của người.” Long Y Hoàng đứng bên cạnh phượng trừ lan, hạ giọng nói. “Người còn có thể làm cái gì? Đơn giản chính là cùng ta đối nghịch ! Ha! Chuyện bây giờ phải chờ ta tiến thêm một bước điều tra rõ ràng, chờ ta đem chân tướng điều tra rõ, sẽ tự đón nàng trở về!” Phượng trừ lan hung dữ nói, sau đó lại xoay người sang chỗ khác, đối với hai người phượng nghĩa dương, phượng mộ tử thật ân hận : “Hôm nay ta thân thể không khỏe, ngày khác nhất định sẽ hẹn các người đi ra ngoài du ngoạn, còn có nghĩa dương, phải hảo hảo nghỉ ngơi, biết chưa?” “Đa tạ hoàng huynh quan tâm” Phượng nghĩa dương khom gòu tỏ vẻ hoàn lễ. “Hoàng huynh! Người về sau thật sự còn muốn đi gặp cái hồ ly tinh kia! Có nữ nhân ngay cả tiêu muội cũng không muốn !” Phượng mộ tử nén giận nói. “Mộ tử!” Phượng trừ lan giận tái mặt: “Người bây giờ còn nhỏ, không biết việc này, ít nói đi!” “Hoàng huynh, trí nhớ người thật là kém ! Ta năm nay cũng đã mười bảy tuổi, mười bảy tuổi ! Không nhỏ !” Phượng mộ tử phản bác như cũ, hiển nhiên không sợ phượng trừ lan đột nhiên phát hỏa. Mười bảy. . . Mười bảy sao? Long y hoàng cười khổ trong lòng, cùng mình, tuổi cũng không sai biệt lắm a. . . Chỉ là, hiện tại ở trên người phượng mộ tử , chính mình lại quên đi nhiều thứ. . . Chỉ sợ, từ sớm cũng đã không còn lại cái gì. “Còn có phi liên, người cũng đã hại chết phi liên!” Phượng trừ lan lại hướng về phía Long Y Hoàng, nhớ tới cái gì dường như giật mình: “Chuyện này, chẳng lẽ lại không có cái công đạo gì sao?” “Không ai nhìn thấy ta ra tay, hơn nữa. . . Về phần độc say nguyệt vân này, ba ngày sau cuối cùng sẽ thấy, đến lúc đó, người lại đến định tội ta đi, hiện tại quá sớm để kết luận, cẩn thận một tiếng Tả Thị Hoàn Hồn sẽ đem người sợ tới mức hồn phi phách tán.” Long Y Hoàng cúi đầu lưu riu, không có nhìn phượng trừ lan, chỉ là nhìn chằm chằm một cái bình hoa xa xa mà ngắm người. Phượng trừ lan lần thứ hai nghẹn lời, vội vàng cáo biệt nhanh rời khỏi thiên điện, phượng mộ tử hướng về bóng lưng của hắn làm một cái mặt quỷ, sau đó sôi nổi đi vào bên cạnh Long Y Hoàng , một phen giữ chặt tay nàng, cao hứng nói: “Hoàng tâu! Chúng ta cùng đi ngoài du ngoạn đi!” Long Y Hoàng sùng sốt, lập tức cười gật đầu đáp ứng, phượng mộ tử rất hưng phấn, lôi kéo tay nàng đi ra ngoài, hoàng hậu đứng lên: “Mộ tử! Không được làm càn! Đừng thương tổn đến hoàng tâu của người!” “A! Đúng rồi, thật có lỗi a hoàng tâu, ta đã quên, người hiện tại đang có mạng! Ta phải cẩn thận. . . Cẩn thận. . .” Phượng mộ tử lập tức trấn định, rón ra rón rén nắm tay Long Y Hoàng đi ra ngoài, vô cùng cẩn thận. Nhìn nàng một bộ dáng nghiêm túc , Long Y Hoàng thật sự là dở khóc dở cười. “Tỷ tỷ cũng cùng đi đi!” Phượng mộ tử quay đầu lại nói: “Chúng ta lần đầu tiên gặp hoàng tâu, để hiểu rõ hơn một

chút, về sau ở chung tốt nha!” Phụng nghia dương gật gật đầu, cùng hoàng đế nói một tiếng, sau đó cũng đuổi kịp. “Quý nha đầu... thả người một mình đi ra ngoài khẳng định sẽ xảy ra chuyện,” hoàng hậu làm bầm lều bầu, về mặt bắt đắ dĩ, rồi hướng hoàng đế nói: “Hoàng Thượng, nô tì lo lắng, trước hết muốn đi ra ngoài một chút.” Hoàng hậu không khỏi chậm trễ, vội vã đi theo đường các nàng vừa đi. “Hoàng tẩu, đứa nhỏ đã mấy tháng rồi?” Phụng mộ tử đi ở trước mặt Long Y Hoàng, nhìn bụng nàng vẫn còn bình thường, nghi hoặc nói: “Như thế nào một nhìn chút cũng đoán không ra...” “Mới hai tháng mà thôi, đương nhiên nhìn sẽ đoán không ra, qua một thời gian ngắn, hẳn là sẽ so sánh rõ ràng.” Long Y Hoàng bắt đắ dĩ cười mà giải thích. “Thật sự?” Phụng mộ tử hai mắt tỏa ánh sáng: “Kia chờ đứa nhỏ sinh hạ, ta không phải đã thăng cấp làm cô cô ! Hoàng tẩu... Hoàng tẩu...” Nàng lôi kéo tay áo Long Y Hoàng lay động đến lay động đi, khẩn cầu: “Người liền sinh đôi long phụng thai đi... Như vậy ta có thể đồng thời có đủ hai cái chất từ(*) cùng chất nữ(**) đáng yêu ! Ta còn không cảm nhận được cảm giác làm cô cô đâu...”(*) : cháu trai(**) : cháu gái “Ta làm sao biết được, chỉ mong đi... Bất quá, ta còn là cảm thấy nữ nhi rất tốt hơn một chút...” Long Y Hoàng đang cười, chỉ là trong cười hơn vài phần bắt đắ dĩ cùng ưu sầu. Kỳ thật, nhi tử hay nữ nhi đều giống nhau, đều là ruột thịt của nàng, chỉ là... Nhi tử, nhất định cũng sẽ bị cuốn vào trong quyền lực đấu tranh cung đình, vẫn là nữ nhi tốt hơn... “Nữ nhi cũng không sai nha... Ngày thường hoàng tẩu xinh đẹp như vậy, tương lai nữ nhi nhất định cũng là một mỹ nữ!” Phụng mộ tử vừa nói, một bên tưởng tượng rồi nhớ tới: “Trưởng thành sẽ là cái dạng gì đây? Nhất định rất được... Hoàng tẩu cùng hoàng huynh đều là người xinh đẹp như thế...” Từ lúc đi ra phụng nghia dương vẫn trầm mặc ít nói đột nhiên mở miệng, cười đến thê lương: “Nghĩa dương thật sự là ghen tị với hoàng tẩu, tương lai không lâu sẽ có thể có con của mình...” “Nghĩa dương công chúa, người đừng nói như vậy, người tương lai cũng là sẽ có con của mình, không phải sao? Chính là vấn đề thời gian mà thôi.” Long Y Hoàng an ủi nàng. “Hoàng tẩu có điều không biết... Bởi vì nghĩa dương thể chất yếu, thái y nói, có thể sau này không thể có cơ hội để sinh con đường cái, cho nên, nhìn hoàng tẩu như vậy, thật sự là hâm mộ vô cùng...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chết đi sống lại

Editor: Âu Dương Nhược Thần “Công chúa, người đừng bi quan như vậy, trời không tuyệt đường người, mọi chuyện cuối cùng sẽ có chuyển biến tốt.” Nhìn phụng nghia dương không che dấu bị ai được mà toát ra, Long Y Hoàng không ngừng an ủi nàng. “Hoàng tẩu, người rất tốt,” phụng nghia dương yếu ớt nhìn nàng mỉm cười, trong mắt nổi buồn sâu nặng, khoe miệng bình tĩnh gọi lên: “Nhưng, người càng lạc quan, lại càng là người mang tâm sự nặng nề, cho dù nội tâm đã bị vỡ nát, vẫn chỉ dùng mỉm cười mà che dấu, lần lượt nói với người khác rằng bản thân mình không sao cả cùng không thêm đề ý mọi chuyện, kỳ thật, cũng đã sớm đem mình bức đến mép bờ sụp đổ.” Long Y Hoàng hơi hơi dừng lại, cười nói: “Công chúa điện hạ, ngài có thể không cần thông minh như vậy không? Hoặc là, không cần sắc sảo như vậy đem toàn bộ mọi chuyện tình thâm thúy? Dựa theo người nói, như vậy, mộ tử công chúa chẳng phải là trong hoàng cung là người tâm sự nặng nhất sao?” Phụng mộ tử dường như nghe được có tên của mình xuất hiện, nghiêng đầu qua, trong mắt ngân ngấn nước: “Các người đang nói ta sao?” “Mộ tử đứng không rành thể sự đơn độc tình khiết, chỉ là...” “Không nói những lời này, chúng ta tán gẫu việc khác,” Long Y Hoàng vội vàng đánh gãy lời phụng nghia dương, nàng chỉ chỉ nhánh cây hoa mai trụi lụi trong vườn hoa, nói: “Không biết ở nơi đây, hoa mai nở rộ sẽ là dạng gì? Có phải hay không cũng thực nhiều? Ở huyện quốc, toàn bộ hoa mai trong hoàng cung đều nở đầy, đến mỗi mùa đông so với tuyết còn rơi còn nhiều hơn,” tựa hồ đang đắm chìm trong hồi ức tốt đẹp, Long Y Hoàng khoe mắt cong như trăng non: “Lúc trước cũng bởi vì mẫu thân nói một câu rất thích hoa mai, cảnh Lâm thúc thúc liền tìm rất nhiều loại, không biết rằng... Mẫu thân chính là thích cùng phụ thân ở cùng một chỗ ngắm hoa thôi...” Phụng nghia dương nhìn cây khô kia, suy nghĩ một hồi: “Hoàng tẩu yêu hoàng huynh sao?” “Công chúa, vấn đề này rất không có ý nghĩa.” Long Y Hoàng nói. “Thì là bởi vì có yêu, mới có thể nghĩ muốn sinh hài tử cho đôi phượng... Ta cũng rất muốn sinh một cái cho hẳn, đáng tiếc, chỉ là bởi vì thể chất yếu, vẫn không thể sinh con, ngược lại còn làm liên lụy hẳn.” Phụng nghia dương bắt đắ dĩ thờ dãi. “Công chúa, ta không giống với tình huống của người... Người hiện tại lúc này, là có biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ lại không thể có được? Hào hào quý trọng đi, đừng bị nghi kỵ này mà rối loạn tâm trí.” Long Y Hoàng vẫn là an ủi, nàng không biết mình làm sao vậy, vừa nhìn thấy phụng nghia dương, đã cảm thấy nàng ta bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành mây khói bóng hơi, làm cho lòng người rất hoảng sợ... Thật sự là cảm giác xấu. “Công chúa!” Phía sau đột nhiên có người hô một tiếng, phụng nghia dương sững sốt, xoay người sang, Long Y Hoàng cùng phụng mộ tử cũng nhìn về phía sau. Là một nam tử, tuy rằng không tính là cực phẩm tuấn lãng tuyệt thế, nhưng cũng rất là thanh tú suất, mày kiếm hơi bay, tình mâu sáng ngời, một thân trường bào màu xanh nhạt, tóc dài như tơ, hẳn tựa hồ có chút không thể tin, trong tay thậm chí còn cầm văn kiện công văn, lại hô một tiếng: “Công chúa?” “Trọng Căn!” Phụng nghia dương đi nhanh lên qua đi. Long Y Hoàng cuối cùng cũng hiểu được, nguyên lai... Người kia, chính là phu quân phụng nghia dương, Phò mã đương triều... Tuổi trẻ đắc chí, chính là Hình bộ thượng thư. Hình bộ... Long Y Hoàng khoe miệng co giật, đánh giá người nọ hồi lâu, hẳn một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái, một chút cũng không có khí chất áp bức người, làm việc ở Hình bộ, chính là thượng thư? Nàng tưởng tượng không ra người kia thăm vấn phạm nhân như thế nào, bộ dạng thật là không tồi, nhưng... Lần đầu tiên nhìn thấy hẳn, Long Y Hoàng thả tin rằng hẳn là Lại bộ, cũng không tin là Hình bộ. Vợ chồng son cừu biệt thảng tân hôn, phụng nghia dương hô tên của hẳn một tiếng, lập tức chạy chậm tiến lên, hai người lập tức ở giữa ban ngày ôm nhau nhập thành một, so với sinh lý từ biệt càng sinh lý từ biệt. Phụng mộ tử cười nói: “Tỷ tỷ cùng tỷ phu cảm tình vẫn đều tốt như vậy, mỗi lần gặp mặt cũng không nhớ đến người bên ngoài.” “Việc người lớn, tiểu hài tử đừng nhìn.” Long Y Hoàng nói xong, dùng hai tay che kín ánh mắt phụng mộ tử, lại bị nàng giẫy giụa thoát ra rất nhanh. “Hoàng tẩu cùng hoàng huynh cũng sẽ như vậy sao? Vừa thấy mặt trước hết đến ôm nhau?” Nàng tiếp tục cười, trong cười không có nửa phần tạp chất, tình khiết rất trong suốt, cho dù là cao thủ cao cấp diễn trò cũng bắt chước không hiệu quả. Nàng cùng phụng trữ lan... Ôm nhau thành một? Long Y Hoàng không khỏi rung mình một cái, cảm thấy thời tiết lạnh thực nhanh, ngón tay còn đang run rẩy a run rẩy a run rẩy, hàm răng run lên... Cái loại cảnh tượng này, rất quý đi dĩ! Sau khi trấn định, Long Y Hoàng hé ra mặt thật sự rất nghiêm túc nhìn kỹ ánh mắt long lanh sáng của phụng mộ tử, nói: “Vấn đề này thực không có ý nghĩa.” Phụng nghia dương lôi kéo phu quân nàng đi đến trước mặt Long Y Hoàng, cái nam tử kia thực có chừng mực quý xuống hành lễ: “Tham kiến Thái tử phi.” “Miễn lễ... Nguyên lai các hạ chính là Phò mã gia, thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, trẻ tuổi như vậy có thể lên làm Hình bộ thượng thư.” Long Y Hoàng ôn hòa cười, nụ cười kia giống như vực sâu, quý bí không thấy đáy. “Này hết thấy đều là dựa vào thưởng thức của hoàng thượng.” Nam tử được phụng nghia dương gọi là Trọng Căn đứng lên, không có nhìn thẳng Long Y Hoàng, mà chỉ khẽ cúi đầu trả lời... Cấp bậc lễ nghĩa thật sự là đạt tới trình độ an phận. “Xem ra không chỉ có phụ hoàng, ngay cả mẫu hậu cũng thực thưởng thức người a, bằng không cũng sẽ không đem hòn ngọc quý trên tay mình gả cho người, thật sự là tiền đồ vô lượng.” Long Y Hoàng tiếp tục cười, giống như trong đêm đen thả cây thuốc phiện, mang theo thứ khiến người hấp dẫn, càng không thể tự kiềm chế. “Thái tử phi nói quá lời.” Trọng Căn đáp, thanh âm không nhanh không chậm, chân chữ vừa đúng. Trên mặt Phụng nghia dương mặt tái nhợt nổi lên một tia đỏ ửng. Ài, nói như thế nào được, hoàng hậu này, trách không được cũng làm nàng kiêu ngạo... Minh

đứng đầu hậu cung, một quốc gia chi mẫu, hoàng trù(*) là đứa con của nàng, Hình bộ phụ trách quản lý tư pháp thiên hạ rõ ràng đều là con rể của nàng. Nguyên soái là lão ca, vợ là Linh quốc quân chúa được sủng ái nhất ... Thật vẫn không biết cây đại thụ này có thể lan tràn dài hơn không, càng không nói đến tán cây rậm kia ảnh hưởng của nó có bao nhiêu đây! .(*) : *hoàng trù* : người kế thừa ngôi vua. Nàng ta không kiêu ngạo, còn có ai dám kiêu ngạo? “Mẫu hậu ngoại trừ thân thích bên ngoại mình ra, thích nhất là người tỳ phu không ai bằng này, chuyện gì đều tìm hân, rất là coi trọng.” Phụng một từ đột nhiên cắm vào một dao. “Mộ tử, đừng hồ nháo.” Phụng nghĩa dương nhẹ giọng quát nàng, nàng ta ngoan ngoãn cầm miệng. “Đừng rồi... Thật sự thật xin lỗi, vốn nghĩa dương công chúa ngày hôm qua cũng đã quay lại, chính là ta tự chủ trương, trước che giấu tin tức, hiện tại liền không quá rầy rầy phu thê các người gặp nhau, hơn nữa ta một hồi cũng cần phải trở về.” Long Y Hoàng nói. “Đúng vậy a, hoàng tẩu còn có chuyện rất trọng yếu muốn làm, ” phụng nghĩa dương đột nhiên giữ chặt tay Trọng Căn, ôn nhu nói: “Trọng Căn, ta đã nhiều ngày e rằng sợ không thể ra cung, chàng ở lại trong cung theo giúp ta đi.” “Hảo, công chúa.” Trọng Căn so với phụng nghĩa dương cao hơn một cái đầu, có vẻ thực cao gầy, hân cúi đầu nhìn phụng nghĩa dương, trong mắt đơn thuần có con sóng hạnh phúc uyển chuyển. “Ta đây cùng mộ tử liền rời đi trước, không quá rầy rầy các người, lần tới tái kiến.” Long Y Hoàng nói xong, kéo tay phụng mộ tử đem nàng rời đi. “Hoàng tẩu, vì cái gì chúng ta phải đi nhanh như vậy a.” Không biết kéo đi rất xa, phụng mộ tử đột nhiên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi. “Không thấy bọn họ vợ chồng lâu ngày không gặp, cần háo háo đơn độc trải qua thế giới hai người sao? Chúng ta ở lại nơi đó làm gì? Đặc biệt phá hư bọn họ?” Long Y Hoàng cười khẽ, tiếp tục kéo phụng mộ tử đi, lại đi một hồi, hoàng hậu đột nhiên từ phía đường xuất hiện. “Mẫu hậu?” Long Y Hoàng kinh ngạc nói. “Mộ tử, người rời đi trước, ta tìm hoàng tẩu người có việc.” Hoàng hậu nói. Phụng mộ tử rất hưng phấn mê miệng, ở dưới ánh mắt nghiêm khắc của hoàng hậu không thể không rời khỏi tay Long Y Hoàng: “Kia hoàng tẩu, buổi tối ta sẽ tới tìm người.” “Ừ, ta ở phòng chờ người.” Long Y Hoàng nói. Không đợi phụng mộ tử đi xa, hoàng hậu đem Long Y Hoàng kéo đến bên cạnh mình: “Y hoàng, con tiện nhân kia ở lại bên cạnh người sẽ thành tai họa, mẫu hậu thay người xử lý nàng, ngăn chặn hậu hoạn, người cũng an tâm dưỡng thai tốt.” “Mẫu hậu đây là không tin y hoàng sao? Chỉ là một ức nhan, còn không đến mức làm cho mẫu hậu lo lắng đến bộ dáng hiện tại chứ!” Long Y Hoàng cười đáp. “Chỉ sợ khó lòng phòng bị, xuống tay sớm hơn mới tốt.” Hoàng hậu nói. “Mẫu hậu yên tâm, y hoàng tự có chừng mực, hơn nữa, hiện tại nàng chính được Thái tử sủng ái, nếu mẫu hậu đem nàng giết, Thái tử nhất định sẽ đem này tội này tính đến trên đầu y hoàng, cho nên mẫu hậu không nên nóng lòng, y hoàng sẽ tự xử lý.” Long Y Hoàng nói, tươi cười càng phát ra thâm trầm. Hai người trầm mặc, một đường đi tới, Long Y Hoàng phát hiện bốn phía cảnh vật đột nhiên quen thuộc hơn... Là tâm cung phụng ly uyển! Trong khoảng thời gian ngắn, tâm trạng thậm chí có chút giật mình, nàng không khỏi hướng trên lầu cao nhìn thoáng qua... Không ai. Ha ha, nói phụng trử lan lừa mình dối người, chính là mình lại tốt hơn chỗ nào chứ? Long Y Hoàng quay đầu, phát hiện rõ hoàng hậu luôn luôn nhìn nàng, cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng giải thích: “Mẫu hậu, ta chỉ muốn... Nhìn xem.” “Người cùng duệ vương mẫu thuẫn cũng không nhỏ, Bồn cung nhìn ra được, các người không phải rất sớm đã nhận thức nhau?” Hoàng hậu hỏi. “Này, không có a... Có thể y hoàng cùng nàng của hân tương khắc đi, ở chung không hòa hợp, mẫu hậu cũng đừng đa tâm suy nghĩ.” Long Y Hoàng biện giải nói, chính là tâm càng hoang, trong lời nói lộ tẩy càng lớn. Nàng có cảm giác, hoàng hậu đã biết cái gì. Hoàng hậu tựa hồ không có chú ý tới biểu tình thất kinh của nàng, tự nhớ tự nói: “Cái này không thể được, đều là người một nhà, về sau phải ở chung cả đời, nếu cảm tình không tốt sẽ sinh ra ngăn cách, tương lai có lẽ còn có thể gây ra chuyện lớn hơn nữa, kỳ thật, hân cũng không phải chán ghét người phải không? Nhớ rõ ngày ấy người đột nhiên té xỉu, hân ngược lại so với ai khác đều sốt ruột hơn, hôm nào người cùng hân háo háo tâm sự, đem này quan hệ phục hồi một chút, đừng làm loạn đến Hoàng Thượng bên kia đi, người cùng Thái tử cảm tình không tốt, người dĩ nhiên phiền lòng.” Long Y Hoàng miễn cưỡng, bước nhanh rời đi nơi này nơi làm nàng hít thở không thông, phía sau đột nhiên từ trong tầm cung đi ra một người, là một nam tử trung niên, mặc quan phục, vẻ mặt uể oải từ bên trong đi ra, vừa lúc đụng phải Long Y Hoàng cùng hoàng hậu đi ngang qua, hân đầu tiên là cả kinh, sau đó tức khắc quỳ xuống hành lễ. Hoàng hậu trên cao nhìn xuống hân, ánh mắt trở nên khinh thường cùng hèn mọn, cái gì cũng không có nói, trực tiếp mang Long Y Hoàng từ trước mặt hân đi qua. “Người nọ là ai?” Long Y Hoàng hỏi. “Lê bộ thượng thư, ” hoàng hậu ngạo mạn nói: “Ha! Trước đây tìm đến Bồn cung, sau bị Bồn cung cự tuyệt lúc, lại bắt đầu nghĩ muốn đặt lên duệ vương này làm đại thụ? Chẳng qua tự tìm chết!” Long Y Hoàng mím môi, tiếp tục đi theo bên cạnh người hoàng hậu “Mẫu hậu đối với việc này thấy thế nào.” “Không có cái nhìn gì, chính là hân nên vì mình chuẩn bị làm hậu sự.” Hoàng hậu hừ lạnh nói: “Bất quá chỉ là một lễ bộ nhỏ nhỏ, thế nhưng cũng học chiêu này của người khác, cũng không nhìn thử hân đang ở trên địa bàn của ai.” “Đúng vậy a, Hình bộ hiện tại ở trong tay mẫu hậu, ai dám ý nghịch phản mẫu hậu chứ?” Long Y Hoàng nói, dùng khoe mắt liếc hoàng hậu cười đắc ý trên mặt. “Y hoàng, người quả nhiên là đứa nhỏ thông minh... Tương lai nếu có người làm bạn ở bên người Thái tử, Bồn cung cũng không lo lắng.” Hoàng hậu cười nói. “Mẫu hậu quá khen, y hoàng mới là không dám trèo cao, ngài thánh minh.” Long Y Hoàng nói, nói xong một câu này, hai người lại tiếp tục trầm mặc. Mắt nhìn tầm cung mình càng ngày càng gần, nghĩ đến ức nhan vừa mới bị giam, Long Y Hoàng không nghĩ muốn cùng hoàng hậu dây dưa nữa, thuận miệng nói: “Mẫu hậu, y hoàng cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn về tầm cung trước nghỉ tạm.” Hoàng hậu nhìn phụng xa, không trả lời chỉ hỏi: “Người tính đem người đàn bà kia làm sao?” “Giảm buồn.” Long Y Hoàng lạnh lùng đáp, không hề thấy hoàng hậu kinh ngạc, nhìn về hướng khác, hướng tới cung điện mình mà đi. Long Y Hoàng đi đến lối vào hãm ngầm, trong không gian âm u chỉ có mấy người cây và đuốc chiếu sáng, ánh lửa hân ám, hai gã thị vệ canh giữ ở cửa, vừa nhìn thấy Long Y Hoàng chậm rãi đi tới, quỳ xuống hành lễ. Long Y Hoàng đánh giá một chút hoàn cảnh bốn phía, miễn cho bọn họ hành lễ, hỏi: “tầng hãm ngầm này ta nghe có nói qua, cũng là lần đầu tiên tới, nơi này chỉ có một cửa ra sao?” “Không, ở mặt trên còn có một cái cửa sổ thông khí, thưa Thái tử phi.” Thị vệ thành thật đáp. “Vậy sao, nhân phi kia đâu? Đã ở bên trong sao?” Long Y Hoàng tiếp tục hỏi. “Vâng” Thị vệ nói. “Mở cửa đi, ta vào xem.” Long Y Hoàng ra lệnh một cái, thị vệ lập tức lấy ra chìa khóa đem cửa sắt mở ra, lơ lửng trong không khí nổi lên một ít bụi bặm, bên trong có vài chum đèn nhỏ, thật không tính là hắc ám, hơn nữa có giương nhỏ, còn có cái bàn, tuy rằng đơn sơ, nhưng cũng toàn bộ đều đủ. Ưc nhan cuộn tròn thân thể, ngồi ở trên giường, dựa vào góc tường, cúi đầu. Long Y Hoàng dựa ở cạnh cửa, nhìn chăm chăm vào thân thể của nàng ta: “Ngẩng đầu lên.” Ưc nhan dùng người lại, thỉnh linh ngẩng đầu lên, nhìn Long Y Hoàng liếc mắt một cái, lại nhanh chóng chuyển qua, đối mặt vách tường. Tuy rằng không nhìn rõ, nhưng Long Y Hoàng vẫn thấy rõ ràng khuôn mặt nàng ta, nàng khẽ nhấc tay một cái, nói: “Không biết phân biệt như vậy? Không sao cả, ta có nhiều nhất là thời gian, cùng người chậm rãi chơi đùa.” Nàng rời khỏi phòng tối, ra lệnh thị vệ giữ cửa một lần nữa đóng cửa, sau đó cho bọn họ rời xa cánh cửa, từ trong lòng mình lấy ra một cái bình sứ, bên trong rất nhiều được bột phấn, nàng đem thuốc bột từ từ rải trên mặt đất, rải đầy đường đi trước cửa, lại lấy từ người ra cái chai, mở nắp bình, đem miệng bình dán trên mặt đất, thoáng chớp, vô số côn trùng chỉ nhỏ chỉ chút màu đen từ cái chai chuyển ra ngoài, phủ kín thuốc bột trên mặt đất chui vào dưới nền đất, biến mất không thấy, cuối cùng Long Y Hoàng đem một cái hộp gỗ lấy ra, mở ra, vô số tiểu nhện màu đen tức khắc đi đầy bốn phía vách tường, không bao lâu, bắt đầu chăm chỉ đan lưới dày. “Các người, sau này có thể không cần thủ vệ, miễn cho bị những độc vật này độc chết, ” Long Y Hoàng vỗ vỗ tay, hảo tâm khuyên nhủ: “Đừng nhìn tiểu nhện nhện này mà khinh thường, nhưng mà tác dụng ăn mòn so với hủ độc thì độc hơn gấp một trăm ngàn lần, dù cho là thân binh lợi khí cũng khó thoát khỏi ăn mòn, chớ nói chi là người thật vào sán, còn có tiểu sâu này, chỉ cần có người tới gần phạm vi thuốc bột trong vòng năm thước này, sẽ kinh động chúng nó, chúng nó không chỗ nào không chui ra, phải là có người đến, bọn chúng sẽ từ dưới nền đất chui ra, từ gan bàn chân bắt đầu gặm cắn, cắn thẳng đến tim, hơn nữa không có cách nào loại bỏ... Cho nên các người có thể rời khỏi, chú ý, nếu không có việc gì, đừng cho người bên ngoài tới gần nơi này, ta không muốn giết hại sinh mệnh vô tội.” “Chỉ là, nói vậy chúng ta như thế nào đi đem cơm cho người ở bên trong đưa?” Thị vệ kinh ngạc nói. “Đưa cơm? Ai cho các người đưa cơm cho nàng? Đương nhiên là không cần đưa a! Dù sao nàng hiện tại ở trong tay ta, ta thích xử lý như thế nào mặc ta, hơn nữa, nàng cũng sẽ không đòi một hai ngày, đến lúc đó cho dù không có khai báo với phụng trử lan là được.” Long Y Hoàng thở một hơi dài, cười nói: “Tâm tình đã khá nhiều, hai ngày nữa ta lại đến xem nàng, ” Long Y Hoàng cười, xoay người đi ra phòng tối, hai gã thị vệ đầu tiên là phản ứng không kịp, sau đó lập tức đi theo thân thể của nàng ra sau cùng, Long Y Hoàng lại đi đến cái cửa sổ thông khí kia, ngay tại dưới chân, tuy rằng đã dùng song sắt che lại, nhưng nàng vẫn không yên

lòng, cũng giống như vừa rồi, rài một ít thuốc bột, thả một ít sâu, lại phóng chút con nhện độc, nằng một bên bận rộn, một bên làm bầm lẫu bầu “Vân tần thúc thúc thật đúng là biết trước a! Dĩ nhiên biết ta có một ngày sẽ dùng tới mấy thứ này, trước tiên giúp ta chuẩn bị tốt, ta đỡ phải tốn công đi tìm.” Người trong ám thất nhìn xuyên thấu qua cửa sổ thấy Long Y Hoàng lo lắng đang hảo tâm bài bố không biết là cái gì, trong lòng đột nhiên lạnh rét, nằng từ trên giường nhảy xuống, chạy tới dưới cửa thông khí, ngửa đầu, hai mắt trừng lớn, hoảng sợ không ngừng: “Người đang làm gì đó!” “Không làm gì, chỉ là cho người có thể an an phận phận ở trong này vài ngày, không cần bị người khác phá hủy tư tưởng,” Long Y Hoàng trả lời, vẫn đang đùa nghịch độc vật, lười nhìn nằng vừa nói: “Yên tâm, chỉ là vài ngày chặn nước hết lương thực, đói không chết người, ta chỉ là cho người có môi trường tốt hảo hảo nghĩ chuyện đã qua.” “Người, người không phải muốn ta làm nô tỳ cho người sao! Vậy hiện tại đây lại tính toán cái gì!” Úc nhan càng phát ra kinh hoàng, thanh âm thiếu chút nữa thay đổi giọng. “Không tính cái gì, chính là ta thích, thích mà thôi,” Long Y Hoàng rốt cục cùng nhìn thẳng vào nằng, cười vui vẻ, so với nằng bố trí độc vật này âm ngoan hơn: “Vài ngày qua đi, đợi cho người hư thoát e rằng không nói nữa, thời điểm đó ta sẽ lại đến tìm người, đến lúc đó, cho dù người có ngàn vạn lần quỷ kế, có năng lực đối với ta, như thế nào?” “Người... Ta không nên ở chỗ này! Người thả ta ra ngoài! Ta không nên ở chỗ này! Người ở bên ngoài thả cái gì vậy!” Không hiểu sợ hãi ở đâu tập trung lại, úc nhan vuốt bốn phía vách tường được khảm đá cẩm thạch. “Không để cái gì a, rất nhanh người liền sẽ biết rõ, nhưng hiện tại,” Long Y Hoàng ra vẻ thần bí lấy tay chỉ ở trên môi khoa tay múa chân một chút, cười nói: “Giữ bí mật.” Nói xong, nằng cho một con cò mai phục, đứng lên người bước đi, một bóng dáng cũng không cho nằng ta. Nằng trên mặt đất gieo cổ, ở trước cửa lao cũng vậy, cổ này chui xuống đất vô hình, trừ phi dùng được vật hấp dẫn, nếu không chắc là dễ dàng không biết từ lòng đất chui lên, Long Y Hoàng đem cò mẫu lưu lại, cò tâm này tâm tương thông, nếu có người ở gần, cò nhất bị kinh động, cò mẫu trước hết sẽ báo an. Cứ như vậy, trên cơ bản không có bại lộ gì đi. Long Y Hoàng xoa bóp các đốt ngón tay mình đau nhức, vừa đi, một bên nhăn mày mi suy nghĩ. Nhưng, vạn nhất người tới, cũng là tinh thông độc thuật vậy? Vậy làm sao bây giờ? Ai... Đừng lo, đến lúc đó, cho dù bọn họ lại tinh thông độc thuật như thế nào, ít nhiều đều sẽ lưu lại một điểm dấu vết, hơn nữa... Bọn họ còn không đến mức vì một người mà bại lộ hành tung của mình nha, như vậy mà nói, rất không đáng giá. Long Y Hoàng nhớ lại dung mạo úc nhan, ngẫm lại... Cũng không có cái sơ hở cùng chỗ kỳ lạ, hẳn chính là căn bản đúng như vậy. Dù sao chính cô ta tự đưa lên cửa, không đùa giỡn chút thì đáng tiếc. Long Y Hoàng chuẩn bị trở về phòng, nhưng chợt nghe cung nữ khẩn cấp chạy tới lần thứ hai dõng dạc chú ý của nằng. Cung nữ về mặt vô cùng hoảng sợ cùng kinh ngạc, nằng thờ phỉ phò, nói: “Rất... Thái tử phi, ngài mau đi xem một chút... Cái kia, cái phi liên cô nương kia, nằng... Nằng sống lại!” “Không tồi, theo thời gian tính toán thực chuẩn,” Long Y Hoàng vỗ tay, cười nói: “Nếu nằng không còn sống nữa, ta thấy kỳ quái rồi đó, hiện tại sống lại, ngược lại chứng thực phán đoán của ta.” Long Y Hoàng thấp giọng tự nói, nhìn nhìn cung nữ thờ hồn hồn: “Nằng là sống lại như thế nào?” “Duệ vương hôm nay ra ngoài, thời điểm trở về dần theo một gã nghe nói là thân y tiên cung... Nói là có thể cứu sống phi liên cô nương, giải đi kỳ độc trên người nằng, kết quả, kết quả không quá nửa canh giờ, phi liên cô nương liền sống lại!” Cung nữ thiếu chút nữa thét chói tai, có thể thấy được tin tức này đối với nằng có nhiều lực đánh vào hơn. “Chúng ta đây đi xem đi, ta đối với người chết sống lại này... Thực có hứng thú.” Mặc dù là bên trong dự kiến, cũng không có gì hay ngoài ý muốn, nằng nói trong lòng. Long Y Hoàng vứt bỏ thời gian nghỉ ngơi, vừa mới xử lý tốt úc nhan, hiện tại lại không ngừng chạy tới tầm cung phượng ly uyên. Bất quá vì cái gì lòng khó chịu như vậy... Nằng ta sống lại, người cao hứng nhất, phải là hắn đi... Long Y Hoàng vẫn cười, nhưng dần dần chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thuốc dưỡng thai

Long Y Hoàng đi tới cửa phòng miệng đột nhiên cứng lại, có chút sợ hãi, chỉ đứng từ xa nhìn vào, cung nữ muốn vào bẩm báo đều bị nằng ngăn cản. Bối Liên đã tỉnh, nhưng vẫn nằm trên giường, Phượng Ly Uyên ngồi trên giường, ôm lấy người nằng, nắm chặt tay nằng, không tới gần nhưng Long Y Hoàng không thể diễn đạt được vẻ khó tin cùng kích động của mình, bên cạnh giường là không ít cung nữ ma ma, bọn họ nói gì nằng nghe không rõ chỉ là cảm giác trong phòng rất ồn ào. Bên cạnh đó có một vị nam tử khác, tuổi trung niên một thân trường y huyền sắc, tóc hoa râm, rất có cốt cách tiên phong đạo cốt. Cái... này... mới vừa rồi cung nữ nói, Phượng Ly Uyên vừa tìm được một thân y ngoài cung. Hắn vừa hỏi sinh Bối Liên? Đúng! Những người đó khi để nằng không hiểu độc đúng không? Tuy nguyệt vân mặc dù rất mạnh, lập tức trí mạng, mấy ngày đầu ở trong trạng thái chết giả, mạch cùng tim đều suy yếu, nhưng người đó vẫn chưa chết, chỉ cần trong ba ngày ăn vào giải được, thì có thể sống lại, rất nhiều người cũng quan tâm đến loại độc này, là bởi vì nó có thể trừ giải giới tâm động nhân, khiến mình chạy thoát hoặc là dùng trạng thái chết giả để lừa dối, nếu tới gần “thi thể” người nhiễm lại độc này, bởi vì mới đầu bệnh trạng không rõ ràng đến lúc phát hiện ra, hoàng tuyền cũng chỉ cách vài bước, thân tiên cũng không cứu được. Nếu như nằng thật sự muốn hãm hại Bối Liên, độc có thể dùng rất nhiều, chẳng cần dùng đến Vân Long Ngạo Thiên, ám lân hay sích huyết lưu sa, cũng sẽ không bao giờ dùng Túy Nguyệt Vân có thể cứu vãn được này. Mà hôm nay sao lại có dịp như vậy. Phượng Ly Uyên ở trong phòng kích động không thôi, Bối Liên mềm nhũn nằm trong ngực hắn, Long Y Hoàng thậm chí có thể nhìn thấy nằng đang cười hạnh phúc. Không biết Phượng Ly Uyên nói gì đó, chỉ thấy vị tiên phong đạo cốt kia quay qua hắn nói chuyện lâu, một tên cung nữ dẫn hắn đi ra khỏi phòng, không cần phải nói, nhất định là đi lĩnh thưởng. Long y hoàng đầu tiên là trốn ở một bên, đến lúc cung nữ dẫn người nọ kia đi xa khỏi tầm mắt, nằng vẫn duy trì nhìn từ cự ly xa này, cứ như vậy đi theo, thấy cung nữ mang lão tới một ngự hiệu thuốc. Ngự hiệu thuốc (nói bốc thuốc của ngự y trong triều), chẳng lẽ vì cảm kích, người muốn nhận hắn vào đây, đợi chỉ đạo của người, tránh cho Bối Liên không gặp chuyện tương tự sao? Phượng Ly Uyên... người không biết, chỉ một bước sai lầm, người đã tự dẫn sói vào nhà ư... Long y hoàng đi vào ngự hiệu thuốc, được to được nhỏ chặt cứng mọi nơi, các loại dược liệu bày đầy trên các mặt bàn, bên trong không ít ngự y bận rộn, lão tiên phong đạo cốt kia đầu tiên là đứng bên cạnh cửa, cung nữ đi tới trước mặt một trưởng giả đang đứng trước một quầy dược, cúi đầu không biết là đã nói gì mà ngay sau đó lão ngự y vô cùng bức bối cất thanh âm trách mắng: “Đây thật là một trò đùa! Người ở đây ai cũng đều do Hoàng thượng tỉ mỉ chọn lựa, đều chữa bệnh cho những kim chi ngọc điệp trong hoàng thất, Duệ vương hành động theo cảm tính, một lang trung giang hồ, chẳng qua là trị liệu được cho một thiếp phi nhỏ bé, lại dám vọng tưởng tiến vào ngự hiệu thuốc! Vạn nhất gặp chuyện không may, ai chịu trách nhiệm nổi!” “Duệ vương nói, nếu có người kiến nghị, có thể trực tiếp đi tìm ngài ấy, ngài ấy sẽ nhanh chóng bẩm báo chuyện này với hoàng thượng,” thanh âm cung nữ cũng không nhỏ, đúng lý hợp tình: “Ngài còn nói, lão thái y tư thâm như vậy cũng không trị được hết độc sao có tư cách nói nhân gia?” “Hừ!” Lão thái y hậm hực, vứt dược liệu đang cầm trong tay xuống mặt bàn, tức giận bỏ đi. Long Y Hoàng vội vàng đi tới, mặt mang vẻ nghi hoặc: “Đã xảy ra chuyện gì? Ta đi qua thấy ở đây thật ồn ào.” Mọi người bên trong nhao nhao quay đầu lại nhìn Long Y Hoàng, hạ thấp người hành lễ: “Thần xin tham kiến thái tử phi.” Long y hoàng cười đến cao quý, nhẹ nhàng đưa tay: “Miễn lễ, ta chỉ là tình cờ đi qua, đã có chuyện gì?” “Hừ! Chỉ là một tên lang trung giang hồ, chưa qua thẩm định, chỉ bằng một lời của Duệ vương lại có thể vào Ngự hiệu thuốc, thái tử phi, ngài nói xem, đây không phải là cố tình gây sự sao!” Lão thái y phẫn nộ nói. “Thật sao! Ta chỉ nghe nói hắn đã trị hết kỳ độc trong người Bối Liên cô nương, giúp nằng hồi sinh,

cho nên Duệ vương tin cậy gấp đôi, cũng có thể lý giải như vậy.” Ánh mắt Long Y Hoàng hàm chứa tia cười, từ từ đảo mắt tới người bên cạnh, trong giọng nói có phần cung kính hơn: “Vây là các hạ sao?” “Thảo dân tham kiến thái tử phi.” Lão già lập tức quỳ xuống hành lễ. “Miễn lễ, người đã giúp Duệ vương đại ân này, nhất định là kỳ công, ta sẽ không bạc đãi người.” Long Y Hoàng quay qua nhìn cung nữ: “Duệ vương đã phái người nói cho hoàng thượng chưa?” “Bẩm báo thái tử phi, Duệ vương nói khi nào thân thể Bồi Liên cô nương an ổn, ngài ấy sẽ tự đi nói với hoàng thượng, sau đó vị lão phu này sẽ làm bạn bên cạnh Bồi liên cô nương, tránh xảy ra việc ngoài ý muốn.” “Duệ vương thật tru đáo, thật là vị trượng phu tốt, vậy hãy nói lại lời của ta, nói toàn bộ những chuyện đã xảy ra cho hoàng thượng, ta cũng có ý muốn giữ lại vị đại phu này, một nhân tài như vậy sao lại không được? Người đi nhanh về nhanh ta ở đây chờ tin tức của người, ta rất muốn biết thái độ của hoàng thượng với chuyện này.” Long Y Hoàng nói. Cung nữ đắc ý cười, vui vẻ đáp ứng, liếc mắt khinh bỉ vị ngự y của ngự hiệu thuốc, nhanh như chớp đi ra ngoài. “Nhưng thái tử phi, làm như vậy thật không công bằng...” Lão ngự y lộ vẻ ngượng ngịu, khuyên Long Y Hoàng, Long Y Hoàng khoát tay, cười nói: “Không sao, ta biết nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm, ngài không cần lo lắng.” “Là, thái tử phi.” Nếu Long y hoàng đã nói như vậy, lão ngự y cũng không có gì phản bác, chỉ có thể thở dài. “Như vậy... xin hỏi vị đại phu này, ngài sao có thể được Duệ vương nhìn trúng, trùng hợp lại có giải được độc trong người Bồi Liên cô nương, khiến cô ấy sống lại, Y Hoàng bất tài, rất muốn biết quá trình thiên ý trên người này.” Tùy từng của ngự y hiệu thuốc đem ghế đến trước mặt để Long Y Hoàng ngồi, một tay đặt cạnh người, ngẩng đầu nhìn vị lão già kia. “Chuyện là hôm nay khi Duệ vương rời cung, đúng lúc thảo dân đang đi trên đường, thảo dân thuở nhỏ có học độc, thoáng cái nhìn gia mi tâm Duệ vương có nhất lữ hắc tuyến, đây chính là trùng độc chi tượng, cho dù là một người không quen biết, thảo dân cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, vì vậy thảo dân cả gan chặn ngựa Duệ vương, cùng với việc chế biến và hiểu rõ được, ăn vào cùng thụ vương, thảo dân hỏi Duệ vương vài chuyện, qua đó biết được cô nương đó còn có thể cứu được, sốt ruột muốn cứu người ngay, liền năn nỉ Duệ vương cho thảo dân tiến cung, chuyện tiếp theo, thái tử phi chắc đã biết.” Lão già đáp, câu nói cách hành văn liền mạch lưu loát, hoàn toàn không có nửa điểm ngắt quãng hay do dự. Long y hoàng vỗ vỗ tay: “Thật sự duyên trời định, Bồi Liên cô nương bản tính thiện lương, không nên tuyệt mệnh, gặp được ngài thật là cứu tinh, nói như vậy Hoàng thượng hay Bồi liên sau này nếu không may trúng độc có thể dễ dàng giải được, cần gì để Duệ vương thừa nhận cho khổ...” “Thảo dân tạ tạ thái tử phi ưu ái!” Lão già rất kích động, lập tức quỳ xuống liên tục quỳ lạy Y Hoàng, tựa hồ nàng như một Quan thế âm giáng trần vậy. Rất nhanh cung nữ bị Long Y Hoàng phái đi tìm hoàng thượng về tới, về mặt vô cùng hưng phấn, khiêu khích nhìn lão ngự y: “Thái tử phi nương nương, Hoàng thượng nói, tất cả giao cho ngài định đoạt.” “Vây là tốt rồi, hôm nay người không phải trở về, trực tiếp đi tới thái y viện tìm một căn phòng nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ sắp xếp thủ tục nhập ngự hiệu thuốc, để người cả đời sống trong hoàng cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, không biết đại phu có người nhà không? Họ cũng có thể tiến cung.” Long Y Hoàng cười nói. “Cái này... thảo dân không dám để thái tử phi bận tâm, người nhà...” Hắn nóng lòng giải thích, Long Y Hoàng lại thủ thế cắt đứt câu nói: “Ta đã biết, không cần lo lắng... như vậy... bây giờ thỉnh thần y chẩn đoán bệnh cho ta xem thế nào? Ta gần đây cảm thấy tiểu phúc có chút trầm thống, có chút không khỏe không biết có ảnh hưởng gì tới thai nhi không?” Long Y Hoàng xắn tay áo để tay lên tay vịn: “Thỉnh thần y xem xét.” Lão ngự y khẩn cấp: “Thái tử phi nương nương kim chi ngọc diệp, phi phạm cao quý như vậy, sao có thể để người thấp kém hấn làm bẩn...” “Vương hầu tướng, trừ có loại hồ.” Long Y Hoàng trào phúng nói: “Thân phận địa vị dù thế nào, con người bản chất đều giống nhau không có ai sinh ra mà người khác không thể động vào được, hơn nữa bây giờ ta còn là bệnh nhân hẳn là đại phu, ta cần phải khiến nhường hơn mới phải?” Lão ngự y không phản đối, trái lại im lặng không nhúc nhích nhìn hành động của thần y. Thần y cẩn thận đi tới bên người Long Y Hoàng, vươn trường kiếm, ngón tay nhanh chóng bắt mạch cho Long Y Hoàng, bắt đầu tỉ mỉ chẩn bệnh, Long Y Hoàng cũng không chớp mắt, khí chất yêu mị hai mắt chăm chú quan sát thần y trên trán đã có mồ hôi lạnh, vui vẻ như có như không. “Thái tử phi chỉ là mấy ngày nay bị lạnh, cho nên động thai khí, hôm nay thảo dân chỉ cần kê vài thang thuốc cho thái tử phi, một ngày ba lần là có thể khỏe hơn.” Thần y thu chỉ, hạ tay áo. “Như vậy bây giờ thỉnh thần y kê thuốc, có thật sau khi uống xong ta sẽ khỏe hơn không?” Long Y Hoàng cũng thu tay, cười nhạt, ầm ầm như xuân bén nhộn nhạo. “Này...” Thần y bắt đầu ngừng lại. “Tại sao? Đại thần y liền có thể giải được Tụy nguyệt vân, chắc sẽ không gặp khó khăn vì một thang thuốc dưỡng thai chứ? Ân! nói như vậy không phải sẽ làm Duệ vương thất vọng sao?” Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn. “LÀ, thảo dân hiến mấu.” Sau khi nói xong, thần y lập tức chạy tới quỳ được, cầm lên một tờ giấy, chọn được từ quỳ bên trong đi ra, dùng tiểu kim ứng ra chất lượng mình muốn, sau đó mang được liệu đi tới một hỏa lò khác, làm cẩn thận mọi thứ, thành thạo sắc thuốc. Một phòng thật to, hơn mười ánh mắt đều dõi theo hành động của hắn. Thời gian tiên dược là thập phần dài dằng, chính là Long Y Hoàng phá lệ kiên nhẫn, một mực chờ thần y mang bát dược tới trước mặt nàng. Nàng không có nói nhiều, chỉ cầm chén thuốc lên, hơi nóng làm mờ hai mắt nàng. Long Y Hoàng nhìn chén thuốc một lúc, mùi hương thơm ngát mang theo hương vị khổ sáp phả vào mặt sau đó nàng cười lạnh một tiếng mang chén thuốc còn nguyên để lại trên bàn, đứng lên chạy. Cả phòng không khỏi kinh ngạc. Long y hoàng đi ra ngoài, cung nữ cùng thị vệ mới hộ tống nàng tới ngự hiệu thuốc đều xoay người, đi theo phía sau nàng, Long Y Hoàng nói với cung nữ bên cạnh: “Gọi thủ lĩnh ngự lâm quân tới đây cho ta.” Cung nữ lĩnh mệnh rời đi, rất nhanh trở lại, phía sau là một nam tử nhưng trang: “Thái tử phi, thủ lĩnh đã tới.” “Thái tử phi có gì phản phó?” Vì Long Y Hoàng không dừng lại cước bộ, thủ lĩnh cũng không ngừng đi theo phía sau nàng. “hãy điều một nhân thủ thân tín nhất của người, mang vị... thần y mới tới ta xem trọng kia, ngày mai ta đến trước, không được cho bất kỳ kẻ nào gặp hắn, phòng hấn không cho bất cứ đồ gì vào, bất cứ đồ gì ra, ngay cả cung nữ, thị vệ cũng không được, đoạn tuyệt mọi sự của hắn.” Long Y Hoàng nói như đinh chém sắt: “Người sẽ không để ta thất vọng chứ! Nghe nói người là con ruột lão nguyên soái, biểu đệ của thái tử, nguyên soái hy vọng người bắt đồng vu mất khác từ đệ quân áo lụa mới có thể để cho người làm lại từ đầu, bản lĩnh tốt hay xấu đều nhìn thấy... nhiệm vụ hôm nay chắc cũng không có gì khó khăn chứ...” “Vâng, thỉnh thái tử phi yên tâm.” Người kia nói. “Nhớ kỹ.” Long Y Hoàng đột nhiên dừng lại, những người phía sau cũng dừng lại theo, tàng ghé tai thủ lĩnh hạ giọng nói: “Huynh đệ nhất định phải thành thật với nhau, chuyện này không phải chuyện đùa...” “Tại sao, Thái tử phi...” mặt thủ lĩnh ngự lâm quân vẫn có vài phần ngượng thẹn chưa thoát nhưng lại có vẻ oai hùng dị thường. “Người sẽ biết nhanh thôi, hiện tại không nên hỏi, hoặc người có thể đi hỏi hoàng thượng... không cần gọi thái tử phi, giống như các nàng Nghĩa Dương Mộ Từ gọi ta là hoàng tẩu đi, quan niệm cấp bậc của ta không có nghiêm trọng như vậy.” Long Y Hoàng lắc đầu. “Phải... Hoàng tẩu.” Hắn có chút trì hoãn, tựa hồ không quen xưng hô như thế. “Người có thể đi, chỉ chuyện này thôi, ta sẽ không để người làm những chuyện khác đâu.” Long Y Hoàng nói. “Vâng” thủ lĩnh Ngự lâm quân trẻ tuổi gật đầu, sau đó rời đi. Long Y Hoàng nhìn bóng lưng hắn không khỏi cảm khái... tại sao nơi này từ đệ hoàng thất ai cũng hùng tài vạn lược, nhưng ca ca nàng... Long Y Hoàng đi xa khỏi ngự hiệu thuốc lập tức dừng lại, suy nghĩ một chút quẹo vào tâm cung Phượng Vũ Thiên. Tiêu tử kia, tâm tư đến bây giờ vẫn chưa có bình thường... hơn một tháng nay, số lần gặp hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau khi Khuynh Nhan chết, phạm vi thật sự là to lớn. Bất quá khả năng gặp hắn quả thực khó khăn, bất quá có lẽ phía sau còn thấy một ít sợi tơ liên lạc, phía sau nữa càng không thể cáo nhân đồ. Nhìn từ xa còn không thấy bóng dáng tâm cung của hắn đâu, Long Y Hoàng trong lúc mãi mê suy nghĩ dạo quanh hăng hà hậu hoa viên đột nhiên phát hiện thân ảnh suy sụp. Phượng Vũ Thiên lúc đầu là không làm việc đằng hoàng, hiện tại càng không, hoặc là nói tâm như chỉ thủy, tùy thời còn có thể xuất gia làm hòa thượng. Hắn chán nản ngã vào ghế, nghiêng mặt mũi thẳng đình, lông mi dài, một tay để trên mặt đất, vết thương trên tay đã kết vảy, một màu đỏ bao quanh năm ngón tay hắn, một chỗ khác là chai rộp trống không. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn thậm chí trở nên lơ đãng, xem ra thật đúng là sinh vô khả luyện, chuẩn bị đi vào luân hồi. Long Y Hoàng đi tới bên cạnh hắn, đã vào cái bình cạn kia, nắm lấy tay áo cùng cánh tay hắn lắc lắc: “Đứng lên, Phượng Vũ Thiên người như vậy, chuẩn bị đi làm hòa thượng đi?” “Cút đi... đừng làm phiền ta!” Phượng Vũ Thiên nhắm mi, phất tay, thay đổi phương hướng. « Đứng lên! Ta muốn xuất cung một chuyến, người đi ra ngoài giải khuây cùng ta! Nằm ở đây thật lãng phí thời gian không bằng cùng ta đi làm chuyện gì có ý nghĩa một chút. » Long Y Hoàng hất tay hắn ra, nắm chặt cổ áo bên ngoài kéo: « Khuynh Nhan trên trời có linh thiêng, thấy bộ dạng này của người không chừng sẽ hóa thành quỷ tới tìm người. » “Uy uy uy... Buông tay buông tay! Đau ah!” Phượng Vũ Thiên rú lên như sói, nhưng vẫn không thoát được ma trảo của Long Y Hoàng, bởi vì động tác nàng quá nhiều, khiến hắn suýt nữa bị kéo trên mặt đất, bất quá cước bộ hiện tại lao đảo không ngừng

không còn tốt hơn chỗ nào: “Ngươi muốn đưa ta đi đâu?” “Ai nha, đừng hỏi nhiều như vậy, đợi lát nữa sẽ biết.” Long y hoàng bước nhanh hơn. Long y hoàng xuất cung đem theo vài thị vệ ngự lâm quân, nghe chút chuyện, lòng tràn đầy tự tin, đương nhiên không quên mang theo Phụng Vũ Thiên. Nàng cùng Phụng Vũ Thiên, hai người không biết ở ngoài cung đã làm gì, một mực đi tới tận khi trời tối đen mới trở về. Đi trong bóng đêm, cổng vòm đồ sộ bị mở ra, một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến vào, bốn phía xe ngựa có thị vệ hộ tống, mà bên trong thanh âm khắc khổ của hai người không ngừng truyền đến. “Ngươi kéo ta đi ra ngoài nguyên một ngày... vì những đồ này sao?” Phụng Vũ Thiên lang hào nói. “Hừ biệt sảo, nói nhỏ chút! Ngươi sợ người khác không biết sao!” Thanh âm Long Y Hoàng so với Phụng Vũ Thiên còn muốn lớn hơn. “Ngươi đến cuối cùng muốn làm gì? Những chuyện này, chỉ cần gọi thủ hạ là được, cần gì phải làm, còn tự thân ra ngoài, không ở nhà bồi dưỡng thân thể đi!” Phụng Vũ Thiên tiếp tục oa oa kêu loạn lên. “Ta không yên tâm, bất cứ chuyện gì đều phải tự mình xem qua mới được, ta chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng bất kỳ kẻ nào, cho nên thà rằng bản thân mệt một chút, như vậy đề phòng chuyện không may xảy ra.” “Vậy ngươi muốn làm gì?” Phụng Vũ Thiên đành hoặc nói. “Mai ngươi sẽ biết.” “Có phải ngươi vừa gây ra tội gì không?” “Cùng lắm thì ta xin lỗi hân, sau đó cho hân địa vị cùng kim ngân châu báu để an ủi hân tổn thất tinh thần, cuối cùng đối đãi tốt với người nhà của hân, là vậy đó.” “Ngươi đã nghĩ chu toàn mọi chuyện rồi.” Trong thanh âm Phụng Vũ Thiên có chút khinh thường. “Tiểu tử! Câm!” Đột nhiên một thanh âm “Ba!” truyền từ trong xe ngựa ra, sau đó không có âm thanh gì khác. Sáng sớm ngày thứ hai, từ xa nhìn thoáng qua tầng ngậm, hình như không phát hiện có gì dị thường, Long Y Hoàng yên tâm đi tới ngự hiệu thuốc, lúc nàng tới nơi, trong phòng được liệu chỉ có mình thân y. Nàng đi tới, không đợi thân y hành lễ đã kéo hân ra ngự hiệu thuốc: “Hôm qua không có thần dược của thân y, hôm nay thân thể ta lại cảm thấy không khỏe, có chút hối hận hy vọng thân y lại lần nữa giúp đỡ, không phiền lại lần nữa sắc thuốc cho Y Hoàng.” Thân y chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, cơ bản không có đáp lại. Tới ngự hiệu thuốc, Long Y Hoàng nhanh chóng cho những người khác lui. Chỉ lưu lại thân y để hân đi sắc thuốc, bản thân mình thì ngồi một bên chờ, sắc mặt rất nghiêm túc. Có thể là có ít người, thân y không có bộ dạng khấn trương như hôm qua, không nhanh không chậm chuẩn bị được liệu, chậm chậm sắc thuốc. Rất lâu sau, hân đem một bát thuốc còn nghi ngút khói tới trước mặt Long Y Hoàng: “Thỉnh thái tử phi dùng.” Thỉnh dùng? Long y hoàng thật sự rất muốn cười, nàng cầm lấy chén thuốc, nhìn một chút, lại nghe ngóng, phát ra tia vui vẻ, sau đó dùng sức ném chén thuốc tới bàn, chất lỏng chảy ra rất nhiều, ướt cả tay nàng. Long Y Hoàng nheo mắt: “Đây là thuốc dưỡng thai sao? Ân! Vậy thì ngươi muốn lợi dụng ta một mối mà dám cả gan lừa dối sao, dám mượn cơ diệt trừ hải tử của ta sao?” “Này... Điều này sao có thể, thái tử phi quá lo lắng, đây đích thực là phương thuốc tổ tiên thảo dân lưu truyền tới nay, có lẽ vì được thảo kỳ lạ cho nên thái tử phi hoài nghi.” Thái y vội vàng giải thích. “Tốt lắm, coi như ta không nói tới chuyện được liệu, chúng ta không cần nói nhiều, ngươi đã gặp từng Duệ vương.” Nàng đứng lên, chậm chậm nhàn nhã đi tới trước mặt hân: “Ngươi nói, ngươi nhìn thấy hân có dấu hiệu trúng độc, chuyện này không giả, trung túy nguyệt vân sau 24 giờ mi gian nhất định sẽ có chút hắc sắc, nhưng là ngươi dám ở trước mặt ta gượng gạo giả dối, buồn cười!” “Thảo dân không hiểu ý thái tử phi.” Thân y kinh ngạc nói. “Ngươi thật sự biết độc sao?” Long y hoàng gian tà nhìn hân: « Ta thường pha chế rất nhiều độc dược, thân thể cũng có mùi thơm của hỗn hợp cổ điển độc bách thảo, nếu là hành gia, vừa nghe cũng biết là cao thủ, nhưng lại không phải, cho rằng đó chỉ là hương liệu thông thường, mà ngươi đã phạm phải sai lầm chí mạng này, nếu ngươi là cao thủ giải độc, sao lại không thể phân tích được vị thảo dược trên người ta? Cho nên lần thứ nhất ta và ngươi gặp mặt, ngươi phải nói « vị cô nương này cũng là cao thủ giải độc, đối phó với tiểu độc túy nguyệt vân vì sao lại không ra tay khi tận mắt thấy một tính mạng đang nguy kịch » nếu như ngươi nói vậy, ngươi lại còn trực tiếp tăng thêm rạn nứt giữa ta và Phụng Vũ Uyên, nhưng hiện tại, trải qua rất nhiều chuyện, ngươi vẫn muốn lấy được lòng tin nhiệm của hân trước, ngươi mệt rồi sao? » “Này... Thảo dân ngu dốt, thật sự không hiểu rõ hàm ý trong câu chuyện của thái tử phi ». Thân y tỉnh táo nói. « Tốt lắm, ta nói lại, máu ta có thể giải bách độc, túy nguyệt vân là cái loại gì? Trước tới ngươi gặp Phụng Vũ Uyên, ta đã giải được độc trên người hân, làm sao ngươi có thể nhìn thấy được hân đã trúng độc như vừa nói! » Long Y Hoàng gầm lên, đập tay lên bàn, tiếng vang thanh thủy nghiêm nghị trước mặt lão thân y.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Lừa mình dối người

Editor: Âu Dương Nhượng Thần “Thái tử phi nương nương, thảo dân tuyệt đối không có ý tứ này! Ngài quá lo lắng!” Thân y khấn trương hơn, thiếu chút nữa đã nói năng lộn xộn. “Ta lo lắng? Tốt lắm, đây không phải là thuốc dưỡng thai ngươi tí mi điều chế sao?” Long Y Hoàng chỉ chỉ thứ nước trong bát thuốc còn hơn nửa bát, đột nhiên vỗ tay, ngự vệ sau lưng nàng nhận được mệnh lệnh, lập tức đem một người giải vào, là một phụ nữ, bộ dáng xem như thanh tú, nhưng chủ yếu chính là... Bụng nàng to ra, thoát nhìn mang thai không dưới sáu tháng, Long Y Hoàng cầm cổ tay phụ nữ có thai đến trước mặt thân y đã trung mất há mồm: “Tốt lắm, nếu bát thuốc dưỡng thai này thật không có vấn đề, như vậy cho người mang cho thể từ ngươi đang mang thai uống cũng không có vấn đề gì chứ!” “Này... Đây là có chuyện gì...” Thân y bắt đầu run rẩy, chỉ vào người phụ nữ có thai kia nói, phụ nữ có thai bị khí thể Long Y Hoàng làm cho hoảng sợ, vẫn cúi đầu, toàn thân phát run. “A ha? Sao lại thế này? Ta tưởng rằng cho người nhà của ngươi tới sẽ là cái việc gì khó lắm, không nghĩ rằng ta cũng một phụ nữ có thai, vô lâm mình ngại nàng phiền toái cho nên không có mang đi, cũng không có phải người bảo hộ, ta chỉ muốn tra được tin tức của người ở phía sau ngươi, vừa vào trong nhà của ngươi, lập tức gặp được nàng, ngươi còn có cái gì muốn nói có thể nói? Ngươi chung quy chính là một quân cờ của vô lâm mình, tùy thời có thể bị vứt bỏ, ngươi vì bọn họ bán mạng, nhưng bọn họ đối với thể nhi của ngươi lại mặc kệ!” Long Y Hoàng chỉ vào hân gầm lên: “Ngươi từ đầu tới đuôi, bất quá là bị người lợi dụng sẽ bị vứt bỏ thôi!” “Này... Điều đó không có khả năng!” Thân y lâm bầm, sau đó lui từng bước. “Ha! Có cái gì không có khả năng! Ngươi lại cho là bọn họ thánh khiết như thế sao? Vì sau khi ngươi bị phát hiện sẽ không làm liên lụy đến những người khác, cho nên bọn họ ngay cả thể nhi của ngươi đều vứt bỏ, hiện tại vô lâm mình đã chuyển sang hoạt động bí mật, chính là không có thời gian đi chiều cô một phụ nữ có thai!” Long Y Hoàng đột nhiên bùng chén thuốc lên, giận dữ cười: “Ta cũng không phải cái người thánh khiết gì, cũng sẽ không khoan hồng độ lượng mà tha thứ cho ngươi muốn hại ta cùng hải tử, như vậy đi hiện tại, ta sẽ cho ngươi thấy tận mắt cái tra tấn ngươi sắp tặng ta tất cả sẽ hoàn lại trên người thể nhi của ngươi!” “Không được!” Nhìn Long Y Hoàng kiên quyết đem bát dược kia rót vào miệng người phụ nữ mang thai, thân y đột nhiên bối rối đứng dậy, đang muốn nhào lên đoạt lại chén thuốc, thị vệ tay mắt lanh lẹ lập tức đem hân ấn tại chỗ, mồ hôi lạnh từ trên người trên trán hân không ngừng nhỏ giọt, giọng khàn khàn hô: “Đừng cho nàng uống! Không cần! Ta... Ta có tin tức khác về vô lâm mình! Ta cùng với ngươi trao đổi!” “Trao đổi? Ta Long Y Hoàng chưa bao giờ vì bất cứ tin tức muốn trao đổi gì mà tổn thất lợi ích của mình, hơn nữa, cái các ngươi gọi là tin tức, ta có thể suy đoán ra, cũng không cần phải làm cho mình tích giận trong lòng, nhìn các ngươi tiếp tục tiêu dao mà không có cái tin tức gọi là có ý nghĩa hay giá trị gì! Người đầu, để cho thể tử thân y của chúng ta uống xong thuốc dưỡng thai do chồng nàng tí mi phối chế cấp cho Thái tử phi!” Long Y Hoàng hô, chén thuốc cầm trong tay giao cho thị vệ đang chạy đến, còn mình đến bên cạnh nhìn, ác tiếng nói: “Dù các ngươi có đối với ta như thế nào đều không sao hết, thậm chí ta còn có thể tha thứ cho các ngươi, nhưng, một khi đánh chủ ý lên hải tử của ta,

thế thì, là tội không thể tha thứ!” Long Y Hoàng chưa từng có tức giận như vậy, hai mắt muốn phun lửa, phần nộ trong mắt đã dữ tợn hơn giống như ma quỷ. Người phụ nữ có thai tuy gầy gầy, nhưng năng lực phản kháng rất là yếu ớt, chỉ trong chớp mắt, nửa bát được kia cũng bị đổ hơn một nửa vào miệng nàng, bọn thị vệ cũng không có lưu tình cùng thương tiếc, sau khi dựa theo phân phó rót được, dùng sức đem thân thể nàng ta đè trên mặt đất, thai phụ sáu tháng kia thống khổ nức nở một tiếng, bắt đầu rên rỉ mà nức nở. Thân y nhất thời sùng sốt, thân thể hóa đá tại chỗ, nhìn cái bát bị đánh vỡ trên mặt đất, đầu óc của mình cũng một mảnh trống rỗng. “Nếu không phải được kia có vấn đề, người cần gì khẩn trương như vậy? Ha! Ta chưa từng nghĩ rằng trời cũng giúp ta, thê tử của người, cư nhiên cũng đang mang thai! Mà ta, chính là muốn làm cho người biết, đặc tội đến người của ta sẽ là cái kết cục gì! Người muốn ta mất đi đứa nhỏ, như vậy ta khiến cho người mất đi con của mình! Ta muốn cho người tận mắt chứng kiến được người chuẩn bị cho ta toàn bộ đổ vào trong miệng nàng, sau đó ở bên cạnh nhìn người chỉ có thể bất lực!” Long Y Hoàng đi đến trước mặt của hắn, đột nhiên cúi người, ngón tay dài ở bên mặt của hắn lướt qua, sau đó tựa hồ như bắt lấy cái gì, cuối cùng dùng sức kéo một cái, vậy mà từ trên mặt thân y kéo xuống là một nạ da người bị xé rách giống như thật! Mặt nạ da người của thân y bị kéo xuống, hé ra khuôn mặt không hề già nua, mà là một người trẻ chỉ hai mươi mấy tuổi, Long Y Hoàng cười lạnh đem nạ vứt đi: “Lúc người bắt mạch cho ta, ta chỉ biết người không phải là một lão già, nhưng mà, người có phải hay không rất ngạc nhiên vì cái gì hiện tại, nội lực của người đều vận lên không được? Là thời điểm vừa rồi lúc ta kéo người đến, trong lòng bàn tay kỳ thật còn có nhuyến cốt cao, nó có thể thấm thấu tiến vào da người, làm người vận khí lực không nổi, mà hiện tại, đúng là có trò hay trình diễn.” Long Y Hoàng lại nhìn thai phụ kia, nàng thống khổ, tiếng la càng ngày càng mạnh mẽ, một mình trên mặt đất lăn lộn, hạ thân dần dần có máu chảy ra, hai mắt thân y đã trừng lớn giống như chuông đồng, nhưng nói không nên lời. “Thật sự là nguy hiểm,” Long Y Hoàng trong mắt âm lãnh (*), tinh quang hiện lên: “Còn thiếu chút nữa, kẻ nằm trên mặt đất chính là ta, nhưng mà, nếu ta không có một chút bản lĩnh, sẽ như thế nào lại yên tâm như vậy to gan mời người vào hoàng cung chứ? Ánh mắt mình chủ các người thật sự là nông cạn, cư nhiên lại đem ta nghĩ thành nữ tử thiện lương tâm địa thuần khiết, hẳn thật đúng là mười phần sai!” (*): âm u lạnh lẽo Bọn thị vệ tiếp thu ánh mắt Long Y Hoàng, bọn họ buông tay ra, “Thần y” cơ hồ lập tức liền bay người qua, thẳng đến bên người thê tử của mình, ánh mắt vô thần ôm thân thể nàng ta, bộ dáng bình tĩnh tựa hồ đã không còn lòng dạ nào, mà người ở trong lòng hắn, sớm đã bị đau nhức tra tấn đến chết ngất, chỉ có thân thể không ngừng run rẩy co rút, người không có ý thức gì. “Nói, người tiến vào trong cung là vì phối hợp với ai? Tuy rằng trong lòng ta đã có đáp án, nhưng vẫn hy vọng người có thể chính mồm nói cho ta biết... Đương nhiên, nếu có thể, người tốt nhất lập tức tự sát, bởi vì loại bang phái trong võ lâm mình này chú trọng hiệp đạo nghĩa khí, rất chịu không nổi nội bộ huynh đệ làm phản, hiện tại nếu người đem bí mật nói ra, có thể so với rơi vào tay ta cuối cùng còn thể thảm hơn... Ta là thấy người đáng thương, mới tốt tâm nhắc nhở người, phải làm như thế nào? Tự người muốn làm gì cũng được.” Long Y Hoàng giọng lạnh lùng quanh quẩn ở bên trong được quán yên tĩnh, cách đó không xa trên đường đến được phòng còn có hơi nóng bốc lên, hương vị thuốc Đông y đang từ từ bay ra, thanh âm nước sôi trào cực kỳ bắt mắt. Thân y vẫn không trả lời, đột nhiên, thê tử trong lòng hắn cơ thể mềm xuống, không hề nức nức, hắn chậm rãi nhìn mặt thê tử mình, khóe miệng đột nhiên tràn ra tơ máu, sau đó chậm rãi khép kín hai mắt, ngã vào trên thân thể thê tử mình. “Tự tạo nghiệt... Loại được này, chẳng những giết thai nhi, nếu ngay cả thai phụ có thể chết không sao, cũng sẽ tùy thời đi tây thiên, hãm hại ta không sao, nhưng động đến hài tử của ta... Vô luận là ai, đều phải trả giá đắt!” Long Y Hoàng lạnh lùng quét mắt qua thi thể vài lần, lần thứ hai vỗ tay: “Đem thi thể bọn họ kéo xuống đi thiêu, nếu làm cho ta nhìn thấy còn lại một phần xương cốt, các người cũng khó tránh bị xử phạt!” Thị vệ nhìn con tức Long Y Hoàng lớn không giống bình thường, không dám chậm chạp lễ mễ, liền lôi kéo thi thể đi ra ngoài. Long Y Hoàng bởi vì phần nộ, ngực phập phồng kịch liệt, đứng lặng thật lâu, mới dần dần bình ổn. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà, trên xà nhà màu đỏ thẫm dùng thuốc màu màu sắc rực rỡ phác họa vô số cảnh vật hoa cỏ tỉ mỉ xinh đẹp, rút đi con thịnh nộ trong mắt, là thê lương cùng cô đơn mệnh mỏng vô bờ, thậm chí còn có một mối. Nàng chậm rãi xoay người sang hướng khác, theo bản năng đưa tay đặt trên bụng, mới vừa nhìn ra cửa, lập tức lại sùng sốt. Nơi cửa, đứng một người, ngược sáng, khuôn mặt thấy không rõ lắm, nhưng người nọ đáng người cùng khí chất Long Y Hoàng lại thập phần quen thuộc. Long Y Hoàng đi đến cửa, giọng gào kéo lên tinh thần yếu ớt có vẻ dối trá như vậy, người đứng ở cửa cũng nghiêng mình, quay mặt về phía nàng, giống như đang trao đổi không nói gì. Nàng dừng lại, thở dài, đối với người kia nói: “Luôn luôn xem trò khôi hài? Duệ vương, hiện tại diễn cũng tan, người cũng nên đi đi, lưu lại, cũng không có cái gì để nhìn.” “Nàng chừng nào thì nhìn ra, hẳn là nội ứng của võ lâm mình?” Phụng ly uyên vội vàng, một phen chế trụ cổ tay Long Y Hoàng, giữ chặt bóng dáng nàng đang muốn rời đi “Cùng người không quan hệ, dù sao chúng ta cũng là người lạ.” Long Y Hoàng lạnh lùng nói. “Y hoàng... Ta hy vọng nàng có thể nói cho ta biết, nàng rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện? Ta đã hoàn toàn thoát ly võ lâm mình, không nghĩ rằng hiện tại bọn họ hành động nhanh chóng như vậy,” phụng ly uyên kéo người nàng, đặt ở trên tường, nhú mày hỏi: “Nàng còn phát hiện cái gì? Như thế nào lại thành cái dạng này? Còn có... độc của Bồi liên, có phải hay không nàng hạ...” Long Y Hoàng môi mím lại, không có đối mặt ánh mắt khẩn thiết của phụng ly uyên, nàng một chết... Nàng hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi. Phụng ly uyên nhìn nàng không nói lời nào, chính mình cũng không có lên tiếng, nhưng vẫn nhìn nàng, hy vọng nàng cho mình câu trả lời thuyết phục. Đột nhiên, Long Y Hoàng khóe miệng hơi hơi co lại một chút: “Người... Thực vui vẻ, rất lo lắng cho bồi liên... Đúng không?” “Phụng ly lan?” “... Làm sao?” Phụng ly lan ngừng khí dần dần lạnh như băng. “Phụng ly lan?” “!” Long Y Hoàng thiếu chút nữa hét to lên. “...” Phụng ly lan lười trả lời nàng vấn đề nhảm chán này, vẫn là nhìn nàng chằm chằm bất động. “Người thật là phụng ly lan?” Long Y Hoàng tiếp tục hỏi. “Ừ.” Phụng ly lan không kiên nhẫn trả lời. “Má ơi... Rất kỳ lạ nha, phụng ly lan, người không có vấn đề chứ? Có phải hay không bị cái gì kích thích? Người không phải điên rồi đi?” Long Y Hoàng ngồi xuống, thẳng lưng, đưa tay ra sờ trán phụng ly lan: “Vậy không phải là phát sốt đến hồ đồ chứ? Chuyển biến của người thật sự là đáng sợ...” Phụng ly lan qua nhiên là kiên cố, ngoan ngoãn để cho nàng sờ, nhưng còn chur đựng tới trán hắn, Long Y Hoàng trước hết sợ tới mức rút tay về, run run nói: “Người là người hay quỷ?” “Nếu không phải ta phát hiện việc tồi, hiện tại ta cũng lười ở trong này để ý y người.” Phụng ly lan nói. Long Y Hoàng “A” một tiếng, trở về chỗ, tiếp tục vui vẻ bên trong, chỉ lộ cái đầu, đột nhiên nở nụ cười khinh miệt, nhìn cảnh vật bốn phía quen thuộc không thay đổi, đứng là gian phòng của mình, đứng vậy: “Nguyên lai, đầu năm nay Thái tử đều là kẻ không chữ giữ tín, cũng không biết là ai thời gian trước còn nói chết sống cũng không tiến vào phòng ta.” Phụng ly lan sắc mặt thay đổi, tay dài lần thứ hai giờ ra, cuối cùng là đem chân trên người Long Y Hoàng túm ra ném trên mặt đất, hắn hơi hơi nghiêng tay: “Ta nói có chuyện muốn tìm người.” “Làm gì, cười thành như vậy? Hay là khuyên nhan sống lại được?” Long Y Hoàng trêu chọc. “Không có.” Phụng ly lan hạ mặt lạnh, biểu tình đột nhiên rất khó nhìn, còn mang theo phần nộ. “Ừ, xem biểu tình này, là chính xác không thể nghi ngờ, Long Y Hoàng ngoan ngoãn ngồi xổm, thẳng người: “Vậy người tìm ta có chuyện gì?” “Ngay lúc trong thời gian người ngủ say, ta đột nhiên phát hiện một việc rất tốt, chính là cái nữ nhân kêu bồi liên kia, tối hôm qua hơn nửa đêm trộm chạy đến chỗ rất xa trong hoàng cung ở mép tường vậy, thả một con chim nhỏ bay lên, thật bất hạnh bị ta nhìn thấy, nàng đi rồi ta đem chim sẻ kia đánh rơi xuống, kỳ thật mặt con chim nhỏ kia cũng không có thư tín gì, nhưng là trên chân nó lại trói một sợi tơ, phía cuối sợi tơ là một cái miếng sắt nhỏ làm ký hiệu, cái ký hiệu kia, lại thật xui xẻo, ta lại xem xét xác chết, phát hiện trên người mỗi người đều có, nhưng toàn bộ đều ở chỗ rất bí ẩn, sau đó, một tử trộm chạy tới nói cho ta biết, nội dung cùng tiến trình lời nói ngày đó người nói ở trong phòng giam, nói rõ ràng thân phận những người đó, hơn nữa, người ngày hôm qua giết chết vợ chồng hai người kia, thân phận cùng với sự xuất hiện của bọn họ trùng hợp với bồi liên, thật kỳ lạ, chúc mừng người, hiềm nghi hiện tại của người đã được rửa sạch,” phụng ly lan vừa nói không thể dừng lại, chính là thao thao bất tuyệt, Long Y Hoàng nghe có chút đầu có chút cháng váng não phình to, hắn vẫn còn tiếp tục: “Như vậy hiện tại, toàn bộ căn cứ chính xác đều chỉ ở trên người bồi liên, người vừa không phải bọn họ đi thì hình với ức nhan, cũng không phải ức nhan hại mình, như vậy, người cũng nên đem nàng thả ra.” “Ta vốn không bị tình nghi, chính là người có lòng nghi ngờ nặng thôi,” Long Y Hoàng cột mái tóc dài, nhàn nhã nói: “Về phần ức nhan sao? Vẫn là đợi một thời gian ngắn nữa là được, ta còn chưa chơi đùa đủ, mà bồi liên, ta sẽ xử lý nàng.” “Người không cần được một tác lại muốn tiến một thước, nếu ức nhan có bất trắc gì, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Sắc mặt Phụng ly lan thay đổi một trăm tám mươi độ, lập tức biến thành trời xanh chuyển nhiều mây. “Phụng ly lan, thân phận nàng hiện tại cũng bị

nghe, chẳng lẽ ngươi không biết là xuất hiện của nàng cùng xuất hiện của bồi liên quá mức trùng hợp sao? Còn có chính là nàng như thế nào lại giống khuyển nhân như vậy? Ngươi không cần lại bị mê hoặc ở trong dung mạo của nàng, nàng giống khuyển nhân, giống đến lạ lùng, mà ngay cả khí chất cũng giống nhau, này chỉ có thể nói rõ ràng nàng cùng khuyển nhân khi còn sống hai người đã biết nhau, và lại ở chung trong một thời gian ngắn, bằng không chính là cố ý đi học tập, mà nàng vì cái gì muốn học tập? Nguyên nhân thì chỉ có một, đó phải là đi mê hoặc ngươi, còn có, ta nghe những người đó nói, thù hằn của mình chủ võ lâm có một hộ pháp am hiểu thuật dịch dung, nàng dịch dung thành bộ dáng khuyển nhân cũng không phải việc khó, hiện tại liên quan đến nhau, mà ngay cả cái chết của khuyển nhân đều rất khả nghi,” Long Y Hoàng lo lắng nói: “Ngắm lại đều cảm nghĩ mà sợ, cái tên mình chủ võ lâm họ Mộ Dung xá nguyệt kia, nếu là hấn thật sự oán hận khuyển nhân không phục theo hấn, hấn hoàn toàn có thể lập tức đem khuyển nhân trực tiếp giết chết, mà không phải cần chờ đợi hai chân hấn, làm cho hấn mất đi cơ hội muốn sống cũng làm cho ta có cơ hội đào thoát, phượng trư lan, ngươi cũng có thể hiểu được điều này đó...” “Đủ rồi!” Phượng trư lan quát lên, sắc mặt lập tức chuyển thành thời tiết đông tố. “Phượng trư lan, ngộ nhờ ta đem tang da giả kia bóc đi, không biết là ngươi còn có dũng khí đối mặt nàng dùng những phương pháp thực tế từng đối với khuyển nhân, không biết ngươi có hay không có thể tiếp tục kêu nàng nhân Nhi...” “Câm miệng! Long Y Hoàng ngươi câm miệng, câm miệng!” Phượng trư lan đã giận không kềm chế được, cầm giận xoay người sang chỗ khác muốn rời khỏi. “Phượng trư lan, khuyển nhân đã chết, đã chết! Xác chết đều được ngươi chôn ở hầm băng, vậy bây giờ ngươi còn phải lừa mình dối người tới khi nào!” Long Y Hoàng rống to một tiếng, cũng rần muốn Phượng trư lan dừng lại cước bộ đang rời đi: “Cho dù ngươi bị mê hoặc như thế nào, cũng nên có kỷ hạn chứ!” Hấn xoay người lại, đối mặt với Long Y Hoàng, đột nhiên xé mây mờ trời cười lộ lên, sắc mặt cười nhạt, rất là đẹp, giống như mặt trời mới mọc, hấn nói: “Kỷ hạn, có, thẳng đến khi ta chết.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Diệt trừ phi liên

Ed: Tinh Dạ Tử Yên

“Trả lời cực đoan, ta cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn cực đoan giải quyết, Phượng Trư Lan... ngươi không cần hối hận.” Long Y Hoàng kéo kéo tóc nói. Phượng trư lan không có trả lời lại, đi thẳng ra ngoài không đóng cửa, có thể nhìn rõ được cảnh vật bên ngoài. Không thể buông tha như vậy... dù là uy hiếp cũng không được giao động, nếu phải dừng lại ở đây thì cũng nhất định phải giải quyết xong mọi chuyện, như vậy cũng là vì đại cục thôi. Long Y Hoàng vừa nằm xuống, cố gắng nhắm mắt lại, nhưng ngay cả một chút buồn ngủ nàng cũng không có, nàng chỉ có thể nghĩ tới một vài đầu mối trong đầu, sắp xếp chúng lại giết thời gian. Được, nàng thiếu chút nữa liên quên Nhan phi đang bị khóa trong tầng hầm ngầm nhưng là, hiện tại bất quá mới được có hai ba ngày, đối với nàng mà nói cũng chưa có dự định gì, ngày mai nàng sẽ đi xem thử nàng ta, ừ, còn có Bồi Liên cùng đi thật sự là phối hợp ăn ý mà, nếu không phải lần này gặp đúng việc thì có lẽ nàng phải giấu đi mọi thứ, một bên quản lý Phượng Trư Lan, một bên quản lý Phượng Ly Uyên nhất định là đang có ý cô lập nàng, loại bỏ nàng, mượn lời đồn bên ngoài khiến cho lưỡng quốc tranh đấu, sau đó Minh võ lâm sẽ đứng lên đại diện chính nghĩa, ngư ông đắc lợi, không bỏ sót người nào, lợi dụng trò ly gián chính là mưu kế vừa có lợi vừa an toàn, dễ dàng lật đổ hoàng thất, như vậy... trước những vấn đề này, cũng không phải là thủ thuật che mắt thông thường. Những người sinh ra trong minh võ lâm cũng chỉ là muốn phá hư những tình cảm bên trong người khác, không cần lo lắng nữa, hơn nữa nếu sai lầm một bước có thể rơi ngay vào tay giặc... Nhưng hai phương diện này, dù là loại nào đối với minh võ lâm mà nói đều là có ích vô hại, thật sự là liên hoàn kế. Mộ Dung Hách Nguyệt... Nàng đối với hấn ngày càng hứng thú. Kỳ phùng địch thủ tự nhiên muốn phân định cao thấp. Hoặc là nói là hấn nghĩ thật đơn giản. Muốn sáng hôm sau, Long Y Hoàng cố ý dậy thật muộn, sau đó dùng tốc độ rửa bồn thay quần áo rửa mặt, “tốc độ” óc sên ăn sáng, , ngư y theo lẽ thường đến bắt mạch cho nàng sau đó cất tiếng nhắc nhở hãy nghỉ ngơi sớm, nhận thấy bản thân không có gì để làm, Long Y Hoàng mới thuận tay lấy cái hộp gỗ từ ngăn tủ trang điểm bên trái, mở ra, từ bên trong lại lấy ra một cái hộp nhỏ, đứng lên, nhắc váy, lòng tràn đầy sung sướng ra khỏi phòng. Đi tới cửa ngoài của tầng hầm ngầm, Long y hoàng dừng lại quan sát. Rất tốt, hoàn toàn không có dấu vết có người từng qua, bất quá nếu đối nàng là minh hủ minh võ lâm, cũng sẽ không vì một hộ pháp nhỏ nhoi mà bại lộ hành tung của mình. Thương cảm nha... người mà hấn có, bất quá cũng chỉ là con cò trong tay hấn mà thôi, cũng không biết cái tên Mộ Dung Hách Nguyệt kia tới cùng có lưu tâm không, cư nhiên so với nàng còn lãnh huyết hơn, nàng xem như đã gặp sự phụ. Long y hoàng đi vào, mang hộp gỗ đến đặt ở nơi cao nhất, mở nắp, trong hộp không biết thả phấn gì, mùi thơm lan khắp, bay xuống đất hắc sắc tiểu côn trùng phía dưới đều bị hấp dẫn, lập tức hắc sắc độc tri chu (con sâu trùng mang độc trong mình, hay sao ấy !) lập tức bốn phía đi xuống, oanh oanh liệt liệt ngay ngắn tiến thẳng tới hộp gỗ, nhao nhao ngấm nhìn hương liệu ở giữa, liên không dời đi. Sau khi những con sâu nhỏ đi vào hết, Long Y Hoàng đẩy nắp hộp lại, dùng một chiếc khóa nhỏ khóa kỹ hộp, tạm thời đặt sang một bên, rút gối chỉ, lấy độc châm, dùng độc châm chống lại từng đợt từng đợt, ngăn chặn đường đi của mạng nhện độc, bản thân cũng nhanh chóng bước ra ngoài. Mặc dù những loại độc này đối với nàng không có hiệu quả, nhưng khiến nàng bị rách vật áo, không muốn mặc quần áo tả tơi xuất hiện trước mặt Nhan phi. Nàng lấy độc trị độc, là biện pháp tốt nhất. Nàng mở cửa đã đầy tro bụi, bên trong vì thiếu ánh sáng mà hơi ẩm, lạnh lẽo dị thường, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một người đang ngồi im lặng trên giường, yên lặng bất động, tóc dài ngang lưng. Long y hoàng đi tới trước mặt nàng, trong tích tắc nhóm lửa, nàng kịp thời vươn tay, từ từ trượt xuống bắt mạch tượng Nhan phi, Long Y Hoàng cười nói “Đôi bụng mấy ngày, vẫn còn khí lực sao?” Đôi mắt Nhan phi trong bóng đêm trở nên sáng, bởi vì mấy ngày không ăn uống, thanh âm có chút khàn khàn: “Cuối cùng ngươi muốn làm gì?” “Tại sao ai cũng muốn hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ không còn gì để nói sao? Biết càng nhiều bí mật bản thân càng phải chịu khổ sở, cho nên không cần ở đó phỏng đoán tâm tư người khác, Nhan phi mỹ lệ, ngươi cùng Bồi Liên cô nương liên hợp quả thực rất khá nha, cư nhiên có thể dễ dàng che dấu tất cả mọi người, cứ như vậy khiến Phượng Trư Lan tra đến không nghĩ là ngươi tự bày ra khổ nhục kế, ngược lại lại càng thêm yêu quý ngươi, cũng sẽ càng thêm phân hận ta đã vu oan khinh nhục ngươi, hơn nữa lợi dụng Bồi Liên chết giả để đoạt được sự đau lòng cùng bảo vệ của Phượng Ly Uyên, coi như hiện tại có bị ngươi tố giác chăng nữa, nàng cũng có thể tuyên bố hùng hồn rằng ta đã bắt công, đã bị ta làm tổn thương, Phượng Ly Uyên như vậy càng thêm yêu quý, càng quyết tâm bảo vệ nàng, hơn nữa nàng cũng sẽ vu oan chuyện trùng độc cho ta, có thể khiến Phượng Ly Uyên ngày càng căm ghét ta, “chính sở vị nhất cử” quả thực có nhiều nha, mình chủ các ngươi thật có tài thao lược, cứ như vậy, ta lại càng muốn gặp hấn.” Long Y Hoàng bật cười: “Bất quá thực đáng tiếc, một vì thân y xuất hiện hoàn toàn phá hủy kế hoạch hoàn mỹ của các ngươi, hấn là một nét bút hồng, có quá nhiều sơ hở, bất quá nếu không có hấn, ta cũng có thể chắc chắn biết được thân phận thật của ngươi và Bồi Liên, sự xuất hiện của hấn, chẳng qua là càng chứng thực thêm phỏng đoán của ta thôi.” “Ngươi giết ta, Phượng Trư Lan nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, không giết có lẽ hấn sẽ cảm kích.” Nhan phi lạnh lùng nói: “Ta không sao cả giết hay không tùy ngươi, chính là Phượng Trư Lan kia, ta xem ngươi còn quay lại thế nào, hơn nữa, một mình ngươi lại còn thêm cả một hài tử thì có thể làm gì?” “Sao? Ta có hài tử thì không thể làm được gì sao? Ai đã nói với ngươi?”

Long Y Hoàng đột nhiên chế trụ cổ nàng, bởi vì có thuốc tê, Nhan phi không thể động đậy âm quang trong mắt chợt lóe, năm ngón tay dần khép lại: “Dù soa ta và Phụng Trữ Lan sớm đã không thể hòa hợp, có xa hơn nữa cũng không ảnh hưởng, nhưng ngươi? Sự mạng của ngươi không chỉ như thế? Ân! Hộ pháp Minh chủ võ lâm tín nhiệm nhất, người am hiểu dịch dung nhất – Cửu Phàm Hộ Pháp!” Cửu phàm tên này tựa hồ là cấm kỵ, Long Y Hoàng cảm giác rõ ràng thân thể Nhan phi thoáng giật mình, nàng dừng lại một chút nói: “Cửu phàm là ai? Ta không biết, thái tử phi mắt có vẻ không tinh tường lắm, sợ là đã nhận nhầm người.” “Nhận nhầm người? Ngươi cũng không phải gọi là Nhan phi đúng không? Tên này là Phụng Trữ Lan đã đặt cho ngươi, hẳn chỉ là vì muốn nhớ lại Khuynh Nhan, mà dung mạo ngươi giống hệt Khuynh nhan, giống lạ lùng, sau đó hẳn đã cho ngươi cái tên này... Ai, Cửu phàm, ta- Long Y Hoàng dù có nhẫn tâm, có độc ác, cũng sẽ không vô si đến mức lợi dụng một người còn sống, Phụng Trữ Lan si tình với Khuynh Nhan như thế, ngươi cũng nhẫn tâm lừa gạt hẳn? Lúc Khuynh Nhan chết ngươi không thấy hẳn đã rất khổ sở sao? Ngươi không biết tình cảm của hẳn với Khuynh Nhan đã sâu đậm đến mức nào sao? “Long Y Hoàng vươn tay chỉ, gương mặt Nhan phi khẽ đổi, u ám nói: “Thật dịch dung có tình sảo cao siêu thế nào... Nhưng loại như Phụng Trữ Lan... như thế nào lại không nhìn ra? Nhưng hẳn một mực tự lừa mình dối người, cho nên thà rằng tin tưởng ngươi, yêu thương ngươi, cũng không muốn phá vỡ cái hi vọng như làn sương mỏng này, hủy diệt ân ký nhỏ nhoi về Khuynh Nhan trong đầu hẳn. Một người si tình như hẳn, lại bị lợi dụng như thế, lương tâm ngươi ở đâu? Cửu phàm?” “Ngươi mơ tưởng dùng những lời này mê hoặc ta!” Thân thể Nhan phi có chút cử động, thất thanh nói: “Không đúng.. không đúng.. ngươi là thể tử của hẳn... sao lại nói với ta những lời này? Lại như thế nào có thể thừa nhận người mà hẳn một mực yêu là Khuynh Nhan! Tại sao ngươi muốn nói với ta những lời này! Tại sao?” Long Y Hoàng lắc đầu: « Tại sao không thừa nhận? Dù hẳn là phu quân của ta thì sao? Tình cảm của hẳn với Khuynh Nhan ta thấy rất rõ ràng, cảm động, rồi tỉnh rồi mù như vậy (Kath: truyện này kiểu ông ăn trả bà ăn nem ý), cho nên sao không thể nhìn ra ngươi đã lợi dụng nhược điểm này khống chế hẳn, hẳn rõ ràng biết... nhưng bởi vì ngươi giống Khuynh nhan, lại cái gì cũng không nói, hẳn chỉ yêu Khuynh Nhan, hẳn luôn thấy áy náy xấu hổ, một mực có lỗi với Khuynh Nhan... ”. “Ta không nghe... không nghe! Ngươi bây giờ còn không giết ta luôn đi! Tại sao lại nói những lời khó hiểu này! Hơn nữa ta không phải Cửu phàm, ta là Nhan phi!” Nhan phi thiếu chút nữa nói không ra lời, tâm tình đột nhiên kích động. “Ta không giết ngươi, ta muốn lương tâm ngươi biết, sau đó thừa nhận thống khổ nhất trên đời, để ngươi bị thống khổ hành hạ... Ở trước mắt nam nhân mà mình yêu mến, vĩnh viễn cũng chỉ là bóng hình người khác, Phụng Trữ Lan thoát không được Khuynh Nhan, ngươi không thoát được Phụng Trữ Lan, mà Phụng Trữ Lan cũng không thoát khỏi dung mạo của ngươi.. ta tin rằng có một ngày, ngươi dùng tình yêu chân chính yêu một nam tử si tình như Phụng Trữ Lan, ngươi sẽ không dùng dung mạo Khuynh Nhan đi gặp hẳn, mà để hẳn thấy dung mạo thật của ngươi, như vậy có thể tiếp tục yêu ngươi không? Ta không giết ngươi, ta để ngươi đi, để ngươi trở lại bên cạnh Phụng Trữ Lan... Ta muốn một mình ngươi bị lương tâm dày vò, mà không phải ta sợ Phụng Trữ Lan vô tình với ta.” Long Y Hoàng đột nhiên buông tay ra, trong mắt có chút thanh quang thoáng hiện: “Ta không muốn phụ thân hải tử từ bị bức đến điên, cho nên ta thà rằng để ngươi bên cạnh hẳn, không rời bỏ... dung mạo của ngươi.” Nhan phi dần tỉnh táo lại, nhưng hồ hấp dần kịch liệt nâng cùi đầu, không thể nói được gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy ngực đau xót, nàng che vị trí trái tim, ngừng đầu lên nhìn Long Y Hoàng: “Ngươi vừa làm gì ta?” “Ta không giết ngươi, nhưng là ta đã để chung vào cơ thể ngươi (kiểu sâu bọ mang trong mình độc dược), ngươi có thể sẽ bị ta điều khiển, cũng muốn ngươi buông tha những kế hoạch này, nếu như bị ta phát hiện một chu ti mã tích nào, ta trực tiếp lợi dụng chung độc lấy mạng ngươi.” Long Y Hoàng lui một bước, thân thể dần bị bóng đêm nuốt trọn, nàng nói: “Ngươi ra ngoài đi, ngươi không cần cùng Phi Liên... Không phải nói là Ân Vũ, không cần phải gặp mặt thương thảo với nàng, nếu không ta sẽ trực tiếp giết chết ngươi! Mà nàng ta còn muốn lưu lại chơi vài ngày nữa.” Nhan Phi không có trả lời lại Long Y Hoàng, ngậm chặt miệng, nhay khỏi giường, liên tục mấy ngày không ăn cơm, thể lực suy nhược không ít, bước đi vô cùng khó khăn, bất quá nhờ có võ công mà khó khăn cũng không rõ ràng lắm, nhưng vẫn có chút mệt mỏi. Sau khi Nhan phi đi thật lâu, Long Y Hoàng mới đi ra khỏi hẻm ngầm, hỏi thị vệ canh giữ một chút, nàng biết được sau khi tin tức Nhan phi được thả ra, hẳn lập tức đem nàng đi, hiện tại có khi hai người đang ở trong phòng nồng đậm, dính từ không rời. Long y hoàng đột nhiên rút ra cây ngân trâm từ trên đầu, màu bạc, rỗng bên trong mơ hồ có thể thấy được những bóng đen nhúc nhích. Đây là chung chỉ mẫu trong người Nhan phi, có thể tùy thời thao túng hành động của Nhan phi. Long Y Hoàng cười cười, nắm chặt trâm trong tay, từ từ trở về phòng. Nếu Bối Liên đã hồi sinh, như vậy, để nàng một lần nữa lại tống nàng xuống địa ngục đi, dù sao, giữ lại, dù thế nào nhìn cũng rất chướng mắt. Mộ Dung Hách Nguyệt, người để nàng bên người Phụng Trữ Uyên, đây là nét bút hồng lớn nhất, chẳng lẽ ngươi không biết sự ghen ghét của nữ nhân khi tìm được lý do phát tiết sao, sẽ dùng toàn tâm toàn lực diệt trừ phần không thoải mái này sao? Ngươi làm như vậy, không phải là đã đẩy Bối Liên vào vũng bùn sao, một con chuột đói lúc nào cao hứng nên cái gì cũng muốn nàng ăn hết. Đêm, sâu trong rừng trúc của hoàng cung, trong mảnh ám hắc sắc yên tĩnh quý dị, một thân ảnh cô đơn đang đứng, quần áo bạch sắc đơn giản, chấp tay về một phía, tóc dài ngang hông, dáng cao gầy, nguyệt quang truts xuống, âm thanh lộ ra mờ ảo quý dị.. giống như... Là một bóng lưng nữ tử. Nàng vẫn đứng đó, cơ hồ là không nhúc nhích, đại phong (gió lớn) gào thét thổi qua, thổi bay áo cùng tóc nàng, người vẫn bất động như trước. Những tiếng chân bước dồn dập từ đâu truyền đến, một thân ảnh nữ tử khác mặc đồ màu lục từ giữa rừng trúc xuất hiện, đi tới trước mặt nữ tử đang đứng, hơi thở gấp gáp nói: “Vội vã tìm ta như vậy có chuyện gì sao? Duyệt vương hẳn vừa ngủ, ta lập tức tới, nói nhanh một chút ta phải về, vạn nhất hẳn tỉnh lại thì nguy.” Nguyệt quang chiếu vào mặt nàng kia... Thánh thiện, ngây thơ, ngọc khiết. Ngũ quan cực kỳ quen thuộc, rõ ràng là Bối Liên. Bạch y nữ tử đang đứng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đã hóa đá, Bối Liên thấy có phần không đúng, định thân lại, nghi hoặc nói: “Cửu phàm... ngươi tới tìm ta làm gì?” Nữ tử bị gọi Cửu phàm lúc này mới chậm rãi xoay người đối mặt với nàng, mà mặt mũi Cửu phàm... cùng Nhan Phi giống nhau như đúc! Ánh mắt của nàng có không tốt, ánh mắt có gắng tập trung lại trên người Bối Liên, nói chuyện có chút trì hoãn: “Ta bị cùng người hạ chung (độc).. “Cái gì?” Bối Liên cả kinh, nàng lập tức kéo tay Cửu Phàm từ trước mặt mình, đầu ngón tay khẽ chạm vào đó, lát sau, Bối Liên sốt ruột nói: “Phải... là rồi chi chung! Ai? Không thể là mình chứ.. chẳng lẽ là thái tử phi?” “Ân vũ, giúp ta lấy ra, ta không muốn bị nàng khống chế.” Cửu phàm gần từng tiếng nói, rất là chán chừ, ánh mắt trở nên trống rỗng. “Không được, chung này ở dưới yết hầu, như thế phải cẩn thận ảnh hưởng tới tính mạng, nếu là không có chung mẫu, cứ tùy tiện lấy ra như vậy, ngươi sẽ mất mạng, ngươi cố chịu, bây giờ ta phải tới chỗ thái tử phi tìm, mau chóng giúp ngươi giải chung độc này!” Bối Liên dậm chân để tay Nhan phi xuống, lập tức chạy ra khỏi rừng trúc... bước chân đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nhìn trên người Cửu phàm: “Cửu phàm tại sao ngươi không nóng này?” “ha ha ha... sốt rét? Người bị điều khiển có thể sốt ruột sao?” Đột nhiên từ sâu trong bóng tối của rừng trúc, đi tới một bóng đen, nàng cười lạnh, choàng một chiếc áo choàng hắc sắc, dưới ánh trăng lạnh như băng ngừng đầu lên, mặt mũi tuyệt mỹ, trong trẻo lạnh lùng dưới ánh trăng càng ngạo nghễ, Long Y Hoàng cười: “Ân Vũ hộ pháp, không nghĩ ngươi chỉ nhìn như vậy, phản ứng sau mọi chuyện lại trì hoãn như thế, mình ngươi nói nha, trong người Cửu Phàm là con rối chi chung.” “Ngươi... Long Y Hoàng, ngươi không được lại đây!” Bối Liên lùi về sau một bước cảnh giác nói: “Ân Vũ? Sao ngươi biết được?” “Ta làm sao biết được mọt huyện, không quan trọng, quan trọng là... kết quả không phải?” Long Y Hoàng bước một bước tới chỗ Bối Liên, làm cho nàng liên tục lui về phía sau: “Ngươi còn nhớ Cửu Phàm? Ngươi chắc chắn là tỷ muội tốt nhất?” “Ngươi có ý gì? Ngươi muốn cho ta làm gì!” Bối Liên lạnh lùng nói. “Yên tâm ở đây không có ai, chúng ta chơi trò cá cược đi, ta thật sự đánh giá cao ngươi, mới vừa rồi trên cổ tay Cửu phàm ta cũng nhát chích con rối chung, nhưng ngươi lại cư nhiên không phát hiện ra? Bây giờ nó cũng có thể không xa tấm lòng bản thủ của ngươi là mấy! Nghe nói ngươi là Mộ Dung Ân Vũ- hộ pháp am hiểu độc dược nhất, nhưng cư nhiên lại đánh không lại nhát chích con rối chung nhỏ? Bây giờ, chung mẫu đang ở trên tay của ta, ngươi hãy chơi một trò chơi, nếu ngươi thắng, ta sẽ đưa chung mẫu cho ngươi giải, nếu như ngược lại ta cũng sẽ để cho ngươi biến thành con rối của ta, hoặc là trực tiếp để ngươi chết thống khổ.” Long Y Hoàng quơ quơ cây trâm trên tay, cười đến người khác buốt lạnh. “Ngô...” Ngực đột nhiên đau đớn, Bối Liên nhắm mi, cảm giác áy dích thực là chung đã nhập không sai, nàng lần nữa ổn định tinh thần, kiên quyết nói: “Ta đón nhận, nói đi, trò chơi gì?” “Cuối chỗ đây, là một hồ nước.” Long Y Hoàng chỉ về hướng gần mình: “Hôm nay lúc đi ngang qua đó, không cần thận để chung mẫu trên người Cửu phàm rơi xuống đó, ta thì lại không thể tùy ý xuống lấy, mà tổn rất nhiều tâm tư, ngươi cần phải lặn xuống nước, ngươi lặn đi, thay ta tìm chung mẫu, ta lập tức sẽ đưa chung mẫu cho ngươi, không chế Cửu

phạm, sao có thể sánh bằng khổng chế người, đơn giản hơn rất nhiều.” “Cái gì ..hồ nước đó...?” Bồi Liên quá sợ hãi. “Đúng vậy, cũng là một cây trâm thế này, người tìm thử xem, sau nửa canh giờ cho ta trả lời thuyết phục, ta sẽ tha cho người, nếu không tìm được, người hãy lực chọn làm con rỗi của ta hoặc là lập tức chết, tùy người.” Long Y Hoàng nắm chặt cây trâm, cố ý lướt qua trước mắt nàng: “ Dù sao ta từ trước đến giờ nói luôn giữ lời, hơn nữa, ta còn có thể giấu thân phận thật của người, người đừng hỏi ta tại sao, bởi vì khó gặp được đối thủ, cũng không hy vọng sẽ tỏ giác nhanh như vậy, khiến ta ở hoàng cung cũng có chút vui thú.” “Được, ta đi!” Biết rõ là hữu đều là đường chết, Bồi Liên cắn răng nhận lời, quyết đánh cược tính mạng thử một lần, vất vả lắm mới lên vào được hoàng cung, hơn nữa bản thân vẫn chưa làm tròn nhiệm vụ được với mình chủ, cho dù là tia hi vọng nhỏ nhoi cũng không thể bỏ qua, phá hỏng thời gian khổ cực từ trước tới nay của nàng! Bồi liên không dám chậm trễ nữa, lập tức đi tới hướng Long Y Hoàng chỉ, Long Y Hoàng gắt gao đi theo phía sau nàng. Thấy Bồi Liên đã chạy tới ven hồ nước, môi Long Y Hoàng đột nhiên cong lên, nàng dừng cước bộ, cuống quýt hô to: “Người đâu, Bồi Liên cô nương muốn tự tử! Cứu người a!” Editor: Tinh Dạ Từ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đoạt thi tại hầm băng

Editor: Âu Dương Nhược Thần Sau khi đọc xong thư, phản ứng đầu tiên của Long Y Hoàng là Mộ Dung Hách Nguyệt này dù có chém ngàn đao cũng không hà giận, động cái gì không động không nên đi động đến thi thể khuyên nhan, phản ứng thứ hai chính là không muốn cho phượng trư lan biết? Ủ, trong thư nói, nàng chỉ cần đi một mình, không được mang người khác đi cùng, còn đe dọa nếu phát hiện mang theo người, hẳn lập tức sẽ mang thi thể khuyên nhan phát nổ, còn nói nàng chỉ trong vòng một canh giờ không chạy đến kịp, hẳn cũng đem thi thể cùng hầm băng cho nổ chung. Con mẹ nó, Mộ Dung Hách Nguyệt kia! Long Y Hoàng máu huyết sôi trào thiếu chút nữa đem thư xé tan, nhưng nghĩ nghĩ lại, bình ổn hạ lửa giận. Hiện tại lúc này, hoàng đế để cho toàn bộ hoàng tử triệu tập ở ngự thiện phòng, mấy ngày gần đây kiểm tra thành tích của bọn họ, số hoàng tử nhiều như vậy, chắc không thể kiểm tra trong chốc lát là xong, hiện tại tùy tiện kêu phượng trư lan ra để nói cho hắn, có thể sẽ khiến cho hoàng đế bất mãn cũng không chừng. Ngần vịn suy nghĩ, sau khi cân nhắc xung quanh, Long Y Hoàng đi thẳng vào thư phòng của phượng trư lan, thừa dịp thư phòng không có người ngoài, nàng đem lá thư này kẹp ở trong trang sách đặt trên mặt bàn, lại dùng một khối đá cẩm thạch chặn giấy đặt trên sách. Nàng hướng về phong thư bị kẹp kia, chấp tay cầu khẩn. Chuyển đi... này sống hay chết, bảo đảm an toàn là điểm mấu chốt cuối cùng, toàn bộ đều trông chờ vào phượng trư lan khi nào thì phát hiện ra phong thư này. Mộ Dung Hách Nguyệt này cũng dám quang minh chính đại như vậy mà ghi tên mình trên đó và thẳng thắn viết ra mục của mình, điều này đã nói lên hắn có chuẩn bị vạn toàn, nhất định là sẽ đem nàng đưa đến chỗ chết. Đánh cược một phen, nếu thi thể khuyên nhan không bảo vệ được, thì phượng trư lan nhất định điên mất. Hắn nhất định lên, bản thân mình cũng không có cái kết cục gì tốt. Long Y Hoàng càng nghĩ càng lạnh tim, trực tiếp hướng về chuồng ngựa đi đến nơi đó, sau khi tìm được Ổ nhiên, phân phó xuống đem tất cả cửa bên hoàng cung nhìn cẩn thận, chỉ một mình liên tiếp giục ngựa lên đường, dựa theo như lời nói trong thư, nàng không có mang theo bất cứ người nào. Dựa vào ký ức trong đầu có một lần đi đến con đường kia, cũng không lâu lắm, Long Y Hoàng liền tới dưới chân ngọn núi, mới vừa ghim cương ngựa, nàng lập tức nhìn rõ một con đường uốn lượn đến giữa sườn núi hầm băng cả đá vụn trên đường nhỏ, không ít người ở hai bên đường hoan nghênh nàng, tuy bọn họ nắm thật chắc binh khí, tư thế rất sát phong cảnh. Long Y Hoàng đi lên, cảm thấy rằng trước giờ chưa từng tổn sức như vậy, vài lần suýt trượt chân, nhưng chính là lúc này người ở hai bên cùng với tử sĩ giống nhau mặt không chút thay đổi bất lấy cánh tay của nàng đứng lúc, làm nàng không đến mức ngã xuống. Một đường leo lên vất vả, phía trước cửa động có một khối nham thạch thật lớn ngăn cách, chỉ có thể từ đường nhỏ bên cạnh đi vào, bên trong vẫn rất u tối, không có ngọn đèn hay cây đuốc, nhưng đi trong động tối tăm u ám như vậy, Long Y Hoàng vẫn cảm thấy bên cạnh đều đứng đầy người. Cảm giác này, thật sự kể không hết những thứ kinh khủng cùng quái dị. Trong hầm băng thân nhiên tản ra lam quang (*), rét lạnh trước kia giống như vào đền tận xương, Long Y Hoàng từng bước đi vào phạm vi khối băng được ngưng kết, đột nhiên rất hối hận mình không mang một ít quần áo đến. (*) ánh sáng màu lam Chính giữa hầm băng là một băng quan, xuyên thấu qua vách tường băng băng trong suốt kia, y hoàng có thể nhìn thấy khuyên nhan được băng tuyết bảo tồn dung nhan, rất là hoàn hảo. Mà ngay bên cạnh băng quan, dựa lưng về phía Long Y Hoàng, một bóng người đang đứng, là một thân hình nam tử, có chút gầy yếu, cũng rất thon dài đều đặn, tóc dài trơn bóng tới thắt lưng, không biết là dây buộc tóc màu gì, chỉ biết là được ánh sáng nhạt trong hầm băng làm ánh lên những màu lam nhấp nháy. Long Y Hoàng đứng tại chỗ, nhìn người duy nhất trong hầm băng, trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ, Mộ Dung Hách Nguyệt. Ngày nào đó ở thạch thất, chỉ nghe được giọng của hắn, yêu mị đến cực điểm, còn hắn giống như cây ngọc lan, ngón tay lướt qua roi da đen sì thực hiện động tác kinh điển... Nghĩ một chút, một tia lửa lập tức nảy mầm từ đáy lòng Long Y Hoàng. Mộ Dung Hách Nguyệt không xoay người sang chỗ khác để đối mặt Long Y Hoàng, vì vậy Long Y Hoàng vẫn nhìn không thấy mặt hắn, hơn nữa ánh sáng trong hầm băng cũng không tốt, cho dù hắn quay lại phỏng chừng Long Y Hoàng cũng thấy không rõ. “Quả nhiên có dứt khoát, thật không mang theo một người nào liền có độc tiến vào.” Ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng điểm hai cái trên băng quan, Mộ Dung Hách Nguyệt mang theo ý cười mà mở miệng, mỗi chữ mỗi câu, lộ vẻ yêu mị vô cùng mê hoặc vô tận. “Loại việc này với ta cũng không phải là lần đầu tiên, không có gì phải e ngại.” Long Y Hoàng nói. “Không sợ? Nếu không sợ, như thế nào lại đứng hèn mà đến đây? Còn không chính là sợ khối thi thể mỹ lệ vô song này có cái bất trắc gì sao? Thật sự là đoán không ra, bình thường phượng trư lan đối với người không được tốt lắm, nhưng người lại đối với từng của hắn đều tận tụy cúi mình, thà rằng đem toàn bộ trách nhiệm đeo ở trên người mình cũng không muốn hắn chịu một chút ủy khuất.” Mộ Dung Hách Nguyệt cười, dù là bóng dáng, cũng có thể từ trong lời của hắn tưởng tượng độ cong khỏe miệng yêu dã của hắn. “Người nghĩ sai rồi, ta chỉ vì đại cục, còn có một điều nữa chính là diệt trừ người.” Long Y Hoàng khinh thường nói. Mộ Dung Hách Nguyệt hơi hơi nghiêng một tay, tóc dài giống như tơ như nước chảy: “Không nghĩ rằng ta đây kẻ thảo nhân bị ghét đến thế, ngay cả lòng dạ Thái tử phi rộng lớn như thế cũng chịu đựng không nổi?” “Người vốn là người không làm cho người thích, vừa nhìn thấy người là ta thấy phiền.” Long Y Hoàng có một chút nóng nảy. “Nói nhanh đi! Bảo ta đến có chuyện gì! Nếu không thì người liền mang theo thuộc hạ của người lần cút cách đây xa một chút cho ta!” “Đương nhiên là có việc, là việc rất thú vị,” Mộ Dung Hách Nguyệt nhẹ nhàng giơ tay lên, đầu ngón tay ở bên môi mình lướt qua, duỗi đến giữa không trung, vỗ tay, thoáng chớp, từ một góc âm u bên cạnh bỗng nhiên ánh lửa sáng rực lên, ngọn lửa đỏ nhảy nhót, chiếu sáng khắp ngõ ngách, chiếu ra bóng dáng hai người đang giằng co thật dài, Mộ Dung Hách Nguyệt cười nói: “Thái tử phi chúng ta không phải rất thích chơi trò chơi sao? Như vậy ta cũng cùng người chơi một cái thế nào? Cũng có thể đem hai họ pháp, thủ hạ ta đặc ý nhất một người biến thành con rỗi, còn làm cho kẻ còn lại tự sát, như thế thì, bản lĩnh Thái tử phi đương nhiên không cần phải nói, ta rất muốn có kiến thức, mở mang hiểu biết nha, nhưng mà, cùng phụ nữ có thai so chiêu, hay ta suốt đời cũng không có cơ hội này, đương nhiên phải chơi đùa những cái kinh tâm động phách, đề hoài niệm a.” “Hãy bớt sàm ngôn đi, phải chơi cái gì, người mới bằng lòng buông tha cổ thi thể này?” Long Y Hoàng tiêm thức mà hướng về ánh lửa nhìn lại, nhất thời kinh hãi——trong một tầng tường băng kia, không biết khi nào thì đã giấu kín hơn mười rương đồ, sắp hàng thẳng tắp, chất đầy vách

tường, nhưng bởi vì cách một tầng tường bằng, rất khó đem mấy thứ này lấy ra. Tuy Long Y Hoàng nhìn không rõ bên trong là cái gì, nhưng là căn cứ theo tình hình hiện tại, không thể nghĩ ngờ gì nữa nhất định là thuốc nổ. Mộ Dung Hách Nguyệt... Đã tính toán làm cho mình tuyệt mệnh như thế này! “Không cần sợ hãi, chúng ta có rất nhiều thời gian, Thái tử phi, ngươi chỉ cần chuyên tâm chơi trò chơi của ngươi là tốt rồi.” Mộ Dung Hách Nguyệt vẫn không nhanh không chậm, mà Long Y Hoàng nhìn chăm chăm vào tử sĩ đứng ở cạnh thuốc nổ vẫn giờ cây đuốc, một dây dài từ lỗ nhỏ vách tường bằng hiện ra, ở dưới chân tử sĩ, chỉ cần hấn dùng cây đuốc châm sợi dây, ai cũng đừng nghĩ sẽ còn sống đi ra ngoài! Mộ Dung Hách Nguyệt cười âm trầm “Mà tên trò chơi này, được kêu là, nhân tính.” Long Y Hoàng không nhúc nhích, đột nhiên cười khổ nói: “Mộ Dung Hách Nguyệt, ngươi khi dễ ta không có nhân tính đúng không?” “Không, ngươi chính tự cho là mình không có, nhưng nhân tính của ngươi so với bất kỳ kẻ nào đều phải mạnh mẽ hơn, nhưng đều bị cái gọi là vì đại cục ý niệm trong đầu mình cưỡng bách áp chế, ta hiện tại, khiến cho ngươi có đủ lựa chọn,” Mộ Dung Hách Nguyệt ngừng lại, nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Hiện tại, trò chơi bắt đầu.” Âm cuối còn ở trong không khí phiêu đảng, nhưng Mộ Dung Hách Nguyệt trước mắt đột nhiên trong nháy mắt đã ở ngoài hầm băng, hấn đã lợi dụng kinh công vô thượng, mà cái tử sĩ vẫn giờ cây đuốc kia cũng biến mất không thấy, trên mặt đất kịp nổ liên tiếp bị châm đốt, cuối đuôi có đốm lửa nho nhỏ, một chút dây cháy rơi xuống, hướng tới những thuốc nổ trong bức tường. Long Y Hoàng theo bản năng lui lại mấy bước, đột nhiên quay đầu đi, phát hiện ở ngoài hầm băng mười mấy bóng đen lúc nhúc, đi đến hướng nằng—— một ít giống như con nhện độc cỡ nắm tay người lớn! “Trò chơi bắt đầu, thời gian có hạn...” Giọng của Mộ Dung Hách Nguyệt vẫn như cũ bắt đầu hàm chứa ý cười, từ bên ngoài hầm băng ở nơi rất xa rất xa yếu ớt rơi vào tai Long Y Hoàng, giọng cũng giống hầm băng đều lạnh băng: “Hiện tại, xem ngài lựa chọn như thế nào, Thái tử phi, nhện độc bên ngoài sẽ càng ngày càng nhiều, ngươi nếu không nhanh đi ra ngoài, thì nửa bước nữa sẽ khó đi, hiện tại mạng của ngươi cùng thi thể khuynh nhan chỉ có thể lựa chọn, ngươi nếu lãng phí nhiều thời gian, không phải bị nhện độc cắn chết, sẽ là bị thuốc nổ nổ banh xác, hay là ngươi thả rằng lựa chọn cùng thi thể khuynh nhan cùng tồn vong đây? Sinh tử đang đến gần, như thế nào? thật là trò chơi khiến ngài cả đời khó quên nha.” Giọng nói hạ dần, liên tiếp mà đến chính là cười lạnh của Mộ Dung Hách Nguyệt, cái cười lạnh kia như bị gió thổi qua, càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa. Trò chơi sinh tử, chỉ dựa vào sự lựa chọn của mình. Long Y Hoàng do dự, trong nháy mắt, đột nhiên bước nhanh đến phía trước bằng quan, rút xuống cây trâm trên búi tóc, dùng sức mà đập bẻ bằng quan ra. Nằng tới mục chính là vì bảo toàn thi thể khuynh nhan, cho dù chỉ có một đường hy vọng cũng phải nắm bắt cho được. Nằng phải chứng minh cho Mộ Dung Hách Nguyệt xem, cũng không phải chỉ có hai lựa chọn giữa sinh và tử này. Nằng nhất định sẽ đem thi thể khuynh nhan mang ra ngoài, mình cũng sẽ không có việc gì. ... Bảo bối của nằng còn chưa có xuất thế, nằng làm sao có thể nhận thua như vậy! Nếu bản thân lựa chọn đối mặt, thì nhất định phải làm được suy nghĩ trong lòng mình! Ngẫm lại, nếu chính mình đúng hẹn mà đến, lại vì sợ chết mà né ra, sau này còn có cái thể diện gì đi gặp người? Bốn phía khe hở bằng quan tương đối mà nói hơi mỏng một chút, Long Y Hoàng dùng cây trâm đến nơi cuối bằng quan mà dùng sức đâm vào, sau đó dùng khí lực toàn thân đem quan tài đập ra. “Ba ba!” Bằng quan thật dày bị Long Y Hoàng vút trên mặt đất, nháy mắt đều tan rã. Tay Long Y Hoàng đã bị đóng băng không còn trực giác, lúc xanh lúc tím, thậm chí còn bị băng nhọn sắt như dao cắt qua da, nhưng máu chảy không nhiều lắm, bởi vì máu này, sớm đã bị đóng băng ở miệng vết thương, cũng vì hai tay tê dại, nằng cũng không còn cảm giác đau đớn, Long Y Hoàng cào băng vụn ra, hai tay mạo hiểm đưa sâu vào bên trong bằng quan, thời điểm chuẩn bị đem thi thể khuynh nhan ôm ra, rõ ràng phát hiện, vì ở trong bằng quan thời gian quá dài, y phục dưới người khuynh nhan cũng cùng vách tường bằng dính chặt chẽ, không chỉ lấy hết khí lực tách không ra, cho dù miễn cưỡng tách được, thi thể nhất định sẽ rơi vào tổn thương rất nghiêm trọng! Bình tĩnh, bình tĩnh... Lúc này càng không thể bối rối mới tốt. Long Y Hoàng không chú ý những con nhện độc kia đã bò lên trên góc vẩy nằng, nhìn thoáng qua dây dẫn thuốc nổ bên cạnh, phần dây dẫn này chỉ còn một đoạn ngắn lộ ở bên ngoài, bây giờ phần bên ngoài vách băng đã cháy hết, chỉ còn lại phần chuyển xuyên vào bên trong vách băng đang tiếp tục cháy... Chết tiệt, hiện tại nằng không có cách nào có thể đoán ra còn lại bao nhiêu phần dây, đem lại cho nằng bao nhiêu thời gian! Lại nắm lấy cây trâm, Long Y Hoàng tiếp tục đục khối băng bốn phía thi thể khuynh nhan, trong lòng không thể tránh khỏi bối rối, nhưng đều bị nằng cắn răng ngăn cản, không cho phép biểu lộ ra bên ngoài. Nằng sẽ không nhận thua, dù cho đem mạng sống đánh cược ở con đường sinh tử này! Trong lúc đục băng, những con nhện to luôn luôn ở gần người Long Y Hoàng tùy tiện làm bậy, thậm chí có con bò lên cánh tay nằng, tuy bị cắn ngứa không ít, nhưng bởi vì rất lạnh, tay sớm đã không có cảm giác, độc này với nằng lại không có tác dụng, chỉ là cảm thấy rất khó chịu, Long Y Hoàng chỉ muốn bắt bọn nó cắn ra. Rõ ràng nhiệt độ trong hầm băng cực thấp, nhưng vẫn có mồ hôi lạnh từ trán nằng trượt xuống, hơi hơi lay động nhọn như sao ở phần mắt, Long Y Hoàng không có thời gian để ý tới những điều này nữa. Long Y Hoàng dùng tốc độ nhanh nhất của mình đem vách băng tường đục nát, trâm gài tóc cũng bị bẻ gãy vài cái, hai tay đã bị đóng băng, bị thương vô cùng thâm, nhưng nằng vẫn không dừng lại, vẫn đang nắm chắc thời gian cuối cùng. Cuối cùng, khối băng dưới thi thể lung lay, Long Y Hoàng vui vẻ trong lòng, chuẩn bị lập tức bỏ qua trâm gài tóc hi sinh vì nhiệm vụ, hai tay vòng qua thân thể khuynh nhan, lại dùng khí lực rất lớn mới đem thi thể đã đóng băng cứng ngắc kéo đứng dậy, ôm lấy, trong nháy mắt đó, Long Y Hoàng chỉ cảm thấy trời đất một trận rung chuyển, mình suýt nữa té ngã, nhưng rung thuốc nổ bên cạnh dưới băng vách lại kích thích thần kinh nằng, cho dù là dựa vào nghị lực, cũng không thể ngã xuống. Khuynh nhan là người phượng trĩ lan yêu nhất, giống như mình năm ấy khi mười sáu tuổi, mình mê luyện Quân Linh, khuynh nhan đã chết, phượng trĩ lan đau lòng đến chết tâm, nếu ngay cả thi thể đều không còn, vậy hấn còn có vài phần hy vọng để sống qua ngày sao? Mất đi người yêu... Đã đủ thống khổ, Long Y Hoàng không muốn nhìn bất luận kẻ nào bởi vì như vậy mà thương tâm muốn chết, phượng trĩ lan si tình như thế, có thể duy trì trong bao lâu? Lợi cơ hồ đều bị cắn đứt, Long Y Hoàng ôm chặt đã bị đóng thành hàn băng, bước qua tất cả nhện độc đáng sợ, hướng về đường bên ngoài mà chạy đi. Cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ đung đưa, nhưng xuất phát từ bản năng cầu sinh, nằng chính là đang dùng cố gắng lớn nhất để chạy trốn, mà Long Y Hoàng rời xa thuốc nổ phía sau đang chờ phát động. Đột nhiên, một mảnh tối om, phía trước người thỉnh thoảng đến tiếng vang thật lớn, đình tai như ốc, kinh thiên động địa... Rõ ràng, một cỗ luồng khí cường đại hỗn loạn, hấn khí trần gian từ phía sau truyền tới, đánh úp về phía người nằng. Cả người Long Y Hoàng giống như lá rụng giữa gió thu tan tác bị cuốn ra ngoài, nằng ôm thi thể được cuốn trôi tới cửa động, bị áp lực cực lớn, cả người bị đánh mạnh, được kim lại ở trên tảng đá trước cửa động, rung chuyển mãnh liệt, rung động suýt nữa nằng hộc máu. Sau khi bị nổ tung, bên trong lại là một trận tiếng vang thật lớn, Long Y Hoàng vẫn ôm thi thể gắt gao, thân thể dần dần bình tĩnh trở lại, nằng chặt vật té trên mặt đất, cố hết sức ngẩng đầu, mà trước mắt, là thân ảnh đứng trên cao nhìn xuống quan sát nằng. Ngũ tạng cùng lục phủ giống như bị vỡ vụn, nhưng nằng vẫn cố gắng nhìn về phía trên... Muốn nhìn rõ ràng khuôn mặt của Mộ Dung Hách Nguyệt, khoe miệng tái nhợt chậm rãi gọi lên độ cung, nằng cố sức cười lạnh một tiếng, chịu đựng hạ thân đau đớn mãnh liệt, giọng nhẹ nhàng như mây bay: “Mộ Dung Hách Nguyệt... Ta thắng.” “Thật là khiến ta ngạc nhiên, ngươi thắng, ta đây cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, khó gặp gỡ được một đối thủ có thực lực tương đương, ta còn muốn giữ ngươi lại không phải sao? Trò chơi này xem như một cái nho nhỏ để ta thăm dò ngươi thôi, hiện tại, ta phải đi, nhưng ngươi sinh hay tử, thì mặc cho số phận.” Mộ Dung Hách Nguyệt cảm thán mà thở dài hàng vạn hàng nghìn lần, cũng cười rộ lên, vẫy vẫy tay áo, lưu lại một mảnh tàn tích cùng Long Y Hoàng đã hôn mê, mang theo thuốc hạ phía sau cùng người đang chờ, kiên quyết đi nhanh mà xuống lưng núi. Ở dưới sườn núi, ngoài ý muốn hấn gặp một đội nhân mã khác, khuôn mặt yêu đã thoáng hiện về kinh ngạc, rồi lại giống như bừng tỉnh đại ngộ: “Cũng tốt, mạng nằng thật là không nên đứt, nếu cứ chết như vậy, cũng đáng tiếc.” Đội ngũ đến, chính là Ngự lâm quân tinh nhuệ nhất trong hoàng thất, mà người dẫn đầu, là phượng trĩ lan. Nhìn thấy Mộ Dung Hách Nguyệt, phượng trĩ lan coi khinh hấn chỉ liếc mắt một cái, nhưng không có để ý nhiều hơn, bỏ lại quân đội phía sau cùng tọa kỵ, lên thẳng lưng núi để kiểm tra tình hình, mà hiện tại bày ra trước mắt hấn, cũng chính là cảnh tượng làm hấn sau này đều không quên được—— Long Y Hoàng chặt vật té trên mặt đất, đã bất tỉnh nhân sự, mà thi thể khuynh nhan được nằng liều mạng hơi sức cứu ra, hoàn hảo không tổn hao gì nằm ở trong lòng nằng, mãi cho đến khi mất đi tri giác hoàn toàn, một khắc kia, Long Y Hoàng vẫn không chịu buông tay, phượng trĩ lan tiến lên, chuẩn bị đem tay nằng tách ra, lúc đem người mang về, phát hiện nằng thật sự ôm rất chặt, lúc dùng sức kéo hai tay ra, hấn lại lần nữa vì vết thương trên tay

nàng ngạc nhiên không thôi. Nhìn tình trạng hang núi phía sau bi thảm, hơn nữa vừa rồi khi mình tới nghe được tiếng nổ mạnh, còn bộ dáng hiện tại của Long Y Hoàng... Không khó để tưởng tượng ra, vừa rồi nàng đã trải qua con đường giết giữa sự sống và cái chết như thế nào. Phượng trử lan thở dài một hơi, đáy lòng lại có chút đau đớn—— hẳn biết Long Y Hoàng luôn luôn là một người rất nghiêm túc, lại rất quyết cường trong ngành, nhưng là... Vì một cỗ thi thể, thiếu chút nữa đem mạng mình ra đền, như vậy, hẳn tốt cùng nên cảm tạ nàng giữ lại thi thể khuynh nhan, hay là nên trách nàng đem tánh mạng của mình ra làm trò đùa quá mức? Phượng trử lan đem Long Y Hoàng ôm lấy, tay nàng đầy vết thương cùng tổn thương do giá rét lã lã rơi xuống, người vẫn không có động tĩnh, chỉ có hơi thở mỏng manh xác định nàng vẫn còn sống. Ngự lâm quân cũng chạy đến, phượng trử lan đang muốn xuống núi, hẳn phân phó:” Cũng đem cỗ thi thể này mang về đi... Tìm một chỗ hỏa táng, sau đó đem tro cốt giao cho ta.” Ngự lâm quân không dám chậm trễ, lập tức nhận mệnh. Một lần cuối cùng, phượng trử lan quyến luyến dừng lại ở trên mặt khuynh nhan đã chết, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, sau đó ôm Long Y Hoàng bay nhanh xuống núi. Lúc Long Y Hoàng tỉnh lại, đã là hai ngày sau. Nàng thấy một ác mộng, mơ thấy hải tử cách mình rất xa... Đang ở trong mộng, nàng sợ đến đầm đìa mồ hôi lạnh, sau đó bừng tỉnh, mà khi tỉnh lại, đã phát hiện mình bình yên về tới phòng, đang nằm trên giường mình vô cùng quen thuộc mà nghỉ ngơi. Vô ý thức, nàng lập tức vuốt ve bụng mình, lòng lạnh như băng dần dần lan rộng đến toàn thân. “Yên tâm, hải tử không có việc gì, ngự y nói, bởi vì người lúc trước tu dưỡng rất khá, cho nên hải tử cũng rất không chịu thua kém.” Ngay tại thời điểm Long Y Hoàng thiếu chút nữa là tuyệt vọng, thanh âm phượng trử lan đột nhiên từ bên cạnh truyền đến, nàng cả kinh, sau đó quay đầu nhìn qua, phát hiện phượng trử lan an vị ở bên giường, cũng đang nhìn nàng. Phượng trử lan không cần phải... Lừa gạt mình... Sau khi xác định hải tử không có việc, Long Y Hoàng lúc này mới thở ra khí, sau khi nhắm mắt, lại mở, nhìn tay mình bị quấn như cái bánh chưng, lẩm bẩm: “Phượng trử lan, người giấu thi thể ở nơi không an toàn, lần sau đổi cái hầm băng bí ẩn một chút, ta không biết mình còn có mấy cái mạng có thể bảo vệ thay người.” Phượng trử lan khước miệng hơi hơi co rút giật mình: “Việc về thi thể... Người về sau cũng không cần lo lắng.” “Đúng rồi, hiện tại thi thể đã đem đến hầm băng chưa? Hiện tại thời tiết coi như oi bức, nếu tảng băng kia hòa tan, thi thể sẽ rất nhanh mà thối rữa... Khuynh nhan nhất định không muốn người nhìn thấy thời điểm hân xầu xí nhất đâu, dù là hân đã chết.” Long Y Hoàng tiếp tục nói. “Thieu, thi thể đã thieu.” Phượng trử lan đổi mặt với hai mắt Long Y Hoàng, thủy quang trong suốt âm thầm gọn sóng, hẳn kiên định nói. “Cái gì! Thieu!” Long Y Hoàng kích động đứng dậy, thiếu chút nữa mà nhảy dựng lên bốp cổ phượng trử lan: “Phượng trử lan, người cố ý có phải hay không! Ta chính là liều mạng mới đem thi thể kia ôm đi xuống núi! Người... Người lại có thể thieu như vậy...” “Không cần phải... cường cầu... Thi thieu, dù sao, hẳn vĩnh viễn đều không có khả năng sẽ sống lại, Long Y Hoàng... Người nói rất đúng, ta luôn sống trong cái lừa mình dối người, vẫn không muốn đi đối mặt với chuyện hân chết đi... Nhưng hiện tại, ta phát hiện một người khác càng đáng giá để ta giữ lại, quả thực để bảo vệ, cho nên... Cũng nên vứt bỏ đi, quên nhan Nhi, có lẽ với ta mà nói là một loại cuộc sống mới khác,” phượng trử lan dựa vào trụ giường, cúi đầu, lại nâng lên nhìn Long Y Hoàng đột nhiên hỏi: “Long Y Hoàng, người tin tưởng ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Chỉ Xích Thiên Nhai

“Tin tưởng người? Tin tưởng người cái gì?” Long y hoàng không hiểu ra sao. “Nếu như người nguyện ý tin tưởng ta, hãy giao tất cả cho ta, cả thể xác và tinh thần... và hải tử.” Phượng Trử Lan có điểm chần chừ, nhưng nói ra coi như lưu sừng. Những lời này với Long Y Hoàng mà nói giống như ngũ lõi Quán Đỉnh, nàng từ từ tròn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Phượng Trử Lan, chuyện này thật không buồn cười chút nào.” “Ta không có nói đùa, đều là nói thật.” Phượng trử lan kiên định không thôi. “Đến cuối cùng vẫn là ta hồ đồ dính ảo giác, vậy thì người đã say trước không biết gì? Những lời như thế coi như người chưa nói với Khuynh Nhan, lúc đầu cũng muốn nói với Nhan Phi, nói với ta... thật sự là khó tin.” Long Y Hoàng chống đỡ nửa người, cố gắng ngồi: “Nếu như đây là ảo giác, ta mong nó sớm biến mất, tình huống này ta chưa bao giờ dám hy vọng xa vời như vậy, hiện tại cũng thế.” “Ta sớm biết rằng người sẽ nói như vậy...” Phượng Trử Lan thở dài, nói: “Cũng khó trách, trước đây ta đã làm những chuyện như vậy...” “Hơn nữa, Phượng Trử Lan người biết người vừa nói gì không? Những lời này hình như hơi miễn cưỡng, làm cho người ta không thể không nghĩ tới những chuyện khác, người thật khác mọi khi, nếu như chỉ là bởi vì ta đã bảo vệ thi thể Khuynh Nhan mà nói cảm ơn, như vậy bây giờ ta mới không còn hiểu lầm những lời vừa này, chỉ là cảm ơn, không cần phải nói thêm mấy lời tình cảm này, người chỉ cần nói cảm ơn ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi.” Long Y Hoàng chắc chắn nói, cắt ngang câu nói đang dở của Phượng Trử Lan. “Yêu cầu của người chỉ có thể? Đơn giản như vậy?” Phượng Trử Lan hơi ngạc nhiên. “yêu cầu của ta từ trước đến giờ không cao, điểm này chắc không thể làm khó người?” Long Y Hoàng khó khăn dùng cánh tay nặng nề của mình kéo chân lên. “Nhan nhi đã chết... vĩnh viễn cũng không có khả năng sống lại, cho dù có tìm người thế thân, cũng không thể là hân, hai ngày này ta thật sự đã hiểu, vì một người vĩnh viễn không có khả năng trở về, tiếp tục níu kéo, hoang tưởng mà không chịu nhìn người bên cạnh yên lặng cố gắng, không biết quý trọng nàng, đây chính là cách ngu xuẩn nhất.” Phượng Trử Lan chưa bao giờ nghiêm túc như thế với Long Y Hoàng, trong ánh mắt cừ hận cùng khinh thường ngày trước, đã trở thành ánh mắt trĩu mến tình cảm: “Long Y Hoàng, ta ở trước mặt nàng đã thua, thua thảm hại, không thể cứu vãn.” “Ta và người vốn là không có tình cảm, sao lại nói đến thắng thua?” Long Y Hoàng lắc đầu nói. “Cho nên ta hỏi nàng, nàng có đồng ý tin tưởng ta? Tất nhiên, chúng ta hãy bắt đầu lại, tương lai khi hải tử ra đời, nó cũng cần một gia đình, môi trường tốt, mà không phải là nhìn cha mẹ lạnh lùng.” Phượng Trử Lan nói. “Chuyện này thật khó, chẳng lẽ sáng nay mặt trời mọc đáng tây? Phượng Trử Lan người có thể quên Khuynh nhan nhờ ta? Thật là Thiên phượng dạ đảm!” Long Y Hoàng cười lạnh “Long Y Hoàng nàng đủ đặc biệt, khiến cho người ta dễ dàng rơi vào tay giặc... nếu như nói thật, ta thấy nàng dù bề ngoài cố gắng tỏ ra kiên cường, nhưng nội tâm lại yếu ớt vô cùng, càng tỏ ra không cần, càng cứng rắn trong ngành, lại càng khiến người khác muốn bảo vệ, nàng rất nỗ lực... Kỳ thật nếu không phải ta biết Nhan nhi trước, có lẽ ngay từ đầu trong lòng ta đã không chán ghét nàng như vậy.” Phượng Trử Lan nói. “Nhưng cảm giác của là đối với người cũng không tốt lắm. Phượng Trử Lan, ta là người lòng dạ hẹp hòi, chưa bao giờ dễ dàng tha thứ bất cứ người nào vô duyên vô cớ muốn trả thù ta, hơn nữa, ngoài lời người nói, ta không khó nhìn ra người hiện tại chỉ là thương hại ta, mà không có chút tình cảm nào, kỳ thật ta không yếu ớt như vậy, nếu không ta đã sớm bỏ trốn, cho nên người không cần dùng lời hoa mỹ an ủi ta, ta chỉ muốn người cảm ơn ta chân thành... mà không phải đoán đo suy nghĩ những lời tình cảm như thế, ta không phải đại tiểu thư suốt ngày ở chốn khuê phòng, từ nhỏ đến lớn ta đã gặp nhiều nam nhân, cho nên người có nói những lời như thế cũng không khiến ta bận tâm.” Long Y Hoàng nhắm mắt, lòng mi dài che đi ánh mắt không có ánh sáng: “Hơn nữa ta không dám tin người, người si tình với Khuynh Nhan như thế, quên đi cũng không phải một sớm một chiều, hơn nữa bây giờ không phải còn có một Nhan phi nữa sao? Người nhìn thấy nàng rồi, khuôn mặt giống hệt Khuynh Nhan, nhất định khi gặp nàng người sẽ lại nhớ đến hân, Phượng Trử Lan, nghĩ lại... đối với ta phải thật hoàn hảo, nếu là với những cô nương không hiểu, vạn nhất các nàng cũng rơi vào tay giặc bằng những lời tình cảm của người, đến lúc đó chuyện không chừng còn phiền phức thế nào.” Nàng tốt bụng khuyên bảo. “Nàng thật sự không giống người thường, tựa hồ trừ khẳng định minh hồ ngoài, bất cứ chuyện gì đều không mê hoặc được nàng.” Phượng Trử Lan nói. “Ta nhớ người đã từng nói, tâm của

ngươi và Khuynh Nhan đều đã chết, mà hiện tại tình huống cũng không khác mấy, tâm cũng đã nửa chết nửa sống cho nên nhìn cái gì cũng thế, đều không có quá nhiều tình cảm.” Long Y Hoàng nói. Phụng Trữ Lan trầm tư một lát: “Nhan phi... cuối cùng cũng chỉ là thể thân, ngươi cảm giác thế nào?” “Khuynh nhan là nhục điểm duy nhất của ngươi, sau khi hân chết, nhục điểm của ngươi không thể bỏ sót, cho nên mình chủ vô lâm đã tận dụng cơ hội này phái người tới mai phục bên cạnh ngươi, ngươi chắc chắn có thể hoài niệm Khuynh Nhan, nhưng sẽ mãi chỉ trầm mê như thế, lỡ người lỡ mình, ngươi cần phải biết.” Long Y Hoàng nói. Phụng Trữ Lan trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng lên, xoay người ra khỏi phòng. “Ngươi đi đâu vậy? Ngươi muốn làm gì?” Long y hoàng hỏi hân. “Không liên quan đến ngươi” Vừa nói xong, Thân ảnh Phụng Trữ Lan lập tức biến mất ngoài cửa phòng. Xem ra hân không muốn nói, Long Y Hoàng cũng lười hỏi lại, lại nằm xuống nghỉ ngơi, lại đột nhiên ngồi dậy. Cảm thấy có chút kỳ quái, Phụng Trữ Lan vô duyên vô cớ bỏ đi, chẳng lẽ, hân lại nhớ đến Nhan phi sao! Nhan phi hiện tại đã biến thành con rối, hân định làm thế nào! Long Y Hoàng không dám suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống giường chạy ra ngoài, nàng muốn biết Phụng Trữ Lan cuối cùng muốn làm gì! Nàng ban đầu không có giết Nhan phi hoàn toàn là vì suy nghĩ cho hân. Thư phòng, không có người, tâm cung Phụng Trữ Lan cũng không có người, tâm cung Nhan phi không có người. Hồi hết các cung nữ thì về xung quanh, bọn họ đều nói không biết Phụng Trữ Lan ở chỗ nào, cũng không biết Nhan phi đâu. Long Y Hoàng chạy đi tìm, trong lúc nàng chuẩn bị dừng lại, một cung nữ đột nhiên đi tới dè dặt nói: “Thái tử phi... mới vừa rồi nô tỳ thấy thái tử mang theo Nhan phi tới hướng lãnh cung đằng kia.” Long y hoàng hơi kinh ngạc, nàng vội vàng nắm lấy bắp vai nhỏ gầy của cung nữ, vội vàng nói: “Lãnh cung? Lãnh cung ở đâu?” “Là... là... lãnh cung mà Nhan phi trước đã chết.” Cung nữ không dám ngẩng đầu, khúm núm trả lời, về mặt khiếp đảm. Long Y Hoàng bỏ nàng ra, lập tức đi tới chỗ lãnh cung. Đường tới lãnh cung ngày càng thê lương, rừng cây cũng rậm rạp hơn, che đi bầu trời huy hoàng sáng rỡ, vẫn là ban ngày nhưng nơi này so với ban đêm còn đáng sợ hơn, bóng ma mọi nơi giống như quỷ ám, cùng với gió khẽ lay động, đột nhiên có tiếng vang kỳ quái truyền tới. Lãnh cung nơi ấy đã nhốt Nhan phi, Long Y Hoàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên nơi này, cho nên hân rất nhanh tới đây, tới lãnh cung, chỉ thấy Phụng Trữ Lan ngồi lên một tảng đá, từ góc độ nhìn của Long Y Hoàng chỉ thấy được bóng lưng của hân, hình như là còn ôm người. Tâm huyền nàng trôi dấy, từng bước từng bước thông thả đi tới chỗ Phụng Trữ Lan, lá khô bị nàng dẫm lên, phát ra thanh âm thanh thúy, ở phía sau Phụng Trữ Lan, một thanh trường kiếm bị bỏ trên mặt đất, ở mũi kiếm là vết máu còn chưa khô, đỏ ghê người. Phụng Trữ Lan đang ôm thân thể Nhan phi, chỗ chỗ ngực Nhan phi rõ ràng là một mảng đỏ, mà về mặt nàng, cũng cứng ngắt chết lặng, cái này... là về mặt con rối... Lúc Nhan phi chết, chắc không cảm thấy đau, cho nên nàng vẫn giữ về mặt như lúc còn sống. Phụng Trữ Lan chăm chú nhìn mặt thi thể, ngón tay thon dài dính một ít máu, chậm rãi lướt qua khuôn mặt Nhan phi, thoáng cái mang theo bao nhiêu lưu niệm u hoài, còn có chút ngán ngạn. Long y hoàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Đáng tiếc là đã trúng độc, độc như thế thật sự rất ít, sớm biết thế ta đã không cần lãng phí lên người nàng.” Phụng Trữ Lan mím chặt môi, không nói gì, hân dùng ngón tay mình tìm kiếm trên mặt Nhan phi, cuối cùng tìm được một tia lỗi nhỏ, ánh mắt kinh hoàng, nắm ngón tay đột nhiên khép lại, tựa hồ muốn kéo tấm da giả xuống, Long Y Hoàng vội vàng ngăn cản hân: “Ngươi đang làm cái gì đấy! Thi thể Khuynh Nhan đã chết, Nhan phi đã tịt sất. mặc dù đây là dịch dung, nhưng thật đáng tiếc, nếu phá hủy dịch dung, không dùng mấy năm ngươi sẽ quên mất dung mạo Khuynh Nhan, đến lúc đó, muốn gặp không gặp được, đây mới là thống khổ nhất, nếu Khuynh Nhan dưới xuôi vàng biết được, hân cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.” “Ta hiểu rõ Nhan nhi... Nếu có người vì hân mà chậm trễ mọi chuyện, hân mới càng áy náy, hân trước đây cũng hay nói ta phải đối tốt với ngươi, nhưng ta chưa từng làm, nếu hân còn sống câu nói cuối cùng hân nói chắc chắn sẽ là bảo ta đối xử tốt với ngươi, mà không phải muốn ta tự dẫn sói vào nhà, nguyên nhân bởi vì những thứ này... lớn lên rất giống hân. » Phụng Trữ Lan chậm rãi nói, giọng rất quyết tâm, mang mặt nạ bỏ xuống, Nhan phi nguyên danh là Cửu phạm, dưới lớp mặt nạ, nguyên bản mặt mũi Cửu phạm rất là thanh tú, nhưng khác hân với vẻ đẹp của Khuynh Nhan, vạch trần mặt nạ, lưu lại chỉ là một khuôn mặt khác hân Khuynh Nhan. Long Y Hoàng thực sự bẽ tắc, nhìn diện mạo thực của Cửu phạm, chuẩn bị mãi mới nói: « Kỳ thật... Ngươi cũng không cần phải tuyệt tình như vậy, ban đầu ta biến nàng thành con rối vì nếu dụng đến nàng nhất định sẽ làm tổn thương ngươi. tiếp tục hầu hạ ngươi để ngươi vẫn mãi duy trì được chút dấu vết của Khuynh Nhan, ta biết tình cảm của ngươi dành cho Khuynh Nhan thật sự rất sâu, không muốn thừa nhận hân chết đi ta có thể hiểu. » “Ta sẽ quên hết... nếu như ta sống mãi với hoài niệm, không biết sẽ chậm trễ bao nhiêu thứ, bỏ mặc người luôn bên cạnh nỗ lực, nếu đến lúc không thể cứu vãn ta mới tỉnh ngộ, lúc đó không biết ta sẽ còn đau lòng đến đâu... » Phụng Trữ Lan buông tay, xác bên ngoài bị nhét vào hồ nước, chìm nổi vài lần, cuối cùng chậm rãi rơi vào đáy, giống như chuyện cũ hân quyết định quên đi chôn ở đáy lòng, không bao giờ muốn đụng vào nữa. Vô luận đối với ai cũng là kết quả tốt nhất. Hân để thi thể Cửu phạm xuống, đứng lên, y phục của hân cũng dính máu, dứt khoát xoay người, rồi đi. “Ngươi cứ đặt thi thể đó ở nơi này như vậy? Không để ý tới nữa sao? » Long Y Hoàng hỏi. « Thi thể ở lãnh cung này thiếu sao? Thêm một người nữa cũng đâu có sao... » Phụng Trữ Lan dừng một chút, cước bộ cũng dừng lại, hân nghiêng người, quay về phía Long Y Hoàng vờn tay: « Chúng ta cùng trở về thôi. » Long y hoàng cứng đờ, nhìn bàn tay trắng nõn của hân trước mắt, chậm chạp không trả lời, Phụng Trữ Lan bước một bước tới trước mặt nàng, nàng lại lùi một bước nói: « Chúng ta còn không thân mật đến thế. » “Da thịt còn có lúc thay đổi, hiện tại chỉ là nắm tay, có gì quá sao? » « Ta không tha thứ cho ngươi, cũng không đáp ứng điều kiện cổ tình gây sự như vậy. » Long Y Hoàng nói xong, vượt qua hân ra ngoài. Phụng Trữ Lan bước nhanh một bước nắm lấy cổ tay nàng, giữ lại thân hình: « Có như vì hải tử? » Nói đúng chỗ hiểm, Long Y Hoàng lại lần nữa hóa đá, Phụng Trữ Lan rên sát ngay khi còn nóng nói: « Chẳng lẽ khi hải tử ra đời, nàng hy vọng nó sẽ có ấn tượng xấu, cha mẹ ngay cả một cái nắm tay cũng không có chứ nói gì tới yêu, hoàn cảnh như thế, trong lòng nó nghĩ thế nào. » Long y hoàng toàn thân cứng ngắt, đầu ngón tay hơi hơi rung lên, nói không ra lời, Phụng Trữ Lan thấy vậy, thừa cơ liên cảm lấy tay nàng, nắm ngón tay đan vào nhau, kéo nàng ra ngoài. Long Y Hoàng búng tỉnh, cổ hất ra mấy lần, nhưng không có kết quả, Phụng Trữ Lan nắm quá chặt, vì thế về mặt không tình nguyện để hân nắm. “Ta nói rồi... Ta sẽ bắt đầu lại với nàng, giống như với Nhan nhi. » Thật lâu sau, hai người đã đi xa khỏi lãnh cung, Phụng Trữ Lan đột nhiên thấp giọng nói. Long Y Hoàng cũng trầm mặt thật lâu, bị Phụng Trữ Lan nắm mặt lẻo đi tới tâm cung mình, nàng mới hỏi phục: « Ta vì hải tử? » Tay Phụng Trữ Lan rất ấm, rất chặt đem lại cho người khác cảm giác an toàn, nhưng âm áp đó không tới được trong lòng Long Y Hoàng. « Ngươi trước kia với Khuynh Nhan cũng là như vậy sao? » Long Y Hoàng nỉ non nói: « Phụng Trữ Lan ngươi rất biết cách tán tỉnh, Khuynh Nhan được ngươi yêu thật rất hạnh phúc. » Phụng Trữ Lan vừa muốn nói gì, đột nhiên lại không nói, hân kéo Long Y Hoàng tới trước cửa phòng khách, cứ đứng như vậy, không nói gì mà chỉ nhìn nhau. « Tại sao lại dừng lại. » Long Y Hoàng đi ra phía sau hân, hỏi nguyên nhân, cũng giống như Phụng Trữ Lan nàng cũng dừng lại ánh mắt nhìn vào người trong phòng, con ngươi co rút, không nói được lời nào. Trong phòng khách, còn có một người cũng kinh ngạc nhìn bọn họ, ba người cứng ngắt nhìn nhau, tình cảnh quả thực kỳ quái. Người kia là Phụng Ly Uyên chỉ có hân mới tới tìm Long Y Hoàng. Khiến Phụng Ly Uyên kinh ngạc không chỉ có Phụng Trữ Lan cùng Long Y Hoàng xuất hiện cùng nhau, còn có hình ảnh mười ngón tay đan chặt vào nhau, hân nhìn Phụng Trữ Lan, lại nhìn Long Y Hoàng một hồi, không nói được gì. « Thật sự là khách quý... Đặc biệt tới tìm Y Hoàng sao? » Phụng Trữ Lan cười rộ lên, tay vẫn nắm chặt tay Long Y Hoàng không chịu buông, cứ như vậy mang nàng tới trước mặt Phụng Ly Uyên, xin lỗi nói: « Bất quá hôm nay thân thể Y Hoàng không được khỏe, không thể tiếp đãi được vương gia, hiện tại ta mang nàng về phòng nghỉ ngơi trước, đề xuất hiện thật tốt trước mặt tiếp đón khách quý. » Phụng Trữ Lan cười xin lỗi một tiếng, nắm chặt tay Long Y Hoàng, ánh mắt Phụng Ly Uyên ngày càng ngu dại đi, hướng tới phòng nghỉ. Long Y Hoàng im lặng đi theo hân, lúc chạm qua vai Phụng Ly Uyên, hơi nghiêng đầu, nhìn về phía khác. Chỉ sợ lúc nhìn thấy hân, phòng tuyến vững chắc trong nàng sẽ sụp đổ, phá hủy toàn bộ công sức trước đây của nàng. “Không cần, ta chỉ là tới hỏi thăm thái tử phi, nhưng bây giờ thấy thái tử phi bình yên, thái tử cũng bình an vô sự, ta cũng không làm phiền nữa... cáo từ. » Phụng Ly Uyên nắm chặt nắm tay, vội vàng nói. « Lượng thứ cho vì không tiễn xa được. » Phụng Trữ Lan cười ôn hòa, nhàn nhạt đáp. Phụng Trữ Lan nắm chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, hân bước nhanh ra ngoài... Long Y Hoàng từ từ nhắm mắt lại, một cổ hàn khí lạnh thấu lòng, thất thần. Không biết từ lúc nào, Phụng Trữ Lan đã đem nàng trở về phòng, Phụng Trữ Lan để nàng ngồi xuống giường nói: « Sao... chưa quên được sao? Nhưng vận mệnh đã thế ngươi còn có thể làm được gì? Tạm thời không cần nói tới hải tử, hiện tại, ngươi là thái tử phi của ta

thì không bao giờ có thể xa hơn nữa cùng hân, xa đến Chi Xích Thiên Nhai.(chắc là đến chết hai anh chị ý cũng không đến được với nhau ý mà.) » Long y hoàng có chút tức giận, quát: “Câm!” Phụng Trữ Lan đứng trước mắt của nàng hỏi: “Người đang đau lòng phải không ? » « Ta hiểu rõ hơn ai hết, ta và hân... quá xa vời... vĩnh viễn cũng không thể... vì thế quan hệ của hân và ta như lúc này là tốt nhất... ta chỉ cần nhẫn nại. » Long Y Hoàng nhắm mắt lại: « Đau ? Ta đã sớm quên đi cảm giác đau là gì. » “Vậy người đã quên hân rồi, hân không đáng để người lo lắng như thế, từ đầu đến cuối... hân luôn nghi ngờ người, nếu hân toàn tâm toàn ý yêu người, thì sẽ không bao giờ quan tâm tới những chuyện đó... Hân thậm chí còn che chở Phi Liên. » Phụng Trữ Lan nói. “Người cho là cảm nhân của ai cũng giống nhau sao ? Luôn đặt tình yêu lên hàng đầu ? Chỉ cần chuyên tâm yêu một người, chẳng sợ hân thiếu chút nữa lấy đi tính mạng của người, giống như lần đi săn thú đó, người ngay cả hận cũng không có, thậm chí càng cảm thấy có lỗi với hân, ssén bây giờ thì mãi vẫn không thể quên. » Long Y Hoàng nói. “Chính là điểm này, người cùng ta giống nhau, không phải sao?” Phụng Trữ Lan tiếp tục cười, vẻ mặt ôn hòa che giấu khổ sở bên trong, khiến Long Y Hoàng khó có thể nhìn ra, Long Y Hoàng hiểu mặc dù bây giờ hân nói thế, nhưng sâu trong tâm, vị trí quan trọng nhất vẫn là Khuynh Nhan, Phụng Trữ Lan tiếp tục nói: « Cho nên ta thấy, chúng ta giống nhau như vậy, hơn nữa lại là vợ chồng ở cùng một chỗ, không phải rất hoàn hảo sao ? » Nhìn thấy Y Hoàng đang trầm tư không đáp, Phụng Trữ Lan vòng tay ôm lấy cổ nàng, lướt nhanh, làm bộ muốn hôn nàng. Y Hoàng hoảng sợ đẩy hân ra: « Phụng Trữ Lan, người hãy để ta bình tĩnh lại được không. » Phụng Trữ Lan gật đầu nói: « Ta biết... người nhất thời không thể tha thứ được những chuyện trước kia ta đã làm, nhưng ta sẽ cố gắng đền bù, hy vọng còn kịp, Long Y Hoàng, sau này chúng ta hãy làm vợ chồng tốt, không sợ người ngoài quấy nhiễu có được không ? » Thanh âm Phụng Trữ Lan có ma lực làm người ta không thể kháng cự, dễ nghe lạ thường, nếu là người bình thường thì đã bị hành động của hân mê hoặc chết đi sống lại được, nhưng Long Y Hoàng hết sức thanh tỉnh: « Chuyện này nói sau đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát, những chuyện khác ta sẽ suy nghĩ sau. » “Hào, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi. » Dứt lời Phụng Trữ Lan đã ngồi xuống giường, ôm chầm lấy lưng Y Hoàng, đem nàng nằm cùng hân. Y Hoàng dùng sức đẩy cách tay hân ra: « Người muốn làm gì ? Ta ở một mình ở phòng mình như trước là tốt rồi, người không cần tới quấy rầy sự thanh tịnh của ta » “Hoàng, Y hoàng...” Phụng Trữ Lan đột nhiên ôm lấy Long y hoàng, chiếc cảm gầy gò của hân gác lên vai nàng, ngửi khí vô cùng mệt mỏi, lời nói giống như con cừu non khiến cho toàn thân Y Hoàng không được tự nhiên, hân nhắm hờ mắt nói: « Ta chỉ muốn một gia đình thuộc về mình, một gia đình ổn định, ta không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần có thể để ta nghỉ ngơi một chút... trước kia, ta chỉ nghĩ như vậy, muốn cùng Nhan nhi quy ẩn núi rừng, không quan tâm tới thế sự, nhưng hết lần này tới lần khác ta là Thái tử, Nhan nhi trở nên sợ hãi, cho nên nhất định không chịu đáp ứng, bây giờ hân đã không còn ở đây... giấc mộng này cuối cùng cũng chỉ là giấc mộng. » “Vậy người hiện tại muốn làm gì?” Long y hoàng nói “Nàng thật khiến người ta yên tâm, Nhan nhi như gần như xa, trực giác mà nói, nàng so với bất kỳ ai đều đáng tin tưởng... sau này có nàng bên cạnh, chính là gia đình của ta, là nơi ta nương tựa khi mệt mỏi, thế từ đã sớm ở nhà đợi ta như vậy... ». Long y hoàng thật không có gì để nói, nàng nhắm mắt lại rất nhanh lại mở mắt ra... không biết tại sao, rõ ràng hiện tại bên cạnh nàng là Phụng Trữ Lan nhưng nàng lại luôn nhớ đến Phụng Ly Uyên, tất cả giọng nói, dáng điệu, tướng mạo, không ai khác... Editor: Tinh Dạ Từ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Vấn vương không dứt

Editor: Âu Dương Nhục Thần Cùng không có nhiều thời gian để Long Y Hoàng nghỉ ngơi lâu, đảo mắt, lại là một tháng bình thần trôi qua, mặc dù có lúc cảm thấy thời gian rất dài, nhưng nó vẫn trôi qua như cũ, nàng cùng hân có gặp thoáng qua, không có đối mặt, không có ngôn ngữ, giống như thời gian trôi, giống như Trường Giang và Hoàng Hà, lưu giữ không được. Một tháng, chẳng qua như nháy mắt, quan hệ Long Y Hoàng cùng phụng ly uyên trong lúc đó cũng là từng ngày chán nản, giống như hạt bụi yên bình, không có sóng gió, tuyệt đối không có gì chấn động. Trong một tháng này, vô lâm mình không có hành động nào, có lẽ nói là có, nhưng đều là chuyện nhỏ, không quan hệ đại cuộc, Long Y Hoàng cũng chỉ tùy tiện giải quyết, nàng không muốn làm cho những việc nhỏ này làm phiền phá hủy tâm tình mình, mệt mỏi thân thể. Có lẽ, Mộ Dung Hách Nguyệt lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, chỉ cần một ngày có Long Y Hoàng, toàn bộ kế hoạch của hân sẽ rất khó thành công, cho nên lựa chọn tạm thời yên lặng, chờ cơ hội, Long Y Hoàng cũng vui vẻ được thanh nhàn. Ở bên cạnh nàng, theo thời gian trôi qua, có hai người thay đổi lớn nhất, một là phụng Trữ Lan, hai là phụng ly uyên, người trước đây là người càng ngày càng thân mật cùng trân trọng nàng, người sau là người càng ngày càng lạnh nhạt cùng không nhìn nàng, cũng như trước kia, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển quá mức rõ ràng, tìm Long Y Hoàng cũng thiếu chút nữa chịu không nổi. Lúc nàng nhìn Phụng ly uyên cùng mình càng ngày thay đổi ở hai cực đối lập nhau, nhìn lại phụng Trữ Lan biến hóa đến hắc bạch điên đảo, thật sự là có việc nói không nên lời, cũng không biết nên nói cái gì mới đúng, tựa hồ, nói cái gì đều vô tình, đều dư thừa, không bằng không nói. Phụng Trữ Lan tự tay hủy đi thi thể Khuynh Nhan, giết ức Nhan, chính mình cắt đi vương bản cuối cùng trong lòng, ngược lại toàn tâm toàn ý đều đặt trên người Long Y Hoàng, sau khi ức Nhan chết, bắt đầu từ đêm đó, hân bắt đầu phát huy cảnh giới cao nhất mặt dày của mình, không thêm để ý chút nào Long Y Hoàng suốt nửa muốn hét lên vì hành vi phi lễ, trực tiếp đi vào tâm cung của nàng, hai người bắt đầu thời gian chung sống, cùng ở một phòng, cùng ngủ một giường. Mỗi khi Long Y Hoàng muốn đem hân đá ra ngoài, hân luôn có thể tìm ra vô số lý do và tiếp lời không chịu đi, làm cho Long Y Hoàng á khẩu. Tỷ như hân nói: chẳng lẽ nàng hy vọng người ngoài nhìn thấy phu thê chúng ta rạn nứt, sau đó ở sau lưng nghị luận sôi nổi, trước đây coi như xong, nhưng hiện tại nàng mang thai, ta muốn rời rất xa nàng, chỉ sợ bọn họ ngay cả hài tử cũng có thể thổi phồng to lên. Lại tỷ như: hiện tại tốt nhất nàng không cần đuổi ta ra ngoài, hiện tại chúng ta còn có thể hảo hảo nói chuyện, bằng không mẫu hậu một mực kiên quyết, nàng tuyệt đối sẽ bị bắt buộc đến học máu, nàng cũng không muốn tự trải nghiệm mùi vị bị người khác mạnh mẽ đè ép bên cạnh ta chứ. Còn có: nghĩa dương cùng mộ tử tìm đến ta rất nhiều lần, các nàng đều chất vấn ta vì cái gì không cùng nàng chung phòng, còn nói uy hiếp ta nếu ta không quan tâm đến nàng, các nàng sẽ cùng ta đoạn tuyệt quan hệ huynh muội. Nhưng mà, những điều ở trên Long Y Hoàng đều là xem thường, thẳng đến khi phụng Trữ Lan xuất ra đòn sát thủ, nàng mới hoàn toàn không cam chịu mà thỏa hiệp. Phụng Trữ Lan cười đến tà khí khác thường, hân nói: “Người hiện tại đem ta đẩy ra còn có tác dụng gì? Cho phụng ly uyên nhìn sao? Đừng quên danh phận hiện tại của ta và người, mặc kệ người làm như thế nào, hân cũng sẽ không liên tưởng đến người là vì hân, tội gì chứ? Hơn nữa, người cho là người làm như vậy, có thể nhờ vậy từ Thái tử phi thân phận biến thành duệ Vương phi sao? Đừng quên, hân đã hướng quốc gia của người phát đi thiếp cầu hôn, chính hân cũng sẽ có một phi tử, đến lúc đó, người còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ có thể đem mình biến thành phế nhân, quý không giống quý, cần gì chứ? Và lại, hiện tại người lại có hài tử của ta, phụng ly uyên sẽ như thế nào tin tưởng người?” “Nói, ” Long Y Hoàng liếc mắt nhìn hân, lỗ mũi hỏi ngược lại hân: “Người dựa vào cái gì liên tin tưởng hài tử trong bụng ta nhất định là của người như vậy? Trước khi cùng người viên phòng lần thứ hai, ta liên tục đều ở ngân chỉ đình lan cùng phụng ly uyên một chỗ, người lại không có hoài nghi gì?” “Lấy tính cách của người, dù thích kẻ nào ngoài trượng phu ra như thế nào, thì cũng sẽ không vượt quá giới hạn... Người chính là trong tâm trách nhiệm quá mạnh mẽ, nếu không cũng sẽ không bị nhiều ủy khuất thà rằng chịu đựng như vậy...” Phụng Trữ Lan nói, trong mắt sáng lên từ từ tỏa ra: “Hơn nữa, đứa nhỏ này nếu thực là của

hắn, người đã sớm liều lĩnh chạy cùng hắn, hiện tại còn đến phiên ta ở bên cạnh người nói những điều không ý nghĩa này sao?” Long Y Hoàng toàn thân run lên, hàm răng phát run: “Hào buồn nôn...” Sau đó, đối với hành vi vô lễ của phượng trử lan, Long Y Hoàng rốt cuộc tìm không ra có gì mà ngăn cản hắn, cũng bởi vì như thế, hai người bọn họ từ người ngoài ghét nhau nghiêm trọng rồi bắt đầu trở thành phu thê ân ái dặt tay nhau cùng đi, đang chú tâm mang theo “Tình Yêu” của bọn họ, cùng đợi kết tinh xuất thế, bọn họ còn có thể tiếp tục thay hoàng thất khai chi tán diệp, nhân khẩu phồn thịnh, cảm tình ngày càng thâm hậu. Mang thai ba tháng, hơn nữa vẫn ăn ngon, ngủ kỹ, thời điểm mỗi ngày đứng dậy để cho cung nữ thay y phục cho mình, Long Y Hoàng đột nhiên phát hiện, bụng mình hơi hơi nhỏ lên, biểu tượng cho sinh mệnh đang lớn dần, cung nữ bên cạnh cảm đai lưng đứng lặng, không biết như thế nào cho phải. Long Y Hoàng khóc không ra nước mắt, theo đứa nhỏ càng dài càng lớn, chính mình cũng phải cùng đáng người thật tốt ban đầu nói tạm biệt, trước kia thích nhất đem thắt lưng bó chặt chẽ để khoe khoang, nhưng hiện tại xem ra, điều đó chỉ có thể trở thành quá khứ... Long Y Hoàng kiên quyết duỗi tay, cự tuyệt đai lưng trong tay cung nữ, kéo váy quá rộng đi ra phòng. Thực ra nếu dùng đai lưng thắt quanh eo hơi rộng một chút cũng không phải là không được, làm như vậy, nàng sẽ không giống như mang thai, mà là giống béo thêm thôi. Phượng trử lan ở phòng khách chờ nàng, vừa thấy nàng mặc y phục mới lạ, đầu tiên là sững sờ, đứng là quái dị nói không nên lời, nhìn về mặt nàng chán nản ngồi xuống ghế quý phi, cả người dựa vào ghế, chán chường nói: “Người tìm ta có chuyện gì không?” “Là như thế này, mấy ngày nay có thương nhân ở Tây Vực tới để đồ buôn bán đặc sản của họ, ta biết Tây Vực là nơi sinh ra rất nhiều độc dược, mà nàng lại thích nhất là độc, cho nên ta cố ý ra cung thay nàng tìm một chút, lần trước nàng nói rồi cô rất hiếm, ta cũng không biết cô kia dài ngắn là cái dạng gì, cho nên đều đem mang về hết, nàng xem xem.” Phượng trử lan hơi hơi vuốt cằm, đứng ở phòng khách vài người ngoại quốc hình dáng kỳ dị bên cạnh đều tự mình cầm một cái rương hoa văn kỳ lạ tiến lên, đầu tiên là lễ độ cung kính cho Long Y Hoàng cái lễ, sau đó đem rương đều đặt ở trên mặt bàn bên cạnh nàng, vừa mở một cái ra, bên trong lại có rất nhiều hộp nhỏ sắp xếp cùng một chỗ, hẳn là sợ cô trùng chạy ra ngoài, phượng trử lan ngồi xuống bên cạnh Long Y Hoàng, cẩn thận nói: “Những người này là thương nhân Tây Vực, ta cố ý gọi bọn họ tiến cung, nếu nàng muốn cái cô độc gì có thể trực tiếp nói với họ.” “À,” Long Y Hoàng cuối cùng cũng có một chút tinh thần, đối mặt với cô độc mình yêu nhất, vừa nãy nàng phiền muộn đảo mắt qua, nhẹ nhàng nghiêng thân, nhắc một hộp nhỏ mở nắp hộp ra, bên trong lúc nhúc đủ loại tiểu sâu, năm màu ngũ sắc, thậm chí có trong suốt, có sừng dài, hình thù kỳ quái, người bên ngoài nhìn nhất định rất buồn nôn, nhưng trong mắt Long Y Hoàng, lại thành bảo bối, vừa nhìn thấy tiểu sâu này, tâm tình của nàng đột nhiên sung sướng lên: “Hàn băng cô, ngọc dương cô, thiên luyện cô, xích viêm cô... Trời ạ, thật đáng yêu... Các bạn nhỏ, đã lâu không gặp, tí tí ta thật là nhớ các người nha...” Long Y Hoàng vẫn ôm cái hộp kia, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay đi đề đề các cô trùng thân thể bọn chúng phi phi phình nộn lên, thương nhân Tây Vực nhìn điều này không khỏi hít khí lạnh, bọn họ dùng lời nói không mấy thành thạo mà nói lắp: “Này... Không thể chạm vậy nha, sâu này đều có kịch độc...” “Đừng lo, thật sự là tiểu sâu đáng yêu, hẳn không thể mỗi ngày đều chơi đùa cùng các người một chỗ...” Long Y Hoàng cười, tiếp tục dùng đầu ngón tay chà lên cô trùng, vừa hướng thương nhân nói: “Ta từ nhỏ cùng chúng nó lớn lên bên nhau, nếu sợ hãi, sớm không biết bị độc chết bao nhiêu lần.” Nàng nghĩ nghĩ một chút, rồi hướng phượng trử lan nói: “Hiếm khi người có lòng như vậy, ta đây không khách khí nhận toàn bộ, nếu lần tới còn có cơ hội, tiếp tục thu gom cô này đem cho ta ta không ngại, càng độc càng tốt.” “Nhưng, tựa hồ không có con rồi cô, đây là chỗ thiếu hụt, nhìn thấy được người rất thích loại cô đó.” Phượng trử lan không biết từ nơi nào lần ra một cây quạt, kẹp giữa ngón tay xoay tròn vài vòng, tua màu trắng tua cờ ở cuối bay nhanh bay nhanh theo, cuối cùng cũng văng vẳng hạ xuống. “Ừ, chính xác là không có, bất quá, có cái này,” Long Y Hoàng mở cái hộp ở bên cạnh ra, tuy nàng không có mở ra, nhưng đối với độc vật bên trong giống như đã biết trước, nàng ngửi ngửi hộp đang phát ra mùi kỳ lạ: “Pượng trử lan, người có biết đây là cái cô gì không?” “Cô gì?” Phượng trử lan hỏi. “Cô này gọi là thực ức cô, là cô trùng sẽ ăn mòn trí nhớ, sở trường là thôn tính những thứ rất được người bị hạ cô coi trọng, trí nhớ quý giá nhất, ăn mòn thứ tốt nhất chính là hồi ức thống khổ đã qua, cũng là cô rất hiếm có,” Long Y Hoàng cười và nói: “Nếu ta hạ ở trên người của người, người cả đời này chỉ sợ cũng đừng mong nghĩ rằng sẽ nhớ lại khuyên nhan.” Phượng trử lan sững sờ, nhìn cái hộp trong tay nàng, mím môi không nói. “Ta biết, tuy rằng người biểu hiện ra rất cẩn thận chiều cô cũng trân trọng ta, nhưng là ở nơi sâu trong nội tâm, vẫn không quên được khuyên nhan đúng không? Dù sao người yêu hắn sâu đậm như thế, kỳ thật ta cũng không để ý người sẽ có hay không nhớ tới hắn hoặc là còn yêu hắn không, ta chỉ hy vọng người không phải khoác lên chiếc áo mình không muốn bởi vì ta, đem tình cảm với hắn chôn sâu như thế, vẫn nín nhịn không thấy khó chịu sao? Nói ra sẽ như thế nào? Tuy rằng hắn đã không còn, nhưng lại có ai để ý người tiếp tục thương nhớ hắn chứ?” Long Y Hoàng lại lắc lắc cái hộp, sau đó mở ra, ngay tức khắc, từ trong cái hộp kia, thực ức cô toát ra một cỗ hàn khí, đợi cho hàn khí xua tan, bên trong có tiểu sâu đang nhúc nhích nổi lên rõ ràng, một con mẽ trùng màu trắng nho nhỏ, Long Y Hoàng đối với nó lại yêu thích không buông tay: “Đương nhiên, người cứ yên tâm đi, ta sẽ không vô si đến mức dùng thực ức cô với người, loại này tiểu trùng hiếm có này, ta muốn hảo hảo phụng dưỡng mới phải, nếu tùy tiện bán hay sử dụng, phỏng chừng ta sẽ vô cùng đau đớn cả đời.” Long Y Hoàng gọi một vị nữ quan, phân phó nàng dẫn thương nhân đi xuống nhận thưởng, sau đó đưa bọn họ ra cung, cuối cùng còn phân phó thương nhân này nếu tiếp theo có cái cô độc gì kỳ lạ có thể trực tiếp đưa đến Thái tử phủ, nàng lại tính toán một chút, thương nhân này một bên khen ngợi nàng đối với độc tinh thâm chi đạo, một bên rời đi. “Còn có một việc, tin tức nhanh chóng vượt tám trăm dặm khăn cấp đưa vào hoàng cung, về yêu cầu phượng ly uyên hướng đưa ra hòa thân với bọn họ, đã có đáp lại, hơn nữa tân nương cũng đã chọn xong, phỏng chừng đã chuẩn bị xuất phát,” phượng trử lan như có điều suy nghĩ mà nhìn thực ức cô bên trong hộp, chậm rãi nói: Đúng vậy vị kia là nữ nhi của vân tân tướng quân, người cũng có thể biết rõ.” Vân Phượng Loan! Trong đầu, nhảy mắt hiện lên tên này, Long Y Hoàng tay run lên, hộp suốt nửa liên rơi xuống đất, nàng thất thanh nói: “Là... Vân Phượng Lan!” “Quả nhiên biết, kinh ngạc như vậy!” Phượng trử lan nói. “Ừm... Nhưng mà, như thế nào chính là nàng?” Long Y Hoàng trầm ngâm: “Nàng gần như từ nhỏ cùng ta lớn lên, ta coi nàng như ái muội, mà nàng vẫn ái muội ca của ta, nhưng hiện tại tại sao lại đột nhiên đáp ứng? Nàng không phải nữ nhi thân sinh của vân tân thúc tử, tuy là dưỡng nữ, nhưng vân tân thúc tử vẫn đối với nàng như mình sinh ra, cảnh Vân thúc tử không có khả năng bắt buộc nàng được, cũng chỉ có một điều, thì do nàng tự nguyện đề ra...” Trầm ngâm hồi lâu, Long Y Hoàng lại giận dữ nói: “Này cũng khó trách, ai kêu đại ca mất hết hy vọng như vậy, vẫn đối với người kia nhớ mãi không quên, cho dù người kia đã chết... Đáng thương cho Vân Phượng Lan... mười mấy năm qua, nàng bất quá cũng là tương tư đơn phương thôi.” “À? Không thể tưởng được ca ca của người cũng là một người si tình, bất quá, nếu tim của hắn đều đã chết theo người yêu, như vậy vì sao lại không thử tiếp nhận cái người gọi là Vân Phượng Lan?” Phượng trử lan nghi hoặc nói: “Vẫn tưởng nhớ một người chết, không nhìn bên người, hẳn không phải đã lãng phí thời gian sao?” “Đại ca của ta hẳn vẫn là một người ngoan cố, so với lòng tâm mình mất còn chết hơn, hơn nữa, huynh ấy có tính thù hằn, cũng giống người, phượng trử lan, nếu là các người gặp mặt, có lẽ sẽ không mưu mà hợp đó?” Long Y Hoàng cười gian nói. “Cái gì giống nhau?” Phượng trử lan hơi nghi hoặc. “Vân Phượng Lan nhất định rất có cảm giác thất bại, bởi vì đại ca hắn... Yêu luôn là một người nam nhân, mãi cho đến khi người kia mất, hắn cũng không sống thoải mái, hẳn so với người trước kia đối với khuyên nhan không khác nhau mấy, cho nên ta nói, hai người các người cái nhất định có thể sẽ sinh ra cảm tình.” Nàng thật sự rất nghiêm túc chỉ điểm. “Nam tử... Chẳng lẽ cha mẹ của người không phản đối sao?” Phượng trử lan kinh ngạc. “Mẫu thân của ta là một rất người rất thông suốt, nhất là ở trên phương diện tình cảm, nàng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của đại ca, hẳn yêu ai thì yêu, chỉ cần hắn vui vẻ là tốt rồi.” Long Y Hoàng không hề gì nói: “Trong quá khứ, tình huống hai người các người cái thật đúng là giống tới dị thường, đều là bị đối phương phản bội mình, bất quá, không nói tới điểm này, ta phát hiện khuôn mặt người nọ cùng dung mạo khuyên nhan thật đúng là xinh đẹp giống nhau, thật sự là mỹ lệ làm người ta kinh ngạc, cũng không trách ca ca cùng người sau khi ngắm nhiều nữ nhân như vậy, lại sinh ra tình cảm với bọn họ.” “Phượng ly uyên có một chính phi, thân phận cô gái kia sẽ rất khó thay đổi, người làm sao bây giờ?” Phượng trử lan nói sang chuyện khác tốc độ nhanh đến không để lại dấu vết. “Còn có thể làm sao chứ? Ta trừ bỏ chúc phúc cho bọn họ, còn có con đường thứ hai có thể đi sao?” Long Y Hoàng bắt đầu đi nói. “Phượng ly uyên chưa bao giờ tin tưởng người, người cũng không cần vì hắn quan tâm như vậy.” Phượng trử lan nói. “Ta không có tư cách làm cho hắn tin tưởng, cũng không có căn cứ chính xác làm cho hắn tin tưởng, có lẽ thực ức cô này... Cuối cùng, ta sẽ dùng vì mình cũng không chừng,”

Long Y Hoàng cười khỏ, dùng đầu ngón tay cọ xát bốn phía chiếc hộp, xẹt qua một lần lại một lần: “Thực ực cổ, thời điểm nó ăn mòn trí nhớ, sẽ tạo thành một cơ thể khó chịu, nếu phản kháng nó mạnh mẽ, như vậy trong người bị hạ cổ chỉ có một đường chết.” “Đù độc, giống người.” Phụng trử lan nói. “Ừm, đa tạ khen ngợi, nói như vậy, ta rất thích nghe.” Long Y Hoàng cất kỹ chiếc hộp, đứng lên từ quý phi ghế, trực tiếp trở về trong phòng. À... Vân Phụng Lan, xác thực rất thích hợp với phụng ly uyên. ... Đẹp như thế, ôn nhu như vậy, một người thiện lương, bọn họ nhất định sẽ rất hợp. Chàng vạng, phụng trử lan cùng Long Y Hoàng ở bên hồ tản bộ, hai người đều trầm mặc không nói, thập phần ăn ý. Tiếng tiêu bi thương thê lương luôn quanh quẩn trên mặt hồ, mãi mãi không dứt, Long Y Hoàng nhìn về phía đình chính giữa hồ, một nam nhân dựa vào trụ cột, tiếng tiêu cính từ tiêu trúc theo miệng hân truyền ra, mà thủ khúc này, đúng là ở trước đây không lâu, ngày đó nàng mở rộng cửa lòng với hân đã nghe được, nhạc phổ quen thuộc, tâm tình bất đồng, cảm thụ bất đồng. Long Y Hoàng đi đến ghế đá nhỏ cách bên hồ không xa ngồi xuống, sai người mang tới đàn cổ, ở trước mặt trên thạch bàn, nàng tự giễu mà cười một tiếng, đem mười ngón tay thon dài sau khi miệng vết thương đã khỏi hân đặt ở trên huyền cầm “Ta đàn không tốt, hy vọng quân(*) bao dung.”(*) quân: từ chỉ người. Ở đây, Y Hoàng không chỉ rõ là ai. Có thể là Phụng trử lan hoặc cũng có thể là Ly uyên. Cũng không nói một câu, phụng trử lan chỉ đứng bên cạnh, nghe được âm thanh lời nói, từ nơi yên tĩnh tiếng đàn truyền ra, hân xoay người nhìn bên trong hồ đình, tiếng tiêu có chút thê lương bỗng nhiên tạm dừng, sau đó lại vang lên. Đầu ngón tay thanh mảnh lướt qua trên dây huyền cầm, Long Y Hoàng cảm mỗi, cảm thấy trong mắt có điểm khô khốc, nhắm mắt lại, nhưng nốt nhạc đánh ra âm không có một lỗi lầm, dường như tâm trí mình bạch, cùng huyền cầm này hợp làm một thể. Chỉ chốc lát, tiếng tiêu bỗng nhiên dừng lại, hình như có cái vật gì bị dùng sức ném trên mặt đất, thanh âm vang lên, tiếng tiêu kia không có thổi lên nữa, người cũng từ trong đình biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. “Tranh ——” thanh âm đàn tranh bỗng nhiên gay gắt, phụng trử lan chậm rãi nhìn lại, phát hiện vài dây đàn đột nhiên đứt ra, nảy lên giữa không trung, tay Long Y Hoàng đặt trên đàn cổ, dưới đầu ngón tay có máu tươi lan ra. Phụng trử lan cầm tay nàng lên kiểm tra, phát hiện đầu ngón tay bị cắt một đường rất sâu vết tích rất nhỏ, máu tươi không ngừng, Long Y Hoàng từ từ mở mắt, khoe miệng nở rộ mỉm cười: “Phụng trử lan, người nhìn người đi, người vừa xuất hiện, ta cùng hân sẽ không có kết quả tốt.” “Người cùng hân dù cho có kết quả, cũng không có khả năng ở cùng một chỗ, cần gì phải tự mình hại mình vì hân.” Phụng trử lan giận dữ nói. Gió thu thổi qua, lá rụng là tả đầy trời, Long Y Hoàng chỉ mỉm cười, không trả lời. Vài ngày trôi qua, một gã xa lạ đột nhiên đến thăm. Phụng nghĩa dương theo phu quân nàng trở về nhà bọn họ ở ngoài cung, trước khi đi cáo biệt với Y Hoàng, nhưng thật ra phụng mộ từ bắt đầu nhàm chán, mỗi ngày chạy đến nơi nàng, phụng trử lan nói năngta vài lần nàng tacũng không nghe, chết cùng không tha cho Long Y Hoàng. Ngày nào đó, phụng trử lan không có ở đây, hình như bị hoàng hậu gọi qua, mà thời điểm Long Y Hoàng cùng phụng mộ từ ở trong phòng nói chuyện phiếm, vị khách không mời mà đến kia đến hỏi thăm, phá hủy hứng thú của hai người. Đây là hoàng cung, người có thể đi vào tâm cung của nàng nhất định cũng không phải ngoại nhân, đoạn thời gian trước, Mộ Dung Hách Nguyệt mới vừa bị nàng làm cho kinh sợ, hân sẽ không dễ dàng gì mà phái ra người đến chui đầu vô lưới, từ trực giác Long Y Hoàng, đây là người của hoàng hậu. Người nọ là nam tử, một thân quân trang màu đen, cổ áo thêu hùng ưng màu bạc, phải là ký hiệu nào đó. Phụng mộ từ vừa nhìn thấy hân, lập tức nhắm mắt, nói với Long Y Hoàng: “từ sĩ bên người Mẫu hậu, vừa tới, đứng không có chuyện tốt lành gì.” “Tìm ta?” Long Y Hoàng đối với người kia hỏi, người nọ rất lưu loát mà gật gật đầu, nhưng cái gì cũng không nói, ánh mắt lợi hại vẫn chăm chú nhìn vào phụng mộ từ. Long Y Hoàng hiểu ý, nàng vỗ vỗ bả vai phụng mộ từ, nói: “Mộ từ, người về trước đi, hôm nào rồi hãy tới tìm ta, xem ra thật là có việc.” “Hừ, mẫu hậu thích làm loại việc này, cái gì cũng đều biến thành thần bí như vậy, hai vị hoàng huynh cùng tỷ tỷ cũng biết, lại không cho ta biết!” Phụng mộ từ về mặt ừy khuất đứng lên, vỗ vỗ váy, khẽ hừ một tiếng, sau khi nói với Long Y Hoàng lần sau lại đến tìm nàng, cầm giận đi ra ngoài. Nếu cho người biết, hoàng cung này còn có ai sẽ không biết? Long Y Hoàng ở trong lòng mặc niệm, đem hắc y từ sĩ kia đang vào phòng hỏi: “Hoàng hậu có chuyện gì không?” “Hoàng hậu nương nương thỉnh ngài tự mình đến duệ vương phủ một chuyến, đem phong thư này giao cho duệ vương.” Từ sĩ lạnh như băng nói, từ bên người lấy ra một phong thư, đặt trên mặt bàn. Long Y Hoàng lúc này mới nhớ tới, duệ vương phủ hai ngày trước đã hoàn thành, trang hoàng thật sự là hoa lệ, mà trước khi phụng ly uyên vào ở, ngày thứ hai hoàng đế vận chuyển rất nhiều châu báu tiền tài vào nơi đó, nhét đầy ngân khô, hay là, cùng chuyện này có liên quan? “Ta đã biết, người đi xuống đi, ta thay y phục rồi sẽ đi.” Long Y Hoàng đem thư để xuống, nói. Không phải mình đa tâm, vừa nhìn thấy một chút việc không tầm thường thì sẽ loạn tưởng, càng nghĩ càng phức tạp. Nhưng, nếu như là thật sự, mình chẳng phải cũng là một quân cờ trong tay hoàng hậu sao? Lợi dụng cảm tình mình và phụng ly uyên đây đưa không rõ đầu lia ngó ý còn vuơn tơ lòng, để hãm hại hân sao? Nội dung thư đến tốt cùng là cái gì vậy? “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt,” từ sĩ hướng về Long Y Hoàng hạ thấp người cung kính nói: “Thỉnh Thái tử phi mau một ít, hoàng hậu phân phó, càng sớm đem thư giao cho trong tay Duệ vương càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Một mình đa tình

Sau khi mọi người đã lui ra ngoài hết, Long Y Hoàng vội vàng đóng cửa, mở phong thư ra xem, lấy thư ra... giấy trắng mực đen, nàng chưa bao giờ nhìn thấy người có bút tích như vậy, mà nội dung, càng đặc sắc tuyệt luân. ... Tại sao đã an bài nội gian bẩm báo mọi thông tin của vương phủ ra ngoài, sau đó vừa ăn cướp vừa la làng, lợi dụng tình cảm còn sót lại của nàng và Phụng Ly Uyên để tới hãm hại hân, vu khống hân. Nếu nàng giúp Phụng Ly Uyên, như vậy không phải là công khai đối địch cùng hoàng hậu, nếu không giúp, Phụng Ly Uyên sẽ bị trục xuất khỏi hoàng thất, mà ở giang hồ lúc này hân sẽ gặp nguy hiểm “Hoàng hậu... Hoàng hậu...” Long Y Hoàng thì thầm nói, tay cầm tờ giấy khẽ run rẩy: « Người muốn dồn ta vào chân tường sao? » Nội dung trong thư lúc này, Long Y Hoàng cũng lơ mơ suy đoán ra toàn bộ kế hoạch của hoàng hậu, nàng bố trí nội gian trong phủ Duệ vương, sau đó khi có thông tin gì lập tức thông báo, mà hiện tại muốn nàng tự mình gửi thư này cho Phụng Ly Uyên, lợi dụng tình cảm của Phụng Ly Uyên dành cho nàng, mà nội dung thư dù không nói trắng ra cũng đủ để kéo một người trong sạch xuống vùng bùn bần thiêu, sao nàng có thể không hiểu. Sau đó nàng sẽ lại mang theo hoàng đế tới hiện trường làm rõ mọi chuyện sao? Như vậy cuối cùng nàng có đi hay không? Đi... chỉ sợ hoàng hậu đã đi cùng hoàng đế được nửa đường rồi, ho sẽ tới trước khi nàng giao thư cho Phụng Ly Uyên, như vậy không phải nhân chứng, vật chứng đã rõ ràng sao. Ngay lập tức, một ý tưởng lóe lên trong đầu Long Y Hoàng, mặc dù có chút hơi tiêu cực nhưng vẫn còn cách khác, từ sĩ đã tự tới tìm nàng, xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt, hoàng hậu khẳng định đã nói với hoàng đế về phong thư này, nếu tới phủ Duệ vương không tìm được, hoàng hậu và hoàng thượng nhất định sẽ tới tìm nàng. hơn nữa không thể để hoàng thượng chú ý phủ Duệ vương, như vậy chỉ có thể để Phụng Ly Uyên ổn định nội loạn. Long y hoàng xoay người đi tới một chiếc bàn khác, lấy ra thạch đánh lửa, để bên cạnh đăng cấp đốt, đốt sạch thư, nàng đốt không còn một dấu vết nào, làm bộ ổn định tâm lý, ngồi trước bàn xem sách. Hoàng hậu cùng hoàng đế không tìm thấy thư quan trọng ở phủ Duệ vương, hoàng hậu nhất định sẽ nói thư ở chỗ Long Y Hoàng sau đó cùng hoàng đế tới tìm nàng. Chuyện tiếp theo sẽ tùy cơ ứng biến. Long y hoàng lật sách xem, nhưng một chữ cũng không nhớ được, ký khắc chung hậu, đột nhiên có cung nữ vào bẩm báo: “Thái tử phi, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương tới.” Xem ra nàng đã đoán đúng, Long Y Hoàng

lập tức đứng lên chuẩn bị nghênh đón, nhưng là hoàng hậu tựa hồ là lòng như lửa đốt, nhanh chóng mở cửa phòng xem ra Long Y Hoàng vẫn bình tĩnh thậm chí quyền sách trên tay còn chưa để xuống...không khỏi giận dữ : « Thái tử phi, thư đâu ? » « Thư gì ạ? Y Hoàng không biết ? » Long Y Hoàng mở hoặc nói, hoàng thượng cũng đi tới. « Sao ngươi lại không biết ? Duệ vương cầu kết phiên bang mưu phản, dám mang tiền hoàng thượng ban cho cùng châu báu của hân giao cho bọn họ mở rộng quân lực, nghe nói mấy ngày trước có một tên đặc phái viên phiên bang tới gặp ngươi, sau đó lợi dụng ngươi chuyển thư tới cho Duệ vương, để giết bớt nghị ngờ, nhưng sao lại không có ? Bỏn cung nhất định sẽ làm rõ mọi chuyện ! » Hoàng hậu quát. “Mẫu hậu, sợ là ngài bận quá nên sinh ra ảo giác? Nếu thật sự có đặc phái viên phiên bang tới, Y Hoàng như thế nào lại không biết ! Phụ hoàng, » Thấy hoàng thượng đi tới trước mặt, Long Y Hoàng quý gối hành lễ. « Hoàng hậu, vậy những lời gièm pha này từ đâu mà đến, Duệ vương không thừa nhận, thái tử phi cũng nói không có việc này. » Hoàng thượng trơ mắt nhìn hoàng hậu, sau đó lại nói với Long Y Hoàng : « Miễn lễ. » « Nhưng hoàng thượng thần thiếp còn có... » Hoàng hậu vội vã nói, Long Y Hoàng vội vàng cướp lời nói với hoàng thượng : « Phụ hoàng, Y Hoàng có một thời gian không thấy Nghĩa Dương công chúa, Y Hoàng định tới phủ phò mã một chuyến không biết phụ hoàng có muốn cùng Y Hoàng tới đó không ? » “Khó có cơ hội được Y Hoàng quan tâm tới Nghĩa Dương như vậy, vậy trăm sẽ là người dẫn đường đi. » Hoàng đế cười, xoay người bước ra ngoài, Long Y Hoàng vội vàng theo sau. “Thái tử phi!” Hoàng Hậu đi bên cạnh Long Y Hoàng, cười lạnh nói: “Ngươi cho là không có phong thư thật sao ? » « Vâng, mẫu hậu ngài tại sao luôn khẳng định Y Hoàng có phong thư đó ? Chẳng lẽ ngài chính là người viết ! » Long Y Hoàng giả vờ kinh ngạc. « Xằng bậy ! Bỏn cung sao lại có thể là cái loại đạo nghịch bất đạo đó ! Chỉ là không muốn bỏ lỡ cơ hội bắt mưu phản thôi. » Mặt hoàng hậu hơi biến sắc, tiếp tục đi, không hề nói thêm lời nào. Long y hoàng âm thầm cười trộm, nếu mọi chuyện vẫn thuận lợi như vậy, nàng sẽ cắt đuôi hoàng hậu, sau đó đi tới phủ phò mã trước, Phụng Nghĩa Dương nhất định đang ở trong, mà nàng nhất định phải lợi dụng chiếm toàn bộ thời gian làm bạn với nàng, cứ như vậy, hoàng hậu sẽ không thể trọng dụng Trọng Cảnh, không thể lợi dụng lực lượng của hình bộ tiên trăm hậu tấu, còn nàng có thể có thêm thời gian để Phụng Ly Uyên đền bù ngân khố trống rỗng của mình. Ai, cướp nhà khó phòng cũng thế. Nhìn hoàng hậu sắp bốc hỏa, Long Y Hoàng cảm thấy mình nên đi bên cạnh hoàng thượng để tự bảo vệ mình, theo nàng cứng đối cứng thì không thể có kết cục tốt, hoàng hậu như vậy muốn tức giận đến đâu thì tức giận, nhỏ dần, rồi nàng nghe thấy hoàng thượng hạ giọng hỏi : « Y Hoàng, con làm rất tốt. » “Phụ hoàng cũng muốn bảo vệ Duệ vương, Y Hoàng bất quá là muốn giúp người. » Long Y Hoàng nín cười, lúc ngừng đầu, có thể nhìn thấy nụ cười vẫn còn trên môi hoàng đế. Thế lực hoàng hậu một tay che trời, hoàng đế lại càng không muốn xung đột với nàng, nhưng lại không thể không bảo vệ Phụng Ly Uyên, bất quá hôm nay, người bảo vệ Phụng Ly Uyên đã có Long Y Hoàng, hân yên tâm vô cùng, hơn nữa không quan tâm đến mặc hoàng hậu tức giận, cuối cùng cũng chỉ là nội loạn. Quả là đa mưu túc trí, Long Y Hoàng nghĩ trong lòng, không khỏi thờ dài, không biết tâm cơ của hoàng thượng còn sâu hơn hoàng hậu bao nhiêu. Hoàng thượng lúc đó sao lại không nhìn ra tình cảm của nàng và Phụng Ly Uyên. Cũng vì thế, hân mới yên tâm như vậy, gặp nguy không loạn, tranh thủ hưởng lộc mà không phí sức. Khó có cơ hội được tới phủ phò mã như vậy, Long Y Hoàng đương nhiên phải tranh thủ thời gian, tìm mọi cách kéo dài thời gian, lúc hoàng hôn cũng là lúc hoàng hậu cùng hoàng thượng hồi cung, hoàng thượng còn có chuyện phải xử lý, tới ngự thư phòng trước, hoàng hậu lập tức thay đổi sắc mặt kéo Long Y Hoàng đến ngự hoa viên lớn tiếng quát : « Ngươi đang làm cái gì vậy ! Hôm nay Phụng Ly Uyên là kẻ thù của chúng ta, ngươi cư nhiên còn muốn giúp hắn ! Nói lá thư này đâu ? » “Mẫu hậu, Y hoàng không rõ ngài đang nói gì, thư nào? Y Hoàng thật sự không biết. » Long Y Hoàng vô tội nói. « Hừ, từ từ sẽ nói, hân rõ ràng đã giao thư cho ngươi, mà ngươi lấy lý do thay quần áo một mực ở trong phòng, lúc bỏn cung chạy tới, ngươi lại nói không có thư ! » Hoàng hậu không giữ được bình tĩnh. “Nha, vậy nguyên lai thư không phải là đặc phái viên phiên bang gửi, mà là của mẫu hậu. » Long Y Hoàng kinh ngạc nói. « Ngươi...Ngươi muốn giả hồ đồ trước mặt bỏn cung ! Hừ ! Ngươi cho là ngươi giúp Duệ vương là có thể thay đổi cục diện sao ? Ngươi giúp hắn, đợi cho thế lực hân lớn, hân sẽ uy hiếp vị trí thái tử của Trữ Lan, ngươi lúc đó cũng sẽ bị kéo xuống, đến lúc đó ngươi sẽ biến thành tay trắng ! Ngươi cho là hân sẽ để tâm tới tình nhân trước kia sao, giữ nguyên địa vị quyền thế của ngươi sao ? Không bao giờ đâu. ! » Ánh mắt hoàng hậu tóe lửa, tuôn một tràng những lời nàng đã chuẩn bị ra, khinh thường cười Long Y Hoàng. “Mẫu hậu, ngài cho là Y Hoàng muốn vị trí thái tử phi này sao? Ngài thật sự cho là Trữ Lan thích vị trí thái tử này sao ? Nếu có thể, Y Hoàng ước gì cùng hân quy ẩn núi rừng, không quan tâm tới thế sự...không cần suốt ngày dựa vào liên minh tranh đấu giành địa vị quyền thế, như thế có ý nghĩa gì ? » Long Y Hoàng cười lạnh nói. “Thái tử phi, đừng quá hỗn xược ! » Hoàng hậu nghiêng răng nói. « Y Hoàng ngược lại muốn khuyên mẫu hậu hãy thấy đủ, địa vị hôm nay của ngài không ai sánh bằng, dưới một người...trên vạn người, ngài nếu không biết hưởng thụ, cẩn thận sẽ không còn gì cả. » Long Y Hoàng lắc đầu. “Bỏn cung làm gì còn cần ngươi dạy ! » Hoàng hậu không chỉ là ánh mắt, mà lông mi cũng như muốn thiêu cháy mọi thứ. « Đương nhiên không cần, Y Hoàng chỉ là hảo tâm cảnh báo thôi, mẫu hậu không cần phải đa mưu túc trí quá, Y Hoàng vẫn có biện pháp ổn định cục diện mà không làm tổn thương Duệ vương, cũng không ảnh hưởng tới thái tử. » Long Y Hoàng nói. “Hừ! Bỏn cung còn muốn xem, bản lĩnh ngươi ra sao ! » Hoàng hậu vẫy vẫy tay áo, mẫu đơn màu vàng thật khiến người ta hoa mắt, sau đó xoay người rời đi. Long Y Hoàng thờ dài, rồi cũng trở về tâm cung. Ngọn đèn duy nhất trong phòng khách, nàng đi vào, phát hiện có ánh sáng dưới ngọn đèn...Phụng Trữ Lan đang ngồi chờ nàng, bên cạnh hân có một con chó lông xù nhỏ, thấy Long Y Hoàng tới, Phụng Trữ Lan giương mắt nhìn nàng. « Không phải ngươi đang đợi ta ? » Long Y Hoàng vừa nói vừa đi tới bên cạnh hân, đưa tay vuốt vuốt lông chú chó nhỏ. “Này » Phụng Trữ Lan chỉ chỉ vào con chó nhỏ nói : « Cả ngày nghiền cứu cổ độc, ngay cả bộ dáng nữ nhân cũng không có. » « Ta không cần, hơn nữa cũng không ai nói nữ nhân nhất định phải dịu dàng hiền thực tam tông tứ đức suốt ngày chỉ biết ở nhà thêu hoa cùng trượng phu. » Long Y Hoàng cười, ngồi xuống ghé bên cạnh ôm lấy con chó nhỏ đặt lên chân mình, nắm lấy tay chỉ mềm nhũn của nó : « Cảm ơn » « Ngươi và mẫu hậu đã trở mặt ? » Phụng Trữ Lan hỏi. « Ân từ mặt rồi. » Long Y Hoàng thẳng thắn trả lời. « Vi Phụng Ly Uyên ? » Phụng Trữ Lan tiếp tục hỏi. “Một bên về trách ta, ai kêu mẹ ngươi dùng thủ đoạn ti tiện hạ thủ với hân. » Ánh mắt Long Y Hoàng vẫn không rời mắt khỏi chú chó nhỏ trong lòng, mặt bên vỗ về lưng nó, một bên không để ý trả lời. « Như vậy ngươi hiện tại chính thức đối trọi với hoàng hậu ? » « ... Yên tâm ta sẽ không làm tổn hại tới ích lợi của ngươi, hơn nữa, chỉ cần mẫu hậu không động tới Phụng Ly Uyên ta cũng sẽ không tranh đấu với nàng. » Long y hoàng nói. “Mẫu hậu vĩnh viễn cũng chỉ là nhất sương tình nguyện.” Phụng Trữ Lan về mặt trầm xuống, tựa lưng vào ghế. « Phụng Trữ Lan, ngươi hãy an tâm làm tốt vị trí thái tử của mình, nếu ngươi tin tưởng ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện thì là tốt nhất, ít nhất cũng không ai ảnh hưởng ai khiến mẫu hậu buồn lo vô cớ. » Long Y Hoàng ôm chó nhỏ nói, sau đó đứng lên : « Ta muốn đi ngủ. » Đến phòng nàng lập tức quăng người xuống giường nhưng cũng không ngủ được, lật qua lật lại thật lâu, nàng nghe được tiếng có người bước vào, mở cửa sau đó đóng cửa, nhưng không có lên giường, sau đó là tiếng kéo ghế, sau đó không có tiếng gì nữa. Long Y Hoàng từ từ vỗ về tiểu phúc trong bụng, làm bầm than nhẹ : « Tiểu tử kia, nếu không phải vì ngươi, ta cũng không phải chịu ủy khuất như vậy, ngươi a...sau này cố gắng bao đáp ta đi. » Sáng sớm ngày thứ hai, Long Y Hoàng dậy thật sớm, quét mắt một lượt nhìn khắp gian phòng, phát hiện Phụng Trữ Lan không có ở đây, nàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức thay y phục, rửa mặt sau đó ra khỏi phòng. Sau khi giải quyết xong chuyện của Mộ Dung Hách Nguyệt, nàng lần đầu tiên một mình rời cung, hơn nữa cố gắng ấn dấu tung tích, tranh thủ không để người khác biết. Sắc trời u ám, một tầng sương trắng che phủ cả bầu trời, dưới ánh mắt kinh ngạc của thị vệ...Long Y Hoàng thuận lợi ra được cửa cung, sau đó chạy thẳng tới phủ thái tử. Nếu muốn hoàng hậu lại lần nữa làm khó dễ thì phải cố gắng đền bù lại chỗ trống đó, chính là ai ngờ, người của hoàng hậu trong Duệ vương phủ tiền tài đã cuốn đi đâu, cả thế giới này đều là người của nàng mà, nhưng chắc chắn có người không nguyện ý vì giúp Phụng Trữ Lan mà mạo hiểm tính mạng đối nghịch cùng nàng. Ánh sáng trong xe ngựa lại càng âm trầm, Long Y Hoàng bắt đầu thở dài, đưa tay vén rèm cửa xe, nhìn ra ngoài đường phố, đã có vài người mở cửa buôn bán, ông khói như những đám mây nhỏ bay lên lưng lờ, không có gì, dù chỉ là cảnh bình thường nhưng đối với Long Y Hoàng mà nói, vĩnh viễn cũng không chạm tới được tiên cảnh đó. Cả ngày ở hoàng cung đấu tranh, tranh quyền đoạt thế, nàng không biết mình còn chống đỡ được bao lâu. Xe ngựa dừng lại, nàng từ từ bước xuống, thị vệ đi theo tiến lên gõ cửa phủ thái tử đang đóng chặt, có người ra mở, vừa nhìn thấy Long Y Hoàng đứng bên ngoài, sợ đến mức lập tức mở cửa, cung kính mời nàng vào, còn muốn chuẩn bị gọi thị nữ thủ vệ tới thỉnh an, Long Y Hoàng khoát tay, không cần phiền

phức như vậy. Nàng trực tiếp đi tới ngân khố phủ thái tử, đại môn ngân khố đóng chặt, còn có người canh gác, Long Y Hoàng ra lệnh mở cửa, sau đó đi vào. Nàng không động vào tiền của Phụng Trữ Lan, nàng chỉ biết tìm đồ cưới của mình. Ở một góc của ngân khố có một đôi nhẫn bạc cực lớn, khu vực có hơn mười hòm đồ lớn được để cẩn thận, mặt cao nhất của hòm đồ đã dính đầy tro bụi, hiển nhiên không có người động vào. Long Y Hoàng đi tới, cầm lấy một cái chùy thủ bên cạnh, vén hồng trù (tấm vải đỏ trên mấy cái hòm ngày xưa), mở rương ra, châu báu rực rỡ muôn màu bên trong phát ra ánh hào quang sáng cả một góc ngân khố. Châu báu nơi này đều vô cùng quý giá, Long Cảnh Lâm thực sự rất ưu ái nàng, xuất thủ quả không keo kiệt. «Giữ lại cũng là vật chết, còn không bằng nên dùng vào việc gì hữu dụng hơn.» Long Y Hoàng tiện tay cầm lấy miếng ngọc phách nam vàng, nhìn một chút, một chút lưu niệm cũng không có, lại mở ra mấy cái rương khác, đều là châu báu ngọc ngà cùng đủ loại trang sức, mọi thứ tiền xa xỉ, tình mỹ tuyệt luân. “Nếu các người có thể giúp hân vượt qua ải khó, vậy cũng là đồ đáng giá... cứ như vậy... hoàng hậu cũng không thể nói gì được nữa.» Long Y Hoàng mỉm cười. Nàng không muốn người ở phủ thái tử vận chuyển, mà có ý tìm người ngoài cung vào, còn mình ở phía sau chỉ huy mọi chuyện, yên lặng để bọn họ mang hơn mười rương kim ngân châu báu chuyển tới cửa sau phủ Duệ Vương, nàng trước đó đã gửi thư, lấy thân phận thương nhân giấu đồ hân, chỉ hy vọng hân không nghi ngờ là tốt rồi. Nếu theo tính tình Phụng Ly Uyên nhất định nếu biết là Long Y Hoàng chắc chắn sẽ không nhận. Đứng ở góc tường cách đó không xa nhìn thuộc hạ chuyển đủ số rương châu báu vào phủ Duệ vương, nàng an tâm hơn, sau đó cho những nhân công này thủ lao hậu hình, trước khi đi cũng yên lòng, có ý ngồi ở tầng trệt một đồng lâu gần nhất nhìn vào phủ Duệ vương. Có lẽ là quán gia, hân đầu tiên xếp lại mấy cái rương ở trong sân, sau đó mở từng hòm ra xem xét, trở mắt nhìn, không lâu sau Phụng Ly Uyên cũng chạy tới. Mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi, Long Y Hoàng cười thầm, kéo áo choàng lên người, từ từ rời đi. Long Y Hoàng yên lặng trở lại hoàng cung, trước đó đã uy hiếp bọn thủ vệ, để cho bọn họ không được nói ra, thậm chí nàng đã hạ độc lên người họ cuối cùng là yên tâm trở lại tâm cung, mở cửa phòng, thoáng thấy Phụng Trữ Lan không biết đã về lúc nào, đang nằm trên chiếc ghế dài. “Ta còn tưởng rằng nàng không trở lại.” Long Y Hoàng lại gần hân, Phụng Trữ Lan nhắm mắt, bất chợt hỏi. «Những lời này ta nói mới đúng!» Thấy hân không ngủ, Long Y Hoàng cất lời «Nàng đã đi đâu?» Phụng Trữ Lan tiếp tục hỏi. “Ta đi ra ngoài chơi một chút, ta đã trở về rồi.» Long Y Hoàng nói. «Chuyện gì cũng muốn tự mình làm» Phụng Trữ Lan ưỡn khuỷu tiếp tục chất vấn. «Đương nhiên là chuyện quan trọng, ta từ trước tới giờ chưa từng thiếu trách nhiệm như vậy.» Long Y Hoàng an vị ngồi vào ghế bên cạnh. «Cẩn thận mẩu hậu, mẩu hậu đã bắt mất với nàng.» «Cảm ơn đã nhắc nhở, ta tự biết chừng mực.» Phụng Trữ Lan ngồi hân dậy, rời đi, Long Y Hoàng ngủ cũng không được, tự dung trên bàn có quyển sách thật dày, nàng mở ra, nhìn thấy câu chữ bên trong. Là hiểu kinh, trước kia vì bắt mất...mẫu thân đã tịch thu, nhưng hiện tại, bản thân lại thích dùng nó đốt thời gian, bây giờ nhìn nó, mong thời gian quay lại, trở lại cuộc sống vô lo nghĩ. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã tới giữa trưa. Ăn cơm trưa xong, đang tản bộ Long Y Hoàng đột nhiên đụng mặt Phụng Ly Uyên, lướt qua nhau, trong lúc ánh mắt thay đổi, Long Y Hoàng âm thầm kéo tay hân : «Nói chuyện một chút được không?» Phụng Ly Uyên thân thể cứng đờ, đứng động tác nhưng không nhìn thẳng vào Long Y Hoàng: «Thái tử phi có chuyện gì cần phân phó?» «Nội ứng của hoàng hậu trong vương phủ, đã điều tra là ai chưa? Nếu không để ta giúp người xử lý đi, giữ lại mầm tai vạ đó không biết hoàng hậu sẽ làm khó dễ thế nào.» Nàng thấp giọng nói. «Đa tạ thái tử phi quan tâm, một việc nhỏ như vậy sao dám phiền thái tử phi.» Phụng Ly Uyên lãnh đạm nói : «Người đó đã sớm đến tội, không lâu trước đây, bốn vương đã sắp xếp ổn thỏa việc này.» «Không sao là tốt rồi, người kia không thể tha thứ...» Nhìn Phụng Ly Uyên vẻ mặt lạnh như băng cùng ngữ khí bất hòa, Long Y Hoàng từ từ buông tay : «Xem ra, là ta lo buồn vô cớ, Vương gia quả thực vẫn ổn.» Phụng Ly Uyên cứng đờ, không nói được câu nào. “Y Hoàng, sao nàng lại ở đây? Ta tìm khắp nơi không thấy nàng.» Một đạo thanh âm khác truyền tới, cùng với đó là Phụng Trữ Lan xuất hiện trước mặt hai người, coi như không thấy Phụng Ly Uyên đi tới bên cạnh Long Y Hoàng : «Vũ Thiên và Mộ Từ đang ở kia, chúng muốn nàng cùng thưởng thức trà.» “Àn, ta đã biết...” Long y hoàng gật đầu, đôi mắt đột nhiên có chút cô đơn, Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng cầm tay nàng, giương mắt nhìn Phụng Ly Uyên đang đưa lưng về phía bọn họ nói: “Duệ vương, đại ca cũng cùng tới đó đi.” «Đa tạ hảo ý của thái tử, bốn vương lúc này không có tâm trạng.» Phụng Ly Uyên hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đi. “Mới vừa rồi... Chỉ là một mình ta nhất thời đa tình, hy vọng không ảnh hưởng tới đại sự của Duệ vương, hơn nữa, Y Hoàng chúc mừng trước đại hôn của Duệ vương.» Long Y Hoàng nhìn hân rời đi, thông thả nói, thanh âm không lớn nhưng Phụng Ly Uyên nghe thấy rõ, hân mỉm cười, kim nén cảm xúc trong lòng, càng bước nhanh hơn. Editor :Tinh Dạ Tử Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Đại điển tân hôn

Trong đình, bốn người ngồi xung quanh thạch bàn, bóng cây che mát khắp bốn phía, gió thu nhẹ nhàng thổi, ánh mặt trời ấm áp không chói mắt, từ khe hở của lá cây lóe ra những ánh sáng chiếu vào không gian, trên mặt đất là các bóng râm, hoa đủ mọi màu sắc thong thả đong đưa giữa một mảng xanh biếc.

Trên bàn, trà cụ cùng điểm tâm đã được bày sẵn, cung nữ đứng ở ngoài đình hầu hạ, trong đình, luôn truyền đến giọng nói tiếng cười.

Phụng Mộ Từ sôi nổi nhất, tuy rằng một tay giữ khuôn phép cầm cây quạt vẽ bức tranh mỹ nữ, nhưng lời châu ngọc từ cái miệng nhỏ nhắn phát ra thì chưa từng dừng lại, mặc kệ là đề tài gì nàng đều có thể nói rất nhiều, tựa hồ vĩnh viễn nói không hết, làm không khí sinh động khác thường, trước đây Phụng Vũ Thiên vẫn phong bế mình lâu dài cũng bỏ qua phiền muộn, cười và đối đáp với Phụng Mộ Từ, Long Y Hoàng phát hiện, chỉ cần ở cùng hai người này, tâm tình muốn không thoải mái đều khó.

Sau khi cười xong, đôi tâm tình của nàng yên tĩnh lại, vẻ âm đạm lại hiện lên mi tâm, độ cong khóe miệng hơi hơi trộn lẫn chút thương cảm, làm lòng người ta nảy lên vẻ không đành lòng.

Phụng Trữ Lan dùng ngón tay thon dài cầm tách trà từ sa (*) xoay một cái, đột nhiên quay đầu sang, nhìn bộ dáng Long Y Hoàng như có tâm sự nặng nề, không đành lòng nói: “Không cần khiến mình mệt mỏi như vậy, lúc nên khoái hoạt không nên nghĩ những chuyện khác.”

(*) trà từ sa: loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm dụng cụ trà)

"Ta cũng không muốn như vậy, nhưng một khi bình tĩnh trở lại, cũng không có cách nào không suy xét những cái khác, thuận theo tự nhiên đi, dù sao, ta cũng chỉ có thể ở bờ đối diện đứng nhìn hắt từ xa , " Long Y Hoàng cười khổ lắc đầu, nâng nhìn Phụng Mộ Từ luôn luôn đầu võ nổi với Phụng Vũ Thiên , nhỏ giọng nói: "Mộ Từ , muội cũng không còn nhỏ , hiện tại có ... chọn ý trung nhân làm phò mã chưa?"

Phụng Mộ Từ nhẹ nhàng phẩy phẩy cây quạt, tùy tiện bĩu môi nói: "Ta còn nhỏ nha, không muốn xuất giá nhanh như vậy, hơn nữa, chẳng phải hoàng huynh lúc này cũng tới tuổi thành thân rồi sao? Hoàng tẩu tại sao không nói hấn?" Nàng nghiêng mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Phụng Vũ Thiên bên cạnh .

Phụng Vũ Thiên quay đầu trừng nàng, sắc mặt biến thành màu đen: "Người bảo ta thành thân thì thành thân? Đừng tưởng rằng người là muội của ta là có thể tùy ý thao túng nhân sinh của ta!"

"Người nha, hoàng huynh có người trong lòng , không nên ép hấn, nên nói chính mình đây, Mộ Từ ." Long Y Hoàng cười vì Phụng Vũ Thiên mà giải vây.

"Ta sao? Ta vốn là muốn cả đời theo tỷ tỷ , nhưng tỷ ấy đã được gả ra ngoài, ta lại không thể đi theo cùng tỷ... Ta đây về sau sẽ đi theo người được không? Hoàng tẩu?" Phụng Mộ Từ mặt mày hờn hờ nói.

"Bây bạ, cả ngày đi theo hoàng tẩu, người sẽ giống cái dạng gì? Vẫn nên sớm một chút tìm người để gả cho tốt." Long Y Hoàng còn chưa mở miệng, Phụng Trữ Lan liền nhíu mi cự tuyệt ý kiến của Phụng Mộ Từ .

"Vẫn nên sớm một chút tìm ý trung nhân cho tốt, bằng không thời gian càng lâu, việc thay đổi càng lớn, cẩn thận nếu không cuối cùng ân hận vì ban đầu không làm ." Long Y Hoàng nói: "Mộ Từ , tuy rằng bồi phận của ta so với người cao hơn, nhưng thực tế tuổi lại kém không bao nhiêu, bây giờ nếu như chưa có ý trung nhân, thì có chút không thể nào nói nổi, ta nghĩ, ta hiểu được suy nghĩ của người."

"Hừ... Không có thì không có, hoàng tẩu dù nói như thế nào cũng không có ý nghĩa, Mộ Từ không nghĩ thì chính là không nghĩ đến." Phụng Mộ Từ mặt đầy u oán nói.

Long Y Hoàng vừa muốn nói gì, đột nhiên cảm giác được có người kéo tay áo nàng , quay đầu lại, nhìn thấy Phụng Trữ Lan vẻ mặt thần bí ngoắc ngoắc ngón tay về phía nàng , trong lòng Long Y Hoàng nhất thời tò mò, người nghiêng qua, Phụng Trữ Lan cũng dựa sát vào, nhỏ giọng nói vài câu bên tai nàng.

Sắc mặt Long Y Hoàng đại biến, không thể tin nói: "Như vậy hà..."

"Ừ." Phụng Trữ Lan mỉm cười gật gật đầu, Long Y Hoàng nhìn biểu tình Phụng Mộ Từ thối đến không chịu nổi , hết chỗ nói.

Một cung nữ đi vào trong đình: "Thái tử phi nương nương, Hoàng hậu nương nương kêu ngài qua."

Long Y Hoàng ngăn người, sau đó đứng lên: "Được, ta đã biết."

Phụng Trữ Lan cũng đứng lên: "Ta đi cùng với người ."

"Không cần, một mình ta có thể ứng phó , ta biết nàng muốn tìm ta nói cái gì." Long Y Hoàng khoát tay, đi ra đình.

Hoàng hậu ở trong Thiên điện chờ nàng, thờ ơ tu sửa bồn hoa cảnh, một chút tức giận cũng không có, Long Y Hoàng đi đến bên cạnh nàng: "Không biết mẫu hậu kêu Y Hoàng đến có chuyện gì?"

"Rắc!" Một cành hoa bị cắt xuống, hoàng hậu để cây kéo qua một bên, đột nhiên đưa lưng về phía Long Y Hoàng: "Người xem xem, đây là người người dụng tâm bảo vệ, vừa rồi hấn ở trước mặt hoàng thượng giằng co với Bồn cung , nhưng không nói câu nào để cập đến người, người nghĩ rằng người làm như vậy đáng giá sao?"

Nàng nói rất đúng về Phụng Ly Uyên, Long Y Hoàng hiểu được.

"Y Hoàng không rõ mẫu hậu nói cái gì rất đúng, xin mẫu hậu chỉ điểm." Long Y Hoàng nói.

"Không rõ? Hay cho câu không rõ! Nhưng nói về trong hậu cung này, sẽ có ai có thể rõ ràng hơn so với người ! Thái tử phi, người phải nhớ kỹ thân phận cùng lập trường hiện tại của mình, không nên lại vì một người ngoài như hấn mà phá hủy đại sự !" Nhìn Long Y Hoàng vẫn mang một bộ dáng ba đào không hề sợ hãi , nhẫn nại của hoàng hậu trước đó không kềm chế được nữa mà nổi cơn tam bành.

"Y Hoàng không rõ, ở trong mắt mẫu hậu, cái gì mới được xem như là đại sự, thân phận? Địa vị? Tiền tài? Quyền thế?" Long Y Hoàng nói thẳng: "Nhưng ở trong lòng Y Hoàng , chỉ có nguyện vọng người của mình bình an vô sự mới là đại sự, có lẽ với cách nghĩ của mẫu hậu hoàn toàn tương phản, càng có lẽ, chính là hai cách suy nghĩ cực đoan thủy hỏa bất dung ."

"Bồn cung không chấp nhận chính là việc người tự quyết định! Cẩn thận người không bảo vệ tốt, ngược lại biến thành chính mình hại mình đầy thương tích, đến cuối cùng hấn vẫn đối xử với người như người lạ, làm như vậy mất nhiều hơn được? Tại sao không vì tương lai mình mà suy nghĩ, lãng phí thời gian cùng tinh lực vào loại người đó có ý nghĩa sao!" Hoàng hậu một chương vỗ vào mặt bàn, giọng nghiêm khắc vang vọng phủ đầy điện.

"Có hay không có ý nghĩa, đó là phải xem tâm tình của Y Hoàng mới quyết định, hy vọng mẫu hậu không cần quấy rầy, tóm lại, Y Hoàng tuyệt đối sẽ không tổn hại đến ích lợi của mẫu hậu ." Long Y Hoàng chậm chậm bước về phía trước , đột nhiên thoáng nhìn qua hai hắc y tử sĩ đứng ở bên trong cung

điện, có một kẻ chính là người khi đó truyền tin cho nàng, ngay lúc nàng đi qua trước mặt tử sĩ, nháy mắt, tử sĩ đột nhiên thống khổ mà che ngực, giãy dụa hai cái, ngã xuống đất ngừng thở, Long Y Hoàng cười lạnh nói: "Chỉ sợ, điều này cũng không phải do mẫu hậu."

"Người..." Hoàng hậu nhìn tử sĩ kia ngã xuống, lui về phía sau từng bước.

"Vũ khí sắc bén nhất, đồng thời cũng sẽ thương tổn đến chính mình, muốn đạt được điều gì, sẽ có trả giá." Long Y Hoàng thân nhiên liếc hoàng hậu một cái, cuối cùng ném một câu, còn mình xoay người rời đi: "Y Hoàng cảm thấy mệt mỏi, muốn xin được cáo lui trước."

"Ha ha ha... Hay cho câu vũ khí sắc bén nhất ! Xem ra, Bồn cung thật đúng là không có tìm sai người!" Hoàng hậu cười lạnh, trong mắt sắc bén chột lóe qua.

Long Y Hoàng đi đến bên ngoài cửa cung, bỗng nhiên nhìn thấy Phụng Trữ Lan đang đuổi tới, Phụng Trữ Lan nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn tình huống trong nội điện, hỏi: "Thế nào, mẫu hậu không có làm khó dễ người sao?"

"Ừ, yên tâm, chỉ cần nàng không quá phận, ta cũng sẽ không làm gì với nàng mà ! ." Long Y Hoàng cười, trả lời hoàn toàn không liên quan đến vấn đề của Phụng Trữ Lan , nàng tiếp tục nói: "Chúng ta trở về đi, ở trong này cẩn thận giảm phải mình."

Phụng Trữ Lan nhất thời chần chờ, nhìn Long Y Hoàng muốn rời đi, cũng nhanh chóng theo sau: "Người nói cái gì với người?"

"Không có gì, chỉ là mẹ chồng cho con dâu một vài lời khuyên, chuyện rất bình thường." Long Y Hoàng đáp không quan tâm.

"... Qua mấy tháng nữa, tân nương của hân sẽ tới, chẳng lẽ người thật sự không có cảm thấy gì?" Phụng Trữ Lan nói.

"Ta có thể làm cái gì, ngoài chúc phúc cho hân, còn có thể làm cái gì... Vân Phụng Loan là một mỹ nhân, cũng là một thực nữ, rất xứng đôi với hân , cũng do trời tạo nên, chỉ sợ... Hân sẽ quên một người tên là Long Y Hoàng rất nhanh ." Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, vẫn luôn luôn nhìn, tựa như đang muốn tìm kiếm cái gì.

"Nếu hân quên người nhanh như thế, chỉ có thể nói rõ rằng hân đối với người căn bản không phải yêu, người làm như vậy, chẳng phải là so với ta càng lừa mình dối người hơn sao." Phụng Trữ Lan nói.

"... Khuynh Nhan thật là một người gần như hoàn mỹ, nếu hân không phải nam tử, các người nhất định sớm thành một đôi thần tiên quyến lữ, không cần lo lắng về thế tục thành kiến nhiều như vậy, hiện tại làm sao còn đến phiên ta ở trong này mà nói chuyện với người? Vậy bây giờ người không hề đề cập tới hân , uổng phí tình cảm các người đã tích lũy nhiều năm như vậy, người cũng đứng cùng lập trường, lại có tư cách gì để giáo huấn ta chứ? Ít nhất, hân đã từng rất tốt với ta , ta liền thỏa mãn ." Long Y Hoàng đáp.

Phụng Trữ Lan không có nói tiếp nữa, chính là dựa vào ánh mắt của nàng mà nhìn lại... Rừng lá phong ở rất xa, toàn bộ lá cây đã thành màu lửa đỏ, màu sắc rất là vui vẻ.

Hậu hoa viên trong hoàng cung, lá cây đã rụng hơn phân nửa, không che giấu được dấu vết thời gian đã trôi qua.

Long Y Hoàng đứng ở đó, nhìn lá rơi là tả dưới tàng cây, uống công giờ hai tay chờ đợi, gió thu từ đầu ngón tay của nàng lướt qua, mang theo lá khô, chưa hề vì sự tồn tại của nàng mà dừng lại nửa phần.

Lại là hơn một tháng qua đi, thời gian nhanh đến nỗi nàng căn bản không dám đối mặt.

Nàng mang thai hơn bốn tháng, cho dù mặc y phục rộng thùng thình, cũng che được bụng không lộ ra dấu vết, sinh mệnh ở trong bụng của nàng thâm căn cố đế, chỉ chờ ngày lâm bồn đổ đến.

Long Y Hoàng giống như bức tượng điêu khắc đứng trên mặt đất đầy lá khô, xung quanh người cũng là lá rơi bay tán loạn, sắc trời dần dần u ám, nàng cũng không chút dao động, chỉ là nhắm mắt lại, liều mạng tìm kiếm vết tích thời gian trôi qua .

Nàng không nắm được, cho dù là cái đuôi của thời gian , dù chạm mặt nàng cũng không gặp được.

Phụng Trữ Lan dần dần từ phía sau nàng đi tới gần: "Kiệu hoa đã đi đi tới ngoài hoàng thành, tiệc cưới cũng đã bố trí tốt, qua vài canh giờ là có thể cử hành hôn lễ... Người bây giờ không phải cũng nên đi chuẩn bị một chút? Vân Phụng Loan... Dù sao cũng là từ nhỏ đến lớn cùng người thân thiết, không phải sao?"

Ánh mắt của nàng lúc này mới có chút dao động, mở to , trong tròng mắt màu nước ánh sáng mênh mông, nhìn trời chiều sắp tà, nàng lâm bẫm "Ta... Không đi, Phụng Trữ Lan ... Ta không đi được không? Hôn lễ của Ly Uyên , thiếu ta cũng không ít, nhiều một người ngược lại thành chứng ngại, người đi đi... Thay ta chúc phúc hân, ta... Không có yêu cầu nào cả, vậy là tốt rồi."

"Người, hôm qua mới vừa đáp ứng ta, vô luận phát sinh chuyện gì cũng sẽ không lùi bước, nhất định người sẽ tham gia hôn lễ, tại sao, hiện tại lâm trận bỏ chạy ?" Phụng Trữ Lan nói: "Người có thể trốn, có năng lực trốn trốn được bao lâu? Chẳng lẽ người muốn cả đời sẽ không gặp bọn họ?"

"Nói là nói như vậy, chỉ là cho tới khi sự tình chính thức phát sinh, ta lại phát hiện mình căn bản không có dũng khí này, có lẽ, từ trước tới nay, ta đều đánh giá bản thân rất cao ." Long Y Hoàng rũ hai tay xuống, cảm thấy có chút lạnh, liền kéo y phục trên người, xoay người sang chỗ khác: "Ta..."

Nàng vẫn chưa nói xong, đã cảm thấy trên tay bị nắm chặt, hình như có một cổ lực rất mạnh kéo nàng đi về trước, ép nàng không đi không được,

Phượng Trữ Lan lôi kéo cổ tay nàng, mang nàng đi đến hướng tẩm cung: "Nếu yếu đuối, vậy không phải là Long Y Hoàng."

Nhất thời Long Y Hoàng không thể phản bác, chỉ có thể bị Phượng Trữ Lan kéo lại tẩm cung như vậy, mới vừa bị đặt ngồi xuống trên ghế, đám cung nữ bốn phía lập tức vây lên, vô cùng yên lặng, ba chân bốn cẳng sửa soạn ở trên người nàng... Trời đất quay cuồng một trận, Long Y Hoàng mơ mơ màng màng, không biết mình bị các nàng biến thành cái gì, này ngón tay không biết đeo cái gì, mà ở trên mặt của nàng sờ sờ soạng soạng, rầu rĩ cảm thấy lạnh lạnh... Cái gáy cũng đau, nàng nghe rằng trợn mắt, nàng luôn luôn không có thói quen đeo này nọ... Y phục trên người dường như cũng bị cởi ra, lại phủ thêm một cái khác, y phục mới không có độ ấm, lạnh đến nỗi nàng rung mình một cái.

Cứ như vậy vẫn giằng co nửa canh giờ, bóng người bốn phía cười hi hi rồi cực cảm thấy mỹ mãn lui đi, lúc này Long Y Hoàng mới có thể nghỉ xả hơi, đợi cho nàng bình tĩnh trở lại, nhìn lại hình ảnh mình trong gương đồng... Nháy mắt trợn mắt há hốc mồm.

Nàng được thay một kiện y phục váy dài thướt tha màu vàng, hoa văn màu vàng phức tạp thêu phượng múa và mẫu đơn, bên ngoài khoác áo lam từ chất lụa mỏng, cũng thêu phượng hoàng mẫu đơn hoa lệ, áo lót trong là màu trắng ngà, hai bên thấp nghiêng nghiêng ở trên ngực, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, tuy mắt nhìn qua đầu tiên không có gì, nhưng nhìn kỹ, không khó phát hiện trên áo trắng là hoa văn màu bạc, nàng nhúc nhích, làn váy màu vàng thật dài đằng sau lại giống như phượng hoàng khoe đuôi, hình dáng như mây bay.

Tóc dài được quấn lên một nửa, tóc đen còn lại rủ ở hai vai, trên búi tóc như mây đẹp để quý giá được gắn trang sức phượng hoàng nam vàng, vô số trân châu cùng hồng ngọc nhỏ nhỏ điểm xuyết, vô số trâm vàng lay động rủ ở hai bên và phía sau, ánh sáng ngọc rực rỡ phát quang.

Phượng Trữ Lan nhìn nhìn nàng, đột nhiên xoay người phân phó cung nữ cái gì, cung nữ kia lĩnh mệnh rồi đi, lại chạy gấp trở về, trong tay có một cái hộp, mở ra, bên trong là một dây chuyền hồ điệp màu vàng.

Hồ điệp trông rất sống động mở ra hai tầng cánh vàng, phần đuôi là xích màu vàng rủ xuống, trên cánh điệp là một viên ngọc đỏ tựa như máu, dây chuyền kim điệp đeo phía trên xương quai xanh của Long Y Hoàng, càng lộ ra vẻ yêu mỹ động lòng người.

"Này... cái này..." Long Y Hoàng lấy tay nâng dây chuyền kim điệp lên, nghi hoặc khó hiểu nhìn Phượng Trữ Lan, tay áo thật dài thêu đầy mẫu đơn vàng theo động tác giro tay của nàng mà tạo ra vuông góc xuống dưới, đúng là tư lụa hảo hạng.

"Tốt, nhìn rất đẹp, đi thôi, thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta đi qua chờ trước, đêm nay nàng rất đẹp, Thái tử phi." Phượng Trữ Lan cười nói.

Long Y Hoàng cúi đầu, vòng trang sức vàng kim trên trán rủ xuống, hồng ngọc chậm rãi lay động, nàng buông kim điệp trong tay: "Ta... Vẫn là không nên đi, được không? Phượng Trữ Lan, một mình ngươi đi cũng được." Nàng nói.

"Nếu ta đi một mình có vẻ rất không thú vị nha, để cho Phượng Ly Uyên nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, cam đoan hắn sẽ hối hận vì đã vứt bỏ ngươi nhanh như vậy." Phượng Trữ Lan nói.

Long Y Hoàng cúi đầu, nhìn lại bụng mình càng hiện ra rõ ràng, nhìn lại bên cạnh, vốn dĩ nên là đai lưng... Trong lòng tựa như nhỏ máu.

Thật ra, nàng rất nguyện ý mặc xinh đẹp như vậy đi ra ngoài, chính là, chính là vì sao cố tình lại ở thời điểm nàng mang thai à! Khóc không ra nước mắt... Đáng người hoàn hảo của nàng...

Đợi cho Phượng Trữ Lan mang theo Long Y Hoàng tới hội trường cử hành hôn lễ, nghe nói kiệu hoa cũng đã vào chín cánh cửa lớn của hoàng cung, bọn họ ngồi xuống bên cạnh hoàng đế hoàng hậu, toàn bộ cung điện thập phần náo nhiệt, hai bên có không ít hoàng thân quốc thích hoàng tộc trình diện, còn có dàn nhạc không lồ đang không ngừng diễn tấu âm nhạc vui mừng.

Cuối cùng, Long Y Hoàng nhắm chán cực kỳ, lại cũng có chút khản trương và tim đập nhanh, nhìn thoáng qua hội trường, Phượng Ly Uyên còn chưa tới, Phượng Trữ Lan ở bên cạnh cầm tay nàng đang đầy mồ hôi lạnh, tựa hồ không nói gì chỉ an ủi.

Nàng lại nhìn hoàng đế hoàng hậu ở nơi cao nhất, vừa nhìn, ánh mắt dừng lại, nhìn nhìn lại y phục của mình và Phượng Trữ Lan, cùng với hoàng đế hoàng hậu không kém bao nhiêu, tượng trưng cho quyền thế cao nhất.

Nhưng... Đứng ở nơi càng cao, lại càng nguy hiểm.

Đột nhiên, trong đám người một trận ồn ào, nguyên lai là Phượng Ly Uyên đi ra từ bên cạnh, một thân gấm đỏ rực, vẫn không che giấu được ánh mắt hắn đang gắng gượng, hắn không có nửa phần khó chịu, cũng nhìn không ra có khản trương gì, chỉ là hờ hững đi ra, đứng ở giữa cung điện, cùng đội tân nương đến.

Kiệu hoa đến, đứng dưới cầu thang bạch ngọc ở cung điện, lễ nhạc vang dội hơn, không bao lâu, tân nương cũng một thân đỏ hồng đội khăn voan đỏ, hi nương nâng tay nàng từng bước từng bước qua cầu thang bạch ngọc, sau đó đi trên thảm đỏ, một đường đi đến trước mặt Phượng Ly Uyên, tuy rằng không thấy rõ dung mạo của nhau lắm, nhưng rất an phận quý gồi trước Phượng Ly Uyên, làm một cái lễ.

Long Y Hoàng tuy đã trang điểm nhưng sắc mặt trắng bệch, cầm lại tay Phượng Trữ Lan, rất dùng sức, tựa hồ muốn đem toàn bộ ấn nhẫn cùng xúc động của mình phát tiết trên đó, không biết Phượng Trữ Lan có cảm giác đau hay không, nhưng về mặt của hắn vẫn không thay đổi.

Bắt đầu hành lễ, người chủ trì bên cạnh dùng giọng rất lớn tuyên bố với mọi người một lần lại một lần quá trình của nghi lễ, tân lang cùng tân nương lần lượt nghe theo, mang một vẻ mặt đồng ý đối với chung thân đại sự của mình.

Long Y Hoàng vẫn nhìn bọn họ, cũng không giống như người khác đang mỉm cười hoan hô hoặc là chúc mừng, nàng chỉ là nhìn, mí mắt cũng không

chóp, nàng chỉ là sợ một khi nhắm lại, sẽ có thứ không chịu thua mà chảy xuống, khiến cho nàng tuy trong tâm yếu ớt nhưng vẫn tỏ vẻ ở trước mặt mọi người .

Một trận nghi lễ phức tạp, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn , Long Y Hoàng chỉ cảm thấy rằng tâm như bị trên lên, thật lâu vẫn chưa hạ xuống, cái loại cảm giác này, làm nàng sợ hãi phát run.

Lễ nghi chấm dứt, tân nương bị vây quanh đưa vào tân phòng, tiệc rượu bắt đầu, Phụng Ly Uyên vẫn luôn bị hoàng thân quốc thích chúc mừng rót rượu, hân cũng không cự tuyệt, chỉ mỉm cười một mực tiếp nhận, sau đó rất sáng khoái uống cạn.

Phụng Trữ Lan lôi kéo tay Long Y Hoàng, nói: "Chúng ta cũng đi uống mời rượu đi, không cần quá mất lễ nghi."

Long Y Hoàng hơi hơi chân chờ, lập tức gật đầu, sau đó cùng Phụng Trữ Lan đứng lên, trong tay cung nữ bên cạnh đang cầm khay trên đó đặt mấy cái ly rượu kim sắc, đang đi đến trước mặt Phụng Ly Uyên .

Phụng Trữ Lan nhìn hân cười, giọng cao ly rượu lên: "Bỏ thân phận qua một bên không nói đến, ta và ngươi cũng chỉ là huynh đệ, huynh trưởng thành thân, làm đệ đệ , đương nhiên là phải chúc mừng."

Phụng Ly Uyên nhìn lại hân, cũng mỉm cười, nhưng lạnh lẽo, sau đó cũng cầm ly rượu ở bên cạnh lên, hơi hơi hướng hân ra hiệu, sau đó hơi hơi ngửa đầu, uống hết rượu ngon đã ủ lâu năm.

Long Y Hoàng cắn môi, rất miễn cưỡng cũng gọi lên mỉm cười với hân, cũng giọng lên ly rượu lên, nói: "Ta cũng chúc phúc ngươi, Vân Phụng Loan là một người rất tốt, các ngươi rất xứng đôi, ở cùng một chỗ... Nhất định sẽ thiên trường địa cửu, cử án tề mi."

Phụng Ly Uyên liếc nhìn nàng một cái, rất nhanh liền bỏ ngoài tầm mắt, về mặt thậm chí hơi hoảng hốt, hân quay lưng về phía nàng im lặng nâng ly uống hết.

Long Y Hoàng không có lời nào để nói, nhìn lại Phụng Ly Uyên, bởi vì đèn trong cung đình cũng là màu đỏ , ánh mắt của hân thậm chí hơi phiếm hồng, cực kỳ giống như dấu hiệu sắp khóc .

"Đừng lo , hôm nay là ngày đại hỷ, ta muốn uống một chút, sẽ không có vương bận." Nàng nói.

"Không thể sợ ý, trước khi hài tử được sinh ra bình an, tốt nhất nàng đem những thứ kiêng kỵ gì đó tất cả bỏ qua một bên, chạm cũng không được." Phụng Trữ Lan nói.

Long Y Hoàng lại nhìn về hướng bên cạnh, bóng dáng Phụng Ly Uyên đã không thấy nữa .

Nàng cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn thấy Phụng Trữ Lan đang cố sức muốn che dấu vài dấu vết trên tay mình... Là dấu vết mình vừa mới cào vào tay hân trong lúc vô tình .

"Thực xin lỗi... Phụng Trữ Lan ." Nàng cúi đầu, lúu rúu nói: "Ta... Vốn không nên tới , ta không phải là thánh nhân gì, bất cứ chuyện gì đều không thể thoải mái mà nhìn."

"Không sao, " Phụng Trữ Lan đặt mu bàn tay đầy dấu vết cào ra sau lưng, an ủi: "Ta có thể thông cảm tâm tình không tốt của ngươi, giống như lời ngươi nói, nếu đây là hôn lễ của Khuyển Nhan với người khác , chỉ sợ so với ngươi ta còn thất lễ hơn."

"Ta mệt chết... Muốn đi nghỉ ngơi , Phụng Trữ Lan , chờ ta bình tĩnh một chút ngươi mới tới tìm ta đi, để cho ta một mình an tĩnh một lát." Long Y Hoàng nói.

"Ừ." Phụng Trữ Lan gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Là hoa không phải hoa

Editor: Âu Dương Nhượng Thần

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Long Y Hoàng vẫn không nói gì nữa, phụng trữ lan cũng biết nói gì cũng đều vô ích , dứt khoát cùng Long Y Hoàng thân nhiên dùng đồ ăn sáng, Long Y Hoàng ăn uống kém đến kỳ lạ, ăn vài đĩa rau xanh sẽ không ăn nữa , bất quá nghĩ lại, có ai dưới tình huống như vậy còn khẩu vị? Phụng trữ lan không nhanh không chậm đưa nàng đĩa rau, khuyên nàng ăn dù là vì đĩa nhỏ, cũng nên ăn nhiều một chút. Long Y Hoàng nhìn trong thức ăn bất nổi lên như núi nhỏ, vẫn là không muốn ăn cái gì, nàng một mực chối như vậy, phụng trữ lan cũng hiểu được nàng không muốn ăn cái gì nữa . Không được bao lâu, cung nữ bên người hoàng hậu đột nhiên hiện ra trước mắt hai người, hành lễ tào nhã đến cực điểm: “Nô tỳ thỉnh an Thái tử, Thái tử phi, Hoàng hậu nương nương có chỉ, thỉnh Thái tử điện hạ cùng Thái tử phi nương nương đi đến tể phụng các một hồi.” “Là chính điện

của mẫu hậu sao , ” phượng trử lan hỏi: “Người có nói bởi vì nguyên nhân gì không?” “Cái này, nô tỳ không biết .” Cung nữ đáp. “À, ta đã biết, người đi xuống đi, lát nữa ta cùng Thái tử phi lên qua.” Phượng trử lan sau khi nói xong, cung nữ lại thì lễ, rồi lui ra ngoài. Long Y Hoàng cầm lấy thìa khua nước canh trong bát , vừa rồi cung nữ vừa nói là hoàng hậu, nàng lập tức liền tưởng đến Vân Phượng Loan. Không phải nói, sau khi tân nương đến, sáng sớm ngày đầu tiên sẽ đi thỉnh an trường bối sao? Như vậy, lúc này hoàng hậu hẳn là ở cùng vân phượng Loan, và Phượng ly uyên hai người đang ở cùng một chỗ, đột nhiên kêu nàng cùng phượng trử lan đi qua. Hoàng hậu... Người là muốn cho nàng tận mắt thấy phượng ly uyên cùng vân phượng loan là hạnh phúc đến cỡ nào , làm cho nàng hoàn toàn hết hy vọng, cuối cùng cống hiến cho người sao? “Ta không đi.” Đã lâu không nói chuyện, đột nhiên Long Y Hoàng mở miệng: “Mẫu hậu đang suy nghĩ gì, ta cũng có thể đoán đến tám chín mươi phần, chuyển đi... này, không có gì ý nghĩa.” Phượng trử lan nhìn nàng: “Người chẳng qua sợ nhìn thấy hai người kia đi.” Long Y Hoàng hừ nhẹ một tiếng, không nói, tiếp tục khua nước canh, cầu kỳ cùng táo độ ở trong bát trời nổi, tất cả bị nàng dùng thìa đè ép thành mảnh vụn. “Người già đến đây cũng hơn nửa năm , vẫn không có tin tức người thân, hiện giờ có vân phượng loan, người cùng nàng trò chuyện cũng tốt, không cần phân thành người lạ, nếu cùng nàng có cảm tình tý muội nhiều năm như vậy hủy hoại trong chốc lát, không chắc là người sẽ không đau lòng.” Phượng trử lan tiếp tục khuyên. “Ha... Ta sợ? Ta sẽ sợ sao? Chỉ là một Vân Phượng Loan... Cái gì có thể làm cho ta sợ hãi!” Long Y Hoàng lạnh nhạt cười, nụ cười kia lạnh nhạt mà đối trả, nàng một bước đi tới cửa: “Ta ta sẽ đi ngay bây giờ đến tể phượng các... Phượng trử lan, ta sẽ không sợ nàng! Sẽ không!” Phượng trử lan lắc đầu có chút bất đắc dĩ, cũng đứng lên, đi theo Long Y Hoàng. Vốn dĩ đường đi rất dài hiện giờ mệt mỏi Long y hoàng rất ngắn, chỉ chốc lát, nàng cùng phượng trử lan một trước một sau tiêu sái đến tể phượng các, đứng trước đại môn trang hoàng hoa lệ tinh mỹ, cung nữ cùng thị vệ đối với nàng hành lễ. Long Y Hoàng dừng cước bộ, vừa rồi ý thức vô cùng kiên định cũng bắt đầu dao động, phượng trử lan nhanh bước đến bên cạnh nàng, bắt lấy tay khuỷu tay nàng kéo nàng vào trong nội điện: “Đã tới cửa còn muốn lùi bước? Nhanh đi vào.” Long Y Hoàng bị phượng trử lan lôi kéo, không thể không bước nhanh lên cầu thang, nhìn đại môn gần trong gang tấc, hơn nữa khoảng cách không ngừng gần lại, nàng mím môi, vẻ mặt có chút hoảng hốt, nháy mắt, nàng đã bị phượng trử lan lôi kéo vào cung điện. Không đếm xia... Không đếm xia... Cảm giác rằng phượng trử lan muốn buông tay mình ra, Long Y Hoàng quyết tâm trấn định, tận lực nhìn không chớp mắt, chỉ là chuyên chú nhìn người an tọa trên ghế kim phượng ở trước mặt, hoàng hậu ăn mặc hoa lệ chói mắt , nàng cùng phượng trử lan tiến lên, sau đó đối với hoàng hậu hành lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.” Hoàng hậu nhanh chóng phát tay, cười nói: “Hiện tại chính là toàn gia lên gặp, không cần lễ nghĩa nhiều như vậy, còn có y hoàng, Bôn cung dặn người bao nhiêu lần, người hiện tại đang có mang, lễ tiết phiền phức cũng có thể miễn, không cần thương tổn được chính mình .” Chỉ là hành lễ, có khả năng thương tổn được cái gì? Long Y Hoàng không khỏi cười khò, hoàng hậu không khỏi rất cao siêu, từng chữ châu ngọc, dùng lý do danh chính ngôn thuận như vậy đem nàng cùng phượng trử lan gọi tới, cùng hai người vân phượng loan, phượng ly uyên giằng co, hơn nữa lời nói nàng gọi là “Thần thiết”, nghĩ cũng thấy khó khăn. Nàng cùng phượng trử lan đồng loạt nói: “Tạ mẫu hậu.” “Ngồi xuống đi, hôm nay Bôn cung tìm các người đến, cũng không phải là cái gì, cũng chỉ là việc nhà, không cần câu nệ thân phận, đều là người trong nhà.” hoàng hậu cười hòa ái , nhìn Long Y Hoàng cùng phượng trử lan ngồi xuống, hơn nữa hai người cảm tình đã không kịch liệt bài xích như trước kia, tâm tình tự nhiên tốt, nàng nói: “Y hoàng, nghe nói phụ thân của duệ Vương phi , là phụ thân của người lúc sinh tiền là bằng hữu rất tốt, như vậy cảm tình các người nhất định cũng thâm thiết, chính là thươ nhỏ lớn lên cùng nhau đi?” Long Y Hoàng nhìn vân phượng loan ngồi ở đối diện mình, không có nhìn phượng ly uyên, trả lời: “Đúng vậy , mẫu hậu, y hoàng cùng duệ Vương phi, thật ra cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cảm tình tự nhiên rất tốt.” Nói xong, nàng lần thứ hai đưa ánh mắt dừng lại ở trên người vân phượng loan , đột nhiên, nàng ngừng lại... Không đúng a, vân phượng loan hiện tại như thế nào cảm giác xa lạ như vậy? Dung mạo vẫn khuynh quốc khuynh thành như vậy , dáng người lớn nhỏ cũng không có biến hóa nhiều, chính là... Chính là hiện tại cảm giác không giống với trước kia như thế nào đó? Long Y Hoàng tỉ mỉ quan sát dáng vẻ tươi cười của tỷ muội thọt Vân phượng loan, tươi cười như vậy , bước binh sinh động như vậy , trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, khoe miệng nhếch lên độ cong nhu thuận rất đáng yêu... Đây, nàng cùng vân phượng loan cùng nhau sống cuộc sống mười mấy năm, chưa bao giờ gặp nàng lộ ra tươi cười như vậy ! Vân phượng loan ở huyện quốc mang danh hiệu băng sơn mỹ nhân , cùng vẻ ngoài yêu mỹ lộ lầy tương phản, vĩnh viễn đều bình tĩnh, dịu dàng ít nói giống như bạch ngọc lan trong trẻo nhưng lạnh lùng , không nên có biểu tình như vậy mới đúng a! Có phải hay không, có chỗ nào nhầm ? Cũng không đúng! Vân phượng loan không phải cái dạng này ! Nàng sẽ không lộ ra tươi cười nhu thuận lầy lòng như vậy , sẽ không bước binh giống một tiểu hài tử ngây ngô! Long Y Hoàng bắt đầu suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, hai mắt chưa bao giờ rời đi vân phượng loan quá một khắc, mà ngay cả lúc hoàng hậu nói với nàng , nàng cũng chưa nghe vào. Hoàng hậu gọi nàng một tiếng, nàng không hưởng ứng, vì thế hoàng hậu phóng đại thanh âm: “Y hoàng, ý kiến Bôn cung mới vừa nói , người có đồng ý hay không?” Lúc đó, lập tức Long Y Hoàng hoàn hồn, nàng nhìn hoàng hậu nghi hoặc nói: “Đồng ý?” Phượng trử lan nghiêng người nhìn nàng, đột nhiên nhỏ giọng: “Lại như đi vào cõi thần tiên... Vừa rồi ý mẫu hậu là cho phép người cùng duệ Vương phi ở phía sau hoa viên vui đùa một chút, cho các người tự ôn chuyện.” “Hả... Đây, đây tự nhiên hảo, ý kiến mẫu hậu y hoàng làm sao dám vi phạm?” Long Y Hoàng lập tức xả ra một khuôn mặt tươi cười ứng phó, lúc này mới làm cho hoàng hậu đang nhăn mày, mày liễu giãn nở. Tự hồ... Bởi vì thất thổ vừa rồi của nàng, phượng ly uyên cũng đang nhìn nàng, nhưng là Long Y Hoàng vẫn lảng tránh , không thể nhìn rõ vẻ mặt của hân. “Vừa rồi đang suy nghĩ gì?” Phượng trử lan nhỏ giọng nói. “Không có gì, ta có thời gian sẽ giải thích với người.” Long Y Hoàng thuận miệng nói có lẽ. Hoàng hậu cao hứng ung dung: “Y hoàng đồng ý là tốt rồi, Bôn cung còn sợ sẽ ảnh hưởng tới nghỉ ngơi của người, như vậy, hiện tại người liền mang theo duệ Vương phi đi hoa viên nhìn xem đi, để cho nàng quen thuộc hết thầy hậu cung , ngày sau ở chung mới tốt, Bôn cung còn có chút chuyện riêng muốn nói cùng với Thái tử và duệ vương.” Long Y Hoàng lúc này nghe rõ ràng, gật gật đầu đáp ứng , nhìn vân phượng loan đối diện đang đứng lên, mình cũng đứng lên, đối với hoàng hậu hành lễ tạ người sau đó cùng vân phượng loan một trước một sau tiêu sái ra đại điện. Về phần hoàng hậu cùng với phượng trử lan, phượng ly uyên nói cái gì, nàng không có hứng thú, nàng hiện tại thăm nghĩ phải biết rõ ràng về Vân Phượng Loan. Vì cái gì, cảm giác kỳ quái như vậy? Hai người vừa xuống bậc thang, vân phượng loan ngoan ngoãn đi theo bên người Long Y Hoàng , nhu thuận làm cho người ta trìu mến, giống như một con mèo nhỏ, Long Y Hoàng là Thái tử phi, thân phận ở hoàng cung, trừ bỏ hoàng đế hoàng hậu cùng phu quân là Thái tử, thân phận chính là cao nhất , vân phượng loan điểm này nắm rất khá, vẫn rất an phận làm một Vương phi . Long Y Hoàng mở miệng nói trước: “Vân Phượng Loan... Chúng ta đã lâu không thấy , không biết ở huyện quốc, cha người vẫn mạnh khỏe chứ? Cảnh Lâm thúc thúc như thế nào? hai ca ca của ta, có hay không có việc gì?” Vân phượng loan cả kinh, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, do dự không nói. Long Y Hoàng tiếp tục thăm dò nói: “Người trước kia vẫn luôn miệng nói yêu duy nhất đại ca của ta, chỉ là hiện tại lại già đến nơi này, cảm tình cùng phượng ly uyên tốt lại như vậy, nói vậy, người đối hân động tâm, hay là, hân cùng đại ca của ta đối với thái độ của người hoàn toàn tương phản, người đối hân động tâm cũng là chuyện đương nhiên, nhìn các người cảm tình tốt như vậy, ta cũng rất... Vui vẻ, như vậy hiện tại, ta muốn biết người còn nhớ rõ chuyện trước kia không? Đại ca của ta sau khi ta rời khỏi, có phải còn rất nhớ người kia?” Vân phượng loan này giờ không nói gì, đột nhiên, nàng ngừng lại, lấy tay đè nặng lồng ngực của mình, đối với Long Y Hoàng hỏi: “Thái tử phi, người... Nhận thức khối thân thể này phải không?” Long Y Hoàng cũng dừng lại, thân thể cứng ngắc. “Ta... Ta cũng không phải là vân phượng loan, nói thật, ta cũng không phải người thế giới này , ta không biết mình làm sao nữa, hình như bị xe đụng chết, sau đó tỉnh lại, phát hiện mình ở trong kiểu hoa đồ thủy, không bao lâu, liền cùng duệ vương cử hành hôn lễ...” Vân phượng loan hai má có điểm ửng đỏ, ngưng ngưng nói: “Có lẽ người không tin đâu, nhưng thật sự có chuyện xuyên qua thời không này, ta đến từ hiện đại mấy ngàn năm sau , ta nghĩ rằng xuyên qua đây sẽ phát sinh chuyện gì đó, không nghĩ rằng lại già cho một Vương gia ôn nhu như vậy , có lẽ là trời ban thưởng hồng phúc, cho nên, người hiện tại hỏi ta về chuyện trước đây của khối thân thể này, ta tuyệt không biết, thật sự rất xin lỗi, ta không giúp được người cái gì.” “À... Như vậy a, ” Long Y Hoàng đột nhiên nhả ra khí, tuyệt không giật mình, cười nói: “Người đã xuyên qua thời không tới, như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện chúng ta ở nơi này có những điều chưa hề thấy đi? Như vậy, có thể rất dễ dàng đạt được tâm của duệ vương nha?” “Thái tử phi...” Vân phượng loan cũng ngại ngại cả người. “Ừ, tốt lắm... Cứ như vậy, hân cũng rất nhanh sẽ yêu người, duệ vương là một người rất tốt, hiện

lành ôn nhu lương thiện như vậy, người làm thế tử của hần, thật là có phúc vô hạn, hần nhất định sẽ đối với người tốt, cũng sẽ là một người trung trinh đối với người, người tốt như vậy, đi nơi nào tìm được?” Không biết làm sao nữa, Long Y Hoàng đột nhiên hỏi ngược lại phượng ly uyên đêm qua, hần tựa hồ uống rượu, so với nàng còn thanh tỉnh hơn, còn có, hần nói câu ta yêu người một lần cuối cùng kia, làm cho nàng... Khắc cốt ghi tâm, không thể quên được. Bất tri bất giác, trước mắt mờ lung, trong mắt Long Y Hoàng có những hơi nước tập trung lại càng nhiều hơn trước, nàng cố sức lau. Nàng cảm thấy chính mình rất vô dụng, động một tý liền rơi lệ, thật sự là phế vật, cũng khó trách phượng ly uyên cho tới giờ vẫn không tin tưởng mình, thử hỏi có ai, nguyên ý tin tưởng một phế vật động một tý là khác đây? Vân phượng loan đi đến bên cạnh nàng, bỗng kéo cánh tay nàng, cười đến sáng lạn như hoa nở, rất là nhẹ nhàng nói: “Bất quá, Thái tử phi, ta không phải bạn thân từ nhỏ đến lớn của người, nhưng ta tin chúng ta sau này nhất định sẽ làm tỷ muội tốt một lần nữa! Hơn nữa, Thái tử cũng là người thông minh lương thiện, người rất ôn nhu nha! Người cũng rất có phúc khí không phải sao? Hơn nữa đều có hài tử, ha ha, về sau chúng ta bắt đầu lần nữa làm bằng hữu, nhất định sẽ làm cho người bên ngoài không ngừng hâm mộ!” Nàng cười đến nheo mắt, vừa mắt đi mặt nạ lạnh như băng, có vẻ linh động cùng hoạt bát hơn. Long Y Hoàng cười khổ: “Người thật sự rất biết lấy lòng người, nhất định có rất nhiều người bị thuyết phục dưới tươi cười cùng tính cách của người... Mà duệ vương, nhất định cũng sẽ đối với người sùng ái hơn, cuối cùng là bạch đầu giai lão, một đời hạnh phúc.” Long Y Hoàng cùng nàng đến ngự hoa viên đi dạo một lần, sau đó lại đi trở lại, ở nửa đường gặp phượng trư lan cùng phượng ly uyên cũng đang tìm hai người các nàng. Vân phượng loan buông tay nàng ra, rất là hưng phấn chạy đến bên người phượng ly uyên, tiếp theo nắm chặt tay hần, cao hứng nói: “Vương gia, ngự hoa viên ở hoàng cung rất đẹp nha! Về sau, nếu chàng có rảnh rỗi đi với thiếp nhìn xem nhiều nhiều nha! Thiếp thật sự rất thích nơi này!” Nhận thấy dư quang khỏe mắt phượng ly uyên hướng về phía mình lướt qua, Long Y Hoàng cố ý quay đầu đi, đi đến trước mặt phượng trư lan, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về đi.” Phượng trư lan nghiêng mắt nhìn thoáng qua phượng ly uyên, nắm lấy cổ tay Long Y Hoàng, lưu loát nói: “Hảo, chỉ có điều, nàng tại sao lại đi lâu như vậy? Chẳng trách sẽ mệt.” “Ta cũng không biết, bất tri bất giác đã đi rất xa, mà mình cũng không có nửa điểm cảm giác.” Long Y Hoàng nói. Bên cạnh, phượng ly uyên muốn dẫn vân phượng loan rời khỏi, Long Y Hoàng nhìn bọn họ, đề nghị cô đơn, cũng đang chuẩn bị cùng với phượng trư lan trở về, vân phượng loan đột nhiên xoay người sang hướng khác, lớn tiếng nói: “Thái tử phi nương nương, ngày mai ta sẽ tới tìm người thưởng ngoạn được chứ?” Long Y Hoàng đưa lưng về phía nàng cùng phượng ly uyên, không dám xoay người, nàng cười nói: “Tốt.” Vân phượng loan rất vui vẻ, cùng phượng ly uyên đi rồi, trên mặt Long Y Hoàng nụ cười giả dối càng ngày càng không nhìn được, phượng trư lan cầm tay nàng, ý muốn làm cho ý chí của nàng thức tỉnh: “Chúng ta cũng đi thôi.” “Ai... Phượng trư lan, mấy ngày nay, hai vợ chồng bọn họ đều vẫn ở trong hoàng cung chứ?” Long Y Hoàng ngoan ngoãn đi theo hần, hồi lâu, thỉnh thoảng dài nói: “Ừ... Như thế nào?” Phượng trư lan hỏi ngược lại. “Ta đây mấy ngày nay không cần xuất môn thì thật tốt.” Nàng cúi đầu, lẩm bẩm nói. “Vì cái gì? Người nhanh như vậy sợ bọn họ?” Phượng trư lan cười. “Không phải sợ... Chỉ là không thoải mái, ừ, không nói cái này, vừa rồi mẫu hậu giữ lại người cùng ly uyên nói cái gì? Như vậy rất thần bí?” Long Y Hoàng hỏi. “Cũng không có gì, chỉ là dặn chúng ta hảo hảo chiều cổ thế tử, sau đó hoàn thành nhiệm vụ quan trọng là nói đôi tông đường.” Phượng trư lan nói rất bình thản, mặt không đỏ tâm không đập, tựa như uống nước. Long Y Hoàng cúi đầu nhìn bụng mình như đôi núi, trong óc hiện ra một chuỗi im lặng tuyệt đối. “Y hoàng,” phượng trư lan đột nhiên nắm chặt tay nàng: “Sinh nữ nhi đi.” “Ừ? Phượng trư lan, ta không có nghe lầm chứ? Người giống như các người coi trọng nhất là truyền nhân kế thừa huyết mạch, không phải điều hy vọng nhất là thế tử mình sinh nhi tử sao?” Long Y Hoàng hơi kinh ngạc, nhưng cũng hiểu được cái gì, chỉ là có ý trốn tránh. “Nữ nhân thì tốt... Nếu là nhi tử, thân là hoàng trưởng tôn của hoàng thất, thì không thể ở cùng một chỗ với mẫu thân, từ khi vừa sinh ra nhất định phải cách ly với mẫu thân, có người đặc biệt bảo hộ cùng chiếu cố, tương lai mẫu tử cũng sẽ không hề có cảm tình, hoàng trưởng tôn lúc còn rất nhỏ sẽ nhận huấn luyện nghiêm khắc đặc thù, trở thành hoàng trư làm cho người ta khen ngợi, cho nên vì không muốn tính cách bọn chúng bị dưỡng thành ý lại vào mẫu thân, nhất định phải từ khi sinh ra sẽ chia lìa với mẫu thân, nhưng, nếu như là nữ nhân sẽ không như vậy, nếu như là hài tử... Người cùng mẫu hậu hiện tại ồn ào như vậy, chỉ sợ đến lúc đó nàng sẽ lấy cớ này mà áp chế người.” Long Y Hoàng cảm thấy ngón tay trở nên lạnh: “Tại sao có quy củ bất thành văn như vậy?” “Ta cũng không biết, lúc ấy mẫu hậu không phải hoàng hậu, cho nên cái loại hành hạ đó cũng chưa đến lượt ta, nhưng không quá vài năm, nàng không biết dựa vào thủ đoạn gì mới diệt trừ được thế lực của tiền hoàng hậu, tự mình một tay che trời, sau khi trục xuất toàn bộ kẻ địch, nàng so với mẫu thân bình thường đều đoạn tuyệt hơn, tự tay đem ta đưa đến biệt viện giống như địa ngục kia, sau đó rất yên tâm đem ta giao cho người khác, chưa bao giờ hỏi đến chết sống của ta... Mẫu hậu chuyện gì đều làm được cả, cho nên người không cần ôm may mắn gì, ngay cả đứa con mình sinh ra đều không buông tha, huống chi là tôn tử vừa mới sinh ra?” Phượng trư lan nhìn như bình thản không gợn sóng nói, nhưng là không có ai so với Long Y Hoàng rõ ràng hơn, lực đạo hần nắm tay nàng càng lúc càng lớn, dường như rất ấn nhẫn, cố gắng không cho tâm tình của mình thể hiện ra ngoài. “Ừ, mẫu hậu thật là cái loại người chỉ cần có cảm giác hại đến lợi ích của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho kẻ kia, bất quá... Nàng nếu dám động một sợi tóc của đứa nhỏ, ta ngay cả chết cũng phải đánh nhau với nàng ta!” Long Y Hoàng nghiêng răng. “Không thể hành động thiếu suy nghĩ, đứa nhỏ bị ôm đi, người cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời ấn nhẫn, nếu thủ đoạn phản kháng quá mức kịch liệt, trước khi nàng ta bị tổn thất, nhất định sẽ cho đứa nhỏ làm tể phẩm, đến lúc đó, cho dù người thắng nàng, nhưng đứa nhỏ đều không bảo vệ được, có thể làm sao chứ? Mẫu hậu... Chính là một người lòng dạ độc ác như vậy.” Phượng trư lan cười khổ nói. “Ta cũng không tin, chẳng lẽ mặc cho nàng hung hăng ngang ngược? Hay là nàng muốn làm nữ đế?” Long Y Hoàng châm chọc nói. “... Mẫu hậu, đối với quyền lợi của mình, vẫn rất bất mãn, hòa thân lần này cũng là nàng đề cập trước, sau đó không bao lâu người được gả tới, mục đích nàng làm như vậy, người cũng có thể hiểu được.” Phượng trư lan nói. “Ta hiểu được... Nhưng, một ngày nào đó ta sẽ làm cho nàng cũng hiểu được, cái gì gọi là dẫn sói vào nhà, thả biệt vật chẳng làm?” Long Y Hoàng đề thấp giọng, nhưng lại vô cùng phấn khởi. Toàn bộ mọi chuyện đều là nhân quả do mẫu hậu tạo nên, toàn bộ đều là từ một mình hoàng hậu khởi nguồn, cũng là do nàng tạo túng. Người có dã tâm quá lớn, một ngày nào đó sẽ bị sức mạnh của mình tạo ra phản phệ đến hài cốt không còn. Cho nên, bình bình đạm đạm mới là tốt nhất. Bất tri bất giác, hai người đã đi qua ngự hoa viên khổng lồ, trở lại tẩm cung. Đình đài lầu các, vẫn là tinh mỹ như vậy, Long Y Hoàng nhìn trong mắt, đột nhiên cảm thấy đều được trang trí bằng huyết nhục mà thành. “Người thấy vân phượng loan thế nào?” Nàng nhìn phượng trư lan hỏi. “Không phải tâm cơ thâm trầm đến quá mức, chính là đơn thuần đến khờ dại, tóm lại, cảm giác cũng không phải tốt, không phải nói là các người cùng nhau lớn lên từ nhỏ sao? Sao vậy, vừa rồi thoát nhìn các người như người lạ? Phát sinh chuyện gì sao?” Phượng trư lan hỏi. “Chuyện không hề nhỏ, Vân Phượng Loan... Tuy rằng vẫn là vân phượng loan, nhưng lại không phải là vân phượng loan... Nàng đã thoát thai hoá cốt (*) đổi mới hoàn toàn, mục tiêu hiện tại là toàn lực hầu hạ phượng ly uyên, ta thật không biết nên nói cái gì cho phải, bất quá, nàng cũng có thể sẽ mang đến một ít chơi đùa mới lạ, ít nhất ở trong cuộc sống hoàng cung không cần phiền muộn như vậy thật là tốt.” Long Y Hoàng nói, cùng phượng trư lan đi trở về phòng, cây cột đỏ thẫm từ từ sụp đổ phía sau họ, cảnh sắc bên ngoài lần lượt thay đổi. (*): *thay đổi linh hồn* “Mới lạ gì?” Phượng trư lan nghi ngờ. “Chỉ mong đi, bất quá nàng ta dự đoán cái gì thì cũng chẳng được gì, chỉ là xuyên qua thời không mà thôi, thật đúng là làm chuyện gì cũng rất giỏi sao,” Long Y Hoàng cười nói: “Thực cho là mình rất giỏi sao? Có ý biểu hiện ra như vậy, chỉ sợ người khác không biết mình khác người à?” “Người nói cái gì?” Long Y Hoàng nói giọng quá nhỏ, phượng trư lan nghe không rõ ràng lắm. “Không có gì, ừ... Đi lâu như vậy, quả nhiên cảm giác có chút đói bụng, người kêu cung nữ chuẩn bị chút thức ăn đi, ta như thế nào oan ức chính mình chứ, cũng không muốn uất ức hài tử chưa có xuất thế nha!” Long Y Hoàng đi vào phòng, đặt mông ngồi trên ghế gỗ lim nam vàng cạnh bàn. “Sao vậy, tâm tình tốt lắm nha?” Phượng trư lan đứng ở trước mặt nàng, hí mắt cười. “Đâu có đó là lừa gạt người, nhưng loại tuyệt thực ngày thơ này nếu làm cũng không phải Long Y Hoàng có thể làm được, ta còn muốn giữ thế lực đi làm chuyện có ý nghĩa.” Long Y Hoàng cười, ý cười nồng đậm che phủ đôi mắt, nhưng ánh mắt phượng trư lan càng giống một mũi tên nhọn, đâm phá toàn bộ nguy trang cùng phòng ngự của nàng, trực tiếp bắt gặp ưu thương nàng đã chôn dưới đáy lòng.

Chương 79: Loan Phụng liên minh

Gió đêm thổi qua, lạnh thấu tâm can. Long Y Hoàng cố gắng thoát ra khỏi cung điện đang náo nhiệt, ồn ào kia, đi tới hậu hoa viên yên bình, gió thổi không ngừng, nhưng cảm giác lạnh như băng đó lại có thể làm cho nàng tỉnh ra. Đã là không thể, thì đừng hi vọng xa vời, như vậy nào có nghĩa gì? Long Y Hoàng đi theo ánh trăng quanh hồ, châu trăm vàng ngọc trên đầu nàng thật đẹp, gió thổi vào lá cây phát ra những tiếng sần sật, tâm can nàng từ từ bình phục thoát khỏi đau đớn, nàng muốn bản thân tranh thủ quên đi áp lực hôn lễ vừa rồi, chú ý tập trung vào cảnh vật trước mắt. Nhưng, nàng không làm được. Chiều nay Phụng Ly Uyên tân hôn, chắc chắn là có động phòng, nàng biết, chỉ có thể là dưới một mảnh đồ mập mờ lằng lằng. Hân và Vân Phụng Loan ngồi đối diện uống rượu giao bôi, sau đó ngã xuống, tận hưởng đêm xuân. Nàng trầm lặng nhìn mặt hồ, trước mắt nàng đã phủ kiến nước, nhắm mắt lại, lập tức cảm thấy có gì đó ôn nhuận trước mặt, lau đi, mu bàn tay cũng ướt đầm, là mùi đau khổ. Nàng tựa vào một thân cây ven hồ, cắn môi, mu bàn tay cố ngăn dòng nước sắp chảy xuống kia, nhưng là không thể, ôn nhuận, mang theo thương cảm cùng đau khổ từ từ lăn trên má nàng. Long Y Hoàng nghĩ rằng cái gì nàng cũng không quan tâm, lúc quay lưng với Phụng Trữ Lan, nàng cũng chưa từng đau khổ như vậy, mà bây giờ, đột nhiên cảm giác đau tột cùng, tâm can nàng bỗng chốc hóa đá. Từ bao giờ, yêu lại khắc cốt ghi tâm như vậy, muốn dừng mà không thể. « Bính ! » Thanh âm bình sứ bị vỡ từ xa vang lên. Long Y Hoàng cả kinh, từ từ quay lại nhìn. . . trong bóng tối, cách đó không xa hiện lên một thân ảnh cô tịch đơn côi, mà bên cạnh là chiếc bình đã vỡ, xem ra là một bình rượu. Long Y Hoàng lau đi nước mắt chưa xót trên mặt, nhìn kỹ người kia, một mảnh đồ như lửa, mặc dù không thể thấy dung mạo nhưng nàng cũng đoán được là ai. Tại sao. . . lại trùng hợp như thế? Lúc này hân đáng lẽ phải động phòng cùng tân nương rồi chứ? Long Y Hoàng không dám gây tiếng động, nàng ngừng thở một lúc, từ từ nhắc vẩy phụng lên, yên lặng rời đi. “Phân phạt!” Nhánh cây đột nhiên run lên, mặt người kia trong nháy mắt hóa thành màu đỏ, nhanh như chớp bay đến trước mặt Long Y Hoàng, khiến nàng không khỏi kinh sợ. Bị người đột nhiên xuất hiện giữ lại, Long Y Hoàng theo bản năng lùi sau vài bước, nhìn rõ lại mặt Phụng Ly Uyên, tiếng nói có chút khó khăn, không thể không thấp giọng hỏi: « Duệ vương? Sao ngài lại ở đây. . . không tiếp tân nương sao? » Phụng Ly Uyên không trả lời, hân tiến sát Long Y Hoàng, Long Y Hoàng cảm nhận rõ ràng mùi rượu trên người hân, trong lòng có chút bối rối, lại lui về sau: « Duệ vương, ngài đã say rồi. . . » Nàng đột nhiên khựng lại, không thể lùi nữa, phía sau đã là một thân cây, nhìn Phụng Ly Uyên không nói câu nào mà chỉ ngày càng sát lại nàng, nàng xoay người tháo chạy, nhưng bị hân nắm chặt cổ tay, sau đó kéo cả người nàng, khi nàng vừa quay đầu lại, hân vẫn không buông tha nàng, lập tức sát hơn, không chút ôn nhu chiếm lấy môi nàng. “Phụng. . . Phụng Ly Uyên!” Hân quá thô bạo khiến nàng đau, không chỉ thân thể, mà tâm nàng đau hơn, Long Y Hoàng dùng sức đẩy hân, đôi mắt sưng đỏ vì khóc trơ lên nhìn hân: « Ngươi hãy để ta yên ! » Phụng Ly Uyên nhìn nàng, không kiêng dè, đôi mắt mờ hồ, khóe miệng vẫn còn dấu vết âm đạm, hân chỉ yên lặng nhìn Long Y Hoàng, vẫn là ánh mắt ôn nhu có quá nhiều quyền uy yêu thương đó, thân thể nàng cứng đờ, tình tình vừa rồi cũng lặng xuống không ít, thật lâu, thấy Phụng Ly Uyên không nói gì, nàng mới kéo tay hân ra: « Vương gia, ngài lúc này không thích hợp chạy trốn. . . hãy mau trở về phòng đi, đừng làm tân nương đợi lâu. » “Y Hoàng, nàng không muốn như vậy? » Hân đột nhiên hỏi. Long Y Hoàng quay đầu tránh ánh mắt hân: « Không có ! » “Àn. . . Cũng đúng, hiện tại Phụng Trữ Lan đối xử với nàng tốt như vậy, nàng cũng không cần nhớ đến ta, ban đầu vì chịu ủy khuất nên mới tới tìm ta mua vui, hôm nay ta ngay cả một chút giá trị cũng không có. » Phụng Ly Uyên cười khổ. « Àn. . . » Long Y Hoàng mờ hồ trả lời, tránh né câu hỏi của hân. Phụng Ly Uyên nghiêng mặt đi, từ từ nhắm mắt lại, lông mi cong dài của hân che đi ánh mắt như vầng trăng xa xôi sâu thẳm kia, tình sâu vô hạn, không còn thô bạo như trước, hân nhẹ nhàng hôn lên môi Long Y Hoàng, từ từ tiến tới, sau đó triển miên. Long Y Hoàng kinh hãi, nguyên bản muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của hân, nhưng thử mấy lần đều không được, sau đó nàng cảm giác Phụng Ly Uyên đang rất cố gắng, hân ôm nàng lâu như vậy khiến nàng cảm thấy bất an, nàng lại hóa đá, sau đó nhắm mắt lại, không hùa theo, không phản kháng, chỉ là theo bản năng cũng bảo trụ hân. . . Sau khi hôn nàng xong, Phụng Ly Uyên thả lỏng Long Y Hoàng ra, hai người bình tĩnh lại, Long Y Hoàng mờ mắt, nhìn vầng trăng tàn trên trời, nước mắt một lần nữa chảy xuống. “Y Hoàng. . . Lần cuối cùng. . . » Phụng Ly Uyên ôm nàng, nhẹ nhàng thăm thềm vào tai nàng. « Àn. . . » Long Y Hoàng trả lời một tiếng, không biết nên nói gì, chỉ cùng hân nhìn trời đêm dày đặc kia, thực đẹp, nhưng không trọn vẹn. “Y Hoàng, ta yêu nàng.” Mặt Phụng Ly Uyên bắt đầu đỏ. « Àn. . . » Long Y Hoàng cắn chặt môi. « Y Hoàng nhắm mắt lại có được không? » Phụng Ly Uyên cười nói. Long Y Hoàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, dần dần. . . nàng cảm thấy hân đang từ từ buông tay. . . áp lực bên người cũng dần biến mất. . . nàng vẫn nhắm mắt. Một trận gió lạnh thổi qua, đã không còn vòng tay ấm áp đó nữa, gió lạnh thấu xương nhưng không lạnh bằng trái tim nàng. Trước mắt, một cảnh tượng hiu quạnh thê lương, không còn một chút dấu vết có người từng ở đây. Nước mắt khẽ lăn xuống, không vương vấn roi thăng xuống. Có lẽ hân đã trở về. . . có lẽ đây chỉ là một trò đùa. Nhưng nàng đã đợi không biết bao lâu, mãi cho đến khi Phụng Trữ Lan tìm được nàng, Phụng Ly Uyên cũng không xuất hiện nữa. Nàng mờ mờ đi theo Phụng Trữ Lan về, như người mất hồn, ở lễ điện cũng không có hình bóng hân, người ta nói, hân đã sớm tránh tai mắt người ngoài đi về động phòng rồi. Sau khi Phụng Trữ Lan tìm được nàng rồi, liền nắm chặt không buông tay nàng, hân thấy nàng hai mắt vô thần, quát người đang trốn mắt nhìn nàng: « Không thấy thái tử phi đang mệt sao, đừng nói nhiều, đi mau ! » Người kia tự nhủ không thú vị thậm chí lại bị Phụng Trữ Lan tức giận. Trước tiên phải bảo vệ tính mạng đã. Hân nắm tay Long Y Hoàng thật chặt, năm ngón tay đan vào nhau, Long Y Hoàng bắt đầu đi cũng phải nắm tay hân, vẫn im lặng, Phụng Trữ Lan nói: « Ta thấy nàng mệt rồi, không bằng nghỉ ngơi đi ta cũng muốn nghỉ ngơi rồi. » Long Y Hoàng không bộc lộ cảm xúc gì, giống như một bức tượng gỗ, Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng đưa nàng về phòng. Lúc này nàng vô phương tự hỏi, không nghĩ được gì ngoài cảnh động phòng của Vân Phụng Loan và Phụng Ly Uyên, dung hợp lẫn nhau hưởng thụ đêm xuân ân ái. Bất tri bất giác, Long Y Hoàng đã được Phụng Trữ Lan đưa vào tầm cung, hân phản phò cung nữa, để Long Y Hoàng ngồi trên giường, sau đó bỏ tay mình ra: « Nếu nàng thấy khó chịu có thể nói ra, không cần giữ mãi trong lòng. » Long y hoàng chỉ cúi đầu, không nói gì, Phụng Trữ Lan nhìn nàng cũng trầm mặc thật lâu, hân vươn tay, gỡ đám trang sức trên đầu Long Y Hoàng xuống, tóc đen hạ xuống quăng trùm cái Kim Tử tới bàn trang điểm nói: « Nàng ngủ đi trẻ rồi. » “Ta. . . Không muốn” Long y hoàng cuối cùng có phản ứng, nàng đứng lên, tóc rối bù, đi tới bàn trang điểm, theo thói quen lấy ra một tờ giấy cùng hiệu kính rất dày, từ từ mài mực, chấp bút bắt đầu viết hiệu kính. Không biết thói quen dưỡng thành đã trở thành thói quen khi nào, nàng chỉ cần tâm trạng không tốt, liền mang hiệu kính ra chép, luôn rất có hiệu quả, nhìn thấy hiệu kính nàng như nhìn thấy được ở bên cạnh mẫu thân, được mẫu thân bảo vệ, vĩnh viễn không buồn không lo. “Nàng không cần như thế, dù nàng có đối tốt với hân, hân cũng không hiểu, bây giờ nàng chính là đang đối xử tệ với mình đấy, chẳng phải là. . . nàng là người thiết tha nhất sao? hơn nữa, hôm nay hân động phòng hoa chúc, hân sao có thể bỏ tân nương của hân một mình? » Phụng Trữ Lan khuyên nhủ nàng. “Àn, đó là chuyện của hân. . . Ta là thật sự không quan tâm, Phụng Trữ Lan, nếu ảnh hưởng tới người, thì hãy ngủ trước đi, khi nào ta mệt ta sẽ ngủ sau. » Long Y Hoàng quay qua đọc sách tiếp, không thèm liếc nhìn Phụng Trữ Lan. Phụng Trữ Lan biết nếu theo tính tình Long Y Hoàng, thì hân không thể khuyên nhủ được, suy nghĩ một chút, hân đi tới giá sách, lấy xuống cuốn thật dày, ngồi xuống cái ghế bên cạnh từ từ xem. “Người không cần như vậy, ta có thể tự giải quyết mọi chuyện. » Long Y Hoàng để bút xuống, nói với hân. « Nếu để thể tử của mình khổ cực, còn mình đi ngủ trước, chuyện này đồn ra ngoài, thật không biết người khác sẽ nói sao. » Phụng Trữ Lan gần từng tiếng nói, vừa chăm chú đọc sách,

sau đó đáp : « Hơn nữa ta cũng thích đọc sách, nằng không cần lo . » « Phụng Trữ Lan, » Long Y Hoàng nhìn hấn với bộ mặt khinh bỉ : « Người có thể nói thế sao, một lý do ngớ ngẩn. » « Đối với người như nằng, cũng không cần lý do hoàn hảo, trong lòng hiểu rõ là tốt rồi. » Phụng Trữ Lan nói. « Ta thật đúng là không có tiếng nói chung, cái gì cũng có thể đề chung một chỗ. » Long Y Hoàng giận dữ. Phụng Trữ Lan không để ý tới nằng, trầm mặc, Long Y Hoàng trừng hấn, hấn vẫn trầm mặc. Trùng một lúc mắt đã đau, Long Y Hoàng cúi xuống tiếp tục chép sách, đột nhiên, một câu nói của Phụng Trữ Lan khiến nằng đột nhiên dừng bút. Phụng Trữ Lan nói : « Ta biết nằng tâm tình không tốt, hiện tại chắc chắn là vì Phụng Ly Uyên, bây giờ hấn đang động phòng, vừa rồi là hấn đã bỏ nằng lại rừng cây ? » Long Y Hoàng đầu tiên là sững sờ, nhìn nhìn lại về mặt không đau khổ của Phụng Trữ Lan, nắm bút suy nghĩ thật lâu, vẫn duy trì một tư thế. Cuối cùng nằng bỏ bút xuống, nhấc váy chạy tới giường nằm xuống, nhắm mắt lại lạnh lùng nói : « Ta không cần hấn. » Phụng Trữ Lan không trả lời, Long Y Hoàng cảm thấy hấn đã tìm được từ huyết của mình, lấy tình tri bạo, bách thí bách linh mà con tước của nằng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sau đó thì không thèm nghĩ nữa. ... Không biết đã qua bao lâu, Long Y Hoàng nguyên bốn thân trí bị phần nộ chi phối dần dần cũng khá hơn, trong lúc mông lung, nằng cảm thấy mình như đang mơ, nhưng là dưới chân giường hơi trầm xuống lập tức đánh thức nằng. Long Y Hoàng tỉnh, nhưng không mở mắt, sau đó nằng rõ ràng cảm thấy có một người đang nằm cạnh nằng, mùi thơm nhàn nhạt đó lan tỏa khắp phòng. Không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là Phụng Trữ Lan. Theo bản năng nằng khẽ chuyển mình, động tác nhỏ đó cố gắng không làm kinh động hấn, nhưng không lâu sau, liền cảm thấy có người đang kéo chân đắp cho nằng, kéo tay đang ở ngoài cửa nằng vào trong, sau đó xoay người sang chỗ khác, không có động tĩnh gì nữa. Nếu như không phải trước kia hấn từng làm những chuyện không tốt với nằng, khúc mắc giữa nằng và hấn nhất định cũng không sâu như vậy. Chính là, mọi chuyện đã làm đều không thể cứu vãn được những vết thương hấn đã để lại cho nằng, vĩnh viễn nằng đều có ngăn cách với hấn. Long Y Hoàng hơi mở mắt, sau đó lại nhắm lại ngay, nhanh chóng rơi vào những giấc mơ. Ngày thứ hai, thật kỳ lạ, không có ai gọi nằng mà để nằng ngủ một mạch sau đó tự tỉnh, rất thoải mái, tâm tình cũng tốt lên không ít. Nằng nhìn qua, trong phòng không có người, Phụng Trữ Lan không có ở đây, cung nữ cũng không có, lòng hiếu kỳ nổi lên, nằng bước xuống giường, đẩy cửa ra. Phụng Trữ Lan đang đứng ở lan can trước cửa, nhìn phong cảnh dưới lầu, nghe thấy tiếng mở cửa hấn xoa người : « Nằng tỉnh rồi sao ? » « Ân, tâm trạng ta đã tốt hơn nhiều rồi. » Mặc dù vẫn nghĩ tới Phụng Ly Uyên, nhưng không còn đau lòng. Long Y Hoàng đi tới bên cạnh hấn, cũng nhìn xuống dưới : « Người đang nhìn gì vậy ? » « Không có gì, nằng sẽ không thấy hứng thú đâu. » Phụng Trữ Lan đáp lại. Long Y Hoàng dừng lại, nằng muốn xem đó là cái gì. Ở dưới đó, trên con đường nhỏ của hoa viên, một tên ma ma lâu năm đang cầm một cái đĩa đồ phẩm, dẫn theo một đoàn cung nữ đi về phía tẩm cung hoàng hậu, mà ở trong đĩa nằng đang cầm, bày một cái bạch lăng, ở giữ bạch lăng, là một cánh hoa, giống như vết máu. Tân nương phá thân, phải đem chứng có trình hoàng hậu lấy chứng minh bạch. « Ai nha. ... vậy gia đây chính là lạc hồng thật, cái này chúng ta lúc đầu cũng đã lấy vết máu thay thế. » Long Y Hoàng tự giễu nói. « Việc đó không cần nhắc lại. » Phụng Trữ Lan nói. « Ân, có lẽ trong lòng người mọi việc đã qua, nhưng ta nhất thời vẫn chưa quên được. ... Phụng Trữ Lan, ta đã nói, ta là người lòng dạ hẹp hòi, rất dễ mang thù. » Long Y Hoàng cười nói. Nằng đứng trước lan can cười, cười nửa miệng, rồi lại âm thầm, như có điều gì suy nghĩ nằng nhìn xa xăm nơi tẩm cung Phụng Ly Uyên, cuối cùng, độ cung của khúc miệng lại biến mất. Nằng chưa bao giờ gặp vợ chồng tân hôn trước đây, sau khi động phòng tình cảm rất tốt, lập tức cùng du sơn ngoạn thủy, đó là chuyện tưởng chừng không có khả năng, nhưng hiện tại, tại hoa viên cách đó không xa có hai người đang cùng nhau ngắm cảnh, hấp dẫn sự chú ý của nằng. Phụng Ly Uyên cùng Vân Phụng Loan, hai người này phá bỏ quy luật, hiện tại, hai người đó như keo sơn tan bộ ở hoa viên, rất ân ái, Phụng Ly Uyên tựa hồ đang giới thiệu toàn bộ hậu cung với nằng, mà nằng thỉnh thoảng làm mặt quỷ, bộ dáng tinh nghịch, Long Y Hoàng có thể thấy bọn họ đang nói cười rất vui vẻ. Đột nhiên cảm giác được ánh mắt có điểm khô khốc, nằng xoa xoa, cười khổ nói : « A... Như vậy không chịu thua kém a, còn tưởng rằng người rất kiêu ngạo nữa. » « Người không nên nhìn, vào đi thôi, rửa mặt sau đó ăn sáng. » Phụng Trữ Lan thu ánh mắt, chuẩn bị mang nằng đi, nhưng Long Y Hoàng bất động. Nằng chỉ nhìn Phụng Ly Uyên đang chơi cùng Vân Phụng Loan, nói : « Nhìn vợ chồng người ta như vậy, tình cảm tốt như vậy, ta đã sớm nói rằng bọn họ rất xứng đôi, Loan Phụng quả là trời sinh. ... » Câu nói phía sau, dường như không còn sức, Phụng Trữ Lan không đành lòng nghe nữa, hấn lạnh lùng nói : « Đừng nhìn ! Về phòng thôi. » Long y hoàng không để ý đến hấn, bất động, ánh mắt nằng vẫn in ra xa nơi Phụng Ly Uyên kia, đột nhiên bọn họ dừng lại, Vân Phụng Loan đi tới trước mặt Phụng Ly Uyên không biết nói gì khiến Phụng Ly Uyên bất động, sau đó Vân Phụng Loan hơi kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, sau đó làm bộ dạng tinh nghịch, cùng Phụng Ly Uyên chơi trò đuổi bắt. ... Nhưng là nằng không có võ công, làm sao có thể thắng được khinh công thượng thừa của Phụng Ly Uyên? Chỉ chốc lát, cả người nằng bị ôm lấy, Phụng Ly Uyên nghiêng đầu, trừng phạt nằng bằng một nụ hôn, không để nằng thở, Vân Phụng Loan từ chối một hồi, sau đó thở dài, vòng tay ôm cổ hấn. Hai người giữa ban ngày ban mặt. ... Không quan tâm người bên ngoài, biểu hiện ra mặt vợ chồng mới cưới mặn nồng. « Tốt rồi, so với bên cạnh ta, bên cạnh nằng hạnh phúc là tốt nhất. ... chỉ thấy bộ dạng chàng cau mày. ... Phụng Ly Uyên chàng vui vẻ là tốt rồi. ta-Long Y Hoàng cũng không có ước vọng gì hơn. » Long Y Hoàng nhìn họ cười, thanh âm trở nên nghẹn ngào, nằng lắc đầu, tựa hồ nhắc nhở bản thân thanh tỉnh, cuối cùng xoay người trở về phòng rửa mặt thay quần áo. Phụng Trữ Lan cũng đi vào : « Y Hoàng, hấn chỉ là nhìn không thấy mọi chuyện nằng làm. » Long Y Hoàng lắc đầu, nói : « Ta vì hấn làm tất cả, cũng chỉ vì muốn hấn bình an thôi, không phải vì muốn hấn cảm kích, chỉ cần hấn không sao ta cái gì cũng không quan tâm. » « Nằng làm như vậy, sớm muộn cũng sẽ điên mất thôi. » Phụng Trữ Lan nói. « Phải. ... Điên là tốt nhất, điên rồi không cần lo lắng nhiều chuyện như vậy, cái gì cũng không cần xen vào, như đóa hồng liên kia, không còn đau khổ, mà người ? Phụng Trữ Lan người có thể bỏ mặc ta không, ta tự sinh tự diệt, người không phải luôn muốn ta biến mất sao ? Như thế, người không nên khuyên ta mới đúng. » Long Y Hoàng cười nói, vẫn đậm phong khinh đổ là lúc nằng đau lòng nhất, thực đau xót thay ! « Nằng vì hấn, trở mặt với mẫu hậu, không biết sau này mẫu hậu sẽ đối đãi thế nào, nhưng bây giờ hấn vẫn mặc kệ nằng. » Phụng Trữ Lan đi tới bên người nằng, tiếp tục khuyên : « Nằng không cần vì hấn hi sinh bản thân, như vậy cũng chẳng được gì. » Long y hoàng cảm lấy lực chài đầu, nhìn bộ dạng mình trong gương, đột nhiên cười : « Phụng Trữ Lan, tối hôm qua, hấn nhất định rất ôn nhu với Vân Phụng Loan đúng không ? Tuyệt không để nằng đau khổ, hấn là người tử tế như vậy, sao có thể để thể diện của mình chịu ủy khuất. Vân Phụng Loan cũng là người tốt, không như ta, ta nhất định đã làm rất nhiều điều xấu, lòng dạ quá độc ác, khiến người ta cảm thấy chán ngán, ta không thể bằng được nằng, chẳng trách Phụng Ly Uyên thích nằng như vậy, sớm muộn rồi sẽ quên ta ? Đơn giản ta chỉ là một giấc mộng. ... » Editor : Tinh Dạ Tử Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Hồng Môn yến

Long y hoàng ăn ngày càng ít, dù nằng đang mang thai, trừ bụng ra thì người nằng gầy đi trông thấy, Phụng Trữ Lan biết không ép nằng được, liền sai người làm chút điểm tâm, như vậy sẽ khiến nằng ăn nhiều hơn, hơn nữa có thể dùng lúc nào cũng được, rất tiện lợi. Nguyên bốn Phụng Ly Uyên và Vân Phụng Loan chỉ phải ở trong hoàng cung ba ngày có thể hồi phủ, nhưng không biết hoàng hậu nghĩ gì lại để bọn họ ở một thời gian ngắn, hoàng đế cũng

vui vẻ đáp ứng yêu cầu đó. Hoàng hậu làm như vậy, đơn giản là muốn nhắc nhở Long y hoàng. Vân phượng loan chỉ cần Phượng ly uyên bận, nằng lại chạy qua tìm Long y hoàng chơi, nói chuyện phiếm rất vui vẻ, nhưng lúc Phượng ly uyên rảnh, nằng lại lập tức đến cạnh hắn, cả ngày bên cạnh hắn chưa từng có cảm giác phiền chán. Vân phượng loan – thần sắc càng ngày càng tốt, hai gò má không cần trang điểm cũng hồng, cảm giác làm người ta rất thoải mái, xem ra buổi tối của hai người cũng không tệ. Có một lần Long y hoàng nói tới đề tài này, kết quả mặt nằng đỏ hồng, lắp bắp nói, Phượng ly uyên rất ôn nhu, luôn quan tâm tới cảm nhận của nằng, yêu chiều nằng nhưng rất có chừng mực, nên thực rất tốt. Long y hoàng mỉm cười gật đầu, không biết, nằng giống như một cây chuối thủ sắc bén, thoáng cái đã khiến lòng dạ nằng tan nát, máu đỏ khắp nơi, thâm thâm không nổi. Phượng trử lan khuyên nằng, sau này không cần tiếp Vân phượng loan, mới nghe được tin tức Phượng Ly Uyên, nằng lại cảm thấy khó khăn. Long Y Hoàng cự tuyệt hẳn cũng chính là lời đề nghị tốt nhất cho hắn. Nằng nói, chỉ như người ngoài cũng tốt, nằng chỉ muốn hắn biết hắn tốt như vậy là đủ rồi. Phượng trử lan không nói được gì, chỉ để mặc nằng tự hành hạ mình, cũng dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để nhắc nhở bản thân. Ngược lại, Hoàng hậu lại không có động tĩnh gì, chỉ là âm thầm theo dõi hành động của Long Y Hoàng, tựa hồ là chờ nằng tỉnh ngộ, nhanh chóng chấm dứt với Phượng Ly Uyên, như vậy mới là phương pháp giải quyết tốt nhất, Long Y Hoàng hiểu ý đồ của Hoàng hậu, nhưng dù thế nào, nằng cũng phải nhìn, Phượng Ly Uyên là vì nằng mà vào cung, nằng làm sao có thể vì tình cảm cá nhân của mình mà làm ảnh hưởng hắn. Hoàng đế bắt đầu giao cho Phượng ly uyên xử lý vài chuyện, vì thế hắn không có nhiều thời gian bên cạnh Vân Phượng Loan, nằng ta lại bắt đầu tới thăm cung Long Y Hoàng, Phượng Trử Lan tỉnh táo nhìn nằng ta, đôi mắt lạnh băng khiến người đối diện nhìn không ra, cũng không có bất cứ tình cảm gì cứ như vậy mà nhìn Vân Phượng Loan. Đôi khi, Vân phượng loan tới đúng lúc gặp phải Phượng mộ tử, Phượng mộ tử không thích Phượng ly uyên, tự nhiên cũng không thích Vân phượng loan, sau đó hai người bắt đầu cãi nhau bất phân thắng bại không ai nhường ai. Nhìn Vân phượng loan bên ngoài bình tĩnh, lời nói như ôn hòa nhưng trong đó ẩn chứa không ít đao phong chủ thủ, khiến người ta thương tích đầy mình, Phượng mộ tử dần bại trận tức giận giương mắt lườm nằng ta, chính là Vân phượng loan lại giả dạng không quan tâm, tiếp tục mỉm cười xỏ xiên, lời nói khiến người đối diện tổn thương. Long y hoàng nhìn hai nằng, chỉ có thể đứng ở giữa, nói: “Công chúa, kỳ thật Duệ vương phi cũng chỉ là nhanh nhẹn nhanh miệng, không cần để bụng, còn Vương phi, nói ít đi một chút những lời này thực rất mất cảm tình.” “Hoàng tẩu, tẩu đang bệnh a ta!” Phượng mộ tử không phục nói, Long Y Hoàng lườm nằng, nằng lập tức im. “Thái tử phi, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi, không dám nghĩ nhiều, chỉ là công chúa suy nghĩ nhiều quá, đã nói lỡ miệng a~” Vân phượng loan cười nói. “Vương phi nơi này không phải phù Duệ vương.” Khóe miệng Long Y Hoàng lạnh nhạt gọi lên độ cung tuyệt mỹ, khóe mắt hơi cong lên giống như ánh trăng lóng lánh sắp tàn, mắt nằng sáng như trăng sao, đẹp thiêu hồn đoạt phách người đối diện. Trong lời nói Long Y Hoàng mang đầy ẩn ý rõ ràng là đang che chở cho Phượng mộ tử, Vân phượng loan không ngu ngốc, chỉ là cười gượng, không nói thêm gì nữa. Phượng trử lan vẫn ở bên cạnh ba người, chỉ uống trà, nhàn nhã ngắm cảnh, quan sát cuộc tranh cãi của Vân phượng loan và Phượng mộ tử còn có Long Y Hoàng đang hòa giải kia nữa, hắn cũng lười xen vào. Phượng mộ tử vẫn còn nhỏ, nói gì cũng không suy nghĩ, chính là Vân phượng loan tích cực như vật còn giằng co với nằng ấy, câu nói tương chừng như không có gì đó, lại có ý gây bất hòa âm thầm chọc giận Phượng mộ tử, Long Y Hoàng thở dài. Phượng mộ tử chỉ là tính nghịch một chút, điều ngoa một chút nhưng tận đáy lòng lại vô cùng thuần khiết, thẳng thắn, đây chính là biểu hiện của thẳng thắn. Cung nữ từ cửa đi tới bên người Long y hoàng, đưa cho nằng một phong thư, cung kính nói: “Thái tử phi nương nương, ngài có thư.” “Thư? Tại sao lại có người viết thư cho ta?” Long Y Hoàng nghi hoặc hỏi lại, lật phong thư trong tay xem, không có ký tên, lúc nằng chuẩn bị mở ra lại bị Phượng Trử Lan giật mất. “Cái... này... nó tí... không biết, nghe nói là bằng hữu của ngài, nô tỳ không dám chậm trễ.” Cung nữ nói xong, Long Y Hoàng trầm tư một lúc, phát tay bảo nằng ta lui. Không khí phòng khách lại trầm xuống, mọi người đều tập trung vào phong thư đó, Vân phượng loan hiểu kỳ nói: “Thái tử phi, có chuyện gì vậy?” “Ta cũng không biết, chỉ mong không phải chuyện xấu.” Long Y Hoàng thấy mặt Phượng Trử Lan vừa đọc thư vừa biến sắc, trong lòng cảm thấy chút kích động. Nếu thực giác nằng chính xác, chắc lại có chuyện thú vị sắp tới. “Dù sao, đây cũng là thư của hoàng tẩu một người ngoài cần gì quan tâm nhiều như vậy?” Phượng mộ tử tức giận nói với Vân phượng loan. “Sao vậy? Công chúa điện hạ, người nhà quan tâm lẫn nhau không được sao? Cũng giống như ngài, không quan tâm tới ai, như vậy mới là tốt sao?” Vân phượng loan vừa cười vừa nói, lại trúng chỗ hiểm của Phượng mộ tử. Phượng trử lan nắm chặt thư trong tay, cố ý muốn bóp nát nó, nhưng phong thư lại khó mà bị hủy dễ dàng như vậy, Long Y Hoàng phát hiện có gì không đúng, hắn bình tĩnh nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là một chuyện nhảm chán, những thiên kim tiểu thư này muốn tranh thủ lấy chút hảo cảm của nằng, muốn cũng nằng đi đáp, đều là người không có giáo dục, đừng lo lắng nhiều, nằng chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi là tốt rồi.” “Phượng trử lan, nếu chuyện đơn giản như vậy, ta cũng không để ý nhưng tại sao người không cho ta xem thư?” Long y hoàng theo dõi từng hành động của hắn, lòng hiếu kỳ ngày càng mãnh liệt. Phượng trử lan đầu thư càng chặt. “Nằng đừng xen vào, chuyện này cứ để ta xử lý.” Long y hoàng nhanh chóng đoạt lấy thư, ngón tay ngày càng gần cổ tay Phượng trử lan, nhanh chóng đâm hẳn một nhát, hẳn ban đầu muốn dừng lại động tác của nằng, Long y hoàng nhờ vậy mà dễ dàng đoạt được thư thiếu chút nữa là bị hắn hủy đi, tràn đầy hi vọng đọc thư. Phượng trử lan duy trì động tác vừa rồi, có vẻ đang cố nhẫn nhịn hắn có chút ngờ vực: “Nằng đã làm gì?” “Chỉ là chút thuốc tê mà thôi, yên tâm đi, không tới nửa giờ nó sẽ tự hết, đây chỉ là một lượng nhỏ thôi.” Long y hoàng nhìn phong thư, không quên xoay xoay cổ tay, nắm ngón tay vẫn nắm chặt tiền trường, cùng năm giới chỉ màu bạc, mũi nhọn tựa hồ vẫn còn hàn quang lạnh thấu xương. Phượng trử lan hình như đã hiểu. “Ha ha... thật thú vị, dáng vẻ này của người thật nhảm chán... bất quá người yên tâm... ta không đi là được, ta cũng không cần phải vì một trò chơi mà đánh đổi sinh mệnh hải tẩu.” Nằng vừa nói, vừa vô nết bức thư, sau đó nắm chặt tay. Lá thư này, không có chữ ký nhưng cuối thư vẫn ẩn hiện tên người gửi rất lễ phép, họ kép Mộ dung tên Hách Nguyệt. Đây là thư Mộ Dung Hách Nguyệt gửi cho nằng, toàn là những lời chân thật thành khẩn, nói là ba ngày sau muốn gặp nằng nói chuyện, nếu như không đến đúng hẹn, hẳn sẽ dùng cách khác ép nằng xuất hiện. Nội dung chỉ có như vậy, Long y hoàng chỉ cười nhẹ một tiếng rồi bỏ qua. “Đầu có không chính xác đâu! Ta sẽ tăng số người bảo vệ nằng.” Thuốc tê dần mất tác dụng, chỉ trong chốc lát Phượng Trử Lan đã cử động được cổ tay. “Yên tâm yên tâm, ta sẽ không đi.” Long y hoàng vừa nói, vừa uống trà. Cuộc đối thoại của hai người khiến Vân phượng loan và Phượng mộ tử không hiểu gì. Nằng nhảm chán chờ, cuối cùng Mộ Dung Hách Nguyệt cũng tự tìm đến. Hơn nữa, cuộc sống của nằng là không muốn bị khiêu khích, mà bức thư kia đã nói rõ địa điểm, có sẵn người thiết đãi, sau đó đưa nằng tới chỗ Mộ Dung Hách Nguyệt đã chuẩn bị một bữa tiệc đãi nằng, cứ như vậy, Phượng Trử Lan muốn tìm được cũng tốn không ít công sức. Mà Mộ Dung Hách Nguyệt... Long Y Hoàng đề ý câu nói của hắn: “Nếu thái tử phi không chịu đến, như vậy tại hạ cũng chỉ có thể dùng cách của riêng mình ép ngài xuất hiện.” Nếu nằng không tới, hẳn sẽ làm gì? Mộ Dung Hách Nguyệt là người máu lạnh tuyệt tình như vậy, chuyện gì mà hắn không thể? Chỉ hy vọng hắn nhắm vào nằng là tốt rồi, đừng động vào những người bên cạnh nằng. “Hoàng tẩu, nội dung thư cuối cùng là gì vậy?” Phượng mộ tử không khỏi hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi, mắt Phượng trử lan lập tức dán ra. “Không có gì, giống như hoàng huynh muội đã nói, những thiên kim tiểu thư nhảm chán này muốn ra ngoài đi dạo cùng ta, ta cũng không muốn đi.” Long Y Hoàng có hơi lảng tránh, ngay lập tức nằng chuyển đề tài: “Chúng ta nói chuyện khác đi, nghe nói mấy ngày nay, Duệ vương phi nhận được không ít đồ kỳ quái?” “Cũng không có gì, đều là đồ du ngoạn có được, không có quan hệ phong nhã, thái tử phi nhìn nhất định không vừa mắt.” Vân phượng loan khiêm tốn nói “Nếu như nói, cái này là thật?” Long Y Hoàng chỉ chỉ cái vòng vàng trên cổ tay Vân phượng loan, cốt uyển như ngọc lượn vài vòng, một nửa hình tròn màu bạc được chạm khắc vô cùng tinh xảo. Nếu như nằng nhớ không lầm, ngọc bội ở sườn Phượng ly uyên cũng giống như vậy, cũng là một nửa hình tròn, hình như là một đôi. Nằng vẫn nhớ ý nghĩa nửa vòng tròn này, mẫu thân từng nói qua. “Ha ha, chỉ là một cái đồ vật vớ vẩn, nhất thời cao hứng mà làm, chính là trong cung tay nghề lại tốt như vậy, lại có thể làm được thế này.” Vân phượng loan nắm cổ tay, cười nói: “Chiếc vòng này có ý nghĩa riêng, không thể tùy tiện tặng, nếu thái tử phi thích, ta có thể làm một cái khác cho ngài và thái tử.” “Không cần làm phiền người, ta chỉ cảm thấy nó rất tinh xảo.” Long Y Hoàng nói. “Không sao, hiện tại vương gia đang có rất nhiều việc, ta cũng không bận gì, đây chỉ là chuyện nhỏ, thái tử phi không cần khiêm tốn.” Vân phượng loan không để ý về mặt cô đơn của Long Y Hoàng, Vân phượng loan có chút kích động nói, Long y hoàng vẫn là đắm chìm quay đầu nhìn Phượng Trử Lan, hẳn làm bộ mất diếc tai ngo, từ từ mở năm ngón tay sau đó nắm lại, lại mở ra... tựa hồ là đang kiểm tra, thuốc tê đã hết tác dụng chưa. Vân phượng loan

vẫn nói, nhưng là Long y hoàng một chữ cũng nghe không vào, nàng vẫn im lặng, không lâu sau, đột nhiên có cung nữ chạy vào nói Duệ vương đang đợi ngoài tam cung, chờ Duệ vương phi trở về. Vân phượng loan cười sáng lạn, nàng đứng lên nói xin lỗi sau đó là tạm biệt rồi chạy vội ra ngoài, trong nháy mắt đã không thấy hình dáng. “Hừ...chỉ là một Duệ vương phi,cũng dám ngang nhiên trước mặt Bôn cung, đúng là không xem Bôn công chúa ra gì!” Phượng mộ tử cảm phần phe phẩy quạt, oán giận nói. Long y hoàng nhăn trán suy nghĩ, ngực phập phồng, Phượng trử lan nhìn nàng, lập tức nói với PHượng mộ tử: “Mộ tử, muội về trước đi, hoàng tâu cần nghỉ ngơi rồi.” “Nha...vậy hôm nào ta sẽ lại quay lại.” Phượng mộ tử thu ánh mắt, thấy Long Y Hoàng cũng mệt, từ từ đứng dậy nói: “Hoàng tâu, vậy muội cáo lui trước.” “Ta tiễn người ra ngoài, xin lỗi, Mộ tử hôm nay là ta làm liên lụy muội, ngày mai muội quay lại ta nhất định chơi với muội thật tốt.” Long y hoàng cười, sau đó đứng lên. Tiểu phúc của nàng ngày càng lớn hơn rõ ràng, cũng ngày càng nghịch hơn. “Àn”Phượng mộ tử gạt đầu, sau đó ra ngoài, Long Y hoàng cũng đi theo. Đi tới ngoài cửa, cách đó không xa vẫn còn có người chưa đi xa, Long Y Hoàng thoáng dừng lại, hơi giật mình nhìn bọn họ..Là Phượng Ly Uyên và Vân Phượng Loan. Phượng ly uyên tựa hồ là đang nhẹ giọng trách cứ Vân phượng loan vài câu, nhưng là Vân phượng loan không có phản kháng, ôm chăm lấy hân, hai người không biết đã nói những gì. “Hoàng tâu...người sao vậy?” Thấy nàng dừng lại, Phượng mộ tử xoay người hỏi. “A... Không có gì, thật có lỗi, Mộ tử, ta thấy rất mệt.” Đột nhiên thấy Phượng Ly Uyên nhìn về phía mình, nàng cuống quýt tránh đi, nhìn Phượng mộ tử, xin lỗi nói: “Đi tới đây thôi, ta nghĩ mình cần nghỉ ngơi.” “Hoàng tâu, kỳ thật người đã rất mệt, vậy mà còn tiễn muội ra tận đây, hãy chăm sóc mình thật tốt, đừng quên còn có hải tử.” Phượng mộ tử nhìn Long Y Hoàng khổ sở, nắm tay nàng ân cần nói. “Àn, ta biết.”Long Y Hoàng mỉm cười gạt đầu. “Ta đi trước,hoàng tâu nếu thấy nhàm chán, cứ đến tìm ta, không sao! Ta nhất định sẽ dành thời gian cho tâu...hoàng tâu, tâu không cần phải giả bộ ánh mắt khỏe mạnh..nhìn tâu thật khiến người ta đau lòng.” Phượng mộ tử do dự nói. Ánh mắt? Nàng bây giờ còn có thể có ánh mắt gì? Long y hoàng mỉm cười, nói: “Àn, qua một thời gian ngắn nữa thôi, mộ tử không cần lo lắng.” “Ta đi đây, hoàng tâu, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi” Phượng Mộ Tử gạt đầu chào nàng sau đó rời đi. Long Y Hoàng đưa mắt nhìn nàng rời đi, sau đó mới quay qua chỗ Phượng Ly Uyên sớm đã không thấy bóng dáng nữa. Phượng Ly Uyên...tất cả những việc ta làm..chỉ hy vọng người bình yên, người hôm nay chính là hy vọng lớn nhất của nàng. Long y hoàng chậm rãi nghiêng người, ngẩng đầu, thấy Phượng trử lan đang đợi sẵn nàng ở cửa. “Thật sự cảm thấy rất mệt mỏi...Giống như tiểu nha đầu Mộ tử vậy, cũng có thể giáo huấn ta, ta thật rất thất vọng, Phượng Trử Lan.”Nàng đi qua người Phượng Trử Lan, cười ngốc nghếch, câu nói này thực không đơn giản nha. Phượng Trử Lan không nói gì. Nàng trở về phòng mình. Ba ngày sau.... Phượng trử lan tăng số người bảo vệ càng nhiều, chính hân cũng ra sức bảo vệ Long Y Hoàng, nhất định không lộ ra sơ hở. Long Y Hoàng vừa mới ra ngoài gặp Vân Phượng Loan, hơn nữa nàng ta có vẻ khá thích nơi này, ngày nào cũng qua,sau đó chính Phượng Ly Uyên phải tới đưa về. Phượng Trử Lan nói với nàng: “Nàng khó chịu thì có thể bực lộ ra đi, nàng có thể khóc trước mặt ta.” “Ta đã không còn nước mắt rồi.” Long Y Hoàng trả lời hân. Trong lư hương từ kim, hương được đã được đốt hết, mùi thơm bay ra, ánh mắt nàng lướt qua Phượng Trử Lan, thân thủ ngày càng hòa vào bóng chiều tàn hoàng hôn. “Yên tâm đi, ta nói không đi là không đi.” Long Y Hoàng nhìn bộ dạng khản trương cùng ngăn ngại của hân cười, sau đó đi đến giường đọc sách.Hai người này có cùng một thói quen, là rất thích đọc sách dù chỉ để giết thời gian thì cũng không có ý nghĩa nào khác. Mà bây giờ, trong thời gian hai người ở chung,tất cả mọi thứ có vẻ như đã thay đổi rất nhiều, tất cả sách vở trong tam cung nàng đều bị xem xong hết rồi, hơn nữa cũng không có cảm giác, chính là đã không biết Phượng Trử Lan đã đi đâu,lúc trở về thì lập tức gọi thị vệ bàn chuyện, hai người ở chung một chỗ quả thực không được tự nhiên lắm. Chỉ chốc lát, Phượng trử lan đột nhiên đứng lên,như người say rượu thân thể chao đảo, lao đảo vài bước, ngón tay vô lực chỉ vào Long Y Hoàng nhưng không tài nào mở miệng được, sau đó người hân mềm nhũn, rồi ngã xuống...Long Y Hoàng kịp thời lại gần, đỡ hân vào giường. “Phượng Trử Lan ngốc nghếch, người cho rằng ta nói không đi thì sẽ không đi sao?”Long Y Hoàng cười nhạt, kéo chăn đắp lên người Phượng Trử Lan: “Yên tâm ngủ đi, khi người tỉnh lại, có lẽ mọi chuyện đã được giải quyết xong.” Nàng đi ra ngoài, mở cửa, mùi hương đã tràn ngập khắp phòng, không bao lâu, tất cả lính canh bên ngoài đều ngắt xiu, khiến nàng có thể dễ dàng ra ngoài. Mộ Dung Hách Nguyệt là một cây gai độc, hiện tại nếu một mình tới gặp hân, hoặc là có thể tạm thời đè hân xuống, không cần ảnh hưởng tới những người xung quanh, nhưng nếu như không đi, hoặc dẫn người theo, để hân biết được, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nàng đi tới chuồng ngựa, đánh thức người chăn ngựa, bảo hân chuẩn bị xe, âm thầm đưa nàng xuất cung.Người chăn ngựa tất nhiên nhìn thấy Long Y Hoàng, hân cũng không thể nào làm trái được lệnh nàng, lập tức nghe lệnh nàng. Trăng đã lên cao, thật là thời gian thích hợp.Long Y Hoàng thực rất mong chờ bữa tiệc của hân, không biết sẽ có cái gì mới mẻ. Trong thư nói địa điểm là một bến tàu, Long Y Hoàng xuống ngựa, nói phu xe đợi, sau đó bỏ neo con thuyền trước mặt,không nhanh không chậm ra ám hiệu, sau đó một người chèo thuyền đứng lên, mời nàng lên thuyền, một mảnh tối đen tràn khắp con sông, con thuyền bắt đầu rẽ nước tiến lên phía trước. Thời gian trôi qua thật chậm, Long y hoàng vẫn ngồi ở mũi thuyền, mắt chăm chú nhìn phong cảnh trước mắt, rõ ràng, ngọn đèn xa kia thật khiến nàng chú ý, trước mắt là phong cảnh phồn hoa, cùng những vãn nước chập chờn...một tòa nhà cao lớn dần hiện ra trước mắt nàng...bốn phía là nước bao quanh, hai bên có rất nhiều đèn lồng vàng, âm áp mà hoa mỹ, ở trên mái nhà cao cao đồ sộ kia có một cây cột chống rất lớn, bốn phía bao bọc bởi ánh đèn, sa rèm khẽ động, thật như tiên cảnh..quả là mộng ảo... Trước cửa thành là một cái bến tàu, con thuyền dừng lại tại đây, Long Y Hoàng vừa đứng lên bờ, chung quanh lập tức được những ngọn đuốc chiếu sáng! Vô số hắc y nhân đứng ở hai bên đường, ai cũng cầm trong tay một cây đuốc, nghiêm trang đứng đợi nàng. Long y hoàng đi tới, ngẩng đầu, tựa hồ thấy trên tòa nhà cao kia có người đang chấp tay ra sau, chăm chú nhìn xuống dưới, còn có vô số thanh âm xung quanh, thanh âm diêm dúa lẳng lơ dị thường, là chuyên chúc của Mộ Dung Hách Nguyệt, hân vừa cười vừa nói: “Thái tử phi điện hạ, hoan nghênh ngài quang lâm.” Editor: Tinh Dạ Tử Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Trò chơi tình cảm

Editor: Âu Dương Nhục Thần Đại môn đồ sộ từ từ mở ra, Long Y Hoàng chậm rãi đi vào, hai bên đều là từ sĩ. Đi đến cuối, một người đáng điều kẻ tỷ nữ đi tới, hai tay đặt bên người, quý gối với Long Y Hoàng, chỉ có quần lụa mỏng, lễ nghi vừa đúng điệu: “Cung nghênh Thái tử phi, minh chủ đã chờ rất lâu ở phía sau.” Dẫn đường đi, ta cũng muốn gặp hân ngay.” Long Y Hoàng nói. Thị nữ lại hạ thấp người, thấp phần cung kính dẫn Long Y Hoàng đi đến phía trước, ra khỏi cánh cửa, trước mắt chính là các cung điện tráng lệ rộng lớn, được đèn lồng trang trí, lại xinh đẹp vô cùng, thị nữ nghiêng người, tay trái hướng về cầu thang hoa lệ bên cạnh , nói: “Xin người vào đây, thái tử phi.” Lầu gác thấp phần rộng rãi, trên đó trang trí tơ băng hồng phấn và hoa màu tím nhạt, còn hai bên rất nhiều đèn lồng vàng nhũ chiếu sáng, trên lầu gác trải thảm hồng dày , tơ sợi màu vàng buộc vòng quanh hoa văn như mây bay , thị nữ hai bên lại đứng chỉnh tề , quần lụa mỏng cùng màu phiêu dật, màu tím nhạt cùng màu trắng giao nhau, cao nhã mà không tầm thường, nhìn kỹ sẽ không khó để phát hiện mặt trên thêu hoa đơn giản , nhìn cẩn thận , tuy y phục ở đây ngàn lần giống nhau, nhưng bộ dạng của thị nữ trang nghiêm rất khuynh quốc khuynh thành. Mộ Dung Xá Nguyệt người này... Thực ra, hân rất có điểm phúc! Long Y Hoàng đình đầu toàn mồ hôi lạnh, đi theo hướng thị nữ nghênh đón nàng lên phía trên, ở nơi nàng đi qua, thị nữ đứng ở hai bên rất có lễ phép mà quý gối. Một đường đi lên, cho đến

đình, Long Y Hoàng thật muốn chạy về nơi lúc đầu hét to một tiếng, có phải đi nhầm kỹ viện hay không ! Ở nơi đầu thành rất là bằng phẳng rộng lớn, bởi vì tương đối cao nên rất trống trải, gió lại thổi mạnh. Mái nhà tỏa ra khí nóng, ở trong khắp ngõ ngách có đội nhạc đặc biệt diễn tấu nhạc khúc, một cái đình nghỉ chân lộng lẫy tại kia, bao khắp bốn phía là vô số vũ cơ y phục hoa mỹ hứng gió mà múa, làn váy phiêu dật, theo gió bay lên, hóa thành đóa hoa lúc khép lúc mở, xinh đẹp không thể không nói lên lời, là một bức tranh cảnh đẹp vui tai vui mắt. Đình gác là do những cây cột đồ thủy tinh tạo nên, trên xà nhà không ít tơ lụa mỏng nhẹ về cũ kỹ, còn đèn lồng cùng nến chiếu sáng chung quanh, thị nữ dẫn Long Y Hoàng đi vào, thăm hòng kéo dài một đường từ dưới lầu đến trước đình, Long Y Hoàng thật sự cảm thấy được chuyến đi này rất đáng giá, mỗi một bước đều giá rất xa xỉ. "Minh chủ, Thái tử phi đến." Thị nữ ở trước đình dừng lại! Tất cung tất kính rất đúng lễ nói với người trong đình. "Ừ, cho nàng đi vào." Giọng nói yêu mị biếng nhác sau đó vang lên, tuy rằng không nhìn thấy người, nhưng trong lời nói của Mộ Dung Xá Nguyệt luôn hàm chứa ý cười rõ ràng. Long Y Hoàng đi vào, vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp nhìn thấy Mộ Dung Xá Nguyệt này nhất định sẽ mở hội chào đón, nhưng vừa đi vào, nàng lập tức biết rằng mình nghĩ quá ngây thơ rồi, trong đình rộng lớn được thủy sa (*) màu trắng thêu hoa ngăn cách, thủy sa chia làm vài tầng, mảnh phía trước vừa vặn che khuất thân ảnh Mộ Dung Xá Nguyệt, xung quanh được treo hơi có bất đồng, không nhiều cũng không ít, vừa lúc đem đình chia thành hai, làm Long Y Hoàng xấu hổ toát mồ hôi là phía trước thủy sa ngăn cách còn có một mảng bức màn che lớn như thủy tinh rũ xuống, vừng vàng đem thân ảnh Mộ Dung Xá Nguyệt giấu ở bên trong, chỉ nhìn thấy thân hình mờ mờ. (*): Một thứ vải dệt bằng tơ mỏng mà thưa để làm mũ hay áo mặc mát Long Y Hoàng cảm thấy buồn cười, một đại nam nhân lại biến mình trở thành Tiểu cô nương mười tám trong khuê phòng luôn đem mình giấu kín như vậy, nàng cũng sẽ không ăn hấn nha. Ở trước mặt nàng bày ra một ghế dài gỗ tử đàn, phía trên là nhuyễn tháp da lông màu trắng, trước nhuyễn tháp là một cái bàn dài, trên đó là những món ngon cùng hoa quả tốt, rượu thơm, đối mặt với màn lụa ngăn cách. "Mời ngồi, thưa Thái tử phi cao quý." Giọng nói yêu mị sau khi thị nữ rời đi lần thứ hai lại vang lên, tuy rằng không thấy rõ, nhưng bằng trực giác Long Y Hoàng có thể cảm nhận được Mộ Dung Xá Nguyệt tay vừa lướt qua, ý bảo nàng ngồi trên cái ghế kia. Nàng ngồi lên, da lông tinh chất hảo hạng, tôi xộp mềm mại, rất thoải mái. Ngẫm lại, bọn họ bắt quả chỉ gặp mặt ba lần, nhưng ba lần này đãi ngộ thật sự là cách biệt một trời một vực. Mộ Dung Xá Nguyệt nằm nghiêng trên nhuyễn tháp phủ lông xù, tóc đen rơi xuống sau người, dùng tơ lụa xanh ngọc buộc lên, trước mặt được đặt đàn tranh, còn có mỹ nữ rúc vào trong ngực hân, hân nắm cánh tay thật chặt, cánh tay gầy suông vươn ra, ngón tay như ngọc ở trên đàn tranh cầm huyền vô tình lướt qua, vang lên một đạo thanh âm thanh thúy, ở tiếng nhạc trong vang đầy trời, có vẻ hết sức không hài hòa. "Thái tử phi bốn ba đường dài một nhọc, hiện tại thỉnh người nghỉ ngơi cho khỏe một chút, xem ca múa." Mộ Dung Xá Nguyệt yêu mị vừa cười rồi nói. "Người bảo ta tới nơi này chỉ vì nghỉ ngơi cùng xem ca múa?" Long Y Hoàng quay đầu, nhìn vũ cơ ngoài đình vẫn không biết mệt mỏi, nhưng lựa điểm huyền, quạt ở trong tay các nàng rực rỡ. "Không biết Thái tử phi đối với những nơi huyền ảnh này có cái nhìn như thế nào?" Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn cười, vẫn lảng tránh lời Long Y Hoàng. "Không tôi, tuy rằng không phải là đúng chuẩn kỹ viện nhưng với kỹ viện cũng không khác lắm, Mộ Dung Xá Nguyệt, không nghĩ được người còn có tiềm năng làm tú bà, trước kia ta thật sự là quá đánh giá thấp người." Long Y Hoàng thần phục. Mộ Dung Xá Nguyệt lại không có thái độ khác thường nào, không có phát hỏa, chỉ mờ mờ nhìn thấy hân ngồi lên nửa người, mỹ nhân trong ngực cũng nũng nịu theo hân ngồi dậy: "Hình như, đánh giá của Thái tử phi đối với việc này vẫn còn cao nha." Khóe miệng Long Y Hoàng co một chút, nàng vô lực nói: "Mộ Dung Xá Nguyệt, nếu người đem ta tới chỉ vì nói những lời nhảm nhí này, hiện tại ta phải trở về rồi, thư từ liên hệ thì ta nghĩ hiện tại chúng ta cũng không có gì có thể nói." "Đi? Thành lâu huyền ảnh này, tứ phía bị nước bao quanh, sao có thể nói đến là đến, nói đi là đi?" Mộ Dung Xá Nguyệt ôm chặt mỹ nhân, trong ánh trăng mờ, hân cúi đầu hôn hai gò má mỹ nhân, lập tức làm mỹ nhân mặt hồng rên rì, hân chậm rãi nâng mặt lên, tuy rằng bị ngăn cách bởi thủy sa cùng rèm che thủy tinh, nhưng từ trong đáy mắt hân vẫn có ánh nhìn sắc bén, xuyên thấu qua những thứ ngăn cách dư thừa đó, thẳng tắp bắn về phía Long Y Hoàng: "Hoặc là, người có phương pháp rời đi của mình, nhưng, ta sẽ làm chuyện gì xảy ra, nói vậy Thái tử phi cũng không thể đoán trước được? Đương nhiên, ta sẽ không xuống tay với ngài, nếu như vậy, ngài vẫn không cảm giác được bất cứ thống khổ gì, ngược lại, ta xuống tay với thái tử hoặc là duệ vương, ngài sẽ đau lòng gấp một ngàn trăm vạn lần đấy..." "Trước đây, bởi vì có Khuyết Nhan, cho nên người có thể kiềm chế Phượng Trữ Lan, lại bởi vì ta, có thể dao động được Phượng Ly Uyên, nhưng hiện tại, Khuyết Nhan đã chết, Phượng Ly Uyên sớm đã quên ta lãnh tâm tàn hoạn (*), ta xem người có bản lĩnh gì có thể động được bọn họ." Long Y Hoàng cười lạnh đáp. (*): tình yêu mới hay niềm vui mới! (mình thấy dễ vậy hay hơn là ghi là "đi tìm tình yêu mới") "Đúng vậy sao? Thái tử phi nương nung, ngài quá coi thường giá trị của mình rồi, cùng lắm thì ta đem toàn bộ thuyền trên hòn đảo này nổ tan, mọi người cùng nhau bị vấy ở trên đảo, cũng không trở ngại gì cả?" Mộ Dung Xá Nguyệt cười to, thủ đoạn của hân cực đoan, cũng không thua gì Long Y Hoàng khi mất đi lý trí. "Hãy bớt sàm ngôn đi, người cứ việc nói thẳng tâm ta tới làm gì là được rồi, ta không muốn nói nhảm với người nhiều." Long Y Hoàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Danh giới sinh tử

Editor: Tinh Dạ Tử Yên

Mộ Dung Hách Nguyệt trước sau như một vẫn thích phong cách hoa lệ, mái nhà cũng thế, địa sảnh lại càng không cần nói. Ở giữa phòng khách là một cái đèn cung đình thật lớn, có giá làm từ gỗ lim tinh mỹ với số lượng hạn chế, bình sa mỏng trong suốt, những bức tranh sơn thủy vô cùng tinh tế, từng củ ấu đều có một tua cờ màu đỏ rũ xuống, cùng với những chuỗi trân châu nam vàng thể ngọc, ngọn đèn nhu hòa chiếu sáng cả căn phòng, ở chính giữa được lát bằng đá cẩm thạch màu trắng ngà, hai bên được buộc hình rồng phượng bay bổng hoa lệ, phóng khoáng mà không mất đi khí độ, thật ngăn gọn, tấm vải lụa từ đèn cung đình tỏa ra xung quanh tô điểm cho căn phòng thêm đơn điệu. Trong phòng khách, ở hai bên là những cái bàn quét sơn đỏ sậm, hoa văn tinh xảo đủ mọi kiểu dáng, tất cả thẳng và đều tăm tắp. ....bên cạnh được bày những cái ghế, cảnh sắc chan hòa, trường y cũng bị nước sơn biến thành màu đỏ sậm, mặt bàn được trải bằng khăn lông, màu trắng, xộp, giống như nhung, phía cuối phòng là màn trúc mỏng, vừa đủ che đi dáng người đang ngồi trên ghế, màn trúc màu bạc, có thể thấy được thân ảnh nhưng không nhìn được chi tiết khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy chân người đó, hai tua cờ màu tối chậm rãi lắc lư. Mộ Dung Hách Nguyệt là tên xảo trá, hân nửa ngồi nửa nằm trên trường y, màn trúc che đi khuôn mặt hân, cánh tay dài của hân vươn ra, đặt ở trên đầu rồng của ghế, nắm ngón tay gỗ gỗ, như thể không có chuyện gì xảy ra, một mái tóc đen nhánh được buộc đơn giản bằng dải lụa màu xanh nhưng hai bên vẫn còn vài lọn tóc chưa được buộc hết cang tôn lên hai gò má diễm dứa lẳng lơ của hân, đôi môi xinh đẹp vẽ lên một nụ cười mê hồn, cái mũi thẳng đỉnh như tuyết phog, đôi mắt tà mị ẩn sau hàng mi cong dài che dấu hai tròng mắt sáng ngời thấu triệt tâm can. Hân một thân bạch y thùng thình, bên hông là một miếng ngọc bội màu tối, lộ ra thân hình thon dài uyển chuyển, mặc dù quần áo đơn giản nhưng không thể che dấu được thân hình trời sinh diễm dứa lẳng lơ của hân, giống như yêu mị làm người ta trí mạng. Nguyên bốn phòng khách không có ai, nhưng không lâu sau,

một bóng người tức giận xé gió lao tới, trường kiếm trong tay cắt qua không khí, phá hủy không gian yên tĩnh xinh đẹp này. Lai nhân nổi giận đùng đùng, Mộ Dung Hách Nguyệt rõ ràng cảm giác được sát khí đằng sau, hần mở mắt, mắt hần lóe lên vô số hàn quang, mặc dù vẫn vui vẻ như trước, nhưng cũng thật lạnh như băng, hần nói với người kia: “Phản đồ! Ta không nghĩ ngươi dám quay lại mình vô lâm” Thân ảnh người kia càng thêm giận dữ, hần bước nhanh đến màn trúc, trường kiếm trong tay vẫn còn vết màu, những huyết châu này vùng vãi khắp nơi, trường kiếm vùng lên xé rách bức màn che thành hai mảnh rơi xuống đất. Màn trúc rách, trường kiếm của người kia ngày càng quyết đoán cương tuyệt. Màn trúc đã không còn che được Mộ Dung Hách Nguyệt, hần từ từ ngồi dậy, nhìn Phụng Ly Uyên đang tức giận đùng đùng trước mặt, hần lộ lên tiếng cười khinh miệt, Phụng Ly Uyên chắc vừa mới đối đầu với mấy tên thủ hạ ngoài kia, trên y phục hần vẫn lưu lại vài vết máu chưa khô, hai gò má cũng bắt đầu đỏ ửng lên, đôi mắt nhìn thẳng như chuẩn bị thiêu đốt người trước mặt, hần vùng kiếm, hỏi hần: “Nàng đâu?” “Ngươi đã lập gia đình, cần gì phải vương vấn tình cũ, ta còn nghĩ ngươi đã quên nàng.” Mộ Dung Hách Nguyệt cười to nói: “Như vậy, ngươi để mặt mũi thê từ ngươi ở đâu?” “Mộ Dung, ngươi đừng nói sang chuyện khác! Ngươi đã đem nàng đi đâu!” Phụng Ly Uyên hoàn toàn không để ý tới lời Mộ Dung Hách Nguyệt, từ đầu tới cuối chỉ cần tin tức Long Y Hoàng. “Một nói rất an toàn, ngươi vừa trải qua khó khăn, chúng ta hãy cùng ngồi đây tâm sự chút đã, ngươi tại sao lại phản bội mình vô lâm” Ánh mắt Mộ Dung Hách Nguyệt lạnh lùng. “Ta tự phản bội, nhưng không có ảnh hưởng tới lợi ích mình vô lâm. Ngươi hỏi cái này có ý gì?” Phụng Ly Uyên tức giận nói. “Ngươi vì một nữ nhân mà phá hỏng cừu hận, công sức hơn mười năm gây dựng, ngươi thấy như thế đáng ao?” Mộ Dung Hách Nguyệt hiểm độc hỏi. “Im miệng! Ngươi cần bản không hiểu! Mộ Dung, ta không phải ngày đầu gặp ngươi, trong lòng ngươi nghĩ gì ta không hiểu sao! Chính là, ngươi không thể hiểu được!” Phụng Ly Uyên ngày càng tức giận. “Cái gì gọi là hiểu? Ta biết không ít thông tin về Long Y Hoàng, cũng đã gặp nàng mấy lần, đích thật là một nữ nhân rất phong cách, nhưng chưa đủ để ngươi buông tha cừu hận, ban đầu ngươi tiêu dao ở mình vô lâm. Bây giờ ngươi biến thành như vậy, tất cả là do đâu? Nếu giết nàng có thể làm ngươi thanh tịnh, ta nguyện ý thay ngươi hạ thủ.” Mộ Dung Hách Nguyệt cười lạnh. “Ta không cho phép ngươi động vào nàng!” Con tức của Phụng Ly Uyên ngày càng dữ dội, nhưng hần không dám tiến xa hơn, Long Y Hoàng không biết đã bị Mộ Dung Hách Nguyệt nhốt ở đâu, chỉ sợ lúc này hần ra lệnh, nàng lập tức có thể mất mạng. “Như vậy, ngươi tình nguyện cả đời làm tên phản đồ, để vô lâm không còn chỗ dung thân cho ngươi sao?” Đôi mắt Mộ Dung Hách Nguyệt ngày càng thâm sâu. “Ta không có quên mối hận trong mình, nhưng nhất định cũng không quay lại mình vô lâm! Hôm nay có ngươi lãnh đạo, mình vô là nhất định sẽ không sụp đổ, như vậy... ngươi nói với ta những lời này làm gì!” Phụng Ly Uyên tức giận nói. “Nếu không quên cừu hận, tại sao hết lần này đến lần khác không giết Long Y Hoàng, nàng là trở ngại lớn nhất, nàng một mực hướng về hoàng thất, trở thành chướng ngại vật của ngươi, ngươi bảo vệ nàng, ngươi không nhớ những công sức ngươi đã bỏ ra sao? Phụng Ly Uyên, ngươi hôm nay đã bị à kia biến cho thành dạng này, ta thiếu chút nữa đã không còn nhận ra ngươi.” Mộ Dung Hách Nguyệt tiếu hạo nói. “Mộ Dung, khi nào ngươi yêu ngươi sẽ hiểu.” Phụng Ly Uyên nói. “Hiểu? A! Nữ nhân bắt quá đều là phù du! Chỉ biết rằng buộc cả đời nam nhân!” Mộ Dung Hách Nguyệt đột nhiên nhảy lên, xoay người nhẹ nhàng, rút kiếm từ bên hông ra, một tay phụ ở phía sau, kiếm xéo qua mặt đất, hần nghiêng đầu, mái tóc dài phủ xuống, ánh mắt lạnh như băng: “Ta vĩnh viễn không yêu người nào, hôm nay, vì thấy huynh đệ rơi vào tay giặc như thế, ta chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng thôi.” Hần giơ cánh tay lên, nhìn chằm chằm Phụng Ly Uyên “Phản đồ! Ta hôm nay chỉ một người có thể sống, ta chết ngươi hãy mang người đi, ngươi chết, Long Y Hoàng để ta xử lý.” “Cuối cùng nàng ở đâu!” Phụng Ly Uyên không để ý tới lời khiêu khích của hần, chỉ một mực quan tâm tới an nguy của Long Y Hoàng: “Ta muốn tận mắt nhìn thấy nàng không sao!” “Được! Vậy chờ ngươi thắng rồi nói tiếp!” Mộ Dung Hách Nguyệt, như tia chớp vùng kiếm lao thẳng tới chỗ Phụng Ly Uyên, mỗi chiêu một thế, thực rất nhẫn tâm tất cả đều là những chiêu trí mạng. Phụng Ly Uyên ban đầu là cuống quýt trốn tránh, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, từ phòng ngự chuyển sang tấn công. Hai thanh trường kiếm liên tục chạm vào nhau, vẽ ra những tia lửa rực rỡ, tiếng vang trong trẻo lạnh lùng mang theo sát lực vang vọng khắp phòng. Phía sau trường y là một bình phong hoa lệ tinh mỹ, trên bình phong là hoa văn sơn thủy yên tĩnh, mà phía sau bình là một không gian khác. Hai tay Long Y Hoàng bị trói sau lưng, nàng bị điểm huyết, nàng ngồi trên ghế, lưng dựa vào bức bình phong, mắt nhắm lại, tựa hồ nàng không hề hay biết tiếng chém giết ngoài kia, nàng vẫn nhắm chặt mắt, hai tay bị trói thật sự đau, dây thừng cơ hồ đều như chạm được vào từng miếng thịt trong tay nàng, chính là muôn phần độc khí của nàng. Đột nhiên, tiếng vang phía sau bình phong ngày một lớn, nàng mờ to mắt, hai mắt như vàng trắng sáng, xung quanh toàn một màu đỏ tươi! Editor: Tinh Dạ Từ Yên!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Lo lắng vô ích

Editor: Âu Dương Nhượng Thần Càng ngày càng tới gần bờ biển, lúc này trong màn đêm Long Y Hoàng mới nhìn thấy rõ rất đông người cùng ngựa đứng ở trên bờ, đúng là do Phụng Ly Uyên mang đến. Phụng Ly Uyên chậm chạp không trả lời nàng, nhìn quân đội trên bờ sông hiện ra càng ngày càng rõ, nàng từ từ đưa tay ra, đi sang một bên, giữ một khoảng cách với hần. “Tốt lắm... Như vậy mới đúng,” gió nhẹ thổi sợi tóc nàng bay lên: “Phụng Ly Uyên, nhớ rõ ta đã từng nói với ngươi, phải yêu thương thê tử của ngươi thật tốt, đừng biến nàng trở thành Long Y Hoàng thứ hai.” Thuyền theo dòng nước mà đến gần bờ biển, binh lính lội nước đi qua, dùng dây thừng đem thuyền kéo lên bờ. Phụng Ly Uyên kiêu ngạo không nói, hần không có chút biểu tình nào, lúc cách bờ biển chỉ còn một khoảng cách, nhảy xuống thuyền, nước sông lạnh ngắt, ướt sũng khắp đầu gối hần, nhưng hần ở trong nước gặp khó khăn vẫn tiêu sái, đi thẳng lên bờ. Máu tươi chảy ra vật áo, chạm vào nước, lại tan ra, nở thành những đóa hoa rực rỡ. Long Y Hoàng nhìn bầu trời, đợi khi binh lính đem thuyền dạt đến bờ, nàng mới nhảy xuống. Một tướng quân đi đến trước mặt nàng, cung kính quỳ xuống: “Thuộc hạ bảo hộ bất lực, để Thái tử phi sợ hãi, thỉnh Thái tử phi trách phạt!” Long Y Hoàng khoát tay, nói: “Lúc này là ta tự ý đi, về việc các ngươi bảo hộ bất lực, trước mặt phụ hoàng ta sẽ nói lý do cho các ngươi.” “Đa tạ Thái tử phi!” Tướng quân cảm kích không thôi, sau đó đứng lên, nghiêng người sang một bên: “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, vì thân lập tức hộ tống Thái tử phi hồi cung.” Long Y Hoàng gật đầu, đi được hai bước, lại nhìn về phía sau, Phụng Ly Uyên cả người ướt sũng, chậm rãi đi theo phía sau. Xe ngựa ngay trước mắt, cuối cùng Long Y Hoàng liếc hần một cái, thị vệ xốc lên rèm cửa thay nàng, sau đó nàng khom người, ngồi xuống, sau khi rèm cửa lần thứ hai được hạ xuống, ngay tức khắc, thế giới của nàng một mảnh u ám. Bởi vì dính nước, miếng vết thương lại đau đớn hơn, Phụng Ly Uyên nhẹ nhàng dùng năm ngón tay đè lên, mạnh mẽ ngăn chặn cảm giác đau, thị vệ đem ngựa của hần kéo tới, hần kéo dây cương, một bước nhảy lên, nhìn xe ngựa cùng quân đội phía trước đã đi được một chút, cũng chậm rãi cho ngựa đi sau. “Ta không yêu nàng ta.” Đột nhiên, hần thấp giọng nói, giọng nhỏ như vậy, chỉ có đủ cho mình nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm xe ngựa phía trước, rất lâu sau, hần lại thấp giọng nói: “Y Hoàng, ta không yêu nàng ta.” Nhưng, những lời này cũng không thể lại mở miệng với nàng được. Tình thế bây giờ, đã không còn cách nào mà xoay chuyển. Long Y Hoàng nằm trong xe ngựa, sau khi giải quyết chuyện về Mộ Dung Hách Nguyệt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, xe ngựa nhẹ nhàng lắc lư, nàng bắt tay đặt tại bụng theo bản năng, thân mình hơi nghiêng, nặng nề thiếp đi. Nàng mơ thấy giấc mơ rất dài rất dài, giấc mơ làm nàng gần như không thức dậy, giống như con sông kéo dài không thôi, nàng đắm chìm trong đó, trong mộng ảo thấy vui vẻ, làm nàng muốn ngừng mà

không được. Nhưng, đột nhiên Mộ Dung Xá Nguyệt xuất hiện rất sát phong cảnh, phá hủy toàn bộ những thứ bên người nàng, con sông xinh đẹp biến thành địa ngục, nàng rất căm tức, bàn tay đánh qua, kết quả còn chưa đụng tới mặt của đối phương, tay đã bị người đó chế trụ. Sau đó, nàng liền tỉnh. Vừa tỉnh, liền nhìn thấy vẻ mặt Phụng Trữ Lan đen kịt, trong tay còn nắm chặt cổ tay nàng, nàng ho khan một tiếng, cười khổ: “Phụng Trữ Lan, người tỉnh lại khi nào?” “Là người ngủ rất lâu, người có biết hay không một ngày đã trôi qua?” Phụng Trữ Lan có chút không vui, thả tay nàng xuống. “A... Như vậy sao đúng là rất mệt.” Long Y Hoàng thở dài, dùng tay đè lên trán mình, trừng mắt nhìn trần giường đầy hoa lệ. “Mệt? Chỉ mệt? Ta đã nói bao nhiêu lần, người không cần tùy tiện như vậy, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện gì! Vài lần suýt nữa đưa mạng mình dâng lên, người còn cảm thấy không đủ kích thích sao! Lúc này, lại hạ mê dược với ta, thật không biết tiếp theo người còn làm ra hành động gì khác người nữa!” Phụng Trữ Lan một quyền nện trên khung giường, trong mắt đầy lửa giận. Cả người Long Y Hoàng theo ván giường lay động mạnh, nàng lập tức lùi lại, nói: “Cái gì là hành động khác người? Vài lần trở về không phải đều không có việc gì sao? Chỉ là người lo lắng vô ích thôi.” “Ta lo lắng vô ích? Long Y Hoàng, người cũng không nhớ mỗi một lần ra ngoài lại trở về như thế nào, có một lần nào chính mình bình an vô sự tiêu sái quay về như thường? Mộ Dung Xá Nguyệt là một nhân vật nguy hiểm, lần này hấn thả người, không chừng tiếp theo còn có thể đột nhiên thiện tâm như vậy hay không, người nếu còn như vậy nữa, sớm hay muộn gì sẽ có một ngày trên bia mộ ở hoàng lăng phía sau núi sẽ khắc tên của người!” Phụng Trữ Lan giận trừng nàng. “Đó cũng không sai, ít nhất thì thể cũng trở về, ta còn chưa đến nỗi nổi bị thảm ngay cả thì thể đều trời giạt khắp nơi.” Long Y Hoàng vui vẻ, ni non, lời kéo chân, chui vào bên trong. “Long Y Hoàng! Người không thể đối xử với bản thân mình nghiêm túc một chút sao! Người còn nghĩ rằng người là cứu mệnh miếu yêu(*), có nhiều mạng để cho người lấy ra nói giỡn!” ánh mắt Phụng Trữ Lan đều phun hỏa rất nhanh. (*) cứu mệnh thiên miếu: mèo chín mạng “Ta đối với mình rất nghiêm túc nha, vẫn luôn luôn rất nghiêm túc,” Long Y Hoàng nhấn mạnh lời mình gật đầu với hấn, đột nhiên cười, đem cảm trên chân, ánh mắt sang rực trong suốt: “Đương nhiên, có phải nghiêm túc hay không là phải xem chuyện đó có tầm quan trọng như thế nào, nếu một mình ta hy sinh có thể cứu lấy đại cục, vậy những thứ khác cũng không sao cả.” Phụng Trữ Lan thở dài một hơi, nhưng không cách nào nói thành lời, nhìn Long Y Hoàng, đột nhiên thấy trong đôi mắt trong suốt của nàng sáng ngời nhưng lại dấu những thứ tang thương, từ từ, ngọn lửa trong đôi mắt đó cuối cùng sẽ bị dập tắt, hấn mang theo một chút tức giận vươn tay, đem chén thuốc đặt ở bên cạnh lấy lại, đưa trước mặt nàng, nói: “Đừng ngủ, trước tiên hãy uống thuốc, ngự y dặn người tỉnh lại nhất định phải uống thuốc, hảo hảo điều dưỡng thân thể, người có tra tấn mạng mình nhưng đứa nhỏ không có mệnh mệnh như người vậy.” “A.” Long Y Hoàng rất nghe lời ngồi xuống, lấy chén, đem thuốc uống hết, sau đó lau miệng. Phụng Trữ Lan tiếp nhận chén không, đặt lại tại chỗ: “Nghe nói, Phụng Trữ Ly Uyên cứu người trở về, hấn vì vậy còn luôn phải dưỡng thương đến nay.” Long Y Hoàng im lặng trong nháy mắt, lâu sau, nàng dựa vào trên gối mềm, quay đầu nhìn Phụng Trữ Lan: “Không cần hấn cứu, ta vẫn có thể trở về như cũ.” “Hiểu thẳng, tính cách này sẽ không mang đến cái gì tốt cho người.” Phụng Trữ Lan nói. “Ta không đủ tháo vác, ta ngoan cố nhiều nhất, thả chết chứ không chịu chịu khuất phục.” Long Y Hoàng nói, lại kéo kéo chân, cúi đầu, vẻ mặt nhìn không rõ lắm. “Về sau không cần lại tùy tiện đi gặp Mộ Dung Xá Nguyệt, cái loại người này không phải một mình người có thể ứng phó được.” Phụng Trữ Lan khuyên bảo nhẹ nhàng. “Cùng lắm thì cùng hấn chết, dù sao ta chưa bao giờ để ý đến cái chết, hơn nữa, lúc này đây, không biết hấn còn mạng hay không.” Long Y Hoàng ngửa đầu, lập tức nhớ tới ban đêm trước khi về, trên người Mộ Dung Xá Nguyệt thuốc mê vẫn chưa hết hoàn toàn đã bị nàng đá khỏi thuyền, dòng sông phồng chùng cũng sẽ không nông, không biết bây giờ còn có sống hay không, nếu chết, nàng nhất định phải đến mộ hấn mở yến hội, hảo hảo chúc mừng một phen. Lần đầu tiên gặp mặt, hấn thiếu chút nữa bóp chết nàng; lần thứ hai, hấn suýt nữa đem nàng nổ chết ở hầm băng; lần thứ ba, hấn thiếu chút nữa sẽ đem nàng đưa đến nơi khác, làm cho nàng vĩnh viễn cũng không thể về, mà hấn đối với nàng ba lượt bất kính, nhưng bị đá xuống sông, đến nay không biết sống chết. Nếu hấn còn sống, như vậy lần sau gặp lại, nàng nhất định sẽ không thù hấn lưu tình. “Nếu hấn đã chết, tin tức nhất định sẽ xôn xao trong võ lâm minh, mà đến bây giờ ta đều không nghe thấy bọn họ có động tĩnh gì, không có việc gì có thể quan trọng hơn, sau này sẽ cần trọng gấp đôi, nếu hấn lại cho người cái loại thư ký kỳ quái này, người không cần để ý, trực tiếp xé nát, ta sẽ phái người đi xử lý.” Phụng Trữ Lan nghiêm mặt nói. “Ai... Phụng Trữ Lan, người không phải ta, tại sao có thể hiểu hết tâm tình của ta? Nếu như Khuynh Nhan của người vẫn còn hoặc bị Mộ Dung Xá Nguyệt bắt hấn không chế người, ta nghĩ hành động của người so với ta sẽ không bình tĩnh hơn, hấn là răng ngọc, nhìn thấy sợ hãi, giữ lại, tuy rằng sẽ không hại đến mình, nhưng sẽ liên lụy đến người bên cạnh, hấn chính là không biết liêm sỉ như vậy, vài lần gặp đều là âm mưu lừa dối, lúc này đây nếu hấn không chết, sau này nếu để ta tóm được hấn, ta nhất định sẽ đem hấn chết ngay tại chỗ, để hấn bị độc ăn mòn đến thương tích đầy mình, vốn chính là một người yêu nghiệt, lưu lại cũng tai họa.” Long Y Hoàng thở dài nói. “Không cần quan tâm đến việc này, sau này, người chỉ cần ở trong hoàng cung chăm sóc mình cho tốt là được, không cần quan tâm chuyện vớ vẩn, trước đây mẫu hậu cũng khuyên bảo người rất nhiều lần, chỉ là mỗi lần người đều đem lời của nàng vào tai này ra tai kia.” Phụng Trữ Lan giận dữ lần thứ hai. “A? Nàng có nói qua sao? Một chút ấn tượng ta cũng không có.” Long Y Hoàng mở hời lạnh nói. “Người...” Không phải lần đầu Phụng Trữ Lan bị nàng làm cho á khẩu. “Ừm, có lẽ nàng đại khái có nói qua, nhưng ta chưa từng nhớ kỹ, ta thấy không có gì quan trọng.” Long Y Hoàng cười, nụ cười kia, Phụng Trữ Lan nhìn thấy thật sự là rất miễn cưỡng. “Người, lần sau thử lại nói câu ‘Không có gì quan trọng’, ta dù khóa chặt cửa cũng sẽ không cho người rời đi hoàng cung nữa bước!” Phụng Trữ Lan từ giường đột nhiên đứng lên, căm giận muốn rời khỏi. “Này, Phụng Trữ Lan,” Long Y Hoàng đột nhiên gọi hấn lại: “Cái đó, hấn không có việc gì chứ?” “Có khỏe hay không, chỉ là nghe nói trên cánh tay bị thương rất sâu, cho nên đến nay không có lành, phỏng chừng trong một thời gian dài không thể dùng tay phải, nhưng, hiện tại cho dù người quan tâm hấn thì thế nào? Bản thân hấn có kiêu thế chiều cổ, người lo lắng như vậy cũng chỉ thất vọng, hấn cũng không có khả năng vì vậy trở lại bên cạnh người sẽ lần nữa.” Phụng Trữ Lan thật sự bị tức điên, hấn là lần đầu thấy Long Y Hoàng khó ứng phó như thế, luôn làm hấn trở tay không kịp, đợi cho mình tỉnh lại, nàng cũng đã một mình một người đem mọi chuyện giải quyết, sau đó thì được người khác nâng trở về nữa chết nửa sống. Chuyện như vậy có một lần cũng thôi, phát sinh vô số lần, hấn cũng không có kiên nhẫn gì nữa. “Đó là chuyện của hấn, ta chỉ cần quan tâm hấn là tốt rồi, sẽ không để ý hấn không có báo đáp, chỉ là ta nghĩ như vậy, cứ như vậy, Phụng Trữ Lan, người cũng nên không xen vào.” Long Y Hoàng phản bác. “Hiện tại, chỉ cần người an an phận phận ở trong hoàng cung, không cần tùy tiện chơi trò một mình xuất cung làm chút việc, ta cũng không có yêu cầu gì,” hấn ném cho nàng một cái liếc mắt, bước nhanh ra khỏi phòng, trước khi ra cửa, còn theo bản năng phân phó cung nữ: “Hảo hảo chiều cổ Thái tử phi, lát nữa mời ngự y đến khám lại.” “Vâng, Thái tử.” Phân phó xong, Phụng Trữ Lan yên tâm thoải mái mới bằng lòng hoàn toàn rời đi. Mộ Dung Xá Nguyệt... Thật sự không chết? Long Y Hoàng đột nhiên cảm thấy trước nay mình chưa có mệt mỏi quá độ như vậy cả tinh thần lẫn thể chất, nếu hấn lại rên rỉ khi còn nóng đến cho nàng một Hồng Môn Yến, nàng nhất định sẽ điên mất! Lần sau, mình tuyệt đối không thể nương tay, nhất định phải đem hấn trực tiếp dìm vào hấn đưa lên trời! Để hấn vĩnh viễn cũng không thể trở về! Nàng ở trong phòng, ngủ hết buổi chiều, sau khi tỉnh dậy, lại bị hàng loạt ngự y chẩn mạch kiểm tra, cuối cùng bọn họ nhất trí cho kết quả “Không có trở ngại”, nàng cách bức rèm che, miễn phí cho bọn họ vài chữ: lãng phí thời gian. Vài ngự y chỉ có thể ngoan ngoãn lui xuống. Không có Mộ Dung Xá Nguyệt kích thích chơi đùa, nàng vô cùng nhàm chán, ở trong tâm cung đứng ngồi không yên, sau khi chuyển vài vòng cuối cùng quyết định đi thăm Phụng Trữ Ly Uyên. Bất quá... vào lúc này, Vân Phụng Loan chắc chắn đang chăm sóc hấn, mình đến đó, có thể có vẻ đường đột hay không? Vô lễ? Ý đồ quá mức rõ ràng? Long Y Hoàng một mặt khôn khéo suy tư, mặt khác cơ thể cũng không nghe lời đi ra cửa, vô thức, đi đến hướng tâm cung Phụng Trữ Ly Uyên. Rất nhanh đã đến trước tâm cung của hấn, nàng đột nhiên đổi hướng, đi đến ngự dược phòng. Gần tới đầu mùa đông, cảnh sắc trong hoàng cung có vẻ tiêu điều, lá khô rụng không ít, vẫn còn đang rụng, rơi đầy trên mặt đất, nàng giẫm lên, thanh âm lá khô vỡ vụn thực thanh thúy, tuy các cung nữ đã cố gắng quét dọn, nhưng chỉ một lúc sau, trên đất là những sinh mệnh lá khô rơi đầy. Long Y Hoàng nghĩ trực tiếp đem những cành lá sắp lìa cành đó cắt hết, dù sao thì qua năm mới sẽ có cái mới. Nhưng nàng chưa nói, thật sự lười hơn nữa, tiếp tục đi con đường của mình. Đi đến cửa tâm cung, nàng chợt nghe rõ ràng giọng oán giận từ bên trong truyền đến, là giọng của Vân Phụng Loan. “Vương gia... Đã nói bao nhiêu lần, bây giờ miệng vết thương còn chưa kết vảy, tuyệt đối không thể cử động nữa, hiện tại tốt hơn rồi, không biết qua bao lâu mới có thể khép lại.” Phụng

Ly Uyên không đáp lời của nàng ta. Long Y Hoàng ở trong đình viện đợi thật lâu, đều không nghe thấy Phượng Ly Uyên trả lời, nàng dừng một chút, vẫn quyết định đi vào. Mặc kệ thế nào, vẫn muốn tự mình xác định tình trạng của hắn thì mới an tâm. Phòng khách không có người, nàng hỏi cung nữ, cung nữ trả lời, Phượng Ly Uyên và Vân Phượng Loan đều ở phòng ngủ trên lầu. Nàng sớm nên nghĩ đến, cũng không đến mức ngu ngốc cố ý hỏi cung nữ. Thuốc trị thương do mình tỉ mỉ điều chế nắm chặt ở trong tay, một tay kia nàng nhắc váy, rất cẩn thận tiêu sái đi lên lầu. Nàng thích độc, lại thập phần chán ghét phối chế thuốc trị thương, lúc nàng đến ngự dược phòng vừa mới tiến vào, đột nhiên cảm hận bản thân lúc trước vì sao không dụng tâm học tập, nàng có thể liếc mắt một cái nhìn ra dược liệu nào xứng với dược liệu nào sẽ trở thành độc tức khắc trí mạng, cũng không có thể tự mình nghĩ ra cái gì cùng cái gì có thể điều phối thuốc trị thương hàng vạn hàng nghìn lần, cuối cùng, vẫn là nhờ ngự y phối hợp với nàng, cuối cùng mới đem thuốc trị thương vừa lòng điều chế ra. Đi đến cửa phòng ngủ, nàng lập tức thấy được một cung nữ bưng thau máu loãng từ bên trong đi ra, gấp nàng đi vào, cung kính quỳ gối, nhẹ nhàng tránh nàng, sau cùng đi xuống. Thau máu loãng, vừa nhìn trong lòng Long Y Hoàng liền run sợ. Lúc trước, khi nàng đem cổ tay mình cắt vỡ cứu người, cũng không hề sợ hãi, nhưng hiện tại, nàng có chút chóng mặt. Sau khi cung nữ bưng báo, lúc này nàng mới đi vào phòng, tiến vào phòng, lập tức nhìn thấy nửa người trên Phượng Ly Uyên ngồi ở trên giường đỏ thẫm, mà bên cạnh hắn, Vân Phượng Loan đang cẩn thận đem những băng vải trắng như tuyết quấn một vòng lại một vòng trên miệng vết thương đã được đắp thuốc tốt nhất. Lúc ấy, khi từ dạ thành trở về, bởi vì hắn không rên một tiếng, hơn nữa ban đêm nhìn không rõ ràng, Long Y Hoàng không biết vết thương lại dữ tợn khủng bố như vậy, tuy rằng rất nhỏ, cũng rất dài, còn không biết nông sâu thế nào, cánh tay hắn từ trên xuống dưới đều là vết thương. "Thật có lỗi, Thái tử phi, ta hiện tại chỉ sợ không thể tiếp người, ta phải băng bó miệng vết thương hết mới có thể, nếu không lại muốn nứt ra nữa." Vân Phượng Loan vẻ mặt xin lỗi, nói với Long Y Hoàng. "Không có gì, người bị thương là trên hết, ta đến chỉ vì nhìn duệ vương một chút, "Long Y Hoàng xua tay với nàng, để cho nàng không cần đặt ở trong lòng, sau đó mình tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh, trong lòng có chút bối rối, càng đem bình dược kia giấu sâu trong tay áo, chăm chú nhìn nhất cử nhất động Vân Phượng Loan băng bó vì hắn. Nàng xuất hiện, vẫn không thể kích thích Phượng Ly Uyên nói chuyện, ngược lại hắn quay đầu đi, nhìn chăm chăm Vân Phượng Loan, sau đó vươn tay vén tóc mai của nàng đang rơi xuống, cuối cùng Vân Phượng Loan cười với hắn, tiếp tục băng bó vết thương Long Y Hoàng chứng kiến, giữa chân mày hắn luôn luôn điềm nhiên không có việc gì, có vết nhăn nhọt đến mức thấy không rõ lắm. Nhất định... Rất đau. Nàng càng nắm chặt cái chai, so với bất luận kẻ nào đều khăn trương hơn. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Vân Phượng Loan đầu mồ hôi lạnh đã đại công cáo thành, sau đó nhẹ nhàng thở ra, trên tay mình lại dính không ít dược, lập tức gọi cung nữ chuẩn bị nước cho nàng rửa sạch. Long Y Hoàng lúc này mới dám mở miệng nói chuyện: "Thương thế của người có đỡ không, thật sự rất sâu..." Thực xin lỗi, nếu không phải ta nhất thời hành động thông minh, người cũng sẽ không bị hắn làm bị thương như vậy." "Ừ." Phượng Ly Uyên chỉ lạnh nhạt đáp lại, cung nữ đưa quần áo lên, hắn mặc vào, khoảng khắc che phủ vết thương, vẫn không có đôi mắt với Long Y Hoàng. Vân Phượng Loan kinh hô: "Vương gia! Động tác mặc y phục dũng mãnh như vậy! Cẩn thận lại rách miệng vết thương!" Long Y Hoàng sững sờ, đột nhiên cảm thấy mình rất sợ ý. "Ta biết rồi." Hắn thông qua tốc độ của mình, đôi mắt dưới mày kiếm che giấu nhìn không thấy cuộn trào, hơi hơi cúi đầu, hắn hỏi: "Thái tử phi lần này đến đây, có chuyện gì quan trọng?" "Lần này đến, ta chỉ là muốn nhìn thương thế của người, ta nghe ngự y nói..." Long Y Hoàng chuẩn bị đưa ra dược do mình tỉ mỉ điều chế, không nghĩ rằng Phượng Ly Uyên dưới một giây kiên quyết đánh gãy lời của nàng. "Thương thế của ta đã tốt, so trước kia đều đỡ nhiều, hơn nữa có chăm sóc đặc biệt, không cần làm phiền Thái tử phi hao tâm tổn trí." Hắn nói xong, mặt vẫn không đổi sắc. Vân Phượng Loan vẫy vẫy nước, nói: "Vương gia, Thái tử phi là có ý tốt, ngài không phải bốc đồng như vậy." Bình dược đó cuối cùng không có lấy ra, Long Y Hoàng luôn nắm chặt trong tay áo, xấu hổ cười: "A, như vậy... Chỉ là thương trên người duệ vương bởi vì ta mà thành, cho nên ta đến xem, tỏ vẻ quan tâm, hy vọng sẽ không làm cho duệ vương khó chịu." "Thái tử phi, ngài đừng nói như vậy, bởi vì hôm nay ta làm sai một ít chuyện, làm Vương gia mất hứng, tính tình hắn mới có thể không tốt như vậy..." Vân Phượng Loan một bên giải hòa không khí, một bên đem tay áo mình thả xuống, sau đó ngồi xuống bên người Long Y Hoàng. Long Y Hoàng chỉ biết gật đầu, ánh mắt buồn bã thất vọng nhìn phía sau Phượng Ly Uyên, là giường lớn tân hôn, hơi thở đó chưa bay đi, đồ tươi, hồng đến chói mắt, chói mắt đến đau lòng. Hắn cùng nàng ta... Nhất định chính là ở đây trên cái giường này, hàng đêm đêm xuân. Đột nhiên, nàng bị mùi trong phòng chèn ép đến mức thở không nổi, cuống quýt đứng lên, không để ý ánh mắt Vân Phượng Loan kinh ngạc, suýt thất thố: "Ta đột nhiên nhớ đến, mẫu hậu tìm ta còn có một số việc, hiện tại liền cáo từ trước, tin tưởng có Vương phi ở đây, bất luận duệ vương thương thế như thế nào đều không thành vấn đề, chỉ hy vọng, không cần thành sẹo vĩnh viễn..." "Sao vậy, ngồi chưa lâu mà? Tin rằng Hoàng hậu nương nương nhất thời cũng sẽ không nóng lòng này đâu." Vân Phượng Loan cũng đứng lên. Long Y Hoàng lắc đầu nói: "Không cần, ta hôm nào lại đến đi, à... Hôm nay thật là không đúng dịp, thấy có Vương phi chăm sóc tỉ mỉ, nói vậy duệ vương cũng sẽ không có cái trở ngại gì, ta ở trong này, đơn giản chính là ảnh hưởng tới các người thôi." Long Y Hoàng thậm chí không chờ Vân Phượng Loan trả lời, liền vội vàng đi ra cửa, muốn thoát khỏi căn phòng này suýt nữa có thể làm nàng có cảm giác hít thở không thông, đi tới cửa, nàng lại quay đầu nhìn, vẫn lo lắng: "Duệ vương, Vương phi nói đúng, đã bị thương, thì không cần lộn xộn, miệng vết thương vỡ ra nữa, sẽ rất khó khép lại, nhưng mà... Tin rằng có Vương phi làm bạn ở bên người, ngài cũng sẽ không để tâm một số chuyện này đâu..." Long Y Hoàng ra khỏi phòng, cười khổ: "Ta vẫn luôn cười người khác lo lắng vô ích, nguyên lai người lo lắng vô ích, là ta... Bọn họ hòa thuận như vậy, ta lại lo lắng cái gì? Chẳng qua, lại biến mình thành trò cười thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 84: Bói toán (nhất)

Ed: Tinh Dạ Từ Yên. Long y hoàng chưa từng hành động như vậy, nàng cơ hồ là chạy ra ngoài, không ít cung nữ bị hành vi của nàng dọa hoảng sợ, nàng chạy tới một nơi rất xa mới dừng lại, thở hồng hển lấy tay chống thân cây. Ánh mắt thất thần chập chờn, Long Y Hoàng bất chấp nhiều như vậy chỉ là muốn chạy trốn. Nàng nghĩ, nàng sẽ không bao giờ tới đó, sẽ không bao giờ bước nữa bước vào gian phòng đó! "Thái tử phi nương nương, thì ra ngài ở đây, hoàng hậu nương nương đang ở Tê phượng các, thỉnh ngài tới." Không để Long Y Hoàng nghĩ ngợi, không biết từ đâu một cung nữ chạy tới làm nàng giật mình, cung nữ có vẻ hơi gượng gạo thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn nàng. Long Y Hoàng thờ dãi nói: "Mẫu hậu tìm ta có chuyện gì?" "Nô tỳ không biết, Hoàng hậu nương nương chỉ giao cho nô tỳ triệu ngài tới." Cung nữ nói. "Nha... vậy người quay lại trước đi, ta sẽ tới sau." Long Y Hoàng dè dặt chán áp lại tinh thần, nói với cung nữ, nhưng cung nữ không có lui xuống. Cung nữ vẫn cúi đầu, khẩu khí bắt đầu cứng lại: "Hoàng hậu nương nương đã phân phó, nhất định nô tỳ phải chính mắt thấy thái tử phi đi mới có thể quay về." Tay Long Y Hoàng trở nên đông cứng, qua lời của cung nữ nàng mơ hồ đoán được hoàng hậu đang muốn làm gì. Thái độ như vậy, ngữ khí mạnh như thế, nhất định là dùng thủ đoạn nhót nàng trong cung, cho nên, bây giờ mới để cung nữ theo dõi nàng thế này. Hơn nữa, những cung nữ này chỉ là hành sự theo lệnh, bản thân cũng không thể vô cớ nổi giận với các nàng được. Long Y Hoàng cũng không còn tức giận nữa, nàng chỉ có thể nói: "Được rồi, ta và người cùng tới Tê phượng các, nhưng là, ta thật sự muốn

biết nguyên nhân mẫu hậu gọi ta đến.” “Nô tỳ không thể nói cho ngài biết, Hoàng hậu nương nương cần lời giải thích cho những việc mà ngài đã làm.” Cung nữ cúi đầu nói, sau đó đi tới trước mặt Long Y Hoàng, làm tư thế cung kính, sau đó đi trước. Long Y Hoàng chậm rãi theo sau, cước bộ thực sự rất chậm, cung nữ đang đi cũng phải dừng lại, xoay người nói với nàng: “Thái tử phi nương nương, mong ngài nhanh lên một chút, Hoàng hậu nương nương còn chuyện quan trọng cần làm.” Long y hoàng cắn răng, chỉ có thể theo sau. . . Hiện tại chỉ có thể . . . tạm thời nhẫn nhịn trước, nhìn hành động của hoàng hậu, mình cũng không thể phản kháng, để tránh hoàng hậu lấy cớ chút giận. Bên trong Tê phượng các, hoàng hậu như ngày xưa, vẫn ngồi trang nghiêm trong chính đường, phượng bào màu vàng ở hai bên giống như kim phượng giương cánh. Long y hoàng theo cung nữ vào, thấu Phượng Trữ Lan cũng đang ở đó, bên kia là vài lão ma ma mặt mày hung hãn, xem ra, đích thật là có chuyện. Nàng tới giữa các, liếc mắt nhìn Phượng Trữ Lan, đi tới trước mặt Hoàng hậu cung kính quỳ gối hành lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu. . .” “To gan!” Không chờ nàng chào xong, một vị lão ma ma đột nhiên lên giọng quát: “Hoàng hậu là quốc mẫu cao quý, dù là thái tử phi, nhưng cũng không thể bỏ qua lễ tiết, ở chính điện, nhất định phải cúi lạy ba cái, thái tử phi bây giờ không quỳ, chẳng phải là khinh thường phượng uy của hoàng hậu sao?” Long y hoàng tròn to mắt, lại nhìn hoàng hậu, thấy nàng này giờ không nói gì, cũng là nhẫn nhịn, Phượng Trữ Lan đột nhiên thấy có phần không đúng: “Mẫu hậu. . .” “Thái tử, con không cần quan tâm, thái tử phi năm lần bảy lượt làm trái với quy tắc trong cung, dám lên ra khỏi cung, đã ảnh hưởng tới tôn nghiêm của hoàng thất, bây giờ Bốn cung chỉ là muốn dạy dỗ nàng thôi.” Hoàng hậu lúc này mới giờ móng tay vàng lên chỉ chỉ Phượng Trữ Lan. “Nhưng mẫu hậu, Y Hoàng nàng. . .” Phượng Trữ Lan vội vàng nói, bất quá, hẳn chưa nói hết câu, hoàng hậu đã tức giận lớn tiếng mắng: “Thái tử! Hôm nay mọi chuyện thế này, con cũng đã thấy, mặc dù là thể tử của con nhưng có người theo đuổi, dù hoàng thượng không nói, nhưng nếu bốn cung không nhắc nhở, chẳng phải sẽ bị ngoại nhân chế giễu sao! Có thai thì có thể vô pháp vô thiên không coi lễ phép ra gì sao, hành vi như vậy, tuyệt đối không thể dung tha!” Hoàng hậu từ trước tới nay không bao giờ nổi giận như vậy, mũi phượng lấp lánh tựa hồ muốn đốt Long Y Hoàng ra thành tro tàn. Long Y Hoàng thở dài, kiếp nạn này nàng không thể thoát, tránh để Phượng Trữ Lan vì mình mà quan hệ với Hoàng hậu trở nên căng thẳng hơn, còn không bằng mình nên tự thừa nhận trước, hơn nữa, hậu quả bây giờ cũng đều do một tay nàng tạo thành. . . Long Y Hoàng nói: “Thái tử, lần này thần thiếp đích thật là đã tự ý làm bậy, mẫu hậu xin cứ trách phạt, ngài không cần tranh cãi với hoàng hậu nữa.” Ngữ khí của nàng hôm nay khiến Phượng Trữ Lan không khỏi kinh ngạc, nàng từ từ quỳ xuống trước mặt hoàng hậu, năm ngón tay khép lại, mặc dù thân hình lúc này không tiện nhưng nàng vẫn cố chịu đựng, nàng bắt đầu thực hiện đại lễ tam quy cửu khấu. Nàng bây giờ không thể hành động tự tiện, nếu lại trở mặt với hoàng hậu sẽ chỉ khiến mình thêm một mối, mà bây giờ một cái Phượng Ly Uyên và Vân Phượng Loan cũng đủ khiến nàng một mối. Cuối cùng nàng cũng hành lễ xong, lão ma ma sợ nàng sẽ đi trước, lập tức nói: “Hoàng hậu chưa phân phó. . .” Long y hoàng tiếp tục thờ dài, quỳ thẳng lưng trên mặt đất tiếp tục hứng chịu lời nói của lão ma ma: “Hoàng hậu chưa cho đứng dậy, không thể tự tiện đứng lên, hơn nữa ta cũng đang là người chịu tội, thỉnh mẫu hậu xử lý.” Hoàng hậu cũng hơi ngạc nhiên, Long Y Hoàng hôm nay. . . không có tranh cãi với nàng như trước, đã vậy lại còn ngoan ngoãn nghe lời nàng, nàng nói: “Xem ra lễ giáo của Thái tử phi vẫn chưa mất, như vậy sao lại có thể tự tiện ra ngoài cung ba bốn lần như vậy, không còn coi mặt mũi hoàng thất ra gì?” “Là nhi thần lỗ mãng, không nên làm vậy, cho nên mới giám khinh nhờn tôn nghiêm hoàng thất. . . thỉnh mẫu hậu trách phạt, nhi thần tuyệt không kêu một câu oán hận.” Ánh mắt Long Y Hoàng vẫn nhìn chăm chú xuống mặt đất, tựa hồ mê mẩn như uống rượu vậy. Phượng Trữ Lan nhìn bộ dạng của nàng, có chút không yên tâm, nhưng cũng bình tĩnh xem nàng sẽ làm gì tiếp theo, chỉ sợ khi hấn nhúng tay vào hoàng hậu sẽ càng tức giận. “Thái tử phi, con cho bốn cung biết, những lần chồn ra ngoài thì đã đi đâu? Con thậm chí cũng không nói chuyện này cho chúng ta, đến cuối cùng là con đã đi đâu?” Hoàng hậu bắt tay đặt lên bàn, bộ y phục vàng trên người nàng khẽ rung đưa. “Mẫu hậu xin cứ trách phạt nhi thần, nhi thần nhất định sẽ không oán trách, nhưng xin thứ lỗi cho nhi thần thất lễ, chuyện này nhất định không thể nói.” Nếu nói mấy lần nàng ra ngoài đều là vì tiện nhân Mộ Dung Hách Nguyệt kia, thật không biết hoàng hậu sẽ nghĩ thế nào, chỉ dựa vào ánh mắt sắc bén của hoàng hậu kia mà phát hiện ra quan hệ của nàng và Phượng Ly Uyên, thì nhất định nàng sẽ không yên ổn, Phượng Ly Uyên nhất định cũng bị liên lụy. Hoàng hậu là loại người không khéo, như thế nào lại không nhìn ra? Nhưng là. . . trước khi lộ ra chân tướng trước mặt hoàng hậu, còn không bằng để nàng tự lỡ miệng, cứ như vậy lại có thể còn có cơ hội. “Không nói! Chẳng lẽ con có ân tình muốn gạt bốn cung!” Lừa giận của hoàng hậu lại lần nữa ngùn ngụt, nàng nắm chặt tay, tiếp tục hỏi: “Con ngay lập tức nói ra cho bốn cung! Nếu không, người chịu khổ chỉ có con.” Bộ dáng Long Y Hoàng vẫn là không sợ trời không sợ đất, bình tĩnh đáp lời: “Thỉnh mẫu hậu trách phạt.” “Ha ha. . . tốt. . . nhìn xem. . . thái tử phi của chúng ta quả là ngông nghênh, thả để mình mình bị phạt cũng không có trả lời ta! Tiện nhân!” Hoàng hậu rít qua kẽ răng: “Người đâu! Mang gia pháp hoàng cung tới đây! Để thái tử phi của chúng ta có thể tỉnh lại chút!” Lão ma ma bị mệnh lệnh của hoàng hậu uy hiếp, mấy người đó chỉ biết nhìn nhau, không biết phải làm thế nào, phía sau mấy cung nữ đã mang đình trượng tới(p/s: chắc là gây để “xử” Long Y Hoàng chăng? ~ ta cũng không chắc..nếu chưa chuẩn mọi người cho ý kiến nhé!), lúc này bọn họ mới hiểu, lần này hoàng hậu thực sự muốn động thủ. “Mẫu hậu! Y hoàng hiện tại đang mang thai, người làm vậy là muốn lấy mạng nàng sao!” Phượng Trữ Lan phát hiện mọi chuyện ngày càng nghiêm trọng, lập tức đến chắn trước mặt Long Y Hoàng “Có thai. có thai thì sao?! Không biết tốt xấu như thế, thật sự là muốn đối chọi với bốn cung. coi như là Hoàng tôn của hoàng thất cũng không thể cứu mạng nàng lúc này! Đánh cho ta!” Hoàng hậu bây giờ đã phần nộ đến mất hết lý trí, nàng hung tợn trừng mắt nhìn Long Y Hoàng, tựa hồ tất cả phần nộ từ trước tới giờ đều đổ lên người Long Y Hoàng lúc này. Thị vệ thi hành nhiệm vụ không dám nhìn Phượng Trữ Lan : “Thái tử. thái tử phi. . . thuộc hạ đắc tội rồi!” Ở đây, hoàng hậu mới là người quyền uy nhất, nàng đã ra lệnh, không ai dám cãi lời. Long Y Hoàng bây giờ cũng không có hy vọng gì, trong lòng vẫn bình tĩnh, nhắm chặt mắt chờ đình trượng ráng xuống. Trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên như tỉnh ra. Hải tử. con của mình. Bỗng nhiên, hai chữ Hải tử hiện lên trong đầu nàng, nàng lúc này mới tỉnh táo hoàn toàn, đột nhiên mở mắt, nhưng không kịp nữa rồi, đình trượng đã chuẩn bị sẵn sàng xuống. Chính là, đình trượng sao lại không có đánh xuống người này, Long Y Hoàng kinh ngạc toát mồ hôi lạnh, lập tức nhìn thấy Phượng Trữ Lan phía sau đã vọt lên trước người chắn cho nàng, nắm chặt đình trượng, đẩy nó sang một bên, xoay người, kéo Long Y Hoàng đứng lên, nghiêm cẩn nhìn hoàng hậu: “Mẫu hậu, người không cần làm đến thế này! Y Hoàng có nỗi khổ riêng, không muốn nói, người cần gì tra khảo nàng như vậy!” “Thái tử! Con không phải cũng muốn đối chọi với ta sao!” Hoàng hậu tức giận đứng lên, chỉ trích nói. “Nếu người cho rằng như vậy, nhi thần cũng không còn cách nào khác! Bây giờ, người nhẫn tâm như vậy, ngay cả cháu mình cũng không tha! Mẫu hậu, người vì muốn quyền thế, mà cái gì cũng có thể hi sinh sao? Như vậy, sao người không ráng xuống người nhi thần, có sao lại nhắm vào hải tử vô tội!” Phượng Trữ Lan cũng bắt đầu tức giận. “Hoàng thất không có cho phép người trút giận lên hoàng tôn, nếu là người khác, thì cần phải đến tìm phụ hoàng! Hôm nay người đã là quốc mẫu, người còn muốn tham lam tới khi nào!” “Thái tử, con đừng ăn nói xằng bậy! Bốn cung chỉ muốn chinh đốn lại hậu cung! Nếu thái tử phi không thể hoàn thành tốt bổn phận của mình thì sao có tư cách trở thành thái tử phi? Con cần phải hiểu điều đó.” Hậu hậu vung tay áo, lông mày đầy giận dữ, bộ y phục vẽ lên không trung một đường cong. “Hiển thế lương mẫu? Là nhi thần không hiểu, trong mắt người, chức quyền quan trọng thế sao, khiến người thay đổi nhiều như vậy, chức danh quốc mẫu nhất định giúp ngài bảo vệ quyền thế của mình, nhưng lại làm thay đổi con người người! Đây là tất cả thứ mà hiển thế lương mẫu có ư? Nhi thần ở bên cạnh người mười mấy năm, thật sự là không hiểu!” Phượng Trữ Lan tức giận nói. “Thái tử!” Thanh âm hoàng hậu cất lên “Thỉnh con chú ý lời nói và hành động của mình, đừng quên thân phận của con!” “Được. . . nguyên lai trong mắt mẫu hậu. cũng không có bóng dáng huyết nhục của mình? Nhi thần thật đúng là đánh giá thấp ngài, cứ tưởng rằng người đối với Long Y Hoàng là ngoại lệ, không ngờ rằng tất cả chỉ là giả dối! Vì quyền lợi của mình mà hi sinh cả cháu. . . thậm chí là liên lụy cả những người xung quanh, trên đời này, người như người thật là ít! Hôm nay con ở đây, chỉ là muốn đưa Y Hoàng đi, nếu người không đồng ý, vậy hãy cho nhi thần thời gian, chúng ta sẽ bàn chuyện này sau.” Phượng Trữ Lan nói xong, kéo tay Long Y Hoàng đi thẳng ra ngoài cung. Lúc này, Long Y Hoàng không có cơ hội nói chuyện, lúc này cơ hội mới đến: “Phượng Trữ Lan, ta không nghĩ người dám làm vậy. tất cả đều vì ta quá ích kỷ, ta cũng không lo lắng chu toàn nên mọi chuyện mới thành như vậy.” “Ta không vì nàng, cho nên nàng không cần áy náy.” Phượng Trữ Lan, kéo nàng tới hậu hoa viên, vội vàng trả lời câu hỏi của nàng. Long Y Hoàng lập tức nhớ ra, mới không lâu trước đây, hẳn đã đánh nàng năm mươi trượng, mặt nàng vẫn nhớ nói: “Người đã đánh ta năm mươi

trượng, bây giờ mới cảm một lần, còn bốn chín lần nữa, ta vẫn nhớ.”...” Phụng Trữ Lan bước nhanh hơn, đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng nàng. “Ta nói rồi, lòng dạ ta rất hẹp hòi, ta vẫn còn thù hận, cho nên lần này không thể xá xả tất cả.” Long Y Hoàng gần từng tiếng, sau đó hong thả đi tiếp bỏ mặc Phụng Trữ Lan khổ sở. “Nàng còn tâm tình nói những chuyện này! Những lời vừa rồi mẫu hậu nói, ta không tin nàng có thể quên nhanh như vậy!” Hắn lại nắm chặt tay nàng, tức sùi bọt mép. “Ta biết, nàng chỉ là mang thù mới cùng thù cũ chút lên người nàng, sau đó lấy cớ, cố ý cho ta thấy, để ta hiểu, nơi đây là địa bàn của nàng, ta không được làm trái lệnh nàng.” Long Y Hoàng nói. “Ta còn tưởng rằng người không hiểu! Vậy tại sao vừa nãy không tránh, tại sao lại để mẫu hậu thiếu chút nữa hại hải tử.” Phụng Trữ Lan tiếp tục hỏi nàng. Long y hoàng sững sờ, từ từ cúi đầu, đáp ứng: “Ta... Mới vừa rồi có chút thất thần.” “Đang suy nghĩ tới Phụng Ly Uyên?” Phụng Trữ Lan hỏi. Long y hoàng không e dè – gật đầu. “Nàng còn làm như vậy, nhất định sẽ sớm mất mạng, mẫu hậu đã bắt nạt với nàng như vậy, chỉ sợ tiếp theo, sẽ không có vận may như hôm nay đâu!” Phụng Trữ Lan hất tay nàng nói. “Hoàng hậu tuyệt tình... Phụng Trữ Lan, khi nào hải tử ra đời, ta không muốn lo nghĩ nhiều như bây giờ, thật sự, ta muốn bình tâm một thời gian, chờ hải tử ra đời, ta mới đối phó nàng, bây giờ ta thật lực bắt tông tâm.” Long Y Hoàng mệt mỏi nói. “Ta biết, hiện tại chuyện mình vô lâm và Phụng Ly Uyên khiến nàng lực bất tòng tâm, cho nên ta không muốn nàng xen vào nữa, bây giờ mẫu hậu đang tận dụng cơ hội hành hạ nàng, nàng sau này phải làm thế nào?” Khẩu khí Phụng Trữ Lan cũng trùng xuống. “Ta chỉ là không kìm chế được mình, mỗi lần nhìn... lại không thể không ra ngoài, việc này ta chỉ có thể tự làm mới an tâm được.” Long Y Hoàng nhìn hai tay mình nói. “Tự làm... nhưng bây giờ, mẫu hậu đang nổi cơn thịnh nộ, chúng ta ở đây cũng không an toàn, nhất định khi phụ hoàng biết chuyện sẽ nói giúp nàng vài câu, như vậy, mẫu hậu cũng chỉ có thể ản nhẫn chờ thời, lúc này nàng chỉ cần không gây chuyện với mẫu hậu nữa thì nhất định một thời gian ngắn nữa, mẫu hậu cũng nguôi giận, dù sao, mẫu hậu cũng không chỉ nhắm vào mình nàng.” “A! Ta không biết... Ta còn có thể chịu được đến lúc này, Mộ Dung Hách Nguyệt nếu như thật sự không chết, ta đây tuyệt đối lại muốn tới gặp hắn, muốn chấm dứt hoàn toàn, sau đó mới yên tâm nghỉ ngơi được.” Long Y Hoàng đáp lời. Khuôn mặt tuấn tú của Phụng Trữ Lan dần đen lại, nhanh chóng kéo nàng tới tầm cung, lạnh lùng nói: “Quay về!” Trong dự liệu của hắn, sau khi bọn họ dời đi không lâu, hoàng thượng nhất định sẽ lại tới tìm hoàng hậu, nói gì đó, không ai biết, chỉ biết là lúc ra hai người đều vô cùng tức giận, nhưng sau đó hoàng hậu lại không còn nhắc tới chuyện của Long Y Hoàng nữa, dù lòng còn đầy oán giận nhưng không dám cãi lời hoàng thượng. Long Y Hoàng bị Phụng Trữ Lan nhốt trong phòng suốt một ngày, không cho gặp ai, bản thân hắn cũng không bước ra khỏi phòng, không lâu sau, tùy tùng của hắn quay trở về, bẩm báo chuyện hoàng thượng đã đi gặp hoàng hậu, thần sắc Phụng Trữ Lan lúc này mới dịu đi được một chút. “Lần này, ta đã làm tốt ý nguyện của hoàng thượng, dù cho là hắn, ta cũng không thể giữ được nàng.” Hắn đề tay lên mặt bàn, nói với Long Y Hoàng. “Phụ hoàng...” Chỉ là vì có thể giữ được Phụng Ly Uyên ở lại hoàng thất, nàng nguyện ý trở mặt với hoàng hậu, Long Y Hoàng vừa định nói ra những lời đó, nhưng không... nàng chỉ gật đầu. “Sau này tuyệt đối không được có bất cứ nhúc nhích nào, dù Mộ Dung Hách Nguyệt có nào loạn bên ngoài kia, nàng cũng coi như không nhìn thấy, nếu có chuyện gì... cũng đừng ra mặt, chỉ cần chú ý chăm sóc bản thân thật tốt là được.” Phụng Trữ Lan rên rỉ khi còn nóng, nhanh chóng nói. Long Y Hoàng lại gật đầu, trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nói: “Cái... này... có thể sắp xếp ổn thỏa không? Lần nào ta cũng nhìn không được muốn xử lý hắn, cho nên ta bây giờ gật đầu cũng không dám...” “Ta đã nói rồi, nhưng nếu nàng thật sự nghĩ cho mình thì hãy coi như mất điếc tai ngơ đi, nếu không nàng sẽ không giữ được tính mạng hải tử đâu.” Phụng Trữ Lan tức giận nói. “Ta không làm được.” Long Y Hoàng trầm tư hồi lâu, đột nhiên lắc đầu: “Ta làm không được, Phụng Trữ Lan, rõ ràng nếu đối mặt với Mộ Dung Hách Nguyệt có thể ngăn cản được nhiều chuyện phát sinh, nhưng người lại muốn ta tự bảo vệ mình mà coi như không thấy hắn, chỉ nhìn hắn dùng thủ đoạn đối phó ta, sau đó bức Phụng Ly Uyên... ta không thể ích kỷ như vậy, ta không thể để hắn làm hại Phụng Ly Uyên.” “Ta chỉ có thể nhốt nàng lại, bây giờ hoàng hậu đang rất tức giận, nếu nàng bị bại lộ, nhất định người sẽ không bỏ qua cho nàng.” Phụng Trữ Lan tiếp tục giận. “Ai... Phụng Trữ Lan, người, trước tiên đừng nói đến chuyện này, hãy để ta suy nghĩ, để ta nghỉ ngơi một chút.” Long Y Hoàng lên giường nằm, vắt tay lên trán, trầm tư đến thông khổ. “Nàng cần biết thân phận mình, nàng tới đây là vì đám cưới của hai nước, mà không phải vì Mộ Dung Hách Nguyệt.” Phụng Trữ Lan lời ra đòn sát thủ cuối cùng. “Tính thế cũng có thể thay đổi... ta làm sao biết được lại có nhiều chuyện phát sinh như vậy.” Long Y Hoàng trở mình, kéo chăn lên trùm kín mặt, nói: “Ta muốn ngủ, Phụng Trữ Lan, người hãy để ta một mình, dù sao bây giờ ta cũng không thể chạy trốn được.” “Trừ phi nàng chết, nếu không ta vĩnh viễn không thể yên tâm” Phụng Trữ Lan ném ra một câu, sau đó ngồi lên ghế, khuỷu tay chống lên tay vịn, hai bàn tay chống đỡ lên chiếc cằm xinh đẹp, đôi mắt như làn nước mùa thu kia chăm chú nhìn Long Y Hoàng ngủ. Cứ như thế, Long Y Hoàng tạm thời nghỉ ngơi được vài ngày. Vài ngày sau, hoàng hậu đột nhiên tới, khôi phục nụ cười trường bối ngày xưa, vẫn là phụng bào màu vàng, xuất hiện trước mặt Long Y Hoàng. Long Y Hoàng nhìn nụ cười của nàng, đột nhiên cảm thấy sồn gai ốc, mới mấy ngày trước nàng còn tức giận như vậy, hoàn toàn tức giận khi nàng bảo vệ Phụng Ly Uyên cho nên mới tra tấn nàng như vậy, lại càng không nghĩ đến nhất định sẽ mãi mãi quay lưng với Long Y Hoàng, hoàng hậu lúc đó giận như vậy, suýt nữa còn làm hại tới tính mạng hải tử. Long Y Hoàng nghĩ tới đây không khỏi toát mồ hôi lạnh, bản thân quen thói phóng đảng, nhưng bây giờ còn có hải tử, vận nhất hoàng hậu hạ thủ thì phải làm sao? Giống như Phụng Trữ Lan nói, coi như nàng “cửu mệnh miêu yêu” (p/s: câu này chắc là hại thế nào cũng không chết... ý nó đại loại thế^^) nhưng hoàng hậu có thể lấy tính mạng hải tử ra đe dọa nàng. Thấy hoàng hậu đã tới, phía sau là vài vị lão ma ma khuôn mặt nghiêm túc, nàng không nói nhiều, lập tức thực hiện “quy cử” quỳ xuống trước mặt hoàng hậu, nhưng chưa kịp quỳ thì hoàng hậu đã tiến lên, ngăn lại hành động nàng. Hoàng hậu cười ôn hòa: “Y Hoàng, trước đây là bốn cung quá tức giận, nên mới mất hết lý trí như vậy, may là vẫn chưa gây ra sai lầm nào lớn, bốn cung hôm nay tới là để chuộc lỗi, không biết con còn giận bốn cung không?” Long y hoàng vội vàng lắc đầu, nhưng trong lòng vẫn còn tức, nếu không phải vì hải tử, nàng bây giờ chắc chắn là cho hoàng hậu một cái tát, sau đó nắm cô áo hoàng hậu mà hét lớn: “Người nói tha thứ ta liên tha thứ, người nghĩ bốn tiểu thư là ai!” Bất quá cũng chỉ là tương tượng mà thôi! “Mẫu hậu nói đúng, tất cả đều do Y Hoàng đã sai, là do Y Hoàng quá mức phóng túng thôi.” “Con nhìn xem, nói những lời này nhất định là chưa tha thứ cho bốn cung rồi...” Hoàng hậu áy náy nói: “Y Hoàng, lần này bốn cung lấy công chuộc tội, có một vị pháp sư vừa đi qua đây, bị bốn cung giữ lại, bây giờ, có phải con cũng nên xem thử thiên mệnh mình một chút không?” Long y hoàng toát mồ hôi lạnh, nàng chưa bao giờ tin những cái này, nhưng nhìn ánh mắt hoàng hậu, mặc dù biết nhưng nếu cự tuyệt e rằng...: “Y Hoàng đa tạ hảo ý của mẫu hậu, bất quá, thiên mệnh Y Hoàng là sao?” “Chính là hải tử.” Một ánh sáng lóe lên trong mắt hoàng hậu. Nàng mời một hòa thượng không biết từ đâu tới, cuối cùng chỉ muốn biết xem hải tử là nam tử hay nữ tử! Thật là hết sức trắng trợn mà. “Ha ha, ha ha...” Nàng cười khan nói: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm, như vậy... là đi luôn sao?” “Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi, vị hòa thượng đó đã ở ngay ngoài cửa rồi, bốn cung sợ con vẫn còn giận nên cố ý đến đây, không biết Y Hoàng có thể giữ cho bốn cung chút thể diện không?” Hoàng hậu nói. “Đương nhiên là được, chúng ta nên đi thôi.” Long Y Hoàng không còn gì để nói, Phụng Trữ Lan từ nãy đến giờ vẫn không nói được gì, chỉ là lẳng lặng đi theo bên cạnh nàng. “Khi thật! Ta chưa bao giờ tin mấy thứ này...” Nàng nhủ mi, tà oán cố tình nói nhỏ sau lưng hoàng hậu. “Ta cũng không tin.” Phụng Trữ Lan cũng hiểu ý, nhàn nhạt nói. “Mẫu hậu khôn khéo như vậy, chắc cũng không phải hạng mê tín, nhưng sao có thể tin mấy thứ này?” Long Y Hoàng nghi vấn nói. “Àn... ta nghe nói lúc mẫu hậu sinh ra, cũng gặp một thần tăng thế này, khi đó nàng mới chỉ là một phi tử, phải tìm tới bói toán, kết quả thần tăng nói là một nam tử.” Phụng Trữ Lan tỉnh táo hồi tưởng lại, tựa hồ là không sai, từ đó hoàng hậu rất tin vào quý thần. “Cho nên, người cứ như vậy ra đời.” Long Y Hoàng khẽ liếc hắn. “...” Phụng Trữ Lan chỉ nhìn lại, không nói gì. “Kỳ lạ.” Long Y Hoàng tiếp tục đi, về mặt vẫn là không cam tâm. Nàng chưa bao giờ tin vào những thứ quý thần thế này. Nhưng... nàng hy vọng đó là một nữ nhi... như vậy có thể tránh khỏi phân tranh trong hoàng cung, tự do tự tại như Phụng Mộ Tử vậy. Ed: Tinh Dạ Từ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Bói toán (nhì)

Editor: Âu Dương Nhượng Thần Hoàng hậu thật sự rất coi trọng người gọi là thánh tăng kia, nhìn sự phò trợ đó sẽ biết, vốn dĩ trong lòng Long Y Hoàng nhằm chán đột nhiên bừng sáng, không phải là rút thăm để quyết định sao? Vậy thì, nếu tất cả thăm nàng rút ra đều chứng tỏ nàng mang thai nữ nhi, hoàng hậu chẳng phải là bị tức chết sao? Nghĩ đến đây, tâm trạng nàng không khỏi vui lên, đi theo phía sau hoàng hậu, cùng Phụng Trữ Lan đi qua quần đội trùng trùng điệp điệp đang phò trợ sức mạnh, đi vào trong phật điện. Hoàng đế không có ở đây, có việc gấp nên đi trước, cho nên toàn quyền đều trong tay Hoàng hậu. Trong phật điện, nghe nói là hoàng hậu sau khi đi vào thì hạ lệnh, bên trong hàng năm thờ phụng tượng phật mạ vàng, nhưng không có hòa thượng vào ở, bình thường đều là hoàng hậu một mình tiến vào cầu nguyện cùng làm lễ tạ thần, không có an bài hòa thượng là bởi vì nàng ta không thích ồn ào, phức tạp. Về mặt Hoàng hậu sau khi bước vào điện, một khắc kia trở nên vô cùng thành kính, đầu tiên là chấp tay thi lễ với phật tượng kim sắc thật lớn kia, sau đó lại đi sang một bên, đối với người đưa lưng về phía nàng nói : “Đại sư.” Sau khi giọng của nàng ta vang lên, người kia mặt một thân y phục màu xám chậm rãi xoay người, thoạt nhìn hòa thượng ấy tuổi khoảng ba hay bốn mươi, hần hoàn lễ với hoàng hậu, lại nhìn Long Y Hoàng, về mặt người đó vẫn luôn không đổi đột nhiên xuất hiện tươi cười từ ái che phủ... Cho dù, thật ra hần không có cười. Cảm giác như thế, kỳ quái biết bao. Long Y Hoàng chỉ có thể ngẩng gật đầu với hần, hần đi đến, cúi người nói: “Nói vậy vị này chính là Thái tử phi nương nương, bản tăng tiếp kiến Thái tử phi.” Hần mang theo lễ tiết khiêm tốn tự nhiên, có một loại ôn hòa uy nghiêm, Long Y Hoàng nhìn ánh mắt hoàng hậu ra hiệu với nàng, nàng nhanh chóng đáp: “Đại sư không cần đa lễ, lúc này, chỉ sợ còn làm phiền đại sư.” “Thế gian đều có trời cao chủ trị,” hòa thượng nói xong, rồi hướng bên cạnh Phụng Trữ Lan thờ dài: “Tiếp kiến Thái tử.” Phụng Trữ Lan hiển nhiên so với Long Y Hoàng càng điềm tĩnh rất nhiều, hần khoát tay, đáp: “Đại sư miễn lễ.” Hoàng hậu đi tới, thế nhưng vẫn không bỏ cái đánh về kiểu ngạo, nói rằng: “Đại sư, từ khi từ biệt hơn hai mươi năm trước đây cho tới bây giờ, nhân sự biến đổi, Bốn cung cũng đã già không ít, nhưng mà người vẫn không có một chút thay đổi.” “Người làm việc thiện đều có thiện báo.” Hòa thượng nói: “Hoàng hậu nương nương, hơn hai mươi năm trước, ngài vì quyền thế triệu bản tăng bói quẻ, hơn hai mươi năm sau, ngài vẫn là vì quyền thế triệu bản tăng bói quẻ, cho nên tại trong mắt bản tăng, cũng không có thay đổi.” “Đại sư, tình thế ép buộc, Bốn cung chỉ bắt đầu đi mới làm, bên trong hoàng thất này, chỉ cần một người mềm lòng, lập tức sẽ bị ăn tươi đến thương tích đầy mình.” Hoàng hậu cẩn thận nói. Long Y Hoàng thất kinh, đến tột cùng là hòa thượng như thế nào, cũng dám trực tiếp nói ra điều cấm kỵ của hoàng hậu, mà thậm chí hoàng hậu không dám phản bác hần một lời nửa chữ? Nàng nhìn Phụng Trữ Lan, rõ ràng Phụng Trữ Lan cũng bị đối thoại trước mắt của hai người này làm cho kinh hoàng, sau khi nhận thấy ánh mắt Long Y Hoàng, chỉ lắc đầu nghi hoặc. Bất quá, tình huống như vậy chỉ có thể nói rõ ràng một chuyện, thì đó chính là hòa thượng này, đã từng theo lời hoàng hậu mà tiên đoán, đi bói quẻ, mà mỗi một lần lời tiên đoán cùng bói quẻ đều chính xác đến kinh thiên địa quỷ thần khóc (*), cho nên, khôn khéo như thế mới có thể làm hoàng hậu kính cẩn như vậy. (*): đại khái là chính xác đến quỷ khóc thần sầu Long Y Hoàng rung mình trong lòng, âm thầm đưa tay đặt nhẹ trên bụng, theo mặc niệm bản năng trong lòng nói: nữ nhi... Nhất định phải là nữ nhi! “Không cần lo lắng, loại việc này, đều là dựa vào vận khí.” Phụng Trữ Lan nhìn bộ dáng Long Y Hoàng bất an, tức khắc an ủi. “Ta biết... Chỉ là, cảm giác vẫn rất kỳ quái...” lòng bàn tay Long Y Hoàng toát ra mồ hôi lạnh, tay kia nàng nhẹ nhàng xoa bụng, sau đó nắm chặt thành quyền. Không biết Hoàng hậu cùng hòa thượng nói gì đó, Long Y Hoàng không có nghe rõ, sau đó nàng chỉ thấy hòa thượng đi đến trước tượng phật quỳ xuống, trong tay không biết khi nào đã xuất hiện hộp gỗ lim thật lớn, quỳ gối trước tượng phật tựa như đang cầu nguyện cái gì. Từ trong miệng hòa thượng, bắt đầu có tiếng tụng kinh mỹ miều truyền tới, hơn nữa bốn phía yên tĩnh đến bất thường, bao phủ không khí càng quý dị thần bí. Long Y Hoàng nhìn tượng phật luôn luôn mỉm cười ở góc miệng một chút, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm bất an, hai tay cũng tạo thành chữ thập, yên lặng nhắm mắt lại. Cho dù là dựa vào vận khí cũng tốt, nàng không muốn làm cho con mình nhanh như vậy đã bị an bài, còn chưa sinh ra, cũng đã nằm trên danh sách hoàng thất tranh đấu chiếm giữ ngôi vị. Hoàng hậu với cầu nguyện với tượng phật, chỉ có Phụng Trữ Lan luôn luôn đứng trùng mắt cùng tượng phật. “Phật tổ nói,” hòa thượng chậm rãi đứng lên, trong ngực ôm cái hộp gỗ kia: “Trong cõi xa xăm đều có thiên mệnh.” Long Y Hoàng cũng mở to mắt, đột nhiên thấy buồn cười, mỗi người hầu như đều như vậy không phải sao? Lừa dối như vậy để qua cửa chẳng, sau đó lấy ra kết quả quẻ bởi vừa xem vừa nhìn nàng là hiểu ngay, lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ gỡ tội cho mình, cuối cùng lại phán một câu phật pháp vô biên. Hoàng hậu cẩn thận một chút, ngay lập tức hòa thượng ôm hộp đến trước mặt Long Y Hoàng: “Đây là bói quẻ đơn giản nhất, thỉnh Thái tử phi nương nương từ trong đó rút ngọc bội ra ba lần, xem thiên mệnh.” Long Y Hoàng chần chờ rất lâu cũng không động tay: “Là quỳ củ gì?” “Phân biệt giữa ngọc bội long phượng, Thái tử phi hần là hiểu được.” Long Y Hoàng gật gật đầu, chậm chạp đưa tay vào, ở bên trong quả thực chạm vào gần như có một nửa ngọc bội nhỏ, tay nàng lục lọi ở bên trong, bốc lên, cuối cùng tiện tay nắm lấy một khối, lại lấy ra, mở bàn tay ra... Phi thủy có tính chất màu xanh biếc hơi đen đen, chính giữa ngọc bội có khắc rồng... Là ngọc long vân! Về mặt Hoàng hậu vui sướng, hòa thượng bất vì sở động(*), Long Y Hoàng mở hồi lạnh chảy đầm đìa. (*): không động đậy Bên cạnh có cung nữ bưng đĩa đến, Long Y Hoàng đem ngọc bội kia đặt trong đĩa, lại một lần nữa đưa tay vào, mãi lâu sau mới bốc lên. Phụng Trữ Lan cúi đầu, chuyên tâm nhìn nhất cử nhất động của nàng, tiếp lấy, lại thấy nàng rút ra một khối ngọc long vân từ bên trong. Giữa mày của hần dần dần nhăn lại. Hoàng hậu càng thêm cao hứng, thời điểm lần thứ ba Long Y Hoàng đưa tay vào, tâm đã như tro tàn, tuy rằng bị lạnh lẽo chiếm lấy, nhưng nàng vẫn luôn không ngừng nói với mình... Đây bất quá là một thủ thuật che mắt, trong bụng mình đến tột cùng là nam hay là nữ, không đến lúc sinh, ai biết được? Lần thứ ba, vẫn là ngọc long vân. Hoàng hậu vui vẻ ra mặt, hòa thượng bình tĩnh nói: “Xem ra, thiên mệnh đã có quyết định, chúc mừng Thái tử phi nương nương, lần này mang thai tất nhiên là hoàng trưởng tử.” Long Y Hoàng không tin ma quỷ, nàng đoạt lại chiếc hộp, đem toàn bộ ngọc bội bên trong toàn bộ trút trên bàn, vừa thấy, đích thật là miếng ngọc bội, long vân phượng vẫn đều có một nửa, vậy tại sao, mình cố tình chọn trúng lại là long vân? Quái lạ! “Năm đó Bốn cung cũng chọn ngọc bội như vậy, khi đó đang mang thai Thái tử, bốc hai lần đều là Long Nhất phượng, đại sư lúc ấy có nói, có lẽ là một nữ nhi, hiện giờ người liên tiếp rút ra ba miếng ngọc long vân, sau này người phải chiếu cố mình cho tốt nha, Bốn cung đem tin tức tốt này báo cho Hoàng Thượng.” Long Y Hoàng đem toàn bộ ngọc bội nhét lại trong hộp, mình liên tục rút vài lần, toàn bộ đều quái lạ! Thời điểm biết mình rút ra liên tiếp hơn mười miếng ngọc long vân, sắc mặt đã trắng bệch, cho dù là trò đùa, cũng không cần quá trốn như vậy chứ! Phụng Trữ Lan nhìn ánh mắt của nàng càng không bình thường, lập tức đi đến trước bàn, dùng ngón tay đẩy ra những đồng ngọc bội kia, gạt ra từng cái, thế nhưng không hề ngoại lệ đều là hình dáng long vân. “Phụng Trữ Lan... Gặp ma sao?” Long Y Hoàng bắt được tay Phụng Trữ Lan, tuy luôn luôn an ủi mình bất quá chỉ là trùng hợp, nhưng vẫn cảm thấy rất sợ hãi. Phụng Trữ Lan chậm rãi nắm chặt tay nàng đang toát mồ hôi lạnh: “Không cần tin những thứ này, chưa sinh ra, ai biết là nam hay là nữ?” “Đế vương gia rất khổ... Ta không hy vọng có một ngày ta cùng nó, biến thành bộ dáng của người và mẫu hậu bây giờ.” Long Y Hoàng về mặt hoảng hốt, đi đến quỳ gối lần nữa trước tượng phật bên cạnh hòa thượng, ổn định lại cảm xúc: “Đại sư, xin quấy rầy người một chút?” “Thái tử phi có lệnh, bản tăng không dám từ chối.” Hòa thượng vừa nói xong, từ trên bồ đoàn(**) đứng lên, dùng tay xin mời, Long Y Hoàng gật đầu một cái, lập tức cùng hần đi ra hướng hậu viện. (**): cái gối mà hòa thượng quỳ trên đó “Phụng Trữ Lan... Lát nữa ta sẽ quay lại.” Nàng nói: “Người không cần lại đây, ta muốn một mình hỏi thánh tăng một số việc.” Phụng Trữ Lan gật đầu. Long Y Hoàng rời đi. Long Y Hoàng rời đi theo hòa thượng, mới đi không bao lâu, nàng nhìn không được lập tức hỏi: “Đại sư, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?” “Thiên mệnh.” Hòa thượng ngừng lại, vẫn là bộ dáng an tĩnh lạnh lùng. “Ta cũng

không tin thiên mệnh cái gì, có phải hay không người đã động tay chân!” Long Y Hoàng kích động. “Thái tử phi nương nương khôn khéo như vậy, như thế nào lại nhìn không ra có động tay chân hay không? Thiên mệnh thị phi, kết quả chỉ là được xác nhận lại thôi.” Hòa thượng đáp. “Ha ha... Vạn nhất là nữ nhi?” Long Y Hoàng cười lạnh. “Bản tăng bói quẻ, bắt luận là điều gì chưa bao giờ có thất thủ một lần.” Hòa thượng nói. Long Y Hoàng thật muốn cho hắn một bàn tay: “Vi sao hoàng hậu tin vào lời gièm pha của người như vậy, năm đó người ngoài việc bói toán cho nàng còn nói điều gì nữa?” “Năm đó, chính là bản tăng khẳng định với nàng nếu như sinh nhi tử, nhất định sẽ một bước lên trời, nhưng, tất nhiên có điều phải trả giá.” Hòa thượng thẳng thắn nói. “A? Trả giá cái gì?” Long Y Hoàng hỏi. Hòa thượng này đúng là cái gì cũng không kiêng dè, trực tiếp nói: “Ngoại trừ quyền lực tất cả những thứ khác đều mất đi tất cả.” Long Y Hoàng toàn thân run lên, nghĩ nghĩ, lập tức hỏi: “Như vậy, ngài cũng đoán số mệnh cho ta ra sao?” “Vận mệnh của thái tử phi, trong ánh mắt đầu tiên bản tăng cũng đã nhìn thấu.” Hòa thượng đáp. Long Y Hoàng đầu đầy mồ hôi lạnh, sẽ không là nàng đoán mệnh, khiến người tùy tiện liếc mắt một cái liền nhìn ra, thuận tiện ám chỉ nàng sống không lâu nữa? “Vận mệnh đó...?” Long Y Hoàng hỏi. “Không cách nào nói rõ.” Long Y Hoàng đỏ mặt hỏi, nàng khinh thường nói: “Người ngay cả hoàng hậu cũng dám thẳng thắn, tại sao làm bộ khổ giả mù sa mưa kiêng kị ta?” “Nếu bản tăng nhìn thấu, chắc chắn nói cho Thái tử phi, nhưng con đường tương lai của Thái tử phi không giống người khác một mảnh rõ ràng, mà là tầng tầng sương mù, cho nên bản tăng nhìn không thấu, xem ra, sau này mọi việc của Thái tử phi có nhiều kiếp số lắm, nhiều biến cố lắm, mấy ngày liền cũng không làm gì được.” Hòa thượng lắc đầu nói. “Thật không, nguyên lai thánh tăng, cũng không hơn gì cái này...” Long Y Hoàng cười nhạo nói. “Nhưng bản tăng vẫn có một câu khuyên bảo, đó cũng là duy nhất cho đến nay bản tăng có thể nhìn trên người thấy tương lai Thái tử phi nương nương.” Hòa thượng đối với chàm chọc của nàng mặt không đổi sắc, tựa hồ giống như không nghe thấy. “Nói đi.” Long Y Hoàng bắt đầu có chút miễn cưỡng. “Thỉnh Thái tử phi nương nương sau này làm bất cứ chuyện gì đều phải nghĩ kỹ rồi sau đó mới thực hiện, không cần chờ đến ly biệt trước mắt mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đến lúc đó, tất cả kiếp số, lại là không biết.” Hòa thượng nói. “A, như vậy đa tạ ngài đã nhắc nhở, hiện giờ không còn chuyện gì, ta cũng muốn trở về phòng nghỉ ngơi, đại sư, ngài thỉnh tự nhiên.” Long Y Hoàng đáp. Hòa thượng hướng nàng hành lễ, nói rằng: “Thái tử phi nương nương cát nhân đều có thiên tướng, sâu xa bên trong, đều có vận may làm bạn.” Vận may? Nàng đều quên nhân sinh còn có từ này. “Đa tạ đại sư tặng lời khen.” Long Y Hoàng nói rằng. Hòa thượng hoàn lễ với nàng, sau đó quay đầu hướng về đại điện, Long Y Hoàng giật mình đứng tại chỗ hồi lâu, cũng đi ra ngoài, nhưng trở lại chính sảnh, chỉ thấy một mình Phụng Trữ Lan. “Thánh tăng đâu? Tại sao chỉ có một mình người?” Long Y Hoàng đi đến trước mặt hỏi: “Mới vừa rồi ta rõ ràng thấy hắn đi ra.” “Cái gì? Hắn có đi ra sao?” Phụng Trữ Lan kỳ quái nhìn Long Y Hoàng: “Ta còn thấy kỳ lạ, tại sao chỉ có một mình người quay lại.” Long Y Hoàng sùng sốt, lòng to toàn thân lập tức dựng đứng. Phụng Trữ Lan mơ hồ cũng cảm giác sự tình không đơn giản, hắn nói: “Mẫu hậu đã đi đến chỗ phụ hoàng, nếu thánh tăng cũng không ở đây, chúng ta cũng trở về đi.” “Ừ.” Long Y Hoàng gật đầu, sau đó cùng Phụng Trữ Lan chậm rãi đi ra ngoài. Ra phát điện, bên ngoài ánh nắng chói chang rất nhiều, cuối cùng Long Y Hoàng quay đầu nhìn phát tượng kim sắc kia liếc mắt một cái, đột nhiên cảm giác phát tượng hơi hơi gọi lên khoe miệng, gian trá như hồ ly. “U ám a... Ngay cả thần tiên đều không thể tránh được sao?” Long Y Hoàng thương xót. Hai người sống vai đi được nửa đường, phong cảnh từ từ thay đổi, có chút thê lương không sức sống. Long Y Hoàng sờ sờ bụng mình, “Phụng Trữ Lan, ta cảm thấy thật sự mọi chuyện càng ngày càng không bình thường, nếu lời người kia nói đều là sự thật, mẫu hậu sẽ lấy đứa nhỏ làm gì? Quang minh chính đại lợi dụng nó viện cớ mà uy hiếp ta sao?” “Người mang thai mới năm tháng, đều nói mang thai mười tháng, nghĩ sớm như vậy làm gì? Đừng để ảnh hưởng tới tâm trạng, không phải nói được rồi sẽ không quan tâm đến chuyện này sao?” Phụng Trữ Lan dõng dạc chú ý của nàng rất nhanh: “Mấy ngày nay càng ngày càng lạnh, phải nhớ mặc y phục nhiều một chút, không cần để bị bệnh.” “Phụng Trữ Lan, ta biết người muốn ta quên chuyện này, nhưng làm thế nào ta cũng không có cách nào chuyển sự chú ý sang việc khác, người càng lảng tránh vấn đề này, ta lại càng lo lắng.” Long Y Hoàng bất an. Phụng Trữ Lan im lặng nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của nàng, chỉ chỉ rừng hoa mai dày đặc ở phía trước, còn chưa đến mùa, cho nên trên cành trụi lủi: “Sau khi tuyết rơi, hoa mai này sẽ nở, như thế chắc chắn rất đẹp, đến lúc đó, ta cùng người mỗi ngày đến đây xem được không?” Nhắc đến hoa mai, thật đúng là làm Long Y Hoàng nhớ tới một vài chuyện khác. Tuy lòng vẫn tràn đầy phiền muộn, nàng theo bản năng tiếp lời: “Hoa mai sao... Nói về hoàng cung huyện quốc, còn có trong hoa viên sau Dực Vương phủ nhà ta, đều có đủ loại hoa mai, mẫu thân thích nhất hoa mai, mỗi khi đến thời tiết hoa mai nở nàng đều cùng phụ thân ở trong đình mà thưởng thức, bằng không thì chính là cùng Cảnh Lân thức thức hai người chuẩn bị gia yến, lúc đó, thật sự rất cực kỳ náo nhiệt...” “Mẫu thân nàng thích hoa mai, vậy còn nàng?” Phụng Trữ Lan cười. “Tạm tạm, có lẽ bị mẫu thân ảnh hưởng, ta đối với hoa đó cảm giác không tội, trước kia đều cùng mẫu thân thưởng thức, hiện tại lại nhìn vật nhớ người, ăi, vĩnh viễn đều không quay lại được.” Long Y Hoàng thở dài than vãn. “Đợi sau khi đứa nhỏ được sinh ra đầy tháng, ta và nàng, cả hai chúng ta sẽ đi một chuyến về Huyền quốc được không?” Phụng Trữ Lan nhìn nàng, dịu dàng hóa thành xuân thủy ở trong đôi mắt dập dờn, chứa ý cười xuyên thấu vào nội tâm nàng: “Đi nhìn quốc gia nàng sinh sống, vùng đất nàng lớn lên, còn có người thân và bằng hữu của nàng, lúc đó sẽ đến trước mộ phụ mẫu của nàng bái lạy, xem như ta đây làm con rể không có thất lễ chứ?” Long Y Hoàng cúi đầu cười thầm: “Mẫu thân lúc còn sống, nguyện vọng lớn nhất của người chính là ta tìm một người mình thích và gả cho người đó, nhưng, ta thích người, người lại không thích ta, Phụng Trữ Lan, đưa người đến, một người thật giả lẫn lộn như thế, ít nhất đừng để mẫu thân dưới cửu tuyền cũng lo lắng cho con gái mình chứ.” Phụng Trữ Lan nhũn mảy: “Ta thật sự rất kém cỏi sao? Không để lại cho nàng một ấn tượng tốt, chỉ là thật giả lẫn lộn?” “Ừ, người không kém, nhưng là...” Nàng vẫn cúi đầu, nhìn trên eo Phụng Trữ Lan mãi mãi đeo phượng loan ngọc — mặt trên phi thủy mơ mơ hồ hồ có một chút đỏ sẫm, là máu rửa không sạch: “Nhưng, người dám nói, người bây giờ có thể quên được Khuyết Nhan sao?” Phụng Trữ Lan sùng sùng, lập tức cũng nhìn ngọc bội của mình, thần nhiên nói: “Không thể, ta Phụng Trữ Lan không phải loại người bạc tình, nếu không phải hắn chết, ta có thể đi tình biệt ly ngay lập tức sao.” đi tình biệt ly: thay lòng đổi dạ (mình nghĩ nếu để thay lòng đổi dạ thì câu sẽ giảm nhẹ sự chung tình của ta huynh) Long Y Hoàng vô cùng cảm chú nhĩ hân: “Ta cũng không phải, cho nên, chúng ta duy trì hướng như vậy là tốt rồi, có lẽ có một ngày thật sự sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng hiện tại, vẫn thần nhiên không cần làm chuyện trái lương tâm chính mình, như vậy đối với ai đều tốt.” Phụng Trữ Lan cười, hai người tiếp tục đi tới, cung nữ phía cũng một hàng đi theo. Long Y Hoàng nghĩ nghĩ, hỏi: “Đặt tên cho hài tử đi, nữ nhi, ta muốn tên của nữ nhi.” Mặt Phụng Trữ Lan lộ vẻ khó xử, nói quanh co nửa ngày: “Ta sẽ không đặt tên tự.” Hắn đối với việc đặt tên không thể nào cảm thấy hứng thú, lại nói tiếp, cũng chỉ có lúc trước khi đặt tên tự cho Khuyết Nhan mới bỏ ra một chút bản lĩnh. “Đặt một cái đi, chưa thấy qua phụ thân nào như người vậy, ngay cả tên đứa nhỏ của mình cũng không đặt.” Long Y Hoàng cũng cười trộm, không khỏi đã kích lòng tự trọng của hắn. Phụng Trữ Lan tiếp tục ảo não suy nghĩ, một hồi lâu, lại một lúc lâu, đột nhiên trước mắt một rừng hoa mai hiện ra cứu vãn tư tưởng của hắn, hắn chỉ về rừng hoa mai kia, trước tiên ngăn ngừa phun ra ba chữ mình nghĩ đến: “Phụng Hoa Mai.” Long Y Hoàng ngã xuống đất. “Phụng Trữ Lan, người một người cao nhả như vậy nhưng lại đặt một cái tên đầy tâm thương như thế, thật sự là... Thật sự là...” ngón tay Long Y Hoàng đều run rẩy, khoe miệng cười đến mức co giật, thiếu chút nữa sẽ không để ý hình tượng lẫn trên mặt đất cười ha ha. Phụng Trữ Lan nhìn bộ dáng nàng vui vẻ, khoe miệng của mình cũng từ từ mà tách ra, xuất hiện nụ cười tuyệt mỹ, bên trong đôi mắt sâu sắc ấy hiện lên một đường ánh sáng, hắn nói: “Cho nên ta nói ta sẽ không đặt tên, huống chi là tên nữ nhi? Hay là người tự mình nghĩ một cái tên đi.” Tên Khuyết Nhan này cũng rất tốt, không cần lãng phí, đã kêu Phụng Khuyết Nhan,” Long Y Hoàng bỏ qua vẻ buồn phiền vừa rồi, khoan khoái nói: “Hơn nữa, cho dù là đặt tên này, cũng không có ý nghĩa gì, người không cần đối với con gái của mình sinh ra bất luận chi lý (*), như vậy sẽ bị thế nhân phi nhổ, Phụng Trữ Lan, người vốn không nên thích người đó...” (*): tình yêu không phù hợp với đạo lý. Tóm lại là cảm kỳ chi lý đó. Phụng Trữ Lan luôn luôn cười, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua phượng loan ngọc: “Được, gọi phụng Khuyết Nhan, Khuyết Nhan, khuyết thiên chi nhan, là một tên rất hay, tương lai nó nhất định sẽ rất đẹp, cùng mẫu thân của mình xinh đẹp giống nhau.” Long Y Hoàng được khen đặc ý không thôi, cái mũi bay nhanh đến thiên bầu trời, tựa hồ, chuyện buồn phiền vừa rồi cũng không nhớ tới. Thật lâu thật lâu về sau, đợi cho nàng nhớ lại mọi việc của thời điểm này, mới phát hiện mình thật sự là ngu đến hết thuốc chữa, dĩ nhiên bị hắn dắt mũi, lại dễ dàng trúng bẫy, vậy mà cũng không suy nghĩ thêm về hoàng hậu cùng chuyện của hài tử... Thật sự, bản thân mình...

Rất ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thương tích đầy mình

Sau đó, Long Y Hoàng cũng ít gặp lại Phụng Ly Uyên, nghe nói hắn vẫn đang dưỡng thương, một kiếm của Mộ Dung Xá Nguyệt kia thực tuyệt tình, à Vân Phụng Loan cũng một mực bên cạnh chăm sóc hắn không có rời xa nửa bước. Mấy ngày sau, Phụng Trữ Lan cũng vô duyên vô cớ đột nhiên mất tích, Long Y Hoàng thoáng cái đã không thấy bất cứ tin tức gì của hắn nữa, bắt đầu nàng thấy đúng, sau đó lại thấy không đúng, Phụng Trữ Lan kia không biết đã đi đâu. Lần này hắn biến mất vài ngày. Hoàng hậu tựa hồ có chút sốt ruột, mỗi ngày tới hỏi nàng lung tung, lo lắng đợi Phụng Trữ Lan trở về, hoàng đế cũng tới mấy lần, trừ ra hỏi tin tức của Phụng Trữ Lan còn hỏi luôn thương thế của Phụng Ly Uyên. Long y hoàng chỉ trả lời qua loa, chuyện của Mộ Dung Xá Nguyệt không hề đề cập tới. Nàng hiểu, nếu hoàng thượng biết vết thương của Phụng Ly Uyên là do Mộ Dung Xá Nguyệt thì không biết sẽ ra sao, hoàng thượng sẽ là những chuyện ngốc nghếch nào nữa, có thể sẽ là dọn dẹp sạch sẽ Minh Võ lâm kia. Cuối cùng Long Y Hoàng phải nói một câu để hoàng thượng “an lòng” rồi đi: “Phụ hoàng, nếu người tin tưởng Y Hoàng thì chắc chắn sẽ không hỏi những chuyện này, vết thương của Duệ vương là vì trên đường không may gặp phải thổ phỉ, mà bọn thổ phỉ này cũng đã bị trừng trị rồi, người chỉ cần biết thế là đủ rồi, để tránh phức tạp, con mong người sẽ để Y Hoàng tự giải quyết chuyện này.” Hoàng thượng không còn gì để nói, chỉ còn biết gật đầu. Sau khi hoàng thượng và hoàng hậu đi, Long Y Hoàng một mình trong phòng cũng đứng ngồi không yên, nàng đi ra cửa nhìn ra ngoài hoàng cung. “Thái tử phi.” Thanh âm nữ nhân từ bên cạnh truyền đến, Long Y Hoàng quay đầu lại phía mình, trong gió thu, một người đang tiến đến là _ Vân Phụng Loan. Editor: Tinh Dạ Tử Yên “Người tìm ta?” Nhìn thấy nàng đang tiến lại phía mình, Long Y Hoàng không khỏi nghi hoặc. Không phải lúc này nàng ta nên ở bên cạnh chăm sóc cho Phụng Ly Uyên? Sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng? Long Y Hoàng đi về phía nàng ta, lạc điệp tiêu điều, những cung điện, lầu đài... trừ ra vài cung nữ đang đi lại cùng vài tên thị vệ đang đi tuần tra, không còn ai khác. Nàng có chút thất thần, Phụng Ly Uyên cũng không có ở đây. “Thái tử phi, bây giờ người có rảnh không?” Vân Phụng Loan dừng lại trước mặt nàng, hai người nhìn nhau, Long Y Hoàng nhìn sâu vào mắt nàng sâu thẳm trong đó là làn nước lạnh như băng, lạnh thấu xương, nhưng nàng lại mỉm cười cố tình che dấu điều đó. “Đương nhiên là có, người tìm ta?” Long Y Hoàng hỏi lại lần nữa, thấy Vân Phụng Loan gật đầu, nàng lại hỏi: “Chuyện gì?” “Vương gia bị thương rất nặng, hần...” Vân Phụng Loan nói một nửa lại dừng lại, nhanh chóng chuyển đề tài: “Người biết vương gia bao lâu rồi?” Long Y Hoàng chăm chú nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy câu hỏi này có phần châm chọc nực cười, nhưng về mặt Vân Phụng Loan lúc này lại đang tự bán đứng chính mình, nàng đáp: “Hơn nửa năm.” “Bắt đầu như thế nào? Trước khi ngài lên làm thái tử phi?” Vân Phụng Loan có chút nóng vội, làn váy màu tím bay trong gió, quả thực mờ ảo. “Không” Một làn gió nhẹ thoảng qua trước mặt Long Y Hoàng, trong nháy mắt, đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, nàng không tự giác, cười rộ lên: “Là sau khi ta gả cho Phụng Trữ Lan không bao lâu, người biết, ta là quận chúa nước khác, lúc ta mới bước chân đến đây, ta đã trở thành thái tử phi.” “... Như vậy, ngài yêu thái tử sao?” Vân Phụng Loan có chút bị thương, đôi mi có chút ưu thương, nàng nắm chặt cổ tay Long Y Hoàng, vội vàng giống như một tiểu cô nương bị đoạt đi món đồ chơi mình yêu thích, nàng hỏi như vậy... ngài yêu thái tử sao? Long Y Hoàng lại buồn bã. “Ta không muốn trả lời câu hỏi này, yêu hay không yêu, đối với ta cũng không còn ý nghĩa gì.” “Như vậy người đã có người mình yêu nhất sao?” Vân Phụng Loan càng lộ ra vẻ nóng vội. “Có.” Long Y Hoàng bình tĩnh trả lời. « Là ai? » « Ta không thể trả lời. » « Vậy... vậy... cảm giác của ngài đối với vương gia thế nào? » Vân Phụng Loan nhanh chóng nắm chặt lấy tay áo Long Y Hoàng. Giống như đang tìm kiếm tia hi vọng cuối cùng. “Vô khả phụ tụng cáo.” (chắc là không thể trả lời) Long y hoàng lại một lần nữa không đưa ra câu trả lời. Vân Phụng Loan bắt đầu lắp bắp, lâu như vậy cũng không biết nên nói gì, Long Y Hoàng lại nhìn nàng, hất tay nàng ra để trở về phòng. « Vậy... người có biết không? » Thấy Long Y Hoàng muốn rời đi, Vân Phụng Loan lại càng nhanh chóng, đứng giữa gió lạnh thổi qua, nàng toát mồ hôi lạnh: « Vương gia... chàng một mực yêu người! » Long y hoàng dừng lại, quay lưng về phía nàng ta, chớp mắt có phản đồ lên: “Ta biết.” “Cho nên... ta muốn hỏi người, người có yêu hần không? » « Ta... không biết. » Long Y Hoàng đã không còn nhìn rõ con đường trước mặt mình nữa rồi, ánh mắt đã bị màn nước mờ bao phủ, dù mong lung, nhưng nàng vẫn nhớ rõ những kỷ niệm với hần. Vân Phụng Loan phía sau tự nhiên trầm mặc lâu như vậy, thấy Long Y Hoàng chuẩn bị rời đi, nàng đột nhiên đề thấp thanh âm: « Thái tử phi, ta yêu chàng. » « Ân. hần là người tốt như vậy chắc hẳn sẽ có người yêu hần thật lòng. » Long Y Hoàng đáp. « Hơn nữa... ta đang mang thai. » Vân Phụng Loan cúi thấp đầu, thanh âm đột nhiên nhỏ đi nhiều: “Là hài tử của chàng... hôm nay thái tử đã tới khám cho ta rồi.” Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn cảnh vật, kỷ niệm trước mặt nàng đột nhiên vỡ vụn, thay vào đó là vẻ mặt khổ sở của Vân Phụng Loan. Nàng không biết đã quay lưng lúc nào... bây giờ nàng đang nhìn Vân Phụng Loan. Những ngọn gió lại bắt đầu lướt qua mặt nàng thổi tung những sợi tóc phát phơ, lướt qua miệng đang nở nụ cười mừng rỡ của nàng... đối trá như vậy: “Là chuyện tốt a... Ân... sao lâu như vậy không nói cho ta biết? Bây giờ mới nói cho ta... sớm biết thế... ta đã đến thăm muội rồi.” “Nhưng là, Vương gia không muốn có đứa bé này!” Nàng đột nhiên hoảng sợ tay che lấy bụng: “Chàng tìm mọi cách phong tỏa tin tức, chàng nói... chàng muốn xóa sạch đứa bé này... tại sao... tại sao lại không muốn nó... ta yêu chàng như vậy... nhưng sao không thể có được hài tử của chàng... ta thật sự yêu hần... thái tử phi... thật sự...” “Ân... ta biết.” Long Y Hoàng gật đầu vô cùng thông thả, trong lòng nàng quả thực rất đau đớn, khó mà đã đồ ửng lên. “Người có thể giúp ta khuyên chàng không... ta thật sự muốn giữ lại đứa trẻ này... hài tử là vô tội a... hơn nữa... ta thật sự rất yêu chàng... tại sao chàng không chịu để ý tới cảm nhận của ta...” Đôi mắt Vân Phụng Loan đã đồ ửng lên, nàng lại đi tới trước mặt Long Y Hoàng, nắm chặt lấy cổ tay nàng: “Thái tử phi... người giúp ta một lần được không? Ta thật sự muốn giữ lại đứa bé này, mong chàng đừng kiên quyết như vậy! dù sao đây cũng là cốt nhục của chàng.” “Được.” Trước mặt Long Y Hoàng đã mờ mịt, nàng chỉ có thể gật đầu, nàng vỗ vỗ bàn tay Vân Phụng Loan, nắm chặt tay nàng nói không ra lời: “Ta sẽ nói giúp nàng, nhất định... đến khi hần quyết định lưu lại hài tử, sau này hần nhất định sẽ không hối hận.” “Thật sao?” Hai mắt Vân Phụng Loan sáng lên. “Hần đang ở đâu?” Long Y Hoàng an ủi nói: “Ta bây giờ sẽ đi tìm hần luôn... yên tâm đi... nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, Vân Phụng Loan mặc dù bây giờ ta và người không còn thân thiết nữa, nhưng ta có thể hiểu tâm tình của người.” “Ân!” Vân Phụng Loan vội vàng gật đầu. Phụng Ly Uyên đang ở trong căn chòi trong rừng trúc phía sau tam cung mình, trên bàn hần là rất nhiều những bầu rượu rỗng, bản thân hần cũng say sưa tàn tạ không ít, ngồi dựa trên cây cột lan can, tay phải là một vết thương khá nghiêm trọng, mà miệng vết thương đã bị máu tươi nhiễm hồng xem ra là đã nứt ra rồi, tay trái hần cầm một bầu rượu, hần nhìn xa xăm, đột nhiên, như đang nghĩ tới chuyện gì phiền lòng, liền hưng hăng uống một ngụm rượu. Quần áo trên người cũng đã ướt sũng, phảng phất mùi rượu. Cung nữ bên cạnh cũng đã tránh đi, không ai không nhận ra tình hình lúc này của hần. Đột nhiên... trong lúc cung nữ đang tròn tròn mắt kinh ngạc. một người không sợ chết đang tiến gần tới chỗ Phụng Ly Uyên. Nhận thấy có người đang tới gần, Phụng Ly Uyên vẫn điên cuồng như thường lệ, ném bình rượu đi, vừa đứng lúc ngay dưới chân người kia, hần cả giận nói: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Cút ngay cho ta!” “Vết thương cũng chưa có lành mà đã uống nhiều rượu như vậy rồi.” Người kia hoàn toàn không để ý tới tính tình của hần, bước qua những mảnh vụn, tiếp tục

tiến về phía hắn, thanh âm bình thản như nước, nhưng cũng bi thương như lệ: “Ly Uyên, tại sao lại tức giận như vậy?” Thanh âm quá quen thuộc, quen thuộc khiến cả người Phụng Ly Uyên rung lên, nhưng giọng nói vẫn phần nộ: “Ai cho phép ngươi vào! Cút!” “Nguyên lai ngươi táo bạo đến mức này, khó trách khiến Vân Phụng Loan khóc.” Long Y Hoàng cũng không có lùi bước sợ hãi, vẫn đi tới, dừng lại trước mặt hắn, chuẩn bị xe vết thương trên cánh tay: “Vết thương đã nứt ra rồi...” Phụng Ly Uyên phiền toái hất tay nàng ra: “Ngươi tới làm gì?” “Ly Uyên, đó là hải tử của ngươi.” Long y hoàng vẫn bình tĩnh, quá mức bình tĩnh giống như là tự thuật chuyện của mình cho người khác vậy. “Nàng tới tìm ngươi?” Phụng Ly Uyên càng giận giữ, tay trái nắm chặt vào cột. “Ta quá hiểu tâm trạng lúc này của nàng, ngươi không nên tiêu cực như vậy... giữ đứa bé lại, dù sao đó cũng là cốt nhục của ngươi.” Long Y Hoàng vẫn không nhúc nhích, liền đứng như vậy khuyên bảo hắn. “Không cần!” Phụng ly uyên quay đầu tránh mặt nàng, ngữ khí muốn bao nhiêu ác liệt thì có bấy nhiêu ác liệt, thậm chí là ương ngạnh trẻ con. “Nàng hay khóc như vậy, Ly Uyên, ngươi ôn hòa như vậy, sao lại đối xử với thê tử của mình như thế? Ngươi làm như vậy, giống như Phụng Trữ Lan có gì khác nhau.” Thanh âm Long Y Hoàng bắt đầu có phần phần uất. “Ta sao có thể giống hắn? Hắn cưới không được Khuynh Nhan, ta không thể có được nàng! Ta và hắn giống nhau chỗ nào!” Hắn đột nhiên đè chặt vết thương, càng khiến cho máu chảy nhiều hơn. “Ngày trước, khi Phụng Trữ Lan nhốt ta dưới tầng hầm, sau đó hắn tự mình đưa cho ta thuốc xảy thai. Ly Uyên, ngươi biết ta sợ hãi thế nào không? Ta không yêu hắn, nhưng hải tử sinh ra trong cơ thể ta, nhưng hắn lại tuyệt tình như vậy.... Ly Uyên ta không muốn ngươi lại giẫm vào vết xe đổ của hắn, giết hại Vân Phụng Loan, nàng thực sự rất yêu ngươi....” Nói lại chuyện tàn khốc ngày trước, Long Y Hoàng toàn thân vẫn còn run rẩy, sẩy thai.... đau đớn sống không bằng chết... đến nay nàng vẫn nhớ rõ cảm giác đó. “... Vậy còn ngươi? Ngươi không cần sao?” Phụng Ly Uyên thấp giọng nói. « Ta không có tư cách quan tâm, Ly Uyên, ban đầu là ta sai rồi. ... cái gì ta cũng đều sai lầm, nhưng ngươi cưới Vân Phụng Loan, vậy ngươi cần phải để nàng giữ lại hải tử, Ly Uyên, nàng yêu ngươi như vậy, ngươi không nên đối xử với nàng như thế. » Long Y Hoàng không đành lòng nói. “Thật không giống với tác phong của ngươi chút nào, sao có thể ca tâm tình nguyện nhường nhịn nàng?” Phụng Ly Uyên cười lạnh nói. « Nàng vô tội, hơn nữa.... quan trọng nhất là... nàng là thê tử của ngươi, Ly Uyên... ta biết, ngươi nhất định rất hận ta nhưng tuyệt đối sẽ không hận nàng... ngươi yên tâm, ngươi thích ai, vô luận nàng làm gì, ta cũng sẽ không động đến nửa cọng tóc của nàng, ta cũng sẽ không để ngươi đau khổ, hoảng hốt, Vân Phụng Loan... mọi mặt của nàng đều có ích với ngươi. » Nàng cẩn thận tới bên cạnh Phụng Ly Uyên, lần này hắn không cần nàng, chỉ là nhìn cảnh vật xung quanh, không nói gì. Nàng từ từ nâng cánh tay đã bị máu nhiễm đỏ của Phụng Ly Uyên lên, nhất thời có chút đau lòng, gọi cung nữ bưng tới một chậu nước rửa thương, còn mình từ từ gỡ miếng vải cũ băng vết thương cho hắn xuống, thanh âm có phần nhỏ đi: « Ta thật có lỗi... đều là ta... nếu không phải vì ta... mọi chuyện cũng không đến mức như hôm nay... xin lỗi... xin lỗi... » Nàng nhất thời không nói lên lời, cúi đầu, cứ thế lau sạch vết máu trên tay Phụng Ly Uyên. Hai người cứ yên lặng như vậy, Phụng Ly Uyên đột nhiên nói: « Tốt... ta quyết định giữ lại. » Long y hoàng tay rung lên, ngón tay không cần thận thêm lực tại vết thương, cảm giác Phụng Ly Uyên toàn thân đang run lên, nàng lập tức xin lỗi nói: « Ta xin lỗi... » Phụng Ly Uyên xoay người nhìn chăm chú nàng, Long Y Hoàng lại bắt đầu dỗi dằn: « Ân, ngươi có thể quyết định giữ lại hải tử, là chuyện tốt... ta thật sự không hy vọng ngươi giống như con quý Phụng Trữ Lan lúc ấy... » Phụng ly uyên rút tay khỏi tay nàng, bình tĩnh nói: « Đừng khóc! » Long Y Hoàng cúi đầu, bắt đầu đi lắc đầu: « Ta đã sớm không còn lệ. » Phụng Ly Uyên dừng lại: « Chăm sóc bản thân thật tốt. » « Ân. » Long Y Hoàng cắn môi, gật đầu. Thanh âm tay áo ma sát vang lên, Phụng Ly Uyên yên lặng đứng lên, kiên định bước những bước dài rồi đi. Long y hoàng thả lỏng môi... do lúc này cần quá chặt nên bây giờ môi nàng có hình Nguyệt nha... giống như vết răng. Nàng cũng đứng lên, hai tay lạnh lẽo dẫu trong tay áo, đập lên những mảnh lá khô đầy những mảnh vụn, thanh âm lá cây vỡ vụn dưới chân, giống như thanh âm hết hi vọng của nàng vậy. Trên đường về, nàng gặp Vân Phụng Loan đang đợi, xem ra là đợi nàng về, nhưng lại không dám đối mặt với Phụng Ly Uyên, nàng nở nụ cười khổ, đi tới trước mặt Vân Phụng Loan, nói: « Yên tâm đi, ta đã nói chuyện với hắn rồi, hắn chỉ là nhất thời tức giận, hiện tại đang ở một mình tự trách, hối hận không thôi, ngươi trở về là vừa, cùng nhau vun đắp lại tình cảm. » Vân phụng loan cảm kích nhìn nàng: « Thật sao! » « Ta đã bao giờ nói dối? Bây giờ ngươi đang có thai, nên hãy chăm sóc bản thân thật tốt, nhớ kỹ, đừng làm hắn lo lắng nữa. » Long Y Hoàng nở nụ cười như gió xuân, nhìn về mặt Vân Phụng Loan chuyển từ ảm đạm sang mừng rỡ, bão táp trong lòng nàng lại càng thêm mãnh liệt, tựa hồ ảnh hưởng tới toàn bộ lục phủ ngũ tạng nàng, khiến nàng càng thống khổ. « “Nhanh trở về đi, hắn bây giờ chắc đang tìm ngươi đây. » Long Y Hoàng hít một hơi sâu, lại thở dài ra, mỉm cười bí hiểm mà công phu, làm cho người ta nhìn không ra nửa điểm nghi ngờ: « Nhớ kỹ, đến khi hải tử trắng tròn, nhất định phải mời ta tới uống rượu. » « Ân! Cảm ơn thái tử phi! » Vân Phụng Loan kích động loạng choạng nắm chặt tay áo Long Y Hoàng, lại nhìn Long Y Hoàng giống như đứa trẻ, cười đến hạnh phúc: « Có cục cưng rồi nhất định phải hạnh phúc nha, ta còn không biết nữa, đến lúc đó nhất định sẽ lại phải phiền tới thái tử phi... » “Được. » Long Y Hoàng nói. « Thái tử phi cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt! Đến khi tiểu bảo ra đời, nhất định cũng phải mời ta tới uống rượu mừng đó! » Vân Phụng Loan hưng phấn nói. « Ân! Nhất định... » Long Y Hoàng gật đầu. Thấy Long Y Hoàng chắc chắn, tâm trạng Vân Phụng Loan cũng dịu xuống đôi chút, cùng nói chuyện với nàng vài câu, lập tức như một chú chim nhỏ, nháy nhót chạy tới chỗ Phụng Ly Uyên. Long Y Hoàng nhìn nàng đã đi xa, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng như mất đi một cái gì đó vậy, nàng ảm đạm, nắm ngón tay hung hăng khép lại, rồi từ từ mở ra... Nhưng làm như vậy thì có thể giữ được cái gì... Hiện tại đã không còn cứu vãn được nữa rồi. Nếu như ngay từ đầu không ịch kỷ như vậy... bây giờ có lẽ mọi chuyện đã không thành thế này. Long y hoàng âm thầm thương cảm, lòng tràn đầy đau đớn, cơ hồ là không thể hô hấp. Ai đến khi không còn thấy thân ảnh Vân Phụng Loan, Long Y Hoàng mới quyết định cắt đứt mọi lưu luyến, đứng lên trở về tâm cung của mình. Sau khi trở lại tâm cung, nàng lập tức phát hiện ánh mắt các cung nữ nhìn nàng chăm chăm, các nàng tựa hồ đang nói cái gì đó, thấy Long Y Hoàng tới thì cuống quýt hành lễ, vội vàng che dấu thất thủ vừa rồi. « Đang nói cái gì? » Long Y Hoàng ánh mắt dần dần sáng lên người các nàng, nghiêm nghị hỏi. “Vâng. Thái tử phi, thái tử đã trở về...” Cung nữ nom nớp lo sợ trả lời, căn bản không dám nhìn vào mắt nàng. Phụng Ly Uyên cứ lần dần trở về? Long y hoàng không dám chậm trễ, lập tức về phòng ngủ, cửa phòng ngủ đang đóng, nàng đẩy cửa bước vào. Không đợi nàng nhìn rõ cảnh tượng bên trong, từ bên cạnh truyền đến một thanh âm mệt mỏi quen thuộc: « Đóng cửa lại đi, ta không muốn nhìn thấy ánh sáng. Long y hoàng tiến lên một chút, đóng cửa lại, kéo rèm sang hai bên, nàng tới gần, cuối cùng cũng nhìn rõ hơn. Phụng Trữ Lan đang nằm trên giường, một thân phong trần mệt mỏi, tay gác lên trán, mơ hồ có thể nhìn thấy hắn đang nhắm mắt. Có phải là hắn vừa gặp chuyện gì phiền não. « Sao bây giờ mới về. » Long Y Hoàng hỏi. “Nàng không hiểu kỳ tại đã đi đâu?” Phụng Trữ Lan bắt tay trở mình, lấy tay che mắt lại, mơ hồ hỏi ngược lại. « Nếu như ta đoán không nhầm, có phải là chuyện của Khuynh Nhan, ngươi tới mình vô làm? » Long Y Hoàng nói. « Đúng.... Sao lại có thể như vậy? » Phụng Trữ Lan vạn phần thống khổ. « Ta thật sự nghĩ không ra ngươi vội vã rồi cũng như vậy, nếu không phải chuyện của Khuynh Nhan thì còn có thể là chuyện gì. » Long Y Hoàng ngồi xuống cạnh hắn, nhìn bộ dạng Phụng Trữ Lan trong bóng tối nói: « Lần sau đừng như vậy, dù có việc gì, hãy nói với ta trước một tiếng, mấy ngày nay, ngươi đã để Phụ Hoàng và Mẫu hậu lo lắng lắm đấy. » “Bọn họ lo cho ta sao? Chẳng lẽ ta lại không biết?” Phụng Trữ Lan tự phúng nói: « Từ khi Phụng Ly Uyên trở về, Phụ hoàng có mấy lần quan tâm ta thực sự? Còn mẫu hậu, bất quá chỉ là con cò cùng cố địa vị của người thôi. » “Khụ, có lẽ ý đồ mẫu hậu là như thế, nhưng phụ hoàng thực sự quan tâm ngươi, người một mực hỏi ta tin tức của ngươi, còn nhất định vì ngươi đã nợ Phụng Ly Uyên quá nhiều nên mới xem nhẹ ngươi. » Long Y Hoàng ho nhẹ một tiếng. « Hừ... hiện tại có khi đang ước ta làm cái gì sai sau đó danh chính ngôn thuận phê bỏ ta... để Phụng Ly Uyên làm thái tử... chỉ là ngại động vào thế lực của mẫu hậu nên mới không làm thế, ta xem, người nhất định là ước gì ta tự chết ở ngoài. » Phụng Trữ Lan càng nói, lời nói càng mơ hồ không rõ, hắn bĩu môi cười, ngón tay mở ra, rồi từ từ dùng xương ngón tay ấn mạnh mi tâm. “Dù có nói thế nào, ngươi vẫn là con người, người như thế nào lại có thể không quan tâm ngươi?... Phụng Trữ Lan ta biết chỉ là tâm tình ngươi đang không tốt. » Long Y Hoàng nói đúng chỗ hiểm. “Con của người nhiều không kể hết, thiếu đi ta cũng không ảnh hưởng gì, Y Hoàng, nàng không cần nói hộ cho phụ hoàng, ta đã sớm nhìn thấu bọn họ, người nhất định muốn đền bù cho Phụng Ly Uyên, muốn đẩy ngã ta và mẫu hậu, lập hẳn làm thái tử... bất quá, tin tưởng lấy được tình cảm của nàng và Phụng Ly Uyên, nàng nhất định sẽ không bị liên lụy, có lẽ, nàng còn có thể vẫn là thái tử phi. » Phụng Trữ Lan nặng nề thở dài. “... Không, ta và hắn, hiện tại đã

không còn tình cảm nữa rồi. » Bị đâm trúng vết thương, Long Y Hoàng theo bản năng thốt ra : « Vân Phụng Loan đang mang thai...ta và hân có quá nhiều ngăn cách. » « Khó trách, thoát nhìn tâm tình của nàng cũng không tốt. » “Không bằng người, nói đi, người đã tìm được gì ? Đi lâu như vậy, suy sút đến mức này, còn thấy mất đi ánh sáng ? » Long Y Hoàng đưa tay nhắc tay hân đang che mắt. Bất đắc dĩ phải nhìn thẳng Long Y Hoàng, Phụng Trữ Lan bắt đầu giãy dụa , sau đó ngồi hân dậy, thật lâu, vron tay tới chỗ Long Y Hoàng : « Y Hoàng, ta muốn ôm nàng một chút. » Khẩu khí của hân thật không đúng, Long Y Hoàng nguyên bản muốn cự tuyệt, nhưng trong giọng nói của Phụng Trữ Lan đậm ý thỉnh cầu, bắt lực để nàng thương hại, nàng đề tay mình lên tay hân, sau đó tựa vào : « Sao vậy ? » Phụng Trữ Lan vron tay, ôm lấy thân thể nàng, sau đó gác cằm lên vai nàng thích trí nói : « Y Hoàng, nàng thực sự khiến cho người ta cảm thấy an tâm, nhưng là, sự an tâm mà dựa vào hi sinh mới có được, ta thà rằng không cần. » Long y hoàng nhủ mi : « Có chuyện gì nói thẳng, không cần nói đông nói tây. » « ...Lần này ta tới mình vô lâm, không có nhìn thấy Mộ Dung Xá Nguyệt, lại nghe được một chuyện... » Phụng Trữ Lan chậm rãi nắm chặt tay mình, lại nắm chặt, trong lời nói là toàn bộ phần nộ cùng xúc động : « Nhan nhi, có ẩn tình khác..... Ban đầu hân phản bội ta, thật sự là phản bội hoàn toàn. » « Ta đã sớm nghĩ cái chết của hân không đơn giản, nhưng không có thời gian tìm hiểu, người đã nghe được điều gì ? » Long Y Hoàng thờ dài nói, sau đó phát hiện Phụng Trữ Lan không có đáp lại, nàng vron tay vỗ vỗ lưng an ủi hân, muốn nhắc nhở hân, nhưng là, mới vừa chạm tới lưng hân, nàng lập tức bị dọa giật mình, phía sau y phục của Phụng Trữ Lan đã bị ướt một mảng lớn ! Mượn chút ánh sáng mờ mờ, Long Y Hoàng bắt đầu mở tay hân ra, rõ ràng trên da tay trắng nõn có dính vết máu. Phụng Trữ Lan bị thương ! “Người bị thương ! Sao không nói sớm ! » Long Y Hoàng cuống lên, nhanh chóng thoát khỏi cánh tay hân tìm thuốc trị thương, nhưng tay Phụng Trữ Lan ngoan cố dị thường, phòng thủ kiên cố, khiến nàng không thể động đậy. « Đừng chạm vào...Y Hoàng..ta mệt mỏi quá, nàng để ta nghỉ ngơi một chút...một chút thôi...đừng làm phiền ta. » Phụng Trữ Lan hạ thấp thanh âm thì thảo, ngay cả nói chuyện cũng không thể. Hân chỉ đáp lại một nửa, hai mắt đã không chịu nổi trọng lực của mí mắt, khí lực cùng với vết thương, cuối cùng, hân dựa toàn bộ người lên Long Y Hoàng, bản thân đã không còn chút ý thức nào. Editor : Tinh Dạ Từ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 87: Có ẩn tình khác

Editor: Âu Dương Nhược Thần “Ngu ngốc Phụng Trữ Lan , Phụng Trữ Lan ngu ngốc ghêch...” Long Y Hoàng vừa oán giận quở trách vừa di chuyển ngân châm có thuốc mê trên chiếc nhẫn của mình, nhẹ nhàng đâm vào trên cổ Phụng Trữ Lan , tức khắc, cả người Phụng Trữ Lan như bị mất đi sức lực, hai tay rũ xuống bên người Long Y Hoàng , mình thì lâm vào hôn mê sâu. Long Y Hoàng cẩn thận đem hân vào trong chăn đặt lên giường, nhìn bàn tay mình đầy vết máu, cả người không khỏi rung mình. Hân chính là mang theo một thân đầy thương tích trở về như vậy? Long Y Hoàng không dám nghĩ thêm, nàng coi kỹ cả người Phụng Trữ Lan sau đó chạy nhanh mở cửa, phản phó cung nữ mau chóng mời ngự y đến đây. Cung nữ không dám chậm trễ, nhanh chóng rời đi. Long Y Hoàng lo lắng chờ đợi, chỉ chốc lát, cung nữ dẫn theo ngự y đi đến, Long Y Hoàng kéo lão ngự y vào, lòng như lửa đốt đợi hân xem xét thương thế của Phụng Trữ Lan Bên trong phòng quá mức mờ tối, nàng đến bên cạnh cửa sổ mở tất cả ra, khi xoay người lại, đã thấy ngự y còi y phục đầy máu của Phụng Trữ Lan ra, mà, lki còi bỏ y phục đang che đậy, thương tích kia chất chồng trên da thịt làm Long Y Hoàng không khỏi hít một hơi lạnh khí. Trúng tên rất nhiều, vết kiếm còn có vết thương do binh khí nàng không rõ tên, tất cả đều để lại dấu vết trên lưng Phụng Trữ Lan, vết thương đều đứt khoát kiên quyết nhấn tâm, một mảnh máu tươi đầm đìa. Hiện tại chỉ nhìn thấy lưng, không biết trước người có hay không, bất quá, nhìn thương thế kia, đúng là sờ trường của vô lâm mình chuyên dùng tập kích. “Hèn hạ!” Long Y Hoàng phẫn hận. Ngự y đơn giản thay Phụng Trữ Lan kiểm tra miệng vết thương, cuối cùng thở một hơi, thừa dịp cung nữ lấy nước chưa vào, hân vừa dùng khăn màu trắng cẩn thận lau vết máu còn sót lại, vừa nói với Long Y Hoàng rằng: “Những vết thương mặc dù sâu, may mà không có trúng chỗ hiểm, Thái tử quả thật là phúc lớn mạng lớn... Thái tử phi, vì thân cả gan, vết thương của Thái tử thương là như thế nào tạo thành?” “Điều này người không cần biết đến, nhớ kỹ, bên phụ hoàng cùng mẫu hậu, người cũng phải che giấu trong khả năng của mình, đừng để họ lo lắng, không cần nhiều lời vô ích, vẫn là xử lý nhanh thương thế của Thái tử tốt hơn.” Long Y Hoàng không nhẫn nại nói lời vô dụng, nhìn động tác ngự y dùng lại một lát, nàng thiếu chút nữa sẽ cầm ấm trà trong tay ném vào người hân. “Đứng, đứng, vì thân hiệu được.” Ngự y thấy nàng bức tức, lập tức không lên tiếng nữa, đúng lúc cung nữ đã đem chậu nước vào, hân lập tức lạnh tay lẹ chân bắt đầu lau miệng vết thương. Tây đi máu tươi, vết thương lập tức lộ rõ như dưới ban ngày, những vết tích đáng sợ, Long Y Hoàng nhìn có chút kinh hồn bạt vía, thậm chí đã có vài cái đã kết vảy, nhưng cũng không khó nhìn ra là mới vừa bị thương vào mấy ngày trước. Mấy ngày nay, hân rốt cuộc là quay về như thế nào ? Rốt cuộc, ở trong vô lâm mình đã xảy ra chuyện gì? Ngự y gọi cung nữ, hỗ trợ hân đặt Phụng Trữ Lan lại trên giường, sau đó thu dọn. “A...” Long Y Hoàng đột nhiên than nhẹ một tiếng, đưa tay đặt trên bụng mình , rõ ràng cảm giác được đứa nhỏ đang quấy. “Tiểu tử à, đừng lo lắng, cha con sẽ không có chuyện gì... Hân là người lợi hại như vậy, làm sao có thể có chuyện gì?” Nàng khẽ vuốt rồi vỗ vỗ thái nhi, ôn nhu an ủi. Máu tươi đã rửa sạch, vết thương càng nổi bật hơn, nhìn làn da Phụng Trữ Lan càng tái nhợt. Long Y Hoàng nghiêng đầu một tay chống cằm, khi ngự y bôi thuốc trị thương, bắt đầu nhàm chán vô cùng, chăm chú đánh giá vóc dáng khó gặp của Phụng Trữ Lan . Nàng nhìn rất lâu, với đưa ra một vài kết luận. Đầu tiên, Phụng Trữ Lan thật sự rất gầy, hơn nữa vóc dáng lại rất cao thon , nhưng đường cong từng sợi của cơ bắp như tơ lại rõ ràng , làn da cũng rất trắng... Nàng đột nhiên nhớ đến , mỗi lần cùng hân dùng bữa, hân luôn ăn rất ít, nhưng vẫn không ngừng gấp đồ ăn cho nàng, chẳng lẽ, hân vì có thể duy trì vóc dáng hiện tại gần như hoàn mỹ của mình mới có thể nhịn đau hạ quyết tâm tuyệt thực như vậy? Long Y Hoàng đầu đầy hắc tuyến, nàng suy nghĩ quá nhiều... Ủ ha, còn có cái gì nữa? Ngón tay của hân thon dài nhìn tốt lắm, tuy rằng nàng rất ít nhìn thấy hân cầm kiếm, không biết khi đó sẽ là bộ dáng như thế nào, nhưng biết động tác lật sách rất trang nhã, khi đọc sách chuyên chú rất thanh tú, dường như không hề nháy mắt một cái, lúc mệt mỏi, thì chớp mắt, lông mi dài vô cùng giống phụng hoàng vẩy cánh mà múa, cũng là lúc tao nhã đến tột cùng. Trừ lúc mình vừa tới mấy tháng... hai người như thủy hỏa bất dung*, nhưng những lúc khác, hân vẫn luôn rất điềm đạm nho nhã, cũng rất tri kỷ, đúng là một trợ thủ tốt hay người yêu hoàn hảo một lòng tuyển chọn. *: nước sôi lửa không hòa hợp Ngẫm lại, Khuyên Nhan thật là có điểm phúc nha, Phụng Trữ Lan tốt như vậy, hân đều hưởng thụ hết tất cả, cho đến phút cuối hân phản bội, Phụng Trữ Lan vẫn trước sau như một yêu hân. Nhưng, lúc này Phụng Trữ Lan từ vô lâm mình trở về, tại sao so với người ngày trước cũng không hề giống ? Hân rốt cuộc đã tìm được tin tức gì ? Sau khi ngự y băng bó vết thương xong, lại dặn dò một số việc có liên quan, Long Y Hoàng nghe xong lập tức gật đầu đã hiểu, cuối cùng ngự y dẫn vài cung nữ đi theo mình đến được phòng lấy thuốc, còn mình thu thu thập thập cũng rời đi. Nhìn ngự y biến mất sau cánh cửa, Long Y Hoàng kéo kéo tay áo mình, có chút lo lắng Phụng Trữ Lan , nàng nhìn trần nhà, lại cúi đầu bẽ ngón tay: “Một... Hai...” Vừa rồi nàng dùng thuốc mê phân lượng rất nhỏ, hơn nữa ngự y đã xử lý vết thương lâu như vậy, hân rõ ràng sắp tỉnh. “Ba...” Quả nhiên, sau khi nàng bẽ ba ngón tay xuống, người trọng thương nằm trên giường lập tức động người một cái, nhủ mày rên đau đớn. Nàng bước đến, thuận tay cầm gối đầu trên giường bắt đầu đập vào mặt Phụng Trữ Lan : “Lỗ mãng, tự mình hành động, người suốt

cả mạng mình cũng đánh mất.” “Đau...” Phụng Trữ Lan đau đớn nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, tay đặt ở bên cạnh nắm chặt đệm dưới thân. “A... Đùng” hân thán nhẹ một tiếng, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, trước mắt tuy một mảnh mờ lung, nhưng hân không khó từ thân hình đoán ra, người trước mắt đang cản trở tầm nhìn của mình, dùng gối đầu vừa đánh vừa nói là ai, là Long Y Hoàng. “Được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi,” Long Y Hoàng bỏ gối xuống, nhìn bộ dáng Phụng Trữ Lan yếu ớt, nàng không nên tra tấn hân mới đúng: “Không chừng cần khoảng thời gian dài để dưỡng thương cho tốt, kể tiếp cảm người tự mình làm chủ mọi chuyện, ít nhất cũng phải nói với ta một tiếng, chỉ ít ta còn có biện pháp giúp người không bị thương nặng như vậy.” Phụng Trữ Lan nói không ra lời, hân chỉ có thể cố sức xê dịch người, muốn quay người lại, nằm sấp như vậy, dù sao cũng không thoải mái. Mới thấy hân chuyển động người một chút, Long Y Hoàng lập tức đưa tay ra, ngăn hân xê dịch người giữ nguyên tư thế cũ: “Người đừng lộn xộn, vết thương sau lưng nghiêm trọng hơn nhiều so với phía trước, nếu nhúc nhích vết thương lại vỡ ra, đến lúc đó ta sẽ không quan tâm đến việc sống chết của người.” Phụng Trữ Lan không thể động, cũng không thể nói chuyện, chỉ vô tội trừng mắt nhìn Long Y Hoàng. “Không nên dùng ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ cảm thấy mình có tội ác, đứng rồi, người còn phải uống thuốc, uống xong tiếp tục nghỉ ngơi đi, về phần phụ hoàng cùng mẫu hậu tự ta đi giải quyết, ta sẽ không để bọn họ phát hiện người bị thương.” Long Y Hoàng nhìn ánh mắt mắt khuất phục tựa như dê con lạc đường, từ từ buông ta ra, quay đầu nhìn cửa phòng: “Ngự y nói đã đi nấu thuốc, đến bây giờ cũng chưa thấy quay lại nữa!” Phụng Trữ Lan lại liếc nhìn nàng một cái, cố sức dùng tay chống đỡ người dậy, nghiêng mình, xiêu vẹo ngồi ở trên giường, bởi vì sợ đụng tới vết thương sau lưng, cho nên vẫn luôn giữ thẳng lưng, hân gạt gạt tóc dài thả trước ngực đang loạn thành một đống, giọng hơi khàn khàn: “Ta...” “Ta đối với những chuyện khác của người không có hứng thú, hiện tại người chỉ cần nói cho ta biết, rốt cuộc người nghe được tin tức gì là được.” Long Y Hoàng ngồi ở bên giường, xoay người lại nhìn thẳng vào hân. “Giả... Tất cả đều là giả...” Phụng Trữ Lan lắc đầu, vẻ mặt càng lộ ra đau khổ: “Cái gì kiếp sau mong là thân nữ nhi, cái gì cùng quân một đời tiêu dao... Toàn bộ đều là giả! Đầu là lời kịch trước đó đã chuẩn bị sẵn! Hân gạt ta... Hân thà rằng chấp nhận hi sinh tính mạng mình để hiệp trợ Mộ Dung Xá Nguyệt, cũng không nguyện ý tin tưởng ta nửa phần! Hân đến lúc chết, đều lợi dụng tình cảm ta dành cho hân!” “Cái gì...” Long Y Hoàng kinh ngạc: “Người nói, cái chết của Khuyết Nhan, tất cả là do hân với Mộ Dung Xá Nguyệt cả hai người sắp đặt? Không phải Mộ Dung Xá Nguyệt ép buộc hân, mà do hân cam tâm tình nguyện hy sinh mình? Mục đích, chính là để cho người đoạn tuyệt với ta? Do đó sẽ tiến thêm một bước nữa làm hoàng thất rạn nứt sao?” Trong đầu Long Y Hoàng bất giác hiện ra ngày Khuyết Nhan chết, dáng vẻ tươi cười đầm đĩnh như vậy... Như vậy thì phải phát ra từ tiếng nói tình cảm, tất cả đều không giống giả tạo! Nhưng, Phụng Trữ Lan nghe được tin tức đó, rồi lại chứng minh tất cả những hành động của Khuyết Nhan sau khi phản bội hân đều là diễn kịch, vậy... Không lẽ mất năng lượng về như vậy sao, hay là diễn xuất của Khuyết Nhan rất cao siêu? “Không cần nhắc đến hân!” Phụng Trữ Lan cúi đầu gào thét, vẻ bề ngoài khó có thể chịu đựng thông khổ đã hiện ra ngoài: “Hân vậy mà... Đến chết đều lợi dụng ta, đến chết..., đều không hề quên ý muốn độc sức lợi dụng giá trị của hân ở trong lòng ta...” “Nhưng, ngày đó về mặt lời nói của hân, đều không giống như giả, hay là, có ẩn tình gì?” Long Y Hoàng vẫn không tin, lúc Khuyết Nhan nói một câu kia, tuyệt đối, tuyệt đối nàng nhìn không ra nửa điểm sơ hở, chỉ có người trước khi chết, mới nói ra lời như thế, làm sao có thể... Hiện tại lại thành diễn kịch? Không giống! “Không cần nhắc đến hân! Hân làm ta thất vọng vô cùng! Ta cho rằng dù hân làm phản, nhưng cũng bởi vì Mộ Dung Xá Nguyệt tạo áp lực, cho nên mới không dám quá nhiều lời, nhưng mà, nhưng mà hân làm ta thất vọng! Hân không tin ta, hân vậy mà không hề... không hề tin ta!” hai tay Phụng Trữ Lan nắm chặt chần, mười ngón cắm vào thật sâu, nội tâm cực lực vùng vẫy. “Phụng Trữ Lan, người không được như vậy...” Long Y Hoàng từ từ nghiêng người, nắm chặt nắm tay hân, nhìn dáng vẻ của hân, từ đáy lòng có chút không ổn: “Nếu ta nói, ta dám dùng tính mạng cam đoan, trước khi lâm chung từng lời hân cố sức nói từng tiếng với ta, toàn bộ đều là sự thật.” “Ta sẽ không tin tưởng từng lời hân nói nữa! Ta vì hân, có thể ngay cả mạng cũng không quan tâm! Nhưng hân thà chết, cũng không muốn ta sống dễ chịu! Ta vì hân tận tâm tận lực... nhưng hân hồi báo ta cái gì, cũng chỉ có lợi dụng ta để giúp Mộ Dung Xá Nguyệt!” Kiểm chế đau đớn đến cực hạn, giống như thuốc nổ chạm vào sẽ nổ ngay, Phụng Trữ Lan gần như phát điên kéo chân ra, vừa lại muốn đem toàn bộ phần hận trút hết trên mặt, nhưng giây tiếp theo, ngay lập tức... hân nhận được một cái ôm ấm áp, người đó đang vuốt ve cho hân... Mùi hương trên người Long Y Hoàng nhàn nhạt theo gió bay thoang thoảng, tuy mùi hương đó không dùng hương liệu gì, cũng không phải mùi hương tự nhiên mà có, nhưng mùi hương này được dùng trăm độc hội tụ mà thành hương vị kỳ lạ, lại càng có thể an ủi những khó chịu trong lòng hân. “Phụng Trữ Lan, người không nên như vậy...” Long Y Hoàng ôm chặt lấy cả người hân đang run không ngừng, bên tai rõ ràng nghe được vì phần nộ mà tiếng tim đập nhanh, đột nhiên nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên mình cách hân gần như vậy, gần đến chỉ cần duỗi tay ra, là có thể cảm thụ được hư không cùng cô đơn trong lòng hân, nàng xót xa nói: “Phụng Trữ Lan, lời hân nói không có giả... Khi đó hân biết mình phải chết, không có khả năng đang diễn trò mà thể hiện nụ cười đẹp thật sự như vậy, giải thích duy nhất... chính là hân được giải thoát rồi, ta đọc không rõ ánh mắt của hân, lại có thể thấu hiểu được tâm tư của hân... Hân chẳng qua may mắn, mình được giải thoát, hân may mắn mình có thể sẽ không liên lụy người nữa... May mắn... Hân không muốn bởi vì do hân, vì tình yêu đó làm cho người bị kẻ khác bao vây, cho nên hân làm như vậy, cùng lúc chỉ là bởi vì nỗi hận của mình, về phương diện khác, cũng tỏ vẻ phải giúp người, cho dù hân hận người như thế nào, cũng sẽ không lừa gạt mình đã từng cùng yêu người, Phụng Trữ Lan, người hiểu không?” Phụng Trữ Lan nhắm chặt đôi mắt mình, cảm tựa vào trên vai Long Y Hoàng, ôm ngược lại nàng, không nói lời nào. “Hơn nữa, tiểu tử kia hôm nay rất lo lắng người, lần sau không cần lại lơ đãng như vậy nữa, biết không? Nếu người có gì ngộ ngộ, ta đi nơi nào để biến cho nó một người cha?” Long Y Hoàng tiếp tục nhẹ nhàng khuyên, cố sức để tâm Phụng Trữ Lan bình phục. “Ừm... Ta sẽ không...” Chậm chạp nửa ngày, Phụng Trữ Lan cuối cùng vẫn không quên. “Vậy là tốt rồi, Phụng Trữ Lan, ta tin người không phải người xúc động như vậy.” Nghe được tiếng nói đó, Phụng Trữ Lan cũng vui vẻ lên, Long Y Hoàng xấu hổ mà nhẹ nhàng một tiếng, buông Phụng Trữ Lan ra, xoay người lại đối với cửa phòng lớn tiếng nói: “Vào đi, không nên lên kút, cũng không phải chuyện gì đáng ngại” “Hắc... Đây không phải là không muốn quay rầy Hoàng huynh cùng hoàng tẩu thân mật sao?” Về mặt Phụng Trữ Lan vui cười, chậm rãi đẩy cửa đi vào: “Muội nghe nói, hoàng huynh đã trở về, cho nên cứ tới đây nhìn xem, bất quá hình như tới không đúng lúc, kia... muội đi trước, ngày khác chờ hoàng huynh hoàng tẩu đều tiên đến tiếp kiến.” “Tiểu nha đầu, cái gì đều đã nhìn thấy rồi mới nói... những lời này chẳng lẽ không cảm thấy đến rất trễ sao?” Long Y Hoàng nghe rằng nhếch miệng với nàng, một bộ phần hận, rồi lại cười nàng ta không có bộ dáng gì. “Ai nha... Hoàng tẩu, muội đã biết sai còn không được sao? Sau này, muội tuyệt đối sẽ cho người bẩm báo trước rồi sau đó tiến vào còn không được à? Đừng nóng giận.” Phụng Trữ Lan nhanh chóng dựa sát vào người Long Y Hoàng mà lấy lòng, bị nàng nhắc tới mới phát giác, Long Y Hoàng phát hiện vừa rồi mình thuận miệng nên nói ra lời làm người ta nghĩ vơ đến cỡ nào, nhưng hiện tại muốn sửa cũng không được... Không biết đề cập đến còn kịp không nữa! Đúng là khó mà! Long Y Hoàng vẫn giữ nguyên vẻ mặt cau có: “Tại sao lại có thời gian rảnh mà đến đây, mấy ngày hôm trước không phải đi tìm Nghĩa Dương công chúa chơi sao?” Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng nín cười không dấu, cũng nhìn Phụng Trữ Lan. “Luôn quấy rầy tỷ tỷ với tỷ phu khanh khanh ta ta cũng không hạo... Cho nên mới tới tìm hoàng tẩu vui đùa!” Phụng Trữ Lan cười nói: “nhưng không rằng ở bên này, hoàng tẩu cũng như vậy, thật không đúng lúc, ai, trời không cho ta đường sống... Cũng chỉ còn lại có ta lẻ loi hiu quạnh một mình...” “Cho nên ta nói, để người tìm một phu quân như ý không tốt sao? Tin rằng cả triều đại này hay khắp dân gian, người ngay cả thấy công tử hay thiếu gia cũng chưa nha?” Long Y Hoàng hỏi. “Ta không muốn thành thân, ta không cần... Hoàng tẩu, về sau ta sẽ hầu hạ người khỏe mạnh, ta thật sự thật sự không muốn thành thân.” Phụng Trữ Lan ủy khuất cảm lấy góc áo Long Y Hoàng. “Nha đầu, làm sao có thể không thành hôn? Người vẫn nên nhân lúc mình còn có thể lựa chọn mà tìm một người như ý, không nên đợi cho đến lúc mẫu hậu sinh khí, không biết sẽ đem người gả đi nơi nào.” Long Y Hoàng sờ sờ tóc của nàng. “Trong lòng mẫu hậu vĩnh viễn chỉ có bản thân mình! Người sẽ không quản ta! Cho nên, ta gả hay không gả, cũng sẽ không nằm trong phạm vi chú ý của người, khổ thân hoàng tẩu đã lấy mẫu hậu ra.” Lời của Long Y Hoàng tựa hồ đâm trúng điểm yếu của Phụng Trữ Lan, ánh mắt của nàng trở nên không vui, cảm giận mà nghiêng đầu sang nơi khác. “Mộ Từ, đừng can thiệp.” Phụng Trữ Lan nhẹ giọng trách cứ nàng, Phụng Trữ Lan dường như sợ Phụng Trữ Lan, nàng quay đầu lại, giận dữ nói: “Hoàng tẩu, không biết người có nghe nói hay không, Vân Phụng Loan nữ tỳ nhân kia mang thai,

phụ hoàng vô cùng cao hứng đó, bây giờ đều ở chỗ của bọn họ, phiền chết.” “À, ta có nghe, đây là chuyện tốt.” Long Y Hoàng gật gật đầu, mỉm cười. “Hừ! Hy vọng ông trời phù hộ cái thai của nữ tì tiện nhân kia sẽ sớm chết non, tiểu hoàng tử của hoàng tâu sớm ngày bình an sinh ra.” Phụng Mộ Từ cầu nguyện. Long Y Hoàng cúi đầu, bàn tay vẫn đặt trên bụng như cũ, ngẫu nhiên cảm nhận được đứa bé đập, bây giờ bảo vệ cho đứa nhỏ an toàn, nó là an ủi duy nhất của nàng. Cung nữ đứng đợi ở ngoài cửa bẩm báo: “Thái tử, Thái tử phi nương nương, nô tỳ đem thuốc đã sắc xong đến.” “Vào đi.” Long Y Hoàng đáp. Cung nữ cẩn thận đem chén thuốc đến, cúi người đặt trước mặt Long Y Hoàng. Long Y Hoàng cảm chén thuốc, nhìn vào bên trong thuốc không hề chớp mắt, mới xoay người đưa cho Phụng Trữ Lan: “Uống đi rồi ngủ tiếp.” “Không cần khăn trương như thế.” Phụng Trữ Lan vừa nói vừa nhận lấy chén thuốc. “Mọi chuyện đều phải chú ý, lúc nào cũng tốt, để ngừa vạn nhất.” Long Y Hoàng đáp. Phụng Trữ Lan uống xong chén thuốc, đưa chén không cho cung nữ: “Không sao.” “Vây là tốt rồi,” đột nhiên Long Y Hoàng đứng lên: “Ta cùng Mộ Từ đi ra ngoài trước, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, tối nay ta sẽ trở về.” “Ừm” Phụng Trữ Lan gật đầu, bởi vì do bị thương, không thể có động tác quá mạnh, cũng chỉ có thể gật đầu. “Chúng ta đi ra ngoài đi, Mộ Từ công chúa,” Long Y Hoàng mỉm cười nhìn Phụng Mộ Từ: “Hoàng huynh của muội đang rất mệt, để hân nghỉ ngơi cho tốt.” “Vây được rồi.” Phụng Mộ Từ mặc dù hơi mệt mỏi, nhưng cũng không cự tuyệt được, cũng đành phải đứng lên, nói với Phụng Trữ Lan rằng: “Hoàng huynh, vậy Mộ Từ cáo từ.” “Ừ.” Phụng Trữ Lan gật đầu. Long Y Hoàng mỉm cười nhìn hân, sau đó xoay người ra khỏi phòng. Phụng Mộ Từ cũng rời đi theo sau nàng. “Thái tử phi, Hoàng hậu nương nương cho mời.” Mới vừa bước ra cửa không được bao lâu, giọng một cung nữ đột ngột vang lên từ bên cạnh làm hai người sợ tới mức giật mình, Long Y Hoàng suy nghĩ chút rồi bước đến, phát hiện là một cung nữ đang cúi đầu. “Xem ra ta vẫn đi chơi không thể với ngươi,” Long Y Hoàng chần chờ một hồi, nhìn cung nữ kia liếc mắt nhiều lần, xoay người nói với Phụng Mộ Từ: “Mà hoàng huynh của ngươi bây giờ rất mệt mỏi, để hân nghỉ ngơi cho tốt, Mộ Từ, ngươi đi về trước đi, chờ ta từ chỗ mẫu hậu quay về, ta lập tức đi tìm ngươi.” “Ai... Thật sự mất hứng,” Phụng Mộ Từ trừng mắt hung tợn, nhìn cung nữ liếc mắt, nói: “Mẫu hậu luôn thích như vậy, chuyên môn làm hứng thú của người khác bay mất, hoàng tâu, vậy nếu người có thời gian rảnh liền tới tìm ta nha!” Long Y Hoàng mui phần kiên định gật đầu, Phụng Mộ Từ vẫy vẫy tay áo, chỉ có thể lưu luyến không rời mà đi. Trong lòng Long Y Hoàng nhiều cảm xúc tốt nổi lên, nhìn xuống cung nữ, đột nhiên trong lời nói nhiều phần ngạo mạn cùng trào phúng: “Như vậy, dẫn đường đi.” “Mời theo nô tỳ, Thái tử phi nương nương.” Cung nữ vẫn không ngừng đầu, chậm rãi xoay người, làm một tư thế mời. Long Y Hoàng hừ nhẹ một tiếng, dưới sự hướng dẫn của nàng ta mà rời đi. Mà hướng cung nữ mang nàng rời khỏi... Là nơi yên tĩnh không bóng người – lãnh cung! “Mẫu hậu gọi ta đi lãnh cung có chuyện gì quan trọng sao?” Bốn phía càng phát ra vẻ yên tĩnh không người, đột nhiên Long Y Hoàng thờ ơ mà hỏi. “Cái này, tại sao nô tỳ có thể phỏng đoán được tâm tư của Hoàng hậu nương nương chứ?” Cung nữ cười trộm. “Không ai.” Long Y Hoàng nhìn nhìn bốn phía, chỉ còn lại có rừng cây dày đặc mà thê lương, cùng là rụng rơi đầy đất. “Vâng, nếu là lãnh cung, làm sao lại có người thừa ở đây.” Cung nữ trả lời nhẹ nhàng. “Ta là nói, không ai, Mộ Dung Xá Nguyệt,” Long Y Hoàng đột nhiên dừng bước, hung ác nhìn chăm chăm cung nữ: “Ngươi cũng không muốn tiếp tục mặc y phục như vậy sao, hay là, ngươi rất thích y phục nữ nhân? Sớm biết là như vậy, y phục của ta cực kỳ nhiều hân là cho ngươi một nửa mới không lãng phí.” Cung nữ sững sốt, không hề nói lời nào. “Ngươi chỉ có thể giả dạng thành như vậy mới có thể trà trộn vào đây không phải? Mục đích của ngươi không phải muốn dẫn ta rời đi một mình sao? Đều đã đi xa như vậy, tại sao còn không chịu hiện thân!” Long Y Hoàng nhanh chóng bước đến bên người cung nữ, ngón tay từ trong búi tóc lấy ra ngân châm dài và nhỏ, hướng trên người nàng ta chích vào: “Trên người của ngươi có dòng hương làm ta chán ghét, cho dù dùng nhiều hương phấn hơn nữa, cũng không che dấu được!” “À... Đừng như vậy chứ, nhanh như vậy đã lộ chân tướng, chơi đùa không chơi thật tốt.” Vẫn dĩ giọng nói cung nữ âm thanh mềm mại uyển chuyển, nhất thời biến đổi, biến thành thanh âm không thôi trêu tức làm Long Y Hoàng quen thuộc, ngay trước lúc ngân châm của Long Y Hoàng chạm vào, nàng ta nhanh chóng chuyển thân, đứng sang một bên, né tránh Long Y Hoàng: “Ta vừa mới đi một vòng từ quỹ môn quan trở về, ngươi vội vã như vậy là muốn đem ta xuống đó nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Gặp lại vui vẻ

Ed:Tinh Dạ Từ Yên

“Dù sao ngươi còn sống cũng rất nghiêm trọng, không bằng nên chết sớm đi !” Long Y Hoàng bước một bước lại gần hân, cổ tay giương lên, lập tức bị một người áp chế lại. Đứng ở bên cạnh Long Y Hoàng là một người mặc trang phục cung nữ đang gặt gao nắm hặt cổ tay nàng, tay kia khẽ động, nhanh chóng tháo lớp mặt nạ bên ngoài ra, nhô mi yêu đồng, dung nhan mỹ mạo thiên hạ ở trước mặt Long Y Hoàng là quá quen thuộc, trừ Mộ Dung Xá Nguyệt yêu nghiệt kia ra, còn ai có thể biến thành cái dạng này ? « Ai nha, quả thật là xem hành động hải tử liền thông thả nhiều, thật sự là nguy hiểm, nếu ta sợ y một chút chắc chắn là mất mạng rồi. » Mộ Dung Xá Nguyệt ý vào thân thể cao hơn Long Y Hoàng một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống cười cười, độ cung mỹ nhân. Long y hoàng tròn mắt hốc mồm – nhìn hân, sau một hồi lắc đầu nói: “Mộ Dung xá nguyệt, không nghĩ tới bộ dáng nữ nhân của ngươi lại đẹp mắt hơn nhiều, được, sau này, ngươi không cần phải mặc nam phục, ta mang quần áo của ta tặng cho ngươi, ngươi có thể hoàn toàn thành mỹ nhân rồi. » Mộ Dung Xá Nguyệt có chút tức giận, mỉm cười mang theo tức giận: « Sao ! Khi thái tử phi nhìn thấy tại hạ, chắc đang nghĩ sao ta lại còn sống, à lại còn trong hình dạng nữ nhân ? » “Ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi, ngươi giả dạng nữ nhân như vậy, đối với ta mà nói, ngươi sống hay chết ta căn bản không quan tâm. » Long Y Hoàng nhìn một lượt đánh giá hân, không có ý tốt cười nói: « Như vậy không tệ, không tệ, cùng với trang phục đó, ngươi ngoài đầu lại cười một tiếng, nhất định sẽ khiến cả hậu cung trong nháy mắt thất sắc. » Mộ Dung xá nguyệt suy nghĩ nửa cho nàng một cái tát, nhưng là vô cùng kiềm chế, về mặt cứng nhắc cố nở nụ cười: « Ở đây, là bất lợi với ngươi, chẳng lẽ thái tử phi nương nương không phải nên dùng khẩu khí để bảo vệ tính mạng mình trước đi sao ? » “Bảo vệ tính mạng? Ở... tình huống này ta nên nói với ngươi mới đúng, Mộ Dung Xá Nguyệt » Long Y Hoàng bắt đầu đi thờ dài: « Chẳng lẽ chưa có người dạy ngươi sao ? Trước mặt người am hiểu độc được, đừng tùy tiện lại gần hân, đây mới là cách bảo vệ tính mạng tốt nhất. » Mộ Dung xá nguyệt vội vàng buông...cổ tay Long y hoàng ra, sắc mặt trắng bệch: “Ngươi đã làm gì?” « Không có gì, đầu tiên ta cảm thấy ngươi không thích hợp, cho nên theo dõi ngươi, ta chỉ là để chúng côn trùng trên cổ tay ngươi thôi, không nghĩ tới ngươi lại tự chui đầu vào lưới,ta nghĩ bây giờ trùng đã tàn phá toi bởi lòng dạ ngươi rồi. » Long Y Hoàng sờ sờ cổ tay, vừa cười vừa nói. Về mặt Mộ Dung Xá Nguyệt càng thêm khó coi, hân cúi đầu nhìn cổ tay mình, phát hiện trên da tay có nhiều chấm nhỏ đỏ như máu đông lại, hơn nữa, trên cánh tay cũng truyền tới cảm giác tê dại, hân chỉ cần nghĩ tới chuyện có những con sâu nhỏ đang ở bên trong cơ thể mình cần điên loạn là toàn thân đã nổi cả da gà lên rồi. “Được, ta hảo tâm khuyên ngươi một câu, đừng mong dùng nội lực đem nó ra, như vậy càng khiến cho nó sinh sản nhanh hơn trong cơ thể ngươi, không có ý gì, chúng độc trong tay ta bình thường không có giống nhau, ngươi có thể tưởng tượng để đạt được nó có phải là nên thay đổi thái độ không. » Long Y

Hoàng nghiêm túc nói. “Láo xược...” Mộ Dung Xá Nguyệt cắn răng cúi đầu, hưng hăng lờm Long Y Hoàng. « Không thể trách ta, ai kêu ngươi vô lễ với ta trước, nếu không có giải được ngay, không quá ba ngày ngươi sẽ bắt ngờ chết, cứ như vậy, yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến đúng lúc nhặt xác ngươi về, ta phải về, tạm biệt, hy vọng chúng ta sẽ gặp lại. » Long Y Hoàng khoát tay chào hân, lòng tràn đầy sung sướng nhấc váy chạy. Mộ Dung Xá Nguyệt rung mình, trở tay bắt nằng, Long Y Hoàng có cảm giác thân hình đang bay nhanh đi, ngón chân kịch độc vẫn còn trên tay, cứ như vậy mà nằm gọn trong tay Mộ Dung Xá Nguyệt : « Không cần làm phiền ta nữa, ta sẽ để chúng khiến ngươi chết nhanh hơn. » “Ngươi muốn làm gì!” Mộ Dung xá nguyệt gầm nhẹ nói. “Không muốn làm gì, chỉ là nếu ngươi muốn giữ mạng sống, chiều nay đứng canh ba, ta chờ ngươi trong phòng ta, bây giờ, ngươi có thể tìm một danh y xem xét chung cơn trùng, ta tin, không có giải được độc nhất vô nhị của ta, thì không ai có thể làm được gì, bất quá, chỉ cần ngươi tới tìm ta, như vậy cũng đồng nghĩa với việc sẽ chấp nhận mọi điều kiện của ta...” Long Y Hoàng giờ tay phải lên, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lướt qua gương mặt Mộ Dung Xá Nguyệt, nhưng không có ôn thuận hài hước tán tỉnh như xưa, mà trong đó mang theo oán hận cùng yếm ác : « Yên tâm, ta sẽ không trực tiếp lấy mạng ngươi, ta muốn để ngươi sống không bằng chết. » “Ngay bây giờ ta có thể giết ngươi !” Mộ Dung Xá Nguyệt giờ tay lên đe dọa. « Ngươi giết ta, ngươi sẽ mất mạng, một mạng đổi một mạng, rất tuyệt, nhưng ta dám nói, ngươi không muốn chết nhanh như vậy ? Tốt hơn, bây giờ vẫn còn nửa thời gian, như thế nào để ta thấy chết không sợ ? » Long Y Hoàng liếc nhìn hân, tràn đầy tin tưởng. « Được... ta xem, ta không tin chung độc này chỉ có một mình ngươi mới có thể giải được ! » Mộ Dung Xá Nguyệt tức giận bắt tay ra sau, đi vào sâu trong lãnh cung, thân hình chợt lóe lập tức biến mất tại chỗ. “... Nói một đồng, kết quả không phải là không dám động thủ giết ta ? » Long Y Hoàng quay đầu chạy. Nàng đi tìm Phụng Mộ Tử, hai người du ngoạn một phen vui vẻ, lại tới hoa viên lý dùng bữa, mãi đến khi trời tối đen mới lưu luyến tạm biệt. Hôm nay nàng hưng hăng tưng tưng Mộ Dung Xá Nguyệt một chút, tâm tình vô cùng thoải mái, nàng trở về, nhớ lại bộ dạng tức giận của Mộ Dung Xá Nguyệt liền không nhịn được cười. Vòng qua một lùm cây nhỏ, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, trong tầm mắt nàng... nụ cười đột nhiên ngưng bật. Phụng ly uyên cùng Vân phụng loan đang sống vai đi qua, Vân phụng loan thân mật ôm tay Phụng ly uyên, hai người vừa nói vừa cười tiêu sái đi qua, mười ngón tay nắm chặt, phảng phất cả khung cảnh tiêu điều đều bị họ làm bùng tỉnh. Nhìn bọn họ đi càng ngày càng gần, Long Y Hoàng đột nhiên cảm thấy khó thở, nàng cuống quýt trốn vào sau lùm cây, không dám lộn xộn, chỉ là chăm chú nhìn bọn họ rời đi. Nàng không muốn gặp bọn họ, không muốn... Cũng là không dám. “Vương gia, ngài thích nam tử hay nữ tử hơn ? » Trong thanh âm Vân Phụng Loan không dấu được vui sướng, nàng vui vẻ hỏi trượng phu : « Ân... thế nào cũng được, nam tử hay nữ tử ta đều thích, quan trọng, đó là hài tử của chúng ta. » Phụng Ly Uyên vừa cười vừa trả lời. Long y hoàng cùng bọn họ, bất quá chỉ cách một lùm cây. Nàng lấy tay đè chặt ngực, muốn bình phục lại tâm tình mình. Nàng không quan tâm...nàng thực sự không muốn quan tâm nữa... « Vương gia...sau này...Phụng Loan sẽ sinh cho chàng một nam tử, một nữ tử có được không ? » Vân Phụng Loan có điểm ngưng ngừng nói. “Ân, được...” Phụng ly uyên cơ hồ là không có chần chừ, thoải mái nói. Long Y Hoàng theo bản năng nắm chặt cánh lá ở lùm cây bên cạnh, hoàn toàn không để ý trên cánh lá có gì...chỉ hưng hăng cầm lấy, tựa hồ không cảm giác được đau đớn. « Thái tử phi...ngài... ! » Cung nữ bên cạnh nàng đột nhiên che miệng lại hô to. Long Y Hoàng nhìn theo tầm mắt cung nữ, nguyên lai là ngón tay nắm lấy lùm cây của nàng đã chảy máu. « Không sao...không cần kêu lớn như vậy...đừng để người ta cười cho. » Nàng lúc này mới cảm thấy có chút đau, từ từ bỏ tay khỏi lùm cây, lấy khăn tay ra cầm máu. Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, Long Y Hoàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Vân Phụng Loan và Phụng Ly Uyên đang dừng lại, quay đầu nhìn lùm cây đang bị nàng che mắt một nửa kia. « A...Thái tử phi ! Sao ngài lại ở đây ? » Vân Phụng Loan có chút kinh ngạc. Phụng ly uyên đồng ý, quay đầu né tránh, không có nhìn Long Y Hoàng, Long Y Hoàng cũng chỉ cúi đầu yên lặng lau đi vết máu, nàng ho nhẹ vài tiếng : « Ta ở đây chỉ là để tìm đồ, không làm phiền tới hai người chứ ? » « Đương nhiên là không có, không biết thái tử phi đang tìm gì, ta có thể giúp được gì không ? Vật đó tìm được chưa ? » Vân Phụng Loan ân cần hỏi, Long y Hoàng rời ánh mắt vào đôi tay vẫn đang nắm chặt không buông của hai người... « Không sao...đó không phải đồ đáng giá gì...rớt thì thôi...ha ha...ta phải về nghỉ ngơi đây, Phụng Trữ Lan có lẽ đã tỉnh rồi, hy vọng hân không nhìn thấy ta cũng không nên gặp gặp. » Long Y Hoàng càng nói, ý nghĩ càng loạn, sức mạng lại không đủ, cuối cùng, lại trở nên lắp bắp : « Cái...này...không biết là hân về từ đâu, một sau đó liền ngủ...nói cũng không muốn nói...bây giờ chắc cũng tỉnh rồi. » Động tác lau đi vết máu của nàng đột nhiên dừng lại...nàng nàng vừa nói gì ? Long Y Hoàng kinh ngạc thiếu chút nữa liền làm rơi khăn, bản thân sao lại nói ra như vậy ? Chính là, lời nói đã nói ra, muốn sửa cũng không kịp nữa rồi. “Ý của ta là...” Long y hoàng vội vàng bổ sung. “Không cần giải thích nữa ? Thái tử phi đương nhiên phải quan tâm thái tử rồi...nhìn đi...thái tử phi cùng thái tử không phải cũng ân ái như vậy sao, mặc dù bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại không ngừng tăng nhiệt...kỳ thật lúc chỉ có hai người có phải rất ân ái không...hi hi hiện tại nhìn bộ dáng thái tử phi thôi là biết, nói gì thì nói...thái tử cũng là một trượng phu tốt, thái tử phi nhất định phải hạnh phúc nha ! » Vân Phụng Loan bỏ tay Phụng Ly Uyên, vừa cười vừa nói. “A... Ân, đúng vậy... Ha ha...” Long y hoàng cười khan vài tiếng, không tìm được câu nào nữa. « Ai nha ! Vương gia, đã tới thời gian ăn bữa tối rồi, Phụng Loan và Tiểu bảo bối đã đói bụng rồi, đi về trước đi, đợi lúc muộn rồi chúng ta chơi hoa đăng. » Vân Phụng Loan cười đến sáng lạn, tựa hồ không nhìn thấy vẻ mặt Phụng Ly Uyên đang không ngừng đen đi, nhảy nhót nói : « Thái tử phi cũng đi cùng đi, nhiều người cùng ăn sẽ vui hơn nhiều. » « Không được, ta không nên quấy rầy hai người...ta còn muốn trở về xem Phụng Trữ Lan, ta phải đi đây. » Long Y Hoàng vội vàng lắc đầu nói. “Na thật sự đáng tiếc, thái tử phi, khi nào ta lại tìm ngài chơi nhé, bất quá bây giờ không tiện...a vương gia...sao đã chạy rồi...thái tử phi...lần sau gặp ! » Phụng Ly Uyên không nói gì trực tiếp kéo Vân Phụng Loan đi, Vân Phụng Loan đầu tiên cả kinh nhưng không quên quay đầu chào. Long y hoàng gật đầu... Nàng cũng nên trở về. “Vương gia... Sao đi vội vậy ? » Vân Phụng Loan ủy khuất nói : « Như vậy, đối với thái tử phi mà nói, có phải là hơi vô lễ rồi không ? hơn nữa mới vừa rồi ngài cũng không có nói chuyện ? » Phụng ly uyên bước nhanh đi, đột nhiên buông tay Vân Phụng Loan nói : « Ta đột nhiên nhớ ra phụ hoàng tìm ta có việc, nàng về trước đi, một lát sau ta về. » « Vương...gia... » Vân Phụng Loan đứng im tại chỗ, tay còn ở giữa không trung, chỉ là không còn cảm thấy nhiệt độ cơ thể Phụng Ly Uyên, con đường cô đơn mà lạnh lẽo. Long y hoàng trở lại tầm cung, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện phòng ngủ tối om, yên lặng, làm cho người ta có cảm giác kinh khủng. Nàng đi lên lầu, phân phó cung nữ thấp đèn. Cung nữ không dám chậm trễ, lập tức chuẩn bị lửa, đẩy cửa ra sau...trước Long Y Hoàng một bước đi vào trong phòng, đốt lửa khắp phòng. Mượn chút ánh sáng đó, Long Y Hoàng thấy Phụng Trữ Lan vẫn đang ngủ say trên giường. Hân nằm ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu, mái tóc đen xõa lên nệm, cực kỳ giống nàng mặc tán ra, một thân bạch y đơn giản, mặc trên người, cái chân đắp trên eo, đầu hơi cúi, tay đặt trên ngực, nả ngón tay khê co lại, yên tĩnh tựa như một tác phẩm chạm khắc nghệ thuật. Long y hoàng đi tới bên giường, mắt nhìn xuống hân đang ngủ, lòng mị dãi bị nhiễm vàng sáng của ngọn đèn hắt vào. « Ngự y khám sao rồi ? » Nàng hỏi, thanh âm nhỏ nhất tránh không ảnh hưởng tới Phụng Trữ Lan. « Xong rồi ạ ! Hơn nữa cũng đã kê đơn thuốc cho thái tử rồi ạ » Cung nữ đáp. « Vậy ! Thái tử đã ăn cơm chưa ? » Nàng tiếp tục hỏi. « Chưa ạ ! Khi thái tử tỉnh lại chỉ là hỏi ngài đã về chưa thôi, sau đó liền nói đợi ngài về rồi cùng ăn. » Cung nữ tiếp tục trả lời. “Hô...” Long y hoàng có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Phụng Trữ Lan, ngươi thật ngốc, nếu ta ăn cùng Mộ Tử rồi thì không phải cả ngày ngươi cũng không ăn không uống sao ? » Trầm mặc một lát, Long Y Hoàng để cung nữ đi chuẩn bị bữa tối, may là vừa rồi nàng chưa ăn cùng Mộ Tử, nếu không khẳng định là hân cũng sẽ không ăn. “Phụng Trữ Lan dậy đi » Long Y Hoàng xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của hân : « Ngươi không được ngủ nữa, nếu không dậy, hài tử sẽ cho ngươi một trận đó... » Bị đánh thức, Phụng Trữ Lan đang ngủ say cũng đã có động tĩnh, Long Y Hoàng tha cho hân, thấy da tay vừa bị nắm đã bắt đầu đỏ lên, nàng cảm thấy dấu vết này cũng không tệ, theo bản năng liền nhéo miệng cười một cái. Phụng Trữ Lan chậm rì rì mở mắt, nắm ngón tay để lên chỗ vừa bị Long Y Hoàng « tra tấn », một tay kia chống cơ thể, thông thả cùng nhô nhả ngồi dậy, tóc dài nhẹ nhàng tung bay, lập tức trở nên mượt mà, hân nhìn Long Y Hoàng : « Trở về từ khi nào ? » « Mới về không lâu. » Long Y Hoàng nhìn chăm chăm Phụng Trữ Lan đang cố che dấu chỗ màu đỏ đỏ kia. « Nha...ta muốn dùng bữa rồi. » Phụng Trữ Lan nhìn cung nữ đang bê đồ ăn lên, làm bộ đứng dậy. « Ngươi không cần đứng đâu, chút nữa ta sẽ đút cho ngươi nha. » Long Y Hoàng để hân không cho hân đứng lên, cười đến rung người : « Bây giờ ngươi không tiện, ta hầu hạ ngươi một chút cũng không sao. » Phụng Trữ Lan tỉnh tề nhìn nàng, hoàn toàn không có thấy bộ dạng lạc quan nào

của nàng : « Nàng rất vui sao ? » « Đúng vậy, hôm nay ta có rất nhiều chuyện vui a... nhất là Mộ Từ người không biết nàng đáng yêu thế nào đâu. » « Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy nàng có chút vui vẻ nào. » Phụng Trữ Lan đột nhiên cắt lời nàng, từng từ đâm trúng chỗ hiểm : « Nàng luôn nói mình rất vui vẻ, chính là...nàng đã soi gương chưa, nhìn nụ cười giả dối của nàng đi. » « Ai nha. Phụng Trữ Lan, người có điểm đó là ghét nhất, tại sao luôn muốn vạch trần người ta ra ? » Long Y Hoàng cười khổ. « Nếu không trốn tránh được, vậy sao không bình tĩnh đối mặt. » Phụng Trữ Lan bình tĩnh như tượng bạch ngọc tinh mỹ vậy, bộ y phục trắng mặc trên người cùng một mảnh ngọc nhỏ ở bên hông. “Ai... Phụng Trữ Lan, ta không lợi hại được như người ? Người có thể thần nhiên nhìn Khuynh Nhan chết, ta không thể... được ! người hãy để ta yếu đuối một lần đi ! Người không cần nói trắng ra như vậy nữa được không ? Ta biết người có ý tốt, nhưng phương pháp đó không phải lúc nào cũng phù hợp. » Long Y Hoàng bất đắc dĩ nói. “Không giống nàng.” Phụng Trữ Lan bình tĩnh nói. “Có ai có thể bình tĩnh trước mặt tình cảm, có thể duy trì phong độ trước sau như một được ! Phụng Trữ Lan, người bản tính ôn hòa thiện lương như vậy, nhưng lúc thấy ta và Khuynh Nhan cùng tồn tại, liền lập tức trở nên ác độc, không phải cũng bởi vì chịu không được ta sao ? » Long Y Hoàng cười một tiếng với hắn : « Cho nên mới nói, người không có tư cách nói ta, chúng ta giống nhau, đồng cảnh ngộ. » “Người lại đang trốn tránh.” Phụng Trữ Lan tựa hồ đã quen dùng ngôn ngữ làm vũ khí đối phó Long Y Hoàng. « Ta không phải thánh nhân, đương nhiên cũng sẽ gặp phải chuyện vượt quá tầm kiểm soát của mình, không thể trực tiếp đối mặt » Cung nữ đã chuẩn bị xong đồ ăn, mùi thơm thức ăn bay tới, Long Y Hoàng nhắm mắt lại sau đó mở ra, vui vẻ nói : « Là cháo cá muối ! » Không đợi Phụng Trữ Lan phản ứng, nàng lập tức đi tới bàn ăn, cho cung nữ lui, còn mình tự lấy một chén cháo, sau đó quay lại giường: “Phụng Trữ Lan, ta nghĩ người ăn ít, thực vật bây giờ là thức ăn tốt nhất dành cho người, thật sự, vạn nhất chỉ còn lại cái da bọc xương, ta nghĩ người không thể gặp được ai nữa đâu!” “Hô... Cảm ơn ý tốt của người, ta luôn ăn ít, không muốn ăn » Phụng Trữ Lan lắc đầu nói. « Vậy ăn nhiều một chút, người không phải thiên kim đại tiểu thư muốn giữ dáng mà ăn uống điều độ... hay bệnh ? Mẩu thân ta nói, nếu một thời gian dài không ăn hoặc ăn không đủ người ta sẽ dễ dàng ngã bệnh, giống người đó, nếu không muốn ăn, có phải nên gọi ngự y đến khám. » Long Y Hoàng lo lắng nói, nhanh chóng mang một chén cháo cá đến bên cạnh Phụng Trữ Lan. “Không nghiêm trọng như thế, chỉ là không cảm thấy đói. » Phụng Trữ Lan nhận lấy bát cháo, Long Y Hoàng đột nhiên thu hồi lại, Phụng Trữ Lan buồn bực : « Không phải cho ta sao ? » « Là cho người, bất quá, Trữ Lan. » Long Y Hoàng cười không nói lên lời : « Ta dứt cho người được không ? » « Tại sao đột nhiên lại muốn thế » Phụng Trữ Lan đầu tiên là sửng sốt, ngón tay gầy gầy tóc dài trước mặt. « Không biết, chỉ là thấy nên đối tốt với người đang bị trọng thương thôi, cần phải chiều cổ người một chút sẽ không cảm thấy khó chịu, ài, người cần phải thấy may mắn mới đúng, nếu không ta sẽ rách tư từ từ trước tới nay đến cho phụ hoàng và mẫu hậu, để họ trừng phạt tội người tự tiện ra khỏi cung lại còn bị thương, để người không còn được ở trong hoàng thất nữa. » Long Y Hoàng cảm thấy đảo đảo cháo cho người bớt một chút. « Ta mong thế còn không được, chỉ là như thế có khi thân phận của nàng mới là xuống dốc không phanh đó. » Phụng Trữ Lan cười đáp trả. « Thân phận ? Hô, ta chưa bao giờ biết thân phận là cái gì, chỉ là cảm giác được nó ngẫu nhiên giúp ta có quyền sai khiến người khác, cảm giác tương đối thích, nhưng đó không phải đồ dễ sử dụng, chỉ là đẹp mắt thôi, địa vị là gì ? Ta ngay cả mạng sống cũng không cần, hư danh này có ích gì ? có hoa không quả chỉ càng thêm mệt mỏi. » Long Y Hoàng nhún nhún vai, dùng thìa múc cháo, thổi thổi, dứt cho Phụng Trữ Lan : « Nếu có thể, ta mong làm người bình thường, làm bình thường sống sướng hơn, mà lại tự do. » Phụng Trữ Lan thấy thìa cháo đã ở trước mặt, có chút chần chờ, nhưng vẫn ăn, động tác vô cùng tao nhã: “Người từ khi ra đời đã quen với địa vị cao nhất, nếu thành bình dân, có phải sẽ không quen, thậm chí là ngày đêm hoài niệm thời gian này.” “Phụng Trữ Lan, người cũng thật hiểu hiện tại, nhưng không biết ta.” Long Y Hoàng cười híp mắt, lại đưa một thìa nữa lên : « Bản thân thật hiểu, sẽ thấy không nên dựa vào thân phận cao lại được cha mẹ nuông chiều để ý thế hiếp người, ta chỉ là muốn dựa vào thực lực của mình, hơn nữa, ta tin tưởng năng lực mình, thân phận ? ta chưa bao giờ quan tâm, ta chỉ cảm thấy được đáng giá, quý trọng cần bảo vệ duy trì nó, đơn giản vì đó là những phát hiện và quan sát mà ta lĩnh hội, mặt khác, ta cũng không cần. » Lần ăn đầu tiên có chút chần chờ, nhưng đến lần thứ hai cũng đã quen hơn, Phụng Trữ Lan cũng ăn xong cháo, đột nhiên phát hiện Long Y Hoàng chưa từng rời mắt khỏi mình, trong lòng tự dưng lại thấy lạnh : « Nàng nhìn chăm chăm ta làm gì ? » “Phụng Trữ Lan,” Long Y Hoàng đề... thìa xuống, cười đến hàm súc : « Ta thấy lúc người an tĩnh thực sự rất ngoan, thực giống một đứa trẻ biết nghe lời, khiến ta cảm thấy có chút tội nghiệp, hình như tại vì người đã từng phá hư tiểu hài tử... » « Khu... khu... » Phụng Trữ Lan đột nhiên bị nghẹn, lập tức che miệng ho nhẹ. Sau khi hắt ho xong, mặt không chút thay đổi đưa tay về phía Long Y Hoàng: “Mang bát lại đây, ta tự ăn.” « Ha ha... vậy được rồi. ta không đùa người nữa. » Long Y Hoàng tiếc hận mang bát cho hắn, nghĩ một chút, còn nói thêm : « Phụng Trữ Lan, chiều nay có trò hay, người không nên ngủ sớm, đứng canh ba, cam đoan người sẽ gặp được người không tưởng... » “Xác chết Nhan Nhi vùng dậy ?” Phụng Trữ Lan ngây thơ hỏi. « Không ! Nếu xác chết vùng dậy được quả thật là kỳ diệu, ta cảm thấy mấy ngày kế tiếp, sẽ có rất nhiều chuyện hay, Phụng Trữ Lan người tin không ? Ta cảm thấy mới nay thôi, chính là chưa từng bỏ qua... » Long Y Hoàng sờ sờ cằm, cười đến thập phần gian trá, rồi lại rất hàm súc, độ cung khoe miệng gọi lên không ngừng gia tăng, đôi mắt cũng bắt đầu thâm thúy. Ed : Tinh Dạ Từ Yên

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 89: Khóc không ra nước mắt

Editor:

Âu Dương Nhược Thần “Rốt cuộc là ai?” Phụng Trữ Lan vẫn không dần lòng được, lòng hiếu kỳ bùng dậy, dù sao chuyện từ chính miệng Long Y Hoàng nói ra, chưa từng có chuyện nào giống như bình thường, nếu hắn đoán cũng không bao giờ đúng, cũng bởi vì thế, Long Y Hoàng thường xuyên chơi đùa hấn vãi vô khiến hắn không kịp đề phòng mà kinh tâm động phách, quả thực làm cho hắn bị hù dọa không nhẹ. Tình hình cụ thể và tỉ mỉ xem lại trước đây, vài lần nàng lên lút chạy ra gặp mặt đầu với Mộ Dung Xá Nguyệt mà kết quả... “Không nên cái gì cũng hỏi cho rõ ràng như vậy có được không? Giữ lại một chút huyền bí, khi công bố đáp án mới có cảm giác kinh hi nha!” Long Y Hoàng hưng phấn nói. “Người cho ta kinh hi đã đủ nhiều, ta không muốn đến thêm một lần nữa.” Phụng Trữ Lan lạnh lùng nhượng nài. “Đừng nói nữa, nhanh lên, uống hết cháo đi, nếu lạnh sẽ không thể ăn, còn muốn ăn gì nữa không? Ta giúp người đem lại đây, ta cũng chưa có dùng cơm, vừa lúc cùng ăn.” Long Y Hoàng hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt Phụng Trữ Lan càng ngày càng đông cứng, đối với sự kiện trong tình thế bất buộc vào giờ tỵ đêm nay, trong lòng Phụng Trữ Lan lo lắng càng ngày nhiều hơn, mặc dù hắn tin tưởng Long Y Hoàng có năng lực xử lý sự tình, nhưng luôn lấy tính mạng của mình làm tiền đặt cược như vậy, cũng là trò đùa quá trớn, hoặc... Nàng sớm đã không coi tính mạng của mình là chuyện quan trọng nhất? Bởi vì tâm đã chết thật không? Hay bởi vì khi đối mặt Phụng Trữ Ly Uyên... Lúc trước khi chính mình biết được tin Nhan Nhi chết cùng với loại cảm giác này giống nhau? Hắn lắc đầu cự tuyệt lòng tốt của Long Y Hoàng, yên lặng uống cháo, nhưng cảm thấy mỹ vị trước sau của cháo bảo ngư khi vào trong miệng trở nên vô vị. Quả nhiên, tâm tình xấu nhiều phiền muộn, ảnh

hường trực tiếp đến khẩu vị. Lúc này đây Phượng Trữ Lan ăn so với bình thường còn ít hơn, ngay cả một chén cháo nhỏ hần cũng uống không hết, phần lớn thời gian hần chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào Long Y Hoàng, không có ai biết hần đang suy nghĩ gì, Long Y Hoàng phát hiện Phượng Trữ Lan ăn thật sự quá ít, trong lòng bắt đầu không vui, thật sự lại dùng đến phương pháp là sức mạnh để ép hần, thẳng đến khi miễn cưỡng rớt hết một chén cháo lớn, nhìn thấy hần thật sự là ăn không vô nữa, nằng mồm cười hi hi dùng tay, để các cung nữ đem những thứ còn lại thu dọn, còn mình ngồi trước bàn trang điểm nghỉ ngơi, tháo xuống châu báu trang sức trên đây: “Phượng Trữ Lan, ngươi lại nghỉ thêm chút chút đi, đến giờ, ta sẽ gọi ngươi dậy xem kịch vui.” Ăn no quá mức, Phượng Trữ Lan chỉ có thể một tay đề lên bụng mình, nằm nghiêng trên giường, nét mặt có chút thống khổ, còn phải chú ý không được đụng đến miệng vết thương: “Ta đây nghỉ ngơi, ngươi sẽ làm gì?” Trong ấn tượng của mình, từ khi bị mẫu hậu đẩy lên vị trí được mọi người ao ước, cũng đã lâu không có một lần nào dùng bữa mà hần ăn nhiều thứ như vậy, bây giờ thực sự bị Long Y Hoàng đút nhiều thứ như vậy, đúng là có một chút không thích ứng được. “Ta? Đương nhiên là chờ người kia nha, ta dám cá hần nhất định sẽ đến, nhất định sẽ...” Long Y Hoàng mở hộp trang sức ra, đem ngọc trăm châu bảo mình tháo xuống bỏ vào, vỗ vỗ tay, cầm lấy lược ngà bạch ngọc bắt đầu chải tóc, khuôn mặt mình trong gương đồng hơi mơ hồ: “Loại người yêu quý tính mạng bản thân như hần, làm sao có thể bỏ qua cơ hội duy nhất có thể sống?” Phượng Trữ Lan biết Long Y Hoàng không có chuyện gì là làm không được, như lúc này đây, hần cũng chỉ có thể lẳng lặng cùng nằng hồ nháo. Tay Long Y Hoàng đột nhiên ngừng lại đặt trên hộp trang sức, nằng vô cùng từ tốn dời tay, cẩn thận mở một cái hộp khác đặt ở trên bàn, nhưng không có mở ra hoàn toàn, chỉ lộ ra một khe nhỏ để ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn có thể chiếu vào, thấp thoáng có thể nhìn thấy một chút màu vàng và đỏ rực. Cuối cùng Long Y Hoàng cũng không mở cái hộp đó ra hoàn toàn, nét mặt trong gương mơ hồ như thay đổi, mồm vừa mở nắp hộp ra một chút, tay còn lại kiên quyết đem nắp đóng lại, về mặt nằng hiện lên một tia cô đơn cùng thống khổ, đáy lòng càng gãy dựa vô cùng. Nằng không ngừng ra lệnh cho bản thân, không nên nhớ đến những chuyện trước đây... Không nên... Anh nên vẫn cứ lập lờ, giữa thời gian trôi đi không ngừng dần dần hóa thành hư vô, mộng ảo. Đêm, khuya. Trong phòng ngủ hoàn toàn mờ tối và yên tĩnh, một tấm màn lụa buông xuống trước giường, ngăn cách không gian, cũng che đi cảnh tượng trên giường, nhẹ nhàng lay động theo gió. Cửa phòng như bình thường cũng không có khóa lại, theo ngọn gió đêm bên ngoài mà lung lay, phát ra tiếng vang, giống như sẽ chống cự không nổi gió đánh úp mà sẽ bị vỡ ngay sau đó. Đột nhiên một lực mạnh đẩy cửa ra, tựa hồ một cơn gió những nhân cơ hội này mà thổi vào, thổi bay màn lụa và những tấm màn khác, một bóng người bất ngờ hiện ra cũng đi vào theo, người nọ đứng lặng bên trong phòng, trở tay đóng cửa lại. Người kia một bộ dáng ngạo mạn, hai chân đi đến trước bức rèm trong thì dừng lại, lập tức, một âm thanh yếu đã quyen rũ vang vọng bốn phía: “Sao vậy, *tân tân khổ khổ* [1] mời ta nửa đêm dạo chơi đến đây một chuyến, giờ thì sợ hãi rụt rè nên nghỉ ngơi? Không tính nghênh đón khách quý như ta đây sao?” [1]: vất vả đắng cay Mộ Dung Xá Nguyệt đứng ở tại chỗ, hai mắt dứt khoát nhìn chăm chăm xuyên qua tấm lụa, thanh âm còn không chưa hạ xuống, từ phòng khác, bên trái tấm bình phong phía sau lập tức truyền đến một âm thanh đao kiếm được rút ra khỏi vỏ, còn có giọng kinh ngạc của Long Y Hoàng: “Phượng Trữ Lan!” Cảm giác có luồng sát khí đánh vào, Mộ Dung Xá Nguyệt nhanh nhẹn xoay người tránh thoát sau một kiếm rất nhanh trí mạng, khi đứng lại nhìn thấy, Phượng Trữ Lan nắm chặt trường kiếm, đang đứng trước mặt, hỏa khí toàn thân cao thấp hiện ra rõ ràng, hần vừa chuyển thân kiếm, mang theo cảm phần vô tận đâm tới Mộ Dung Xá Nguyệt. “Đây là đạo đãi khách của người sao? Thái tử phi nương nương?” trong mắt Mộ Dung Xá Nguyệt ánh sáng lạnh chợt lóe, nhanh nhẹn tránh thoát Phượng Trữ Lan lại vừa tấn công, nghiêng người rút ra trường kiếm bên hông thất lung mình, đem nhất kiếm Phượng Trữ Lan đánh tới chặn giữa không trung. Long Y Hoàng vội vã từ sau bình phong chạy tới, sốt ruột nói: “Ta chưa thấy qua người nóng vội như ngươi, Phượng Trữ Lan trên người của ngươi đang bị thương, nhanh lên buông thanh kiếm xuống cho ta! Còn ngươi Mộ Dung Xá Nguyệt, ngươi không muốn ta thúc dục cô độc phát tán ngay bây giờ làm ngươi độc phát cho ngươi đau đớn, ngươi cũng lập tức dừng tay cho ta!” “Hừ!” trên người Phượng Trữ Lan sát khí đột nhiên một đông lại, lại tấn ra, hần dần dần thả lỏng lực đạo trên tay, cuối cùng, buông thanh kiếm bên người, nắm chặt tay, không nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt: “Y Hoàng, đây là cái ngươi gọi là ‘Kinh hãi’? Quả thật là vừa sợ, vừa vui!” “Ý muốn của ta không phải để cho các ngươi vừa thấy mặt là đánh nhau! Tất cả cảm miệng cho ta!” Long Y Hoàng nắm chặt tay, chứng tỏ phụ nữ mang thai rất nóng nảy, vừa nhìn thấy mọi chuyện bắt đầu không đi theo quỹ đạo nằng đã tính toán, lửa giận đã lâu không bộc phát lại bùng bùng bốc cháy. “Ta đúng hẹn mà đến đây, như vậy ngươi cũng nên đem chung độc trên người của ta giải đi.” Mộ Dung Xá Nguyệt không có buông vũ khí trong tay, ý tứ hàm xúc uy hiếp mười phần, chính là đem mũi nhọn chuyển hướng về phía Long Y Hoàng. “Ha, ai nói chỉ cần ngươi đến ta sẽ giải chung độc? Ta có đáp ứng ngươi như thế sao?” Long Y Hoàng ngoan độc, từng hần liếc mắt một cái, ngược lại đối với Phượng Trữ Lan nói rằng: “Ngươi cũng không cần phải nóng vội như vậy, ta nếu dám kêu hần đến đây, thì tuyệt đối nắm chắc có thể khống chế hần, hiện giờ hần như miếng thịt bò, ngươi và ta là dao thớt, giết đi chỉ là thời gian vấn đề, đòi hỏi thành công quá nhanh ngược lại sẽ là chuyện xấu.” “Ta đã biết.” Phượng Trữ Lan đề nén hỏa khí trong lòng, ném thanh kiếm sang bên cạnh, lập tức ngồi vào ghế quý phi, nổi giận dưng dưng cúi đầu, chịu đựng không nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt. “Ngươi muốn thế nào?” Mộ Dung Xá Nguyệt nghiêng người liếc Long Y Hoàng. “Bang bang phan!” Lúc Long Y Hoàng chuẩn bị trả lời, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, thị vệ ngoài cửa vội vàng hỏi: “Thái tử điện hạ, Thái tử phi nương nương, đã xảy ra chuyện gì?” “Không có việc gì! Chúng ta chỉ là muốn nghỉ ngơi, các ngươi lui xuống đi! Cho dù nghe được tiếng vang gì cũng không cho phép lại đây!” Long Y Hoàng cả giận nói. “Vâng, vâng.” Thị vệ ngoài cửa nhanh chóng rời đi. “Trên người của ngươi, cô độc có thời hạn ba ngày, ba ngày sau, nó sẽ chạy thẳng đến tim phổi của ngươi làm ngươi bị mất mạng,” nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng ngày càng nhỏ, Long Y Hoàng lúc này mới lạnh lùng giải thích với Mộ Dung Xá Nguyệt: “Mà trong vòng 3 ngày này, ta cho ngươi cơ hội để ngươi biểu hiện cho tốt, biểu hiện tốt, ta sẽ cho ngươi giải độc, hủy bỏ up hiếp ngươi, nếu không tốt? Ta sẽ thúc dục cô độc cho ngươi mất mạng.” “Như vậy thì,” trong tay hần, kiếm sát phát ra ánh sáng lạnh, lạnh thấu xương, Mộ Dung Xá Nguyệt chỉ chăm chăm xẹt qua, thân kiếm lập tức đề trên bả vai Long Y Hoàng, Phượng Trữ Lan cả kinh, đứng lên ngăn cản, Long Y Hoàng xoa tay với hần, ý bảo đừng lo, Mộ Dung Xá Nguyệt nhìn thấy Long Y Hoàng đối với uy hiếp của hần chẳng hề đề ý, càng không vui: “Nếu bây giờ ta sẽ giết ngươi thì sao?” “Lời này ngươi đã nói không dưới ba lần, nhưng có lần nào dám xuống tay thật sự? Mộ Dung Xá Nguyệt, ta dám nói ngươi sẽ không giết ta, bởi vì ngươi đối với thế gian này quyền uy còn chưa chấm dứt, còn có rất nhiều việc và người chờ ngươi đi hưởng thụ, cho nên ngươi sẽ không đem tự mình tùy tiện với tính mạng của mình, hiện tại ngươi đồng ý buông nhân phẩm tới tìm ta chính là chứng cứ tốt nhất, nhưng ngươi muốn giết ta, cũng là tự cắt đứt đường sống —— tin rằng mấy ngày trôi qua ngươi đã đi điều tra, ngươi tìm không thấy phương pháp giải độc, mới bằng lòng tới tìm ta đó?” Long Y Hoàng không sợ hãi chút nào đối mặt hần với đôi mắt lạnh băng, giữa bóng đêm đôi mắt hiện ra ánh sáng thông suốt: “Hiện tại ngươi đi uy hiếp ta, chỉ biết phá hư tâm tình của ta thôi, đối với ngươi không có chỗ nào tốt cả.” “Ha, đúng là,” Mộ Dung Xá Nguyệt trào phúng cười một tiếng, dời thanh kiếm từ trên vai nằng, ngạo mạn nói: “Ta đương nhiên không giống với Thái tử phi, tâm Thái tử phi rõ ràng cũng đã chết như vậy, mới không đề ý tánh mạng của mình, mà ta, còn có thời gian quý báu, đương nhiên sẽ không đề nó kết thúc vội vàng như vậy, nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì?” “Đương nhiên sẽ không làm khó dễ ngươi, mà hiện tại, thời gian còn rất nhiều, không bằng trước hết chúng ta nói chuyện cho rõ ràng, đầu tiên là chuyện của Khuyết Nhan,” Long Y Hoàng bình phục tâm tình, cũng ở bên cạnh ghế quý phi ngồi xuống, khoát tay với Mộ Dung Xá Nguyệt: “Ngồi, không cần khiến bầu không khí cứng nhắc, hảo hảo tâm sự.” Mộ Dung Xá Nguyệt ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn mọi việc từ từ phát triển theo hướng bình thường, Phượng Trữ Lan cũng ngồi yên lặng. “Ta muốn biết lúc Khuyết Nhan chết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Có phải đúng vậy hay không, ngươi cùng hần thông đồng, cố ý diễn xuất tiết mục như thế, lấy tính mạng làm tiền cược, hay đúng là hần tự nguyện dâng mạng mình ra cũng không tiếc, chỉ muốn chia rẽ giữa ta và Phượng Trữ Lan, thậm chí là quan hệ hoàng thất?” Long Y Hoàng hỏi. Những lời nói đơn giản tựa như chạm vào từ huyết của Phượng Trữ Lan, hần nghiêng đầu sang chỗ khác, chết cũng không muốn nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt dù chỉ liếc mắt một cái. “Ta có thể không trả lời sao?” Mộ Dung Xá Nguyệt lạnh nhạt và bình tĩnh nói. “Có thể,” Long Y Hoàng cố ý đề thấp giọng: “Thế thì, ngươi muốn cô này bây giờ nên đi đến vị trí nào trên người ngươi đây? Chỉ cần ngươi nói, ta sẽ dùng hết khả năng làm thỏa mãn... Hoặc là, trước tiên cho nó bỏ đến trái tim của ngươi, dù sao đó cũng là chuyện sớm hay muộn.” “Khụ khụ...” Mộ Dung Xá Nguyệt ho

khan đứng dậy, mặt đầy quần bách: “Lúc đó, đúng thật là hấn tới tìm ta, bộ đáng cực kỳ kiên quyết, ta nói, hấn là còn có biện pháp khác ngoài biện pháp hấn, nhưng mà hấn khẳng khái làm như vậy, ta cũng không có cách nào... Ta thật không hiểu lúc ấy hấn đang suy nghĩ gì, hình như nhất định ôm quyết tâm phải chết.” Long Y Hoàng nhìn nhìn Phụng Trữ Lan, tuy rằng không thấy rõ lắm về mặt của hấn, nhưng có thể tưởng tượng được hấn đang xúc động... Khuyên Nhan làm như vậy, là có ý nghĩa gì, ngay cả hấn cũng có thể hiểu được. Tuy rằng Khuyên Nhan làm như vậy dụng ý là muốn hại hấn, nhưng nhìn sâu xa hơn, là thật lòng muốn giúp hấn. “Còn có, các người không khỏi cũng quá hèn hạ,” Long Y Hoàng giận hiện rõ trên đuôi lông mày: “Vậy mà chơi trò đánh lén? Chẳng lẽ chỗ của các người thiếu nhân tài, không dám cùng Phụng Trữ Lan giằng co chính diện sao?” “Ta làm sao biết, mấy ngày nay ta cũng không ở tổng bộ,” Mộ Dung Xá Nguyệt dùng tay nâng cằm: “Trong võ lâm mình sự việc lớn nhỏ ta đều giao cho Xích Nhiễm xử lý, Phụng Trữ Lan khi nào thì đi ta cũng không biết, việc đánh lén tại sao có thể vu oan cho ta!” “Người thật đúng là đem toàn bộ trách nhiệm đẩy ra không hề liên quan mình.” Long Y Hoàng kinh thường nói. Phụng Trữ Lan có chút xúc động, lúc này mới nhìn về phía Long Y Hoàng, về mặt bình tĩnh đến mức nhìn không ra một tia dao động. Có lẽ, do bởi vừa rồi nàng đã hỏi được nguyên nhân sự việc đó. “Ta chỉ nói là lời nói thật, ta thật sự không biết.” Mộ Dung Xá Nguyệt nhấn mạnh lần nữa. “Cho dù những điều này là thật, nhưng trước kia người làm những gì đối với ta, cũng là sự thật không thể chối cãi, Mộ Dung Xá Nguyệt, ta nhân người đã lâu rồi.” Long Y Hoàng đột nhiên đứng lên, rất nhanh chỉ vài bước tiêu sái đến trước mặt Mộ Dung Xá Nguyệt, không biết từ khi nào trong tay nàng đã cầm một viên thuốc, thừa dịp Mộ Dung Xá Nguyệt còn không chưa kịp hoàn hồn, thì trực tiếp nhét thẳng vào trong miệng hấn: “Mấy ngày nay, nên biểu hiện tốt cho ta, nếu biểu hiện tốt, ta sẽ cho người giải được.” “Này... Này đó là cái gì!” Mộ Dung Xá Nguyệt ấn cổ họng, sắc mặt trắng bệch, vốn dĩ muốn phun viên thuốc ra, nhưng viên thuốc kia vừa vào miệng lập tức tan ra, rất nhanh đã biến mất trong miệng của hấn. “Không có gì, chỉ là khóa đi nội lực của người, cho người càng an phận mà thôi, mà tên của nó sao? Ta chưa nghĩ ra.” Long Y Hoàng tay áo, nhìn thấy nét mặt Mộ Dung Xá Nguyệt càng ngày càng khó coi, nàng cười vô cùng đắc ý. “Sáng mai ta muốn nhìn thấy người xuất hiện ở trước mặt ta, nhưng mà hiện tại đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi, nếu như sau khi tỉnh dậy nhìn không thấy người... Từ nhỏ ta luôn tin rằng, người sống có thể tùy tiện chạy loạn, nhưng người chết thì không thể, thời buổi bây giờ tìm kiếm một khối thi thể, so với tìm người sống thì dễ dàng hơn,” Long Y Hoàng hết sức hài lòng với khả năng kiềm chế của Mộ Dung Xá Nguyệt dù mình đã hiếp bức hấn, nàng nhìn Phụng Trữ Lan vẫn luôn im lặng: “Phụng Trữ Lan, đã khuya rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi, thức đêm đối với thân thể không tốt.” “Được.” Phụng Trữ Lan từ trên ghế đứng lên, không lưu lại dấu vết liếc mắt nhìn về mặt Mộ Dung Xá Nguyệt đã xám thành tro, đi về phía giường. “Đứng rồi, ngày mai ta sẽ phân phó cung nữ chuẩn bị y phục xinh xinh đẹp đẹp, Mộ Dung Xá Nguyệt, ta thập phần chờ mong về kinh điểm của người.” Long Y Hoàng suy nghĩ rồi cười nói, xoay người đi vào màn lụa phía bên kia, lại không hề nói gì nữa, chắc là đã nghỉ ngơi rồi. Trong bóng tối đầy quý dị, Mộ Dung Xá Nguyệt vạn phần đau đầu hồi hận che trán, về mặt thống khổ chịu không nổi. Đêm hôm đó giống như thời đưa trôi qua rất nhanh, hấn chỉ là ngồi thất thần trên ghế, cũng không lâu lắm, mặt trời mọc lên từ phía đông, chiếu ánh sáng rực rỡ vạn trượng khắp nơi. Mộ Dung Xá Nguyệt có cảm giác như có người bóp chặt tim mình, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn ngập dự cảm không tốt, lại giống như có nước lạnh hắt vào, lạnh đến thấu xương. Hấn bắt đầu lâm vào đấu tranh đầy đau khổ giữa — muốn chết, hay là muốn tôn nghiêm? Trước đây hấn đối với Long Y Hoàng, nhất định nàng đã tích lũy rất nhiều oán hận, hơn nữa lại là nói được là làm được là nữ nhân *tâm ngoan thủ lạt* [2]... [2]: thủ đoạn độc ác Ngay lúc nội tâm hấn đang giằng dụa vô cùng, Long Y Hoàng đã ngủ dậy đủ, kéo màn lụa ra, nhìn bình thân tiêu sái đi qua mặt hấn mở cửa ra, để cung nữ tiến vào hầu hạ rửa mặt. Về mặt Mộ Dung Xá Nguyệt đều cau mày. Các cung nữ ra vào vào đều cho hấn ánh mắt kỳ quái, nhưng hai vị chủ nhân đều không nói gì thêm, các nàng cũng không dám thảo luận. Long Y Hoàng không biết ở bên tai một cung nữ thấp giọng nói gì đó, cung nữ kia hơi kinh ngạc, lập tức đi đến trước tủ y phục hoa lệ tinh mỹ, đem tất cả y phục của nàng lấy ra, từng cái từng cái sắp xếp rất ngay ngắn, vừa liếc mắt là có thể thấy. Về mặt Mộ Dung Xá Nguyệt càng thêm khó coi, trong đầu đều hiện lên điều Long Y Hoàng nói đêm qua, y phục xinh xinh đẹp đẹp... Phụng Trữ Lan sau khi rửa mặt xong, khỏe môi trước sau như một luôn mỉm cười ấm áp, mười ngón tay thon dài ôm lại móng tóc dài của mình, luôn luôn cấp cho Mộ Dung Xá Nguyệt một cái ánh mắt kỳ lạ làm hấn không thoải mái, giống như đã dự tính âm mưu gì. Long Y Hoàng vừa chải đầu, vừa đi đến y phục đồ đồ vàng vàng trước mặt, nhìn như đang chọn lựa rất phiền não, Phụng Trữ Lan cũng ở bên cạnh đưa ra chủ ý giúp nàng — nhìn thấy này tình này cảnh, Mộ Dung Xá Nguyệt chỉ có thể nhắm mắt lại lo lắng bất an mà cầu nguyện. Hấn mệnh cũng muốn, mặt mũi cũng muốn... Hy vọng Long Y Hoàng không cần làm quá mà cắt đứt đường sống của hấn! Y phục hoa lệ kiểu điểm đủ mọi màu sắc, Long Y Hoàng chọn đến hoa mắt, nàng cũng không biết mình còn có nhiều y phục đẹp để quý giá như vậy, bình thường chỉ mặc những thứ đơn giản: “Phụng Trữ Lan, người nói, màu nào đẹp?” “Tim nhạt đi, ta thấy màu tím nhạt rất xinh đẹp.” Phụng Trữ Lan trợ trụ vì ngược nói, trả lời lưu loát rõ ràng. “Nhưng, y phục tím nhạt đều rất bảo thủ, nhìn rất nghiêm chỉnh, đáng người tốt như vậy, làm sao có thể bị mai một một chút? Vẫn nên nhìn lại đi.” Long Y Hoàng đánh giá y phục Phụng Trữ Lan nói, lắc đầu thờ dãi, cuối cùng bỏ qua. “Cũng đúng, hơn nữa hiện tại cũng lạnh lắm, mặc nhiều như vậy cũng không được.” Phụng Trữ Lan cười ưng thuận, khó có khi hai người tâm ý tương thông như vậy. Đối thoại của hấn cùng Long Y Hoàng bay tới tai Mộ Dung Xá Nguyệt, làm hấn xúc động muốn trốn — đương nhiên, nếu không phải mạng mình đang trong tay Long Y Hoàng thì... Đáng chết... Chẳng lẽ tạm thời thật sự bị nàng phế bỏ công lực như vậy sao? Hấn tuyệt vọng nhìn tay của mình, âm thầm vận công, lại không có một chút ngoại lực nào nổi lên. “Mộ Dung... tiểu Mộ Dung đáng yêu...” Long Y Hoàng đột nhiên ôn nhu kêu hấn, bắt đầu thúc giục hấn: “Nhanh lên nào, lại đây nè, vẫn ngồi ở chỗ kia có ý nghĩa gì đây?” Mộ Dung... Toàn thân Mộ Dung Xá Nguyệt bắt đầu nổi da gà, đang định hờ hững với lời gọi của nàng, Long Y Hoàng bỗng nhiên vừa chuyển đề tài vừa quát: “Mộ Dung Xá Nguyệt! Lại đây cho ta!” Hấn thống khổ cau mày, chầm chậm từ ghế trên đứng lên, nửa ngày không có di chuyển thân thể, cảm thấy tay chân đều run lên, hấn mới bước nhỏ đi chuyển đến trước mặt Long Y Hoàng đang mỉm cười với mình, không cam nguyện nói: “Chuyện gì...” “Cũng không có chuyện gì, chỉ cảm thấy y phục người mặc cả ngày cũng dơ bẩn rồi nên thay thôi, người nhìn xem, chỗ này của ta cũng không có cái gì y phục gì khác, mặc vào thử để ta nhìn xem, giữ gìn vệ sinh sạch sẽ là một thói quen tốt — đến đây, người không cần phải nói, ta biết người muốn cảm tạ ta, không cần cảm tạ, coi như là quà đáp lễ chúng ta đã làm bạn tốt với nhau lâu như vậy!” Long Y Hoàng tiếp tục cười cười, dường như cũng không cảm thấy mệt, nàng một phen đem Mộ Dung Xá Nguyệt đang có ý né tránh kéo đến bên cạnh mình, mười phần thiện lương chỉ chỉ y phục trên giường mình mới vừa chọn xong: “Sau đó, người còn chưa quen thuộc hoàn cảnh trong cung đình này đâu, ta sẽ mang người đi ra ngoài xem một chút, thuận tiện nhận thức... nhận thức bằng hữu mới.” Phụng Trữ Lan ở bên cạnh cúi đầu mỉm cười, nhìn bình tĩnh, kỳ thật đã nhìn cười đến mức không chịu được. “Ta không cần!” Mộ Dung Xá Nguyệt lui một bước lớn, một thân mồ hôi lạnh nhìn y phục mà Long Y Hoàng chỉ kia, hoảng sợ đến không nói được. “Không phải sợ mà, hiện tại thời tiết chưa lạnh mà, mặc vào cũng không có sao đâu.” Long Y Hoàng gắt gao lôi kéo tay hấn không tha: “Hơn nữa y phục này cho tới bây giờ ta chưa từng mặc qua, đối với người như vậy là đặc biệt chiều dài rồi!” Một bộ y phục lẳng lẳng nằm ở trên giường, quần lụa mỏng màu hồng phấn, đường viền thêu hoa màu tím, hơn nữa cổ áo mở rất thấp, phồng chùng là trang phục lộ ba vai... Làn váy đều được may từ lụa màu nước biển, rất là phiêu dật, đai lưng màu trắng tinh tế thật dài, còn thêu một con bướm nhỏ trông đáng yêu. Mộ Dung Xá Nguyệt tránh thoát khỏi tay Long Y Hoàng xoay người sẽ đào tẩu, Phụng Trữ Lan bay nhanh vọt đến trước mặt hấn, gắt gao chặn lại đường đi của hấn, sau đó nhân tiện điểm huyệt trũng trên người hấn như tia chớp: “Không nghe lời lời nói, chỉ có thể mạnh bạo.” Long Y Hoàng vỗ tay gọi cung nữ: “Đem vị công tử này dẫn đi đổi trang phục, tốc độ nhanh, không cần trì hoãn thời gian quý giá của người ta.” Các cung nữ nhìn nhìn y phục váy hồng phấn trên giường, lại nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt bị điểm huyệt đạo mà không thể động đậy chỉ có thể nhận mệnh tiến hành, mỗi người che miệng mà cười trộm, chỉ có thể dựa theo phân phó của Long Y Hoàng làm việc, kéo hấn tới phía sau bình phong, nhân tiện cũng mang bộ váy kia vào trong. Phụng Trữ Lan ho khan vài tiếng: “Y Hoàng đừng quá đáng, chuẩn bị không tốt hấn sẽ tự sát.” “Vậy cũng tốt nha, ta chính là muốn tra tấn đến khi hấn thống khổ.” Long Y Hoàng cười chậm chậm đợi Mộ Dung Xá Nguyệt, để cung nữ búi tóc đơn giản giúp mình. Phụng Trữ Lan cũng phân phó người đổi y phục cho mình, Long Y Hoàng từ gương đồng nhìn đến, không khỏi hỏi: “Sao vậy, người cũng muốn đi ra ngoài à?” “Ừm, cảm

thấy rất thú vị, coi như đi vô giúp vui đi.” Phụng Trữ Lan cười nhẹ, nhận y phục cung nữ đưa lên, tự mình thay. Rất nhanh, Mộ Dung Xá Nguyệt bị người ta dẫn ra, y phục trên người sớm đã được thay, biến thành một mảnh phấn hồng kia. Long Y Hoàng mắt vừa thấy, nhất thời kinh ngạc: “Mộ Dung Xá Nguyệt, thật sự... Người nên mặc nữ trang đi, cam đoan *kinh diễm* [2] tất cả mọi người.” [2]: vẻ đẹp làm người kinh ngạc Mộ Dung Xá Nguyệt bị điểm á huyết, không thể nào biện hộ cho mình, nhưng nhìn ánh mắt, đã ủy khuất đến muốn khóc. “Phụng Trữ Lan, giải khai huyết đạo cho hân đi.” Long Y Hoàng cười nói. Phụng Trữ Lan đi qua, thuận tay giải huyết. Mộ Dung Xá Nguyệt được tự do, bắt đầu xé rách lập tức y phục trên người. Dáng người hân rất cao rất chuẩn, nhưng chiều dài của váy đối với hân mà nói cũng rất tốt, cổ áo rất thấp, hiện ra rõ ràng hai vai cũng xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, vốn là bộ dạng rất yêu mị, bình thường nam trang đơn giản đều che không hết vẻ đẹp của hân, hiện tại một bước đổi thành nữ trang, càng là mỹ đến kinh người. “Ai nha đừng xé nha... Y phục tốt như vậy, rách rất đáng tiếc?” Long Y Hoàng cười áp chế tay hân, kéo hân càng tới gần bàn trang điểm mạnh mẽ ấn xuống, tự mình động thủ cởi bỏ dây cột tóc cho hân. Mộ Dung Xá Nguyệt bị ngân châm đâm trúng, lần thứ hai không thể động đậy, ánh mắt kia, thật sự rất muốn khóc. Mái tóc thật dài từ từ thả xuống, rơi hai bên gò má xinh đẹp, càng tôn thêm vẻ đẹp của người hân. “Chắc chắc... Báu vật trời cho, báu vật trời cho!” Long Y Hoàng vừa tán thưởng, vừa lấy một chút phấn cùng son mà tự tay trang điểm vì hân, dẹt hoa trên găm. Nàng cẩn thận búi tóc cho Mộ Dung Xá Nguyệt, dung bạch ngọc trầm cổ định, rũ xuống sau đầu, không ít sợi tóc buông xuống ở trên vai, từng sợi từng sợi nhẹ nhẹ, hiển nhiên làm cho người ta yêu thích không rời buông tay. Trang điểm rất tốt, Long Y Hoàng đi xa vừa nhìn, Mộ Dung Xá Nguyệt lúc này, bỏ qua dáng người cứng nhắc kia, dung nhan tuyệt đối yêu mị đến tột cùng, không có ai có thể nhận ra là một nam! “Tiểu Mộ Dung,” Long Y Hoàng vừa lòng ung dung khêu cằm hân: “Không tồi, như vậy, mấy ngày nay, người sẽ là thị nữ bên người ta đi, trở thành thị nữ xinh đẹp nhất chói mắt nhất trong hoàng cung này, ta cam đoan, nhất định sẽ có không ít vương công quý tộc bị mỹ mạo của người khuynh đảo.” Phụng Trữ Lan cười đến mức hiện rõ ràng: “Y Hoàng, người định thật để hân như vậy mà đi ra ngoài sao? Đúng, rất xinh đẹp... không tồi... Nhưng nếu thực sự có người muốn hân thì...?” “Kia đương nhiên là ta vui lòng mà dâng hai tay lên nha, dung mạo đẹp như vậy, tại sao ta có thể có không thẹn mà chiếm giữ cho riêng mình chứ?” Long Y Hoàng dùng đầu ngón tay không ngừng xoa khuôn mặt Mộ Dung Xá Nguyệt, làm cho hân ủy khuất càng nhiều hơn, nàng không có ý tốt mà cười nói: “Như vậy, ta gọi người là tiểu Mộ Dung được rồi, đi thôi, theo ta đi ra bên ngoài nhìn xem, nhận thức những hoàng tộc hoàng thân quốc thích nhiều hơn, nói không chừng thân phận của người sẽ một đêm phi thăng nha...” Long Y Hoàng lời kéo tay ngọc của hân, bắt chấp tất cả, trực tiếp kéo ra bên ngoài. Lúc này Mộ Dung Xá Nguyệt bị tê liệt cả người, không thể tự chủ phản kháng, chỉ có thể tùy ý Long Y Hoàng mặc cho nàng tùy tiện làm bậy như vậy, Phụng Trữ Lan ở phía sau nhin cười. Thất bại..... Ngu xuẩn.....Xong rồi..... Hân thống khổ nhắm mắt lại, phơi bày bộ dáng cái trang của mình giữa ban ngày, khóc không ra nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Giữ cho riêng mình

Editor:Tinh Dạ Từ Yên.

Mộ Dung Xá Nguyệt dù đi tới đâu cũng là tiêu điểm, bây giờ một mực bị Long Y Hoàng lôi ra ngoài khiến không ít người để ý, thoáng chốc vô tình nhìn lại, đều làm muôn hồng nghìn tía trong ngự hoa viên Âm Nhiên thất sắc, mị hay chí cực lại thêm vẻ mặt lúc này bị Long Y Hoàng ức hiếp mà ủy khuất, thật sự là làm người ta thương tiếc. Long Y Hoàng cố ý để Phụng Trữ Lan giải huyết hân, hiện tại chỉ chờ thuốc tê mất tác dụng thôi. “Bất kể điều gì cũng không quan hệ, khuôn mặt này đủ xinh đẹp, đủ yêu mị, có thể khiến người che đậy không ít khuyết điểm...” Đi tới chỗ nào nhiệt nhất, Long Y Hoàng mới chịu buông tay Mộ Dung Xá Nguyệt, một bên làm bộ như người nhàn nhã ngắm phong cảnh, bên kia không quên cười gian trên choker: “Tiểu Mộ Dung, người xem, ngự hoa viên trong hoàng cung có phải kém người nửa phần xinh đẹp?” Mộ Dung Xá Nguyệt bây giờ chỉ mong tìm được lỗ chui xuống, bộ dạng lúc này, nếu như bị nội ứng của hân trong hoàng cung thấy được, hân thật không còn mặt mũi nào nữa, một thân trang phục quái dị.....váy hồng của tiểu cô nương!? “Long y hoàng, người giễu cợt ta!” Mộ Dung Xá Nguyệt hung hăng nghiêng rằng, bộ dáng vừa xấu hổ vừa giận giữ của hân càng làm người ta yêu mến, hân đề thấp thanh âm, nhưng cũng vì thế, tiếng nói càng trở nên lạnh lạnh, thật giống như bộ dạng cả thẹn thành hờn dỗi của một nữ nhân. “Đùa bốn người? Sao? Thì sao? Ta chỉ là khiến người trở nên xinh đẹp hơn thôi, hơn nữa, người không phải rất hoa lệ sao? Mộ Dung Xá Nguyệt tự thử nghiệm không phải rất vô nghĩa sao?” Long Y Hoàng âm thầm cười nhẹ, đưa tay chỉ về phía những công tử con nhà quý tộc nói: « Người thấy không? Bọn họ đều đang nhìn lên người, điều này chứng tỏ người thực yêu mị mẽ người, tiểu Mộ Dung, nếu bây giờ ta và Phụng Trữ Lan rời xa người hơn mười thước đảm bảo bọn họ sẽ ngay lập tức chạy tới đây. » “Không chơi! Ta phải đi!” Mộ Dung xá nguyệt tức đến sôi lên, son trên mặt cũng vì thế mà ửng đỏ lên, xoay người làm sáng hân cả một vùng hoa viên. « Muốn chạy? » Long Y Hoàng cười nam hiểm, đứng im tại chỗ chỉ là nhìn thân ảnh Mộ Dung Xá Nguyệt vội vã rời đi. “Sao? » Phụng Trữ Lan cảm thấy có chút kỳ quái, không khỏi thắc mắc, không đợi Long Y Hoàng có câu trả lời, cước bộ Mộ Dung Xá Nguyệt đột nhiên dừng lại, trong chốc lát, hân ôm tay đứng tựa vào gốc cây thờ dốt. “Tiểu Mộ Dung xinh đẹp của ta, ta muốn người biết dám cãi mệnh lệnh của chủ tử nhất định sẽ bị trừng phạt. » Long Y Hoàng cũng cười, gần từng tiếng, chính là muốn Mộ Dung Xá Nguyệt có thể nghe được. Phụng Trữ Lan như hiểu ra: « Y Hoàng, nàng làm độc tố phát tác? » « Ta bây giờ coi như đã nương tay với hân, nếu xem xét những việc hân làm trước đây, hân đáng chết đã phải chết trăm ngàn lần rồi. » Long Y Hoàng thập phần bình tĩnh. Không lâu sau, Mộ Dung Xá Nguyệt không chịu được độc hành hạ, ừ rừ trở về bên cạnh Long Y Hoàng, cánh tay đau đớn giống như bị chém hàng vạn vết đao, thậm chí không chỉ đau mỗi cánh tay mà còn muốn lăn ra toàn bộ cơ thể. Thấy Mộ Dung Xá Nguyệt cuối cùng cũng khuất phục trước sự hành hạ của cô độc... Long Y Hoàng rất vừa lòng, cầm cánh tay đau nhức của hân lên: « Như vậy có phải ngoan không, tiểu Mộ Dung, người phải nhớ, để cho người sống không bằng chết có rất nhiều cách, bất quá cách này là nhanh nhất, nếu người cãi lời, ta sẽ hành hạ người, muốn bao lâu thì bao lâu, thậm chí ngay cả khí lực để người vận cũng không có, cho nên, phải nghe lời mới là cách tốt nhất... ta cũng không làm khó dễ người, chỉ là lấy nữ trang tặng người, hơn nữa cũng có kỳ hạn, chỉ cần người có biểu hiện tốt ta lập tức thả người. » Mộ Dung xá nguyệt có khổ không thể nói, tuy nhiên điều làm hân ngạc nhiên chính là ngay khi Long Y Hoàng chạm vào cánh tay đau mất cả giác của hân, thì mọi cơn đau lập tức biến mất, một chút đau cũng không có, hân vì lợi ích lại lần nữa thỏa hiệp: « Long Y Hoàng...Người nghĩ ta thế nào? » “Không được tốt lắm, chỉ là để cho người hầu hạ ta vài ngày bù đắp những chuyện người làm trước đây với ta, xem như là trừng phạt đi! » Long Y Hoàng tức giận nói, tựa hồ người bị ủy khuất chính là nàng. « Người để ta... biến thành như vậy..ta đây không bằng nên chết luôn đi. » Mộ Dung Xá Nguyệt tâm như tro tàn, hiện tại đang bị Long Y Hoàng kéo đi. “Muốn chết? Không ta không đồng ý,ta muốn hành hạ người trước! coi như đền bù, kể cả khi người xuống hoàng tuyền ta cũng bắt hồn người để người phải tiếp tục cuộc sống sống không bằng chết. » Long Y Hoàng lòng tràn đầy sung sướng ngắm cảnh, phong khinh vân đạm nói. « Thiên... » Mộ Dung Xá Nguyệt tiếp tục thống khổ kêu

trời. “Thuộc hạ muốn gặp thái tử, thái tử phi nương nương. » Một tên thị vệ từ xa chạy tới, quỳ xuống trước mặt nàng. « Có chuyện gì vậy. » Long Y Hoàng ai oán nói. Mộ Dung Xá Nguyệt bên cạnh đang cố gắng quay đi chỗ khác dỗi đi chủ ý. “Miễn lễ, có chuyện gì?” Phượng Trữ Lan hỏi. “Hoàng thượng bảo thuộc hạ mời thái tử tới ngự thư phòng ! » Thị vệ cung kính nói. “Ngự thư phòng? Phụ hoàng có... nói là có chuyện gì không ? » Phượng Trữ Lan hỏi tiếp. « Thuộc hạ không biết, bất quá, không phải chỉ có ngài, tất cả hoàng tử đều được gọi tới. » Thị vệ đã cao tuổi kia trả lời, cẩn thận cúi đầu. “Người đi xuống trước đi, chút nữa thái tử sẽ tới. » Long Y Hoàng đột nhiên đuổi thị vệ, đứng chắn trước mặt Phượng Trữ Lan, Mộ Dung Xá Nguyệt kỳ quái nhìn nàng, Phượng Trữ Lan có vẻ không tự nhiên, chỉ là lạnh nhạt nhìn Long Y Hoàng. « Phượng Trữ Lan người nói cho ta biết, Phụ hoàng lần này muốn gặp người cùng các hoàng tử là có chuyện gì ? » Long Y Hoàng không có báo trước buông tay Mộ Dung Xá Nguyệt, đi thẳng tới hỏi Phượng Trữ Lan, vẻ mặt rất nghiêm túc. “Không có gì, chỉ là muốn xem xét chút thôi. » Phượng Trữ Lan trả lời qua loa không muốn Long Y Hoàng biết quá nhiều. Long Y Hoàng quay đầu lại ngó Mộ Dung Xá Nguyệt, đột nhiên kéo tay Phượng Trữ Lan tới một bên : « Người thành thật trả lời ta, mặc dù phụ hoàng làm vậy là bình thường, bất quá nó không thường xuyên, ta thấy rất kỳ quái, có phải phụ hoàng muốn lập hoàng thượng mới ? cho nên mới thường xuyên kiểm tra các người, chỉ là nguy trang, kỳ thật là đang phân vân giữa người và Ly Uyên đúng không ? » Phượng Trữ Lan bắt đầu dĩ cười một tiếng: “Người đã đoán được sao còn hỏi ta. » « Vậy bây giờ người định thế nào ? Ở trên có thể lực của mẫu hậu. phụ hoàng cũng không dám động người, vậy người nghĩ sao ? Phượng Trữ Lan ? » Long Y Hoàng có chút vội vàng. “Ta không có ý gì, dù sao cũng là tùy vào ý trời, coi như Phượng Ly Uyên lên làm vua đối với người cũng không có bất lợi gì, hoặc là hẳn có thể quang minh chính đại để người bên cạnh hẳn ? Dù sao đi theo cường giả, là đạo lý xưa nay không đổi, cũng không có ai dám nói gì người. » Phượng Trữ Lan thanh nhả cười, đưa tay đặt lên vai Long Y Hoàng phẩy phẩy, không thêm đề ý nói : « Người cũng không phải cảm thấy áy náy, dù sao cuộc hôn nhân này ngay từ đầu cũng là cuộc hôn nhân chính trị. » “Ái...” Long y hoàng không còn gì để nói chỉ thờ dài. Nàng lần đầu tiên thấy như thế, cục diện lúc này, chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, cũng là vô ích. Hoàng đế này cũng thật khéo chọn thời gian. « Lo lắng cho Phượng Ly Uyên sao ? Người không cần lo lắng, hẳn đã chuẩn bị kỹ rồi, tựa hồ nhất định phải ngồi vào vị trí hoàng đế, biểu hiện của hẳn trước mặt hoàng thượng đáng tiếc người không thể thấy, đích thật là đặc sắc tuyệt luân, phải khiến người ta vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tin tưởng, chỉ cần thể lực mẫu hậu trong triều yếu đi, hẳn lập tức có thể ngồi lên vị trí đó, cũng là danh chính ngôn thuận, vị trí này ngay từ đầu đã là của hẳn. » Phượng Trữ Lan dễ dàng nói, tựa hồ hẳn không phải thái tử, bị đoạt đi vị trí hoàng đế như thể chuyện của người khác vậy. “Phượng Trữ Lan, người quả thực tinh tường. » Long Y Hoàng bắt lực nói, nàng bây giờ cũng không biết nên nói gì. « Ta vốn đã không thích, nếu không phải mẫu hậu muốn lợi dụng ta để củng cố địa vị của nàng thì chỉ cần Phượng Ly Uyên nói một câu thích vị trí này, ta lập tức dâng hai tay cho hẳn. » Phượng Trữ Lan lòng tràn đầy thoải mái. “Thôi, người đừng nói nữa, ta cả thấy không khỏe..người tới ngự thư phòng đi, ta chờ kết quả tốt. » Long Y Hoàng đau đầu, khẽ nhủ mi, vạn phần khổ não. “Kỳ thật mọi chuyện không phức tạp như người nghĩ đâu. » Phượng Trữ Lan cười một tiếng, từ từ bắt tay ra phía sau : « Người chỉ cần làm theo ý mình, người không phải muốn giúp Phượng Ly Uyên sao ? Vậy đây đúng là cơ hội tốt. » « Phượng Trữ Lan ! Người trở nên đáng ghét như vậy từ bao giờ vậy ! Nhanh đi đi ! Nếu để phụ hoàng đợi lâu không chừng sẽ bị ăn mắng đó, hủy hoại thanh danh người ! đừng nhiều lời... hãy vì chính mình mà suy nghĩ cẩn thận đi ! » Long Y Hoàng không nghe nổi nữa, vờn tay đẩy Phượng Trữ Lan về phía ngự thư phòng, hẳn không thể khiến hẳn biến mất ngay tức khắc. “Ta còn không...” Phượng Trữ Lan liêu chết giấy dựa nói. “Ta biết ta đã biết, người nhanh lên một chút đi, đừng nói nhiều như vậy.” Long y hoàng mang hẳn đi rất xa, sau đó bản thân lại chạy về bên cạnh Mộ Dung Xá Nguyệt đang ngơ ngác một mình kia, khoát tay : « Đi nhanh và nhanh ! Tôi giờ dùng bữa ta không đợi đâu. » Phượng Trữ Lan không khỏi lắc đầu, cuối cùng liếc mắt nhìn Long Y Hoàng, liền bước nhanh về phía ngự thư phòng, quang cảnh hoa viên dần biến mất khỏi tầm mắt. “Thật sự là khó được, không ngờ người kham trương như vậy. » Long Y Hoàng vừa về bên cạnh Mộ Dung Xá Nguyệt, lập tức bị hẳn nói mát. Long Y Hoàng trừng hẳn : « Câm ! » Nàng thờ hồn hèn nhìn Mộ Dung xá nguyệt, mãi đến khi chắc chắn trong một thời gian ngắn hẳn không nói gì nữa mới thôi, chuẩn bị tiếp tục du ngoạn, trong lúc xoay người, đột nhiên, nàng ngáy người. Mộ Dung Xá Nguyệt tò mò nhìn nàng, cùng nhìn về phía ánh mắt nàng, trong nháy mắt thân thể cũng hóa đá. Phượng ly uyên đang đứng cách đó không xa, không biết đã đứng đó từ lúc nào, chỉ là bình tĩnh nhìn về phía họ. Hẳn dùng ánh mắt lợi hại nhìn một lượt Mộ Dung Xá Nguyệt, lại đi tới trước mặt Long Y Hoàng : « Thái tử phi, người này là ai vậy ?Sao trước kia ta chưa từng gặp. » “Sao, hẳn a, là ta tỷ nữ ta mới thu nạp được, giống như Oanh nhi trước đây vậy, tiểu Mộ Dung, nhanh tới đây gặp Vương gia. » Long Y Hoàng miễn cưỡng cười, lập tức vỗ tay với Mộ Dung Xá Nguyệt đang không tự nhiên kia. « Tiểu.Mộ.Dung ?! » Phượng Ly Uyên nhướn mày, không tin hỏi lại lần nữa, ánh mắt bức bách bắn thẳng vào một thân nữ trang Mộ Dung Xá Nguyệt kia. “Đúng vậy, gọi là Mộ Dung, là ta đặt, thế nào có hay không ? » Long Y Hoàng cúi đầu cười, tranh thủ không lộ ra vẻ khoe khoang. « ..Hẳn sao lại ?Không phải tỷ nữ rất nghe lời sao ? » Phượng Ly Uyên lạnh lùng nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm không chịu rời mắt khỏi người đang thiếu tự nhiên Mộ Dung Xá Nguyệt kia. “Nhân gia vừa tới không lâu, còn chưa quen, cho nên có chút ngại ngùng, không sao, ta có nhiều thời gian huấn luyện. » Long Y Hoàng cười nói. « ... » Phượng Ly Uyên tiếp tục theo dõi hẳn. Mộ Dung Xá Nguyệt xoay người trốn tránh, nếu bị Phượng Ly Uyên nhìn thấy bộ dạng này, sẽ ngay lập tức bị hẳn vạch trần trước mặt mọi người, chẳng khác nào ngay lập tức giết chết hẳn đi. “Tiểu Mộ Dung, người đi đâu vậy a?” Mộ Dung xá nguyệt vẫn quay người lại, thanh âm nũng nịu của Long Y Hoàng lại lần nữa kích thích màng nhĩ hẳn, Long Y Hoàng trát trát mặt mày, thanh âm vẫn vô cùng ôn nhu : « Không phải ta đã nói sao ? Có phải là không nhớ lời ta giáo huấn không ? Quên rồi à ? » Mộ Dung xá nguyệt toàn thân rung lên, cắn răng quay sang chỗ khác, dùng tốc độ ốc sên đi tới bên cạnh Long Y Hoàng, nhỏ giọng nói : « Sao ! lời giáo huấn của thái tử phi thật là khắc cốt minh tâm, sao có thể dễ dàng quên như vậy ! » Cuối cùng hẳn cũng phải hung hăng lên tiếng. Hiện tại Phượng ly uyên đã ở ngay bên cạnh, tìm hẳn như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, không thể làm gì hơn ngoài việc cúi đầu. « Thế nào ?Đuê được chứ ?Đây là tần tỷ nữ của ta, có phải rất xinh đẹp không ? » Long Y Hoàng cười, một tay nắm tay Mộ Dung Xá Nguyệt tay kia đẩy hẳn lên, sau đó từ tay : « Tin tưởng trong hậu cung này... không ai sánh được bằng hẳn, ta có phải rất có mắt nhìn không ? » “Thật tinh mắt là chuyện tốt, nhưng là không cần vì ánh mắt mà mang tới phiền tai vạ. » Phượng Ly Uyên trả lời, ánh mắt như hẳn bằng vẫn dính chặt lên người Mộ Dung Xá Nguyệt : « Thái tử phi ! Người này bốn vương muốn. » Mộ Dung xá nguyệt toàn thân đột nhiên run lên, hàm răng cắn cang chắc hơn , thiếu chút nữa không kiềm chế được. Hẳn len lén dùng ánh mắt van lơn nhìn Long Y Hoàng, hy vọng nàng không tàn nhẫn đem hẳn cho Phượng Ly Uyên. « Không thể. » Long Y Hoàng cảm hơi gợn lên, kiên định đáp. “Chỉ là một tỷ nữ nhỏ, không ngờ thái tử phi lại tiếc như thế, không nỡ tặng à ? » Phượng Ly Uyên lạnh giọng nói. « Đưa cho ai cũng được, nhưng người thì không. » Long Y Hoàng nghiêng người, tránh ánh mắt Phượng Ly Uyên. “Tại sao.” Phượng ly uyên có chút phát hỏa, hẳn nhăn nheo : “Ý của người là, thà rằng đưa hẳn cho một người không tương xứng cũng không muốn tặng ta ! » « Đúng thế...Nếu vương gia hiểu cần gì phải nói hẳn ra thế. » Long Y Hoàng bình tĩnh đáp lời. “Vậy..bốn vương nói hôm nay nhất định bốn vương phải đem được tỷ nữ này về thì sao ? Thái tử phi cho rằng chỉ dựa vào sức mình có thể ngăn cản ta. » Phượng Ly Uyên thấp giọng nói, ánh mắt khiêu khích nhìn nàng. Long y hoàng chỉ cảm thấy ngực căng thẳng, tựa hồ hít thở không thông, nàng thống khổ như có ngàn vạn mũi tên đâm vào tim, gần từng tiếng đáp : « Đương nhiên không dám chỉ là, vương gia,mọi chuyện đều muốn thoải mái đúng không ? Vậy người hãy hỏi ý hẳn một chút nếu hẳn nói nguyện ý đi theo người, như vậy ta không còn gì để nói, nếu như hẳn không muốn, chẳng lẽ người định ép buộc hẳn ? Tiểu Mộ Dung người cứ nói, người có nguyện ý theo hẳn không ? » Mộ Dung xá nguyệt vội vàng lắc đầu, nhanh chóng đáp : « Không muốn ! » « Chắc chắn không phải thế. » Phượng Ly Uyên lại gần hẳn, đè thấp thanh âm, Mộ Dung Xá Nguyệt bị rơi vào thế bị động, đành liên tục tránh né. “Vương gia, không cần quá kích động.” Long Y Hoàng ngập ngừng nói : « Ngài làm thế, không nghĩ tới cảm nhận của vương phi sao ? Người ta đã khó khăn sinh cho ngài một hài tử, chính là người tha rằng đắc tội ta cũng muốn có một mỹ nhân, ngài nói xem,nàng sẽ nghĩ thế nào ? » “Chờ ta đem được người đi đã, mọi chuyện sẽ sáng tỏ, mà Phượng Loan, nàng là người biết điều như vậy, sao lại để ý những tiểu tiết nhỏ thế này? Nàng lòng dạ rộng lớn, tự nhiên không giống ai đó, gặp người không vừa mắt liền không chừa thủ đoạn đuổi tận giết tuyệt, không chừa tơ cốt. » Thanh âm Phượng Ly Uyên ngày càng lạnh, cũng ngày càng vô tình, từng trận gió lạnh thổi qua người hai người, Long Y Hoàng cảm thấy trời đông đã đến. “Đúng vậy...Vương

phi ngãi là người hiểu ý lại thông minh như vậy, cũng khó gặp đai mỹ nữ như thế, hơn nữa lại là hiền thê lương mẫu, đương nhiên không thể so sánh với người tâm địa độc ác, đã như vậy, ngãi sa còn chưa thỏa mãn? Còn muốn tỳ nữ của ta? Hay là ngãi chỉ muốn bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đem người khác ra làm trò cười, mong vương gia giữ tự trọng. » gió lạnh gào thét lướt qua mặt, mơn lúc gió thổi lớn, Long Y Hoàng cố ý để thấp giọng, che đầy cổ họng đang nghẹn lại. « Đó là chuẩn của bốn vương, không cần thái tử phi quan tâm. » Phụng Ly Uyên ngang ngạnh phản bác. Cung điện bao bọc xung quanh, gió thổi rít qua các cành lá đã khô vàng, khung cảnh thực tiêu điều xơ xác. “Ta cũng không quan tâm. . . người có thể từ của người quan tâm là đủ rồi, ta cần gì phải làm việc thừa thãi? Dù sao, người cũng chưa bao giờ đáng để ta quan tâm. Đúng! Là như vậy! » Long Y Hoàng quay người nhìn khung cảnh, đôi mắt trong suốt tựa hồ bắt đầu xuất hiện nước đọng, ều ợt mím môi, lòng Phụng Ly Uyên cũng chấn động nói không ra lời. “Tiểu Mộ Dung, nhân gia có chuyện quan trọng muốn làm, chúng ta đi trước đi, nhân gia xong việc còn phải về chăm sóc thể từ nữa. . . » Long Y Hoàng nhớ tới, đi tới hướng khác của ngự hoa viên. Hào khí thực cứng ngắc, Mộ Dung Xá Nguyệt trước khi đi còn nhìn Phụng Ly Uyên một cái, sau đó liền đuổi theo Long Y Hoàng. Phụng Ly Uyên âm thầm nắm chặt quyền, rất nhanh rồi đi, sau đó lừa gạt trút hết lên hòn non bộ bên cạnh. Trong lúc nhất thời, máu tươi đầm đìa, núi đá chấn động. Mộ Dung xá nguyệt biết lúc này tâm tình Long y hoàng không tốt, cho nên chỉ đi theo phía sau nằng, cũng không nói gì. Không biết hần đã đi theo Long Y Hoàng được bao xa, chỉ là lúc đang trầm tư, trước mặt đột nhiên truyền tới một tiếng cười chói tai, hần kinh ngạc nhìn lại, Long Y Hoàng đã ngưng cười. “Tiểu Mộ Dung, rất buồn cười đúng không? Người muốn cười thì cười đi. . . ta rất ngốc đúng không? » Long Y Hoàng ngừng đầu nhìn trời, mông lung hỏi. Mà lúc đó từ ra khung cảnh khô xơ tiêu điều, từ ra bọn họ đã không còn một ai. Mộ Dung Xá Nguyệt nói: « Ta không thấy buồn cười. » “Phải? Chính là tại sao, ta cảm giác được thật sự rất buồn cười. . .” Long y hoàng cố gắng nhìn trời, sóng trung quang trong mắt đột nhiên lưu động, đám mây dập dờn đầy trời. « Các người mỗi lần gặp đều như vậy? » Mộ Dung Xá Nguyệt nhìn không được hỏi. Lại là một trận rét lạnh thổi qua, lạc điệp tung bay đầy trời, phát ra tiếng vang sần sật. “Còn có thể như thế nào? Người thấy chúng ta nên thế nào? » Long Y Hoàng thờ dài, sau đó nằng xoay người ra chỗ khác, rồi tới bên một đình lý bên cạnh, gọi cung nữ, phân phó các nằng lấy cầm lai còn mình thì ngồi xuống bên cạnh. Mộ Dung Xá Nguyệt đứng trước mặt nằng, mặc dù một thân hồng sắc quần lụa mỏng có chút quái dị, nhưng khó mà làm lu mờ yêu sắc từ hần, những sợi tóc bay loạn trong gió, cùng phần hồng trên mặt lại càng thêm yêu mị, lãnh khốc như băng càng thêm mê hoặc: « Làm sao vậy? Mới có một chút mà ảnh hưởng tâm tình sao? » Nằng chỉ chỉ cái ghế đối diện, không trực tiếp trả lời vấn đề chỉ là nói: « Ngồi đi. » Mộ Dung Xá Nguyệt trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ có im lặng ngồi xuống. Cung nữ lấy cầm lai, cổ mộc thâm sắc, cả huyền trong sáng, xung quanh còn được nạm Nguyệt Nha bạch ngọc, mặc dù không hoa lệ nhưng cũng được coi là tinh xảo. Long Y Hoàng đặt tay lên huyền thượng, thử thí âm, sau đó đem tới trước mặt Mộ Dung Xá Nguyệt: « Tiểu Mộ Dung, đàn một khúc đi, ta muốn nghe. » Mộ Dung xá nguyệt có chút dừng lại, nhưng không có nhiều lời, rất nhanh đặt mười ngón tay thon dài lung linh lên huyền thượng, chỉ chốc lát, từng khúc nhạc du dương cất lên. « Tiểu Mộ Dung. » Long Y Hoàng mở hai mắt một cái, thích ý hỏi: « Hoàng từ phân tranh, người nói xem ai thắng ai bại? » « Ta sao có thể đoán được? Đây còn xem bọn hần cạnh tranh thế nào đã không phải sao? » Mộ Dung Xá Nguyệt thủ mị nhìn cầm, mười ngón tay không ngừng hoa động trên huyền thượng, thần sắc chuyên chú vô cùng. “Nếu như là người, người sẽ giúp ai?” “Ta ai cũng không quan tâm, giữ cho riêng mình mới là thượng sách. » Editor :Tinh Dạ Từ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Gian dối

“Tiểu Mộ Dung, tuy rằng ta thật sự rất ghét người, nhưng không thừa nhận cũng không được ta rất ghen tị với người, người có rất nhiều thứ xa xỉ ta vẫn luôn cầu mà không thể đạt được, ai. . .” Long Y Hoàng mỉm cười, hết sức cô đơn nói.

“Người còn cầu cái gì xa xỉ? Kim ngân châu báu, quyền lợi tối cao? Một người trọng phu thương người, hay là tình yêu của người mình yêu? Hay là, có được con của mình, người đã có quá nhiều, ta nhìn không ra người còn thiếu cái gì, hay là người muốn một tay che trời, quyền khuynh thiên hạ?” Mộ Dung Xá Nguyệt rũ hàng lông mi như màn xuống, lông mi mềm mại che lại dòng chảy mãnh liệt trong đôi mắt, đôi môi mỏng hơi nhếch mở ra rồi khép lại, giọng nói giống như gió trời thổi nhẹ nhàng, trong lúc nhất thời, khiến người ta phân biệt không rõ nam hay nữ, mang theo mị hoặc cùng từ tính, mười ngón tay hần vẫn tao nhã lướt nhẹ nhàng trên huyền cầm: “Ta nhìn không ra người còn thiếu cái gì, vậy mà vẫn chưa thấy đủ tiếp tục cầu thứ xa xỉ.”

“Đừng nha, chỉ những thứ bên cạnh ta, đương nhiên không thể thỏa mãn hứng thú tham lam của ta, nhưng có phải thứ ta muốn không, tiểu Mộ Dung, nếu có thể, ta thật muốn cùng người trao đổi vị trí giai cấp một chút, ta đã rất lâu, cũng không biết tự do vốn có mùi vị như thế nào rồi.” Nhắm mắt lại, hưởng thụ tiếng đàn thanh thúy mang đến hải lòng, trên mặt Long Y Hoàng ý cười chưa từng thay đổi nửa phần.

Nằng đã có thói quen cười như vậy, cho dù không nguyện ý, cho dù, bản thân mình không muốn cười như vậy.

Long Y Hoàng cảm thấy tương lai mình không lâu nữa, về mặt mạng theo chỉ còn lại có một kiểu, đó chính là kiên trì mỉm cười, cuối cùng sẽ hóa đá, chính mình cũng sẽ quên về mặt biệt ly như thế nào, chết có dạng gì.

Trong tiếng đàn ổn định đột nhiên có một tia hỗn loạn, Mộ Dung Xá Nguyệt lấy lại bình tĩnh, vội vàng giương mắt liếc Long Y Hoàng một chút, tiếp tục cúi đầu đánh đàn, mặt mày yêu mị, mũi rất thẳng, còn có khuôn mặt tinh xảo, mặc dù Mộ Dung Xá Nguyệt là một thân giả nữ kỳ quái, so với bất kỳ nữ nhân nào đều điểm lệ hơn vài phần, gió tay nhắc chân cao nhã quyền rũ, dù bất kỳ kẻ nào cũng không thể bắt chước.

“Cùng ta trao đổi vị trí. . . Người thật nguyện ý buông toàn bộ quyền thế tài phú trong tay sao? Người thật sự bỏ được? Không biết có ai đã nói với ta, người trong hoàng thất đều sẽ trúng một loại độc, độc kia tên là tham lam, bọn họ đạt đến quyền lợi cùng tài phú nhất định, sau đó bắt đầu không biết đủ, cho dù là dùng tất cả thủ đoạn cũng muốn được càng nhiều quyền thế tài bảo, không tiếc tất cả chi phí cũng phải thỏa mãn bản thân mình, độc này sẽ càng trúng càng sâu, đến cuối cùng không thể tự kiềm chế.” Giọng của hần theo tiếng đàn bay đi, thẳng tắp rơi vào tai Long Y Hoàng.

“Ừm. . . Vậy người hãy đem ta cùng một loại với người kia đi, ta đích thật là không biết đủ, ta không hài lòng địa vị tiền tài và quyền thế hiện tại, ta còn

muốn luôn luôn có được tự do... Tiểu Mộ Dung, cuộc sống của ngươi ở ngoài cung nhất định là rất tự do rất tiêu dao đúng không?” Long Y Hoàng nghĩ nghĩ, đột nhiên tò mò hỏi.

“Không tồi, ít nhất không có áp lực như nơi này vậy.” Mộ Dung Xá Nguyệt miễn cưỡng đáp.

“Tiểu Mộ Dung, dù sao ngươi đi ra ngoài cũng không có chuyện gì quan trọng, không bằng ở đây chơi với ta đi, ta cam đoan cho ngươi lưu luyến quên về, muốn ngừng mà không được.” Long Y Hoàng cười đến mức muốn bao nhiêu gian trá có bấy nhiêu gian trá.

“Không cần.” Mộ Dung Xá Nguyệt từ chối một hơi.

“Trước đây, ngươi cho ta không ít ấn tượng sâu sắc, giờ đây ta cũng không thờ ơ với ngươi đâu? Nói như thế nào nhỉ, đều phải làm một ít chuyện có giá trị kỷ niệm chứ, như vậy chuyến đi này mới không tẻ nhạt.” Long Y Hoàng tiếp tục khuyên bảo hắn.

“Ngươi còn muốn ta làm thế nào? Như vậy còn chưa đủ sao!” Mộ Dung Xá Nguyệt dần dần căm tức, rõ ràng bãi công, chỉ là đem hai tay dừng lại đặt ở trên cầm huyền, tức giận trừng Long Y Hoàng.

Cung nữ bưng trà lên, Long Y Hoàng không vội trả lời, châm một ly cho mình, chậm rãi bình phẩm: “Tiểu Mộ Dung, ngươi biết không? Trên thế gian này, tất cả mọi chuyện cũng đều giống như nước trà này, chỉ có từ từ thưởng thức, mới có thể hưởng thụ thơm ngon đậm đà của nó một cách chân chính, ngược lại, quá nhanh, biến khéo thành vụng, ta không thích như vậy.”

“Ngươi không phải nói cổ trên người ta chỉ có kỳ hạn ba ngày sao, tại sao, chiếu theo khẩu khí của ngươi, chẳng lẽ nó thực sự phát tác hơn ba ngày?” Mộ Dung Xá Nguyệt nghi hoặc nói.

“Đúng vậy, đích thật là có kỳ hạn ba ngày, nhưng ta có được có thể trấn áp tạm thời, kéo dài mạng sống của ngươi, cho nên ta nói, không nóng nảy.” Long Y Hoàng cười âm trầm, vẻ mặt nhân nhả thưởng thức trà: “Ngươi đúng là một người đàn bà cảm giới, tại sao ta có thể phung phí của trời được? Tiếp tục đi, tiểu Mộ Dung, việc khẩn cấp là lấy lòng ta, mà không phải đùa giỡn tính tình của ta, ngươi có biết, ta không để mình bị đẩy vòng vòng.”

“Sớm hay muộn có một ngày ta sẽ đến đòi lại gấp bội...” Mộ Dung Xá Nguyệt giận dữ, trong lòng vừa vất óc tìm mưu kế nguyên rủa Long Y Hoàng, vừa không thể không tiếp tục động thủ, đầu ngón tay tự giác lướt qua huyền cầm.

“Hoàng hậu nương nương —— giá lâm ——” thanh âm cung nữ đột nhiên vang lên, Long Y Hoàng kinh ngạc mở mắt, quay đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy hoàng hậu phục sức một thân hoa lệ dưới sự vây quanh của các cung nữ từ từ đi tới đình.

Thời gian này, đúng không có chuyện gì tốt.

Long Y Hoàng liếc mắt nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt một cái, từ trên ghế đứng thẳng, tuân thủ bốn phận mà nghênh đón, còn Mộ Dung Xá Nguyệt cũng nhận thấy có điều không đúng, đứng ở một bên cúi đầu.

“Y Hoàng, tại sao ngươi lại chạy đến chỗ thật xa như vậy, để Bồn cung khó tìm.” Hoàng hậu vẫn trước sau như một đều cao quý, thông thả tiêu sái đến bên người Long Y Hoàng, làn váy sắc vàng từng bước nở hoa, rực rỡ dị thường, nàng cười hiền lành, tuy trong giọng nói có ý trách cứ, lại chưa biểu lộ ra trên mặt.

Long Y Hoàng cúi người đang muốn hành lễ, bị nàng ta dùng tay ngăn cản, đành phải hỏi đáp: “Y Hoàng chỉ cảm thấy nơi này thanh tịnh.”

“Thanh tịnh... đúng là thanh tịnh, nhưng rất xa, lần sau không cần chủ trương đến nơi này nữa, nếu thật muốn đến, nên mang theo nhiều người, không nên dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Hoàng hậu vẫn cười, lời kéo tay Long Y Hoàng ngồi xuống ghế bên cạnh, những cung nữ đi phía sau đều đứng ngoài đình, chờ đợi.

“Đây là...” Hoàng hậu phát hiện Mộ Dung Xá Nguyệt đang tồn tại trong đình, không khỏi có chút nghi ngờ.

“Đây là tỳ nữ mới do Y Hoàng tuyển, tạm thời thay thế vị trí của Oanh Nhi, nếu về sau có người thích hợp hơn, Y Hoàng cũng sẽ không lại dùng tỳ nữ này.” Long Y Hoàng không nhanh không chậm đáp.

“Ai, nói đến Oanh Nhi, lúc trước Bồn cung thật đúng là tuyển người không cẩn thận, lại chọn tỳ nữ như thế cho ngươi, suýt nữa hại chết ngươi cùng hoàng tôn, nàng ta chết thê thảm, cũng là báo ứng... Nhưng, này tỳ nữ mới này, Bồn cung tại sao chưa từng thấy qua?” Hoàng hậu hơi thờ dãi, vẫn nghi hoặc nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt.

Mộ Dung Xá Nguyệt chảy mồ hôi lạnh nhễ nhại, vóc dáng của hắn bây giờ trong bộ dạng của cung nữ nhìn rất xuất chúng, dù là người khác nhìn sơ một cái cũng phát hiện thấy không đúng cũng không phải việc khó, nhưng nếu thân phận bị vạch trần, đoán chừng số phận của hắn cũng khó nói.

Nhìn thấy ánh mắt hoàng hậu chưa hề rời khỏi mình, Mộ Dung Xá Nguyệt càng không dám ngẩng đầu, giống một người nữ tử ngưng ngưng, cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ sợ không cẩn thận thì lộ ra chân tướng.

“Mẫu hậu, mỗi ngày người phải quản lý nhiều chuyện quan trọng, làm sao có thể để ý hết những tỳ nữ được? Chưa từng gặp mặt, cũng là chuyện bình thường.” Long Y Hoàng không để lại dấu vết vì hắn giải vây.

Bản thân mình chơi đùa chưa đủ, bây giờ làm sao có thể để hoàng hậu tiêu diệt hắn?

“Nhưng, cho dù là tỳ nữ mới tới, cũng không nên vô lễ như vậy, lại dám ngồi ăn cùng người, thậm chí thấy Bồn cung, cũng không hành lễ.” Trong giọng nói của hoàng hậu để lộ một chút bất mãn và nghiêm khắc, xem ra Mộ Dung Xá Nguyệt để lại ấn tượng không tốt đối với nàng từ ánh mắt đầu tiên.

“Là Y Hoàng quản giáo không nghiêm, chắc hẳn tỳ nữ này thấy khí thế mẫu của hậu nên có chút khiếp đảm, mẫu hậu trách cứ Y Hoàng là được, không cần liên lụy đến tỳ nữ.” Long Y Hoàng phân tích viện cớ tới mức mặt không đỏ tâm không loạn, thậm chí không cần suy nghĩ nhiều liền nói ra, rõ ràng là tay lão luyện.

“Bồn cung làm sao có thể trách người, chỉ sợ không giáo dưỡng tỳ nữ như vậy sẽ hầu hạ người không tốt thôi, nếu nó vụng về, hãy để Bồn cung thay người trước quản giáo, sau đó sẽ phái tỳ nữ rất tốt đến hầu hạ người.” Hoàng hậu ân cần nói.

“Như thế sao được? Chẳng lẽ mẫu hậu không biết, Y Hoàng thích nhất chính là việc thách thức với nhân sự, cứ như thế, đến thời điểm cuối cùng cũng phục tùng, mới có tư vị.” Long Y Hoàng giờ tay áo che miệng mà cười, nhưng vẫn không khỏi có chút lo lắng, “Không biết mẫu hậu lần này đến tìm Y Hoàng, là có chuyện gì?”

“Hôm nay, cũng cách đây không lâu, Hoàng Thượng vừa mới triệu tập tất cả hoàng tử đến ngự thư phòng, là chuyện gì, tin rằng người cũng có biết một, hai phần.” Hoàng hậu kín đáo nói.

“Cái này...” Long Y Hoàng sững sờ, ngày tức khắc rung mình, sống lưng dựng đứng, nàng thoái thác: “Cái này..., Y Hoàng làm sao biết được? Thái tử cũng không có nói, hơn nữa, việc này, vốn là không nên để nữ tử trong nhà biết, không phải sao?”

“Y Hoàng, người đừng giả ngốc trước mặt bồn cung,” hoàng hậu xót xa cười bi thương, nghiêng đầu, để miệng tới gần tai Long Y Hoàng: “Người băng tuyết thông minh [1] như vậy, cho dù Thái tử không nói, người cũng có thể hiểu được, ý đồ của hoàng thượng, hiện giờ, ai không biết?”

[1]: người thông minh hiểu tất cả mọi việc

“Vậy mẫu hậu có dụng ý gì? Biết rõ, việc này, người bên cạnh không thể nhúng tay, cho dù có thể làm được cái gì, nếu để phụ hoàng biết được, thì hậu quả chính là không lường được.” Long bàn tay Long Y Hoàng đã hơi lạnh, nàng nắm chặt tay, cố gắng lui vào tay áo, cũng luôn lảng tránh ý hoàng hậu ám chỉ.

“Người cũng biết, bây giờ Duệ vương, lúc trước là đại hoàng tử, là được Hoàng Thượng yêu thương sâu sắc ra sao? Từ lúc còn nhỏ, Hoàng Thượng cũng đã thiên vị với hắn gấp nhiều lần, mà giờ đây, Hoàng Thượng càng muốn để hắn lấy được ngôi vị Thái tử, cục diện như vậy, là ý người mong muốn nhìn thấy sao?” Hoàng hậu cười lạnh.

“Cái này... Y Hoàng không biết.” Long Y Hoàng cúi đầu, cảm giác cái lạnh đã xâm nhập toàn thân.

“Thái tử một khi mất đi địa vị hiện tại, tiếp theo người cũng sẽ gặp tai ương, thân phận sẽ xuống dốc không phanh, bị người nhạo báng khắp nơi.” Theo như lời Hoàng hậu nói, từng câu từng chữ đều mang theo nhần tâm, nàng ta bất kể dù phải hy sinh bất cứ cái gì cũng muốn làm cho Long Y Hoàng tâm động.

“Cái này... Y Hoàng không để ý, hơn nữa, Y Hoàng tin tưởng vào năng lực của Thái tử, nhưng nếu thật sự không đầu lại người khác, Y Hoàng cũng chỉ có thể cam chịu, nhưng vẫn tận tâm tận lực hầu hạ Thái tử.” Long Y Hoàng thở một hơi, đem hết toàn lực ra đáp lại.

“Đứng ở địa vị cao trong hoàng gia, không phải nói lui là có thể lui, vì tránh cho kẻ khác ngóc đầu trở lại, những người đắc thế đều lựa chọn đuổi tận giết tuyệt, cho nên, người đứng ở lập trường này, chỉ có một con đường có thể lựa chọn, đó chính là dốc toàn lực phụ tá Thái tử, để hắn đứng ở chỗ cao nhất, không ai có thể di chuyển hay lay động địa vị của hắn, như vậy, mới là lối ra duy nhất, cũng một lựa chọn chính xác, vì Thái tử, vì người, thậm chí còn suy nghĩ cho hậu tử chưa xuất thế của các người, người phải đau đớn hạ quyết tâm... Y Hoàng, đây là mệnh của người, tuy Bồn cung biết tình cảm của người và Duệ vương không phải là ít, nhưng mà hiện nay, hắn đã không như trước nữa, người nói xem, chờ hắn nắm được quyền lực, còn đuổi theo buông tha cho người sao?” Hoàng hậu không ngừng cố gắng khuyên bảo Long Y Hoàng, ý đồ muốn phá bỏ phòng ngự của nàng.

Long Y Hoàng là trợ thủ đắc ý của nàng ta, nhưng cũng là một quân cờ quan trọng nàng ta không làm gì được, hiện nay, chỉ có thể trước đi phá hủy thần trí [2] của nàng, sau đó từ từ đem tất cả tài năng của nàng khống chế trong tay mình.

[2] tinh thần và trí tuệ

Sức chống cự của Long Y Hoàng khác hẳn với người thường, nàng vẫn luôn cố gắng giữ vững phòng tuyến dù chết cũng không đồng ý để vài ba câu của hoàng hậu phá tan: “Mẫu hậu, Y Hoàng và Duệ vương là thị phi trong sạch, ngài là người hiểu rõ nhất, hà tất phải nói như vậy? Y Hoàng chưa bao giờ trông mong bất cứ điều gì của Duệ vương, mong mẫu hậu nhìn rõ mọi việc, không cần nói xấu người tốt.”

“Ha ha... à... Thị phi trong sạch? Y Hoàng, người quá ngây thơ, người cho là người nói mấy câu là có thể giúp người vạch rõ giới hạn của người với hắn sao?” Hoàng hậu cúi đầu cười âm hiểm: “Hai người các người có quan hệ gì, cũng sớm đã vượt qua giới hạn người thân bình thường đi đến mức thân mật, lúc này chẳng qua ở trong hoàng cung, nếu bên ngoài hoàng cung thì sao? Đừng tưởng rằng Bồn cung cái gì cũng không biết, nếu muốn truy cứu đến cùng, người cũng khó thoát khỏi trừng phạt, nếu Bồn cung mượn điều này hủy đi thanh danh của hắn, sẽ làm lung lay nền móng của hắn, muốn diệt trừ, chính là dễ như trở bàn tay, nhưng Bồn cung không làm như vậy, mà chọn đường xa, người cũng biết vì sao?”

Khóp hàm Long Y Hoàng hơi run, nàng gắng sức chịu đựng ép bức cùng âm lãnh mà hoàng hậu mang đến, hồi đáp: “Y Hoàng... Không biết.”

“Không biết, đúng là lý do tốt để lảng tránh, thích hợp thỏa đáng, sẽ giúp mình ngăn cản đi tai họa, nhưng không biết quá mức, chính là ngu xuẩn! Bồn cung cần, không phải Thái tử phi ngu xuẩn!” Hoàng hậu nắm chặt tay Long Y Hoàng thật mạnh, đau đến mức nàng phải hít một hơi sâu, từ từ thay đổi

tầm nhìn, hai mắt đối mặt với mặt trời chói chang phía sau: “Mẫu hậu... Y Hoàng chính là ngu xuẩn, còn thỉnh mẫu hậu giọng cao đánh khẽ, không cần đi thúc ép Y Hoàng làm chuyện không có khả năng.”

“Bồn cung, đều vì lo nghĩ cho trong sạch của người... Cho nên mới nhìn đau đớn Duệ vương đi đến bước này, lại nói nữa, đúng là hẳn nên cảm tạ người, ” Hoàng hậu cười mặt không đổi sắc, vươn ra móng tay đeo kim sắc, từ từ vuốt ve mặt Long Y Hoàng, thương xót nói: “Nếu không phải bận tâm về người, Bồn cung sẽ không nhân nhượng hẳn lâu như vậy, Y Hoàng, người cũng biết?”

Long Y Hoàng cố gắng né tránh sự tiếp xúc kia làm người ta không thoải mái cả tinh thần lẫn thể xác, đáp: “Y Hoàng hiểu, đa tạ mẫu hậu chỉ bảo...”

“Hiểu là tốt rồi, người đã muốn lánh tránh như vậy, nên Bồn cung cũng không vòng vo với người, Hoàng Thượng chuẩn bị cho đoạn khảo hạch sắp tới, nói là khảo hạch học tập của các vị hoàng tử, kì thực, là muốn rải đường cho Duệ vương, Thái tử luôn luôn không tranh giành, Bồn cung hy vọng người có thể hỗ trợ hắn, ít nhất, đừng để Duệ vương dễ dàng áp chế Thái tử, đừng để Hoàng Thượng càng thêm sủng ái Duệ vương.” Hoàng hậu càng nói càng kích động, nắm tay Long Y Hoàng tay càng nắm càng chặt, tay đứt ruột xót, Long Y Hoàng đau đến nhũn mảy, nhưng hoàng hậu vẫn không có ý muốn buông tha nàng.

Xem ra, trải qua sự kiện lần trước, hoàng hậu đã quyết định không hề mềm lòng với nàng.

“Mẫu hậu... Mẫu hậu đây là không tin Thái tử sao?” Nàng cười gượng gạo, hỏi ngược lại dò xét.

“Không phải không tin tưởng... Nhưng Thái tử – đứa nhỏ này, hẳn với Bồn cung vẫn luôn có sự ngăn cách, hơn nữa lại không thích tranh đoạt... Ai, cũng quá tùy hứng, đúng là Bồn cung lo lắng điểm này của hắn, cho nên mới tìm người hỗ trợ.” Hoàng hậu lắc đầu bất đắc dĩ.

“Kia... Mẫu hậu kỳ thật có thể trực tiếp giúp hắn, vì sao phải gián tiếp tìm Y Hoàng? Y Hoàng gần đây rất mệt mỏi, cũng không muốn rước nhiều tranh chấp phiền toái...” Long Y Hoàng tiếp tục thoái thác, tỏ rõ thái độ không muốn làm.

“Hắn cùng Bồn cung không hợp, cũng không dễ dàng tin tưởng người khác, làm sao lại tùy tiện tin vào lời của người khác chứ? Nhưng với người lại khác, Y Hoàng, Bồn cung nhìn ra, hiện giờ Thái tử đã đối xử với người thay đổi rất nhiều, cũng tin cậy gấp đôi, nếu như người giúp hắn, hẳn khẳng định không nghi ngờ, Y Hoàng, Bồn cung chỉ muốn một kết quả, người sẽ không tuyệt tình như vậy đúng không?” Hoàng hậu vội vàng hơn, giọng điệu cũng mềm nhũn đi nhiều.

“Ha... Ha ha, cái này, cái này thì...” Long Y Hoàng cố sức quay đầu lại, nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn ngẩn người đứng tại chỗ, nàng lập tức phân phó: “Tiểu Mộ Dung, ta hơi đói bụng, người đến ngự thiện phòng kêu người chuẩn bị một ít điểm tâm đem lên, nhớ kỹ, đi nhanh về nhanh.”

Mộ Dung Xá Nguyệt sững sờ, không hiểu gì, vừa nhìn là biết hẳn chưa từng hầu hạ người nào cả, kinh ngạc đáp: “Cái gì?”

“Tiểu Mộ Dung?” Hoàng hậu cho rằng cái tên này hết sức kỳ lạ, lặp lại một lần, còn nói thêm: “Tại sao đặt một cái tên quái lạ như vậy? Y Hoàng, đây là tên thật của kẻ đó sao?”

“Ha ha ha ha... Đương nhiên không, không phải, ” Long Y Hoàng cười gượng đáp: “Đây là nhi thần đặt do tâm huyết nhất thời dâng trào, mẫu hậu cảm thấy thế nào?”

“Đương nhiên, nếu người cao hứng là tốt rồi, nhưng... Thái tử phi cũng đã hạ lệnh, tại sao còn đứng ở đó! Đúng là không có dạy dỗ, còn không mau đi!” Hoàng hậu quát lớn với Mộ Dung Xá Nguyệt.

“Đi mau đi!” Long Y Hoàng nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Mộ Dung Xá Nguyệt suy nghĩ, cảm thấy bầu không khí lúc này thật sự bất thường, nếu mình ở lại lâu cũng sẽ không có chuyện tốt gì, xoay người bắt đầu chuẩn bị đi.

“Bây giờ, đã không có người ngoài, mẫu hậu muốn nói cái gì, cứ việc nói thẳng đi.” Long Y Hoàng thở ra hơi, nhìn xung quang bên trong đình, đã không còn ai khác, cung nữ gần đó, cũng cách xa vài thước.

“Ha ha... Y Hoàng, người thật đúng là thông minh mà, ” hoàng hậu bỗng nhiên buông tay nàng ra, nắm ngón tay đeo đầy trang sức xanh ngọc cầm thạch, từ từ duỗi ra cho vào tay áo rộng, lúc rút ra, đã cầm trong tay một xấp giấy dày: “Đây là tất cả đề thi khảo hạch lần này, chia làm ba phần, thi văn, đấu võ, còn phần thi cuối cùng là do Hoàng Thượng đích thân kiểm tra, thi văn với đấu võ đều do các lão thái phó cùng thị lang ra đề và kiểm tra, nhưng phần thi cuối do Hoàng Thượng ra, hơn nữa ra đề tùy vào ngẫu hứng, cho nên đề mục đó cũng không rõ lắm, đây chủ yếu là nội dung của đề văn và đấu võ, trước tiên người nên nắm kỹ các đề mục, nắm chặt các điểm mấu chốt, nhớ kỹ phải nhắc nhở cái nào là quan trọng cho Thái tử...”

“Mẫu hậu...” Nắm lấy những tờ giấy đó, Long Y Hoàng vì nhìn không được nên hỏi: “Những người này có thể tin không?”

“Ha ha... Có thể tin cũng thế, không thể tin cũng thế, bất quá, nếu cuối cùng đề thi và những ghi chép trên đây có nửa điểm sai sót, Bồn cung lấy đầu bọn chúng ngay lập tức!” Hoàng hậu độc ác trả lời, lộ ra khí tức giết người mạnh mẽ làm Long Y Hoàng không rét mà run.

Lúc này đây, Hoàng Thượng thật sự đã hành động, và rõ ràng hoàng hậu cũng phải hành động.

Nhưng mà... Hoàng hậu làm như thế, chính là muốn gian dối sao?

Long Y Hoàng siết chặt cuộn giấy, nhất thời trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc, cũng không biết nên nói gì mới tốt, hoàng hậu đây, tuy ngoài mặt luôn

mồm nói vì mình với Phượng Trữ Lan, còn cả vì đứa nhỏ, nhưng kỳ thật, nàng ta làm như vậy, nhìn lâu dài thì nàng ta mới là người chiến thắng nhất không phải sao!.

Kế tiếp, hoàng hậu dường như đang lo lắng, dấn dò vài câu, Long Y Hoàng không có nghe vào, chỉ một mực gặt đầu rồi gặt đầu.

Cuối cùng, hoàng hậu cũng bằng lòng buông tha nàng, đứng lên chuẩn bị rời đi, lúc này Long Y Hoàng mới hoàn hồn, đứng dậy muốn cung tiễn nàng, hiển nhiên nàng cũng miễn đi những lễ tiết phiền phức đó.

Trước khi đi, nàng nói lời thành khẩn với Long Y Hoàng rằng: “Y Hoàng, Bồn cung tin tưởng ngươi.”

Long Y Hoàng chỉ có thể gặt đầu.

Hoàng hậu đi rồi, nhưng lại ném cho nàng một gánh nặng, Long Y Hoàng vô cùng uể oải, vừa nghĩ có nên nói chuyện này chi tiết cho Phượng Trữ Lan, vừa từ từ đi về phía tẩm cung.

Nàng vừa rẽ qua hòn non bộ, vết nhẵn ở giữa chân mây càng rõ ràng hơn, thỉnh thoảng một âm thanh lạnh băng phát ra từ bên cạnh.

“Cuối cùng cũng nói xong? Còn vội vã muốn đuổi ta đi ra chỗ khác.”

Nàng nhìn sang bên cạnh, phát hiện Mộ Dung Xá Nguyệt đang dựa vào chỗ rẽ của non bộ chờ nàng.

Mộ Dung Xá Nguyệt hai tay ôm ngực, nghiêng người tựa trên đấy, bày ra một bộ dáng lười biếng.

Long Y Hoàng muốn cười, tư thế của hắn đúng là nhìn không tồi, nhưng phối hợp với y phục và váy phấn hồng, còn cái trang bất nam bất nữ như thế, thật sự có vẻ buồn cười: “Ta là vì muốn giúp ngươi, tiểu Mộ Dung, nếu ta không nhanh chóng để ngươi tránh mặt, chắc chắn mẫu hậu lại muốn làm khó dễ ngươi, không chừng ta còn không thể giữ được ngươi nữa, nếu ngươi rơi vào móng vuốt của nàng ta, nhất định sự thật sẽ bị phát hiện, đến lúc đó, người bị liên lụy chính là ta, chắc chắn ta sẽ bị chụp lên cái mũ mang tội bất trung trinh [1].”

[1] tội danh vừa bất trung vừa hồng hạnh vượt tường

Mộ Dung Xá Nguyệt mặc kệ nàng, chẳng qua ánh mắt của hắn tập trung vào cuộn giấy trên tay nàng không biết từ đâu mọc ra: “Đây là cái gì?”

“Không có gì, đạo cụ gian dối mà thôi.” Nàng cầm cuộn giấy vẩy vẩy với hắn: “Tiểu Mộ Dung, vài ngày kế tiếp ta không có lòng dạ nào muốn quản ngươi, ngươi tự mình đi chơi trong hoàng cung đi, chờ ta làm xong những thứ rắc rối này sẽ tới tìm ngươi, nhớ đừng gây thêm phiền toái cho ta, ta đã không chịu đựng thêm bất cứ kinh hãi nào nữa rồi.”

“... Ta đây không hỏi, này, Long Y Hoàng, nhớ rõ những lời ta vừa nói không?”

“Ngươi mới vừa nói cái gì?” Nàng ần ần huýt thái dương, mới vừa rồi bị hoàng hậu oanh tạc một vòng, cũng đã bắt đầu không nhớ nhiều chuyện lúc đầu nữa.

“Ta nói, ai cũng không cần giúp, như vậy mới có thể bảo vệ bản thân mình không bị tổn thương.” Mộ Dung Xá Nguyệt không phiền không chán lặp lại một lần.

“A, như vậy à, vậy cứ như thế đi.” Long Y Hoàng nhún nhún vai, làm động tác bất đắc dĩ, sau đó kéo hắn đi: “Tiểu Mộ Dung đáng yêu, bây giờ chúng ta đi về thôi, tất cả chờ Phượng Trữ Lan quay lại rồi nói.”

Cả người Mộ Dung Xá Nguyệt cứng đờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc cho nàng kéo, rất lâu sau, rốt cục hắn cũng phát hiện có điều gì đó không đúng, giận dữ hét: “Không được gọi ta là tiểu Mộ Dung!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Lệnh đuổi khách

Long Y Hoàng trực tiếp trở về phòng, cử cung nữ tới, bàn thân ngồi ở án bàn trước mặt nghiền cứu cuộn giấy mà hoàng hậu sống chết phải đưa cho nàng.

Cuốn giấy so với những tờ giấy bình thường không khác là mấy, cuộn thành một cuộn, sau đó dùng sợi tơ màu đỏ đính lại.

Nàng mở nút dây, hai tay từ từ mở cuộn giấy, chữ viết bên trong hiện ra trước mắt Long Y Hoàng. Long Y Hoàng nhìn qua một lần để cơ bản nắm được nội dung bên trong, lập tức thấy không hứng thú, chung quy lại chỉ có vài thứ, cũng không có chiều mới gì, chỉ đơn giản để các hoàng tử thi đấu với nhau, văn võ, thiên văn địa lý, hơn nữa còn kiểm tra năng lực tham chính, trình độ đàm phán hòa bình, phán đoán khi đứng trước tình thế khó khăn cùng chủ

kiến của mình, tài thao lược, khát vọng đối với quốc gia, cộng thêm một vài phương pháp xử lý những tình huống khẩn cấp ngoài ý muốn và phương pháp đề phòng, chán nản, một điểm mới cũng không có.

Nàng bỏ qua đề mục văn thí, nhìn kỹ lại võ thí, hi vọng sẽ nhìn ra điểm gì mới.

Đề mục võ thí, cũng là khảo nghiệm năng lực dùng binh của các hoàng tử, phán đoán, mưu kế dùng trận thích hợp trên chiến trường, phân rõ trung gian, năng lực chỉ huy quân đội, cộng thêm gan dạ sáng suốt trên chiến trường, vân ..vân... và vân ..vân..bao nhiêu thứ linh tinh khác.

Thật đúng là một điểm mới cũng không có.

Long y hoàng bỏ mảnh giấy cuộn sang một bên, thống khổ nhắm mắt lại, bỏ qua mấy thứ này, rốt cuộc tại sao hoàng hậu lại khẩn trương? Chỉ sợ tâm kế của nàng không ai đoán được, văn thí không nói đến trích dẫn của tiền nhân, võ thí cũng chỉ là tài võ của các hoàng tử tương đối kích thích, mặt khác, căn bản cũng không có gì đáng chú ý, hại nàng nhìn mãi không thấy.

Mộ Dung xá nguyệt đi tới bên cạnh Long y hoàng, cầm lấy cuộn giấy lên xem, lập tức nhíu mi: “Cái này thật vớ vẩn, đúng là một trò chơi nhảm chán.”

“Ta cũng thấy rất nhàm chán, chính là có biện pháp gì...những đồ cổ như vậy nhất định, chỉ biết dập khuôn theo tiền nhân đi trước, một ý kiến của bản thân cũng không có, ta nhìn không ra...tiểu Mộ Dung, ngươi thích thì xem đi, thuận tiện giúp ta tìm ra phương án giải quyết.” Long Y Hoàng gục mặt lên bàn, miễn cưỡng quay lại phát tay với Mộ Dung Xá Nguyệt.

“Ta cũng nhìn không được ” Mộ Dung xá nguyệt lập tức cuộn cuộn giấy sang một bên, lại hiếu kỳ nói: “Những thứ này rốt cuộc là gì vậy? Tựa hồ chỉ là nội dung kiểm tra, mới vừa rồi hoàng hậu đưa cho ngươi à?”

“Àn...” Long Y Hoàng phỉ sức gật đầu.

“Là vì Phụng Trữ Lan mà chuẩn bị?” Mộ Dung xá nguyệt tiếp tục hỏi tới.

Long y hoàng lại lần nữa gật đầu.

“Không thể nào, chẳng lẽ Phụng Trữ Lan thật sự phải dùng những thứ cổ lỗ này để vượt qua lần kiểm tra này ? » Mộ Dung Xá Nguyệt sắc mặt đại biến.

« Tiểu Mộ Dung, trí tưởng tượng của ngươi thật phong phú...nếu hần thực sự không có tài thì đã sớm bị hoàng thượng phế truất, còn có thể yên bình ở vị trí lâu như vậy ? Ngươi cho là tất cả là nhờ hoàng hậu giúp đỡ mới được như vậy ? Nếu như vậy, nàng cũng không cần thiên tân vạn khổ cố ý tới tìm ta âm thầm trợ giúp Phụng Trữ Lan. » Long Y Hoàng cho hần mở mang tầm mắt.

“Ngươi muốn giúp hần sao ? » Đôi mắt sáng của Mộ Dung Xá Nguyệt mở to.

« Đừng làm phiền ta. » Long Y Hoàng nhắm mắt lại.

Mộ Dung xá nguyệt lấy tay gầy gầy cuộn giấy trên mặt bàn, nói : « Nếu ta nói những thứ này rất có lợi cho Phụng Ly Uyên, ta và hần cũng là bạn tốt, hần hiểu cái gì, ta bất quá cũng rất biết, hần muốn báo thù, mấy thứ này hần đã sớm luyện tập rồi. »

“Nhắc ngươi một chút, ta dù không hiểu Phụng Trữ Lan lắm, nhưng đối với hần mà nói không có việc gì khó.... mà người kích động ở đây chỉ có mình hoàng đế thôi. » Long Y Hoàng suy nghĩ một chút nói.

« Ngươi xem, ngươi cũng rất quan tâm tới hần. » Mộ Dung Xá Nguyệt đi tới ven bàn, khoe khoang cho mọi người thấy dung nhan diễm dúa lẳng lơ mỉa hoặc thiên hạ không ra nam cũng chẳng ra nữ của hần, từ trên cao nhìn xuống Long Y Hoàng.

“Trong tim ta vốn không có hần, hoàng hậu sẽ lộ ra ta, ta có thể không để bụng sao ? » Long Y Hoàng nghiêm mặt nói.

“Không nghĩ tới ngươi cũng có người để sợ sao, không phải chỉ là một cái hoàng hậu thôi sao, cũng có thể khiến ngươi sợ hãi như vậy, thật là không tin nổi. « Mộ Dung Xá Nguyệt than thở nói.

« Câm ! » Sắc mặt Long Y Hoàng trở nên khó coi, nàng vô ý sờ tiwvũ phúc trong bụng, thần sắc ngày càng khó coi.

Nàng làm sao không muốn tiêu diệt hoàng hậu ? Nhưng là vì nhiều nguyên nhân khiến nàng không thể hạ thủ.

Nếu thủ pháp tiêu diệt có một điểm sai lầm, nàng nhất định sẽ bị tố giác, bị mang một loạt tội danh, cuối cùng trở thành tội nhân của lương quốc, hơn nữa, hoàng hậu bây giờ, cũng không có thể làm ra chuyện nghiêm trọng gì nữa, tất cả mọi chuyện đều hợp tình hợp lý, mặc dù bản thân oán giận, nhưng cũng không thể tránh được.

Hơn nữa, thế lực hoàng hậu lớn như vậy, nếu không diệt trừ nòng cốt của nàng sớm, như vậy cả cục diện sẽ lập tức thay đổi.

Cuối cùng, nguyên nhân quan trọng nhất là, Long Y Hoàng không muốn Phụng Trữ Lan cùng các huynh muội phải mất đi người thân.

Mất đi mẫu thân của mình nàng thôi đã chịu đủ rồi, nàng không muốn người khác lại giẫm lên vết xe đổ của nàng, hơn nữa, người bắt đầu mọi chuyện lại là nàng.

Mặc dù quan hệ của hoàng hậu và Phụng Trữ Lan không tốt, nhưng nói gì thì nói họ cũng là mẹ con, tình cảm tất nhiên phải có chút ít.

Nghĩ tới đây, Long Y Hoàng lại bắt đầu thở dài, tựa hồ sầu bi có phun ra cũng không được.

Chính là, nếu như bản thân lại khuất phục hoàng hậu, đến khi hài tử ra đời, nàng lại có thể tìm một sát thủ cho riêng mình, nhưng là hiện tại, không có cách gì chế ngự được nàng ta, hoàng thượng hiện tại một lòng một dạ đều ở bên cạnh Phụng Ly Uyên, coi như hẳn cũng có tâ diệt trừ thế lực của hoàng hậu, bất quá cũng chỉ để bản thân và Phụng Trữ Lan trở thành bia đỡ đạn thôi.

Mộ Dung xá nguyệt cúi đầu, quay lại nghiên cứu y phục của mình một hồi, cảm giác nửa bả vai lạnh dần đi, hẳn dùng lòng bàn tay đè lại cổ áo sắp trượt xuống, tịnh thả thấy cổ áo thêu hoa của mình, tức giận nói : « Người còn muốn biến ta thành thế nào, ta yêu cầu người trả lại quần áo cho ta. »

« Đừng vội, chờ ta chơi đủ đã, tiểu Mộ Dung... về mặt không cần khó coi như vậy ! Coi chừng sẽ có nếp nhăn đó ! Hơn nữa người mặc như vậy cũng rất đẹp, không ai có thể nhận ra thân phận của người, người gấp cái gì. » Long Y Hoàng lấy cổ tay chống cằm, nghiêng ngả nói.

“Hừ!” Mộ Dung xá nguyệt sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thở hổn hển quay đầu ra chỗ khác, trở mắt nhìn mái hiên phòng đối diện.

Long Y Hoàng phát hiện tâm tình mình đột nhiên tốt lên, đang chuẩn bị tìm lí do thoái thác tiếp tục tàn phá Mộ Dung Xá Nguyệt, cửa phòng đột nhiên truyền tới thanh âm cung nữ : « Tham kiến thái tử điện hạ »

Nàng vội vàng đi xem, dưới ánh nắng, Phụng Trữ Lan bước qua cánh cửa, bước thẳng vào phòng.

Long Y Hoàng đứng lên, định lấy cuộn giấy vẫn chưa cắt kia : « Sao, phụ hoàng gọi các người tới làm gì ? »

« Không có gì, nhất định muốn kiểm tra năng lực một lần, có có tuyên bố nửa tháng sau sẽ kiểm tra. » Phụng Trữ Lan đi vào trong gian phòng, nhìn một chút về mặt không thoải mái của Mộ Dung Xá Nguyệt bên cạnh, về mặt nhân nhả đi qua.

“Người nghĩ thắng sao?” Long y hoàng hỏi.

“Người cứ nói đi?” Phụng Trữ Lan ngồi xuống trước mặt bàn, thuận mắt nhìn qua cuốn giấy chưa cắt, thậm chí lười cảm lên, nói : « Mẫu hậu đưa cho người ? »

« Ân. » Long Y Hoàng gật đầu : « Nàng nói, đây là toàn bộ những nội dung kiểm tra, trừ ra thí luyện cuối cùng của phụ hoàng thì đây là tất cả. »

“Không nhìn.” Phụng Trữ Lan lại lần nữa ném cuốn giấy đến mặt bàn.

« Có xem hay không cũng giống nhau, dù sao cũng chỉ là mấy vấn đề cũ thôi. » Long Y Hoàng thở dài : « Vậy còn người ? Phụng Trữ Lan, người nghĩ người thắng sao ? »

« Người hy vọng ta thắng sao ? » Phụng Trữ Lan rất nghiêm túc hỏi ngược lại : « Người cũng hy vọng Phụng Ly Uyên thắng ? »

“Phiền chết! Đừng hỏi ta vấn đề này nữa ! » Long Y Hoàng ném cuốn giấy trên bàn về phía Phụng Trữ Lan, bị hẳn tránh được.

« Ta là nói nghiêm túc, nếu người hy vọng ta thắng, ta sẽ nghiêm túc một chút nhưng người hy vọng Phụng Ly Uyên thắng ta sẽ qua loa mà thi. » Phụng Trữ Lan đột nhiên nắm chặt cổ tay Long Y Hoàng, rất nghiêm túc nói.

“Ta cũng rất nghiêm túc, không cần hỏi lại ta vấn đề này nữa ! Phụng Trữ Lan nói thật ra, không phải mẫu hậu một mực bức ta trợ giúp người thắng trong lần khảo hạch này, chỉ cần xác định được vị trí của người trong lòng hoàng thượng, ta thì không sao, người dẫn độn qua coi như xong, ta và người đều bị hạ thấp ta cũng không nói gì, nhưng bây giờ, người không cần hỏi ta mấy vấn đề này ! Ta ghét nhất người khác chọn điểm khó xử của ta mà hạ thủ ! Ta mặc kệ, người làm thế nào ! Dù sao bị phế truất, ta và người cũng cùng nhau bị phế ! Tùy người ! » Long Y Hoàng bắt đầu cảm thấy phiền toái, muốn tránh né đề tài khó trả lời này, dùng sức lôi cổ tay mình ra khỏi tay Phụng Trữ Lan, sau đó quay lại ngồi lên ghế.

Nếu là Phụng Trữ Lan thật sự theo đuổi câu hỏi đó, nàng nhất định sẽ trốn đi.

Nàng phải trả lời sao mới phải, nếu là vừa mới bắt đầu, nàng rất nhanh có thể nói ra tên Phụng Ly Uyên, nhưng bây giờ, nàng không thể nói ra cái tên đã quá quen thuộc kia nữa. Phụng Trữ Lan đã thay đổi, hẳn đã thay đổi, tựa hồ là thay đổi hẳn lập trường, khiến nàng cảm thấy khó xử.

“Có phải, nếu ta thua rất thảm, mẫu hậu sẽ tận lực làm khó dễ người ? » Phụng Trữ Lan hỏi.

« Không lo, Phụng Trữ Lan, người không cần nghĩ tới những điều này, người thích làm thế nào cũng được, ta không ép người... còn về phía mẫu hậu, nàng có thể làm gì ta ? Hơn nữa... ta cần phải liệu chết không đáp ứng nàng mới đúng, Phụng Trữ Lan, người thích thế nào thì cứ làm thế, đừng lo cho ta. » Long Y Hoàng nhụt chí nửa ngồi nửa nằm lên ghế, có chút bất đắc dĩ nói.

“Ta... sẽ làm hết sức, lần trước mẫu hậu như vậy người cũng đã nhìn thấy, nàng bây giờ nhẫn tâm như vậy, một khi phát điên lên, ta không dám tưởng tượng người sẽ bị nàng chinh đến thế nào... » Phụng Trữ Lan đột nhiên cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn : « Nhưng là, Y Hoàng, muốn ta trực tiếp đối đầu với Phụng Ly Uyên, ta hy vọng người không cần đến xem, chỉ lẳng lặng ở đây chờ kết quả thôi là được. »

“Tại sao ? Sợ thua thảm hại thật mất mặt, nên không dám cho ta đến xem ? » Long Y Hoàng cười lạnh một tiếng.

« Ta chỉ là không muốn làm cho người khó xử. » Phụng Trữ Lan liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên thu tay, xoay người về phía cửa.

« Người đi đâu vậy ? » Long Y Hoàng đề cao thanh âm

« Ta tìm mẫu hậu « tâm sự », người ở trong phòng đợi ta là được. » Phụng Trữ Lan bỏ lại một câu, cũng không quay đầu lại liền biến mất trước cửa.

“Thiên...” Long y hoàng cảm thấy đau đầu, che cái trán, thống khổ rên rỉ.

Chuyện ngày càng vượt ngoài tầm kiểm soát của nàng.

Mộ Dung xá nguyệt ở bên cạnh giống như cái bóng đèn thật lâu, hần nhìn giá sách tinh xảo phía sau Long Y Hoàng nói : « Long Y Hoàng, chuyện của người có thể giải quyết rõ ràng, không bằng trước hết nên cho ta về, người cũng đỡ một chút phiền não. »

“Thả người trở về? Tiểu Mộ Dung, người nghĩ thù hận trong chúng ta nhẹ nhàng như vậy, nếu là ta thả người, người lại như trước hơi một tí lấy ta ra uy hiếp, ta lại có mấy cái mạng cho người chơi đùa như vậy ? » Long Y Hoàng xoay người nói : « Hơn nữa, ta nếu giải độc trên người người, người lập tức sẽ quay lại giết ta, ta chẳng phải là thả hổ về rừng tự làm tự chịu sao ? »

“Sẽ không có chuyện đó. » Mộ Dung Xá Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, một chút về mặt cũng không có : « Ta trước đây đã làm nhiều chuyện quá đáng với người, bây giờ người trả thù ta, ta cũng không có gì để nói, muốn người bây giờ giải độc cho ta, để ta rời đi, ta nhất định sẽ không lặp lại những chuyện trước đây, Long Y Hoàng mặc dù ta không phải chính nhân quân tử, nhưng nói là làm, chưa bao giờ không giữ lời hứa, ta đáp ứng người, tự nhiên sẽ làm được, đến lúc đó, ta và người, nước sông không phạm nước giếng, mãi mãi không bao giờ quấy nhiễu đối phương. »

“Tiểu Mộ Dung, đây là lời thực lòng của người sao ? » Long Y Hoàng về mặt vạn phần nghi hoặc.

« Nếu người không tin, người có thể quay lại nhìn ta đây. » Đôi mắt sáng trong của Mộ Dung Xá Nguyệt thật câu hồn đoạt phách người đối diện.

« Tiểu Mộ Dung... ta và người... thù sâu như biển, không nói đến sự giằng co của Minh Võ Lâm và Hoàng thất, tư oán của ta và người cũng cần giải quyết, người nói ta sẽ khinh địch như vậy mà để người rời đi sao ? » Long Y Hoàng nhìn chằm chằm vào mắt hần, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Người để ta bình an vô sự rời đi, ân oán của ta và người cũng xóa bỏ. » Mộ Dung Xá Nguyệt gần từng tiếng hết sức rõ ràng, tựa hồ muốn đem cả những câu chữ này khắc sâu trong lòng.

Long y hoàng không nói, tránh ánh mắt Mộ Dung xá nguyệt .

Nàng cúi đầu, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên không nói gì đứng lên, đi tới bên bàn trang điểm, lấy từ trong một cái hộp to ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong nằm một quả nước tiểu tinh sáng long lánh.

“Tiểu Mộ Dung, người lại đây.” Nàng ngoác ngoác ngón tay về hướng Mộ Dung xá nguyệt, mặt không chút thay đổi nói.

“Giải được sao?” Mộ Dung xá nguyệt vội vã đi tới, không thể chờ đợi được hỏi.

“Ăn đi.” Long y hoàng bói bói trong cái hộp, lấy một cái hộp nhỏ mở ra, nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt, bên trong hiện ra một tấm lục vàng óng, ở giữa là một lọ nước long lánh trong sáng, với màu vàng tỏa ra ở xung quanh.

Mộ Dung xá nguyệt cầm lấy lên, chuẩn bị đưa đến khoe miệng, đột nhiên lại chân chờ : “Long y hoàng, cái này không phải độc được đây chứ. »

« Cơ hội sẽ không đến lần thứ hai. » Long Y Hoàng vừa nói sẽ lấy lại, Mộ Dung Xá Nguyệt nhanh hơn một bước, ăn hết trước.

« Cổ độc sẽ được giải sao... » Hần mừng rỡ nâng cánh tay của mình, tựa hồ là đã không còn cảm giác đau.

“Sau nửa canh giờ, người tìm một người hiểu cổ độc, bảo hần mang hết cổ độc ra ngoài là khỏi. » Long Y Hoàng lại mang một cái hộp khác ra, để vào tay Mộ Dung Xá Nguyệt : « Như vậy có thể trừ tận gốc. »

“Cái... này...” Mộ Dung xá nguyệt xem qua cái hộp, sau đó mở ra, Long y hoàng vội vàng ngăn lại : “Đừng có mở ra, nếu cổ mẫu chạy đến, ta cũng không thể đưa cổ trên người người ra được. »

Mộ Dung Xá Nguyệt lập tức không dám lộn xộn nữa, hần nắm chặt cái hộp, cũng có chút không yên lòng : « Long Y Hoàng người thật tốt như vậy ? »

“Người đừng nói thế, ta hiện tại thật sự không có tư tình xen vào chuyện của người nữa, người ở lại bên cạnh ta, bất quả chỉ thêm phiền phức. » nàng vỗ tay, gọi cung nữ, nhỏ giọng phân phó vài câu, sau khi cung nữ lui ra, nàng lại tiếp tục nói : « Nhưng là ta không muốn gặp lại người, tiểu Mộ Dung, hy vọng người có thể tuân thủ lời hứa, sau này, chúng ta không cần gặp lại, tất cả ân oán liền xóa bỏ. »

Cung nữ bắt đầu quay lại, hai tay cầm một bộ nam trang mới tinh, cúi người trước mặt Mộ Dung Xá Nguyệt.

« Người... » Mộ Dung Xá Nguyệt lấy tay nhận bộ y phục, đột nhiên có chút nghi hoặc không giải thích được.

“Nói về thật sự rất châm chọc, bắt người một ngày không được để lại người, tối hôm qua ta đã suy nghĩ rất lâu, người rơi vào trong tay ta, trừ phi người chết, nếu không vĩnh viễn đừng nghĩ chạy trốn, chính là hiện tại ta yên lặng thả người, người thật sự rất may mắn đó, ta đã cố tình trêu chọc người... nhưng

là, tiểu Mộ Dung, nếu sau này ngươi lại xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ giết ngươi, bây giờ, ngươi đi đi. » Long Y Hoàng phát tay lui ccung nữ, cổ ta xoay người, đưa lưng về phía Mộ Dung Xá Nguyệt.

Y phục cùng cổ mẫu đã ở trong tay, Mộ Dung Xá Nguyệt cũng không động tới : « Long Y Hoàng. ...sao ngươi không trực tiếp giết ta. »

« Giết ngươi. . .ta. . .có thể ham muốn nhất thời cực nhanh, không ai có lợi cả..ngươi chết đi, mình võ lâm sẽ lấy có đó chính diện chống lại hoàng thất, hiện tại nội loạn còn chưa trừ, thật sự là không muốn có thêm sóng gió gì nữa, giết ngươi ? ngươi trong mình võ lâm nhất định hận ta thấu xương, không đuổi giết ta tới chân trời góc bể mới lạ, ta đã hại một mình chủ, lại muốn hủy thêm nữa, ta nghĩ, ta đây còn chưa kịp chuẩn bị. » Long Y Hoàng cười khổ nói : « Tiểu Mộ Dung, nếu như ta nói, ta thật sự rất nhàm chán, ngươi nguyện ý lưu lại với ta sao ? »

“Không cần.” Mộ Dung xá nguyệt lại lần nữa trả lời ,rất kiên quyết.

“Cho nên nói. . .” Long y hoàng cúi đầu, sờ sờ tiểu phúc, cười nói: “Tiểu Mộ Dung, ngươi đi đi, nhưng là, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt ta, vĩnh viễn. »

“...” Mộ Dung xá nguyệt đột nhiên có chút phiền toái, hần trút bỏ bộ y phục phiền toái không vừa mắt trên người, mang bộ trang phục nam nhân vừa nhận được kia mặc lên,từ từ lấy đai lưng, đột nhiên hần phát hiện quần áo bay giờ thật sự rất quen mắt, mặc dù không phải là quần áo của mình, nhưng là một trang phục trắng thuần sắc, đai lưng trúc điệp..còn có cột tóc cũng màu xanh..hần thích nhất là trúc điệp.

Không khỏi có chút nghi hoặc, hần giương mắt nhìn Long y hoàng, chính là không đợi mở miệng, Long y hoàng đã nói: “Tiểu Mộ Dung, ngươi mặc đồ trắng sắc phối trúc điệp thanh nhìn rất đẹp, ta hy vọng chủ ý của mình sẽ không làm ngươi phiền phức. »

« Không ! » Trầm ngâm hồi lâu, hần thấp giọng trả lời, kéo trăm cái tóc trên đầu, từ từ cột lại tóc bằng cột tóc màu xanh.

Trong lúc nhất thời, lồng ngực của hần có chút khó khăn.

“Tiểu Mộ Dung, hãy quý trọng những gì ngươi đang có, đừng như ta, đừng như Ly Uyên, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời. » Long Y Hoàng nhìn phong cảnh ngoài cửa mơ màng nói.

« Sẽ không. » Mộ Dung Xá Nguyệt cũng đứng nhìn, hần chỉ là nhìn bóng lưng Long Y Hoàng.

“Đi thôi, cẩn thận ta đổi ý.” Long y hoàng giang hai tay ra, dường như có chút ảm đạm sáng rỡ rơi trên mặt.

Mộ Dung Xá Nguyệt âm thầm nắm chặt chường, phát hiện lại có nội lực, mới vừa rồi miếng thủy tinh như viên thuốc, chắc là được giải nội lực.

Long y hoàng lại nhiều lần hạ lệnh đuổi khách, cũng không muốn lưu lại, bước nhanh ra cửa phòng, nhún người nhảy, thoải mái thoát ra khỏi các cung điện, đập lên mái mà đi.

Lúc hần quay đầu lại, Long Y Hoàng đã quay vào phòng, giờ đã không thấy ai.

Hần không rõ tại sao vừa rồi lại chần chừ, hiện tại càng cảm thấy khó chịu.

Lắc đầu, rũ bỏ phiền não, Mộ Dung Xá Nguyệt tiếp tục bay lên đỉnh cung điện, cẩn thận né tránh sự tuần tra của quân đội , đi thẳng ra ngoài cung.

Dây cột tóc màu xanh tung bay trong không trung, vẽ ra những đường cong, khiến tim đập thật nhanh.

Là ai từng nói với hần..hần không phải trời sinh lãnh huyết..chỉ là chưa bao giờ biết yêu là gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ý nghĩ khác người

Mộ Dung Xá Nguyệt đi rồi, Long Y Hoàng về lại phòng, đầu tiên là cầm vài cuốn sách lật xem, sắc trời càng ngày càng tối, Phượng Trữ Lan vẫn chưa trở lại, đứng giờ nàng uống thuốc dưỡng thai, miếng đầy đắng chát, cũng không đói bụng nên không dùng bữa tối, nhàm chán đủ kiểu, chỉ có thể phân phó cung nữ chuẩn bị giấy loại lớn cùng màu vẽ, nghiền mực đậm đen, nhắc đến mới nhớ đã lâu chưa cầm bút, dựa theo ký ức trong đầu, một nét bút họa trên giấy miêu tả một bóng dáng người hiện ra.

Nàng đã rất lâu không có vẽ tranh, động tác hơi không quen, dưới bút pháp cũng không thiếu phần linh động và ý vị.

Ánh sáng trong phòng càng tối dần, cung nữ thay nàng thắp đèn, nhìn nàng vẽ vô cùng nhập thần, cũng không đến quấy rầy, chỉ có thể lui người đứng sang một bên.

Ngay khi nàng thu hồi nét cuối cùng, trong khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn các cung nữ đứng ở cửa cúi người hành lễ, vừa nhắc đầu, Phụng Trữ Lan rời đi đã lâu rồi chợt cũng trở lại.

Nàng đặt bút xuống, cố ý không nhìn dáng điệu Phụng Trữ Lan đang đi về phía mình, nhẹ nhàng cảm lấy trang giấy nét mực chưa khô, một mình thưởng thức, cho đến khi cảm giác Phụng Trữ Lan chạy tới đứng phía sau cũng đang nhìn bức họa, nàng mới mở miệng: “Giống không?”

“Nàng thật sự là tài sắc song tuyệt [1], cảm kỳ thi họa, mọi thứ đều tinh thông,” Phụng Trữ Lan cười, cảm lấy bức họa từ trong tay nàng, cẩn thận tỉ mỉ nói: “Ta vốn nghĩ rằng nàng họa Phụng Ly Uyên.”

[1]: cũng giống như tài sắc vẹn toàn. (Nhưng mình nghĩ nên để như thế theo ý tác giả)

“Hiển nhiên, sẽ có người để hấn ở trong lòng, bây giờ không có chuyện gì, tội gì ta phải hao tâm” Long Y Hoàng bình tĩnh đáp, nhìn nghiêng mực và bút đang nằm lẳng lẳng trên bàn.

Nàng vẽ trên bức họa, là một nam tử đang tự mình đánh đàn giữa thiên địa sơn thủy, bạch y thuần khiết, giống như tiên nhân, mắt phượng hơi hơi khép lại như mơ màng, vẻ mặt đang mỉm cười đầy vui mừng, mười ngón tay tao nhã nhẹ nhàng di chuyển lướt trên cầm huyền, bên cạnh đặt một lư hương màu tím khói lượn lờ bốc lên không một tiếng động.

Nàng vẽ vô cùng giỏi như vậy, thế cho nên chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra nam tử trong bức họa là ai, là Phụng Trữ Lan.

“Mộ Dung Xá Nguyệt đâu?” Phụng Trữ Lan cười nhạt giữ chặt bức họa, đột nhiên phát hiện có chút không đúng.

“Ta để hấn đi rồi, coi như tích chút đức đi,” Long Y Hoàng vẫy vẫy tay áo, lại kéo kéo áo choàng: “Hơn nữa, động đến hấn, về lâu dài cũng không có chuyện gì hay cả.”

“Ừ, nàng nghĩ rất chu đáo.” Phụng Trữ Lan yên lặng cuộn tròn bức họa lại cẩn thận.

“Ngươi và mẫu hậu, thế nào?”

“Không được tốt lắm” Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng bằng quơ.

“Được rồi, ngươi không muốn nói ta cũng không hỏi, nhưng mà, Phụng Trữ Lan, ta không hy vọng đến cuối cùng, hoàng thất sẽ diễn ra cục diện chém giết lẫn nhau.” Trong mắt Long Y Hoàng toát ra vẻ không đành lòng.

“Ta biết.” Trong đôi mắt Phụng Trữ Lan ý cười chuyển thành mềm mại, vô số ánh sao lấp lánh, tràn đầy rung động.

“Còn nữa, ta cũng không hy vọng chứng kiến ngươi và Ly Uyên thật sự trở thành thù địch, huynh đệ tương tàn.”

“Cái này ta cũng biết...,” Phụng Trữ Lan cúi đầu, hơi hơi mỉm cười: “Có điều, rất khó.”

Thời gian luôn trôi đi, Long Y Hoàng muốn liều mạng giữ lại, cũng không biết nên làm thế nào.

Bất tri bất giác cũng đến nửa tháng, nàng cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng chán nản vô vị, đơn điệu như nước trong, hơn nữa Mộ Dung Xá Nguyệt đã hoàn toàn toàn rời khỏi thế giới của nàng, sau ngày đó đúng là nàng không hề nghe được bất cứ tin tức gì của hấn, cứ như thế, ngược lại ngay cả cuối cùng một chút kích thích cũng chôn vùi thành tro.

Thời gian này nàng vẫn luôn lặp đi lặp lại những hành động nhàm chán, hết ăn rồi lại ngủ, an thai, tĩnh dưỡng, đọc sách, sau đó chính là chờ Phụng Trữ Lan ra ngoài rồi quay lại, mới có thể tiến hành một vài đối thoại đối thoại mà không đối thoại, cũng rất nhàm chán đến mức làm đầu nàng muốn bốc khói.

Như, Phụng Trữ Lan đang đọc sách, nàng nhàm chán hỏi: “Đã lâu không thấy Vũ Thiên.”

Phụng Trữ Lan ngắn gọn đáp: “Hấn rất ít khi ở trong cung, thích ở ngoài cung dạo chơi thám hiểm.”

Nàng im lặng.

Đối thoại không giải quyết được gì.

Lại như, nàng nhàm chán lục lọi bức họa do chính mình vẽ, hỏi: “Phụng Trữ Lan, ngươi có thể đánh đàn không?”

“Không muốn đàn.”

“Vì sao?”

“Chính là không muốn.”

Long Y Hoàng trầm mặc lần nữa.

Lại một cuộc đối thoại cũng không giải quyết được gì.

Những đối thoại như vậy lại không giải quyết được gì, cũng không có chuyện gì quan trọng, đối thoại của hai người vừa nhằm chám lại vô vị.

May mắn còn có Phụng Mộ Từ thường xuyên đến tìm nàng chơi, nhưng lại không khéo đồng thời gặp Vân Phụng Loan, hai người đó sẽ âm ỉ, tuy nhìn bề ngoài nhìn như bình tĩnh không nổi sóng, nhưng lại thâm xuất hiện sóng cả ba đào, liên tục nói bóng gió làm tổn hại đến đối phương, Vân Phụng Loan dù sao cũng là phụ nữ có thai, lúc đầu mang thai cơ thể sẽ có khó chịu, thường xuyên bị Phụng Mộ Từ làm phát cáu không thể kiềm nén, nhưng khi nàng ta quay về không lâu, Phụng Ly Uyên nhất định sẽ tới tìm Phụng Mộ Từ, sau đó ở trước mặt nàng hung hăng quở trách Phụng Mộ Từ một hồi, cố ý nói những lời hờ hững với nàng đang đứng kế bên, cuối cùng rời khỏi.

Phụng Mộ Từ ủy khuất đến mức muốn khóc, Long Y Hoàng cũng vất vả lắm mới an ủi được nàng, nhưng mặt khác lại nổi phiền muộn tràn đầy trong lòng.

Nàng khó chịu nói không nên lời, nhưng cũng tìm không được lý do.

Vân Phụng Loan nhìn trông rất khỏe, nàng nhìn ra được, Phụng Ly Uyên bảo vệ nàng ta rất chặt chẽ, nàng biết.

Rõ ràng đã trở thành quá khứ, nhưng không có cách nào quên dễ dàng, Long Y Hoàng cảm thấy bản thân mình rất đáng mỉa mai, hiện tại, mọi báo ứng đều linh nghiệm trên người nàng.

Thi văn trong nháy mắt cũng đến, được tổ chức trong viện mà Hoàng Thượng ngày thường hay đọc sách, cho nên các lão thái phó bí mật bố trí trận địa sẵn sàng đón quân địch, hoàng đế thì ở trong chỗ tối quan sát.

Nghe nói lúc này, ngay cả hoàng hậu cũng không thể đến dự thính, nhưng mà vì sao...?

Long Y Hoàng đứng bên ngoài sân, cây cỏ thụ tiêu điều càng làm nổi lên áo lông cừu sắc trắng trên người nàng, nàng vội vã chỉ về hướng nhuyển kiều hồng nhạt thêu hoa đang được nâng vào bên trong viện, mặt không đổi sắc nhìn Phụng Trữ Lan bên cạnh: “Không phải nói ngay cả mẫu hậu cũng không được dự thính sao? Vậy chuyện này là sao?”

Phụng Trữ Lan mỉm cười giữa gió lạnh, nói rằng: “Phụ hoàng muốn khác người.”

“Đúng vậy đúng vậy, đây rõ ràng cũng quá bất công, lại có thể trắng trợn cho Vân Phụng Loan đi vào, đây có thể là biểu hiện đã để ý đến Ly Uyên rất nhiều rồi sao?” Long Y Hoàng nói xong, trầm mặc một hồi, lại nói: “Như vậy bất công, ngay cả ta cũng không bị đưa ra bên ngoài ngây ngốc nữa khác, nhưng Vân Phụng Loan lại có thể dự thính cùng hân.”

Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng, cảm nhận cái lạnh lẽo: “Phụ hoàng là lo cho ngươi, sợ ngươi bị bệnh.”

“A... Sẽ có tâm lo lắng cho ta sao, cũng biết a...” Long Y Hoàng lắc đầu, nói: “Phụng Trữ Lan, nếu ngươi thật sự không thích, thì không cần kiêng dè nhiều thứ như vậy, có lẽ đây là cơ hội tốt? Để danh xưng Hoàng Thượng này, để Ly Uyên thay thế vị trí của ngươi, ngươi và ta cũng vui vẻ thanh nhàn.”

“Yên tâm, ta tự có chừng mực, ” Phụng Trữ Lan nắm chặt tay nàng như trước lạnh lẽo, cười như gió xuân: “Ta sẽ không để mẫu hậu có cơ hội dồn ép làm khó dễ nàng.”

Long Y Hoàng cảm thấy đau đầu gấp bội, lúc đang chuẩn bị xoa huyết Thái Dương, đột nhiên thấy lòng bàn tay vốn dĩ ấm áp chợt lạnh, Phụng Trữ Lan đã buông tay nàng ra, tiếp tục nói: “Thời gian không còn nhiều, ta đi vào trước, nàng mau trở về phòng nghỉ ngơi, chờ tin tức là được.”

“Đi thông thả, không vội.” Long Y Hoàng lấy khăn tay màu trắng ra mà sáng nay cung nữ đã đưa cho nàng vẩy vẩy giữa không trung, vẻ mặt như biệt ly.

Phụng Trữ Lan sững sốt, sau đó nhẹ nhàng cười, nắm lấy tay nàng nhét lại vào trong áo lông cừu, lo lắng nói: “Không nên để cảm lạnh, đừng ở lại nữa lâu lắm, mau về đi.”

Long Y Hoàng gật gật đầu, xem như đáp ứng.

Phụng Trữ Lan lại thắt chặt đai lưng áo lông cừu cho nàng, cuối cùng mới yên tâm xoay người bước vào trong viện nghiêm túc đến cực điểm kia.

Long Y Hoàng chỉ cúi đầu, cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần.

Phụng Trữ Lan là người tốt... Bản tính lại là thiện lương dịu dàng, chỉ là, giữa nàng và hân dù sao vẫn có một bức tường ngăn cách, không nói về Khuynh Nhan trước đây, bây giờ chính là Ly Uyên, hơn nữa, khoảng cách giữa bọn họ cho dù là một tầng mỏng manh vì người đã khuất nhưng nhất định cũng không ai dám đi chọc phá khoảng cách đó.

Nàng phui phui tuyết đọng lại trên áo lông cừu trắng, che phủ bụng mình, dẫn theo cung nữ quay về.

Nghe nói, qua một khoảng thời gian nữa tuyết tiếp tục sẽ rơi, lần đầu tiên ở một nơi dị quốc tha hương ngắm cảnh tuyết, chắc chắn sẽ có một cảm thụ khác.

Quay về tẩm cung, cung nữ đã chuẩn bị hỏa lò [1] cho nàng từ sớm, trong phòng so bên ngoài thì ấm áp hơn nhiều, nàng cởi áo lông cừu ra, đang chuẩn

bị ngồi xuống ghế dài bên cạnh, từ phía sau bức rèm đột nhiên truyền ra một giọng nói uy nghiêm rồi lại ôn hòa làm nàng hoảng sợ, nàng vội vàng đứng lên, thấp phẫn cần trọng nhìn về hướng bức rèm.

[1]: lò sưởi

“Y Hoàng, người đã quay lại.” Hoàng hậu cười hiền lành, chân thành vén rèm đi ra, Long Y Hoàng nhanh chóng đến trước mặt nàng ta.

“Mẫu hậu, lúc này tại sao...”

“Nha, Hoàng Thượng không cho phép Bôn cung dự thính, nhất thời Bôn cung không có việc gì để làm, thì tới tìm người hàn huyên, không ngờ người cũng không có ở đây, cũng chỉ ngồi chờ.” Hoàng hậu ngăn nàng sắp hành lễ lại, đỡ tay nàng ngồi xuống ghế, phân phó cung nữ bưng trà nóng lên.

“Vậy, tại sao mẫu hậu không cho người đến sớm thông báo một tiếng? Để Y Hoàng chuẩn bị chu đáo.” Long Y Hoàng ngoài cười nhưng trong không cười căng mặt mà đối thoại với hoàng hậu, cả người mồ hôi lạnh vẫn chưa dứt.

“Bôn cung biết người tiễn Thái tử đi ra ngoài, nhất định sẽ buồn, cho nên không có thông tri, để người không cần khăn trương như vậy,” Hoàng hậu vẫn luôn thân mật nắm tay Long Y Hoàng, Long Y Hoàng vẫn là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm giác trong lòng bàn tay hoàng hậu và Phụng Trữ Lan bắt đồng, người sau có thể cho nàng ấm áp, mà người trước, chính là cho nàng rét lạnh họa vô đơn chí mà thôi, hoàng hậu phát hiện tay Long Y Hoàng rất lạnh, vì thế quan tâm: “Sao vậy, là bên ngoài gió quá lớn, nên tay người mới lạnh như thế? Đừng để bản thân bị bệnh.”

“Đa tạ mẫu hậu quan tâm, Y Hoàng chỉ là hơi lạnh, một lát nữa sẽ đỡ hơn.” Long Y Hoàng vội vàng đáp.

“Các người là lũ nô tài vô dụng! Dám không hầu hạ Thái tử phi cho tốt, để nàng bị cảm lạnh!” Hoàng hậu không hề chú ý về mặt Long Y Hoàng, quay lại giận dữ khiển trách cung nữ bên cạnh, làm các nàng sợ tới mức phải nhanh chóng quỳ trên mặt đất.

“Mẫu hậu, không phải do các nàng, là Y Hoàng không cẩn thận thôi.” Long Y Hoàng vội vàng giải thích.

“Ha ha... Y Hoàng, Bôn cung biết người tâm địa thiện lương, nhưng cũng không nên dung túng quá mức, vẫn nên có trừng trị thỏa đáng, nếu không, khó có thể cai quản... Đúng rồi, Thái tử đi vào rồi?” Hoàng hậu cười, đột nhiên rất khẩn trương nắm chặt tay Long Y Hoàng.

Đây là mục đích thực sự của nàng ta.

“Đương nhiên, là Y Hoàng tận mắt nhìn Thái tử đi vào.” Long Y Hoàng yếu ớt thở ra, hy vọng hoàng hậu từ bỏ việc này ra không cần đem cho nàng vật gì nữa là được.

“Hắn không có nói gì thêm? Có phải cũng rất khẩn trương cho kỳ thi văn lần này hay không?” Hoàng hậu giả vờ trấn định có chút dao động.

“Yên tâm đi, mẫu hậu, Thái tử rất bình tĩnh... Hắn nói, nhất định sẽ không để cho mẫu hậu thất vọng.” Khóe miệng Long Y Hoàng cứng ngắc, âm thầm lau mồ hôi lạnh, hy vọng khi nàng tự tiện bóp méo lời thoại, sau này Phụng Trữ Lan có biết, không cần đến tìm nàng tính toán sổ sách mới tốt.

“Ha ha... Cái này được, cái này tốt,” Hoàng hậu mặt mày hớn hở vỗ vỗ mu bàn tay Long Y Hoàng, đột nhiên duỗi cổ ra, tới gần bên tai nàng, thì thầm: “Những đề mục đó? Người có đưa Thái tử xem qua không... Hoặc, có ám chỉ những thứ quan trọng?”

“Yên tâm đi, mẫu hậu, tất cả mọi chuyện Y Hoàng đều làm thỏa đáng... Hơn nữa, Thái tử nói, những đề mục đó rất dễ dàng hắn nhắm mắt cũng có thể viết ra đáp án hoàn chỉnh.” Long Y Hoàng cười hi hi nói, trong lòng lại âm thầm phiền não... Cũng không thể nói cho hoàng hậu biết, Phụng Trữ Lan cần bản ngay cả nhìn đều không có nhìn, trực tiếp biến thành giấy vụn!

“Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi! Bôn cung hoàn toàn yên tâm, Y Hoàng, người lần này công không thể không có công nha! Nói cho mẫu hậu biết, người muốn ban thưởng gì?” Hoàng hậu kích động vạn phần, cơ hồ muốn ôm cổ Long Y Hoàng.

“Y Hoàng làm sao dám muốn mẫu hậu ban cho, kỳ thật, nếu Thái tử lần này ở kỳ thi văn đoạt quán quân, cũng đã là an ủi lớn nhất của Y Hoàng.” Bộ dáng Long Y Hoàng then thùng quay đầu đi, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn —— nếu ta nói ta cái gì cũng không muốn, chỉ muốn bây giờ người lên ngựa chạy về Tê Phụng Các, người có cút không? Cút không?

“Y Hoàng quả thật là am hiểu ý người, Bôn cung rất là vui mừng nha...”

“Ha ha ha ha a...” Long Y Hoàng cười gượng, nhìn cung nữ đang bưng nước trà lên, nàng nhanh chóng rút hai tay mình thoát khỏi ma trảo của hoàng hậu, làm bộ muốn lấy khay trà đặt lên bàn, vì hoàng hậu tự mình châm trà, đưa sang, gắt gao đem giấu hai tay mình, cười đến mức chết lặng: “Mẫu hậu, mời dùng.”

“Ừm...” Chưa bao giờ Hoàng hậu thoải mái như thế, nàng vênh móng tay kim sắc màu vàng của mình, tao nhã bưng chén trà tử sa lên, chậm rãi thưởng thức: “Y Hoàng, người cũng uống đi.”

“Dạ.” Long Y Hoàng lên tiếng, cung nữ lập tức tiến lên châm trà cho nàng, nàng nếm một hơi, cảm thấy vô vị.

“Tuy Hoàng Thượng cho Duệ vương phi vào trường thi, điều này làm Bôn cung dù nhiều hay ít có chút không thoải mái, cũng chỉ có người có thể lấy lòng Bôn cung, Y Hoàng, Nghĩa Dương đã xuất giá, Mộ Tử lại rất lỗ mãng, cũng chỉ có ở chỗ của người, Bôn cung mới có thể chân chính hưởng thụ niềm vui của con người.”

Long Y Hoàng nghe vậy, lập tức phụ họa gật đầu.

Ánh mắt Hoàng hậu nhìn như lơ đãng lướt qua bụng nàng , cười nói: “Qua vài tháng nữa sẽ sinh, khoảng thời gian này , phải cẩn thận gấp đôi mới được.”

Long Y Hoàng vẫn gật đầu như cũ , bàn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng.

“...” Hoàng hậu không hề nói nữa, tự mình bắt đầu thưởng thức trà, nhìn bộ dáng này tạm thời chẳng muốn rời khỏi đây.

Không khí có chút bế tắc, Long Y Hoàng muốn làm dịu đi dịu đi: “Mẫu hậu, cũng lâu không thấy Vũ Thiên.”

“Thằng nhóc đó, ở bên ngoài thoải mái thành quen, cũng không muốn về nhà, vẫn luôn phiêu bạt trên giang hồ, Bôn cung chờ lại chờ, cũng thành quen, liên tiếp mấy tháng không về, cũng là chuyện bình thường.” Hoàng hậu không hề có vẻ mặt nhớ thương, Long Y Hoàng thấy cũng kinh ngạc lại mở hơi lạnh toàn thân.

Này này này... Bây giờ, nàng bắt đầu hoài nghi đến tột cùng Phượng Vũ Thiên có phải là đứa trẻ do hoàng hậu sinh ra hay không?

“Khụ khụ... Còn có Nghĩa Dương công chúa, Y Hoàng cũng lâu rồi không thấy nàng.” Long Y Hoàng tiếp tục tìm đề tài.

“Nghĩa Dương? Ai... Nó từ nhỏ thân mang nhiều không nên hoạt động, cả ngày cả ngày đều đứng ở Hình bộ với phu quân, cũng lâu rồi chưa có tới thăm an Bôn cung, bất quá cũng không sao, dù sao Nghĩa Dương có một phu quân yêu thương nó, Trọng Cẩn sẽ hảo hảo chiếu cố nó.” Mặt Hoàng hậu tiếp tục không đổi sắc nói.

Ách... Hay Phượng Nghĩa Dương cũng không phải con ruột? Lòng Long Y Hoàng tràn đầy nghi ngờ.

“Còn Mộ Từ công chúa, bây giờ cũng đến tuổi lập gia đình, chỉ là nữ hài tử vẫn luôn ngược nung, không dám nói thẳng, không biết mẫu hậu có từng đi khuyên bảo nàng?” Long Y Hoàng gạt nhẹ tay áo, tiếp tục cười.

“Mộ Từ... Nhắc đến, nó thích ai cũng không có nói với Bôn cung, nghe ngữ khí này của Y Hoàng, chẳng lẽ đã có người trong lòng? Nhưng Bôn cung nhìn cảm thấy không giống nha... Y Hoàng, là người đa tâm rồi, hơn nữa, hôn nhân đại sự toàn do cha mẹ làm chủ, nó sao dám tự tiện hứa hẹn chứ? Và lại, nó là công chúa, không nên sẽ tùy ý như thế mới được.” Hoàng hậu lâm trầm tư.

“Ha ha... Ha ha... Mẫu hậu nói thật đúng, thật đúng... Y Hoàng không có gì chối cãi.” Long Y Hoàng lại âm thầm lau mồ hôi lạnh, trong đầu bất giác toát ra một suy nghĩ đáng sợ —— chẳng lẽ thân sinh cốt nhục của vị hoàng hậu này chỉ có một mình Phượng Trữ Lan ? Như thế mới đối với những người khác đều hơi hột như thế?

“Nha... Bôn cung vẫn cảm thấy có chút không yên lòng.” hoàng hậu đột nhiên nhíu mày, vỗ ngực: “Chẳng may lúc này biểu hiện của Thái tử bị thất bại, vậy sau này vị trí của hắn rất khó làm, lúc này Hoàng Thượng... Ừm...”

Long Y Hoàng hoàn toàn hết nói nõi, đang cầm chén trà ấm tỏa nhiệt trong lòng bàn tay, cũng không dám thêm một câu bình luận gì với hoàng hậu.

Hoàng hậu đợi hồi lâu, dần dần cũng thấy nhàm chán, sai người lấy bàn cờ, tính cùng Long Y Hoàng chơi để giết thời gian.

Nàng không đợi đến khi Phượng Trữ Lan về, chắc là không từ bỏ ý đồ.

Long Y Hoàng chơi cờ lung tung với hoàng hậu, hoàn toàn không có để bụng, mu bàn tay kéo căng, nhàm chán đến mức cơ hồ sẽ ngủ gật, ngay cả khi hoàng hậu thắng, nàng còn phải giả mù sa mưa vỗ tay chúc mừng, lại thêm một câu mẫu hậu thật sự là lợi hại... .

Sắc trời dần dần chậm, rõ ràng đưa Phượng Trữ Lan đi thời điểm vẫn là đại sáng sớm, trong nháy mắt, cũng đã là hoàng hôn.

Người vẫn chưa có trở về, hoàng hậu không có tâm tình dùng bữa tối, Long Y Hoàng cũng không ý muốn ăn, đành phải bồi hoàng hậu trông mòng mòng con mắt chờ và chờ, hai mắt chưa hề rời khỏi cửa lớn.

Hoàng hậu chưa bao giờ khẩn trương như thế, ngược lại Long Y Hoàng vẻ mặt thản nhiên.

Thực giác nói cho nàng biết, lúc này Phượng Trữ Lan hẳn sẽ không để bất cứ sai lầm nào xảy ra, mà buổi sáng những gì Phượng Trữ Lan đã nói với nàng, nàng vẫn luôn nhớ rõ.

Ta sẽ không để mẫu hậu có cơ hội dồn ép làm khó dễ nàng.

Những lời này có ý gì, không cần nói cũng hiểu.

Cung nữ ra ra vào vào vài lần, mỗi lần đưa cho hoàng hậu những thông tin đều ngoài lẽ, hoàng hậu càng ngày càng bồn chồn, cũng đứng ngồi không yên, ngay cả Long Y Hoàng an ủi vài lần cũng không nghe.

Đầu mùa đông, ban đêm vô cùng yên tĩnh vắng vẻ, bên ngoài không có một tiếng kêu vang của côn trùng, chỉ có ánh trăng khuyếch thành thanh nhã , chiếu lên cung điện hiện ra một bóng dài nhỏ.

Hoàng hậu càng sốt ruột, đi lại vài vòng, rồi ngồi trở lại, lại đi, Long Y Hoàng nhìn nàng chuyển ra chuyển vào, mình cũng hoa mắt theo .

Cuối cùng, cung nữ đứng ở cửa lớn đột nhiên cúi người xếp tay, đối với một người đang đi vào cửa lớn hành lễ: “Tham kiến Thái tử.”

So bất luận kẻ nào Hoàng hậu đều miễn cảm hơn, nàng ta lập tức đứng lên: “Là Thái tử đã trở lại sao?”

Long Y Hoàng rất nhức lại mỗi thất lung cũng phải đứng lên theo, không lâu sau, nhìn thấy Phụng Trữ Lan khoác ánh trắng trên người đi vào trong phòng, trong phòng ánh nến lay động, cũng không bị kịp với ánh trắng sáng ngời trên người hân nửa phần.

Tựa hồ không nghĩ rằng hoàng hậu có ở đây, đầu tiên Phụng Trữ Lan hơi sững sốt, sau đó cũng hành lễ nói: “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

“Miễn lễ miễn lễ...” Hoàng hậu lướt qua bàn ăn đi đến, vội vàng nắm lấy tay Phụng Trữ Lan hỏi: “Hôm nay thi văn thế nào? Một ngày không có tin tức, Bồn cung rất là lo lắng...”

Phụng Trữ Lan mỉm cười nói: “Tất cả coi như bình yên, không lâu sau , sẽ có kết quả, đến lúc đó mẫu hậu tìm thái phó hỏi sẽ biết.”

“Bồn cung vẫn có chút không yên lòng, Thái tử, hôm nay đề thi cũng đơn giản?” Hoàng hậu tiếp tục hỏi.

Phụng Trữ Lan liếc mắt nhìn về mặt Long Y Hoàng có một chút mệt mỏi : “Thật đơn giản, mẫu hậu cứ yên tâm đi.”

“VẬY Bồn cung an tâm... Vừa vặn, là giờ dùng bữa tối, chắc, ngươi xem, đợi lâu như thế, đồ ăn đã lạnh... Ngươi đâu! Đem tất cả những thức ăn này lui xuống! Kêu ngự thiện phòng đem những món mới vào đây!” Hoàng hậu cuối cùng cũng yên lòng, quay lại trên ghế , lập tức chỉ huy cung nữ bắt đầu hô to gọi nhỏ.

Phụng Trữ Lan ngồi bên cạnh Long Y Hoàng , tinh tế quan sát nàng: “Chờ đã lâu rồi... Mệt lắm phải không?”

Long Y Hoàng lúc này mới ngồi xuống, vịn phần u oán thở dài một hơi: “Chờ ngươi không sao, nhưng bởi vì ta mệt chết ...” Dứt lời, nàng nhìn về phía hoàng hậu: “Vẫn phải ngồi cùng nàng ta, thất lung mỗi như... Thiếu chút nữa xương cốt đều rời ra từng cái...”

“Mỏi? Ở đây sao?” Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng vươn tay qua, mới vừa chạm vào xương sống phía sau lưng Long Y Hoàng, lập tức nàng liền thẳng người.

“Được rồi, được rồi... Ngồi một lát là ổn, ngươi không

cần làm như vậy.” Long Y Hoàng hậm hực đẩy tay hân ra.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Thấy trước phong ba

Thật vất vả và vất vả, Long Y Hoàng hô to giải phóng, sau đó liền ngã lên giường, thanh thân thể hòa vào chăn đệm trên giường, chuẩn bị thân thể cho hoàng hậu tàn phá.

Giường lại giật giật tựa hồ là cũng có người lên, Long Y Hoàng theo bản năng liền nằm lúi vào trong, yên lặng, nhắm mắt lại.

Người kia cũng không có gần chút nữa, vẫn duy trì khoảng cách nhất định, cũng đắp chăn ngủ.

Thời gian yên lặng, ánh nến trên bàn vẫn còn nhấp nháy, tùy thời đều có thể tắt.

Long Y Hoàng thống khổ mở mắt, mặc dù trong người rất buồn ngủ, nhưng không sao ngủ được, sống chết không ngủ được.

Nàng nghiêng đầu du, thấy Phụng Trữ Lan vẫn yên lặng nằm thẳng, một tay để ngoài chăn, ngọn đèn nhàn nhạt càng tô lên những đường nét gầy gò trên cơ thể hân.

Long Y Hoàng mỉm cười, lúc này mới nhỏ giọng dò xét nói: “Phụng Trữ Lan ngươi ngủ rồi sao?”

Phụng Trữ Lan không có động tĩnh gì, ánh mắt cũng không mở ra chỉ nhàn nhạt trả lời: “Không”

“Vậy là tốt rồi...” Nàng thở dài một hơi, còn nói thêm: “ Các ngươi khi nào võ thí.”

“Giữa trưa mai.”

“Xuất phát...?” Long y hoàng lú lười, nghi hoặc nói: “Đi đâu? Chẳng lẽ không phải khảo hạch trong hoàng cung sao ? »

“Không phải, bởi vì... lần này đề cập đến binh pháp, cho nên phụ hoàng có ý để chúng ta đến binh doanh, chứng minh bằng thực tiễn.” Đôi mắt Phụng Trữ Lan lơ đãng, hàng lông mi thật dày lay động, mi gian có tia nhãn ngân nhàn nhạt dù mắt vẫn còn không chịu mở.

“...” Long y hoàng trầm ngâm, đột nhiên lưu loát nói: “Ta cũng muốn.”

“Ngươi?” Phụng Trữ Lan từ từ mở mắt ra, chậm rãi nghiêng đầu xem xét nàng : « Ngươi đi làm gì ? »

“Nương...” Long Y Hoàng thật sự là nhìn không được, định đem toàn bộ cổ não oán khí trong đầu ra, ánh sáng yếu ớt trong phòng, chiếu vào đôi mắt như lang của nàng như hồ vậy: “Phụ hoàng sao bắt công như vậy! Chỉ cho Vân Phụng Loan đi! Nhưng lại không cho ta đi ! Dựa vào đâu ta không thể đi.”

“Tùy hứng.” Phụng Trữ Lan cau mày nói: “Đây là nơi không phải nói đi thì đi, nếu có chuyện gì sẽ rất nguy hiểm.”

Long Y Hoàng thờ hồn hèn nói: “Ta không tùy hứng.”

“Ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng tuyệt đối không được, nơi đó, không thể để ngươi đi, vạn nhất có gì sơ suất, hậu quả không ai gánh chịu được.” Khẩu khí Phụng Trữ Lan càng ngày càng kiên quyết.

“Ta có thể nghĩ cái gì? Đơn giản vì phụ hoàng ghen ghét thiên vị Vân Phụng Loan thôi.” Long Y Hoàng có chút chột dạ, xoay người đáp chần.

“Ghen ghét? Vân Phụng Loan...trừ ra thân phận là thê tử của Phụng Ly Uyên, ngoài điểm này ra còn điểm nào khiến ngươi không thoải mái, ta thật sự nhìn xem ngươi còn muốn ghét nàng ở điểm gì, phụ hoàng có phải thiên vị vì điểm này? Sợ là ngươi lười suy nghĩ, ngươi nghĩ như vậy đi, có phải hay không nghĩ ngươi chính là hạng nhất, luận võ của hoàng tử lúc đó, nếu như ta đoán không sai, có cần phải nhất định đi như vậy?” Phụng Trữ Lan nói một mạch, giống như châm kim vào tâm Long Y Hoàng, mà những ngàn châm này, nhất định đều bị Phụng Trữ Lan khám phá ra trong ánh mắt của nàng.

“Đúng thì thế nào! Ta chính là đi vì cái...kia! Ta chính là muốn chính mắt nhìn thấy toàn bộ hành trình!” Nàng mang chần ra ngăn giữa, cả giận nói.

“...Ngươi đang lo lắng cái gì?” Phụng Trữ Lan cũng lạnh nhạt như vậy.

“Phụng Trữ Lan, vô luận kết quả thế nào cũng không muốn nhanh, chẳng sợ ngươi thua, thất bại thậm hại ta cũng sẽ không vì thế mà xoay qua để Ly Uyên ôm trong ngực, vô luận thế nào...ta cũng có thể mặc kệ, nhưng lần tỷ thí này, ta nhất định phải thấy toàn bộ hành trình, nhất định.” Long Y Hoàng ôn tồn nói.

“Ngươi rốt cuộc là đang lo lắng cái gì?” Khóe mắt Phụng Trữ Lan mang theo vui vẻ.

“Ngũ!” Long y hoàng thật sự là chịu không được thái độ biết rõ của hắn, quay người lại, hung hăng nhắm mắt ngủ.

Phải...nhìn về hoàng thất lúc đó, chỉ có Phụng Trữ Lan cùng Phụng Ly Uyên là xuất sắc nhất, luận võ, tự nhiên khó phân trên dưới...

Long Y Hoàng nhìn không được có điểm phát run, nàng sợ hãi nhất điều này.

Luận võ trượng thượng, sanh tử là chuyện thường, cho dù là có hoàng tử, chống đỡ không được cũng vẫn phải chết, ánh mắt hoàng đế cũng không thay đổi, con cái hắn nhiều vô kể, chết đi hai người cũng không ảnh hưởng, ngược lại hắn còn bớt lo...

Như vậy, cuối cùng, có phải hay không sẽ là Phụng Trữ Lan cùng Phụng Ly Uyên đánh nhau?

Dựa theo tính cách Phụng Ly Uyên, nhất định là không vì sống chết mà buông tay, lại là một cơ hội tốt như vậy, giết Phụng Trữ Lan, quang minh chính đại đạt được vị trí hoàng tử, cũng là tâm nguyện lớn nhất của hắn...

“Ta cũng không muốn như vậy, nhưng là, nếu là biểu hiện của ta có một tia sai lầm, mẫu hậu nhất định sẽ tìm ngươi hạ thủ, sau đó, là hài tử của chúng ta...” Phụng Trữ Lan hạ thấp thanh âm nói, đôi mắt đột nhiên hiện lên tia hàn ý: “Nhưng là, vạn nhất mà thật sự chống lại Phụng Ly Uyên, nhất định là phân định sống chết... Y Hoàng, ngươi thật lòng trả lời ta, nếu như ta và hắn có một người phải chết, ngươi hy vọng, người đó là ai?”

Long y hoàng càng phát ra chiến đấu, trong lòng hàn ý dần dần khuếch tán đến toàn thân, nàng cất thanh âm cất lời Phụng Trữ Lan, nổi giận nói: “Câm! Chuyện này không đúng! Không đúng!”

“Ngươi chỉ là cảm giác được lưỡng nan” Phụng Trữ Lan lạnh nhạt mỉm cười, không chút lưu tình vạch phá nội tâm Long Y Hoàng: “Ngươi không muốn làm hài tử sinh ra không có phụ thân, nhưng cũng không muốn Phụng Ly Uyên tổn thương, cho nên, ngươi thế nào cũng phải chính mắt nhìn thấy, cho dù là không có cách nào, ngươi cũng thà rằng hy sinh bản thân, cũng muốn phá đi luận võ đúng không?”

“Không phải, ta chỉ là tò mò... Tò mò mà thôi...” Long y hoàng liền thiếu chút nữa nói không nên lời, một mực cắn chặt hàm răng.

Tại sao, nàng luôn phải tự lừa gạt bản thân, Phụng Trữ Lan lần nào cũng chuẩn xác đánh trúng chỗ hiểm của nàng, liếc mắt khám phá nội tâm của nàng...

“Cho nên, ta càng không thể cho người đi, người chỉ cần thật tốt chờ, chờ tin tức tốt về. » Phụng Trữ Lan tiếp tục nói, bình tĩnh phảng phất như mọi chuyện không liên quan đến mình.

« Tốt... Phụng Trữ Lan, người có loại ! » Long Y Hoàng hung hăng nghiêng răng, nắm ngón tay nắm chặt chần, gần từng chữ : « Ta cũng không tin, chân ta không đi được.... »

“Ta đương nhiên là có chủng” Phụng Trữ Lan khẽ cười một tiếng, lại là một từ trúng chỗ hiểm Long Y Hoàng : « Đây không phải bụng người cũng đã rất to rồi sao ? »

« Phụng Trữ Lan » Long Y Hoàng tức sùi bọt mép, một cái ngồi dậy, ném gối vào mặt Phụng Trữ Lan : « Người đi chết đi ! »

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bầu trời một mảnh trong xanh, những đám mây hững hờ trôi, ánh sáng từ vàng thái dương chiếu rọi cả bầu trời, mang những tia nắng ấm áp đến cho mọi người.

Lâm triều vừa mới kết thúc, những quan viên to nhỏ với cấp độ, phẩm chất khác nhau chậm rãi đi ra khỏi cửa đại môn trắng lợt, dọc theo thềm đá bạch ngọc đi xuống, cung tường đồ sộ, màu vàng ngói lưu ly lưu lại phía sau họ.

Long Y Hoàng đứng ở một góc, nhìn những quan viên đã đi xa kia, xoay người một cái, hướng tới triều điện đi tới.

Dọc theo đường đi, trừ...ra những...này đã nhánh cây đã trụi lụi, hai bên vẫn là những cây tùng bách xanh biếc, những chiếc lá khô đang được cung nữ quét dọn.

Hoàng đế thường sau khi lâm triều đều ở lại thiên điện một chút, xem xét tấu chương, trầm tư, lúc này mới tới hậu cung đi tìm nhạc tiêu khiển.

Nàng đi tới cửa thiên điện, chờ cung nữ đi vào bẩm báo, chỉ chốc lát, cung nữ đã ra ngoài, cung kính ra đón Long Y Hoàng.

Long y hoàng đi vào, thấy hoàng đế đang ở trước án bàn duyệt tấu chương, bản thân đi trước tới án bàn khom người nói : « Nhi thần muốn gặp phụ hoàng. »

« Y Hoàng » Hoàng đế khép tấu chương lại, đặt sang một bên, cười nói : « Miễn lễ, con tìm trăm có chuyện gì ? »

“Y hoàng lâu rồi chưa tới thỉnh an phụ hoàng, cho nên hôm nay cố ý đến đây. » Long Y Hoàng nói, khoát tay áo với Long Y Hoàng, lập tức ngồi xuống ghế bên cạnh.

« Thỉnh an, không cần...thỉnh đến thiên điện này rồi, hơn nữa, con đang mang bầu, trăm đã sớm miễn lễ tiết cho con rồi. » Hoàng đế cầm lấy một tấu chương khác, vừa nhìn vừa nói : « Con đến có chuyện gì, cứ nói thẳng ra đi. »

« Phụ hoàng, trưa hôm nay, có phải các hoàng tử sẽ đến quân doanh trước ? » Long Y Hoàng hỏi.

“Con tới là để hỏi những điều này ? » Hoàng đế không chút để ý nói.

« Y Hoàng cũng muốn đi, hy vọng phụ hoàng đáp ứng... »

« Bậy bạ ! » Hoàng đế lạnh lùng nói : « Con hiện tại đang có mang, sao có thể tùy tiện ra ngoài ! Hơn nữa, đây cũng không phải trò đùa ? »

“Nếu phụ hoàng cũng hiểu không là trò đùa, vì sao hết lần này tới lần khác đều cho Vân Phụng Loan đi. » Long Y Hoàng phản bác nói.

“Hừm, nguyên lai là con để ý chuyện này, trăm để Duệ vương phi đi cùng, bất quá nghe nói đối với con, cái nhìn của nàng có chút mới lạ đặc biệt, cho nên để nàng đi bồi trăm, cũng nghe vài lời nhận xét của nàng, cho trăm chú ý. » Hoàng đế cười nói.

“Thật là như thế ? Vậy thật sự Y Hoàng đã nghĩ nhiều rồi..bất quá, phụ hoàng, lần vô thí này, Y Hoàng cũng không thể đi. » Long Y Hoàng lạnh lùng cười một tiếng, cảm giác lý do này của hoàng đế rất gượng gạo, tiếp tục cố định nói.

“Không cần lo lắng! Y Hoàng con biết thân phận hiện tại của con ! Làm việc qua loa như thế người ngoài sẽ nhìn ta thế nào ! » Hoàng đế mơ hồ có chút tức giận, dùng sức ném tấu chương có trong lồng hồ sơ trên bàn : « Lần vô thí này, Duệ vương phu cũng không thể đi, chỉ làm như vậy, có phải sẽ làm con an lòng ? »

“Nàng đi hoặc không đi, Y Hoàng cũng không quan tâm...bất quá phụ hoàng, chuyện này cũng không sót ruột, hiện tại với giữa trưa chỉ có hai canh giờ, Y Hoàng chỉ là cũng ngồi nói chuyện việc nhà. » Long Y Hoàng cười nhạt, giống như rung động liềm diêm, nàng cảm thấy có chút khát nước, cảm chén trà ở bên cạnh lên, nhẹ nhàng rót ra, sau đó lướt qua cái miệng nhỏ, tiếp tục nói : « Phụ hoàng, ngài thấy Duệ vương phi thế nào ? »

“Duệ vương phi sao? Giải thích đặc biệt,có nhưngx ý nghĩ không giống người thường, khiến trăm rất ngạc nhiên..nàng ta ở bên cạnh Duệ vương, nhất định là như hổ thêm cánh. » Hoàng đế hòa ái cười.

« A, phụ hoàng ngài hiểu lầm ý Y Hoàng rồi, Y Hoàng nói không phải điều này..mà là thân thể của nàng, phụ hoàng có thể có cái nhìn ? » Long Y Hoàng sắp lại lời hoàng đế, mi mắt hạ xuống, che đi đôi mắt trong như nước kia.

« Thân thể nàng ? Nghe nói là chi nữ tốt nhất của tướng quân dưới trướng hoàng đế huyền quá, cũng là tỷ muội của con, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, hơn nữa, vị tướng quân kia cùng phụ thân Dực vương của con còn là huynh đệ tình đồng thủ túc, không phải sao ? » Hoàng đế cười nguy hiểm, tỉ mỉ chăm chú nhìn Long Y Hoàng, không rõ vì sao nàng lại đề cập đến vấn đề này.

Hoặc không phải... Thân thể Vân Phượng Loan kia, còn có ẩn tình khác ?

Hắn nghĩ tới đó, mi gian lại hiện lên tia âm đạm, nếu Vân Phượng Loan có gì sai lầm, người bị liên lụy nhất chính là...

“Phụ hoàng, ngài chỉ biết là một nữ, Vân phượng loan mặc dù trên danh nghĩa là nữ nhi thân sinh của Vân tần thúc thúc, nhưng là, bọn họ ngay cả một điểm quan hệ huyết thống cũng không có, Vân Tần thúc thúc chỉ là nuôi dưỡng hài tử của nữ nhân mà hắn yêu mến không thuộc về hắn...” Long Y Hoàng tao nhã thủ sẵn chén trà, thanh âm va chạm của đồ sứ vang lên, nàng không nhúc nhích nhìn hoa văn trên chén trà, tiếp tục nói : « Chuyện này, rất ít người biết, hơn nữa người đàn bà kia, còn phải bội Vân Tần thúc thúc Vân Tần thúc thúc vẫn nguyện ý nuôi dưỡng hài tử của nàng cùng nam nhân khác nhiều năm như vậy..phụ hoàng nói xem, Vân Tần thúc thúc có phải là người tốt không ? »

“Y hoàng, con muốn nói cái gì?” Hoàng đế có chút không an tâm, lời nói của Long Y Hoàng giống như cục đá tấn công vào tâm hồ trong lòng hắn.

Lời nàng nói, đến cuối cùng lời nào là thật, lời nào là giả...

“Phụ hoàng, hiện tại Dực vương và thái tử, đúng là ám đấu kịch liệt, mà Y hoàng cùng Dực vương phi tình cảm lúc đó không như bây giờ, tương lai có thể sẽ trở thành đối địch, chính là, đồng cảnh ngộ, nếu Y Hoàng và Dực vương phi thật sự đánh nhau, ngài nói xem, Huyền Quốc, đến cuối cùng là bệnh Y Hoàng hay bệnh Dực vương phi ? Vân tần thúc thúc thuở nhỏ rất thương yêu Y Hoàng, bất cứ chuyện gì cũng dồn hết tâm huyết, Ngài ấy đã dạy cho Y Hoàng rất nhiều thứ, nhưng so sánh với Dực vương phi, thì có phần yêu thương hơn nhiều...” Long Y Hoàng thì thầm, lấy chén trà ở bên cạnh lên, tiếp tục uống.

Hoàng đế đã không còn tâm trạng xem tiếp tấu chương, lòng bàn tay hắn nắm chặt ấn ngọc mượt mà... « Y Hoàng, những lời này của con, chính là muốn nhắc nhở điều gì ? »

« Y Hoàng không dám, chỉ là chuyện này nguyên bản cũng ảnh hưởng không lớn, nếu như phụ hoàng không muốn con công khai, Y Hoàng chỉ có một điều kiện nhỏ, tin tưởng chuyện này sẽ mang đến ảnh hưởng lớn nhất, cũng không phải cho Y Hoàng, không phau cho thái tử... » Long Y Hoàng thấp giọng nói, ánh mắt ẩn ẩn nhìn không ra.

“Trẫm như thế nào có thể tin tưởng người nói thật hay giả? Có thể là tùy tiện mà nghĩ ra ! » Hoàng đế mãi mới trả lời, cười nói.

« Nói dối ! Phụ hoàng, những chuyện thế này, Y Hoàng sao có thể nói dối, chỉ là với hoàn cảnh của Vân Phượng Loan có chút dao động, như vậy trụ cột lớn nhất của Dực Vương sẽ bị lung lay, người trong hoàng cung công kích lại Dực Vương cũng không ít, chỉ cần tin tức này lọt ra ngoài dù chỉ một chữ, cho dù là không có thực, cũng sẽ làm cho người ta có căn cứ, hơn nữa, đây là chuyện thiết thực nhất, nếu nói dối, một khi bị tố giác, người đầu tiên thân bại danh liệt chính là Y Hoàng, Y Hoàng không bao giờ có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy, nếu là không chắc chắn, Y Hoàng tuyệt đối không dám nói xằng bậy trước mặt người. » Long Y Hoàng một mực ăn nói rất tình cảm, cố làm ra bộ dáng bình tĩnh.

Hoàng đế cơ hồ sẽ bóp nát ngọc ấn trong tay, thật lâu sau, hắn mới hỏi lại : « Điều kiện của con là gì ? »

« Y Hoàng chỉ cần chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình võ thí lần này, chuyện này đối với phụ hoàng mà nói, không phải việc khó đúng không ? » Long Y Hoàng vội vàng ngừng đầu lên nhìn thẳng hoàng đế.

“Không phải, bất quá, công đã nói như vậy, trẫm cũng muốn cho con cùng Dực vương phi đi trước. » Thanh âm Hoàng đế lại uy nghiêm trở lại.

« Y Hoàng cũng không thêm đề ý điều này, chỉ cần người bình an là được rồi...tạ phụ hoàng ! » Long Y Hoàng mừng rỡ trở lại, đứng dậy : « Phụ hoàng, Y Hoàng cáo lui trước. »

Nghe vậy, hoàng đế huy phất tay, không nói tiếng nào.

Đã đạt được mục đích, tâm tình Y Hoàng tự nhiên thư thái hơn, nàng vội vàng quay lại tắm rửa, thấy vài cung nữ đang chuẩn bị quần áo cho Phượng Trữ Lan.

« Nhân tiện cũng sắp xếp quần áo cho ta luôn nhé, bây giờ vẫn còn thời gian. » Nàng phân phó cung nữ sau đó ngồi xuống ghế, chỉ chỉ hành trang bên cạnh.

Cung nữ không dám chậm trễ, lập tức qua thu thập.

Phượng Trữ Lan từ sau bình phong đi ra, một thân thường phục, tóc dài được buộc lên gọn gàng, thần thái nhàn nhã, cũng không mang sát khí bức người như mọi khi : « Người muốn làm gì ? »

« Ta cũng đi. » Long Y Hoàng cười, cười đến vô lại.

« Vớ vẩn, phụ hoàng đâu cho phép người ? Ở yên trong hoàng cung không được sao ? » Phượng Trữ Lan nhún mày.

“Ta vừa mới từ chỗ phụ hoàng về, người tự nhiên đáp ứng. » Long Y Hoàng cười cười, như đã tính toán trước nói.

“Đáp ứng...” Phụng Trữ Lan kéo kéo dây lưng trên tay, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng : « Ngươi vừa nói gì ! »

“Không có gì, chỉ là mới tìm được có uy hiếp, như thế, không cần kêu hấn cũng buộc phải tuân theo. » Long Y Hoàng đi tới bên cạnh các cung nữ, vừa xem vừa nói : « Lần này đi cũng không lâu, chỉ vài ngày thôi, không cần mang nhiều y phục như vậy, đơn giản thôi là được...cái này..cái này..trang sức cũng không cần mang, mang cũng không làm gì. »

“Ngươi cuối cùng đã nói với phụ hoàng cái gì, ngài là người rất khó động tâm. » Phụng Trữ Lan nắm chặt cổ tay nàng, không tin nói.

« Ta đương nhiên là có biện pháp của ta, Phụng Trữ Lan, lần này ta nhất định phải đi. » Long Y Hoàng làm mặt quỷ, tiếp tục sắp xếp quần áo cùng cung nữ.

“Thái tử phi, vậy còn những thứ này?” Một cung nữ đột nhiên chỉ vào hộp trang điểm của nàng hỏi.

“A, cái... này, cũng không cần...” Long y hoàng vội vàng đi tới, như là một đứa trẻ bị phát hiện bí mật.

“Xôn xao —— “

Nàng còn không kịp đụng tới hộp trang điểm, chỉ cảm thấy đột nhiên tối tăm, một tia hàn quang chột lóe qua bên cạnh, nàng cả kinh, bên cạnh lập tức vang lên thanh âm vũ khí xẹt qua không khí.

“Vèo —— “

Chuyện gì xảy ra...

Nàng một thân mồ hôi lạnh, chưa kịp định hồn quay đầu lại, còn không kịp nhìn rõ mọi chuyện, liền thấy một ánh sáng đâm thẳng về phía mình, nàng theo bản năng lùi lại, chính là đã không còn đường lui, cũng không thể nhúc nhích, nàng nghe được tiếng thét chói tai bên cạnh, lại ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy thanh kiếm ngay trước mặt.

Theo bản năng, nàng giơ tay lên chắn, ngừng thở, thật lâu sau nhưng không có cảm giác cơ thể có gì bất thường.

Không thể nào...

Nàng chậm rãi bỏ tay xuống, phát hiện tia chớp kia đã im lặng giữa không trung, một tiếng kiếm gãy trong gang tấc.

Nàng tròn to mắt, thấy một người trong trang phục cung nữ đang cầm kiếm, cả người đờ đẫn sát khí nhìn nàng, mà Long Y Hoàng thoáng chốc đã nhận ra bộ dáng cung nữ kia: “Xích Nhiễm” Nàng thất thanh nói, tiếp theo lại là ngạc nhiên: “Phụng Trữ Lan”

Thân kiếm dài nhỏ, đang bị năm ngón tay kẹp chặt lại, năm ngón tay lạnh lạnh, xương ngón tay rõ ràng, mặc dù nhìn rất yếu ớt nhưng là nhất định ngăn cản không cho thanh kiếm di chuyển, theo hướng kiếm nhìn lại. Phụng Trữ Lan không có nửa phần lạnh lùng nữa, mà hình ảnh quan tâm này tiến sâu vào trong đầu nàng.

Phụng Trữ Lan một tay giữ chặt kiếm, tựa hồ không cảm thấy được thống khổ, một bên tay bị thương do kiếm xoẹt qua, dần dần đã nhiễm đỏ tươi.

Long Y Hoàng không khỏi tự hỏi, tiếp theo, nàng nghĩ đến một điều nhưng không dám nói.

Phụng Trữ Lan âm thầm nhìn thẳng Xích Nhiễm, ánh mắt nàng ta cơ hồ đang phát điên, gần từng tiếng nói: “Người ở trong địa bàn của ta, nhất định là muốn tìm đến cái chết.”

Ta hấn dùng một chút lực bẻ gãy thanh kiếm, lại tung chưởng đánh lên người Xích Nhiễm, Xích Nhiễm kêu lên một tiếng đau đớn, lùi lại vài bước, cảm nhất kiếm dính máu trong tay, từ lưng lại rút ra một cây kiếm khác, nàng ta không nhìn Phụng Trữ Lan, chỉ là nhìn chăm chăm Long Y Hoàng.

Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, không biết ai đã báo tin, ngoài cửa dần có tiếng bước chân binh lính truyền đến.

“Long Y Hoàng! Ngươi đi chết đi! Mau chết đi!” Xích Nhiễm trong chớp mắt, lại cầm thanh kiếm đâm về phía Long Y Hoàng, vẻ mặt kiên quyết mà ác độc, tựa hồ nhất định phải giết chết Long Y Hoàng.

Long y hoàng nguyên lai muốn xem vết thương của Phụng Trữ Lan, nhưng thấy Xích Nhiễm lại chuẩn bị đâm nàng, không thể chậm trễ, theo bản năng lập tức tránh đi, chỉ là đang mang thai, nên có chút trì độn, không cẩn thận hai chân mắc vào nhau, suýt nữa thì ngã.

Sau đó, trong lúc nàng sắp ngã, phía sau đã có một lực kéo nàng lên, nàng cố hết sức đứng lên, không kịp oán giận hỏi từ sao lại phiền phức đến vậy, cúi đầu liền thấy những vết máu trên sàn nhà, mãnh liệt ngẩng đầu lên, Phụng Trữ Lan đang nắm nửa đoạn đoản kiếm, cố gắng tiếp nhận một kiếm của Xích Nhiễm.

Vết thương trên tay hấn lại sâu hơn một chút, máu bắt đầu chảy không ngừng.

Phụng Trữ Lan kéo Long Y Hoàng đứng thẳng lên, cảm thấy vết thương bắt đầu đau, chậm rãi đẩy Long Y Hoàng về phía sau, đẩy Xích Nhiễm ra ánh mắt trở nên thâm độc.

“Long y hoàng... Ngươi đi chết đi! Mau chết đi! Tên yêu nghiệt ngươi! Yêu nghiệt!” Xích Nhiễm điên dại hô lên, thấy thị vệ đã ở ngoài cửa, càng thêm liều lĩnh cứ thế cầm kiếm đâm tới.

Không có bất cứ chiêu thức gì, chỉ là làm theo lửa giận trong lòng.

Long y hoàng được Phượng Trữ Lan bảo vệ, thỉnh thoảng nghe được thanh âm đánh nhau, nàng cầm tay kia của Phượng Trữ Lan, cảm thấy lạnh lẽo, không đợi nàng mở miệng, Xích Nhiễm đã bắt đầu tức giận mắng: “Long Y Hoàng, sao bây giờ ngươi lại trở nên rụt rè như vậy! Ngươi không phải rất lợi hại sao! Nếu như không phải thế, thì sao liên tiếp câu dẫn mình chủ chúng ta! Ngươi đã phá đi một người, còn chưa đủ, bây giờ lại đến người tiếp theo sao! Yêu Nghiệt! Ta sẽ giết ngươi!”

Long y hoàng toàn thân bị chấn động mạnh, ngón tay bắt đầu run lên, nàng giãy giụa muốn thoát khỏi sự bảo vệ của Phượng Trữ Lan: “Xích Nhiễm! Ai nói ta câu dẫn! Ta căn bản không có câu dẫn! Ta căn bản cũng không có ý muốn phá hấn.”

Phượng Trữ Lan đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể chấn động, tựa hồ là rất đau, nhưng tay vẫn nắm chặt tay Long Y Hoàng không có buông lỏng nửa phần.

“Ngươi không phải hủy thi là cái gì! Tại sao sau khi trở về hấn lại thành như vậy! Ngươi nói đi! Ngươi đã dụ dỗ hấn bằng thuật gì!” Xích Nhiễm bất lực nói.

“Ta căn bản không có đụng tới Mộ Dung Xá Nguyệt! Hấn biến thành thế nào liên quan gì đến ta!” Long Y Hoàng dần trở nên xao động: “Phượng Trữ Lan, ngươi buông tay ra, ta muốn nói rõ ràng với nàng ta”

“Tranh ——” một tiếng giòn giã vang lên, một đoạn kiếm dính máu rơi xuống đất, Long Y Hoàng cả kinh, tiếp theo là tiếng than nhẹ thống khổ của Phượng Trữ Lan.

Nàng rút cuộc cũng tránh được, vọt tới bên cạnh Phượng Trữ Lan, rõ ràng nhìn thấy thanh kiếm của Xích Nhiễm đã cắm sâu vào vai Phượng Trữ Lan.

“Xích Nhiễm!” Nàng cả giận nói, rút từ trong búi tóc ra ngân châm dài, nhẹ nhàng phóng đi, thanh nhuyễn kiếm lập tức bị hủy thành hai đoạn, mắt Xích Nhiễm đỏ rực lên, lại cầm nửa thanh kiếm còn lại đâm vào Long Y Hoàng.

Phượng Trữ Lan trên trán đã đầy mồ hôi lạnh, thấy Xích Nhiễm đã chuẩn bị đâm tới, nhanh chóng xuất chiêu, khiến nàng phải lùi lại, mà mi gian đã không che dấu được dấu vết thống khổ, bắt đầu ho nhẹ.

Xích Nhiễm loạn choạng lui lại mấy bước, lập tức nhảy đến chế trụ thị vệ, thị vệ dùng sức bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, đá mạnh đầu gối nàng ta, khiến nàng ta bị đau phải quỳ xuống.

“Phượng Trữ Lan... Phượng Trữ Lan...” Thanh âm Long y hoàng đều run lên, tay áo cũng đã dính máu,

Phượng Trữ Lan nhìn nàng một chút, cúi đầu, dùng tay trái vẫn còn lạnh lặn của mình chuẩn bị rút thanh kiếm ra.

“Đừng cử động! Vặn nhất máu không kìm được thì sao? Gọi ngự y..gọi ngự y..” Nàng cả kinh đến mức lời nói cũng không còn mạch lạc, ngăn hành động của Phượng Trữ Lan, lập tức lớn tiếng phân phó: “Ngay lập tức đi gọi ngự y tới đây! Lũ phế vật! Làm ăn kiểu gì thế!”

“Không cần.” Phượng Trữ Lan cố gắng lên tiếng ngăn cung nữ, hấn còn nói thêm: “Mau phong tỏa tin tức, không được cho ai biết ta bị thương.” Hấn lại quay qua những người khác, phân phó: “Đui lấy bộ quần áo khác cho ta, còn bộ này mau đốt đi.”

Hấn không để ý tới lời khuyên của Long y Hoàng, âm thầm dùng sức, vài tia máu chảy ra, tiếp theo là nửa đoạn kiếm dính máu rơi xuống đất.

Hấn dùng tay che chỗ máu chảy, thông thả đi từng bước tới sau bức bình phong, cung nữ bên cạnh đã mang xiêm y tới.

“Phượng Trữ Lan! Ngươi không cần phải thế!” Long Y Hoàng ngăn trước mặt hấn, sắc mặt đã sớm trắng bệch: “Phượng Trữ Lan! Lần vô thí này chúng ta không đi..hãy để người ta tranh đi! Không liên quan tới chúng ta! Mặc kệ kết quả thế nào, nhưng ngươi đừng hành hạ bản thân như vậy! Ngươi cố chống đỡ như vậy, có thể chống đỡ được bao lâu?” Nàng dịu Phượng Trữ Lan tới giường, lại bắt đầu nói: “Không đi..nếu chúng ta không đi cũng đâu có sao! Ta không quan tâm nữa!”

Phượng Trữ Lan lại lần nữa nắm tay nàng, lãnh đạm cười nói: “Ngươi không phải nói sẽ cùng đi sao? Vậy nhanh thu xếp đi, thời gian không còn nhiều, đừng làm nẫu hậu nói ngươi tự cao tự đại.”

“Phượng Trữ Lan...” Long Y Hoàng cắn chặt răng, không khỏi lo lắng.

“Yên tâm, ta không sao,” Phượng Trữ Lan cười đến tuyệt mỹ, giống như ngọc thủy vậy: “Hơn nữa, ta sao có thể để ý tới mặt mũi thái tử phi của chúng ta được! Ngươi đã vất vả lắm mới tranh thủ cơ hội thuyết phục phụ hoàng, ta sao có thể để ngươi phí công được... một thân y phục này đã dính máu, như thế không được, ngươi chờ ta một chút.” Phượng Trữ Lan nhẹ nhàng để tay nàng xuống, xoay người bước về phía sau bình phong, Long y Hoàng đứng im tại chỗ, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo.

Chỉ chớp lát, cung nữ nghe mệnh lệnh của hấn, chạy ra ngoài bưng một chậu nước vào, mà tới lúc mang ra, nước bên trong đã trở thành màu đỏ...

Phần còn lại cung nữ nhanh chóng dọn dẹp, vết máu hay binh khí đã sớm không còn một mảnh.

Long y hoàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn bình phong, nghĩ thầm, nếu Phụng Trữ Lan chậm chạp không ra, nàng nhất định sẽ đi vào.

Nàng đợi một hồi, đột nhiên thị vệ chạy vào báo, nữ thích khách mới bắt được, đi được nửa đường đã bị đồng bọn cướp đi.

Nghe vậy, đầu óc Long y Hoàng lại càng hỗn loạn, vô phương tự hỏi: "Nhưng ..Xích Nhiễm.." nàng than nhẹ: "Nếu gặp lại người, ta nhất định sẽ không nương tay..." nàng giương mắt, đôi mắt thanh thủy mọi khi đã nổi lên tia tức giận, giống như nội tâm của nàng cùng nhau tăng lên

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Binh quyền

Long Y Hoàng ngẩng người ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm vào bình phong, cung nữ đến quỳ gối bên cạnh nàng, hai tay đặt phải bộ phục sức mới toanh, nàng nhất thời hoàn hồn, nhìn lại trên người mình cũng dính máu, nếu để như vậy đi ra ngoài, khó tránh khỏi nghi ngờ.

Nàng đứng lên, cởi áo ngoài... May mắn chỉ dính vào áo ngoài, chỉ cần thay là được.

Long Y Hoàng mới vừa thay đổi y phục bên ngoài xong, lại thoáng nhìn cung nữ vừa mới đi vào bình phong đưa xiêm y cho Phụng Trữ Lan lại đang cầm xiêm y tơ tằm chưa đựng đến đi ra, nàng không nhịn được hỏi: "Sao thế?"

"Thái tử điện hạ dặn đổi lấy y phục màu đen, nô tỳ không dám chậm trễ." Cung nữ cong đầu gối về phía nàng, tự mình cầm y phục lui ra.

Y phục màu đen... Cũng khó trách.

Cung nữ quay trở lại rất nhanh, lại đưa y phục vào, Long Y Hoàng nghe rất rõ ràng âm thanh tay áo ma sát từ bên trong truyền ra, lại không hề nghe Phụng Trữ Lan than nhẹ bất cứ điều gì.

Bị thương nặng như thế, vậy mà hần cũng có thể chịu được, một chút tiếng động cũng không có.

Chỉ chớp lát, Phụng Trữ Lan toàn thân trên dưới rực rỡ hần lên đi ra từ sau bình phong, xuất hiện trong tầm mắt Long Y Hoàng.

Toàn thân đen tuyền như mực, cổ áo y phục cả cổ tay áo đều được sợi tơ vàng phác họa những hoa văn mây bay tinh xảo phức tạp, lộ vẻ bí hiểm sâu sắc, dây lưng ngọc màu vàng thắt quanh eo lưng gầy gầy của Phụng Trữ Lan sít sao, một chuỗi dây tua vàng tự do rủ xuống bên eo, nhẹ nhàng lay động, phân ra ba phần tinh mỹ đẹp đẽ quý giá và sáu phần nhẹ nhàng.

Long Y Hoàng ngẩn người, trong nhất thời không biết nên nói gì mới được.

Phụng Trữ Lan đi đến trước mặt nàng, hơi cúi đầu, vươn tay sửa sang tay áo, trừ bỏ một thân toàn màu đen bề ngoài, bên trong là vài kiện y phục màu nhạt, hần cúi đầu một chút, tóc dài cũng trượt theo, trên đầu tóc được buộc lại bởi kim quan [1] ngọc hồng ngọc, hồng như máu.

[1] vật buộc tóc màu vàng kim

"Thế nào," ngừng đầu, thấy Long Y Hoàng vẫn bất động nhìn mình chăm chăm, hần không khỏi cười: "Thế này rất kỳ lạ sao?"

"Không kỳ lạ, chỉ là..." Long Y Hoàng vừa nắm lấy tay hần, lật xem, nhìn thấy chỗ bị thương vừa rồi đã được băng vải, lúc này mới an tâm để xuống, khó chịu nói: "Phụng Trữ Lan, người thật sự rất gầy... Mặc cả người toàn màu đen, có vẻ càng gầy hơn... Ai, vạn nhất gió thổi đi mất thì sao đây? Chẳng may người bị gió thổi đi rồi thì nên làm gì? Ta cũng không muốn tuổi trẻ đã thành quả phụ." Long Y Hoàng ngừng đầu, trong đôi mắt yêu mị ánh sáng trong veo, có vẻ vô cùng ủy khuất: "Và lại, nhất định người khác sẽ cho rằng ta lại khi dễ người, nên người mới gây thế này..."

Khóe miệng Phụng Trữ Lan mang ý cười càng đậm hơn, nắm ngón tay nhẹ nhàng nâng vạt áo đậm màu, càng thêm yếu ớt và tinh tế: "Sẽ không, nàng chuẩn bị tốt chưa?"

"Ừm." Long Y Hoàng gật gật đầu, quay đầu vừa thấy những cung nữ cũng đã thu thập xong hành trang đơn giản, nhao nhao đi ra ngoài.

"Đi thôi, đoán chừng bây giờ đoàn xe đã chuẩn bị đến, chúng ta đi sớm một chút, đừng để phụ hoàng và mẫu hậu lại chế nhạo," Hần hạ mắt thờ dài nói: "Hơn nữa, lúc này nàng vì muốn đi cùng với chúng ta, nhất định đã đắc tội phụ hoàng."

"Phụ hoàng quá quan tâm đến Ly Uyên, cho nên đây là điểm yếu của hần, ta chỉ lợi dụng toàn bộ những thứ nắm trong tay thật tốt để kích động hần, đương nhiên có thể đạt được hiệu quả ta muốn," Long Y Hoàng cúi đầu, giọng nói bỗng bình tĩnh như mây, hơi lảng tránh, cũng không thấy rõ vẻ mặt lắm. "Hơn nữa, ta chỉ là nói cho hần biết sự thật thôi, dù sao sớm hay muộn hần sẽ biết, làm sao có thể bị cho là tội?"

"Ừ... Có điều, đừng nghĩ đến những điều đó nữa, khó có dịp xuất cung một lần, không ngờ là quân doanh, ta dẫn nàng đi nhìn xem." Phụng Trữ Lan mỉm cười nói.

"Ừm." Long Y Hoàng ngẩng đầu, cố gắng nhếch môi mỉm cười, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch.

"Thích ứng trong mọi tình cảnh, dù sao thứ nàng không thiếu nhất chính là lá gan, húng chi, sau này còn có ta bên cạnh." Phụng Trữ Lan tiếp tục cười, trong phút chốc bỗng nhiên ngón tay Long Y Hoàng lại giật giật.

Đúng... Rất quen tai, là ai, cũng đã từng nói qua câu này.

Vành mắt Long Y Hoàng hơi ẩm ướt, nhưng nàng vẫn luôn phối hợp cười.

Phụng Trữ Lan hơi an tâm chút chút, dắt tay nàng đi ra ngoài.

Một lúc sau, đột nhiên hắn nghe thấy giọng Long Y Hoàng u oán mà kiên định dị thường truyền đến từ phía sau: "Vẫn không được, Phụng Trữ Lan, chờ sau khi chuyện này kết thúc, nhiệm vụ quan trọng nhất của ta là sẽ cho ngươi ăn đến mập mập béo béo, nếu lại tiếp tục gây đi nữa, ngộ nhỡ vào ngày nào đó gió khá to, khẳng định nó sẽ thổi ngươi bay đi..."

Khóe miệng Phụng Trữ Lan hóa đá tại chỗ, vô thức hắn nắm chặt tay Long Y Hoàng, một mặt bước nhanh hơn.

Trước đại môn hoàng cung, đã có một đoàn người và quân đội chuẩn bị chỉnh tề chờ lệnh xuất phát, phô trương như thế, khí thế như thế, phô trương lăng phí như thế... Không cần nói, dù sao tất cả hoàng thất đều thích khoe khoang những thứ mình có.

Chính giữa đội ngũ, một chiếc xe ngựa hấp dẫn chú ý của Phụng Trữ Lan, Long Y Hoàng cũng ngăn cản cả người, khung gỗ của chiếc xe ngựa kia bị sơn thành màu tím đỏ thẫm, trên thân xe được khảm hoàng kim ngân quang chói mắt, màn lụa vàng được buông xuống trước cửa xe, trên đó thêu chữ phụng đang múa, bốn góc của xe ngựa treo chuỗi trân châu tua vàng, còn trên trần xe kia là một con phụng hoàng vàng kim óng đang giương cánh muốn bay... Tại sao, nhìn lại quen mắt đến thế?

Khóe miệng Long Y Hoàng run rẩy, bỗng có dự cảm bất hảo.

Từ trên xe ngựa lóng lánh ánh sáng kia chợt một cung nữ đi xuống, đến trước mặt Long Y Hoàng, quỳ gối cúi người: "Thái tử phi nương nương, mời." Nàng ta đưa tay ra hiệu, thể hiện thái độ muốn Long Y Hoàng lên xe.

"Không cần..." Long Y Hoàng lui bước, gắt gao nắm chặt tay Phụng Trữ Lan: "Ta không đi, ta muốn cưỡi ngựa cùng Thái tử."

"Lại cứng đầu," Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng trừng mắt với nàng: "Nàng như thế này làm sao có thể cưỡi ngựa? Không nghĩ cho đứa bé sao?"

"Nhưng mà, chẳng qua..." Long Y Hoàng run rẩy vờn tay, chỉ chỉ xe ngựa: "Đó, trong xe ngựa này..."

"Không có gì, người sẽ không làm gì nàng..." Phụng Trữ Lan hơi cứng chịu nhìn nàng, ôn nhu nói: "Đi thôi, hơn nữa lộ trình chỉ có nửa ngày thôi, sẽ đến nơi rất nhanh."

Long Y Hoàng miễn cưỡng gật gật đầu, nghiêng mắt thấy thị vệ dắt ngựa đi đến, còn nữa đã lâu nàng không thấy Ô Nhiên, không nhận được hỏi: "Phụng Trữ Lan, ngươi cưỡi ngựa? Vậy ngươi..."

Nàng còn chưa nói hết lời, lập tức bị cái gì chặn lại, Long Y Hoàng cả kinh, chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, mà trên môi có xúc cảm ôn nhuận lạnh lẽo đánh úp lại...

Này, này này này này này! Đó là cái gì!

Trong nháy mắt đại não của nàng chết lặng, cứ như vậy? Cứ như vậy? Thừa dịp nàng không phòng bị cứ như vậy mà khinh bạc nàng!

Phụng Trữ Lan hơi hơi mở mắt, nhìn biểu tình Long Y Hoàng đã hóa đá, lúc này mới chậm rãi dời mắt khỏi nàng, thuận đường ở bên tai nàng khe khẽ nói một câu: "Không thể nói toạc ra, chuyện ta bị thương, tuyệt đối không thể để cho người khác biết."

Sắc mặt Long Y Hoàng lập tức trở nên xanh mét, nàng âm thầm hung hăng nhéo vào lưng Phụng Trữ Lan một cái, cả giận nói: "Muốn ngăn ta nói dám dùng biện pháp tiểu nhân như thế này? Đồ lưu manh!"

Phụng Trữ Lan kêu lên một tiếng đau đớn, khẽ mỉm cười cười, đẩy nàng về phía xe ngựa ở hướng xa xa: "Được rồi được rồi, ta sợ nàng rồi còn không được sao? Mau đi lên đi, lát nữa đoàn xe phải lên đường."

Long Y Hoàng hừ nhẹ một tiếng, bước lên bậc thang, đi vào xe ngựa lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trừ bỏ nhìn nhìn cặp mắt đen đen bóng bóng của Phụng Trữ Lan đang phát ra tinh quang, còn thuận tiện ngắm về phía đôi phu thê Duệ vương.

Lòng của nàng trầm xuống, đột nhiên cảm giác rất khó hiểu...

Vừa rồi cảnh nàng và Phụng Trữ Lan thân mật ái muội, nhất định hắn đều đã thấy được.

Từ từ thở dài, cung nữ bên cạnh đã nhắc màn lụa giúp nàng, nàng cúi người, liền đi vào.

Bên trong nơi nơi là ánh sáng sáng ngời, nàng nhìn người đang ngồi ở chính giữa, một người toàn thân cẩm bào, đi vào ngồi bên cạnh bà ta, lại hơi cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Thỉnh an mẫu hậu."

"Ừm," Trong giọng nói của Hoàng hậu lộ ra ý cười vui vẻ, tuy một màn màu vàng kim này làm nàng không nhìn rõ vẻ mặt của Hoàng hậu, nhưng từ trong giọng nói không khó nghe kia thì xem ra tâm tình Hoàng hậu rất tốt: "Y Hoàng, lại đây, Thái tử đâu?"

"Thái tử đã chuẩn bị tốt..." Long Y Hoàng cảm giác hai tay mình bị nắm, khóc không ra nước mắt, Hoàng hậu này, tại sao mỗi lần đều thích trình diễn tiết mục thâm tình thế này chứ: "Mẫu hậu, ngài tại sao cũng muốn đi? Chẳng lẽ không xử lý việc ở hậu cung sao?"

"Người đã có biện pháp thuyết phục Hoàng thượng," Hoàng hậu khẽ cười một tiếng, nói: "Vậy Bồn cung đương nhiên cũng có biện pháp của Bồn cung."

"Nguyên lai là vậy..." Long Y Hoàng cười đáp, trong lòng cảm thấy Hoàng thượng rất đáng thương...

"Về phần chuyện ở hậu cung sao? Tạm thời giao cho Hoa quý phi xử lý, dù sao ả không phải vẫn luôn muốn như thế sao? Để cho ả mê mẩn mấy ngày đi... Y Hoàng, đứa bé cũng được sáu tháng rồi chứ?" Hoàng hậu mặt không đổi sắc giữa hai loại đề tài thì giọng điệu thay đổi tự nhiên.

"Vâng..."

"Ừ, vẫn luôn bình an là tốt rồi, là tốt rồi..." Hoàng hậu cười.

Một lát sau, đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, xa xa có giọng nói truyền đến phân phó khởi hành, sau đó xe ngựa động một cái, chậm rãi đi về phía trước.

Long Y Hoàng thẳng thẳng lưng, nhin không được vén bức màn nhìn ra phía ngoài, ngoại trừ hai bên đường là Ngự lâm quân canh giữ hai bên, nàng và xe ngựa của hoàng cung ra thì phía sau cũng có một xe ngựa tương đối nhỏ, Vân Phụng Loan hẳn là ở trong đó.

Lại nhìn về phía trước, một biển người ngựa, vó ngựa vung lên bụi đất bay lên làm mờ nhạt tầm mắt.

Quay đầu về, Long Y Hoàng đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, Hoàng hậu nhìn nàng vài lần, còn nói thêm "Y Hoàng, con có biết ở cuộc thi văn, thành tích của Thái tử ra sao không?"

"Y Hoàng không biết." Long Y Hoàng hàm hồ ứng phó.

"Nổi bật, dĩ nhiên cũng không thể hình dung, lúc này, biểu hiện của nó quả thật là rất xuất chúng ưu việt, mà trong triều đình và dân gian chỉ có thể cùng nó đối kháng, cũng chỉ có một người duy nhất." Hoàng hậu cười nói: "Không biết lúc này thi võ sẽ ra sao, nhưng Bồn cung tin tưởng nó, cũng tin tưởng con, vẫn duy trì như thế, phần thi cuối cùng do Hoàng thượng đích thân kiểm tra cũng không thành vấn đề."

"Vâng..." Long Y Hoàng hơi hơi quay đầu đi, nói: "Thái tử vốn dĩ thông tuệ, có điều đây chỉ là phát huy bình thường."

"Y Hoàng, vậy con..."

"Mẫu hậu," Long Y Hoàng lưu loát dứt khoát cắt lời Hoàng hậu muốn nói, hơi hơi cong khóe miệng, thuận tay cầm ly trà trên bàn, đảo nước trà trong chén, rồi mới lên tiếng: "Y Hoàng khát."

Hoàng hậu không nói, nhìn Long Y Hoàng từ từ uống xong, cả người dựa về phía sau, cuối cùng giả bộ như xác chết, mặc cho ai ở bên tai nàng hô trời gọi đất nàng cũng không để ý.

Hành trình đi nửa ngày, bắt tri bắt giác đã trôi qua, ngay lúc xe ngựa càng đến gần quân doanh, đột nhiên xe ngựa xóc nảy rất mạnh, Long Y Hoàng bưng tỉnh, vô thức nàng liền lộ đầu nhìn ra bên ngoài.

Chắc, phía trước ngoại trừ tiếng vó ngựa hỗn loạn, còn có một trận bụi đất, nên nàng không thấy được điều gì.

Vừa rồi hẳn là không cẩn thận nên xe chạy vào một cái hố to, nếu nhìn kỹ cảnh sắc xung quanh đã từ đỉnh dài lâu các lộ xác thành vùng hoang vu, phong cảnh rất là vui tai đẹp mắt, nên có một cảm thụ khác.

Khi nàng từ từ quay đầu lại, chợt nghe tiếng Hoàng hậu đang cười: "Sao vậy, lo lắng cho Thái tử." Tiếp đó, chính là âm thanh đập ly trà.

"Ha ha... Ha ha... Đúng vậy, Y Hoàng đương nhiên đang lo lắng cho Thái tử." Long Y Hoàng xuất ra khuôn mặt tươi cười vô vị, ứng đối cho xong. Nàng đứng là lo lắng cho Phụng Trữ Lan, hơn nữa, nếu không phải vì mình mà hẳn bị thương, mình cần gì phải lo lắng đề phòng thế chứ?

Rất nhanh, xe ngựa dừng lại, nàng nhanh chóng xuống xe, nhìn tất cả những hoàng tử ở phía trước cũng đang lục đục xuống ngựa, nàng càng sốt ruột vội vã đi qua, tìm kiếm bóng dáng Phụng Trữ Lan.

Vừa rồi lúc trên đường xóc nảy mạnh như thế, vậy vết thương kia không nứt ra mới là lạ!

Xoay chuyển lưng tung, căn bản nàng không thấy rõ mục tiêu lắm, các hoàng tử xuống ngựa, để bọn thị vệ dắt vào chuồng, còn mình thì cùng các huyênh

đệ tốp năm tốp ba tụ làm một đoàn, vừa đi vừa cười, Long Y Hoàng nhìn xung quanh, không có bóng dáng Phụng Trữ Lan, ngược lại là những hoàng tử ngay cả mặt mũi đều rất ít gặp nhao nhao quay đầu về phía nàng đưa mắt quan sát, nàng cũng không quan tâm đến chuyện đó.

Cổ tay đột nhiên bị xiết chặt, cước bộ của nàng miễn cưỡng dừng lại, kinh ngạc quay sang, vừa lúc chống lại đôi mắt có chút mệt mỏi của Phụng Ly Uyên.

"Ly Uyên..." Nàng ngạc nhiên, sững sờ vài giây, lập tức quay đầu đi.

Phụng Ly Uyên cúi đầu, lập tức lùi kéo nàng đi về hướng bên cạnh: "Người tìm hân có phải không?"

Long Y Hoàng không nói lời nào, lựa chọn trầm mặc.

Đi một hồi, xen vào đám người, lúc này Long Y Hoàng mới nhìn thấy một thân hắc y của Phụng Trữ Lan đang xuống ngựa, đem dây cương giao cho thị vệ.

Nàng cứng ngắc ngay tại chỗ, hiện tại tình huống này, đi cũng không được, không đi, càng sẽ làm người ta chú ý.

"Đi thôi." Phụng Ly Uyên nhẹ khẽ thở dài một tiếng, buông tay nàng ra, còn mình đi về hướng khác.

Tại thời điểm hân buông tay nàng trong chớp mắt kia, trong lòng Long Y Hoàng tựa như rơi vào hầm băng, cảm giác trống rỗng bao quanh bàn tay, thậm chí còn sót lại độ ấm của hân.

Tại sao nàng có cảm giác, một cái buông tay này, lại chính là vĩnh viễn...

Phụng Trữ Lan nhẹ ho khan vài tiếng, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng xoa mũi, nhưng không có phát hiện Long Y Hoàng ở bên cạnh, Long Y Hoàng tâm hoảng ý loạn thoáng nhìn thấy mảnh vải quần quanh tay hân có dấu vết đỏ, lúc này mới bước nhanh qua: "Phụng Trữ Lan, người có khỏe không."

Phụng Trữ Lan lắc đầu, giữa mày nhăn nhăn, Long Y Hoàng cảm thấy không đúng lắm, nhẹ nhàng chạm vào bả vai bị thương của hân, kết quả cảm giác ướt ướt làm nàng khẽ run, nhìn lòng bàn tay, đã bị nhuộm đỏ.

"Miệng vết thương..." Long Y Hoàng vội vàng nhìn hân, cơ hồ hô to thất thanh, tiếp theo bị Phụng Trữ Lan bước nhanh che miệng lại.

"Phù... Nói bao nhiêu lần không cần nói toạc ra, đem lời nói của ta vào tai này ra tai kia có phải không?" Hân bắt đầu dĩ nhiên.

"Nhưng bây giờ cũng đã nứt ra rồi, người còn muốn chịu đựng trong bao lâu!" Long Y Hoàng nắm lấy tay hân để xuống: "Hành cung ở đâu? Còn tiếp tục như vậy vết thương sẽ bị nhiễm trùng!"

"Hành cung..." Phụng Trữ Lan nhíu mày: "Tạm thời vẫn không thể đi, nhìn xem, lúc này phụ hoàng đang cùng lão tướng quân nói chuyện, đoán chừng lát nữa người sẽ có chuyện muốn tuyên bố, có khả năng ta sẽ ở lại đến chiều tối... Để người khác dẫn nàng đến hành cung nghỉ ngơi đi."

"Không! Người muốn chết sao! Phụng Trữ Lan!" Long Y Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hân: "Chê mình sống lâu qua có phải không? Ta đã nói đừng đi, đừng đi! Người lại vẫn muốn đi! Làm sao đây? Nếu vẫn tiếp tục như thế thì mấy ngày nữa, người làm sao thì chứ?"

Phụng Trữ Lan cười khỏ một tiếng: "Nàng rốt cuộc vẫn xem thường ta, chỉ là hơi nứt ra thôi, một lát sẽ đỡ hơn."

Hân tiện tay gọi một thị vệ, phân phó: "Thái tử phi mệt, dẫn người đến hành cung nghỉ tạm đi."

Thị vệ tuân mệnh, quỳ ở một bên, chờ đợi Long Y Hoàng đi trước.

"Không." Long Y Hoàng không nể mặt, nhìn nhìn xe ngựa vừa mới xuống, đồng thời chuẩn bị đi cùng Hoàng đế và Hoàng hậu, giọng lạnh lùng nói: "Ta cũng đi, tất cả mọi người đều đến, một mình ta vắng mặt cũng không được."

Phụng Trữ Lan dừng lại, nói: "Nàng không mệt sao?"

"Người nửa câu cũng không rên, ta có tư cách gì than mệt? Được rồi, mẫu hậu đã đi vào, chúng ta cũng vào đi thôi." Long Y Hoàng giữ chặt tay hân: "Nếu thật sự chịu đựng không được thì nói ra, ta có biện pháp để cho người thoát thân."

"Được." Phụng Trữ Lan mỉm cười, ánh sáng trong mắt linh linh đẹp như ngọc.

Long Y Hoàng rất bất mãn, chỉ có thể đi theo hân vào quân doanh nghe thảo luận chính sự.

Đó là quân doanh cách hoàng cung rất gần, nghe nói trấn áp hai mươi vạn quân đội hùng mạnh, cho nên Hoàng đế lựa chọn nơi này, có thể nói là lo lắng chu toàn.

Đại sảnh rộng lớn thảo luận chính sự, chân thành mà nói Hoàng đế và lão tướng quân mà Long Y Hoàng nhìn thấy vạn phần quen mắt, Hoàng hậu đứng một bên mỉm cười, Phụng Ly Uyên và Vân Phụng Loan đi vào, đứng bên cạnh Hoàng đế.

Hoàng hậu vẫy tay với Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan, ý bảo bọn họ cũng đi qua, đến gần Long Y Hoàng mới phát hiện, lão tướng quân là lão

Nguyên soái, đúng là người mà lúc trước khi mình vừa đặt chân lên lãnh thổ Huy Quốc tiến đến đón đầu, cũng khó trách nhìn quen mắt như thế.

Những hoàng tử khác chưa được gọi không thể tự tiện đi vào, đều vây quanh thảo luận chính sự ở bên ngoài lầu rầu bàn bạc.

"Cửu cửu." Phụng Trữ Lan cười như gió xuân, thân mật kéo tay Long Y Hoàng đi qua, đứng lặng im trước mặt lão tướng quân.

Long Y Hoàng lặng lẽ đứng bên cạnh hắn, cúi đầu mỉm cười.

Rõ ràng Phụng Ly Uyên bây giờ đang ở trước mắt, nhưng nàng thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Bởi vì bên cạnh hắn, còn có một Vân Phụng Loan.

"Thái tử, Thái tử phi." Lão tướng quân rất coi trọng thân phận lễ nghĩa, nhìn bọn họ tiến đến, lập tức quỳ xuống hành lễ, Phụng Trữ Lan bất đắc dĩ lắc đầu, đang chuẩn bị nói gì, Long Y Hoàng cũng kính hải nâng lão tướng quân dậy: "Lão tướng quân, người muốn làm Y Hoàng tôn thọ sao, luận về thân phận địa vị, Y Hoàng chỉ là văn bối mà thôi."

Hoàng hậu che miệng cười, nói: "Ca, người hay khách khí như vậy, hiện giờ cũng không phải trong hoàng cung, những thứ như thân phận quy củ gì đó, người còn trông nom làm gì? Bây giờ ở cùng một chỗ đều là người một nhà."

"Hoàng hậu nói đúng, quốc cửu," Hoàng đế cũng khẽ cười: "Y Hoàng, bây giờ thân phận của con đã thay đổi, còn không cùng Trữ Lan sửa cách xưng hô."

Long Y Hoàng cười rạn rở: "Cửu cửu, sau này ngài có thể gọi thẳng tên Y Hoàng, Y Hoàng vẫn là văn bối, chịu không nổi sức ép của ngài đâu."

"Ha ha, được... Mấy tháng không gặp, Thái tử phi... À, không, Y Hoàng, con ngày càng trở nên xinh đẹp, còn nữa..." Lão tướng quân nhìn nhìn bụng nàng, thỏa mãn nói: "Không thể tưởng được không bao lâu nữa, tiểu ngoại tôn cũng sẽ ra đời, ha ha, tốt lắm..."

Long Y Hoàng cười đáp cả cơ mặt đều muốn rút gân.

"Cửu cửu, đã lâu không thấy, ngài vẫn như xưa, tuổi cao chí càng cao." Phụng Trữ Lan cười nói.

"Lan nhi, cửu cửu trên chiến trường chém giết đã thành thói quen, nhưng cũng mệt... Lúc trước vì quốc gia xã tắc hy sinh không ít, thừa dịp bây giờ người còn có nhàn rỗi, nhớ phải bồi bồi thể từ nhiều vào." Lão tướng quân nói lời thăm thía vỗ vỗ bả vai Phụng Trữ Lan.

"Quốc cửu sao lại nói lời ấy?" Hoàng đế hỏi.

"Vậy đi..." Lão tướng quân muốn nói lại thôi, đột nhiên nhìn nhìn Hoàng hậu, bộ dáng thâm sâu khó lường.

"Khụ khụ, Bôn cung mệt, đi xuống nghỉ ngơi trước, Y Hoàng, Duệ vương phi, cùng với Bôn cung đến hành cung thôi." Hoàng hậu cười nói.

Vân Phụng Loan vừa nghe, nhìn nhìn Phụng Ly Uyên bên cạnh, sau khi thấy hắn gật đầu mới từ từ đi theo sau Hoàng hậu, Long Y Hoàng hơi khần trương nhìn Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan mỉm cười lắc đầu, nàng lúc này mới buông tay hắn ra.

"Hoàng thượng, thần thiếp cáo lui." Hoàng hậu khom người, quay đầu sau đó rời đi.

Long Y Hoàng và Vân Phụng Loan vội vàng trước sau cúi đầu với Hoàng đế, sau đó đi theo phía sau Hoàng hậu.

Hoàng hậu đi rất nhanh, Long Y Hoàng âm thầm kêu khổ, đi đã lâu, trên một hành lang dài, Hoàng hậu đứng trước một gian phòng, xoay người nói: "Duệ vương phi, đây là nơi ở tạm thời của người."

Vân Phụng Loan ngăn ra, lập tức hiểu lời Hoàng hậu nói, cung nữ phía sau mở cửa phòng giúp nàng, Hoàng hậu liếc mắt lờn nàng ta một cái lại vội vã dẫn theo Long Y Hoàng đi tiếp, thậm chí không chờ nàng ta nói một tiếng cung tiễn.

"Y Hoàng, người cũng biết, lúc này quốc cửu có ý buộc chúng ta rời khỏi, sẽ nói với Hoàng thượng chuyện gì sao?" Có lẽ lo lắng Long Y Hoàng không chịu nổi, đột nhiên Hoàng hậu thả chậm cước bộ, cười mỉm hỏi.

"Y Hoàng làm sao biết được."

"Bởi vì ca ca dự định cáo lão hồi hương, trước đó Bôn cung đã biết được tin tức," Hoàng hậu nhìn cảnh vật trong đình viện, hơi suy nghĩ: "Tuy bộ binh không phải người của Bôn cung, nhưng ở chỗ quốc cửu tốt xấu gì cũng nắm giữ một phần binh quyền, ca ca nhất định sẽ nói với Hoàng thượng chuyện này."

"Mẫu hậu, vậy..." Long Y Hoàng ngẩng đầu lên.

"Cho nên, lúc này đầu võ sẽ không đơn giản nữa, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ đem phần binh quyền kia thưởng cho hoàng tử có biểu hiện rất xuất chúng, phần đó đều là cấm vệ quân của hoàng thất, có thể nói tinh anh trong tinh anh..." Hoàng hậu nghiêm túc nói: "Lúc này, Thái tử tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm nào, phần binh quyền này, tuyệt đối không thể giao cho người ngoài!"

Long Y Hoàng không khỏi rung mình một cái, nếu lúc bình thường Phượng Trữ Lan hẳn không có vấn đề gì, nhưng hiện tại, hần còn bị thương ...

Bình quyền, nếu không chiếm được phần bình quyền này, Hoàng hậu sẽ làm như thế nào?

Trong đầu Long Y Hoàng thành linh hiện ra hai chữ, trong tiềm thức hai tay đặt lên bụng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chém giết

Sau khi đưa nàng về phòng, Hoàng hậu còn ngồi lại một lát, sau đó mới đi, Long Y Hoàng hơi nhàm chán đứng ở cửa sổ nhìn xa xăm, phòng của nàng ở lầu ba, vì thế từ xa có thể nhìn thấy đội binh mã đang thao luyện, cùng thanh âm đình tai nhức óc.

Vài hoàng tử cũng đứng trên phong hỏa đài [1] chỉ huy chiến trận, cảnh sắc quả thật rất tráng lệ.

[1]: Phong hỏa đài là nơi đốt lửa để báo động, thường được gọi là vọng gác hay tháp canh chiến tranh, đài để tỏa khói, đài đốt lửa. Thời cổ là đài cao để đốt lửa nhằm truyền tin tức quan trọng, là cơ sở quan trọng trong việc quân sự ở thời cổ đại, được thiết lập để phòng ngừa quân địch xâm lấn, nếu tình hình quân địch phát sinh, thì ban ngày sẽ làm khói tỏa ra, ban đêm đốt lửa, hai đài hỗ trợ lẫn nhau, truyền đi tin tức. Là cách thức truyền tin rất hiệu quả trong thời xưa.

Đội rất lâu, Phượng Trữ Lan vẫn chưa về, Long Y Hoàng không chịu đau lưng, thoáng cái ngã lên giường mơ màng ngủ thiếp đi.

Mặc dù giường không mềm mại thoải mái bằng giường trong hoàng cung, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác, hơn nữa, trải qua một ngày mệt mỏi, xương của nàng cũng mỏi nhừ cả rồi.

Ngủ như lợn chết, thời gian trôi qua bao lâu nàng cũng không biết, hình như ở phía sau có người nhẹ nhàng gọi tên nàng, nhưng nàng không tỉnh lại, cũng không đáp lại, sau đó cảm giác như bản thân được người nào đó dịch chuyển, chân được đắp lên người nàng cẩn thận, sau đó là nghe thấy tiếng nước ào ào.

Nàng định ngủ tiếp, nhưng không thể, chỉ duy trì trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, sau đó nhện không được mở mắt ra, ngồi dậy.

Cảnh sắc bên ngoài đã tối dần, nàng cảm thấy như mình đã ngủ rất lâu rồi.

Rào... rào...

Tiếng nước không ngừng truyền tới từ phía sau bình phong, nàng mở to mắt, chậm rãi đi tới.... Vô thức nhẹ nhàng bước qua, thị nữ bên cạnh che miệng cười khẽ.

Nàng đã đi thẳng vào sau bình phong, tiếng nước đột nhiên dừng lại, mà trong không khí, mọi thứ dường như ngưng đọng.

Phượng Trữ Lan đang ngâm mình trong bồn tắm, tóc dài xõa xuống, ở trong nước tản ra như mực, làn da được tắm rửa sạch sẽ trở nên trắng nõn, hần nàng mất nhìn vị khách không mời mà tùy tiện xông vào, mày kiếm như khiêu khích, môi mỏng khẽ nhếch, đôi mắt cang lỗ về đen bóng.

Mặc dù phía sau bình phong là hơi nước mù mịt, nhưng với khoảng cách của hai người lúc này, muốn nhìn rõ sợi tóc của đối phương cũng không phải việc khó.

Long Y Hoàng vẫn còn buồn ngủ, nhìn nhìn hần, nhất thời tỉnh táo hoàn toàn, miệng khẽ động, nhanh chóng liếc mắt nhìn hần cả người hần một lượt, đột nhiên ừ ừ mất mát, từ từ quay người ra ngoài, lúc gần đi bỏ lại một câu làm Phượng Trữ Lan muốn thổ huyết ngay tại chỗ.

"Không ngờ rất gầy... " Nàng lẩm bẩm nói.

Phượng Trữ Lan mặt không hề biến sắc đứng trong nước, nhưng khóe miệng lại không ngừng giật giật.

Hần có một thê tử như vậy là phúc hay là họa đây?

Long Y Hoàng ngồi chờ ở phòng khách, nhấp từng ngụm thuốc an thai mà thị nữ bưng lên, lại vẫn không quên nghe ngóng động tĩnh bên kia bình phong.

Sau một hồi yên tĩnh, cuối cùng tiếng nước lại vang lên lần nữa, thanh âm nặng nề từ bên trong truyền tới, thị nữ bên ngoài vội mang bạch y tới.

Phượng Trữ Lan mặc y phục từ tế bước ra trong làn sương trắng, giống như một tiên nhân, hần thuận tay cầm trâm bạc trên bàn, đơn giản vấn lại tóc, cũng không để ý đến từng giọt nước còn vương trên mái tóc cũng như thời tiết lạnh giá, cả người mặc bộ bạch y mỏng manh đi đến sau lưng Y Hoàng.

Thuốc thực rất đắng, Long Y Hoàng không uống nổi nữa, đặt bát lên bàn, cho toàn bộ thị nữ lui ra.

“Dậy lúc nào thế?” Phụng Trữ Lan nhẹ giọng hỏi.

“Thức dậy, chuyện đầu tiên làm là đi nhìn người, không phải sao?” Long Y Hoàng cười khẽ.

Phụng Trữ Lan trầm mặc.

“Vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa?” Nàng hỏi.

“Ừ.” Phụng Trữ Lan trả lời đơn giản.

“Ngày mai sẽ là gì?” Long Y Hoàng tiếp tục hỏi.

“Nàng nói xem, đương nhiên là nghiên cứu trận pháp, đối kháng giết địch.” Phụng Trữ Lan lạnh lùng nói.

“À... Như thế...” Long Y Hoàng hơi đau đầu, nàng ghét nhất là đánh nhau, chưa nói tới thanh âm ồn ào, lại còn phải liên tục quan sát tình thế trên chiến trường... Nàng sợ hoa mắt.

“Nàng không muốn đi cũng không sao, chỉ cần nói một tiếng với mẫu hậu là được.” Phụng Trữ Lan ngồi xuống đối diện với nàng, lập tức có thị nữ mang một tách trà nóng tới.

“Không được...” Long Y Hoàng cắn răng nói: “Ta tới đây không phải để đi nghỉ ngơi du ngoạn, nếu ngay cả điểm này cũng không chịu được thì ta đâu có ở đây, như vậy ta còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở quân doanh chờ đợi chứ? Bà đây nhất định sẽ liều mạng.”

Lại là một tiếng rên, Phụng Trữ Lan suýt nữa phun hết trà trong miệng ra.

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm.

Trên phong hỏa đài cao cao, một màu vàng hoa lệ trang nghiêm, mọi thứ đều một màu vàng trắng lẹ, từ màn tơ cho tới mọi thứ, đang tung bay trong gió.

Hoàng đế uy nghiêm ngồi trên ghế trung tâm, Hoàng hậu ngồi ngay bên cạnh hắn, đối lập màu vàng chính là màn trúc trước mặt.

Ngự lâm quân nghiêm chỉnh đứng bốn phía, bảo vệ Hoàng thượng và Hoàng hậu, Vân Phụng Loan và Long Y Hoàng ngồi ngay bên cạnh Hoàng hậu, màn trúc trước mặt che gần hết thân hình các nàng.

Long Y Hoàng theo thói quen sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, cảm thấy giống như đang buông rèm chấp chính.

Nàng bây giờ đang ở vị trí chính trên phong hỏa đài, không cần nói tới đây là nơi cao nhất, mà tầm nhìn còn rất tốt, từ xa đã thấy được màu vàng chói mắt của hoàng cung.

Các hoàng tử đều đã đứng thẳng trước đình, trận địa sẵn sàng đón quân địch, hàng lối ngay ngắn giống như một trận chiến bình thường.

Cách màn trúc, Long Y Hoàng có thể thấy rõ ràng hai người đang đứng đầu trong hàng ngũ, cũng là hai người quen thuộc nhất với nàng.

Nàng ngồi ở trên ghế đã rất lâu, eo đột nhiên trở nên đau nhức, Hoàng hậu lập tức phân phó người mang đệm tới, cẩn thận hầu hạ nàng thư thái.

Nhưng, thân thể thư thái nhưng lòng lại không thư thái.

Long Y Hoàng rầu rĩ, liên tục nhìn về nơi xa xa.

Theo quy tắc là hai vị hoàng tử sẽ lần lượt đối đầu với nhau, từng người có số lượng quân đội nhất định, trong thời gian quy định phá vỡ trận pháp của đối phương... Mà các hoàng tử này, phải rút thăm để quyết định đối thủ, cứ thế tiến hành vòng đấu loại, sau đó là đấu bán kết, cuối cùng là tổng trận chung kết...

Long Y Hoàng không nghe nổi nữa, ngáp một cái, hai tay bám chặt vào tay vịn ở ghế, cầm tựa lên tay, buồn ngủ.

Cuối cùng, toàn bộ quân đội hết to, tiếng vỗ ngựa, tiếng chém giết vang lên, nàng rốt cuộc cũng không nhìn được, ngủ gục.

Ông trời cố ý không để cho nàng thanh tịnh, chẳng những bên người là tiếng hò hét lộn xộn, mà trong mộng cũng không được an bình.

Đầu tiên là một mảnh tối đen, đen tối tới vô cùng vô tận khiến nàng sợ hãi không thôi, sau đó là trận hỏa hoạn vô cùng dữ dội ập đến, hùng hực đốt đi ý muốn tìm cách sống sót của nàng, cuối cùng là một mảnh trắng xóa...

Nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, lập tức nhìn xung quanh, sờ sờ bụng: “Sao lại có giấc mộng kì lạ như vậy...”

Chỉ là một giấc mộng nhưng với nàng mà nói, cảm giác rất thật, khiến nàng kinh hãi mồ hôi lạnh đầm đìa... Cái cảm giác sợ hãi chân thật này quả rất khác thường.

Nàng bây giờ đã tỉnh táo, nhìn kỹ, ở dưới phong hỏa đài vẫn có quân đội chém giết phá trận, tiếng gào thét đinh tai nhức óc. Trong tích tắc, Long Y Hoàng cảm thấy mình thật thần kỳ, lại có thể ngủ nhẹ nhàng trong hoàn cảnh này!

Nhìn lại, sắc trời cũng dần mờ tối, nàng nhìn bộ mặt nghiêm trọng của Hoàng hậu cười hỏi: “Mẫu hậu! Tỷ thí đã xong chưa, thành tích của Thái tử thế nào?”

“Đừng âm ỉ!” Hoàng hậu vừa nói vừa nhíu mày, miễn cưỡng nói: “Cái này mà gọi là tranh tài sao, người xem đi.”

Long Y Hoàng phảng phất cảm giác có gì kỳ quái, nàng nhìn bộ mặt khản trương của Vân Phượng Loan bên cạnh, rốt cuộc tiếp nhận cái thực tế tàn khốc.

Lâu như vậy sao vẫn chưa xong!

Nàng khổ không thể tả, cố gắng ngồi thẳng người, cùng ngồi xem với Hoàng hậu.

Chiến trường phía dưới vẫn là một mảnh hỗn loạn.

Nhưng sau khi nàng tìm được bóng dáng Phượng Trữ Lan càng cảm thấy lo lắng kinh hãi, vết thương của hắn còn chưa khỏi hẳn, cứ như vậy mà mặc giáp ra trận?

Hắn là đang muốn đùa cái gì vậy!

Long Y Hoàng cắn chặt răng, tay xiết chặt, tên này, thừa dịp lúc nàng ngủ mà chống lại nàng! Khốn khiếp!

Nàng vừa nhắc đầu, thấy chủ soái quân địch, lập tức há hốc mồm.

Là Phượng Ly Uyên ....

Hai người này nhanh như vậy đã ra trận rồi sao?!

Long Y Hoàng rục rịch, mấy lần cố gắng đứng lên, ánh mắt Hoàng hậu tinh tường, nhanh chóng kéo nàng trở lại: “Y Hoàng! Ngồi xuống đi! Tinh táo lại cho Bôn cung, so với người, ta càng khản trương hơn!”

Long Y Hoàng ngày càng khản trương, đột nhiên, nàng nhìn thấy rõ ràng trận hình của Phượng Ly Uyên, vô thức thốt ra: “Thất tinh cầu nguyệt” [2]

[2] Thất tinh cầu nguyệt: tên trận pháp có thể hiểu là bảy ngôi sao bao quanh mặt trăng

Trận pháp này tuy sức mạnh không lớn, nhưng chuyên dùng để tấn công các quân đội nhỏ, đồng thời có thể tiêu diệt chủ soái của địch một mất một còn.

Phượng Ly Uyên từ xa nhìn lại, Long Y Hoàng tiếp nhận ánh mắt của hắn mà không khỏi rùng mình.

“Y Hoàng! Hóa ra người cũng biết trận pháp này.” Hoàng đế nghiêng người dựa vào ghế, ánh mắt thâm trầm xuyên qua màn trúc, bắn trúng lòng nàng.

“Ha ha... Y Hoàng sao biết được trận pháp này, có điều chỉ vì nhìn thấy giống như những đốm nhỏ quay chung quanh mặt trăng mà thôi, hơn nữa, Y Hoàng biết những thứ đó làm gì, ha ha...” Long Y Hoàng cười khan, vuốt vuốt tóc, tiếp tục theo dõi trận đấu.

Chiến trường vẫn đang rất quyết liệt, Long Y Hoàng cũng không nhìn ra tại sao trong nháy mắt thế trận của Phượng Ly Uyên nhanh chóng bị đánh bại!

Phượng Trữ Lan một thân mặc áo giáp, giục ngựa đi trước, nhanh chóng đánh bại trận địa của hắn.

Long Y Hoàng thờ phào nhẹ nhõm... Nàng suýt nữa quên mất, đây là tác chiến, không phải cá nhân tranh đấu, như vậy, tỷ lệ Phượng Trữ Lan thắng cũng rất lớn.

Đã đến giờ, trống trận reo lên, tuyên bố Phượng Trữ Lan là người chiến thắng cuối cùng.

Long Y Hoàng quay đầu lại, thấy sắc mặt Vân Phượng Loan hơi khó coi, Hoàng hậu đứng lên nghênh đón Phượng Trữ Lan, nhân cơ hội nàng này nói với Vân Phượng Loan: “Vương gia nhà người không tin ta, vậy người có tin ta không?”

Sắc mặt Vân Phượng Loan trắng nhợt, bất đắc dĩ gật đầu.

Long Y Hoàng còn nói thêm: “Vậy người lấy danh nghĩa của mình thay ta nói với hắn, dục tốc bất đạt, tính tình hắn quá nóng vội, như vậy sẽ nhanh chóng thất bại thôi.”

Vân Phượng Loan cắn môi, chỉ gật đầu.

Phượng Trữ Lan vẫn luôn rất điềm tĩnh, một thân chiến giáp phong trần mệt mỏi, đi tới trước mặt Long Y Hoàng, mỉm cười.

Nhưng mà, trận pháp thắng, như vậy kế tiếp tỷ thí cái gì?

Long Y Hoàng lắc đầu, hơi bất đắc dĩ.

Đêm đó, Hoàng đế mở tiệc trong quân doanh, mãi cho đến tối, phu thê Thái tử mới có thể trở về phòng.

Long Y Hoàng thấy tư lượng của Phụng Trữ Lan rất kém, mới uống một chút đã say khiến nàng phải đỡ hắn về phòng.

Bề ngoài là đáng vẻ không thể tỉnh táo, nhưng vừa quay về phòng, hắn lập tức lộ chân tướng.

Hắn thật sự muốn tự mình coi bỏ chiến giáp trên người, bị Long Y Hoàng ngăn thấy mùi vị khác thường, chờ sau khi nàng bá vượng nganh thượng cung coi hết toàn bộ y phục của hắn ra thì bị mảnh đồ tơi trước ngực làm cho kinh hãi, lạnh lùng nhìn hắn.

Chỗ đó cũng đã đông tụ thành màu đen, khiến cho y phục gắn chặt vào cơ thể, rất vất vả để coi y phục ra... Long Y Hoàng lại phiền não không biết nên dùng cách nào để tháo băng vải đã thấm máu và dán chặt vào vết thương xuống đây, thì đã nhìn thấy Phụng Trữ Lan rửa sạch hai tay đã dính máu bản sau đó mạnh mẽ lột băng vải xuống.

Long Y Hoàng nhìn thấy mà sợ run, cảm giác đó, phảng phất như lớp da cũng bị kéo theo, càng giống như kéo từ trên người nàng xuống, đau đớn vô cùng.

“Đừng nóng vội như thế chứ? Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Nàng lắc đầu thờ dãi, vừa đón lấy mảnh băng vải đã đỏ hồng ném sang bên cạnh.

“Để càng lâu sẽ càng đau hơn, đau một đời không bằng đau nhất thời.” Hắn vừa nói, vừa cầm lấy khăn ẩm lau quanh vết thương, Long Y Hoàng giúp hắn bôi thuốc, lúc này vết thương mới được xử lý xong.

"Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm." Long Y Hoàng khuyên.

"Ừ." Phụng Trữ Lan cười thản nhiên, chỉnh lại dây lưng, ngoan ngoãn nằm xuống giường.

“Thắng người có vui không?” Long Y Hoàng hỏi, chậm rãi nằm xuống bên cạnh hắn.

"Ta chỉ thấy nàng không vui." Phụng Trữ Lan chăm chú nhìn đôi mắt nàng, gần từng tiếng nói.

“Dù ai thắng ai thua đều cũng vậy...” Long Y Hoàng yếu ớt thờ dãi nói: “Dù là người hay Ly Uyên ta đều không thoải mái.”

“Trận pháp hắn thua ta... Nhưng nếu đấu trực tiếp, không hẳn ta có thể giành được phần thắng.” Hắn đề chặt vết thương, không e dè nói.

“Phụng Trữ Lan... Người không cần miễn cưỡng bản thân, thương thế của người nếu kéo dài sẽ rất nguy hiểm, dứt khoát đừng nên tham gia nữa, cẩn thận có thể khiến mình sống dở chết dở, dù thế nào nhất định ta sẽ không rời khỏi người, dù kết quả có ra sao, hiện tại người không có việc gì ta mới yên tâm.” Long Y Hoàng nghiêm túc nói.

Phụng Trữ Lan phì cười, hài hước nhìn nàng: “Tại sao? Nàng đau lòng vì ta? Di tình biệt luyện [3]?”

[3] Di tình biệt luyện: thay lòng đổi dạ

Long Y Hoàng cứng đờ, nhân nhật nói: “Đừng nằm mơ nữa!”

“Biết rồi biết rồi, trong lòng nàng mãi chỉ có một mình Phụng Trữ Lan thôi đúng không?” Phụng Trữ Lan dang tay ra ra nói: “Lần này ngay cả đầu của ta cũng không dám làm tổn thương, nàng an tâm đi.”

“Nhàm chán! Ngủ đi.” Sắc mặt Long Y Hoàng tái nhợt, đắp chăn lên người.

"Không trả lời được!" Phụng Trữ Lan cười nói.

"Vậy người không thể không đi sao?"

"Ai, dù có thế nào cũng phải làm ra vẻ để mẫu hậu xem chứ."

“Được.” Nàng bỗng nhiên giác ngộ, thảng thốt hỏi Phụng Trữ Lan: “Vậy khi nào bắt đầu tỉ thí?”

“Ta làm sao biết được, thời gian quyết định tùy thuộc vào cao hứng nhất thời của phụ hoàng mà!” Phụng Trữ Lan dè dặt vai nàng, đặt nàng nằm xuống, nghiêm mặt nói: “Ngủ đi, muộn rồi!”

Long Y Hoàng chỉ có làm theo, lần này, nàng mơ một giấc mộng dài.

Mộng kéo dài liên miên không dứt, khiến nàng không thể tỉnh.

Bốn phía không có ai, chỉ có một đồng cỏ mênh mông và đầy hoa, chỉ có mình nàng ở đó, đồng cỏ rộng lớn đến mức có đi mãi đi mãi cũng không đến điểm cuối, nàng chỉ có thể đi thẳng đi thẳng.

Hình như, có giọng nói của ai đó vang lên giữa đất trời tiếng vào trong mộng, người đó nói: “Y Hoàng! Yên tâm ngủ một giấc đi, đến khi nàng tỉnh lại, mọi chuyện cũng đã kết thúc.”

Nàng đột nhiên nhớ lại, lúc ở trên phong hỏa đài chiêm bao, mình bị giam trong bóng tối, cũng có giọng nói của người đó xuyên qua khe hẹp ánh sáng khe khẽ trấn an nàng, trong lúc nhất thời, nàng không thể phân tích giọng nói đó là của ai, chỉ biết rằng thanh âm khe khẽ vang lên rất thật, đồng thời còn để lại dấu ấn trong lòng nàng.

Trong bóng đêm, người đó nói: "Y Hoàng, đừng khóc..."

"Y Hoàng, chỉ hai tháng mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh..."

"Ta sẽ nói chuyện với phụ hoàng, nhờ người khuyên mẫu hậu..."

“Không phải sợ, ta sẽ luôn bên cạnh nàng...”

“Y Hoàng... tuyết rơi...”

"Y Hoàng, đứa bé có ngoan không? Nó không làm phiền nàng chứ?"

Sau đó là không có gì nữa, bị chiếm lấy là một bầu trời đầy lửa hùng hục, khiến nàng không thể động đậy, ngọn lửa đó từng tác từng tác cắn lấy làn da của nàng, khiến nàng đau tới tận xương tủy mà ngất đi.

Cuối cùng, mọi thứ lại hóa thành giấy trắng.

Không có gì.

Long Y Hoàng bừng tỉnh hoàn toàn bởi vì đứa bé trong bụng không an phận làm phiền nàng.

Nàng đau... rất đau và bị đánh thức, nhưng đứa bé vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn luôn đập đập, khiến nàng không thể nghỉ ngơi.

Nàng quay đầu nhìn, thái y đang bắt mạch, nàng không thể làm gì hơn ngoài cười khổ nói: “Đứa bé thật không an phận mà, thái y nó có sao không?”

“Bẩm Thái tử phi nương nương, không sao, bởi tiểu hoàng tôn trong bụng Thái tử phi đang phát triển cực kỳ khỏe mạnh, cho nên mới nghịch ngợm.” Hắn phịch một tiếng quỹ xuống đất, chúc mừng nói: “Vi thần chúc mừng Thái tử phi nương nương, đây nhất định là hoàng thái tôn điện hạ vô cùng hoạt bát.”

Hắn trái một tiếng là một hoàng thái tôn, phải một tiếng lại là Thái tử phi, Long Y Hoàng nghe xong cực kỳ không thoải mái, nàng thấy Phượng Trữ Lan không có trong cung, liền hỏi: “Thái tử đâu?”

Nàng nhìn trời ngoài cửa sổ, giờ nhất định đã là giữa trưa, nàng sao có thể ngủ lâu như vậy chứ.

"Cái... này, Thái tử đã đi đến trận đấu võ rồi à!" Thái y cắn răng một cái, thành thật bẩm báo chi tiết.

Long Y Hoàng kinh hãi: “Đấu võ! Hôm nay là hạng mục gì?”

“Là hạng mục luận võ của tất cả hoàng tử điện hạ.” Thái y hồi đáp.

"Hắn không muốn sống nữa! Chết tiệt! Lại dám gạt ta!" Long Y Hoàng nhất thời tâm hoảng ý loạn, vội vàng đi giày, vội vã ra ngoài.

"Nhưng mà, Thái tử phi nương nương, ngài..." Thái y đến khuyên bảo nàng.

Long Y Hoàng quyết đoán lấy áo lông cừu mà cung nữ mang lên, khoác lên người, lên ngựa chạy đi.

Toàn bộ những hoàng tử đang ngồi xung quanh lồi đài, ai ai cũng toát mồ hôi lạnh, Phượng Trữ Lan cười đến vân đạm phong khinh, một mình thưởng trà.

Trên lồi đài là một mình Phượng Ly Uyên đang đọc mã đấu võ, hắn lại đánh bại một vị hoàng tử nữa, Hoàng đế đang vỗ tay tán thưởng, Hoàng hậu hơi không vui, ngược lại Văn Phượng Loan lại thấp phần hưng phấn.

Lại là một vị hoàng tử lên đài, hắn cười nói, cầm kiếm ôm quyền trước mặt Phượng Ly Uyên nói: "Thỉnh đại ca hạ thủ lưu tình."

Phượng Ly Uyên khinh thường nhìn hắn, nhìn Hoàng đế một chút, đột nhiên cầm kiếm chỉ vào Phượng Trữ Lan: "Phụ hoàng, nhi thần muốn cùng Thái tử đánh một trận."

"Ha ha, được." Hoàng đế cười nói.

Hoàng tử kia bị làm lơ, chỉ có thể hậm hực lui ra.

Phượng Trữ Lan tao nhã đặt ly trà sang một bên, thuận tay rút kiếm trên eo thị vệ bên cạnh, khẽ chuyển người, không nhanh không chậm tiêu sái đi lên đài.

“Đại ca.” Hần nhìn Phượng Ly Uyên cười một tiếng, ôn quyền nói: “Lĩnh giáo.”

Phượng Ly Uyên xoay người bắt đầu giương kiếm, thẳng tắp công kích tới Phượng Trữ Lan, Phượng Trữ Lan đưa tay, lập tức dùng kiếm của mình tiếp nhận công kích của hắn.

“Mặc kệ bây giờ ngươi đối với Y Hoàng ra sao... Nhưng trước đây ngươi đã làm gì Y Hoàng, tất cả mọi thứ ta đều ghi nhớ trong lòng.” Phượng Ly Uyên áp sát Phượng Trữ Lan, đột nhiên nói: “Nếu bây giờ ta có cơ hội ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Phượng Trữ Lan cười một tiếng, tiếp nhận công kích của hắn, nói: “Hóa ra đại ca mãi không quên được nàng vậy thì cần gì phải làm những chuyện tổn thương nàng ấy.”

“Ngươi mau chết đi.” Phượng Ly Uyên phẫn nộ nhú mày, tiếp tục ra chiêu trí mạng.

“Không ngờ đại ca si mê như thế, có từng để tay lên ngực tự hỏi mình chưa?” Phượng Trữ Lan không chút hoang mang tiếp từng chiêu hắn công kích, hơi nói gấp.

Phượng Ly Uyên không nói gì, chỉ là tăng thêm lực đạo trên tay, tiếp tục công kích.

“Đại ca... Huynh có từng tin tưởng nàng chút nào chưa?” Phượng Trữ Lan đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt sáng ngời biến thành lợi kiếm, đâm thấu tâm Phượng Ly Uyên.

“Tin tưởng... Ta khi nào không tin nàng...” Phượng Ly Uyên tức giận trả lời, đôi mắt dần nhuộm hồng.

“Đại ca, lúc nói những lời này, có từng nhớ lại trước đây? Nếu tin nàng... hiểu nàng, thông cảm cho nàng, vậy đừng nên để bản thân mắc lỗi nữa.” Thấy Phượng Ly Uyên trong nháy mắt thất thần, Phượng Trữ Lan đâm một chiêu mạnh mẽ, nhưng cố ý tránh chỗ hiểm chỉ cảnh cáo nói: “Ngươi có biết, nàng vì cố bảo vệ ngươi mà đã tự đưa mình vào tình huống nào sao?”

“Câm miệng!” Phượng Ly Uyên hít sâu, cả giận nói: “Lời ngươi nói, một chữ ta cũng không thể tin!”

“Nếu với mọi chuyện đại ca đều để tâm để mắt đến, vậy các người cần gì phải âm ỉ đến mức này?” Thấy Phượng Ly Uyên tiếp tục công kích, mặc dù vết thương lại bắt đầu đau, nhưng Phượng Trữ Lan vẫn cắn răng chịu đựng, tiếp tục phòng ngự.

“Ta giết ngươi!” Hai mắt Phượng Ly Uyên đã đỏ rực.

“Giết ta... Ta tự nhận thua... Nhưng là...” Lại ra một đòn nữa, Phượng Trữ Lan nhìn Phượng Ly Uyên từng bước ép sát, đột nhiên hiểu ý cười một tiếng: “Nếu giết ta có thể làm đại ca tỉnh ngộ thì tốt rồi... Coi như lời trấn trối trước khi ta sắp chết đi... Đại ca... Huynh đừng xúc động mà quyết định nữa... mọi chuyện... Hãy tin nàng nhiều một chút...”

“Hừ... Lời này,” Phượng Ly Uyên thu kiếm, chớp mắt lại dừng lại, dù hơi bối rối, nhưng hắn vẫn trấn định nói: “Tuyệt đối không giống như lời của một trượng phu như ngươi, lời từ chính miệng ngươi nói ra, ta làm sao có thể tin!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đồ kị

Sát ý càng đậm, đôi mắt Phượng Ly Uyên đang nóng nảy, Phượng Trữ Lan chỉ có thể từng bước lui về phía sau, dần dần, chợt hắn cảm giác vết thương trên người đang phun ra chất lỏng ấm áp, từ từ thấm vào vật áo màu đen, kế tiếp, chỉ cần mỗi lần hắn di chuyển một chút, vết thương sẽ đau đến mức tê liệt phế, đau đến nỗi ngay cả hô hấp cũng rất khó khăn.

“Cho dù bây giờ ta phụ nàng, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không quên từng hành động ngươi đã gây ra cho nàng, từng cái từng cái!” Phượng Ly Uyên phẫn nộ trầm xuống: “Từ lúc ta biết được, ta đã thề, sớm hay muộn cũng có một ngày ta tự tay giết ngươi!”

Trên lôi đài thắng bại đã phân rõ ràng, bất quá, những người quan sát trận đấu đều mang tâm tư khác nhau, Hoàng đế hơi hơi nhú mày, tay chuyển hai viên ngọc châu qua lại: “Ly Uyên đưa nhò này... Tư chất không tồi, nhưng chỉ là tính tình quá nóng nảy.”

Hoàng hậu như ngồi trên bàn chông, vài lần không muốn để ý đến hình tượng bất chấp tất cả xông lên lôi đài, nhưng lại cố gắng chịu đựng, nàng nén giận trừng Vân Phượng Loan bên cạnh: “Duệ vương phi, hiện giờ tình thế như vậy, hay Vương gia nhà ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt?! Cũng không sợ

hậu nhân châm biếm sao!"

Vân Phụng Loan kinh hồn bạt vía, lòng bàn tay đã toàn là mồ hôi lạnh, trên lời đài Phụng Trữ Lan từ sớm đã gượng gạo tiếp chiêu —— ai cũng không khó để nhìn ra hắn đang bị trọng thương, nhưng đáng về Phụng Ly Uyên không hề có ý muốn nương tay, ngược lại ngày càng ra tay ác độc hơn, tựa như muốn nhân cơ hội này một lần lấy mạng hắn.

Nàng ta nhìn ánh mắt Hoàng hậu như muốn nuốt sống mình, hốt hoảng đứng lên, vọt tới dưới lời đài hô: "Vương gia... Thắng bại đã được phân định rồi! Người cần gì phải như thế!"

Lúc này giết Phụng Trữ Lan, quả thực có thể làm tan con phần nộ của hắn cực nhanh, nhưng lại hậu họa vô cùng.

Phụng Ly Uyên căn bản giống như không có nghe được lời nói của Vân Phụng Loan, chỉ một mực tấn công, khiến Phụng Trữ Lan không hề có sức lực để chống đỡ, rất nhanh... Từ những ngón tay cầm thanh kiếm của Phụng Trữ Lan, từng giọt máu chậm rãi rơi xuống, nhuộm đỏ chiến trường.

Lại thêm một chiêu trí mạng, Phụng Trữ Lan vội vàng cầm kiếm phòng ngự, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay mình đều bắt đầu chết lặng —— nếu tiếp tục nữa, không biết còn có thể nắm chặt thanh kiếm này được bao lâu.

"Vương gia!" Vân Phụng Loan ở bên cạnh càng quát to đến tê tâm liệt phế.

"Thì ra ngươi có thương tích..." Con sóng trong mắt Phụng Ly Uyên lay động: "Ta thật sự không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn... Nhưng, ngươi không thể không chết!"

Hắn thu hồi trường kiếm, đột nhiên xoay chuyển, đâm thẳng về hướng trái tim Phụng Trữ Lan.

"Hự..." Kiếm trong tay Phụng Trữ Lan rơi xuống đất, hắn nhẹ giọng kêu rên, vô thức đưa tay về chỗ trái tim, lại một lần nữa gắt gao dùng tay không nắm chặt thanh trường kiếm sắp xuyên vào người, huyết châu chảy càng thêm mãnh liệt.

"Cũng là do hộ pháp của huynh..." Hắn không ngừng cười gượng, cả người không thể chống đỡ, đột nhiên ngã khuỵu gối, nhưng tay vẫn cứ gắt gao nắm chặt trường kiếm, chính là không cho phép nó tiếp tục đâm xuống: "Nhưng, tiếp theo huynh đừng để ả lại đi tìm Y Hoàng gây phiền toái... Khụ... Y Hoàng tuy rằng am hiểu độc, cổ thuật, bất quá đối với võ học, nàng lại dốt đặc cán mai... Nếu như vậy, nhiều lắm là ảm ỉ đến lường bại câu thương, ai cũng sẽ không có lợi."

Phụng Ly Uyên tăng thêm lực đạo trên tay, không có chút động tác nào muốn dừng lại.

"Khụ khụ..." Phụng Trữ Lan từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lại vẫn đang mỉm cười, hắn cảm giác trường kiếm đang nắm trong tay từ từ đâm vào cơ thể mình, mà bản thân thì... Không còn có khí lực dư thừa nào để ngăn cản: "Sau khi đệ chết... Hy vọng đại ca có thể tin tưởng Y Hoàng nhiều nhiều... Đối xử tốt với nàng, đừng lại để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, nàng từ khi gả đến đây... Đã không có một ngày vui nào..."

Ngự lâm quân bốn phía lời đài rục rịch, Hoàng hậu cũng đứng ngồi không yên, Hoàng đế chỉ lạnh lùng thoáng nhìn bà ta, nói: "Hoàng hậu, người cần gì phải khẩn trương? Nếu như ngay cả một chút năng lực ấy cũng không có, Trữ Lan làm sao có thể tiếp tục an ổn đứng đầu vị trí hoàng tử vị, hơn nữa, trên lời đài này, sinh tử không nên dựa vào ý trời, chỉ dựa vào chính mình."

"Nhưng Hoàng thượng, Trữ Lan đã bị thương!" Hoàng hậu hét lớn.

"Nếu bị thương vẫn đến làm lễ, kết quả như thế cũng là gieo gió gặt bão," Hoàng đế vẫn nhàn nhàn nói, phát tay về phía Ngự lâm quân phân phó: "Ai cũng không được phép tiến lên! Hôm nay, phải phân rõ người chết kẻ sống!"

"Hoàng thượng, Trữ Lan cũng là cốt nhục của người, người hà tất phải tuyệt tình như thế!" Hoàng hậu đã tức giận ngút trời.

"Hoàng hậu, người bình tâm một chút chứ nóng nảy, nếu như Thái tử thực sự là người có tài, sao ngay cả gặp những chuyện thế này lại thành kẻ hèn nhát đến nửa nén hương cũng chịu đựng không được? Cốt nhục... Cốt nhục của trẫm, trong hậu cung chỗ nào cũng có, dư hay thiếu một người, đều không ảnh hưởng đến đại cục... Hoàng hậu, mười mấy năm trước, người cũng không phải đã khuyên bảo trẫm như thế sao? Sự kiện năm đó đến giờ vẫn còn rõ ràng trước mắt nha..."

"Hoàng thượng... Bỏn cung cho rằng ở trong hoàng cung này mình cũng đã là người lãnh huyết vô tình nhất, nhưng lại không thể tưởng tượng được, thì ra Hoàng thượng, cũng như thế!" Hoàng hậu cắn răng nói.

"Trẫm thì để người làm bạn bên người trẫm mười mấy năm... Mưa dầm thấm đất, điểm này, vẫn chỉ là mới học được sơ sài từ người thôi." Hoàng đế tàn nhẫn bóp chặt ngọc châu trong tay, rất nhanh, liền truyền đến tiếng vỡ vụn thanh thúy.

"Được, không nói đến chuyện cũ, vậy Thái tử phi thì sao? Còn có tiểu hoàng tôn trong bụng nó?" Ngực Hoàng hậu phập phồng kịch liệt, cười tàn khốc: "Hoàng thượng sẽ đẩy hai mẹ con họ đến vùng đất nào!"

"Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt... Nếu như Ly Uyên thật sự nắm giữ đại cục, nếu Thái tử phi thuận theo thời thế, trẫm sẽ không để ý vẫn để cho nó tiếp tục làm hoàng tử phi của mình, chẳng qua, có Phụng Loan ở phía trước, chỉ sợ nó phải ủy thân làm trắc phi," Hoàng đế cười, khiến cho người ta thấy lạnh tâm: "Nhưng bất kể như thế nào, Ly Uyên đều sẽ đối đãi tốt với nó, về điều này trẫm thập phần tin tưởng, mà nếu bản thân nó có bản lĩnh loại bỏ mọi khó khăn, bước lên vị trí cao nhất, trẫm cũng sẽ không để ý tiếp tục để nó làm Thái tử phi."

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu thịnh nộ, vỗ án đứng lên.

"Còn tiểu hoàng tôn trong bụng nó sao, vốn dĩ là huyết mạch của hoàng thất, giữ lại cũng không sao..." Hoàng đế cố ý không nhìn sắc mặt Hoàng hậu đang càng ngày khó coi, mà say mê thưởng thức những ưu khuyết càng ngày càng rõ ràng giữa hai kẻ trên lôi đài: "Không nên nói trầm lãnh huyết vô tình, giữ hay không giữ mạng của Trữ Lan, điều này phải xem quyết định của Ly Uyên, nếu Ly Uyên muốn đẩy nó đến chỗ chết, trầm, cũng đành chịu? Lẽ ra, vị trí hoàng trữ này, chính là muốn truyền cho người có khả năng, mà không phải một kẻ chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài."

Lại một lần nữa Phụng Ly Uyên rút thanh trường kiếm ra, máu tươi văng khắp nơi, chỉ là trường kiếm mới được rút ra không lâu lại giống như bay lên mang theo sự nhần tâm tàn khốc, thẳng tắp bổ tới Phụng Trữ Lan.

"Ly Uyên, ngươi điên rồi!" Đột nhiên, một tiếng quát kiệt lực vang vọng lên trong trận đấu.

Thanh âm đó, phần nộ cực kỳ, rồi lại mang theo tia run rẩy cùng tan nát cõi lòng, bất quá đúng là tiếng nói mà Phụng Ly Uyên quen thuộc nhất.

Vân Phụng Loan đứng dưới đài la hét cả nửa ngày, so ra vẫn kém một chữ nửa lời của người này, tức khắc, thanh kiếm kia dừng lại cách trán Phụng Trữ Lan nửa phần, không có đi xuống nữa ...

Vân Phụng Loan nhìn qua, trong lúc nhất thời sững sờ.

Tất cả mọi người quay đầu, dồn dập đưa mắt chuyển về phía phát ra tiếng động —— chỉ thấy toàn thân Long Y Hoàng run rẩy, thờ hồn hèn đứng ở nơi xa xa cách lôi đài mấy thước...

"Ly Uyên..." Nàng cơ hồ giận không thể nói, đi về trước vài bước, đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển, cả người té trên mặt đất.

Phụng Ly Uyên xoay người, vốn dĩ muốn nói gì đó, không ngờ thoáng nhìn cảnh ấy cả người hấn như lão đạo muốn ngã, tức khắc trường kiếm trong tay rơi xuống, hấn bỏ lại cục diện loạn thành một đoàn, thẳng tắp bay nhanh về phía Long Y Hoàng.

Một màn mộng lung mơ hồ, Long Y Hoàng chỉ mơ hồ cảm thấy bốn phía bắt đầu âm ỉ, sau đó trước mắt tối sầm, cả người cũng mất đi tri giác. Đợi đến khi tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn, đau đớn không thể tả.

Ai.. Bản thân mình cứ như vậy mà té xỉu trước mắt bao nhiêu người sao? Tại sao lại biến thành như vậy chứ? Chẳng lẽ bản thân mình cũng đã trở nên yếu ớt chịu không được một kích như thế sao? Như vậy, thế thì rất... Mất mặt.

Xong đời, hình ảnh của bản thân trong quần doanh còn chưa kịp đáp nện xong cũng đã sụp đổ đến nát bét, thật là...

Long Y Hoàng lắc đầu, cảm thấy trí nhớ như đang ùn ùn kéo đến có nỗi bi thương cùng sự tuyệt vọng, nhưng nàng nhắm mắt lặng, một màn xảy ra trước đó không lâu nháy mắt chiếm cứ toàn bộ tư duy của nàng, nháy mắt xâm nhập khiến nàng trở tay không kịp, biểu cảm đông cứng trong nháy mắt.

Máu chảy đầm đìa... Lôi đài... Hấp hối... Phụng Trữ Lan, còn có tinh thể bất buộc, mà Phụng Ly Uyên muốn đẩy hấn vào chỗ chết...

Phụng Trữ Lan!

Chợt nàng lạnh cả người, như bản thân mình vừa bị vùi xuống hầm băng, không một ai bên cạnh, đến khi nàng bật thẳng người dậy, tiện tay tung mền ra thì hiện ra một người.

Tay vừa mới nắm được một góc chăn, lập tức đã được bao phủ bởi một bàn tay ấm áp khác, giọng nói của người này gần ngay bên cạnh, hấn dịu dàng hỏi: "Tỉnh rồi sao?"

Dù bàn tay đó ấm áp, nhưng trong lòng nàng lại thấy nó như băng hàn... Giọng nói kia mặc dù dịu dàng, lại biến hóa thành một thanh kiếm cắm sâu vào đáy lòng nàng đến khắc cốt ghi tâm, đau đớn làm nàng ngạt thở.

Như bị sét đánh qua, nàng quay đầu lại, thấy rõ ràng gương mặt của người ngồi ở bên giường, lại quan sát khắp nơi, nơi này, không phải phòng của nàng.

Từng ngón tay bị hấn nắm chặt hơn, Long Y Hoàng cúi đầu, lại nhanh chóng ngẩng đầu đối diện với Phụng Ly Uyên, trăm ngàn lời nói xoay chuyển trước mắt, nhưng, chẳng qua nàng phun ra ba chữ theo bản năng: "Phụng Trữ Lan..."

Phụng Ly Uyên ngẩn ra, bàn tay cầm lấy năm ngón tay của nàng hơi buông ra, vẻ mặt hấn bình thản: "Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa là ta có thể lấy mạng hấn, nhưng nửa nén hương trước thái y vừa mới chạy đến nói, hấn không bị nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều, e rằng cần phải tu dưỡng một thời gian."

Long Y Hoàng yên tâm: "Tại ta sao lại ở đây... Nơi này, không phải phòng của ta."

Phụng Ly Uyên nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu, mới lên tiếng: "Đây là phòng ta."

Long Y Hoàng lại ngẩn người, đột nhiên nghĩ mình hơi ngốc nghếch.

"Nàng lo lắng cho hấn? Có phải không... Nàng không nhớ để ta động đến hấn, nàng quan tâm hấn... Hoặc là nói, nàng đã yêu hấn, có phải không?" Phụng Ly Uyên đột nhiên lại nắm chặt tay nàng, đè vào nàng chất vấn.

"Ly Uyên, ngươi tin ta sao?" Long Y Hoàng rất nghiêm túc hỏi lại.

"Vì sao hỏi như vậy?"

"Không có gì..." Long Y Hoàng quay đầu đi: "Thế nhưng ngươi tuyệt đối không thể động đến hắn, tuy phụ hoàng cũng chịu ngươi, nhưng thể lực của Hoàng hậu lại đủ để cho người không thể không chú ý, nếu ngươi giết Phụng Trữ Lan, tuyệt đối sẽ vô cùng tai họa."

"Nàng nói như vậy là vì đứng về phía hắn, hay đứng về phía ta." Phụng Ly Uyên lạnh lùng.

"Vẹn toàn đôi bên." Long Y Hoàng đáp.

"Hôm nay ta với phu quân của nàng, một kẻ không thi đấu tốt, nhưng lại nói thêm một loạt lời vô nghĩa," Phụng Ly Uyên vẫn luôn xiết chặt tay nàng, không chút kiêng kỵ những người xung quanh, Long Y Hoàng cũng cảm thấy lạ lùng khó hiểu khi Văn Phụng Loan cũng không có ở đây, hắn tiếp tục: "Hắn nói, ta chưa từng có tin tưởng nàng..."

"À..." Long Y Hoàng khẽ lên tiếng.

"Có phải thật như thế hay không, Y Hoàng, hắn nói, nếu lúc trước ta đồng ý tin nàng, thì bây giờ cũng sẽ không biến thành cục diện thế này."

"... Ly Uyên, ngươi là chính mình thì tốt rồi, không nên dễ dàng vì người ngoài mà thay đổi ý kiến của mình, ngươi không có sai," Long Y Hoàng lắc đầu: "Nhưng ngươi quả thật rất dễ xúc động, vạn nhất ngươi thật sự giết hắn, cho dù phụ hoàng có bảo vệ ngươi như thế nào, cũng khó trốn thoát được thiên la địa võng của mẫu hậu."

"Ha... Nói như vậy, nàng vẫn luôn quan tâm đến sống chết của hắn." Đôi mắt Phụng Ly Uyên lạnh như băng, hiện lên tia sắc bén.

"Hắn bị thương... Nếu không phải vì bảo vệ ta, hắn cũng sẽ không bị thương... Cho dù ngươi có thắng hắn, cũng không phải thắng vì võ, không hề có ý nghĩa, tác phong như thế, cũng không giống ngươi." Long Y Hoàng nói.

"Thì ra... Hận thù nàng đối với hắn lại nhẹ đến thế... Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, đã đem tất cả những gì hắn làm với nàng vứt sau đầu, toàn tâm toàn ý hưởng thụ cuộc sống Thái tử phi." Phụng Ly Uyên cười lạnh.

"Ly Uyên, ngươi không hiểu hắn... Hắn cũng có nỗi khổ của mình, ta không thể đem toàn bộ những sai lầm đó đều gán ép trên đầu hắn." Long Y Hoàng vội vàng giải thích, nhìn Phụng Ly Uyên rất lâu cũng không nói, ho nhẹ một tiếng, bắt đầu chuyển đề tài: "Vương phi của ngươi đâu? Tại sao nàng ấy lại không có ở đây... Nếu nàng ấy biết ta ở chỗ này của ngươi, chẳng phải là..."

"Nàng ấy bị ta bỏ lại... Và lại, ở hiện trường nhiều người như vậy, đều thấy được, thì thế nào? Ta ôm nàng đến chỗ này của ta, thì thế nào?" Phụng Ly Uyên tiếp tục đem nhiệt độ của giọng nói hạ xuống tốt cùng.

Long Y Hoàng hít vào hơi lạnh.

"Đồ ngốc, chẳng lẽ không có ai nói cho nàng biết," Phụng Ly Uyên hơi đau lòng sờ sờ mái tóc dài của nàng: "Không nên luôn luôn suy nghĩ cho người khác, mọi việc, nên suy nghĩ cho bản thân mình nhiều một chút, cũng sẽ không tổn thương đến mức này..."

"Cục diện như thế, ta không có cách nào ích kỷ chỉ nghĩ cho mình." Long Y Hoàng thờ dãi: "Nhưng mà đối lại trước kia, ta chỉ sống vì bản thân."

"Ừ... Ta cho nàng xem thứ này," Phụng Ly Uyên buông tay nàng ra, xoay người vỗ tay ra hiệu, rất nhanh, một thị vệ cầm một hộp gỗ tinh xảo đi vào, hắn nhận lấy, đặt trước mặt Long Y Hoàng, cười nói: "Nhìn xem đi."

"Đây là cái gì..." Long Y Hoàng mở nắp hộp ra, nháy mắt, máu toàn thân đông lại: "Đây..." Nàng chỉ vào vật thể trong hộp, nửa ngày không nói được gì.

"Xích Nhiễm do một tay ta huấn luyện nên, ta muốn thu thập ả, dễ như trở bàn tay." Phụng Ly Uyên lại cầm lấy cái hộp, xoay người để sang một bên: "Làm tổn thương đến nàng, một người ta cũng không bỏ qua."

Long Y Hoàng cảm thấy hơi buồn nôn, vừa rồi khi mở hộp ra, không sai, đúng là đầu của Xích Nhiễm chết không nhắm mắt!

Mắt Xích Nhiễm mở to, tựa như không thể tin được người giết ả, là Phụng Ly Uyên...

"Nàng ta... Nàng ta không phải được người cứu sao? Tại sao bây giờ lại..." Nàng đè ngực, nắp hộp vừa mở ra, trong chớp mắt, một cổ tanh tươi xông vào mũi, xông lên suýt nữa nàng ngất đi.

"Nghe tin nàng bị ám sát, ta liền đuổi đến, mới đến nửa đường, liền gặp ả đã bị bao vây, mà chính Từ Tuyên tới rồi cứu ả đi, ta cản lại Từ Tuyên." Phụng Ly Uyên trước sau như một vẫn bình tĩnh, hắn nhìn cái hộp kia: "Sau đó, chính là những gì nàng thấy."

Long Y Hoàng ghen lời, trong nháy mắt, thần sắc phức tạp.

"Vương gia!" Đột nhiên, từ ngoài phòng truyền đến tiếng quát to chói tai, dùng hết sức mình, đau cả màng nhĩ.

Là Vân Phượng Loan.

"Vương phi... Ngài không được đi vào..." Vài người rộn ràng nhón nháo, sau đó tiếng bước chân vang lên, ngăn cản chủ nhân giọng nói kia lại.

Như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, Long Y Hoàng lại nhìn khắp nơi, hơi bối rối, nhanh chóng nhắc chân: "Ta thật sự phải đi, tai mắt trong cung rất nhiều, cần thận rước lấy lời nhạo báng."

"Vội vã muốn đi nhìn hắn, ta nói hắn không sao, nàng cũng khẩn trương đến thế?" Phượng Ly Uyên buồn cười nói.

"Thương tích của hắn vốn sẽ không khỏi ngay, hiện giờ càng là họa vô đơn chí, ta chỉ muốn tận mắt nhìn thấy hắn bình an vô sự." Long Y Hoàng nhẹ giọng đáp.

Nhìn Phượng Ly Uyên nhất thời không có cách nào tiếp lời, nàng yên lặng đi chuyển tầm mắt, chậm rãi xê dịch thân mình đến bên giường, chân vừa đặt xuống đất, nhẹ nhàng mang giày, sau đó đứng lên.

"Y Hoàng," Ánh mắt Phượng Ly Uyên vẫn như cũ bám chặt trên người Long Y Hoàng, thành khẩn mà vội vàng, giọng điệu bình thản như nước: "Nàng thật sự... quan tâm hắn như thế?"

"Nếu hắn không có chuyện gì là tốt nhất." Long Y Hoàng đáp lời.

"Được..." Phượng Ly Uyên cũng đứng lên, xoay người, giọng nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: "Sau này, ta sẽ không đụng đến hắn..."

Liếc ra ngoài cửa, tiếng giải thích cùng giọng nói ồn ào vẫn như trước, Long Y Hoàng nhếch môi: "Người không nên đối xử với nàng ấy như thế, nói thế nào, nàng ấy cũng mang cốt nhục của người, người tuyệt tình, sợ là kết quả cũng giống như Phượng Trữ Lan mà quý ban đầu?"

"Cạch!" Một khúc cây cứng rắn dùng để chống màn tơ bị ngón tay thon dài làm đứt đoạn, màn tơ thêu cánh bướm tung bay nhẹ nhàng lay động giữa hai người, tơ lụa hơi trong suốt, tăng thêm phần huyền ảo.

Phượng Ly Uyên lẽ loi đứng ở bên kia bức màn, giọng nói không lớn, lại có thể để Long Y Hoàng nghe rành mạch: "Ta vốn vô tình làm cho ả mang thai, một lần đó ... Chính là uống rượu."

Hắn đi đến trước bàn án phía sâu trong màn lụa, tựa hồ muốn cố gắng giữ khoảng cách với Long Y Hoàng: "Người đâu... Tiễn Thái tử phi rồi đi."

Hắn không có nhìn thấy, con người Long Y Hoàng dần dần co rút lại —— thêm co rút lại, vì lời nói mới rồi của hắn làm kinh ngạc không thôi.

Ngây ngốc nhìn bóng dáng hắn mờ mờ một hồi, Long Y Hoàng mới thu hồi tầm mắt, nàng đi ra cửa phòng, liếc mắt liền thấy Vân Phượng Loan bị vài thị nữ ngăn cản ở trong sân, hai mắt nàng ta đỏ bừng, ánh mắt đủ sắc bén, cứ đứng như vậy, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, hện không thể bắn thủng nàng.

Nội tâm như bị vật gì đâm vào, hô hấp Long Y Hoàng có chút ngưng trọng, nàng xiết chặt tay áo, nhanh bước rồi đi.

Trở lại gian phòng của mình, Long Y Hoàng càng bước nhanh hơn đi vào, một bước tiến lên bậc thềm, lại nghĩ thấy trong không khí có cái gì đó không thích hợp.

Nàng đi về phía giường, vòng qua bức rèm che cùng bình phong, liếc mắt liền thấy Hoàng hậu ngồi nghiêng bên giường, bên cạnh các cung nữ đang lạnh run cùng vài thái y vẫn luôn cúi đầu.

"Mẫu hậu," Long Y Hoàng lại đi vài bước về phía giường, đột nhiên thấy Hoàng hậu trừng mắt nhìn mình hoàn toàn khác với những cử chỉ hòa nhã của trước đây, mang theo tia thù hận như độc xà và mãnh thú hợp lại thành một, nàng cảm giác sự tình bất thường, chỉ có thể dừng bước, có phần chậm chạp quỳ gối: "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

"Người lại đây." Giọng điệu Hoàng hậu lạnh băng, nâng móng tay hiện ra ánh vàng sáng chói vẩy vẩy.

Long Y Hoàng cắn môi, chỉ có thể đi qua, tới gần, nàng thấy rõ Phượng Trữ Lan bị thương đang nằm trên giường sắc mặt trắng như tờ giấy.

Hoàng hậu rất tỉ mỉ vô cùng nghiêm túc chăm chú nhìn nàng, thấy Hoàng hậu không hề nói gì, cuối cùng Long Y Hoàng chịu không được: "Mẫu hậu, Thái tử hân thể nào?"

"Làm thế tử như thế sao!" Hoàng hậu lại dùng ánh mắt hung ác mà tiến hành lăng trì nàng: "Trượng phu đã bị thương đến thế, vậy mà không hề nói gì để ngăn cản, khiến hân bị thương nặng càng trầm trọng thêm! Suýt nữa mất mạng!"

"Vâng... Đều tại nhi thần." Long Y Hoàng cúi đầu áy náy đáp.

"Thái y nói, mấy ngày trước đây hân đã bị thương, người và hân hàng đêm đồng tắm [1], chẳng lẽ còn không biết? Biết rõ lúc này thi võ rất là nguy hiểm, vậy mà vẫn để hân mang theo thương tích ra trận! Y Hoàng, người thấy Bồn cung nên nói với người cái gì mới được! Người ngày thường thông tuệ, chẳng lẽ chỉ dùng nó để đối nghịch với Bồn cung đến cùng, phải không? Hơn nữa, lại còn nán lại chỗ Duệ vương lâu đến thế, người có phải không sợ mọi chuyện lúc này vẫn chưa đủ loạn?" Hoàng hậu giận không kềm được, tay ngọc vỗ vào bàn bên cạnh, tiếng vang uy nghiêm phát ra làm đầu đón mào tại Long Y Hoàng.

[1] đồng tâm: cùng ngủ chung. (Mình thấy ở đây vẫn nên để “đồng tâm”, nếu như để “cùng ngủ chung” thì hơi thô thiển.)

"Vâng." Long Y Hoàng vẫn luôn cắn chặt răng: "Y Hoàng biết sai... Nhưng mẫu hậu, hiện tại Thái tử rốt cuộc thế nào? Y Hoàng muốn biết..."

"Thiếu chút nữa đã mất mạng," sắc mặt Hoàng hậu xanh mét: "Bất quá rất may mắn, một kiếm cuối cùng đó của Phụng Ly Uyên cũng chưa kịp hạ xuống, nếu không, hiện tại đoán chừng người khóc nức nở cạnh quan tài! Thái y nói, cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, sẽ không đáng ngại."

"Vây là tốt rồi..." Long Y Hoàng thờ phào, nâng mắt lên, bỗng thấy ánh mắt Hoàng hậu vẫn độc ác như trước đó, trong lòng đột nhiên rung mình, khẽ cắn môi, hốt hoảng quỳ trên mặt đất: "Là Y Hoàng sơ suất, suýt nữa gây ra sai lầm lớn, thỉnh mẫu hậu trách phạt."

"Người đứng lên," Hoàng hậu lạnh lùng nhướn mày liếc: "Đừng làm Thái tử tỉnh giấc, sẽ nói Bôn cung cố ý gây sức ép với đứa bé chưa ra đời trong bụng người."

Long Y Hoàng cảm thấy bản thân mình đứng lên rất khó khăn, may mắn hai cung nữ bên cạnh tay mát lạnh lẽ giúp nâng một phen.

Hoàng hậu nói một hơi thật dài: "Lúc này đầu võ lại rối loạn đến thế, Hoàng thượng cũng biết, hẳn không có cách nào nói gì, cho dù Phụng Ly Uyên thắng, cũng không phải danh chính ngôn thuận, Hoàng thượng nói, tạm thời để lắng xuống, tất cả hoàn toàn không thiên vị một ai, cuộc thi lần tới sẽ kiểm tra cẩn thận mọi thứ, tránh để xảy ra sai sót."

Long Y Hoàng cúi đầu: "Vâng."

"Vẫn không được," Hoàng hậu nhìn Long Y Hoàng, lắc đầu: "Chỉ có một mình người hầu hạ Thái tử, hiện tại lại mang thai, lực bất tòng tâm không nói, vẫn rất dễ để xảy ra sai lầm, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, khi đó hối hận cũng không kịp."

"Mẫu hậu, ý của người là..." Long Y Hoàng mạnh mẽ ngẩng đầu.

"Bôn cung muốn để Thái tử nạp trắc phi, người cũng có ý kiến?"

"Điều này... Y Hoàng không dám." Long Y Hoàng cảm thấy cả người mình lại bị người ta ném vào hầm băng lần nữa, ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

"Thế thì cứ quyết định như vậy," hai tay Hoàng hậu khẽ vỗ, nhẹ nhàng đặt lên váy hoa của mình, cười lạnh nói: "Vây chút binh quyền đó, thì cấp cho Duệ vương được rồi, đừng để Hoàng thượng nói Bôn cung cố tình bất công, còn Thái tử, để hẳn cưới thiên kim của Binh Bộ Thượng Thư đi, Y Hoàng, người phải ở chung với nàng ấy cho tốt, tin rằng với phong thái của người, ngay cả việc nhỏ đó sẽ không tính toán chi li chứ? Huống chi, nam nhân nào không có năm thê bảy thiếp, hơn nữa, lại là thân phận Thái tử cao quý."

"Vâng, mẫu hậu." Long Y Hoàng dờ dẫm đáp.

"Vây Bôn cung đi trước," Hoàng hậu đứng lên, cung nữ bên cạnh lập tức đi đến sau lưng Hoàng hậu, bà ta thoáng nhìn Phụng Trữ Lan ngủ say trên giường: "Người chăm sóc Thái tử cho tốt, nếu lại để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng trách Bôn cung tâm ngoan thủ lạt [2]."

[2] tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ nham hiểm, thủ đoạn độc ác....

"Vâng, Y Hoàng hiểu rõ." Long Y Hoàng cúi đầu nói: "Cung tiễn mẫu hậu."

"Hừ." Hoàng hậu kéo làn váy dài hoa hoa lệ lệ, từng bước chân của bà ta như hoa sen nở mà đi ra ngoài.

Long Y Hoàng cảm thấy hơi choáng váng, bước đi lảo đảo, suýt nữa té xỉu, thị nữ phía sau cả kinh, lập tức đỡ lấy nàng: "Thái tử phi?"

"Ta không sao." Long Y Hoàng phát tay, để cho thị nữ thối lui sang một bên, còn mình xoay người ngồi xuống mép giường, sắc mặt Phụng Trữ Lan vẫn còn tái nhợt, nhưng hô hấp cũng rất vững vàng, về mặt khi ngủ cũng bình thản, nàng cười khổ nói: "Phụng Trữ Lan, diễm phúc của người thật đúng là không ít, thật sự là..." Trong mắt nàng đỏ hoe, hơi nghẹn ngào: "Thật khiến ta cảm thấy đố kỵ mà..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Mỹ Nhân

Ed :Tĩnh Dạ Từ Yên.

Phụng Trữ Lan tự cho là sẽ chết, lúc tỉnh táo hơn thì trí nhớ dừng lại ở chỗ thấy Long Y Hoàng hô lên một câu, sau đó, mọi chuyện còn lại thì không nhớ gì hết.

Thân thể từ chết lặng lạnh như băng dần khôi phục tri giác, cảm giác khinh khinh phiêu phiêu dần biến thành nghiêm trọng, toàn thân cao thấp tựa hồ như

lửa đốt, phòng không thôi.

Hắn đã tỉnh, hai mí mắt nặng trĩu, tập trung tinh thần một chút, chuyên chú quan sát cảnh vật.

Gian phòng rất yên lặng, yên lặng được một chút liền nghe thấy tiếng thờ đầu đó rất rõ ràng, hắn không biết đã qua bao lâu, chỉ là cảm thấy rất đau đầu, không muốn tốn nhiều khí lực để suy nghĩ nữa.

Phượng Trữ Lan vẫn nằm trên giường, những vết thương trên người đã được quấn băng kỹ càng, toàn thân bị mất nước khiến hắn không thể động đậy.

Ngay cả hô hấp cũng rất khó chịu, huyết khí ngày càng chậm rãi, cơ hồ là lại phun ra.

Hắn muốn nói, nhưng tiếng khô khốc không cảm xúc gì, chỉ có thể phát ra là mấy tiếng như tiếng rên rỉ.

Phượng Trữ Lan ở trên giường nghỉ ngơi một lúc, nhưng thấy không hiệu quả, cửa phòng đang đóng chặt lại bị mở ra, đoàn người nhẹ nhàng bước vào, chậm rãi bày trí gian phòng.

Phượng Trữ Lan bất động, chăm chú lắng nghe.

“Thái tử phi, nô tỳ được Hoàng hậu nương nương phân phó đến đây. » Đột nhiên thanh âm dè dặt của thị nữ truyền tới, cẩn thận như đang đối mặt với độc xà mãnh thú vậy.

“Lạch cạch!” Lần này Phượng Trữ Lan nghe được rõ ràng, từ án bàn truyền ra một tiếng, tựa hồ là tiếng bút vừa rơi xuống mặt bàn.

Tiếp theo, là Long y hoàng hồn loạn, nhưng vẫn vô cùng nhẹ nhàng trả lời : « Có chuyện gì vậy ? »

“Hoàng hậu nương nương phân phó , hôn sự lần này do ngài chủ trì, cho nên hiện tại nô tỳ muốn mừng đồ tới cho ngài tham khảo. » Thị nữ nhỏ giọng nói.

“Nha.” Long y hoàng nhìn về phía chiếc giường, không thấy có động tĩnh gì, Phượng Trữ Lan có hải vẫn chưa tỉnh, nàng định thần nói : « Mau lại đây đi, ta xem qua là được...bất quá còn phải chờ thái tử tỉnh lại đã, nên do hắn tự mình quyết định, việc này dù sao.... » Long Y Hoàng dừng lại, không nói tiếp lời nói đột nhiên chuyển : « Trình lên đây. »

Long Y Hoàng còn chưa nói hết, nhưng Phượng Trữ Lan cũng mơ hồ nhận thấy có chút không ổn, nhất định là có việc liên quan đến hắn mà hắn không biết.

Nhưng là...chuyện gì ?

« Thái tử phi nương nương, trạch hảo lương nhật cát thần. » THị nữ vừa nói, hai tay vừa đưa đến một quyển sách.

« Mẫu hậu nói sao ? » Long Y Hoàng tiện tay giở ra nhưng không để ý xem.

« Nói là nên càng sớm càng tốt, nhưng là còn muốn hỏi ý kiến thái tử phi nương nương. »

“Sao, vậy cái... này thập nguyệt này.” Long y hoàng nhíu mi, khép quyển sách lại : « Dù sớm để đến lúc đó thái tử đã an dưỡng xong, tuyệt đối lúc đó sẽ có tinh lực. »

« Phải » Cái này, thị nữ định lui xuống, một thị nữ khác lại đi lên : « Hoàng hậu nương nương phân phó nô tỳ hỏi, lễ phục có thể dùng thế nào, trang sức thế nào đều do thái tử phi định đoạt. »

« Mẫu hậu sao lại nóng lòng như vậy, còn không hỏi cung đi, ta sẽ xem xét chuyện này. »Long Y Hoàng có chút phiền toái.

“Hoàng hậu nương nương nói, muốn sớm quyết định, đến lúc đó sẽ không còn luống cuống nữa, ngài ấy đã tự mình đi trước rồi, còn những việc này đều do thái tử phi quyết định. » Thị nữ cung kính nói.

Long Y Hoàng trong lòng cũng rất phiền, phát tay lấy nghiên mực trên mặt bàn hất xuống đất : « Nói với người, ta hiện tại thân thể không khỏe, mời nàng chuẩn bị, ta thật sự không muốn trông nom việc này, hơn nữa không phải hôn sự này do nàng đề nghị sao ? Sao bây giờ lại đến hỏi ta ? »

“Này...” Thị nữ nói quanh co, ánh mắt có chút né tránh.

“Tĩnh ta cũng không muốn làm khó dễ các người, nhưng là ta vẫn muốn nói, còn lại, các người hãy tự tìm nữ quan giải quyết. » Long Y Hoàng hướng về phía đình quý phi, thờ dài một hơi, quay đầu ra ngoài nhìn trời, biển xanh trời nắng, cái bóng ngay trước mắt nàng như nước, gần trong gang tấc, nhưng lại là ảo giác mà suốt đời nàng không thể chạm vào : « Lễ phục tân hôn, hãy dùng loại tốt nhất, nhan sắc hay chu tử hồng, đồ án đi nữa, mẫu hậu không muốn thiên kim thượng thư phải chịu ủy khuất, ban đầu ta đã làm thế nào, bây giờ hãy cứ làm thế, nếu nàng còn chưa vừa lòng có thể thay đổi một chút. »

Chu tử hồng... Ban đầu lúc mẫu thân chuẩn bị gả cho Quân linh, lễ phục tân hôn nhất định có nhan sắc như thế.

Quân linh nói, hắn thích chu tử hồng, hồng như máu vậy, giống như nhiệt huyết mà hắn thấy khi gặp được mẫu thân, mà mẫu thân mặc thì đẹp không sao tả xiết, cao quý hơn tất cả ai trên đời.

Quân linh...

Long y hoàng cúi đầu sờ sờ giới chỉ của mình, sờ đến mạc thủ trạc, nhất thời có chút đau.

Lâu rồi không nghĩ tới cái tên này, hiện tại nhớ lại, cũng cảm thấy đau lòng.

Dù sao cũng là bản thân đã từng động lòng, làm sao có thể dễ dàng quên được.

« Quân linh... » Nàng cúi đầu nỉ non nói, phát hiện một chút, với tên của hắn dần có chút xa lạ, nàng cẩn thận cúi đầu xem đồng hồ sơ trên bàn, thị nữ đã lui xuống từ bao giờ nàng cũng không để ý, chỉ là lại lần nữa để tay chống cằm, nhắm mắt nói : « Ta muốn biết...ngươi đang ở đâu ?Mẫu thân đã qua đời...vì sao ngay cả một chút động tĩnh của ngươi cũng không có...ta ở huyền quốc chờ ngươi nửa năm, ngươi cũng không tới một lần.mẫu thân ở dưới cừu tuyến có biết...nhất định rất thất vọng... »

Long y hoàng dần dần lâm vào trầm tư, quãng thời gian đẹp đẽ trước đây hiện lên trước mắt, nhưng là nàng chỉ có thể nhìn từ xa, vĩnh viễn cũng không thể trở về.

“Phanh!” Bên giường đột nhiên truyền đến một thanh âm bát vỡ, Long Y Hoàng có chút giật mình, lập tức trở lại, đứng lên, bước nhanh tới : « Phượng Trữ Lan ngươi tỉnh rồi à ? »

Nàng sợ bản thân không biết Phượng trữ lan đến lúc nào sẽ tỉnh lại, mà lại nếu ngồi ở bên cạnh không ăn uống thì cũng không được, cho nên liền đặt bát xung quanh hắn, nếu hắn có chút động tĩnh lập tức bát sẽ rơi xuống đất, nàng cũng có thể tức thời chạy tới.

Phượng trữ lan tròn mắt, không quan tâm tới đồng băng gác đang quán khắp người chống tay ngồi dậy, Long Y Hoàng lo lắng, vội vàng đỡ hắn nằm xuống, quở trách : « Ngươi không thể cử động ! »

Hắn nhìn Long Y Hoàng , mày nhíu chặt, đột nhiên nhắm mắt lại, hé môi, nhưng là dù hắn có cố gắng thế nào cũng không thể thốt ra nửa lời, ngực phập phồng cổ nói, hắn nhẹn không được ho nhẹ, đôi môi tái nhợt dần có vài giọt máu tươi.

“Không cần vội vàng như vậy, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm, vậy thì ngươi muốn nói gì ? » Long Y Hoàng vội vàng nhận khăn tay từ cung nữ, cẩn thận lau đi máu trên môi hắn, bĩu môi nói.

Phượng Trữ Lan lắc đầu, tay trái đột nhiên nắm chặt vạt áo Long y Hoàng.

Long Y Hoàng bỏ khăn tay xuống, quay ra phân phó cung nữ : « Mau mang nước trà lại đây. »

Thị nữ rời đi, nhanh chóng bưng một chén trà trên tay, Long Y Hoàng rót một chén, đưa đến khóe miệng Phượng Trữ Lan : « Không cần vội. »

Thấy thần thái Long Y Hoàng vẫn bình tĩnh, Phượng Trữ Lan cũng dần dần bình tĩnh lại, những hành động vừa rồi lại lần nữa chạm vào vết thương của hắn, hắn nửa nằm nửa ngồi trên giường thờ đốc, thấy chén trà đã ở trên môi, hắn giương mắt nhìn lại Long Y Hoàng,nhẹ nhàng uống hết chén trà.

Nước trà cũng không phải nóng, từng giọt trà khiến yết hầu khô nóng của hắn trở nên mát mẻ dễ chịu hơn khiến đau đớn trong yết hầu kia giảm đi không ít.

« Ngươi hôn mê lâu như vậy, cũng chưa có uống ngụm nước nào. » Long Y Hoàng mỉm cười với hắn : « Có muốn uống chén nữa không ? Chờ một chút ta sai người nấu cháo cho ngươi, bây giờ ngươi cần phải nghỉ ngơi đã. »

Phượng trữ lan nhìn nàng,mi gian, mặt nhăn lại biểu hiện nghi hoặc, nhưng yết hầu lại trở lại khô nóng khiến hắn phải gật đầu.

Long Y Hoàng lại rót cho hắn chén trà nữa, lần này không cần nàng giúp, hắn tiếp nhận chén trà chậm rãi uống.

“Được, Phượng trữ lan, ” Khóe mắt nàng cong lên như vầng trăng, tinh quang ẩn hiện : « Nói cho ngươi một tin tốt, mẫu hậu thông cảm ngươi cô đơn cảm dục đã lâu, định cho ngươi nạp thêm tiểu thiếp. »

« ... » Câu nói đó khiến Phượng Trữ Lan đang uống trà suýt nghẹn, khiến hắn không khỏi mặt mũi.

“Là thiên kim thượng thư, nhưng ta chưa gặp qua lần nào, bất quá ta tìm hiểu được, tiếng tăm nàng rất tốt, là một khuê tú nổi tiếng, ôn văn nho nhã, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, nghe nói rất xinh đẹp, người tới nhà nàng cầu hôn nhiều không kể xiết, nhưng phụ thân nàng lại đòi hỏi rất cao, đến giờ vẫn chưa có tuyển được chàng rể hiền. » Long Y Hoàng nắm nắm tay áo, lại kéo kéo, cuối cùng vuốt vuốt lên các hoa văn, ánh mắt ôn nhuận như thủy triều : « Nhưng bây giờ mẫu hậu vì ngươi mà đi làm môi, chuyện này nhất định thành công, ngươi cũng coi như được vào hàng nhân trung cực phẩm, phụ thân nàng nhất định không dám từ chối, tiểu tử, chúc mừng diễm phúc ngươi chưa ạ. »

“Là thiên kim Bình Bộ Thượng Thư?” Hắn đặt chén trà xuống, nghiêng mặt, không nhìn thấy rõ mặt hắn : « Đúng không ? »

« Đúng, có phải ngươi cũng từng nghe nói. »

« Ân, nàng đúng thật là nữ tử danh kỳ, ai ai cũng biết. » Phượng Trữ Lan gật đầu, lần nữa chống lại hai mắt Long Y Hoàng, bình tĩnh như băng.

« Mẫu hậu đặc biệt để ta cho các người tự chọn thời gian thành thân, còn có chuẩn bị những lễ nghi cần thiết, ta cũng chưa làm bao giờ, nên đã để cho người khác rồi. » Long Y Hoàng nhìn tiểu phúc, lại ngẩng đầu lên : « Phụng Trữ Lan, đến lúc đó khi đang bên cạnh mỹ nhân nhớ đừng quên hải tử sắp ra đời, hy vọng người có thể là một phụ thân có trách nhiệm. »

“Ta biết... Khi nào cử hành hôn lễ ? » Phụng Trữ Lan chớp mắt, một bụng phiền muộn, nhưng không có để lộ ra ngoài.

Dù cho hần ngàn vạn lần không muốn nhưng còn có thể thế nào ?

Thế cục hiện tại, hần sao có thể trì hoãn, cũng không thể thay đổi được điều gì.

« ..đêm trăng ngày 13, là một ngày tốt, đến lúc đó, thương thế của người nhất định cũng đã đỡ hơn. » Long Y Hoàng cười nói.

“Khó cực người... Ta, thập phần chờ ngày đó đến. » Hần nói.

“Đúng vậy, mỹ thiếp như hoa như thế, nhưng đừng trầm mê trong đó quá là được. » Long Y Hoàng khẽ chu môi : « Ta vẫn chưa được gặp qua vị thiên kim tiểu thư kia, lúc đó nhất định phải gặp qua mới được. »

“Y hoàng... Người không muốn nói với ta điều gì sao ? » Phụng Trữ Lan cuối cùng là nhin không được hỏi.

« Lúc người cười ta, Khuynh Nhan đã nói với người cái gì ? » Ánh mắt Long Y Hoàng bình thản nhìn hần.

« Hần... » Hô hấp Phụng Trữ Lan đột nhiên dừng lại, tựa hồ là nhắc tới bị kịch cũ : « Hần nói, ta hãy đối đãi người thật tốt, đừng có làm gì quá đà. »

“Như vậy, bây giờ ta cũng nói với người như thế, Phụng Trữ Lan, người là một người sáng suốt, ban đầu... cái chuyện ngu xuẩn đã từng làm với ta coi như đã xong, bây giờ đừng lặp lại là được. » Long Y Hoàng lạnh nhạt nói.

Phụng Trữ Lan cúi đầu, nắm thật chặt chén trà: “Thiếp... Vĩnh viễn chỉ có thể là thiếp, nếu mẫu hậu an bài nàng ở vị trí này, nàng sẽ không thể tiến lên chút nào đâu. »

Long Y Hoàng nhất thời sững sờ, nhìn lại khuôn mặt nghiêm túc của Phụng Trữ Lan, hơi cúi đầu, mỉm cười.

Võ thị đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn như thế, khiến không ai vui vẻ, hoàng thất cũng không muốn ở lâu, vài ngày sau, vội vã phân phó quân lính lập tức hồi cung.

Hoàng hậu sớm đã trở về trước, không quên đến phủ thượng thư trước một bước, Long Y Hoàng cùng Phụng Trữ Lan vừa trở về hoàng cung, cũng là lúc nàng tới gặp thiên kim binh bộ thượng thư.

Trên đường trở về tẩm cung, trời cũng đã về chiều, những tia nắng cuối cùng có chiếu rọi bầu trời, hồ nước bên cạnh khe động bởi những cơn gió bất chợt, một mảnh lục điệp rực rỡ, một nữ tử vóc người thon thả đang một mình dạo ở đó, thân hình hòa cùng cảnh vật, thân hình mỏng manh tựa làn gió, tóc dài như tơ, mặc quần trắng cùng một chiếc áo choàng cùng màu, những ánh nắng vàng còn sót lại của bầu trời chiếu lên mặt nàng, nàng đứng dưới tán cây đã rất lâu, trời đất cũng dần bị bóng tối bao phủ.

Nữ tử mỹ lệ Long Y Hoàng gặp cũng không ít, nhưng lại có thể tuyệt mỹ như vậy thì mới lần một lần hai, ngay cả gợn tay nhắc chân cũng cao quý tựa như tiên nữ, giống như Vân Phụng Loan, nhưng bây giờ, Vân Phụng Loan cũng không còn là Vân Phụng Loan trước kia nữa.

Ngay cả ngũ quan bất đồng cực kỳ tinh mỹ như Long Y Hoàng, không phải nhu hòa thanh nhã như Khuynh Nhan, cũng không lãnh thanh cao ngạo như Vân Phụng Loan, nhưng từ bên ngoài cho đến khí chất bên trong thật không ai bì kịp, hơn nữa diện mạo cũng thanh tú mỹ lệ, khiến người khác không muốn rời mắt.

Long y hoàng nhìn nàng một chút, lại nhìn lại Phụng Trữ Lan đang đứng bên cạnh, mỉm cười : « Người xem, người ta đã tới tận cửa rồi, chẳng nhẽ người không thể tỏ vẻ gì sao ? »

« Người hy vọng ta làm gì ? » Phụng Trữ Lan hỏi ngược lại.

« Còn có thể làm gì ? Đương nhiên là tới trước mặt người ta ôm chào hỏi một cái, sau đó bắt tay bắt chân thành tán gẫu, nói chuyện quên thời gian, buổi tối chắc chắn sẽ... » Bỗng dưng cảm thấy ánh mắt Phụng Trữ Lan nhìn nàng như nhìn quái vật, Long Y Hoàng im bặt.

Thiên kim mỹ nữ đi tới trước mặt hai người, hai tay đặt bên cạnh người quý gồi thỉnh an, động tác quen thuộc lão luyện, tuyệt mỹ, có chừng mực dần đo vừa đúng, mà thanh âm cũng thanh thúy như chuông bạc, đôi mắt dịu dàng nhún nhường : « Thần nữ thỉnh an thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương. »

“Không cần đa lễ. » Long Y Hoàng nhàn nhạt nói, cười đến tuyệt mỹ : « Rất nhanh lại thành người một nhà, hơn nữa, hôm nay mẫu hậu coi trọng nàng như vậy, ta lấy lòng nàng còn không kịp nữa là, sao phải khách sáo làm gì. »

Phụng Trữ Lan đã thấy khó chịu nhưng vẫn bình tĩnh đáp : « Miễn lễ. »

Mỹ nữ lúc này mới đứng lên : « Đa tạ thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương. » Dứt lời, nàng hơi nhắc đầu, vội vã liếc nhìn Long Y Hoàng, sau đó lại cúi đầu, bộ dáng nhún nhường.

« Hôn lễ của hai người, mẫu hậu đã tốn không ít tâm sức, người đề ta chủ trì nên ta đã góp chút ý kiến, hy vọng nàng không từ chối, cũng sẽ không trách ta tự tiện chủ trương. » Long Y Hoàng cười kéo kéo áo khoác lên người.

« Sao ta có thể, tất cả tùy ý thái tử phi. » Mỹ nữ cúi đầu đáp.

”Nàng chắc cũng đã chờ ở đây lâu rồi đúng không ? » Long Y Hoàng đột nhiên đề thấp thanh âm, nhìn sang bên Phượng Trữ Lan, cảm giác hân đang chăm chú nhìn nàng.

« Không lâu, chỉ cần là thái tử, thời gian chỉ như một cái chớp mắt. » Mỹ nữ mỉm môi cười, nghiêng nước nghiêng thành.

“Nhất định là có chuyện rất quan trọng mới tìm hân đúng không ? » Long Y Hoàng tiếp tục hỏi.

« Phải...bất quá cũng không phải chuyện gì quan trọng. » Nàng len lén liếc nhìn Phượng Trữ Lan, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt : « Bất quá, hôm nay xem ra, thái tử và thái tử phi có vẻ không rảnh, thần nữ xin phép cáo từ trước. » Nói xong nàng liền chuẩn bị rời đi, Long Y Hoàng nhanh chóng nắm lấy cổ tay nàng, tốt bụng nói : « Đừng đi, khó khăn lắm mới có dịp gặp mặt, hơn nữa, rất nhanh sẽ trở thành người một nhà đừng khách sáo quá. »

“Này...” Mỹ nữ có vẻ mờ mịt, bất lực ngẩng đầu nhìn Phượng Trữ Lan.

Nhìn qua nàng thật ôn thuần như nai con vô tội, khiến người khác đứng ngồi không yên, nhưng Phượng Trữ Lan cũng rất gượng ép, vẻ mặt cũng không thoải mái, nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ vẻ nhu hòa : « Liễu tiểu thư, ta muốn đưa nàng về. » Hân lại quay lại lờm Long Y Hoàng tiếp tục nói : « Còn nguyên nhân, ta tin ngươi sáng suốt nhất định nhìn ra được. »

“Là, thần nữ hiểu, thần nữ có thể tiếp tục chờ thái tử. » Mỹ nữ thư thái cười với hân, lại là cái liếc mắt câu hồn mập mờ.

Long Y Hoàng có chút khẩn cấp : « Không cần quan tâm đến ta, ta có thể tự về, hơn nữa, đã tới cửa rồi, Phượng Trữ Lan ngươi cũng sẽ không muốn người ta phải đứng chờ thêm ở đây nữa đúng không, trời cũng ngày càng lạnh rồi đó. »

Liễu gia tiểu thư cúi đầu, một trận gió lạnh thổi qua, nàng đột nhiên dùng tay che miệng ho nhẹ.

« Ngươi xem, người ta bị bệnh rồi, ngươi cũng sẽ không dễ chịu đâu đúng không ! » Long Y Hoàng oán giận liếc nhìn Phượng Trữ Lan.

« Không nên có người mới mà quên mất vợ cũ của mình, lại càng không được quên hài tử chưa ra đời. » Phượng Trữ Lan vẻ mặt ngày càng khó coi : « Những lời này là ai dạy ta ? »

« Ta đã nói thế sao ? » Long Y Hoàng liú lười.

”Trật tự ! Ta không muốn tranh cãi nữa đi thôi. » Phượng Trữ Lan định dời đi, không nhịn được nhắm mắt lại, xoay người nói với nữ nhân kia : « Liễu tiểu thư, vậy chúng ta cũng đi thôi, đợi ta đưa nàng ấy về phòng, chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé. » Khẩu khí hân nghiêm túc, tựa hồ đây là một chuyện đại sự liên quan tới tính mạng vậy.

Mỹ nhân gật đầu, nụ cười càng ngày càng sáng lạn.

Phượng Trữ Lan không nói hai lời, nắm tay kéo Long Y Hoàng đi trước, nhanh chóng đã ở rất xa chỗ Liễu gia tiểu thư.

« Ngươi muốn bỏ đi sao ? » Gió thổi bay mái tóc Long y Hoàng, nàng buồn cười nói.

Phượng Trữ Lan đi chậm lại, quay đầu nhìn Liễu tiểu thư đang ở rất xa, mỉm môi : « Ta không muốn, sao ngươi lại có thái độ như thế. »

« Thái độ ? Thái độ gì ? » Long Y Hoàng giả vờ ngờ ngạc : « Là thái độ với vị mỹ nhân vừa nãy sao ? Nếu như không phải là nhiệt tình thì trong lòng ngươi muốn ta phải có thái độ thế nào ? » Nhịn không được vui vẻ, sự can rở của tuổi trẻ cùng ngạc khí, vừa ôn nhu cần thận mà lại vô cùng đại lượng, hiện tại Long y Hoàng nhìn càng thêm chân thật : « Ngươi hy vọng ta là cái bình dấm chua, chỉ có đối đầu với nàng, dùng những lời khó coi nói với nàng, tổn hại nàng, khiến nàng thổ huyết, để mời mẫu hậu tới đây nói chuyện à ? »

« Không phải. » Phượng Trữ Lan nhấn miu : « Chỉ là ngươi diễn quá giỏi, khiến ta có cảm giác không tốt. »

« A ! Vậy là ngươi nghĩ ta chỉ là một người keo kiệt hẹp hòi, chỉ biết ghen tuông, cả ngày ngồi tính toán hại người ? Chỉ dùng ánh mắt để đánh giá...được...ta thừa nhận, ta cũng không thích nàng, nhưng bây giờ còn có thể thế nào, người ta đã tới tận cửa, cũng không thể để nàng có ấn tượng xấu với ta, không phải mẫu hậu đã giao phó rồi sao... » Nàng cúi đầu cười, mân mê giới chỉ lâu lắm chưa dùng : « Nhưng nếu nàng dám lộn xộn, ta tuyệt đối có rất nhiều biện pháp khiến nàng sống không bằng chết, dù hành hạ một mỹ nhân như vậy cũng khiến ta rất đau lòng. »

“Đến khi hôn lễ diễn ra, ta nghĩ một thời gian dài nhất định sẽ không được ở bên cạnh người. » Ngữ khí Phượng Trữ Lan mềm xuống, ôn nhu nói : « Một mình ngươi mọi sự phải cẩn thận. »

« Yên tâm, ngươi cũng chỉ cần hưởng thụ đi thôi, đừng quan tâm đến ta. » Long Y Hoàng giương ra bộ mặt vạn năm tươi cười không đổi.

“Ấn...” Trong mắt Phượng Trữ Lan toát ra ánh mắt có chút không đành lòng : « Tối ta sẽ về sớm, ngươi không cần chờ ta...nghỉ ngơi trước đi. »

« Yên tâm, ta sẽ không vì một nữ nhân mà hành hạ bản thân đâu. » Long Y Hoàng lãnh đạm ôn nhu nói : « Vậy nàng tên là gì ? Ta không thể mãi gọi

nàng là mỹ nhân được. »

« Liễu Thiên Rừng là tên nàng. »Phượng Trữ Lan nhàn nhạt thờ dãi một hơi.

« Tên rất hay a...hất xì ! » Lời còn chưa nói hết, một ngọn gió thổi qua khiến Long Y Hoàng hất hơi, vẻ mặt nàng nhăn lại, vạn phần khó chịu.

Phượng Trữ Lan nhanh chóng đi tới choàng lại áo choàng lên người nàng, thắt lại dây áo : « Ngươi xem, ngươi tưởng mình khỏe lắm sao, cẩn thận bị bệnh, mau gọi thái y tới xem sao đi. »

“Ta không sao, chỉ là cảm lạnh một chút thôi.” Long Y Hoàng kéo y phục, mỉm cười : « Phượng Trữ Lan ta cảm thấy ngươi cần quan tâm nhiều hơn tới vị tiểu thư kia mới phải, trận gió vừa rồi khiến nàng ho khan như vậy, bây giờ gió lại càng lớn, nàng nhất định ho lắm đấy. »

“Đừng quan tâm đến người khác nữa, ngươi hãy mau chăm sóc mình thật tốt đi. » Phượng Trữ Lan có chút nghiêm túc, sau đó hần phát hiện Long Y Hoàng đang chăm chú nhìn mình không khỏi ngơ ngác : « Sao vậy, sao ngươi nhìn ta. »

« Phượng Trữ Lan. » Long Y Hoàng rút cổ lại, khoe miệng cong lên : « Ngươi thật sự rất tốt, người được ngươi yêu nhất định rất hạnh phúc. »

Ngón tay Phượng Trữ Lan cứng đờ, hần nhìn thấu đôi mắt Long y hoàng trong suốt như nước, cái đáy là vực sâu mênh mông... tuyệt vọng cùng hắc ám. có thể biến thành từng mảnh nhỏ trong đôi mắt ấy.

Nàng thống khổ như vậy....nhưng người có thể hiểu được nàng lại có mấy người ?

Hần ngừng lại một chút đột nhiên nói: “Nhắm mắt lại.”

“Làm gì thế.” Mắt nàng mở to , thanh âm cũng lớn dần.

« Trật tự ! » Hần có chút tức giận.

« ... » Long Y Hoàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, gỡ bỏ sự phòng ngự bên ngoài : « Phượng Trữ Lan ngươi đừng có làm gì hắc ám đó, cẩn thận ngày mai sẽ chết bất đắc kỳ tử ngoài cung đó. »

Phượng Trữ Lan không nói gì, hần nghiêm túc nhìn Long Y Hoàng, vô cùng tuyệt mỹ.

Đầu của hần có chút ngất đi, dĩ nhiên không tự giác được ngày càng gần nàng.

Hần không phải thần, hần chỉ là người.

Long Y Hoàng để mặc hần...bởi vì..nàng đã làm những chuyện này rồi không phải sao ?

Càng ngày càng gần...người bên ngoài nhìn vào là một cục diện mập mờ.

Phượng Trữ Lan vẫn không có ý định dừng lại, hần nhắm mắt, nghiêng đầu, mái tóc đen tùy thời đổ xuống, cúi người chuẩn bị hôn lên môi Long Y Hoàng.

Thật lâu..thật lâu trước đó..cục diện như vậy hần căn bản không bao giờ nghĩ tới.

“Thái tử!” Liễu Thiên Rừng từ đâu đột nhiên chạy tới ngay lúc hai người sắp chạm môi. Câu nói đột nhiên xuất hiện này khiến Long Y Hoàng mở mắt ra, phát hiện chuyện này không đúng, vội vàng đẩy Phượng Trữ Lan ra, thẹn quá hóa giận : « Phượng Trữ Lan ! »

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Trong đêm

ED: Âu Dương Nhược Thần

Phượng Trữ Lan nhanh chóng đỡ lấy ma trảo của Long Y Hoàng đang giương nanh múa vuốt đánh về phía mình, thần sắc nghiêm trang chững chạc, thân thiết cầm lấy tay Long Y Hoàng, hoàn toàn coi nhẹ vẻ mặt đang cực kỳ phẫn nộ của nàng, hần vô cùng nghiêm túc nói với Liễu Thiên Trừng đang từ từ đi đến trước mặt mình: “Được rồi, đến đây nàng có thể tự mình đi về, chúng ta có thể đi trước.”

Long Y Hoàng tức giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen, hung hăng cấu mạnh trên cánh tay Phượng Trữ Lan một phen, mới rút tay mình về, điều chỉnh tươi cười, dáng vẻ giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Vậy các người đi chơi đi, ta có thể tự mình đi về.”

Phượng Trữ Lan vội vã buông cổ tay nàng ra, ba bước cũng làm thành hai bước, vội vàng rời khỏi nàng đến phạm vi toàn, nhìn Long Y Hoàng cho dù có duỗi tay như thế nào cũng không thể đụng tới mình, cho dù chỗ trên cánh tay mình vừa mới bị màng cầu mạnh vẫn còn đau nhức, hẳn đứng phía sau Liễu Thiên Trùng, gian manh đặc ý hướng về phía Long Y Hoàng mỉm cười, Long Y Hoàng vừa nhìn thấy sắc mặt vừa mới vất vả khỏi phục hồi nhuận lại lần nữa đổi thành xanh mét.

Nhưng ngại vì Liễu Ngàn Trùng đang ở đây, ở trước mặt nàng ta dù sao mình cũng phải duy trì chút phong độ nữa, Long Y Hoàng nén giận xuất ra gương mặt tươi cười so với khốc còn khó coi hơn, hai tay siết chặt tay áo, vì phản ứng trì hoãn của mình lúc này hối hận không thôi, thế nhưng ở trước mặt người bên cạnh phá hủy hình tượng cũng không tốt: “Đi chơi vui về đi, chúc các người chơi đến mức vui sướng!” Nàng mạnh mẽ cười đến mức vẻ mặt muốn vụn vỡ, toàn bộ câu chữ từ trong khe hở của hàm răng từ từ bức ra, âm u khủng bố

“Thần nữ cáo từ.” Liễu Ngàn Trùng vẫn cho rằng Long Y Hoàng ghen tị với mình, thực hiện đúng lễ tiết cáo lui, xoay người sang chỗ khác, ở trong bóng tối, trong mắt lóe sáng đầy vẻ đắc ý.

Nàng ta nhỏ bé đi ở phía trước, ở phía sau Phượng Trữ Lan cố ý thả chậm để giữ khoảng cách, phút cuối, còn quay đầu lại nhìn Long Y Hoàng một lần cuối cùng, ý cười nồng đậm trên gương mặt tuấn mỹ như thần của hắn hiện ra không thể nghi ngờ, bao hàm vẻ đắc ý bất luận như thế nào cũng không che dấu được.

Sắc mặt Long Y Hoàng đủ mọi màu chuyển đến chuyển đi, cuối màu sắc cũng có thể so sánh với gan heo, không thể nhìn được nữa: “Phượng Trữ Lan! Người có bản lĩnh đêm nay đi thì không cần về!”

Lời vừa nói ra, ngay tức thì làm người xung quanh kinh hãi không thôi, phía sau nàng lão ma ma đi theo bên cạnh thấy nàng tức giận không thôi, lập tức đến bên cạnh nàng, căng thẳng không ngớt: “Thái tử phi nương nương, không nên tức giận! Cần thận làm ảnh hưởng đến mình và thai nhi!”

Phượng Trữ Lan sùng sờ một chút, Liễu Ngàn Trùng đứng bên cạnh cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Long Y Hoàng, kinh ngạc lại kinh ngạc, trong lòng của nàng tacó lẽ cũng có một chút vui mừng nho nhỏ.

Thấy Phượng Trữ Lan chẳng những không đi, ngược lại đứng tại chỗ gian manh vô lại tươi cười lộ ra lúm đồng tiền đáng vẻ lại tăng thêm vài phần cân nhắc, Long Y Hoàng khí huyết công tâm, suýt nữa té xỉu, còn kém chút nữa là muốn tháo giày đập hắn.

Cuối cùng, ngại hình tượng của mình trong mắt đông đảo quần chúng, nàng thở phì phì xoay người, trước khi mình chết vì tức giận nhanh chóng rời đi.

Liễu Ngàn Trùng nhìn bộ dáng Long Y Hoàng tức thở phì phì mà đi, nhìn không được lo lắng nói: “Thái tử phi không có việc gì chứ... Nếu như bất tiện, thần nữ có thể tự mình đi trước.”

“Không sao, chúng ta tiếp tục việc của chúng ta.” Phượng Trữ Lan cười nhạt, phát phát tay, tiếp tục đi về phía cuối hoa viên.

Nội tâm Liễu Ngàn Trùng hoimừng thầm, đuổi theo sát hắn.

Ánh tà dương như lửa, lộ ra chân trời đỏ thắm.

Long Y Hoàng xoay người quay về tầm thất của mình, lửa giận trong lòng cũng chưa giảm một phần nào, các cung nữ ngấm hiểu, không đợi nàng phân phó liền truyền người đi xuống chuẩn bị canh hạt sen thanh nhiệt trừ hỏa, còn bản thân mình cũng bắt đầu xum xoe nịnh bợ, một cung nữ vui cười nói: “Thái tử phi nương nương hà tất phải tức giận như thế? Chẳng qua là thiên kim thượng thư chưa nổi danh mà thôi, ngài tức giận thế này, chính là sẽ phá hủy cơ bản thân mình, ngược lại khiến cho kẻ nọ có cơ hội nhảy vào.”

Long Y Hoàng chưa uống vài muỗng canh hạt sen nào suýt nữa muốn nôn ra: “Ai nói ta tức giận vì nàng ta? Ta và nàng ta lại không quen biết, có cái gì để tức giận?”

“Dạ dạ dạ... Thái tử phi nương nương lòng dạ bao dung, tự nhiên sẽ không cùng tiểu tiểu thiên kim đó mà tính toán.” Cung nữ lại nhanh chóng lấy lòng.

Long Y Hoàng nhìn sắc mặt các nàng đang nịnh hót, trong lòng không chịu nổi chán ghét, canh hạt sen cũng không muốn uống: “Các người đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, cũng không nói gì, chỉ có thể một đám trước sau lui ra ngoài.

Cửa phòng được đóng cửa như mong muốn, Long Y Hoàng khinh thường hừ nhẹ một tiếng, xoay người bước đến giường, nằm trên đó, kéo chăn, dự định nghỉ ngơi.

“Cốc cốc cốc ——” chết tiệt lại tiếng đập cửa.

“Thái tử phi nương nương...” Giọng cung nữ từ ngoài cửa vang lên.

Long Y Hoàng không kiên nhẫn, ngay cả mắt cũng không mở, mới nằm xuống chưa được bao lâu, muốn nàng sống ngay không đây: “Chuyện gì?”

“Duệ vương ở trong phòng khách dưới lầu, nói là muốn gặp người, người có muốn hay không —— “

Ly Uyên!

Nội tâm đột nhiên “Lộp bộp” một chút, Long Y Hoàng nhanh chóng mở mắt ra, vốn dĩ chuẩn bị đứng dậy muốn xuống giường, nhưng ngẫm lại, mấy ngày trước trong quân doanh cách hần thể hiện làm người ta sồn tóc gáy, nghĩ nghĩ nàng lại chui vào chăn: “Nói ta đã nghỉ ngơi, không gặp.”

“Vâng.” Cung nữ tuân mệnh rồi đi.

Mắt Long Y Hoàng ngẩn ra nhìn chằm chằm vào giường phía trên, trong lòng không khỏi nôn nóng.

Hắn đến là có chuyện gì? Nhưng... Khoảng thời gian trước âm ỉ còn chưa đủ lớn sao? Hắn thật e rằng thiên hạ chưa đủ loạn?

Cũng không lâu sau, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân của cung nữ: “Thái tử phi nương nương ——” nàng ta tiếp tục quát to.

“Chuyện gì?” Long Y Hoàng giật không nén được, hết lần này đến lần khác trong lúc nàng tâm phiền ý loạn vô cùng lại đến quấy rầy nàng.

“Cái này...” Cung nữ nghe ra nàng đang tức giận, khó xử nói: “Duệ vương để nô tỳ truyền tin đến, vương gia nói người không muốn gặp vương gia, ít nhất cũng phải đọc thư chứ.”

“A, vậy người vào đặt thư lên bàn đi, ta ngủ dậy sẽ đọc.” Long Y Hoàng nói cho có lệ.

“Vâng.” Cung nữ lên tiếng trả lời, rất cẩn thận đẩy cửa đi vào, đem thư đặt trên mặt bàn, lại rất cẩn thận rời khỏi.

Long Y Hoàng muốn đi nhìn nội dung thư, trần trọc vài lần, vẫn quyết định không nhìn, cuối cùng đầu nghiêng đi, tiếp tục ngủ.

Nàng vẫn luôn nằm trên giường nhắm mắt, cũng không để có thể làm, nhưng cũng không ngủ được.

Sắc trời càng ngày càng tối, bên ngoài tầm cung của nàng cũng đã có những đốm nhỏ sáng của ánh nến, duy nhất chỉ có phòng ngủ vẫn tối, cả người nàng đều chon vùi trong bóng đêm, nhưng làm thế nào cũng không thể tiến vào mộng đẹp, luôn trong tình trạng nửa ngủ nửa thức.

Rất lâu rất lâu, ánh trăng cũng đã nhô cao, canh ba cũng qua, nàng vẫn chưa ngủ, rõ ràng mí mắt cũng đã mệt mỏi chua xót, nhưng vẫn mở to so với nhắm mắt càng thoải mái hơn.

Mãi cho đến khi có người nào đó xông vào.

Hắn mở cửa phòng, nhìn bên trong một mảnh tối đen, đoán chừng không nghĩ đến Long Y Hoàng chưa ngủ, tự ý tìm kiếm đèn lửa thấp đèn.

Khi nến được thắp lên, ánh sáng vàng nhạt phủ khắp căn phòng to lớn, nghe thấy tiếng vang, Long Y Hoàng nhanh chóng mở mắt ra.

Người nọ đi đến bên cạnh bàn, liếc mắt liền thấy thư vô danh kia rồi suy nghĩ một chút, cầm lên trực tiếp đọc.

Long Y Hoàng thật sự chịu không nổi tiếng giấy sần sật: “Tại sao lại về sớm vậy? Ta còn tưởng rằng người và nàng cả hai cùng qua đêm ở đó.”

Người nọ sững sốt, lập tức tìm ghế ngồi xuống bên cạnh bàn, nhờ ngọn đèn nến mà nhìn kỹ bức thư, chỉ chốc lát, giọng nói quen thuộc bay đến bên giường Long Y Hoàng: “Tại sao vẫn chưa ngủ?”

Ánh nến lay động mà mỏng manh, chiếu ra gương mặt nghiêng nghiêng tuấn lãng của người đọc thư.

Là Phượng Trữ Lan.

“Không ngủ, người đang nhìn cái gì?” Long Y Hoàng ở trên giường ngó đầu sang.

“Thư, là của nàng?” Phượng Trữ Lan run lên khiến trang giấy cũng run theo: “Chính là Phượng Ly Uyên viết đưa cho người?”

“A, đúng rồi, bất quá, không biết hắn viết những gì?” Long Y Hoàng thuận thế hỏi thăm.

“Viết cái gì?” Phượng Trữ Lan đột nhiên nở nụ cười, ngón tay sờ sờ cằm: “Tin tức này truyền đi rất nhanh, hắn cũng biết ta muốn nạp thiếp, cho nên, viết thư tới hỏi nàng, thuận tiện hỏi một chút ý kiến của nàng, nếu như nàng nói một điều gì bất mãn, ta sẽ bị hắn kéo đi đánh nhau ngay lập tức.”

“Ai...” Long Y Hoàng u oán thở dài, đột nhiên tinh thần tỉnh táo: “Người quả thật là tự mình quay về, nói gì thì Liễu thị đó chính là một mỹ nhân, cũng đã hơn nửa đêm rồi, người cũng còn có thể toàn thân trở ra, không ngờ một báu vật như vậy mà người cũng nhẫn tâm buông tay.”

“Báu vật? Mỹ nhân? Phượng Trữ Lan khanh khách cười khê, giọng điệu thanh thúy như chuông bạc: “Y Hoàng, uống phí thuở nhỏ nàng lớn lên tại quốc gia có thể thấy các loại mỹ mạo khắp nơi, ngay cả mẫu thân mình cũng chính là đệ nhất mỹ nhân, vậy mà quan điểm cũng bị cái loại mặt hàng này gò bó, hay là yêu cầu của nàng từ trước đến nay không cao?”

“Người... Được được, mỗi người có quan điểm khác nhau, hứng thú yêu thích càng bất đồng, ta nhin.” Long Y Hoàng bỏ lại một câu lại chui vào trong ổ chăn.

“Ta đưa nàng ta về, lại mơ hồ như thế nào, cũng không có khả năng phạm đến những chuyện sai lầm sẽ hối hận cả đời,” đón lấy ánh nến, Phượng Trữ Lan nhìn năm ngón tay của mình, nói: “Ta đối với tự chủ của mình luôn luôn rất tự tin.”

“À, dù sao đó cũng là chuyện sớm hay muộn, mọi chuyện cũng thành kết cục đã định, những chuyện khác còn không phải sớm muộn gì cũng phát sinh? Đừng tìm cho mình lý do thoái thác.” Long Y Hoàng hừ hừ, tỏ vẻ vụn vặt khinh thường với không tin.

“Được rồi, ta đây nói thẳng, ta đối với nàng ta không dám hứng thú, diện mạo như thế sẽ chỉ làm người ta chán ghét.” Giọng nói bay bổng càng ngày càng gần, bay thẳng tới bên giường.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên bị bóng người che khuất, Long Y Hoàng ngẩng đầu, nhìn Phụng Trữ Lan đã thân không biết quý không hay di chuyển đến bên giường.

“Sau này mỗi ngày cần phải đối mặt nữa, tốt nhất đừng đưa ra kết luận nhanh như thế...” Long Y Hoàng nhìn chăm chăm vào hắn, nói: “Cẩn thận nếu không cuối cùng người đau khổ nhất chính là bản thân mình.”

“A, được.” Phụng Trữ Lan cười đáp lại, chậm rãi hạ người, một tay chống đỡ trên giường, nửa thân trên liên tục hạ thấp góc độ, tới gần cơ thể Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng lạnh lùng nhìn hai gò má như ngọc của Phụng Trữ Lan cách mình càng ngày càng gần, đầu tiên là sừng sốt, ngay lúc khoảng cách giữa mặt hai người chỉ còn lại có một tấc, rốt cục mở miệng: “Người muốn làm gì?”

“Không làm gì,” Phụng Trữ Lan cười vô lại: “Hôm nay chưa có làm xong một việc muốn tiếp tục hay không?”

“Dừng!” Đầu Long Y Hoàng đầy mồ hôi lạnh, thừa dịp Phụng Trữ Lan bị nàng quát đang có chút sững sờ, lập tức đưa hai tay chặn thân thể hắn: “Cái này, Phụng Trữ Lan ngươi là quân tử đúng không? Người chính là sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ? Người biết rõ ta hiện tại tạm thời không có đường để đánh trả, người chính là cũng sẽ không ép buộc ta nha? Ha ha... Người nhìn đi, bây giờ cũng đã trễ thế này, người cũng mệt rồi, chúng ta trước hết nên đi ngủ thôi.”

“Quân tử?” Phụng Trữ Lan hơi hơi nhướn mày: “Ta có từng nói như vậy sao?”

Đỏ mặt.

Cảm giác hắn lại đè xuống thêm, Long Y Hoàng hơi bối rối, càng dùng sức phản kháng, lúc này cũng không giống với trước, khi nàng đi ngủ đều đem toàn bộ độc khí trên người tháo xuống, lấy cái gì để uy hiếp hắn? Hơn nữa, Phụng Trữ Lan là khi dễ nàng mang thai nên hành động bất tiện đúng không?

“Phụng Trữ Lan...” Nàng đè nén nội tâm khẩn trương, cố gắng khôi phục sắc mặt: “Loại chuyện sai lầm này, trước kia đã xảy ra coi như xong, bây giờ người và ta đều tỉnh táo như vậy, thì không nên tiếp tục sai nữa.”

“Đúng vậy, lúc này đang tỉnh táo, vậy càng không nên vượt mất đúng không?” Hắn cười nham hiểm, dùng ngón tay khều cằm Long Y Hoàng đùa giỡn nói: “Lần đầu tiên, bởi vì nàng vô trang đầy đủ cho nên không có đắc thủ, lần thứ hai là bởi vì phần nộ, ai ai cũng không có hào hào hưởng thụ, lần thứ ba là bị ảnh hưởng bởi được vật, cũng là thân bất do kỷ, càng không có cẩn thận thương thức lạc thú trong đó, vậy thì hiện tại, quan hệ nàng với ta cũng không rạn nứt giống như trước nữa, ta cũng phát hiện mình không có chán ghét nàng như thế, vì sao không nhân cơ hội này bù đắp lại đầy đủ chứ?”

Đây, người ta đều đã nói rõ ràng đến như vậy, ngay cả trải qua ba lần đó đều bị đào ra rõ ràng, đột nhiên Long Y Hoàng nghe được một tiếng giòn vang, hình như là dây thần kinh của mình đều muốn đứt.

“Chờ... Chờ một chút!” Mắt nhìn thấy hai tay của mình đều bị tóm lấy, mà dần dần còn có xu hướng đi vào khuôn khổ, Long Y Hoàng kinh hoàng hô to, thế nhưng cũng bắt đầu hơi nói lắp.

“Chờ cái gì? Thiên thời địa lợi nhân hoà, còn chờ cái gì?” Phụng Trữ Lan cười khê, tới gần khuôn mặt Long Y Hoàng đã kinh ngạc đến mức trắng bệch, hơi thở ôn nhuận lần lượt từ phát qua trên mặt nàng, khoảng cách cũng gần gũi chỉ cần vừa hơi động một chút sẽ trực tiếp hôn lên môi nàng, nhìn cười trên mặt hắn càng ngày càng đầy vẻ đắc ý kiêu ngạo: “Vốn chính là phu thê, không phải sao? Loại chuyện này cũng vô cùng bình thường, hơn nữa cho dù nàng lớn tiếng quát to, cũng sẽ không có người dám lại đây tìm hiểu đúng không? Hơn nữa... Cũng không phải lần đầu tiên, nàng là vì sợ hãi, hay là tại thẹn thùng?”

Long Y Hoàng thẳng mắt tròn trố!

Bây giờ, hai người tiếp xúc như gần như xa, biến thành toàn bộ không khí của phòng ám muội không thôi, nàng chỉ cảm thấy đầu óc của mình lạnh buốt, cũng không biết là vì khẩn trương hay là do kích động quá độ, cảm giác trái tim đập với tốc độ như bão táp, nhịp đập trực tiếp đến hai trăm sáu mươi.

“Dừng a!” Nàng chỉ cảm thấy xấu hổ không ngừng, nhìn Phụng Trữ Lan thật sự muốn đùa thành thật, tâm tình ngang dọc, trực tiếp xuất ra đòn sát thủ: “Được rồi được rồi... Lấy thân phận của chúng ta, tình huống trước mắt thì từ từ, việc này là rất bình thường... Nhưng mà, nhưng hiện tại tình huống của ta đặc biệt! Phụng Trữ Lan, người cũng không hy vọng hài tử sẽ xảy ra bất trắc đúng không...” Nàng ngừng đầu, làm động tác vô tội đáng thương: “Cái này, trong lúc mang thai, không thể sinh hoạt vợ chồng... Người nếu thật sự nhịn không được, hay là đi tìm vị Liễu tiểu thư kia đi, tin rằng nàng ta không đi xa, người đuổi theo nàng ấy vẫn còn kịp, dù sao việc này đối với các người mà nói cũng là chuyện sớm hay muộn cũng phát sinh không phải sao?”

Phụng Trữ Lan ngăn người, tách người ra một chút nhìn Long Y Hoàng, đột nhiên không có ý tốt cười nhẹ: “Ta đã hỏi qua thái y, sáu tháng vẫn có thể, chỉ cần không quá mức kịch liệt, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn, cho nên nàng hoàn toàn không cần lo lắng.”

Long Y Hoàng tròn mắt nhìn, thấy Phụng Trữ Lan lại chuẩn bị tiếp tục dè xuống, đột nhiên căng giọng quát to, thanh âm vang dội xuyên qua bầu trời đêm, ngay cả chim nhỏ trên cây cũng bị kinh hãi.

“Buông tay —— phi lễ a!”

Ngự lâm quân tuần tra gần đó nghe được tiếng quát to, lập tức đi qua vây quanh, vội vàng gõ cửa hỏi.

Phụng Trữ Lan rất là sáng khoái hai ba lời đã đuổi bọn họ đi, nhưng lời của hắn mới nói được một nửa lập tức biến thành kêu rên, tựa như bị cái gì đó đập trúng vậy.

Mặc dù hắn không nói rõ ràng, nhưng Ngự lâm quân coi như là bưng tỉnh đại ngộ, mỗi người đều rất thức thời tiếp tục đi tuần tra, tuy rằng chuyện này vô cùng khả năng trở thành đề tài cho bọn họ tán gẫu.

Nửa khắc đồng hồ sau, trong phòng hiện ra tình huống là như vậy.

Long Y Hoàng thờ phỉ phỉ quần chắn, liều mạng lui về bên trong giường, Phụng Trữ Lan ngồi ở bên giường dùng lời ngon tiếng ngọt an ủi, vẻ mặt ngọt ngào, nhưng chỉ cần hắn đến gần chút nữa chút nữa, lập tức Long Y Hoàng sẽ lại kêu to, dùng cả tay lẫn chân đẩy hắn ra ngoài —— hắn không muốn làm nạng bị thương, không có biện pháp đánh trả.

“Được rồi được rồi...” Phụng Trữ Lan bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ là đùa một chút thôi, không cần phải tưởng thật...”

Long Y Hoàng vươn tay chỉ vào ngoài cửa, sắc mặt trầm xuống, giận dữ hét: “Cút!”

“Được,” lui thêm nửa bước, Phụng Trữ Lan giờ hai tay đầu hàng: “Ta không hề động vào nạng là được, nhưng mà đã trễ thế này, hơn nửa đêm khuya gió lạnh, nạng hẳn tâm đuổi ta ra ngoài sao? Bên ngoài rất lạnh...”

“Cút ra ngoài, cút ra ngoài, cút đi!” Long Y Hoàng nhắm mắt lại tiếp tục la to, chỉ còn thiếu nước mắt mà thôi.

“Được được được... Ta đi ra ngoài là được, nạng không nên tức giận... Ta đi, ta đi.” Phụng Trữ Lan càng bất đắc dĩ, chỉ có thể chậm rãi hoạt động cước bộ, đi tới cửa, lao xao một chút mở cửa ra, thật chuẩn bị đi ra ngoài.

Không biết khi trời làm sao, ban ngày thì tốt, đến tối thì gió thổi to, mới vừa mở cửa ra, lập tức có một luồng gió lạnh thổi vào trong phòng, Long Y Hoàng run lên một chút, tiếp tục lui vào trong chăn.

Không ngờ... Thật sự là rất lạnh.

“Vừa rồi... Rất xin lỗi, ta thất thố, bắt quá nạng không nên tức giận,” Phụng Trữ Lan đứng ở cạnh cửa, đột nhiên xoay người lại, vô cùng nghiêm túc nói rằng: “Cần thận đừng tức giận sẽ ảnh hưởng đến bản thân, mau nghỉ ngơi đi, đã khuya rồi.”

Long Y Hoàng lại sùng sốt, ngây ngốc nhìn hắn.

Phụng Trữ Lan nói với nạng với nụ cười áy náy, xoay người bước đi vào gió lạnh hiu quạnh ngoài cửa.

Long Y Hoàng đột nhiên cảm thấy hơi xúc động... Cũng bắt đầu cảm thấy áy náy hơn.

“Đứng lại!” Nạng nhắm mắt, bỗng dưng hô to: “Quay về!”

Cửa phòng đóng được một nửa thì ngừng, lại bị đẩy ra, vẻ mặt Phụng Trữ Lan tràn đầy ý cười, quay về bước trong gió lạnh.

Long Y Hoàng chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nổi đập liên hồi, nạng khinh bỉ mình vô số lần ở trong lòng!

Đây đúng là tính cách hư hỏng chỉ ăn mềm không ăn cứng!

Nhìn Phụng Trữ Lan lòng tràn đầy sung sướng tiêu sái đến bên giường, thậm chí cũng không hỏi đến ý kiến nạng, tự giác cởi áo ngoài rồi nằm trên giường, kéo chăn lên người.

Long Y Hoàng vẫn luôn lui vào bên trong, vẫn luôn ôm đầy cánh gác nhìn hắn, hoàn toàn không có buồn ngủ.

Nạng nhịn không được mắt muốn tròn trăng.

Phụng Trữ Lan nhìn về phía nạng: “Lui vào bên trong sâu như vậy làm gì? Ta cũng sẽ không động đến nạng, yên tâm đi, ta cũng rất mệt.”

“Tư tưởng hại người không thể có, nhưng tư tưởng phòng người không thể không...” Long Y Hoàng như niệm kinh thì thào, càng lui vào trong hơn.

Phụng Trữ Lan cười đắc ý còn nạng thì lại lui vào trong càng sâu: “Đều chỉ nói đùa, tưởng thật sao?”

Long Y Hoàng cười khẩy hai tiếng: “Nói là nói như vậy, nhưng đợi cho đến khi phát hiện không phải đùa giỡn, muốn hối hận cũng đã quá muộn.”

“Ai...” Phụng Trữ Lan thờ dài nói: “Cũng không phải chưa xảy ra, cần gì phải sợ đến như vậy...”

Nhìn sắc mặt Long Y Hoàng xanh mét tím lấy gối đầu, đồng thời có xu hướng muốn đập lên người mình, đột nhiên Phụng Trữ Lan nhanh chóng sửa khẩu khí: “Muộn rồi, nên ngủ đi.”

Long Y Hoàng hừ hừ, đặt gối đầu về chỗ cũ, đột nhiên lấy tay hung dữ cật nằng khoảng cách giữa hai người, nhìn Phụng Trữ Lan không hiểu ra sao không biết nói gì.

“Ranh giới,” Long Y Hoàng vạn phần nghiêm túc, chỉ chỉ phạm vi mình vừa mới quét qua, lại chỉ chỉ Phụng Trữ Lan, sắc mặt phụng phịu: “Nếu vượt qua nửa bước, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Phụng Trữ Lan kinh ngạc gạt đầu, hồi lâu, lại cười lên.

Sắc mặt Long Y Hoàng lúc hồng lúc trắng, có tính nghệ thuật vô cùng, nàng giật giật khóe miệng, nghiêng người nằm xuống.

Ở trong chăn vẫn rất lạnh, mặc dù đã bao lấy một nửa cơ thể cũng ấm áp hơn, nhưng cả người nàng chắc chắn không hề nhỏ.

Cả người kiềm chế không được run rẩy, thật sự là lạnh đến khó hiểu.

Long Y Hoàng vô cùng không hiểu nổi, tại sao lúc này vẫn cảm thấy ấm, cũng không cảm thấy lạnh bao nhiêu, hiện tại vừa mới náo loạn với Phụng Trữ Lan một phen, lại trở nên lạnh hơn?

Nằm một hồi, nàng phát hiện mình thật sự cũng đã mệt, đắp chăn cũng vẫn làm nàng cảm thấy lạnh hơn rất muốn thu nhỏ cơ thể mình lại, nhắm mắt, ý thức dần dần chìm xuống.

Nàng vẫn chưa hoàn toàn rơi vào trong mộng, chỉ là giữa lúc mơ mơ màng màng, cảm giác phía sau dần dần ấm áp hơn, vô thức nàng liền dựa sát vào nơi đó, sau đó cọ tới cọ lui, nhu thuận giống như con mèo nhỏ.

Cái gì ranh giới, cái gì Phụng Trữ Lan, hiện tại cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy rất ấm áp, ấm áp đến mức làm cho nàng không muốn rời đi.

Đồ vật ấm áp kia hơi hơi cứng nhắc, nhưng rất nhanh liền bao quanh cả người nàng, một luồng ấm áp đó chảy thẳng đến đáy lòng.

Long Y Hoàng ngoan ngoãn dựa vào, không biết khi nào, khóe miệng cũng vẽ ra độ cong nhàn nhạt...

Cuối cùng hoàn toàn ngủ sâu, trong chớp mắt, nàng cảm thấy hình như có người vùi đầu vào cổ mình, nhẹ nhàng cười.

Ban đêm, vẫn mờ ám mà u tối.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hận thấu xương

Ed:Tinh Dạ Từ Yên.

Sr mng nha! Đạo này ta hơi bận bịu..sau đây là bản không đầy đủ của chương 100.....để mng đọc trong lúc chờ đợi eb nhé !! hi hi .... cảm ơn mng đã yêu thích và đón chờ” đưa con đầu lòng này của cta “

Long Y Hoàng là một người rất có quan niệm thời gian, khi mệt tất nhiên phải buồn ngủ, nhưng nhất định khi trời sáng liền tỉnh. Đương nhiên có chút quy củ ngoại trừ những lúc ví dụ như bị thương, hay hôn mê,....

Hôm nay, lại là một ánh mắt trời khiến cho khí trời ngày càng tốt, trời không có mây, tiếng chim kêu riu rít, khiến cho ánh mắt trời cũng muốn chui vào trong cửa sổ. Long Y Hoàng mở mắt ra, cảm giác mới ngủ dậy khiến tinh thần đặc biệt thoải mái, khóe miệng nhàn nhạt, bình thường nhất định chuẩn bị rời khỏi giường, sau đó sai cung nữ vào hầu hạ rửa mặt.

Di! Sau khi ngủ say dậy thân thể dần hồi phục cảm giác mẫn cảm, Long y Hoàng chỉ cảm thấy mình đang nằm ở chỗ vô cùng ấm áp, được bảo vệ an toàn nhưng không thể động dậy.

Đỉnh!

Đầu nàng đầy mồ hôi lạnh, đây là tình huống gì? này này....

Long Y Hoàng cúi đầu xuống, một vòng tay rắn chắc thông dài đang ôm nàng, cánh tay trắng, xương tay thon dài, còn có áo ngủ thêu hoa rực rỡ sao có thể quen đến thế?

Trong lòng không ngừng tự hỏi, nàng giật giật đầu óc, cả đêm duy trì tư thế này thật khó chịu, chính là đầu vừa chuyển, trên cổ lập tức chạm phải thứ gì đó, nhưng cũng rất ấm áp, thậm chí là thấy trên cổ không nhanh không chậm thờ thình tiếng, Long Y Hoàng thân thể cứng đờ, nghiêng đầu một chút, không khỏi kinh ngạc, ánh sáng thật tốt, vừa quay lại đã thấy thật rõ ràng.

Là một cái đầu, mà mặt mũi cực kỳ xinh đẹp. Mái tóc đen xõa dài bên cạnh người, vô cùng mượt mà chỉ nhìn qua là đã biết dùng dầu thượng hảo.

Nhìn xuống một chút, là một đôi mi rõ ràng đầy khí phách, giống như vầng trăng khuyết trong đêm vậy, tựa như cảnh liễu xinh đẹp hơn nữ nhân vạn phần. Long Y Hoàng lòng ngập lửa giận, tiếp tục nhìn tiếp.

Đôi mắt dài nhỏ, cho thấy người đó vẫn đang ngủ say, lông mi dài đậm, xinh đẹp lãng lờ dù đang nhắm chặt nhưng cũng giống như phượng hoàng giương cánh vậy.

Chiếc mũi thẳng đỉnh, từ góc độ của nàng nhìn lại vừa đúng lúc ánh sáng làm lóa đi một số bộ phận, giống như là dùng một nhát đao chém qua vậy, không có đường cong nhưng lại lộ ra càng thêm xinh đẹp. Nàng nhìn lại lần nữa, ánh mắt vừa chuyển tới đôi môi của hắn, thiên sắc nhàn nhạt, hơi hơi mở, thật câu hồn.

Nhìn xa hơn chút nữa, da tay trắng ngần đã có chút bệnh, hân ngủ ngon lành, mềm yếu như không phòng bị, thậm chí còn hàm chứa vui vẻ. Long Y Hoàng nhìn kỹ Phượng Trữ Lan, cúi đầu phát hiện hai tay hắn vẫn đang ôm chặt lấy cơ thể nàng không buông, mặc cho nàng cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được, rốt cuộc là không nhận được nữa đành phải bùng nổ!

“Phượng Trữ Lan” Nàng hét ầm lên: “Ngươi .biến .đi.cho.ta!”

Thanh âm cao giọng của nàng phá tan bầu trời, lại lần nữa kinh động đến Ngọc hoàng cùng những chú chim đang ríu rít trên cành kia. Khẳng định lần sau chúng sẽ không còn giám quay lại.

Phượng Trữ Lan bị thanh âm chói tai kia đánh thức, mãnh liệt mở mắt, vui vẻ ngưng đọng trên mặt, lập tức thấy Long Y Hoàng đang nghiêng rằng nghiêng lợi hoa tay múa chân ầm ầm xuống giường, ánh mắt hình mũi tên khiến tóc gáy hắn dựng thẳng.

Người ở trên giường vô hại, Phượng Trữ Lan còn chưa kịp phản kháng, đã cảm giác được nửa người hắn đã ở bên ngoài giường, hắn cắn răng một cái, định trở mình, nhẹ nhàng đứng trên mặt đất.

Tay áo trắng bay lên không trung, tạo thành hiện tượng kỳ quan vô cùng đẹp mắt.

“Lại làm sao vậy?” Hắn đứng về cạnh giường, nhìn về mặt oán giận của Long Y Hoàng, cũng không dám tiến thêm: “Mới sáng sớm đã không để ai sống yên ổn.”

“Làm sao? Làm sao?” Long Y Hoàng tức giận đến toàn thân phát run, hai tay chống hông, ầm ức nói: “Rõ ràng chúng ta đã quy định rõ ràng, chính là ngươi dĩ nhiên thừa dịp lúc ta ngủ lại làm chuyện xằng bậy.”

Phượng Trữ Lan đau đầu: “Ta có làm gì ngươi đâu, hơn nữa, là ngươi nửa đêm tự tìm đến, ta còn có cách nào, nếu ta có phản kháng lại một chút chẳng phải ta sẽ phải ngủ dưới đất cả đêm sao.”

“Phốc!” Một cái bóng đen bay tới, Phượng Trữ Lan còn không kịp nhìn xem đó là gì, vội vàng đỡ lấy, là một cái gối.

“Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta không nên nhất thời nương tay cho ngươi ở lại.” Long Y Hoàng vừa nói ánh mắt lại nghiêm lại: “Ta cần phải nghĩ đến chuyện này, ngươi căn bản là không có ý tốt...”

Phượng Trữ Lan lui về sau một bước, hoàn toàn trầm mặc.

“Cốc...cốc...” Có tiếng gõ cửa, Phượng Trữ Lan quay đầu nhìn lại.

“Thái tử điện hạ...thái tử phi nương nương, nô tỳ hậu hạ các ngài.” Thanh âm cung nữ từ ngoài cửa truyền tới.

“Vào đi” Phượng Trữ Lan nhàn nhạt nói một câu, để gối lại trên giường, thấy Long Y Hoàng đang ngồi trên giường hai tay ôm lấy mặt, khóc ầm ức hồi lâu, nhưng không ra một giọt nước mắt nào, hắn đi tới: “Được rồi ta sợ ngươi rồi, đừng khóc, dù sao khóc cũng đâu có nước mắt.”

Lại là một cái gối nữa bay đến, Phượng Trữ Lan may mắn tránh kịp, giả vờ đi tới lấy quần áo cùng dụng cụ rửa mặt, hào hứng nói: “Ta đi thay quần áo.”

Sau khi cung nữ hầu hạ xong, Long Y Hoàng đã ngồi ở trước bàn trang điểm cung nữ đứng phục vụ bên cạnh nàng, nhưng ánh mắt của nàng lại đang trừng cái người đang mặt mày méo mó vụn vụn kia, hẳn lúc này ngay cả một chút khí chất cũng không có.

Sau đó cung nữ lại mang đồ ăn sáng vào, bàn ăn thịnh soạn đầy sơn hào hải vị bày ra trước mặt vẫn còn bốc khói nghi ngút kia, quả thực mạo hiểm trước bầu không khí có phần “căng thẳng” này.

Sắc mặt Long Y Hoàng lạnh như băng lại vô cùng khó coi, da mặt dần xanh lại, xem ra là đang tức giận cực điểm.

Nàng giật giật chiếc đũa, khiến nó lẩn quanh bàn một vòng, sau đó dừng lại, sắc lạnh nói “Ta không ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Bình Tâm Điện

Không biết là ai đó đã từng nói với Long Y Hoàng, những cảnh đẹp trong mộng mãi mãi cũng chỉ là ảo ảnh, mà những cảnh tàn khốc trong mộng thì thường là điềm báo cho tương lai.

Hoàng hậu đích thân dẫn nàng đi đến nơi nào đó trong hoàng cung rất lâu, cũng đi ra rất xa, thậm chí cũng vượt qua phạm vi của lãnh cung.

Long Y Hoàng không biết ở trong hoàng cung còn có một nơi xó xỉnh hẻo lánh như vậy, chỉ có một tòa cung điện hiện ra lẻ loi trong gió, xung quanh hoang vu, không có những công trình kiến trúc nào khác, thậm chí ngay cả cây cối cũng rất ít, đa số đều là cỏ dại mọc thành bụi.

Cung điện có kích thước không nhỏ lắm, nhưng đã phai màu cũ kỹ, chỉ có hai thị vệ đứng gác trước cửa.

Long Y Hoàng cảm thấy nản lòng thoái chí, dãi ngộ thế này, ngay cả lãnh cung cũng không bằng, cho dù nói vào lãnh cung, dầu gì cũng là nơi nhiều người, cho dù thất sủng cũng có nhiều hàng xóm xung quanh, ít nhất không đến nỗi nhàm chán thế này, chẳng qua bây giờ Hoàng hậu ý thế muốn để nàng sống trong buồn bức mà chết.

"Trong hai tháng, sẽ có người phục vụ ăn, mặc, ở, đi lại cho ngươi như trước, nhưng tuyệt đối không cho phép ngươi bước ra khỏi cung điện này một bước," Hoàng hậu đứng trước mặt, lạnh lùng đảo mắt, Long Y Hoàng không khỏi rùng mình, Hoàng hậu lại nói: "Hy vọng hai tháng này, ngươi có thể tự mình kiểm điểm lại bản thân, lãnh tính một chút, hiểu được cái gì mới là việc mình nên làm, nếu có biểu hiện tốt, Bôn cung sẽ cho phép ngươi ra ngoài trước thời hạn."

Long Y Hoàng khó chịu trong lòng, nhưng cũng không phát tác, vẫn lạnh nhạt: "Vâng, Y Hoàng hiểu."

"Bôn cung cũng vì tốt cho ngươi, trước đây ngươi quản chuyện vợ vãn quá nhiều! Có điều còn ngại vì Thái tử nên Bôn cung cũng không nói gì thêm, Y Hoàng, ngươi là người thông minh, ngươi hẳn đã hiểu rõ, hơn nữa, đó cũng là vì muốn tốt cho ngươi thôi, hậu cung cũng không an toàn, Bôn cung làm như vậy, cũng rất thỏa đáng." Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, sờ sờ đuôi móng tay vàng sắc nhọn, nhìn nhìn cung điện cổ kính vắng lặng đó, gờ lìm đã phai màu trên cửa lớn còn có tấm hoành phi, chính giữa là ba chữ lớn được khắc ngay ngắn, Bình Tâm Điện, tựa như nhớ lại điều gì, Hoàng hậu thì thào: "Nơi này nha... Cũng không phải là nơi có thể tùy tiện đến, nghe nói, những phi tử phạm vào sai lầm cũng chỉ có thể đến lãnh cung thấp hèn nhất, nhưng mà nơi này, là cung điện năm đó Hoàng đế cầm tù tiên Hoàng hậu, năm đó còn xanh vàng rực rỡ như vậy, nhưng từ khi ả tiện nhân đó chết đi, Hoàng thượng cũng không để tâm xử lý, mười mấy năm qua, đã biến thành cũ kỹ thế này."

Tiền Hoàng hậu? Đó không phải là mẫu thân của Ly Uyên sao!

Long Y Hoàng hoảng hốt ngẩng đầu lên, bắt đầu cẩn thận đánh giá toàn bộ tòa cung điện này.

À, nàng nhớ ra rồi, nàng đã từng hỏi thăm qua chuyện này, khi đó bởi vì sự tình không có điều tra rõ ràng, tiền Hoàng hậu chỉ bị cấm túc, Hoàng thượng lại có ý an bài tòa cung điện này, hình như bởi vì sợ người ở trong lãnh cung sẽ bị những phi tử khác khi dễ, cho nên đã cố ý tìm một nơi yên tĩnh như vậy.

Đáng tiếc, sau đó không lâu, tiền Hoàng hậu liền bị xử tử.

Lại sau đó, con trai của người ấy, cũng chính là Ly Uyên, biến mất khỏi cung đình, mãi cho đến mười mấy năm sau, bởi vì một kẻ gây họa nào đó mà xuất hiện.

"Về sau, chuyện của Thái tử cũng không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần an phận thủ thường là được, không cần gây thêm phiền toái gì cho Bôn cung nữa!" Hoàng hậu vung tay áo, dãi chấm đất, đuôi phượng rạng rỡ: "Mà trong khoảng thời gian này, tin tức trong hoàng cung, Bôn cung cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi biết một chữ, Y Hoàng à Y Hoàng, trước đây Bôn cung đặt kỳ vọng rất cao về ngươi, nhưng không nghĩ đến, giữa chúng ta lại diễn biến đến nông nổi thế này."

"Chỉ bất đồng đạo bất hợp, bất tương vi mưu [1]" Long Y Hoàng cười nhẹ, hoàn toàn không có vẻ khấn trương hay bối rối, thậm chí ngay cả chán ghét cũng không biểu hiện ra ngoài: "Mẫu hậu, Y Hoàng còn phải cảm tạ ngài đã khoan hồng độ lượng."

[1]: Chỉ không hợp thì không cùng đường, không cùng ý kiến (Mình không dịch ra vì nghĩ đề nguyên văn sẽ hay hơn)

Biểu tình Hoàng hậu càng ngày càng khó coi, bà ta lại hung hăng trừng mắt nhìn Long Y Hoàng, liếc mắt, trực tiếp quay đầu bước đi.

Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn cung điện, vệt sáng rực rỡ ngày nào đã âm ảm theo từng năm tháng, nàng có chút cảm xúc.

Cũng không có một chút sợ hãi vì bị cầm tù, thậm chí cũng không kích động, dù Long Y Hoàng biết rõ, chỉ cần tiến một bước vào cánh cửa đó, trong hai tháng sau này cũng chỉ có thể sống qua ngày ở nơi tối tăm, không có người để trò chuyện, không có người để thổ lộ, càng không có Phụng Trữ Lan tri kỷ.

Hoàng hậu, rõ ràng là cố ý muốn làm như vậy, đoán chừng muốn từ tra tấn tinh thần nàng.

Mặc dù ngoài cung điện thì sáng ngời, nhưng vừa bước vào, trước mắt chợt tối đen.

Khi đại môn mở ra, nàng ngẩng đầu quan sát, phát hiện cung điện này dù hơi cũ nát nhưng không hề có bụi, rõ ràng đã được quét dọn, mà cảnh vật bên trong đập vào tầm mắt là không gian bất tận, giống như đứng trong bóng tối không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Long Y Hoàng sửng sốt, cảm thấy cảnh tượng này rất quen, quen thuộc đến mức làm cho nàng đau lòng.

Đúng vậy... Không phải là cảnh tượng trong mơ nàng đã thấy vào mấy ngày trước đây sao!

Long Y Hoàng đi vào, chờ sau khi thích ứng với bóng tối mới miễn cưỡng phân biệt một chút đồ vật sắc sảo trong này, chỉ ít thì mình cũng không đụng trúng những thứ hỗn loạn đó.

Các cung nữ vội vàng thấp nền trong góc phòng thừa thốt, ánh nến nhàn nhạt từ từ phủ lên, tầm mắt cũng từ từ nhìn rõ ràng hơn.

Long Y Hoàng dè dặt bước từng bước vào bên trong, nhẹ nhàng hít thở, cũng có thể cảm nhận được nỗi bi thương dày đặc bao phủ.

Không khí hơi ẩm thấp lại lạnh lẽo, như có người đang khóc nỉ non, thậm chí nàng có thể nghe được tiếng nước nở nhẹ.

Trước đây.... Tiễn Hoàng hậu đã ở trong này, mẫu thân của Ly Uyên, mà bây giờ nàng ở đây, có phải cũng cảm giác đến đứt từng ruột gan.

Phía ngoài là một phòng khách rộng lớn, đặt hai hàng ghế và bàn gỗ lim xen kẽ, trên xà nhà là bức màn tơ dùng để trang trí, ở giữa hai cây cột là để nền hình đuôi phượng bay, sàn đá cẩm thạch hơi hơi khúc xạ ánh sáng, bóng Long Y Hoàng kéo dài đến tận cửa.

Ghế hay đồ dùng trong này cũng đầy đủ, chẳng qua đã rất cổ xưa, chỉ cần liếc qua cũng biết đã qua nhiều năm tháng.

Long Y Hoàng tiếp tục đi vào sâu hơn, đi vòng qua tấm bình phong hoa văn mờ mờ, bên trong là phòng ngủ đơn giản.

Giường rất lớn, trên đầu giường là màn lụa pháp phơ, bên cạnh được đặt bàn nhỏ và ghế, trên mặt bàn là gương đồng to, trước gương là những cái hộp nhỏ nhỏ.

Bên kia giường là một giá sách, trong từng ô của giá sách là vài cuốn sách cũ cùng vài lọ hoa dùng để trang trí, trước giá sách là cái bàn, trên bàn đầy đủ bút nghiên giấy...

Xem ra, cho dù không có người ở nhưng Hoàng đế cũng dọn dẹp nơi này cũng rất tốt.

Nhưng, Hoàng hậu an bài mình ở đây, đến tột cùng là vì không có cách nào, hay vì có âm mưu khác?

Cách bàn sách không xa là một bàn tròn, trên bàn là ấm trà tử sa, Long Y Hoàng đi qua, cầm ấm trà lên xem rồi lại đặt xuống, đột nhiên phát hiện ánh sáng dần dần tối đi rất nhiều, ngẩng đầu qua vừa lúc nhìn thấy cung nữ đóng cửa.

Trong phòng lại rơi vào bóng tối, tuy trong bốn góc có ánh nến nhỏ nhoi lập lờ nhưng cũng vô ích.

Hai tháng...

Long Y Hoàng đi đến cửa sổ, đẩy đẩy, phát hiện cửa sổ cũng đã phong tỏa, không thể động đậy.

Nhốt nàng ở đây, là muốn để nàng tự trải nghiệm mùi vị bất lực khủng bố sao?

Long Y Hoàng cười khổ một tiếng, dù trong không khí phiêu đảng sự đau thương bị ai có thể chạm vào nhưng cũng không làm cảm xúc của nàng dao động.

Đạo một vòng trong cung điện, thấy không có chuyện gì để làm, nàng dứt khoát ngồi vào trước bàn đọc sách... Cũng là sách của mười mấy năm trước, không biết bởi do ánh nến chiếu lên hay bởi vì năm tháng ẩn mòn mà đã trang giấy đã ố vàng, nét chữ cũng mờ hồ, thậm chí cuối góc cũng bị một căn vại lỗ nhỏ.

Trước đây nghe đồn rằng tiễn Hoàng hậu lên kút gặp gỡ tình nhân, là nỗi nhục lớn của hoàng thất, gian cung điện này mặc dù đã cũ nát nhưng không khó để nhận ra trước đây nó rất huy hoàng, không khó để nghĩ đến Hoàng đế vẫn còn rất yêu tiễn Hoàng hậu, hơn nữa, sau khi tiễn Hoàng hậu bị tuyên án, hẳn cũng không cho người đốt cháy tòa cung điện này, điều đó cũng chứng minh rằng người ấy vẫn còn phân lượng trong lòng Hoàng đế, dù chưa từng nghe nói Hoàng đế đã đến đây nhưng nhất định là hán phái người quét dọn.

Long Y Hoàng lật qua lật lại từng trang, nội dung đơn giản cũng là Kinh thi linh tinh, thứ hơi hơi mô tả thâm tình chính là những trang giấy co lại, giống như bị nước rơi vào, lại bị phơi nắng nên mép bìa để lại dấu vết đồng cứng thành vòng trắng như bột phấn, lưu lại đến tận giờ.

Long Y Hoàng nhìn không được vрон tay vuốt ve những dấu vết nhăn lại, từ cảm xúc chạm vào nàng như cảm thấy người đó trước đây đọc sách với tâm trạng tuyệt vọng và đa cảm.

Xem ra Hoàng hậu cũng không động đến nơi này.

Bất quá chỉ vì bà ta muốn diệt trừ người, nếu như lại đi hủy tòa cung điện này thì uổng công vô ích, trái lại sẽ làm Hoàng đế phản cảm.

Quả thật đối với những thơ tình đáng cay không có hứng thú nên nàng bỏ qua, đặt sách lại chỗ cũ.

Long Y Hoàng xoay người đến ngồi trên giường, cảm giác nệm hơi cứng cứng, ngồi một hồi lại đứng lên, ngồi vào trước bàn trang điểm.

Trong bóng tối, đối diện gương đồng ảm ảm hiện lên khuôn mặt nàng, giữa bầu không khí quý dị, thật là khủng bố.

Long Y Hoàng mở vài cái hộp ra, ở bên trong là những đồ trang sức cũ kỹ, màu sắc hơi ảm đạm, nhưng vẫn còn tốt.

Nhìn xuống kỹ hơn, sẽ phát hiện trên mặt bàn nước son đậm màu có nét khắc chữ, khắc rất sâu, từng nét đều được khắc cẩn thận, làm tróc nước son nhìn thấy cả màu vàng vàng của gỗ, rồi bởi vì tồn tại trong năm tháng nên đã trở nên tối đen.

Long Y Hoàng không nhìn rõ đó là chữ gì, vрон tay lần theo nét chữ, lần nửa ngày, chữ đó cũng khắc sâu trong lòng nàng.

Không nhiều lắm, chỉ có hai chữ.

Ly Uyên.

Tiền Hoàng hậu nhớ mãi không quên vẫn là con trai mình.

Long Y Hoàng lấy một cây trâm trong hộp ra, dùng đuôi sắc nhọn khắc lại một lần dọc theo nét chữ, xóa bỏ màu đen của thời gian lộ ra dấu vết trắng.

Ly Uyên.

Cuối cùng, hai chữ này hiện ra rõ ràng trước mặt nàng.

"Ly Uyên..." Nàng khò khạo cười, một lần lại một lần ní non: "Ly Uyên..."

Từ xa, đột nhiên truyền đến giọng nói cũng không rõ ràng của cung nữ: "Tham kiến Duệ vương."

Long Y Hoàng đặt cây trâm xuống mặt bàn rồi đứng lên.

Không hiểu rõ nỗi lo lắng trong lòng, nàng từng bước đến gần cửa, cuộc nói chuyện bên ngoài cũng rõ ràng hơn.

"Mở cửa." Giọng Phụng Ly Uyên lạnh băng lại vô tình.

"Chuyện này... Vương gia, Hoàng hậu nương nương đã phân phó, dù ai đến cũng không thể tự ý mở cửa, thỉnh Vương gia thông cảm cho điều khó xử của nô tỳ, nếu không Hoàng hậu nương nương tuyệt đối sẽ không tha cho nô tỳ!" Bạch một tiếng, cung nữ run rẩy quý xuống.

Long Y Hoàng đã đứng ở trước cửa, tựa hồ cũng có thể cảm nhận được Phụng Ly Uyên đang thở gấp, khe cửa truyền đến một đường ánh sáng chói mắt, nàng vрон tay che lại, cười nhẹ: "Ly Uyên?"

Ngoài cửa đột nhiên không có động tĩnh, nhưng Long Y Hoàng vẫn có thể cảm giác được Phụng Ly Uyên di chuyển, cách cánh cửa gỗ đang nhìn nàng, "Ly Uyên, người tới thăm ta sao?" Thấy hần hồi lâu không đáp, Long Y Hoàng cười nói.

Cuối cùng Phụng Ly Uyên mở miệng, nhưng giọng điệu nặng nề không thể cất tiếng: "Nàng thật sự ở trong đó... Lúc ta nghe bọn họ nói, vẫn chưa tin, Hoàng hậu thật sự đem nàng..."

"Ái chà của người xảy ra chuyện, dù sao cũng phải có người gánh vác lỗi lầm," Long Y Hoàng nhẹ nhàng đáp, ý cười càng đậm hơn: "Ly Uyên, người tới thăm ta, ta rất cao hứng."

"..." Phụng Ly Uyên trầm mặc, do dự nửa ngày, lời như đã đến tận miệng nhưng vẫn không cất lên.

"Ly Uyên, mọi chuyện cho tới bây giờ, ta chỉ muốn hỏi người một câu, có được không?" Long Y Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

"Câu gì?"

"Người có tin tưởng ta không?" Vẫn là câu hỏi đó.

Long Y Hoàng luôn luôn cười, nói xong cảm thấy rất nhẹ nhàng, xuyên qua khe cửa, nàng chỉ nhìn thấy y phục của Phượng Ly Uyên, không có cách nào nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Phượng Ly Uyên không trả lời.

Có lẽ, Long Y Hoàng sớm đã thành thói quen.

Câu hỏi này, hắn vĩnh viễn đều không trả lời được.

"Ừm..." Long Y Hoàng hít mạnh, cười miễn cưỡng: "Như vậy có thể... Ly Uyên, nơi này không phải là chỗ người có thể ở lâu, người vẫn nhanh chóng quay về bên cạnh Vân Phượng Loan đi, cơ thể nàng ta suy yếu như thế, vạn nhất không tìm thấy người lại chạy đến đây, rồi bị nhiễm phong hàn thì biết làm sao? Người cho là nàng ấy cũng bách độc bách xâm giống ta sao?"

Phượng Ly Uyên vẫn không nói lời nào.

"Ly Uyên, còn nhớ lời người đã từng nói không, với ta người đã nuốt lời! Nhưng với Vân Phượng Loan đừng lại nuốt lời nữa, người đã nói với nàng ấy những lời hứa hẹn, thì đừng để có lỗi với người ta, chăm sóc nàng cả đời, che chở cho nàng cả đời, sau này tuyệt đối sẽ không lại rời bỏ nàng, cũng tuyệt đối sẽ không tách khỏi nàng quá xa, vĩnh viễn đều ở cùng nàng..." Long Y Hoàng hít sâu một hơi, rồi im lặng.

Một mạch nói hết những câu này thật là có hơi mệt.

Đột nhiên mắt hơi chua xót, nàng nhắm mắt, nước mắt cũng không chịu ở lại mà rơi xuống.

Đã trôi qua rất lâu rồi, nàng cho rằng mình cũng đã tê liệt cảm xúc! Nhưng mà, bây giờ lại có thể rơi lệ.

Thật sự là châm chọc.

Im lặng hồi lâu, ngoài cửa cũng không có chút động tĩnh, Long Y Hoàng nhẹ nhàng thu tay đang đặt ở khe cửa về, từ từ lùi bước, mãi cho đến khi cả người nàng hoàn toàn chìm ngập vào trong bóng đêm.

"Y Hoàng, Y Hoàng!" Phượng Ly Uyên đột nhiên hoảng sợ gõ cửa, nhưng rất nhanh đã bị tiếng khó xử của một đám cung nữ thị vệ khó xử lẫn át.

"Vương gia, ngài đừng làm như vậy, ngài làm thế là gây khó cho nô tỳ..."

"Vương gia, chẳng may Hoàng hậu nương nương trách tội xuống, chúng nô tỳ sẽ không có cách nào thoát khỏi cái chết, thỉnh Vương gia thông cảm cho nỗi khổ của chúng nô tỳ!"

Tiếp theo không biết đã làm cách gì mà tiếng gõ cửa cũng chấm dứt, Long Y Hoàng ngồi trên giường, nghe thấy ngoài cửa có tiếng khắc khẩu quyết liệt, cuối cùng cũng không quan tâm đến chuyện bên ngoài, ngay cả Phượng Ly Uyên đi lúc nào nàng cũng không biết.

Nàng quay đầu nhìn gương đồng, loáng thoáng nhìn thấy dung mạo nữ tử hiện lên trên đó, nàng vừa cười vừa trang điểm, mái tóc dài được xõa ra sau đó dùng trâm ngọc vấn lên.

Long Y Hoàng liếc mắt nhìn thấy không phải là mình, dung mạo đó, cũng xa lạ, mình không thích ngọc trâm, bởi vì ngọc trâm quá mảnh khảnh, nếu như nàng chọn, nàng sẽ chọn loại kim bộ điệu.

Nàng ta rất xinh đẹp, cũng rất duyên dáng, từng lược từng lược chải vuốt tóc dài, sau đó, hình ảnh đó giống như ánh nến trong đêm bị dập tắt, hiện ra trong gương là bóng bàn sách.

Long Y Hoàng cảm thấy ớn lạnh cả người, cung điện này đối với một mình nàng mà nói thì rất lớn, lại rất hắc ám, chỉ có ánh nến mỏng manh cảm cực, nhưng cũng leo lắt bất định, bất cứ khi nào cũng có thể bị dập tắt.

Trong lòng tựa như bị nhéo đau, nhưng nàng không dám sợ hãi.

Ở đây không có người thứ hai, cho dù nàng sợ hãi, có thể tìm ai để dựa vào?

Nàng ngồi trên giường suy nghĩ thật lâu, cũng không hề gật đầu, đứa bé an tĩnh vô cùng, không có giống như trước đây hay quấy đạp nàng, trái lại khiến Long Y Hoàng cảm thấy trống rỗng.

Nàng ngồi ở đấy, bốn phía u ám giống như ban đêm làm nàng mệt mỏi rồi.

Ngay cả chăn cũng không đắp, Long Y Hoàng cũng chỉ ngồi, nửa người nghiêng nghiêng dựa vào gối, từ từ ngủ.

Phượng Trữ Lan rất vất vả mới hoàn thành xong những gì Hoàng hậu phân phó, trên đường ngựa không dừng vó, rốt cục vào lúc hoàng hôn mới quay về hoàng cung.

Nhìn đại môn đồ thám trước mắt từ từ mở ra, chưa bao giờ hắn thấy thoải mái như lúc này.

Trước đây, nhìn thấy cửa cung chỉ làm hấn chán ghét, nhưng bây giờ, đối mặt với cửa cung mở ra thông thả, hấn chỉ cảm thấy sốt ruột khó dần nổi.

Hấn đề thị về đất ngựa, lập tức chạy đến Tê Phụng Các.

Thị vệ dẫn ngựa lộ về mặt khó xử, vài lần muốn mở miệng nói gì với hấn nhưng cuối cùng nén xuống không nói.

Khi Phụng Trữ Lan một bước tiến vào Tê Phụng Các, trước tiên nhìn đến Hoàng hậu cười mỉm ngồi ở chính điện, cùng Liễu Thiên Trừng nói nói cười cười, thân như mẹ con.

Phụng Trữ Lan chỉ cảm thấy buồn cười, mình sống hơn hai mươi năm chưa bao giờ thấy Hoàng hậu đối xử với mình, Nghĩa Dương, Vũ Thiên, thậm chí Mộ Tử như thế, nếu có, cũng là cực kỳ giả tạo.

Hoàng hậu thấy Phụng Trữ Lan quay về, cười cười nhìn hấn đi vào, nụ cười trên môi hấn chưa từng thay đổi nửa phần, khoác trên vai áo lông cừu bước đến, không nhìn Liễu Thiên Trừng đứng lên hành lễ với mình, trực tiếp đem tín vật giao cho Hoàng hậu: "Chuyện mẫu hậu đề nghị thần xử lý, nhi thần đã làm thỏa đáng."

Hoàng hậu cầm tín vật, lại không cuống cuống, cười nói: "Kỳ thật cũng không phải chuyện gấp, hiện giờ thấy con bình an trở về là tốt rồi, lát nữa ở lại với Bồn cung cùng Trừng nhi dùng bữa tối đi, Trừng nhi, Thái tử cũng không phải là người lạ không cần đa lễ, con đứng dậy đi." Hoàng hậu không muốn để Liễu Thiên Trừng rơi vào tình cảnh xấu hổ, vẫy tay cho nàng ta đứng lên.

Phụng Trữ Lan tuy cười, nhưng giọng điệu lạnh nhạt: "Đa tạ hảo ý của mẫu hậu, chẳng qua nhi thần phải về tẩm cung, mẫu hậu cũng có thể hiểu được tình huống hiện giờ của Y Hoàng, về phần bữa tối, nhi thần nghĩ bữa ăn này cũng không quan trọng, dù sao có Liễu tiểu thư cùng người, người còn sợ cò tịch sao?"

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, quan sát Liễu Thiên Trừng mặt lộ vẻ xấu hổ phía sau Phụng Trữ Lan: "Thái tử phi đang tỉnh dưỡng, tự đừng nhắc đến nó làm gì, cũng không nhất thiết phải là người đích thân ở cạnh nó mới được. Trừng nhi chẳng bao lâu nữa sẽ gả cho người, dù là Trắc phi, nhưng địa vị của nó cùng Thái tử phi ở trong lòng Bồn cung cũng không khác nhau mấy, chẳng lẽ người không thể ở cùng với nó nhiều một chút sao? Trừng nhi, hôm nay không phải con đã nói có thứ muốn tặng cho Thái tử sao?"

"Dạ," Liễu Thiên Trừng đầy ngượng ngùng lấy ra túi thơm được thêu tinh xảo đưa cho Phụng Trữ Lan: "Đây là chút tâm ý nhỏ của dân nữ, mong Thái tử vui lòng nhận cho."

Phụng Trữ Lan quả thật là xin vui lòng nhận cho, nhưng nụ cười trên môi hấn còn lạnh hơn gió đông, hấn cầm lấy túi thơm, một mùi hương xông lên làm cảm thấy không thoải mái, hấn nói: "Mẫu hậu, nếu nhi thần đã làm xong việc, lễ vật cũng đã nhận, cho phép nhi thần được cáo lui trước!"

"Đừng vội đừng vội," Hoàng hậu vừa cười vừa kéo Liễu Thiên Trừng, cầm lấy tay ả, lại kéo tay Phụng Trữ Lan, đặt cùng một chỗ, cười ngọt ngào: "Hôm nay, cũng chỉ có ba người chúng ta, không đề cập đến người ngoài, Thái tử, Bồn cung nhìn thế nào cũng cảm thấy Trừng nhi và con rất xứng đôi đây chứ? Thật sự khiến Bồn cung vui mừng, sau khi thành thân hai đứa nhất định phải cố gắng nhiều hơn, sinh cho Bồn cung nhiều tiểu hoàng tôn."

Liễu Thiên Trừng xấu hổ đến cúi đầu, đỏ mặt, lẩm bẩm nói: "Hoàng hậu cứ chọc dân nữ..." Về mặt ả ngượng ngùng, dưới sự tác hợp của Hoàng hậu, từ từ dùng bàn tay ấm áp của mình nắm chặt tay Phụng Trữ Lan: "Thái tử chắc ở bên ngoài lâu bị gió đêm thổi nên tay cũng đã lạnh... Dân nữ bất tài, tự mình xuống bếp làm một chén canh gà hầm nhân sâm, hy vọng có thể giúp Thái tử điện hạ đuổi hàn khí."

Phụng Trữ Lan xoay người muốn đi: "Nhi thần xin được cáo lui trước."

Hoàng hậu chợt lạnh mặt, trước khi Phụng Trữ Lan còn chưa đi đột nhiên nói: "Cho dù bây giờ người đi đến đó cũng vô dụng, ở tẩm cung, tuyệt đối không nhìn thấy bóng dáng nó."

Phụng Trữ Lan chấn động toàn thân, lập tức ngừng cước bộ nhũn mày nói: "Mẫu hậu, người nói vậy là có ý gì?"

Liễu Thiên Trừng nhìn Hoàng hậu, lại nhìn Phụng Trữ Lan, đột nhiên tiến lên, lại nắm lấy tay Phụng Trữ Lan, lộ vẻ mặt khó xử: "Thái tử điện hạ, hôm nay khi ngài đi khỏi đã xảy ra một chuyện, Thái tử phi hiện tại quả thật không ở trong tẩm cung, hôm nay..."

Phụng Trữ Lan không kiên nhẫn, hấn không đợi Liễu Thiên Trừng nói rõ lý do, ngắt đầu nhìn mang theo phần nộ rồi lại như kiểm chế giận dữ nhìn Hoàng hậu: "Mẫu hậu, Y Hoàng ở đâu?"

"Nó phạm lỗi, Bồn cung trách phạt, lại đồ kị với Duệ vương phi, trước mắt bao người đẩy người ta xuống nước, suýt làm Duệ vương phi mất mạng, Bồn cung chẳng qua chỉ giam nó hai tháng, coi như phá lệ khai ân." Hoàng hậu âm lạnh lưng nói.

"Mẫu hậu, Y Hoàng ở đâu?" Phụng Trữ Lan gần từng tiếng vô cùng nghiêm túc nét cười trên môi nhạt dần.

"Nó ở Bình Tâm Điện." Hoàng hậu cũng lạnh lùng nhìn hấn.

"Mẫu hậu, người quá đáng, người biết rõ nàng đã có thai sáu tháng!" Phụng Trữ Lan trừng to mắt.

"Thì sao, nó liên tiếp trợ giúp người ngoài, nhiều lần đối nghịch với Bồn cung, Bồn cung làm như vậy đã là phá lệ khai ân!" Hoàng hậu cảm giận quay đầu đi.

Phượng Trữ Lan sững sốt, cười khỏ một phen, sau đó lui về sau mấy bước, cúi đầu thấy Liễu Thiên Trùng vẫn còn cầm tay mình, sắc mặt lạnh lùng hơn, hất thẳng tay ả ra, kể cả túi thơm đang ở trong lòng bàn tay cũng vút xuống đất, xoay người, đi rất nhanh.

"Thái tử..." Sắc mặt Liễu Thiên Trùng nhợt nhạt, đuổi theo Phượng Trữ Lan vài bước, sau đó lại cúi đầu nhìn túi thơm vừa bị vút xuống đất, uể oải không thôi.

"Đừng lo lắng, Trùng nhi," Hoàng hậu cầm tách uống trà, sau đó ném ly trà xuống mặt đất, hung tợn nhìn chằm chằm hướng Phượng Trữ Lan rồi đi: "Con còn thời gian hai tháng, Bồn cung cũng không tin, chẳng lẽ Thái tử vẫn còn có thể yêu thương Thái tử phi nữa sao!"

Trong Bình Tâm điện tối đen, Long Y Hoàng vẫn ngủ say như cũ.

Nàng nằm mộng, trong mộng có người luôn luôn gọi tên nàng, gọi tên nàng rất nhiều lần mà lại không thấy chán, gần như sắp thổ huyết, nhưng giọng nói của người đó vẫn duy trì dịu dàng như cũ, tiếp tục gọi tên nàng.

Nàng rớt cục cũng không ngủ tiếp nữa, tỉnh dậy.

Vốn nghĩ rằng khi tỉnh dậy thì âm thanh đó không còn nữa, nhưng nàng vừa mới tỉnh táo lại thì thanh âm thôi thúc gọi tên đó giống như xuyên qua giấc mộng thật thật bay tên tai nàng.

Y Hoàng, Y Hoàng.

Âm thanh giọng nói lại kêu gào, vẫn ôn nhu như thế, lại quen thuộc, không có chán ghét hay hung ác, bình lặng như nước.

Là Phượng Trữ Lan!

Long Y Hoàng thoáng chốc nhảy xuống giường, chạy thẳng đến cửa.

Ánh nến đã tắt, trong bóng đêm nàng suýt nữa vấp chân bàn, suýt té ngã xuống đất.

Nhìn xuyên qua khe cửa ánh sáng ban ngày chói lòa đã chuyển sắc sang màu vàng dịu dàng, không khó để Long Y Hoàng nhận ra bây giờ đã hoàng hôn.

"Phượng Trữ Lan?" Nàng đi đến cạnh cửa: "Là người sao?"

"Là ta... Vừa rồi có phải nàng nghĩ ngợi hay không, tại sao lâu như vậy mới đáp lại." Long Y Hoàng như có thể nhìn thấy Phượng Trữ Lan đang cười, nhưng dù thế nào thì cửa cũng không hề mở ra.

"Ta không nghĩ đến hôm nay chỉ đi ra ngoài một chuyến, trở về lại phát sinh nhiều chuyện thế này," Phượng Trữ Lan nhíu mày: "Bọn họ nói nàng đẩy Duệ vương phi xuống nước?"

"Ừ..." Long Y Hoàng gật gật đầu, ngoại trừ đáp lại một tiếng, nàng không muốn lại giải thích điều gì.

Người thật sự trong sạch, không cần giải thích.

"Thật sự là trò hài, kẻ nào không biết nàng am hiểu nhất là cô độc? Nếu muốn giết người cô hòng kẻ đó cũng không thấy máu? Làm sao sẽ dùng thủ đoạn ngu xuẩn như thế chứ!" Phượng Trữ Lan đáp.

Long Y Hoàng chỉ cảm thấy trước mắt hoảng hốt, bất giác hồi tưởng lại thời điểm sáng nay thần sắc của Phượng Ly Uyên, trước mắt đột nhiên mờ lung hơn.

Hai người đó đem lại cho nàng sự chênh lệch quá lớn, bất giác nàng muốn khóc.

"Phượng Ly Uyên, hắn đã tới đây sao?" Phượng Trữ Lan đột nhiên nhảy bèn hỏi.

"Ừ, hắn đã tới..." Long Y Hoàng cố sức đè nén, nhưng giọng nói vẫn lộ ra tia ghen ghét: "Phượng Trữ Lan, ta chỉ hỏi hắn một vấn đề, ta chỉ hỏi hắn tin hay không tin ta, nhưng mà, hắn không trả lời được... Phượng Trữ Lan, vấn đề này, hắn vĩnh viễn đều trả lời không được..." Nước mắt đã dồn lại quá nhiều, cuối cùng không thể giữ được, từng giọt từng giọt lăn dài trên má, sau đó rơi xuống đất.

Bên ngoài cửa nhất thời Phượng Trữ Lan luống cuống tay chân: "Y Hoàng, đừng khóc..."

Long Y Hoàng run lên, cảm thấy những lời nói này rất quen tai.

Ngữ điệu, bối cảnh, đều cùng cảnh trong mơ khi đó giống nhau như đúc!

Thì ra, mộng đã trở thành sự thật!

Long Y Hoàng hít hít mũi, nhắm mắt lại, nước mắt chảy càng nhiều hơn.

Nghe thấy tiếng khóc nức nở truyền tới, Phụng Trữ Lan càng luống cuống hơn: "Y Hoàng, chỉ là hai tháng mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh..."

Thấy Long Y Hoàng không đáp, hần tiếp tục nói: "Ta sẽ nói với phụ hoàng, để người đi khuyên nhủ mẫu hậu..."

"Phụng Trữ Lan, ở đây quá tối..." Nàng đưa tay đặt vào cánh cửa, cả người đang run rẩy: "Còn có nữ nhân quái lạ xuất hiện ở trong gương, chỉ có một mình ta... Phụng Trữ Lan, ta sợ..." Nàng sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng nước mắt đã không thể kiềm lại.

"Không phải sợ, ta sẽ ở cùng nàng." Nghe thấy tiếng nàng, lúc này Phụng Trữ Lan mới hơi yên lòng, bỗng dưng, hần cảm thấy hơi lạnh, ngẩng đầu lên, mặt trời nghiêng nghiêng xuống núi, ánh tà dương còn chưa biến mất, trên bầu trời tuyết đã rơi là tả.

Rất nhiều, giống như tơ bay đầy trời.

Hần cười: "Y Hoàng, tuyết rơi..."

Long Y Hoàng lại im lặng, nhìn qua khe cửa, quả thật nhìn thấy một vài bông tuyết rơi xuống.

"Tuyết..." Nàng thì thào: "Tuyết rơi..."

Nàng nghe thấy tiếng Phụng Trữ Lan vẫn luôn cười, trong bóng đêm tựa như có ánh sáng.

Mẫu thân của nàng đã từng nhận xét khuôn mặt tươi cười của Cảnh Lâm thúc thúc, đột ngột như gió xuân thổi trong đêm, ngàn hoa lê đua nở.

Bây giờ Long Y Hoàng mới nhớ lại, mỗi một lần Phụng Trữ Lan cười, đều phong hoa tuyết đại như vậy, quả thật chiếu sáng ngàn hoa lê đua nở khoe sắc.

"Y Hoàng, đứa bé có ngoan không?" Phụng Trữ Lan cười mỉm, không hy vọng để Long Y Hoàng mang tâm tình xấu, hần cũng vươn tay đặt trên cánh cửa lạnh băng: "Nó có dày vò nàng không?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bi thương.

Long Y Hoàng lắc đầu, nước mắt chảy đầy mặt: "Không Hôm nay, nó rất ngoan, không nghịch ngợm chút nào. Thật đó."

"Vây là tốt rồi! Y Hoàng nàng cũng hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt, biết không?" Phụng Trữ Lan mỉm cười, khuyên quốc khuyên thành.

"Ừ, ta biết." Long Y Hoàng ngẩng đầu, ánh sáng vàng chói của mặt trời chiều tà xuyên qua những khe cửa chiếu thẳng vào mắt nàng, đáy mắt cũng phát ra những tia sáng nhàn nhạt.

"Y Hoàng, nàng có muốn nghe ta đánh đàn không? Ta nhớ trước đây nàng đã từng nói qua." Phụng Trữ Lan cười hỏi.

"Không cần miễn cưỡng, ta biết, lúc đó người nói như thế nhất định là đã đáp ứng với Khuynh Nhan, kiếp này chỉ đàn vì hần, ta không muốn miễn cưỡng người." Long Y Hoàng vội hét lên.

"Không sao hần nhất định sẽ hiểu cho ta." Phụng Trữ Lan xoay người phân phó cung nữ đang quỳ trên mặt đất: "Mang đàn tới đây."

Long Y Hoàng ngăn người nước mắt không ngừng tuôn rơi: "Phụng Trữ Lan không cần... bây giờ ngoài trời đang có tuyết nhất định là rất lạnh."

"Không sao. Ta không thấy lạnh. Y Hoàng bây giờ nàng còn sợ không?" Đôi mắt Phụng Trữ Lan bình tĩnh như nước gọn sóng liên tục.

"Không... không sợ..." Long Y Hoàng cúi đầu, lẩm bầm nói. Mà bàn tay đang đặt trên cửa bất giác nắm chặt lại.

Cung nữ cầm đàn cổ đến, còn mang thêm một cái bàn cùng một cái ghế, Phụng Trữ Lan khoát tay, ý bảo họ đặt ở trong sân.

Tuyết đã rơi thành tầng mỏng phủ lên mặt đất trong hoàng cung, thế giới chỉ còn một màu tuyết trắng.

Trong sân trống rỗng trống vài gốc hoa mai cũng đã phủ tuyết trắng, những cành hoa mai cũng bắt đầu đơm nụ.

Phụng Trữ Lan đi ra xa một chút, Long Y Hoàng chỉ cần nhìn xuyên qua khe cửa là có thể nhìn rõ bóng dáng của hần, còn cả cây đàn cổ trước mặt hần.

Bông tuyết bay là tà, nhỏ nhưng tuyệt đẹp, rơi xuống trên tóc Phụng Trữ Lan, lên cả những ngón tay và cả trên huyên cầm.

Đôi mắt hân hớp hồ, đôi tay từ từ di chuyển trên dây đàn, rất nhanh tiếng nhạc trầm bổng bắt đầu cất lên vang cả đất trời cũng vì Long Y Hoàng mà chiếu sáng cả Bình Tâm Điện hắc ám.

Ngón tay Phụng Trữ Lan rất đẹp, thon dài trắng mịn, mỗi một động tác lướt trên dây đàn cũng tao nhã, tuyệt không ảnh hưởng đến chất lượng khúc nhạc.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng cất lên đi vào nỗi buồn phiền trong lòng của Long Y Hoàng, từ từ giúp nàng biến bi ai cùng sợ hãi thành hư vô, như có sức mạnh vô tận.

Rất êm tai, nhưng Long Y Hoàng không biết đây là khúc gì, nàng chưa bao giờ nghe qua.

Về sau, nàng mới biết được, tên thủ khúc là Phụng Cầu Hoàng.

Nếu như khi đó mình biết tên của thủ khúc, tuyệt đối sẽ không mang tâm tình nhẹ nhàng mà nghe thế này.

Long Y Hoàng lợi dụng tầm mắt tinh tế không rộng rãi nhìn Phụng Trữ Lan đang ngồi giữa trời tuyết trắng, ánh mắt của hắn trước sau như một vẫn là sự nhàn nhả thanh thản, mặc dù tuyết rơi ngày càng dày, trời ngày càng lạnh, ngay cả ở trong phòng Long Y Hoàng vẫn còn cảm thấy rét lạnh, nhưng ngón tay của Phụng Trữ Lan chưa từng dừng lại lần nào, từng âm từng âm rất đúng nhịp độ, mười ngón tay tự nhiên vô cùng linh hoạt.

Long Y Hoàng nhắm mắt lại, mỉm cười lẳng lặng đứng một hồi, tiếng đàn êm ái đó từng bước đi vào đáy lòng đuổi đi mầng tối tăm, tựa hồ cả Bình Tâm Điện đều được ánh mắt trời sưởi ấm.

Một lúc lâu sau, nàng mở mắt, dù không nhìn rõ lắm nhưng bằng trực giác nàng phát hiện đàn cổ có gì đó bất thường.

Vẫn là màu đỏ sậm của gỗ, không hề quái lạ, nhưng vì sao, nàng lại cảm thấy rất khó chịu? Hơn nữa, cảm thấy màu sắc so với lúc ban đầu cũng không giống...

Dây đàn!

Màu của dây đàn!

Sắc mặt Long Y Hoàng đột nhiên trắng bệch, nhìn kỹ lại, chính xác, những dây đàn rất nhanh đã có cùng màu sắc với thân đàn, mà màu sắc ấy lại óng ánh lên!

Dây đàn đã bị nhuộm đỏ, mà màu đỏ sậm đó —— lại là máu!

"Phụng Trữ Lan... Dừng lại, ngưng dừng lại cho ta!" Nàng thất thanh: "Dừng tay! Ngươi đi về ngay cho ta! Có nghe không? Đi về!"

Tiếng của nàng ngày càng to lên, cả người cũng bắt đầu không ổn định.

Trời lạnh thế này, với lại Phụng Trữ Lan còn tay không đánh đàn, bị dây đàn sắc bén cắt qua là khó tránh khỏi.

Sao nàng có thể ngu ngốc thế chứ, ngay cả điều ấy cũng không biết!

Tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, một lúc sau, mới dần dần yên tĩnh lại.

Tuyết vẫn rơi, Phụng Trữ Lan ngẩng đầu, mỉm cười, đáy mắt phát ra ánh tuyết nhàn nhạt.

"Y Hoàng! Khúc nhạc này... là lần đầu tiên ta đàn đó." Hắn cười.

"Hay lắm hay lắm... Ta đã biết đã biết, Phụng Trữ Lan ngươi cũng về đi, bây giờ tuyết đang rơi, hôm nào thời tiết đẹp ngươi lại đến." Giọng Long Y Hoàng tiếp tục run lên: "Ngươi cũng nhanh chóng về đi."

"Ta không muốn đi." Giống như đang giận dỗi, Phụng Trữ Lan quay đầu thản nhiên nói: "Cho dù ở lãnh cung cũng như Bình Tâm Điện này tốt hơn nhiều so với bên cạnh mẫu hậu."

"Phụng Trữ Lan..." Long Y Hoàng thở dài, nhìn dây đàn đã nhuộm đầy máu, cũng không nén được cảm giác bi thương: "Ngươi hãy nhanh chóng đi về đi, ngón tay của ngươi đã bị cắt qua, ngươi xem, chảy máu nhiều thế rồi, loại thời tiết bây giờ quả thật rất là khó chịu, sau khi về thì nhanh chóng gọi thái y đến xem qua."

"Vậy còn nàng?" Phụng Trữ Lan hạ tay xuống trong áo choàng nhằm che dấu vết: "Một mình nàng ở đây không cô đơn sao?"

"Không đâu! Phụng Trữ Lan, có tâm ý của ngươi là đủ rồi." Long Y Hoàng cũng cười như thấy mặt trời phá vỡ mây đen: "Phụng Trữ Lan, Bình Tâm Điện này, ngươi không thể ở lâu, đừng làm hỏng chuyện lớn vì những thứ nhỏ nhặt này."

"Nhỏ? Ta không biết chuyện này nhỏ ở chỗ nào?" Phụng Trữ Lan vừa nói vừa nhíu mày: "Mẫu hậu rõ ràng là cố tình gây sự, thậm chí cũng không chịu."

điều tra rõ ràng mọi chuyện.”

“Mẫu hậu nhìn ta không thuận mắt đã lâu rồi, khó lắm mới tìm được cơ hội có thể danh chính ngôn thuận giam cầm ta, không để ta can chân người, người sao có thể bỏ qua!” Long Y Hoàng bất đắc dĩ nói tiếp: “Nhưng, như vậy cũng tốt, ta có thể thoát ly những phân tranh đó một thời gian, chăm chỉ dưỡng thai thật tốt.”

“Thật tốt? Dưỡng thai? Ở chỗ quỷ quái này sao?” Phụng Trữ Lan khinh thường cười khê: “Mẫu hậu rõ ràng là cố ý chính nàng, chẳng lẽ nàng không biết nơi này trước đây...” Dừng một lát, Phụng Trữ Lan đột nhiên đổi giọng: “Ta sẽ nghĩ cách, chuyện này có quá nhiều sơ hở, chỉ cần tìm được người làm chứng, nàng có thể ra ngoài.”

“Ý kiến hay, ta rất cảm động... Song, Phụng Trữ Lan nghĩ là nghĩ như vậy, sự thật vẫn là sự thật, ngươi còn hiểu rõ hơn ta, cho dù ngươi tìm ra chứng cứ, mẫu hậu sẽ thả ta sao? Bây giờ bình tĩnh ngâm lại, so với những việc ta làm trước đây, ngươi không giam ta cả đời đã là khoan hồng độ lượng rồi.” Long Y Hoàng buồn bã nói: “Ta cũng không muốn ra ngoài, ở trong này cũng tốt, thanh tịnh, bình tâm.”

Phụng Trữ Lan kéo dây đàn một cái, cúi đầu: “Mấy ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ, đến lúc đó, ngay cả thời gian ta cũng không có, lúc đầu mẫu hậu không làm thế này ta còn yên tâm, nhưng nàng ở đây, sao ta có thể yên tâm.”

Long Y Hoàng cười khê: “Phụng Trữ Lan, ngươi hay nói ta xem thường ngươi, là ngươi đánh giá ta quá thấp, bất quá chỉ có hai tháng giam cầm mà thôi, nháy mắt sẽ trôi qua, ngược lại là ngươi, vị Liễu tiểu thư đó... Nghe nói cha nàng ta thật sự rất yêu thương nàng ta, nếu ngươi có thể nắm chắc cơ hội này, biết đâu tương lai nhất định sẽ xoay chuyển được thế cục ấy chứ?”

Phụng Trữ Lan ngẩng đầu, ánh mắt bi thương, một bông tuyết thổi qua trước mắt hắn. Dần dần tan biến.

Mùa đông, sắc trời tối rất nhanh, chỉ chớp lát, Long Y Hoàng cũng đã nhìn không rõ bóng dáng hắn.

Bình Tâm Điện không thể so với các cung điện khác, bên ngoài chỉ có một cái đèn dầu nhỏ, nhưng ở đây có đến hai ba đèn dầu.

Phụng Trữ Lan dần dần cũng nhìn không rõ bóng cung điện, chỉ dựa theo cảm giác: “Y Hoàng, nàng vẫn còn thức sao, chờ nàng ngủ ta sẽ đi.”

“Ngươi không đi, ta không ngủ.”

“Vậy nàng không ngủ, ta cũng không đi.” Phụng Trữ Lan cười.

“...” Giằng co.

Long Y Hoàng cũng phải đầu hàng, nàng không thể đấu lại với sự kiên nhẫn của Phụng Trữ Lan: “Ta đi ngủ, ngươi không cần ở lâu, tấm cung của ngươi ấm áp hơn nơi này rất nhiều.”

Dứt lời, Bình Tâm Điện tối om vang lên tiếng bước chân, sau đó tiếng động ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng không có.

Nhưng Phụng Trữ Lan vẫn chưa có rời đi, hắn vẫn không nhúc nhích nhìn cánh cửa Bình Tâm Điện, mặc cho ngón tay trong áo lông đã đông cứng.

Ban đêm, gió tuyết lớn dần, tuyết trắng rơi xuống mái tóc đen của hắn. Một lát sau, hắn chợt cảm thấy tuyết đã rơi đầy người hắn từ lúc nào, nhưng bông tuyết bám trên vai hắn dần cao hơn.

“Thái tử!” Thanh âm ôn nhu của Liễu Thiên Trừng truyền tới bên tai hắn: “Gió tuyết càng lúc càng lớn, nếu như Thái tử không ngại, có thể để dân nữ làm bạn cùng Thái tử, cùng trông coi Bình Tâm Điện được không?”

Liễu Thiên Trừng đi lên phía trước, lặng lẽ đứng phía sau Phụng Trữ Lan. Nàng mặc cũng không ít, nhưng vẫn rét run, ngay cả khi nói chuyện hơi thở cũng không ổn.

“Ta ở cùng Thái tử phi, chẳng qua là tận tâm làm bổn phận của trượng phu, có gì Liễu tiểu thư phải chịu khổ cùng.” Thanh âm Phụng Trữ Lan lạnh như băng, lạnh thấu xương tủy.

“Thái tử cùng Thái tử phi, dân nữ ở cạnh thái tử, không quấy rầy hai người.” Liễu Thiên Trừng cười nói.

Phụng Trữ Lan hừ nhạt, vươn tay gạt những bông tuyết trên huyền cằm.

Trong Bình tâm điện đột nhiên truyền tới thanh âm Long Y Hoàng, Phụng Trữ Lan còn chưa kịp thu hồi tay, thì toàn thân trở nên cứng ngắc. Long Y Hoàng tựa như đang đứng ở cửa, oán độc nói: “Phụng Trữ Lan đồ bội bọm, nói đi về lại không về, một chút uy tín cũng không có.”

Phụng Trữ Lan sững sốt hồi lâu, sau đó mới bình thần đáp: “Không phải nàng đi ngủ rồi sao?”

“Ngủ nhưng lại bị các ngươi đánh thức.” Long Y Hoàng oán giận nói: “Nếu muốn tâm sự thì về phòng mà thủ thi, âu yếm ở chỗ này khiến ta buồn nôn, ta còn phải nghỉ ngơi.”

Phụng Trữ Lan nhìn cửa, lại nhìn về mặt chờ mong của Liễu Thiên Trừng, chỉ còn cách thở dài, đứng dậy, sai người mang đàn cổ về: “Ta về đây, nàng nghỉ sớm đi.”

Long Y Hoàng cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Không tiễn.”

Phượng Trữ Lan nhìn thoáng qua Liễu Thiên Trường, không nói gì xoay người đi trước, đi được vài bước lại dừng chân, phân phó cung nữ bên cạnh: “Sáng mai ngời đến hậu hoa viên hái vài cành hoa mai tươi tốt đưa đến Bình Tâm Điện.”

Cung nữ tuân lệnh, Phượng Trữ Lan lại tiếp tục đi.

Liễu Thiên Trường nhìn Phượng Trữ Lan càng đi càng xa, xoay người nói với cung nữ: “Hiện tại Hoàng hậu chỉ nhất thời nổi nóng, qua một thời gian, Thái tử phi vẫn là Thái tử phi, các người hãy hầu hạ người cho tốt đã biết chưa?”

“Dạ! nô tỳ biết.” Cung nữ lên tiếng.

Thấy Phượng Trữ Lan đã đi xa, Liễu Thiên Trường vội vã đuổi theo, tuyết đọng ngày càng dày, lại vào ban đêm không để ý những viên đá nhỏ trên đường, Liễu Thiên Trường rất không may mắn bị vấp, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Phượng Trữ Lan dừng lại, quay đầu nhìn ả.

Ả cười một tiếng: “Dân nữ không sao...”

Phượng Trữ Lan không hề có chút biểu cảm gì, xoay người, tiếp tục đi.

Không còn nhìn thấy bóng dáng Phượng Trữ Lan, Long Y Hoàng mới an tâm đi ngủ, sáng sớm hôm sau có cung nữ đem đồ ăn sáng tới, mặc dù cửa lớn vẫn đóng kín, nhưng vài cành hoa trong bình sứ lớn hình đuôi khổng tước bên trong phòng cũng đã được thay đổi từ sớm, thành những nhánh hoa mai mạnh mẽ cắm đầy trong bình, làm Bình Tâm Điện như nhà mà này tăng thêm sức sống.

Long Y Hoàng đi vào, cảm nhận được mùi thơm, nhìn kỹ những bông tuyết cũng đã hóa thành giọt nước bám trên những cánh hoa, thật là đẹp.

“Đây là...” Nàng ngẩn người, cầm lên một cành hoa, quan sát phần cành bị gãy vẫn còn âm ẩm, hẳn là vừa mới hái không lâu.

“Đó là do Thái tử điện hạ đặc biệt phân phó nô tỳ đưa tới, nghe nói tờ mờ sáng Thái tử đã đến Hậu hoa viên.” Cung nữ vừa mang đồ ăn tới, vừa cung kính trả lời.

Long Y Hoàng cười cười, đặt lại vào bình: “Hắn đúng là có tâm.” Sau đó xoay người ngồi vào bàn, dùng bữa sáng.

Thức ăn vẫn thịnh soạn như lúc trước, kỳ thật nàng bị nhốt ở đây cũng có chút cô tịch, ít người, phòng ốc cũ kỹ, nhiều chỗ tối om, rất âm ảm thê lương, nhưng những thứ khác cũng không có thay đổi gì.

Sở dĩ nàng có thể an phận mà hưởng thụ đãi ngộ này có quan hệ rất lớn với đứa trẻ trong bụng.

Qua loa ăn sáng xong, Long Y Hoàng nhàn rồi không biết làm gì, thừa dịp cung nữ vẫn còn đang dọn dẹp chưa đi liền nói: “Thái tử đâu?”

“Thái tử đang ở chỗ Liễu cô nương nghe nói là bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ.” Cung nữ đáp, sau cùng còn dùng ánh mắt đồng cảm len lén nhìn nàng.

Ôi, một chính phi tốt lại xinh đẹp còn đang mang thai, vậy mà lại bị đưa đến đây, để cho trác phi chiếm tiện nghi.

Long Y Hoàng ngồi xuống lại thấy nhàm chán, nhìn cung nữ vẫn đang thu dọn hỏi: “Duệ Vương đâu?”

“Duệ Vương và Vương phi dạo gần đây tình cảm rất tốt, ngày nào cũng đều đi dạo ở Ngự hoa viên.” Cung nữ đáp, tiếp tục dùng ánh mắt đồng cảm nhìn nàng.

Thấy chưa, tâm tư trọng phu của mình thì rộng thừa tình, còn tình nhân cũng xa lánh tìm niềm vui mới, thật đáng buồn, thật đáng buồn quá!

Sau khi thu dọn xong, cung nữ liền lui hết ra ngoài, cửa lớn được mở ra rồi khép lại ngay trước mắt nàng, lại quay lại vẻ u ám như lúc đầu.

Long Y Hoàng xoay người lại, mơ hồ nhìn thấy phía sau bàn có một nữ tử đang ngồi, cầm sách đọc, cười, khóc, nước mắt rơi làm ướt quyền sách trong tay.

Vì đã gặp ma quỷ nhiều lần, Long Y Hoàng cũng chết lặng, ngoại trừ cảm giác lạnh lẽo trong lòng còn những khía cạnh khác cũng tạm tạm.

Nàng không chú ý tới ảo ảnh hư hư thật thật đó nữa, tiêu sái đến trước bình hoa thưởng thức, cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều khoan khoái.

Tính thời gian cũng đã tới thời điểm thích hợp, vài ngày nữa Phượng Trữ Lan sẽ đón tân nương.

Long Y Hoàng cười một tiếng, tiếp tục nghịch hoa.

Xế chiều hôm đó, Long Y Hoàng nhàn rồi không có việc gì làm, định nghỉ ngơi sớm nhưng đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Nàng buồn bực, chỉ có thể mặc lại y phục đi tới bên cửa: “Ai?”

“Là ta.” Phụng Trữ Lan ở ngoài cửa cười vô cùng thoải mái hả hê, thậm chí có chút vô lại.

Long Y Hoàng mang đầy nghi hoặc khó hiểu: “Sao tự nhiên lại đến đây?”

“Nàng nhớ ta, ta sao có thể không đến? Đó chẳng phải là rất lãnh huyết vô tình sao?” Phụng Trữ Lan vẫn cười, nụ cười vô cùng đắc ý.

“Nhớ người?” Long Y Hoàng nhanh chóng tua lại một ngày sinh hoạt của mình trong đầu, thật sự là không biết mình nhớ đến hân khi nào, còn khiến hân tự mình chạy đến đây.

“À, ta nghe cung nữ nói cho nên nàng đừng phủ nhận.” Phụng Trữ Lan tiếp tục mặt dày nói.

... Hân nói rất đúng, sáng hôm nay do quá nhàm chán nên nàng đành phải tìm chủ đề để nói chuyện đó mà!

Về mặt Long Y Hoàng đầy vạch đen, lúc này nàng cũng không thể nói cho Phụng Trữ Lan biết là do nàng quá nhàm chán nên mới tùy tiện hỏi vậy.

“Ha ha...” Không có cách gì khác nên nàng đành phải tự mình đối mặt với tình cảnh này, nàng chỉ có thể kiên trì nói: “Đúng vậy, ta rất nhớ người, nhưng bây giờ người đã tới rồi, ta quả thực cảm thấy hoàn toàn bất ngờ.”

Phụng Trữ Lan cười ngày càng rực rỡ: “Y Hoàng, nàng hôm nay vẫn ổn chứ?”

“Đương nhiên ổn, mới có một ngày có gì không ổn?” Long Y Hoàng cũng cười.

“Vậy là tốt rồi.”

“Phụng Trữ Lan, ta thấy hình như người đang lo lắng vô ích rồi.” Long Y Hoàng nói.

“Y Hoàng, hôm nay xảy ra chút chuyện.” Phụng Trữ Lan đột nhiên chuyển đề tài, nghiêm túc nói: “Có lẽ là mấy ngày nữa ta không có thời gian lại đây, một mình nàng sẽ ổn chứ đúng không?”

“Ta biết ta không phải trẻ con.” Long Y Hoàng sừng sốt một hồi, sau đó lập tức bật cười.

Phụng Trữ Lan không đáp lại, đột nhiên ở ngoài cửa chìm trong im lặng, Long Y Hoàng phát hiện không ổn: “Phụng Trữ Lan?”

Không có trả lời.

“Phụng Trữ Lan? Người làm sao vậy?” Nàng vội la lên: “Sao tự nhiên không nói.”

“Y Hoàng...” Phụng Trữ Lan đột nhiên dè dặt thanh âm.

“Cái gì?”

“Ta muốn hôn nàng một cái, có được không?” Phụng Trữ Lan lại vui vẻ trở lại, trong đó mang ưu thương nhàn nhạt.

“Hả?” Long Y Hoàng tỉnh ngộ, này, này, này... Cách cửa như vậy hân hôn thế nào?

Nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên bị dè vào, sau đó bất động.

Nhất thời Long Y Hoàng ngây ra như phỗng.

Một tay Phụng Trữ Lan chống ở bên cạnh, nhắm mắt, lưng cúi xuống, nhẹ nhàng in dấu hôn trên cánh cửa.

Châm chậm, nhẹ nhàng, hân rất nghiêm túc.

“Phụng Trữ Lan...” Long Y Hoàng run tay, xoa nhẹ lên song cửa, từ đầu ngón tay mẫn cảm của mình truyền đến nỗi bi thương khắc cốt ghi tâm.

“Y Hoàng, chăm sóc bản thân thật tốt biết không?” Rõ ràng cùng một câu nói nhưng hân đã lặp lại mấy lần không hề cảm thấy phiền chán.

“Ừm...” Bây giờ Long Y Hoàng ngoài trừ việc gạt đầu cũng không biết nên nói gì.

“Ta phải đi rồi, nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ...”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, rất nhanh liền biến mất.

Long Y Hoàng hoàn toàn như đang nằm mộng.

Mấy ngày sau, Phụng Trữ Lan cũng không tới thăm nàng, nhưng hoa mai mỗi sáng vẫn không hề thiếu.

Dù những đóa hoa mai này giúp nàng giảm không ít mệt mỏi, nhưng dù sao không cũng là loại thực vật bé nhỏ, không thể nói chuyện, mà người có thể nói chuyện cũng chỉ có những cung nữ đứng giờ một này ba bữa cơm mang vào cho nàng, những cung nữ này cũng nói vài câu với nhau, thời gian còn lại nàng chỉ có thể trầm mặc.

Nếu như trước kia, để nàng im lặng trong nửa khắc là điều không thể, nhưng bây giờ suốt ngày nàng cũng chỉ ngồi, một chữ cũng không nói, cũng là chuyện bình thường.

Nghe thấy từ nơi xa nhất trong hoàng cung truyền tới tiếng nhạc tung bừng, nàng lại tính thời gian, đúng rồi, hôm nay chính là ngày Phụng Trữ Lan lấy Liễu Thiên Trùng.

Tiếng động này không hề nhỏ.

Nhạc, pháo, tiếng chiêng tiếng trống hân hoan, Long Y Hoàng nghĩ, dù Bình Tâm Điện cách xa thế này còn có thể nghe được, vậy nhất định là rất náo nhiệt.

Đáng tiếc, nàng không thể chứng kiến, mà Phụng Trữ Lan cũng không có cách nào đến đây thăm nàng.

Âm thanh vẫn liên tục cất lên, đến tối càng nhiều hơn, suốt cả ngày âm ỉ, ngọt ngào cả ngày, tâm tình Long Y Hoàng không tốt, nên đã lên giường nằm từ sớm, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Âm ỉ như thế, nàng ngủ bằng cách gì?

Có lẽ là đến nửa đêm, hoặc thế cũng không phải, Long Y Hoàng mệt mỏi không muốn nghĩ nhiều nữa, sau đó tiếng ồn dần dần biến mất.

Mặc dù nàng cảm thấy rất khó chịu nhưng nàng không thể để bản thân mình chịu ủy khuất. Nghĩ vậy nàng đành quay người dần dần thiếp đi.

Đêm hôm đó, nàng ngủ không ngon giấc.

Ngày hôm sau, Long Y Hoàng thức dậy vô cùng trễ, mà khi nàng ngồi dậy, phát hiện đại môn luôn đóng chặt hôm nay lại có người mở rộng ra, ánh sáng chiếu vào khiến cho trong điện sáng lên không ít.

Long Y Hoàng nhìn ra ngoài, tuyết vẫn rơi đầy trời, những bông tuyết lẻ loi vẫn tiếp tục rơi xuống. Thật đẹp, đáng tiếc lúc này nàng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Đi tới chính đường, Long Y Hoàng thấy một bóng người, Liễu Thiên Trùng.

Nàng ta mặc một bộ y phục mới, dẫn theo vài cung nữ, đứng giữa phòng khách.

Tóc được vấn đơn giản, cùng trang sức là phụng trâm vàng, cả người là một bộ y phục đỏ rực, hiện ra vẻ vui mừng hớn hở, lại tỏ ra lộng lẫy quý phái.

Thấy Long Y Hoàng đi tới, nàng ta mỉm cười, sau đó giống như lần đầu gặp mặt an an phận phận hành lễ: “Ra mắt Thái tử phi, thần thiếp chờ được gặp thái tử phi lần nữa rất lâu rồi!”

Long Y Hoàng không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào mặt ả.

Nhìn ả cười rực rỡ chói mắt vô cùng, chứng minh tối qua tân hôn động phòng rất vui vẻ, hàng lông mày cũng đậm nét hơn so với bình thường, môi thoa son, hai má ửng hồng tự nhiên.

Long Y Hoàng lại nhìn ra ngoài, không kìm được nổi mắt mát, Phụng Trữ Lan chưa có tới.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tự do

"Người tìm ta?" Lúc này, Long Y Hoàng mới dời tầm mắt đến trên người Liễu Thiên Trùng, nét mặt tuy cười nhưng nội tâm lại lạnh lẽo như tuyết phủ bên ngoài: "Có chuyện gì không?"

Giọng nói đó, lại vô cùng hồ hững.

"Hôm qua là hôn lễ của thần thiếp và Thái tử, thiếu mất Thái tử phi, cảm thấy như thiếu không khí, hơn nữa, dựa theo quy tắc, thần thiếp còn chưa dâng trà cho Thái tử phi, như vậy là không hợp lễ." Liễu Thiên Trùng cười nhạt, xoay người cho cung nữ một ánh mắt ra hiệu, cung nữ đó nhanh chóng đi đến cạnh hai người, trên tay đang cầm một khay nhỏ, cúi đầu, hai tay dâng lên, trên mâm là một ấm trà đặt trên bếp lò nhỏ, bên cạnh là một ly trà.

Liễu Thiên Trùng nhắc ấm trà lên, rót nước trà vàng rực ra chén, từ từ quỳ xuống, vô cùng cung kính dâng trà.

Long Y Hoàng nhìn nhìn làn da trắng nõn trên đôi tay ả, dấu vết màu hồng như ẩn như hiện, hẳn là trong thời gian lâu cũng không phai nhạt, dấu vết đó giống như cánh hoa hồng khắc lên.

Không chỉ ở trên tay, hẳn là trên người dấu vết đó cũng không ít.

Long Y Hoàng nhận lấy ly trà, hơi hơi nhắc lên, uống một ít, đặt lại trên khay cung nữ đang cầm: "Người đứng lên đi, nếu người khác thấy, sẽ cho rằng ta ức hiếp người."

"Chỉ là lễ nghĩa thôi, thần thiếp tạ ơn Thái tử phi." Liễu Thiên Trùng cười, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, gương mặt nhìn Long Y Hoàng, đôi mắt đầy quyến rũ: "Thái tử phi ở đây, chắc cảm thấy rất tịch mịch, thần thiếp rất vất vả và mới được mẫu hậu cho phép đến lần này, vừa lúc có thể bồi Thái tử phi nói chuyện." Nói xong, ả vờn tay đỡ Long Y Hoàng đến ghế, Long Y Hoàng âm thầm thoát khỏi tay ả, tự mình ngồi xuống.

Liễu Thiên Trùng cũng không cảm thấy xấu hổ, hai tay đặt trên đầu gối, hồng y như ánh lửa, từ từ ngồi xuống.

Cổ áo, tay áo của ả đều được viền lông màu trắng, càng lộ vẻ tao nhã sang trọng.

Long Y Hoàng nhìn bình hoa bên cạnh, phát hiện hoa mai chưa được đổi mới: "Thái tử rất bận?" Nàng hỏi.

"Đúng vậy, gần đây mẫu hậu thường xuyên để người xuất cung, ngoại trừ hôn lễ hôm qua, thần thiếp cũng đã nhiều ngày chưa nhìn thấy Thái tử." Liễu Thiên Trùng cô đơn nói.

"À, như vậy sao, vậy hẳn rất mệt, người phải hầu hạ hẳn cho tốt." Long Y Hoàng thuận miệng nói.

"Đây là bổn phận của thần thiếp..." Liễu Thiên Trùng ngẩng đầu, nhìn nhìn những hoa mai, cảm thấy hơi chói mắt, lại nói: "Xin Thái tử phi đừng oán trách Thái tử, bởi vài ngày trước mẫu hậu quát mắng chàng luôn chạy đến Bình Tâm Điện, không ra thể thống gì, cho nên đã lâu như vậy Thái tử chưa có tới, kỳ thật, Thái tử tâm tâm niệm niệm đều là Thái tử phi."

"Ừ, ta biết." Long Y Hoàng gật gật đầu, cười, liếc mắt nhìn Liễu Thiên Trùng một cái, vờn tay đùa nghịch những đóa hoa mai vẫn nở rực rỡ: "Vậy người đến Bình Tâm Điện chỉ để dâng trà cho ta, chẳng phải là mất rất nhiều công sức sao?"

"Nào có, kỳ thật mẫu hậu cũng rất dễ bụng, chẳng qua... Chuyện xảy ra lúc trước hơi quá đáng, cho nên mẫu hậu không thể không hạ quyết tâm độc ác." Liễu Thiên Trùng nói.

"Ha ha... Phải không?" Long Y Hoàng cười lạnh vài tiếng, ngắt một đóa hoa mai chơi đùa, ngời ngời: "Duệ vương phi hiện tại thế nào, không lưu lại di chứng gì chứ?"

"Theo thái y nói, không có, Duệ vương phi hiện giờ khôi phục rất tốt, mấy ngày trước, đã cùng Duệ vương hồi Duệ vương phủ." Liễu Thiên Trùng nói xong, như vô tâm nhìn chăm chăm những đóa hoa mai.

"Tạch."

Đóa mai trong tay Long Y Hoàng đột nhiên bị đứt làm đôi, nàng sững sờ, đặt đóa hoa xuống bàn.

"À..." Như không biết nói gì để đáp lại, Long Y Hoàng chỉ có thể yếu ớt thở dài: "Vậy cũng tốt."

"A," Liễu Thiên Trùng cong cong khóe mắt như trăng khuyết, ả vờn tay cũng ngắt một đóa mai: "Khó trách đã nhiều ngày thần thiếp luôn thấy Thái tử sáng sớm chạy tới hậu hoa viên, thì ra là thế, nhưng mà, Thái tử công việc bận rộn, chắc sau này sẽ không thể tặng hoa đến, nếu Thái tử phi không chê, thần thiếp có thể làm thay Thái tử."

Long Y Hoàng không quan tâm đến phản ứng của ả, thuận mắt liếc sang, nháy mắt, đột nhiên nàng đưa mắt chăm chăm dấu vết để lại trên tay Liễu Thiên Trùng, mắt thấy Liễu Thiên Trùng muốn rút tay về, nàng quỳnh lên, vội vàng kéo lại, mạnh mẽ kéo đến trước mặt, xem xét tỉ mỉ.

"Thái tử phi..." Liễu Thiên Trùng ngạc nhiên, không rõ: "Ngài làm gì vậy?"

Đầu tiên là Long Y Hoàng quan sát kỹ dấu vết trên mu bàn tay ả, nhớ lại vừa rồi mình quả thật đã thất lễ, vội vàng háng giọng, buông tay ả ra: "Không có gì... Không có gì, đứng rồi, Thái tử thật sự rất bận rộn sao?"

"Vâng..." Liễu Thiên Trùng hậm hực thu tay, điệu bộ oan ức tựa như nai con, giống như vừa nãy Long Y Hoàng đã khinh bạc ả: "Thái tử phi, người có việc gì sao?"

"Có việc, có việc, ta nhất định phải gặp hẳn...", Long Y Hoàng mạnh mẽ gật đầu, vội vàng nói: "Nếu người thấy hẳn, có thể giúp ta chuyển lời với hẳn, mời hẳn khẩn cấp tới gặp ta, ta có việc gấp tìm hẳn."

"Việc gấp..." Liễu Thiên Trùng nghi hoặc nhìn Long Y Hoàng.

"Đúng là việc gấp, xin người nhất thiết phải chuyển lời." Long Y Hoàng vội vàng hét lên.

Liễu Thiên Trùng nhàn nhạt cau mày: "Vâng, thần thiếp đã biết."

"Ta biết hẳn rất bận, nhưng đây là chuyện khẩn cấp, người nhất định phải nói với hần tranh thủ thời gian đến gặp ta, ta có vài lời muốn hỏi hần." Long Y Hoàng cũng nhíu mày, đối với nét mặt biến hóa rất nhỏ của Liễu Thiên Trùng, nàng nhìn cảm thấy rất không thoải mái.

"Vâng," Liễu Thiên Trùng cười cười, sau đó đứng lên, vừa thi lễ: "Vay thần thiếp không quấy rầy Thái tử phi nghỉ ngơi, xin được cáo lui trước."

Long Y Hoàng ngăn người, hồi lâu mới bình tĩnh trở lại: "A... Vậy người đi trước đi."

"Xin cáo lui." Liễu Thiên Trùng lại cúi người, sau đó xoay lưng, dẫn đầu kia đám cung nữ rời đi.

Long Y Hoàng nhìn bọn họ đi, đại môn khép lại, trong cung điện lại rơi vào đen tối.

Không biết làm sao, tâm trạng cũng đi xuống dốc không phanh.

Nàng đợi một ngày, Phượng Trữ Lan chưa có tới, thậm chí một chút tin tức cũng không có, nàng hỏi cung nữ, ai ai cũng lắc đầu.

Bọn họ không phải là không biết, chỉ là không thể nói.

Hôm sau, gần chiều, lại có người đưa hoa mai mới đến đây, Long Y Hoàng nhìn nhìn những đóa hoa, một chút ý cười cũng không có.

Cả ngày ngồi trong Bình Tâm Điện không thấy mặt trời, mỗi ngày ngoại trừ đối mặt với những đóa hoa mai và các cung nữ đến rồi đi, không có ai làm bạn với Long Y Hoàng, vài ngày sau đó, vẫn không có tin tức của Phượng Trữ Lan, cũng không thấy bóng dáng hần đến gặp nàng.

Tinh thần Long Y Hoàng càng ngày càng sa sút, vài ngày đầu, còn tùy tiện nói vài câu với cung nữ đưa cơm đến, nhưng càng về sau, nàng chẳng những không nói lời nào, ngay cả một nụ cười cũng không thấy.

Có nhiều lúc, nàng chỉ ngồi ở đại sảnh nhìn những đóa hoa mai, chiều tối thì đi nghỉ ngơi, còn không thì ngồi trước bàn trang điểm mà ngắm người.

Bình Tâm Điện quả thật là nơi rất khủng bố, tối tăm như địa ngục, yên tĩnh như vực thẳm, hơn nữa, còn có ảo giác nửa thật nửa giả xuất hiện, đều là một nữ nhân, nữ nhân rất xinh đẹp.

Nhưng Long Y Hoàng lại hiểu rõ, ở trong Bình Tâm Điện, chỉ có một người sống là nàng.

Trời tối thì lại càng kinh khủng, nửa đêm nàng bừng tỉnh, quay đầu sang, sẽ nhìn thấy một nữ nhân sóng vai cùng mình ngủ.

Suýt nữa nàng đã hét to, nhưng không biết tại làm sao, những sợ hãi hóa thành áp lực đè nặng siết chặt cổ họng nàng, dù làm thế nào nàng cũng không thể nói ra tiếng, thậm chí không thể động đậy.

Nữ nhân đó ngủ bên cạnh nàng, nghiêng người đối mặt với nàng, gương mặt khi ngủ rất bình thản xinh đẹp, Long Y Hoàng nhìn chăm chăm, mồ hôi lạnh chảy khắp người, giống như bất cứ lúc nào nữ nhân đó sẽ mở to mắt, cười dữ tợn với nàng.

Càng về sau, nàng càng trầm mặc, tươi cười cũng không, những biểu cảm của nàng cũng dần dần bị thời gian trôi qua hóa thành tro bụi.

Phượng Trữ Lan vẫn là không có đến, Long Y Hoàng từ thất vọng đến tuyệt vọng, càng về sau, thời hạn nàng bị giam cầm cũng sắp hết.

Cho dù Hoàng hậu có muốn phạt như thế nào đi nữa nhưng cũng là kẻ biết giữ lời, hai tháng, đến thời hạn cũng sẽ thả nàng ra.

Thời gian hai tháng trôi qua, Long Y Hoàng bước ra đại môn Bình Tâm Điện, cảm thấy dường như đã trôi qua mấy đời.

Bụng của nàng càng ngày càng lộ rõ ràng, thai nhi đang khỏe mạnh lớn dần, đồng thời cả người nàng cũng hiện ra dáng chậm chạp nặng nề.

Trời vẫn còn gió tuyết, trên mặt đất tuyết rơi đã được quét dọn nhiều lần, nhưng vẫn tích tụ càng ngày dày hơn, mỗi bước Long Y Hoàng giẫm lên đều nghe thấy tiếng vang, nàng quay đầu nhìn lại, từ bên ngoài nhìn vào, Bình Tâm Điện vẫn tối tăm, hai bên vẫn là vài gốc mai lẻ loi đua nở.

Liễu Thiên Trùng đi rồi, không còn ai đến thăm nàng.

Hoàng đế, Hoàng hậu, Phượng Trữ Lan, Phượng Ly Uyên...

Dường như cũng đã quên mất nàng.

Tâm Long Y Hoàng lặng như nước, cuối cùng cũng không có bất cứ thứ gì làm gọn sóng.

Nàng tiếp tục đi về phía hoàng cung, sau đó dừng lại, giương mắt nhìn lên, bóng dáng Phượng Trữ Lan quen thuộc được khảm trên nền tuyết trắng xóa, toàn thân khoác áo choàng lông cừu trắng xóa như muốn dung hòa vào nền tuyết, chỉ có mái tóc vẫn đen nhánh như cũ.

Long Y Hoàng đối mặt với hán, cũng không có một chút biểu cảm, không cười, không bi ai, không ủy khuất, cũng không kích động.

Chỉ nhìn hán như thế, tầm mắt như bị băng tuyết che đầy, chỉ còn trái tim băng giá.

"Y Hoàng," Phượng Trữ Lan vẫn không nén được vui sướng, hán tiến lên vài bước, nắm lấy hai tay Long Y Hoàng lạnh như băng: "Ta tới đón nàng về."

Long Y Hoàng thân nhiên liếc mắt nhìn lại hán, gật gật đầu, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, dù vẫn xinh đẹp như cũ nhưng lại không có sức.

Nàng lại bước đi về phía trước vài bước, đột nhiên cảm nhận được cả cơ thể rơi vào cái ôm ấm áp của người phía sau, vững vàng, chặt chẽ, làm nàng không có cách nào nhúc nhích.

Nàng ngẩng đầu, nhìn trời xanh mênh mông, bông tuyết đọng lại trên mi, một mảnh mông lung.

"Y Hoàng..." Phượng Trữ Lan cất tiếng đồng thời cũng làm cả người hán run run, hán hít sâu: "Ta xin lỗi..." Cánh tay siết chặt, càng ôm Long Y Hoàng chặt chẽ hơn.

Long Y Hoàng lắc đầu, qua một lúc lâu, chỉ nhìn bầu trời.

"Không nói đến việc này nữa," Phượng Trữ Lan buông nàng ra, nụ cười trên mặt càng rõ ràng, đôi tay vẫn nắm chặt tay nàng như cũ: "Ta đã sai người chuẩn bị bữa ăn cho nàng, nhất định nàng chưa ăn gì đúng không...?"

Long Y Hoàng nhìn hán, cuối cùng khóe miệng cũng động, xem như là nở nụ cười.

Hai tháng không nói, không cười, nàng cho rằng cơ mặt mình đã cứng ngắt.

Phượng Trữ Lan cười cười, lôi kéo tay nàng bước đi, trên mặt tuyết, để lại dấu chân của bọn họ rất sâu.

Long Y Hoàng cúi đầu, đi được hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Người gần đây rất bận sao?"

Đã lâu không nói gì, suýt nữa nàng không nhận ra giọng của mình, hơi khàn khàn.

"Có bận một chút, nhưng mà sau này sẽ vui đi nhiều." Phượng Trữ Lan trả lời, vừa nắm chặt tay nàng.

Hoa mai nở rộ ven đường hai người đi qua đẹp không sao tả xiết.

"Vì sao người không đến... Ta chỉ là muốn hỏi một vấn đề." Long Y Hoàng tiếp tục đề thấp giọng.

Sau ngày đó, ngoại trừ cung nữ cũng không còn ai đến thăm nàng, nàng một mình một người đối mặt với nhà ma Bình Tâm Điện, còn phải nom nóp lo sợ bảo vệ mình bởi không biết khi nào thì nữ nhân ở đây sẽ hiện ra.

"Xin lỗi nàng... Ta quả thật không có cách nào thoát thân... Nàng muốn hỏi vấn đề gì?" Phượng Trữ Lan nhanh chóng hỏi.

"Người cho Liễu Thiên Trừng ăn cái gì vậy? Hừm?" Long Y Hoàng đột nhiên dừng bước, sau đó Phượng Trữ Lan cũng dừng lại.

"Tại sao đột nhiên nàng lại hỏi vấn đề này," Phượng Trữ Lan nhìn nàng: "Chẳng lẽ là... Hôm sau, ả đi tìm nàng?"

"Ngay hôm sau đêm tân hôn liền đến tìm ta, thứ đầu tiên đập vào mắt ta là dấu vết trên tay nàng ta," Long Y Hoàng thờ dãi: "Phượng Trữ Lan, người quả thật là rất tuyệt tình! Người cũng biết, người làm như thế, là hủy đi cuộc đời của nàng ta."

"Ta nghĩ nếu nàng biết được chuyện này, cũng sẽ thờ ơ, không nghĩ rằng nàng lại phản ứng mạnh như thế này," Phượng Trữ Lan cúi đầu cười: "Gã cho ta, là do ả tự chọn, kết quả ra sao, ả chỉ có thể tự trách mình."

"Phượng Trữ Lan, người làm cho cả đời nàng ta đều không được làm mẹ." Long Y Hoàng lắc lắc đầu.

"Chỉ có làm như vậy... Y Hoàng, nàng hiểu được vì cái gì mà!" Phượng Trữ Lan vuốt tóc nàng, ánh mắt vô cùng sâu xa.

Long Y Hoàng quay đầu đi: "Loại thuốc đó lúc đầu rất khó bị phát hiện, nhưng càng về sau thì triệu chứng càng ngày rõ ràng, muốn giấu không để ai biết cũng khó, trong phòng ta có một cái rương lớn, trong rương tầng thứ hai ngăn đầu tiên từ trái sang là cái hộp thứ ba có màu tím, trong hộp có vài miếng hương liệu, người đem sang phòng nàng ta, có thể tiêu trừ những triệu chứng đó."

Phượng Trữ Lan hiểu ý cười: "Ừm, ta đã biết."

"Trở về thôi, ta mệt muốn chết... Sống trong Bình Tâm Điện hai tháng, thật không phải là cuộc sống của con người..." Long Y Hoàng lại lắc đầu thờ dãi.

Tiếp tục đi tiếp, cung điện xung quanh hai người càng hiện ra rõ ràng, Long Y Hoàng nhìn thấy rất quen, quen đến mức làm nàng lạnh cả người.

"Bên mẫu hậu..." Nàng than nhẹ, đi đã lâu, mới nhớ đến vấn đề này.

Mình ra khỏi Bình Tâm Điện, dựa theo tính tình của Hoàng hậu lúc này, nếu như không đến thỉnh an, bà ta sẽ chịu để yên sao?

"Yên tâm, ta đã nói với mẫu hậu trước rồi, nàng có thể nghỉ ngơi trước, chiều chiều đi đến đó cũng không sao." Phụng Trữ Lan nói.

Vì thế hai người tiếp tục đi, nhưng chưa được bao lâu, là Phụng Trữ Lan dừng bước trước.

Long Y Hoàng nhìn theo tầm mắt của hân, vừa vận nhìn thấy Liễu Thiên Trừng đứng dưới tàng cây tùng, thổi khí vào hai tay của mình, chăm chú nhìn bọn họ.

Sắc mặt Phụng Trữ Lan trầm xuống, nụ cười cũng ngưng lại, trong vô thức hân nắm chặt tay Long Y Hoàng.

Liễu Thiên Trừng đi đến trước mặt hai người, vẻ mặt đầy xin lỗi cong cong đầu gối, lại đầy khó xử nhìn Phụng Trữ Lan: "Điện hạ, mẫu hậu nói, mời ngài đi qua đó ngay lập tức..."

"Người lại muốn làm gì!" Giọng điệu Phụng Trữ Lan đã ác liệt đến đỉnh điểm.

"Chuyện này... Thần thiếp không biết." Liễu Thiên Trừng càng biểu hiện ra vẻ khó xử không biết làm sao, đành phải hướng mắt nhìn Long Y Hoàng cầu xin giúp đỡ.

Long Y Hoàng mở miệng, vốn dĩ muốn nói gì đó nhưng lại nén xuống, yên lặng, thả tay ra khỏi tay Phụng Trữ Lan: "Phụng Trữ Lan, ngươi nên đi đi, có thể có chuyện gì quan trọng đây, tự ta có thể đi về được."

"..." Phụng Trữ Lan tức giận mà nghẹn lời, hung hăng nhìn Liễu Thiên Trừng: "Người hiện đang ở đâu?"

"Mẫu hậu... Mẫu hậu ở Thiên điện." Liễu Thiên Trừng bị ánh nhìn hung ác của hân hù dọa, cúi đầu run rẩy.

Một tay Long Y Hoàng che bụng, sắc mặt càng tái nhợt.

Đứa nhỏ thực không an phận, di chuyển vùng vẫy, làm nàng rất không thoải mái.

"Y Hoàng, nàng làm sao vậy?" Trong lơ đãng, nhìn sắc mặt Long Y Hoàng hơi khó chịu, nhất thời Phụng Trữ Lan kích động.

Liễu Thiên Trừng cũng sững sốt, nhìn chăm chăm vào Long Y Hoàng.

"Không sao," Long Y Hoàng giả vờ trấn định, lại một lần nữa giương khóe miệng: "Hơi lạnh, ta phải đi về trước."

"Không bằng ta đưa nàng trở về, sau đó lại đến chỗ mẫu hậu." Phụng Trữ Lan cảm giác có chút bất thường.

Lời vừa nói ra, Liễu Thiên Trừng đưa mắt từ trên người Long Y Hoàng chuyển tới trên người Phụng Trữ Lan, mày mỉa lại.

"Không cần... Tự ta có thể đi về." Long Y Hoàng lắc đầu.

"Hoàng tâu!" Rất xa, đột nhiên có tiếng người quát to, Long Y Hoàng nhìn qua, là Phụng Mộ Từ đang chạy chậm từng bước trên tuyết về phía nàng, nàng hơi hơi cong khóe môi, chỉ thấy trong nháy mắt Phụng Mộ Từ đã chạy đến trước mắt mình, cười vô cùng hồn nhiên: "Hoàng tâu, hôm nay người có thể đi ra thật tốt, vốn dĩ muội muốn đến thăm tâu, nhưng mẫu hậu không cho phép, bây giờ cuối cùng cũng đợi được tâu được thả ra!"

"Có Mộ Từ đi cùng ta, Phụng Trữ Lan, ngươi cứ yên tâm đi." Long Y Hoàng cười nói.

"Ừm..." Phụng Trữ Lan vẫn hơi do dự, tiếp đó dùng giọng điệu huynh trưởng dằn dò: "Mộ Từ, không được càn quấy, biết không?"

"Muội biết biết, muội cũng không phải con nít!" Phụng Mộ Từ ảm ức, làm mặt quỷ với Phụng Trữ Lan, tiếp đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn Liễu Thiên Trừng: "Lại là mẫu hậu tìm đến? Thật là, mẫu hậu tìm hoàng huynh sao không cho hạ nhân truyền lệnh? Vì sao mỗi lần đều là người chạy đến?"

Sắc mặt Liễu Thiên Trừng trắng nhợt, cúi đầu nói: "Chỉ là bởi vì thần thiếp đúng lúc ở bên cạnh mẫu hậu, cho nên liền nhân tiện..."

"Dối trá," Vẻ mặt Phụng Mộ Từ càng khinh thường: "Muốn gặp hoàng huynh thì nói thẳng ra, còn quanh co lòng vòng, khiến người khác nhìn thấy cũng khó chịu, giả dối ghê tởm."

Liễu Thiên Trừng đỏ mặt, lén nhìn Phụng Trữ Lan, không dám nói gì.

Về mặt Phụng Trữ Lan vẫn khó coi, hừ nhẹ hai tiếng, không để ý đến ả.

Long Y Hoàng lại nói: "Ta phải đi về, Phụng Trữ Lan, ngươi đừng làm tổn thời gian."

"Ừm, nàng ở trong phòng chờ ta, ta sẽ về rất nhanh." Phụng Trữ Lan gật gật đầu, sắc mặt nhìn Long Y Hoàng cuối cùng dịu đi.

"Khà khà, không cần nói nhiều như thế đâu, hoàng huynh, chúng ta đi đây! Hoàng tẩu, Mộ Từ đã lâu không gặp tẩu, rất nhớ tẩu, lát nữa chúng ta cùng nhau tâm sự nha..." Phụng Mộ Từ cười, lôi kéo tay Long Y Hoàng bước đi, Phụng Trữ Lan ở phía sau còn muốn dặn thêm vài thứ, thì hai người cũng đã rẽ qua khỏi một tòa cung điện, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phụng Trữ Lan lắc đầu, xoay người lạnh lùng nhìn Liễu Thiên Trừng: "Chúng ta cũng đi thôi."

Nói xong, sải bước đi về phía Thiên điện, Liễu Thiên Trừng gật gật đầu, nhanh chóng đi theo phía sau hắn.

"Mộ Từ, đi chậm một chút." Long Y Hoàng nhíu mày, vốn dĩ cũng đã cảm thấy không thoải mái, lại bị Phụng Mộ Từ như vậy lôi kéo đi, bây giờ cơ thể nàng quả thực không chịu nổi.

Phụng Mộ Từ như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh chóng ngừng lại, tùy tiện cười nói: "Ai nha, suýt nữa muội quên, thân thể hoàng tẩu bây giờ không giống với trước..."

Long Y Hoàng không biết làm thế nào với Phụng Mộ Từ: "Bây giờ Liễu Thiên Trừng chính là tâm phúc trong mắt mẫu hậu, muội nói như vậy với người ta, không sợ người ta ở cổ ý tố cáo trước mặt mẫu hậu sao?"

"A, đối phó với loại đàn bà dối trá như ả, không cần nương tay," Phụng Mộ Từ hai tay ôm ngực, tức giận hừ hừ: "Tẩu không biết ả có bao nhiêu điểm đáng ghét, lúc ả còn nhỏ đã tiến cung chơi, khi đó tỷ tỷ còn ở trong cung, mẫu hậu tặng cho tỷ tỷ một con chó nhỏ để tỷ tỷ vui vẻ, sau đó có một lần ta nhìn thấy ả bắt cần giết chết con chó đó, sống chết không thừa nhận, còn vu khống là cung nữ làm, không biết mẫu hậu làm sao nữa, vô cùng tin tưởng ả, một mặt giúp ả, muội tận mắt nhìn thấy, nhưng mà mẫu hậu vẫn không tin muội! Còn ra lệnh cho muội không được phép kể cho bất kỳ ai, còn ả ta lại ra về vô tội, nhìn thấy ghê tởm."

"À," Long Y Hoàng nhăn mày, nhanh chóng giả thành đáng vẻ chán động, nó: "Nàng ta thật sự đã làm như vậy sao?"

"Đúng vậy, vì thế, tuy tỷ tỷ không so đo tính toán, nhưng lại vẫn đau lòng rất lâu, bệnh tình cũng nặng thêm, muội nói cho hoàng huynh, hoàng huynh chỉ cười, Cửu hoàng huynh lại không tin, thật tức chết!" Dáng vẻ Phụng Mộ Từ nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự là hận không thể xé nát Liễu Thiên Trừng rồi ăn sạch.

"Ha ha, có lẽ chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi..." Long Y Hoàng nhàn nhạt đáp.

"Gi, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn sao, nhưng mà hoàng tẩu, người có biết sau đó ả ta chủ động xin mẫu hậu, cho phép ả tự tay trừng trị cung nữ đó ra sao không?" Trên mặt Phụng Mộ Từ lại lần nữa bùng cháy lửa giận: "Cung nữ đó thật sự là rất đáng thương! Vậy mà bị ả cho người treo cổ sống! Còn mẫu hậu, lại dung túng ả, muội thật sự là nhìn không được! Nhưng mà, lại không có ai tin tưởng muội, ai... Thật sự là..."

"Khi đó, Phụng Trữ Lan không có một chút biểu hiện gì sao?"

"Lúc muội nói cho hoàng huynh nghe, kết quả hoàng huynh chỉ nói, cho dù muội có nói đến rách miệng, cũng không có ai nguyện ý tin tưởng muội." Phụng Mộ Từ nói xong, nét mặt suy sụp, đáng vẻ như nhận phải đau khổ.

"Hoàng huynh muội nói rất đúng..." Long Y Hoàng chỉ có thể gật gật đầu: "Nghĩ kỹ, lúc ấy một người là thiên kim của Binh Bộ Thượng Thư, một người là cung nữ không hề có bối cảnh thân phận, muội nói xem, bọn họ sẽ giúp ai?"

"Hừ, vậy thì thế nào chứ, hiện tại muội là nhị phẩm công chúa, ả ta chỉ là từ trắc phi tam phẩm, luận bối phận, ả lợi hại hơn, nhưng luận thân phận, muội lại cao hơn!" Phụng Mộ Từ vẫn mang dáng vẻ tức giận, chừng như muốn hất cằm đến tận trời.

"Đúng đúng, Mộ Từ công chúa lợi hại nhất." Long Y Hoàng cong môi, cười nói.

"Hoàng tẩu, ngày mai chính là Lễ Nguyên tiêu," Phụng Mộ Từ tiếp tục cầm lấy tay Long Y Hoàng, lắc đi lắc lại, vui mừng nói: "Nhất định sẽ rất náo nhiệt! Đến lúc đó, tẩu đừng để tâm đến hoàng huynh, cùng muội dạo chơi được không?"

"Được." Long Y Hoàng không chút do dự đáp ứng.

Cũng giống như bây giờ, Hoàng hậu nhất định sẽ đẩy Liễu Thiên Trừng đến bên cạnh Phụng Trữ Lan, dù nàng muốn ở cùng hắn, cũng rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Lâm bồn.

Có Phụng Mộ Từ ở bên cạnh làm bạn, Long Y Hoàng cũng đã về tới tẩm cung mà đã lâu rồi chưa thấy, cảnh sắc xung quanh cũng không thay đổi nhiều, chỉ đều bị bao phủ bởi lớp tuyết trắng, có chút tiêu điều.

Đi vào bên trong, phòng khách đã được trang trí hết sức tráng lệ, những món cao lương mỹ vị đã được dọn sẵn đầy bàn, vẫn đang tỏa hơi nóng hôi hổi, hương thơm xông vào mũi.

Nhìn khắp bốn phía, những chiếc bình sứ trang trí bằng bạch ngọc quý trước kia đã được cắm đầy hoa mai, những đóa hoa tươi mới ẩm ướt đang nở rộ.

“Ồi!” Phụng Trữ Lan than thở: “Hoàng huynh khổ tâm bố trí tất cả mọi thứ lại bị con tiện nhân Liễu Thiên Trừng phá đám.”

“Nếu Phụng Trữ Lan không rảnh, Mộ Tử vậy người ở lại ăn tối cùng ta đi.” Long Y Hoàng mỉm cười: “Ta còn chưa dùng cơm, từ bình Tâm Điện trở về đây.”

“Được được, vậy tốt quá.” Phụng Trữ Lan vội vàng gạt đầu, cẩn thận ngồi xuống cạnh nàng.

“Mộ Tử, trong thời gian qua người sống có tốt không?” Nhìn cung nữ giúp mình mang thuốc lại đây, Long Y Hoàng chợt quay đầu hỏi: “Còn Phụng Vũ Thiên, lâu rồi chưa gặp hẳn, người bảo mai là Nguyên tiêu, vậy hẳn có thể sẽ quay về không?”

“Chắc sẽ về thôi,” Phụng Trữ Lan suy nghĩ một lát: “Mặc dù Cửu hoàng huynh rất ít quay về cung nhưng vào ngày trọng đại này nhất định phải về.”

“À, vậy là tốt rồi.”

“Nếu là Nguyên tiêu, như vậy tất cả mọi người đều phải đến.” Phụng Trữ Lan cầm đĩa gấp một ít thức ăn đặt vào bát Long Y Hoàng: “Muội thật sự không muốn thấy tiện nhân Văn Phụng Loan chút nào, vài ngày trước ả có tiến cung, muội chỉ thử chạm nhẹ vào ả một chút, ả liền té ngay xuống đất tựa hồ là rất đau đớn, kết quả phụ hoàng cùng phụ quân của ả cả hai mắng muội, mẫu hậu cũng không cho muội cái nhìn hòa nhã gì, còn tiện nhân Liễu Thiên Trừng kia ngoài mặt là an ủi muội, ai chẳng biết trong lời nói của ả chính là đang muốn châm chọc muội chứ.”

“Mộ Tử, lẽ phải ở trong lòng, bản thân mình trong sạch thì không phải sợ lời đàm tiếu.” Long Y Hoàng an ủi.

“Ồi, cũng chỉ có vậy thôi.”

Cả ngày hôm đó Phụng Trữ Lan đều ở bên cạnh Long Y Hoàng, cùng nàng nói nói cười cười, chớp mắt, sắc trời cũng đã tối.

Long Y Hoàng đang mang thai nên cảm thấy mệt mỏi, Phụng Trữ Lan thấy nàng không còn chút sức lực nào liễu liễu ý lấy có ra về, ra đến cửa cung, thì trời đã hoàn toàn tối đen, nghĩ nghĩ, mới phát hiện, cũng đã trễ rồi mà Thái tử hoàng huynh cũng chưa quay về.

Nghĩ tới đó, Phụng Trữ Lan không nén được tức giận: “Hoàng huynh cũng thật là, đã trễ thế này còn chưa về! Không lẽ còn muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với con hồ ly kia! Hừ.”

Nàng đứng đó oán trách vài tiếng, thờ phỉ phỉ rồi tự mình đi về tẩm cung.

Long Y Hoàng quả thật đã cảm giác được cả người không thoải mái, Phụng Trữ Lan vừa đi, nàng lập tức nằm vật xuống giường.

Đứa trẻ lại không an phận, ở trong bụng nàng đập tới đập lui, đau đến mức nàng thờ không nổi, nằm hồi lâu nàng mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Hai tháng không được nằm trên chiếc giường lớn ấm áp thế này, vừa nằm xuống dường như sự mềm mại có thể hòa tan vào tận xương, tẩm cung sáng ngời, trong phòng cũng không thiếu cung nữ đang đợi phân phó.

Vài cung nữ chạy đến thấy Long Y Hoàng nằm trên giường đau đớn nhăn mày, quỳ gối xuống, cúi đầu nói: “Thái tử phi nương nương, có muốn gọi thái y đến không?”

“Không cần...” Ngay cả đáp lại Long Y Hoàng cũng thấy khó khăn, vươn tay vẫy vẫy: “Đứa bé nghịch ngợm thôi, một chút là khỏe, không có gì đáng ngại.”

“Vâng, nương nương.” Cung nữ hơi khó xử, nhưng chủ nhân đã ra lệnh, mình cũng không thể không nghe.

Cung nữ lui xuống, mới đi được vài bước, đột nhiên nhìn thấy người đang đi đến, kinh ngạc suýt nữa kêu to: “Thái... ”

Phụng Trữ Lan nhìn màn lụa đã được thả xuống, mỉm cười khoát tay, ra hiệu cung nữ không cần lên tiếng, sau đó cho lui ra.

Hắn nhẹ nhàng nhắc màn, lách người bước vào bên trong, mỗi động tác đều rất cẩn thận dường như sợ quấy rầy đến người bên trong.

Long Y Hoàng vốn dĩ muốn ngủ, mới vừa kéo chăn, bất ngờ xoay đầu lại, sừng sốt, mắt từ từ tròn to: “Ta tưởng đêm nay người sẽ ngủ ở chỗ Liễu Thiên Trừng.”

“Đừng nhắc đến ả ta.” Phụng Trữ Lan cúi đầu cười một tiếng, sau đó ngồi bên giường, lòng bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay Long Y Hoàng: “Thế nào, cảm giác trở về có phải rất tốt đúng không?”

“Bình Tâm điện quả thật đúng là một nơi quý dị, tối đến lập tức xuất hiện một nữ nhân quái lạ, người thử đến đó xem sẽ biết.” Long Y Hoàng cười lạnh.

Phượng Trữ Lan ngẩn người, hiểu được ẩn ý trong lời Long Y Hoàng, thấp giọng nói: “Ta xin lỗi...”

“Không sao.” Long Y Hoàng lắc đầu: “Đã trôi qua, ta tự có thể chăm lo cho mình được.”

“Y Hoàng.”

“Khuya rồi.” Long Y Hoàng gian nan xê dịch thân mình vào phía trong chừa ra một chỗ trên giường: “Ngủ đi, ta mệt lắm rồi.”

Phượng Trữ Lan vẫn ngồi bên giường, đột nhiên có chút chần chừ: “Y Hoàng ta...”

“Ta mệt.” Long Y Hoàng xoay người, cọ cọ cái gối, khép mắt lại.

Lời Phượng Trữ Lan muốn nói cũng chỉ có thể nuốt vào, hồi lâu sau, hần mới cời ngoại bào, xoay người nằm lên giường: “Ta đã điều tra rất nhiều lần... Nhưng Liễu Thiên Trùng sống chết cũng một mực chắc chắn rằng là nàng đẩy Vân Phượng Loan xuống nước, còn nói, nhất định sẽ ở trước mặt mẫu hậu cầu xin giúp nàng.” Nói đến đây hần nhin không được cau mày: “Mẫu hậu đứng về phía ả ta, nói gì cũng vô ích.”

Long Y Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng: “Không nói nữa, mọi chuyện đều qua rồi, ả và mẫu hậu cũng đã cùng đạt được mục đích, hai tháng này, chẳng phải trôi qua cũng rất ổn sao?”

“Ta rất nhớ nàng.” Phượng Trữ Lan nằm thẳng lại, tầm mắt dần chuyển về phía bóng lưng vô tình lạnh nhạt mà Long Y Hoàng để lại cho hần.

“Ừ...” Long Y Hoàng im lặng một hồi rồi nói: “Ngủ đi, mai là Nguyên tiêu, nếu không nghỉ ngơi tốt sẽ không có tinh thần gặp mọi người đâu.”

“Được...” Phượng Trữ Lan âm ừ đáp lại.

Long Y Hoàng nghiêng người, gương mặt gần như chôn vùi vào bóng đêm, hàng mi run rẩy, lại nghĩ đến Hoàng hậu, Vân Phượng Loan, Liễu Thiên Trùng ba người này cùng bắt tay với nhau diễn rất hoàn hảo không lộ ra một chút khả nghi nào.

Giống như đã ngủ say, lại giống như không, trong bóng đêm yên tĩnh, Long Y Hoàng chậm rãi cong khóe miệng, giống như trăng khuyết.

Nằm đã lâu Phượng Trữ Lan không thể ngủ được, luôn cảm thấy ngực bị đè nặng vô cùng khó chịu, nhưng có Long Y Hoàng ở bên cạnh, vì không muốn làm ảnh hưởng đến nàng, lại không thể xoay người.

Một lát sau, đèn trong cung tắt, nến gần cháy hết.

Phượng Trữ Lan cử động, đột nhiên thấp giọng nói: “Y Hoàng...”

Không ai đáp lại.

“Y Hoàng? Ngủ rồi sao?”

Cũng không phản ứng.

Phượng Trữ Lan chần chờ một hồi, từ từ cũng nghiêng người lại, vươn tay, thử chạm nhẹ vai nàng.

Long Y Hoàng vẫn im lặng tựa như đã ngủ say.

“Y Hoàng...” Phượng Trữ Lan vui đầu vào gáy nàng, vươn tay ôm lấy cả người nàng: “Thật xin lỗi... Ta thật xin lỗi nàng.”

Ngoài cửa, bầu trời đêm đen như mực, dường như muốn nuốt hết tất cả mọi thứ, chỉ có vầng trăng lẻ loi giữa bầu trời, chiếu ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, cũng phủ lên mặt đất trắng tuyết.

Bầu trời dần ảm áp.

Hôm sau, là Nguyên tiêu.

Trong ngoài hoàng cung đều giăng đèn kết hoa, bận tối mảy tối mặt, rất náo nhiệt, tiếp đó, Long Y Hoàng bị đánh thức.

Có lẽ trời cũng không còn sớm, nhưng khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình không thể động đậy, nhìn lại, là Phượng Trữ Lan!

Được, trước đây mình còn có sức lực để chống lại hần, nhưng lúc này thì không có, Long Y Hoàng kiểm chế bản tính nóng nảy: “Phượng Trữ Lan, bỏ tay ra, nên thức dậy đi.”

Phượng Trữ Lan y vào mình đang ở sau lưng nàng, vẫn ôm chặt không nhúc nhích, cọ cọ vào gáy nàng, không tỉnh.

“Phượng Trữ Lan! Buông tay!” Đôi mày phẫn nộ, Long Y Hoàng bắt đắc dĩ phải nâng giọng cao lên vài độ.

Người phía sau bây giờ mới động đậy, nhưng cũng không mở mắt ra, nhẹ nhàng hôn vào gáy nàng một cái, lấu lỉnh cọ cọ vài cái, hần lại ngang nhiên dám

ăn đậu hũ của nàng, sau đó lười biếng nói: “Vẫn còn sớm ngủ thêm một lát đi.”

"Đủ rồi... Đứng lên!" Long Y Hoàng hơi giận.

"Bên ngoài rất ẩm ỉ, ngủ thêm một lát..." Phụng Trữ Lan tiếp tục trêu chọc.

"A..." Long Y Hoàng đột nhiên cắn môi, vẻ mặt đau đớn.

"Làm sao vậy?" Phụng Trữ Lan nhanh chóng mở mắt ra, cảm nhận được nàng hơi bất thường, sau đó gạt mái tóc dài, buông tay, ngồi dậy: “Nàng khó chịu sao?”

"Đau bụng..." Long Y Hoàng thì thào, hơi hơi cong người, hai tay ôm bụng.

"Nàng cố chịu một chút, ta đi gọi thái y." Phụng Trữ Lan luống cuống, tiện tay kéo áo ngoài mặc vào, không nói gì nhiều lập tức nhảy xuống giường.

Vừa mới bước xuống, Long Y Hoàng bình tĩnh ngồi dậy, vẻ mặt thản nhiên: “Không sao, chỉ là đứa bé nghịch ngợm, bây giờ đã đỡ hơn rồi.”

Phụng Trữ Lan như bị hóa đá, có cảm giác như bị người ta đùa giỡn.

"Ta muốn ra ngoài dạo một chút, đã lâu chưa được thấy cảnh náo nhiệt như hôm nay." Nàng đứng lên, sóng mắt như thu thủy.

Phụng Trữ Lan ngẫm nghĩ, sau đó vỗ tay, tiếp theo liền có một chuỗi cung nữ nối đuôi nhau đi vào, hầu hạ hai người thay y phục rửa mặt chải đầu.

Long Y Hoàng đứng ở cửa nhìn ra ngoài, trong hoàng cung vàng rực tuyết trắng đọng lại trên mái ngói đỏ, trên xà nhà đều treo lụa đỏ, rất là vui mừng, tuyết trắng lụa đỏ, chói mắt như thế, lại hài hòa vô cùng.

Rửa mặt xong, hai người lại cùng nhau dùng bữa sáng, vốn dĩ Phụng Trữ Lan muốn dứt cho Long Y Hoàng, nhưng nhìn sắc mặt nàng không tốt lắm nên không dám nhiều lời, sợ nàng tức giận: “Nếu không ta truyền thái y đến xem một chút, ta thấy sắc mặt nàng có vẻ không tốt lắm.”

Long Y Hoàng lắc đầu, cúi đầu ăn cháo: “Không sao, không cần ngạc nhiên, chỉ là đứa trẻ đập vài cái thôi, khi ở Bình tâm điện ta đã bị nhiều lần như thế rồi.”

Đó là đau thật sự, không phải lừa gạt.

“Hay là đừng đi ra ngoài, bên ngoài tuy rất náo nhiệt, với nàng mà nói cũng rất nguy hiểm.” Phụng Trữ Lan khuyên.

"Ta muốn đi xem một chút, đi dạo một chút cũng tốt.”

"Được rồi, ta đi cùng nàng." Phụng Trữ Lan bắt đầu đi đầu hàng.

"Ừm." Dùng xong bữa sáng, Long Y Hoàng thuận tay lấy khăn lụa cung nữ dâng lên, lau miệng: “Thế thì, nếu như nửa đường, Liễu tiểu thư đột nhiên xuất hiện thì sao?”

“Ta sẽ không để ý đến ả.” Phụng Trữ Lan đáp nhanh gọn.

Long Y Hoàng hờ hững: “Chỉ hy vọng như vậy.”

Đã lâu chưa đến ngự hoa viên, vừa nhìn thấy, cảm giác có chút khác lạ, giống như bạn hữu lâu năm xa cách nay được trùng phùng.

Không khí trong ngự hoa viên rất náo nhiệt, nơi nơi đều là những hoàng thân quý tộc ăn vãn hoa lệ tụ cùng một chỗ đàm luận chuyện thiên hạ, hoa mai đua nở khắp nơi, vẫn rực rỡ như trước.

Những quý tộc này thấy nàng và Phụng Trữ Lan đi đến, mỗi người đều mang vẻ mặt tươi cười tiến đến chào hỏi, qua loa vài câu, lại rời đi, Long Y Hoàng cũng đáp lại bọn họ, nhưng chỉ cần liếc mắt, cũng không khó để nhìn ra bọn họ ở sau lưng xoay đầu nhìn nàng, chỉ chỉ trỏ trỏ, nhao nhao bàn tán.

Vì vậy, chút tươi cười cũng cứng lại.

"Đừng để ý đến bọn họ, đều là như vậy." Phụng Trữ Lan nhìn vẻ mặt nàng không tốt, vội vàng nắm tay nàng.

“Ta biết, nếu để tâm tới những lời nói đó, ta đã chết sớm từ lâu, yên tâm đi, về điểm này ta cũng có sức chịu đựng được.” Long Y Hoàng vẫn duy trì nụ cười.

Tiếp tục cùng đi sâu vào trong Ngự hoa viên, chợt cung nữ đi tới trước mặt hai người cung kính cúi đầu: “Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đang ở trong đình phía trước nghỉ ngơi, mời hai vị qua đó.”

Phụng Trữ Lan mím môi, đôi mắt sáng ngời tỏ ý hiểu rõ.

Long Y Hoàng thoải mái cười một tiếng: "Cái gì cần tới cũng sẽ tới, trốn tránh không phải phong cách của ta.”

Phượng Trữ Lan nhìn nàng, lại đầu hàng lần nữa, chỉ có thể cùng nàng đi đến đó.

Trong đình có không ít người, đều là những gương mặt thân quen, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Phượng Ly Uyên, Vân Phượng Loan còn có Liễu Thiên Trừng....

Người cần tới một người cũng không thiếu.

Hoàng thượng và Hoàng hậu đều đang ngồi, những người khác thì đứng, nhưng đều tán gẫu vui vẻ.

Cung nữ đó dẫn họ đi xuyên qua đám người, đi tới trước đình, tiếp theo quỳ gối trước đình: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử, Thái tử phi đến.”

Mọi người trong đình đều ngừng nói chuyện, nhao nhao hướng mắt nhìn về phía họ, ánh mắt giống như kim châm, đâm vào trong tim Long Y Hoàng đau nhói.

"Đừng sợ..." Phượng Trữ Lan cúi xuống thì thầm bên tai nàng.

"Ừ, không sợ..." Long Y Hoàng điều chỉnh vẻ mặt, ngẩng đầu lên, cười như hoa sen nở rộ, sắc mặt lại giống như những tuyết rơi trắng bệch.

Nàng và Phượng Trữ Lan đi vào trong đình, Phượng Trữ Lan nắm chặt tay nàng hơn, vẫn không chịu buông ra.

Tầm mắt lướt qua người Phượng Ly Uyên, nàng vội vã liếc mắt, rồi liếc sang nhìn về mặt Vân Phượng Loan khó coi bên cạnh hắn, sau đó thu hồi ánh nhìn.

Lúc Long Y Hoàng đi qua, sắc mặt Vân Phượng Loan trắng bệch, vội vã lui một bước, tựa như thấy ma quỷ khủng bố, cả nửa người nấp phía sau Phượng Ly Uyên.

Phượng Ly Uyên vẫn nắm chặt tay nàng ta, hơi hơi mím môi, lại nhìn sang Long Y Hoàng, ánh mắt lộ ra bi thương.

Liễu Thiên Trừng ở bên cạnh Hoàng hậu, thấy hai người đi tới, cũng rất khiêm tốn mỉm cười.

Mang thai được tám tháng, cả người ngày càng chậm chạp, sắc mặt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, Long Y Hoàng đi tới khom người trước Hoàng thượng và Hoàng hậu, cũng không thể hành lễ như xưa: “Thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu.”

“Phụ hoàng, mẫu hậu.” Phượng Trữ Lan hơi cúi đầu, rất nhanh lại ngẩng lên, trong vẻ mặt biếng nhác lại che giấu không ít sự kiêu ngạo.

“Miễn lễ.” Giống như chưa có chuyện gì xảy ra, hai tháng không gặp, Hoàng đế vẫn mang bộ dáng trường bối, chỉ phát phát tay.

Long Y Hoàng nhìn long bào trên người hắn, không thể giữ bình tĩnh trong đầu.

Nhìn thấy hai người bọn họ đã hành lễ xong, Liễu Thiên Trừng ở bên cạnh Hoàng hậu cũng đi ra, một thân xiêm y xanh nhạt, hai tay nàng để bên người quỳ gối: “Thần thiếp thỉnh an Thái tử, Thái tử phi.”

Trong hoàng thất, điều phiền phức nhất chính là những lễ tiết này.

Phượng Trữ Lan mặt không đổi sắc khẽ nhắc khéo miệng, khoát tay: “Miễn lễ.”

“Thái tử phi, hai tháng nay ở trong Bình Tâm điện người có tinh ngộ?” Trên ngón tay Hoàng hậu là bộ móng tay dài vàng chói, bà ta cười một tiếng, vừa động, ánh sáng chiếu vào chói lọi.

“Vâng, nhi thần biết tội.” Thân thể đột nhiên khó chịu, nàng có phần không thở nổi, cố gắng kiềm nén, cảnh cùng người trước mắt bắt đầu đong đưa.

"Vậy rất tốt," Hoàng hậu cười càng ngày càng sắc bén, càng ngày càng đắc ý, tựa như muốn nói, để xem sau này người có dám đối nghịch với Bồn cung không, bồn cũng mà nhẫn tâm, người tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Bồn cung! Hoàng hậu vuốt ve móng tay, lại nhìn sang người vẫn luôn cúi đầu – Vân Phượng Loan: “Nếu phạt đã phạt, như vậy, bây giờ người nói xin lỗi với Duệ vương phi, chuyện này sẽ chấm dứt tại đây.”

Long Y Hoàng từ từ đi tới trước mặt Vân Phượng Loan, ý cười trong đôi mắt như vực sâu không đáy, đầu óc trống rỗng, tạm thời không thể suy xét, đi tới trước mặt Vân Phượng Loan, ngẩng đầu đối diện với nàng ta, dĩ nhiên tóm được ánh nhìn tránh né trong mắt nàng ta.

"Hoàng hậu." Phượng Ly Uyên đột nhiên ngắt đầu, hơi nóng nảy rối loạn, cắt ngang lời còn chưa kịp nói của Long Y Hoàng: “Chuyện đã qua, hơn nữa người cũng không có chuyện gì, ngài cũng không cần truy cứu, xin lỗi có thể miễn.”

“Sao có thể miễn, nếu mọi chuyện giải quyết đơn giản như thế, sau này kêu Bồn cung làm sao có thể xử phạt? Chỉ là một câu xin lỗi mà thôi, Thái tử phi hẳn sẽ không keo kiệt.” Hoàng hậu tiếp tục cười.

Long Y Hoàng nhắc mi, ý thức rơi vào mảnh hỗn độn, lời nói ra hoàn toàn không hề suy nghĩ: “Thật sự xin lỗi Duệ vương phi, lúc đó là ta nhất thời mê muội, sau này, tuyệt đối sẽ không phát sinh những chuyện như thế này.”

“Ta tin Thái tử phi không phải cố ý, hơn nữa thần thiếp cũng không sao, không cần phải như vậy...” Vân Phụng Loan khó chịu quay đầu đi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Long Y Hoàng.

Bầu không khí thật không tốt, Long Y Hoàng lại ngẩng đầu, thấy sắc mặt Phụng Ly Uyên một chút ý cười cũng không có, cũng không nhìn nàng.

Long Y Hoàng lại cười, nụ cười cứng nhắc.

Nguyên tắc của nàng chính là như thế, người tin tưởng nàng, không cần cần phải giải thích nhiều lời sẽ tự hiểu, nhưng kẻ không tin nàng, dù có tốn nhiều lời cũng vô dụng.

Phụng Ly Uyên là người thứ hai, người thứ hai làm cho nàng nản lòng thoái chí.

Nàng đã từng nói, chỉ cần là người hấn đề ý, nàng dù chết cũng sẽ không động đến người đó.

Hắn không tin, lời nàng nói, hắn chưa bao giờ tin.

"Như vậy là tốt rồi, về sau đều là người một nhà, những thứ không thoải mái thì quên đi." Hoàng hậu vui vẻ nói: "Hôm nay là Nguyên tiêu, là ngày vui, tối nay trong cung có một buổi yến tiệc, đến lúc đó ai cũng không được đến trễ."

Mọi người đều gật đầu đáp ứng.

Hoàng hậu càng cao hứng, phấn chấn há dạ, Long Y Hoàng nhìn bà ta đang cười, cảm thấy đầu choáng váng.

Phụng Trữ Lan nói với Hoàng hậu vài câu, kết quả thuận lợi mang Y Hoàng thoát khỏi đó, sau khi được cho phép, hắn kéo tay nàng đi, giống như đi càng xa càng tốt.

"Khó chịu sao... Nếu khó chịu, có thể khóc, đừng để trong lòng." Đi tới một nơi vắng người, đột nhiên Phụng Trữ Lan dừng bước, xoay người nhìn Long Y Hoàng.

Mặt mũi Long Y Hoàng âm trầm, thần thái lúc ban đầu đã không còn, chỉ máy móc lắc đầu, sắc mặt trắng như tuyết.

"Ở chung với nàng một thời gian, kẻ có mắt cũng biết nàng vô tội, trước hết tạm thời quên chuyện này đi, bây giờ nàng không nên có cảm xúc phập phồng buồn bã như vậy... Sao vậy, sao sắc mặt nàng lại khó coi đến thế? Chẳng lẽ bị cảm lạnh?" Phụng Trữ Lan hốt hoảng, đưa tay sờ trán Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng né tránh tay của hắn, gượng cười: "Mang thai rất vất vả, ta mới ra ngoài một chút thì cảm thấy mệt mỏi, Phụng Trữ Lan, nơi này có vẻ hơi lạnh, chúng ta về thôi."

"Được, ta đưa nàng về." Phụng Trữ Lan nói xong, cực kỳ cẩn thận, nắm tay nàng, cùng nhau đi về.

Long Y Hoàng vẫn trầm mặc, để Phụng Trữ Lan nắm tay đi, đột nhiên nói: "Phụng Trữ Lan, ta có thể tự về được, ngươi là Thái tử, trong ngày hôm nay, nếu người vắng mặt sẽ không tốt."

Phụng Trữ Lan ngây ngẩn cả người: "Bây giờ đừng quan tâm nhiều thứ như vậy, ta sẽ ở cùng nàng, chỉ là một Nguyên tiêu mà thôi, năm nào chẳng có, năm nay ta vắng mặt cũng đâu có sao."

"Phụng Trữ Lan, ta muốn ở một mình yên tĩnh." Long Y Hoàng lại nói, giọng điệu mềm yếu như cầu khẩn.

"Được rồi." Không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, nhưng bây giờ, ngoài làm theo lời nàng nói Phụng Trữ Lan không còn cách nào khác, hắn gọi cung nữ tới, dặn dò nàng ta nhất định phải đưa Long Y Hoàng trở về, ngắm lại rồi nói: "Nàng có thể ở một mình yên tĩnh, nhưng phải ở trong tầm cung biết không? Có chuyện gì nhất định phải gọi người đến, không được tùy tiện chạy đi chỗ khác."

"Yên tâm, ta không phải đùa trẻ." Long Y Hoàng gật đầu.

Phụng Trữ Lan không yên lòng, lại quay sang dặn dò cung nữ rất nhiều thứ, sau đó mới bằng lòng buông tay, để Long Y Hoàng rời đi.

Hắn là sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hắn nhủ mảy, đè chặt ngực mình.

Nhưng mà tại sao, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện?

Long Y Hoàng rất nghe lời, trở lại tầm cung của mình, nhưng lại cho tất cả các cung nữ lui ra ngoài, nhốt mình trong phòng, nói là nghỉ ngơi, nhưng cả nửa ngày lại không có động tĩnh.

Đào mắt đã tới giữa trưa, cung nữ nhìn trời, phát giác đã tới giờ dùng bữa trưa, hơn nữa những người mang đồ ăn đều đang xếp hàng dài ngoài cửa, cung nữ háng giọng, đành quay lại gõ cửa, giọng điệu cực kì cẩn thận: "Thái tử phi nương nương, đã tới giờ ngọc thiện."

Sau đó nàng ta tiếp tục chờ, đợi một hồi, cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì, nàng ta lại nói to hơn: "Thái tử phi nương nương."

Cũng không có động tĩnh, bọn họ phát hiện có gì không ổn, bên trong trừ Long Y Hoàng ra không có người khác, nên không phải xảy ra sự cố gì mới tốt!

Cửa bị khóa ở bên trong, các nàng thân thể mềm yếu, không thể mở, đành phải chờ đợi phá cửa mới có thể đi vào.

Đi vào bên trong, cảnh tượng lập tức khiến mọi người hóa đá, những cung nữ cầm đồ ăn nhao nhao kêu to, chén đĩa trong tay đều bị đổ vỡ.

Long Y Hoàng nằm trên giường, vẻ mặt vô cùng đau đớn, trắng bệch không một tia máu, mồ hôi lạnh trải dài, trên thân được đắp một chiếc chăn, hai tay nắm chặt đệm, nghiêng thân thể, đau đớn than nhẹ...

Đau quá...

Nàng chưa bao giờ có cảm giác đau như thế này, cả người như tê dại đi, hạ thân như bị xé rách, bình thường đứa trẻ có đập, cho dù có mạnh mẽ cỡ nào cũng không đau đớn như thế...

Hơn nữa, hơn nữa đã bắt đầu từ hôm qua, nàng cảm giác cả người khác thường, đau đớn từng cơn từng cơn, thời gian giãn cách ngày càng ngắn, đến bây giờ, nàng đã hoàn toàn không thể coi như đó chỉ là thai đập bình thường...

Tại sao có thể như vậy...

Long Y Hoàng nhắm chặt mắt lại, vô thức cắn môi, ý thức mơ hồ, bị đau nhức dưới thân giày vò triệt để, không có cách nào để suy nghĩ, thậm chí ngay cả cất tiếng cũng rất khó khăn...

Ai tới giúp nàng đi...

Đau quá...

“Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt! Nhanh đi gọi thái y tới! Còn nữa, mau cho người báo với Thái tử!” Một cung nữ lớn tuổi tương đối bình tĩnh, vội vàng chỉ huy hiện trường hỗn loạn, sau đó chạy đến bên giường, cầm hai tay Long Y Hoàng: “Nương nương.. Thái tử phi nương nương, ngài làm sao vậy..” Không khí trong phòng rất nóng, nhưng tay Long Y Hoàng lạnh như băng.

Thấy trán Long Y Hoàng đầy mồ hôi lạnh, trong lòng lão cung nữ bối rối, vội vàng lấy khăn lau.

Long Y Hoàng không có cách nào nhận biết được sự thay đổi ở xung quanh, sự đau đớn lan tràn khắp tứ chi, khiến nàng không thể suy nghĩ đến chuyện khác, nhưng cảm giác được bên cạnh mình hình như có người nào đó.

Mặc cho nàng gầy dựa hồi lâu, vẫn không thể nói ra tiếng, rất đau đớn, vô cùng đau đớn.

Không lâu sau, nghe tiếng một đoàn thái y mang hòm thuốc chạy đến, bắt chập phong trần mặt mũi, trước tiên là bỏ hòm thuốc xuống, sau đó vội vàng đến bên giường, bỏ qua các cung nữ đứng hai bên, cầm lấy cổ tay Long Y Hoàng bắt đầu bắt mạch, không bao lâu, giữa hàng chân mày già nua là dấu vết vui buồn lẫn lộn, hần nôi giận khiến trách các cung nữ: “Các người sao lại sợ ý như thế! Ngay cả thân thể Thái tử phi nương nương thay đổi cũng không biết, sợ là hôm nay sẽ chuyển dạ.”

Cung nữ quá sợ hãi: “Hôm nay? Hôm nay Thái tử phi nương nương chỉ là nói thân thể không khỏe, rồi cho chúng nô tì ra ngoài cửa...”

“Còn ở đây làm gì? Còn không mau đi tìm bà đỡ đi, dù đến chậm, nhưng cũng tạm tạm, mạch rốt cuộc cũng ổn định...Nhanh đi mau! Hiện tại chỉ có bà đỡ mới có thể giúp đỡ được Thái tử phi!” Thái y phản nộ quát.

Một cung nữ nhanh chóng hiểu ý, hấp tấp đứng dậy, nhanh chóng chạy đi.

Dù sao thái y cũng hiểu một chút về phương pháp sinh con, nhưng ngọc thể Thái tử phi lại rất quý càng không được xúc phạm, lúc này thái y chỉ có thể ở bên cạnh từ từ khuyên răn Long Y Hoàng: “Thái tử phi không nên lo lắng, càng lo lắng lại càng đau đớn hơn... Chậm chậm thở nhẹ sẽ thoải mái, ngài và hoàng thái tôn cũng bình an vô sự.”

Hắn nói rất nhiều rất nhiều, nhưng Long Y Hoàng chỉ nghe được một câu, bình an vô sự.

Nàng không có sức lực để gạt đầu, lại bắt đầu thở gấp mạnh hơn.

Rất nhanh, một bà đỡ có trách nhiệm chạy đến, thái y cùng các cung nữ như trút được gánh nặng nối đuôi nhau ra ngoài, cửa phòng đóng lại, lập tức trong phòng truyền ra tiếng hét chói tai, nghe thảm thiết vô cùng.

Nhưng đây là chuyện mà mỗi người phụ nữ có thai đều phải trải qua, bọn họ không muốn nghe nhưng cũng phải nghe.

Phượng Trữ Lan cũng vội vàng chạy về, vẻ mặt vô cùng khó coi, hần thấy rất nhiều thái y ở ngoài cửa, mà trong phòng lại truyền tới tiếng hét tê tâm liệt phế, nội tâm càng hoảng loạn, nhưng lại cố gắng trấn tĩnh: “Thái tử phi thể nào! Buổi sáng không phải còn rất tốt sao!” Mày kiếm nhếch lên, lớn tiếng dồn ép thái y đứng ngoài cửa.

Nói xong, dự định xông vào, thái y kịp thời ngăn lại, sợ hãi nói: “Thái tử xin đừng nóng lòng, chẳng qua Thái tử phi sắp sinh...”

"Cái gì!" Phụng Trữ Lan chỉ cảm thấy tim như đang ngừng đập, không tin nói: “Sinh... Bây giờ!”

“Đúng vậy, hơn nữa thân thể thái tử phi luôn khỏe mạnh, hiện tại tình trạng cũng tốt, cho nên Thái tử không cần nóng lòng.” Thái y tiếp tục khuyên nhủ.

“A!” Lại một tiếng lá hét chói tai, thậm chí có chút khàn khàn.

Phụng Trữ Lan đứng không vững, hần muốn vào, vội la lên: “Không được... hết to như vậy... ta muốn vào trong!”

"Không được, Thái tử, ngài hiểu... phòng sinh không thể tùy tiện vào, hơn nữa bà đỡ đã đến, ngài có thể hoàn toàn yên tâm!" Dáng vẻ thái y so với với Phụng Trữ Lan càng khàn trương hơn.

“Nhưng mà... Thế nhưng nàng ấy...” Phụng Trữ Lan duỗi tay ngập ngừng, chỉ chỉ cánh cửa.

Cánh cửa lại được mở ra, cung nữ ra ra vào vào, hoặc trên tay bưng một chậu nước ấm, hoặc nhất định đang cầm vật gì, bận tới mảy tới mảy.

“Thái tử an tâm chờ nóng vội, phụ nữ khi sinh con đều như thế... Đau một hồi sẽ qua.” Thái y mặt mày hớn hớn.

Phụng Trữ Lan ra vào không được, chỉ có đi lại tại chỗ, lòng như lửa đốt.

Chỉ chốc lát, lại thấy một đám người cũng đi tới cửa tẩm cung, Phụng Trữ Lan vừa thấy, đáy lòng chợt lạnh thấu!

Là Hoàng hậu!

“Hoàng thượng có việc nên Bôn cung đến đây trước!” Hoàng hậu cười cười, từ đại môn đi vào, vừa nhìn thấy Phụng Trữ Lan, nói: “Hôm nay, quả thật là song hỷ lâm môn, Thái tử phi chọn ngày tốt như hôm nay để sinh, hoàng thái tôn tương lai nhất định là nhân trung chi long.”

“Mẫu hậu!” Phụng Trữ Lan ngăn trước mặt Hoàng hậu: “Ngài không nên làm vậy!”

“Đây là quy tắc trong hoàng cung, tất cả hoàng tử quân đều phải qua cửa đầu tiên này, Thái tử, người chắc đã hiểu.” Hoàng hậu cười vô cùng rực rỡ: “Đứa bé này không thể quá mức cưng chiều, nếu luôn ở bên cạnh mẫu thân, khó tránh khỏi sẽ bị nuông chiều, cho nên làm như thế, đối với đứa bé là điều tốt nhất, đối với các người sau này cũng là điều tốt, hơn nữa, người và Thái tử phi cũng có thể sinh thêm đứa khác.”

"Nhưng ý nghĩa của đứa bé này lại khác biệt!" Phụng Trữ Lan càng thêm sốt ruột.

“Thái tử, người nóng nảy như thế làm gì? Đây là quy tắc chưa từng thay đổi, cho dù người đi hỏi bất cứ ai, đều sẽ như vậy, chịu đựng đau lòng trong chốc lát, tương lai mới có thể sung sướng.” Hoàng hậu nhìn cửa một chút, cũng có chút sốt ruột không kém Phụng Trữ Lan.

"Mẫu hậu, nhi thần thà rằng không làm hoàng trư!" Người đang nóng nảy lo lắng sẽ không giữ được bình tĩnh, sẽ nói ra những lời mà không hề suy xét, lúc này đây, Phụng Trữ Lan lại càng trực tiếp giậm lên từ huyết của Hoàng hậu.

"Người nói cái gì!" Hoàng hậu phát hỏa: "Nếu người không làm hoàng trư, sau này vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới cuộc sống bình yên! Cả ngày ở cùng với Thái tử phi, không biết sống chết lúc nào! Người muốn như thế sao?"

Phụng Trữ Lan cứng họng, thở ra một hơi, nhưng lại không để phản bác.

Hai người ở ngoài cửa giằng co thật lâu, mãi cho đến khi tiếng gào thét trong phòng đã yếu dần, sau đó là tiếng khóc trẻ sơ sinh vang lên, thể xác và tinh thần Phụng Trữ Lan bắt đầu rung lên!

Long Y Hoàng đã kiệt sức, miệng khô, lưỡi đắng, môi cắn chảy máu, xiêm y trên người cũng đầm mồ hôi.

Nhưng lúc thái tử đi ra từ cơ thể nàng, nàng lại cảm thấy vui mừng thanh thản.

Con của nàng...

Hình như có người đang giúp nàng rửa sạch hạ thân, nàng dùng sức lực cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ lão ma ma đang ôm một đứa bé nhỏ nhỏ.

Ma ma lau sạch cho đứa trẻ, cười hi hi báo tin vui: “Thái tử phi nương nương, là một Lân nhi, chúc mừng ngài! Hoàng thái tôn vô cùng khỏe mạnh.”

Long Y Hoàng giống như rơi vào địa ngục, sống không bằng chết, suýt nữa sẽ khóc.

Nàng cố sức dẩy dựa hai tay, muốn ôm đứa bé vào lòng, đứa bé vẫn còn khóc, khóc khiến nàng đau lòng, so với thân thể nàng còn đau hơn.

Cửa bị mở ra, chỉ một người đi vào, Long Y Hoàng nhìn kỹ, không khỏi sợ hãi là Hoàng hậu!

“Thật sự là một hoàng thái tôn à!” Hoàng hậu cười không ngừng, đi tới, ma ma bế đứa trẻ tới trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu cười tươi nhìn gương mặt

nhỏ nhắn, không cảm được niềm vui sướng: “Y Hoàng, khổ cực cho con quá, đây là con của con, tôn nhi của Bôn cung... con quả thực không làm Bôn cung thất vọng.”

Long Y Hoàng ở trên giường giãy dụa, bắt chập đau đớn trên người, giãy dụa dường như muốn đứng lên, đem đứa bé trở về, nhưng không được, mới vừa sinh xong nàng đã hoàn toàn kiệt sức.

Nàng gấp gấp muốn khóc...

Đứa bé nhỏ như thế, nàng còn chưa kịp nhìn rõ nó, còn chưa được ôm nó một lần...

Con trai của nàng...cốt nhục của nàng.

Sau đó, một câu nói của Hoàng hậu, khiến cho nàng muốn chết mà không được.

"Chăm sóc Thái tử phi cho tốt! Đứa bé ... Bôn cung sẽ mang đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Kỳ Hàn

Mang đi, Hoàng hậu nói muốn mang đi!

Long Y Hoàng nằm trên giường giãy dụa càng mạnh hơn, liều mạng muốn đứng lên, nhưng vài lần nàng muốn trở mình suýt nữa xuống giường, các cung nữ canh giữ bên giường thấy nàng như vậy không khỏi kinh hãi, lần nào cũng kéo nàng nằm xuống: “Thái tử phi nương nương, bây giờ ngài không thể cử động được...”

Long Y Hoàng đã kiệt sức, cố gắng nâng đầu, nhìn Hoàng hậu ôm con của mình vào ngực, nét mặt tươi cười như hoa, tim như bị dao cứa đau đớn vô cùng, đột nhiên nước mắt cuộn trào dâng lên, từng giọt từng giọt rơi xuống, cổ họng vừa rồi vì đã hét to nên bây giờ đã khàn khàn, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Mặc cho mình bị cung nữ ngăn cản, nhưng nàng vẫn luôn gắng sức vươn tay về phía Hoàng hậu, giống như chỉ cần nàng duỗi tay về phía trước hơn một chút nữa, một chút nữa, là có thể ôm con mình trở về... Là có thể, thấy được con mình.

Tay áo phong phanh trượt xuống lộ ra cánh tay gầy yếu, ngày trước khi ở Bình Tâm điện đã khiến cho nàng gầy đi nhiều, tinh thần lẫn thể xác đều bị giày vò, làm cho nàng khổ không thể nói hết.

Hoàng hậu ôm đứa nhỏ, quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó liền xoay người đi, kéo làn váy dài biến mất.

Đứa bé vẫn đang khóc, khóc vô cùng dữ dội, như lấy dao đâm vào tim Long Y Hoàng.

"Mẫu hậu!" Hoàng hậu chuẩn bị bước ra khỏi phòng, một bóng người đột nhiên vọt đến, liều chết chặn lại đường đi của nàng, vẻ mặt Phụng Trữ Lan nóng nảy: "Mẫu hậu, đừng mang nó đi..." Hắn quay đầu lại nhìn Long Y Hoàng trong gian phòng khóc không ngừng, giọng yếu ớt: "Đề đứa bé lại, Y Hoàng không thể không có nó... Mẫu hậu, chỉ cần ngài đồng ý để đứa bé lại, sau này bất kể ngài muốn nhi thần làm cái gì, nhi thần tuyệt đối sẽ không oán hận nửa câu!"

Vừa rồi hắn đứng ở bên ngoài, nghe cung nữ bẩm báo, nói Long Y Hoàng sinh con trai, nhất thời hắn cũng không biết nên vui hay buồn.

Sinh bé trai có thể kể tục, rõ ràng chuyện mà tất cả các gia đình trong thiên hạ đều mong ước chờ đợi, vì sao khi điều đó xảy ra với họ, thì lại xót xa đến như thế?

"Người cho rằng Bôn cung còn tin các người sao," Hoàng hậu lui bước, ôm chặt đứa bé đang khóc không ngừng, cười lạnh nói: "Không nói đến người, Trữ Lan, Bôn cung kỳ thác hy vọng ở Y Hoàng nhiều thế nào, nhưng nó đem lại cho Bôn cung những gì? Lúc này, chẳng qua chỉ là một bài học nhỏ, để cho nó hối lỗi của mình, hơn nữa, đến thời gian cần thiết, Bôn cung sẽ đưa tiểu hoàng tôn trở lại bên cạnh các người, nhưng bây giờ, không được!"

"Mẫu hậu, nàng sẽ điên mất!" Phụng Trữ Lan càng sốt ruột, tiến lên phía trước từng bước một: "Ngài không biết, nàng..."

"Chuyện gì sẽ xảy ra với nó, Bôn cung không quan tâm, cũng không xen vào, nhưng bây giờ, nếu hoàng thái tôn đã ra đời, Bôn cung tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này." Trong mắt Hoàng hậu lộ ra tia hung ác, lạnh thấu tâm can.

Phụng Trữ Lan nghiêng rằng, tới gần Hoàng hậu vài bước, vươn tay muốn đoạt lại đứa bé, Hoàng hậu thoáng lui vài bước, thiếp thân cung nữ bên cạnh

Hoàng hậu lập tức tiến lên, dễ dàng cản lại tay Phượng Trữ Lan, gương mặt cung nữ lạnh lùng: "Thái tử điện hạ, Hoàng hậu nương nương là mẫu thân của ngài, ngài dù có bất mãn như thế nào, cũng không được ngỗ nghịch."

Chỉ đơn giản thăm dò thử một lần, trong lòng Phượng Trữ Lan ngạc nhiên, cung nữ trước mặt, võ công bí hiểm có lường.

Hắn đã sớm biết bên cạnh Hoàng hậu cao thủ nhiều như nước, không hề thiếu kỳ nhân dị sĩ, chỉ là từ trước đến nay hắn chưa thăm dò qua, dựa theo tình hình bây giờ, cho dù hắn và cung nữ này giao chiến với nhau, nhiều nhất sẽ là lưỡng bại câu thương.

"Thái tử, Bồn cung khuyên người tốt nhất nên không chế hành động của mình, việc quan trọng bây giờ phải là khuyên bảo Thái tử phi cho tốt," Hoàng hậu dũa dũa tiểu hoàng tôn trong lòng: "Người nếu như quá xúc động, người hắn nên hiểu được, Bồn cung sẽ làm ra chuyện gì, người có thể không để ý đến bản thân mình, nhưng không thể không quan tâm đến thế nhĩ."

Phượng Trữ Lan cắn môi, miễn cưỡng thu tay.

"Thái tử, Bồn cung nói thêm câu nữa, vận mệnh của đứa bé này cuối cùng sẽ như thế nào, đều phụ thuộc vào biểu hiện của Thái tử phi." Hoàng hậu hơi hơi hất cằm, ra hiệu cho cung nữ đó trở lại bên cạnh mình, sau đó vẫn duy trì tư thái cao quý vĩnh viễn không thay đổi, từng bước đi ra ngoài.

Vừa rồi, Liễu Thiên Trừng cũng đến theo sau Hoàng hậu cảm thấy xấu hổ mà đứng trong trời tuyết không vào phòng, ả nhìn nhìn sắc mặt Phượng Trữ Lan tức đến trắng bệch, bước đến bên cạnh, nhỏ nhẹ nói: "Thái tử đừng tức giận, mẫu hậu hiện tại chỉ là hơi nổi nóng, qua một thời gian ngắn sẽ hết giận, lúc đó mọi chuyện sẽ tốt... Thần thiếp nguyện ý sẽ nói với mẫu hậu, cố gắng xin mẫu hậu cho hoàng thái tôn về bên cạnh Thái tử phi." Ả nói xong, trong đôi mắt bao phủ một tầng hơi nước gợn sóng, giống như cũng vì chuyện này mà đau lòng.

Ngay cả nhìn ả Phượng Trữ Lan cũng chẳng thèm làm, trực tiếp xoay người, bước vội vàng vào phòng.

Long Y Hoàng còn đang khóc thút thít ở trên giường, khóc đến đứt từng ruột gan, đã dùng đến cả sức lực cuối cùng cũng không gọi lại được, nhưng nước mắt không có dừng lại, vừa khóc vừa lết người muốn xuống.

Phượng Trữ Lan đi qua, phát tay để các cung nữ lui xuống, đi vào bên trong, ở trên giường dấu vết vừa sinh con rõ ràng bắt mắt, vô cùng thâm thắm, hắn nhẹ nhàng ngồi lên giường, ôm chặt Long Y Hoàng đang run rẩy không ngừng vào lòng, hắn cảm thấy đau đớn tựa như muốn giết chết hắn: "Y Hoàng..." Hắn cảm thấy hoảng hốt, cũng không có cách nào suy nghĩ nên nói gì, chỉ thì thào trong vô thức: "Xin lỗi nàng... Thật sự rất xin lỗi nàng... Nếu trước đây không phải ta quá đáng, thì sự tình hôm nay cũng sẽ không..." Hắn đau khổ nhắm hai mắt, nhủ thầm thật sâu: "Thật xin lỗi nàng..."

Long Y Hoàng vô thức nắm lấy y phục của hắn, nhưng lại không có sức lực dư thừa để giữ chặt, nước mắt vẫn rơi, cổ họng khô rát đau đớn, không có cách nào nói ra tiếng.

Long Y Hoàng khóc thật lâu thật lâu, càng về sau quả thật không còn nước mắt để cho nàng phát tiết mới miễn cưỡng ngừng lại, đôi môi sưng đỏ sưng đỏ, gương mặt vô cùng khó coi.

"Y Hoàng, ta sẽ nghĩ biện pháp đoạt lại con, nhưng nàng cũng không thể làm hại bản thân mình như thế này," Phượng Trữ Lan thở dài, mắt đi cốt nhục của mình, hắn cũng không dễ chịu hơn so với Long Y Hoàng bao nhiêu: "Tin tưởng ta, bất kể như thế nào... Luôn có biện pháp."

Long Y Hoàng nhắm mắt lại, ngừng khóc nức nở, nhưng trong lòng vẫn không thể ngừng lại, nghĩ đến tiếng khóc vừa rồi của đứa bé, còn cả hình ảnh Hoàng hậu quyết đoán ôm đứa nhỏ đi —— hiển nhiên đôi mắt đã khô khóc, lại bắt đầu chảy nước mắt.

Phượng Trữ Lan không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm chặt nàng, nhất thời, gạt mình.

Vào ngày Nguyên tiêu, Thái tử phi sinh hạ hoàng thái tôn, tin tức này không bao lâu truyền khắp hoàng cung, trong nhất thời, trở thành đề tài cho mọi người đàm tiếu.

Có người hâm mộ, có kẻ đổ ky, cũng có người than thở đáng tiếc.

Đứa bé mới vừa sinh ra, phụ mẫu còn chưa thấy mặt một lần đã bị ôm đi, trên đời này, còn có chuyện gì đau khổ hơn chuyện này chứ.

Yến tiệc đêm Nguyên tiêu, thiếu hai người, Thái tử và Thái tử phi, lý do Hoàng hậu đưa ra là đúng, sau khi Thái tử phi sinh con vô cùng suy yếu, mà Thái tử tình cảm sâu nặng đối với Thái tử phi, đương nhiên sẽ không để cho người khác chăm sóc Thái tử phi mà tự mình đích thân ra tay.

Còn Hoàng hậu, cũng chỉ lộ mặt trên yến tiệc đó một lát, rồi vội vàng đi mất.

Cũng không có ai nói gì, lúc này, còn có người nào không biết, hoàng thái tôn vừa sinh ra, đã bị Hoàng hậu ôm đi rồi đó, lúc này muốn hỏi nguyên nhân tại sao Hoàng hậu biến mất trong đêm đó, chỉ tùy tiện hỏi bất kỳ ai cũng sẽ đón được nguyên nhân đến chín mươi phần trăm.

Tin Thái tử phi thuận lợi sinh hạ hoàng tôn ồn ào huyên náo khắp hoàng cung, người khác đều cười, nhưng chỉ có Phượng Ly Uyên lại trầm mặc.

Hắn đã sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, nhưng bây giờ nó đến, vẫn cảm thấy áp lực đau đớn.

Người con gái hắn yêu nhất có con với người khác, và bây giờ, đứa trẻ đã được sinh ra.

Phượng Ly Uyên tìm một góc yên tĩnh, phân phó hạ nhân đem rượu mạnh nhất lên, liều mạng muốn chuốc say mình.

Từ sau lần say rượu phát sinh quan hệ ngoài ý muốn với Vân Phụng Loan, hắn từng thề, sẽ không bao giờ uống rượu, nhưng lúc này, hắn chỉ muốn chuốc say chính mình, ép bản thân mình phải quên tất cả những chuyện đã xảy ra cho dù chỉ trong chốc lát.

Nhưng, đã uống hết mấy vò rượu, ngoại trừ cả người cảm thấy nóng bức, hắn càng ngày càng thanh tỉnh, nhớ lại những chuyện đã xảy ra, vẫn luôn nhớ tới sáng sớm hôm ấy bên trong đình, sắc mặt Long Y Hoàng tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt, còn khoe miệng luôn có ý cười tự giễu...

Hắn nâng cốc ném xuống mặt đất, hơi chật vật ngồi ở thềm đá, lưng tựa vào cột đá.

Hôm đó, nàng ở trong đình này nhìn hắn vài lần, toàn bộ hắn đều nhớ rất rõ ràng từng cái, ánh mắt đó, tràn đầy bi thương mà thất vọng, nhiều nhất vẫn là tự giễu.

Hắn không phải không muốn tin nàng... Chỉ là, hiện giờ tình huống đã bày trước mặt hắn, bảo hắn phải tin như thế nào?

"Vương gia... Nơi này rất lạnh, không bằng chúng ta về phủ trước đi." Vân Phụng Loan tìm được hắn, ở bên cạnh hắn nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, không kiêng dè chút nào, cũng là mang thai, nhưng những chuyện Long Y Hoàng đã trải qua, nàng ta đều không có va phải, nàng ta ngẩng đầu, cười với Phụng Ly Uyên nói: "Vừa rồi thiếp đến chỗ Hoàng hậu nhìn tiểu hoàng tôn, mặc dù khuôn mặt còn nhăn nhó, nhưng rất đáng yêu, như vậy chắc trưởng thành nhất định sẽ xinh đẹp giống như mẫu thân nó, vốn nghĩ thuận đường sẽ đến thăm Thái tử phi, nhưng mà cung nữ nói, Thái tử phi nghỉ ngơi, Thái tử đang ở cùng ngài ấy, cho nên cũng chưa đi vào..."

Phụng Ly Uyên quay đầu, không muốn để ý đến Vân Phụng Loan, nhưng Vân Phụng Loan lại vội vàng nắm tay hắn: "Vương gia, chớ con của chúng ta ra đời, có phải đáng về cung giống như tiểu hoàng tôn?"

Phụng Ly Uyên đứng lên, cả người hơi lắc lư, hắn đi vài bước, muốn thoát khỏi tay Vân Phụng Loan, nhưng ý thức trách nhiệm mạnh mẽ lại ép buộc hắn dừng bước, quay đầu lại, chỉ thấy Vân Phụng Loan vẫn đang đứng tại chỗ, do dự nói: "Chúng ta về thôi, trong cung nhiều thị phi."

Vân Phụng Loan vui sướng gật gật đầu, lập tức chạy chậm đến, mặt đất đã kết đầy băng trơn trượt, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến bước chân của nàng ta.

Nàng ta chạy tới, dáng vẻ như đứa trẻ kéo tay Phụng Ly Uyên, vẻ mặt ngọt ngào tươi cười.

Phụng Ly Uyên cũng mỉm cười, nắm chặt lại tay nàng ta, xuyên qua đèn lồng đỏ, biến mất trong đám người.

Trong đêm đó, Long Y Hoàng khóc đến kiệt sức, cũng không biết là ngủ hay là ngất đi, dù sao cũng là ngã xuống, mặt không có chút huyết sắc, khóc đến một chút hình tượng cũng không còn.

Vốn là sinh con xong cũng đã kiệt sức hoàn toàn, nhưng vẫn cố chấp gắng gượng khóc không ngừng, không ngất mới là lạ.

Phụng Trữ Lan cẩn thận đặt nàng xuống giường, kéo chăn nhẹ nhàng đắp lên người nàng, trên giường đã được các cung nữ thu dọn sạch sẽ, không còn hỗn loạn như lúc này.

Những vị thái y ở bên trong phòng chờ nhận lệnh, đặt sẵn một ấm lò nhỏ, để bất cứ lúc nào cũng có thể hâm nóng thuốc.

Lòng dạ Phụng Trữ Lan nặng trĩu, cung nữ lập tức đi đến dè dặt hỏi hắn có cần thay đổi y phục không, hắn cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện ra trên y phục của mình đều là toàn bộ nước mắt của Long Y Hoàng, cũng chỉ ngơ ngác gật đầu.

Thay xong y phục, Phụng Trữ Lan đi đi lại lại bên trong rất nhiều lần, dường như rất là khó xử, sau đó nghe thấy tiếng than nhẹ của người đang mê man bất tỉnh nằm trên giường, vọt đến bên giường ngay tức khắc, nắm chặt tay nàng, lại nhìn nhìn hai gò má nàng bần lem lóc, lập tức phân phó cung nữ lấy nước ấm và khăn mặt đến, tất cả những thứ được yêu cầu đã chuẩn bị sẵn, hắn tự mình cầm khăn nhúng nước ấm, vắt khô, rồi lau đi vết bẩn trên mặt Long Y Hoàng.

Động tác của hắn cực kỳ dịu dàng, giống như hắn sợ mình không cẩn thận sẽ làm cho Long Y Hoàng vỡ tan.

Đêm hôm đó, Phụng Trữ Lan không hề ngủ, cả đêm canh giữ bên giường, hầu như một bước cũng không rời.

Rạng sáng hôm sau, Long Y Hoàng mới có dấu hiệu tỉnh lại, lật người, than nhẹ, khát.

Phụng Trữ Lan lại nhanh chóng hầu hạ nàng uống nước, sau khi uống xong, nàng khụ hai tiếng, mơ mơ màng màng mở hai mắt sưng đỏ.

Nàng tỉnh một hồi, cũng chưa có cảm giác gì, cũng chỉ nghe được Phụng Trữ Lan ở bên tai mình đang nói gì đó, hình như là lời an ủi, sau đó Phụng Trữ Lan lại cầm lấy một cái bát, lại muốn đút nàng ăn vài thứ.

Long Y Hoàng vô thức nuốt xuống chất lỏng mà Phụng Trữ Lan dùng thìa đút cho nàng, vị đắng chát lập tức kích thích khoang miệng, nàng phun toàn bộ chất lỏng vừa mới nuốt vào, tất cả thấm vào y phục.

Đầu nặng nề, đau đớn muốn nứt ra, Long Y Hoàng nhăn mày càng nhiều.

Cả người khó chịu, còn tâm lý lại không thoải mái, vừa nghĩ tới con mình, trong tim lại đau đớn hơn khiến cho nàng muốn giết chết chính mình.

Phượng Trữ Lan lại dùng khăn ẩm lau sạch vết thuốc dính trên y phục nàng, nói: “Không sao, không sao, nghỉ ngơi một lát, tối nay sẽ uống thuốc khác.”

Long Y Hoàng cố sức "Ừm" một tiếng, tiếp tục ngã vào trong lòng hân thiếp đi.

Nhẹ nhàng thiếp đi, mấy ngày sau đó, cơ thể nàng vốn luôn khỏe mạnh đã sinh bệnh một trận, thái y nói là trời lạnh, cơ thể sau khi sinh con lại yếu ớt, nên nhiễm phong hàn.

Vì thế Phượng Trữ Lan lại không quản ngày đêm cực nhọc, không hề nghỉ ngơi ở bên cạnh chăm sóc nàng.

Ngoài dự liệu, trong lúc này, Hoàng đế không có đến tìm bọn họ để gây phiền toái, Hoàng đế đến vài lần, đều là nhìn tình trạng của Long Y Hoàng một chút, sau đó chúc mừng vài câu rồi đi mất, ngược lại Liễu Thiên Trừng thường xuyên đến đây, trên danh nghĩa là vội vàng muốn giúp Phượng Trữ Lan, thêm vào đó là có ả ta và Long Y Hoàng dù gì cũng là tỷ muội cùng hầu hạ một phu quân, tâm ý cũng thân thiết, Phượng Trữ Lan coi thường có ả viện ra, mỗi lần ả đến đều vạch rõ giới hạn, không cho phép bước vào tiền sảnh nửa bước.

Bị bệnh ròng rã suốt hai ngày, ngày thứ ba mới có chuyển biến khá hơn, rất vất vả mới vực dậy tinh thần, nàng cũng không hề tiếp tục phí phạm hơi sức để khóc loạn, khi Phượng Trữ Lan dứt nàng uống thuốc, nàng cũng an phận nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch thiếu sức sống, môi cũng mất đi vẻ hồng nhuận ngày nào, nhưng đôi mắt giống như hạt trân châu đen, làm người ta khiếp sợ.

Ngoan ngoãn uống thuốc, lại ăn một chút cháo loãng, buổi chiều khi Long Y Hoàng bước xuống giường, tình trạng đã khá hơn nhiều.

Phượng Trữ Lan đứng bên cạnh nhìn thấy nàng kiên trì muốn đứng lên, nhủ thầm nói: “Nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng cố ép bản thân mình.”

"... Ta đã khỏe lắm rồi," Long Y Hoàng đi từng bước đến bàn trang điểm, mặc dù đã mặc mấy tầng y phục nhưng vẫn hiện ra vẻ gầy yếu, nhưng mỗi một bước đi đều ổn định, nàng ngồi xuống, nhìn hình ảnh mình trong gương, chần chừ một hồi: “Mẫu hậu ở đâu?”

"Hắn là đang ở Tê Phượng các... Ta đi với nàng." Phượng Trữ Lan vội vàng nói.

"Ừ." Long Y Hoàng thần nhiên lên tiếng, kèm nỗi đau âm ỉ trong tim, vừa chải đầu, vừa vén tóc, dùng kim bộ điều cố định lại tóc mình.

Kim bộ điều đang đưa rũ xuống, chiếu sáng lấp lánh, phượng hoàng màu vàng được khảm hồng ngọc, giống như màu máu.

Trước cửa Tê Phượng các, Long Y Hoàng mới phát hiện đại sảnh so với tưởng tượng của mình lại náo nhiệt hơn nhiều, có Hoàng hậu, có Hoàng đế, có Phượng Mộ Từ, phu thê Phượng Nghĩa Dương, Liễu Thiên Trừng, còn có... Đứa bé mình mới sinh không lâu, cũng có.

Một đám người vây quanh một chỗ nói cười, mà tất cả đều vây quanh đứa bé.

Sắc mặt Phượng Trữ Lan dần dần trở nên cứng ngắc, Long Y Hoàng gương mặt khóe miệng, lại không thể cười nổi.

Cung nữ nhìn thấy bọn họ, vội vàng hành lễ, sau đó đi vào thông báo, không khí bên trong im lặng một hồi, lại khôi phục như cũ, Hoàng hậu cho phép đi vào.

Nàng và Phượng Trữ Lan bước vào, vừa muốn hành lễ, Hoàng hậu lại cười cắt đứt: "Y Hoàng, Trữ Lan, các người đến đúng lúc lắm, Bồn cung đang thảo luận với Hoàng thượng nên đặt tên gì cho đứa nhỏ này!" Trong lòng bà ta đang ôm đứa bé, nhỏ nhỏ, được bọc trong tã lót màu vàng.

Đứa nhỏ không khóc không nháo, hình như đang ngủ, Long Y Hoàng nhìn không được đến gần một chút, cúi đầu, liền thấy rõ ràng khuôn mặt đứa nhỏ, làn da hơi hồng phấn, lại mềm mềm, chân mày rất nhạt, cũng rất thanh tú, cái mũi xinh xắn đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi giương giương, cùng cánh môi nhỏ như cánh hoa.

Long Y Hoàng muốn vươn tay, lại nhịn xuống, lúc này là lúc Hoàng hậu đang thăm dò nàng, đang như nàng, nàng không thể chịu thua được.

Nhẫn, phải nhẫn.

Nếu bị Hoàng hậu dắt mũi điều khiển, sau này chỉ sợ gương vỡ khó lành.

Long Y Hoàng kiềm chế không nhìn đứa nhỏ, cười nhạt: "Tên, đương nhiên phải có một cái tên hay, không biết ý mẫu hậu thế nào?"

Thái độ rất lạnh lùng thản nhiên, đối mặt với con mình có thể nhẫn nhịn được như vậy, đáy lòng Hoàng hậu âm thầm mỉm cười.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt đưa mắt nhìn Hoàng hậu.

Về mặt Phượng Trữ Lan không vui, thờ ơ nói một câu: "Trước đây, nhi thần từng nghe mẫu hậu nhắc tới, nếu đại hoàng tôn, tên đều mang chữ Nguyên."

"Đúng, chính là chữ Nguyên," Hoàng hậu vỗ nhẹ nhẹ vào tã lót, cúi đầu dụ dằng nhìn tiểu hoàng tôn trong lòng: "Bồn cung đã nghĩ được một cái tên hay, trước tiên sẽ thương lượng với Y Hoàng một chút, dù sao cũng là thân mẫu, nên hỏi ý kiến chứ, Nguyên Kiền, đặt là Nguyên Kiền, được không?"

"Trẫm cảm thấy tên này không tồi," Hoàng đế cười hiền từ, nói: "Không biết Thái tử và Thái tử phi nghĩ như thế nào?"

"Nguyên Kiền?" Phụng Trữ Lan đang muốn mở miệng, lại bị Long Y Hoàng chặn ngang, nàng cười lạnh nói: "Ta không thích."

Hoàng hậu ngây ngẩn cả người, nhưng lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ tươi cười, bà ta hiểu rõ lúc này Long Y Hoàng còn đang nổi nóng, cứng rắn cũng không đạt được hiệu quả mà nàng muốn, trước tạm thời chỉ có thể ngon ngọt: "Y Hoàng, ai cũng đã nói hay, người đến đây nhìn đứa bé đi, đáng yêu thế này... Nguyên Kiền là một cái tên phú quý, chắc chắn phù hợp cho nó cả đời như ý."

"Không nhìn," Long Y Hoàng quay đầu đi chỗ khác, nội tâm đấu tranh dữ dội, ánh mắt hơi đỏ: "Kỳ Hân, gọi nó là Kỳ Hân."

"Kỳ Hân," Hoàng hậu nhăn mày: "Đây là cái tên gì chứ, đặt tên cho hoàng thái tôn sao có thể ầu ẩu, Y Hoàng, chuyện khác Bồn cung có thể tùy người định đoạt, nhưng chuyện này tuyệt đối không được."

"Y Hoàng, vì sao phải là tên này?" Hoàng đế tương đối lạnh nhạt, hẩn thoáng trầm tư một hồi.

"Không có vì sao, chính là muốn gọi nó là Kỳ Hân, không có lý do gì." Long Y Hoàng cứng rắn lạnh lùng phản bác.

Kỳ Hân, ý nghĩa lạnh lẽo, giống như lòng nàng, bây giờ chỉ có lạnh lẽo.

Phụng Mộ Tử hơi ngây người, bình thường nàng quen nhìn thấy một Long Y Hoàng dịu ngoan, lúc này vừa thấy Long Y Hoàng gượng gạo thất vọng đau đớn, đã cảm thấy xa lạ.

Phụng Trữ Lan vẫn duy trì trầm mặc, như không có bất cứ ý kiến gì.

Không khí bắt đầu cứng ngắc, Liễu Thiên Trừng ở bên cạnh Hoàng hậu vẫn luôn cúi đầu.

Phụng Nghĩa Dương nhìn Hoàng hậu, lại nhìn Long Y Hoàng kiên định, yếu ớt ho hai tiếng, từ từ đi đến trước mặt Long Y Hoàng, dịu dàng nói: "Hoàng tâu, ta rất thông cảm cho tâm tình bây giờ của người, nhưng đó cũng là quy tắc... Người có biết, hoàng thái tôn đó, chính là hoàng tử tương lai, mẫu hậu làm như vậy ta cũng không biết làm sao, khụ khụ, hoàng tâu, người là cái người hiểu chuyện, hẳn sẽ không so đo chút chuyện nhỏ đó," bà ta quay đầu lại nhìn nhìn Phụng Trữ Lan, tiếp tục nói: "Hơn nữa, sau này người có thể cùng hoàng huynh lại sinh thêm một đứa, đứa bé đó, nhất định sẽ làm bạn với người, ở bên cạnh người."

Đúng, nàng Long Y Hoàng là có thể tiếp tục sinh thêm một cái đứa, nhưng, dù sinh thêm đứa khác, có bù đắp được nỗi đau lúc này không?

"Y Hoàng, Bồn cung biết trong lòng người không dễ chịu, nhưng cũng không được lấy chuyện của đứa bé ra làm trò đùa," Hoàng hậu vẫn cười, lại ôm đứa bé đi đến trước mặt nàng, có ý cho nàng nhìn: "Nhìn xem, đứa bé này rất đáng yêu, kẻ thừa kế về mị mao của người, khí chất của Trữ Lan, tương lai còn dài, nhất định sẽ sống cùng thị phi, chẳng lẽ người lại nhẫn tâm đặt một cái tên lạnh lẽo như vậy cho nó sao?"

Long Y Hoàng vẫn chịu không nổi tra tấn, quay đầu nhìn đứa nhỏ vài lần, nhưng càng nhìn, lại càng không yên lòng, nhìn còn chưa đủ, còn muốn ôm một cái... Sẽ không buông tay.

Tình thương của mẹ là bao la, bao la đến mức khiến nàng gần như mất lý trí.

"Con ôm nó một cái, con sẽ hiểu rõ nó đáng yêu biết bao nhiêu." Hoàng hậu dịu dàng nhỏ nhẹ, từng bước từng bước một hấp dẫn Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng nhếch môi, chậm rãi vươn tay ra, tay mới vừa chạm vào ống tay áo của Hoàng hậu, lại nhanh chóng thả xuống dưới, hung hăng nghiêng răng, gần như muốn rơi lệ.

"Không thích," Nàng sợ mình mềm lòng, nhanh chóng lùi về sau vài bước: "Kỳ Hân, ta vẫn kiên trì với quyết định của chính mình, gọi nó là Kỳ Hân!"

"Thái tử phi, người đừng can quấy!" Hoàng hậu lớn tiếng quát.

"Ta không can quấy! Một người ngay cả cốt nhục của mình cũng vứt bỏ không quan tâm, cháu của mình cũng không buông tha lợi dụng nó, lại có tư cách gì nói ta!" Long Y Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng, đã phần nộ đến mức không chịu nổi: "Mà bây giờ, ta vất vả cực nhọc sinh con ra, lúc này ngay cả quyền được đặt tên cũng bị cướp đoạt! Mẫu hậu, đến tột cùng bà muốn ta làm gì?"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến bốn phía khiếp sợ, Phụng Trữ Lan kinh ngạc, bình tĩnh nhìn nàng, sắc mặt Hoàng hậu từ xanh đến trắng.

"Thái tử phi, xin chú ý lời người nói, người người nói, chính là Bồn cung?" Hoàng hậu tắt đi vẻ tươi cười, khuôn mặt dữ tợn.

"Là ai trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bây giờ, yêu cầu của ta vền vẹn chỉ có đặt cho đứa bé một cái tên, chẳng lẽ điều này cũng làm mẫu hậu khó xử?" Long Y Hoàng cười lạnh.

"Đủ rồi!" Hoàng đế quát lên: "Y Hoàng, người còn đang ở cử, thân thể chưa khôi phục hoàn toàn, lại bị bệnh một trận, hiện tại đi về nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện hôm nay dừng ở đây, dù là ai cũng không cho phép ầm ỹ!"

"Chỉ vì lợi ích của mình mạnh mẽ cướp lấy con của ta," Long Y Hoàng không để ý đến Hoàng đế, luôn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm Hoàng hậu: "Bây giờ, ngài còn chưa thấy đủ sao, ta chỉ muốn đặt cho đứa bé một cái tên mình thích, không hơn, cũng không có tạo thành trở ngại cho ngài, mẫu hậu!"

"Câm miệng!" Hoàng hậu tức giận đến phát run, đương nhiên con tức đã lên đến đỉnh điểm: "Được! Theo ý người mong muốn, đứa bé này tên là Kỳ Hân, người vừa lòng chưa? Hay còn muốn trách Bồn cung cướp đoạt quyền lợi duy nhất của người!"

Long Y Hoàng cười âm thầm: "Đa tạ mẫu hậu, hy vọng từ nay về sau, mẫu hậu thay thế Y Hoàng chăm sóc Kỳ Hân cho tốt, Y Hoàng đương nhiên cảm kích vô cùng!"

"Hừ!" Hoàng hậu tức giận đến phát run, xoay người đi, đưa đứa bé giao cho nữ hầu, còn mình đi khỏi Tê Phụng các, mà nữ hầu, cũng ôm đứa bé đi theo sau Hoàng hậu, biến mất trong ánh nhìn của mọi người.

Long Y Hoàng hít sâu một hơi, cúi đầu, nhìn bàn tay mình... Vừa rồi nàng nhân cơ hội đem cổ trùng thả vào người Hoàng hậu, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Nàng nhắm mắt lại, vẻ mặt càng đau đớn hơn, lắp bắp nói: "Kỳ Hân... Đừng trách mẹ, mẹ sợ chỉ cần ôm con, sẽ không muốn buông tay..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Sinh thêm một đứa.

Hoàng hậu mang đứa nhỏ đi rồi, Long Y Hoàng cũng không có tâm tư ở lại đây thêm, chỉ đơn giản hàn huyên vài câu với một số người, rồi lấy cớ cả người không khỏe, cùng Phụng Trữ Lan rời khỏi.

Mọi chuyện cũng chưa kết thúc, vào ban đêm, nàng còn chưa nghỉ ngơi, Hoàng hậu đột nhiên đến đây.

Về mặt Long Y Hoàng xem thường che giấu sự hung ác, còn chưa đến trước mặt Hoàng hậu, thì thấy bà ta ném một cái hộp nhỏ xuống chân mình, giận dữ quát lớn: "Đừng tưởng rằng Bồn cung không biết người đang làm gì! Những thủ đoạn nhỏ nhặt đó có thể giấu được Bồn cung sao? Bồn cung không có tố giác người ngay tại đó cũng đã nê mặt người lắm rồi!"

Long Y Hoàng cúi đầu, cái hộp rơi xuống chân đã bị bật nắp, bên trong đó là một con trùng màu trắng hình dáng giống như sợi tơ từ từ bò ra, nếu không nhìn kỹ, sẽ hoàn toàn không thấy được.

Sắc mặt Long Y Hoàng hơi đen lại, nàng đã sớm đoán được Hoàng hậu không hề đơn giản, cổ trùng dạng sợi tơ này quả thật là hôm nay nàng vừa mới thả vào người Hoàng hậu! Hơn nữa cũng chưa đủ thương đến cọng lông nào, trước đây bởi vì hơi kiêng dè Hoàng hậu nên nàng luôn nhẫn nhịn, mà bây giờ, đoạt lấy con nàng, nàng không thể nhịn được nữa, cổ trùng trong tay còn lại không nhiều lắm, cổ trùng này cũng được coi là cực phẩm, cho dù dính vào da cũng không có chút cảm giác nào, nhưng Hoàng hậu lại có thể phát hiện ra!

Không phải là người thiện độc, sẽ không có bản lĩnh biết được!

Loại cổ trùng này một khi chui vào da, không đến nửa khắc sẽ phát tác, đầu tiên sẽ làm cho người ta mê man, cho dù có tỉnh thì ý thức cũng mơ hồ, nếu phối hợp với được thảo thích hợp sẽ kích thích chất độc, có thể lấy mạng trong nháy mắt.

Xem ra bây giờ, từ lúc Hoàng hậu phát hiện đến lúc lấy cổ trùng ra chắc chắn chỉ trong một thời gian ngắn.

Nét mặt Long Y Hoàng lạnh nhạt, gần từng chữ: "Nhìn không ra, mẫu hậu cũng rất am hiểu về cổ độc."

"Ồ trước mặt người, không dám nói đến hai chữ “am hiểu”,” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng: “Hiện tại, Bồn cung đến để cảnh cáo người, từ nay về sau nếu người lại thả những thứ bẩn thỉu này lên người Bồn cung, chắc chắn Bồn cung sẽ cho tiểu hoàng tôn ném thứ mùi vị đó trước!”

Sắc mặt Long Y Hoàng trắng bệch ngẩng đầu, vội la lên: "Người không thể làm như vậy! Kỳ Hân còn nhỏ!"

"Cho nên người hãy an phận một chút cho Bồn cung! Bây giờ, Bồn cung cũng không có yêu cầu người làm chuyện gì quá đáng, chẳng lẽ để người ở trong thâm cung hoàn thành trách nhiệm của mình cũng là sai sao!" Giọng Hoàng hậu nâng cao hơn bình thường, nét mặt Long Y Hoàng khó coi quay đầu.

Nghe được động tĩnh, Phụng Trữ Lan từ trong phòng đi ra, nhìn về mặt Hoàng hậu tức giận cùng Long Y Hoàng uất ức, nhanh chóng đi đến: "Mẫu hậu, ngài tại sao lại đến đây?"

"Không có gì, đến thăm Thái tử phi thôi, hiện giờ nhìn thấy không sao, Bồn cung cũng an tâm, hồi cung!" Hoàng hậu liếc mắt Phụng Trữ Lan, nhanh chóng quay người bước đi.

Hoàng hậu vừa đi khỏi, Long Y Hoàng gần như muốn ngã xuống đất.

Phụng Trữ Lan vội vàng đến cạnh nàng, đỡ lấy nàng, nhíu mày: "Sao thế?"

"Kỳ Hàn... Phụng Trữ Lan, ta nghe được Kỳ Hàn đang khóc..." Long Y Hoàng nhắm mắt lại, gắng sức nắm lấy tay Phụng Trữ Lan tựa như nắm lấy rom rạ cứu mạng, run rẩy nói: "Thật sự... Kỳ Hàn đang khóc..."

"Khóc?" Phụng Trữ Lan im lặng một chút, lắng tai nghe, quả thật không hề nghe được tiếng khóc bất kỳ của trẻ con nào.

"Làm sao đây... Ta nên làm gì bây giờ..." Nàng gần như thút thít: "Ta nên làm sao mới có thể đưa Kỳ Hàn về... Dù sao ta cũng nghe được tiếng nó đang khóc, không biết nó ở chỗ mẫu hậu ra sao... Ta nhớ nó...rất muốn ôm nó một cái."

"Nàng đừng có gấp, bắt kẻ ra sao, mẫu hậu cũng sẽ không bạc đãi Kỳ Hàn, dù sao nó vẫn còn nhỏ mà... Mẫu hậu sẽ không làm gì với nó." Phụng Trữ Lan thở dài, trở tay ôm lấy Long Y Hoàng, trong đôi mắt đen lay động một chút bất an.

Nửa đêm hôm đó, Long Y Hoàng tỉnh giấc rất nhiều lần, cũng khiến cho Phụng Trữ Lan ngủ bên cạnh cũng không yên, cuối cùng bị điểm huyết ngủ, nàng mới an an ổn ổn thiếp đi.

Nàng ngủ say, nhưng Phụng Trữ Lan lại không ngủ được, vừa đến giờ tý lập tức đứng lên, tiện tay kéo áo choàng khoác vào rồi đi ra ngoài.

Phía sau Tê Phụng các không xa chính là tẩm cung của Hoàng hậu, mà bên trong tẩm cung lại có nhiều tiểu viện, hẳn đoán đứa bé hẳn là đang ở trong tiểu viện thứ nhất.

Khinh công tốt đúng là tiện lợi, bay nhảy trên mái nhà, giờ mái ngói, không phát ra tiếng vang nào, chỉ khi có gió đêm thổi qua tay áo mới nghe được vài âm thanh.

Hắn vừa mới hạ xuống trên mái nhà của một tiểu viện đèn đuốc còn sáng trưng, trong chớp mắt, bốn phía đột nhiên có rất nhiều cung nữ vây quanh.

Ngừng lại, đột nhiên Phụng Trữ Lan nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của trẻ con một hồi lại một hồi, Phụng Kỳ Hàn, con trai hắn, hẳn là ở ngay gần đây.

"Thái tử điện hạ đêm khuya đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng?" Một cung nữ bước tới trước mặt của hắn, cúi người thỉnh lễ.

"Các người không vất vả sao?" Phụng Trữ Lan nói.

"Điện hạ, nô tỳ hiểu được ý của ngài, hoàng thái tôn hiện đang ở cùng một chỗ với Hoàng hậu nương nương, ngài sẽ không có khả năng thấy được Hoàng thái tôn." Cung nữ đó nói.

"Các người đã hiểu rõ, vẫn còn muốn tiếp tục ngăn cản ta sao?" Phụng Trữ Lan nhướn mày, trong đêm đôi mắt sáng như sao.

"Điện hạ, chúng nô tỳ đều hiểu được nỗi thống khổ của Thái tử phi và ngài, nhưng ngài càng hiểu rõ tác phong xử lý của Hoàng hậu nương nương, hiện tại cho dù ngài đến, cũng sẽ không có được kết quả gì!" Cung nữ đột nhiên đó quỳ xuống, nói: "Chúng nô tỳ không ngăn cản ngài, sẽ bị Hoàng hậu nương nương xử tử, nếu ngăn cản, cũng không được may mắn gì, xin điện hạ thấu hiểu cho nỗi khó xử của chúng nô tỳ."

"Ta chỉ muốn nhìn con trai của mình." Phụng Trữ Lan lạnh lùng nói.

"Hiện tại không phải là thời cơ, thứ Hoàng hậu nương nương muốn là gì, ngài biết rõ." Cung nữ chỉ chỉ thiếu đập đầu trước mặt hắn: "Điện hạ, Thái tử phi là một người thông minh, cũng xin ngài đi khuyên nhủ người, lúc này nếu hấp tấp vội vàng, kẻ chết đầu tiên sẽ là chúng nô tỳ!" Cung nữ vừa nói xong, các cung nữ khác đều vội vàng quỳ xuống.

"Đứa bé có khỏe không?" Phụng Trữ Lan bình tĩnh hỏi.

"Vâng, do không có chuyện gì xảy ra, Hoàng hậu nương nương quả thật coi Hoàng thái tôn là bảo bối chăm sóc vô cùng cẩn thận." Cung nữ vội vàng nói.

Phụng Trữ Lan không nói thêm gì, xoay người im lặng tiêu sái rồi đi, sau đó nhún người nhảy lên, bóng dáng từ từ chìm trong bóng đêm.

Những ngày tiếp theo, bởi không nghỉ ngơi tốt, Long Y Hoàng bắt đầu hối hận mình đã can quấy, bây giờ bệnh nặng liên tục một tháng không hết, lại bao nhiêu bệnh vật đến vây quanh, ngay cả chính mình để Phụng Trữ Lan chăm sóc cũng không thẹn thùng.

Thái y đến đây rất nhiều lần, chẩn mạch, nói bệnh của nàng không hết chỉ có vài nguyên nhân đơn giản, một ... gần nhất... là sau khi sinh xong không nghỉ ngơi cẩn thận, lại nhiễm phong hàn, tiếp đó vẫn chưa phục hồi sức khỏe mà chạy đi chịu kích thích, dẫn đến bệnh tình nặng thêm; cái thứ hai là khẩu vị của nàng giảm xuống mạnh, ăn uống còn ít hơn khi mang thai, cũng không có sức khỏe, hiện tại chỉ có thể là dựa vào thuốc để cầm cự; thứ ba chính là vấn đề tâm tình, tâm tình của nàng không tốt, dẫn đến bệnh tình cũng không mấy khả quan.

Những thái y dặn ngoài dặn dò cung nữ và Ngự thiện phòng phải chú ý các thứ khác ra, còn đặc biệt khuyên nàng phải chú ý điều chỉnh tâm trạng, không phải uống nhiều thuốc thì sức khỏe sẽ hồi phục ngay.

Long Y Hoàng nằm trong chăn, bắt đầu sợ lạnh, chịu không nổi gió, sắc mặt cũng không có vẻ dịu đi, đôi môi gần như cùng dung hợp với làn da, trắng bệch, chỉ còn có ánh mắt vẫn sáng ngời như trước.

Hoàng hậu áp dụng chính sách nói lỏng đối với bọn họ, không còn đến quấy rầy, cũng không có phân phó chuyện gì, bà ta cũng không ép Phụng Trữ

Lan thường xuyên đến chỗ Liễu Thiên Trùng, nhưng ngẫu nhiên sẽ sai người đến truyền lời yêu cầu qua đó, Phụng Trữ Lan đi chưa tới một canh giờ lại trở về, nhiều lần như thế, khiến cho Liễu Thiên Trùng nản lòng thoái chí, Hoàng hậu cũng lười hỏi tới.

Trong lòng Long Y Hoàng không thoải mái, trong tiềm thức bắt đầu kháng cự lại nhiều thứ, ví dụ như, tin tức về Phụng Kỳ Hàn, lại ví dụ như, bắt luận thứ gì liên quan đến Duệ vương phủ.

Có một lần, có người dùng danh nghĩa Duệ vương phủ đưa thuốc bổ đến cho nàng, kết quả Long Y Hoàng vừa nghe thấy, ngày đó đừng nói ăn cái gì, ngay cả thuốc cũng dứt khoát không uống, không hỏi một tiếng là ai đem đến trực tiếp cho người vứt thuốc bỏ đi, còn không cho phép nhắc lại, thậm chí cũng không để bắt luận kẻ nào hay thứ gì liên quan đến Duệ vương phủ xuất hiện trước mắt mình, sau đó buồn bực ngủ cả ngày.

Ngày đó đúng lúc Phụng Trữ Lan hao hết lời lẽ khuyên nhủ khiến nàng có chút muốn ăn, đang chuẩn bị ăn cơm, thuốc bổ đó đã được đem tới, lập tức Long Y Hoàng liền cự tuyệt không ăn bất cứ thứ gì, làm Phụng Trữ Lan liên tiếp uể oải sầu não rất nhiều ngày.

Lại là một buổi xế chiều, Long Y Hoàng uống vài hớp canh gà thì không uống nữa, Phụng Trữ Lan ở bên cạnh khuyên nàng ăn nhiều một chút, nàng cũng vẫn lắc đầu.

"Phụng Trữ Lan," Máu da tái nhợt làm nổi bật đôi mắt đen của Long Y Hoàng càng rõ, nàng nửa nằm, vẻ mặt hồ thẹn nhìn hấn, gần một tháng qua hầu như hấn đều canh giữ bên cạnh nàng, mà tất cả mọi thứ ăn, mặc, đi lại của nàng đều tự mình Phụng Trữ Lan làm, áy náy nói: "Căn bệnh này vẫn luôn không dứt, người lại hao tâm tổn trí không quản nhọc nhằn chăm sóc ta, ta cảm thấy thể diện của ta gần như mất sạch, thật sự cảm thấy rất xấu hổ ..."

"Chúng ta là phu thê, có gì phải xấu hổ," Phụng Trữ Lan cúi đầu, trong tay còn cầm bát canh gà nóng hổi, hấn cầm thìa khuấy khuấy, hơi nóng bốc lên, ngẩng đầu nói: "Hôm nay uống nhiều thêm chút nữa đi, mỗi ngày đều uống ít thế này, bệnh sao có thể hết được đây?"

"Thật sự uống không nổi," Long Y Hoàng lắc đầu, vươn tay muốn sờ sờ mặt Phụng Trữ Lan, đến nửa đường lại ngừng lại, chuyển thành nắm vạt áo hấn từ từ ngồi dậy: "Ngược lại là người, người nên ăn nhiều chút, vốn dĩ đã gầy, người xem nhìn người bây giờ cũng không biết đáng về ra sao nữa."

Phụng Trữ Lan cố ý xem nhẹ động tác của nàng, thả thìa lại trong bát, nắm lấy tay nàng, nhìn chăm chú: "Không bằng nàng, nhìn xem, chỉ còn da bọc xương."

"Ta làm sao biết được bệnh lại lâu dứt như vậy chứ..." Long Y Hoàng ngẩng đầu lên, liú ríu, đặt tay lên trán, che đi ánh mắt, che lấp tình cảm.

"Ta đã vất vả vì nàng như thế, cho dù nàng vì ta cũng được, cũng không thể xuống dốc thế này, thuốc có thể chống đỡ được bao lâu, sớm hay muộn gì cơ thể cũng sụp đổ." Khi nói chuyện, giọng điệu Phụng Trữ Lan có phần thống khổ.

"Được rồi," Long Y Hoàng dời tay, cười với Phụng Trữ Lan, như mặt trời chói chan đánh bại mây đen: "Được rồi, coi như ta đây sẽ khỏe mạnh vì người, yên tâm, ta sẽ không suy sụp nhanh thế đâu, còn có nhiều chuyện ta phải quan tâm."

"Vậy lại uống thêm một ít đi," Đôi mắt Phụng Trữ Lan lấp lánh sáng: "Xem ra hôm nay tâm trạng của nàng rất tốt, uống nhiều một chút, khôi phục thể lực thì mới có năng lực làm những thứ khác chứ."

Đột nhiên Long Y Hoàng cảm thấy toàn thân vô lực, hai mắt đảo nhanh —— bấy giờ nói nhiều như thế lại quay một vòng điểm ban đầu, lại tình cảm nữa chứ, lúc đầu hấn nói dài dòng như vậy cũng chỉ làm nền cho những lời này thôi.

Nhưng mà, nàng lại không đành lòng phá hỏng thành quả Phụng Trữ Lan tân tân khổ khổ đạt được, đành phải gặt đầu: "Được rồi."

Phụng Trữ Lan vui mừng, khi đang chuẩn bị tiếp tục dứt nàng ăn canh thì tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, lực chú ý của Long Y Hoàng bị phân tán, Phụng Trữ Lan lại giả vờ như không nghe thấy: "Đừng để ý đến ả, trước tiên nàng uống hết đi, chuyện còn lại lát nữa giải quyết cũng không muộn."

"Để cho nàng đi vào đi, thời tiết bên ngoài rất lạnh, đừng để người ta bị đông lạnh." Long Y Hoàng nói.

Động tác của Phụng Trữ Lan cứng đờ, chỉ lạnh lùng phản phó một câu: "Cho ả vào."

Cửa mở ra, một nữ nhân khoác gió tuyết đi vào, sau đó cửa nhanh chóng được đóng lại.

Nàng ta bỏ áo choàng, dung mạo thanh lệ, đúng là Liễu Thiên Trùng không thể nghi ngờ.

"Có chuyện gì không?" Long Y Hoàng cười hỏi.

Liễu Thiên Trùng vỗ vỗ tuyết rơi trên người, ngẩng đầu, hai má bị đông lạnh mà ửng hồng: "Thầy tướng số nói, hơn một canh giờ nữa tuyết sẽ ngừng, phụ hoàng và mẫu hậu đã quyết định tiếp tục yên tiệc, mẫu hậu cho thiếp tới thông báo một tiếng..."

"Câm miệng!" Phụng Trữ Lan gằn dữ, nhanh chóng cắt đứt lời Liễu Thiên Trùng, vì thế nàng ta sợ tới mức không dám nói nữa.

"Tiệc gì vậy?" Long Y Hoàng cười cười, nhìn Phụng Trữ Lan.

"Không có gì, người nàng không khỏe, không đi cũng không sao..." Phụng Trữ Lan đáp qua loa.

"Ta đoán được không? Có phải là đầy tháng của Kỳ Hàn?" Long Y Hoàng cười giống khóc.

Phượng Trữ Lan cả kinh: "Nàng cũng biết."

"Ta nhớ rõ lắm, ngày hôm nay, là đầy tháng của Kỳ Hàn... Phượng Trữ Lan, ta biết ngươi không muốn ta lại chịu thêm kích thích gì, nhưng ngày đầy tháng của Kỳ Hàn, ta làm sao có thể vắng mặt? Cho dù không thể nhìn thấy nó... Không thể ôm nó, tốt xấu gì, ta cũng muốn để toàn bộ mọi người biết, ta là mẹ đẻ của Kỳ Hàn." Long Y Hoàng cười cười, đôi mắt sáng trong đột nhiên u tối, lại cố gắng cười.

"Nàng chịu lạnh không được, chứ đừng nói chi đến thời tiết đầy tuyết thế này, chẳng may bệnh tình lại chuyển biến xấu thì làm sao?" Phượng Trữ Lan trách.

Long Y Hoàng nhìn nhìn hần: "Chẳng lẽ bệnh tình của ta chuyển biến xấu, chàng cũng không muốn ta sao?"

Những lời này, lực sát thương đủ mạnh...

Phượng Trữ Lan sững sốt một hồi, mới lại mở miệng, giọng điệu đã mềm mại như nước: "Không phải..."

"Vậy nha, dù sao ta cũng sẽ không vì bệnh nặng mà chết ở trên đường, ta cũng không lo lắng, chàng lại lo lắng vớ vẩn cái gì chứ," Long Y Hoàng dựa sát vào hần, đặt cằm trên vai Phượng Trữ Lan, cách bức rèm che nhìn sang, thấy Liễu Thiên Trừng còn đang đứng ngơ ngác tại chỗ, cúi đầu, không biết suy nghĩ điều gì, Long Y Hoàng cười: "Ta sẽ chờ gió tuyết ngừng thổi sẽ đi, như vậy chàng yên tâm rồi chứ?"

"Vậy có thể miễn cưỡng cho phép..." Phượng Trữ Lan vuốt ve lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ: "Được rồi, đừng làm loạn, đứng lên, trước tiên uống bát canh này đi, rồi uống thêm thuốc này, biết chưa?"

"Được rồi." Long Y Hoàng dúi cằm, nhìn nhìn canh gà, nói: "Phượng Trữ Lan, chàng dứt cho ta đi."

Phượng Trữ Lan giống như oán phụ nhìn nàng: "Có thứ nào không phải do ta dứt nàng chứ." Dứt lời, cười khổ một phen, lại rất sùng nịch, sau đó lại bắt đầu quá trình dứt nàng ăn vô cùng ám muội.

Liễu Thiên Trừng nhìn hai người đó cách mình không xa đang thân mật trước mặt mình, tâm tình có chút không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào, đành phải nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp đi ra ngoài trước."

Đợi một lúc lâu, cũng không có tiếng đáp lại, nàng ta mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên đỏ, giống như chịu rất nhiều ủy khuất, lao đảo chạy ra cửa, dùng sức mở cửa ra, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Điều mà Long Y Hoàng muốn chính là hiệu quả này, vừa nhìn thấy cửa mở ra, lập tức dừng ăn canh, nói: "Được rồi, ta no rồi, thật sự là không uống nổi nữa."

"Uống không nổi cũng phải uống." Ngữ khí Phượng Trữ Lan cứng rắn đầy kiên quyết, xem ra thật sự là hận không thể mở miệng nàng rộng ra lại cảm những loại thuốc đã nấu đổ hết vào miệng nàng, trực tiếp đi thẳng đến dạ dày.

"Ta thật sự rất no rồi..." Long Y Hoàng nhanh chóng làm dáng vẻ đáng thương, hy vọng dùng đôi mắt to thuần khiết vô tội mà mê hoặc Phượng Trữ Lan.

Phượng Trữ Lan không mắc mưu, vì thế được một tác lại muốn tiến một thước, giọng điệu lại lạnh lùng cứng như đá: "Không uống không cho phép ra ngoài."

"Hừ hừ..." Long Y Hoàng than nhẹ vài tiếng, dùng tay kéo kéo y phục của hần, nói: "Phượng Trữ Lan, ngươi căn bản là quan báo tư thù [*]..."

[*]quan báo tư thù: lợi dụng việc công để trả thù cá nhân

"Ta nào có quan báo tư thù, ta chỉ là luận sự."

"Ngươi rõ ràng..." Lời chưa nói hết, nghênh đón nàng là khí tức khiến Long Y Hoàng bỗng dừng trong phút chốc hít thở không thông.

Suy nghĩ trống rỗng, lúc này nàng mới phát hiện, xúc cảm dịu dàng ấm nhuận trên môi mình không phải giả, đầu óc ngẩn ra, một lúc sau mới kịp phản ứng —— mình bị cưỡng hôn! Cũng vẫn là thằng nhãi tiểu nhân Phượng Trữ Lan này!

"Ngươi làm gì!" Nàng đẩy người đang đè trên người ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Phù phù, không thể tưởng được mình bị bệnh lâu như vậy mà sức lực cũng còn mạnh.

"Lúc này cuối cùng cũng ăn được hàng thật giá thật." Phượng Trữ Lan nhìn nàng, cười đến vô cùng gian xảo, cắn cắn môi, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn: "Tuy đều là vị thuốc đông y, nhưng vẫn rất thơm."

Long Y Hoàng giận, một bàn tay vung lên, trực tiếp đánh vào mặt Phượng Trữ Lan, mà Phượng Trữ Lan không hề né tránh, chỉ nhìn nàng, vẫn ôn nhu dịu dàng như nước.

Kết quả nàng thả nhẹ lực đạo, bàn tay không phải đánh vào, căn bản là dán vào! Nhẹ nhàng, cũng không có một chút tiếng động nào.

Long Y Hoàng hung hăng nghiêng rằng, cảm thấy tính cách mình thật đúng là tồi tệ, bất quá cảm thấy nghiệm, dứt khoát nhéo nhéo mặt Phụng Trữ Lan, hung dữ nói: "Lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ăn vụng đậu hũ của ta a..."

"Hôn một cái, cũng chẳng là gì." Phụng Trữ Lan cười rạn rở, nhưng trong mắt lại toát ra bi thương, bi thương rất đậm.

Long Y Hoàng cảm thấy giống như lòng nàng bị nhéo mạnh, nhanh chóng buông tay.

Nàng chính là ăn mềm không ăn cứng! Nhưng mà bao nhiêu năm qua, cũng không thay đổi được tính cách chết tiệt này! Hiện tại lại chịu thua!

"Ăn canh đi, ta không quấy rồi nàng nữa." Nhìn Long Y Hoàng thật sự tức giận, Phụng Trữ Lan vội vàng nói.

Long Y Hoàng thở dài một hơi, nội tâm gào thét điểm yếu của mình lại bị thắng nhai Phụng Trữ Lan nắm được, lần nào cũng hiệu nghiệm, làm nàng thấm hại vô cùng không còn mặt mũi nào nhìn người.

Vừa thấy thìa được đưa đến bên miệng, nàng chỉ máy móc mở miệng, cố gắng uống vào.

Thìa canh mới uống được một nửa, Phụng Trữ Lan tiếp tục phát huy tinh thần bất khuất không sợ hãi, chết cũng không từ bỏ, thỉnh thoảng nói thêm một câu như sét giữa trời quang.

Hắn cười, vô cùng vừa lòng khi thấy Long Y Hoàng ngoan ngoãn nghe lời, nên tâm tình rất tốt, có lẽ nhất thời không kiềm nén được nên thốt ra, cũng có thể đã ấp ủ rất lâu rồi, hôm nay mới có dũng khí nói ra, thế nhưng, thôi nói chung hắn đã nói điều đó ra rồi: "Y Hoàng, Nghĩa Dương và mẫu hậu đều nói đúng, sau này chúng ta có lẽ không chỉ có một mình Kỳ Hân, cho nên..."

Long Y Hoàng chết lặng, không có phản ứng gì, mãi cho đến khi Phụng Trữ Lan nói một câu thâm thúy trúng đích: "Cho nên, chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa đi."

"Phụ —— "

Này, được lắm hay lắm, canh chưa kịp nuốt xuống đã bị phun ra, chẳng những dính vào chần, ngay cả y phục của Phụng Trữ Lan cũng không tránh khỏi tai ương...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Quân Linh

Một câu nói kinh thiên động địa của Phụng Trữ Lan đã thành công khiến Long Y Hoàng né tránh hần như tránh tà, bây giờ ngay cả việc đến gần một chút cũng là vấn đề, lúc Long Y Hoàng nhìn hần đều dùng loại ánh mắt như đang nhìn độc xà mãnh thú.

Tiệc đây tháng đêm đó, Long Y Hoàng vẫn vắng mặt, vốn dĩ nàng đã chuẩn bị tốt cũng vội vã đến hội trường, kết quả dọc đường đi bị gió lạnh thổi trúng làm đau đầu, vài lần suýt té xỉu, Phụng Trữ Lan đi theo sau nàng, phát hiện bất thường, lập tức kéo nàng lại, vừa sờ trán, nóng.

Long Y Hoàng vẫn khẳng khái đến dù tiệc đã bắt đầu, nhưng Phụng Trữ Lan phớt lờ, không hề nói nhiều trực tiếp bế nàng về, cho truyền thái y đến, thái y vừa lắc đầu vừa bắt mạch cho Long Y Hoàng: "Hiện Thái tử phi rất yếu, quả thật không chịu nổi gió lạnh."

Vì thế, kế hoạch muốn đi tham gia tiệc tối trực tiếp bị Phụng Trữ Lan hủy bỏ, nàng nằm trên giường vùng vẫy, Phụng Trữ Lan lại luôn ép nàng phải uống thuốc rồi tỉnh, uống thuốc xong liền đi ngủ huyết, làm cho nàng ngủ mất.

Sau khi Long Y Hoàng tỉnh lại, bệnh trên người đã đỡ hơn một nửa, nhưng vừa thấy sắc trời, cũng đã là sáng sớm hôm sau, nàng nhìn cửa sổ tinh thần bắt đầu sa sút, cự tuyệt dùng bữa và uống thuốc, sau đó nghe nói yến tiệc tối qua Hoàng hậu ôm tiểu hoàng tôn tham dự, nàng không nói hai lời liền đuổi Phụng Trữ Lan ra khỏi phòng, còn mình ngã xuống giường kéo chăn buồn bực, khóc thút thít.

Nghe nói, khi đó Phụng Trữ Lan vẫn luôn đứng ngoài cửa, cũng không nói gì tránh làm nàng tức giận thêm, cũng không đi vào kích thích nàng, tuyệt vời ngày càng nhiều, gió thổi mạnh, tuyết rơi đập hần thành người tuyết, lúc này Long Y Hoàng hai mắt đỏ hồng mới đi ra mở cửa phòng, để hần vào.

Phụng Trữ Lan vào phòng, cũng chỉ lặng lẽ nhìn nàng, Long Y Hoàng liếc hần một cái, tiếp tục bước từng bước chặt vật nhào lên giường, kéo chăn che đầu.

Xế chiều hôm đó, có cung nữ đưa một phong thư đến, yêu cầu đưa tận tay Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng nhìn nhìn phong thư, mới, không kí tên.

Lại quan sát Phụng Trữ Lan, trầm tĩnh, không nói câu nói.

Nàng không hề nghĩ nhiều, cũng lười đọc, ném thẳng vào chậu than, đốt.

Bức thư bị ngọn lửa thiêu rụi, ngọn lửa nhảy nhót như con mèo Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng hỏi: "Sao lại không đọc?"

"Có lẽ lại là tên Mộ Dung nhằm chán kia, giờ ta không có sức để xử lý hắn," Im lặng nửa ngày cuối cùng Long Y Hoàng vẫn mở miệng, sắc mặt khó coi.

"Nàng vẫn còn trách ta sao?" Phụng Trữ Lan nhìn nàng.

"Ta không trách người..." Đôi mắt Long Y Hoàng đỏ hơn: "Ta chỉ là tự trách mình không có bản lĩnh, ở chỗ này hèn yếu một tháng... Ngay cả mặt con cũng chưa thấy..." Câu nói cuối đã mang nỗi kiềm nén.

"Chuyện này cũng không thể trách nàng, là mẫu hậu quá đáng..." Mắt thấy Long Y Hoàng càng ngày càng uể oải, Phụng Trữ Lan nhanh chóng đến trước mặt nàng.

Long Y Hoàng cắn chặt môi, nước mắt vẫn chảy xuống.

Tối ngày hôm đó khi dùng bữa, lần đầu tiên Long Y Hoàng ăn rất nhiều, tất cả thuốc bổ cũng uống hết mãi cho đến khi thật sự nhét không nổi nữa, hơn nữa cách đây không lâu, nàng lại vâng theo lời thái y cho người đem lên một chén thuốc lớn rất đắng, lần này không hề do dự cũng không nhăn mày uống vào, kết quả bị sặc.

Phụng Trữ Lan nhẹ vỗ lưng nàng, lòng rối rắm: "Có tình thần là chuyện tốt, nhưng nàng liều mạng như thế chính là đổi cách tra tấn mình, từ từ sẽ đến, việc này không thể gấp được..."

Long Y Hoàng lau miệng, nghiêng rằng: "Ta chỉ là muốn sớm nhìn thấy Kỳ Hân..."

"Ta cũng muốn, nhưng ít nhất bây giờ Kỳ Hân cũng không có chuyện gì không phải sao? Chẳng may cơ thể nàng lại suy sụp, sau này làm sao có sức để đoạt lại Kỳ Hân từ tay mẫu hậu?" Phụng Trữ Lan ôn nhu nói.

Hắn cứ ôn nhu như thế, ôn nhu đến mức làm cho Long Y Hoàng muốn nổi nóng cũng không được.

Không biết tại sao, nghe được cái tên Kỳ Hân từ miệng hắn, Long Y Hoàng lại muốn khóc, lúc này nàng vẫn chịu đựng, nghiêng người, đột nhiên ôm lấy eo Phụng Trữ Lan, vùi đầu trong lồng ngực hắn, vẫn luôn chịu đựng không khóc: "Ta nhớ Kỳ Hân... Thật sự, ta thật sự nhớ... rất nhớ Kỳ Hân..."

"Ta cũng rất nhớ nó, Y Hoàng, bây giờ nàng hãy điều dưỡng thân thể cho tốt, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, chúng ta cùng đi đón nó về được không?" Phụng Trữ Lan cười, trở tay ôm lại nàng, vờ tay vuốt ve mái tóc dài của nàng.

"Ừm." Long Y Hoàng cười cười, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, ngoan ngoãn dựa vào người Phụng Trữ Lan, im lặng hưởng thụ sự yên bình hiếm có.

Giờ phút này, dù bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra sau này, ông trời cũng còn rất thương Long Y Hoàng, khi nàng cho rằng có lẽ từ nay về sau cũng không có cơ hội gặp lại người ấy, hắn lại thần bí xuất hiện, làm Long Y Hoàng trở tay không kịp, cảm cũng rơi xuống đất.

Đó là chuyện của sáng hôm sau, nàng lôi kéo Phụng Trữ Lan đi tìm Hoàng hậu, đến Tê Phụng các, không thấy bóng dáng, ngay cả cung nữ thường ngày chuyên trách hầu hạ Hoàng hậu cũng giảm đi một nửa, hai người bất giác cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi cung nữ, mới hiểu được, nguyên lai là có khách quý đến đây, Hoàng đế và Hoàng hậu đều đi nghênh đón vị khách quý đó.

Long Y Hoàng vẫn cảm thấy quái lạ: "Là khách quý nào? Phụ hoàng và mẫu hậu cả hai đều đi nghênh đón, tại sao ta không nghe được chút tin tức nào?"

Phụng Trữ Lan ở bên cạnh gạt đầu phụ họa, tỏ vẻ mình cũng rất ngạc nhiên.

"Chuyện này nô tỳ không biết," Cung nữ đáp: "Nghe nói vị khách quý đó tới rất đột ngột, trước đó Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương cũng không nhận được tin tức gì, vừa rồi mới nhận được tin tức, nên quyết định tạm thời ra ngoài nghênh đón, phỏng chừng ở trong cung cũng không mấy người biết."

"... Vậy khi nào mẫu hậu trở về?" Long Y Hoàng uể oải.

"Nô tỳ không biết." Cung nữ tiếp tục trả lời.

Nhìn Long Y Hoàng khổ sở, Phụng Trữ Lan vỗ vỗ vai nàng, an ủi: "Đừng buồn, bây giờ chúng ta đến Ngự hoa viên dạo một chút đi, có thể lát nữa mẫu hậu sẽ về, còn vị khách quý đó, phụ hoàng và mẫu hậu đều coi trọng hắn như thế, chắc chắn cũng là đại nhân vật, không chừng lát nữa chúng ta cũng phải đi qua đó."

"Ta muốn tìm bà, bà ta không ở đây, không tìm, hết lần này đến lần khác bà ta cố tình tìm đến cửa gây phiền phức!" Long Y Hoàng nắm chặt tay, chứng tỏ mình đang rất căm hận, gương mặt, hung hăng trừng mắt nhìn tấm bình phong khảm phụng hoàng.

"Được rồi, đừng tức giận đừng tức giận, hôm nay thời tiết tốt thế này, tinh thần nàng cũng thoải mái, chúng ta ra bên ngoài dạo một chút chứ?" Phụng Trữ Lan nắm tay nàng, cười nói.

"Cũng được, lát nữa chúng ta lại quay lại đây." Long Y Hoàng vô cùng tức giận nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể tùy ý Phụng Trữ Lan kéo ra ngoài, ở trong Ngự hoa viên đi loanh quanh.

Nàng không có tâm trạng để thưởng thức cảnh sắc xung quanh, đi một hồi đột nhiên Phụng Trữ Lan ngừng bước, nàng thấy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa vặn thấy một đám người vừa nói vừa cười bước từng bước trên đất tuyết đi về hướng nàng.

Đám người đó, đứng từ xa nhìn lại đã cảm thấy khí thế áp đảo mọi người, nhìn kỹ hơn, trừ bỏ một đoàn tùy tùng phía sau còn lại là những gương mặt quen thuộc.

Hoàng đế, Hoàng hậu, Phụng Mộ Từ, Phụng Nghĩa Dương, còn có ai? À... Phụng Ly Uyên đã lâu không thấy, Vân Phụng Loan cũng có mặt, hơn nữa bây giờ thêm nàng cùng Phụng Trữ Lan, có thể trực tiếp mở gia yến?

Đi bên cạnh Hoàng đế chính là nam tử được gọi là khách quý, hơn nữa có thể sánh bước cùng Hoàng đế, đem người liên quan như Hoàng hậu bỏ lại sau lưng, nhất định địa vị không phải cũng quý.

Đám người từ xa đi lại gần một chút, đột nhiên Long Y Hoàng ngây ngẩn cả người.

Ồ... Thân ảnh vị khách quý đó, tại sao nhìn quen mắt thế? Càng nhìn gần càng quen mắt... Là ai?

"Chúng ta đi qua đó đi, Y Hoàng... Y Hoàng?" Phụng Trữ Lan nghiêng đầu sang, chứng kiến Long Y Hoàng mở to hai mắt nhìn nhìn đám người trước mặt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nặng nề, hần hơi chút nghi hoặc: "Nàng sao thế?"

Càng ngày càng gần, nam tử trung niên đi cùng Hoàng đế... Long Y Hoàng cũng nhìn rõ ràng.

Nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi, y phục màu nhạt, nhưng thần thái phấn chấn, gương mặt thành thực, nhất cử nhất động mang theo khí tức tuấn lãng, lại không mất đi vẻ phong lưu thuở niên thiếu và thân phận cao quý, gương mặt đó và ký ức Long Y Hoàng khắc sâu trong lòng lại chồng lên nhau, khiến nàng gần như nghẹt thở.

Là hắn! Quả nhiên là hắn!

Thật sự... Là hắn!

"Y Hoàng?" Nhìn Long Y Hoàng mãi lâu không có động tĩnh, mà đoàn người Hoàng đế, Hoàng hậu và vị khách quý cũng dần dần chú ý đến họ, Phụng Trữ Lan nhìn không được vỗ vỗ bả vai Long Y Hoàng, vỗ rất đúng lúc, vỗ, đột nhiên Long Y Hoàng liều mạng chạy tới đám người đó.

Trên mặt tuyết in sâu dấu chân nàng, hơi thở như bị đông cứng, lạnh đến mức làm hai mắt và gương mặt nàng đỏ bừng, nhưng cũng không thể ngăn cản bước chân nàng.

Chứng kiến Long Y Hoàng chạy tới không ra thể thống gì, sắc mặt Hoàng đế và Hoàng hậu vô cùng khó coi, vẻ mặt Phụng Ly Uyên càng nặng nề hơn, những người khác lại không biết tại sao.

Khách quý đứng bên cạnh Hoàng đế cũng nhìn thấy nàng, nhưng không có kinh ngạc hay sững sờ gì, trái lại mỉm cười, kể tiếp, đã bị người chạy tới nhào vào lòng.

Mọi người ở đây đều cả kinh, nhưng vị khách quý đó thân là nhân vật chính lại không hề khó chịu nửa phần, trái lại một tay nhẹ nhàng ôm Long Y Hoàng.

"Quân Linh!" Long Y Hoàng dùng hai tay ôm chặt cổ nam tử, kích động nói: "Quân Linh! Thật là người!"

"Đúng vậy, nha đầu," Nam tử cười hi hi, đỡ lấy eo nàng: "Ta tới thăm người."

Long Y Hoàng đã không còn chú ý đến lễ tiết gì, cũng quên mất những người đang đứng bên cạnh, chỉ một mực ôm Quân Linh, tựa như muốn mượn nó để bù đắp vào trái tim đã vỡ nát của mình.

"Người còn biết đến thăm ta!" Hai mắt Long Y Hoàng đỏ hồng, đột nhiên buông tay ra, lập tức nắm chặt cổ áo của nam tử tên Quân Linh kéo lên, lạnh lùng nói: "Lúc đó, khi ta được gả đến đây, người cũng không có một chút tin tức nào! Trải qua lâu như vậy mới nhớ đến thăm ta! Lương tâm người chết đi đâu rồi hả!"

Hoàng đế và Hoàng hậu đều hít khí lạnh, nhìn hành vi của Long Y Hoàng cảm thấy kinh hãi không thôi, Hoàng hậu nhanh chóng bước lên phía trước nói: "Y Hoàng, không thể vô lễ, đây là khách quý..."

Lần đầu tiên Long Y Hoàng trực tiếp coi Hoàng hậu như không khí, chỉ trừng đôi mắt phụng xinh đẹp nhìn Quân Linh, hy vọng có thể tìm được đáp án từ mắt hắn.

Quân Linh vẫn cười cười, đã có chút đau khổ: "Ta biết... Ta xin lỗi người, cũng rất xin lỗi mẫu thân của người..."

"Người cũng biết rất xin lỗi người sao! Người cũng... Người cũng đã mất lâu rồi, người cũng không có đến thăm người! Chẳng lẽ những lời thề son sắt nói yêu người trước đây, đều là nói dối!" Long Y Hoàng tiếp tục kéo áo hắn, giọng nói bất giác tăng thêm vài phần.

Vừa khéo Phụng Trữ Lan đi đến sau lưng nàng, không đành lòng nhìn nam tử trung niên đó vài lần.

"Ta thật sự rất bận... Luôn vội vàng tìm người thừa kế, bây giờ cũng đã xong, thuận đường tới thăm ngươi một chút." Quân Linh sùng nịch vuốt vuốt tóc Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng nghiêng đầu nhìn nhìn đám người sau lưng Quân Linh đã ngây ra như phỗng, thả áo hần ra, rồi lại cầm lấy cánh tay hần, sống chết kéo hần đi về hướng tâm cung của mình: "Ở đây không tiện nói chuyện, đi! Đến tâm cung của ta tính toán nợ nần, đi!"

Quân Linh không biết làm thế nào, chỉ có thể đi theo nàng đến đó, thậm chí ngay cả cơ hội xoay người để giải thích một chút cũng không có, vì thế, nét mặt Hoàng đế và Hoàng hậu từ hóa đá đến nứt ra.

Phụng Trữ Lan cũng bị Long Y Hoàng bỏ quên đứng tại chỗ, không khỏi thở dài ai oán, đột nhiên Phụng Ly Uyên đi đến bên cạnh hần.

Khóe miệng Phụng Ly Uyên giương lên nụ cười đầy trào phúng: "Thái tử điện hạ, xin hỏi ngài, Thái tử phi có từng đề cập với ngài người tên Quân Linh này chưa?"

Lưng Phụng Trữ Lan cứng đờ, không nói gì.

Phụng Ly Uyên cười lạnh một tiếng, muốn bước đi, lúc này Phụng Trữ Lan mới từ từ khẽ mở miệng, lại dễ dàng đánh bại được toàn bộ kiêu ngạo của Phụng Ly Uyên, lời Phụng Trữ Lan nói nhẹ như lông hồng, lại vừa vụn vặt vào tai Phụng Ly Uyên, hần nói rằng: "Y Hoàng chỉ nói, nàng còn muốn sinh thêm một nữ nhi."

Phụng Ly Uyên suýt không kiềm được muốn đánh người, Văn Phụng Loan nhanh chóng ngăn cản hành động của hần, khẽ nói: "Vương gia, đừng quá xúc động."

Phụng Ly Uyên nắm chặt tay, dứt khoát bước nhanh.

Phụng Nghĩa Dương nhẹ nhàng bước đến cạnh Phụng Trữ Lan, nói: "Xem ra, giao tình của hoàng tẩu và vị Kiền quốc hoàng đế không phải là ít, hoàng huynh, người nghĩ sao?" Nghĩa Dương nhìn ánh mắt Phụng Trữ Lan, nghi ngờ chuyện này không hề đơn giản.

"Chúng ta cũng đi thôi, Y Hoàng sẽ giải thích." Phụng Trữ Lan chỉ cười cười, chấp tay sau lưng, nhìn như không lưu tâm đến quá khứ đó.

Mạnh mẽ kéo người ta về tâm cung của mình, Long Y Hoàng thả tay ra, thờ phi phi tiêu sái đến ghế quý phi ngồi xuống, nhướng mày, nàng lạnh lùng nhìn Quân Linh, nói: "Khi nào ngươi về? Ta hy vọng, trước khi ngươi đi về hãy đến trước mộ phần cha mẹ ta, nhìn họ, không biết ngươi còn có thời gian hay không?"

Quân Linh cười, ngồi xuống ghế cạnh nàng: "Yên tâm, ta tới nơi này thăm ngươi, trạm tiếp theo chính là quê hương của ngươi, nha đầu, ngươi có biết vì sao ta lại vội vàng chọn người kế vị không?"

"Ta làm sao biết ngươi nghĩ gì chứ!" Long Y Hoàng bĩu môi: "Ngươi già rồi, nhanh chóng chọn người kế vị cũng có thể nhanh chóng hưởng phúc."

"Ta đã viết chiếu thư, nếu hoàng trử hiện tại có biểu hiện tốt, hần có thể thuận tiện đăng cơ, mà ta, cũng có thể bỏ xuống gánh nặng." Cung nữ dâng trà thơm, Quân Linh chậm rãi tiếp nhận, động tác vô cùng tao nhã khẽ cúi đầu nhắm nháp.

"Ngươi muốn thoái vị?" Long Y Hoàng nhướn mày: "Vậy ngươi muốn đi đâu?"

"Ai cha cha... Chỉ mới vài năm không thấy nha, ngươi đã từ một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu lột xác thành Thái tử phi," Quân Linh lảng tránh vấn đề này, ngẩng đầu đánh giá nơi ở của Long Y Hoàng: "Quốc mẫu tương lai đấy, lời đạo sĩ đó trước đây nói thật không sai, nhìn xem, cho dù ngươi không gả cho ta, vẫn làm quốc mẫu như cũ."

"Ta không phải ý này, đừng nói sang chuyện khác, cái ta muốn nói đích thực là..."

"Hình như ta tới đã muộn," Đôi mắt Quân Linh sáng long lanh, khóe miệng mỉm cười đầy nghiền ngẫm: "Nghe nói cách đây không lâu, ngươi đã thuận lợi sinh tiểu hoàng tôn đúng không? Chúc mừng ngươi a, không chỉ lập gia đình, còn có nhi tử, nhất định là một tiểu tử rất đáng yêu đây."

Long Y Hoàng im lặng, tâm giống như bị kim đâm đau vô cùng, Quân Linh này, nói cái gì không nói, lại chọn ngay điểm yếu của nàng, nàng líu ríu nói: "Đáng yêu..." Nàng không biết, ngay cả mặt đứa nhỏ nàng cũng chưa nhìn vài lần, chỉ có một lần mới nhìn thoáng qua một chút, nhưng cũng là gương mặt khi ngủ... Đứa bé đó, còn chưa gặp mẫu thân.

Long Y Hoàng bắt đầu thất thần, có chút bi thương: "Đúng vậy... Hần rất đáng yêu..."

Quân Linh đứng lên, đi lại trong cung điện, nói: "Đứa bé đó đâu? Tại sao lại không ở đây, nha đầu, ngươi ném nó đi nơi nào thế?"

Đây vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng lại như xát muối vào vết thương trong lòng Long Y Hoàng: "Đúng vậy... Là ta vô dụng... Đã ném nó... Nó, ta còn không có..." Nàng vươn tay che miệng lại, đôi mắt càng đỏ sẫm.

Quân Linh là người rất giỏi quan sát người khác, chỉ liếc mắt đã phát hiện Long Y Hoàng bất thường, vội vàng ném vẻ mặt hài hước và trêu chọc, nghiêm

túc nói: "Nha đầu, có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không?"

"Quân Linh..." Long Y Hoàng vươn tay kéo tay áo người trước mặt, đau đớn nói: "Ta còn chưa thấy nó... Ta còn chưa ôm nó một lần nào... Nó đã bị người khác ôm đi, đó là con ta, ta cũng không thể tự mình chăm sóc nó, thậm chí cũng chưa từng chạm vào nó... Hình dáng của nó ra sao, ta cũng không biết!"

Quân Linh hơi chần chờ một lát, hình như đã hiểu được điều gì: "Ta cũng hiểu được đại khái chuyện gì đã xảy ra... Nhưng mà bây giờ không thể vội vàng." Quân Linh cười cười: "Ta còn chưa chính thức trò chuyện thoải mái cùng Hoàng đế và Hoàng hậu của các ngươi, nha đầu giờ ta đi trước, buổi tối ta sẽ đến thăm ngươi."

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang, Quân Linh vừa xoay người đã thấy, Phụng Trữ Lan đến đây, tuy rằng hắn không biết người đến là ai, nhưng dựa vào trực giác cũng có thể đoán được vài phần: "Nha đầu, đừng khóc, phu quân của ngươi đã đến rồi, còn muốn giữ thể diện không đây?" Hắn cười khổ, giờ tay nhéo nhéo mặt Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng tàn nhẫn vò óng tay áo hắn để cảnh cáo: "Ta không khóc! Tại hồi nãy ở bên ngoài trời rất lạnh mà thôi!"

"Được rồi, ta phải đi trước, nếu không phải là khách thì ta cũng không để ý đến những chuyện lật vật này, ngoan ngoãn ở đây chờ ta biết chưa?" Quân Linh lại lợi dụng thân phận trưởng bối vỗ vỗ đầu Long Y Hoàng như đang dọa nạt tiểu hài tử, cười cười xoay người đi ra ngoài, khi lướt qua Phụng Trữ Lan còn hứng thú liếc nhìn hắn.

"A, Phụng Trữ Lan!" Vừa nhìn thấy người đến, Long Y Hoàng hiểu được lúc nãy mình quả thật quá kích động, ngay cả hắn cũng quên mất, chỉ có thể xấu hổ cười hai tiếng: "Thật ngại quá, nhìn thấy cổ nhân, nhất thời cảm lòng không được cho nên mới quên mất ngươi... Lượng thứ, lượng thứ!"

"Nàng kích động cũng quên không ít người nhỉ!" Phụng Trữ Lan lạnh nhạt đi đến: "Nàng nhớ lại xem vừa rồi có nhiều người như thế, trừ bỏ vị khách quý đó, nàng còn nhớ đến ai?"

"Ta và hắn quả thật là đã lâu không gặp, nên thời điểm gặp lại khó tránh khỏi hưng phấn..." Long Y Hoàng cười gượng, hy vọng giấu điếm được hắn.

"Người đó là ai vậy?" Phụng Trữ Lan hí mắt bức cung.

"Hoàng đế Kiên Quốc, ngươi không biết sao? Chẳng qua ta luôn gọi thẳng tên hắn, Quân Linh, ha ha ha ha a..." Long Y Hoàng cười càng ngày càng già, chợt cảm thấy Phụng Trữ Lan bây giờ tại sao lại giống như đang tức giận thế nhỉ?

Mặc dù đúng là nàng đã bỏ hắn ở đó, nhưng cũng đã nhún nhường giải thích rồi mà? Hắn còn muốn thế nào nữa?

Nhìn Phụng Trữ Lan càng ngày càng tới gần mình, Long Y Hoàng chỉ có thể dựa về phía sau, lại không cười nổi: "Phụng Trữ Lan, ngươi tức giận ư?"

"Hắn là gì của nàng?" Phụng Trữ Lan không quan tâm đến nàng đang nói gì, tiếp tục bức cung.

"Cái này... À, ừ, ta nên nói như thế nào đây... Một lời khó nói rõ, một lời khó nói rõ, tóm lại quan hệ giữa ta với hắn là vô cùng phức tạp, trong một lúc không thể nói hết... A!" Đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bẫng, Long Y Hoàng bị ôm lấy, Phụng Trữ Lan quay người lại ngồi vào chiếc ghế mà nàng mới vừa ngồi, trực tiếp đặt nàng trên đùi mình, cười âm hiểm: "Nàng nghĩ nói dối là qua được sao?"

"Vậy ngươi muốn thế nào..." Cả người Long Y Hoàng đỏ mề hôi lạnh.

"Ta không hỏi cũng được, bắt quá," Phụng Trữ Lan ôm chặt eo nàng, áp sát tai Long Y Hoàng, thì thầm: "Sinh cho ta một bé gái, ta sẽ không hỏi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Lá rụng về cội

"Phụng Trữ Lan!" Long Y Hoàng phát cáu, tức giận hai gò má ửng đỏ: "Chuyện của Kỳ Hàn còn chưa giải quyết xong, ngươi còn có lòng dạ nghĩ đến những điều vớ vẩn này à!"

"Ta cho rằng hai chuyện đó không hề mâu thuẫn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến sự việc phát triển, một mình Kỳ Hàn cũng cô đơn, sinh cho nó thêm muội muội thì sao?" Phụng Trữ Lan cười, ôm chặt eo Long Y Hoàng, ngăn cản thành công ý định muốn trốn thoát của nàng: "Hơn nữa, nàng cũng có hai vị ca ca đúng không? Họ rất yêu thương nàng đúng không? Nếu không, nàng cũng không thể hình thành tính cách vô pháp vô thiên thế này."

"Được rồi, đừng nói chuyện này," Sắc mặt Long Y Hoàng đỏ bừng, không biết bởi thẹn thùng xấu hổ hay bởi buồn bực: "Mẫu thân hồi hận muốn chết, người nói, trước đây sinh ra một người tai hại như đại ca thì thôi không nói, cũng không đề phòng cẩn thận mang thai lần nữa, lần này thành hai đứa, tức giận làm người muốn học mẫu." Vừa tìm cơ biện hộ cho mình, Long Y Hoàng vừa dùng hết sức vùng thoát khỏi cánh tay Phụng Trữ Lan.

Phượng Trữ Lan đột nhiên nghiêng rặng rất mạnh, khẽ kéo cả người Long Y Hoàng nằm trong lòng mình, nghiêng rặng nói: "Nàng không được lộn xộn!"

Giọng hung dữ, Long Y Hoàng cả kinh toàn thân khẽ run lên, an tĩnh lại, nhưng cả người cứng đờ, sắc mặt lại rất khó xử.

Được rồi, nàng biết, lúc này nàng và Phượng Trữ Lan rất thân mật rất ái muội, dựa sát vào nhau thế này cho nên nàng có thể cảm giác được chỗ nào đó trên người Phượng Trữ Lan rõ ràng đang biến hóa...

Ồi... Nói thế nào thì hẳn cũng là một nam nhân bình thường mà...

Long Y Hoàng suy sụp, cúi gằm mặt, không dám lộn xộn.

Phượng Trữ Lan vẫn ôm chặt eo nàng, mười ngón tay xinh đẹp đặt trên vòng eo của nàng dùng sức, nhưng không có làm động tác tiếp theo, Phượng Trữ Lan vui mặt vào gáy Long Y Hoàng, nỗ lực điều chỉnh hô hấp hỗn loạn dồn dập của mình.

An tĩnh rất lâu, hai người đều không nói gì, Long Y Hoàng lại nhin không được: "Cái đó... Phượng Trữ Lan..."

"Hửm?" Phượng Trữ Lan khẽ lên tiếng, vẫn không động đậy.

"Cái đó, ta và Quân Linh đã lâu không gặp, lúc này ta muốn đến gặp hẳn..." Long Y Hoàng cúi đầu, cười cười, vươn tay đặt trên tay Phượng Trữ Lan: "Trước tiên ngươi để ta đi một lát, chờ ta về rồi nói tiếp."

Mặc kệ ra sao, bây giờ nàng phải thoát thân trước, như vậy mới không rơi vào nguy hiểm.

Phượng Trữ Lan bỗng dưng mở mắt, ánh mắt sắc như dao, đột nhiên cánh tay giam giữ eo nàng dùng sức, đè Long Y Hoàng vào tay ghế, tay còn lại giữ chặt gáy nàng, hôn môi nàng thật sâu.

Long Y Hoàng khóc không ra nước mắt, lúc này nhìn thế nào cũng giống như nàng đang quyến rũ Phượng Trữ Lan.

"Ngươi..." Nàng dùng hết sức lực toàn thân mới đẩy Phượng Trữ Lan ra được, bây giờ nàng mới lĩnh ngộ được, không ngờ Phượng Trữ Lan thoát nhìn gầy gầy nhưng sức lực không phải đùa, nhìn biểu hiện của Phượng Trữ Lan thật sự rất không được bình thường, Long Y Hoàng vội nói: "Ngươi đừng kích động như thế, chuyện gì cũng phải chờ sau khi Kỳ Hân về rồi nói."

Tạm thời trì hoãn được thì phải làm nha!

"Cho dù ta trực tiếp muốn nàng ở đây," Phượng Trữ Lan nói một câu, cười như gió lạnh thổi qua: "Ta cũng hiểu rõ việc này và chuyện của Kỳ Hân hoàn toàn không có mâu thuẫn gì."

Long Y Hoàng kinh hãi! Sắc mặt lập tức trắng xanh: "Phượng Trữ Lan, ngươi đùa à!"

Cho dù Long Y Hoàng biết rõ bây giờ quan hệ của nàng và Phượng Trữ Lan càng ngày càng tốt, hơn nữa luận thân phận, địa vị, tính cách, lại càng không có người nào thích hợp hơn, nhưng chẳng qua...

Bóng ma trong lòng nàng vẫn tồn tại, nhất thời không thể tiếp nhận hết thảy.

"Sự thật thì sao," Phượng Trữ Lan dựa dàng xoa nhẹ gò má Long Y Hoàng, cúi đầu, tinh tế hôn lên cánh môi nàng, lời nói hơi mơ hồ không rõ: "Ta vì nàng và tên tiểu tử kia, đã nhin bao lâu nàng có biết không..."

"Vậy... Không phải còn có Liễu Thiên Trùng sao?" Tại sao không khí lại nóng như thế chứ, Long Y Hoàng nhin không được nói thẳm, ngón tay run rẩy, trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

"À? Ta không có cảm giác gì với ả ta, ở cùng với ả, giống như đang ở cùng lợn chết, không có gì khác."

Long Y Hoàng hết chỗ nói.

Đột nhiên, đai lưng lỏng ra, Long Y Hoàng nhanh chóng xoay người, nắm chặt tay Phượng Trữ Lan, thở phà phà nói: "Ngừng tay...". Cho dù trong lòng nàng không thể tiếp nhận được, nhưng phản ứng của cơ thể lại thành thật nhất, mới chỉ trong chốc lát thôi cũng cảm thấy rất nóng, nhưng lý trí lại ép nàng phải tỉnh táo.

Phượng Trữ Lan cắn một cái trên vai nàng: "Không ngừng."

"Bây giờ là ban ngày..." Long Y Hoàng tiếp tục cười gượng: "Nói như thế nào thì cũng có chút ngưng, không phải ngươi đã nhẫn được sao? Đến tối lại nói sau được chứ?"

"Nàng muốn kéo dài đến khi nào, hửm?" Phượng Trữ Lan bình tĩnh nhìn nàng, ngọn lửa trong mắt bốc cháy dữ dội.

"Ta chỉ là không có tâm tình gì..." Long Y Hoàng ra vẻ trấn định thở dài một hơi: "Chuyện của Kỳ Hân khiến ta chấy ruột gan, còn Quân Linh, lát nữa ta phải tìm hắn nói một số chuyện, Phượng Trữ Lan, ngươi sẽ không làm khó người khác mà?"

Ngon lửa trong mắt Phụng Trữ Lan dần tàn, đột nhiên không nói.

"Như vậy..." Long Y Hoàng nhìn nhìn hân: "Bây giờ có thể thả ta ra được không?"

Phụng Trữ Lan chần chờ một hồi, từ từ nhích người, Long Y Hoàng có thể thả lỏng, nhanh chóng trốn thoát khỏi hân.

"Y Hoàng," Ngay lúc Long Y Hoàng sắp bước ra khỏi cánh cửa, đột nhiên Phụng Trữ Lan cất giọng gọi nằng: "Đêm nay, tiếp tục."

Long Y Hoàng càng không dám ở lại đó một giây phút nào, vội vàng chạy đi.

Đùa sao, muốn tiếp tục, đêm nay nằng nhất định sẽ ở lại chỗ Phụng Mộ Từ.

Nghĩ sao, làm vậy, nghe nói Hoàng đế Hoàng hậu và Quân Linh ba người họ đang ở Thiên điện, nằng vừa đến cửa, thì tên tùy tùng đi theo Quân Linh khuyên nằng không nên vào, nói đây là ý của Quân Linh, chuyện của hân, hân sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Long Y Hoàng không dám quay về, trực tiếp chạy đến chỗ Phụng Mộ Từ tị nạn.

Chuyện của Kỳ Hàn còn chưa giải quyết, tại sao bây giờ Phụng Trữ Lan lại có tâm tư quấy nhiễu tinh thần của nằng chứ!

Ở chỗ Phụng Mộ Từ ngày người cả buổi chiều, ngoài lo lắng thấp thỏm đề phòng Phụng Trữ Lan đến tìm nằng, Long Y Hoàng còn bị Phụng Mộ Từ ép hỏi có phải cãi nhau với hoàng huynh của mình không, còn muốn đi tìm Phụng Trữ Lan khuyên nhủ nữa chứ! Long Y Hoàng nhanh chóng cân lại, muốn làm như thế á, khó khăn lắm nằng mới thoát khỏi Phụng Trữ Lan, dạo quanh một vòng lại quay về hang sói hổ báo à?

Đáng tiếc, Long Y Hoàng ngàn trốn vạn trốn, cuối cùng vẫn bị Phụng Trữ Lan tìm được, tóm ra, cuối cùng kéo đi về.

Trên đường bị Phụng Trữ Lan kéo đi, Long Y Hoàng vẫn luôn cúi đầu, Phụng Trữ Lan dừng bước: "Sao thế?"

"Phụng Trữ Lan, ngươi tức giận?" Long Y Hoàng ngẩng đầu, bĩu môi, đáp.

"Ai giận nằng! Chỉ tại nằng ở chỗ Mộ Từ quá lâu, kẻ không biết lại cho rằng ta ức hiếp nằng." Phụng Trữ Lan bình tĩnh nói.

Long Y Hoàng ai oán liên tục, nhìn về mặt đó, nhìn thái độ đó, còn dám nói không tức giận?

"Ha ha, Phụng Trữ Lan, đột nhiên ta phát hiện cảnh sắc ở đây rất đẹp, không bằng chúng ta đi dạo rồi lát nữa về được không?" Long Y Hoàng thật cẩn thận dò hỏi: "Hơn nữa cũng đã lâu ta không đi ra ngoài, đúng lúc đi ra hít thở không khí... Ừm, thuận tiện chờ Quân Linh."

"Gió lớn, dễ cảm lạnh, đi về là tốt nhất." Không hề nói nhiều, Phụng Trữ Lan tiếp tục kéo nằng đi.

"Hay là bỏ đi," Long Y Hoàng cầu xin: "Phụng Trữ Lan không bằng... Không bằng ngươi trực tiếp tìm Liễu Thiên Trùng đi, cả người ta khó chịu..."

Phụng Trữ Lan sững sờ một chút: "Cả người khó chịu? Ta thấy lúc nằng chạy đi rõ ràng rất nhanh nhẹn."

"Cái đó... Đó là hồi quang phản chiếu [1]..." Long Y Hoàng nói xong, càng cúi thấp đầu hơn.

[1] hồi quang phản chiếu : được giải thích trên hai tầng nghĩa. Thường được dùng với nghĩa thứ 2

1. Là hiện tượng tự nhiên khi mặt trời lặn, sẽ có những tia sáng phản xạ, tia sáng này chỉ tỏa sáng trong thời gian ngắn sau đó nhanh chóng biến mất.

2. Người trước khi chết cũng có hiện tượng này. Ví dụ, người bệnh đã hôn mê lâu ngày, đột nhiên thanh tỉnh, thậm chí cũng trò chuyện vài câu với người thân; người không ăn không uống lâu ngày đột nhiên muốn ăn. Là hiện tượng bệnh tình được “giảm bớt”, chuyển nguy thành an, là tín hiệu người bệnh và thân nhân sắp xa nhau. Tóm lại, là hiện tượng người trước lúc chết sẽ tỉnh táo, để dặn dò người thân, kéo dài sinh mệnh để hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Phụng Trữ Lan liếc nằng một cái: "Hồi quang phản chiếu? Vậy còn không nhanh về nghỉ ngơi!"

Long Y Hoàng lảo đảo bước đi, sau đó thoát khỏi tay Phụng Trữ Lan, ngồi lì trên tảng đá ven đường: "Ta cảm thấy choáng váng, ngồi ở đây một lát rồi sẽ về sau."

Phụng Trữ Lan tiến đến, gấp người xuống ôm lấy Long Y Hoàng, tiếp tục đi về phía tâm cung của mình.

"Hu hu..." Long Y Hoàng phát hiện giấy dựa không có hiệu quả, chỉ có thể nắm chặt y phục Phụng Trữ Lan, vùi đầu khóc thảm thiết.

"Nằng sợ?" Phụng Trữ Lan khẽ cười, tiếng cười theo gió bay đi, Long Y Hoàng dứt khoát khóc lớn hơn, gần từng tiếng trách móc: "Ngươi rõ ràng là ức hiếp ta!"

"Dù sao nằng không thể trốn cả đời, việc này sớm muộn gì cũng sẽ đến, sao không ngoan ngoãn chấp nhận." Phụng Trữ Lan cười nói.

Long Y Hoàng khóc nức nở: "Từ nhỏ mẹ đã dạy rằng, đối mặt với kẻ xấu mưu mô quấy rối, nhất định phải dốc hết sức ra phản kháng..."

Phượng Trữ Lan chỉ cảm thấy gân xanh trên trán giật liên hồi, làm thế nào cũng không thể tìm ra được câu nào nói lại.

Về đến tầm thất, Phượng Trữ Lan quay đầu cho thủ vệ cung nữ một ánh mắt, họ lập tức đóng cửa lại, hần tiếp tục ôm Long Y Hoàng đi vào trong, sau đó đặt nàng lên giường.

"Xong, ta xem nàng sẽ trốn thế nào! Lần này có thể trốn đi đâu!" Mày kiếm nhếch lên khiêu khích, Phượng Trữ Lan cời thẳng áo ngoài, Long Y Hoàng nhanh chóng lui đến góc giường.

"Người lại lợi dụng lúc người ta gặp nguy mà ép buộc người ta!" Long Y Hoàng khóc nức nở.

"Ta chỉ là muốn có thêm một bé gái mà." Sắc mặt Phượng Trữ Lan xanh mét, quay người ngồi xuống giường, tiếp cận Long Y Hoàng: "Hơn nữa, có lần đầu tiên, về sau nàng sẽ không cảm thấy không được tự nhiên nữa."

Câu nói này... Mới thật sự cảm thấy không được tự nhiên đó.

Long Y Hoàng sốt ruột, kéo chăn phủ lên người: "Người có Kỳ Hân còn chưa đủ sao! Không phải muốn ta sinh, ta lập tức sinh ngay!"

"Cho nên, yêu cầu ta với nàng cùng nhau phối hợp nha..." Phượng Trữ Lan nhanh chóng đề lên người Long Y Hoàng, hần giật nhẹ chăn, nói: "Y Hoàng, bỏ chăn ra, ta không muốn dùng bạo lực."

"Ta cũng không muốn..." Hai mắt Long Y Hoàng ngập nước: "Phượng Trữ Lan, có cái gọi là điều không muốn làm thì đừng ép buộc mình đúng không? Bản thân người cũng không nguyện ý, vậy đừng bắt ép ta."

"Vậy không còn cách nào khác." Phượng Trữ Lan đột nhiên mỉm cười, cười cười làm Long Y Hoàng run run, nàng nằm trong chăn sờ sờ ngón tay mình, trống không, là trống không.

Lúc đó nàng bị bệnh, vì dễ thoát mái, liền tháo độc khí ra, sau đó cũng không biết Phượng Trữ đã cất chúng ở đâu, bây giờ xem ra, hần làm như thế quả thật đã có mưu tính trước...

Nhận thấy chân đang bị một lực mạnh khác kéo đi, Long Y Hoàng càng khấn trương nắm thật chặt, chết cũng không muốn thả ra, nhưng cái chân đáng thương không chịu nổi sức kéo mạnh mẽ, roẹt một tiếng, tơ lụa bao bên ngoài mỏng manh bị xé mất, ruột bông rơi xuống nhiều như tuyết, Long Y Hoàng đang hoảng hốt oán trách thợ thủ công làm chân đã xén bớt vật liệu, thì đã có người đề lên nàng, môi bị nụ hôn dịu dàng nhưng ngang ngược bao phủ.

Cả hai người đều được sợi bông vùi lấp.

"Dừng lại... Phượng Trữ Lan!" Long Y Hoàng liên tục run rẩy la hét, nhưng lại vô thức ôm cổ Phượng Trữ Lan.

Đại lưng gần như bị tháo ra, y phục mùa đông dày cộm cũng bị kéo đến khuỷu tay ... Lộ ra bả vai trắng nõn.

Nụ hôn nóng bỏng liên tiếp đi xuống, để lại vô số dấu hôn như quả dâu tây, ái muội, mập mờ.

Long Y Hoàng nhắm mắt lại, toàn thân đều run rẩy...

"Oa -- "

Yên lặng, tất cả động tĩnh bên trong phòng đều bị tiếng khóc trẻ con vang lên ngoài cửa đứng im trong nháy mắt!

Đột nhiên Long Y Hoàng trong tình dục phục hồi tinh thần, tiếng khóc đó, tựa như lấy dao khoét sâu vào vết thương trong tim nàng, lúc này, lại ở ngoài cửa!

Phượng Trữ Lan hoàn toàn lơ mơ, vẫn luôn về phía cửa, sững sờ.

"Kỳ Hân!" Long Y Hoàng vừa đẩy người phía trên ra, vội vàng kéo áo lên vai, chân trần chạy đến cạnh cửa.

Tiếng khóc ấy, càng lớn hơn, vang vọng khắp nơi.

Trừ bỏ ngày hôm đó nàng sinh nó ra, cho tới bây giờ, chưa từng được nghe tiếng khóc gần đến thế này.

Long Y Hoàng mở cánh cửa lớn ra, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên, là Quân Linh, mà ở trong lòng Quân Linh, chính là một trẻ sơ sinh đang được quấn trong tấm chăn dày!

Đứa bé đang khóc, Quân Linh thấy Long Y Hoàng ra mở cửa, lại nở nụ cười: "Thằng nhóc này sợ người lạ, ta ôm nó, dọc đường nó liền khóc, tốt xấu gì ta cũng đã làm phụ thân, việc ôm trẻ con cũng là việc nhỏ không đáng kể, nhưng nó vẫn khóc."

Tim Long Y Hoàng gần như ngừng đập, nàng nín thở nhìn nhìn gương mặt đứa bé... Cảm giác đó, không lừa được nàng! Là con trai của nàng!

"Sao thế," Nhìn về mặt kinh ngạc của Long Y Hoàng, Quân Linh cười đắc ý: "Định để ta ở ngoài, không cho ta đi vào sao?"

Long Y Hoàng tỉnh ngộ, nhanh chóng nghiêng người: "Nhanh vào đi, bên ngoài lạnh."

Quân Linh ôm Phụng Kỳ Hàn đi vào, vừa xoay đầu, đúng lúc nhìn thấy Phụng Trữ Lan vừa chỉnh lại xiêm y lộn xộn vừa đi tới, lại nhìn vào bên trong một chút, cũng nhìn thấy được đồng hồ loạn trên giường.

"Hình như ta đến không đúng lúc mà." Quân Linh cười trộm nói: "Có phải đã làm cắt đứt cái gì không nhỉ?"

Phụng Trữ Lan rất muốn nói đúng, nhưng vừa nhìn thấy đứa nhỏ, cũng không dám lên tiếng.

"Ta bế nó nhiều, cũng cảm thấy mệt chết, Y Hoàng nha đầu, người muốn ôm một cái không? Đứa nhóc rất đáng yêu." Quân Linh như trở thành nhân vật chính, toàn bộ lời thoại đều bị hắn chiếm hết.

Long Y Hoàng cũng không muốn chậm trễ giây phút nào, trực tiếp ôm đứa nhỏ, Quân Linh tìm vị trí ngồi xuống, nàng cũng từ từ ngồi xuống.

Lần đầu tiên Long Y Hoàng được ôm con, kích động đến mức hai tay đều phát run, trong nhất thời không biết nên làm những gì, lúc này chỉ muốn ôm chặt đứa nhỏ thế này, vĩnh viễn không buông tay.

Phụng Kỳ Hàn khóc càng ngày càng nhỏ, nó sợ người lạ, cũng không sợ Long Y Hoàng lần đầu tiên ôm nó.

Chẳng lẽ đứa bé này linh tính rất mạnh, chỉ cần liếc mắt là nhận ra được mẫu thân mình?

Trên người đứa bé có mùi sữa đặc biệt thơm, Long Y Hoàng ôm nó, lại cảm giác như mình đang ôm kẹo bông đường mềm mềm, kẹo bông đường còn mở to đôi mắt xinh xinh trừng nàng, cái miệng nhỏ nhắn kêu y y a a, không khóc hay nào loạn.

Quân Linh sờ sờ mũi, nói: "Đứa nhỏ này lạ thật, tại sao người ôm nó, nó lại không khóc nữa?"

"Ừm... Chỉ là, Quân Linh, người làm thế nào...". Đem đứa bé từ chỗ Hoàng hậu về đây được? Long Y Hoàng xúc động kích động nhìn hắn không nói hết câu.

"Cụ thể ta đã làm gì người cũng đừng quan tâm, tập trung chăm sóc con trai, chuyện của người lớn đừng hỏi đến, tiểu nha đầu." Quân Linh cười, nhẹ nhàng gõ vào trán Long Y Hoàng.

Lúc đầu Phụng Trữ Lan nhìn đứa bé được quay về quả thật rất cao hứng, nhưng vừa chứng kiến Long Y Hoàng thấy Quân Linh đến còn cao hứng kích động hơn cả khi nhìn thấy hắn, nên bắt đầu buồn bực.

Bất quá, hắn tự nói trong lòng rằng -- chỉ bởi vì Quân Linh là cô bằng hữu với nàng, hơn nữa Quân Linh đã giúp đỡ nàng đem đứa bé về, nên nàng mới như vậy, ừm...

"Thằng nhóc này rất đáng yêu, người đặt nó tên gì?" Quân Linh hỏi.

"Kỳ Hàn... Phụng Kỳ Hàn." Long Y Hoàng nhìn chằm chằm đứa bé đang nằm trong lòng mình, cười hạnh phúc, nhẹ nhàng đáp.

"Kỳ Hàn..." Quân Linh lặp lại, đột nhiên ý cười biến mất, chợt quay đầu, dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Phụng Trữ Lan.

Phụng Trữ Lan càng không hiểu gì.

"Đừng suy diễn linh tính!" Long Y Hoàng quở trách hắn.

Vì thế Quân Linh lại quay đầu về: "Đứa bé này rất đáng yêu, nhìn xem, ánh mắt giống người, sau này trưởng thành chắc chắn sẽ rất anh tuấn."

"Ừm, ánh mắt giống ta... Ta cảm thấy cái miệng giống Phụng Trữ Lan, như vậy rất tốt, nếu lại giống ta, sẽ rất nữ tính." Long Y Hoàng cười nói.

"Ha ha, đúng là...", "Quân Linh nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: "Thái tử điện hạ, ngài có một vị hiền thê như vậy là rất may mắn, sau này dù thế nào cũng đừng đối xử tệ bạc với tiểu nha đầu này, người sẽ có càng nhiều may mắn hơn, trước đây ta muốn nó gả cho con ta, nhưng nó sống chết cũng không lấy."

Phụng Trữ Lan hơi im lặng, chỉ mỉm cười gật đầu đáp ứng.

"Ta đương nhiên không lấy con người làm phu quân, Quân Linh, ta đã từng nói, ta không cần bởi vì kiểu đó mà gọi người một tiếng phụ hoàng."

Long Y Hoàng cười lạnh nói.

"Nha đầu chết tiệt này, mắt không biết nhìn!" Quân Linh nói: "Ta đã nghĩ muốn làm người thân với mẫu thân người, lúc trước nàng ấy không chịu gả cho ta, muốn người gả cho con ta cũng không được."

"Quân Linh, người biết rõ tấm lòng của ta khi đó, người biết ta đối với người... Thôi đã là quá khứ, hiện tại ta có cuộc sống của mình, chuyện lúc trước... Coi như hết!" Long Y Hoàng thở dài, trêu chọc đứa bé trong lòng, vẫn cười.

"Nha đầu, bây giờ dường như người đã thông suốt, hay là đã tìm được người trong lòng rồi sao?" Quân Linh trêu chọc.

"Đó là đương nhiên, người cho là trên đời này cũng chỉ có một mình người là nam nhân sao?" Long Y Hoàng mỉm cười đáp lại hần.

Dựa vào những câu nói qua lại đó, đều là vài ba câu đáp trả, Phụng Trữ Lan ở một bên nghe được cũng đoán được đôi chút, cũng không biết nên cảm nhận thế nào.

"Đúng vậy, ta già rồi, con trai con gái đều có một đám, người đương nhiên sẽ không lại tiếp tục lãng phí thời gian trên người ta." Quân Linh cười cười: "Ta sẽ ở lại chỗ này với người trong thời gian ngắn, sau đó ta sẽ xuất phát đi đến quê hương của người, ta muốn an cư trước mộ phần của mẫu thân người, chiếu cố nàng ấy cả đời."

Tay Long Y Hoàng cứng đờ, thu lại nụ cười: "Người... Người đây là muốn đoạt công việc của Cảnh Lâm thúc thúc sao, người...!"

Quân Linh cũng ngăn người, nở nụ cười: "Trước đây, ta bởi vì nàng ấy mà đăng cơ, cũng bởi vì nàng ấy thoái vị, đây không phải là muốn làm việc đến nơi đến chốn sao? Nếu ta không thể làm bạn với nàng ấy khi còn sống, nhưng sau khi nàng ấy chết, ta vẫn hy vọng được ở bên cạnh nàng, như vậy cũng tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thỏa mãn

Quân Linh cũng không ngồi lại lâu, chốc lát liền về, dường như đến đây chỉ vì đặc biệt ôm đứa bé đến cho nàng, nhiệm vụ đã hoàn thành thì rời khỏi, cũng có thể là chuyện khác.

Long Y Hoàng tiến hần tới cửa, khi đi về phòng, mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm Phụng Kỳ Hàn trong lòng, ngay cả lúc đến trước phòng đã vấp bậc cửa suýt ngã.

Phụng Trữ Lan chạy đến đỡ nàng, nhưng Long Y Hoàng dường như không nhìn thấy hần, chỉ luôn chọc cười Phụng Kỳ Hàn, sai cung nữ thu dọn chiến trường trên giường sạch sẽ, liền nhanh chóng nhẹ nhàng đặt Phụng Kỳ Hàn xuống.

Phụng Kỳ Hàn rất ngoan, ngoan đến mức không giống như những đứa trẻ sơ sinh khác, vừa mới được đặt trên giường, cả tay chân giãy dụa hai cái, sau đó liền không cử động, chỉ ngậm đầu ngón tay mình, mắt to trong suốt long lanh, luôn nhìn vị trí xung quanh mình.

Long Y Hoàng cười, vươn tay chọc chọc.

Bên kia hai mẹ con đang chơi vui vẻ, bên này Phụng Trữ Lan lại hoàn toàn bị bỏ rơi, cảnh ngộ thật là thê lương.

"Kỳ Hàn, Kỳ Hàn," Long Y Hoàng cúi bỏ tấm chăn, thấy cả người Phụng Kỳ Hàn nhỏ nhắn được mặc áo bông màu vàng rực, nàng cười khóe mắt cong cong như trăng rằm, ôm Phụng Kỳ Hàn, đặt đôi chân nhỏ bé của nó trên chân mình, nhìn chăm chú khuôn mặt hồng hồng đáng yêu, Long Y Hoàng không phiền không chán kêu: "Kỳ Hàn."

Phụng Kỳ Hàn duỗi cánh tay béo mập mềm mềm về phía trước bắt bắt, kêu nha nha vài tiếng, không khóc không nháo, vô cùng nhu thuận.

Phụng Trữ Lan chậm chậm bước đến, đứng cạnh giường một hồi, phát hiện chẳng những Long Y Hoàng không để ý đến hần, mà ngay cả tiểu Phụng Kỳ Hàn cũng không chú ý tới hần, không nên được cảm xúc thê lương, chậm chậm ngồi xuống giường, cười nói: "Y Hoàng, cho ta ôm Kỳ Hàn cũng một cái được chứ?"

Long Y Hoàng ôm chặt Phụng Kỳ Hàn, vừa thấy Phụng Trữ Lan ở bên cạnh, vội vàng quay lưng che chở cho con trai: "Người dựa gần như thế, lại muốn làm gì?"

Ngẫm lại, tình huống vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, ngay cả mình suýt chút nữa cũng trầm luân, nếu không phải Quân Linh đến đây đúng lúc, không chừng bây giờ đã khó giữ được trong sạch.

À ừm... Tại sao vẫn có chút không được tự nhiên?

Long Y Hoàng cúi đầu, không thấy được trong chớp mắt nụ cười tươi trên môi Phụng Trữ Lan cứng ngắc, hần vô lực nói: "Ta chỉ là muốn ôm Kỳ Hàn một cái..."

Long Y Hoàng suy nghĩ một lát, bất đắc dĩ đành phải quay người lại, rất cẩn thận giao Kỳ Hàn vào tay hần: "Cẩn thận một chút, đừng làm nó đau."

"Ủm, yên tâm." Phụng Trữ Lan đỡ lấy Kỳ Hàn, ôm vào trong lòng, cảm giác cơ thể nhỏ nhắn của con trai mới đầy tháng không lâu rất mềm mại, tựa như chỉ cần hấn dùng lực một chút là sẽ biến thành nắm bùn, Phụng Kỳ Hàn nằm trong lòng cũng rất ngoan, không khóc không nháo, hấn quan sát kỹ đôi mắt của Kỳ Hàn, cười nói: "Đôi mắt thật sự giống nàng, rất đẹp."

"Tiểu gia hỏa này nếu lớn lên giống ta mới thất bại, biến thành người yêu nghiệt giống Mộ Dung Xá Nguyệt," Long Y Hoàng cũng nhếch môi, tựa vào bên cạnh Phụng Trữ Lan, vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của Phụng Kỳ Hàn: "Nam nhi nha, giống phụ thân thì tốt hơn."

Đột nhiên nàng lại nhớ đến đại ca của mình? Long Diệp Vũ, được một nửa mỹ mạo của mẫu thân, một nửa khí chất của phụ thân, nhìn qua kinh vi thiên nhân [1], yêu mị, kiên cường, nghĩa hiệp cùng kinh diễm đều vừa vặn, chia thành năm phần, vừa vặn không nhiều không ít, tuy hấn có đôi khi lòng dạ hẹp hòi lại rất hay phát cú bất công, nhưng quả thật diện mạo chính xác rất hoàn hảo, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là trường tử có sự khác biệt?

kinh vi thiên nhân [1]: nhìn thấy người nào đó thì vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới có được đáng về ấy. Điều này chỉ đến hai đối tượng:

1. Chỉ người con gái có dung mạo xinh đẹp làm người nhìn vô cùng kinh ngạc, dung mạo này chỉ có tiên nhân mới có. (thường dùng với nghĩa này)
2. Với người có tay nghề hay kỹ thuật cao rất là tán thưởng.

(theo <http://baike.baidu.com/view/390949.htm>)

Long Y Hoàng phiền não, chẳng lẽ bởi vì nàng và nhị ca Long Diệp Dục là cùng thai, cho nên ưu điểm của phụ mẫu sẽ không chia đều? Hoặc là không đủ để chia?

Long Y Hoàng lại dựa sát như thế, vừa rồi bởi vì thành linh có người ngoài xông vào mà dục vọng Phụng Trữ Lan tạm thời đè nén đột ngột bùng phát, hấn nhìn không được nhìn Long Y Hoàng vài lần: "Y Hoàng..."

"Hửm?" Long Y Hoàng khó hiểu nhìn hấn, trước đây cũng sẽ không thế này, nhưng mấy ngày gần đây một Phụng Trữ Lan vốn dứt khoát không dây dưa đột nhiên biến thành người do dự lại nói lắp, làm cho nàng vừa nghe vừa nín thở.

"Không bằng thế này, trước tiên chúng ta giao Kỳ Hàn cho vú nuôi chăm sóc đi, buổi tối lại nhìn Kỳ Hàn cũng không muộn, ta muốn..." Phụng Trữ Lan dùng một chút, nghiêng đầu, thì thầm vài câu vào tai Long Y Hoàng.

Mặt Long Y Hoàng bỗng đỏ bừng, lại thoáng nhìn Phụng Kỳ Hàn, màu đỏ biến thành trắng, nàng hung hăng néo Phụng Trữ Lan, cả giận nói: "Trước mặt Kỳ Hàn ngươi lại dám nghĩ đến những điều đó, sau này ta xem ngươi làm thế nào dạy nó cho tốt..."

Phụng Trữ Lan oan ức nhìn nàng một cái, lại xoay qua nhìn Phụng Kỳ Hàn: "Kỳ Hàn, con xem, mẫu thân con hắt hủi phụ thân con kia..."

"Này này này! Con còn nhỏ! Ngươi nói bậy bạ cái gì!" Long Y Hoàng nóng nảy.

"Để cho nó rời đi một lát." Phụng Trữ Lan càng thêm ngoan ngoãn.

"Một lát cũng không được! Khó khăn lắm mới quay về đây được, còn chưa có ở bên cạnh ta được lâu, đợi một lát đi!" Sắc mặt Long Y Hoàng tiếp tục chuyển biến, biến thành màu đỏ thẫm.

"Không đi cũng được, chẳng qua ta sợ nó sẽ khóc." Phụng Trữ Lan cười cười, thành linh cảm tấm chăn quần quanh đứa nhỏ cẩn thận, đứng lên đi đến nhuyển tháp đặt xuống.

Nhìn khí thế đó, hôm nay ăn không được Long Y Hoàng thế nào cũng không buông tay.

"Ngươi thật muốn quăng Kỳ Hàn ở đó ư?" Long Y Hoàng hơi bối rối, muốn đi qua ôm lấy Kỳ Hàn, chợt cảm thấy sống lưng căng thẳng, ngay sau đó eo đã bị Phụng Trữ Lan ôm chặt, bế lên, đi nhanh về phía giường.

Ném Long Y Hoàng lên giường, Phụng Trữ Lan thuận đường trở tay, buông màn lụa phía trước song cửa, bức rèm từ từ rủ xuống, tạo ra khoảng cách với đứa bé trên nhuyển tháp bên kia.

Phụng Kỳ Hàn an tĩnh kỳ lạ, chỉ ngẩng đầu nhìn trần nhà, giật giật thân mình, nhắm mắt ngủ.

Long Y Hoàng khản trương đến mức hàm răng phát run, liều mạng rời khỏi giường: "Phụng Trữ Lan, đừng đùa... Ta, ta muốn đi qua chỗ Kỳ Hàn..."

"Ta không nói đùa," Phụng Trữ Lan lưu loát xoay người lên giường, tay dài duỗi ra, không chút nào lưu tình ngăn cản Long Y Hoàng, xoay người một cái, liền đè nàng, cười gian nói: "Thế này là ta đang nói đùa với nàng sao?"

"Ta... Chỉ là Kỳ Hàn..." Long Y Hoàng cảm thấy tim đập điên cuồng, nói lắp đến mức không tìm được câu gì để đáp, nàng dùng hai tay chống cơ thể Phụng Trữ Lan không ngừng ép xuống, vô thức cong đầu gối... Vốn là muốn mượn nó để lấy chút sức lực phản công, nhưng lại không nghĩ đến điều đó càng làm cho Phụng Trữ Lan thuận tiện áp sát mình, bên tai truyền đến tiếng Phụng Trữ Lan thở dốc, nàng lại càng bối rối: "Chẳng may Kỳ Hàn khóc làm sao?"

"Chờ nó khóc rồi nói, hơn nữa, hiện tại chẳng phải nó rất an tĩnh sao?" Phụng Trữ Lan một phát bắt được đôi tay không ngừng chống lại mình, thoáng dùng chút lực, cũng đã kéo người nọ đến bên giường, tay vẫn bị hấn nắm chặt, vì thế nụ cười trên mặt Phụng Trữ Lan càng đắc chí hơn, lúc này Long

Y Hoàng đã là miếng thịt mỡ hán xâm lược: "Sẽ không mất nhiều thời gian, chỉ là muốn bù lại những sai sót đã qua."

Hai người gần như đã dính sát vào nhau hợp thành một, ánh sáng trong phòng mờ ảo, càng thêm ái muội, Long Y Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu, vừa muốn nói gì đó lại bị Phụng Trữ Lan hôn xuống.

Nụ hôn ấy triền miên, làm nàng suýt nữa trầm luân không có cách nào thoát khỏi.

Trước khi Quân Linh đến, nàng cũng đã khổ đấu với Phụng Trữ Lan một phen, y phục cũng đã hơi lỏng đi, hiện giờ Phụng Trữ Lan mới động vài cái, y phục cũng đã trượt xuống khuỷu tay, ẩn sâu dưới tầng tầng lớp lớp y phục là làn da trắng nõn mềm mại với những quả dâu tây hồng hồng Phụng Trữ Lan vừa tạo ra trước đó không lâu còn chưa tan, nhìn Long Y Hoàng vì sợ hãi mà ngực phập phồng, Phụng Trữ Lan mỉm cười, xuôi theo dấu vết đó nhẹ nhàng gặm cắn.

Long Y Hoàng hoàn toàn không chịu nổi kích thích thể này, mười ngón tay bám chặt vào da Phụng Trữ Lan, khăn trương đến mức giọng nói cũng sắc bén: "Không phải như vậy... Phụng Trữ Lan, dừng lại, dừng lại cho ta!"

Phụng Trữ Lan hoàn toàn không nghe, một tay từ từ dời xuống eo nàng, trực tiếp kéo đai lưng ra, tầng tầng y phục giống như hoa quỳnh nở ra...

"Phụng Trữ Lan..." Long Y Hoàng thở hổn hển, giọng nói dồn dập run rẩy, tựa như khẩn cầu: "Không phải như vậy..."

Long Y Hoàng ôm chặt Phụng Trữ Lan, tựa như chỉ cần làm thế này là tạm thời có thể xoa nhẹ tâm tư đang kinh hoàng rối loạn, gò má ửng đỏ, đôi mắt bắt đầu mê ly.

"Dừng làm loạn... Y Hoàng..." Trầm mặc hồi lâu đột nhiên Phụng Trữ Lan mở miệng, mà ngón tay hán vẫn dọc theo đường thắt lưng của nàng liên tục châm lửa.

"Ừm..." Toàn thân Long Y Hoàng run rẩy, không biết đó là do sợ hãi hay bởi trầm luân.

"Y Hoàng..." Phụng Trữ Lan cẩn thận quan sát nàng một hồi, nhìn chăm chú cặp mắt phụng đã hoàn toàn mất đi tiêu cự, lại nhìn xuống đôi môi bị mình hôn đỏ ửng, nở nụ cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng, lại đặt xuống nụ hôn triền miên.

"Y Hoàng, cho ta..."

Tầng lụa mỏng manh phát phơ che đi tình huống trên giường, chỉ nhìn thấy mờ hồ hình bóng hai người đang quấn lấy nhau, ngoài ra, còn có tiếng thờ dốc cùng rên rỉ truyền ra làm người ta đỏ mặt tím da thành thịch.

Lúc này đây, Long Y Hoàng đã hoàn toàn thua thế thâm, chút cơ hội xoay chuyển cũng không có.

Mười ngón tay siết chặt lấy nhau, mang theo rung động chưa từng có cùng một chút hưng phấn, một chút kích thích, hai người dần dần dung hợp.

Sóng cả ba đào mệnh mông mãnh liệt ập lại, làn sóng trong veo vượt ve vồ về bờ đá, xóc nảy phập phồng, cũng chỉ có Long Y Hoàng cùng Phụng Trữ Lan tựa sát vào nhau, hai bên mới có thể tìm được cảm giác an toàn.

Bình sứ trong phòng được cắm những cành hoa mai kiều diễm, băng tuyết tan dần, hóa thành giọt sương từ từ trượt xuống trên cánh hoa mềm mại...

Long Y Hoàng mở to mắt nhập nhèm, cả người chui vào trong chăn, không khí mờ ám trong phòng còn chưa tan đi, hơi thở ái muội nồng đậm vờn quanh nàng, bên trong chăn, vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cực nóng của hai người.

Mặt nàng xám như tro, trong đầu nàng trình diễn một lần lại một lần tình cảnh nóng bỏng mới diễn ra vừa rồi, trong nhất thời ai oán liên tục.

Nàng sai, nàng hoàn toàn sai, phải lợi dụng thời cơ chạy thẳng đi, vì sao lại ngây ngốc ở lại bị Phụng Trữ Lan khi dễ thế này...

Tuy cả người đã cực kỳ rã rời, nhưng dù làm thế nào cũng không ngủ được, Long Y Hoàng tròn tròn mắt, chỉ cảm thấy toàn thân như muốn rời rạc.

Hừ... Tên Phụng Trữ Lan kia còn nói sẽ không mất nhiều thời gian lắm đâu, rốt cuộc tại sao hán lại có tinh thần dồi dào, sự việc vừa xong thì trời cũng đã tối...

Long Y Hoàng im lặng giữ lại hai giọt nước mắt cá sấu, yếu ớt nằm úp trên giường, từ từ từ chìm vào trong mộng.

Nửa khắc trước, Phụng Trữ Lan còn nằm bên cạnh ôm lấy nàng, sau đó Phụng Kỳ Hàn khóc hai tiếng, không đợi nàng có động tĩnh, hán đã đi xuống trước.

Như vậy cũng tốt... Dù sao lúc này nàng cũng không có sức lực dư thừa, cũng không thể đi săn sóc Kỳ Hàn...

Không đúng, cái gì gọi là cũng tốt, nàng biến thành như vậy, trách ai!

Long Y Hoàng mới vừa nhắm mắt lại, bên giường lại truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo, hình như có ai đó đặt một vật gì cạnh gối đầu, giọng Phụng Trữ Lan mang theo thích ý cùng thỏa mãn, thậm chí còn có vênh vang đắc ý, nhẹ nhàng rơi vào tai nàng: "Kỳ Hàn vừa được nhũ mẫu cho ăn no, nên ta ôm nó lại đây."

Long Y Hoàng mới có một chút động lực cùng tinh thần, mở mắt ra, quả nhiên thấy Phụng Trữ Lan ôm Kỳ Hàn, đặt ở cạnh gối đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hàn đầy vui vẻ vì được ăn uống no nê... Long Y Hoàng vươn tay ra, muốn sờ sờ cái mặt trắng mịn mập mạp của nó, mới vừa rời khỏi chăn lập tức cảm thấy lạnh lẽo, vừa nhìn, ừm, cánh tay mình quả thật không tệ, tinh tế mảnh khảnh, làn da cũng hoàn hảo... Khoan đã! Bây giờ cái nàng muốn quan tâm không phải điều này!

Long Y Hoàng tức đến khó thở, vội vàng rút tay về, sắc mặt khi thì trắng lúc lại xanh -- đến bây giờ nàng còn chưa có mặc quần áo, da tay lộ ra cũng chẳng có gì lạ.

Phụng Trữ Lan nghiêng người ngồi ở bên giường, rất rất dịu dàng, hần sờ sờ tóc Long Y Hoàng, nhìn nhìn dấu hôn mình để lại trên cổ nàng, nở nụ cười: "Đứng lên đi, nên ăn tối thôi, nhìn xem, Kỳ Hàn cũng ăn no, nàng muốn mình bị đói sao?"

Long Y Hoàng càng chui vào trong chăn, sống không bằng chết than thở: "Đau thắt lưng... Phụng Trữ Lan, người nói đi tại sao người lại dùng sức như thế làm gì chứ... Cái eo đáng thương của ta a... Giống như bị bẻ gãy..."

"Được rồi, để ta xoa bóp giúp nàng." Nói xong Phụng Trữ Lan vươn tay chui vào chăn, Long Y Hoàng sợ tới mức nhanh chóng trốn sang một bên.

"Không cần không cần..." Long Y Hoàng kéo chăn, bọc mình kỹ càng, vội vàng nói: "Phụng Trữ Lan, người đi ra ngoài trước đi, tự ta sẽ thay quần áo."

"Không phải nói thắt lưng rất đau sao..."

"Không đau không đau, ha ha... Hiện tại rất tốt." Long Y Hoàng cố chấp cười nói.

Nàng duỗi thẳng lưng, thừa dịp Phụng Trữ Lan quay đầu gọi cung nữ nhẹ nhàng trợn mắt, vẫn rất đau a...

Nhận lấy y phục từ tay cung nữ, Phụng Trữ Lan tự tay cầm lấy đưa đến bên giường cho Long Y Hoàng, ánh mắt này, thái độ này, thật sự vô cùng dịu dàng không giả dối, chắc chắn, nhìn xem ánh mắt đó kìa, ấm áp giống như ánh mặt trời ngày xuân.

Long Y Hoàng thấy xấu hổ, cách đó không lâu, ánh mắt Phụng Trữ Lan hùng hực lửa gần như muốn thiêu đốt nàng.

"Nếu không, ta giúp nàng mặc nhé." Nhìn Long Y Hoàng đã lâu chưa động đậy, Phụng Trữ Lan có thiện ý nói.

"Không cần không cần không cần không cần! Ta tự mình làm, ta tự mình làm được..." Long Y Hoàng nhanh chóng cầm lấy y phục che ngực, cười gượng hai tiếng: "Người ôm Kỳ Hàn ra ngoài trước đi, để tránh ta không cần thận trọng phải nó."

Phụng Trữ Lan gật gù đầu, một tay ôm lấy con trai đang được quấn như lạp xưởng, đứng lên, đẩy bức màn ra, bóng dáng dần dần biến mất. Nhìn Phụng Trữ Lan đã đi xa, Long Y Hoàng chậm chậm bắt tay vào chăn mò mẫm, đau đến méo miệng, không dám lộn xộn, cuống quýt mặc quần áo vào.

Lúc Long Y Hoàng đi ra tư thế cực kỳ mất tự nhiên, nhất là phần eo cùng hạ thân, động một chút liền đau đau nhức nhức, làm nàng liên tục xuất xoa, suýt nữa không đứng thẳng lưng được, ra ngoài phòng, nàng liếc mắt nhìn người đã ngồi trước bàn cơm, đang ôm một đứa bé chơi đùa -- Phụng Trữ Lan.

Long Y Hoàng đành chịu, chỉ có thể lê tấm thân bước từng bước cứng ngắc đi đến trước bàn, hai tay chống trên mặt bàn từ từ ngồi xuống ghế, âm thầm chịu đựng đau nhức, suýt nữa cắn nát môi.

"Ta đã sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng, lát nữa nàng ngâm mình một chút, có lẽ sẽ cảm thấy đỡ hơn nhiều." Phụng Trữ Lan nhìn cơ thể nàng cứng ngắc, cười nói.

Không công bằng! Tại sao người mệt là nàng, còn kẻ đầu têu là Phụng Trữ Lan lại nhìn rất thoải mái, vẻ mặt lại còn hồng hào hơn, nét u buồn mọi ngày cũng không còn.

"Ta muốn ôm Kỳ Hàn." Long Y Hoàng vươn tay.

"Được." Phụng Trữ Lan nhanh nhẹn giao Kỳ Hàn cho nàng, hai tay vừa rảnh, lập tức cầm chiếc đĩa gấp đồ ăn: "Nàng ăn nhiều một chút, nhất định là rất mệt mà."

Xong, lời hần vừa thốt ra, các cung nữ bên cạnh bắt đầu che miệng cười trộm.

Đột nhiên Long Y Hoàng cảm thấy thực sự hận không thể biến mất khỏi đây ngay lập tức...

Phụng Trữ Lan còn quá nhỏ, hiện chỉ kêu y y a a, hai cánh tay mập mạp hồng hồng kéo cổ áo Long Y Hoàng ra, Long Y Hoàng dờ khóc dờ cười, chỉ có thể gỡ từng cánh tay của nó ra: "Kỳ Hàn, đừng quấy, nương muốn ăn cơm."

Phụng Trữ Lan không nghe lời, ngửa gương mặt nhỏ nhắn, hai tay túm vào phía trước, nhẹ nhàng chộp vào những dấu hôn lồ lộ in trên cổ Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng nhất thời cả kinh, mặt mày biến sắc, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn về phía Phụng Trữ Lan, ánh mắt đó như muốn lăng trì xé thịt

người đối diện, một lần lại một lần càn quét trên mình Phụng Trữ Lan.

Phụng Trữ Lan thấy nàng uy hiếp, chỉ có thể cười khổ ôm Phụng Kỳ Hân về: "Kỳ Hân đừng làm ồn, mẫu thân con phải ăn cơm."

Long Y Hoàng tức đến phát run, ngay cả cầm đũa cũng không nổi, cuối cùng vỗ bàn đứng lên, lời lẽ nghiêm chỉnh: "Ta muốn đi tắm trước."

Nước trong thùng tắm gỗ đàn hương đã ấm, hơi nóng lượn lờ, những đóa hoa đỏ hồng lơ lửng trôi trên mặt nước.

Ngâm mình trong nước ấm, cảm thấy thoải mái vô cùng, đầu nhức ở eo cũng nhẹ dần, Long Y Hoàng thở dài, vén vén mái tóc dài ướt đầm sang một bên, tựa người vào vách thùng nhắm mắt lại.

Không biết tại sao, nàng vẫn không quên được hình ảnh vừa rồi, cảnh xuân kiều diễm khắp phòng làm nàng hận không thể chui đầu xuống nước, nín thở chết đi.

Xoa xoa cánh tay, nàng vừa cúi đầu, sắc mặt như sung huyết.

Phụng Trữ Lan để lại nhiều dấu hôn trên người mình thế này, lớn có nhỏ có, nào đậm nào nhạt, màu sắc so với cánh hoa thả trên mặt nước còn diễm lệ hơn

Nàng tiếp tục khóc thét, dựa vào thành bồn mà ghen ngào.

Một lát sau, bên ngoài lại truyền đến giọng Phụng Trữ Lan: "Đừng ngâm lâu quá, thức ăn sẽ nguội mất."

Long Y Hoàng không để ý tới hân, tiếp tục ngâm mình trong nước.

Lại một lát sau, nàng nghe thấy tiếng đóng cửa, không khỏi kinh ngạc, đang chuẩn bị đứng lên để hỏi rõ ràng, lại thấy Phụng Trữ Lan đi qua bình phong, đến trước mặt nàng.

Long Y Hoàng dứt khoát trốn vào trong thùng tắm, Phụng Trữ Lan liền vươn tay vào trong nước vớt nàng ra, giống như mò cá, ngay cả y phục bị ướt cũng không quan tâm, giọng điệu oán trách: "Nước cũng đã lạnh, lại còn ngâm tiếp sẽ ngã bệnh, nàng cho rằng mình bệnh chưa nặng sao?"

Cả người trần như nhộng, toàn thân Long Y Hoàng ướt đầm, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Phụng Trữ Lan ôm lấy nàng, đi đến bên cạnh bình phong, kéo tấm khăn lông đã được chuẩn bị xuống, trùm lấy nàng, nhẹ nhàng lau bọt nước cho nàng.

Long Y Hoàng có phần nhận không nổi: "Phụng Trữ Lan, ta tự mình có thể ..."

"Đừng cãi." Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, dễ dàng đem những lời còn lại mà Long Y Hoàng muốn nói nhét vào bụng.

Lau khô người sạch sẽ cho nàng xong, Phụng Trữ Lan lại tiếp tục lau tóc giúp nàng: "Ngâm mình thế nào mà tóc ướt cả vậy, lát nữa không được phép để ướt mà ngủ."

Long Y Hoàng chỉ có thể gật đầu, hai tay vòng trước ngực, giữ chặt tấm khăn lông trên người.

Tóc cũng lau khô được một hai phần, đã làm người tốt thì làm đến cuối cùng, Phụng Trữ Lan tiện thể cầm y phục mặc vào cho nàng, Long Y Hoàng lén nhò đầu nhìn ra bên ngoài, cũng không còn một cung nữ nào.

Được người hầu hạ, không phải nàng chưa từng hưởng thụ lần nào, nhưng được Phụng Trữ Lan... Ách, quả thật cả người Long Y Hoàng đều không được tự nhiên.

Y phục đã được mặc vào hoàn chỉnh, Phụng Trữ Lan lại cẩn thận thắt đai lưng giúp nàng, vẻ mặt nghiêm túc cực kỳ.

Làm xong tất cả, lúc Long Y Hoàng đang chuẩn bị đi ra ngoài, chợt cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, cả người lại bị ôm đi.

Nàng muốn khóc, tại sao Phụng Trữ Lan làm thế này, là muốn chân nàng chỉ dùng để trang trí thôi sao?

Đặt Long Y Hoàng trên ghế cạnh bàn cơm, Phụng Trữ Lan lại xoay người đi thay y phục, Long Y Hoàng quay đầu nhìn thoáng qua khắp nơi: "Kỳ Hân đâu?"

"Ngủ."

"A." Long Y Hoàng lại chuyển tầm mắt về, vừa nhìn phát hiện thức ăn lúc nãy đã được đem xuống, đổi thành một chén lớn canh gà nhân sâm cùng một chén lớn cháo tổ yến, cộng thêm mấy món ăn nhỏ.

Phụng Trữ Lan này, tên phá gia chi tử, lại đi lãng phí lương thực, hừ!

"Ăn nhanh đi, cũng đã trễ rồi, ta không tin nàng không đói bụng." Phụng Trữ Lan thay y phục xong, từ trong phòng đi ra, toàn thân sạch sẽ thoải mái.

Long Y Hoàng lại đành phải cúi đầu húp cháo.

So với kẻ khác nàng phải biết rõ hơn, nếu không phải tại mình ngâm mình trong nước quá lâu, thức ăn cũng sẽ không đến mức nguội lạnh, cũng không đến mức làm Phụng Trữ Lan lại đi chuẩn bị phần thức ăn mới... Hơn nữa, đầu sỏ gây tội lãng phí lương thực là nàng..

Đang lúc nàng vô cùng ảo não ân hận, bất tri bất giác Phụng Trữ Lan đã ngồi xuống cạnh nàng, tay chống cằm, vẻ mặt bình tĩnh cười cười, nhìn nàng không tha.

Long Y Hoàng suýt nữa ăn không nổi nói: "Người chưa ăn cơm? Nếu không... Bây giờ cùng ăn một ít đi." Nàng cẩn thận hỏi.

"Ta ăn rồi."

Long Y Hoàng tiếp tục vùi đầu húp cháo, bỗng cảm thấy tối tối, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn mặt Phụng Trữ Lan rất gần mình, tim đập liên hồi, thìa trong tay cũng rơi xuống đất.

"Đừng!" Nàng vội vàng ngăn cản hẳn.

Phụng Trữ Lan coi nhẹ động tác của nàng, nhẹ nhàng chạm môi nàng, cũng không có thêm động tác gì, sau đó cười nhẹ nói: "No rồi?"

"Ách... No rồi..." Long Y Hoàng choáng váng.

"Chúng ta đi nghỉ ngơi thôi." Nói xong, Phụng Trữ Lan ôm lấy nàng khỏi ghế.

Long Y Hoàng buồn bực, tại sao trước đây nàng không phát hiện ra, Phụng Trữ Lan đúng là rất thích ôm người.

Song ...

Long Y Hoàng nhanh chóng đẩy hẳn ra, phòng bị cẩn thận: "Không, không nên..."

"Yên tâm đi, ta không làm gì đâu, ta biết nàng rất mệt, hơn nữa nếu tiếp tục thì cơ thể nàng sẽ không chịu nổi." Phụng Trữ Lan sủng nịch cười, vẻ mặt rục rịch...

Dù hẳn đã cam đoan rất nhiều lần, nhưng Long Y Hoàng vẫn không dám gần hẳn chút nào.

Có câu một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng, hơn nữa con rấn này là đại mạng xà Phụng Trữ Lan ...

Long Y Hoàng bước đi trước tới bên giường, thấy Kỳ Hân nằm ở chính giữa đã ngủ say, gương mặt phúng phính đáng yêu, khiến người ta muốn nheo một cái.

Thoáng thấy Phụng Trữ Lan cũng đã đi tới, Long Y Hoàng nhanh chóng lùi vào giường, nằm bên trong.

Phụng Trữ Lan cũng từ từ nằm xuống giường, giữa hai người đã có Kỳ Hân ngăn cách.

Có Kỳ Hân ở giữa làm phòng tuyến an toàn, Long Y Hoàng yên tâm rất nhiều, xoay người lại, ôm lấy nó.

Ở cùng một chỗ với con mình, cảm giác rất hạnh phúc...

Nàng ôm lấy Phụng Kỳ Hân, Phụng Trữ Lan nằm ở bên ngoài cũng xoay người một cái, duỗi tay ôm lấy hai mẹ con họ, Long Y Hoàng ngẩng đầu, thì thấy Phụng Trữ Lan đã nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên một tia cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Nhớ mãi không quên

Đêm đến, sau khi Quân Linh tìm Hoàng đế đàm luận xong, đang muốn đi tìm Long Y Hoàng, đi ngang qua viện nào đó, nghe thấy tiếng xé gió ác liệt hỗn loạn từ bên trong truyền ra, bất giác dừng bước.

Có người đang múa kiếm trong viện, hẳn nhìn vào cửa viện, chỉ thấy ánh kiếm sắc bén lóe lên.

Nền tuyết, ánh trăng sáng, hoa mai trong viện không ngừng rơi xuống, từng đường kiếm mang theo cảm phần chém vào đóa hoa, lại làm Quân Linh có cảm giác rất quen thuộc.

Hắn bất giác cười khỏ, cũng đã hơn mười năm trôi qua, con gái của nàng cũng đã lấy chồng sinh con, còn mình lại vẫn nhớ kỹ mọi thứ sâu sắc, không thể quên được.

Đúng rồi, đây là tấm cung của ai?

Quân Linh chấp tay đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích quan sát bên trong.

Người múa kiếm đột nhiên ngừng lại, y phục đơn bạc, bởi vì vận động mạnh mà thờ dốc, kiếm trong tay chỉ xuống đất, kinh ngạc nhìn Quân Linh đang đứng trước cửa viện.

Nhờ vào ánh trăng sáng, cuối cùng Quân Linh cũng thấy rõ mặt người kia, nhìn rất quen, hình như Hoàng đế đã từng nhắc đến.

Trưởng tử, Duệ vương, Phụng Ly Uyên.

Phụng Ly Uyên thấy Quân Linh, vô cùng kinh ngạc.

Hắn đã từng nghe Long Y Hoàng trong lúc vô tình hay cố ý nhắc đến nhiều lần, nhưng thật sự được gặp mặt, đây cũng là lần đầu tiên.

Trong lòng bùng bùng lửa giận, trong mắt Phụng Ly Uyên căm thù người trước mặt đến tận xương tủy dù chưa từng nói chuyện với nhau được dăm ba câu, mà nguyên nhân hận... Là đồ kị, là ghen ghét.

Dưới ánh trăng lạnh, đôi mắt Phụng Ly Uyên lại hơi đỏ.

Bị người ta phát hiện nếu cứ bỏ đi thế này thì không hợp lễ phải, Quân Linh nở nụ cười, từ từ bước vào trong viện.

Hôm nay hắn đến Huy Quốc, vốn đã bỏ xuống tất cả thân phận, chẳng qua thuận đường muốn ghé thăm Long Y Hoàng.

Mà lúc này góc độ hắn dùng đôi mắt với Phụng Ly Uyên, làm hắn nhớ tới ngày đó của mười chín năm về trước, chẳng qua vị trí giữa hắn và Long Tử Khanh (*) đã đổi cho nhau, khi đó ánh mắt hắn nhìn Long Tử Khanh cũng đầy thâm cừ đại hận giống như Phụng Ly Uyên lúc này.

(*) Long Tử Khanh: là cha của Y Hoàng, là nam chính trong truyện viết về Giang Ngạn Chi- mẹ của Y Hoàng.

Mà hắn của năm đó, tuổi trẻ khí thịnh, rất nóng nảy, cho nên mới có thể thua thảm bại.

Phụng Ly Uyên xoay lưng đi, tay cầm trường kiếm, không quan tâm đến Quân Linh.

Quân Linh bước đến, cười đến ôn nhuận như ngọc: "Đột nhiên viếng thăm, quả thật đã mạo phạm, thân thủ của Duệ vương thật sự không tồi."

Phụng Ly Uyên nhìn nụ cười đó cảm thấy phiền phức, vì thế lạnh lùng nói: "Có chuyện gì?"

Tên vãn bối này quả thật rất lạnh lùng.

Quân Linh không hề nóng nảy như xưa, mười mấy năm làm vua, đã mài phẳng hoàn toàn gai nhọn trong hắn: "Vương gia đang có tâm sự?"

Phụng Ly Uyên mím chặt môi, mắt lờm Quân Linh đầy thù hận: "Không."

Không có mối lạ.

Nhìn ánh mắt quen thuộc đó, Quân Linh hoảng hốt trong nháy mắt, dường như lại nhớ tới hôm ấy, hắn đứng trước mặt Long Tử Khanh, bản thân cũng thù hận thế này: "Hóa ra, Vương gia quả thật bất mãn với tại hạ."

"Tại hạ?" Phụng Ly Uyên nhún mày, đây là cách xưng hô của một quân vương sao?

Còn Quân Linh cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế đá, gõ bàn: "Chúng ta bỏ thân phận qua một bên, giờ hãy bình thản mà đàm luận một lần đi, lấy thân phận bằng hữu."

Ngay cả kiếm Phụng Ly Uyên cũng không bỏ xuống, ngồi đối diện trước mặt Quân Linh, cầm khăn tay trắng trên bàn từ từ lau kiếm.

"Vì sao ngươi lại phiền não?" Quân Linh hỏi: "Có thể nói ra nghe chút?"

Hiện tại hắn bắt đầu hối tiếc, nếu lúc trước bản thân có thể trầm tĩnh một chút, sẽ không đến nỗi Giang Ngạn Chi chạy trốn một cách dứt khoát trong hôn lễ, nếu lúc trước, hắn không giương cung bạt kiếm với Long Tử Khanh, mà ôn hòa đàm phán, có lẽ, hắn không thua đến mức thảm hại, có lẽ, Giang Ngạn Chi vẫn sẽ cân nhắc cân thận rất nhiều lần trước khi trốn đi.

"Không có gì." Phụng Ly Uyên dè dặt giọng kiềm chế cơn giận, ánh trăng soi xuống thân kiếm sắc bén lạnh băng.

"Đề ta đoán xem, là bởi vì... Tình cảm, đúng không?" Về mặt Quân Linh hoảng hốt, bất giác lấy tình cảm cùng suy nghĩ của mình năm đó gán cho Phụng Ly Uyên, từng chữ tâm huyết: "Bởi vì người con gái ngươi yêu lại không yêu ngươi đúng không?"

Có chút không đúng nhưng cũng không khác gì.

Phượng Ly Uyên ngạc nhiên, ngẩng đầu, vô cùng bình tĩnh đáp: "Ta đã có thể từ."

"Có thể từ, cũng không hẳn là yêu, chỉ có người cô độc khổ tâm mới có thể nửa đêm ra ngoài làm chuyện nhảm chán thế này," Quân Linh ngẩng đầu nhìn nhìn vàng trắng giữa trời, lăm bầm lầu bầu như than thở: "Thế... Ta lại đoán thêm, người người yêu, chắc chắn không phải thể từ bây giờ, là..." Người đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn là Y Hoàng, Quân Linh kinh ngạc, vô thức thốt lên: "Y Hoàng?"

Mũi kiếm bắt ngờ nhiễm đỏ, bởi ngón tay Phượng Ly Uyên vừa mới lướt quá...

Hắn giơ tay lên, nhìn vết thương trên đầu ngón tay chảy máu không ngừng, nắm lại, nhịn xuống: "Y Hoàng..." Hắn thì thào.

Trong tim đột nhiên đau đớn.

Đoán bừa lại đúng, thật may mắn.

Quân Linh tự nhiên cười cười: "Xem ra, ta đoán đúng..."

Phượng Ly Uyên đột nhiên đâm kiếm qua, không nương tay chút nào, thẳng tay đâm vào chỗ hiểm, Quân Linh nhảy bèn nghiêng người, nhẹ nhàng né tránh, lại nhìn Phượng Ly Uyên, đôi mắt hắn đã đỏ rực.

Hắn quả thực rất kinh ngạc khi Phượng Ly Uyên đột nhiên ra tay với mình, cũng thấy may mắn khi nhiều năm qua không hoang phí võ công nên lúc này mới không toi mạng... Hắn chỉ cười cười, có hơi cay cay.

Hắn rất thấu hiểu tâm tình Phượng Ly Uyên bây giờ, bởi vì hắn, chẳng phải hắn đã từng trải qua sao, hiện tại mỗi một phân tâm tình của Phượng Ly Uyên, hắn đều hiểu rõ, thấu hiểu cận kề.

Nhìn thanh kiếm sắc bén lại chia về phía mình, Quân Linh nhanh chóng lui vài bước, nhưng không tức giận, thậm chí bắt đầu vui vẻ suy đoán tình huống của đương sự, tâm trạng của Long Tử Khanh khi ấy, cười khổ nói: "Ra tay với ta, trong tay không có một tác sát, chẳng lẽ Vương gia không biết rằng nếu thắng là vũ nhục người học võ sao?" Nhớ năm đó, hắn còn đưa vũ khí cho Long Tử Khanh.

Cũng trong tình hình đó, hắn lại bại dưới tay một người đang bị thương nặng, ngay trước mặt Giang Ngạn Chi.

Phượng Ly Uyên dừng lại, nhanh chóng xoay người, dùng kiếm hất một thanh kiếm khác trong hàng binh khí gần đó ném về phía Quân Linh, Quân Linh đuổi tay đón lấy.

Phượng Ly Uyên tiếp tục đâm kiếm về phía hắn, mỗi một kiếm vừa tàn nhả lại vững vàng, dường như đã hạ quyết tâm đưa Quân Linh vào chỗ chết.

Con giận này Phượng Ly Uyên đã có từ lâu, ngay từ khi lần đầu tiên nghe được cái tên Quân Linh từ miệng Long Y Hoàng đã bắt đầu tích tụ.

Quân Linh phát hiện bản thân rất bình tĩnh, sự bình tĩnh này trước đây chưa từng có, thậm chí bình tĩnh đến nỗi nhìn rõ toàn bộ chiêu thức mà Phượng Ly Uyên dùng... Đây, chẳng lẽ chính là cảm giác của Long Tử Khanh khi đó sao? Cho nên mình mới thua.

Dễ dàng đỡ từng chiêu thức, Quân Linh có chút nghi ngờ, theo đạo lý, cho dù đâm thẳng vào vết thương lòng của Phượng Ly Uyên, thì cũng không có khả năng tên này tức giận với mình dữ dội thế, nhưng nếu ngẫm lại, ừm, hình như cách đây hai năm... Y Hoàng đối với mình...

Chẳng lẽ Phượng Ly Uyên là vì chuyện đó?

Quân Linh càng nghĩ, càng hiếu kỳ, cuối cùng không chịu được bèn nói: "Tại sao lại hận thù ta như thế, chẳng lẽ Y Hoàng đã nói gì với Vương gia về ta sao?"

Đôi mắt Phượng Ly Uyên càng đỏ hơn, tăng thêm lực đạo trên tay, vừa tiến công, nóng vội đến mức không phòng thủ, lộ ra điểm yếu trí mạng.

Quân Linh vẫn không nhả tâm đã thương người trước mặt, chỉ đánh bay kiếm trong tay hắn, sau đó cười vô cùng càn rỡ: "Người trẻ tuổi, rất nóng vội chỉ làm hỏng việc, ta là người từng trải, nên rõ ràng chẳng qua..."

Phượng Ly Uyên tức đến phát run, ánh trăng chiếu xuống về mặt hắn trắng bệch, nửa ngày cũng không nói được chữ nào.

"Có phải Y Hoàng đã nói với Vương gia rằng nó thích ta, mãi mãi cũng không thay đổi," Quân Linh bỏ kiếm xuống, đi đến trước mặt Phượng Ly Uyên, Phượng Ly Uyên thấp hẳn hơn một chút, gần như không nhìn rõ khoảng cách lắm, nhìn thẳng vào hắn: "Lần đầu tiên ta gặp ngài, đã cảm thấy hận thù mà Vương gia dành cho ta, bây giờ cuối cùng cũng đã biết được nguyên nhân."

Suýt nữa Phượng Ly Uyên đã ra một quyền, đúng lúc câu đầu tiên Quân Linh nói ra đã làm nắm đấm của hắn rơi giữa không trung, không tiến không lùi.

Quân Linh cười nói: "Nó thích ta," nắm đấm lại tăng tốc, hắn lại nhanh chóng nói: "Nhưng ta vẫn luôn yêu mẫu thân nó, ở trong mắt ta Y Hoàng là một đứa trẻ, cũng giống như con gái ta, làm sao xuất hiện tình cảm nam nữ?" Vì thế, Phượng Ly Uyên bỏ tay xuống.

Quân Linh rèn sắt khi còn nóng, chủ động biến chiến tranh thành hòa bình: "Năm đó ta cũng không khác gì Vương gia, đều là thiếu niên khí huyết tràn trề, vô cùng nóng vội, sau đó? Liền gặp báo ứng, mẫu thân của Y Hoàng vốn dĩ phải gả cho ta, trái lại trong hôn lễ chạy trốn, lúc đó quả thật ta rất khó xử, nhưng ta không có cách nào khác, không có được tình của nàng, làm sao có tư cách giữ nàng lại đây?"

Phượng Ly Uyên sững sốt, lập tức quay đi, những vẫn tức giận.

"Y Hoàng quá mức độc lập, cho nên người nó yêu là người ổn trọng, là người cũng được, là Thái tử cũng được, chẳng qua... Người hơi quá nóng nảy, coi chừng sẽ hoàn toàn ngược lại." Quân Linh dường như nghiền nói, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Phượng Ly Uyên xanh mặt, tức giận quát: "Câm miệng!"

Quân Linh cười giảo hoạt: "Hóa ra, người thật sự rất thích Y Hoàng, chỉ có điều... Nó và Thái tử hiện giờ rất tốt, nếu người thật sự yêu nó, ta hy vọng người đừng gây ra bất cứ phiền phức nào cho nó."

Phượng Ly Uyên dần lại quay đầu đi, bị Quân Linh kích thích đôi mắt đỏ ửng, cắn răng nói: "Ta sẽ không quấy rầy nàng."

Khi nào thì... Long Y Hoàng đã từng mỉm cười ôm hân, nhẹ nhàng nói ra ba chữ rất hàm súc, nhưng cũng rất trực tiếp.

Nàng nói, ta cũng vậy.

Mà khi đó hân nói với nàng, ta yêu nàng

Vật đổi sao dời, hiện tại lại trở nên thế này, ngay cả con nàng cũng sinh ra... Hân còn có thể nói gì.

"Quấy rầy rồi, ta còn có việc, đi trước." Quân Linh khách sáo khiêm tốn, sau đó vuốt cằm, rồi bước đi, dấu chân in trên tuyết, như đập vào nội tâm Phượng Ly Uyên.

Hân đứng lặng tại chỗ rất lâu, sau đó cúi người, nhặt trường kiếm đang nằm trên tuyết, vết máu trên mũi kiếm đã đông lại, đỏ rực.

Phượng Ly Uyên lau vết máu đó, phát hiện không chùi được, liền cắn môi cúi đầu nhìn, không nói một câu.

"Vương gia..." Sau lưng có người dịu dàng gọi hân, Phượng Ly Uyên quay đầu lại, nhìn thấy Vân Phượng Loan đang khoác áo choàng, Vân Phượng Loan lo lắng: "Ngài ra ngoài đã lâu mà chưa về phòng, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có..." Phượng Ly Uyên nhìn nhìn hướng Quân Linh bước đi, khẽ nhẹ lắc đầu, xoay lại nắm tay Vân Phượng Loan, nói: "Chúng ta về."

Trong lòng Vân Phượng Loan đấu tranh, sau đó chỉ gật gật đầu: "Vâng."

Còn Quân Linh chạy tới tầm cung Long Y Hoàng, vừa đến thấy cửa đã đóng, lại nghĩ nghĩ tới hiện trời đã tối, vì thế quay đầu đi về.

Mình thật là, ý thức về thời gian càng ngày càng kém...

Sáng sớm hôm sau, Long Y Hoàng vừa mới mở mắt, ngẩng đầu lên, phát hiện bên người chỉ còn lại Phượng Kỳ Hân đang tròn đôi mắt to nhìn chăm chăm nàng, mà Phượng Trữ Lan không biết đã đi lúc nào.

Long Diệp Vũ thói tha đã từng không biết xấu hổ mà tuyên bố, trong tất cả các loại võ công hân thích nhất là khinh công, đối với điều này, hân giải thích là luyện tốt khinh công, ngoại trừ đánh nhau đánh không lại người ta thì dễ dàng chạy trốn ra, chính là có thể đêm hôm khuya khoắt vào khuê phòng mỹ nhân chuẩn mắt mà không bị phát hiện, đương nhiên, cũng chỉ là nói thôi, muốn tìm nữ nhân, hân tuyệt đối không dám đến gia đình thường thường tìm khuê nữ của người ta, lại càng không dám tìm mỹ nữ, nói là sợ phải chịu trách nhiệm, bắt đầu thường xuyên chạy đến kỹ viện, bị mẫu thân càn quét vài lần cũng không có hiệu quả, về sau, sau khi gặp người nào đó, hoàn toàn không có hứng thú với nữ nhân, thậm chí còn dự định thành gia thất... Xuy xuy, mới sáng sớm, không thích hợp nói đến tình sử của lão ca.

Song cái định lý đảo về khinh công này, dùng giải thích trên người Phượng Trữ Lan ngược lại cũng chính xác bất ngờ.

Nàng từ từ ngồi dậy, vươn vai, nhìn tiểu Kỳ Hân cười rất đáng yêu, không khóc không quấy, nhất thời xúc động, chịu không được liền ôm nó.

Phượng Kỳ Hân kêu hai tiếng y y a a, không hiểu đang nói gì, nhưng sau đó Long Y Hoàng liền kêu không tốt, mới vừa ôm nó vào lòng, nó lại bắt đầu kéo y phục của mình, áo ngủ đơn giản mà rộng rãi, bị nó kéo một cái, lộ ra hơn phân nửa ngực.

Đứa nhỏ này!

Long Y Hoàng cả kinh sắc mặt thay đổi, lập tức nâng nó ra xa, bắt đầu gọi cung nữ, cung nữ không tới, ngược lại người vào là một người phụ nữ đầy đà tuổi đã gần trung niên, người phụ nữ cười cười, cong gối hành lễ, nói: "Không biết Thái tử phi có chuyện gì phân phó?."

Long Y Hoàng nghi hoặc không thôi: "Người là ai?"

"Nữ tỳ là nhũ mẫu phụ trách chăm sóc cho hoàng thái tôn."

"Người vào đúng lúc lắm, Kỳ Hàn xảy ra chuyện gì vậy? Mới sáng sớm liền kéo y phục của ta." Định học theo cha nó vô lễ như vậy hả! Cẩn rằng, câu cuối Long Y Hoàng dù ngốc cũng không dám nói ra.

"Hoàng thái tôn hẳn là đã đói bụng, xin Thái tử phi nương nương giao Hoàng thái tôn cho nô tỳ, đợi nô tỳ cho ăn nó, sẽ đưa lại cho ngài." Người phụ nữ đó vẫn cười, làm Long Y Hoàng nhìn không biết nói gì.

Nói thế nào, dù sao cũng là con trai mình, còn muốn để người khác cho ăn sao...

Nàng cúi đầu nhìn bộ ngực, lại nhìn Phụng Kỳ Hàn cười ánh mắt sáng ngời, nghĩ nghĩ, nói: "Ta tự mình làm, người đi xuống đi."

"Nhưng..." Nhũ mẫu khó xử, bình thường các phi tử mới sinh con xong, mỗi người đều muốn giữ dáng, nhũ mẫu là vô cùng cần thiết, đến cả hoàng hậu cũng không ngoại lệ, hiện tại lại...

Long Y Hoàng thấy bà ta chần chờ rất bất mãn: "Ta cho con mình ăn, người có ý kiến gì sao?"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ cáo lui." Dù sao cũng không thể gây chuyện với chủ, nhũ mẫu nhanh chóng lui xuống.

Phụng Kỳ Hàn được Long Y Hoàng nâng lên cao, quơ tay đập chân, hai mắt to tròn cười khép lại, vẫn kêu y y a a.

Long Y Hoàng mềm lòng, dù tàn nhẫn với ai cũng không thể hành hạ miếng thịt trên người mình được?

Mới vừa ôm Phụng Kỳ Hàn vào lòng, không đợi nàng có thêm động tác nào, tiểu tử này thông minh đã hiểu ngay, hiểu rõ đạo lý tự mình động thủ com no áo ấm, hai bàn tay nhỏ nhỏ cào cào trước ngực Long Y Hoàng, sau đó vùi gương mặt nhỏ bé vào đó.

Long Y Hoàng chỉ cảm thấy trước ngực đau nhức, không cười nổi, nghe răng nhếch miệng, rồi lại không biết làm gì với con trai, dù sao vẫn còn bé bỏng.

Còn ở bên ngoài, Phụng Trữ Lan dậy từ sớm để chuẩn bị tất cả mọi thứ cho tốt, còn dặn dò cung nữ chuẩn bị bữa sáng bồi bổ thân thể để cho ai đó dùng, mọi việc đều chu toàn, so với hiền thê lương mẫu còn hiền thê lương mẫu hơn, sau lại nghe Long Y Hoàng ở trong phòng gọi cung nữ, lập tức biết là có chuyện gì, không để cung nữ đi vào, ngược lại phái nhũ mẫu, nhưng không giống như hẳn nghĩ, vị nhũ mẫu nhiều kinh nghiệm đó vào chưa được nửa khắc đã bị mắng ảo não bước ra.

Hắn hơi buồn bực, vén rèm đi vào, thấy Long Y Hoàng ngồi trên giường ôm tiểu Kỳ Hàn đến trước ngực, áo mở rộng, hiện ra bầu ngực trắng ngần.

Ngay lập tức Phụng Trữ Lan bừng tỉnh, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Long Y Hoàng bỗng chốc ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy hắn, cũng không biết cảm giác lúc này có tư vị gì, lại cúi đầu thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng con.

Lát sau, Phụng Kỳ Hàn ăn uống no say, mới rời miệng, cọ cọ ngực Long Y Hoàng, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Long Y Hoàng cảm thấy hai tay mình đau mỏi, đang muốn đặt Kỳ Hàn xuống giường, Phụng Trữ Lan lại bước nhanh tới, ôm lấy Kỳ Hàn vào lòng dỗ dành, Long Y Hoàng ngẩn người, nở nụ cười: "Nhìn người làm cha, còn tròn bốn phen hơn so với người mẹ như ta."

Phụng Trữ Lan cúi đầu nhìn nàng, cũng mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt tà ác nhanh chóng lướt qua phần ngực mà nàng chưa kịp che đậy, suýt nữa thủng mắt.

Long Y Hoàng rung mình, nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại y phục, bọc mình rất chặt chẽ.

Phụng Trữ Lan thở dài, cười nói: "Đi ra ngoài nhé, bữa sáng ta đã cho người chuẩn bị rồi."

Long Y Hoàng không dám ở lâu, nhanh chóng đi ra ngoài.

Dùng xong bữa sáng, Long Y Hoàng cũng không đi đâu cả, ở lại phòng chọc Kỳ Hàn, nàng dặn dò các cung nữ tìm vài món đồ chơi linh tinh bằng ngọc thạch, nhưng lại làm nàng sâu não hơn, mới được hơn một tháng Phụng Kỳ Hàn không hề cảm thấy hứng thú với chúng, so với đủ loại đồ chơi đẹp đẽ đó hình như nó càng thích nhìn chăm chăm nàng hơn.

Đặt Phụng Kỳ Hàn lại trên giường, nàng yên lặng quan sát nó hồi lâu, đột nhiên ôm lấy nó, đặt lên đùi, hết sức nghiêm túc đối mặt với nó, "Con trai, nếu con có thể nói thì hay rồi, mẹ thật muốn biết bây giờ con đang nghĩ gì."

Phụng Kỳ Hàn khanh khách cười, nha nha kêu vài tiếng, Long Y Hoàng dịch không được, đành buông tha.

"Kỳ Hàn mới hơn một tháng, nàng lại yêu cầu nó nói chuyện." Phụng Trữ Lan thần không biết quỷ không hay bất giác hiện ra sau lưng, thỉnh thoảng lên tiếng làm Long Y Hoàng sợ hãi nhảy dựng.

Nàng bực bội quay đầu lại, hung dữ nhìn Phụng Trữ Lan: "Ta nói này, lúc người đi vào không phát ra chút âm thanh gì sao! Giữa ban ngày ban mặt mà đi đứng giống như ma!"

"Thấy nàng đang chơi với Kỳ Hàn, không nhớ quấy rầy." Phụng Trữ Lan cười cười, bàn tay đặt lên bả vai Long Y Hoàng, tay khác vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hàn: "Y Hoàng, nàng không cảm thấy Kỳ Hàn rất là yên tĩnh sao?"

"Có sao?" Long Y Hoàng quay đầu lại, cẩn thận quan sát Kỳ Hàn.

Nhờ Phụng Trữ Lan vừa nói nàng quả thật cảm thấy như thế...

"Ngoan ngoan đến nỗi không giống với những đứa bé khác, nghe nói nó biết phân biệt rõ ràng, nếu người xa lạ ôm nó, sẽ lập tức khóc quấy dữ dội, mẫu hậu cũng chịu không nổi khổ khăn, vẫn luôn phải chờ nó khóc mệt ngủ mới dám đến gần, mà khi được chúng ta ôm vào lòng, lại ngoan ngoan thế này," Phụng Trữ Lan hơi cười gượng: "Ta cũng không biết tình huống này là tốt hay xấu, nhưng... Dù sao cũng là con trai của mình."

"Thật không..." Long Y Hoàng ngờ vực sâu sắc, nhìn chằm chằm Phụng Kỳ Hàn mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Nghe nhũ mẫu nói, số lần nó đái dầm cũng rất ít, ngoại trừ ở chỗ mẫu hậu khóc loạn, ở chỗ chúng ta cũng không có xảy ra," Phụng Trữ Lan buồn cười: "Mỗi lần nếu muốn đều kêu ỉ ỉ a a một trận, không bao lâu, nhũ mẫu cũng đã quen."

Long Y Hoàng mím chặt môi, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Phụng Kỳ Hàn trước mặt, vì thế, tươi cười của Phụng Kỳ Hàn dần trở nên cứng đờ.

"Thôi, lạ kỳ cũng được, dù là cái gì cũng không quan tâm." Long Y Hoàng hạ mày, không biết làm gì chỉ cười cười, tiếp tục ôm Kỳ Hàn vào lòng, xoay người nhìn Phụng Trữ Lan: "Hơn nữa, dù nói gì cũng là con trai của mình đúng không? Như vậy là được rồi."

"Ừm." Phụng Trữ Lan cười rục rờ, hơi hơi gật gật đầu, vươn tay đặt trên lưng nàng.

Không bao lâu, Quân Linh đến bái phỏng, lúc này hấn không sai giờ, nhưng trực tiếp phá hủy không khí.

Một nhà ba người người ta đang ở chung vui về đó, đột nhiên hấn xuất hiện, làm cho không khí bế tắc biết bao.

Quân Linh không có một chút gì áy náy, thoải mái đi vào, không nói dài dòng ôm Phụng Kỳ Hàn, xem ra hấn rất là thích nó.

Dù Long Y Hoàng cảm thấy uất ức, nhưng dù sao đứa bé cũng là do Quân Linh giúp đỡ mới mang về được, cho nên cũng không dám nói gì, để cung nữ dâng trà thơm, nàng cảm thấy hơi nhàm chán, liền tìm đề tài tán gẫu: "Quân Linh, tại sao lúc này ngươi lại rảnh rỗi thỉnh linh tới đây? Ta cũng không có chuẩn bị chút gì cả, nếu sớm cho người báo, ta có thể đi đón ngươi."

"Ta là có viết thư kia mà, trước đó một ngày có cho người đưa đến," Quân Linh ôm Kỳ Hàn, nghĩ nghĩ, đột nhiên cau mày: "Thật là..., ta ở trạm dịch ngoài thành đợi từ sáng đến tối, vẫn không có tin tức của ngươi, cũng chỉ có thể tự mình vào thôi."

"Thư? Ta chưa hề..." Long Y Hoàng nói được nửa câu đột nhiên mắc nghẹn, suýt nữa là sặc nước trà: "Quân Linh, thư của ngươi có đề tên không?"

"Không, ta muốn cho ngươi bất ngờ, kết quả ngươi lại... Sao thế?"

"Ha ha... Ha ha..." Long Y Hoàng lau mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười vui, trong đầu lặp lại hình ảnh nàng tự tay ném phong thư vào chậu than, nhất thời, chột dạ không thôi: "Ta quả thật không thấy được phong thư nào cả... À, bất quá không sao, bây giờ còn chưa tính là quá muộn đúng không..."

Quân Linh cười cười, không nói gì, gợn tay nheo nheo má Kỳ Hàn.

Ngày hôm sau, thời tiết bắt đầu dần dần chuyển biến tốt, mùa đông đi qua, mùa xuân sắp đến.

Quân Linh ở lại nửa tháng, khi băng tuyết bắt đầu tan rã, hoa mai điều tàn, cảnh hoa đào bắt đầu có những nụ hoa mới, liền muốn rời khỏi.

Hấn nói, hấn sẽ không dừng lại trên đường lâu, sẽ đi thẳng đến cố hương của Long Y Hoàng, sau đó ở đây ẩn cư cả đời.

Khi Long Y Hoàng tiễn hấn, không có giống năm đó cố tình không hiểu chuyện truy đuổi hấn, tình tình cũng không có đùa giỡn nóng nảy cố chấp nữa, nàng ngẫm nghĩ, rồi nói một câu.

"Quân Linh, ta phát hiện bây giờ cho dù ngươi ở trước mặt ta rồi đi, ta cũng không khổ sở, Kỳ Hàn còn nhỏ, không chịu nổi đường dài bốn ba vất vả, ngươi chuyển lời cho thúc thúc một tiếng, nói cho người biết hiện giờ ta tốt lắm, chờ Kỳ Hàn lớn một chút, ta sẽ dẫn nó hồi hương."

Quân Linh cười gật gật đầu.

Long Y Hoàng còn nói: "Chăm sóc mộ phần của cha mẹ ta cho tốt biết chưa, nếu như khi ta quay về, thấy cỏ mọc thành đồng ở đó, loạn thất bát tao, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi."

Quân Linh bất đắc dĩ gật đầu.

Một lát sau, Long Y Hoàng cúi đầu, đột nhiên ngẩng lên, cười vui vẻ: "Quân Linh, ta phát hiện khi ta đối mặt với ngươi, quả thật cũng không một chút khổ sở, nói thật, lão già giống như ngươi đã kết hôn, rồi còn nhớ mãi không quên mẹ ta, cũng không đáng để ta tiếp tục lãng phí thời gian trên người ngươi."

Nụ cười của Quân Linh cứng ngắc, lời này nghe không tệ, là kết quả mà hấn luôn mong muốn, thế nhưng tại sao khi nghe được cảm giác khó chịu thể

chứ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ghen

Quân Linh thật sự phải đi, Long Y Hoàng quả thật không nỡ, đứng ở cửa cung, cùng một đám người tiễn hân, băng tuyết tan, thời tiết so ngày xưa lạnh hơn một chút, nàng giao Kỳ Hân cho Phụng Trữ Lan, sau đó mình bước lên, giống như khi Quân Linh đến, trước mặt mọi người cho hân một cái ôm sâu sắc.

Phụng Trữ Lan đứng một bên, tuy rằng không nói cũng không biểu hiện gì, bất quá mùi vị khó chịu trong lòng không phải là giả, nhưng công phu nhẫn nại của hân là hạng nhất, vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Long Y Hoàng ôm chặt chẽ Quân Linh, nhếch môi, lại nhếch môi, muốn nói cái gì, rồi lại không nói nên lời.

"Được rồi, nha đầu," Quân Linh cười, vỗ vỗ vai nàng, ngừng đầu nhìn, vừa lúc nhìn thấy Phụng Trữ Lan ôm đứa bé lẻ loi một mình như oán phụ: "Nhìn xem, phu quân và con của ngươi ở bên kia, ngươi ôm người khác ở trước mặt hân, hân sẽ nghĩ thế nào?"

"Quân Linh, ngươi phải nhớ ta." Long Y Hoàng lăm lăm, thả lỏng hai tay, một lát sau, từ từ thả xuống.

"Đương nhiên, ta nhất định sẽ nhớ ngươi." Quân Linh cười nói.

"Không cho phép vì chuyện của mẹ ta mà cãi nhau với Cảnh Lâm thúc thúc," hốc mắt Long Y Hoàng đỏ ửng: "Ngươi biết dù sống hay chết, trong lòng người chỉ có phụ thân."

"Ta biết, ta chỉ là muốn ở cùng nàng ấy," Quân Linh nghĩ nghĩ, còn nói thêm: "Nha đầu, ta không ở đây, ngươi phải tự chăm sóc mình cho tốt biết chưa? Ta có thể giúp ngươi được một lần, nhưng ta không thể luôn luôn ở bên cạnh ngươi giúp thêm lần nữa, rất nhiều chuyện, cuối cùng dựa vào chính mình."

"Ừm." Long Y Hoàng ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Còn có con trai của ngươi," Quân Linh cong môi, cười âm áp, nhìn Y Hoàng càng thương yêu thật lòng hơn so với khi nhìn con gái mình: "Thật sự rất đáng yêu, nhớ kỹ khi nó lớn hơn một chút, nhất định phải mang về để ta nhìn, ca ca, thúc thúc của ngươi, bọn họ chắc chắn rất vui mừng."

"Vậy ngươi nhất định cũng phải nói cho họ biết, ta ở đây rất ổn đừng bận tâm cho ta."

"Ta sẽ." Quân Linh nhếch mi: "Chẳng qua, nha đầu, ngươi thật sự ổn chứ?"

"Ngươi xem ta có chỗ nào không ổn?"

"Ở đây nửa tháng, ta cũng nghe được một vài tin đồn, đều nói khi ngươi ở Thái tử phủ..."

"Quân Linh! Ta đã nói vài lần, cũng qua rồi! Hơn nữa trong hoàng cung, ngươi cũng hiểu được, có vài thứ không thể tin." Long Y Hoàng hơi kích động, vội hỏi: "Mấy ngày nay ngươi cũng nhìn thấy, hân đối với ta rất tốt."

"Thế nhưng..." Quân Linh không kiềm được nghi ngờ, trước hân cũng đã từng hỏi qua vấn đề này, nhưng đều bị Long Y Hoàng âm ờ không nói, hân đi hỏi Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan chỉ tóm tắt một câu đơn giản "Là ta có lỗi với nàng", rốt cuộc hỏi cũng chẳng được gì, kết quả càng khiến hân lo lắng.

Trước đó hân còn ở đây, nhìn Long Y Hoàng không vui, hân cũng không tiếp tục truy vấn, nhưng giờ hân phải đi rồi, điều rất không yên lòng, vẫn là Long Y Hoàng.

"Ta đương nhiên là rất ổn, Quân Linh, dù nói sao đi nữa, ta cũng không thể làm mẹ mất mặt được." Long Y Hoàng cong môi tươi cười, nụ cười đó làm Quân Linh hoảng hốt, phảng phất như trở lại mười chín năm trước, lần đầu tiên gặp Giang Ngạn Chi.

Vào ngày thành thân, quả thật hân đã mất hết mặt mũi, nhưng dù sao cũng nhịn xuống, chẳng qua một năm sau, nghe nói nàng sinh con trai, lúc đầu còn rất cao hứng, sau trong lúc vô tình nghe cung nữ thảo luận chuyện này, lại suy tính ngày nàng mang thai, kết quả làm hân không cười nổi.

Nếu như tính ngày không lầm, đúng là mấy ngày trước khi hân cùng Giang Ngạn Chi chuẩn bị cử hành hôn lễ, khi ấy, Long Tử Khanh cũng vừa đến không lâu... Hai người đó vừa hòa thuận.

Lại một năm sau, Giang Ngạn Chi lại sinh thêm đôi long phụng, dù thế nào Quân Linh cũng không cao hứng nổi, phái sứ giả tặng lễ vật, sau đó cho vài quan viên lui về, thật sự đem tin tức về cuộc sống của bọn họ để xuống, bản thân đã nghĩ không muốn nhớ đến nàng nữa.

Hắn nhớ rõ, khi đó Giang Ngạn Chi đã từng nói, nàng nhất định sẽ trở lại gặp hắn, thế nhưng... Hắn đợi mười mấy năm, đến cuối cùng, vẫn là bản thân không chờ được nên chạy đến.

Nhưng mà hiện tại, nàng rõ ràng đã đi sớm...

Con trai con gái của nàng rất xuất sắc, tài hoa dung mạo đều nổi tiếng, nhất là con gái... giống như thế.

Quân Linh cười hơi đau khổ: "Y Hoàng, nếu mẫu thân ngươi còn sống, nhất định nàng sẽ kiêu ngạo vì ngươi."

Long Y Hoàng gật gật đầu, tươi cười sáng lạn, hạnh phúc vô cùng.

Quân Linh rút cuộc rời đi, cáo biệt với mọi người vài câu, liền lên xe ngựa, Long Y Hoàng đứng trước cửa cung nhìn theo hắn, mãi cho đến khi đoàn xe biến mất không thấy nữa.

Nàng vốn muốn tiễn Quân Linh đi xa hơn chút nữa, song có thể Quân Linh cho rằng làm thế sẽ chiếm nhiều thời gian ở nàng, để hai cha con Phụng Trữ Lan và Phụng Kỳ Hân đứng bên ngoài phơi gió lạnh thì thấy áy náy, chỉ cho nàng tiễn ở cửa thành, Long Y Hoàng lại đứng ở đó thật lâu, mãi cho đến khi Hoàng đế và Hoàng hậu phải về cung, phái người nhắc nhở nàng, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, mà đoàn xe của Quân Linh đã không còn thấy bóng dáng.

Từ từ xoay người, Long Y Hoàng lại ngây dại.

Phụng Trữ Lan vẫn ôm Kỳ Hân hơi hiếu động đứng tại chỗ, tựa như tượng tạc, ánh mắt nhìn nàng trong veo như nước, mặc dù có chút ý cười, nhưng không cảm thấy ấm áp.

Vừa nhìn qua, rất giống như bị người ta rũ bỏ...

Long Y Hoàng biết mình có hơi quá, chẳng qua... Vị trí của Quân Linh trong lòng là khác biệt, cho dù nàng buông bỏ tình cảm, nhưng lúc chia tay vẫn thấy khó chịu buồn bã.

Nàng đi đến trước mặt Phụng Trữ Lan, cười hi hi chờ Phụng Kỳ Hân: "Phụng Trữ Lan, chúng ta về thôi."

Phản ứng của Phụng Trữ Lan lúc này đây rất chậm chạp, nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, mới từ từ gật đầu.

Nụ cười không gượng không hờn, thậm chí hơi lạnh lẽo, nhưng lại như muốn xuyên thủng Long Y Hoàng.

Hai người cũng lên xe ngựa, chỉ chốc lát, đội ngũ khởi hành hồi cung.

Cuối cùng nàng cũng không còn tiếp tục đặt Quân Linh ở trong lòng, lúc này đây gặp lại, làm Long Y Hoàng buông bỏ được, sống vai cùng Phụng Trữ Lan ngồi trong xe ngựa, nàng giơ tay liên tục chọc Kỳ Hân, sau đó nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt nó, lại hôn một cái, ngoảnh đầu lại nhìn Phụng Trữ Lan hiếm khi im lặng như thế, hơn nửa đoạn đường, cũng không nói một chữ.

Long Y Hoàng cười cười, dù trong lòng cũng hiểu được vài điều, nhưng vẫn giả ngu: "Phụng Trữ Lan, tại sao ngươi không nói gì thế? Nhìn Kỳ Hân nè, quả thật rất ngoan, cũng không khóc không quấy tí nào..."

Phụng Trữ Lan đem tâm nát từ từ chuyển đến trên mặt Long Y Hoàng, gật gật đầu, nhưng cũng chỉ "Ừm" một tiếng.

Vừa rời khi Long Y Hoàng tiễn Quân Linh, lời nói và hành động lúc đó đã khiến tâm tình hắn dâng lên hạ xuống nhiều lần, cũng không biết nên nói thế nào mới diễn tả được.

Hắn hiểu Long Y Hoàng, nhưng bởi vì vậy mới hoài nghi chính mình.

"Ngày trước, Quân Linh đau khổ yêu mẫu thân ta rất nhiều, ta cũng không biết trong lòng hắn hiện giờ như thế nào..." Long Y Hoàng vén rèm cửa, nhìn ra bên ngoài: "Vẫn hơi lo lắng cho hắn, dù sao, ta và hắn cũng có một đoạn chuyện xưa nha..."

Không khí sau lưng nàng đột nhiên trở nên kỳ dị, Long Y Hoàng từ từ nhìn lại, thấy Phụng Trữ Lan vẫn luôn nhìn mình, một luồng khí lạnh dâng lên, nàng nói: "Phụng Trữ Lan, rốt cuộc ngươi sao thế..."

"Nàng và tên đó có chuyện xưa gì?" Trong mắt Phụng Trữ Lan chợt bắn ra ánh sáng sắc bén, giống như con báo ngang tàng sắp bạo phát dã tính.

"Còn có thể có cái gì? Ta và hắn luôn luôn quang minh lỗi lạc, trò chuyện cũng không có ý che giấu, ngươi hẳn đã sớm biết rõ." Long Y Hoàng trừng mắt vô tội nhìn hắn, không biết tại sao nữa, thấy Phụng Trữ Lan để tâm đến thế, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, thậm chí còn có cảm giác muốn đùa giỡn hắn ác liệt hơn nữa.

"Ta muốn nghe chính miệng nàng nói." Phụng Trữ Lan tóm lấy cổ tay nàng, ánh mắt càng sắc bén, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn: "Ta muốn nghe nàng nói, ta phải biết tất cả những cái nàng gọi là 'Chuyện xưa' đó."

Lúc này, Phụng Trữ Lan thật sự nổi giận, liên tục ép Long Y Hoàng vào trong góc xe ngựa, Phụng Kỳ Hân bị kẹp giữa hai người chịu bất hạnh, oa oa

kêu to hai tiếng, rồi khóc.

Tiếng khóc hết sức vang dội, Phụng Trữ Lan chấn động, sau đó thả tay Long Y Hoàng, còn mình thì ngồi cách ra xa.

Long Y Hoàng thu tay, vừa nhìn đã thấy trên cổ tay lưu lại vết đỏ sẫm, nhìn Kỳ Hàn khóc trong lòng mình, nhanh chóng vỗ về nó, nhẹ nhàng vỗ vào người nó, dịu dàng dỗ dành.

Long Y Hoàng không quen dỗ dành con nít, nhìn rất vụng về, nhưng Phụng Kỳ Hàn khóc một lát thì dừng, khịt khịt mũi, nghiêng đầu ngủ, xung quanh mắt đỏ ửng.

Long Y Hoàng vươn tay, lau giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt con trai, ngẩng đầu, thấy Phụng Trữ Lan kéo rèm, đang nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

"Phụng Trữ Lan, ngươi tức giận?"

Phụng Trữ Lan đờ người, không đáp, cũng không quay đầu lại, nắm ngón tay lại nắm chặt bức rèm cửa sổ hơn.

Long Y Hoàng hết cách: "Cho dù ngươi tức giận, cũng không nên tổn thương Kỳ Hàn, nó còn nhỏ..." Dứt lời, Long Y Hoàng chỉnh lại tấm chăn để Phụng Kỳ Hàn nằm trong đó thoải mái hơn.

Phụng Trữ Lan giống như giận dỗi nhìn ngoài cửa sổ, không để ý tới nàng.

Long Y Hoàng giương mắt, nấn nấn cổ tay vừa bị hấn làm đau, thờ ơ nói: "Cái gọi là chuyện xưa giữa ta và Quân Linh, cũng không có gì cả, hấn là bằng hữu thân thiết của phụ mẫu lúc sinh tiền, thậm chí còn là vị hôn phu của mẫu thân, quan hệ giữa ta và hấn chính là như thế..."

Không phải đáp án vừa lòng, Phụng Trữ Lan quay lưng không nhìn nàng.

Long Y Hoàng nhìn thoáng qua bóng lưng bướng bỉnh của hấn, đột nhiên nở nụ cười, cảm thấy lúc này Phụng Trữ Lan rất đáng yêu: "Nếu nói đặc biệt một chút, thì cũng chỉ có hấn là nam nhân đầu tiên ta yêu, không hơn, ngươi còn tưởng rằng có cái gì?"

"Không hơn?" Phụng Trữ Lan cuối cùng cũng có chút động tĩnh, cắn giận phất rèm, xoay lưng đối mặt với Long Y Hoàng, vẻ mặt phẫn nộ: "Đây còn chưa hết ư? Chẳng lẽ nàng còn muốn nói cho ta biết tình ý giữa các ngươi? Có lẽ là đã từng thề non hẹn biển?"

Long Y Hoàng sững sốt, buồn cười nói: "Nói cả buổi, hóa ra ngươi để ý đến việc này?"

"Lần đầu tiên hai người trò chuyện trước mặt ta, ta đã nhìn ra, nàng quả thật khiến cho ta để tâm đến chuyện đó!" Phụng Trữ Lan nổi trận lôi đình, hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi: "Hơn nữa ta nhìn ra được nàng với hấn là tình cũ chưa dứt, vậy nàng muốn đem... Kỳ Hàn, nàng muốn đem Kỳ Hàn bỏ ở đâu?"

"Tình cũ chưa dứt?" Long Y Hoàng nhíu mày: "Là có chút không ổn... Mà thôi..." Thấy sắc mặt Phụng Trữ Lan gần như xanh mét, nàng nuốt nuốt nước miếng, tốc độ nói chuyện chậm dần.

Hấn... Có cần phải tức giận đến vậy ư?

"Ta cũng không tin nàng đối với hấn chỉ là có chút không ổn, nếu không phải có Kỳ Hàn, nàng nhất định sẽ đi cùng hấn, đúng không? Đúng vậy, người ta đường đường là vua của một nước, ngoại trừ hơn lớn tuổi một chút, những thứ khác cũng rất xứng đôi với nàng, làm sao nàng lại không cảm mến hấn chứ? Hơn nữa vừa rồi, bộ dáng lưu luyến không muốn rời như thế, ôm một lần lại một lần, người bên ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng hấn mới là trượng phu của nàng!" Sắc mặt Phụng Trữ Lan rất khó coi, nhất thời nói rất nhiều lời mà không hề suy nghĩ, thần sắc rất xúc động: "Có hấn ở đây, ngay cả Kỳ Hàn nàng cũng không nhìn tới!"

"Ta... Sau này sẽ rất khó để gặp lại hấn nữa, cho nên đã nghĩ thừa dịp chưa ly biệt nên ở chung với hấn một chút, và lại, ta đâu phải mặc kệ Kỳ Hàn? Giờ hấn đã đi rồi, sau này thời gian rảnh ta đương nhiên sẽ dành tất cả cho Kỳ Hàn." Long Y Hoàng hiếm khi nghiêm túc, thề son sắt.

"A," Phụng Trữ Lan đột nhiên cười lạnh một tiếng, nhíu mày, tư vị không đúng: "Cũng chỉ có Kỳ Hàn?"

"A? Không, không phải..." Long Y Hoàng dừng lại.

Phụng Trữ Lan hung hăng trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt, tiếp tục thờ phỉ phỉ mà quay đầu.

Hấn cũng không biết tại sao mình lại tức giận đến như thế, có một số việc, hấn nghĩ lại nghĩ, nhưng mà từng câu từng chữ từng hành động chân thật xuất hiện trước mặt hấn, vẫn nhìn không được mà phát cáu.

Long Y Hoàng ôm Kỳ Hàn, quơ quơ cánh tay, ngẩng đầu lên giống như đã tỉnh ngộ, đôi mắt ngạc nhiên nhìn về phía Phụng Trữ Lan, kinh ngạc nói: "Phụng Trữ Lan, chẳng lẽ là... Ngươi ghen?"

Phụng Trữ Lan kiên quyết quay đầu nhìn sang nơi khác mạnh hơn, Long Y Hoàng chỉ nhìn thấy hai tai hấn đỏ ửng, thật lâu thật lâu, đều không thấy hấn xoay lại.

Lại một lát sau, xe ngựa ngừng, Long Y Hoàng nhìn ra ngoài, đã đến cửa hoàng cung, đẩy rèm cửa, Hoàng đế, Hoàng hậu cũng đang từ từ xuống xe, cửa cung một đám đông người đang đứng nghênh tiếp.

Nàng nhìn nhìn Kỳ Hàn đang ngủ say trong lòng, không đành lòng đánh thức nó, vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai Phụng Trữ Lan: "Phụng Trữ Lan, đến rồi, chúng ta xuống xe đi."

Phụng Trữ Lan bất động, Long Y Hoàng lắc đầu, tự mình xuống xe trước.

Cùng các cung nữ trở về tẩm cung, dọc đường đi, nàng quay đầu nhìn ra sau không dưới mười lần, nhưng đều không thấy bóng dáng Phụng Trữ Lan đâu, nhưng một bước vượt qua cửa phòng, giao con cho nhũ mẫu, Phụng Trữ Lan cũng một cước vượt qua cánh cửa, theo đuôi vào cửa ngay sau nàng.

Vừa vào cửa hán đã ra một mệnh lệnh, chính là muốn tắm rửa, bộ dạng đó vô cùng bướng bỉnh.

Long Y Hoàng bắt đầu đi, cởi áo choàng lông cừu trên người xuống, thấy Kỳ Hàn đặt trên giường đang chuyển mình, không kìm lòng nổi đi tới, nửa quỳ một bên, cẩn thận kéo chăn đắp cho nó.

Chỉ chớp lát, các cung nữ lục tục đem nước ấm vào, ánh mắt Phụng Trữ Lan quét nhanh bóng lưng Long Y Hoàng, đi thẳng đến phía sau bình phong, rất nhanh, bên trong liền vang lên tiếng nước ào ào.

Đến nỗi làm Long Y Hoàng nghi ngờ không biết Phụng Trữ Lan có phải ngay cả y phục cũng không cởi nhảy thẳng vào nước không nữa.

Các cung nữ được cho lui xuống, Long Y Hoàng ai oán nhìn bình phong, mà tiếng nước bên trong như có tình phát ra tiếng to, vang lên không ngừng, Kỳ Hàn đang ngủ bị làm âm ỉ, vài lần cau mày, suýt nữa là thức giấc.

Nếu nó thức giấc, nhất định sẽ khóc to.

Long Y Hoàng kéo chăn cẩn thận, rồi bước đến trước bình phong, bực tức nói: "Phụng Trữ Lan, động tác của ngươi có thể nhỏ chút được không? Suýt nữa Kỳ Hàn bị người đánh thức!"

Tiếng nước bên trong ngừng một lúc, rồi tiếp tục vang lên.

Long Y Hoàng chán nản, kêu vài lần cũng không có hiệu quả, đành phải xoay người đi vào trong tẩm thất, tiếp tục nhìn Kỳ Hàn.

Một lát sau, dù muốn hay không tiếng nước cũng ngừng, cả người Phụng Trữ Lan đầy hơi nước từ sau bình phong đi ra, sương mù vờn quanh, trường bào màu trắng đơn bạc, tóc dài rơi tán loạn, từng giọt nước rơi xuống.

Sau khi hán đi ra, trùng hợp, Liễu Thiên Trừng cũng tới.

Mặt mày Liễu Thiên Trừng đỏ ửng, cười rạng rỡ, đi đến, thấy Phụng Trữ Lan, đầu tiên là hành lễ, sau đó hứng thú nói: "Thái tử điện hạ, thần thiếp mới hỏi phủ, gia phụ đối với yêu cầu lần trước của ngài đã có hồi âm..."

Phụng Trữ Lan cực kỳ không kiên nhẫn: "Câm miệng! Đi ra!" Gầm lên một tiếng, lập tức dọa sắc mặt Liễu Thiên Trừng từ đỏ sang trắng, cả người run rẩy đứng tại chỗ.

Long Y Hoàng hơi không chịu được, từ bên trong đi ra: "Phụng Trữ Lan, hôm nay ngươi rất kỳ quái, tại sao lại nóng nảy đến thế, người ta cũng không có chọc gì đến ngươi."

"Đi ra!" Phụng Trữ Lan không để ý đến Long Y Hoàng khuyên bảo, đôi mắt hung ác trừng Liễu Thiên Trừng.

"Nhưng... Thái tử, tin tức này không phải là ngài vẫn luôn..." Giọng Liễu Thiên Trừng bắt đầu run run, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

"Ta bảo ngươi đi ra! Chẳng lẽ muốn ta mời ngươi đi!" Phụng Trữ Lan đúng là nổi nóng, từng chữ không hề lưu tình.

Liễu Thiên Trừng bị oan ức, nức nở một tiếng nhỏ, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

"Phụng Trữ Lan..." Long Y Hoàng cảm thấy khó hiểu, mới tiến lên phía trước được hai bước, lại bị hán mạnh mẽ kéo lại.

Phụng Trữ Lan đứng cách cửa lớn khá xa, nhưng hán nhẹ nhàng vung tay lên, hai tấm cửa gỗ lớn lập tức bị một lực đạo mạnh mẽ làm khép lại.

Tiếng vang rất lớn, làm đầy lòng Long Y Hoàng bất giác tràn ngập sợ hãi.

Phụng Trữ Lan không chờ nàng lên tiếng, kéo kéo kéo, trực tiếp kéo nàng đến cạnh giường, dịu dàng trước đây không hề thấy nữa, thay vào đó là câu kinh và phẫn nộ khó hiểu.

"Chờ một chút..." Long Y Hoàng kinh hãi, muốn thay đổi cục diện, nhưng nàng đã bị Phụng Trữ Lan đặt ở dưới thân.

Bây giờ Phụng Trữ Lan không hề dịu dàng, thậm chí ra sức kéo y phục trên người nàng, tàn nhẫn hôn khắp người nàng.

Đau đớn trên người càng làm Long Y Hoàng hỗn loạn: “Phượng Trữ Lan người bình tĩnh một chút... Có chuyện gì từ từ nói.”

Phượng Trữ Lan không để ý tới nàng, thẳng tay xé rách y phục còn vương vãi trên người, cả người đè lên nàng..

Vì thế, bên trong một mảnh xuân kiều diễm ướt át, ván giường bị cổ lực mạnh mẽ làm chuyển động, tiếng kéo kẹt kéo kẹt bên tai không dứt, còn có cả tiếng vang làm người ta không khỏi đỏ mặt tim đập dồn dập.

"... Phượng Trữ Lan...", dưới sự mạnh mẽ mà hấn tiến vào, giọng Long Y Hoàng bắt đầu đứt quãng, dồn dập, thở hổn hển: "Người... rốt cuộc làm sao thế?"

Hắn quả thật rất thô bạo, chưa được bao lâu, lập tức khiến cả người nàng đỏ hồng, từng đợt từng đợt đau đớn xen lẫn khoái cảm đánh úp lại, thậm chí suýt nữa nàng hôn mê

"Nàng nói!" Phượng Trữ Lan hung hăng cắn răng, lúc này mới thả chậm động tác, giọng điệu hung ác: "Giữa nàng và hắn, còn có chuyện gì?"

"Ai... Cùng ai có chuyện gì..." Long Y Hoàng ôm chặt cơ thể Phượng Trữ Lan, cố sức mở mắt.

"Quân Linh! Trừ tên đó ra còn có thể là ai!" Phượng Trữ Lan càng giận dữ hơn, Long Y Hoàng hoảng sợ thở gấp.

"Không... Không có gì a... Ta chỉ là, chỉ là trước đây nói với hắn... Ta thích hắn mà thôi..."

"... !" Suýt nữa Phượng Trữ Lan mất đi lý trí, may mà Long Y Hoàng kịp thời nói tiếp câu sau.

"Nhưng... Nhưng hắn cự tuyệt ta không chút đắn đo... Trong lòng hắn dù sao chỉ có mẫu thân... Ta hiện tại, ta... Ta không thích hắn chút nào..."

"..." Phượng Trữ Lan tiếp tục trầm mặc.

"Hắn hiện tại chỉ là bằng hữu của ta mà thôi... Ta xem hắn như bằng hữu... Phượng Trữ Lan, người tin ta..."

Động tác của Phượng Trữ Lan hoàn toàn cứng ngắc, đình trệ, thở hổn hển, nhìn chằm chằm gương mặt Long Y Hoàng, chợt thấy khóe mắt nàng có chút ướt ướt.

"Đau... Phượng Trữ Lan... Đau quá..." Long Y Hoàng siết chặt vai hắn, giọng điệu nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đuà với lửa

Thấy khóe mắt Long Y Hoàng ẩm ướt từ từ kết thành giọt nước, sau đó rơi xuống dọc theo gò má, nhất thời Phượng Trữ Lan cũng luống cuống tay chân, lửa giận trong lòng nháy mắt bị dập tắt, cũng không biết nên làm sao, lực cánh tay đang ôm eo nàng lập tức nhẹ bớt, hắn vội hỏi: "Đau? Đau ở đâu?"

"Đau... Cả người đều đau..." Giọng Long Y Hoàng nức nở, toàn bộ cơ thể dán vào người Phượng Trữ Lan đều đang run rẩy.

Nàng khóc đến mức thê thảm đến thế, nước mắt chảy ra lại chảy ra, Phượng Trữ Lan cũng không còn một chút hứng thú gì, ngược lại còn hoảng loạn hơn nàng, nhanh chóng buông nàng ra, kéo chăn bao lấy cơ thể nàng, còn mình kéo lấy y phục choàng vào, nhẹ nhàng vươn tay đặt trên trán nàng, sốt ruột nói: "Chẳng lẽ lại bị bệnh sao?"

Rời khỏi người Phượng Trữ Lan, Long Y Hoàng cuộn nghiêng mình, trốn trong chăn lạnh run, từng tiếng khóc nức nở không dứt truyền ra.

Trong lòng Phượng Trữ Lan bắt đầu hối hận, mình lại có lúc kích động đến thế! Khó khăn lắm quan hệ với nàng mới phát triển tốt như hiện nay, vậy mà bị chính tay hắn phá hủy.

Vừa rời mình thô bạo đến thế ... Nàng, chắc chắn rất đau đớn...

"Y Hoàng... Đừng khóc..." Phượng Trữ Lan vươn tay, muốn trấn an Long Y Hoàng, nhưng Long Y Hoàng lại càng lui vào trong sâu hơn, nàng cố nén tiếng khóc, giọng run run: "Phượng Trữ Lan, người đi ra ngoài... Người đi ra ngoài cho ta!"

"Xin lỗi, Y Hoàng, vừa rồi quả thật ta quá kích động..." Phượng Trữ Lan gấp đến độ suýt nữa nói năng lộn xộn, tốt xấu gì bây giờ hắn còn bình tĩnh một chút.

Long Y Hoàng vẫn run, bởi vì khóc, giọng nói cũng thay đổi ít nhiều, khàn giọng không nghe rõ: "Đau..."

Một chữ này như giáng đòn trí mạng vào lòng Phụng Trữ Lan, hần vội vàng bỏ lại một câu: "Y Hoàng, nàng chờ một chút, ta đi kêu Thái y đến đây ngay." Sau đó, thậm chí ngay cả y phục hần cũng không kịp mặc chỉnh tề, liền chạy thẳng ra ngoài.

Một lát sau, hần mạnh mẽ lôi kéo nhóm người, mỗi người trong đó đều có kinh nghiệm phong phú đang ngây ngốc bị hần lôi đi, các lão thái y này đều đã hơn năm mươi tuổi lại bị hần "Mời" lại đây, đi vào bên trong gian phòng, Phụng Trữ Lan bỗng nhiên nhớ tới y phục của Long Y Hoàng bị hần xé thành từng mảnh, đoán chừng bây giờ còn chưa mặc y phục vào.

Vì thế, hần chặn các thái y ở ngoài cửa, còn mình đi vào trước, vốn dĩ hần muốn tự mình mặc y phục cho Long Y Hoàng nhưng nàng khóc rồi lại khóc, không cho hần chạm vào, Phụng Trữ Lan bất đắc dĩ, đành gọi cung nữ vào, lúc này nàng mới ăn mặc chỉnh tề.

Các thái y đứng bên ngoài cửa thở hổn hển lấy lại sức, sau đó lục tục đi vào, mới tiến vào phòng lập tức nhận thấy được bầu không khí không thích hợp, quan sát, trên giường cũng rất không bình thường, cuối cùng đồng loạt quay đầu, nhìn nhìn Thái tử đứng kế bên lòng nóng như lửa đốt, y phục cũng hỗn độn, trong lòng lập tức liền hiểu được một chút, nhưng không dám nhiều lời, ngậm chặt miệng, lặng lẽ dùng ánh mắt trao đổi một hồi, sau đó phái ra một lão thái y già dặn tiến lên phía trước bắt mạch cho Thái tử phi.

Dường như khóc đã mệt hoặc cũng có thể Long Y Hoàng không muốn mất thể diện trước người ngoài, tóm lại tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng hoàn toàn không còn nữa, khuôn mặt đỏ bừng, môi sưng sưng, tóc rối loạn, đôi mắt vì khóc sưng đỏ nhìn chằm chằm thái y đang bước đến trước giường, hít hít mũi, nghẹn ngào.

Tay chân nàng cong lại như con mèo nhỏ bị người ta hung hăng bắt nạt.

Thái y đi tới trước giường quỳ xuống, tuy cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng không dám làm trái mệnh lệnh của Phụng Trữ Lan ngay trước mắt hần được, đành phải cung kính nói: "Vi thần đến bắt mạch cho Thái tử phi nương nương."

Long Y Hoàng giương mắt nhìn, xuyên qua mấy tầng tơ màn, nàng có thể thấy rõ Phụng Trữ Lan căng thẳng đang đi đi lại lại ngay bên ngoài, khàn trương không thôi, vì thế nàng khàn giọng nói: "Không cần bắt mạch..."

"Nương nương xin người đừng lấy sức khỏe của mình ra đùa, vi thần nghe Thái tử điện hạ nói, cơ thể ngài đau bệnh..."

"Người đi nói cho Phụng Trữ Lan, ta cho dù đau chết cũng không liên quan đến hần." Long Y Hoàng trịnh trọng tuyên bố, thái y bị nàng dọa xanh mặt.

"Thái tử phi nương nương!" Thái y kích động đập đầu tại chỗ, vẻ mặt so với Phụng Trữ Lan còn khủng hoảng hơn: "Ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài chính là hồng phúc tế thiên, vạn thọ vô cương!"

Đùa sao, giờ hần đang chịu trách nhiệm với sức khỏe của Thái tử phi, nếu nàng ấy có bất trắc gì, người đầu tiên mất mạng chính là hần!

"Đi ra ngoài... Phiên phúc..." Long Y Hoàng nói băng quơ một tiếng, nhắm mắt lại, lại khịt khịt mũi, giọng khàn khàn.

Thái y không dám ở lâu, đầu đầy mồ hôi lạnh chạy vội ra, Phụng Trữ Lan vừa thấy hần đi ra nhanh đến mức đó liền tiến lên một bước, còn kém không có kéo áo hần: "Thái tử phi thế nào?"

"Thái tử phi không cho vi thần bắt mạch... Chuyện đó, Thái tử điện hạ," Về mặt thái y nặng nề, âm thầm lau mồ hôi lạnh, nói: "Không biết triệu chứng của Thái tử phi ra sao, cũng giúp vi thần hiểu thêm đôi chút."

"Triệu chứng" Phụng Trữ Lan vội nhú mày, nghĩ nghĩ: "Nàng đã nói đau, cả người đều đau."

"Là khi nào thì bắt đầu đau?" Thái y cẩn thận hỏi.

"Chính là, chính là lúc vừa rồi..."

"Là bởi vì sao mới đau?" Thái y đủ chuyên nghiệp, chuyện gì đều phải hỏi rõ ràng, lần này, thành ra Phụng Trữ Lan ngượng ngùng.

Hần nhìn nhìn vào trong phòng, thanh thanh cổ họng, gò má như ngọc hơi đỏ ửng, tuy quả thật rất không muốn nói, nhưng hần càng sợ Long Y Hoàng sẽ bởi vì vậy mà gặp chuyện không may: "Chính là... Chính là thời điểm cái kia được một nửa, nàng liền kêu đau."

Đến lúc này, hần cũng không tiện nói rõ.

Dù sao cũng là chuyện tư mật của phu thê người ta, thành ra người ngoài căn bản không hiểu rõ, nói rõ từng chi tiết làm gì chứ.

Bực dọc, lo lắng, hối hận đồng thời nổi lên, Phụng Trữ Lan cau mày, vung tay, rèm châu bên cạnh vang lên lạch tạch.

Y Hoàng là người ra sao... Hần rõ ràng nhất, còn bây giờ hần lại vì chuyện nhỏ nhặt đó mà âm ỉ với nàng, thật sự là...

"A... Thế thì..." Thái y hơi hiểu rõ, nhin không được mà cảm thán, tuổi trẻ bây giờ tinh lực tràn trề, nhìn Thái tử phong nhã hào hoa đang hùng hực khí trẻ, Thái tử phi lại mảnh mai yếu đuối, chịu không nổi cũng là bình thường.

"Rốt cuộc nàng ấy bị làm sao? Trước thì liên tục bệnh lớn bệnh nhỏ tạo thành họa, giờ lại bệnh? Tại sao cả người đều đau?" Phụng Trữ Lan sốt ruột không thôi: "Có phải cần chú ý thêm gì không, đó là gì?"

Thái y ho nhẹ hai tiếng, nói: "Vừa nãy, vì thần tuy thể bất mạch cho Thái tử phi nương nương, nhưng dựa vào thần sắc bên ngoài thì Thái tử phi nương nương cũng không giống như người bị tật bệnh quán thân, bất quá... Vì thần mạo phạm, nhưng vì suy nghĩ cho Thái tử phi nương nương nên vì thần không thể không nói, Thái tử phi nương nương mới sinh hạ Hoàng thái tôn chưa quá hai tháng, sau khi sinh xong lại bệnh nặng, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục như cũ, cho nên, xin Thái tử hãy lo lắng cho thân thể Thái tử phi nhiều hơn, trong chuyện phòng the xin ngài hơi tiết chế, ngoài ra chính là giúp Thái tử phi giữ tâm trạng vui vẻ..."

Phụng Trữ Lan trầm mặc, nửa ngày không thấy nói gì, hần lại nhìn nhìn vào trong phòng, thấp giọng nói: "Ta hiểu rồi, các người lui xuống đi..."

"Chúng thần cáo lui." Một đám thái y kinh hồn bạt vía cuối cùng cũng kết thúc trận giãy vò, mỗi người chuồn còn nhanh hơn thỏ.

Cửa phòng được đóng lại, cuối cùng bên trong gian phòng chỉ còn sự yên tĩnh.

Kỳ Hàn ở trên chiếc nôi ngủ say sưa, đối với tiếng vang bên ngoài mất điếc tai ngơ.

"Y Hoàng..." Phụng Trữ Lan từ từ đi tới, ngồi ở mép giường, giọng nhẹ nhàng như tơ liễu: "Đừng giận nữa, ta biết ta sai rồi."

Long Y Hoàng giật giật người, tiếp tục chui vào trong.

"Còn rất đau có phải không?" Phụng Trữ Lan muốn xóc chấn lên, nhưng Long Y Hoàng che quá chặt chẽ, hần cũng khoong dám dùng sức mạnh, đành phải tiếp tục nói: "Cho ta xem, rốt cuộc đau chỗ nào?"

Long Y Hoàng không để ý tới hần, quay lưng, không phát ra chút âm tiết gì.

"Y Hoàng, ta thật sự biết sai rồi, nàng đừng như vậy nữa được không... Đè nén sẽ làm nàng đau hơn thì làm sao?" Phụng Trữ Lan cắn cắn môi, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên vai Long Y Hoàng, "Sau này, ta tuyệt đối sẽ không nóng nảy như thế nữa, nàng muốn trách mắng trừng phạt ta thế nào cũng được... Nhưng đừng phớt lờ ta được không?"

Khi bàn tay hần đặt xuống cả người Long Y Hoàng hơi run lên trong phút chốc, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh, vẫn không nói câu nào.

"Hay là ta phải làm thế nào nàng mới bằng lòng để ý đến ta?" Phụng Trữ Lan cẩn thận dò xét, lúc này đã có hiệu quả, Long Y Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, tuy không nói câu nào tiếp, nhưng cũng tiết lộ tâm tư của nàng, nàng đang dao động.

"Sau này ta tuyệt đối sẽ không xúc động nóng nảy nữa, Y Hoàng, ta tin nàng, cái gì ta đều tin nàng." Phụng Trữ Lan vui vẻ cười cười, tựa như đã nắm được đường sống, dùng ngón tay vuốt ve tóc Long Y Hoàng rơi trên giường, nghĩ nghĩ, lại nói: "Sau này ta cũng sẽ không cưỡng ép nàng nữa, chuyện hôm nay... Sẽ không xảy ra lần thứ hai."

Long Y Hoàng như đã dao động, nhếch môi kìm nén, vài lần muốn mở miệng nói chuyện, lại dần xuống, ngấm lại vừa rồi hần cư xử quá đáng làm lòng nàng nguội lạnh, dứt khoát lui vào trong chăn cong người như tôm luộc, hai tay ôm đầu gối.

Long Y Hoàng không có biểu hiện gì làm Phụng Trữ Lan không biết nên làm gì: "Y Hoàng, không thì nàng nói một ít cho ta biết ta còn có chỗ nào sai nữa, ta nhất định sẽ sửa."

Vẫn không phản ứng, Phụng Trữ Lan không mất hy vọng, gọi nàng một tiếng như đang gọi hồn "Y Hoàng", một tiếng ôn nhu, một tiếng ái muội, một tiếng thê lương...

Giọng điệu ôn nhu nhẹ nhàng đến thế, bay thẳng đến điểm yếu trong lòng, khiến Long Y Hoàng suýt nữa không giữ vững địa bàn, suýt nữa buông vũ khí đầu hàng, nhưng tốt xấu gì cũng cần răng chịu đựng, tiếp tục hôn đối với Phụng Trữ Lan.

Hai người giằng co một hồi, cũng đến giờ dùng bữa, tiểu Kỳ Hàn cũng vì đói bụng mà tỉnh lại, hoa chân múa tay vui sướng gọi y a y a, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, Long Y Hoàng nghe thấy suýt nữa đã đứng lên ôm lấy, cũng may đúng lúc Phụng Trữ Lan gọi nhũ mẫu, ôm Kỳ Hàn cho bú.

Rất nhanh, cung nữ đưa thức ăn đến, Phụng Trữ Lan vừa thấy có cháo tổ yến nhanh chóng cho người múc một chén đem lại đây, cũng không quan tâm chén sứ nóng đến mức nào, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Long Y Hoàng nói: "Y Hoàng, dùng bữa, dù giận thế nào nàng cũng đừng để mình đói bụng."

Chịu không nổi, Long Y Hoàng dứt khoát lớn tiếng: "Ta không đói, không ăn!"

Thấy Long Y Hoàng cuối cùng cũng có chút động tĩnh, Phụng Trữ Lan không khỏi vui sướng, năm ngón tay cầm chén cháo cực nóng mà đồ ửng, dường như hần không cảm thấy, mặt mày hớn hơ: "Đừng tức giận, hôm nay là ta không đúng, và lại, từ sáng đến giờ nàng cũng không ăn gì, ngồi đây ăn chút đi, lát nữa nàng muốn phát ta thế nào cũng được."

Long Y Hoàng không hừ một tiếng, một lát sau, nghe âm thanh cung nữ quỳ gối xuống sàn, giọng cung nữ rất là khỏ sở nhưng cũng lớn tiếng: "Thái tử phi nương nương, dù Thái tử có sai lầm gì, cũng xin ngài ăn một chút đi, cháo huyết yến này là chúng nô tỳ đem trên đường đến đây đặt vào lò nhỏ, người xem tay Thái tử..."

"Câm miệng!" Phụng Trữ Lan tức giận, trầm giọng mắng cung nữ đó, cho rằng nàng ta lăm miệng.

Cung nữ ngoan ngoãn ngậm miệng, ánh mắt ai oán.

Long Y Hoàng cũng rất thính tai, nhanh chóng bật dậy, Phụng Trữ Lan lại đứng lên, cười cười với nàng: "Tổ yến hơi nguội, ta đi lấy chén khác lại đây cho nàng."

"Không cần, ta sẽ ăn cái chén trên tay ngươi, đem lại đây." Long Y Hoàng hơi bực mình, khẩu khí vô cùng nghiêm túc.

"Trời rất lạnh, hay là ăn nóng mới tốt cho nàng."

"Nếu bây giờ ngươi đi khỏi đây nửa bước, về sau ta sẽ tuyệt thực!" Long Y Hoàng tức đến khó thở, lý do đưa ra không hề nghĩ ngợi, nàng cho rằng Phụng Trữ Lan bất luận gì cũng sẽ không ở lại chỉ vì cái cố vớ vẩn nàng đưa ra, nhưng ngoài ý muốn, Phụng Trữ Lan hết sức an phận ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt nhìn nàng hờn tủi không dứt: "Đừng đem thân thể của nàng ra đùa giỡn được không?"

"Đem chén lại đây." Long Y Hoàng xòe bàn tay ra.

Phụng Trữ Lan cười hồn nhiên, tự nhiên cầm chén chuyển từ tay trái sang tay phải, đưa cho nàng.

Long Y Hoàng nhận lấy, trong lòng hơi khó chịu: "Đưa tay ra!"

"Sao thế?" Phụng Trữ Lan buồn cười nhìn nàng, sau đó chậm chậm giơ tay phải lên, ngón tay này, làn da này, khớp xương này... Thật sự là đẹp đẽ!

"Tay trái!" Long Y Hoàng cũng sắp giận điên.

"Tay có cái gì đẹp đâu." Phụng Trữ Lan rút tay phải về: "Nhanh ăn đi, nếu không sẽ nguội lạnh, nàng còn muốn ăn gì, ta giúp nàng đem lại đây."

"Ta muốn ăn tay trái của ngươi." Vành mắt Long Y Hoàng đột nhiên đỏ hồng, tức giận thở dốc.

Phụng Trữ Lan ngẩn người, cười khổ nói: "Tay trái không thể ăn, nàng muốn ăn, hay là ăn tay phải đi."

Long Y Hoàng đặt chén thẳng xuống giường, tổ yến vấy ra giường, nàng lợi dụng khi Phụng Trữ Lan hơi buông lỏng, tiến về trước, lôi tay trái của hắn đặt trước mắt.

Tay trái Phụng Trữ Lan nhìn cũng rất đẹp, hơn nữa cũng rất đỏ, thậm chí sưng lên, đầu ngón tay, còn có sần tay nữa.

Long Y Hoàng hay mềm lòng, không quen nhìn người khác bị một chút thương tổn vì mình, trong lòng vừa sốt ruột lại vừa tức, cúi đầu, quả thật mở miệng cắn đầu ngón tay Phụng Trữ Lan.

Bắt quá, nàng không dám dùng sức, chỉ gặm nhẹ nhàng, sau đó hôn.

Nàng cảm thấy rất đau lòng, bởi vì nàng tùy hứng mà trong khoảng thời gian này Phụng Trữ Lan chịu khổ vì nàng không ít, chuyện của Quân Linh người sai trước tiên là nàng, nếu nàng nói sớm một chút, cũng sẽ không làm Phụng Trữ Lan giận dữ đến thế...

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Y Hoàng càng áy náy nhiều hơn, đôi mắt cũng càng ngày càng đỏ.

Phụng Trữ Lan vươn tay, vuốt khóe mắt nàng, cười nói: "Đừng khóc, khó coi chết đi được."

Môi Long Y Hoàng rời khỏi đầu ngón tay, quan sát thật kỹ, lại quan sát: "Sưng giống như móng heo, cũng rất khó coi."

Tìm Phụng Trữ Lan đập liên hồi, nhanh chóng ôm cổ nàng, nghiêng đầu, hung hăng hôn đôi môi sưng đỏ của nàng.

Lúc này, ngay cả hành động phản kháng tượng trưng Long Y Hoàng dứt khoát bãi bỏ.

Một lát sau, Phụng Trữ Lan mới tách ra, nhìn giường đã bị dơ, ôm nàng lên, sai cung nữ dọn dẹp.

Hắn ôm Long Y Hoàng đi đến bàn ăn, thức ăn trên bàn vẫn còn nóng hổi hổi, mùi hương lan tỏa, hắn nói: "Trước ăn chút gì nhé."

Long Y Hoàng lắc đầu, hai tay ôm cổ Phụng Trữ Lan, đầu đặt trên vai hắn: "Ta thật sự không đói bụng, lát nữa sẽ ăn sau."

"Được rồi." Phụng Trữ Lan tiếp tục đi, cho đến khi vào một gian phòng khác mới thả nàng xuống, nhưng Long Y Hoàng cũng không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của hắn, ôm chặt hắn, hắn đành ngồi xuống trước, ôm Long Y Hoàng dựa vào lòng mình.

Long Y Hoàng cầm tay Phụng Trữ Lan bị phỏng: "Có đau không?"

"Không đau." Phụng Trữ Lan cười trả lời nàng.

"Nói dối, ta đi lấy thuốc." Dứt lời, Long Y Hoàng muốn đứng dậy, lúc này, đổi thành Phụng Trữ Lan không chịu buông tay.

Hắn nhẹ nhàng vòng lấy eo mảnh khảnh của Long Y Hoàng, lật người một cái đặt nàng xuống giường, cúi đầu cùng nàng đối mặt, tươi cười không biến mất: "Bây giờ nàng không đau nữa?"

Long Y Hoàng vuốt vuốt cằm hắn, nhếch môi, chủ động dâng mình, lần đầu tiên hôn Phụng Trữ Lan.

Không hôn còn đỡ, vừa hôn, giống như chạm phải thuốc nổ, càng không thể cứu chữa, đầu tiên Phụng Trữ Lan sùng sốt một chút, sau đó nhanh chóng lật ngược tình thế, đè lấy nàng, hôn càng sâu.

Long Y Hoàng không nóng không lạnh đáp lại, giống như đang hưởng thụ, hai tay ôm cổ Phụng Trữ Lan siết chặt, mười ngón tay đan vào nhau.

Cái hôn này thật lâu sau mới dừng lại, sợ Long Y Hoàng hít thở không thông, Phụng Trữ Lan mới bằng lòng tách ra, nhân đó nhìn về mặt Long Y Hoàng, nở nụ cười: "Nàng đây là đang quyến rũ ta sao?"

"Chàng nói chàng sẽ không ép buộc ta." Trong bóng đêm, đôi mắt Long Y Hoàng sáng như dạ minh châu.

"Ta sẽ không ép buộc nàng, cho nên không phải bây giờ đang chờ đợi ý kiến của nàng sao, Y Hoàng, lát nữa chúng ta..." Phụng Trữ Lan vươn tay vuốt tóc nàng, cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm vài câu bên tai nàng.

Long Y Hoàng lập tức đỏ mặt: "Chàng ngoại trừ việc này chẳng lẽ không thể nghĩ đến chuyện gì khác!"

"Không thể!" Phụng Trữ Lan mặt dày trả lời.

"Chán ghét." Long Y Hoàng cười gượng đáp.

Phụng Trữ Lan cười cười, lại hôn tiếp, một hồi, đột nhiên hắn cảm thấy không được bình thường.

Vừa rồi những cung nữ đến đây dọn bữa không ít, giờ làm sao im lặng thế.

"Bên ngoài còn có người, chúng ta đi ra ngoài trước, quả thật có chút đói bụng." Long Y Hoàng nói.

Phụng Trữ Lan gật gật đầu, đi ra ngoài trước, trong phòng lớn, các cung nữ lui xuống không còn một bóng người nào, chỉ còn lại thức ăn nóng hổi trên bàn chứng minh bọn họ đã từng vào, đến cả cửa phòng cũng được khép lại, lại đi qua, vừa thấy Kỳ Hân không biết khi nào đã ăn no say, nằm trong nôi, đang nghịch nghịch quần áo trên người.

Phụng Trữ Lan trước hết hiểu rõ, sau đó lẩm bẩm nói: "Thật sự là một đám cung nữ được huấn luyện nghiêm chỉnh, bất cứ lúc nào, cũng sẽ không làm cho chủ nhân xấu hổ..."

Long Y Hoàng u oán mà trừng hắn liếc mắt: "Trái lại chàng rất vui vẻ."

"Đương nhiên."

Long Y Hoàng lắc đầu, ngồi vào bàn cơm, thấy có cháo hạt kê liền múc một ít, ăn vài muỗng, khỏe mắt lại thoáng nhìn Phụng Trữ Lan đang ngồi đối diện, nhìn mình không dời mắt, nàng ăn vài muỗng đã cảm thấy thẹn thùng không ăn nữa.

Phụng Trữ Lan nhìn người khác như thế, chẳng lẽ bản thân không thấy mệt sao?

Phụng Trữ Lan nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên bước qua, ôm lấy nàng, tình cảm như đã ẩn nhẫn chờ đợi rất lâu được phóng thích, không bận tâm đến bất cứ thứ gì, mặc sức hôn xuống.

Long Y Hoàng kinh ngạc, rất nhanh cảm giác cả người nhẹ bẫng, lại được thả xuống đã nằm trên giường lớn mềm mại.

Nàng còn chưa xuất ra đòn sát thủ, môi lại một lần nữa bị Phụng Trữ Lan che lại, làm sao cũng không phát ra tiếng.

Chiều tối ngày nào đó, bọn họ ai cũng không đi ra ngoài... Mà chỉ ở trong phòng ân ái, cũng không khó để nghe tiếng động bên trong.

Làm cho người người tương tượng suy nghĩ vô vàn, đêm xuân triền miên...

Ôn tồn qua đi, Long Y Hoàng nằm bên người Phụng Trữ Lan nghỉ ngơi, lâu sau, đột nhiên nói ra một câu: "Phụng Trữ Lan, giờ ta đột nhiên cũng rất muốn có thêm một bé gái, nhìn Kỳ Hân ngoan ngoãn, lại có thêm một đứa con gái nữa cũng là may mắn..."

Mắt Phụng Trữ Lan sáng lên, không nói nhiều, hắn lại đè lên Long Y Hoàng lần nữa.

Vốn dĩ Long Y Hoàng chỉ muốn phát biểu chút cảm tưởng của mình, không nghĩ tới động tác Phụng Trữ Lan nhanh hơn lời nói, thế nhưng mình lại bị sắc dục bao phủ, cũng không có cách nào suy xét.

Sau đó, nàng rất rất rất nghiêm túc nghiêm túc lĩnh hội được một đạo lý, nàng thích đùa với lửa, trêu đùa người khác thì rất vui vẻ, nhưng vừa chọc đến Phụng Trữ Lan, lại thành tự thiêu mình...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Xuân ý dạt dào

Sau đó, hai người yên ổn sống qua ngày, ngày nào đó Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan quả thật rất buồn thả từ sáng đến tối, làm hại Long Y Hoàng ngày hôm sau cũng không thể xuống giường, lại quan sát Phụng Trữ Lan, đáng vẻ như không sao, còn không ngại cực nhọc đi tới đi lui ôm Kỳ Hân đến cho nàng.

Nhưng, kế tiếp, dù Phụng Trữ Lan nói gì Long Y Hoàng cũng không cho hắn chạm vào mình, mỗi lần đều đối đáp khiến Phụng Trữ Lan á khẩu không nói thêm gì được bản thân mới cảm thấy thỏa mãn xoay người ôm Kỳ Hân ngủ, để Phụng Trữ Lan một người lẻ loi hiu quạnh dựa ở ngoài.

Từ góc độ Phụng Trữ Lan mà nói, nếu Long Y Hoàng không muốn thì thôi đi, nhưng mà tại sao nàng lại cố tình mỗi sáng trước khi thức giấc mỗi tối trước khi đi ngủ đều khiêu khích hắn một phen, làm cho lửa dục trong hắn tăng cao, sau đó nàng lại kêu mệt, nằm xuống ngủ, bỏ mặc hắn tự sinh tự diệt!

Có ý có ý, nàng tuyệt đối tuyệt đối là cố ý!

Nhưng Phụng Trữ Lan đành chịu, ai bảo hắn trong lúc vội vàng đã hứa với người ta làm chi, hại hắn giờ đây không có cách nào vùng dậy!

Thời kì khó khăn như rơi vào địa ngục thế này còn kéo dài suốt cả ngày đêm, Phụng Trữ Lan đều cắn răng nhịn xuống, không biết Hoàng hậu suy nghĩ gì, đã rất lâu rồi cũng không đến quấy rối, cũng không có nhắc lại chuyện Liễu Thiên Trùng, Long Y Hoàng đã từng coi đây là cái cớ, nói lời trêu chọc Phụng Trữ Lan, thực ra nếu hắn nhịn không được thì có thể đi tìm Liễu Thiên Trùng.

Mỗi khi nghe nàng nói câu này, Phụng Trữ Lan chỉ trừng mắt liếc nàng, sau đó đi ra ngoài, trong trời lạnh lẽo thế này đi ngâm nước băng tan, nửa canh giờ sau lại trở về, nằm xuống ngủ.

Chỉ cần vừa nhìn thấy hắn biểu hiện như vậy, Long Y Hoàng đều vui vẻ, ôm Kỳ Hân hôn hôn khuôn mặt bầu bĩnh, làm bầm bầu bĩnh như đang thi thắm, Kỳ Hân à, cha ngươi thật sự là người tốt a... Nói xong, thấy Kỳ Hân đã muốn ngủ, mình cũng đành ngủ thôi.

Chơi với lửa quá nhiều cuối cùng cũng sẽ bị lửa thiêu rụi, rốt cục sau một tháng Phụng Trữ Lan đã cố nhịn không tài nào nhẫn được nữa, trực tiếp đoạt Kỳ Hân đang được Long Y Hoàng ôm trong lòng để qua một bên, hung hãn áp đảo Long Y Hoàng, triệt triệt để để tiến tới một lần bá vương ngạnh thượng cung.

Đêm hôm đó tiếng động rất lớn, thanh âm gì đều có, phút cuối cùng còn nghe được giọng Long Y Hoàng gần như muốn chết lục tục cầu xin tha thứ và rên rĩ, toàn bộ Ngự lâm quân đi tuần tra đều vội vàng bước nhanh.

Phụng Trữ Lan lại một lần nữa chiếm được thỏa mãn, ngày hôm sau nụ cười lại khôi phục như xưa, tiếp tục vui vẻ hầu hạ Long Y Hoàng đang trong tình trạng vô lực, Long Y Hoàng nhìn hắn, thân thể trải qua cả đêm toàn là tra tấn, đã không còn chút sức lực nào để cất tiếng, quả thật khóc không ra nước mắt.

Mùa xuân đã đến, trong hoàng cung băng tuyết tan không còn chút dấu vết, hoa mai cũng từ từ điều tàn, hoa đào hồng nở đầy cành giành lấy không gian, nhìn xuân ý dạt dào, làm người ta bất giác vui mừng, Phụng Trữ Lan đi ngang qua Ngự hoa viên, nhìn nhìn những hoa đào tươi sắc, nở nụ cười, tới đó, trong phòng của hắn và Long Y Hoàng cũng đã được mang vào vài bình hoa lớn, khiến cho cả phòng tràn đầy sức sống.

Lại qua mấy ngày, đột nhiên Long Y Hoàng nhớ đến liên tục ở lại trong hoàng cung cũng không phải biện pháp tốt, liền hỏi Phụng Trữ Lan khi nào thì hồi Thái tử phủ, Phụng Trữ Lan lắc đầu, nói: "Cho dù chúng ta muốn về, cũng không thể về, nhất là Kỳ Hân, dù mẫu hậu không chiếm được nó, cũng không cho phép nó rời khỏi phạm vi thế lực của mình."

Long Y Hoàng nghe hắn nói mồ hôi lạnh khắp người, bất giác ôm chặt Kỳ Hân hơn: "Ta có biện pháp có thể tự bảo vệ mình, nhưng thủ đoạn rất cực đoan, hơn nữa Kỳ Hân mới mấy tháng thôi..."

Phụng Trữ Lan nở nụ cười, hắn sờ sờ đầu Kỳ Hân, thừa lúc Long Y Hoàng không để phòng hôn môi nàng, nói: "Nàng yên tâm đi, có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để Kỳ Hân rời khỏi chúng ta."

Mặc dù tư vị bị ăn trộm đầu hũ rất khó chịu, nhưng nghe Phụng Trữ Lan nói thế, Long Y Hoàng vẫn vui vẻ, nhanh chóng gạt đầu.

Thấy Long Y Hoàng vui vẻ, Phụng Trữ Lan được một tác tiến thêm một thước, đêm đó lập tức đề xuất nguyện vọng vô sỉ của mình, còn giả vờ coi tiếng oa oa của nàng như không khí, thủ đoạn có chút cường ép nhưng lại rất dịu dàng.

Không khí trong phòng như nhiễm lấy màu hoa đào, hồng nhạt, ái muội...

Ít lâu sau, Hoàng đế đột nhiên nổi lên hưng phấn, đề xuất muốn tạm thời buông tất cả công vụ trong cung, muốn toàn gia đi du ngoạn, đến khu vực ngoại thành hơi xa đi du lịch.

Long Y Hoàng nghe xong tin tức này, chỉ cảm thấy mồ hôi đầy đầu: "Du lịch sao... Cái nhà quả thật không lớn bình thường chứ..."

"Chúng ta không đi," Phụng Trữ Lan ngồi cạnh nàng, lười biếng đọc sách: "Dù sao cũng chính là đến biệt viện ngắm nhìn một lát, mấy ngày nữa sẽ về."

Long Y Hoàng ôm Kỳ Hàn, lo nghĩ: "Nhưng, nếu không đi lại cảm thấy rất đáng tiếc, hơn nữa, đã lâu rồi ta không xuất cung, ở trong này chỉ nhìn thấy một phong cảnh rất chán."

Phụng Trữ Lan phụ họa theo nàng, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lập tức đáp: "Được, rời xa hoàng cung, rời xa những tranh giành cầu xé này, nàng và ta cũng nên nghỉ ngơi vài ngày."

Long Y Hoàng nhìn hần, không biết nên nói gì.

Bé Kỳ Hàn một hồi, Long Y Hoàng đột nhiên nhìn nó cười nói: "Kỳ Hàn, gọi ‘nuong’ nào."

Nàng chẳng qua quá nhàm chán nên đùa đùa con trai một chút, con còn nhỏ như vậy, hần sẽ không nói được đâu.

Thế nhưng Phụng Kỳ Hàn thoáng cười, đôi mắt to chớp chớp, lác lác cánh tay trắng nõn, mơ hồ nói một tiếng: "Luong..."

Nghe kỹ giống như kêu nuong.

Long Y Hoàng tức thì kinh ngạc, đứa nhỏ này, chẳng lẽ thông tuệ bẩm sinh?

Nàng có chút không tin, ôm nó đi đến trước mặt Phụng Trữ Lan, hành động bất thành hình này khiến Phụng Trữ Lan vô cùng khó hiểu: "Y Hoàng, sao thế?"

"Kỳ Hàn, gọi cha cha." Long Y Hoàng chỉ chỉ Phụng Trữ Lan, nói với Phụng Kỳ Hàn.

"La la..." Phụng Kỳ Hàn cười tùm tùm, tuy phát âm rất mơ hồ, nhưng cũng không khó nghe lắm.

Phụng Trữ Lan cũng lắp bắp kinh hãi, sách trong tay rơi xuống đất.

"Kỳ Hàn hiện giờ, nhiều nhất chỉ mới ba tháng." Về mặt Long Y Hoàng vô cùng nghiêm túc: "Ta chưa từng nghe thấy con cái nhà ai chỉ mới ba tháng có thể ngoan ngoãn gọi nuong."

Phụng Trữ Lan ngây người một hồi, đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng đắc ý, vươn tay về phía Long Y Hoàng: "Kỳ Hàn ngoan, để phụ thân ôm nào."

Vì thế Phụng Kỳ Hàn đang ở trong lòng Long Y Hoàng trong ngực ngọc ngậy vài cái, đôi mắt híp lại, cười nịnh bợ, duỗi đôi tay nhỏ bé trắng trắng nõn nõn như ngón sen, như cũng muốn được Phụng Trữ Lan ôm.

Long Y Hoàng quay đầu, ai thán một tiếng, đặt Kỳ Hàn vào trong lòng Phụng Trữ Lan: "Ta cũng không biết, thằng nhóc này còn bé thế này lại thông minh... Quả thật khiến ta có chút lo lắng."

"Có cái gì phải lo lắng hửm? Kỳ Hàn thông minh là chuyện tốt." Phụng Trữ Lan rất cao hứng, nhẹ nhàng捏 cái mũi nhỏ của Kỳ Hàn, Kỳ Hàn vui vẻ há miệng, bàn tay tha hồ tàn sát gương mặt phụ thân...

"Đúng vậy đúng vậy, là chuyện tốt." Long Y Hoàng thở dài bất đắc dĩ, sau đó cười khổ.

Là chuyện tốt... Nhưng tại sao, trong lòng nàng luôn có dự cảm bất an.

Cách ngày xuất phát hai ngày, đội ngũ hoàng gia đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Long Y Hoàng đã ở trong hoàng cung nửa năm, đã lâu không được hít thở không khí tươi mát bên ngoài, đặc biệt là hai tháng bị giày vò trong Bình Tâm điện sống không bằng chết.

Nàng muốn đi, nhưng bây giờ Kỳ Hàn bám chặt nàng như sam, nàng vừa đi xa chút xíu, Kỳ Hàn liền khóc lớn náo loạn ầm ĩ, làm nàng không có cách gì để giải quyết.

Sau đó Phụng Trữ Lan nói, kỳ thật đường đi cũng không tính là xa, khoảng một hai ngày sẽ tới, có thể dẫn Kỳ Hàn theo.

Kỳ Hàn ở bên cạnh gật đầu, như đang dùng hành động này hứa hẹn mình sẽ không làm loạn, tuyệt đối sẽ không làm cha mẹ bận lòng, bản thân sẽ ngoan ngoãn vâng lời... Câu cuối cùng, nuong, người dẫn ta theo với...

Tiểu tử này mới ba tháng, lại thông minh giống như đứa trẻ mười tuổi, Long Y Hoàng đầu hàng, đành phải dẫn nó theo.

Ngày xuất phát, Long Y Hoàng thấy Phụng Ly Uyên cùng Vân Phụng Loan đã lâu không gặp cũng muốn đi theo, nhìn bụng Vân Phụng Loan, lại nhâm nhâm, chắc mang thai cũng được bảy tám tháng rồi, bởi vì mình chịu áp lực quá lớn, Kỳ Hàn còn chưa đủ tháng đã sinh, Phụng Ly Uyên đã từng

nói, nhất định sẽ không để cho Vân Phụng Loan có chuyện gì ngoài ý muốn, con của bọn họ, nhất định là sẽ sinh đủ tháng.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Phụng Ly Uyên thoáng nhìn sang hướng nàng, Long Y Hoàng nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, lảng tránh hẳn.

Không biết tại sao, nàng... Lại không muốn giao tiếp với hắn nhiều.

Phụng Trữ Lan chậm hơn Long Y Hoàng một chút, vừa đến cạnh nàng, thấy nàng đứng im hồi lâu không đi tiếp, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Kỳ Hàn đang nằm trong lòng nàng cũng có chút lo lắng nâng mặt nhìn nàng.

"Không có gì, chúng ta lên xe thôi." Long Y Hoàng cười cười với hắn, xoay người cất bước tiến vào trong xe.

Làm sao nàng không biết được chứ? Hoàng đế yêu thương Phụng Ly Uyên đến thế, sao lại không dẫn hắn đi cùng, mà nếu hắn muốn đi, làm sao có thể không dẫn theo Vân Phụng Loan?

Long Y Hoàng lắc đầu, ép mình không nên suy nghĩ nhiều, bây giờ cuộc sống bình thân mới là điều nàng cần.

Phụng Trữ Lan cũng đi vào, ngồi xuống cạnh nàng, không bao lâu, xe ngựa bắt đầu khởi hành, cả người khẽ lắc lư.

Phụng Kỳ Hàn lần đầu tiên đi xa nhà, vô cùng hưng phấn, rõ ràng chưa thể đứng vững, nhưng hai tay lại vịn bả vai Long Y Hoàng, cố gắng đứng thẳng.

Long Y Hoàng bắt đầu đi, hai tay chỉ có thể ôm chặt eo nó: "Kỳ Hàn có gì thể?"

"Nha nha..." Gương mặt Kỳ Hàn lộ vẻ phấn khởi, hai tay cố gắng duỗi về phía cửa sổ, nhưng không đủ dài, hơn nữa Long Y Hoàng sợ nó té ngã nên luôn ôm chặt, khiến cho hai tay của nó luôn cách cửa sổ một khoảng nhất định: "Nha nha..."

Long Y Hoàng nhếch miệng, di chuyển người, đến ngồi cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng nhắc rèm cửa.

Lúc này, toàn bộ đại đội đã ra khỏi hoàng cung, bên ngoài là cảnh phố chợ náo nhiệt, thị vệ hai bên đường đang tách đám người sang hai bên, nên sẽ không làm ảnh hưởng đến tốc độ không nhanh không chậm của đội ngũ.

Phụng Kỳ Hàn hai mắt càng sáng ngời, vẫn luôn nhào người ra bên ngoài cửa sổ, muốn nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài.

Long Y Hoàng lo lắng nó sẽ xảy ra chuyện, khăn trương ôm cơ thể mềm mại bé bỏng đó về, vỗ nhẹ vào cái mông nó, hết cách đành cười: "Đừng lộn xộn, nếu không té thì sao!"

"A... Lương..." Phụng Kỳ Hàn mất hứng, vẻ mặt như bị ấn hiếp, mặt mày lộ vẻ suy sụp càng thêm đáng yêu, nó chỉ chỉ cửa sổ, liên tục kêu kêu, song Long Y Hoàng cũng không hiểu nó đang nói gì, ngoại trừ một tiếng mơ hồ "Nương".

"Kỳ Hàn ngoan, chờ Kỳ Hàn hơn hơn chút nữa, nương nhất định sẽ dẫn con ra ngoài chơi." Long Y Hoàng vỗ về nó, nhưng Kỳ Hàn cũng không chịu, đôi mắt chớp chớp, giống như có giọt nước long lanh muốn rơi xuống.

"Thằng nhóc này, còn nhỏ tuổi mà đã làm nũng với mẹ, sau này lớn lên sẽ thế nào đây?" Giọng Phụng Trữ Lan từ sau lưng truyền đến, Long Y Hoàng cảm thấy trong lòng nhẹ bẫng, nhìn lại, Kỳ Hàn đã được chuyển đến trong lòng Phụng Trữ Lan.

"Đừng làm phiền mẹ nữa, nàng rất mệt." Sắc mặt Phụng Trữ Lan hơi hung dữ, hết sức nghiêm túc dạy Kỳ Hàn.

"La la..." Kỳ Hàn kêu vài tiếng, vẫn hơi sợ Phụng Trữ Lan, hai tay kéo kéo y phục của hắn, vui mặt vào ngực hắn, chếp miệng, không nói.

Long Y Hoàng lấy một cái áo nhỏ ở bên cạnh đắp cho Kỳ Hàn, sờ sờ đầu nó, vừa nhắc mắt, vô tình đối diện tầm mắt Phụng Trữ Lan.

Bên trong xe hơi tối, lại ấm áp, nhưng đôi mắt Phụng Trữ Lan lại giống như ánh trăng sáng trong đêm đen, nhãn thần nóng rực.

Long Y Hoàng không được tự nhiên, nhanh chóng dịch người, vén rèm cửa, lòng bất an quan sát cảnh sắc bên ngoài.

Nàng bị Phụng Trữ Lan nhìn chằm chằm như vậy, cả người cũng cảm thấy nóng.

Bên trong xe im lặng hồi lâu, cảnh sắc ngoài cửa sổ từ chợ chuyển thành ngoại ô, Long Y Hoàng đột nhiên nghe thấy tiếng Phụng Trữ Lan thở dài ở phía sau, nhưng không quay đầu lại nhìn, khóe miệng bất giác cong lên, ngón tay nhẹ nhàng che môi đang cười.

Vùng ngoại ô có rất nhiều rất nhiều loại hoa đào, hiện tại cũng nở hết toàn bộ, phóng mắt nhìn ra xa, một mảnh hồng phấn, cánh hoa bay lất phất, tạo nên cảnh tình lãng mạn.

Giữa đường đội ngũ dừng chân nghỉ lại một lần, Long Y Hoàng thấy Phụng Trữ Lan vẫn luôn ôm Kỳ Hàn giúp nàng cũng rất vất vả, vì thế tự mình xuống xe ngựa, hiện tại không tiện lợi như khi ở trong hoàng cung, số người dẫn theo ít hơn, đại đa số còn phải đi hầu hạ Hoàng thượng Hoàng hậu cộng thêm thái phụ Vân Phụng Loan, Long Y Hoàng cũng không muốn gọi người, dứt khoát tự mình đi xuống lấy thức ăn.

Phụng Trữ Lan vốn nói muốn đi cùng, nàng trả lời không cần, khó khăn lắm Kỳ Hàn mới ngủ, nàng không muốn Kỳ Hàn ra ngoài bị trúng gió mà cảm

lạnh.

Còn có một nguyên nhân khác nàng cũng không nói, nếu như nói ra, không biết đêm nay Phượng Trữ Lan sẽ làm gì nàng nữa...

Khoảng thời gian trước đây Phượng Trữ Lan luôn ở bên cạnh giúp nàng vượt qua lúc khó khăn nhất, nàng cũng không đành lòng gây phiền toái cho hắn nữa.

Đi được nửa ngày, chỗ bọn họ hiện đang đặt chân đã cách đế đô rất xa, cảnh sắc lại càng đẹp hơn, lúc đi cũng mang theo ngự trù, chỉ có điều nguyên liệu đều là đồ tươi sống, tốt hơn một chút cũng chỉ có bánh ngọt giống lương khô, Long Y Hoàng không muốn Phượng Trữ Lan ăn những thứ đó, dặn ngự trù chuẩn bị nhanh một chút, đợi một hồi, thật sự không nhận được, thì muốn đích thân ra trận.

Ngự trù cũng không dám nói gì, bất quá vừa thấy Long Y Hoàng như thế, thì biết nàng chưa từng xuống bếp, nàng tư chất thông minh, giỏi đọc, am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, giỏi cầm kỳ thư họa, lại cũng giống mẹ không biết nấu ăn, thậm chí thà rằng mỗi ngày ngâm mình trong đồng độc trùng, cũng không nguyện ý nhìn những rau cải thịt cá đang chờ người xuống tay.

Long Y Hoàng đột nhiên nhớ tới mẫu thân nàng cũng có một lần đích thân xuống bếp nấu ăn cho phụ thân, bất quá cũng chỉ một lần mà thôi, không có hoàn thành, nhưng lại khiến cho cả người đầy thương tích, nhất là tay, vô cùng thâm trầm... Kết quả phụ thân không đành lòng, liền không cho phép người đến gần phòng bếp nửa bước.

Hồi tưởng lại lần đó, Long Y Hoàng liền mỉm cười, cha nghe mẹ bị thương một cái vội vàng chạy đến phòng bếp, không nói tiếng nào đi vào, còn đóng cửa lại, chuyện sau đó... Đương nhiên không cần nhiều lời, haizz, cho dù có đau lòng vì mẹ như thế nào đi nữa cũng không thể ăn người ta ngay tại đó chứ?

Hơn nữa, khi đó nàng và hai ca ca còn đang đứng bên ngoài phòng bếp đó chứ, hai người này cũng phóng túng quá đi!

Nghĩ nghĩ, Long Y Hoàng lấy dao phay cạnh đó, nhìn nhìn con cá sống nằm trên thớt, nghĩ nghĩ, vẫn không nhẫn tâm ra tay.

Vốn dĩ ngự trù muốn giúp nàng giết rồi xử lý nó sạch sẽ xong mới đưa cho nàng, nhưng nàng lại bảo làm như vậy sẽ không có ý nghĩa gì.

Nàng đề con cá trơn bóng để nó không chuẩn đi, một tay cầm dao muốn rạch bụng nó, con cá đó sắp chết giãy dụa, uốn éo mạnh mẽ nhích lên nhảy xuống, làm hại con dao trong tay nàng bất giác trật đi, thẳng tắp cắt vào ngón tay.

Toàn bộ phía bên trái ngón trỏ bị cắt qua, con cá đó vẫn còn đang giãy dụa không ngừng, làm hại Long Y Hoàng chưa kịp thu dao về lưỡi dao sắc bén tiện thể cũng cắt vào mu bàn tay.

"Leng keng!" "Xoạch —— "

Nàng bị đau bùng tay ra, cá cùng đao đồng thời rơi xuống đất.

Chút đau đớn đó không phải nàng chưa từng nếm qua, cũng không tính là gì, không hề hết lên, nhiều lắm chỉ hít một hơi thật sâu, nhưng vừa nghĩ đến nàng đã từng đánh bại không ít người, đến cả một con cá nhỏ cũng không làm được thì mặt mày ừ đột, đề đề vết thương, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ Phượng Trữ Lan cười nhạo sau khi biết được nàng thất bại.

"Ôi, Thái tử phi nương nương... Ngài, tay của ngài... Nô tỳ đi kêu thái y lại đây!" Các cung nữ đứng bên cạnh nom nớp lo sợ, thấy tay Long Y Hoàng chảy máu, sắc mặt càng trắng bệch, toàn bộ từ trong ra ngoài "Ngự thiện phòng" đều hoảng loạn thành một đoàn, Long Y Hoàng nhìn biểu hiện của bọn họ, thở dài: "Chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không có gì ngạc nhiên, ta đang vội... Có điều xem ra ta giúp quá hóa phiền rồi." Nói xong, biểu tình Long Y Hoàng càng thêm khó chịu: "Đứng rồi đứng rồi, không cần đi gọi thái y, lát nữa ta đi tìm chút thuốc bôi vào là được, chuyện này các người không được nói cho người khác biết! Hãy nói ta đến xem một chút rồi đi, nhất là Thái tử... Biết chưa?"

Một đám người đột nhiên không dám nói gì, lục đục cúi đầu, cũng có vài người đang phát run.

"Ta đã nói không có sao, các người không cần sợ hãi đến thế..." Long Y Hoàng cười: "Ta tự có cách của mình, không quá vài ngày, đảm bảo một chút sẹo cũng không có, các người không cần lo lắng sẽ bị phạt, hơn nữa, đây là ta không biết lượng sức mình, cũng không có liên quan gì đến các người."

Tất cả mọi người vẫn cúi đầu, giống như sau lưng Long Y Hoàng có quỷ, bọn họ không dám nhìn.

Cuối cùng Long Y Hoàng cũng phát hiện điều bất thường, vừa nhìn xuống đất... Tại sao lại có đến hai cái bóng mờ?

Trong lòng hiện lên dự cảm không tốt, nàng cuống quýt kéo tay áo xuống che khuất vết thương, giờ lên khuôn mặt tươi cười, xoay người lại: "Ách..." Vừa ngẩng đầu, quả nhiên là Phượng Trữ Lan vẻ mặt cũng không được tốt, hần đứng khoanh tay, lạnh nhạt nhìn nàng chăm chăm, hình như tức giận.

Kinh công của hắn có thể kém một chút được không, tốt xấu gì, cũng phát vài tiếng động để nàng biết là được...

"Phượng Trữ Lan, chàng tìm ta?" Long Y Hoàng nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, nụ cười đặc biệt trong sáng.

Phượng Trữ Lan không có chút vui vẻ nào, lạnh lùng nói: "Đưa tay ra."

"Ha ha..." Long Y Hoàng cười gượng hai tiếng, chuẩn bị nói dối, "Ta chỉ là đến xem chút thôi, đi, chúng ta trở về đi, ta nghĩ Kỳ Hân..."

Mềm không được, Phụng Trữ Lan cũng lười nhiều lời với nàng, trực tiếp kéo tay nàng ra —— trên làn da trắng nõn, rõ ràng hiện lên một vết thương nhỏ mà dài, từ ngón tay đến cổ tay, máu tươi đầm đìa.

"... Cái này, tài bếp núc của ta có chút không tốt, chỉ có một chút..." Long Y Hoàng làm sai nên cúi đầu, lời nói cũng đầy lo lắng.

"Chưa từng làm, lại muốn cậy mạnh." Phụng Trữ Lan thờ dài một hơi, Long Y Hoàng phát hiện hôm nay số lần hấn thờ dài thật đúng là nhiều, tiếp đó nghe thấy hấn nói: "Đi thôi, đi bôi thuốc trước, cũng may ta tới tìm nàng, nếu không sẽ không biết được... Lại bị nàng giấu diếm đi."

Long Y Hoàng chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý Phụng Trữ Lan kéo đi, đáng vẻ rất ngoan cũng rất chột dạ: "Tại sao đột nhiên chàng đến đây, Kỳ Hân đâu?"

"Nhũ mầu đang cho nó ăn, ta liền đến đây..." Phụng Trữ Lan rất dè dặt cầm tay nàng, giống như đang chạm vào trân bảo: "Có phải rất đau đúng không? Tại sao đột nhiên nàng lại muốn làm những thứ đó? Vừa nhìn là biết trước giờ nàng chưa từng cầm dao, nếu mình đã không biết, bị thương là chuyện thường, cho nên đừng chạm vào... Y Hoàng đàn đòn." Phụng Trữ Lan có chút đau lòng nói.

"Ta... Ta chỉ là muốn thử làm một lần mà thôi..." Long Y Hoàng không dám ngắt đầu, càng không dám đối diện với ánh mắt Phụng Trữ Lan, chỉ là nói từng tiếng nhỏ: "Ta muốn học nấu ăn, nương cũng chắc là không biết nấu ăn, nhưng cũng vẫn vì cha mà xuống bếp... Ta, ta chỉ muốn thử một lần..."

Long Y Hoàng dứt quãng nói xong, cúi đầu đợi hồi lâu, đều không cảm giác được Phụng Trữ Lan có bất luận động tĩnh gì, nhịn không được muốn ngắt đầu hỏi một chút, nhưng trong nháy mắt bị hấn ôm chặt...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Thập diện mai phục

Phụng Trữ Lan ôm Long Y Hoàng ôm rất chặt, làm hại nàng không thờ nổi, trong trí nhớ của mình, từ trước giờ Phụng Trữ Lan chưa từng ôm chặt thế này, khiến nàng sùng sốt: "Phụng Trữ Lan... Chàng làm sao vậy?"

Phụng Trữ Lan không đáp, chỉ ôm nàng, đôi mắt bắt đầu mê ly thâm thúy, thật lâu thật lâu sau mới buông tay ra, chợt như nhớ ra cái gì cúi đầu nhìn cổ tay nàng, vội vàng nói: "Suýt nữa ta quên mất! Đi, trước tiên tìm thái y băng vết thương rồi nói sau!"

Long Y Hoàng bị hấn nửa lời nửa kéo về mặt mờ màng.

Lại ngồi vào trong xe, không quá một phút, vết thương trên tay Long Y Hoàng được bôi thuốc, vài trắng quần quanh vài vòng, tẩy đi vết máu chói mắt.

Lúc thái y băng bó cho nàng, Phụng Trữ Lan đứng bên cạnh quan sát, hấn càng căng thẳng lo lắng hơn so với nàng, dường như vết thương đó không phải trên tay nàng mà là cửa vào tìm hấn.

Sau khi xử lý xong, trong nhất thời bầu không khí có chút tĩnh mịch, Phụng Trữ Lan đứng lên, đi ra ngoài, chỉ chỉ rừng đào cách đó không xa cười với Long Y Hoàng: "Chúng ta đến đó xem đi."

"Thế còn Kỳ Hân..." Long Y Hoàng hơi khó xử, nàng cúi đầu nhìn bàn tay được băng bó tầng tầng lớp lớp trắng xóa, thờ dài.

"Không mang theo Kỳ Hân," Phụng Trữ Lan đến bên cạnh nàng, nắm lấy tay phải còn lành lặn, tách năm ngón tay thon dài của nàng ra, lại nắm thật chặt, khiến cho mười ngón tay của hai người dính chặt lẫn nhau vĩnh kết đồng tâm, Phụng Trữ Lan tiếp tục nói: "Chỉ có hai người chúng ta."

Hấn dứt khoát bước đi, nhẹ nhàng kéo nàng, Long Y Hoàng đành phải đứng lên đi theo hấn ra ngoài.

Cách chỗ quân doanh nghỉ ngơi không xa là rừng đào rực rỡ, sắc hồng phủ khắp bầu trời, dường như quanh quẩn trong không khí là vị ngọt ngào say lòng.

Hai người đi rồi một hồi, chợt thấy xa xa có đám người, nhìn rõ một chút thì đúng là Hoàng đế cùng Hoàng hậu.

Hai người đó cũng đến ngắm cảnh, rõ là hào hứng, song nhìn không khí vô cùng nghiêm minh, chắc là Hoàng hậu xuất cung cũng không hề quên đi địa vị thân phận cùng những vấn đề chính trị quyền lực của mình.

Phụng Trữ Lan dừng bước, hai hàng lông mày nhíu lại, cảm thấy không khí ngọt ngào khó lắm mới có được lại bị hấn họ phá hủy sạch sẽ, nếu giờ mà đến đó, chắc chắn sẽ không thể thoát thân được.

"Lan..." Long Y Hoàng giật giật ngón tay, nhẹ nhàng nắm tay hấn, thấy hấn xoay đầu lại, nâng mắt nhìn hấn cười.

Phượng Trữ Lan ngẫm hiểu, lại nhìn đoàn người Hoàng đế, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên môi ra dấu một chút, sau đó tươi cười, rời khỏi cảnh vật buồn chết người đó, dẫn Long Y Hoàng đi theo hướng khác.

Hoa đào nở rộ khắp nơi, một dòng suối nhỏ chảy trong rừng đào tạo thành một cái ao, mồm núi đá trải qua năm tháng bao quanh ao khắp bốn phía, áo trong suốt thấy cả đáy, đám rong dưới đáy như ngọc bích, rất nhiều cá nhỏ màu bạc đẹp mắt bơi tung tăng, cánh hoa bị gió thổi bay nổi lơ lửng trên mặt nước tạo thành từng con sóng lăn lăn.

Phượng Trữ Lan không đi tiếp, nói nhỏ "Nghỉ ngơi một chút đi", liền ngồi xuống tảng đá gần đó, tâm tình thoải mái.

Trên tảng đá cánh hoa đào hồng phấn nổi bật khác thường, cũng vô cùng hữu tình, bên cạnh ao xanh càng thêm dung tục, thế nhưng Phượng Trữ Lan lại ngồi lên đó, nụ cười nở rộ càng thêm tao nhã, sự kết hợp kỳ lạ.

Nhìn Long Y Hoàng còn đứng tại chỗ, Phượng Trữ Lan cười cười: "Y Hoàng, cũng đến đây ngồi đi."

Long Y Hoàng gật gật đầu, nhắc váy, định ngồi xuống cạnh hắn, lại thấy Phượng Trữ Lan lắc đầu: "Không phải ngồi ở đây," hắn cười vô lại, hai cánh tay dang ra hướng về phía nàng: "Lại đây."

Long Y Hoàng dừng bước, từ từ bước đến, Phượng Trữ Lan chênàng quá chậm, dứt khoát ôm eo nàng, kéo một cái ngã vào lòng hắn.

Ôm chặt eo Long Y Hoàng kéo dán chặt vào ngực mình, một tay Phượng Trữ Lan nhẹ nhàng cầm bàn tay của nàng mới vừa được băng bó xong, vuốt ve, giờ đến trước mặt mình, thương tiếc hôn một chút.

"Gi vậy?" Long Y Hoàng bắt đầu cười: "Cũng không phải thương tích gì ghê gớm mà, đừng để ý như thế, ôi... Nói ra cũng thấy mất mặt, ta lớn thế này, ngay cả con cá cũng không giết không được." Nói xong, nàng muốn rút tay về.

Phượng Trữ Lan nắm chặt hơn, không cho nàng rút về: "Đau."

"Không đau."

"Lòng ta đau."

Long Y Hoàng ngậy ngấn cả người, ngoảnh đầu lại muốn nhìn Phượng Trữ Lan, nhưng bị hắn hôn trộm vào gò má.

Nàng hơi tức giận: "Phượng Trữ Lan!"

"Được được, không chọc nàng nữa." Phượng Trữ Lan bót đùa cợt, lại cười vô lại: "Sau này đừng chạm vào những thứ nguy hiểm đó nữa, chỉ nghĩ thôi mà ta cũng thấy kinh hồn bạt vía."

"Ta chỉ muốn thử một tý... Lại không nghĩ đến mình lại vô dụng đến thế," Long Y Hoàng cúi đầu xoắn ngón tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ: "Trước đây ta vẫn không hiểu nổi, một người từ trước đến giờ chưa từng xuống bếp như mẫu thân, vì một lần bệnh cũ tái phát của phụ thân, lại có thể đuổi đi những đầu bếp trong phủ, đích thân xuống bếp vì người..." Long Y Hoàng nhún nhún vai: "Chỉ có điều chưa làm được gì, còn gây ra chuyện bất trắc... Cuối cùng nương làm mình bị thương, phụ thân đau lòng vô cùng."

Phượng Trữ Lan cười càng tươi, ôm chặt Long Y Hoàng hơn, lại hỏi: "Thế, Y Hoàng, nương nàng yêu cha nàng rất sâu đậm?"

"Ta cũng không biết nên nói thế nào," tựa vào lòng Phượng Trữ Lan, Long Y Hoàng chỉ cảm thấy hơi thở của hắn quá mức nóng hổi, suy nghĩ nhất thời rối loạn, đánh quay đầu nhìn hồ nước trong, sóng gợn lăn tăn, đẹp không sao tả xiết: "Nương yêu nhất là cha, vì cha, người cái gì cũng không cần, người hai lần từ bỏ cơ hội làm Hoàng hậu, vứt bỏ tự do, vì cha... Người có thể ngay cả tính mạng cũng không cần, cho nên sau đó... Người mới đuổi theo cha, tự tử mà đi."

"A..." Giọng Phượng Trữ Lan lộ ra tia thương cảm, hắn lập tức nói: "Ta có thể hỏi vài vấn đề không? Nương nàng... Cùng Quân Linh, quan hệ của hai người họ là như thế nào?"

"Đã từng là hôn phu hôn thê... Ta hình như đã nói rồi mà."

"... Thế, nàng và Quân Linh?" Phượng Trữ Lan lại hỏi.

"Tại sao lại hỏi cái này?" Nhớ tới khi Quân Linh vừa đi khỏi, những hành động ngang ngược Phượng Trữ Lan đối với mình, Long Y Hoàng liền rung mình một cái.

"Ta không dám tức giận, hiện tại cũng chỉ là muốn hỏi thôi mà, đương nhiên... Nếu nàng không muốn nói cũng không sao," Phượng Trữ Lan cười rất gian trá: "Dù sao sau này cơ hội nàng gặp hắn cũng rất hiếm, trong khoảng thời gian này chúng ta cùng cố gắng một chút, sinh thêm con gái, ta xem nàng còn dám nghĩ đến hắn không."

Đang lúc nói chuyện, Phượng Trữ Lan cố ý rút ngắn khoảng cách giữa hai người, không khí có chút hồi hộp khẩn trương, Long Y Hoàng vội vã đẩy hắn ra, cười gượng nói: "Không đứng đắn."

"Ồ trước mặt nàng, ta cần đứng đắn để làm gì." Phượng Trữ Lan giờ tay giữ gáy nàng, im lặng tiến gần môi nàng cắn một cái, nhìn về mặt nàng kinh ngạc,

vô cùng đắc ý, duỗi tay, ở trên bụng bằng phẳng của nàng cọt cọt, lại nhìn sắc mặt nàng đã xám trắng, u sầu nói: "Tại sao lâu thế rồi cũng chưa có động tĩnh gì cả? Hay... Chúng ta đi tìm thái y hỏi một chút?"

"Chán ghét!" Long Y Hoàng than nhẹ một tiếng, muốn kéo tay hắn ra đứng lên, chỉ động vài cái đã bị Phụng Trữ Lan kéo lại.

"Không ghét không ghét," Phụng Trữ Lan cười nói, xoay lưng đặt Long Y Hoàng trên tảng đá, làm nàng không đi đâu được: "Đã lâu không chạm, hôn một cái trước."

"Cái gì đã lâu? Tối hôm qua không phải vừa mới... Này này! Tay chàng đặt ở đâu thế! Lỡ có người đi qua thì sao!" Long Y Hoàng bị dọa hoảng hồn, vội vã bắt lấy tay Phụng Trữ Lan đang muốn tiến vào trong y phục, cả cái tay không thành thật đang muốn kéo dây lưng của nàng.

"Được rồi," Phụng Trữ Lan cười nhẹ một tiếng, hai gò má trắng như thạch chọt nhàn nhạt ửng đỏ như hoa đào, hắn vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào Long Y Hoàng: "Ta không quấy nàng nữa, chờ đến tối ta sẽ tính toán với nàng."

Long Y Hoàng cứng đờ người, bức tức xả giận nhéo tay hắn, nói: "Thực không đứng đắn! Nếu người tinh lực tràn trề tại sao không dẫn theo Liễu Thiên Trừng?"

"À đã không còn giá trị lợi dụng... Giờ đây chỉ là bình hoa di động thôi." Phụng Trữ Lan ngấm lại, đáp.

"Sao thế?" Long Y Hoàng kinh ngạc: "Không phải mẫu hậu rất coi trọng sao?"

"Đó là trước đây," Phụng Trữ Lan cười cười, thẳng lưng, nhìn nhìn cái ao trước mặt, dường như trong mắt cũng gợn sóng: "Cũng khó trách nàng sao lại không biết, nàng vẫn luôn quan tâm chăm sóc Kỳ Hân, cách đây không lâu, Binh bộ được sắp xếp lại, dù là Thượng thư hay Thị lang, hay là gì chăng nữa, nhân lực đã thay đổi hơn phân nửa, với lại lần này thực hiện rất lặt vặt, hầu như không làm kinh động đến bất kỳ ai, cho nên bây giờ Liễu Thiên Trừng không dùng được, để lại trong cũng bỏ sung cho đủ số cung tần thôi, hoặc, nếu nàng không thích, ta sẽ cho ả đi khỏi?"

"Thôi đi, giờ người ta không có khả năng sinh nở, cũng không phải cô nương nhà thiện lương, hơn nữa gia thế đã suy sụp, người lại không muốn nàng ta, nàng ta sống thế nào?" Long Y Hoàng thở dài: "Tại sao mẫu hậu hành động nhanh chóng đến thế, chưa được bao lâu... Nghe nói vị Binh bộ Thượng Thư đó đã tại chức vài chục năm nay, chỉ mới vài tháng đã suy sụp, vậy chẳng phải là bây giờ Binh bộ đều bị Hoàng hậu khống chế? Còn cả Hình bộ?"

"Mẫu hậu tự có thủ đoạn của mình, hơn nữa, bà biết rõ sức ảnh hưởng của cửu cửu, người là nguyên lão hai đời, khi trẻ đã dốc sức cùng Hoàng tổ phụ, mẫu hậu là muội muội nhỏ nhất của cửu cửu, người đương nhiên sẽ giúp mẫu hậu," Phụng Trữ Lan cũng đành chịu: "Chỉ là một Binh bộ nho nhỏ, đoạt lấy chẳng qua là dễ như trở bàn tay, hơn nữa, thế lực của mẫu hậu không chỉ có ở Binh bộ và Hình bộ, Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ... Hoặc nhiều hoặc ít, đều có người của mẫu hậu."

"Thật kinh khủng," Long Y Hoàng rụt vai.

"Đừng lo, nếu mẫu hậu thực muốn tạo phản làm Nữ hoàng, chúng ta liền nhân lúc rối loạn rời khỏi nơi này, dẫn theo Kỳ Hân, tìm một nơi không ai biết sống qua ngày," Phụng Trữ Lan gấp gỏi, cánh tay đặt trên mặt, nhìn dãy núi xa xa, về mặt thân nhiên: "Mẫu hậu tuy không đếm xỉa đến tình cảm, nhưng chỉ cần không có uy hiếp đối với người, người cũng sẽ không dễ bụng."

"Quá tốt!" Long Y Hoàng cao hứng: "Đến lúc đó, chúng ta sẽ về cố hương của ta, cho dù mai danh ẩn tích cũng được, dù sao ta không quan tâm đến danh phận này, nhưng chỉ cần rời khỏi phạm vi thế lực của mẫu hậu, người cũng không làm gì được chúng ta, Cảnh Lân thúc thúc sẽ chào đón chăm sóc chúng ta chu đáo."

Phụng Trữ Lan gật gật đầu, cười rạn rở, vươn tay sờ tóc Long Y Hoàng, sau đó thuận thế kéo vai nàng, để nàng tựa vào người mình.

"Phụng Trữ Lan, chàng nói xem thật sự sẽ có ngày đó không?" Long Y Hoàng nhìn bầu trời, thì thào.

"Vội vã tâm của mình, mẫu hậu tuyệt đối sẽ không hài lòng khi làm một vị Hoàng hậu nho nhỏ thế đâu, người động thủ, đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi." Phụng Trữ Lan đáp: "Bất quá, cũng không liên quan đến chúng ta."

"Ừm." Long Y Hoàng dựa vào hắn gần hơn, đặt cằm trên vai hắn, vừa liếc mắt chột thấy sâu trong rừng đào có bóng người đứng lặng, vạt áo phấp phơ theo gió, không biết hắn đã đứng đấy bao lâu, chỉ lặng im nhìn hướng nàng và Phụng Trữ Lan.

Bóng người đó, rất quen mắt, Long Y Hoàng chỉ nhìn thoáng qua, liền biết đó là ai.

Nhưng, từ lâu hắn đã không cần nàng quan tâm nữa rồi.

Cho dù sau này Hoàng hậu có động thủ với hắn, Hoàng Thượng, còn có cả Văn Phụng Loan, đều sẽ giúp hắn, còn mình, chỉ vẽ rắn thêm chân, gây thêm hiểu lầm mà thôi.

"Phụng Trữ Lan... Hơi lạnh." Long Y Hoàng thì thầm, rụt người.

"Lạnh?" Phụng Trữ Lan cũng xoay người lại, ôm lấy nàng, lo lắng hỏi: "Như vậy đỡ hơn chưa?"

"Ừm, đỡ hơn nhiều rồi..." Long Y Hoàng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Phụng Trữ Lan, giờ nàng không muốn suy nghĩ về bất cứ điều gì cả, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát, chỉ một lát thôi là được rồi...

Thời gian trôi qua, tính thời gian cũng sắp đến giờ dùng bữa tối, Phụng Trữ Lan tưởng Long Y Hoàng đã ngủ, dứt khoát không đánh thức nàng, vòng tay ôm nàng bước đi.

Long Y Hoàng không ngủ say lắm, khi Phụng Trữ Lan ôm nàng đi qua chỗ Phụng Ly Uyên đứng vừa rồi nàng đã tỉnh.

Không biết Phụng Ly Uyên đi lúc nào, nhưng khi đi ngang qua đó, Long Y Hoàng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

Từ từ mở mắt, xuyên qua vai Phụng Trữ Lan nhìn lại, Long Y Hoàng chỉ thấy được trên thân cây đào có khắc vài chữ rất rõ, vỏ cây lộ ra vẫn còn tươi mới, nhìn là biết được khắc cách đây không lâu.

Nét khắc hằn sâu lõm vào bên trong, rất sâu, không thể phai mờ.

Chỉ tám chữ.

Trường Hà liên thiên, nhất thể hồng liên (*).

(*) nghĩa là: sông Trường Hà dài mệnh mông, sen hồng cả đời.

Long Y Hoàng hoảng hốt, thời điểm mình mới đến đây là đầu hạ, khi đó, trên con sông hồ thành ở đế đô là những đóa sen đỏ hồng tựa như ánh lửa.

Khi đó, Phụng Trữ Lan không đối xử tốt với mình, khi đó, Phụng Ly Uyên nói sẽ dẫn nàng ngắm hoa sen, thả hoa đăng...

Còn bây giờ? Nàng còn nhớ rõ, hắn đã quên ư? Hay là, lời hứa hẹn đó đã dành cho Vân Phụng Loan?

Long Y Hoàng khịt mũi, để Phụng Trữ Lan ôm về doanh địa.

Qua loa dùng bữa, nghỉ ngơi một lát, đội ngũ tiếp tục đi, Long Y Hoàng trở lại xe ngựa, thấy tinh thần của Kỳ Hân cũng giống như cha nó tràn đầy sức sống đang cảm một cảnh đào đua nghịch, tự mình chơi không biết trời đất. Long Y Hoàng sợ nó bất cẩn đâm vào mất nên vội vàng cầm lấy, chỉ đưa cho nó hai đóa hoa, Kỳ Hân cũng không khóc nháo đòi nhánh cây kia, dứt khoát bám chặt vào nàng như da trâu, y y a a kêu không biết muốn nói gì.

Long Y Hoàng ôm lấy nó, lại ôm vào lòng, nở nụ cười.

Phụng Trữ Lan đi vào ngồi cạnh nàng, nói: "Tâm trạng rất tốt nha?"

Long Y Hoàng gật mình: "Vừa thấy Kỳ Hân, ta đâu còn để tâm đến những điều vô bổ đó chứ."

"Vây là được rồi... Tay nàng còn bị thương, rất bất tiện, để ta ôm Kỳ Hân giúp nàng." Phụng Trữ Lan vron tay, Long Y Hoàng không nỡ, hôn hôn mặt Kỳ Hân vài cái rồi mới giao cho hắn.

"Sao vậy," Phụng Trữ Lan dờ khóc dờ cười: "Cũng không phải Kỳ Hân rời xa nàng mà, sao lại luyến tiếc thế này."

"Không có gì, chẳng lẽ hôn con trai mình cũng là sai sao?" Long Y Hoàng nhéo nhéo tay nhỏ nhắn của Kỳ Hân, cầm lên, nhẹ nhàng hôn một cái, cười rộ, ánh mắt vô cùng sáng ngời.

Phụng Trữ Lan càng không thoải mái: "Nàng gần gũi với Kỳ Hân như thế... Chưa từng thấy nàng cũng chủ động như thế với ta."

"Ngay cả con trai mà cũng ghen nữa, Phụng Trữ Lan, chẳng thật đúng là keo kiệt!" Long Y Hoàng không nhìn hắn, tiếp tục chọc Kỳ Hân: "Hôn nữa, sao nói ta chưa từng chủ động? Không phải cũng có vài lần sao? Chẳng nên ngắm lại đi!"

"Không đủ," Phụng Trữ Lan như đang giằng dỗi, ôm chặt Kỳ Hân, cười nguy hiểm: "Dù sao tối ta cũng sẽ đòi lại, người thiệt cũng không phải ta."

Long Y Hoàng nhin không được nhéo tay hắn, giận: "Trước mặt con, cũng dám nói!"

"Không sao, để con trai biết cha mẹ nó ân ai bao nhiêu mà!"

Long Y Hoàng không để ý tới hắn, chỉ sợ lại chọc tức hắn, hắn lại làm loạn ngay tại đây thì biết làm thế nào? Bên ngoài còn có rất nhiều người... Thế diện, nàng Long Y Hoàng vẫn muốn.

Hơi mệt, Long Y Hoàng dựa vào đệm chợp mắt một lát, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như cảm giác có người ôm mình, nằm vô cùng thoải mái, trên người được phủ thêm áo lông ấm áp, đầu gác lên một thứ gì đó không rõ, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa bị xóc nảy dữ dội, làm nàng tỉnh giấc, chợt bị đẩy mạnh một cái, chưa kịp phản ứng gì cả người đã lăn xuống sàn.

Kính ngạc không thôi, Long Y Hoàng nhếch nhác ngẩng đầu, nhìn lại chỗ mình nằm vừa rồi, một cây kiếm dài sắc bén đâm thủng thùng xe, nếu không phải vừa rồi có người kịp thời đẩy nàng xuống, chắc giờ đã đi đời nhà ma.

Trong nháy mắt, bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng chém giết gào thét! Long Y Hoàng lạnh sống lưng, vừa nhìn tình hình trước mắt, vừa rồi nhất định là

Phượng Trữ Lan đã đẩy nàng xuống dưới.

"Y Hoàng, đón lấy!" Phượng Trữ Lan ném đứa bé cho nàng, còn mình không biết rút ở đâu trong xe một thanh trường kiếm sắc bén, sau đó phi nhanh đến bên cạnh Long Y Hoàng, chỉ nghe tiếng vang rầm rầm không ngừng, ngẩng đầu thì thấy chỗ đệm mình mới dựa vào lúc này đã bị lực mạnh bên ngoài phá tan.

Bên ngoài có người hét lớn: "Có thích khách, mau hộ giá!" Sau đó là tiếng binh khí va chạm, chói tai không ngừng.

Trên người Long Y Hoàng còn phủ áo lông, đột nhiên cảm thấy hơi hoảng loạn, vô cùng hối hận bản thân đã quên không yêu cầu Phượng Trữ Lan trả độc khí cho nàng, chỉ có thể ôm chặt Kỳ Hân đang khóc vào lòng, bắt lực nhìn Phượng Trữ Lan.

Về mặt Phượng Trữ Lan vô cùng nghiêm túc, bên ngoài xe có Ngự lâm quân bảo vệ nên tạm thời họ vẫn còn được bình an, vừa rồi, chẳng lẽ là bất ngờ tập kích?

Phượng Trữ Lan nghĩ, giữa mày hân lên vết sâu, nắm chặt trường kiếm trong tay, nửa quỳ xuống quán chặt Long Y Hoàng trong áo lông: "Y Hoàng, nàng ngoan ngoãn ở trong này đừng lộn xộn, bên ngoài chưa ổn định, tuyệt đối không được đi ra!"

"Phượng Trữ Lan, vậy còn chàng?" Long Y Hoàng nhanh chóng nắm chặt y phục hân hỏi lại.

"Ta nhất định phải đi ra ngoài, sợ là kẻ đó không đơn giản, ở trong này, chẳng may bị tập kích, ta và nàng ai cũng không sống được." Phượng Trữ Lan nghiêm túc nói.

Long Y Hoàng nhìn lướt qua những mũi tên sắc bén lạnh thấu xương, trên kim loại bạc phủ một lớp màu lam sáng quỳnh dị!

"Mũi tên có độc!" Nàng thất thanh nói: "Là xích huyết lưu sa! Mặc dù không nhiều nhưng để lâu cũng sẽ đoạt mạng!" Nàng nắm chặt vạt áo Phượng Trữ Lan hơn một ít.

"Nhưng cũng không thể bởi vì nó mà ta không đi ra đó, Y Hoàng, ta sẽ về nhanh thôi." Phượng Trữ Lan an ủi.

Long Y Hoàng tâm loạn như ma, quýnh lên, cắn nát môi mình, máu tươi không ngừng chảy ra, Phượng Trữ Lan ngạc nhiên, nàng không chú ý nhiều nữa, ôm chặt Phượng Trữ Lan, trực tiếp cưỡng hôn hân, nhân đó đem máu trong miệng truyền vào miệng hân.

"Y Hoàng..." Nhìn môi nàng đầy máu, hai mắt Phượng Trữ Lan càng mờ to.

Nàng không biết mình đã cho hân ăn bao nhiêu máu, chỉ cảm thấy miệng toàn mùi máu tươi, mùi hăng khó chịu.

"Phượng Trữ Lan, chàng nhất định phải quay lại nhanh đó nhớ chưa? Duy trì không được bao lâu... Chàng..." Nàng càng sốt ruột lại quên mình muốn nói gì.

"Không sao cùng lắm thì... Y Hoàng, nàng yên tâm đi."

Không đợi Phượng Trữ Lan nói xong, cửa xe thỉnh thoảng có một mũi tên bay tới, âm thanh vèo vèo lạnh lẽo, Phượng Trữ Lan nhanh chóng đẩy nàng ra, đáng tiếc vẫn chậm một bước, trên mặt Long Y Hoàng xuất hiện đường máu, nàng than nhẹ một tiếng, máu tươi đỏ rực chói mắt, Phượng Trữ Lan không cách nào kiềm chế, nắm chặt trường kiếm, đi thẳng ra ngoài.

"Oa a ——" Kỳ Hân đột nhiên khóc lớn, hai tay hai chân lộn xộn, khóc dữ dội, Long Y Hoàng nhanh chóng ôm chặt nó, nhẫn nại chịu đựng tia máu ấm áp đang chảy trên mặt.

Thời gian trôi qua đã lâu, động tĩnh bên ngoài vẫn vang lên không ngừng, phía trên nóc xe cũng có tiếng giẫm đạp, Long Y Hoàng lo lắng đề phòng, sợ hãi tấm gỗ trên tầng xe sẽ bị giẫm nát.

Bạch y phản phật, kiếm sáng như cầu vồng.

Đã rất lâu rồi Phượng Trữ Lan chưa phần nộ đến thế, cơn giận hận không thể giết sạch hết tất cả, trường kiếm trong tay hân vung lên một đường sáng bạc, dần dần nhiễm đỏ tươi, mà hắc y nhân bốn phía cũng không hề giảm bớt.

Còn những cung thủ mai phục khắp bốn phía giữa sườn núi đứng từ xa càng không ngừng bắn tên, những mũi tên như mưa giông giáng xuống, hân vừa đề phòng hắc y nhân xung quanh, nhưng lại vẫn muốn bảo vệ thể nhi bên trong xe ngựa không bị thương tổn.

Có vài Ngự lâm quân muốn tiến lên, lúc đầu còn có thể chống đỡ được vài bước, sau đó lại học máu đen ngã xuống.

Phượng Trữ Lan nhìn thoáng qua bọn họ, càng thêm cẩn thận, kiếm trong tay không hề dừng lại, chém giết không ít hắc y nhân, y phục cũng nhiễm vết máu, với hân dường như bốn phía xung quanh xe ngựa là vùng cấm, thích khách chỉ cần vượt qua một bước, đều phải chết!

Vài tên hắc y nhân đột phá phòng vệ của Ngự lâm quân, đồng loạt phi nhanh về hướng xe ngựa mà Phượng Trữ Lan luôn bảo vệ, Phượng Trữ Lan kinh hãi, cũng không quan tâm mình đang bị hai tên hắc y nhân tấn công, dứt khoát xoay người chạy về đó.

Trong khi chiến đấu, điều tối kỵ nhất chính là khinh địch, nhưng giờ hân không để ý nhiều đến thế, Long Y Hoàng, còn có cả con trai của họ chỉ mới ba

thắng, là điều quan trọng nhất.

"Vút ——" Bỗng nhiên, trong chớp mắt cả người Phụng Trữ Lan cứng đờ, một lực mạnh đã đâm vào vai hắn.

Hắn cúi đầu nhìn lại, là một mũi tên màu đen, bên trong đau nhức, hắn nhớ Long Y Hoàng có nói trên mũi tên có độc...

Hắn cắn răng, cầm chặt trường kiếm trong tay liều mạng phi thân, hai tên hắc y nhân đó có một kẻ lấy lại tinh thần hết sức đề phòng hắn, chặn hắn ngoài xe ngựa, còn một tên đã chui vào trong xe!

Huyết khí dâng trào, vết thương càng đau mãnh liệt, Phụng Trữ Lan nén đau so chiều với với tên phía trước, bị người nọ nhanh tay đâm vài nhát, chột hình ảnh trước mắt trở nên mờ hồ, cả người lão đảo, suýt nữa đã ngã xuống!

"Thái tử!" Không biết là ai gọi, lúc này thần trí Phụng Trữ Lan mới tỉnh hơn đôi chút, dùng hết khí lực toàn thân, phi người giờ kiếm đâm kẻ đang đến xe ngựa...

Long Y Hoàng bên trong xe ngựa, cảm giác chấn động mạnh, vừa nhìn, có một tên hắc y nhân chui vào, lòng bàn tay bắt đầu đỏ mẩn, vô thức ôm chặt Kỳ Hân vào lòng, lớn tiếng quát: "Người là ai?"

Đáng chết! Nàng khi nào lại hoảng loạn đến thế này! Nàng khi nào thì lại yếu đuối đến mức ngay cả phản kháng cũng không có!

Hắc y nhân không có ý muốn đá thương nàng, giờ kiếm lên chỉ tượng trưng, đâm vào cánh tay nàng, cũng không có đâm vào chỗ hiểm, sau đó một chưởng đánh vào vai, thừa dịp nàng bị đau ngã xuống, đoạt lấy Kỳ Hân nàng đang ôm trong lòng!

"Kỳ Hân!" Long Y Hoàng mở to hai mắt, đang muốn bắt lấy tay hắc y nhân, thế nhưng khinh công của tên đó rất tốt, nháy mắt liền phá cửa sổ bay lên không chạy mất!

Mà trong lòng hắn, chính là Phụng Kỳ Hân đang khóc dữ dội!

"Kỳ Hân!" Long Y Hoàng hét to đến tê tâm liệt phế, ngồi dậy, trực tiếp chạy ra khỏi xe, thế nhưng hắc y nhân dùng khinh công ôm Phụng Kỳ Hân đến nơi nào chẳng biết, chỉ còn vọng lại tiếng trẻ con khóc vang khắp núi.

Phụng Trữ Lan càng kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Long Y Hoàng, chính vì vậy ngay tức khắc lưng bị hắc y nhân đâm một kiếm, lại ăn thêm đau đớn, nửa khụy xuống đất, dùng trường kiếm chống đỡ người!

Long Y Hoàng vốn muốn đuổi theo kẻ đã ôm Kỳ Hân đi, nhưng lại nghe thấy tiếng hô sợ hãi của thị vệ phía sau "Thái tử", trong lòng bất giác càng sợ hãi, quay người thấy Phụng Trữ Lan khắp người đầy thương tích gần như té xỉu, vội vã chạy qua đỡ lấy hắn: "Phụng Trữ Lan!"

Những hắc y nhân võ công cao cường, thế nhưng mục tiêu của bọn chúng là đứa bé, vừa thấy cướp đứa bé thành công, liền dừng lại công kích, truyền cho nhau ánh mắt, đồng loạt dùng khinh công bay đi, chỉ chốc lát liền biến mất vào trong núi.

"Người đâu! Lập tức lui Huyện lệnh vùng này đến gặp trẫm!" Hoàng đế xuống xe, nhìn thi thể cùng người bị thương la liệt dưới đất, tức giận sắc mặt xanh mét, Hoàng hậu đứng bên cạnh đang băng bó cánh tay, vẻ mặt đau đớn, hình như cũng bị thương.

"Phụng Trữ Lan!" Nỗi hoảng sợ chiếm cứ hết tâm trí Long Y Hoàng, không suy nghĩ nhiều lập tức lập tức ôm lấy Phụng Trữ Lan gần ngã xuống, kinh hoàng nói: "Sao thế... Chẳng bị sao vậy?"

Tại sao lại bị thương nhiều đến mức này... Nhiều máu như thế... Làm sao...

"Y... Hoàng..." Phụng Trữ Lan đã gần kiệt sức, ngã vào trong lòng Long Y Hoàng thở dốc, mí mắt nặng trĩu.

Vừa rồi, những hắc y nhân như nhắm vào hắn, nhiều người vây công hắn nhất, ám khí nhiều nhất, có ý muốn làm hắn ngã khụy, cũng có ý muốn làm hắn bị thương nặng!

"Đừng nói nữa! Phụng Trữ Lan... Không sao, tất cả sẽ không sao..." Giọng Long Y Hoàng bắt đầu run run, nước mắt đột nhiên tràn mi chảy ra.

Các thái y nhanh chóng chạy đến muốn kiểm tra thương tích cho Phụng Trữ Lan, nhưng Phụng Trữ Lan lại dùng hết sức còn lại ôm ngược lại Long Y Hoàng, giọng vô lực mang theo áy náy: "Kỳ Hân... Kỳ Hân... Y Hoàng... Rất xin lỗi..." Nói xong, đôi tay nắm chặt tay áo Long Y Hoàng vô lực rũ xuống, từ từ trượt xuống trượt xuống...

Khi Phụng Ly Uyên chạy tới cạnh Long Y Hoàng, chỉ thấy Long Y Hoàng ôm chặt Phụng Trữ Lan đang nằm đó, thương tích đầy mình, đau đớn hô: "Phụng Trữ Lan!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Kể phía sau

"Khụ khụ..." Người trên giường ho khan vài tiếng, hơi hơi khẽ động đôi môi tái nhợt khô nứt, khẽ mở mắt.

Con người đen láy sáng ngời, làm người ta điên đảo hồn phách.

Phượng Trữ Lan cố sức mở to mắt, dù tầm nhìn hơi mơ hồ, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, thân thể chết lặng từ từ khôi phục tri giác, hẳn cảm thấy cả người như đang bị xâu xé, đau đến mức ngay cả hít thở cũng rất khó khăn.

Cạnh giường có người đang ngồi, hẳn cố gắng nhìn nhìn, vẫn không nhìn rõ gương mặt người nọ, nhưng biết đó không phải Long Y Hoàng, xem ra hẳn là một vị thái y.

Không khỏi có chút thất vọng, Phượng Trữ Lan lại thử cố gắng phát âm, nhưng ngoại trừ âm tiết khàn khàn, ngay cả một chữ đầy đủ hẳn cũng không nói hoàn chỉnh.

Thái y bên cạnh thấy động tác nhỏ xíu của hẳn, không khỏi kinh hi, vội vàng nói: "Thái tử đã tỉnh!"

Trong chốc lát, căn phòng yên tĩnh lại có thêm sức sống, vài người khẽ thì thầm nói chuyện, hình như rất vui mừng.

Phượng Trữ Lan lắc đầu, hẳn không phải muốn cái này, hẳn muốn chính là...

"Khụ khụ... Y... Hoàng..." Giãy dụa hồi lâu, cuối cùng hẳn cũng đem cái tên mà mình khắc sâu trong lòng phát thành tiếng, từng chữ từng chữ tâm huyết: "Y Hoàng... Khụ khụ..."

"Phượng Trữ Lan, ta đây!" Ở phía đầu giường đột ngột phát ra tiếng, một bóng người lọt vào trong mắt hẳn, gạt thái y sang một bên, sau đó bắt lấy tay lạnh lẽo của Phượng Trữ Lan, vừa vội vừa vui: "Phượng Trữ Lan, cuối cùng chàng cũng tỉnh!"

Phượng Trữ Lan nghĩ rằng... Nàng sẽ không ở đây.

Vừa nghe thấy giọng nói vội vàng vì mình chợt cảm giác vết thương cũng không đau lắm.

"Y Hoàng..." Hẳn giật giật tay đang muốn ngồi dậy, Long Y Hoàng nhanh chóng đè chặt lấy hẳn, nói: "Chàng đừng lộn xộn! Cẩn thận vết thương nứt ra."

Phượng Trữ Lan bất động, nghiêng đầu, nâng mắt nhìn Long Y Hoàng, bây giờ, hẳn đã thấy rõ ràng.

Đôi mắt Long Y Hoàng sung đỏ, giọng cũng khàn khàn, xem ra đã khóc rất nhiều.

"Phượng Trữ Lan... Cũng may chàng đã tỉnh..." Giọng Long Y Hoàng kích động lại nghẹn ngào, nàng chậm rãi cầm tay Phượng Trữ Lan đặt lên má, cảm giác vẫn rất lạnh, giọng run rẩy: "Chàng làm ta sợ muốn chết..."

Phượng Trữ Lan nở nụ cười, đôi mắt như trên châu đen: "Y Hoàng khờ..."

Long Y Hoàng càng nắm chặt tay hẳn hơn, nước mắt như dề vờ: "Chàng có biết không chàng đã hôn mê tròn một ngày đêm! Thái y nói mất máu quá nhiều, rất nguy hiểm, suýt nữa đã hù chết ta..."

Thấy Long Y Hoàng khóc đến mức không để ý gì cả, lòng Phượng Trữ Lan mềm mại như nước, hẳn còn muốn nói thêm gì đó nữa, nhưng cổ họng khô nứt đầy đau đớn, thậm chí hẳn không thể nói hết một câu.

Thái y vừa bị Long Y Hoàng gạt sang một bên từ ngoài đi vào, trong tay còn cầm chén thuốc, đưa đến cho Long Y Hoàng, nói: "Thái tử bây giờ còn rất suy yếu, xin Thái tử phi nương nung khuyên nhủ Thái tử uống thuốc, từ từ sẽ bình phục."

Long Y Hoàng gạt đầu, lau nước mắt, nhận lấy chén thuốc, tay vẫn còn run, chén vẫn còn nóng, nhưng nàng không dám buông tay, cầm thìa cẩn thận khuấy đều để hơi nóng tỏa ra nhanh hơn, chờ thuốc bớt nóng.

Phượng Trữ Lan nhìn nhất cử nhất động của nàng, cũng không muốn đòi mắt, Long Y Hoàng rất cẩn thận múc một muỗng thuốc đưa đến miệng Phượng Trữ Lan, hẳn ngoan ngoãn hé miệng, chậm rãi uống hết.

Động tác dứt thuốc không ngừng, chén đã gần thấy đáy, Phượng Trữ Lan cũng cảm nhận được cổ họng cũng đỡ hơn lúc đầu rất nhiều, lúc này thấy Long Y Hoàng không bị tổn hại gì, hẳn cũng an tâm hơn nhiều, nhưng có một chuyện vẫn luôn khiến hẳn bứt rứt: "Đúng rồi... Kỳ Hàn..."

Tay Long Y Hoàng run lên, thuốc trong muỗng suýt nữa đã đổ vào người Phượng Trữ Lan, nàng nhanh chóng đặt muỗng vào bát: "Kỳ Hàn bị cướp đi, đến bây giờ còn chưa có tin tức..." Nói đến đây, nàng không kềm được đau đớn, nhưng càng không đành lòng thấy Phượng Trữ Lan vì thế mà tự trách bản thân, dứt khoát đem tâm tình đau đớn chôn xuống: "Bất quá, Phượng Trữ Lan, nếu bọn họ cướp đi Kỳ Hàn, nhất định sẽ lấy nó làm con tin, hẳn là bây giờ Kỳ Hàn cũng không bị gì cả, điều quan trọng bây giờ là sức khỏe của chàng..."

Chuyện của Kỳ Hàn đừng làm ảnh hưởng đến Phượng Trữ Lan chữa thương mới tốt.

Phượng Trữ Lan... Đã cố gắng hết sức rồi.

Thần sắc hần đau khổ, túm lấy y phục Long Y Hoàng hạ mi nói: "Ta rất xin lỗi nàng... Ta quả thật không bảo vệ chu toàn cho mẹ con nàng... Kỳ Hàn bị cướp đi, ngay cả nàng cũng bị hoảng sợ..."

"Cái này cũng không trách chàng được, tình cảnh lúc đó hỗn loạn, bọn chúng người đông thể mạnh, cho dù võ công chàng có cao cường đến đâu cũng không thể phân thân ra được... Hôm đó đi vào chỉ có một tên hắc y nhân, trách ta mới đúng, ta lại để mặc tên đó mạnh mẽ cướp lấy Kỳ Hàn, ta mới là kẻ vô dụng nhất..." Tay Long Y Hoàng đặt lên mu bàn tay hần, đầu ngón tay thấm lạnh, về mặt đau đón tự trách.

"Đúng rồi, đây là đâu?" Phượng Trữ Lan không muốn Long Y Hoàng tiếp tục tự trách mình, vội vàng đổi đề tài.

"Chỗ này là huyện Lâm Xuyên, là thị trấn gần nơi hắc y nhân tập kích, lúc đó chàng hôn mê, không chịu được tác động mạnh, cho nên đành phải tạm ở đây, chờ chàng tỉnh lại sẽ quyết định có nên hồi cung không." Long Y Hoàng đáp.

"Không chỉ có như thế đâu... Chỉ sợ dù ta không bị thương, phụ hoàng với mẫu hậu cũng sẽ không quyết định hồi cung ngay lập tức," Trong mắt Phượng Trữ Lan đột nhiên lóe lên ánh sắc bén: "Vui về xuất cung du ngoạn, nửa đường gặp phải thích khách mà hoảng sợ lập tức hồi cung ần núp để an toàn, đó chẳng phải sẽ khiến cho thiên hạ chê cười triều đình nhu nhược sao? Sợ là, phải đợi chuyện này xử lý xong, mới có thể hồi cung."

"Chàng đừng nghĩ nhiều thế nữa, bây giờ phải nghỉ ngơi cho tốt, chuyện đó, đương nhiên sẽ có người khác lo..." Long Y Hoàng xoa vai hần, tươi tắn nói: "Thái y nói, may mắn Xích huyết lưu sao không gây ảnh hưởng gì cho chàng, bằng không thì chàng vừa nổi giận vận công sớm đã độc huyết công tâm mà chết." Nói tới đây, Long Y Hoàng thật vui mừng khi có cảm giác sống sót sau tai nạn.

"Tại sao lại không gây ảnh hưởng gì đến ta? Ta thấy có rất nhiều Ngự lâm quân vì nó mà ngã xuống... Y Hoàng?" Phượng Trữ Lan không khỏi nghi hoặc.

"Ha ha... Đó chứng minh rằng chàng hồng phúc tề thiên, mọi việc tất có thần tiên phù hộ." Long Y Hoàng nói có lẽ, lại bắt đầu lãng sang chuyện khác: "Chàng hôn mê hơn một ngày, hần đã đói bụng? Muốn ăn những gì? Ta lấy cho chàng."

Dứt lời, Long Y Hoàng đưa chén thuốc cho thái y, thuận tiện hỏi: "Thời gian này, Thái tử ăn gì là tốt cho thân thể nhất?"

"Thái tử không bị trúng độc, nhưng thương tích trên người rất nặng, hơn nữa mất máu quá nhiều... Ăn nhiều thứ bổ máu là được, kỵ chua cay cùng dầu mỡ, thức ăn cứng cũng không nên ăn nhiều..." Thái y nói xong, mắt thấy Long Y Hoàng muốn đứng dậy, nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng: "Thái tử phi nương nương, ngài đã hơn một ngày không chợp mắt, lại lo lắng nhiều việc... Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, vì thân sợ thân thể của ngài sẽ không chịu nổi..."

"Thái y, trách nhiệm của người lúc này là săn sóc Thái tử cẩn thận, những chuyện khác không cần người phí tâm!" Long Y Hoàng trừng hần ý bảo hần câm miệng: "Giờ hần là lúc nên thay thuốc, vừa lúc, ta đến phòng bếp xem, người trước giúp Thái tử thay thuốc đi."

"Vâng, Thái tử phi." Thái y biết mình lắm miệng, nhanh chóng vâng dạ.

"Y Hoàng..." Phượng Trữ Lan lo lắng nhìn nàng, không chờ hần nói hết câu, Long Y Hoàng cũng đã đi trước một bước: "Câm miệng, lát nữa ta sẽ quay lại, ai nói gì cũng tin, đều là bịa đặt, ta sẽ không sao, không yếu đuối như chàng nghĩ."

Long Y Hoàng lúc này mới đứng lên, nhưng chưa kịp đi thì cung nữ canh cửa đã hô: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Long Y Hoàng vừa nhìn lại quả nhiên là Hoàng hậu phong trần mệt mỏi đang chạy lại đây, xiêm y lộng lẫy bên trong tấm áo choàng vẫn quý khí bức người: "Thái tử đã tỉnh?"

"Mẫu hậu." Long Y Hoàng cúi người, nhẹ nhàng lên tiếng.

Hoàng hậu không nhìn nàng, vội vàng chạy thẳng đến giường, đau lòng vạn phần bắt lấy tay Phượng Trữ Lan: "Thái tử, hoàng nhi... Con hù chết mẫu hậu, để mẫu hậu xem xem, tại sao lại bị thương nặng đến thế này..."

Phượng Trữ Lan cười khổ một tiếng, nhìn biểu hiện của Hoàng hậu cười nhạt, nhưng vẫn giả bộ đáng con ngoan: "Mẫu hậu đừng quá lo lắng, nhi thần không sao."

"Thái y," Hoàng hậu liếc mắt, chiếu thẳng vào thái y đang đứng cạnh Thái tử: "Tình trạng của Thái tử ra sao?"

"Xin Hoàng hậu an tâm," thái y chấp tay thờ dài, nói: "Nếu Thái tử đã tỉnh sẽ không còn đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày, sẽ hồi phục, nhưng muốn hoàn toàn khỏi hẳn... E là tốn khá nhiều thời gian."

"Vậy thì tốt..." Hoàng hậu vỗ ngực, bỗng nhiên quay người lại, đôi mắt nhìn thẳng Long Y Hoàng, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc: "Thái tử phi, không phải Bồn cung muốn trách người, nhưng người xem đi, từ trước đến giờ, người có làm chuyện gì khiến Bồn cung yên tâm chưa? Đầu tiên là nhiều lần lên xuất cung, mỗi lần quay về đều bị thương, sau đó ở trong cung lại gây náo loạn ảnh hưởng đến Bồn cung, hai tháng trong Bình Tâm điện còn chưa biết sai sao, đến khi sinh ra hoàng thái tôn, Bồn cung niệm tình người lần đầu làm mẹ, cũng không để người phải tham dự vào việc của hậu cung, nhưng người tự xem lại mình đi, Thái tử vì người mà nhiều lần bị thương, đến cả hoàng thái tôn bây giờ cũng không rõ tung tích! Thái tử phi, người có gì muốn nói không!"

"Nhi thần không lời nào để nói..." Long Y Hoàng không muốn tranh cãi với bà ta, giọng điệu mềm xuống, hơn nữa, nếu giờ nàng tranh cãi ầm ĩ với hoàng

hậu, người đầu tiên bị tổn thương là Phụng Trữ Lan: "Mẫu hậu muốn trách, thì cứ trách nhi thần."

"Hừ, niệm tình người đã nhiều ngày không nghỉ ngơi luôn cùng thái y điều chế thuốc giải độc cho các tướng sĩ, với lại, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách người, dù sao cũng không nghĩ đến giữa đường gặp phải thích khách... Nhìn thái độ người biết rõ sai sót của mình, Bôn cung tạm thời bỏ qua," hoàng hậu lạnh lùng hừ vài tiếng, lại xoay người kéo chân đắp cho Phụng Trữ Lan: "Bôn cung đã phái ra vài trăm từ sĩ nhanh nhạy lục soát nơi hoàng thái tôn và hắc y nhân mất tích, trong lúc này, người nhất định phải tận tâm tận lực chăm sóc Thái tử! Nếu Thái tử có gì bất trắc, Bôn cung sẽ không mềm lòng!"

"... Đa tạ mẫu hậu phá lệ khai ân." Long Y Hoàng khuyu gối, nét mặt không biểu hiện gì.

"Thái tử đã mê man cả ngày, giờ tỉnh lại, hẳn cũng đói bụng. Thái tử phi, phiền người đi xuống bếp, sai đầu bếp làm thức ăn rồi bưng về đây, thái y cũng đi đi, nhớ phải dặn đầu bếp những thứ Thái tử không được ăn, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót gì." Hoàng hậu lạnh lùng phân phó.

"... Vâng, mẫu hậu, nhi thần lĩnh mệnh." Long Y Hoàng đáp.

Nàng thật sự không muốn khinh thường hoàng hậu, nhưng không khinh thường thì trong lòng lại thấy khó chịu!

Vốn dĩ nàng cũng muốn đi xuống phòng bếp, giờ thấy thế nào cũng giống như đợi bà ta ra lệnh nàng mới đi.

Long Y Hoàng đang muốn đi ra ngoài, chợt ngoài cửa vang lên tiếng trẻ con đang khóc, cả người chấn động, Phụng Trữ Lan cũng giật nhiên không kém.

Cung nữ giữ cửa bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, thống lĩnh Ngự lâm quân cầu kiến!"

"Mau truyền." Về mặt Hoàng hậu hài lòng lộ ra ngoài.

Chỉ chớp lát, một người thân áo giáp đen đi vào, trong lòng ôm một đứa bé được tẩm chăn màu vàng kim bao bọc, nhìn thái độ của hắn vô cùng thận trọng.

Long Y Hoàng nhìn đứa bé trong lòng hắn, chợt cảm thấy rất khó thở -- nàng có lẽ sẽ nhận nhầm người chẳng, nhưng khúc thịt đứt ra từ người mình, cho dù bị che mắt, nàng cũng nhận ra được.

Long Y Hoàng tiến lên một bước, bắt giác vươn hai tay ra: "Kỳ Hân..."

Thống lĩnh Ngự lâm quân nhìn nàng xin lỗi, không giao đứa trẻ cho nàng, đi thẳng về trước quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu: "Mặt tướng không phụ lòng coi trọng của Hoàng hậu nương nương, đã tìm được Hoàng thái tôn."

"Kỳ Hân..." Long Y Hoàng bất chấp tất cả, từng đến bên cạnh Thống lĩnh Ngự lâm quân: "Mau đưa Kỳ Hân cho ta."

"Đưa cho người? Người đã sơ sẩy, giờ may mắn Bôn cung đã tìm được Hoàng thái tôn, vậy thì lần sau? Hoàng thái tôn chẳng phải sẽ mất mạng?" Hoàng hậu không để ý tới nàng, ôm đứa bé vào lòng, đứng lên: "Y Hoàng, Thái tử phi, trước khi người học được thận trọng là như thế nào, Bôn cung vẫn nên giúp người chăm sóc hoàng thái tôn, về phần người, hiện giờ việc quan trọng trước mắt chính là chăm sóc cho Thái tử cẩn thận, không nên phân tâm, chờ khi thời cơ chín mùi, Bôn cung sẽ trả đứa con lại cho người." Hoàng hậu cười đắc ý, ôm chặt đứa nhỏ, quay đầu nhìn Phụng Trữ Lan, nói: "Hoàng nhi, con nên chú tâm nghĩ người dưỡng sức rõ chưa? Đừng bận tâm gì về đứa bé này, con phải biết, con còn có chuyện quan trọng khác phải làm, tuyệt đối không thể ngã xuống."

Phụng Trữ Lan cố hết sức nâng người đứng dậy, vết thương ở lưng rất đau đớn, nhưng hắn cố gắng chịu đựng: "Mẫu hậu, ngài không thể mang Kỳ Hân đi!"

"Ai nói Bôn cung muốn mang nó đi? Bôn cung chỉ là muốn giúp các con chăm sóc nó cho tốt thôi, hơn nữa, sau này các con nếu rồi rã, có thể đến chỗ Bôn cung thăm nó." Hoàng hậu cách giường khá xa, lại nói: "Thế Bôn cung sẽ không quấy rầy con dưỡng thương, hoàng thái tôn khóc nhiều thế này, hẳn là đói bụng. Bôn cung đi tìm nhũ mẫu cho nó."

Hoàng hậu như đang khiêu khích, nụ cười trên môi hiền hòa, ôm đứa bé bước đi.

"Mẫu hậu!" Long Y Hoàng muốn bước lên chặn đường, nhưng Thống lĩnh Ngự lâm quân lúng túng ngăn nàng lại.

"Thái tử phi, xin đừng xúc động!"

Long Y Hoàng đang sốt ruột, nhưng lại bị tên Thống lĩnh đó ngăn cản không thể bước lên được nửa bước, "Bùm" một tiếng, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, như muốn khóc: "Mẫu hậu! Đừng mang Kỳ Hân đi! Nhi thần biết sai rồi, sau này nhi thần tuyệt đối sẽ không sơ sẩy như thế nữa, sau này nhất định không để Kỳ Hân chịu bất kỳ tổn thương nào! Cầu ngài đừng mang Kỳ Hân đi!"

"Y Hoàng, người là một người thông minh," Hoàng hậu từ cao nhìn xuống nàng, nụ cười quý dị khó lường: "Người có biết điều Bôn cung muốn là gì, muốn đứa nhỏ? Có thể, chờ người ngẫm nghĩ rõ ràng, lại đến tìm Bôn cung!"

"Mẫu hậu!" Long Y Hoàng hô tên liệt liệt phé.

"Y Hoàng, Bồn cung đi trước, không thể để Hoàng thái tôn bị đối được." Hoàng hậu quan sát nàng, vẫn cười, cũng không cho nàng thêm một nửa cơ hội gì, bước nhanh ra khỏi phòng.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu!" Nàng nhanh chóng đứng lên, muốn đuổi theo, nhưng Thống lĩnh Ngự lâm quân lại ngăn cản nàng: "Thái tử phi nương nương, ngài đừng xúc động! Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không thương tổn hoàng thái tôn, nếu ngài xúc động, không chừng người sẽ làm ra chuyện khác!"

Hai mắt Long Y Hoàng đỏ hồng, một bàn tay tát vào mặt Thống lĩnh, giận dữ hét: "Người có tư cách gì mà nói ta! Người đã làm mẫu thân sao! Người đã từng ném thư qua cảm giác đứa bé sinh ra chỉ ba tháng, nhưng chỉ ở cạnh mình có hai tháng! Người có hiểu cảm thụ mỗi ngày gặp mặt cốt nhục của mình nhưng không thể ở cùng với nó! Người cảm niệm! Cảm niệm! Người chẳng qua muốn giúp Hoàng hậu! Người và bà ta là cùng một giuộc!"

Thống lĩnh nghiêng đầu, nhếch môi không nói.

Phượng Trữ Lan gầy dựa muốn xuống giường, vươn tay kéo áo muốn phủ thêm vào: "Ta đi tìm phụ hoàng, có lẽ người sẽ..."

"Chàng đừng lộn xộn!" Vừa thấy hấn đứng lên, Long Y Hoàng vội vàng chạy vào đè hấn lên xuống, vội la lên: "Chàng không muốn sống nữa phải không, Phượng Trữ Lan, chuyện của Kỳ Hân ta tự mình nghĩ cách, bây giờ chàng còn đang bị thương, khó khăn lắm mới trở về từ quý môn quan, đừng làm khó bản thân!"

"Thế nhưng..." Phượng Trữ Lan nhú mày: "Ta cảm thấy chuyện hôm nay thật không hề đơn giản như bề ngoài, nếu hắc y nhân có bản lĩnh cướp đứa bé, vậy tại sao chỉ cần một ngày đã bị truy đuổi cứu bé ra? Nếu người của mẫu hậu có bản lĩnh đó, thế tại sao... Tại sao lại dừng dừng nhìn đứa bé bị cướp đi!"

"Chàng muốn nói..." Long Y Hoàng ngẩn người, lập tức phục hồi tinh thần trong nỗi bi thương, giờ suy nghĩ lại, sự việc xảy ra quả thật có nhiều nghi vấn: "Hắn là có kẻ đứng sau ra lệnh, mục đích của kẻ đó chính là muốn Kỳ Hân? Mà cái gọi là hắc y nhân... Chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi!"

"Y Hoàng, mặc dù ta thật không muốn nói ra, nhưng bây giờ mẫu hậu quả thật rất quá đáng." Phượng Trữ Lan nắm chặt nắm tay, giận dữ: "Bà ta vì muốn đoạt lấy Kỳ Hân, không từ bất cứ thủ đoạn nào! Khiến ta cảm thấy ngượng lạnh!"

Long Y Hoàng như vừa tỉnh mộng, hiện giờ nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua, rất nhiều chi tiết hoàn toàn đã không chú ý đến.

Xích huyết lưu sa trên vũ khí là kịch độc nhưng đã bị pha loãng, nếu để đậm hơn có thể lấy mạng trong nháy mắt, tên hắc y nhân thấy nàng tay không tác sát, chỉ muốn cướp Kỳ Hân nên không có là thương tổn nàng, khi đoạt được đứa bé bọn chúng cũng dừng tay, lập tức biến mất!

Liên kết các dấu hiệu lại với nhau, Kỳ Hân biến mất một ngày, hôm sau đã tìm thấy, mà người nhận lấy nó, kẻ đó, chính là chủ mưu an bài màn ám sát hôm đó!

Nhờ Phượng Trữ Lan vừa nói như thế, Long Y Hoàng cũng dần dần bình tĩnh lại, không hề xúc động.

Nếu tất cả mọi chuyện đều do hoàng hậu điều khiển, thế thì bây giờ, bà ta nhất định đã nắm vững cục diện chờ nàng đi vào.

Nếu giờ nàng đi đến đó, như vậy sau này không thoát khỏi khống chế của hoàng hậu.

Thống lĩnh Ngự lâm quân nhìn nàng, cúi người hành lễ, lui ra ngoài.

Nàng nắm chặt tay, móng tay ấn sâu vào da thịt, cố gắng kiềm chế tâm tình, sau đó ngẩng đầu cười với Phượng Trữ Lan: "Đã vậy dù sao giờ Kỳ Hân ở cùng mẫu hậu cũng rất an toàn, chuyện này không cần lo lắng, Phượng Trữ Lan, trước tiên chàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, hấn đã đói bụng, ta đi xuống phòng bếp."

"Y Hoàng..." Phượng Trữ Lan lo lắng nhìn nàng.

"Yên tâm đi, ta không sao..." Long Y Hoàng thở dài một hơi: "Ta biết giờ không thể cưỡng cưỡng, nếu quýnh lên, khẳng định sau này sẽ bị mẫu hậu khống chế, ta biết ta phải nhẫn... Nhất định sẽ có cơ hội đem Kỳ Hân về, bây giờ càng không nên vội vàng, ta biết..."

"Xin lỗi nàng, Y Hoàng," Phượng Trữ Lan đau lòng nhắm mắt lại, thống khổ nói: "Nếu ta có thể kịp thời ngăn cản tên đó thì tốt rồi."

"Không nói chuyện này nữa, mê man cả ngày, chắc chắn chàng đã rất đói bụng, nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi, ta đến phòng bếp một lát, sẽ về nhanh thôi." Long Y Hoàng cười, xoay người vội vàng bước đi.

"Khoan đã, Y Hoàng, nàng còn chưa nghỉ ngơi..."

Không đợi Phượng Trữ Lan nói hết câu, Long Y Hoàng cũng chạy được một khoảng xa xa, trong chớp mắt liền biến mất ở ngoài cửa, thái y đứng bên cạnh im lặng hồi lâu nhìn thấy mọi chuyện cũng lắc đầu, thở dài, cũng muốn lui xuống.

"Đợi đã, thái y," Phượng Trữ Lan gọi hấn lại: "Người nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ có ta không có dấu hiệu bị trúng độc?"

"Chuyện này, vi thần cũng không biết, hình như... Theo vi thần có liên quan đến máu của Thái tử phi," Thái y chần chờ một hồi, chậm rãi nói: "Vi thần cảm thấy máu của Thái tử phi không giống với người thường, nhìn bề ngoài thì không khác gì nhưng bên trong lại chứa hàng vạn loại độc, những độc này trời sinh tính tương khắc, cho nên không hề nguy hiểm đến tính mạng, ngược lại có công dụng giải bách độc."

Phượng Trữ Lan sờ sờ môi, đột nhiên nhớ tới hành động của Long Y Hoàng trước khi mình đi, hóa ra là lo lắng cho mình

Biết được điều này, hắn không nén được ý cười.

Qua nửa canh giờ, Long Y Hoàng bụng thức ăn vào, nàng muốn tự tay dứt Phượng Trữ Lan, mà Phượng Trữ Lan đồng thời cũng phát hiện trên tay nàng không hiểu sao lại có thêm vài vết sẹo mới.

Long Y Hoàng ngồi nghiêng bên giường, tay cầm chén, tay cầm thìa, canh còn nóng nàng thôi cho nguội bớt rồi mới đưa đến miệng Phượng Trữ Lan.

Mới uống một ngụm, Phượng Trữ Lan lập tức phát hiện mùi vị khác thường, lại nhìn tay Long Y Hoàng, nhìn lại chén canh, không nói gì thêm.

Mùi vị này... Miễn cưỡng cũng không có gì, nhưng tấm lòng lại quá vĩ đại không gì có thể sánh được.

"Gi vậy?" Nhìn đáng vẻ hắn trầm tư, Long Y Hoàng hỏi: "Không ngon hả?"

"Ăn ngon," Phượng Trữ Lan cười rất vui vẻ, lợi dụng lúc Long Y Hoàng không đề phòng, vội vàng vươn tay ôm eo nàng, dựa sát vào thì thầm bên tai: "Nhưng ta cho rằng nàng ăn ngon hơn."

"Chàng còn có tâm trạng đùa giỡn hả..." Long Y Hoàng cúi đầu khuấy canh, hai gò má đỏ hồng: "Không đứng đắn, chán chết."

"Y Hoàng, khó chịu thì nói ra, trước mặt ta, nàng đừng giả vờ kiên cường." Phượng Trữ Lan ôn nhu nói.

"Ta không khó chịu, Kỳ Hân ở chỗ mẫu hậu hắn được trông nom rất ổn, ta cũng không nóng nảy, ngoại trừ nghe theo mẫu hậu, rõ ràng còn có một con đường khác để đi, có thể giúp chúng ta quanh mình chính đại mang Kỳ Hân về... Nhất định sẽ có, bất quá hiện tại điều quan trọng trước mắt là chàng phải dưỡng thương thật tốt, ăn canh đi." Dứt lời, một muống canh đầy đưa đến miệng hắn.

Phượng Trữ Lan lắc đầu: "Nàng dứt ta."

"Không phải ta đang dứt cho chàng sao?" Long Y Hoàng buồn cười nhìn hắn.

"Không phải dứt như vậy-- là như thế này!" Thừa dịp Long Y Hoàng không chú ý, Phượng Trữ Lan chợt nghiêng đầu sang, hung hăng hôn nàng.

"Loảng xoảng -- keng!"

Vì thế, chén trong tay Long Y Hoàng rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Sinh li tử biệt

Hôn càng sâu, lửa tình càng cháy mạnh, đến lúc đó, làm gì cũng không kiềm chế được, mà Phượng Trữ Lan lại bị thương nặng, Long Y Hoàng khản trương đẩy hắn ra, cười khan: "Dừng bữa, dừng bữa."

Phượng Trữ Lan nhẹ nhàng lùi ra sau, nghiêng đầu nhìn Long Y Hoàng đang bận rộn, mỉm cười.

Thực ra như thế này... Vừa yên tĩnh vừa hạnh phúc không phải sao?

Trời dần tối, phải thay thuốc, Phượng Trữ Lan muốn Long Y Hoàng ra ngoài trước, nhưng nàng không đồng ý muốn ở lại nhìn hắn, Phượng Trữ Lan cũng không thể ép nàng chỉ mặc cho nàng đi vào.

Từng tầng từng tầng băng gạc được tháo ra, lau đi lớp thuốc cũ, Long Y Hoàng thấy những vết tích ngang dọc chéo nhau, sâu đến mức rõ cả xương, đồng thời miệng vết thương rất thâm, trong lúc sưng sờ, nước mắt từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống.

Dường như vết thương ấy xảy ra trên người nàng, Phượng Trữ Lan cũng không hề rên một tiếng, nàng đã khóc đến mức không còn để ý đến hình tượng, tiếng thút thít giống như tiếng lá khô đong đưa sắp lìa cành trong mùa thu, nàng nói: "Ta không biết vết thương của chàng sâu đến mức này... Có đau không? Hắn là rất đau..." Nói xong, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Phượng Trữ Lan hết chỗ nói, chỉ có thể dỗ dành nàng kể lại rằng thực ra thuở nhỏ hắn đã từng bị thương rất nghiêm trọng, chút thương tích này có tính là gì, nhưng Long Y Hoàng không tin, tiếp tục khóc.

Trước kia đã quen nhìn đáng vẻ nàng ẩn nhẫn lạnh lùng, bây giờ Phượng Trữ Lan quả thật có phần bất ngờ không kịp đề phòng, không nghĩ rằng Long Y

Hoàng lại có mặt yếu ớt bẩm sinh của con gái.

Từ sau khi nhìn thấy vết thương của hắn, Long Y Hoàng lại càng không dám để cho Phụng Trữ Lan lộn xộn, vừa nghe thấy hắn yêu cầu bắt luận là cái gì, nàng đều chạy đến cản hẳn hơn cả a hoàn, sau đó vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói: “Chăm sóc một người quả thật là chuyện vô cùng cực nhọc, mới nửa ngày thôi mà ta đã thấu hiểu nỗi mệt nhọc trong đó, Phụng Trữ Lan, trong một tháng ta bệnh nặng đó, chẳng phải chàng cũng mệt muốn chết luôn? Càng nhớ tới lại càng cảm thấy thật có lỗi với chàng...”

"Ta không thấy phiền hay mệt." Phụng Trữ Lan cười nói: "Nếu giờ nàng đã mệt, thì lại đây nghỉ ngơi đi, đừng để kiệt sức."

"Chàng cũng nói là không thấy mệt, ta cũng không phản nản gì, chàng coi như vừa rồi ta chưa nói gì cả..." Long Y Hoàng cười cười, đúng lúc thái y cầm chén thuốc đi vào, nàng cẩn thận nhận lấy: "Uống thuốc đi, rồi ngủ một giấc, ngày mai vết thương sẽ tốt hơn nhiều."

Phụng Trữ Lan gật gật đầu, dù sắc mặt tái nhợt nhưng nụ cười đầy sức sống.

Uống thuốc xong, hắn nằm xuống từ từ nhắm mắt ngủ, dù sắp ngủ hắn vẫn không quên nắm chặt tay Long Y Hoàng, dường như chỉ làm như thế hắn mới an tâm.

Long Y Hoàng ngồi bên giường đợi một lúc lâu, mãi cho đến khi Phụng Trữ Lan hô hấp bình ổn đều đều, lúc này mới cảm thấy hắn đã ngủ say.

Nàng khẽ gỡ tay hắn, đặt vào trong chăn, nhìn thần sắc khi ngủ bình thân không đề phòng, khẽ đặt tay lên che mắt hắn, mình cúi người xuống, hôn môi hắn rồi lại cắn cắn, lúc này với thỏa mãn, sau đó kéo mền đắp cẩn thận, Long Y Hoàng mới thôi nên đi ra ngoài.

Ngủ một lúc lâu, Phụng Trữ Lan vẫn luôn miễn cảm với sự việc chợt cảm thấy bất thường, ngón tay vội vàng co lại, trống rỗng, cảm giác trống rỗng hóa thành nỗi bất an, thỉnh thoảng, hắn mở mắt.

Ánh nến trong phòng đã tắt, rơi vào tối tăm, Phụng Trữ Lan nhẹ giọng nói: "Y Hoàng?"

Hắn sờ sờ phía bên trái, không có ai, trống không.

Đột nhiên hơi hoảng loạn, hắn xúc chấn đứng dậy, lần mò trong bóng đêm vài lần đụng vào ghế, liên tiếp bị vướng chân, cuối cùng hắn cũng lần tới bàn, đụng phải giá cắm nến trên bàn, lại phiền não vì không tìm thấy đá đánh lửa.

Đây là phòng của ai, đá đánh lửa để ở đâu, hắn cũng không rõ.

"Chi nha ——" cửa mở ra, ánh trăng chiếu vào phòng, nháy mắt làm phòng sáng hơn chút ít.

Một người ôm nhiều thứ trong lòng bước vào phòng, chỉ nhìn sơ qua đã phát hiện trong phòng bất thường, lại nhìn kỹ hơn thấy Phụng Trữ Lan một tay chống bàn, đang nhờ ánh trăng mà nhìn nàng.

"Tại sao lại đứng lên?" Sau đó, giọng nói quen thuộc của Long Y Hoàng nhẹ nhàng vang lên, nàng đặt những thứ trong lòng lên bàn, tự mình đi tới bên cạnh tìm đá lửa, chỉ chốc lát, đốt nến trong phòng.

Trong phòng sáng hơn, lúc này nàng mới xoay lưng đóng cửa, nhìn sắc mặt Phụng Trữ Lan còn nhợt nhạt hơn so với lúc sáng.

"Sao thế?" Long Y Hoàng không khỏi ngạc nhiên, nhanh chóng đi qua sờ sờ trán hắn: "Tại sao sắc mặt lại khó coi vậy? Chẳng lẽ vết thương nhiễm trùng?"

Phụng Trữ Lan mím môi, đột nhiên nắm chặt tay nàng, kéo nàng sát lại ôm vào trong lòng, hai tay siết chặt, ôm nàng rất mạnh: “Vừa rồi nàng đã đi đâu?” Hắn phát cáu, không nhìn được oán trách.

"Ta đi ra ngoài một chút, đi hái vài thứ.... Sao thế?" Long Y Hoàng cười, lập tức cảm thấy bầu không khí hơi bất thường, liền ngưng cười.

"Nàng muốn dọa ta sợ hãi hả?" Phụng Trữ Lan lo lắng nói.

"Ta không có... Chỉ là thấy chàng ngủ say nên không đành lòng làm phiền chàng mà thôi." Long Y Hoàng ủy khuất.

"Hái gì thế? Trời đã tối khuya, ta tưởng nàng lạng lẽ ra đi." Phụng Trữ Lan có chút kích động, dùng sức ôm chặt Long Y Hoàng làm nàng đau đớn.

"Có một số cô độc đặc biệt chỉ buổi tối mới có thể thấy nên ta mới đi ra ngoài khuya thế này..." Long Y Hoàng chợt hiểu, Phụng Trữ Lan chẳng qua là đang lo lắng cho nàng, vì thế nở nụ cười, vươn tay ôm lấy hắn, ân hận: “Xin lỗi chàng... Làm chàng lo lắng, sau này ta nhất định sẽ không tự tiện đi như thế, ta đi đâu cũng sẽ nói với chàng.”

Phụng Trữ Lan không nói, ôm nàng một lúc lâu, vùi đầu vào cổ nàng, dần dần hô hấp trở nên nặng nề lại nóng hổi, lực đạo hai tay bắt giác mạnh hơn.

Long Y Hoàng thấy bất thường, lập tức vùng khỏi tay hắn: “Phụng Trữ Lan, thương tích của chàng còn chưa khỏi, trước tiên nên chịu khó một chút, chờ chàng đỡ hơn, chuyện đó... Đến lúc đó làm cũng không muộn.”

Phụng Trữ Lan buông nàng ra, dần dần ổn định tâm trạng, đột nhiên mỉm cười, mở miệng nhưng rất vô lại: "Làm chuyện gì?"

Long Y Hoàng sững sốt trong chốc lát, phát hiện mình bị đùa giỡn, vẻ mặt thay đổi thành giận: “Chàng có ý gì? Được lắm, chờ đến lúc hồi cung, chàng cũng đừng đến chỗ ta ngủ... Không, là ta khỏi phải đến chỗ chàng ngủ, ta dọn ra ngoài, chàng kêu Liễu Thiên Trùng đi!”

"Đừng... Giận mà?" Phụng Trữ Lan ngồi trên ghế, ôm eo nàng nín hót, cười nói: “Ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi, đừng để trong lòng.”

"Hừ!" Long Y Hoàng quay đầu đi không để ý đến hắn.

"Nàng biết ta không thể rời khỏi nàng, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm nhìn ta cô độc đến chết sao?"

"Không ai dám rời bỏ chàng, chàng chỉ cần ngồi một chỗ là ba nghìn mỹ nhân vây quanh, có thêm ta, chàng còn ngại phiền phức đấy chứ!" Long Y Hoàng xấu hổ cũng tức giận kéo tay hắn ra, xoay người đi đến cửa: “Ta muốn đi ngủ, chàng cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

"Nàng không ngủ ở đây sao?"

"Ta thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó." Dứt lời, Long Y Hoàng giật mạnh cửa phòng, gió lạnh bên ngoài gào thét dữ dội.

"Y Hoàng..." Ngay lúc nàng định bước ra ngoài, Phụng Trữ Lan chợt bật ra tiếng rên đáng thương uy hiếp nàng: “Vết thương đau quá.”

"Đau?" Long Y Hoàng vội vã chạy đến bên hắn, khẩn trương hỏi: "Đau còn không chịu quay về giường nằm! Hơn nửa đêm, chạy ra đây làm gì!"

Phụng Trữ Lan thình lình vươn tay ôm chặt lấy nàng: “Ôm một cái.”

"Ôm cái gì mà ôm! Ngủ đi!" Long Y Hoàng giận mắng hắn.

"Y Hoàng, đừng đi." Phụng Trữ Lan nhìn nàng: "Nàng mà đi ta sẽ không ngủ."

Hừ... Cái tên này!

Long Y Hoàng nhanh chóng lui ra sau, nhìn Phụng Trữ Lan cảnh giác.

Hắn học chiêu này từ ai!

"Y Hoàng..."

"Được rồi được rồi... Phụng Trữ Lan, ta sợ chàng rồi, ta không đi không đi nữa, chàng cũng nên mau mau đi ngủ đi! Lát nữa ta sẽ ngủ." Long Y Hoàng cười, dịch bước trở về.

"Tại sao nàng còn chưa ngủ?" Phụng Trữ Lan nghi hoặc.

"Ta chuẩn bị vài thứ cái đã." Long Y Hoàng chỉ chỉ một đồng cỏ cây và cái làn nàng vừa đem về: “Chàng ngủ trước đi, ta sẽ đi ngủ nhanh thôi.”

"Cái gì vậy?" Phụng Trữ Lan giờ tay muốn giật cái nắp đang che cái làn ra, Long Y Hoàng vội vàng chặn tay hắn lại: “Đừng lộn xộn! Côn trùng trong đó đều có độc! Ngộ nhớ bị cắn phải thì vết thương của chàng đừng hy vọng sẽ nhanh lành lại.”

"Vậy nàng động vào mấy thứ này không phải cũng nguy hiểm sao?" Phụng Trữ Lan sửa giọng thành nghiêm túc lại.

"Yên tâm đi yên tâm đi, chúng nó không có tác dụng với ta, chàng cứ đi ngủ trước đi, giữ sức cho khỏe, sau này dành nhiều thời gian giúp ta chiếu cố Kỳ Hân." Long Y Hoàng cười thoải mái, mặc dù Kỳ Hân không ở bên cạnh, nhưng nàng vẫn luôn tràn đầy tự tin.

Nàng là mẹ của Kỳ Hân, bất luận ra sao nhất định cũng mang Kỳ Hân về!

"Vậy ta nhìn nàng chuẩn bị mọi thứ." Phụng Trữ Lan nói: “Đừng muốn đuổi ta đi, chờ nàng ngủ ta mới ngủ.”

"Phụng Trữ Lan... Vết thương của chàng..."

"Nàng đừng lo lắng."

"Không phải chàng nói đau..."

"Đã không còn đau nữa."

Long Y Hoàng không biết nói gì nữa, đành mặc kệ hắn, tự mình đi đóng cửa, rồi đặt vài thứ trên bàn vào cái chén, sau đó mở làn ra.

Trong làn có rất nhiều rất nhiều con sâu nhỏ đủ mọi màu sắc, màu rất rực rỡ, thậm chí có con cánh hơi trong suốt, nhưng trông bọn nó đều ỉu xiu.

Nàng hơi lo lắng, nhân tiện nói: "Phụng Trữ Lan, lát nữa chàng đừng làm loạn, chỉ ngồi nhìn là được." Phụng Trữ Lan gật gật đầu.

Long Y Hoàng cầm đầu trâm bạc đuôi nhọn hoắt, bóc một con sâu lên, lấy đuôi trâm đâm vào bụng nó, đem dịch lỏng trong suốt từ trong bụng nó từng giọt từng giọt rơi vào trong chén sứ, con sâu gầy giữa liên tục, chờ đến khi bụng nó teo tóp thì nó cũng đã chết.

Dịch lỏng trong chén nhìn rất đẹp, rất trong suốt, tựa như Quỳnh tương ngọc dịch (*).

(*) Quỳnh tương ngọc dịch : là một thành ngữ có ý nghĩa chủ yếu dùng để chỉ dùng ngọc thách quý báu chế tạo ra chất lỏng cô đặc, trong thần thoại Trung Hoa cổ đại kể rằng uống nó sẽ thành tiên. Dùng để ví rượu ngon hoặc nước có hương thơm ngọt lịm.

Long Y Hoàng làm như thế liên tục, dùng hơn phân nửa số trùng độc trong làn, dịch lỏng trong chén từ từ nhiều hơn.

Nàng ném xác bọ chét vào cái làn cũ, những con trùng còn bên trong bắt đầu cắn xé xác con trùng khác, Long Y Hoàng cười nói: “Đáng tiếc, đều là những con sâu bình thường, nếu tốt hơn một chút có thể luyện thành cô rồi.”

Sắc mặt Phụng Trữ Lan xanh mét gât đầu phụ họa, tầm mắt vẫn không rời khỏi tay Long Y Hoàng.

Tiếp đó, Long Y Hoàng lại lấy vài nhánh cỏ không rõ tên bóp nát trong tay rồi vứt vào trong chén.

"Xè xè ——" một làn sương mờ tỏa ra, Phụng Trữ Lan nhìn không được nhìn vào bên trong, phát hiện cỏ từ màu xanh chuyển thành màu đen!

Về mặt Long Y Hoàng vô cùng nghiêm túc, lấy trâm trộn đều mọi thứ trong chén, rồi lấy tay chấm vào chất dịch bên trong, sau đó đặt lên môi muốn nếm thử.

Phụng Trữ Lan hoảng sợ, hấp tấp nắm chặt tay nàng: “Ta thử trước.”

"Phụng Trữ Lan, đây không phải là chuyện giỡn chơi." Long Y Hoàng cười với hắn: “Ta nếm thì không sao, nhưng nếu chàng mà nếm thử, chắc chắn chết không toàn thây.”

"Thật sự không sao?" Phụng Trữ Lan vẫn không an tâm.

"Yên tâm đi, nếu ta xảy ra chuyện thì chàng đã xảy ra chuyện từ sớm rồi." Long Y Hoàng khẽ đưa ngón tay vào miệng, ngậm một lát lại lấy ra, cẩn thận thưởng thức một lúc, đột nhiên nhú mồm.

Phụng Trữ Lan khản trương: "Sao rồi? Y Hoàng?" Hắn nắm chặt tay Long Y Hoàng, thấy Long Y Hoàng luôn cau mày không nói tiếng nào từ khản trương biến thành hoảng sợ: "Y Hoàng? Y Hoàng?"

"Đáng" Long Y Hoàng nhăn mặt lè lưỡi ra, oán trách: “Mùi vị thật không nói nổi, khó ăn chết.”

Phụng Trữ Lan sững sờ, thấy nàng không xảy ra việc gì mới phát hiện thì ra mình lo sợ chuyện không đâu.

"Quả nhiên, cỏ hái ven đường không đủ độc để pha chế độc dược..." Nàng cúi đầu, cảm chén quơ quơ: “Phụng Trữ Lan, trước đây chàng tịch thu nhữn và trâm cài tóc, vòng tay linh tinh gì đó của ta để ở đâu rồi? Vốn dĩ ta cũng không muốn dùng nhưng mà... Tình hình như hiện nay, ta không thể tiếp tục ngồi yên được nữa.”

"Ta để ở trong cung, không thì bây giờ phải người thúc ngựa đem lại đây." Phụng Trữ Lan nói.

"Không cần, đừng đánh rần động cỏ, đợi đến khi hồi cung lấy cũng không muộn, giờ trời cũng đã trễ rồi chúng ta đi ngủ thôi, sáng mai ta muốn ra ngoài đi dạo, quan sát một chút." Long Y Hoàng cười nói.

Phụng Trữ Lan gật đầu đáp ứng, Long Y Hoàng đứng lên, dìu hắn về giường.

Hai người lần lượt nằm xuống, Phụng Trữ Lan rất gian nan xoay mặt lại nhìn nàng: "Y Hoàng, ta muốn ôm nàng."

"Không được," nên đã tắt, đôi mắt Long Y Hoàng trong đêm rất sáng, nàng kiên quyết nói: "Hiện giờ vết thương của chàng còn chưa lành, không được lộn xộn, chờ hoàn toàn khỏi hẳn, chàng muốn ôm thế nàng thì ôm thế đó."

"Thật sao?" Phụng Trữ Lan vui mừng như đứa trẻ : "Ta đây phải nhanh chóng khỏi hẳn mới được."

Long Y Hoàng gât gât đầu, nhích người, nằm xuống ngủ.

Đến hơn nửa đêm, Phụng Trữ Lan vẫn không nhìn được, nhích người sát gần để ôm nàng, rét lạnh đầu xuân, hai người nằm sát vào nhau sưởi ấm cho nhau.

Phụng Trữ Lan tưởng Long Y Hoàng đã ngủ say, nhưng không phải vậy, Long Y Hoàng giống như ngủ nhưng lại không phải thế, trong mơ mơ hồ hồ luôn thì thầm hai chữ: “Trữ Lan... Trữ Lan...”

Buổi tối ngày hôm đó, Phụng Trữ Lan vô cùng phấn chấn suốt nửa đã không ngủ, chút mệt mỏi còn sót lại cũng biến mất.

Tờ mờ sáng, khi bầu trời đã dần chuyển sang sắc lam, hắn chống đỡ không được thiếp đi, sau khi hắn ngủ không lâu, Long Y Hoàng cũng thức giấc.

Sáng sớm, là thời điểm tốt để hái thuốc.

Nàng rón ra rón rén đứng lên, nhẹ nhàng không làm Phụng Tử Lan thức giấc, chỉnh trang y phục, rửa mặt chải đầu xong nhìn đáng về Phụng Tử Lan ngủ thật sự rất đáng yêu, nàng nhìn vài lần còn thì thầm vài câu rồi lặng lẽ ra ngoài.

"Tử Lan," nàng cười, mặc dù biết Phụng Tử Lan không tỉnh giấc nhưng làm như vậy mới hài lòng: "Ta đi ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi, nhớ chờ ta nha, nhớ rõ chưa?"

Trong không khí vẫn còn ẩm thấp, trời tờ mờ sáng.

Chỗ bọn họ hiện đang trú ngụ là trạm dịch của huyện, đất rộng không tòi, nhưng cách chỗ dã ngoại cũng xa.

Trước tiên, Long Y Hoàng đi vòng quanh trạm dịch, cảm thấy không có gì cần thiết, lại tiếp tục đi xa hơn một chút, cũng không biết mình đã đi rất xa, chợt nghe thấy tiếng tiêu vọng tới mới dừng bước.

Trời cũng đã gần sáng rồi, trên phiến lá và cả cánh hoa đào đọng những giọt sương, nàng đứng tại chỗ nhìn về phía trước, dưới cây đào nở rộ có bóng người.

Giữa năm ngón tay thon trắng ngần của người nọ là ống tiêu xanh ngọc, mà tiếng tiêu này, Long Y Hoàng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Gió xuân thổi qua, cỏ dại trên mặt đất lay xào xạc, hoa đào rơi là tả.

Tất cả đều rất đẹp, nhưng lại miễn cưỡng.

Long Y Hoàng sững sờ một lát, ngay khi tiếng tiêu ngừng cũng phục hồi tinh thần lập tức, xoay người, muốn rời đi thần không biết quỷ không hay.

Song người đẩy lại nhanh hơn một bước, lời nói xuyên qua tiếng tiêu du dương, xuyên qua trời đất, lại xuyên qua thiên sơn vạn thủy giữa hai người đánh thẳng vào trong tâm trí Long Y Hoàng.

"Y Hoàng, có lẽ hai tháng nữa, hoa sen trên sông hồ thành cũng đã nở."

Giọng nói ấy vẫn êm tai như cũ, lại hàm chứa ý cười, nhưng Long Y Hoàng lại không muốn nghe thấy nữa.

"A..." Nàng cố gắng ép giọng, tóc bay trong gió: "Nở thì tốt... Nhìn rất đẹp, giống như ngọn lửa."

"Y Hoàng, đến lúc đó, chúng ta cùng đi thả hoa đăng đi." Phụng Tử Uyên dựa vào thân cây, ngẩng đầu, xuyên qua tầng hoa nhìn bầu trời, tia nắng len lỏi qua khe hở của tầng hoa chiếu lên mặt hắn, cũng giống như nụ cười của hắn hiện giờ đầy yếu ớt, nhưng tràn đầy màu nắng.

"Vương gia, tiểu nữ không may mắn được nhận hạ như người," Long Y Hoàng cắn răng: "Tiểu nữ có chồng, có con, không rời khỏi, hơn nữa, loại lễ hoa đăng tươi đẹp đó, ngài hẳn nên đi cùng với Vương phi của ngài mới đúng."

"Ta chỉ muốn đi cùng nàng, Y Hoàng, tâm nguyện của nàng là gì?"

"Thiên hạ thái bình, cả nhà đoàn viên."

"Tâm nguyện rất hay..."

"Cho nên, ta muốn nỗ lực cho mục tiêu này, Vương gia, nếu ngài không còn chuyện gì, mời ngài về bên cạnh Vương phi, tiểu nữ có việc đi trước." Long Y Hoàng hít sâu vài lần, thỉnh thoảng tăng cước bộ.

"Xoàn xoạt ——" trước mắt đột nhiên tối lại, một bóng người hiện ra, ngang ngạnh chặn đường nàng.

Long Y Hoàng không dám ngẩng đầu, năm ngón tay âm thầm nắm chặt: "Vương gia, mời ngài tránh ra."

"Y Hoàng," Phụng Tử Uyên vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười mang theo bi ai: "Từ khi nào thì chúng ta lại xa lạ đến mức này?"

Hắn vươn tay ra, muốn chạm vào vai Long Y Hoàng, Long Y Hoàng lại lui về sau một bước: "Vương gia, vốn dĩ chúng ta không nên có quá nhiều giao thiệp, trước kia đã sai, bây giờ lại càng không được tiếp tục sai thêm."

"Y Hoàng, nàng vẫn còn giận ta?"

"Ta không giận ngài, ngài chỉ làm việc theo cách nghĩ của mình, ta cũng vậy, cho nên ta vĩnh viễn cũng sẽ không giận ngài. ... Vương gia, phu quân còn đang chờ ta về, mời ngài tránh ra được chứ?" Long Y Hoàng đề cao giọng, hơi giận dữ.

"Y Hoàng, nàng sống tốt không?"

"Tốt lắm, cái gì cũng tốt, hơn nữa so với hiện giờ còn rất tốt..."

"Về chuyện con nàng bị cướp đi, ta cảm thấy chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, hoàng hậu bà..."

"Ta đã biết rồi, ngài có thể bớt lời!" Long Y Hoàng nhìn không được, lui về sau vài bước, bỗng dừng ngẩng đầu lên: "Vương gia, xin ngài để ta đi, hiện giờ ta đã tạm nhân nhượng vì lợi ích chung đến mức đó, ngài đừng gây chuyện thêm nữa."

Phượng Ly Uyên sững sờ ngay tại chỗ, hần trăm tư hồi lâu, từ từ nhích sang bên: "Được..."

Long Y Hoàng vội vã bước đi, không muốn ở lại đó thêm giây phút nào.

Nàng chưa quay về trạm dịch, tâm tình đầy phiền muộn, đi dạo loanh quanh gần chân núi, mãi lâu sau, khó khăn lắm nàng mới được phiên phức đó, đang muốn đi về xem Phượng Trữ Lan, lúc này, chợt tiếng vô ngựa vang lên bên tai, còn có cả tiếng bánh xe chạm đất.

Nàng nhìn nhìn xe ngựa, lui sang một bên, không ngờ, phu xe kéo ngựa dừng trước mặt mình.

"Thái tử phi," Mỹ nhân trên xe lộ đầu ra mỉm cười, là Vân Phượng Loan: "Ngài đang muốn đi đâu?"

"Ta... Ta chỉ đi dạo loanh quanh thôi, giờ đang muốn về trạm dịch, Duệ vương phi, còn ngài, ngài muốn đi đâu?" Long Y Hoàng xuất phát từ lễ phép, mỉm cười hỏi lại.

"Nghe nói cách đây không xa là một thành trấn đang tổ chức chợ phiên, có rất nhiều thức ăn và đồ chơi tốt, muội muốn đến đó xem, ngài có muốn đi cùng không?" Vân Phượng Loan nhẹ nhàng giơ tay lên che ánh mắt: "Vừa nãy lúc ta vừa xuất phát, nghe nói Thái tử vẫn chưa thức dậy, chắc là đang ngủ say rồi, ngài cũng lâu rồi chưa xuất cung, chúng ta cùng đi xem một chút cho vui nhé."

"Nhưng..." Long Y Hoàng nhìn nhìn sau xe ngựa, rõ ràng không hề có một bóng dáng hộ vệ đi theo, không khỏi nghi ngờ: "Tại sao không mang theo một người nào cả? Đi ra ngoài thế này không sợ nguy hiểm sao?"

"Mang nhiều người, mới dễ làm người khác chú ý, thế này, cũng an toàn," Vân Phượng Loan vươn tay kéo màn xe lên: "Mời Thái tử phi đi lên."

"Không, không được, ta phải về nhìn Phượng Trữ Lan, đi ra ngoài càng lâu, hần càng lo lắng," Long Y Hoàng liên tục lui ra sau.

"Vậy à," Vân Phượng Loan thương xót: "Vậy thật sự rất đáng tiếc, vốn dĩ muội còn muốn nói cho ngài chuyện Hoàng thái tôn, muội mới vừa từ chỗ Hoàng hậu ra..."

Long Y Hoàng không nói hai lời, trực tiếp lên xe ngựa, Vân Phượng Loan xuất chiêu này, sức ép đủ mạnh.

Vừa tiến vào thì phát hiện ngoại trừ Vân Phượng Loan phu xe thì không có thêm ai khác, Long Y Hoàng thấy quái lại hỏi: "Tại sao Vương gia không cùng đi với ngài?"

"Vương gia có việc, đã ra ngoài từ sáng sớm," Về mặt Vân Phượng Loan mặt mày tươi cười, ả nằm nghiêng trong xe, một tay đặt lên bụng, nói: "Hơn nữa, chẳng qua là muội hiếu kỳ muốn đi xem thôi, nên có thể sẽ về rất nhanh."

"Ồ". Nếu đã lên xe ngựa cũng không tiện xuống, Long Y Hoàng dứt khoát ngồi xuống, vài lần tầm mắt luôn dừng tại bụng cô ta.

Xe ngựa đã bắt đầu đi về phía trước, dọc đường đi xóc rất mạnh.

Một lát sau, nhìn Vân Phượng Loan nhàn nhã ngắm cảnh ngoài cửa sổ, Long Y Hoàng không chờ được liền mở miệng hỏi: "Đúng rồi, về Kỳ Hân, không phải người bảo có chuyện muốn nói sao?"

Vân Phượng Loan vẫn luôn nhìn cảnh sắc bên ngoài, đặt ngón tay lên môi ra dấu: "Ừm, ngài nghe một chút."

"Cái gì?" Long Y Hoàng khó hiểu hỏi, cũng yên lặng lắng nghe.

"Oa —— oa ——" Từ xa tiếng trẻ con khóc vọng lại.

Tâm Long Y Hoàng lập tức quặn lại, nàng biết rõ đây không phải là Phượng Kỳ Hân, không phải con trai mình, nhưng bây giờ không có Kỳ Hân ở bên, vừa nghe thấy tiếng khóc đó thiên tính người mẹ trong nàng lập tức bị đánh thức, hơn nữa vừa nghĩ đến Kỳ Hân lòng càng đau đớn.

"Đây là..." Nàng mạnh tay xóc màn lên nhìn ra ngoài, trên con đường cách đó không xa có một tòa nhà lớn cũ kỹ không tu sửa, đang bốc cháy khói tỏa ra mù mịt, mà tiếng trẻ con khóc lại từ trong đó truyền ra!

"Chúng ta vẫn là dừng đến đó, có thể là trẻ con nhà ai bị ruồng bỏ..." Vân Phượng Loan kéo Y Hoàng, trong nháy mắt Long Y Hoàng lại ngây người, bất chấp nhảy xuống dù xe ngựa chưa dừng lại, vừa nhảy xuống, cả người lão đảo, suýt nữa nằm rạp xuống đất.

"Thái tử phi!" Vân Phượng Loan ở trên xe lo lắng gọi tên nàng.

Bây giờ Long Y Hoàng cũng không quan gì cả, bên tai chỉ vọng lại tiếng trẻ con khóc, trong đầu luôn lặp lại tình cảnh Hoàng hậu bắt Kỳ Hân đi...

Tại sao lại làm thế...

Nàng đau lòng muốn chết, đó chỉ là đứa bé!

Nàng chạy đến trước tòa nhà, không nề hà đập cửa, vừa nhìn vào trong thì thấy lửa đã bao trùm cả ngôi nhà, mà một đứa bé đang đặt trên bàn giữa nhà!

Long Y Hoàng đi vào ôm đứa bé, trong lúc đó bên trong nhà, chợt cảm thấy gáy bị đập mạnh, đột nhiên không thấy rõ gì nữa, cả người lão đảo, cuối cùng không trụ được ngã xuống đất ngất đi.

"Long Y Hoàng! Yêu nghiệt!" Một nữ tử y phục tím gợn cao trường kiếm, đứng cạnh nàng, ánh mắt ngoan độc, đâm kiếm xuống: "Chết đi!"

Vân Phượng Loan thấy Long Y Hoàng chạy vào, ngoại trừ kêu một tiếng đó thì không làm gì để ngăn cản, từ từ buông rằm xuống, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, bụng chợt đau dữ dội, đặt tay lên, giọng run run ra lệnh cho phu xe: "Mau... Chúng ta về trạm dịch mau!"

Phượng Trữ Lan quả thật ngủ rất lâu mới thức dậy, vừa mở mắt phát hiện Long Y Hoàng không nằm cạnh mình.

Đáy lòng tràn ngập nỗi lạnh lẽo bất an, không ngừng an ủi mình —— Y Hoàng chỉ đi ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi.

Mà ngoài phòng, bầu không khí hết sức hỗn loạn.

Cuối cùng Phượng Trữ Lan không chờ được bước ra ngoài, đẩy cửa ra, đụng phải một cung nữ về mặt khăn trương đúng lúc đang đi vào, hấn vội vàng cản cung nữ đó lại hỏi: "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Cung nữ này vừa nhìn thấy hấn, nước mắt đột nhiên trào ra, "Cạch" một tiếng quỳ rạp dưới chân hấn, khóc rống thảm báo: "Thái tử điện hạ... Thái tử phi, Thái tử phi nướng nướng, người... Tin tức vừa truyền đến, Thái tử phi nướng nướng ở vùng ngoại ô... Ở ngoại ô bị chết cháy!"

Tin này làm Phượng Trữ Lan chân động liên tục lui về sau vài bước, sắc mặt tái nhợt dọa người, huyết khí đột nhiên dâng lên, hấn vội vàng che miệng lại, ho kịch liệt, giữa khe hở ngón tay nhiễm đỏ tươi!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thiên mệnh trở trời.

Tại ngoại ô yên bình, hoa đào vẫn rực rỡ như cũ, cỏ xanh vừa mới sinh trường lại bị cháy đen.

Một tòa nhà đồ nát bị cháy thành tro, đợi cho đến khi người ở trạm dịch nhận được tin tức từ Vân Phượng Loan chạy tới thì cũng đã cháy sạch chỉ còn sót lại bức tường ngã sập cùng vài cọc gỗ than, khói đen mù mịt như đang bám vào lòng người, khi Ngự Lâm quân dập xong ngọn lửa cuối cùng, dọn dẹp đồng phế tích thì tìm thấy xác người nằm chính giữa căn phòng lớn.

Thi thể đã bị thiêu rụi hoàn toàn biến dạng, một mùi tanh tươi bốc lên, cũng không khó để nhìn ra tư thế đang nằm nghiêng, đầu gối cuộn lại, trong lòng ôm chặt cái thi thể nhỏ nhỏ khác.

Bọn họ mang thi thể ra ngoài, lại thu thập qua loa một chút bốn phía quanh cái xác, đồ trang sức chưa hoàn toàn bị thiêu rụi đặt sang một bên.

Thái y bước đến đầu tiên, xem xét cái xác qua loa, rồi rút ra kết luận, nhìn qua đúng là xác của người con gái tuổi còn trẻ, hơn nữa dựa vào dáng người này cùng lời nói của Vân Phượng Loan kết hợp với những thứ còn sót lại trên mặt đất không nhiều lắm thì chắc chắn không sai là Thái tử phi.

Tin tức một khi truyền ra, người chạy tới trước tiên là Hoàng đế và Hoàng hậu đang ồn ào lập tức trầm mặc, Hoàng hậu nhìn thi thể đã bị thiêu cháy, nhất thời trong lòng dâng lên trăm nỗi cảm xúc, bà phát tay, sai người phong tỏa tin tức, lại cho người kiểm tra xung quanh có manh mối gì khả nghi không, cuối cùng để thái y đắp vải trắng lên thi thể, còn mình xoay người, cúi đầu nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng... Chuyện này, trước khi chưa điều tra rõ ràng, trước tiên vẫn nên không cho Thái tử biết, cũng đừng để đồn đại lan rộng khắp nơi, thương tích của Thái tử, không thể để chuyện của Thái tử phi giày vò nó."

"Trăm biết, hoàng hậu, Hoàng thái tôn ra sao?" Hoàng đế thở dài, như cũng thương tâm vì chuyện này.

"Ồ chỗ của thần thiếp, hết thấy đều khỏe mạnh, giờ Thái tử phi lại xảy ra chuyện này, thần thiếp nhất định sẽ nuôi nấng nó." Hoàng hậu luôn cúi đầu, nét mặt phức tạp khó dò.

"Vậy cũng được... Ôi, tại sao lại xảy ra tai nạn đau lòng như thế này? Đứng rồi, Duệ vương phi còn nói những gì?"

"Thân thể nó không thoải mái, ngoại trừ nói thấy Y Hoàng vừa nghe được tiếng trẻ con khóc ở trong nhà truyền ra liền như điên dại nhất quyết đi vào đó, cũng không nói gì nữa, nghe thái y nói, nó bị kinh hách, hiện đang an dưỡng, để nó an tâm lo cho cái thai trong bụng, thật sự không nên đến hỏi thêm gì nữa." Hoàng hậu từ tốn đáp.

"Được rồi, chờ nó khỏe hơn, lại đến hỏi tiếp..." Hoàng đế thờ dãi.

Chỉ chớp lát, một tên Ngự lâm quân từ trong đồng hoang tàn chạy đến, quỳ xuống trước Hoàng đế và Hoàng hậu, hai tay dùng vải trắng dâng thanh trường kiếm bị cháy đen lên, bẩm báo: "Thuộc hạ phát hiện vật này trong đồng phế tích!"

"Cái này..." Hoàng đế nhận lấy trường kiếm, trong mắt hiện lên một tia thống khổ: "Vừa rồi thái y có nói, Thái tử phi bị người ta đâm một kiếm xuyên tim, sau đó mới bị thiêu cháy..."

"Chuyện này quả thật không hề đơn giản như thế, vẫn nên cho người của Hình bộ đến kiểm tra thôi." Hoàng hậu giờ tay áo che che miệng: "Hiện giờ, xem ra cái chết của Thái tử phi không đơn giản là chết cháy, có lẽ có kẻ đứng sau sai khiến... Hoàng thượng, có kẻ dám miệt thị tôn nghiêm hoàng thất, ngài nhất định phải xét xử nghiêm minh! Tìm ra hung thủ, báo thù cho Thái tử phi!"

"Đó là hiển nhiên... Nhưng, vẫn phải ỳ khuất Y Hoàng, lúc này nếu truyền ra tin tức nó bị giết hại, thế nào cũng có kẻ xấu thừa cơ châm ngòi... Thi thể này, trước hãy bí mật chuyển về chôn trong hoàng lăng đi, chờ một thời gian sau, trẫm sẽ làm lễ tang long trọng cho nó." Hoàng đế lấy vải lau mũi kiếm, trong mắt lấp lóe tia đau đớn ân hận: "Y Hoàng... Là một người đáng thương, nó vì muốn trung hòa cục diện luôn luôn nhẫn nhịn, nhưng trời cao lại không cho nó một kết cục tốt... Hoàng hậu, người nói xem người cướp con trai nó, có phải rất ác độc không?"

Mặt Hoàng hậu xanh mét, vội nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đều làm theo quy tắc trong cung, khi ngài còn là Thái tử, chẳng phải cũng như thế sao? Y Hoàng cũng giống như con gái ruột của thần thiếp, thần thiếp làm thế, đương nhiên là vì tương lai nó..."

"Hừ, con gái ruột?" Hoàng đế cười lạnh một tiếng, hơi hơi lộ ra khinh thường, nói: "Bởi vì trẫm cũng đã ném được nỗi đau khổ cùng cực, thuở nhỏ chia lìa mẫu thân, khi hiểu chuyện cũng không biết tình thân là gì... Cảm thấy làm vậy không tốt, từ lâu trẫm đã muốn bãi bỏ quy định đó, nhưng người cùng những lão đại thần ngu dốt liên tục ngăn cản, người nghĩ trẫm nên nói gì?"

"Hoàng Thượng, thần thiếp biết tội." Hoàng hậu cúi người nói: "Nhưng mà bây giờ, Thái tử phi cũng đã... Cho dù thần thiếp muốn đưa đứa bé lại cho nó, cũng không được."

"Vậy đưa cho Trữ Lan, Trữ Lan là sinh phụ của Hoàng thái tôn." Hoàng đế lạnh nhạt nói.

Hoàng hậu luống cuống chân tay: "Thái tử còn có chuyện của mình, không có nhiều thời gian để chăm sóc Hoàng thái tôn, thần thiếp muốn chăm sóc Hoàng thái tôn lớn hơn chút nữa rồi giao cho Thái tử cũng không muộn."

"Hừ." Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, giao kiếm trong tay cho thị vệ: "Lập tức phái người thúc ngựa tìm người Hình bộ đến đây cho trẫm, nhất định phải điều tra chuyện này rõ ràng."

"Vâng!"

Hoàng đế lại nhíu mày nhìn đồng phế tích, khoanh tay bất động, Hoàng hậu cũng chỉ đành đứng chờ bên cạnh.

Một lát sau, bóng người lão đạo từ trong rừng cây chạy đến, chạy thẳng đến cạnh thi thể, dáng vẻ luống cuống, nhìn thấy tám vải trắng phủ lên thi thể thì đi chậm lại, cả người giống như mất hết sức lực quỳ rạp xuống đất, lấy tay vạch một góc vải ra, sau đó hoảng hốt đứng lên, hai tay nắm chặt áo thái y đứng cạnh đó, lớn tiếng chất vấn, thần sắc người nọ kinh hoàng không thể tin được khiến người xem đau lòng.

"Người nói rõ ràng! Đây rốt cuộc là ai! Tuyệt đối không phải Thái tử phi! Tuyệt đối không phải! Đồ lang băm, là người nhìn lầm rồi!" Phụng Ly Uyên gắt gao kéo áo thái y, các đốt ngón tay trắng bệch vì dùng quá nhiều sức, mu bàn tay nổi gân xanh, hai mắt đỏ bừng, giọng điệu không kềm chế.

"Vương... Vương gia, xin ngài bình tĩnh, bình tĩnh... Đừng nóng giận, vì thân quả thật cũng không muốn thừa nhận đó là Thái tử phi, nhưng... Duệ vương phi chính miệng nói chứng kiến một mình Thái tử phi chạy vào đây, hơn nữa, những trang sức này là vật chứng... Thần, quả thật cũng hết sức đau buồn." Thái y âu sầu bị Phụng Ly Uyên hù dọa, vẻ mặt cũng trở nên lo lắng.

"Câm miệng! Nàng làm sao có thể gặp chuyện không may! Làm sao có thể!" Phụng Ly Uyên đẩy thái y ra, phần nộ đến mức giọng nói run rẩy, dưới đôi mắt đỏ bừng, là nỗi bi ai bị che đậy thật kỹ, hần chỉ vào thi thể trên mặt đất: "Dung nhan bị thiêu hủy đến mức này, người sao dám nói đó là nàng! Ngày thường Thái tử phi khuynh quốc khuynh thành, làm sao có diện mạo khó coi đến thế! Người gạt người! Sáng nay nàng còn nói với ta nói với ta! Bây giờ mới qua bao lâu... Làm sao có thể... Làm sao có thể..."

Phụng Ly Uyên nói không ra lời, đôi tay run rẩy che mắt, như đang cực lực cứu vãn gì đó, cả người lão đạo dựa vào thân cây, từ từ trượt xuống... Giọng nói run rẩy nhỏ đến mức không rõ: "Y Hoàng... Y Hoàng..."

Không phải là nàng! Tuyệt đối không! Trước đó nàng vẫn đang nói chuyện với mình! Nàng nói... Nàng nói hy vọng thiên hạ thái bình, cả nhà đoàn viên, nàng còn nói sẽ vì mục tiêu này mà cố gắng, nhưng mà giờ đây, tại sao chỉ trong chớp mắt lại hóa thành tro bụi...

Hắn còn chưa thả hoa đăng cùng nàng, hắn còn chưa giải thích với nàng, cũng chưa được nàng tha thứ...

Hoàng đế thấy Phụng Ly Uyên như vậy, chỉ còn biết lắc đầu thương xót, lại nhìn thi thể kia, nghĩ rằng không thể tiếp tục để ở đây để kẻ khác phá hoại, quay người lại, ra dấu với Ngự lâm quân nâng thi thể đi.

"Cút ngay! Không được chạm đến nàng! Đều cút ngay cho ta!" Phụng Ly Uyên như kẻ điên, tiến lên, không cho thị vệ đến gần, sau đó ôm lấy thi thể, che chở trong lòng, nếu nhìn kỹ, trên mặt hân hình như có vết nước mắt lúc ẩn lúc hiện, cắn chặt hàm răng, hận không thể cắn nát: "Cút! Cách ta xa ra!"

"Duệ vương, thỉnh ngài chú ý một chút." Hoàng hậu đen mặt, giọng điệu nghiêm khắc quở trách Phụng Ly Uyên, Khi Phụng Ly Uyên nghe thấy bà ta nói càng ôm chặt thi thể hơn, cách lóp vãi, hân không thể tin được Long Y Hoàng đã chết như vậy, song cũng không có dũng khí vạch lóp vãi ra để nhìn.

Có lẽ... Giờ nàng đang ở đâu đó, lát nữa sẽ chạy đến nói nàng không sao, chỉ bị thương nhẹ.

Đúng, nhất định là vậy, nhất định là thế!

"Ly Uyên, con đừng kích động, ván đã đóng thuyền, trẫm cũng rất khó chịu... Nhưng, người chết không thể sống lại, con nên tỉnh táo lại..." Hoàng đế bước lên phía trước, dụng tâm lương khổ nói: "Trẫm biết con giờ rất khổ sở, nhưng cũng không ích gì, việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra hung thủ báo thù cho Y Hoàng."

"Đặng đặng đặng ——" Không đợi hoàng đế nói hết lời, trên con đường nhỏ bên kia lại truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập hỗn loạn, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn sang đều cả kinh, sắc mặt hoàng hậu xanh mét đến đáng sợ.

Phụng Trữ Lan vận bạch y trắng như tuyết, lại mờ mờ lộ ra vết đỏ tươi, ngón tay dính máu nắm chặt dây cương, tóc dài xõa tung bay trong gió, hân không quản đến vết thương trên người mình hiện giờ ra sao, dọc đường giục ngựa phi như tên bắn.

Bờ môi hân như đã tẩm máu, đỏ kinh người!

"Là ai nói cho Thái tử!" Hoàng hậu giận đến cực điểm, bỗng nén giọng quát vắn Ngự lâm quân bên cạnh.

"Thuộc hạ không rõ, vừa rồi khi Duệ vương phi trở về, tin này cũng đã truyền khắp trạm dịch, có thể là cung nữ không biết rõ bẩm lại." Ngự lâm quân luôn cúi đầu vội đáp

"Phé vật! Đều là một đám phé vật!" Hoàng hậu tức giận nghiêng răng: "Ngay cả một tin tức cũng không giấu được! Bỏn cung thật sự tin nhầm người!"

"Hoàng hậu thứ tội!" Ngự lâm quân nhanh chóng quỳ rạp xuống đất.

Phụng Trữ Lan xuống ngựa, vội vàng chạy thẳng một đường đến bên cạnh thi thể, hoàng hậu muốn ngăn hân lại, hô một tiếng, hân không hề nghe thấy, hấp tấp bước qua mặt hoàng đế, hân cũng chẳng liếc mắt nhìn ai.

Lúc này, trong thế giới của Phụng Trữ Lan, như chỉ còn lại hình ảnh Phụng Ly Uyên đang ôm lấy thi thể trước mặt hân.

"Buông tay." Đứng trước mặt Phụng Ly Uyên, Phụng Trữ Lan trừng mắt nhìn người nọ, giọng rất nhỏ nhưng lạnh lẽo cùng cực, trong tâm tình như hàm chứa nỗi lo lắng bất an, vừa chạm tay vào sẽ bùng nổ ngay.

Phụng Ly Uyên ôm thi thể lui về phía sau một bước, biểu lộ thái độ không chịu buông tay, đôi mắt Phụng Trữ Lan đỏ ngầu.

"Ta kêu ngươi buông tay! Ngươi có tư cách gì ôm nàng!" Phụng Trữ Lan phần nộ đến tận cùng, thừa dịp Phụng Ly Uyên không kịp trốn tránh, một quyền giáng xuống mặt hân, hân kêu rên, liên tục lao đảo, Phụng Trữ Lan lại dùng toàn lực tách tay Phụng Ly Uyên ra khỏi thi thể, tự mình đoạt lại ôm vào lòng, lại một chưởng bức hân lui ra xa.

Mọi người đều trầm mặc, ai cũng không ngờ Phụng Trữ Lan bị thương nặng đến mức này vẫn còn có sức đoạt lại thi thể.

Phụng Ly Uyên bị ép phải lui bước, mãi cho đến khi dựa vào thân cây hân dừng lại, khóe miệng hơi ẩm ấp, dùng mu bàn tay lau gạt đi, trên đó xuất hiện màu đỏ tươi.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ..." Thấy Phụng Ly Uyên đã cách xa mình, Phụng Trữ Lan thành linh che miệng ho khan, cả người hân chấn động, mảy nhíu chặt, còn có mồ hôi lạnh rơi trên thái dương thì biết rằng hân đã chịu đựng rất lâu.

Khi hân hạ tay xuống, trong nháy mắt ai cũng thấy rõ màu đỏ trong lòng bàn tay hân.

"Thái y... Thái y!" Hô hấp dồn dập, không biết bởi vì vết thương đau đớn hay tâm đang đau đớn, Phụng Trữ Lan đột nhiên la lớn.

"Thần, thần đây!" Thái y đi nhanh bước chạy đến cạnh hân, âm thầm gạt mồ hôi lạnh đang chảy ròng trên mặt.

"Không phải Thái tử phi đúng không, chỉ là một nông phụ bình thường... Đúng không." Vải trắng bao bọc lấy thi thể, che phủ làn da đã cháy đen, Phụng Trữ Lan cuối cùng cũng không có dũng khí nhìn thi thể đó, cảm giác khi ôm lên nhẹ hơn so với trước đây rất nhiều.

Trước đó khi hân ôm Long Y Hoàng, nàng cũng không nhẹ thế này... Nhất định không phải nàng, chắc chắn không phải!

"Thỉnh Thái tử nên bị thương!" Thái y nói một câu, quỳ rạp xuống đất.

"Có điều tra những chỗ gần đây chưa?" Trong mắt Phụng Trữ Lan lóe hàn quang, siết chặt tấm vải trong tay, dù trong lòng có sẵn đáp án nhưng hắn luôn ép mình không nên tin: "Có lẽ Thái tử phi đã nhanh chóng chạy trốn ra nơi khác rồi đó? Các người đi tìm chưa? Không nên tùy tiện chỉ vào cái thi thể này nói đó là nàng!" Phát giận, câu nói sau cùng Phụng Trữ Lan đã dùng hết sức còn lại mà quát, dù biểu hiện của hắn rất bình thường nhưng nghe giọng điệu hắn thì biết không đủ sức xem ra thương thể lại nứt ra rồi!

"Đã điều tra qua, cũng đã phái kỵ binh đi điều tra trong phạm vi mười trăn, hơn nữa, nếu Thái tử phi bị kinh hãi, hắn sẽ về trạm dịch ngay tức khắc, hoặc tìm mọi cách thông báo mới đúng," hoàng đế có vẻ hết sức điềm tĩnh: "Nhưng giờ, Thái tử, con nhìn những thứ đó đi, con và Thái tử phi đồng giường cộng chẩm, hắn không phải không nhận ran những thứ đó." Hoàng đế hắt cằm, ý bảo Phụng Trữ Lan nhìn lại những thứ trên mặt đất.

Phụng Trữ Lan cúi đầu, quả nhiên thấy cạnh đồng đồ nát còn đặt một tấm lụa trắng, trên tấm lụa là một vài trang sức bị cháy đen đã tìm được, hình dáng đồ chỉ cần liếc sơ là Phụng Trữ Lan đã nhận ra.

Long Y Hoàng thích kim bộ điều, hắn liền đặc biệt sai thợ kim hoàn làm ra đủ loại kim bộ điều, đổi đi những thứ bằng ngọc.

Kim bộ điều lộng lẫy, mạnh mẽ rất tương xứng với nàng.

Phụng Trữ Lan mím môi, từ từ cúi đầu, bóng râm khuất dần, ngón tay thon dài một lần lại một lần xoa nhẹ vào thi thể đã được bọc kín: "Y Hoàng..." Một giọt chất lỏng óng ánh tràn ra khỏi khóe mắt, dọc theo sống mũi rơi trên ngón tay, cuối cùng thấm vào tấm vải trắng.

"Gạt ta... Nàng gạt ta đúng không? Có phải nàng đang trốn ở đâu đó... Y Hoàng, đừng đùa nữa, ta chịu thua, từ nay về sau cái gì ta cũng nghe theo nàng mà?" Giọng nghẹn ngào run run, Phụng Trữ Lan gần như muốn ôm thi thể khóc nức nở.

Phụng Ly Uyên quay đầu đi, không bước lên, tay đặt trên thân cây, đầu ngón tay hung hăng đâm vào vỏ cây.

"Có thể khác đúng không... Có lẽ, có lẽ Y Hoàng bị những kẻ âm mưu làm loạn tráo đổi rồi? Ừm? Phụ hoàng... Mẫu hậu?" Phụng Trữ Lan vẫn cúi đầu, hai vai hơi hơi run run, giọng nói nhẹ nhàng tựa như sẽ hòa tan trong gió.

Hoàng hậu hơi buồn, xoay người đi, hoàng đế trầm tư thật lâu, mới nặng nề đáp: "Thái tử, con vẫn nên đối diện với sự thực đi, Thái tử phi bị ngộ hại, trầm cũng khó chịu giống người, nhưng là sự thực, trầm hiểu con đau lòng, nếu theo như con nói, vậy thi thể này là ai? Nếu có những kẻ mưu đồ làm loạn giết Y Hoàng đi, vậy không nên để lại một cái xác thể này, bọn chúng sẽ trực tiếp đưa một phong thơ đến, nói Y Hoàng trong tay bọn chúng, như vậy, chẳng phải là đạt hiệu quả cao hơn sao?"

"Y Hoàng... Y Hoàng nàng nói nàng còn muốn sinh thêm một bé gái, nàng nói sau này dù xảy ra chuyện gì... Cũng sẽ không rời bỏ ta..." Phụng Trữ Lan lập tức quỳ rạp xuống đất, ôm chặt thi thể vào lòng, giọng yếu ớt như hạt bụi, bị ai đến cùng cực.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ tìm được vật này trong rừng cây!" Đang lúc hoàng đế không đành lòng muốn bước đến an ủi Phụng Trữ Lan, thị vệ Ngự lâm quân thỉnh lĩnh chạy đến bẩm báo, trên tay đang cầm khối ngọc bội.

"Ngọc bội?" Hoàng đế đầy nghi hoặc, thuận tay cầm ngọc bội lên, Phụng Ly Uyên vô tình lướt nhìn, chợt dừng mắt.

"Ngọc bội này..." Hắn bước nhanh đến cạnh Hoàng đế, giật lấy ngọc bội lật qua lật lại nhìn thật kỹ, lòng dạ rối bời: "Ngọc bội này... Đúng, là của hắn!"

"Ly Uyên, con biết chủ nhân của ngọc bội này sao?" Chứng kiến Phụng Ly Uyên phản ứng bất thường, Hoàng đế hơi thận trọng: "Con kinh ngạc đến thế, có phải nó có liên quan đến chuyện của Thái tử phi?"

"Có! Chắc chắn có liên quan!" Phụng Ly Uyên kiên định nói.

Làm sao hắn không nhận ra được ngọc bội này chứ? Mấy năm trước khi Mộ Dung Xá Nguyệt vừa đến lễ nhậm quán (*), hắn đã tự tay tặng ngọc bội này để chúc mừng.

(*) Lễ nhậm quán: thời cổ đại, con trai đủ hai mươi tuổi thì tiến hành lễ Nhậm quán, chứng tỏ mình đã trưởng thành, có thể lấy "Tự". Như Gia Cát Lượng tự Không Minh, Nhạc Phi tự Bàng Cừ. Hiện nay gọi là lễ trưởng thành thường là 18 tuổi.

Vì khối ngọc bội này hắn đã vất óc suy nghĩ, tự mình vẽ bản thảo, đích thân giao cho những thợ khắc ngọc tay nghề giỏi trong Võ lâm mình chạm khắc, phía trên là hai chữ "Mộ Dung", mà nếu nhìn ngọc bội ở xa tầm mắt thì sẽ phát hiện đường nét hoa văn trên đó giống như chữ "Uyên"! Vì sợ có kẻ cố tình làm giả cái khác nên hắn đã cho khắc thêm vài chữ nhỏ rất khó phát hiện bên trong lỗ nhỏ kết dây, tặng chỉ hữu.

"Mộ Dung... Mộ Dung..." Phụng Ly Uyên siết chặt ngọc bội, bởi quá bi phần nên lồng ngực phập phồng dữ dội, trong vô thức hiện ra hình ảnh mấy tháng trước Mộ Dung Xá Nguyệt cố tình làm khó để Long Y Hoàng.

Giữa Võ lâm mình và hoàng thất có huyết hải thâm cừu, Mộ Dung Xá Nguyệt và Long Y Hoàng càng thủy hỏa bất dung, nếu thấy nàng bên ngoài lẻ loi một mình, tên đó sẽ thực hiện quỷ kế gì!

Đúng lúc có con ngựa gần đó, Phụng Ly Uyên đi tới, nắm dây cương, vỗ yên, nhẹ nhàng lên ngựa: "Phụ hoàng, nhi thần có lẽ đã biết ai là hung thủ... Nhi thần đi truy bắt kẻ đó ngay!"

"Vương gia!" Từ xa, thỉnh thoảng có người hô lớn: "Vương gia! Chờ một chút!"

Người phi ngựa rất nhanh, chính là Phó thống lĩnh Ngự lâm quân, Phụng Ly Uyên không phớt lờ hắn, chuyển đầu ngựa, muốn phóng đi.

"Vương gia! Dù ngài muốn làm gì xin ngài hãy chờ một lát!" Phó thống lĩnh nóng lòng vội vàng hô to: "Vương phi bị kinh hoàng, động thai khí... Thái y nói, sợ là tiểu thể tử sẽ phải sinh trước dự tính!"

Động tác vung roi dừng giữa không trung, Phụng Ly Uyên buông xuống, ngoảnh đầu nhìn hắn, không tin: "Người nói cái gì?"

"Vương phi muốn sinh! Thỉnh ngài về ngay bây giờ!" Phó thống lĩnh hô một câu, lúc này, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Thiên mệnh trở trời, chuyện đại hi đại bi, tại sao cùng đến một lúc.

Thái tử phi vừa mới bị ngộ hại không bao lâu, Duệ vương phi muốn sinh?

Phụng Ly Uyên khó cả đôi đường, bây giờ hắn hận mình không thể phân thành hai!

"Ly Uyên, con về trước đi, chuyện Thái tử phi trầm sẽ giải quyết, lúc này Vương phi lâm bồn, con nên ở cùng nó mới đúng!" Hoàng đế nói.

Phụng Ly Uyên vẫn không xuống ngựa, quay đầu nhìn về hướng Võ lâm mình lại nhìn thi thể Long Y Hoàng... Trong lòng rối rắm như muốn ép hắn thổ huyết!

Phụng Trữ Lan không hề khóc lớn, nước mắt lặng lẽ rơi, sau đó, hắn đứng lên, nhẹ nhàng ôm thi thể vào lòng, đi về hướng ngược lại đồng đồ nát đó.

"Thái tử, người muốn đi đâu?" Hoàng hậu vội vàng kêu hắn: "Thi thể không được di chuyển, lát sẽ có người đến khám nghiệm tử thi, hơn nữa khi hồi cung, thi thể sẽ an táng tại hoàng lăng!"

"Y Hoàng không thích người khác tùy tiện chạm vào nàng... Nàng cũng không thích nằm một mình ở nơi lạnh lẽo như hoàng lăng..." Thần sắc Phụng Trữ Lan hoảng hốt, hắn nhìn dãy núi xa xa, lệ trong mắt sáng thục anh: "Nàng nói nàng thích tự do, không bao giờ muốn về hoàng cung... Nàng nói, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi ta..."

Phụng Trữ Lan gần từng tiếng, tựa như đâm từng nhát dao vào lòng Phụng Ly Uyên, hắn nhìn Phó thống lĩnh: "Ta không về, giờ không có chuyện gì quan trọng hơn Y Hoàng, người thay ta chuyển lời đến Phụng Loan, nói nàng đã vất vả, ta sẽ đến gặp nàng sau."

"Vương gia!" Không đợi kia Phó thống lĩnh nói thêm gì, có một thị vệ trong Ngự lâm quân thúc ngựa từ trạm dịch chạy đến, nháy mắt dừng lại trước mặt Phụng Ly Uyên: "Vương gia! Chúc mừng Vương gia! Vương phi thuận lợi sinh tiểu thể tử! Thái y nói dù chưa đủ tháng, nhưng giờ mẫu tử Vương phi đều khỏe..."

Phụng Ly Uyên ghim chặt dây cương, nhưng vẫn nén xuống, hắn nói với Phó thống lĩnh: "Ta nhất định phải đến đó, nhờ giúp ta chuyển lời đến nàng."

"Mặt tướng tuân lệnh." Phó thống lĩnh chấp tay nói.

"Vương gia, Vương phi bảo thuộc hạ tiện thể nhắn lời," thị vệ Ngự lâm quân vừa mới đuổi đến nói tiếp: "Người nói, người hiểu chuyện Thái tử phi ngài sẽ canh cánh trong lòng, cho nên xin ngài đừng lo nghĩ cho người, nếu có manh mối gì liên quan đến Thái tử phi, ngài có thể đến nhìn nàng muộn cũng không sao, người nói, người và con luôn chờ ngài quay về."

"Thay ta cảm ơn nàng..." Phụng Ly Uyên cười cay đắng, xoay đầu ngựa, hùng hăng quất roi.

Ngựa kinh hãi, vó ngựa cất lên, bụi mây mù mịt.

Nhìn Phụng Trữ Lan dù gì cũng không nghe mình nói, Hoàng hậu lắc đầu, thương xót thở dài, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Phụng Trữ Lan đã bước lại gần.

"Duệ vương phi sinh," nét mặt hắn dù đậm nổi bi thương nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh: "Thật không?"

"Thái tử..." Hoàng hậu nhíu mày nói: "Nếu là Thái tử phi còn ở dương gian, nhất định cũng không muốn nhìn người sa sút thể này."

"Mẫu hậu, nhi thần không sa sút, vậy nếu Duệ vương phi bình an sinh hạ là chuyện đại hi, nếu Y Hoàng biết, nhất định rất vui về đây," trên gương mặt chỉ còn lại vết thương, Phụng Trữ Lan đột nhiên nở nụ cười, tươi cười âm ảm như trước, nhưng lại mang theo hàn băng lạnh lẽo: "Ta, phải đi về nhìn thử."

"Người suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi..." Hoàng hậu vui vẻ đáp.

"Mẫu hậu, ngài và phụ hoàng," Phụng Trữ Lan nhìn nhìn hoàng đế, giọng hồ hởi không một chút tình cảm: "Có phải đã quyết định trước tạm thời phong tỏa tin tức Y Hoàng bị ngộ hại, âm thầm chuyển thi thể về cung, rồi đem chôn, tìm một kẻ thế thân, chờ một thời gian sẽ tuyên bố nàng bị bệnh mà chết, cuối cùng sẽ đền bù cho nàng bằng một tang lễ long trọng?"

"Người biết, trầm làm như vậy là suy nghĩ vì đại cục." Hoàng đế nói.

"Nhi thần hiểu được... Nhi thần làm sao mà không hiểu chứ, chẳng qua, nhi thần chỉ có một yêu cầu nhỏ."

"Yêu cầu gì?"

"Nhi thần muốn tự tay an táng Y Hoàng."

"Việc này đơn giản."

"Còn có, thỉnh ngài và mẫu hậu hãy nhớ kỹ, đừng quên... Các người nợ Y Hoàng, một ngày nào đó, nhi thần sẽ đòi lại tất cả." Phụng Trữ Lan nói xong lại cười, cười lạnh thấu xương.

Lại một hồi gió xuân thổi qua cánh hoa đào, Phụng Trữ Lan nhìn ra xa xa, tựa như nhìn thấy Long Y Hoàng đứng dưới tàng cây cười với hắn: "Phụng Trữ Lan, dù có ra sao, ta cũng sẽ chờ chàng, sau này ta đi đâu cũng nói cho chàng biết... Hại chàng lo lắng, ta xin lỗi..."

—— Nàng đã đáp ứng với ta rồi, dù nàng đi đâu cũng sẽ nói cho ta biết... Tại sao bây giờ lại nuốt lời, Y Hoàng.

—— Vì sao nàng lại gạt ta, vô thanh vô tức đi như thế...

Phụng Trữ Lan nhìn nơi xa xa, chợt cảm thấy cảnh vật trước mắt như được sương mù bao phủ, thế giới chỉ còn mảnh mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bi ai

Tại hiện trường cũng không tìm được thêm manh mối nào khác, hoàng đế phân phó Ngự lâm quân canh gác cẩn mật cho đến khi người bên Hình bộ đến, mà Phụng Trữ Lan khẳng khái muốn đem thi thể về, nhìn hắn quyết cường cố chấp, hoàng đế cũng đành chịu.

Phụng Trữ Lan ôm thi thể lên ngựa, nhìn từ xa như đang ôm một gói hàng to màu trắng mà hình dáng rất quái dị, nhưng hắn không hề thấy khó chịu, hoàng đế và hoàng hậu chứng kiến toàn bộ cũng lên đường về trạm dịch nghỉ ngơi, hắn cúi đầu, dịu dàng cười với thi thể: "Y Hoàng, ta biết, bất luận thế nào nàng cũng không thích Kỳ Hân ở chỗ mẫu hậu đúng không? Nàng yên tâm, bất kể dùng biện pháp gì ta cũng sẽ đưa nó về cạnh mình..."

Ngựa như có linh tính, nhận biết chủ nhân lúc này đang thương tâm, không chờ Phụng Trữ Lan ra hiệu cũng nhẹ nhàng cất vó dọc theo con đường nhỏ khúc khuỷu trong rừng về trạm dịch.

Phụng Trữ Lan nhìn phương xa, một mảng hồng phấn rất đẹp mắt, hắn cười, như đang độc thoại lại như đang ní non với thi thể trong lòng: "Y Hoàng, chúng ta sinh thêm vài bé gái... Nếu sinh vào mùa xuân, gọi con là Hoa Đào, sinh mùa hạ thì là Hoa Sen, mùa thu là Hoa Cúc, còn mùa đông, sẽ là Hoa Mai đi, được không? Y Hoàng? À... Nàng trả lời ta được không? Nếu nàng thích thì gật đầu, không thích thì lắc đầu... Ta sẽ không ép nàng nói chuyện với ta, nhưng nàng đừng phớt lờ ta..."

Vó ngựa đạp phải cái hố, cả người Phụng Trữ Lan chấn động mạnh nhưng hắn càng sợ thi thể bị thương tổn vội vã nắm chặt tấm vải trắng, cười khổ nói: "Y Hoàng, sao nàng lại nhẹ thế này... Nhất định là thức ăn không ngon, chờ chúng ta về nhà, ta sẽ đuổi mấy tên đầu bếp đó đi, thay bằng người mà nàng muốn, nàng còn nhẹ thế này thì ta không ôm nàng nữa đâu..."

Phụng Trữ Lan ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, không dám cúi đầu, hắn ép mình không được cúi đầu nhìn xuống.

Điều hắn muốn nhìn chính là khuôn mặt sống của Long Y Hoàng, dung nhan tuyệt thế khuyên thành chứ không phải một cái xác lạnh băng, càng không phải vài trắng bao phủ lấy xác.

"Y Hoàng, hoa đào thật đẹp..." Hắn thì thào.

Hôm ấy gió rất lớn, cánh hoa không thắng được gió đã rơi xuống, tiếng gió và tiếng cánh hoa do ma sát tạo ra xen kẽ nhau như tiếng ai khóc ní non.

Về tới trạm dịch, người của Hình bộ được Hoàng đế triệu khẩn cấp cũng đã đến, bọn họ đều đứng tại cổng kính nghe hắn, nhìn Phụng Trữ Lan ôm lấy thi thể giục ngựa chậm chậm đi đến, đồng loạt cúi đầu không dám ho hé một câu.

Trọng Cẩn là Hình bộ thượng thư, lại là Phò mã đương triều, muội phu của Phụng Trữ Lan, hắn nhìn nụ cười của Phụng Trữ Lan rất rất rất chua xót, không đành lòng nhưng lại phải hoàn thành trọng trách, chờ Phụng Trữ Lan xuống ngựa, hắn bước lên trước kính cẩn hành lễ, sau đó lên tiếng: "Thỉnh Thái tử giao thi thể Thái tử phi cho vi thần, vi thần sẽ dốc hết toàn lực tìm ra hung thủ!"

Mọi người đồng loạt rung mình, không dám thở mạnh.

Bọn họ đều biết, thường ngày Phương Trữ Lan là người điềm đạm rất dễ thân cận, dù đối xử với bất kì ai cũng hòa nhã, nhưng một khi đã chọc vào điểm kiêng kỵ của hần thì hần sẽ hung ác tàn bạo giết người không thấy máu.

Mà tình cảm giữa Thái tử và Thái tử phi, bọn họ đều thấy rõ ràng đương nhiên không cần nhiều lời.

Lời đã thương người như thế cũng chỉ có Trọng Căn mới dám nói ra.

"Trọng Căn a... Ngay cả ngươi cũng tới," Phương Trữ Lan nhìn Trọng Căn cười cười: "Hà có gì ngại lại xa lạ đến vậy? Ta biết, ngươi sẽ tìm hung thủ vì Y Hoàng đúng không?"

"Xin Thái tử nén bi thương." Trọng Căn thận trọng đáp, quả thật mình không quen nhìn bộ dáng Phương Trữ Lan lừa mình dối người... Đến cả người ngoài nhìn vào cũng khó tránh khỏi đau lòng.

Phương Trữ Lan như không nghe thấy, chỉ dè dặt đưa thi thể vào trong tay người trước mặt, tầm mắt cũng không dừng lại trên tấm vải trắng nửa khố, nụ cười như gió xuân: "Các ngươi phải cẩn thận một chút biết chưa? Y Hoàng không thích người khác gắt gỏng với mình, gần đây nàng không có nghỉ ngơi đầy đủ, gầy rất nhiều, thành ra nhẹ hơn trước, suýt nữa ta cũng không ôm được nàng."

"Vâng." Trọng Căn giật giật môi, kim nén bị thương đang cuộn trào, vươn tay nhận lấy thi thể trong lòng Phương Trữ Lan.

Vải lụa trắng phủ lấy thi thể vẫn ấm áp, là nhiệt độ cơ thể Phương Trữ Lan truyền sang.

"Đúng rồi, ta với Y Hoàng còn muốn sinh thêm một bé gái, ngươi nói xem, là con gái thì nên đặt tên gì mới tốt?" Phương Trữ Lan cười hỏi Trọng Căn, chìm sâu trong ý cười là nỗi cô đơn hòa lẫn hờ hững không, làm người chứng kiến đau lòng: "Ta sẽ không đặt tên tự, nếu làm cũng chỉ nghĩ đến những cái tên về hòa đảo, hoa sen linh tinh... Tên thô tục thế này, chắc chắn Y Hoàng không thích, Trọng Căn, Nghĩa Dương luôn khen ngươi tài hoa hơn người, hơn nữa trong Thi hội trước đây cũng đạt Trạng Nguyên, ngươi giúp ta nghĩ vài tên hay đi?"

Trọng Căn không dám ngẩng đầu nhìn Phương Trữ Lan, khóe mắt thấy cay cay, buộc lòng phải nói: "Thật ra không hề thô tục trái lại rất nhã nhặn, chỉ cần Thái tử phi vui, nhất định tên rất hay."

"Đúng vậy," Phương Trữ Lan nhìn nhìn gian phòng phía xa trong trạm dịch, thì thầm: "Trước đây khi nàng hoài thai Kỳ Hân, ta từng nói nếu là con gái thì đặt tên là Hoa Mai, kết quả bị nàng cười suốt cả buổi..."

"Thái tử," Trọng Căn đột nhiên ngắt lời, sợ rằng mình còn tiếp tục lắng nghe thì sẽ rơi lệ mà thôi: "Trời đã gần tối rồi, vì thần nghe nói ngài bị thương chưa bình phục, xin ngài về phòng nghỉ ngơi trước, nếu có tin tức gì, vì thần sẽ thông tri cho ngài trước tiên."

Phương Trữ Lan cười gât gât đầu: "Trọng Căn, ngươi có từng thấy nàng cười chưa? Khi nàng cười rộ lên, nhìn rất đẹp."

Trọng Căn cắn chặt môi, gần từng chữ: "Thái tử phi đương nhiên rất đẹp, nhưng mà nếu người biết ngài vì mình mà không nghỉ ngơi, người lại càng thêm lo lắng."

"Đúng vậy... Y Hoàng thực ra rất mềm lòng," đôi mắt dịu dàng vừa nhìn thấy tấm vải trắng chói mắt, Phương Trữ Lan lại nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, dù sao cũng không thừa nhận, cũng không chịu liếc nhìn thêm một lần nào: "Ngươi mang nàng đi, nhớ kỹ phải dịu dàng với nàng, nếu không coi chừng nàng phóng xạ độc cắn chết ngươi."

"Đa tạ Thái tử nhắc nhở, vì thần cáo lui trước." Trọng Căn không dám lại lâu, hấp tấp xoay người dẫn đám người sau lưng rời khỏi, chẳng qua mới vừa xoay lưng đi, khóe mắt cũng đã đỏ hoe.

"Nghe nói Duệ vương phi thuận lợi sinh con trai, ngươi có nhìn thấy chưa?" Đứng sau lưng Trọng Căn, Phương Trữ Lan thỉnh thoảng hô to.

"Duệ vương phi sau khi sinh cơ thể yếu ớt, còn đang nghỉ ngơi, không cho ai đến thăm, vì thần cũng không có phúc khí tiếp kiến tiểu thế tử." Trọng Căn dừng bước đáp lời, sau đó tiếp tục đi về phía gian phòng ở nơi hẻo lánh trong trạm dịch.

"A, như vậy," Phương Trữ Lan thấp giọng cười cười: "Chờ tới tới ta đây sẽ đến thăm nàng ta," hần nhìn bóng lưng Trọng Căn cùng đoàn người càng đi càng xa chợt không yên lòng lớn tiếng dặn dò: "Trọng Căn! Đừng tùy tiện để nàng ở một mình nơi vừa tối vừa lạnh biết chưa? Y Hoàng sợ nhất chính là ở một mình..."

Trọng Căn đi càng vội hơn, giọng Phương Trữ Lan ở sau lưng càng nhỏ dần, cuối cùng, hoàn toàn không nghe rõ hần đang nói gì, lúc này, Thị lang bên cạnh bỗng nói nhỏ: "Thái tử không phải vì quá mức bi thương mà điên rồi chứ... Thái tử phi bị sát hại mà tạ thể, tại sao ngài ấy còn cười..."

"Câm miệng!" Trọng Căn tức giận, quát Thị lang đó: "Chúng ta chỉ cần làm hết trách nhiệm là được! Tại sao còn có lòng dạ thành thoi ở đây thảo luận chuyện Thái tử?"

Thị lang nhanh chóng câm miệng, Trọng Căn nghĩ nghĩ, cước bộ chậm lại: "Thái tử... Chỉ là không thể chấp nhận được mà thôi, ngài ấy luôn lảng tránh sự thật Thái tử phi bị ngộ hại..."

Màn đêm buông xuống, khắp nơi trong trạm dịch đều đã thấp thỏm, ánh nến chập chờn nhấp nhô, phủ lên song cửa màu vàng nghệ.

Vừa mới tiền Hoàng đế và Hoàng hậu, Văn Phương Loan sinh con không lâu cũng lộ vẻ mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt, nằm nghiêng trên giường, ma ma đặt

đứa bé cạnh nàng, nàng nhìn khuôn mặt nhăn nhó của con chợt cảm thấy bao nhiêu đau đớn và mệt nhọc cũng không còn nữa.

Lúc này Hoàng thượng sang đây, đặt cho bé một cái tên, là Nguyên Khải, Phụng Nguyên Khải.

Phụng Ly Uyên còn không biết đi... Chờ hân về sẽ nói lại cho hân là được rồi.

Vân Phụng Loan ôm con, nằm xuống, nhắm mắt lại, thỉnh thoảng nhìn lên cảnh tượng sáng nay.

Tòa nhà cũng nát... Tiếng trẻ con khóc rống, còn có bóng dáng Long Y Hoàng bất chấp chạy vào...

Sau đó, vừa rồi nàng nghe được tin, Long Y Hoàng bị chết cháy, ngay cả thi thể cũng không còn nguyên vẹn.

Mà ở hiện trường, còn để lại một ngọc bội kỳ quái, Phụng Ly Uyên vừa nhìn thấy ngọc bội đó, lập tức muốn đi đến một nơi.

Vân Phụng Loan thấy lạ, nàng cũng không có cố tình để lại thứ gì, chẳng lẽ trời cao cũng giúp mình, chuyển mệnh sang kẻ khác? Giúp nàng không bị người ta nghi ngờ?

"Kêu ọ ọ ——" Con gió mạnh thổi qua, cửa vừa khép lại thỉnh thoảng bị thổi bật mạnh, Vân Phụng Loan nhìn ra ngoài, tức thì nghe tiếng ma ma đang giận dữ mắng cung nữ: "Người làm việc thế hả! Vương phi vừa sinh xong, rất kỳ lạnh, tại sao không đóng cửa cẩn thận một chút chứ!"

Cung nữ này cuồng quật nhận lỗi, sau đó chạy tới đóng cửa, chợt, cung nữ và ma ma bên ngoài không nói tiếp nữa.

"Sao thế?" Vân Phụng Loan không khỏi nghi hoặc, nhẹ nhàng hỏi, từ phía bên kia bình phong truyền đến tiếng ma ma run run: "Thái, Thái tử..."

Phụng Trữ Lan! Hân tại sao lại đến đây!

Vân Phụng Loan cả kinh, muốn đứng dậy, nhưng nghĩ nghĩ lại rồi nằm xuống: "Là khách quý đến đây sao?"

"Đêm khuya quá rồi, thật áy náy, vốn dĩ không nên quá muộn Vương phi tỉnh dưỡng mới đúng, nhưng chẳng qua ta muốn biết một chuyện, cho nên đành mạo phạm." Giọng Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng truyền tới phía sau bình phong, xuyên qua lớp màn, Vân Phụng Loan mơ hồ thấy bóng dáng thon gầy của người nọ, giọng điệu của hân ôn hòa mang theo ý cười, Vân Phụng Loan lại cảm thấy sợ hãi vô cùng: "Hóa ra là Thái tử điện hạ, không biết có chuyện gì quan trọng?"

Phụng Trữ Lan ngồi xuống ghế quý phi cạnh đó: "Nghe nói hôm nay thời điểm Y Hoàng gặp chuyện không may, Vương phi là người duy nhất có mặt ở hiện trường?"

"Không, ngoài ta ra, còn có phu xe." Vân Phụng Loan nói nhỏ, ngoảnh đầu nhìn con đang ngủ, vươn tay kéo chăn đắp cho bé.

"A, thế vì nguyên nhân gì mà Y Hoàng lại chạy vào tòa nhà đó?" Phụng Trữ Lan mỉm cười, trọng nụ cười che giấu lưỡi dao sắc bén lạnh thấu xương.

"Lúc ấy xe ngựa chạy gần tòa nhà, bên trong đó truyền ra tiếng khóc của trẻ con, có thể Thái tử phi nghĩ đến con mình, không đành lòng liền chạy tới đó, khi đó cũng không hề dừng xe ngựa lại." Vân Phụng Loan trấn tĩnh đáp lại.

"Tại nơi hoang vu hẻo lánh sao lại có con nít?"

"Ta cũng không biết, có lẽ có người cố tình vứt ở đó." Vân Phụng Loan nhìn bình phong, tầm mắt như muốn xuyên qua nó, nhìn thấu nội tâm Phụng Trữ Lan lúc này.

"Như vậy, khi Y Hoàng chạy tới, căn nhà đã cháy hay chưa cháy?" Phụng Trữ Lan hồ hởi nói.

"Còn chưa có... Không, đã bốc cháy." Vân Phụng Loan đột nhiên hoảng loạn, nghĩ nghĩ, nhanh chóng chữa lại: "Không biết Thái tử hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ hoài nghi ta sát hại Thái tử phi?"

"Ta cũng không nói thế," Thấy cung nữ dâng trà nóng, Phụng Trữ Lan chậm rãi tiếp nhận: "Như vậy, đã chứng kiến Y Hoàng một mình chạy vào nơi nguy hiểm tại sao ngươi lại không gọi nàng lại?"

"Ta gọi, nhưng nàng ấy không nghe, tự ý bước đi... Có lẽ là nóng lòng muốn cứu người, dù sao nàng ấy cũng là một người mẹ."

Tay Phụng Trữ Lan thoáng run, nước trà suốt nửa đã đổ ra ngoài: "Vậy ngươi thì ở trên xe ngựa mở to mắt nhìn nàng chạy vào chỗ chết đúng không?"

"Nếu ta có khả năng, đương nhiên ta sẽ đi ngăn cản nàng, nhưng mà Thái tử, lúc đó ta cũng không nàng theo thị vệ, chỉ có một phu xe đi theo, hơn nữa ta lại đang mang thai, làm sao có thể ngăn cản nàng?" Vân Phụng Loan hơi cảm phẫn: "Chẳng lẽ Thái tử ích kỷ đến thế, thả để ta mạo hiểm mất con cũng phải đi ngăn cản nàng ta sao?"

"Ích kỷ không phải ta, là ngươi, Vương phi," Phụng Trữ Lan dùng nắp gạt nước trà, tiếng động chói tai vang lên: "Ta đương nhiên sẽ không bảo ngươi đích thân đi, cho dù ngươi bởi vì nguyên nhân nào đó mà không mang theo thị vệ, còn tên phu xe kia đó? Ngươi sẽ không kéo kiệt đến mức ngay cả một tên phu xe cũng không cho phép đi ngăn cản Y Hoàng đấy chứ? Hừm? Trừ phi ngươi vừa thấy nàng rơi vào biển lửa, bản thân thì bỏ chạy, hơn nữa còn kêu phu xe nhanh đánh xe rời khỏi đó!"

"Ta... Ta lúc ấy đau bụng, đứa bé không an phận." Vân Phượng Loan có chút né tránh.

"A, hóa ra ngài đau bụng, càng quan trọng hơn mạng của Y Hoàng." Phượng Trữ Lan cười lạnh, bàn tay cầm ly trà liên tục tăng lực, hận không thể bóp nát nó ngay.

Nếu, nếu khi cho dù có một người đi ngăn cản nàng ngăn cản nàng cũng được... Bị kịch sẽ không xảy ra!

"Tính toán một chút, từ lúc người bắt đầu về trạm dịch cho đến khi tin người bắt đầu sinh truyền ra, dù thế nào cũng vài canh giờ đúng không? Mà để phu xe nâng càn Y Hoàng, cũng không đến nửa khắc đúng chứ!" "Phanh" Chén trà trong tay Phượng Trữ Lan cuối cùng cũng không chịu nổi vỡ thành từng mảnh, nước trà nóng hồi từ ngón tay hắt chảy xuống, rơi trên vạt áo, nhưng Phượng Trữ Lan lại hoàn toàn không phát hiện: "Chỉ có duy nhất một khả năng, đó là người cố tình làm thế! Người cố tình để đứa bé tại đó, tính toán thời cơ, cố ý dẫn Y Hoàng đến đó, cố ý... Muốn mạng nàng! Đúng không? Vương phi?"

"Không... Không phải ta!" Vân Phượng Loan luống cuống tay chân, sắc mặt trắng bệch: "Nàng đi vào, ta còn nhìn thấy có một nữ nhân khác cũng đi vào! Sau đó không có ai đi ra! Ta tưởng đó là thích khách... Cho nên sợ hãi, chạy thoát trước, người có thể nói ta ích kỷ, có thể nói ta hèn nhát, nhưng thật sự không phải ta giết Thái tử phi!"

Đúng rồi, suýt nữa hấn quên mất, Long Y Hoàng không phải chết do lửa thiêu mà là bị người ta đâm một kiếm vào tim, thì thể mới bị lửa thiêu.

Nhìn cung nữ đứng cạnh đó nom nớp lo sợ đưa khăn tay cho mình, Phượng Trữ Lan bình tĩnh nhận lấy, từ từ lau nước trà còn vương trên tay, lạnh nhạt nói: "Bộ đáng kè đó ra sao?"

"Quá, quá xa, ta không nhìn rõ lắm... Chỉ nhớ rõ người đó y phục toàn thân màu tím..." Vân Phượng Loan run cầm cập, gằn từng chữ đáp.

"Người sợ cái gì? Người kẻ đó muốn giết không phải người, hơn nữa hiện tại bị chết cháy cũng không phải người! Người run cái gì?" Đột nhiên Phượng Trữ Lan vỗ bàn đứng lên, nhìn về phía Vân Phượng Loan gằn dữ nói: "Đừng giả bộ đau khổ trước mặt ta, dù không phải người tự tay giết Y Hoàng nhưng người cũng không thoát khỏi liên can! Vân Phượng Loan, người dám không thẹn lương tâm mà thề, cái chết của nàng ấy hoàn toàn hoàn toàn là ngoài ý muốn sao? Hả?"

"Không phải ta... Quả thật không phải ta!" Vân Phượng Loan muốn khóc, lùi vào sát trong, cả người run rẩy.

"Không phải người? Thế có nhiều chi tiết không thể giải thích thì sao!" Lại thêm một tiếng "Phanh", lúc này, bàn gỗ lung lay sắp đổ, suýt nữa rớt thành từng mảnh, Phượng Trữ Lan gằn dữ: "Có phải chính người đã giao hẹn với người khác, người chịu trách nhiệm dẫn Y Hoàng đến đó, ả phụ trách giết? Nói! Kẻ đó là ai, thân phận gì?"

"Ta không biết!" Vân Phượng Loan thét chói tai, bộ dạng vô cùng sợ hãi, Phượng Trữ Lan lúc này cũng không có ý định buông tha cho ả, dù rằng giữa hai người có bình phong ngăn cách nhưng cơn giận của hấn tràn ngập khắp phòng: "Còn có một lần khác, người còn nhớ chứ? Việc người bị Y Hoàng đẩy xuống nước, hại nàng bị giam tại Bình Tâm điện trọn hai tháng! Chẳng lẽ người đã quên? Cho dù ta không loại bỏ khả năng mẫu hậu bất mãn với Y Hoàng thừa dịp trả thù, nhưng tại sao Liễu Thiên Trừng lại trùng hợp có mặt tại hiện trường ngay lúc đó! Có phải người và ả thông đồng với nhau? Rõ ràng người tự mình rơi xuống nước, tại sao phải vu khống Y Hoàng!"

"Ta không có vu khống, ta không có!" Vân Phượng Loan gằn như nước nớc: "Người không có chứng cứ, dựa vào đâu lại vu oan cho ta! Lúc ấy câu đầu tiên ta nói khi tỉnh lại, chính là nói không phải Thái tử phi đẩy ta! Thế nhưng bắt ngài ấy vào Bình Tâm điện, là chủ ý của hoàng hậu!"

"Vừa nghe tiếng người khóc là thấy phiền! Ngoại trừ dùng mọi thủ đoạn tranh thủ giành được sự đồng cảm từ Phượng Ly Uyên, người còn cách nào sao!" Phượng Trữ Lan cực kỳ phẫn nộ: "Ai mà không biết câu nói đó chính là cố ý nói cho Phượng Ly Uyên nghe! Ai mà không biết người cố tình giả vờ sợ hãi Y Hoàng sẽ hãm hại người lần nữa là để cho Phượng Ly Uyên nhìn! Thật sự là thứ đàn bà ngu xuẩn, chẳng lẽ người không biết Y Hoàng nếu muốn hại người, tuyệt đối sẽ khiến người mất mạng trong nháy mắt không để lại dấu vết gì? Nàng có hàng vạn phương pháp, mà người lại lựa chọn cách ngu xuẩn nhất để hãm hại nàng, chẳng lẽ người không biết bản thân rất nhục cười sao? Hơn nữa, người có biết không, Y Hoàng đã đáp ứng với phu quân của người, sau này nàng tuyệt đối không động đến nửa cọng tóc của người, cho nên người mới có thể bình yên sống đến bây giờ!"

"Ta... Ta..." Vân Phượng Loan run cầm cập, trong nhất thời không biết nên nói gì.

"Người biết không, chỉ dựa vào toàn bộ những gì người làm với nàng, nếu nàng không đáp ứng Phượng Ly Uyên, người sớm đã chết hàng ngàn vạn lần! Chẳng lẽ người còn giữ được mạng đến giờ để sinh con sao? Lẽ nào người không biết? Nếu người nhìn không vừa mắt, chỉ cần trở tay là có thể diệt kẻ đó ngay tức khắc? Người thực cho rằng nàng không có bản lĩnh đó sao? Chẳng qua nàng không muốn! Vân Phượng Loan, người nghe kỹ cho ta, người có thể sống đến bây giờ, thực chất bởi vì nàng không muốn làm!" Đã lâu rồi Phượng Trữ Lan chưa từng tức giận đến mức này, vì quá kích động mà gò má không một tia huyết sắc đỏ ửng, nói không ngừng, hấn khề ho khan.

Vốn đứa bé đã ngủ rồi nhưng lại bị đánh thức bởi giọng Phượng Trữ lan, liên tục khóc om sòm, Vân Phượng Loan vội vàng ôm lấy nó vỗ về.

Vừa nghe được tiếng khóc quen thuộc của con nít, cơn tức của Phượng Trữ Lan thoáng cái cũng bị dập tắt, chỉ còn vền vền nỗi bi ai cùng thâm lương: "Người rất hạnh phúc! Ở cùng một chỗ với con trai mình, rất hạnh phúc đúng không? Nhưng người có biết không, ngay khi Kỳ Hân vừa được sinh ra, Y Hoàng cũng không được liếc nhìn nó một lần nào, nó đã bị Hoàng hậu ôm đi, người có hiểu được... Phải đến sau khi Kỳ Hân đầy tháng, Y Hoàng mới chính thức được nhìn con kỹ càng! Mà giờ thì sao? Mẫu hậu vì muốn khống chế nàng, không tiếc tự biên tự diễn một màn ám sát khôi hài, cuối cùng, Kỳ Hân chỉ mới sống bên nàng được hai tháng lại bị mẫu hậu cướp đi! Người thử nghĩ xem nếu như con của người bị cướp đi như thế, người sẽ ra sao? Mặc sức mà khóc la gào thét? Những cực khổ mà Y Hoàng phải chịu đựng đến bây giờ, người ngay cả chạm phải cũng không có! Trái lại còn đâm thêm một

nhất! Ngươi hại chết nàng, ngươi đã hại chết nàng có biết không!” Đôi mắt Phụng Trữ Lan đỏ hồng, nỗi bi thương đau xót dâng trào.

"Thái tử điện hạ, chúng ta có thể để hôm khác nói không..." Vân Phụng Loan run run nói: "Đứa bé vừa mới sinh không lâu, không chịu nổi kinh động."

"Đứa bé?" Phụng Trữ Lan cười mỉa mai: "Ngươi cũng biết lo cho đứa nhỏ sao? Vậy còn Kỳ Hân? Sau này sớm muộn gì Kỳ Hân cũng trở về bên cạnh ta, nhưng nếu nó hỏi ta mẹ nó đâu, ta đi đâu tìm một người giống Y Hoàng như đực cho nó?"

"Phanh!" Lại là một tiếng động vang lên rất lớn, bây giờ là ngoài cửa truyền vào, Phụng Trữ Lan nhìn sang, chỉ thấy một người nổi giận dùm dùm đứng trước cửa.

"Phụng Trữ Lan," Phụng Ly Uyên kiềm nén cơn giận: "Đây không phải là chỗ của ngươi, Phụng Loan cũng không phải thê tử của ngươi, ngươi không có tư cách đứng ở đây làm loạn"

"Làm loạn? Có phải làm loạn hay không, sau này sẽ rõ, cũng đã tới, ta đây đi trước, bắt quá Vương gia, ngài nếu như còn có lòng với Y Hoàng, hỏi thê tử của ngài một chút xem, xem nàng ta sẽ nói cái gì? Nếu ngài biết suy xét, mời suy nghĩ cẩn thận." Phụng Trữ Lan cười lạnh, bước ra ngoài, đi ngang qua Phụng Ly Uyên cố tình dừng bước, hắn nói nhỏ đủ để Phụng Ly Uyên nghe rõ: "Ngươi có biết vì sao ngươi và Y Hoàng càng ngày càng xa cách không? Không phải vì ngươi yêu nàng không đủ, cũng không phải vì nàng không có tình cảm sâu nặng với ngươi, chỉ bởi vì ngươi đã khiến nàng quá thất vọng, Vương gia, ngươi chưa từng bao giờ tin nhiệm nàng, thấy nàng khổ tâm mà lại như không thấy là thứ nhất, thứ hai, chính là bởi vì ngươi không nói lý lẽ tùy tiện bênh vực Vân Phụng Loan, ngươi không được nàng tha thứ, chẳng qua chỉ là tự mình chuốc lấy."

Phụng Ly Uyên cứng đờ, tay đặt trên bệ cửa hơi dùng sức, Phụng Trữ Lan khẽ đụng vai hắn, đi thẳng.

Phụng Ly Uyên xoay người quát hân: "Không phải là Phụng Loan! Ta tìm được ngọc bội của Mộ Dung Xá Nguyệt cạnh đồng phế tích!"

Phụng Trữ Lan ngừng lại một chút, nhưng không quay đầu lại: "Nhưng Vương phi của ngươi cũng bị tình nghi, dù là ai sát hại Y Hoàng, nhất định ả cũng không thoát khỏi liên quan!" Đi tiếp, chợt hắn dừng lại, nhanh chóng xoay người lại: "Hôm nay ngươi đã đi tìm chỗ của Vô Lâm Minh?"

Thần sắc Phụng Ly Uyên khổ sở ngoảnh đầu đi: "Không tìm được... Bọn họ đã chuyển đi, không biết đi đâu, chỗ có thể tìm ta cũng đã tìm, nhưng không có dấu vết."

Phụng Trữ Lan cười lạnh, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó, bên trong gian phòng.

Màn trúc rủ xuống ngăn phòng khách, ánh sáng mờ mờ, một nam nhân trẻ tuổi nghiêng người dựa trường kỷ, bày tay nghịch nghịch ngọc trên châu.

Màn trúc che đi hình dáng nam nhân, mà ở phía bên ngoài màn trúc, một nữ nhân đang quỳ gối.

"Từ Tuyền," Giọng nam nhân yêu mị vì phần nộ mà trở nên nóng nảy: "Ngươi quá sơ suất! Tại sao lại để Lâm Nguyệt đi tầm loại chuyện ngu xuẩn này! Ngươi và ả đã nói gì! Các ngươi muốn ta tức chết sao!"

"Thuộc hạ thất trách, thỉnh minh chủ thứ tội." Từ Tuyền lạnh lùng đáp

"Cũng may ta kịp thời phát hiện, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi... Về phần Lâm Nguyệt? A! Kết cục đó là ả tự chuốc lấy! Ngoan ngoãn thực hiện tốt nhiệm vụ của mình thì không làm, hết lần này đến lần khác muốn ta gặp phải rắc rối!" Giọng nam nhân vẫn tức giận.

"Minh chủ, ngài biết rõ tình ý Lâm Nguyệt dành cho ngài... Cho nên sau khi nghe được ngài yêu người con gái khác, cho nên mới làm ra chuyện đó." Giọng Từ Tuyền hơi run: "Nhưng... Thế nhưng ngài lại..."

"Câm miệng! Sau này, không còn Lâm Nguyệt, Từ Tuyền, ngươi cũng không cần ở lại đây nữa, đi phân bộ ở Hàng Xuyên đi, ta sẽ giao nhiệm vụ cho ngươi." Giọng nam nhân đã khôi phục lại điềm đạm: "May là nàng không có chuyện gì, nếu không... Dù Lâm Nguyệt có chết hàng vạn lần cũng không cách nào bù đắp!"

"Thuộc hạ đi Hàng Xuyên cũng không khó gì, nhưng minh chủ, ngài thật sự muốn để người đó ở lại Vô lâm minh?" Từ Tuyền hơi nóng vội, ngẩng đầu: "Không thể để nàng lại đây! Đồ yêu nghiệt đó! Đã hại một vị minh chủ! Thuộc hạ không đành lòng nhìn ngài cũng đi vào con đường của hắn!"

"Ta khác Phụng Ly Uyên, tự có mục đích của mình, có chừng mực, hơn nữa... Ta cứu nàng, để nàng lại đây cũng không hoàn toàn xuất phát từ tư tâm," nam nhân như hơi nhè nhẹ từ nghĩ nghĩ vội nói: "Sau này, nàng ở trong tay chúng ta, với Vô lâm minh mà nói không có hại."

"Minh chủ! Ngài nhìn từ biểu hiện của ngài xem, chẳng lẽ còn không phải bị ả yêu nghiệt đó mê hoặc!" Từ Tuyền run người: "Ta sớm biết không thể giữ lại ả ta... Giữ lại, chỉ tiếp tục tổn hại Vô lâm minh!"

Nam nhân phát hỏa: "Từ Tuyền, đây không phải chuyện ngươi được quyền quản lý! Ngươi đi thu thập hành lý ngay lập tức đi Hàng Xuyên cho ta! Không có lệnh của ta, không được phép quay về! Trừ phi ngươi muốn trở thành Lâm Nguyệt thứ hai! Đúng rồi..." Nam nhân ngậm lại, sờ sờ bên hông mình: "Thuận đường ngươi cho người tìm ngọc bội giúp ta, không biết rơi ở đâu nữa, có lẽ rơi ở ngoài rồi, tìm được thì tốt, không tìm được... Coi như xong, chỉ là một vật kỷ niệm mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Vị Ương

"Vâng, minh chủ." Từ Tuyền phần nộ cực kỳ, nhưng cũng không có cách nào làm thay đổi quyết tâm của Mộ Dung Xá Nguyệt, chậm chạp đứng dậy, thấp giọng nói: "Minh chủ, thuộc hạ lập tức đi Hằng Xuyên, nhưng... Thuộc hạ mong ngài sau này sẽ không hối hận bởi quyết định hôm nay."

"Từ Tuyền, ngươi quản quá nhiều chuyện." Giọng Mộ Dung Xá Nguyệt đột lạnh băng, Từ Tuyền cứng người, xoay bước.

"Haizz... Thật quá phiền phức..." Mộ Dung Xá Nguyệt nằm dựa vào trường kỷ, ngón tay vuốt hàng chân mày, màu vàng của ánh nến rọi lên y phục của hắn, nét mặt hắn khẽ thay đổi.

Kỳ thật, lời hắn nói vừa rồi có một phần lừa Từ Tuyền, nếu nói hắn cứu nàng không phải vì lợi riêng đó là giả, nếu không phải hắn muốn độc chiếm nàng thì cũng sẽ không phần nộ giết Lâm Nguyệt ngay tại đó để cho ả chết thể nàng, càng không tự mình chuốc lấy khổ đem tất cả y phục trang sức trên người nàng cũng như trên người Lâm Nguyệt hoán đổi cho nhau, cuối cùng còn châm lửa đốt toàn bộ tòa nhà, man thiên quá hải (*)

Man thiên quá hải: là một trong những kế của 36 kế Binh pháp Tôn Tử

+ Giải nghĩa: Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn

+ Điển cố: Gia Cát Lượng dùng một biến thể là kế Thuyền cỏ mượn tên để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

Hắn thích nàng... Cho nên sẽ không bỏ qua cơ hội khiến nàng hoàn toàn thoát khỏi cung đình, ích kỷ giữ nàng bên cạnh.

"Minh chủ," Giọng nữ nhân khẽ truyền đến, Mộ Dung Xá Nguyệt mở mắt ra, lắng nghe nữ nhân đó nói: "Thuộc hạ đã đi điều tra, gần đây Lâm Nguyệt thường tiếp xúc với vài người ngoài, những người đó, thuộc hạ có thể xác định không phải người trong võ lâm, dựa vào một số manh mối thì chắc chắn là người của Hoàng thất."

"Hoàng thất... Ôi, cho nên ta mới nói nơi nguy hiểm như thế thì làm sao thích hợp để nàng ở lại đó chứ?" Mộ Dung Xá Nguyệt lắc đầu, sắc mặt ưu phiền rồi lại mang theo may mắn: "Bởi vậy ta mang nàng đi là cách tốt nhất, ừm... Trước đây nàng đã muốn thoát khỏi đó rồi, ta nhìn ra được, Kiệt Cơ, vất vả cho ngươi quá."

"Công hiến vì Minh chủ là bổn phận của thuộc hạ." Đại sảnh không một bóng người, tiếng nói của nữ tử phiêu đảng như quý mị.

"Ta cảm thấy thật ủy khuất cho ngươi Kiệt Cơ." Mộ Dung Xá Nguyệt cười khổ: "Ngươi là một nữ nhân tốt, nhưng thù là một ân ảnh thay ta âm thầm làm việc, hầu như không thể lộ diện trước ánh sáng..."

"Minh chủ quá khen, thuộc hạ không dám kể công." Giọng Kiệt Cơ vẫn lạnh lẽo, như hòa thành một thể với bóng đêm.

"Thế có thể tra cho ra Lâm Nguyệt đã gặp ai không?" Mộ Dung Xá Nguyệt mở mắt, trong con ngươi của hắn hiện ra hình ảnh ngon nết bập bùng.

"Chuyện này... Thuộc hạ tạm thời không thể tra ra, kẻ đó làm việc quá ngoan độc, toàn bộ người môi giới đều bị giết, cũng không lưu lại một chút chứng cứ gì."

"Có nhất thiết phải thế không, đích thân ta đi thăm dò là được rồi, Kiệt Cơ nếu ngươi cảm thấy mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi." Mộ Dung Xá Nguyệt nói.

"Thuộc hạ không dám."

"Tại sao ngươi lại không thẳng thắn như Xích Nhiễm, lớn mật như Từ Tuyền... Liên tục nói không dám không dám, ngươi cũng chỉ có điểm đáng tiếc này." Mộ Dung Xá Nguyệt tiếc hận.

"Thình Minh chủ trách phạt." Từ trong bóng mờ của cột nhà, bóng người thanh tú từ từ tách ra, người nọ vừa hiện thân lập tức quỳ gối.

"Trách phạt à... Kiệt Cơ, ngươi lại đây..." Mộ Dung Xá Nguyệt cong môi, thanh âm biếng nhác mang theo ái muội, ánh mắt như lưỡi câu hận không thể chọc thủng màn trúc trước mắt.

Kiệt Cơ không dám cãi lệnh, chậm chậm bước tới, mỗi một bước vô cùng uyển chuyển hầu như không để người ta nhận ra động tĩnh gì.

Song, ả vừa mới đi được vài bước, thình lình từ trong bình phong sau lưng Mộ Dung Xá Nguyệt vang lên giọng nói của nam tử: "Minh chủ, vị cô nương kia đã tỉnh."

Đột nhiên ngón tay Mộ Dung Xá Nguyệt giật giật, đột ngột ngồi dậy: "Kiệt Cơ, ngươi đi điều tra kẻ đó là ai trước, đến tột cùng là ai đã cấu kết với Lâm Nguyệt muốn giết vị cô nương ấy... Ngươi điều tra được nhất định giết kẻ đó ngay lập tức, lấy đầu hắn cho ta."

Cả người Kiệt Cơ cứng đờ, lại cúi đầu nhận lệnh: “Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.”

Mộ Dung Xá Nguyệt đứng dậy, vội la lên với nam nhân nọ: “Thương tích của nàng thế nào?”

"Kỳ thật vị cô nương ấy cũng không có bị thương gì nghiêm trọng, chẳng qua bị Lâm Nguyệt hộ pháp đánh mạnh vào gáy... Ngoài những gì thuộc hạ đã nói trước đó, có khả năng sẽ tạm thời mất đi một phần trí nhớ, còn thêm nguy cơ bị mù." Nam nhân từ tốn đáp.

"Nàng sẽ mù?" Mộ Dung Xá Nguyệt có chút nóng nảy: "Minh Yên, tại sao lúc trước ngươi không nói cho ta biết!"

"Thuộc hạ cũng không ngờ tới. Vừa rồi khi cô nương đó tỉnh lại một lúc... Hình như không nhìn thấy gì cả, thuộc hạ mới biết được." Nam nhân được gọi là Minh Yên đáp.

"Mau dẫn ta đến đó." Mộ Dung Xá Nguyệt lòng như lửa đốt: "Ta muốn nhìn nàng hiện giờ thế nào!"

Lầu các, đèn đuốc sáng trưng.

Xà nhà giắt lụa đỏ hồng phát phơ, thạch anh làm rèm chậm chậm đóng đưa, làn khói lượn lờ tỏa ra từ lư hương tử kim.

Gian phòng được phân làm hai: phòng trà và phòng nghỉ, tất cả đều được trang trí hết sức hoa lệ, bình phong thêu tranh thủy mặc, bàn gỗ lim khảm bạch ngọc, ghế thi nạm vàng, trên cột là hai bình sứ cắm đuôi không tước, giá nến được bao lại bằng lụa lỵ, hơn mười tỳ nữ lần lượt đứng thành hàng chờ chủ nhân sai bảo.

Mà phía trong trái ngược với bên ngoài, trang đối đơn giản, giường nệm chạm trổ hoa văn, bàn trang điểm, còn giá sách, bàn sách, bồn cảnh... Đồ vật lớn lớn nhỏ nhỏ đều tinh tế cẩn thận.

Cô gái nằm trên giường đang yên giấc, đầu giường hay cuối giường đều có tỳ nữ đứng cạnh, nghe tiếng bước chân truyền đến tỳ nữ ngẩng đầu, thấy hai người gấp ga gấp gấp chạy đến trước giường, đồng loạt quỳ xuống thi lễ: “Thuộc hạ tham kiến minh chủ, Minh Yên hộ pháp.”

Mộ Dung Xá Nguyệt không chú ý đến họ, bay nhanh đến bên giường ngồi xuống, thấy cánh tay cô gái lộ ra ngoài thì nhẹ nhàng cầm lấy đặt vào trong chăn, hẳn không nên được nghỉ ngơi: “Minh Yên, không phải ngươi nói nàng đã tỉnh rồi sao?”

Ánh nến nhàn nhàn chiếu lên giường, chiếu lên dung nhan của người đang mê man... Dung mạo này, quen thuộc đến mức khiến người ta chết lặng! Chính là Long Y Hoàng đã chết cháy cách đây không lâu.

"Vừa này có tỉnh một lúc, có thể vì vết thương lại đau đớn nên đã ngủ mê man." Ánh nến sáng hơn một ít, Minh Yên bước lại gần, phát tay miễn lễ cho tỳ nữ, toàn thân đen tuyền, khuôn mặt ánh trắng nhưng rất lạnh lùng.

"Minh Yên, y thuật của ngươi rất giỏi, vậy có thể chữa mù giúp nàng không?" Mộ Dung Xá Nguyệt ngẩng đầu.

"Có lẽ được, nhân tiện chữa luôn cả chứng mất trí nhớ." Minh Yên lạnh lùng nói.

"Mất trí nhớ cũng chữa được sao? Cái đó không cần! Chỉ cần giúp nàng nhìn thấy lại là tốt rồi!" Mộ Dung Xá Nguyệt hơi hoảng, vội vàng cắt đứt lời hắn.

"Minh chủ, vị tiểu thư này là ai?" Minh Yên nheo mắt, trong còn ngời lóe lên ánh gian xảo sắc bén: “Lần đầu tiên thuộc hạ gặp ả, thế nhưng ngài lại để tâm đến ả như thế?”

"Chuyện này ngươi không cần xen vào!" Mộ Dung Xá Nguyệt gấp gấp bác bỏ.

"Còn nữa, gần đây ngài quan tâm rất nhiều thứ, toàn những việc đầu đầu... Ngoài ra, ngài lại vì cô nương này, giết Lâm Nguyệt hộ pháp." Lời Minh Yên nói không hề có chút tình cảm, không phẫn nộ, không nghi hoặc.

"Ta cũng không muốn giết Lâm Nguyệt, chẳng qua Lâm Nguyệt muốn giết nàng!" Mộ Dung Xá Nguyệt giận dữ nói: “Đây là do Lâm Nguyệt tự chuốc lấy!”

"Vị cô nương này tên gì?" Minh Yên tiếp tục hỏi.

"Tên..." Mộ Dung Xá Nguyệt hoang mang, cũng không thể dùng tên thật của nàng được!

"Nàng là Thái tử phi đương triều, tên là Long Y Hoàng đúng không, minh chủ?" Minh Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Dung Xá Nguyệt: "Mà ngài, đã động tình với nàng."

"Minh Yên!"

"Thuộc hạ đã từng vô tình vào thư phòng của ngài, hơn nữa vô tình phát hiện một số bức họa, lúc đó vẫn không biết mỹ nhân trong bức họa là ai, là ai có thể khiến minh chủ thay đổi thất thường hồn mơ màng nhớ mãi không quên... Giờ nhìn được người thật mới biết thần thái còn đẹp hơn tranh ba phần, cũng khó trách tại sao Từ Tuyển hộ pháp và Lâm Nguyệt hộ pháp luôn oán hận nàng ta đến thế, càng khó trách tại sao Xích Nhiễm hộ pháp lại mất

mạng dưới tay Minh chủ tiền nhiệm Phụng Ly Uyên.” Minh Yên lạnh lùng cười: “Thì ra là thế, khó trách hồng nhan họa thủy.”

"Long Y Hoàng đã chết! Minh Yên, ngươi nên nhớ rõ điều đó!" Mộ Dung Xá Nguyệt không kìm được giận dữ: "Long Y Hoàng đã chết trong biển lửa! Từ giờ trở đi nàng là người của ta, nàng tên là Vị Ương, không phải Long Y Hoàng."

"Minh chủ, có muốn thuộc hạ bắt mạch cho ngài không? Có phải ngài cũng đã tẩu hỏa nhập ma?" Minh Yên thần nhiên nhướn mày.

"Hoàng cung hiểm ác, suýt nữa nàng đã mất mạng, nếu không phải ta kịp thời phát hiện, nàng sớm đã... A! Phụng Ly Uyên không có bản lĩnh bảo vệ nàng, Phụng Trữ Lan cũng không có! Ta đây càng không có lý do gì buông tay để nàng quay về đó, dù Long Y Hoàng không còn trên đời này nữa," Mộ Dung Xá Nguyệt cười lạnh một tiếng, nói: "Dù sao ngươi cũng đã nói nàng mất trí nhớ, hơn nữa có khả năng bị mù... Ta còn e sợ điều gì?"

"Mất trí nhớ chỉ là tạm thời, nếu gặp phải kích thích có thể nhớ lại, mà mù... Thuộc hạ cũng không dám cam đoan." Minh Yên nói.

"Minh Yên... Ngươi có biện pháp nào làm nàng mãi mãi quên đi ký ức trước đây không?" Mộ Dung Xá Nguyệt kéo chân đắp cho người đang nằm trên giường, chợt nói nhỏ: "Để nàng sau này dù làm thế nào cũng không có cách gì nhớ lại những chuyện trước đây, sau này, nàng chỉ nhớ mỗi ta..."

"Biện pháp thì có, nhưng rất nguy hiểm, minh chủ, chỉ cần ngài chấp nhận đánh cược một lần," Minh Yên hạ mi: "Trên đời này, có một loại cỏ, có tên là Thực ức cỏ, một khi nó đi vào cơ thể sẽ ăn mòn ký ức của người đó không để lại thứ gì."

"Vậy thì quá tốt! Dừng nó đi!" Mộ Dung Xá Nguyệt hưng phấn nói.

"Thế nhưng, loại cỏ này rất nguy hiểm, nếu trong tiềm thức người bị hạ cỏ liên tục phản kháng nó, không chịu được đau đớn khi ký ức bị ăn mòn thì cỏ sẽ giết chết người đó." Minh Yên như đang cười, âm u quỷ dị, không đoán được biểu cảm hiện giờ: "Minh chủ, ngài sẵn lòng mạo hiểm sao? Nếu không thành công, vị cô nương này sẽ mất mạng."

Mộ Dung Xá Nguyệt sùng sốt, nhất thời, khó có thể lựa chọn.

Sáng hôm sau, tại trạm dịch.

Sáng sớm, Phụng Trữ Lan vội vã đi tìm Trọng Cần, không chờ hần rời khỏi phòng thì đã thấy Trọng Cần đang suy ngẫm từ xa đi về phía mình, sau lưng là thuộc hạ nặng nề khiêng thạch quan.

Hắn kiểm tra trắng đêm không ngủ, đáng tiếc thì thể chất rệu rã không còn chút manh mối, ngoại trừ vết thương trí mạng ở ngực ra hầu như không thu hoạch được gì.

Phụng Trữ Lan đến trước thạch quan, mỉm cười dịu dàng như đang nhìn thấy thê tử trước mặt, hắn thấy vài đóa hoa rơi trên thạch quan vurun tay phui nhẹ nhàng: "Trọng Cần, ngươi đã vất vả."

"Vi thần không dám, chẳng qua... Đã mạo phạm Thái tử phi nhưng không thu được manh mối nào có ích, vi thần làm việc bất thành, xin Thái tử trách phạt." Trọng Cần nói xong liền quỳ xuống.

"Nếu vô cớ trách phạt ngươi thì Y Hoàng sẽ trách ta, Trọng Cần, ngươi đứng lên đi," thấy Trọng Cần ngập ngừng đứng dậy, Phụng Trữ Lan nói: "Không có manh mối cũng không sao, tối qua ngươi có để nàng ở một mình trong phòng tối không?"

"Vi thần không dám, đều ở cùng Thái tử phi suốt đêm." Trọng Cần khom lưng đáp.

"Vậy được rồi, nếu không chắc chắn Y Hoàng sẽ khóc," thạch quan thô ráp, lại rất nặng, đầu ngón tay Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng lướt qua mặt đá, chỉ cảm thấy làm đau, không khỏi nhũn mày: "Tại sao lại cho nàng thứ đồ công kênh này? Nàng không thích... Trọng Cần, ta đã từng nói với ngươi, Y Hoàng không thích bị bỏ lại một mình trong nơi vừa tối vừa lạnh, nàng sợ sẽ khóc..."

"Thái tử," Trọng Cần cắn răng, thỉnh linh quỳ xuống: "Xin ngài đối diện với sự thật! Thái tử phi đã qua đời, ngài đừng tiếp tục chìm đắm trong ảo ảnh, xin ngài!"

"Lần đầu tiên Y Hoàng khóc trước mặt ta là ở Bình Tâm điện..." Phụng Trữ Lan gạt mình, không để tâm đến lời Trọng Cần nói, dường như đang đắm chìm trong hồi ức, tuyết rơi đầy trời, Bình Tâm điện tối đen như mực, còn có tiếng khóc của nàng: "Ta nghe thấy nàng khóc, ta chỉ biết rằng nàng đang rất sợ hãi... Nhưng ta lại không thể tự tay lau nước mắt cho nàng... Lúc đó, ta không nên cố kỵ nhiều thứ như vậy, tại sao không phá cửa đi vào... Trọng Cần, ta thực sự rất hối hận."

"Thái tử!" Trọng Cần ngẩng đầu nhìn hần: "Xin ngài hãy tỉnh táo lại!"

"Ta rất tỉnh táo, Trọng Cần, chưa bao giờ ta tỉnh táo như lúc này... Ngươi muốn nói Y Hoàng đã chết, nàng cũng không bao giờ về đây nữa đúng không?" Phụng Trữ Lan cúi đầu cười nhìn Trọng Cần, đôi mắt không có tiêu cự.

"Thái tử, ngài biết, Thái tử phi mất, mọi người cũng đau khổ như ngài."

"Đau khổ sao? Nhưng tại sao... Ta lại nhìn thấy rất nhiều người đang cười." Phụng Trữ Lan nhìn xa xa, tại cửa trạm dịch, Vân Phụng Loan ôm con trai mới sinh lên xe ngựa, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ hạnh phúc, Phụng Ly Uyên đỡ ả đi lên, nét cười nhàn nhạt.

Hoàng đế đứng xa xa nhìn bọn họ, khóe môi nhếch lên nụ cười ôn hòa, Hoàng hậu lúc nào cũng đầy mưu kế cũng đang cười cùng Hoàng đế.

"Hôm nay ngày hồi cung?" Phụng Trữ Lan hỏi.

"Vâng..." Trọng Căn nhỏ giọng trả lời.

"Được rồi, Y Hoàng, chờ ta mang Kỳ Hàn về, chúng ta cùng về Thái tử phủ... Chúng ta không bao giờ ở lại hoàng cung nữa, nàng đồng ý không?" Phụng Trữ Lan nhìn thạch quan như đang độc thoại.

"Thái tử..."

"Trọng Căn, xe ngựa của ta đã chuẩn bị xong chưa? lát nữa ta muốn đi cùng thạch quan đến Hoàng lăng..." Phụng Trữ Lan nói.

Trọng Căn kinh hãi, đang muốn nói gì thì Phụng Trữ Lan lại đoạt lời hắn: "Đừng từ chối, Y Hoàng bị các người xiềng xích nặng nề đã rất hoảng sợ rồi, nếu ta lại cách xa nàng, nàng thực sự sẽ khóc."

"Vâng, vi thần đi báo một tiếng với Hoàng thượng và Hoàng hậu trước." Trọng Căn chấp tay khom lưng nói

"Y Hoàng, ta tuyệt đối sẽ không để nàng ở một mình nữa, nàng đừng sợ, ta ở đây..." Phụng Trữ Lan thì thầm, bàn tay khẽ đặt lên thạch quan, cười: "Y Hoàng, nàng muốn gặp Kỳ Hàn không? Chờ ta ôm nó về nhất định sẽ dẫn con đến thăm nàng được không? Cho nên nàng đừng vội, có lẽ phải chờ vài ngày... Nhưng ta sẽ đem nó về, nhất định làm được."

Xe chờ thạch quan được thị vệ đẩy ở phía sau, bánh xe chậm chạp lăn bánh, Phụng Trữ Lan đi được một đoạn thì quay đầu nhìn thị vệ đang cố sức đẩy xe tiến về phía trước liền dừng lại, cũng đẩy cùng bọn họ, Trọng Căn bối rối: "Thái tử, vết thương của ngài..."

"Đừng ồn ào, Trọng Căn người thật sự lắm mồm," Phụng Trữ Lan hơi cúi đầu, tóc dài rơi xuống vai, dừng trước ngực: "Y Hoàng ghét nhất người khác đứng trước mặt nàng nói đến vết thương của bản thân, nàng sẽ bảo kẻ đó rất giả tạo."

Trọng Căn câm miệng, không đành lòng, đành không thể làm gì khác hơn là giúp Phụng Trữ Lan cùng đẩy thạch quan đi ra ngoài, đội ngũ dừng lại trước cửa trạm dịch, cùng những người khác nâng thạch quan lên xe.

Sắc mặt Phụng Trữ Lan trắng bệch, mồ hôi đầy trán, hắn cười nói: "Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên ta nâng vật nặng thế này, không nghĩ rằng lần đầu tiên làm lại là nâng quan tài của Y Hoàng..."

Trọng Căn không dám nhìn hắn, vội vàng đi đến trước mặt Hoàng đế và Hoàng hậu, không biết đã nói gì mà tầm mắt của hai vị này nhìn về phía Phụng Trữ Lan, Hoàng đế hơi khó chịu, về mặt Hoàng hậu bất đắc dĩ, chỉ nói một câu, tùy hắn thôi, giờ tâm tình hắn không tốt, nói gì cũng vô ích.

Trọng Căn truyền đạt y nguyên lời Hoàng hậu cho Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan gật đầu, sau đó lên xe ngựa, thạch quan đi phía trước, hắn luôn nhìn nó, làm sao cũng không thấy phiền chán.

Chẳng phút chốc đội ngũ khởi hành, thỉnh thoảng rèm xe được nhấc lên, một cô gái được cung nữ hầu hạ bước lên xe.

Phụng Trữ Lan chỉ nhìn ả một cái, sau đó rũ mắt, ngón tay vuốt bụi trên thạch quan một lần lại một lần.

Cô gái che mặt, vóc dáng thướt tha, y phục, búi tóc, trang sức, đều giống như Y Hoàng, nhưng chỉ liếc mắt một cái Phụng Trữ Lan cũng không muốn.

Có lẽ đó là một cung nữ không có tên trong danh sách, còn bây giờ, vì muốn che dấu sự thật Long Y Hoàng đã chết nên tìm ả thay thế, có thể là hơn một năm rồi, đợi cho đến khi tuyên bố Thái tử phi tạ thế thì hoàng thất mới lo liệu tang lễ.

Cô gái ngồi ngay ngắn bên cạnh Phụng Trữ Lan, sống lưng thẳng tắp, cả người cứng đờ, thỉnh thoảng có lên nhìn Phụng Trữ Lan rồi nhanh chóng trốn tránh, dường như rất sợ hắn phát hiện, xem ra căng thẳng đến nỗi không dám hó hé.

Thế nhưng đã khiến ả thất vọng, ngoại trừ cái nhìn đầu tiên lúc mới lên xe thì Phụng Trữ Lan không ngẩng đầu nhìn thêm lần nào nữa, tầm mắt không rời thạch quan một giây nào.

Về đến hoàng cung, nơi Phụng Trữ Lan đi đến đầu tiên chính là Hoàng lăng.

Vì không thể để cho quá nhiều người biết, chỉ có thể âm thầm tiến hành vận chuyển thạch quan đến Hoàng lăng, trước tiên phong tỏa tin tức hoàn toàn, Phụng Trữ Lan ngồi một mình ở đó thật lâu, lẩm bầm lầu bầu nói rất nhiều rất nhiều chuyện với thạch quan, vẫn luôn nói lời ân hận, sau đó luôn lặp lại nhiều lần lời cam đoan và thề độc, rồi ngồi ở đó một hồi lâu mới rời đi.

Hắn nói: "Xin lỗi... Y Hoàng, có lẽ có một khoảng thời gian ta không thể đến thăm nàng, nhưng một khi ta xử lý xong vài chuyện ra nhất định sẽ đến gặp nàng, sau đó dẫn nàng và Kỳ Hàn về nhà, không bao giờ ở lại chỗ này nữa khác, nàng phải khỏe mạnh... Đừng sợ, biết không? Nàng khóc ta rất đau lòng..."

"Y Hoàng, nàng đừng sợ Kỳ Hàn sẽ quên mất nàng, ta sẽ về nàng, mỗi ngày đều đặt trong phòng để mỗi ngày Kỳ Hàn đều thấy nàng..."

"Nhưng mà Y Hoàng, ta lại sợ ta về không giống..." Ngón tay đặt trên thạch quan khẽ run: "Vì sao không cho ta nhìn nàng kỹ một lần mà nàng đã đi? Ta

sợ ra không nhớ được dáng vẻ của nàng... Ta sợ mình về xấu..."

"Y Hoàng, ta muốn nhìn nàng một chút, nàng ra đây được không?"

Những lời này phiêu đảng trong Hoàng lăng trống trải, không hề có một chút tiếng vang đáp lại, còn thạch quan vẫn luôn lặng lẽ.

Cuối cùng Long Y Hoàng không có xuất hiện, mà Phượng Trữ Lan, thất lạc hồn phách ra khỏi Hoàng lăng.

Bây giờ hẳn chỉ có hai chuyện muốn làm... Tìm ra hung thủ, giết người đã hại chết Y Hoàng, còn chuyện thứ hai chính là đem Kỳ Hân về.

Bên ngoài Hoàng lăng có rất rất nhiều hoa đào, nhưng không hề nở, ở đây oán khí quá nặng, dù là mùa xuân thì không khí vẫn nặng nề.

Cửa ngọc thạch vào Hoàng lăng từ từ hạ xuống, trên mặt có khắc phượng múa rồng bay.

Ngay lúc ngọc thạch hạ xuống hoàn toàn, Phượng Trữ Lan như nghe được có thứ gì cũng rơi xuống giống nó, chôn vùi trong đồng cỏ hóa thành cát bụi.

"Y Hoàng..." Phượng Trữ Lan gắng sức nhếch môi, kìm nén nước mắt, cố gắng cười: "Y Hoàng, nàng có nghe thấy không?"

"Y Hoàng... Ta yêu nàng, ta yêu nàng..."

...

Trưa hôm sau, Mộ Dung Xá Nguyệt đồng ý với Minh Yên, nói là muốn nhìn Thực ức cổ trước khi cho nó vào người Vị Ương.

Minh Yên cũng không nói gì, xoay người bước đi, nửa canh giờ sau cầm một cái hộp trở lại, mở ra, bên trong là một con trùng nhỏ màu vàng nhạt.

Mộ Dung Xá Nguyệt nhin không được hỏi: "Thật sự sẽ mất mạng sao?"

"Nếu không chống cự thì cũng không có chuyện gì, đợi đến khi cổ nuốt hết toàn bộ ký ức, thế thì trong cuộc sống của nàng cũng chỉ có một mình ngài mà thôi, mình chủ." Minh Yên nói.

Mộ Dung Xá Nguyệt ngoảnh đầu nhìn Long Y Hoàng còn mê man trên giường, quyết tâm: "Được!"

Hắn ôm lấy Long Y Hoàng, cuộn tay áo lên, đặt cánh tay trắng nõn trước mặt Minh Yên.

Minh Yên rút ngân châm châm hơ qua lửa vài lần, dùng vải xoa xoa, nhẹ nhàng đâm vào cánh tay, không bao lâu liền có máu chảy ra, hắn không hề nao núng, chăm chạp lau sạch vết máu, lộ ra vết tích nhỏ, lúc này mới lấy ra con trùng cổ nhỏ như hạt gạo đặt trên cánh tay nàng.

Trùng cổ bị máu thu hút, từng bước từng bước lặn về phía trước, thân mình tròn vo từ từ dịch chuyển từ vết thương chui vào bên trong!

Cùng lúc đó, người đang mê man nằm trong lòng Mộ Dung Xá Nguyệt đột nhiên có động tĩnh!

Hình như không chịu được đau đớn giày vò trên cánh tay mà tỉnh lại, chân mày nhăn lại, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, môi tái nhợt mấp máy, phát ra tiếng rên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phần nộ

Mộ Dung Xá Nguyệt ôm chặt cô gái vào lòng, cảm thấy da nàng chợt lạnh băng, run rẩy liên tục, hơi nóng nảy: "Minh Yên!"

"Minh chủ đừng vội, khi cổ tiến vào cơ thể sẽ hơi đau đớn, một lát nữa sẽ đỡ hơn." Minh Yên lạnh lùng nhìn cánh tay trắng nõn, nhìn đường đen từ vết thương chăm chạp di chuyển về phía trái tim.

"A..." Cô gái đau đớn than, mồ hôi lạnh đầm đìa, cả người co giật, vài lần muốn rút tay lại.

"Minh Yên! Tại sao lại vậy!" Mộ Dung Xá Nguyệt cả kinh nói: "Còn ở trong cánh tay đã đau đớn thế này, ngộ nhỡ ăn mòn ký ức, chẳng phải là..."

"Minh chủ, chỉ cần Vị Ương cô nương không kháng cự lại trùng cổ, tối đa chỉ đau đớn một lúc thôi, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng," Minh Yên tiến lên, kéo chặt cánh tay: "Lúc này không thể lộn xộn, nếu để cổ bị kinh động, cô ấy sẽ tắt thở ngay lập tức."

Mộ Dung Xá Nguyệt càng siết chặt Vị Ương, trong mắt hiện lên tia đau đớn, Vị Ương trong lòng hắn liên tục co giật, tim hắn cũng bị xé thành từng mảnh

đầy đau đớn, bỗng nhiên, hấn quát: “Minh Yên! Lấy tròng cổ ra! Mau lên!”

"Minh chủ, lúc này tròng cổ còn chưa đi vào trong cơ thể, nếu lấy ra lúc này là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!" Minh Yên hơi kinh ngạc

"Mặc kệ! Lập tức lấy ra! Nàng đau thế này... Ngươi muốn nàng mất mạng sao!" Mộ Dung Xá Nguyệt quả mắg: "Lấy ra!"

Minh Yên chần chờ, nhưng dưới mệnh lệnh ép buộc của Mộ Dung Xá Nguyệt không thể không ra tay, không biết hắn đã đốt viên hương gì đặt trên cánh tay Vị Ương.

Nhất thời đường chỉ đen dừng lại, sau đó từ từ nhạt dần, cuối cùng tròng cổ nhỏ như hạt gạo chui ra từ vết thương.

Minh Yên cẩn thận cắt cổ tròng, đứng sang một bên im lặng.

Mộ Dung Xá Nguyệt lấy tay áo cẩn thận lau mồ hôi trên trán Vị Ương, thấy nàng không còn co giật nữa, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều thì thở nhẹ: “Vậy là được rồi, Minh Yên, ta không cầu điều gì xa vời, chỉ cần nàng không sao là được rồi...”

"Minh chủ, ngài làm như vậy, thuộc hạ không còn gì để nói." Minh Yên lạnh lùng lên tiếng.

"Không còn gì để nói thì đừng nói... Ngươi đã vất vả, về nghỉ ngơi đi, đợi nàng tỉnh lại rồi nói sau?" Mộ Dung Xá Nguyệt kéo tay áo, khề khàng đặt nàng lại giường, kéo chăn đắp cho nàng.

"Vâng, điều trị cho Vị Ương cô nương cần phải từ từ, minh chủ an tâm, dù không có Thực ước cổ thì trong khoảng thời gian ngắn, nếu không gặp phải kích thích gì chắc Vị Ương cô nương cũng sẽ không nhớ lại chuyện cũ." Minh Yên đáp.

"Vậy được rồi." Mộ Dung Xá Nguyệt vén tóc cho Vị Ương, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt trên môi nàng rồi đặt trên môi, sau đó nở nụ cười, khề cấn, yêu mị như hồ ly: “Ta nhất định sẽ không để nàng rời khỏi ta... Để nàng quay lại hoàng thất nơi ăn thịt ngươi kia, nếu nàng đã quên tất cả ta cũng sẽ luôn luôn chăm sóc nàng, như vậy chẳng phải cũng tốt đúng không?”

Minh Yên cúi đầu, Mộ Dung Xá Nguyệt lại hạ lệnh trực khách: “Ngươi ra ngoài đi, ở đây có ta rồi, có chuyện gì sẽ gọi ngươi.”

"Vâng, minh chủ." Minh Yên lui ra, rời khỏi nơi sáng sủa đi vào trong đêm đen, Mộ Dung Xá Nguyệt đứng lên, hỏi thị nữ bên cạnh: “Đã chuẩn bị y phục mới chưa?”

"Dạ đã chuẩn bị sẵn." Thị nữ đồng thanh đáp.

"Cho ta xem." Mộ Dung Xá Nguyệt cảm thấy tâm trạng rất tốt, dù hiện giờ trời đã tối cũng không thấy mệt mỏi.

"Minh chủ, cô nương hôm qua ngài khâm điểm thị tẩm..." Một thị nữ đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

"Đề ả đi, ta không muốn gặp lại ả."

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Vị Ương cô nương mê man cả ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, ngênh đón cô lại là một màn tối đen.

Nhưng biểu hiện của cô rất yên tĩnh, không hoang mang, không sợ hãi... Giống như người chết, không nói chữ nào.

Đôi mắt xinh đẹp ngày xưa giờ đã trở thành đồ trang trí, nàng chống tay ngồi dậy, hai tay lần mò từng tác từng tác, lấy tay làm mắt, muốn dò xét rõ ràng vị trí mình đang ở lúc này.

"Y... Vị Ương! Nàng tỉnh rồi!" Vừa chạm vào mép giường, lập tức Vị Ương cảm thấy có đôi tay ấm áp nhanh chóng nắm tay mình, giọng điệu vô cùng vui sướng truyền tới.

Vị Ương vẫn không nói gì, dường như đã mất khả năng nói chuyện, ngồi im phăng phắc, bất động, chìm trong suy nghĩ, chìm trong mảnh hắc ám chi thuộc về mình.

Đầu rất đau, không nhớ được gì... Mình là ai? Chủ nhân của giọng nói này là ai? Tại sao không thấy gì cả... Tại sao, mình không thấy hoảng loạn, không nhớ chút gì.

Muốn phong bế bản thân hoàn toàn, cũng không muốn chạm vào sương mù dày đặc.

"Vị Ương? Vị Ương?" Mộ Dung Xá Nguyệt khản trương gọi nàng vài tiếng, phát giác người trước mắt vừa tỉnh lại không bao lâu thì bất động, trong lòng hoảng loạn, ngón tay đặt lên cổ tay nàng, mạch vẫn còn đập, cũng ấm áp, hô hấp càng yên ổn, thế nhưng...

"Nàng sao vậy?" Mộ Dung Xá Nguyệt bối rối, chợt nhớ đến những gì Minh Yên đã từng nói, vội vàng giơ tay quơ quơ trước mắt nàng, dù để rất gần nhưng Vị Ương cũng không có biểu hiện gì —— Nàng thật sự đã mù! Cái gì cũng không thấy!

"Đừng lo, Vị Ương, chỉ là tạm thời... Rất nhanh, rất nhanh thôi nàng sẽ hồi phục, ta tìm đại phu giỏi nhất chữa mắt cho nàng..." Mộ Dung Xá Nguyệt

không nén được cầm chặt tay nàng: “Sau này ta sẽ bên cạnh nàng, nàng đừng sợ.”

Nói một mình rất lâu, Mộ Dung Xá Nguyệt suy sụp, hần nhận thấy có gì đó không đúng lắm: “Vị Ương? Nàng có nhớ ta không?... Vị Ương? Sao nàng không nói gì?”

Hần nhẹ nhàng lắc lắc vai Vị Ương, nhưng nàng ngoại trừ dịch người phản kháng một chút vẫn không lên tiếng.

Mộ Dung Xá Nguyệt buông tay, hoảng loạn đứng dậy, hét lên với thị nữ: “Mau kêu Minh Yên đến đây ngay! Nhanh lên!”

Thị nữ vừa thấy hần tức giận, sợ hãi xoay người nhanh chóng chạy đi, một lát sau, hấp tấp trở lại dẫn theo một nam nhân...

"Minh chủ," hiếm khi được thấy Mộ Dung Xá Nguyệt vừa tức vừa vội, Minh Yên vô thức đi đến giường: “Hóa ra cô nương đã tỉnh, đáng mừng.”

"Minh Yên! Ngươi thành thành thật thật nói với ta! Rốt cuộc nàng bị thương nghiêm trọng thế nào?" Mộ Dung Xá Nguyệt bước đến trước mặt Minh Yên, buồn bực quát: “Không phải ngươi nói nàng chỉ mất trí nhớ và mù sao? Tại sao bây giờ nàng lại câm? Rốt cuộc ngươi đã giấu diếm ta điều gì?”

Minh Yên không trả lời, bước qua Mộ Dung Xá Nguyệt đang nổi giận dùng dùng đến cạnh giường, trước tiên nhìn Vị Ương luôn yên lặng đó, rồi chẩn mạch, sau cùng mới trả lời: “Minh chủ, ai nói với ngài nàng bị câm?”

"Chẳng lẽ không phải? Ta hỏi nàng rất nhiều lần, nhưng nàng không có chút động tĩnh nào! Dựa vào tính tình của nàng, không thể nào im lặng lâu đến thế!" Mộ Dung Xá Nguyệt thật sự rất sốt ruột, cứ đi đi lại lại: “Có phải nàng vẫn còn bị thương tổn gì nữa đúng không? Lại nghiêm trọng đến mức này chứ!”

Minh Yên vẫn luôn quan sát Vị Ương: “Không phải do nàng chịu thêm thương tổn gì, chỉ là nàng không muốn nhớ nhiều thứ, nên trong tiềm thức đã tự phong bế bản thân.”

"Không muốn?"

"Có lẽ trước đây Vị Ương cô nương đã từng có một đoạn hồi ức đau khổ, cho nên bây giờ mất trí nhớ, nhớ không ra, chính nàng cũng bài xích đoạn hồi ức này, lại càng không muốn bên ngoài tác động vào khiến mình nhớ lại, cho nên dứt khoát phong bế bản thân, ai cũng không quan tâm, cái gì cũng không nói, nên cũng sẽ không nhớ đến nữa." Minh Yên trầm ngâm: “Có lẽ, hồi ức rất thâm thương, nàng luôn luôn muốn quên đi nhưng không quên được... Mới mạnh mẽ phong bế bản thân đến vậy.”

"Không thể nào, nàng cũng có hồi ức đẹp, chẳng lẽ nàng cũng không muốn nhớ đến nó sao?" Mộ Dung Xá Nguyệt vừa thở hắt hắt vừa dựa vào cột nhà, hai tay khoanh trước ngực.

"Minh chủ, ngài biết rõ ký ức đều nối liền nhau, nhớ lại một chút tất nhiên cũng sẽ nhớ đến những chuyện trước đây, ký ức hạnh phúc và ký ức đau khổ luôn đi cùng nhau... Nếu không, vẫn còn một khả năng, đó là người cho nàng hạnh phúc, cùng người thương tổn nàng chỉ là một người... Cho nên mới phải bài xích như thế." Minh Yên nâng cằm Vị Ương, trong mắt hiện lên tia trào phúng: “Hóa ra là thế, nàng ta cũng có hồi ức đáng sợ.”

"Minh Yên!" Mộ Dung Xá Nguyệt càng giận dữ: "Bỏ tay xuống! Chẳng lẽ nàng không thể nói chuyện mãi sao?"

"Có thể, trừ phi ngài hóa giải bế tắc trong lòng nàng," Minh Yên bỏ tay ra, chấp tay nói: “Đem lại cho nàng hạnh phúc lần nữa, để tự nàng mở miệng nói chuyện.”

"Khó lắm?"

"Với ngài mà nói, Vị Ương cô nương không nói chuyện có quan trọng không?"

"Kỳ thật nàng không thể mở miệng nói chuyện cũng không sao, nhưng dù sao vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó... Thật đáng tiếc." Mộ Dung Xá Nguyệt nói.

"Thực ra cũng không phải là chuyện khó gì, minh chủ, thuộc hạ chỉ có thể chữa bị ngoại thương cho nàng, còn nội thương... Có lẽ phải dựa vào biểu hiện của ngài.”

Hậu viện.

Hồ nước trong vắt, vài cây đào, chim riu rít, dễ chịu vô cùng.

Mộ Dung Xá Nguyệt lôi kéo tay Vị Ương từ từ bước đến, sợ nàng vấp phải tảng đá, dọc đường đi hần luôn nắm chặt tay nàng, Vị Ương không có phản ứng gì, đôi mắt vô thần, nàng ngoan ngoãn đi theo hần, từng bước từng bước đến hồ sen, hồ nước hiện lên hai bóng người một trước một sau.

"Vị Ương, đi dạo ngoài này có phải tâm tình tốt hơn nhiều đúng không?" Mộ Dung Xá Nguyệt mỉm cười nhìn nàng, biết nàng không nhìn thấy gì nên kéo tay nàng lên cao chạm vào hoa đào trước mặt, đầu ngón tay dính phải sương sớm ướt ướt: “Cảm nhận được không? Có khác gì so với trước đây không?”

Theo như hần nói, hoa đào dù sinh trưởng ở đâu đều không khác nhau mấy.

Vị Ương không có bất kỳ động tĩnh nào, Mộ Dung Xá Nguyệt hơi nản lòng, đành phải tiếp tục kéo nàng đi tiếp.

Đi được một đoạn, chợt hần dừng lại, xoay người ôm Vị Ương, giọng nói đầy bi ai: “Vị Ương, Minh Yên nói có lẽ nàng có một phần ký ức đau đớn, ta muốn biết, là ai làm nàng tổn thương nặng đến thế... Khi nào thì nàng có thể nói cho ta biết đây?”

Giữa trưa, hoàng cung.

Phượng Trữ Lan hiếm khi chủ động đi tìm Hoàng đế hay Hoàng hậu, trừ phi có việc đặc biệt quan trọng.

Hoàng hậu đang nghỉ ngơi trong đình viện sau tắm cung, đang thưởng thức hoa đào trong sân, nhũ mẫu ôm đứa bé đứng bên, đứa bé đã ngủ say, nhũ mẫu nhẹ nhàng đỡ đứa trẻ để cho bé dễ chịu hơn.

"Ai cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện này," Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt đột nhiên mang đầy tang thương: "Bồn cung không tiếc trả giá đắt hy sinh tất cả, nhưng Y Hoàng lại... Ôi, Thái tử phi già cũng không làm được gì." Giọng điệu thay đổi, ngôn ngữ cũng đứt quãng, lòng người khó lường.

Một cung nữ đột nhiên đi tới, quỳ gối: "Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ cầu kiến."

"Thái tử, hần chịu chủ động tìm Bồn cung? Quả là chuyện lạ," Hoàng hậu mỉm cười: "Cho nó vào đi."

Cung nữ lui ra, nhũ mẫu hơi khó xử: "Hoàng hậu nương nương, còn Hoàng thái tôn..."

"Đứng đó ôm cho nó nhìn." Hoàng hậu lạnh lùng.

"Vâng." Nhũ mẫu hậm hực đáp.

Chỉ chốc lát, Phượng Trữ Lan đi vào đình viện, dù có rất nhiều bất mãn với Hoàng hậu nhưng với bổn phận làm con hần vẫn hành lễ đúng mực: "Tham kiến mẫu hậu."

"Thái tử, tâm trạng của con rất tốt." Ngẩng đầu lên, Hoàng hậu thoáng liếc nhìn Phượng Trữ Lan nhếch môi cười nhạt: "Thấy con đã thoát khỏi bóng ma Y Hoàng bị sát hại, Bồn cung rất vui mừng."

Phượng Trữ Lan cười cười: "Mẫu hậu, nhi thần tìm ngài có việc."

"Bồn cung có rất nhiều việc muốn con làm, nhưng không thể," Hoàng hậu cũng cười, trong dịu dàng cất giấu thanh đao sắc bén: "Kỳ Hân đã mất mẹ, mà con còn có việc của mình, Bồn cung sẽ chăm sóc nó cẩn thận, chờ nó lớn lên hiểu chuyện đương nhiên sẽ trao lại cho con."

Phượng Trữ Lan cười càng đậm, lại càng thâm lương: "Mẫu hậu, Y Hoàng đã chết."

Hoàng hậu quay đi, bốc một nắm thức ăn trong chén mà cung nữ đang cầm vẩy vẩy cho cá trong hồ, thấy rất nhiều con cá tranh nhau thức ăn, nghiêm mặt nói: "Bồn cung biết, trong lòng Bồn cung cũng không dễ chịu."

"Y Hoàng không có nguyện vọng gì khác, nguyện vọng duy nhất của nàng chính là Kỳ Hân được trở về bên cạnh nàng." Phượng Trữ Lan cười khổ.

"Trữ Lan! Ngươi đừng hồ đồ!" Hoàng hậu nổi giận xoay người lại: "Ngươi biết những lời ngươi vừa nói có ý gì không! Y Hoàng qua đời là bất hạnh, chẳng lẽ ngươi còn muốn bồi thường bằng tính mạng của con trai mình sao!"

"Y Hoàng không chết, nàng luôn ở đây, luôn tồn tại," Phượng Trữ Lan chỉ vào trái tim mình, cười hàm súc: "Tất cả mọi thứ của nàng, đáng điệu giọng nói đều không mất, ta luôn nhớ rõ tất cả."

"Trữ Lan, ngươi thế này, Bồn cung nên làm thế nào mới phải?" Hoàng hậu nhìn hần, khẩu khí mềm xuống.

"Trước kia người đoạt lấy Kỳ Hân, mục đích chính là khống chế Y Hoàng, nhưng bây giờ Y Hoàng mất, ta chỉ là một người cha muốn con trai mình được trở về, không liên quan gì đến thân phận địa vị hay quyền thế, mẫu hậu, ngài muốn tiếp tục giữ lấy Kỳ Hân, còn giá trị gì nữa?" Tầm mắt Phượng Trữ Lan sắc bén nhìn thẳng Hoàng hậu đầy uy hiếp, Hoàng hậu hơi chột dạ, lại bốc thức ăn ném vào hồ cá: "Thái tử, ngươi coi lại mình đi, địa vị của ngươi bây giờ cũng như những con cá này, nếu ngươi vớt xuống sẽ có rất nhiều con cá tiến lên tranh giành, đến lúc đó nếu hối hận thì không còn con đường nào để đi nữa."

"Ta chỉ muốn Kỳ Hân," Phượng Trữ Lan kiên định, tầm mắt lướt qua Hoàng hậu nhìn chăm chăm nhũ mẫu, nhũ mẫu như bị ánh mắt chăm chăm của hần làm hoảng sợ ôm đứa bé lùi vài bước.

"Không được! Đây chính là quy tắc của Hoàng gia! Sao có thể vì chuyện Y Hoàng mà làm trái! Sau này chẳng lẽ phải có thêm nhiều trường hợp khác, sao có thể thống trị thiên hạ!" Hoàng hậu cá giận

"Mẫu hậu, nhi thần nuôi nấng Kỳ Hân thật tốt."

"Chỉ sợ ngươi một lòng một dạ vào nó! Sau đó sẽ quên đi bổn phận của mình phải làm gì," Hoàng hậu vung tay, xoay người, cá giận: "Trữ Lan, con không phải những công tử thường dân, có rất nhiều việc là thân bất do kỷ, con phải làm cho mình đứng ở vị trí cao nhất, làm cho mình luôn bất bại, mới

có tư cách, mới có năng lực nuôi nấng Kỳ Hân!”

"Mẫu hậu, thà người nói thẳng không muốn nhi thần vì Kỳ Hân mà bỏ lỡ để vị, còn không người nói là sợ nhi thần không chí tiến thủ, bị phụ hoàng phế truất, địa vị của người cũng có nguy cơ mất đi, sợ là không làm Nữ hoàng được." Phụng Trữ Lan lạnh nhạt nói, mắt thấy Hoàng hậu nổi điên xoay lại muốn cho một bạt tay, nhanh chóng lùi về sau một bước, tát vào không khí Hoàng hậu căng tức giận, ngón tay đeo kim sắc bị lực mạnh nắm chặt phát ra tiếng vang.

"Người đang nói cái gì! Thái tử! Chú ý ngôn từ của mình!" Không nén được giận quát lớn: "Tại sao người có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế! Nếu người ngoài nghe thấy, người, ta. Kỳ Hân, tất cả đều mất mạng!"

Phụng Trữ Lan cười nhạt: "Với thể lực của mẫu hậu, chẳng lẽ còn sợ cái gì sao? Là muốn diễn kịch cho nhi thần xem? Hay đang chột dạ?"

"Ta tuyệt đối không đồng ý với yêu cầu của người!" Hoàng hậu cực kỳ phẫn nộ.

Phụng Trữ Lan ngẩng đầu, nhìn nhũ mẫu run run rời khỏi, hần khế cười: "Ta sẽ không đi đến đoạt lại, như vậy, đối với ta không có lợi."

Nhũ mẫu sững sốt, đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

"Mẫu hậu, ngài hãy nghe ta nói..."

"Câm miệng!" Hoàng hậu tức đến xanh mặt: "Đây là quy tắc do Hoàng thái tổ định ra! Bọn cũng không có quyền thay đổi! Trừ phi tương lai người đăng cơ, nếu không không biết Kỳ Hân khi nào danh chính ngôn thuận trở lại bên cạnh người, nếu người động thủ với Bọn cung lại phải mang thêm tội danh bất hiếu! Người phải suy nghĩ cho kỹ!"

"Nếu phụ hoàng phế bỏ quy tắc này, phải chăng mẫu hậu sẽ cho Kỳ Hân về?" Trong mắt Phụng Trữ Lan hiện lên chút ánh sáng.

"Phụ hoàng người sẽ phế nó sao? Trên triều đình không ít lão đại thần sẽ đồng ý ư? Đây là quy tắc truyền thừa mấy trăm năm, sẽ bị người nhất thời kích động mà thay đổi sao!" Về mặt Hoàng hậu vận vẹo, tức giận không thôi.

Phụng Trữ Lan không muốn tiếp tục dây dưa, vội nói: "Nhi thần cáo lui." Nói xong, xoay người vội vã rời khỏi sân.

Nhũ mẫu đi đến bên cạnh Hoàng hậu, lo lắng nói: "Thái tử người..."

"Mặc nó đi! Phòng chừng với tính cách của nó đến chỗ Hoàng thượng cũng không nhận được kết cục tốt." Hoàng hậu vỗ mạnh tay áo: "Mà những quy tắc đó, nếu Hoàng thượng nói sửa là sửa, thế thì, Hoàng thượng sớm đã không là Hoàng thượng!"

Trên đời này, có người khóc, thì sẽ có người cười, khổ sở và khoái hoạt, thường chỉ cách nhau một sợi tơ.

Phụng Trữ Lan hỏi cung nữ, biết Hoàng thượng đang ở hậu cung Thiên điện cùng Phụng Ly Uyên, Vân Phụng Loan cộng thêm con trai của hai người họ là Phụng Nguyên Khải, Phụng Trữ Lan hơi do dự, hần sợ nghe thấy tiếng cười chói tai của bọn họ.

Nhưng hần nhất định phải đi, vì Y Hoàng, vì Kỳ Hân.

Trong Thiên điện đặt một chậu than, cạnh chậu than là ba người đang ngồi, một người ngồi ghế trên, hai người ngồi ghế dưới, mà người ngồi ghế trên đang ôm một trẻ sơ sinh vừa chọc cười, là nam tử trung niên.

Phụng Ly Uyên vẫn luôn trầm mặc, không tập trung. Vân Phụng Loan lại rất vui vẻ, thấy con trai được hoàng thượng yêu thương sâu sắc thì trong lòng không nén được khoái trá, dù vẫn còn trong thời gian ở cử thể nhưng từ vương phủ vào hoàng cung vẫn không thấy mệt mỏi.

Phụng Trữ Lan đứng ngoài cửa, chờ cung nữ đi vào thông báo, biết được hần muốn vào, không khí trong Thiên điện cứng đờ, Hoàng đế chậm chạp nói: "Tuyên."

Phụng Ly Uyên hơi hơi hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, thấy Phụng Trữ Lan chậm rãi tiến vào, liếc mắt nhìn thẳng hần rồi quay đầu đi.

"Thái tử có chuyện gì sao?" Hoàng đế cười hỏi hần, mà Phụng Trữ Lan liếc mắt nhìn Hoàng đế đang vô cùng yêu thương ôm Phụng Nguyên Khải, chỉ cảm thấy con mắt như bị đâm đau xót, lại chậm rãi nói: "Tham kiến Phụ hoàng."

"Miễn miễn, ở đây không có người ngoài, không cần câu nệ lễ tiết," hoàng đế dùng mắt ra hiệu: "Ngồi đi, Thái tử, hôm nay không được đề cập tới chính sự."

"Việc nhi thần muốn nói cũng không phải chính sự." Phụng Trữ Lan không ngồi xuống, ngược lại đứng càng thẳng.

"Vậy khoan nói, con có muốn ôm Nguyên Khải một cái không? Rất đáng yêu, con là thúc thúc của nó đấy." Hoàng đế cười nói.

Một khắc đó sắc mặt Vân Phụng Loan trắng bệch, lên nhìn Phụng Ly Uyên, mà lòng Phụng Ly Uyên hiện không đặt ở đây, chỉ tức tối nhìn chằm chằm Phụng Trữ Lan.

"Nhi thần có con trai của mình." Phụng Trữ Lan không tiếp thu, cũng không cự tuyệt, một câu rất đơn giản, hoàn toàn bác bỏ lời Hoàng đế.

"Ngươi vì Kỳ Hàn mà đến?" Hoàng đế nhẹ giọng nói, lời vừa dứt, toàn bộ Thiên điện đều an tĩnh, chỉ còn lại tiếng vang lách tách của chậu than.

"Phụ hoàng, Y Hoàng cũng không muốn gì, nàng chỉ muốn con trai mình được quay về." Phụng Trữ Lan cười nói.

Tâm Phụng Ly Uyên bị chấn động mạnh, bỗng chốc ngẩng đầu nhìn Phụng Trữ Lan.

Phụng Trữ Lan đứng đó, kiên quyết không sòn, lộ ra sự quật cường.

Sắc mặt Hoàng đế hơi khó coi: "Thái tử, trăm biết hiện trong lòng con rất khó chịu, chuyện này để hôm khác bàn đi?"

"Nhi thần không có khó chịu, chỉ muốn thay Y Hoàng hoàn thành tâm nguyện." Phụng Trữ Lan lạnh lùng đáp.

"Thái tử, đừng cố tình gây sự," Hoàng đế hơi tức giận: "Con hiểu rõ phép tắc hoàng gia ra sao, không có quy tắc, không thể tồn tại."

"Quy tắc? Quy tắc chính là muốn chia cắt nhi thần và cốt nhục thân sinh ư?" Phụng Trữ Lan cười lạnh: "Quy tắc mực cười! Hiện giờ là con trai nhi thần bị đoạt lấy, đương nhiên phụ hoàng sẽ không để tâm, nhưng nếu là Duệ vương gia, nói không chừng phụ hoàng bây giờ còn vội vã muốn phế bỏ quy tắc này hơn cả nhi thần!"

"Thái tử! Lời của ngươi có ý gì!" Hoàng đế vỗ mạnh vào tay ghế, giọng điệu uy nghiêm vang vọng cung điện.

"Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng phế bỏ phép tắc vô lý này! Trả Kỳ Hàn lại cho nhi thần!" Bất giác giọng Phụng Trữ Lan lớn hơn, nhìn Phụng Nguyên Khải không thể không tránh khỏi nhớ đến con trai mình.

Ra đời hơn ba tháng, con trai chỉ ở cạnh mình vẹn vẹn hai tháng!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thương tổn

"Thái tử, xin ngài đừng làm Hoàng thượng khó xử," Vân Phụng Loan lên tiếng, sắc mặt phờ phạc nói: "Hoàng thượng không muốn phế bỏ phép tắc cũng bởi vì ngài ấy không muốn triều đình đại loạn, hơn nữa, sớm muộn gì Hoàng thái tôn cũng sẽ trở về bên cạnh ngài..." "Bốp!"

Vân Phụng Loan vẫn chưa nói xong, đột nhiên trên mặt trúng một bạt tay, lực đạo rất mạnh, đánh bay cả người ả ngã lên bàn, ả bụm mặt, kinh hoàng nhìn Phụng Trữ Lan.

"Bị cướp đi không phải con của ngươi! Ngươi đương nhiên có thể nói những lời sất son đến thế!" Vừa nhìn thấy ả, lửa giận Phụng Trữ Lan kìm nén đã lâu bùng phát: "Tiện nhân! Ngươi có tư cách lên tiếng sao! Nếu không phải ngươi! Y Hoàng cũng sẽ không chết! Là ngươi giết nàng! Là ngươi làm hại Kỳ Hàn không có mẹ!"

Mất thấy thế tử bị Phụng Trữ Lan bức bách, Phụng Ly Uyên lại không có bất kỳ phản ứng gì chỉ quay đầu, trầm tư.

"Thái tử! Ngươi đang làm gì!" Hoàng đế giận dữ hét.

"Vân Phụng Loan!" Đôi mắt Phụng Trữ Lan đỏ bừng, không thể kiềm chế con giận nên không nghe lọt tai lời hoàng đế: "Ngươi trả Y Hoàng lại cho ta! Là ngươi giết nàng! Ngươi đem nàng hoàn hoàn chỉnh chỉnh trả lại cho ta!"

"Vèo ——" Có vật gì lướt không bay tới, ngay lúc Vân Phụng Loan suy sụp bị dọa ngã vào ghế, Phụng Trữ Lan nghe được có thứ gì đang bay vút về phía mình, theo bản năng ngoảnh đầu lại, nhưng không kịp né tránh, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên đau xót, vô thức nhắm mắt lại, một luồng ấm áp dọc theo mũi trượt xuống...

Mãi lâu sau, chờ hân không kích động nữa mở mắt ra, nhận thấy cảnh vật trước mắt là một màu đỏ tươi, như bị bao trùm bởi máu.

"Chẳng lẽ phải muốn trăm động thủ, ngươi mới bằng lòng tỉnh táo lại sao!" Hoàng đế tức giận sôi trào, cạnh tay hân là ly trà bị bóp nát.

Mảnh sứ dính máu, lẳng lặng nằm dưới chân Phụng Trữ Lan.

Từ mi tâm đến sống mũi đều nhuộm đỏ, Phụng Trữ Lan chưa từng bình tĩnh thế này, cô độc đứng đó, lạnh lẽo đau lòng.

Máu tươi không ngừng trào ra, từ mắt, mũi, khoe môi, cằm... Từng giọt, từng giọt rơi xuống đất, Phụng Trữ Lan từ từ mở mắt, lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ kém một chút nữa thôi, nếu mảnh sứ bay lệch một chút, sẽ cắt thẳng qua mắt hân.

Phượng Trữ Lan không hề kinh ngạc, không khiếp sợ —— tựa hồ sớm đã hồ hững với “tình thân”.

Hân không phần nộ tiếp, ngược lại, từ từ bình tĩnh: “Phụ hoàng, bất luận ngài có làm gì, nhi thần cũng không có quyền can thiệp, bây giờ nhi thần chỉ muốn con trai mình được quay về.”

"Thân thể Phượng Loan chưa bình phục, ngươi sao có thể làm nó hoảng sợ!" Sắc mặt Hoàng đế âm trầm, lạnh lùng nói: "Thái tử phi mất, không phải chỉ có một mình ngươi khổ sở! Nhưng cũng không thể vì vậy mà tùy tiện giận chó đánh mèo vào người khác!"

"Phụ hoàng," Phượng Trữ Lan cất tiếng giọng lạnh băng: "Nhi thần chưa bao giờ tùy tiện giận chó đánh mèo người khác, chẳng lẽ ngài không biết cái chết của Y Hoàng có nhiều bí ẩn?"

"Hình bộ đã bắt tay vào điều tra, ngươi cần gì phải quan tâm!"

"Nếu kẻ chết là Vân Phượng Loan, e rằng phụ hoàng sẽ không thờ ơ đến thế." Phượng Trữ Lan cười lạnh, lạnh thấu xương: "Phụ hoàng căm hận mẫu hậu, chán ghét nhi thần, liên lụy cả Y Hoàng và Kỳ Hân đều bị ghét bỏ, cục diện hiện giờ, chứng kiến nhi thần không chí tiến thủ, mẫu hậu rối loạn, mới là kết quả mà ngài luôn mong chờ!"

"Thái tử, ngươi chó hờ ngôn loạn ngữ! Trẫm thấy ngươi đã điên rồi!"

"Hôm nay nhi thần đến không phải để âm ỉ với phụ hoàng, chỉ mong phế bỏ quy tắc kia! Để Kỳ Hân được trở về bên nhi thần!" Phượng Trữ Lan nói.

"Vốn dĩ Kỳ Hân cũng đã được giao lại cho ngươi và Y Hoàng, nhưng chính các ngươi không bảo vệ chu đáo! Suýt nữa làm mất Kỳ Hân, giờ hoàng hậu đoạt lấy, vậy có thể trách ai?" Hoàng đế khinh thường cười lạnh.

"Việc ám sát ngày đó," Phượng Trữ Lan từ từ nhướn mày: "Hóa ra năng lực quan sát của ngài chỉ có vậy, màn ám sát tồn tại rất nhiều sơ hở, chẳng lẽ phụ hoàng không nhìn ra?"

"Câm miệng! Đừng nhắc đến tình hình lúc đó!" Hoàng đế thẹn quá thành giận: "Trẫm có suy nghĩ của mình, không cần ngươi giáo huấn!"

"Chỉ cần Kỳ Hân trở về, việc triều chính, nhi thần tuyệt đối sẽ không nhúng tay." Thái độ Phượng Trữ Lan lạnh băng, đối lập hoàn toàn với lửa giận của Hoàng đế.

Phượng Trữ Lan hơi nhếch môi, tức thì ném phải máu tanh, đau đớn và ấm áp giữa chân mày khiến hân càng thêm bình tĩnh.

"Đủ rồi! Đừng tiếp tục đẩy đưa đề tài này! Tâm tình tốt đều bị ngươi hủy hoại! Bất quá ngươi chỉ muốn Kỳ Hân mà thôi, nhưng Kỳ Hân cũng không ở chỗ trẫm! Cho dù trẫm nhận lời, cũng không có nghĩa là hoàng hậu đồng ý trả lại cho ngươi!" Hoàng đế cả giận, giọng hân phần nộ đánh thức cả Phượng Nguyên Khải trong lòng, bắt đầu khóc to không ngừng, Vân Phượng Loan vội vã tiến đến, ôm Phượng Nguyên Khải dỗ dành.

"Chỉ cần phụ hoàng đáp ứng, đó không phải chuyện gì khó, những lễ quy đó nhi thần hy vọng phụ hoàng sớm ngày phế bỏ," Phượng Trữ Lan vô cùng vui vẻ nở nụ cười, vừa chấp tay, nói: "Nhi thần tạ phụ hoàng! Vậy nhi thần dẫn Kỳ Hân về nhà!"

Sau khi Phượng Trữ Lan rời đi, mọi người đều đồng loạt trầm mặc, Hoàng đế phần nộ, Phượng Ly Uyên không biểu cảm vẫn trầm tư như cũ.

Mãi lâu sau, Hoàng đế ân cần hỏi Vân Phượng Loan: “Thái tử hơi nóng nảy, có làm con sợ không?”

"Phượng Loan không sao, đa tạ phụ hoàng quan tâm." Đưa con trong lòng vẫn còn khóc to, Vân Phượng Loan vừa cười vừa tiếp tục dỗ: “Thực ra Thái tử chỉ quá thương tâm, qua một thời gian ngắn sẽ bình tâm lại, nhi thần có thể thông cảm nỗi đau mà ngài ấy dành cho Thái tử phi.”

"Hy vọng là thế." Hoàng đế hung ác nói.

"Thế nhưng, phụ hoàng, vừa rồi ngài đã thương ngài ấy..." Vân Phượng Loan lẩm bẩm nói: "Suýt nữa hại ngài ấy bị mù, có phải hơi quá nặng tay không? Kỳ thật Thái tử chỉ quá phần nộ, không có ác ý."

"Chẳng phải nó không sao ư? Hơn nữa, nhiều việc nó làm giúp hoàng hậu, quá đáng gấp bội lần so với trẫm." Hoàng đế nói càng nhỏ, cuối cùng, chuyển giọng: "Giờ trẫm hơi mệt, các ngươi lui xuống đi, chờ đến khi đầy tháng Nguyên Khải, trẫm sẽ tặng cho nó đại lễ."

"Đa tạ phụ hoàng ưu ái Nguyên Khải, nhi thần thay Nguyên Khải tạ ơn phụ hoàng." Vân Phượng Loan cong gối, cười nói.

"Con và Y Hoàng hoàn toàn khác nhau, Phượng Loan con rất khiêm tốn," hoàng đế cũng nở nụ cười: "Y Hoàng rất giỏi, nhưng lại bộc lộ tài năng rất rõ, cũng quá kiêu ngạo, luôn hành động dựa vào tâm tính mình, có khi lại rất ỷ lại, không biết đối nhân xử thế, cũng chỉ có con hợp ý trẫm."

"Về." Vân Phượng Loan còn muốn nói điều gì, chưa kịp lên tiếng thì Phượng Ly Uyên đột ngột lạnh lùng hô lên một tiếng, đứng lên, liếc nhìn ả một cái rồi bước đi.

Hơi xấu hổ, Vân Phượng Loan vội vã hành lễ với hoàng đế rồi đuổi theo hân.

"Vương gia, tâm tình của chàng không tốt?" Đứa bé khóc một thì ngừng, Vân Phượng Loan vội vã đi sát Phượng Ly Uyên, cẩn thận hỏi.

"Phượng Loan," Phượng Ly Uyên đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn nàng, ánh mắt cứng rắn: "Nàng thành thật trả lời ta, ngày đó, rốt cuộc nàng đã làm gì!"

"Cái gì... Cái gì ngày đó?" Vân Phượng Loan hơi lắp bắp.

"Ngày Y Hoàng bị chết cháy, nàng không được nói dối! Khi đó vì quá đau khổ ta đã không chú ý một vài chi tiết, giờ nhớ lại, hoàng toàn khả nghi... Nàng nói cho ta biết! Có phải chính nàng đã thông đồng với kẻ khác hại chết Y Hoàng?"

Vân Phượng Loan bị hấn dọa sợ, sắc mặt trắng bệch.

"Vương gia, hại chết Thái tử phi thiếp được lợi gì?" Vân Phượng Loan trấn định thần sắc thư thái, nói: "Ngài đừng nghe lời gièm pha bên ngoài, tình cảm giữa thiếp và Thái tử phi như tỷ muội, sao có thể hại chết tỷ ấy? Hơn nữa, rất nhiều chuyện đều là trùng hợp, có lẽ có người mượn cơ hội gây chuyện?"

"Hừ." Phượng Ly Uyên hừ một tiếng, xoay người bước đi: "Có phải là trùng hợp, chờ ta điều tra xong sẽ sáng tỏ."

"Vương gia!" Vân Phượng Loan chạy theo đuổi kịp Phượng Ly Uyên, vội la lên: "Chẳng lẽ chàng không tin sao?"

Phượng Ly Uyên không trả lời, vẻ mặt hoảng hốt, cùng một vấn đề, Long Y Hoàng cũng từng hỏi qua... Hấn vẫn trả lời không được, có lẽ trong lòng đã có sẵn đáp án, nhưng vì sao không muốn nói ra.

Vân Phượng Loan sững sờ tại chỗ, Phượng Nguyên Khải trong lòng khóc càng ngày càng vang dội, ả hấp tấp ôm con, từ từ đi theo Phượng Ly Uyên.

Hoa viên hậu cung, hoàng hậu vẫn đứng trước hồ cá, như đang tự ngắm điều gì cũng có thể đang chờ đợi.

Phượng Trữ Lan hấp tấp chạy vào, vừa nhìn thấy hấn lập tức hoàng hậu ngó người —— trên mặt hấn có một vết thương rất sâu, từ trên mày trái nghiêng nghiêng xuống dưới, liên tục kéo dài đến chóp mũi, trên da vẫn thấm máu, hình như vì vội vội vàng vàng nên không kịp lau sạch vết máu, còn vết thương tiên điểm như đóa hoa sắp nở.

"Phụ hoàng đã đáp ứng rồi, giờ nhi thần đến để dẫn Kỳ Hân về nhà." Biểu tình Phượng Trữ Lan rất cao hứng, tựa hồ không bị vết thương đó làm ảnh hưởng, thế nhưng vết đỏ thấm trên làn da tái nhợt rất nổi bật, chỉ nhìn thoáng qua rất bắt mắt, đôi mắt lóe sáng ánh sao.

"Hoàng Thượng đã thương người?" Hoàng hậu đi đến trước mặt hấn, vẻ mặt hơi lo lắng: "Đề Bồn cung nhìn xem... Có đau không?" Hoàng hậu giơ tay, muốn đụng vào vết thương, Phượng Trữ Lan lại lui một bước, tránh thoát móng kim sắc của hoàng hậu, vẫn cười: "Mẫu hậu giao Kỳ Hân cho nhi thần."

Vết thương nếu khỏi hấn sẽ để lại sẹo.

"Hoàng Thượng đáp ứng rồi, người thật sự đáng ứng?" Hoàng hậu nhú mày, không thể tin.

"Đúng..." Phượng Trữ Lan ngẩng đầu, nhìn nhũ mẫu ôm Kỳ Hân đứng đó liền sai bước đi vào: "Kỳ Hân..."

"Khoan đã!" Hoàng hậu đột nhiên nhắc tay, dễ dàng cản bước chân Phượng Trữ Lan: "Hoàng Thượng vì sao lại đáp ứng?"

"Mẫu hậu không cần quan tâm," Phượng Trữ Lan ngừng lại, cười nói: "Dù sao lý do ngài nuôi nấng Kỳ Hân cũng là danh không chính ngôn không thuận, đây sơ hở, càng không có tư cách quản chuyện của nhi thần."

Hoàng hậu xanh mặt, nổi giận nói: "Người nói vậy là có ý gì!"

"Chẳng lẽ trận ám sát đó, mẫu hậu cho rằng mình không để lại dấu vết gì sao?" Phượng Trữ Lan không hề lảng tránh, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy phẫn nộ của hoàng hậu, vẫn giữ nụ cười ảm áp như gió xuân.

Hoàng hậu giận đến run người: "Bồn cung không rõ người đang nói cái gì!"

"Người khác sợ mẫu hậu, dù nhìn rõ sơ hở cũng không dám nói gì, nhưng nhi thần cũng không phải người khác," Phượng Trữ Lan nhìn Phượng Kỳ Hân ở đằng xa cười cười: "Nếu không, sau này mẫu hậu có thể nhanh chóng giết chết nhi thần, nhưng bây giờ, nhi thần phải mang Kỳ Hân đi!"

"Người!"

"Nhẫn nại của nhi thần có hạn, mong mẫu hậu tự hiểu lấy, nhi thần không muốn thấy máu."

"Thái tử!"

"Y Hoàng đã mất, Kỳ Hân đối với ngài mà nói cũng không còn giá trị lợi dụng, chẳng lẽ mẫu hậu cũng muốn đoạn tuyệt với nhi thần sao!" Phượng Trữ Lan mơ hồ tức giận.

"..." Hoàng hậu tức đến mức không nói nên lời, găng co cùng Phượng Trữ Lan một hồi, cuối cùng, thậm chí có chút chột dạ từ từ bỏ tay ra.

"Hon nữa! Y Hoàng vốn dĩ sẽ không chết! Dù ngài không phải là nguyên nhân trực tiếp, cũng là sát thủ gián tiếp hại chết nàng! Nếu không phải ngài, Y Hoàng cũng sẽ không..."

"Thôi thôi!" Hoàng hậu tức giận hét to, hung hăng xoay người sang chỗ đi: "Con trai của người người tự mang đi đi! Giờ người đã thương thành, Bồn cung không làm gì được người!"

"Đa tạ mẫu hậu!" Phụng Trữ Lan mừng thầm, đi nhanh đến chỗ nữ mẫu, ôm con vào lòng, Kỳ Hàn hình như đã khóc, đôi mắt sưng đỏ, vừa nhìn thấy Phụng Trữ Lan, chợt bày ra bộ dáng ủy nhất, cái miệng trề ra, muốn làm nũng khóc to.

"Kỳ Hàn!" Hân nhìn con trai, cười rặng rờ, sau đó ôm chặt con vào lòng, giọng run run: "Kỳ Hàn... Cha dẫn con về nhà... Mẹ con chờ con rất lâu rồi, đừng khóc biết không? Đừng chọc giận mẹ, nàng rất nhớ con..."

Dù sao cuối cùng cũng còn để tâm, trước khi đi, Phụng Trữ Lan quay đầu nhìn hoàng hậu: "Mẫu hậu, sau này nếu không có chuyện gì quan trọng, nhi thần sẽ không tiến cung, cũng sẽ không quấy rầy, cũng hy vọng ngài đừng đến phủ Thái tử, lại càng không muốn chơi ám chiêu gì, nếu Kỳ Hàn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc kệ có phải ngài làm hay không, nhi thần đều sẽ tìm..." Nói được một nửa liền dừng lại, Phụng Trữ Lan vẫn cười cười, phát tay áo rời đi.

Phụng Kỳ Hàn rất ngoan, lẳng lặng nằm trong lòng cha, không khóc cũng không có làm loạn.

Hoa đào dù nở rộ đến đâu cũng sẽ tàn, ba tháng sau, hoa sen trên sông hồ thành bắt đầu nở rộ.

Hoa sen đỏ như lửa, đông đưa trong gió, mỗi một mùa hè đều lưu lại hồi ức.

Khi đó, tất cả chỉ mới bắt đầu, tất cả, cũng có thể bù đắp.

Quay lại với Mộ Dung Xá Nguyệt, từ khi Vị Ương tỉnh lại, hiếm khi hân rời khỏi nàng, ẩn cư ở một sơn thôn nhỏ vô danh, chăm sóc nàng, ngày trôi qua bình lặng như nước.

Hân nhìn những đóa hoa đào héo dần, chợt nhớ đến thời gian trôi qua cũng đã lâu rồi.

Nhưng tình trạng của Vị Ương cũng không có biến chuyển gì, nàng vẫn không nhìn thấy, không nói, không nhớ gì, trầm mặc như hàn mai cao ngạo, mùa xuân đã qua, mùa hè đã đến.

Mỗi ngày Minh Yên đều đến đây, mỗi lần đều nói vết thương của nàng đã chuyển biến tốt, hai ngày trước còn nói thương tích sau ót cũng hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng nàng vẫn phong bế chính mình, đôi mắt vô thần, môi không mở, ai cũng không thể biết được cuối cùng nàng có nhìn thấy gì không.

Mộ Dung Xá Nguyệt hỏi hân, khi nào mắt Vị Ương sẽ hồi phục bình thường.

Minh Yên trả lời, có lẽ hôm nay, có lẽ ngày mai, có khả năng sẽ khỏi, hoặc sẽ không.

Mộ Dung Xá Nguyệt giận, nói như không nói! Người muốn ta tức chết!

Minh Yên không nao núng, thuộc hạ chỉ nói sự thật, bởi vết thương của Vị Ương cô nương đã khỏi hẳn, hồi phục thị lực chỉ là chuyện sớm muộn.

Mộ Dung Xá Nguyệt lại hỏi, còn ký ức của nàng?

Minh Yên nói, trừ phi nàng bị kích động sẽ từ từ nhớ lại, còn không cũng có khả năng cả đời sẽ không nhớ ra.

Vì thế cả ngày Mộ Dung Xá Nguyệt đều thấp tha thấp thỏm.

Từ khi mang Vị Ương về, Mộ Dung Xá Nguyệt cũng rất ít quan tâm đến chuyện thế sự, nếu Minh Yên có đề cập với hân, dù trong Võ lâm mình có sự kiện trọng đại gì đều ở đây giải quyết, hân đều vội vàng vàng, xử lý xong thì hấp tấp chạy đi bởi Vị Ương, liên tục nói chuyện với nàng, nhưng những lời nói đó như hòn đá ném vào biển cả.

Dung mạo không đổi, dáng người không đổi, nhưng tính cách đã thay đổi, Vị Ương phong bế bản thân, thường khiến Mộ Dung Xá Nguyệt lúng túng.

Mộ Dung Xá Nguyệt đã từng thử ôm nàng, nàng không phản ứng, gọi nàng, không phản ứng, thậm chí có một lần muốn hôn nàng, kết quả nàng vẫn như pho tượng không chút kích động, mỗi lần đều khiến Mộ Dung Xá Nguyệt còn chưa ra tay đã mất hứng thú, cuối cùng không làm được gì, sống chung được ba tháng, với điều kiện trước khi nàng khôi phục tính cách thì quan hệ giữa Vị Ương và Mộ Dung Xá Nguyệt luôn dừng lại ở cái nắm tay và ôm nhau mà thôi, lần đầu tiên Mộ Dung Xá Nguyệt phát hiện khả năng chịu đựng của mình rất cao, có thể nhịn lâu đến mức này.

Chớp mắt trời đã tối, Mộ Dung Xá Nguyệt đưa Vị Ương về phòng, thấy nàng đã ngủ say liền thổi nến, về phòng.

Phòng hân không có đốt đèn, hân đi vào trong bóng đêm, bố cục trong phòng thuộc rõ trong lòng bàn tay, dễ dàng tìm được giường rồi ngồi xuống, ngồi rất lâu, chợt hân nói: "Kiệt Cờ, xuất hiện đi."

Sâu trong góc phòng một cô nương xuất hiện, tóc đen như mực, đến cả mạng che mặt cũng cùng màu: "Minh chủ."

"Người lại đây." Cả ngày đều ở cùng Vị Ương, Mộ Dung Xá Nguyệt cảm thấy mệt mỏi, lời không đủ hơi.

Kiệt Cơ ngoan ngoãn đi đến, ánh trăng nhân nhật xuyên qua cửa sổ chiếu lên hình dáng ả.

Mộ Dung Xá Nguyệt nhẹ nhàng phát bay mạng che mặt ả, một dung nhan tuyệt mỹ hiện ra dưới ánh trăng nhân nhật, ả buông màn, không nói tiếng nào.

"Kiệt Cơ, một mỹ nhân như nàng, thân thủ lại tuyệt hảo," Mộ Dung Xá Nguyệt cười ngả ngón, ngón tay nâng cằm ả: "Đừng tiếp tục làm ản ảnh, làm hộ pháp của ta thì sao?"

"Thuộc hạ không dám." Kiệt Cơ nói.

"Không có gì không dám, hửm?" Hơi thở Mộ Dung Xá Nguyệt như lan, ái muội không ngừng: "Kiệt Cơ, tối rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi."

Trong bóng đêm, hai bóng người từ từ giao nhau rồi ngã xuống, trong phòng, dần dần truyền ra âm thanh khác thường.

Đêm đã khuya, mà âm thanh trong phòng vẫn tiếp tục vang lên.

Một bóng người chậm chạp bước đi trên hàng lang, ánh trăng kéo bóng vừa ốm lại vừa thon.

"Chi nha ——" Cửa phòng Mộ Dung Xá Nguyệt đột nhiên bị đẩy ra, nhất thời, hai người trên giường hoảng hốt, đồng loạt ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, dưới ánh trăng, sắc mặt Vị Ương tái nhợt dọa người, nhưng vững vàng đẩy cửa phòng.

Nàng không nhìn thấy, luôn cúi đầu nhìn nền nhà, thỉnh linh đứng ở cửa như thế, vẫn giữ nguyên tư thế đẩy cửa, bất động.

Mộ Dung Xá Nguyệt sững sờ một chút, thấy nàng như thế, đột nhiên lòng dạ rối bời, rời khỏi người Kiệt Cơ, xoay người kéo lấy y phục ở đầu giường khoác lên: "Kiệt Cơ, người đi trước đi."

Hắn không rõ tư vị trong lòng bây giờ ra sao nữa, lần đầu tiên Vị Ương chủ động tìm hắn, đương nhiên hắn rất vui sướng, nhưng cố tình vào thời điểm này...

Nàng không nhìn thấy... Nàng không nhìn thấy, hắn nên nhớ điều đó.

Kiệt Cơ nhìn nhìn Vị Ương, lại nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt, chỉ lặng lẽ ngồi dậy, từ từ lấy y phục.

Bình thường thân thủ của ả luôn rất nhanh gọn, nhưng lúc này mặc y phục hết sức thông thả.

Mặc xong y phục, ả không nán lại lâu, dùng khinh công bước đi im lặng rời khỏi phòng.

Mộ Dung Xá Nguyệt đi đến bên cạnh Vị Ương, khẽ nắm tay nàng, kéo nàng vào trong, cười nói: "Sao đột nhiên tới tìm ta vậy? Dọc đường có vấp phải gì không? Cũng đúng, nàng ở đây đã được ba tháng, cũng rất quen thuộc bài trí ở đây có thể tìm được phòng ta cũng không khó, nói đi, sao thế? Xảy ra chuyện gì?"

Vị Ương không nói, mà Mộ Dung Xá Nguyệt cũng rất kinh hi, chẳng qua khi hắn quay đầu lại lên thờ dài.

Đột nhiên, Vị Ương vùng khỏi tay hắn, từ từ đi ra khỏi phòng.

Như thế, không giống người mù chút nào.

Mộ Dung Xá Nguyệt ngẩn người, nhìn tay mình, bỗng nhiên trong lòng có chút vui mừng.

Lâu thế này... Cuối cùng cũng có chút cử động, không hề giống trước đây chỉ là một con rối mặc hắn kéo đi.

Như vậy, có phải có ý nghĩa là nàng dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn rồi?

Mộ Dung Xá Nguyệt hơi cao hứng, đang muốn đi ra, rồi lại rút về —— thế, có phải cũng có nghĩa là nàng đã khôi phục ký ức!

Nhưng Minh Yên đã nói, trừ phi nàng bị kích động mạnh, nếu không tuyệt đối không nhớ được!

Hơn nữa, vừa rồi nàng cũng không nói gì cả, có thể là tự mình đa tâm rồi!

Nghĩ nghĩ một chút, Mộ Dung Xá Nguyệt ra khỏi phòng, trực tiếp đến phòng Vị Ương, gõ gõ: "Vị Ương, nàng ở trong đó sao?"

Cửa đã khóa, bên trong cũng không có người đáp lại.

"Nàng ngủ rồi?" Mộ Dung Xá Nguyệt tiếp tục hỏi, nhưng vẫn không có ai trả lời hắn.

Hắn lui về phía sau một bước, khẽ vỗ tay, từ trên nóc nhà, lập tức có người nhảy xuống, y phục nhạt màu, hiển nhiên là một thị nữ.

Thị nữ hành lễ: "Minh chủ."

"Vị Ương cô nương đã về phòng?"

"Vâng, thuộc hạ tận mắt thấy nàng đi vào."

"Trong phòng có gì khác thường không?"

"Không có."

"Được rồi, người đã vất vả, sẽ có người đến giao ca, người cũng nên nghỉ ngơi đi." Mộ Dung Xá Nguyệt nhẹ lòng, nói.

"Tạ ơn minh chủ quan tâm." Thị nữ thân nhiên đối đáp, rồi đi ra ngoài hành lang, nhẹ nhàng nhảy lên, tiếp tục ẩn náu trên nóc nhà.

Không có việc gì là tốt rồi, có lẽ nàng đã nghỉ ngơi, vậy, ngày mai lại tìm nàng.

Mộ Dung Xá Nguyệt nghĩ như vậy, khe khẽ bước đi, hần hơi thất vọng, nếu lúc ấy, Vị Ương mở cửa thì tốt biết bao.

Kiệt Cơ đứng trên nóc nhà, gió lạnh thổi qua góc áo hơi bay bay.

Ả mang mạng che mặt, không nhìn rõ biểu tình, chỉ thấy nét thờ ơ.

Mà lúc này, nhiệt độ cơ thể nàng nóng rực không hoàn toàn hạ xuống.

Đây là cảm giác gì —— ả sờ tim mình, không cam tâm ư?

Thình lình có người xông vào tầm mắt, bỗng chốc ả ngẩng đầu, bất ngờ nhìn người đang đứng trước mặt, một người y phục tím toàn thân.

Người nọ nhảy lên, hạ thẳng trước mặt ả, nụ cười không dứt, Kiệt Cơ nhanh chóng quỳ xuống: "Tử Tuyền hộ pháp!"

"Kiệt Cơ, ta cố tình tới tìm người." Tử Tuyền nhìn ả, sau lưng như có một vầng trăng tròn, cười tuyệt mỹ nhưng lại khiến người ta lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ký ức

"Tử Tuyền hộ pháp tìm thuộc hạ có chuyện gì?" Kiệt Cơ hỏi.

"Kiệt Cơ, người là một cô nương tốt, nhưng chuyện hôm nay, chẳng lẽ người không cảm thấy bất công sao?" Tử Tuyền cười nói.

"Thuộc hạ không rõ ngài đang nói gì." Kiệt Cơ giả bộ hồ đồ.

"Người là một người khôn ngoan, tại sao lại không rõ ta đang nói gì?" Tử Tuyền hơi cúi đầu: "Vị Ương cô nương đó là một yêu nghiệt, bản lĩnh giỏi nhất của ả chính là quyến rũ đàn ông mà thôi, trước đây minh chủ dù có nhiều thị thiếp nhưng người chỉ thích có mình người không phải sao? Nhưng tối nay xem ra, hần mở mắt nhìn người mấy lần? Kiệt Cơ, ta thực cảm thấy tiếc cho người, nói chung Vị Ương cũng không tốt hơn người, nhưng minh chủ lại yêu mến ả như thế, ngay cả người cũng quên mất."

"Thuộc hạ còn có việc, cáo từ." Kiệt Cơ vội vàng nói.

"Ả yêu nghiệt đó không chỉ muốn mê hoặc minh chủ mà còn muốn hại Võ lâm minh," Tử Tuyền nói to: "Nếu người thật lòng yêu minh chủ, hoặc suy nghĩ cho võ lâm minh thì nên tìm mọi cách khuyên nhủ minh chủ để ả đi."

"Trước đây, ngài cũng thuyết phục Lâm Nguyệt hộ pháp như vậy sao?" Kiệt Cơ cười khẩy.

"Lâm Nguyệt rất thận trọng, nhưng lại liên thủ cùng con đàn bà ngu xuẩn muốn giết Long Y Hoàng, cũng khó trách minh chủ tại sao lại nổi trận lôi đình," Tử Tuyền nâng bội kiếm bên hông lên, phía trên có khắc đường mây văn mòng tím phản chiếu dưới ánh trăng càng thêm sắc bén: "Kiệt Cơ, người rất lạnh lùng, người biết nên làm thế nào."

"Thuộc không muốn nổi gót Lâm Nguyệt hộ pháp." Kiệt Cơ lạnh lùng đáp.

"Ai bảo người giết ả? Chỉ làm cho ả từ đâu tới thì trở về đấy thôi, đến lúc đó minh chủ có hỏi thì nói chính ả tự đi, có thể đã nhớ lại quá khứ, thế thì minh

chủ còn nói gì nữa chứ?" Từ Tuyền cười lạnh.

"Nơi này cách đế đô hơn trăm dặm," Kiệt Cơ kinh ngạc nói: "Sao ả có thể tự mình đi về đó được? Minh chủ sẽ tin sao? Hơn nữa, giữa đường sẽ bị Minh chủ tìm về! Đến lúc đó, cả ta và ngươi cũng khó thoát tội!"

"Dù sao cũng sẽ có cơ hội để ả đi, sẽ có!" Từ Tuyền xoay người: "Ta không nên ở đây lâu, chỉ muốn tới nhắc nhở ngươi một tiếng, Kiệt Cơ, nếu có cơ hội, đừng cho ả trở lại bên cạnh minh chủ, nhưng nếu ngươi không muốn bị minh chủ căm hận tốt nhất đừng giết ả, có lẽ có thể kích động ả để ả nhớ lại quá khứ, để tự ả rời đi, như thế là tốt nhất."

"Từ Tuyền hộ pháp, hình như ngài rất bất mãn với Vị Ương cô nương." Kiệt Cơ nghi hoặc hỏi.

"Không chỉ là bất mãn... Ả hại minh chủ tiền nhiệm, cũng hại chết Xích Nhiễm, ta hận ả thế thôi." Từ Tuyền cười nhạt: "Ta phải đi rồi, hoa sen của sông hồ thành ở đế đô đã nở, ngươi đừng bỏ qua cơ hội này dẫn ả đến đó, hiểu chưa?"

"Hoa sen? Ả và hoa sen có quan hệ gì?" Kiệt Cơ vẫn không hiểu được.

"Hoa sen, đối với ả mà nói thì nó là thứ rất thương tâm, khi đó là thời điểm lần đầu họ quen biết nhau, đúng vào mùa hoa nở như bây giờ..." Thân ảnh Từ Tuyền lóe lên, biến mất trong chớp mắt, hiện ra trên nóc nhà đối diện, sau đó dùng khinh công rời khỏi.

Kiệt Cơ sững sờ tại chỗ: "Lần đầu quen biết?"

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời ló dạng, ngày mới lại bắt đầu.

Tối hôm qua, bởi tính lực dồi dào mà Mộ Dung Xá Nguyệt ngủ rất muộn, sáng hôm sau thức dậy rất trễ, sau đó ba chân bốn cẳng chạy vào phòng Vị Ương, không có ai.

Hắn hơi tức giận, vội hỏi thị nữ cạnh đó: "Vị Ương cô nương đâu? Tại sao các ngươi lại để nàng tự đi khắp nơi! Nàng không nhìn thấy gì!"

"Bẩm minh chủ, vừa nãy Minh Yên hộ pháp có đến đây, đã dẫn Vị Ương cô nương ra ngoài." Thị nữ vội đáp.

"Đi nơi nào?"

"Hình như là hậu viện."

Mộ Dung Xá Nguyệt không nói hai lời, lập tức chạy về hướng hậu viện.

Vị Ương ngồi trên tảng đá cạnh ao, quần lụa trắng phủ xuống, đai lưng xanh nhạt, nàng hầu như không nhúc nhích chỉ chuyên tâm nhìn ao.

Ao gọn sóng phản chiếu trong đôi mắt nàng, có vài phản linh động không hề giống người mù.

Minh Yên chấp tay đứng đây, đứng sau lưng nàng, cũng nhìn mặt nước.

Hình ảnh này hơi quái dị, Mộ Dung Xá Nguyệt ho nhẹ một tiếng, đi tới: "Sao mới sáng sớm đã đến đây rồi?" Hắn hỏi Minh Yên.

"Đến xem tình trạng của cô nương ấy, xem ra trải qua mấy tháng điều dưỡng khôi phục không tệ." Minh Yên thản nhiên đáp.

"Thật không? Ta cũng thấy được thần sắc nàng đã khá lên nhiều... Bất quá, vẫn không nói được lời nào." Mộ Dung Xá Nguyệt hơi uể oải.

Vị Ương cô nương đang ngồi cạnh ao đột nhiên giật giật, quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt một cái rồi quay đi, cúi người xuống vươn tay hắt hắt nước.

"Nàng..." Mộ Dung Xá Nguyệt cứng lưỡi, chỉ chỉ Vị Ương, rất khiếp sợ nhìn Minh Yên: "Ánh mắt của nàng..."

"Cho nên thuộc hạ nói Vị Ương cô nương khôi phục không tồi, sáng nay khi thuộc hạ đến tìm nàng, phát hiện nàng đã khôi phục thị giác, chúc mừng minh chủ." Minh Yên không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói đậm đậm như nước.

"Nàng đã khôi phục? Khôi phục khi nào!" Mộ Dung Xá Nguyệt rất kích động, suýt nữa đã nắm lấy cổ áo Minh Yên bức cung.

"Có lẽ tối hôm qua, cũng có lẽ sớm hơn, tóm lại, tuyệt đối không phải vừa mới khôi phục hôm nay, ừm... Xem ra cũng sắp đến thời điểm nàng mở miệng nói chuyện." Minh Yên nói.

Mộ Dung Xá Nguyệt chỉ cảm thấy cảm hình như đã trật khớp —— dựa theo lời Minh Yên nói thì tối hôm qua Vị Ương tự dung xông vào phòng hắn, một màn của hắn và Kiệt Cơ nàng đã thấy? Cho nên mới phản ứng như thế!

"Sao thế? Minh chủ? Có chuyện gì quái gở ư?" Minh Yên phát hiện sắc mặt hắn không đúng, đột nhiên hỏi: "Đề thuộc hạ bắt mạch cho người."

"Không cần không cần," Mộ Dung Xá Nguyệt tái mặt, nhanh chóng chối từ Minh Yên, biểu tình xấu hổ: "Ngươi chỉ cần xem cho nàng là được, đừng lo cho ta."

Dù hắn nói gì, Minh Yên vẫn không nể mặt, hào tâm nhắc nhở hắn: "Minh chủ, thuộc hạ sớm đã nhắc nhở ngài, thể lực dồi dào là chuyện tốt, nhưng phải tránh mệt mỏi..."

Mộ Dung Xá Nguyệt hận không thể lập tức cắt lưỡi hắn, vì thế nhanh chóng cắt lời: "Minh Yên! Ngươi đi xuống đi!"

Minh Yên vô cùng nghe lời ngoan ngoãn ngậm miệng, cúi người, lui ra.

Vị Ương vẫn nhìn mặt hồ, im lặng, cũng không nghe được tiếng hít thở.

Mộ Dung Xá Nguyệt lại ho nhẹ một tiếng, hắn nửa quỳ xuống cạnh nàng: "Vị Ương? Nàng nhìn được rồi đúng không?"

Vị Ương không đáp, không nói một lời, thậm chí bất động.

"Vị Ương," Mộ Dung Xá Nguyệt cười phô trương: "Khôi phục là tốt rồi, hai ngày nữa ta dẫn nàng đi ra ngoài chơi, được không?" Hắn nắm chặt tay nàng, ngoại trừ lạnh không có cảm giác gì khác nữa.

Rõ ràng đã là đầu hạ, vì sao tay nàng vẫn lạnh thế này?

"Minh chủ," một thị nữ nhẹ bước đến, nhẹ nhàng cúi người ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, rồi ngừng đầu nói: "Hiện tại đã ở đại sảnh, chờ ngài xử trí."

"Như vậy," một tia tàn khốc thoáng hiện lên mặt Mộ Dung Xá Nguyệt, hắn đứng lên: "Ta sẽ qua đó ngay."

Thị nữ vội nhường đường, nhưng Mộ Dung Xá Nguyệt cũng chưa cất bước, xoay lại, nhẹ nhàng dắt tay Vị Ương, nói cười ảm áp: "Vị Ương, chúng ta cùng đi đi."

Vị Ương không nói lời nào, nhưng khi hắn khẽ lôi kéo tay nàng, nàng vẫn đứng lên, ngoan ngoãn đi theo hắn, mặt không đổi sắc.

Thị nữ nhìn Vị Ương, vẻ mặt hơi hơi ngạc nhiên.

Trước kia cho dù mình chủ có sủng ái cơ thiếp nào nhất thì cũng sẽ không dẫn theo cùng xử lý chuyện trong Vô lâm minh, mà hôm nay, lại muốn dẫn một cô nương mới ở chung chỉ vèn vẹn ba tháng ra đó, còn là một người vừa mới khôi phục thị giác, thậm chí... Là một người không nhớ gì, cũng không mở miệng nói chuyện, đây là có ý gì? Minh chủ muốn cho nàng ấy một thân phận chính thức ư?

Thị nữ đi theo Mộ Dung Xá Nguyệt vài bước, không khỏi nghi hoặc —— như vậy, Kiệt Cơ cô nương tính sao?

Chuyện giữa nàng ta cùng minh chủ trong Vô lâm gần như không ai không biết, cũng biết minh chủ rất thiên vị nàng ta, nhưng... Cũng không đối xử với nàng ta giống như Vị Ương cô nương, thậm chí có người còn cho là, chuyện Kiệt Cơ cô nương sẽ thành minh chủ phụ nhân chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, còn bây giờ thì?

Minh chủ thật sự muốn cho Vị Ương cô nương một thân phận quang minh chính đại thân phận? Nên lúc này, muốn dẫn Vị Ương cô nương đi làm quen trước ư!

Bầu trời trong xanh, ánh nắng ảm áp, trong đại sảnh lại u ám âm trầm, thường ngày nơi này luôn vắng vẻ, hôm nay có rất nhiều người đứng trong này, Minh Yên đứng đầu, một thân hắc y đai lưng bạch ngọc ảm áp.

Người người chính tề đứng ngay ngắn thành hai hàng trong đại sảnh, mà chính giữa là một nam nhân y phục tã toai đang quỳ, máu tươi thấm đẫm, tóc rối loạn, luôn cúi đầu, tay bị trói chặt sau lưng, chặt vật.

Mộ Dung Xá Nguyệt đi ra khỏi bình phong còn dắt Vị Ương, mọi người ngẩn ra, nhưng cũng giữ lễ tiết, ngoại trừ cấp Hộ pháp ra thì tất cả đều đồng loạt quỳ xuống: "Minh chủ."

Từ Tuyên bị điều đi, Lâm Nguyệt và Xích Nhiễm đều bị giết, giờ bên cạnh Mộ Dung Xá Nguyệt chỉ còn sót lại một vị Hộ pháp là Minh Yên mà thôi.

Mộ Dung Xá Nguyệt ngồi vào ghế, ôm eo Vị Ương cùng ngồi xuống, nghiêng người kéo Vị Ương vào lòng, Vị Ương không phản kháng, cũng không hòa theo, tâm trạng Mộ Dung Xá Nguyệt hơi suy sụp, chậm chậm nâng mái tóc của nàng cài trâm ngọc, thờ ơ nói: "Lâm Nhẫn, ngươi là Lâm Nhẫn đúng không? Là đệ đệ của Lâm Nguyệt."

Nam nhân quỳ trên mặt đất không đáp, cả người run run.

Mộ Dung Xá Nguyệt phát tay, màn trúc được kéo lên, Vị Ương quay đầu lại nhìn người trên mặt đất.

Mộ Dung Xá Nguyệt nói: "Ngươi muốn báo thù cho tỷ tỷ đúng chứ? Ngươi hận ta giết ả? Đúng không?"

Lâm Nhẫn hét: "Tỷ tỷ trung thành với ngươi như thế, nhưng ngươi lại vì một con đàn bà mà giết tỷ! Ắ ta còn là dư nghiệt của hoàng thất, sao khiến ta phục được!"

Mộ Dung Xá Nguyệt biếng nhác tựa hồ ly, khuỷu tay đặt trên tay ghế, nửa hí mắt, dáng điệu yêu mị câu hồn: "Đó chỉ là ân oán cá nhân giữa ta và nàng

ấy, dù Vị Ương là gì, hơn nữa, nếu ngươi hận ta, ta cũng không phản đối ngươi tìm ta báo thù, tìm ta quyết chiến, nhưng ngươi không được quan báo tư thù, đi bán tin tức quan trọng của Võ lâm mình để trả thù ta, ngươi cũng biết, nếu ngươi làm như vậy không chỉ làm hại ta mà còn hại cả hàng vạn huynh đệ trong võ lâm sẽ mất mạng vì tư tâm của ngươi, người muốn làm thế thật ư?

"Không phải!" Lâm Nhẫn vội hét to.

"Chắc chắn, kỳ thật ngươi muốn làm gì ta cũng không quản, cho dù phản bội giống như Phụng Ly Uyên, ta cũng..." Mộ Dung Xá Nguyệt đột nhiên im bặt, nhanh chóng nhìn nhìn Vị Ương, thấy thần sắc đang không thay đổi mới yên lòng, vừa thầm trách mình sơ ý, vừa nói: "Ta cứu nàng, tự có chủ ý của mình, trước đây ta cũng đã ra lệnh không được động thủ với người của hoàng thất, là tỷ tỷ ngươi làm trái lệnh, cũng không trách ai được."

"Không đúng! Không đúng! Rõ ràng ngươi yêu thích con đàn bà đó!" Hai bên bắt đầu có người thì thầm bàn bạc, Lâm Nhẫn quần bách muốn xoay chuyển tình thế: "Say đắm sắc đẹp của ả! Sớm muộn gì võ lâm cũng bị hủy trong tay ngươi!"

"Vào ——" Hàn quang sắc bén hiện lên, cắm thẳng vào trong người Lâm Nhẫn, hấn đau đớn nấc nghẹn, lăn lộn trên mặt đất.

"Bôi nhọ mình chủ là tử tội." Minh Yên hạ tay xuống, làn da bạch ngọc nổi bật trên y phục đen tuyền.

Mộ Dung Xá Nguyệt đỡ trán, nhắm mắt: "Lại là ngân châm, Minh Yên à... Tại sao ngươi vẫn dùng loại vũ khí như đàn bà thế?"

Minh Yên nghiêng thân, không nói gì.

"Lâm Nhẫn, ta thấy rất đau lòng, ngươi là một nhân tài, tỷ tỷ ngươi cũng rất xuất sắc nhưng lại ngươi trước sau đều cãi lệnh ta, làm ta đau lòng không thôi, nhất là ngươi, ngươi lại đẩy các huynh đệ vào lửa bóng không quan tâm đến họ..." Mộ Dung Xá Nguyệt lạnh mặt: "Phản bội võ lâm mình, dùng hình phạt gì?"

"Chém đầu." Minh Yên lạnh lùng đáp.

"Lâm Nhẫn, ngươi còn gì muốn nói không?" Mộ Dung Xá Nguyệt cười lạnh.

"Ta không hề sai! Ta thấy bất công cho tỷ tỷ ——" Lâm Nhẫn liều mạng gào thét, ánh mắt Mộ Dung Xá Nguyệt lạnh lùng, làm một động tác ra hiệu, vì thế đao sắc lóe lên, máu văng tung tóe, cơ thể mất đầu ngã xuống, đầu rơi ở một bên.

Đao phủ ra tay rất nhanh, mặt không đổi sắc, thông thả rút đao về.

"Đứng là chấp mê bất ngộ? Có một số việc... Kỳ thật trong lòng hiểu là được rồi, nói thẳng ra thì sẽ mất mạng ngay..." Đôi mắt Mộ Dung Xá Nguyệt mê ly, ngón tay nhịp nhịp, chợt cảm nhận được tay bị Vị Ương nắm chặt, tay nàng run run, vì thế quay đầu lại, ôn nhu nói: "Sao thế? Vị Ương?"

"Sợ..." Vị Ương quay đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại, mấy tháng không mở miệng, lại nói ra chữ đầu tiên dưới tình huống này.

Mộ Dung Xá Nguyệt chấn động, khăn trương đứng lên, nhìn thi thể phía dưới... Quả thật rất kinh khủng, vì vậy hấn nhẹ nhàng vươn tay, năm ngón tay thon dài âm áp khe che mắt Vị Ương, giọng nhẹ nhàng: "Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi." Hấn tranh thủ nháy mắt ra hiệu với thị nữ bên cạnh, chỉ chốc lát màn trúc lại được thả xuống che đi hình bóng Minh Yên, Mộ Dung Xá Nguyệt lại cho người nhanh chóng xử lý hiện trường sạch sẽ.

Trong ấn tượng của hấn, Long Y Hoàng là một người đến chết cũng không sợ, lần ở hầm băng, cũng không thấy nàng hoảng loạn, nhưng lúc này...

Chẳng lẽ từ trong tâm khảm của mình, nàng cũng sợ hãi như vậy? Chẳng qua không thể hiện ra mà thôi? Chi là nguy trang thôi sao? Chi là... không có ai biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, hấn chợt đau lòng.

Trước đây nàng là người như thế, cao ngạo thì sao?

Có người đem đầu Lâm Nhẫn đến, quỳ gối trước màn trúc nâng lên, Mộ Dung Xá Nguyệt cho hấn lui ra, một lát sau, mới thả tay khỏi mắt Vị Ương: "Được rồi, Vị Ương, không sao nữa rồi."

Vị Ương vẫn không dám mở mắt, Mộ Dung Xá Nguyệt đành nói: "Chúng ta đến hậu viên nhé, không nhìn những thứ này nữa, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn nàng đến ven sông ngắm hoa sen."

Nhắc tới hoa sen, đôi mắt Vị Ương hình như hơi kích động.

Hoa sen... Hoa sen...

Là cái gì?

Theo Mộ Dung Xá Nguyệt về phòng, Vị Ương vẫn luôn duy trì trầm mặc, sau đó Mộ Dung Xá Nguyệt cho người mang giấy và bút đến, nhẹ nhàng viết hai chữ "Vị Ương", rồi nói đây là tên nàng, hỏi nàng có cảm nhận được không?

Vị Ương nhìn hai chữ đó thật lâu, rồi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mộ Dung Xá Nguyệt, thỉnh thoảng phá lệ nói hai chữ: "Mộ Dung..."

Dù tiếng nàng nói rất nhỏ rất nhỏ, Mộ Dung Xá Nguyệt lại xúc động rơi nước mắt, hẳn đợi đã lâu thế này, cuối cùng cũng có thể đợi đến ngày nàng khôi phục lại, có lẽ đây là khởi đầu tốt.

"Viết... viết tên của ta đi, Vị Ương," hắn nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, cười nói: "Để ta xem nét chữ của nàng."

Vị Ương rất nghe lời bước đến, nhận lấy cây bút trong tay hắn, đặt nét đầu tiên lên giấy, Mộ Dung Xá Nguyệt liếc mắt thấy không đúng, vội vàng cầm tay nàng, chỉnh đầu bút về đúng nét: "Không phải viết như vậy, là như thế này..."

Chỉ chốc lát, trên giấy hiện lên hai chữ to đậm đen, Mộ Dung

"Nàng nhìn xem." Mộ Dung Xá Nguyệt thả tay nàng ra, cười nói.

Vị Ương nhắc bút, quả thực là hai chữ "Mộ Dung" chính tề do nàng nắn nót viết ra, chỉ có điều làm Mộ Dung Xá Nguyệt tức đến mức thổ huyết chính là nàng cố tình viết trước hai chữ "Mộ Dung" một chữ nữa, tiểu.

Tiểu Mộ Dung, quả thật là cái tên khiến người ra xúc động...

"Không phải như vậy không phải như vậy," Mộ Dung Xá Nguyệt vội bước đến sửa lại, sắc mặt cuống quýt khó coi: "Phía trước không có chữ này! Tuyệt đối không có."

Vị Ương dừng bút, nàng nghiêng đầu mắt trêu chọc nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt, khoe mắt ẩn chứa tà mị cười mỉm, đáy lòng Mộ Dung Xá Nguyệt phát lạnh.

Vị Ương đột nhiên gần từng chữ rõ ràng: "Tiểu Mộ Dung."

Mộ Dung Xá Nguyệt hóa đá, sau đó tông cửa đi ra, tìm Minh Yên phân xử.

Minh Yên chưa kịp rời khỏi thì bị Mộ Dung Xá Nguyệt lôi lại, Mộ Dung Xá Nguyệt căng thẳng mồ hôi lạnh đầy người, liên tục hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải Vị Ương đã mất trí nhớ rồi sao, tại sao lại có thể nhớ chính xác nhũ danh nàng đã đặt cho mình trước đây chứ?

Minh Yên chạy đến cạnh Vị Ương, vừa nhìn thấy trên giấy chỉ chít chữ nàng ấy viết, chữ viết rất thanh tú xinh xắn nhưng cũng đầy cao ngạo.

Mấy chữ đều không khác nhau, cũng chỉ lặp lại một tên mà thôi, Tiểu Mộ Dung.

Mộ Dung Xá Nguyệt vừa thấy Minh Yên ngăn người khi đứng trước tờ giấy đó thì khăn trương gom giấy lại, sắc mặt ngượng ngùng: "Bảo người đến không phải để người nhìn cái này! Thử nhìn nàng kia! Nhìn nàng!"

Minh Yên lại vội vã xem xét tình trạng Vị Ương, nhìn trái nhìn phải ngó trên ngắm dưới, lại thử nghiệm vài lần, cuối cùng rút ra kết luận, nàng ấy căn bản không khôi phục trí nhớ.

Mộ Dung Xá Nguyệt không tin: "Tại sao nàng lại nhớ được cái tên này!" Cái tên này đối với hắn là một sỉ nhục, vô cùng sỉ nhục!

"Có lẽ cái này đã từng mang lại cho nàng những hồi ức vui vẻ tốt đẹp, nên nàng không nhớ quên đi." Minh Yên sờ sờ cằm, lăm bằm.

Mộ Dung Xá Nguyệt giật giật môi, thừa dịp Minh Yên xoay người vo tròn tờ giấy thành cục xé nát, hận không thể ăn hết tất cả.

Vì sao ký ức nàng coi là "Tốt đẹp vui vẻ", cũng là quá khứ hắn đau đớn nhất?

"Tiểu Mộ Dung... Là ai?" Vị Ương hình như vừa mở miệng nói chuyện, vừa nói thành nguyền, giọng không cảm xúc, lạnh băng, thất thường: "Là ai... Nhất thế hồng liên... Trường, Trường Hà... Kỳ Hàn..."

Nàng đột nhiên cảm thấy rất đau đầu, hai tay ôm đầu, sắc mặt đau khổ: "Không nguyện ý... Cái gì..."

Minh Yên đột nhiên trở tay, điểm huyệt ngũ của nàng, lúc này Mộ Dung Xá Nguyệt mới tỉnh lên, nhìn Minh Yên khó hiểu.

Minh Yên nói: "Hôm nay nàng ấy bị kích động, khó tránh sẽ nhớ lại một chút chuyện."

"Thật không!" Mộ Dung Xá Nguyệt kinh hãi.

"Có lẽ, bởi vì hôm nay nàng ấy chứng kiến Lâm Nhẫn bị chém đầu... Hoặc, trước đây nàng cũng từng chứng kiến cảnh này, cảnh tượng quen thuộc và nàng không muốn nhớ tới những ký ức tương tự, không chú ý, mình chủ, ngài đã chịu đựng lâu như thế giờ lại kiểm củi ba năm thiêu một giờ." Minh Yên lạnh lùng nói: "Giờ ngài dẫn nàng ấy đi nghỉ ngơi, có lẽ vài ngày nữa sẽ tốt hơn."

Mộ Dung Xá Nguyệt gật gật đầu, hơi ngáp ngừng, nhưng cũng làm theo lời Minh Yên.

Hắn ôm Vị Ương, thấy nàng dù đã ngủ vẫn nắm lấy vạt áo mình, nhủ mày thì thầm: "Trữ Lan..."

Mộ Dung Xá Nguyệt biến sắc, ôm Vị Ương đi thẳng đến giường, đặt nàng xuống, ngồi xuống khẽ cầm lấy tay nàng: “Đó là người mà nàng nhớ mãi không quên đúng không?”

Vị Ương không trả lời hẳn, sau cùng, hoàn toàn ngủ say.

Mộ Dung Xá Nguyệt lắc đầu, buông xuống tay nàng, cùng Minh Yên ra khỏi phòng.

Đêm khuya, bên giường Vị Ương thỉnh thoảng xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen điểm huyệt nàng hai cái, giải huyệt ngủ cho nàng, lợi dụng nàng đang mơ mơ màng màng hoàn toàn chưa tỉnh giấc bóng đen cúi xuống thì thầm bên tai nàng: “Thái tử phi nương nương, đã là mùa hè.”

Vị Ương lắc đầu, nhắm mày, sắc mặt khổ sở: "Hè..."

"Ngài nhớ không? Sông hồ thành ở đế đô, hoa sen đã nở." Bóng đen không rõ mặt mũi tiếp tục nói thầm "Có phải ngài đã hứa với ai đó, khi hoa sen nở sẽ thưởng thức cùng hẳn, hoặc đã đồng ý với ai? Cùng thả hoa đăng với người ấy?"

"Ai..." Vị Ương vô thức lẩm bẩm

"Thái tử phi nương nương, ngài phải hiểu, ngài có sứ mệnh của mình, không thể ở đây lâu... Ngài còn nhớ mục đích ngài đi hòa thân là gì không?"

"Hòa thân..."

"Ngài đến sông hồ thành ở đế đô nhìn thử, có lẽ người ngài nhớ mãi không quên sẽ ở đó, ngài sẽ nhớ lại mọi chuyện... Ngài, nên trở về là chính mình, về đúng nơi của mình, trượng phu, con trai của ngài đều ở đó... Mà không phải sống phí thời gian ở đây..."

"Con trai..." Vị Ương chạm mồ hôi lạnh đầy trán, mặt trắng bệch, lâm vào đau đớn.

"Đế đô, sông hồ thành, hoa sen... Xin ngài đừng quên." Bóng đen vội vàng nói hết, liền biến mất trong bóng đêm, Vị Ương bừng tỉnh, nhưng suy nghĩ trống rỗng.

Hoa sen... Là ai?

Mới vừa rời khỏi chỗ Mộ Dung Xá Nguyệt, Minh Yên đang đi đến đình viện trong sân, ánh trăng kéo bóng ánh rất dài, xung quanh không bóng người.

Đột nhiên, một bóng đen xẹt qua bên trái hẳn, mất sáng ngời, hẳn giờ tay, ngân châm bay ra phóng về phía bóng người đang bay.

Bóng đen dừng lại, dưới ánh trăng hiện ra bóng người màu tím, hẳn sừng sốt: “Tử Tuyền hộ pháp không phải phụng mệnh mình chủ đến phân bộ Hàng Xuyên rồi sao?”

"Phân bộ có việc gấp, ta không dám trì hoãn, vì thế lại về," Tử Tuyền cười cười, bàn tay giờ lên, giữa khe ngón tay đều có ngân châm, nghiêm túc: “Xích Nhiễm đã nhiều lần nói với ta, mỗi lần người ra tay đều dùng chiêu này, nàng ấy cũng thấy chán.”

Minh Yên trầm mặc một lát, xoay người bước đi.

Tử Tuyền đứng sau lưng hẳn vội vàng nói to: “Ta thấy người luôn giúp mình chủ chăm sóc Vị Ương, cảm thấy bất bình cho người, trước đây nếu không phải Vị Ương, Xích Nhiễm sẽ không chết, người đã theo đuổi Xích Nhiễm từ rất lâu, Minh Yên, chẳng lẽ người cam chịu tiếp tục chăm sóc cho Vị Ương sao? Người muốn chăm sóc cho kẻ đã hại chết Xích Nhiễm ư? Minh Yên, ta nhớ người đã từng nói, nếu ai dám làm hại Xích Nhiễm, người tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó, cho dù là ai.”

"Giết Xích Nhiễm, là Phượng Ly Uyên." Minh Yên lạnh lùng đáp.

"Nhưng Phượng Ly Uyên lại vì Long Y Hoàng mà giết tỷ ấy!"

"Thế nhưng, kẻ giết dây Xích Nhiễm ám sát Long Y Hoàng, là ai?" Minh Yên đưa lưng về phía Tử Tuyền cười lạnh: "Người đừng nói với ta người không biết, thấy tình tỷ muội giữa người và nàng ấy sâu đậm, hơn nữa, người cũng không trực tiếp hại chết nàng ấy, ta mới không ra tay, Xích Nhiễm cũng không hy vọng người xảy ra chuyện gì."

"Người cho là ta giật dây bảo tỷ ấy đi ám sát? Mới làm tỷ ấy mất mạng đúng không!" Tử Tuyền vội la lên.

"Rốt cuộc có phải hay không, trong lòng người rõ nhất," Giọng Minh Yên hờ hững lộ vẻ tang thương: "Người giật dây Xích Nhiễm, đến cả Lâm Nguyệt cũng mất mạng, nhưng họ đều chết, mục đích của người không thành, giờ đến đây thuyết phục ta sao? Không phải người đã đi tìm Kiệt Cơ rồi sao?"

"Người cũng biết." Tử Tuyền sững sốt.

"Ta biết chuyện này không phải là chuyện gì khó, bởi vì cho tới bây giờ người đều không bỏ qua bất kỳ ai có lợi cho kế hoạch của mình!" Minh Yên nói xong, bước đi nhanh hơn.

"Tất cả ta đều nghĩ cho Vô lâm! Giữ lại yêu nữ đó! Đối với vô lâm không có chỗ nào tốt cả!"

"Vậy ngươi chọc mình chủ, có điểm nào tốt?"

"Minh chủ sẽ thông cảm cho khổ tâm ta."

"Hắn sẽ giết ngươi."

"Chỉ cần có thể giết Vị Ương, giết ta cũng không sao!"

"Nói nghe rất hay, Từ Tuyền hộ pháp, nếu ngươi không yêu quý mạng mình như thế, thì tại sao hết lần này đến lần khác đều tìm người khác chết thay?"
Minh Yên cười lạnh như Tu La.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Thành gia lập thất

"Ngươi là gì của nàng?" Phụng Trữ Lan liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng khinh thường, xung quanh hai người vang lên tiếng bước chân, một đội thị vệ bao vây bọn họ, cũng không dám tiến lên, chỉ làm thành một vòng tròn.

Trưởng kiếm trường kích nắm chặt trong tay, tản ra khí lạnh sắc bén.

Trưởng thị vệ quát: "Thả Thái tử ra! Chúng ta cho ngươi một con đường sống!"

"Ngươi không tự cách biết ta là gì của nàng, ngươi nói cho ta biết nàng ở đâu!" Công tử trẻ tuổi tức giận hai mắt đỏ ngầu, tay chuyển mạnh, suýt nữa kiếm chát đứt cổ Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan kịp thời lui ra sau, kiếm của hắn cũng áp đến không rời một phân, chợt, Phụng Kỳ Hàn khẽ thút thít.

Phụng Trữ Lan bất động, đôi mắt nổi lên sát ý, trừng trừng nhìn vị công tử trước mắt: "Nếu là ân oán cá nhân, tự chúng ta giải quyết, không được làm hại đến đứa bé."

"Đứa bé," Bất giác vị công tử đó ngẩn ra, nhìn Kỳ Hàn trong lòng Phụng Trữ Lan, vẻ mặt không biết là kinh hay là hi: "Đây là... con của Y Hoàng."

"Đúng, là con của ta và Y Hoàng." Khẽ nói xong, Phụng Trữ Lan càng cảnh giác, thừa dịp công tử hơi thất thần, bóng dáng khẽ lóe lên rồi khỏi phạm vi không chế của hắn, Kỳ Hàn nức nở vài tiếng, ngoảnh đầu nhìn hắn, rồi cắn ngón tay mình.

Không có người để uy hiếp, vị công tử trẻ tuổi nháy mắt rơi vào hoàn cảnh khó khăn, thị vệ đồng loạt xông lên tấn công, binh khí liên tục đâm vào hắn.

Hắn cản một hồi, chém vài tên thị vệ, chợt không muốn đánh tiếp, dùng khinh công bậc thầy của mình nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Gió thổi qua, thổi bay mái tóc hắn, bạch y phấp phất, hắn cúi đầu quan sát thị vệ bao vây thành nhóm thành đàn, không hề hỗn loạn, cũng không hoảng sợ, chỉ thất thần nhìn Kỳ Hàn lẩm bẩm: "Mới không gặp bao lâu mà... Con cũng đã lớn thế này."

Phụng Trữ Lan ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt không vui.

Nghe khẩu khí này, nhìn thái độ này nhất định là người rất quen thuộc với Y Hoàng, không chỉ quen thuộc... Chỉ ít cũng không khác Quân Linh chút nào, hơn nữa xem ra cũng không giống công tử thiếu gia gia tộc bình thường, thân thủ giỏi như thế, bộ dáng cũng không vô lại —— vì sao hắn vừa nghĩ đến đây thì rầu rĩ không vui?

Công tử trẻ tuổi vẫn chưa đi, đứng trên nóc nhà cảm trường kiến, kiêu ngạo xem thường cung thủ bày trận, giọng lạnh băng: "Đứa bé ở đây, mẹ nó đâu? Thái tử, Phụng Trữ Lan ngươi vứt Y Hoàng ở đâu! Ngươi không chăm sóc nàng chu đáo! Cho đàn bà khác ngủ ở phòng nàng sao!"

"Ngươi nói ta không có tư cách, vậy ngươi có tư cách gì hỏi ta," Phụng Trữ Lan ngẩng đầu, giọng điệu lạnh lùng, nếu không phải chú ý đến tên đó và Long Y Hoàng có phải bằng hữu hay không, cả Kỳ Hàn đang nằm trong lòng thì hắn nhất định sẽ phi thân lên đó so chiêu với tên quái nhân này một trận: "Ngươi và Y Hoàng, quan hệ gì? Ngươi có tư cách gì hỏi đến nàng!"

"Ha ha... Nếu ngay cả ta cũng không có tư cách hỏi, thì thiên hạ này, sẽ không còn ai có tư cách!" Tầm mắt vị công tử đó không hề rời khỏi Kỳ Hàn: "Rốt cuộc Y Hoàng đang ở đâu?"

"Ngươi là gì của nàng?" Phụng Trữ Lan vẫn bình tĩnh, hắn phát tay ngăn cung thủ.

"Nếu tìm được nàng, đương nhiên ngươi sẽ biết ta là ai, bằng không," Công tử trẻ tuổi nhếch mày, sát khí tỏa ra: "Ta nhất định sẽ huyết tẩy phủ Thái tử."

"Cần rồi." Phụng Trữ Lan khinh thường nói.

"Cần rồi sao?" Công tử trẻ tuổi cười lạnh: "Nếu Y Hoàng có gì bất trắc, ta sẽ bắt người trả giá!"

"Người thật sự muốn gặp nàng?" Phụng Trữ Lan dừng một lát, chợt cảm thấy thái độ ngạo mạn của tên đó hết sức quen thuộc —— hẳn có linh cảm, nếu vị công tử này có gì bất trắc, Long Y Hoàng ở dưới cửa tuyến sẽ hóa thành lệ quỷ tìm mình tính sổ, không tha thứ cho mình, nhưng, tên đó và Y Hoàng rốt cuộc có quan hệ gì? Điểm này Phụng Trữ Lan nghĩ không thông, nội tâm còn cào bất an, bất an thế này chỉ có lúc Quân Linh xuất hiện, vậy hiện tại, Phụng Trữ Lan nói tiếp: "Người ra khỏi phủ, rời khỏi Đê đỏ, đi thẳng về phía đông nam, nếu khinh công tốt, trưa mai có thể gặp nàng."

"Cái gì!" Vị công tử trẻ tuổi quá kinh hãi, tức run khi nghe điều đó: "Nàng cực khổ cay đắng gả đến đây, người lại để nàng ở nơi xa hoàng cung thế hả! Khốn nạn!"

"Ta sẽ đón nàng về, nhưng giờ không phải lúc..." Giọng Phụng Trữ Lan nhỏ dần, vẻ mặt ưu thương, nhìn gương mặt Kỳ Hân, con trai khề kêu a a vài tiếng, ép sát vào lòng ngực ấm áp của cha như muốn an ủi.

"Sao! Nàng vẫn sẽ trở về đây!" Công tử trẻ tuổi hung dữ nhìn hẳn lại nhìn Kỳ Hân đang rúc vào lòng cha, nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhìn Kỳ Hân lúc này ta tạm thời buông tha cho người, nếu ta thấy Y Hoàng sống không tốt, nhất định sẽ đến tìm người tính sổ! Hơn nữa ta cũng sẽ không để nàng ở lại đây thêm lần nào nữa, sẽ dẫn nàng về! Dẫn nàng về ngôi nhà thuộc về chính nàng!"

Phụng Trữ Lan khiếp sợ, mạnh mẽ ngăn đầu: "Người không thể dẫn nàng đi!"

"A! Tại sao không thể! Còn có đứa trẻ..." Công tử trẻ tuổi tức giận ghé gần: "Chờ ta trở lại, nhất định cũng sẽ mang nó đi!"

"Người không có quan hệ gì với Kỳ Hân," sắc mặt Phụng Trữ Lan khó coi, bắt giác ôm chặt Kỳ Hân: "Dựa vào đâu mang nó đi!"

"Nó là con trai Y Hoàng, vậy cũng là... Nói cho người điều đó làm gì, tóm lại chăm sóc Kỳ Hân thật tốt cho ta! Chờ ta đến đón nó đi!" Công tử trẻ tuổi cảm tức vung tay áo, thu kiếm, nhún người biến mất.

Phụng Trữ Lan chau mày ù dột, chợt cảm thấy y phục bị siết chặt, cúi đầu nhìn, thấy đôi tay nhỏ bé của Kỳ Hân đang siết chặt lấy áo hắn, hắn cười cười, gỡ tay con ra: "Kỳ Hân đừng sợ, cha sẽ bảo vệ con."

Thủ lĩnh thị vệ đi đến quỳ gối xuống: "Thái tử, có cần đuổi theo không?"

"Khỏi đi... Để hắn đi đi..." Phụng Trữ Lan lắc đầu, thờ dãi: "Xem ra chắc là cố nhân của Y Hoàng, ta không muốn tổn thương hắn."

Phía đông nam... Là Hoàng lăng.

Nơi đó, mai táng Y Hoàng.

Cũng vào đêm đó, trên nóc nhà Duệ vương phủ, cũng có hắc y nhân lướt qua.

Phụng Ly Uyên đi ra thư phòng, thất thần đi trên hành lang, chợt đổi hướng, xoay người nhảy lên nóc nhà, vô thanh vô tức chặn bóng đen kia lại.

"Từ Tuyên," hắn thấy rõ ràng khuôn mặt kẻ đó thì khẽ cười: "Đã lâu không gặp."

Từ Tuyên bị buộc dừng lại, vẫn y phục tím toàn thân, nàng ngăn đầu, nhìn thẳng vào mắt Phụng Ly Uyên, vừa muốn mở miệng chợt nhớ đến thân phận hiện giờ của hai người đã hoàn toàn khác biệt, chân chừ hồi lâu, cuối cùng cũng không nói gì chỉ cúi đầu.

"Từ Tuyên, người rất thích nơi đây sao?" Phụng Ly Uyên thân nhiên nở nụ cười, hí mắt nhìn người trước mặt: "Mấy ngày gần đây thấy người thường xuyên xuất hiện gần nhà ta, ai, kỳ thực không cần phải phiền phức thế chứ? Nếu người muốn, có thể quang minh chính đại đi vào bằng cửa chính, dù ta đã rời khỏi Võ lâm minh, nhưng vẫn có thể lấy thân phận bằng hữu chiêu đãi người."

"Đa tạ... Hảo ý." Từ Tuyên thấp giọng nói.

"Người là đến thăm ta sao?" Phụng Ly Uyên không chịu bỏ qua.

"Đúng vậy..." Từ Tuyên hơi hơi chân chừ, cúi đầu nói: "Đã lâu không gặp ngài, đúng lúc làm nhiệm vụ gần đây liền nhân tiện đến xem."

"Hóa ra là thế, vậy tại sao người không trực tiếp đến gặp ta?" Phụng Ly Uyên quay lưng, phát tay áo, cười nhẹ: "Chúng ta cũng đã làm bằng hữu nhiều năm, hà tất gì lại lạnh nhạt như thế?"

"Thuộc... Ta nghĩ đã khuya thế này, có lẽ ngài đã ngủ nên không đi quấy rầy, chỉ nhìn một lần là được." Từ Tuyên khẽ nói, hơi chột dạ.

"Ngủ sao?" Phụng Ly Uyên nhìn hướng Từ Tuyên vừa mới rời khỏi, không nén nghi ngờ: "Bên đó là phòng Vân Phụng Loan, ta đã lâu không ngủ ở đó, mấy ngày nay người đều đến, hẳn sẽ không khó phát hiện chứ? Hơn nữa thư phòng còn sáng... Từ Tuyên à, người thông minh như thế, tại sao không biết rõ điều đó chứ, càng nói càng sai nhiều mà thôi?"

"Tử Tuyền không dám!" Tử Tuyền vô thức lùi bước, cẩn thận hơn.

"Người tìm nàng ta có chuyện gì?"

"Ta không có tìm nàng ấy..."

"Tử Tuyền, người đừng lừa ta," Phụng Ly Uyên tới gần, nụ cười chứa đầy nghi ngờ: "Mỗi lần người nói dối đều để lộ chút manh mối, nói thật đi, rốt cuộc người đến đây làm gì?"

"Ta..." Tử Tuyền bối rối, ngẩng đầu nhìn Phụng Ly Uyên, vội vàng quay đi: "Ta chỉ muốn nói một chuyện... Nhưng không biết mở miệng thế nào."

"Chuyện gì? Hửm?" Phụng Ly Uyên vẫn cười nhìn ả, thân nhiên ung dung đánh tan phòng ngự của Tử Tuyền.

"Nếu ta nói," Tử Tuyền khụ hai tiếng, khẽ nói: "Nếu Long Y Hoàng không chết..." Ngươi sẽ như thế nào?"

Không đợi ả nói hết câu, Phụng Ly Uyên biến sắc, bất thành linh nắm lấy tay Tử Tuyền, vẻ mặt khiếp sợ: "Người vừa mới nói cái gì?"

"Long Y Hoàng không chết... Minh chủ, minh chủ hửn... Cứu Long Y Hoàng, ở cạnh nàng hơn ba tháng nay." Tử Tuyền không dám ngẩng đầu nhìn hửn hết sức thông thả nói.

"Không chết... Tử Tuyền, người không gạt ta!" Phụng Ly Uyên cả kinh không suy xét cẩn thận, lực đạo trên tay tăng mạnh khiến Tử Tuyền đau đớn như kim châm truyền đến tận tim, không nhịn được nhíu mày, Phụng Ly Uyên vội la lên: "Là thật ư? Y Hoàng ở chỗ Mộ Dung! Không đúng không đúng... Nếu thế thì ngày đó xác chết ở đồng đồ nát đó là ai!" Phụng Ly Uyên lắc đầu, ép buộc mình phải tỉnh táo.

"Người chết là Lâm Nguyệt hộ pháp," Tử Tuyền thờ dãi: "Lâm Nguyệt hộ pháp yêu minh chủ, sau khi biết được người trong lòng minh chủ là Long Y Hoàng thì nhất thời phản nộ... Mới làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, minh chủ kịp thời phát hiện cũng kịp thời cứu Long Y Hoàng, khi đó chết cháy cũng chính là Lâm Nguyệt... Minh chủ nói đó là trừng phạt."

"Người nói," Phụng Ly Uyên sừng sốt, trừng to mắt: "Mộ Dung hửn thích... Thích Y Hoàng?"

"Đúng vậy, cho nên ngài ấy không ngại cực khổ tạo hiện trường giả, để các người đều tin nàng ấy đã chết, còn mình độc chiếm nàng ta." Tử Tuyền nói.

"Tử Tuyền, người khẳng định không nhầm chứ! Người thật khẳng định là Y Hoàng!" Phụng Ly Uyên hô hấp dồn dập, cảm thấy cả người kích động như lửa đốt.

"Tốt xấu gì ta cũng đã hầu hạ Long Y Hoàng một khoảng thời gian, dựa vào dung mạo để phân biệt không phải là chuyện khó gì, hơn nữa, minh chủ cũng chính miệng thừa nhận... Hiện tại hửn để Long Y Hoàng bên cạnh, dùng tên giả là Vị Ương."

"Vị Ương... Vị Ương... Vẫn không đúng! Nếu đúng như người nói, thời gian cũng đã trôi qua lâu rồi Y Hoàng sao có thể bình thân ở bên cạnh Mộ Dung!" Phụng Ly Uyên vẫn bình tĩnh chỉ ra sơ hở trong lời Tử Tuyền: "Nàng chắc chắn sẽ rời khỏi! Không có khả năng nàng ở cạnh Mộ Dung lâu như thế!"

"Nàng mất trí nhớ, không nhớ gì cả... Mù ba tháng, mới hồi phục không lâu, sau khi hồi phục thị giác chuyện nàng làm đầu tiên là muốn về Đế đô... Minh chủ không biết làm thế nào với nàng nên đành âm thầm đến Đế đô trong đêm." Trước mắt Tử Tuyền một mảnh mông lung, lúc nói hình như hơi ngần ngại.

"Người... Nói thật! Y Hoàng thật sự không chết!"

"Ta sẽ không lừa gạt ngài, đây là nơi hiện giờ minh chủ đang dừng chân," Tử Tuyền lấy trong thất lung một tờ giấy đưa tới tay Phụng Ly Uyên: "Nếu ngài không tin, có thể đi coi thử, hy vọng tới kịp trước khi ngài ấy chuyển đi nơi khác."

Phụng Ly Uyên nhanh chóng nhận tờ giấy, mở ra nhìn xem, nhớ địa chỉ trong lòng lại nhìn Tử Tuyền: "Tử Tuyền, người sao lại..."

"Minh chủ vì nàng, đã bỏ bê công việc, ta không đành lòng nhìn minh chủ tiếp tục trầm luân nữa, mong ngài có thể làm nàng nhớ lại tất cả, dẫn nàng ấy đi... Có thể nàng không thích hợp với hoàng thất những cũng hoàn toàn không hợp với võ lâm minh, ngài hiểu chứ?" Tử Tuyền mang vẻ mặt thê lương, ngẩng đầu nhìn Phụng Ly Uyên: "Trong lòng ngài nếu còn có nàng ấy thì đây là cơ hội tốt dẫn nàng ấy đi, rời xa hoàng cung, rời xa võ lâm minh, đối với ai cũng đều tốt cả không phải sao?"

Phụng Ly Uyên siết chặt tờ giấy: "Tử Tuyền, người có ý đến đây để nói cho ta biết việc này?"

"Lừa gạt ngài, ta cũng không được gì." Tử Tuyền cúi đầu nói: "Ta phải đi, nếu để người trong võ lâm minh thấy thì sẽ xảy ra chuyện, nơi này thật sự không thể ở lâu."

"Được, người đi đi." Phụng Ly Uyên rất thẳng thắn gật đầu, nghiêng người cho Tử Tuyền rời đi, Tử Tuyền đi được vài bước, Phụng Ly Uyên lại gọi: "Tử Tuyền!"

Tử Tuyền cứng người, lạnh toát —— hửn... Chẳng lẽ hửn đã phát hiện ra điều bất thường gì sao?

"Cám ơn ngài." Nhưng ngoài dự đoán của Từ Tuyền, Phụng Ly Uyên cũng không tiếp tục truy hỏi đến cùng, cười thanh thản nói lời cảm tạ.

Từ Tuyền lạnh cả tay chân: "Không cần." Vội vàng trả lời, khăn trương bước đi.

Nếu hắn biết, trò khôi hài này... Là do mình giật dây Lâm Nguyệt và Vân Phụng Loan liên thủ với nhau, mục đích ban đầu chính là giết chết Long Y Hoàng, thế thì, hôm nay bọn họ gặp lại sẽ là đao kiếm chạm nhau, mà không phải nói lời cảm tạ đúng không?

Từ Tuyền không dám ở lại lâu, mồ hôi lạnh chảy khắp người, hấp tấp rời xa Duệ vương phủ.

Phụng Ly Uyên nhún người muốn nhảy xuống, nháy mắt một trận gió mạnh xẹt qua cạnh hắn, bóng trắng nhanh như tia chớp đồng thời còn mang theo hơi thở rất nhẹ.

Nếu là người thường nhất định sẽ cho là mình đã gặp ma, bóng dáng đó chỉ thoáng qua rồi biến mất rất nhanh nhưng Phụng Ly Uyên lại dễ dàng nhận ra kinh công của người đó tuyệt hảo.

Nhưng hắn không quan tâm.

Trong bóng đêm, trên đường cái, Từ Tuyền đi rất nhanh, đụng không ít người đi thả hoa đăng trên đường về nhà.

À không dám tùy tiện dùng kinh công, nếu gặp phải người của võ lâm thì sẽ bị nhận ra ngay tức khắc.

Nhưng, ả đã tính sai, dù không dùng kinh công vẫn bị người khác nhận ra mà thôi.

Trong đám người đang tới tới lui lui, bóng đen cao ngất đứng thẳng, mỉm cười lạnh lẽo nhìn ả.

Là Minh Yên.

Trốn không thoát.

Bước chân Từ Tuyền chậm lại một hồi, liền đi tới trước mặt Minh Yên: "Có chuyện gì sao?"

"Minh chủ thấy người mấy ngày nay lại vắng trên đường, đồng thời còn dụng tâm lương khổ che giấu hành tung, thấy người rất vất vả," Minh Yên lạnh lùng nói tiếp: "Hiện đã mở tiệc thiết đãi, muốn mời người đến."

Từ Tuyền khề cán môi: "Dẫn đường đi."

Minh Yên xoay người bước đi, Từ Tuyền chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hắn.

Chỉ chốc lát, Minh Yên dẫn ả đến trước một phủ đệ, đèn lồng treo hai bên, dù đường phố đang sầm uất nhưng bất giác Từ Tuyền cảm thấy lạnh thấu xương.

Cửa đỏ sẫm được mở ra, trên đường lát đầy đá xanh, Từ Tuyền từ từ bước vào, sau đó đi vào trong phòng.

Mộ Dung Xá Nguyệt đã cho chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn chờ ả, đang ngồi trên ghế, thấy ả đi vào, một nụ cười câu hồn xuất hiện, nhất thời khuynh đảo chúng sinh.

Quả thật là yêu nghiệt a...

"Lại đi Duệ vương phủ à Từ Tuyền?" Phất tay cho ả ngồi xuống, Mộ Dung Xá Nguyệt cũng không quanh co lòng vòng, một câu nói trúng tim đen.

"Thuộc hạ không có..."

"Không có thì không có, cho dù người đi gặp Phụng Ly Uyên cũng không sao cùng lắm thì," Mộ Dung Xá Nguyệt cười cười, nói: "Đừng khăn trương như thế chứ, ta tìm người đến chỉ muốn nói cho người một chuyện mà thôi."

"Chuyện gì?" Từ Tuyền khăn trương hỏi.

"Ta muốn thành gia." Mộ Dung Xá Nguyệt biếng nhác trả lời, khóe mắt liếc nhìn sắc mặt Từ Tuyền biến đổi, không khỏi đắc ý.

"A... Đây là chuyện tốt, không biết minh chủ coi trọng cô nương nhà ai?" Từ Tuyền cắn răng kiềm nén run rẩy: "Chẳng lẽ là Kiệt Cơ cô nương?"

"Nàng rất tốt," Mộ Dung Xá Nguyệt lắc đầu tiếc hận: "Nhưng ta không thích nàng, Từ Tuyền, người biết rõ ta thích ai, hà tất phải giả khờ chứ?"

"Thuộc hạ quả thật không biết..."

"Ồ kìa, người muốn ta phải nói rõ ra à? Ta đây nói ta muốn lấy Vị Ương." Mộ Dung Xá Nguyệt hắc càm, vẻ mặt ngang bước như đứa trẻ, rồi lại mang theo hứng thú đùa dai: "Cho nàng trở thành phu nhân của Minh chủ võ lâm, cùng ta chấp chương võ lâm minh."

"Không được!" Từ Tuyền tái mặt ngẩng đầu: "Minh chủ, ngài biết rõ ả là ai! Ngài cũng biết rõ cưới ả sẽ có kết cục gì! Hơn nữa... Hơn nữa, ngài có gì lại vội vã muốn thành thân với ả như thế! Cũng đã lâu thế..."

"Quả thật ta rất gấp nha, nhưng còn biện pháp khác sao? Ngươi đang tìm mọi cách đưa nàng đi mà," Nét mặt Mộ Dung Xá Nguyệt chặt vật cau mày: "Ta không muốn làm như thế lắm, dù ta biết trong lòng nàng ấy khó chịu nhưng một khi gạo nấu thành cơm, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp?"

"Minh chủ!"

"Ta đã muốn nói với ngươi từ lâu, chính vì sợ ngươi không đồng ý... Song hiện tại, không muốn nói cũng không được, Từ Tuyền, hôn lễ ta đã để Minh Yên chuẩn bị rồi, không cần quá linh đình, chỉ cần cho võ lâm biết là được," Mộ Dung Xá Nguyệt nằm dài nhìn trần nhà, lầm bầm: "Đặc biệt không được để người trong hoàng thất biết, bất kể là ai, ta không hy vọng hôn lễ xảy ra chuyện bất trắc gì."

"Minh chủ! Ngài không thể lấy ả!" Từ Tuyền quát to.

"Sao không thể."

"Chẳng may ả khôi phục trí nhớ thì sao! ả sẽ hại chết võ lâm mình!"

"Ta đây sẽ khiến nàng dù khôi phục trí nhớ cũng không thể rời khỏi ta," Mộ Dung Xá Nguyệt cười đặc biệt yêu mị: "Để nàng hoài thai hài tử của ta, làm nàng suốt đời cũng không rời khỏi ta, hơn nữa không có thể nào phản bội ta!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Biến cố

Không quan tâm đến Từ Tuyền cực lực phản đối, Mộ Dung Xá Nguyệt vội vàng vàng định ra hôn sự, ba ngày sau cử hành tại đế đô.

Ba ngày, thời gian rất gấp chứ đừng nói đến muốn tổ chức phô trương, nhưng Mộ Dung Xá Nguyệt hy vọng càng nhanh càng tốt, cho Vị Ương một thân phận quang minh chính đại.

Hắn đặc biệt sắp xếp rất nhiều người đi theo Từ Tuyền, giám thị nhất cử nhất động của ả bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, không muốn xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn trước khi cử hành hôn lễ, Từ Tuyền thành một tù nhân có thể tùy ý đi đi lại lại khắp nơi, chuyện gì cũng không làm được, hiện Mộ Dung Xá Nguyệt đã nghi ngờ ả, nếu ả làm một hành động gì đáng nghi thì rất nhanh sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Từ đầu đến cuối Mộ Dung Xá Nguyệt đều gạt Vị Ương, mời thợ may đến lấy số đo định làm y phục cho nàng.

Vị Ương mơ mơ màng màng, sau khi thợ may đi rồi, nàng ngẩn ngơ nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt: "Mộ Dung..."

"Hửm?" Mộ Dung Xá Nguyệt cười, bước đến cạnh nàng, lau mồ hôi giúp nàng, nhìn nàng với đôi mắt mê ly.

Bỗng dưng, Vị Ương lui về phía sau một bước, tránh tay hắn, lắc đầu thật mạnh: "Trừ Lan..."

Tay Mộ Dung Xá Nguyệt cứng đờ giữa không trung, hồi lâu sau, hắn trầm mặc nhìn Vị Ương, nụ cười héo dần, cuối cùng xoay người bước đi.

Thời gian còn dài, hắn có rất nhiều cơ hội, đừng nóng lòng nhất thời mà phá nát hết mọi thứ.

Xế chiều ngày thứ hai, vị công tử trẻ tuổi kia sau khi đi một chuyến đến phía đông nam thì xuất hiện, con tức giận phùng phùng như lửa không giảm mà còn tăng gấp mấy lần đi thẳng đến phủ Thái tử.

Không quan tâm cả người phong trần mệt mỏi, đầu tiên hắn tìm Phụng Trữ Lan mắng một trận, sau đó rút kiếm không muốn phân bua gì nữa so chiều ngay lập tức.

Phụng Trữ Lan trở tay không kịp, thời điểm vị công tử đó đến hắn đang dỗ Kỳ Hàn ngủ, bị tập kích bất ngờ vừa phải chăm sóc Kỳ Hàn nên không thể đề phòng, chốc lát cánh tay đã bị thương.

Công tử trẻ tuổi phần nộ tới cùng, mỗi kiếm xuất ra đều độc lại chuẩn, vết thương rất sâu.

Trong phủ Thái tử bị náo loạn đến mức gà bay chó sủa, thị vệ bao vây khắp nơi, nhưng cũng không ngăn cản được vị công tử khinh công thượng thừa kia, Phụng Trữ Lan né không kịp, mắt thấy thanh kiếm muốn đâm vào Kỳ Hàn đột ngột thanh kiếm dừng lại.

Nét mặt Kỳ Hàn hết sức tủi thân, đôi mắt to long lanh nước gần như muốn khóc, công tử trẻ tuổi dù tức giận nhưng kiếm cũng không chạm đến đứa bé nửa phân, sát khí trên người cũng thu lại một chút, nhìn Kỳ Hàn đáng yêu hắn thật sự rất yêu mến, đứa bé này có đôi mắt rất giống Long Y Hoàng, thể

nhưng ngược lại hẳn càng thêm căm hận Phụng Trữ Lan.

Công tử trẻ tuổi vút mạnh kiếm xuống đất, khinh công cực nhanh phi đến trước mặt Phụng Trữ Lan, chưởng mạnh vào tay hắn, thừa dịp hắn bị đau hơi buông lỏng tay đoạt lấy Kỳ Hân.

Phụng Trữ Lan cảm nhận được cánh tay đau chết lặng, trong ngực chợt nhẹ bẫng, kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Kỳ Hân đã rơi vào tay vị công tử kia.

"Bỏ Kỳ Hân xuống!" Nhất thời, Phụng Trữ Lan phẫn nộ.

"Cho người?" Công tử trẻ tuổi lui về sau một bước, mang theo phẫn hận và bất mãn: "Không biết người đã đem Y Hoàng đi đâu! Giờ lại muốn chiếm Kỳ Hân? Nằm mơ! Theo như lời người nói phía đông nam trừ hoàng lăng ra cũng chỉ là bãi hoang vu! Phải đi hơn mười dặm nữa mới đến thành trấn, nói! Rốt cuộc người đã đưa Y Hoàng đi đâu?"

"Không phải người đã gặp nàng rồi sao?" Phụng Trữ Lan buộc mình phải tỉnh táo, bất ngờ cười lạnh.

"Ngay cả cái bóng ta cũng không thấy!" Công tử trẻ tuổi quát to, Kỳ Hân bị hắn siết chặt, sau khi túm lấy y phục của hắn bỗng "Oa" một tiếng khóc to.

"Cha cha —— Cha cha ——" Đứa bé mới hơn bảy tháng nên phát âm còn mơ hồ nhưng cẩn thận nghe kỹ thì cũng nhận ra được, Kỳ Hân so với những đứa trẻ cùng tuổi khác thì thông minh hơn rất nhiều, ba tháng đã phát âm, mà bảy tháng cũng đã nói theo được rồi.

"Cha cha ——" Kỳ Hân khóc càng dữ dội hơn, dường như đã nhận ra người đang ôm mình không phải là cha mà là một nam nhân xa lạ, nước mắt rơi càng nhiều, đôi mắt sưng đỏ, tâm Phụng Trữ Lan chấn động mạnh, sợ tên kia làm Kỳ Hân bị thương vội la lên: "Y Hoàng ở trong hoàng lăng! Người đến nhìn hoàng lăng không phải cũng giống như đã gặp nàng ư!"

Công tử trẻ tuổi thấy Kỳ Hân khóc thì luống cuống tay chân nhưng vừa nghe Phụng Trữ Lan nói vậy thì lòng lạnh hơn phân nửa: "Người có ý gì?"

"Y Hoàng ở trong hoàng lăng..." Phụng Trữ Lan nhìn về hướng khác, cố gắng chịu đựng nỗi bi ai: "Nàng đang ngủ trong hoàng lăng... Ta gọi thế nào nàng cũng không chịu tỉnh lại, nàng tức giận..."

Công tử trẻ tuổi loạn choạng vài bước, sắc mặt trắng bệch: "Người nói, Y Hoàng..."

"Thả Kỳ Hân ra," Giọng Phụng Trữ Lan không mang theo tình cảm gì: "Người căn bản không có khả năng chăm sóc nó!"

"Ha ha... Dựa vào cái gì không thể!" Giọng công tử phát run, Kỳ Hân khóc tê tâm liệt phế, hắn cười gượng hai tiếng, rốt cuộc cũng không cười được nữa bỗng găm thét: "Tóm lại Y Hoàng bị làm sao!"

"Là người vô tâm mình hạ thủ, có thể cũng có người của hoàng thất nội ứng, nhưng thủ đoạn che giấu của tên đó hết sức cẩn thận, nhất định sau lưng có cao nhân yểm trợ cho nên đến bây giờ ta vẫn chưa thể bắt được kẻ giúp hung thủ giết Y Hoàng..." Đôi mắt Phụng Trữ Lan âm trầm.

"Vô tâm mình?" Công tử trẻ tuổi tức giận thở vội: "Vô tâm mình là cái quái gì! Người của ta cũng dám động vào!"

Phụng Trữ Lan trầm mặc, nhìn công tử trẻ tuổi đó, trong mắt sát ý nổi lên —— hắn bị câu "Người của ta" vừa rồi chọc giận triệt để.

Bình ổn hô hấp, nhưng cũng không thể không trông nom Kỳ Hân đang khóc không ngừng, công tử trẻ tuổi nhìn gương mặt đầm nước mắt nước mũi của nó, nhất thời đau lòng không thôi, ngẩng lên bé con mắt mẹ rất đáng thương, bèn lấy ống tay áo lau mặt cho nó, dỗ dành: "Đừng khóc đừng khóc, ngoan ôi ôi... Về sau ta thương con."

Tiếng khóc Kỳ Hân dần dần yếu ớt, hai tay siết chặt y phục công tử nọ, giọng nghẹn ngào: "La la... La la..."

Công tử trẻ tuổi không nghe rõ Kỳ Hân đang nói gì, Kỳ Hân lặp lại nhiều lần hắn cũng không thể phân biệt được, trong lòng hoảng loạn, vội vàng nhìn đôi mắt nó: "Nhóc con... Đừng làm ta sợ!"

"Hức..." Gương mặt nhỏ nhăn nhu lại, khóc càng nhiều hơn.

"Trả Kỳ Hân lại cho ta," Phụng Trữ Lan lạnh lùng nói: "Nó rời khỏi ta sẽ khóc."

Công tử trẻ tuổi sùng sốt, nghiêng răng ken két: "Người đối xử với Y Hoàng ra sao?"

"Trước đây ta có lỗi với nàng, nhưng cũng chưa kịp bù đắp." Phụng Trữ Lan nhàn nhạt đáp, giọng nói chứa đầy ưu thương.

"Đối xử không tốt còn đứng đây nói mà không biết xấu hổ ư!" Công tử trẻ tuổi tỏ ra khinh thường, cảm phẫn: "Vô tâm mình? Là thứ quái quỷ gì... Dám động vào Y Hoàng, muốn chết!"

Tuổi trẻ công tử xoay người muốn rời khỏi, Phụng Trữ Lan vội vàng gọi hắn: "Người không được mang Kỳ Hân đi!"

"Không cần người xen vào!" Công tử trẻ tuổi nhướng mày khiêu khích.

"Cha cha ——" Thời điểm Phụng Trữ Lan muốn động thủ chột Phụng Kỳ Hàn hết sức phối hợp khóc to gọi loạn.

Công tử trẻ tuổi nhũn mày: "Kỳ Hàn, con chọn ở cùng hần sao?"

Kỳ Hàn không nói lời nào, cổ sức vươn người ra khỏi tay hần, đôi tay hươ hươ về phía Phụng Trữ Lan.

"Người đừng ép ta động thủ, bắt kẻ người có quan hệ thế nào với Y Hoàng." Phụng Trữ Lan lạnh lùng.

"Đến đi! Ta không sợ gì!" Công tử trẻ tuổi thấy bé con luôn hướng về cha mình thì mặt khó coi, chần chừ một lát rồi nhét Kỳ Hàn vào trong lòng Phụng Trữ Lan: "Ta muốn đi quyết toán nợ nần vì Y Hoàng, ta cũng không tin... Cái võ lâm mình gì gì đó, chưa từng nghe thấy!"

Kỳ Hàn vừa được vào trong vòng tay của cha thì ngưng khóc ngay tức thì, khiến công tử trẻ tuổi vừa mừng vừa tủi: "Kỳ Hàn sợ người lạ, Phụng Trữ Lan có thật không? Người chăm sóc nó cẩn thận cho ta! Nếu nó bị một chút tui thân gì, khi ta quay lại ta nhất định sẽ tính cả vốn lẫn lời với người!"

Phụng Trữ Lan thừ mặt: "Kỳ Hàn là con ta, không phải con người."

Công tử trẻ tuổi hừ hừ vài tiếng, nháy mắt phi thân lên nóc nhà, trước khi đi còn liếc mắt khinh thường nhìn Phụng Trữ Lan: "Dù trên danh nghĩa người có là trượng phu của Y Hoàng đi chăng nữa nhưng từ đầu đến cuối ta cũng không công nhận, người lại đối xử không tốt với Y Hoàng, trong mắt ta người cũng chẳng là gì."

Phụng Trữ Lan không để tâm tới hần, lại ngẩng đầu nhìn nóc nhà, bóng dáng đã biến mất.

Người đó rốt cuộc là ai? Một hơi kêu Y Hoàng thân mật như thế, còn đồng dạng nói Y Hoàng là "người của hần".

"Cố tình gây sự!" Phụng Trữ Lan lau nước mắt cho Kỳ Hàn, ôm con đi vào.

Một lát sau, bóng đen vào phòng Phụng Trữ Lan quỳ xuống.

Phụng Trữ Lan đặt Kỳ Hàn lên giường, nhìn con ngủ say, khóe mắt thấy có người đi vào liền nâng tay ra hiệu hần đừng tạo tiếng động lớn, Kỳ Hàn đang ngủ.

Người nọ bước đi nhẹ nhàng, nhỏ giọng bẩm: "Thái tử điện hạ, thuộc hạ vô dụng, vẫn không thể tra được tung tích liên quan đến võ lâm mình."

"Không trách người," Phụng Trữ Lan ngưng mắt nhìn Kỳ Hàn ngủ không yên, ngẫm lại, nửa đêm Kỳ Hàn thường giật mình tỉnh giấc rất nhiều lần: "Võ lâm mình có một mình chủ gian xảo như thế, các người không tra được cũng là... Kỳ Hàn rất ý lại vào ta, nếu không ta sẽ đích thân đi tìm, không sao, các người làm hết sức là được rồi."

"Vâng." Hần y nhân xoay người muốn rời khỏi, Phụng Trữ Lan lại nói: "Đứng rồi, giúp ta điều tra xem hai ngày nay kẻ đến làm loạn là ai, xem ra hần không phải người nước ta, điều tra được thân phận của hần ta sẽ trọng thưởng."

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Hần y nhân lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Phụng Trữ Lan nhìn Kỳ Hàn, vừa mới đứng dậy muốn ra ngoài thì thấy y phục hình như bị cái gì đó giữ lại, cúi đầu nhìn xuống là bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hàn đang giữ chặt.

"La cha..." Kỳ Hàn nói mơ không rõ ràng Phụng Trữ Lan nhất thời mềm lòng nên không đi nữa, nhẹ tay nhẹ chân cởi áo ngoài, chầm chậm nằm xuống cạnh Kỳ Hàn, ôm con vào lòng.

Phụng Ly Uyên dựa theo địa chỉ Từ Tuyên đưa vội vàng đuổi tới, nhưng người đi nhà trống, hần hỏi xung quanh mới biết được một chút tin tức.

Người sống ở đó không biết đã chuyển đi từ lúc nào, Phụng Ly Uyên lại liên tiếp đi đến những chỗ có khả năng họ sẽ đến nhưng cũng không có kết quả, cuối cùng uể oải lê về phủ.

Nhưng lời Từ Tuyên nói lại không giống giả dối, có lẽ trong lòng hần vẫn luôn nuôi hy vọng, sau khi về phủ không lâu lập tức điều động binh mã trong tay, xin hoàng thượng ban lệnh phong tỏa thành, bao vây khắp đế đô, toàn bộ người ra vào thành đều phải được kiểm tra nghiêm ngặt, sau đó lại cho lục soát khắp con phố ngõ hẻm.

Đại quân tìm kiếm lục soát với quy mô lớn liên tục suốt ba ngày, ba ngày cũng không có chút dấu tích gì.

Phụng Ly Uyên gần như tuyệt vọng.

Ba ngày sau, hần đột nhiên nhận được một phong mật hàm, trong mật hàm chỉ có một địa chỉ, chính là thanh lâu, nhân tiện nói rõ nơi đó sẽ tổ chức một hôn lễ.

Phụng Ly Uyên không nói hai lời lập tức chạy đi, khi gần đến thanh lâu bỗng bị một đám người thái độ quái dị cản lối đi, không nói hần làm bị thương con của họ muốn kéo hần đến quan phủ kiện cáo thì lại có một cô gái áo quần tả tơi nhảy ra trách mắng hần bội tình bạc nghĩa có mới nói cũ, bộ dáng điên điên khùng khùng, kéo theo nhiều người qua đường chỉ trỏ chửi mắng Phụng Ly Uyên.

Dọc theo đường đi xuất hiện nhiều chuyện lạ lùng làm Phụng Ly Uyên hơi mừng thầm, hẳn dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp toàn bộ phiền toái, vượt qua chướng ngại tiến lên phía trước, sau cùng đi vào một nơi vô cùng bí ẩn được trang trí hoa lệ long lanh.

Yêu thích long lanh chính là phong cách của Mộ Dung Xá Nguyệt.

Phụng Ly Uyên nao động ở ngoài lớn đến mức đó, Mộ Dung Xá Nguyệt có thể không biết ư?

Trong lòng dù hơi thấp thỏm lo âu nhưng Phụng Ly Uyên tựa như đã có thể nhìn thấy Long Y Hoàng ở trước mặt, nhanh chóng vứt bỏ những nghi ngờ lo lắng, chạy vội vào trong.

Không có ai canh gác, thậm chí ngay cả bóng tử sĩ cũng không có, Phụng Ly Uyên ngỡ vực, hẳn nhớ rõ Mộ Dung Xá Nguyệt đã từng nuôi một ấn ảnh bán mạng cho mình là một mỹ nhân xinh đẹp tên Kiệt Cơ, một lòng trung trinh với hắn, không có lý nào mình đã chạy vào sâu bên trong mà không đứng ra ngăn cản.

Lòng đầy nghi hoặc, Phụng Ly Uyên vẫn không chút do dự thoải mái đi vào gian trong trước mặt.

"Phanh!" Vừa mở cửa ra thì lập tức khép lại, đại sảnh lầu một ngoại trừ vật dụng tinh xảo ra cũng trống trơn, không một bóng người.

Hắn đi lên lầu hai, dựa vào trục gác đẩy cánh cửa phòng trung tâm ra, đập vào mắt là màn trúc rũ xuống khắp phòng, sau bức rèm châu ở sâu trong phòng có đặt trường kỷ, mà trên trường kỷ thấp thoáng bóng người.

Mộ Dung Xá Nguyệt yêu trúc, thích rượu trúc điệp thanh, hẳn nói hắn thích hương vị đậm nhiên đó.

Phụng Ly Uyên đi vào màn trúc, bỗng dừng nghe thấy tiếng cười nhẹ truyền ra: "Phụng Ly Uyên, chúng ta lại gặp mặt."

"Mộ Dung, hóa ra là ngươi." Phụng Ly Uyên cười lạnh một tiếng, đi sâu vào trong.

Mà sau khi kéo tầng tầng lớp lớp màn trúc ra, bóng người trên trường kỷ làm Phụng Ly Uyên ngẩn ngơ, hắn nhìn chằm chằm không nhúc nhích bóng người đó... Nói đúng ra phải là hai người.

Mộ Dung Xá Nguyệt nghiêng người nằm trên đó, mà trong lòng hắn, là một cô gái đang nằm dựa lưng về phía Phụng Ly Uyên, tay Mộ Dung Xá Nguyệt trắng trợn đặt lên eo nàng, ôm nàng chặt chẽ.

Không phải Kiệt Cơ, bóng lưng Kiệt Cơ sẽ không mềm yếu như thế.

"Kiệt Cơ đâu?" Phụng Ly Uyên ổn định tâm trạng đang gợn sóng, chợt hỏi.

"Nàng ta nha," Mộ Dung Xá Nguyệt cúi đầu trầm tư: "Có lẽ giờ đã gặp mặt Xích Nhiễm rồi."

"Cái gì!"

"Ha ha... Ai bảo ả quá kích động chứ, ta luôn nghĩ rằng ả rất lạnh lùng đấy chứ, ai biết nghe xong tin đó lại muốn ả thương... " Mộ Dung Xá Nguyệt cúi đầu cắn vào cổ cô gái trong lòng một cái, khẽ nói: "Phụng Ly Uyên, giờ ta đã hiểu được tâm trạng lúc ngươi muốn giết Xích Nhiễm... Ừm, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Ta đến vì muốn lấy lại đồ của mình." Phụng Ly Uyên nhìn chằm chằm cô gái trong lòng tên kia không rời mắt.

"Được nha!" Mộ Dung Xá Nguyệt nói sang sảng: "Dù sao trước đây ngươi luôn chấp chưởng vũ lâm mình, ít nhiều gì cũng để sót vài vật phẩm quý giá, của ngươi ngươi có thể trực tiếp đến lấy, nhưng không thuộc về ngươi... Ta sẽ lấy hai tay ngươi." Nói xong, Mộ Dung Xá Nguyệt nở nụ cười mang theo mùi vị máu tanh.

Phụng Ly Uyên không nói dài dòng, bước lên phía trước, kéo tay người con gái đang nằm trong lòng hắn đứng lên, dung nhan quen thuộc hiện ra trước mắt, vui sướng tận lòng: "Y Hoàng"

Vị Ương mờ mịt ngược nhìn, đôi mắt mờ mịt, sau đó giật tay muốn thoát khỏi lòng bàn tay kia, lắc đầu không ngừng.

Mộ Dung Xá Nguyệt nhanh chóng đứng lên, kéo Vị Ương vào lòng, cười nói: "Ngươi nhận lầm người rồi, Y Hoàng nào? Đây là vị hôn thê của ta, nàng tên là Vị Ương."

"Không phải!" Phụng Ly Uyên cắt ngang lời Mộ Dung Xá Nguyệt: "Mộ Dung, ngươi gạt ta! Có phải Y Hoàng không, làm sao ta không nhận ra được! Giờ ngươi chiếm giữ nàng là có ý gì?"

"Có ý gì?" Mộ Dung Xá Nguyệt cười khê: "Ngươi cũng không có tư cách can thiệp, một kẻ phản bội vũ lâm mình lấy tư cách gì để nói những lời đó?"

"Mộ Dung, bất luận ngươi có nói gì ta đều sẽ dẫn nàng đi." Phụng Ly Uyên luôn nắm chặt tay Vị Ương không buông, xoay người muốn ra khỏi đây nhưng mới đi được vài bước chợt cảm thấy đầu choáng mắt hoa suýt ngã xuống đất!

Mà hương khí tỏa ra từ từ kim đặt trong phòng lúc này lại có vẻ quý dị lạ thường.

"Ha ha a... Nếu ta chịu để người bình an vô sự đi vào thì đã chuẩn bị đầy đủ," thừa dịp Phụng Ly Uyên không còn chút sức lực, Mộ Dung Xá Nguyệt dễ dàng gỡ tay hắn ra ôm Vị Ương vào lòng lần nữa, về mặt đắc ý hả hê: "Tân hôn không thích hợp thấy máu, nhưng ngày mai ta sẽ chặt bỏ hai tay người, với lý do trùng trị kẻ thất tín như người."

Phụng Ly Uyên không lay chuyển vì lời Mộ Dung Xá Nguyệt nói chỉ nhìn dung mạo Vị Ương không dời mắt.

Hắn sẽ không nhớ lắm! Cho dù có người có dung mạo giống Y Hoàng như đúc thì cảm giác của hắn tuyệt đối sẽ không sai!

Từ phía sau gian phòng Minh Yên từ từ bước ra, nhất thời Phụng Ly Uyên đã hiểu rõ, hóa ra Mộ Dung Xá Nguyệt đã đào sẵn hố chỉ chờ hắn nhảy xuống.

"Ta cũng không muốn phiền phức như thế này, nhưng người đã biết rồi thì không thể giữ lại," Mộ Dung Xá Nguyệt cố ý ôm ấp Vị Ương trước mặt Phụng Ly Uyên, dương dương tự đắc: "Vị Ương là của ta, sau này cũng là của ta, đúng rồi, nhân tiện nói cho người biết một chút, tối nay nàng sẽ thành thân cùng ta, sau này sẽ là nữ chủ nhân của võ lâm mình."

Sét đánh ngang tai, Phụng Ly Uyên bất động, hai tử sĩ võ lâm đứng sau lưng bắt lấy hắn, trên lưng đau đớn dữ dội, cảm thấy công cụ sắc bén đâm xuyên da thịt... Mộ Dung Xá Nguyệt cho người khóa xương bả vai của hắn.

Phụng Ly Uyên chỉ có thể nhú mảy, không biết hắn đã trúng phải mê hương gì mà không thể động đậy, ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

"Ta sẽ không lấy mạng người, bởi còn có việc khiến người đau đớn hơn nhiều," Mộ Dung Xá Nguyệt cúi sát bên tai Phụng Ly Uyên thì thầm: "Ta muốn để người tận mắt thấy ta và Y Hoàng thành thân, động phòng... Người có biết, nàng ---- người mà ta không tiếc tất cả sức sống chính là Long Y Hoàng, người mà người một lòng nhớ thương..."

Phụng Ly Uyên cố sức ngẩng đầu, hung ác nhìn chằm chằm Mộ Dung Xá Nguyệt.

Mộ Dung Xá Nguyệt vỗ tay: "Đẫn hắn vào sương phòng, phục vụ cẩn thận, người ra là thượng khách, thượng khách đến tham dự hôn lễ của ta đấy."

Thêm hai tử sĩ nữa đi vào, bốn người lôi Phụng Ly Uyên đi ra, nhanh chóng biến mất.

"Mình chủ..." Minh Yên nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt, lần đầu tiên nói chuyện chần chừ.

"Đừng nghĩ nhiều, Minh Yên," Mộ Dung Xá Nguyệt cười: "Hôm nay là ngày đại cát không phải sao? Đừng phá hủy không khí hào hứng này."

"Vâng." Minh Yên đáp

"Vị Ương, nàng cũng lo lắng cho hắn?" Mộ Dung Xá Nguyệt hắc cảm cười hỏi.

Vị Ương không tỏ vẻ gì, cúi đầu, lắc lắc.... Thành linh, nàng nhìn mảy, khẽ nói hai chữ: "Trữ Lan."

Đã nhiều ngày nàng không nói chuyện, hơn nữa nếu có nói cũng chỉ lặp lại cái tên này, dường như không chán.

Có lẽ nàng đã quên bộ dáng Phụng Ly Uyên dài ngắn thế nào nhưng lại rất nhớ kỹ tên hắn.

Mộ Dung Xá Nguyệt cười cười, nụ cười không tắt nhưng chỉ cúi đầu cười khổ.

Đêm đến, hôn lễ cử hành như đã định, tất cả đều rất mỹ mãn, toàn bộ người có chức vụ trong võ lâm mình đều có mặt, nhạc đệm náo nhiệt cho dù hôn lễ này cũng không long trọng lắm.

Tân lang tân nương mặc cẩm bào đỏ chói đi vào đại sảnh, sau đó nhận lời chúc phúc của mọi người, người chủ trì mới bắt đầu lên tiếng tiến hành nghi lễ.

Khăn voan đỏ thắm phủ lên đầu Vị Ương, Mộ Dung Xá Nguyệt không có cách nào để nhìn nàng, nhìn tâm tình nàng giờ khắc này ra sao, nếu vẫn lạnh lùng như cũ hắn lại thấy khó chịu.

Nghi lễ cũng không phiền phức, Mộ Dung Xá Nguyệt lại càng không muốn bị khách mời rượu hi mà chậm trễ thời khắc động phòng nên vội vàng cảm tạ cho có lệ rồi tùy tiện tìm một cái cớ thoát khỏi, mang Vị Ương đi thẳng vào tân phòng.

Mà vừa rồi khi hai người họ hành lễ trong đại sảnh, ở một góc khuất lạnh lẽo có một bóng người đứng đó, Phụng Ly Uyên bị hai tử sĩ giam giữ cũng chứng kiến nhất cử nhất động của bọn họ.

Một giây này, hắn hy vọng mình bị mù.

Vào đến tân phòng, Mộ Dung Xá Nguyệt cho tỳ nữ lui xuống, đích thân đỡ Vị Ương ngồi xuống giường, nhắc khăn hi, nâng ly rượu: "Vị Ương, chúng ta uống rượu giao bôi nào!"

Động tác Vị Ương chậm chạp, từ từ cầm lấy ly rượu còn lại, vai kề vai má tựa má cùng Mộ Dung Xá Nguyệt.

Nàng không suy nghĩ gì, càng không kháng cự, toàn bộ động tác nàng thực hiện cũng không trải qua kiểm soát.

Ý thức trống rỗng, Vị Ương chỉ làm theo như lời Mộ Dung Xá Nguyệt nói.

Uống rượu giao bôi, không đợi Mộ Dung Xá Nguyệt có hành động tiếp theo thì thỉnh linh cửa phòng mở toang, một thị nữ hoang mang hồi hải chạy vào, phá hỏng bầu không khí, quỳ rạp dưới chân hắn, giọng run rẩy: “Minh chủ... Minh chủ! Quân đội triều đình đã bao vây khắp nơi! Không biết ai đã tiết lộ tin tức!”

"Cái gì!" Mộ Dung Xá Nguyệt cau mày: "Tại sao lại xảy ra chuyện này! Các người làm việc kiểu gì thế!"

"Thuộc hạ không biết..." Thị nữ vẫn luôn cúi đầu, thỉnh linh ả ngẩng đầu lên, trong tay cầm đoản kiếm sắc bén lạnh lẽo, đứng bật dậy, thừa dịp Mộ Dung Xá Nguyệt lo lắng không đề phòng đâm vào ngực hắn một nhát!

Mộ Dung Xá Nguyệt kinh hãi, đoản kiếm đâm một phát vào tim hắn, hắn vội vàng bắt lấy tay thị nữ, nhìn kỹ, ả thị nữ này... Lại là Từ Tuyền!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Long Diệp Vũ

Khiếp sợ trong mắt chuyển thành phần nộ ngay tức khắc, Mộ Dung Xá Nguyệt tung chưởng đánh Từ Tuyền, tay che vết thương đã bị đoản kiếm cắm sâu vào tim, liên tục lui về sau vài bước, đột nhiên khóe miệng chảy máu đen.

"Người... Người hạ độc!" Mộ Dung Xá Nguyệt nhìn máu đen rơi trên mu bàn tay, khụ khụ hai tiếng, giọng nói suy nhược, hắn cả kinh nói: "Từ Tuyền, ta đối đãi với người không tệ, người hồi báo ta như vậy!"

Từ Tuyền bị hắn chưởng bắt xa vài thước, đợi khi dừng lại cũng phun máu, nâng mắt nhìn Mộ Dung Xá Nguyệt, tàn ác nói: "Ta giết người! Người vốn không có tư cách tiếp tục chưởng quản vô lâm mình! Dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, sau này ắt sẽ làm hại vô lâm mình!"

"Khụ khụ... Khụ khụ!" Mộ Dung Xá Nguyệt chống tay lên bàn, cúi đầu, vẻ mặt đau đớn, song một chưởng của hắn làm Từ Tuyền bị thương không nhẹ, té xuống đất vùng vẫy hồi lâu mới gượng đứng dậy được.

Đột nhiên có biến hóa bất ngờ xảy ra trước mặt, đôi mắt Vị Ương vẫn luôn vô thần chợt đứng bật khỏi giường, đi đến cạnh Mộ Dung Xá Nguyệt, lần đầu tiên biểu hiện lo lắng, nắm lấy cánh tay hắn, lắc đầu nói: "Mộ Dung... Mộ Dung..."

"Đừng lo lắng, Vị Ương, ta không sao," Mộ Dung Xá Nguyệt miễn cưỡng cười, máu đen không ngừng chảy qua kẽ tay, trên y phục đỏ tươi hiện ra mảng đen quỷ dị.

Vị Ương nhìn chăm chú vết thương, nhất thời mặt mày trắng bệch!

Đoản kiếm cắm mạnh vào bên trái trái tim, Vị Ương càng nhìn mồ hôi lạnh nhễ nhại, nàng hoảng sợ dường như thấy được thứ gì đó rất kinh khủng, đầu đau dữ dội, như có vô số tiếng nói cùng kêu lên như sấm rền muốn xé nát nàng ra.

Đây là cái gì... Là cái gì...

"Đừng..." Độc trên đoản kiếm bắt đầu phát tác, môi Mộ Dung Xá Nguyệt biến thành xanh tím, bỗng hắn quỳ xuống đất, không còn hơi sức đứng lên, nhắm mắt lại, cau mày.

"Mộ Dung... Mộ Dung..." Vị Ương cũng quỳ xuống theo hắn, hoảng sợ ôm hắn, liên tục lắc đầu.

Ký ức như bị tách ra vỡ thành từng mảnh từng mảnh lóe sáng trước mắt nàng, hình như muốn bù đắp những kinh khủng trong đầu.

"Mộ Dung..." Nàng đột nhiên nắm lấy đoản kiếm trước ngực Mộ Dung Xá Nguyệt muốn rút ra, Mộ Dung Xá Nguyệt cười khổ đè tay nàng lại, giọng yếu ớt: "Đừng... Vị Ương... Ta đã trúng độc... Dù rút ra sẽ chỉ làm bản y phục nàng..."

Không... Không!

Vị Ương lắc đầu dữ dội, kim bộ điều và ngọc châu trên tóc rơi xuống đất, nàng nắm chặt cánh tay Mộ Dung Xá Nguyệt, cứng rắn đè nén những đau đớn ở đầu.

Không đúng, không đúng... Nhất định có biện pháp có thể cứu hắn... Nhất định có!

Nhưng... Nhưng biện pháp đó là gì? Tại sao nàng không nghĩ được gì?

Vị Ương gấp đến độ muốn khóc, nhưng càng gấp càng không nghĩ được gì.

"Vị Ương... Nàng hãy nghe ta nói được không?" Mộ Dung Xá Nguyệt kéo kéo tay áo nàng, cố gắng đến gần tai nàng, thì thầm nói: "Rất xin lỗi... Ta vẫn luôn lừa gạt nàng, ta rất ích kỷ... Lúc trước sau khi cứu nàng, đã nghĩ sẽ để nàng mãi mãi ở bên ta... Cho nên vẫn luôn gạt nàng, nàng không phải là Vị Ương... Tên của nàng là Long Y Hoàng... Y Hoàng, nàng tha thứ ta được chứ?"

Vị Ương sững sốt, mạch suy nghĩ thỉnh thoảng cuộn cuộn mãnh liệt như sóng vỗ, khiến nàng không thể suy xét gì cả.

"Y Hoàng... Y Hoàng, ta thật sự yêu nàng..." Mộ Dung Xá Nguyệt cậy mạnh nhếch miệng, xem gục ngã trong lòng nàng: "Sau này... Nàng vẫn sẽ trở về nơi thuộc về nàng... Nhưng... Đừng để mình bị thương nữa biết không? Ta luôn muốn dẫn nàng rời khỏi hoàng cung nhưng mà bây giờ... Hết thấy cũng không kịp..."

Vị Ương ngậy người trong chốc lát, bỗng ôm lấy đầu, mười ngón tay hung hăng nắm mái tóc dài vương vãi của mình.

"Y Hoàng... Ta cầu xin nàng, sau này dù xảy ra chuyện gì... Cho dù nàng ở bên cạnh ai cũng đừng quên mất ta... Như thế, như thế cũng được rồi..." Giọng Mộ Dung Xá Nguyệt phảng phất trong gió, hần gượng sức nhìn Vị Ương, chợt cười nhẹ nhõm, sau đó giống như đã mệt mỏi rồi nhắm mắt lại... Ngủ rất say.

Cuối cùng, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, khóe môi vẫn lưu lại vết máy đen nhưng nụ cười cũng không tắt.

Bình thân như ngủ say.

Vị Ương ôm chặt hần, ngay giây phút hần ngừng thở nước mắt bắt đầu tuôn trào như đê vỡ, chảy liên tục, lớp phấn trang điểm trên mặt lem luốc.

"Tử Tuyền không phụ kỳ vọng của ngài." Đột nhiên, giọng Tử Tuyền thờ dốc truyền đến, hình như đang nói chuyện với ai đó.

Vị Ương hoảng sợ ngẩng đầu, phát hiện ở cửa có một người nữa, mà Tử Tuyền đang quỳ bầm báo với người nọ.

Người nọ, dung nhan hết sức quen thuộc... Thế nhưng Vị Ương không thể nhớ nổi chỉ hoàng hốt nhìn bọn họ.

Tử Tuyền tiếp tục nói: "Thuộc hạ, đã hoàn thành nhiệm vụ... Mộ Dung Xá Nguyệt đã chết."

Phượng Ly Uyên đứng ở cửa, y phục nhiều vết đỏ của máu, hần cúi đầu nhìn Tử Tuyền, tỏ ra nghi hoặc và khó hiểu với lời ả nói nhưng nhanh chóng quay đầu, lại chứng kiến Vị Ương dùng ánh mắt oán hận nhìn hần.

Hần vừa nhìn thấy... Vạn tiền xuyên tâm

Mộ Dung Xá Nguyệt bị sao vậy... Sao lại nằm ở trong lòng nàng? Đây là có chuyện gì? Rốt cuộc... Xảy ra chuyện gì!

Hần trầm tư một hồi, lại nhìn Vị Ương, lại phát hiện không biết nàng đã ngắt xâu trên người Mộ Dung Xá Nguyệt lúc nào!

"Y Hoàng..." Phượng Ly Uyên nhanh chóng chạy về phía Vị Ương, nhưng trong nháy mắt của sổ gian phòng chợt bật mở! Một bóng người màu trắng nhanh như tia chớp vọt vào đến cạnh Vị Ương, ngồi xuống ôm lấy nàng, sau đó đứng tại chỗ, bàn tay to lớn vuốt ve mặt nàng, người nọ tức thì kinh ngạc

Hần chính người đã đi quấy rối phủ Thái tử cách đây không lâu, công tử trẻ tuổi vô danh.

"Y Hoàng... Y Hoàng!" Hần ôm chặt Vị Ương, xúc động không thôi: "Thật là Y Hoàng!"

Phượng Ly Uyên sững sốt, nhìn kỹ dung nhan công tử nọ, là người xa lạ, nổi giận: "Người là ai! Buông Y Hoàng ra!"

"Ha... Buông? Dựa vào cái gì!" Công tử trẻ tuổi hung ác trừng mắt liếc Phượng Ly Uyên: "Phượng Trữ Lan còn nói Long Y Hoàng đã... Cũng may ta chịu tra ngọn nguồn, giờ vất vả lắm mới tìm được Y Hoàng sao dễ dàng buông tay? Sớm biết nàng ở đây luôn chịu khổ giày vò trước đây bắt kẻ thế nào ta cũng không cho nàng gả đến đây! Người lại là gì của nàng? Lấy tư cách gì hô to gọi nhỏ với ta?" Công tử trẻ tuổi tỏ thái độ bất mãn với Phượng Ly Uyên.

"Bỏ Y Hoàng xuống!" Phượng Ly Uyên chạy như bay đến trước mặt công tử trẻ tuổi, tức giận công tâm muốn đoạt lại Y Hoàng ra khỏi tay hần, công tử trẻ tuổi thối lui nhẹ nhàng, tức thì cách hần một khoảng xa.

"Ta sẽ không buông tay! Cũng không trông nom quan hệ giữa người và Y Hoàng ra sao! Tóm lại nếu nàng sống không tốt ta sẽ dẫn nàng đi!" Công tử trẻ tuổi gắt gỏng, ôm chặt Vị Ương vào lòng, nháy mắt nhảy lên bậc cửa sổ sau đó lướt qua nóc nhà, chốc lát bóng dáng biến mất trong đêm.

Phượng Ly Uyên chạy vội đến cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng công tử nọ đã sớm biến mất không để lại dấu vết.

"Y Hoàng!" Hần nôn nóng hét to, hai tay hung hăng nắm thành quyền.

Bóng đêm chưa hề thay đổi chỉ càng thêm trầm tĩnh âm u.

Đêm khuya, một gian phòng trong khách điểm sáng trưng, có thể thấy mờ mờ bóng người đi đi lại lại.

Chính là vị công tử trẻ tuổi kia, hần đi qua đi lại trước giường, mà trên giường là Long Y Hoàng đang hôn mê.

"Y Hoàng ngốc," hần vòng tay trước ngực, sốt ruột tựa vào trụ giường, giọng điệu oán trách nhưng cũng rất đau lòng: "Trước đây sống ở Huyền Quốc rất thoải mái, sao lại suy nghĩ luẩn quẩn chạy đến đây chịu tội chứ!"

"Đừng..." Cô gái nằm trên giường khẽ động, từ từ mở mắt, tay đặt trên trán muốn dè con đau đầu xuống.

Cô từ từ ngồi dậy, nhìn bốn phía, phát hiện không ngờ mình đang ở một nơi xa lạ.

"Mộ Dung!" Cô bỗng sợ hãi kêu, tay chân luống cuống muốn xuống giường, biểu cảm rất kinh hoàng.

Song, một chân chưa kịp đặt xuống thì có một cánh tay kéo lại, bắt lấy cô, cả người bị kéo nằm xuống giường, giọng nói công tử chậm chậm bay tới: "Mối tình lại dừng lộn xộn."

Cô ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc đến mức cảm lạnh khớp —— này, này này người này sao quen mặt thế?

"Ca... Ca ca..." Long Y Hoàng suýt nói lắp, thì thào kinh ngạc.

"Ừm," công tử trẻ tuổi từ trên cao nhìn xuống, nhướn mày: "Hóa ra muội còn nhớ ta à, nói như vậy còn không quên!"

"Cái gì quên không quên... Muội... Đúng rồi! Mộ Dung!" Long Y Hoàng lắc đầu để những tư tưởng hỗn loạn trong đầu rõ hơn một chút, bỗng nhớ đến Mộ Dung Xá Nguyệt trùng độc rất nặng, lại lật đặt muốn xuống giường.

"Thật sự muội muội gả ra ngoài như bát nước đổ đi! Vì cái tên bộ dạng như hồ ly ngay cả ca ca của mình cũng không muốn!" Công tử trẻ tuổi Long Diệp Vũ kéo tay nàng lại, muốn lôi về: "Người đều chết hết, xác cũng lạnh rồi, muội còn lo nghĩ cái gì! Cho dù muội có chạy qua đó cũng không thể cứu hần! Hơn nữa, không có ta cho phép muội muốn đi đâu cũng không cho!"

"Nhưng, nhưng hần..." Long Y Hoàng lo lắng ngẩng đầu nhìn Long Diệp Vũ, ngây ngẩn cả người, đột nhiên nàng nhớ tới trước khi nàng bắt tỉnh, Phụng Ly Uyên đứng ở cửa phòng, còn có lời Từ Tuyên nói: "Ly Uyên!"

"Là ai nha?" Long Diệp Vũ khinh thường hừ nhẹ: "Hiếm khi lão đại ta dây từ xa đến thăm ngươi, rốt cuộc ngươi vẫn nhớ mãi không quên nam nhân khác... Ồi, thật sự làm tổn thương trái tim ca ca này."

Long Y Hoàng vẫn đang chìm trong suy nghĩ nên không nghe thấy Long Diệp Vũ lời phân bua thương cảm đau lòng này, nghĩ nghĩ một lát, chợt lòng nàng lạnh hơn phân nửa: "Trừ Lan... Kỳ Hân..."

Bây giờ mọi thứ nàng đều nhớ cả...

"A, còn nhớ đến trượng phu nữa đấy!" Về mặt Long Diệp Vũ càng khó coi: "Hần đối xử với muội không tốt, còn nhớ hần không quên."

"Mộ Dung... Trừ Lan... Kỳ Hân... Ca! Ca đến đây lúc nào!" Long Y Hoàng nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội hỏi thăm: "Chỉ có ca tới sao? Nhị ca đâu?"

"Nhị ca hần không tới được," Long Diệp Vũ ngẩng đầu nhìn trần nhà: "Trừ phi muội về thăm hần, nếu không hần không thể tới thăm muội."

"Làm sao vậy?" Long Y Hoàng hơi khiếp sợ.

"Thúc thúc muốn thoát vị, bắt đầu tìm hoàng trư, nhị ca muội bất hạnh được chọn, bị giữ lại trong cung, vì thế ta tới thăm muội." Long Diệp Vũ mặt mày hớn hờ kể.

Long Y Hoàng mở hôi lạnh chảy khắp người: "Vậy sao ca không được chọn?"

Long Diệp Vũ nở nụ cười, như con hồ ly đắc ý: "Muội cho rằng khinh công đại ca luyện nhiều năm như vậy để làm gì, từ lúc nghe tin đồn thì chạy trước rồi."

"Ồ." Long Y Hoàng trầm mặc, thầm nghĩ, người nói thẳng đến chỗ ta tội nạn có phải hơn không? Quanh co lòng vòng.

"Y Hoàng, ta mang muội về nhà." Long Diệp Vũ đột nhiên nghiêm mặt nói: "Lúc đầu không biết tình huống của muội ở nơi này, luôn thấp tha thấp thỏm, giờ đã biết rồi thì càng phật phùng lo lắng càng nhiều, ta sợ tiếp tục để muội ở nơi nguy hiểm này, xem đi, suýt nữa đã mất mạng."

"Vậy Cảnh Lâm thúc thúc sẽ làm sao?" Long Y Hoàng ra vẻ nghi hoặc: "Không phải thúc ấy sẽ gặp rắc rối sao?"

"Hừ... Không sao, dù sao bây giờ muội ở đây cũng lấy danh nghĩa là người đã chết, ta mang muội đi thần không biết quỷ không hay."

Long Y Hoàng thất kinh, trộm lôi kéo tay áo Long Diệp Vũ, lẩm bầm nói: "Ca, ca ca... Đại ca thân yêu, muội nhớ Kỳ Hân..."

"Nhớ nó? Được thôi, muối chờ ở đây, ta đem nó đến đây, chúng ta cùng đi!" Long Diệp Vũ cười nói.

Long Y Hoàng càng hoảng sợ, nhất thời ấp úng, không tìm được lý do gì dứt khoát ngồi xuống giường, cúi đầu chơi ngón tay.

Mộ Dung Xá Nguyệt... Thật đã chết rồi sao? Vậy mọi thứ, chẳng lẽ thật do Ly Uyên phản phò Tử Tuyền làm? Còn có Trữ Lan và Kỳ Hàn... Giờ ra sao rồi?

Long Y Hoàng thờ dài, trộm liếc Long Diệp Vũ đang phấn chấn vui mừng, xem ra ca không định thả mình về rồi, mà bản thân lại muốn về, đối mặt với đại ca tập võ từ nhỏ mình có phần thối sao? Ngờ khi Long Y Hoàng nặng nề: "Ca ca, ca đến phủ Thái tử?"

"Y Hoàng thông minh, vốn ta muốn cho muối một kinh hi, nhưng không nghĩ tới lại nghe được tin xấu kia, cũng may là giả... Nếu không cho dù ta trả giá thế nào cũng cho Phượng Trữ Lan tuần táng theo muối." Long Diệp Vũ hưng hân nói.

Long Y Hoàng cảm thấy mồ hôi lạnh đầy tay, nằng cúi đầu, chùi mồ hôi lên khăn, không nói.

"Sao thế, nhớ hân à?" Long Diệp Vũ nhìn nằng hỏi.

Long Y Hoàng cúi đầu, tiếng "Ừm" mờ mờ.

"Phượng Trữ Lan hay Kỳ Hàn?"

"Đều nhớ..."

"Vậy muối nhớ ta không?"

"Càng nhớ..."

"... Lòi hay cũng vô dụng, Y Hoàng, ta sẽ không để cho muối về đó." Long Diệp Vũ thấp giọng nói: "Ta cũng chỉ có một muối muối mà thôi, ta không thương muối thì thương ai? Ở đây quá nguy hiểm... Ta lo lắng."

"Ca... Đó là trượng phu của muối, con trai muối." Long Y Hoàng líu ríu nói.

"Vậy cũng không được!" Long Diệp Vũ nghĩ nghĩ, đột nhiên lấy làm lạ hỏi: "Vậy, chẳng lẽ muối thích hân? Cho nên luyện tiếu?"

"Ừm..." Long Y Hoàng tiếp tục mơ mơ hồ hồ trả lời, Long Diệp Vũ kinh ngạc: "Sao thế được! Không phải muối nói yêu Quân Linh sao!"

"Quân Linh sao..." Long Y Hoàng quay đầu đi thờ dài: "Hân quá già rồi, có vợ có con, còn có tình nhân trong mộng, muối không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian với hân."

Long Diệp Vũ suýt nữa ngã xuống đất: "Muối thật muốn về?"

"Ừm."

"Không được! Muối cho rằng ta rất ngu sao!" Long Diệp Vũ cá giận nói.

"Ca... Ca ca... Ca ca ca... Ca ca ca ca..." Long Y Hoàng làm nũng giật giật ống tay áo Long Diệp Vũ: "Muốn phải đi về, đó là nhà của muối."

"Nhóc à... Đừng vờ vĩnh với ta!" Long Diệp Vũ nghiêng răng: "Dù nhóc nói gì ta cũng không cho nhóc rời khỏi tầm mắt ta!"

"Ca," Giọng Long Y Hoàng thê lương: "Ca ức hiếp muối... Huynh luôn luôn ép muối làm chuyện muối không muốn, cha mẹ trên trời có linh thiêng cũng không bỏ qua cho huynh... Hu hu, Kỳ Hàn của mẹ..."

"... Muối thật sự muốn trở về?"

Long Y Hoàng ngoan ngoãn gật đầu, Long Diệp Vũ suy ngẫm một hồi nói: "Muối nghỉ ngơi ở đây một đêm cho khỏe đi, để ta suy nghĩ một lát, muối biểu hiện tốt ta sẽ suy nghĩ một chút cho muối và Kỳ Hàn gặp nhau."

Biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Long Diệp Vũ Long, Long Y Hoàng vội gật đầu, sau đó nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Long Diệp Vũ đi lại vài vòng trong phòng rồi ngồi xuống ghế dựa gần đó, Long Y Hoàng chỉ có thể nhìn thấy lưng hân cho nên không biết giờ khắc này biểu tình của Long Diệp Vũ như thế nào.

"Ca ca, huynh rất tốt." Nàng đột nhiên thì thầm.

"Biết ta tốt là được rồi."

"Ca, Kỳ Hàn là khúc thịt cắt từ trên người muối..."

"Ta biết rồi! Muội khỏi phải nhắc lại liên tục!" Long Diệp Vũ không kiên nhẫn: "Nhanh ngủ đi! Đầu còn đau không?"

Long Y Hoàng lắc đầu, giọng ngọt như mía lùi: "Không đau, có anh trai ở đây, đã không còn đau nữa."

"Không có biện pháp nào với muội cả, mau ngủ đi, không còn sớm." Long Diệp Vũ lắc đầu đáp.

"Ca ca, Kỳ Hân đáng yêu sao?" Long Y Hoàng không chịu bỏ qua.

"Rất đáng yêu, đôi mắt đặc biệt giống muội." Long Diệp Vũ nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, tia chớp xẹt qua bầu trời một vạch sáng, tiếng sấm rền ầm ầm nối tiếp, chỉ chốc lát, thời tiết vốn đang ấm áp thì mưa to trút xuống ào ào.

Khách điếm an tĩnh dị thường, một hàng lại một hàng binh sĩ vũ khí sắc bén đứng bao vây khách điếm.

Mưa, càng lúc càng dữ dội.

Long Diệp Vũ vẫn luôn nhìn cửa, Long Y Hoàng nằm một hồi, lại ngồi dậy, sắc mặt sầu lo: "Ca ca..."

"Đừng lo lắng, có ta ở đây, bọn họ không dám tiến vào," Ngón tay Long Diệp Vũ gõ từng nhịp nhịp trên mặt bàn: "Y Hoàng, nói cho bọn chúng biết muội không muốn gặp hần, để hần rút khỏi đây càng xa càng tốt."

Bóng đêm nặng nề như mực, mưa rền gió thét hỗn loạn ào ào, ngoài cửa khách điếm, Phụng Ly Uyên đứng sừng sững, mưa xối ướt cả người hần nhưng hần hoàn toàn không phát giác.

"Chi nha ——" cửa đóng chặt hồi lâu đột nhiên bật mở, bóng người thướt tha từ từ đi ra, giương ô, thong thả bước đến trước mặt hần, chậm chậm che đỉnh đầu hần.

Tiếng mưa rơi vẫn còn vang bên tai nhưng đã không còn ướt người mình nữa, Phụng Ly Uyên mở mắt ra đối diện với dung nhan cười nhạt của Long Y Hoàng.

"Lang Ly Uyên, chúng ta là bằng hữu," không đợi hần nói chuyện, Long Y Hoàng cũng đã cười mở miệng, nhưng mỗi chữ mỗi tiếng như lưỡi dao đâm sâu vào tim Phụng Ly Uyên: "Phụng Ly Uyên, từ giờ trở đi, chúng ta là kẻ địch."

"Y Hoàng?" Phụng Ly Uyên sừng sốt.

"Sau này chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, cũng không muốn nhìn thấy ngươi, nếu ngươi vẫn còn nhớ đến tình cảm ít ỏi đã có trước đây giữa chúng ta thì xin ngươi đừng đến quấy rầy ta nữa, giữa chúng ta đã không còn tình cảm gì đáng nói." Long Y Hoàng thần nhiên nhìn mặt đất, chột buông lỏng tay, ô trong tay nặng rơi xuống giữa hai người.

Mưa cũng không có xu hướng nhỏ lại, rơi mạnh lên người Long Y Hoàng, thấm ướt mái tóc dài của nàng lướt qua gò má.

"Y Hoàng, nàng đã nhớ lại!" Phụng Ly Uyên vui vẻ nói, mắt thấy Long Y Hoàng xoay người muốn bước đi, hần vội vàng bắt lấy cổ tay nàng: "Y Hoàng, nàng nghe ta giải thích, nếu nàng để ý đến chuyện của Mộ Dung, ta hoàn toàn không làm gì cả, ta vốn không có ra lệnh cho Tử Tuyền làm việc đó!"

"Ồ! Vậy sao? Một người trung thành như Tử Tuyền sao lại phản bội Mộ Dung chứ?" Long Y Hoàng không xoay lại nhìn hần, mạnh mẽ tút tay về, cười khẩy: "Cho dù ta không thích hần nhưng hần cũng đã cứu mạng ta, nếu không có Mộ Dung Xá Nguyệt e rằng người đang nằm ở hoàng lăng chính là ta! Nhưng mà Phụng Ly Uyên, khi ngươi cho Tử Tuyền giết hần trước mặt ta, lẽ nào ngươi không cảm thấy bản thân mình rất tàn nhẫn sao!"

"Y Hoàng, ta không có!" Phụng Ly Uyên vội vã giải thích.

"Ngươi có hay không, đợi ta điều tra rõ sẽ biết, đều có đạo lý cả, nhưng bây giờ, ngươi và ta sẽ không còn liên quan gì nữa, Vương gia, xin ngài tự trọng." Long Y Hoàng lạnh lùng nói.

Tay Phụng Ly Uyên run run, nắm càng chặt hơn... Thấy Long Y Hoàng không phản ứng gì từ từ buông ra.

Đôi môi tái nhợt do bị mưa giá rét tạt vào, Phụng Ly Uyên đau lòng nhìn Long Y Hoàng vẫn đưa lưng về phía hần: "Y Hoàng, nàng không chịu nghe ta giải thích sao?"

"Ta nghe ngươi giải thích? Vậy, ngươi có từng nghe ta giải thích ư!" Long Y Hoàng bỏ lại một câu nói sau đó bước nhanh vào trong, Phụng Ly Uyên hấp tấp đuổi theo, lại bị Long Diệp Vũ chặn đường tại cửa lớn.

"Nếu nàng không muốn thấy ngươi, thế thì ngươi nhanh chóng rời khỏi đây đi." Long Diệp Vũ không khách khí hạ lệnh đuổi khách: "Đứng ở đây khiến người ta ngứa mắt!"

Chương 127: Nắng hạn gặp mưa rào

Long Diệp Vũ chặn Phụng Ly Uyên ở bên ngoài, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, “Cạch!” một tiếng, bầu trời lập tức thanh tịnh.

"Bình bình bình!" Phụng Ly Uyên không cam tâm, dùng sức gõ cửa: “Y Hoàng, nằng ra đây đi! Có chuyện gì chúng ta nói rõ ràng không được hay sao!”

"Câm miệng!" Đáp lời hấn không phải Long Y Hoàng mà là giọng tức tối của Long Diệp Vũ: “Y Hoàng không muốn gặp ngươi! Ngươi đừng chai mặt quần lấy người ta không tha như thế chứ!”

"Y Hoàng," Phụng Ly Uyên run run, giọng nhỏ dần: “Nằng ra đây đi... Đi ra được không?”

Long Diệp Vũ khóa cửa lại, xoay người nhìn lưng Long Y Hoàng đang đối diện mình: “Y Hoàng, muội không sao chứ?”

"Ca... Huynh dẫn muội đi được không? Muội không muốn tiếp tục ở đây.” Long Y Hoàng thì thào.

"Nhưng trời đang mưa lớn.” Long Diệp Vũ nhíu mày: “Chẳng may muội bị bệnh thì sao?”

Long Y Hoàng lắc đầu: "Muội không muốn nhìn thấy hấn."

Long Diệp Vũ liếc cửa phòng một cái, xoay người mở cửa sổ gần đó: “Được, ta mang muội đi, muốn đi đâu?”

"Thái tử phủ..." Long Y Hoàng dè dặt đáp, giống như dự đoán sắc mặt Long Diệp Vũ đen lại từ chối thẳng thừng: “Không được!”

"Ca ca," Long Y Hoàng cúi đầu, vò mạnh góc áo, cắn môi, tui thân muốn khóc: “Muội nhớ Kỳ Hàn... Đã rất lâu rồi chưa được thấy nó, dường như, Phụng Trữ Lan đã mang nó về từ chỗ hoàng hậu, muội không thể ngồi yên được.”

"... Y Hoàng, hấn đối xử với muội không tốt!" Long Diệp Vũ nghiêng răng nói.

"Sao huynh biết hấn không tốt với muội? Ca ca, đó là chuyện trước đây mà.” Long Y Hoàng vội vã giải thích.

"Muội thật sự rất nhớ hấn?" Long Diệp Vũ trầm mặc một lát, chợt hỏi.

Long Y Hoàng thành thực gật đầu, Long Diệp Vũ không nói, nước mưa rơi mạnh trên bề cửa sổ phát ra tiếng vang lạch tạch, càng làm nổi bật thêm không gian yên tĩnh giữa hai người.

"Được," dù rất không muốn nhưng không nhẫn tâm được nên Long Diệp Vũ ngập ngừng đáp ứng: “Ta mang muội đến phủ Thái tử...”

"Ca!" Long Y Hoàng sai bước tiến lên, rất hưng phấn ôm cổ Long Diệp Vũ, ghì chặt khiến hấn suýt tắc thở, nằng kích động: “Muội biết huynh đối với muội rất tốt mà! Ca ca tốt với Y Hoàng nhất!”

Long Diệp Vũ chống tay lên bàn ổn định cơ thể, giờ tay gõ trán Long Y Hoàng: “Con bé ngốc này, ta cũng chỉ có một em gái là muội mà thôi, thấy muội sống vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

Long Y Hoàng gác cằm trên vai Long Diệp Vũ, đôi mắt long lanh như muốn khóc.

Mưa vẫn không ngừng rơi, nhưng trong khách điểm lại yên tĩnh lạ thường.

Yên tĩnh đến mức như thành bỏ hoang.

Phụng Kỳ Hàn tràn đầy sức sống hơn bình thường, nếu là ngày thường, trời gần tối là đã ngủ say sưa rồi, nhưng hôm nay tự mình lăn qua lăn lại trên giường rất vui vẻ, như một trái bóng tròn đầy thịt.

Phụng Trữ Lan ngồi ở mép giường nhìn con tránh để con lăn rớt xuống giường, nhìn Kỳ Hàn đầy sức sống lòng cũng thấy vui lây.

Nhưng... Chẳng qua thiếu cái gì.

Phụng Trữ Lan nheo mắt, nhìn trên trong giường, tựa như thấy một bóng người ngồi nghiêng nghiêng, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Kỳ Hàn, tiếng cười trong trẻo vang lên vượt qua thiên sơn vạn thủy đến bên tai hấn, nhưng cũng mờ nhạt mà thôi, hấn vĩnh viễn cũng không nghe rõ nữa.

Phụng Kỳ Hàn rất thông minh lém lỉnh, mỗi lần lăn đến gần mép giường, Phụng Trữ Lan giờ tay muốn ôm nó thì nó lại lăn vào bên trong, lăn qua lăn

lại chơi đùa rất vui vẻ quên cả trời đất.

Phượng Trữ Lan bắt đầu dĩ cười cười, thấy thời tiết bên ngoài xấu đi tâm tình cũng hơi lo lo.

"Cạch!" Cửa phòng đóng chặt bật mở mạnh, một hắc y tử sĩ lão đảo chạy vào, Phượng Trữ Lan không nén giận quát: "Tại sao không thông báo gì mà vào đây!" Hắn nhìn trên giường, Kỳ Hàn đã không lẫn nữa, thỉnh thoảng nằm sấp bất động, đáng vẻ như con gấu nhỏ lấp liếm.

"Thái, Thái tử," về mặt hắc y nhân kinh hoàng, thờ gập: "Thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn báo!"

"Nói." Phượng Trữ Lan lơ đãng phát tay.

Bầu trời ở phủ Thái tử, một tia sét cắt ngang, tiếng sấm rền vang.

Nghe từ sĩ bẩm báo xong, mặt Phượng Trữ Lan trắng bệch, đứng bật dậy, ngoảnh đầu nhìn Kỳ Hàn, lại thấy Kỳ Hàn ngoan ngoãn nằm xuống, đáng vẻ đã ngủ say.

"Người xác định tin này là thật!" Phượng Trữ Lan hơi không tin, lớn tiếng ép hỏi từ sĩ một lần.

"Chính xác hoàn toàn! Thuộc hạ còn thấy Duệ vương điều động binh mã bao vây khách điểm, nên càng không thể là giả được! Hơn nữa... Chẳng những Thái tử phi có ở đó, còn có cả bị bạch y công tử ngày đó muốn ám sát ngài cũng ở đó!" Từ sĩ khò phụ lại vẻ lạnh lùng, cúi đầu nói, nước mưa trên người hắt rơi từng giọt từng giọt xuống nền nhà.

Rốt cuộc Phượng Trữ Lan cũng không nhịn được nữa, vội vàng phân phó thị nữ phải cẩn thận chú ý Kỳ Hàn, bản thân tông cửa xông ra!

Đợi cho đến khi hắt chạy đến khách điểm từ sĩ nói thì toàn bộ quân sĩ vốn dĩ đang bao vây khách điểm đã rút khỏi.

Khách điểm an tĩnh khác thường khiến tâm Phượng Trữ Lan treo lơ lửng!

Hắn cuống quýt bảo từ sĩ dẫn đường, chạy tới căn phòng đèn vẫn sáng kia, khi ấy bốn phía không còn bóng người nào!

"Y Hoàng!" Phượng Trữ Lan gần như nghẹn nấc, hoảng sợ không ngừng dâng lên, hắn mặc kệ mưa xối ướt người, bước nhanh vào phòng.

Không có người, một bóng người cũng không có!

"Không phải người nói Y Hoàng không chết! Nàng đang ở đây ư!" Phượng Trữ Lan bộc phát lửa giận, siết chặt cổ áo từ sĩ.

Sắc mặt tái nhợt, vết sẹo khủng bố, đôi mắt Phượng Trữ Lan vẫn đẹp như cũ lại hiện người ta nhìn vào không rét mà run.

"Thời điểm thuộc hạ chạy về phủ Thái tử, rõ ràng người vẫn còn ở đây!" Từ sĩ vội vã giải thích.

Phượng Trữ Lan tức giận phát run, buông tay, còn mình chạy bay ra ngoài.

Bên ngoài khách điểm, bạch mã lẳng lặng đứng đó, Phượng Trữ Lan chạy tới kéo ngựa, tay chống yên nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, giật mạnh dây cương, tuấn mã hí một tiếng phi nhanh như bay.

Hắn đội mưa chạy đến Duệ vương phủ, vốn định hỏi Phượng Ly Uyên ra hỏi rõ ràng nhưng hắn chỉ thấy Vân Phượng Loan đứng ngồi không yên, Vân Phượng Loan nói cho hắn biết, Phượng Ly Uyên đã ra ngoài từ lâu chưa có về.

Phượng Trữ Lan lại bắt đầu điên cuồng tìm kiếm trong đế đô, hắn gần như tìm khắp cả đế đô, sau đó vài lần cũng chạm mặt với binh lính Phượng Ly Uyên đang lục soát thành, dù hắn không thích Phượng Ly Uyên nhưng vừa thấy tên đó làm vậy thì bắt đầu tin tưởng tin tức Long Y Hoàng không chết là thật.

Đi tìm rất lâu rất lâu, bầu trời càng nặng nề, ngay cả tuấn mã cũng không chịu nổi suýt khuỵu xuống, Phượng Trữ Lan sức cùng lực kiệt, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện mình đã tìm lâu đến thế ư, rồi lại quay về phủ Thái tử.

Trong lòng không khỏi mất mát, toàn thân mệt mỏi rã rời, chợt choáng váng, ngã từ trên lưng ngựa xuống đất.

Tóc đen uốn lượn ướt sũng xoa trên mặt đất như nét mực vắt ngang.

Trong mơ màng, hắn cảm giác mình được khiêng về, có đôi khi miễn cưỡng mở mắt lại chỉ thấy làn sương mờ ảo, trong làn sương mờ mờ ấy có bóng người ở bên cạnh đang lo âu bồi hồi.

Là ảo giác sao? Bóng người đó... Sao giống như...

Phượng Trữ Lan gian nan vươn tay đến, muốn chạm vào nàng, giọng nói yếu ớt không rõ: "Y Hoàng..."

Nhưng, dù hắn cố gắng vươn tay đến thế nào đi nữa cũng không thể chạm vào bóng người phảng phất huyền ảo đó.

Bởi vì không còn sức cầm cự nữa, cái tay kia từ từ rơi xuống lặng lẽ bên người.

Kế tiếp thần trí Phụng Trữ Lan hoàn toàn chìm trong bóng tối, cũng không cảm nhận được chút động tĩnh bên ngoài, cho nên tâm tình phần nộ vì Long Y Hoàng cũng rơi vào u tối.

Không biết mê man bao lâu, Phụng Trữ Lan mới từ từ bắt đầu khôi phục tri giác, hình như bên cạnh rất ồn ào.

"Tại sao có thể như vậy? Sao lại biến thành thế này! Vết thương trên mặt hấn là sao! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Có người đang quát mắng nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là giọng nói đó... Sao lại quen tai đến thế!

Phụng Trữ Lan giật giật, muốn mở mắt ra, phát hiện mình không còn sức lực nữa, chân phủ trên người vẫn cảm thấy lạnh.

"Thái... Thái tử phi..." Một thị nữ sợ hãi đến nỗi nói lắp, không nói đủ một câu hoàn chỉnh.

"Y Hoàng, hà cớ gì lại phát cáu như thế chứ!" Ngay sau đó, một giọng nói tà khí lại biếng nhác truyền đến: "Người cũng không bị gì đúng không? Chỉ bị hủy dung thôi mà, cũng không bị mù đúng không? Muội còn lo lắng cái gì chứ?"

"Ca ca!" Giọng nói quen thuộc lại nghiêm khắc, giọng nam tử vội vã ngừng: "Được được, ta không nói ta không nói."

"Hừ! Ta ra ngoài một lát! Huynh ở đây không được làm gì đối trá đấy!" Khẩu khí nghiêm túc đó hoàn toàn giống với khẩu khí của Long Y Hoàng.

"Được được được, ta bất động... Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó chứ!" giọng nam nóng nảy: "Biết lòng muội hướng về phu quân mình rồi, ta không động đến hấn một li nào!"

"Ta sẽ về lại rất nhanh." Giọng nữ dần dần nhỏ xuống rồi hoàn toàn biến mất.

Vất vả lắm Phụng Trữ Lan mới ổn định được tâm tình thì lại sôi sục lần nữa, nhưng lại hơi lo lắng —— chẳng lẽ mình bệnh rất nặng rồi sao, nên xuất hiện ảo giác?

Vì sao tiếng nói vang vọng bên tai lại chân thật đến như thế...

Bất quá, cho dù là ảo giác cũng không tiêu tán nhanh như thế... Dù là giọng nói cũng được hấn muốn nghe nhiều hơn nữa.

Cho dù là một lúc... Cũng tốt.

Phụng Trữ Lan nhú nhú mày, quay đầu, lại mê man.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu ----

"Róc rách ----" tiếng nước vang bên tai thuận lợi đánh thức Phụng Trữ Lan.

Thần trí từ từ khôi phục, chẳng qua mí mắt rất rất rát, làm thế nào cũng không thể mở được —— không mở được cũng hay, nếu mãi được ngủ như thế này có phải ảo giác lần đầu tiên xuất hiện sau mấy tháng qua sẽ vĩnh viễn không biến mất nữa?

Giữa mày chột ẩm ướt, lạnh lạnh từ từ dọc suốt vết sẹo...

Hình như có ai đó dùng khăn lụa thấm nước lau nhẹ lên vết thương của mình, một lần lại một lần, động tác dịu dàng như muốn làm vết sẹo đó phai mờ.

Phụng Trữ Lan lại gãy dựa, không nhận được mở mắt ra, tầm nhìn từ từ rõ nét hơn, hấn cũng từ từ thấy rõ ràng gương mặt đang đối diện với mình.

Dung mạo này... Mũi... Môi... Đường nét... Sao lại tương tự Y Hoàng đến thế?

Chẳng lẽ bệnh tình của mình đã hết thuốc chữa rồi sao, hiện giờ là hồi quang phản chiếu nên xuất hiện ảo giác đúng không?

Phụng Trữ Lan cố mở to mắt muốn thấy rõ ràng người trước mặt.

Hấn đột nhiên tỉnh lại, làm Long Y Hoàng không trở tay kịp, sợ run trong chốc lát, vội la khẽ: "Nhắm mắt lại! Nước thuốc mà chảy vào trong mắt sẽ rất đau?"

Phụng Trữ Lan không nhắm mắt, trước mắt rõ ràng là Long Y Hoàng, hơi thở gần trong gang tấc... Chân thật thế này bảo hấn sao dễ dàng buông tay chứ?

"Y Hoàng..." Phụng Trữ Lan giật giật bờ môi tái nhợt, thì thào, tay chột nắm chặt vạt áo Long Y Hoàng, siết rất chặt không chịu buông tay.

"Ừ," Long Y Hoàng cười với hấn, nụ cười lấp lánh nhưng cũng có phần đau lòng: "Là ta, ta đã về rồi, Phụng Trữ Lan."

Phụng Trữ Lan hơi mất mát, một môi hạ mi: "Đừng kêu cả tên lẫn họ..."

"Được," Long Y Hoàng trả lời dứt khoát: "Trữ Lan, ta đã về."

Phượng Trữ Lan nở nụ cười, gương mặt suy yếu như hoa quỳnh sắp tàn, ông trời đối với hắn không tệ, ngay cả ảo giác cũng hạnh phúc.

"Y Hoàng," hắn nắm chặt y phục của nàng, nhắm mắt nói: "Đừng rời khỏi ta..."

"Sau này ta sẽ không đi đâu nữa, ta thực sự đã trở về, Trữ Lan, chàng tốt như thế, Kỳ Hàn lại ngoan ngoãn, ta sao có thể cam lòng rời khỏi hai người chứ?" Long Y Hoàng nắm chặt bàn tay lạnh băng của hắn, cười thương tiếc.

Nước thuốc chảy vào trong mắt, đôi mắt nóng rất đau đớn, nhưng Phượng Trữ Lan vẫn không chịu nhắm mắt dù chỉ một giây, lại mở miệng: "Y Hoàng, ta muốn nhìn nàng thật kỹ... Có phải, sau này sẽ không còn cơ hội nữa đúng không?" Hắn cố sức giơ tay lên, muốn chạm vào mặt Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng ngồi ở mép giường, đang dùng khăn lụa sạch khác lau sạch nước thuốc cho hắn, thấy đáng về hắn vô lực vội nói: "Không có, ta sẽ không đi, chàng trước tiên hãy nhắm mắt lại đi, chờ ta lau sạch thuốc đã nếu không mắt sẽ rất đau đấy."

"Không... Có phải một khi ta nhắm mắt lại, nàng sẽ biến mất..." Phượng Trữ Lan miễn cưỡng lắc đầu, giọng điệu bi ai như khóc: "Ta không muốn."

"Ta thật sự sẽ không đi mà, Trữ Lan, chàng hãy nhắm mắt lại trước, lát nữa ta sẽ cho chàng nhìn đủ luôn được không?" Long Y Hoàng dịu dàng trấn an.

Lòng bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay hắn, ấm áp trên tay làm hắn an tâm hơn, thấy Phượng Trữ Lan vẫn buống nhìn không chịu nghe lời, Long Y Hoàng đành giả vờ: "Chàng không nhắm mắt, ta sẽ đi ngay lập tức, không bao giờ về đây nữa!"

"Đừng..." Phượng Trữ Lan nhanh chóng nắm chặt tay nàng, vô cùng nghe lời nhắm mắt lại, nhếch môi không nói.

Long Y Hoàng thở nhẹ nhõm, lấy khăn lau nước thuốc còn sót lại trên vết sẹo giúp hắn.

"Chắc chắn thực buồn nôn." Có người mang về mặt khinh thường khoanh tay tựa vào cửa xem kịch.

"Ca! Huỳnh đi ra ngoài!" Long Y Hoàng nổi giận.

"Ta đi ra ngoài làm gì, lại không ảnh hưởng đến các người, chẳng lẽ các người còn muốn làm chuyện người khác không được nhìn à?" Long Diệp Vũ hừ hừ, hắc cảm khiêu khích.

"Đại ca! Huỳnh đi ra ngoài đi!" Long Y Hoàng hơi mất kiên nhẫn: "Huỳnh ở đây sao hắn nghi ngại được!"

"Quả thật là ví dụ điển hình có chồng quên anh, thật uống công ta cung chiều muội từ nhỏ tới lớn..." Long Diệp Vũ tan nát cõi lòng, chợt cúi đầu than thở: "Nếu ta đi rồi, hắn ức hiếp muội thì sao? Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, chẳng lẽ muội không sợ xảy ra chuyện gì bất trắc à?"

Con cũng đã có rồi còn sợ điều bất trắc gì chứ!

Long Y Hoàng lặng lẽ nhìn Long Diệp Vũ, chợt không biết nói gì nữa đây.

"Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta đi là được..." Long Y Hoàng vẫn luôn nhìn mình làm Long Diệp Vũ hơi sợ hãi, hắn lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

"Thật là." Long Y Hoàng nói thầm một tiếng, đứng lên đi đóng cửa: "Ca ca đúng là khản trương quá đáng còn xảy ra chuyện gì được chứ?"

Long Y Hoàng đóng cửa thật kỹ rồi đi vào, thấy Phượng Trữ Lan đang cố sức chống người ngồi dậy, thoáng kinh hãi vội chạy tới, đỡ tay hắn lại: "Đừng ngồi dậy, bệnh vừa mới đỡ một chút thôi, ngủ thêm một lát đi."

Phượng Trữ Lan vội nâng mắt nhìn nàng, thỉnh thoảng ôm gáy Long Y Hoàng kéo nàng về phía mình, hắn nghiêng đầu hôn môi Long Y Hoàng mãnh liệt.

Hắn vội vàng như điên, bỗng xoay người áp đảo Long Y Hoàng dưới thân, cả người nàng rơi vào đệm chăn hắn cũng không chịu dừng tay, tiếp tục hôn nồng nhiệt.

"Khoan đã!" Long Y Hoàng vốn bị hành động bất ngờ của hắn làm trở tay không kịp, khăn trương đầy hắn ra theo bản năng, thờ gáp, không chờ nàng nghi ngại hỏi phục thì đôi môi nóng ấm của Phượng Trữ Lan đã từ từ đi xuống, nụ hôn nhẹ nhàng tình tứ rơi trên cằm cổ trắng tinh, còn có trên xương quai xanh lộ ra trước ngực, bỏ lại nụ hồng đỏ chói trên đường đi, Long Y Hoàng nóng nảy: "Đừng, Trữ Lan... Chàng còn chưa khỏe... Ta, chúng ta..." Tim đập thình thịch, tay Phượng Trữ Lan không kiêng nể gì chạy dọc khắp người nàng, Long Y Hoàng thờ gáp, cơ thể cũng bắt đầu khô nóng...

"Y Hoàng... Đừng đi, đừng đi... Ở lại bên cạnh ta, đừng đi đâu hết..." Thần sắc Phượng Trữ Lan như muốn khóc, cánh tay ôm eo nàng bắt gặp hơi siết chặt, chặt đến mức Long Y Hoàng không còn hơi để nói.

"Ta không đi... Đừng... Ta sẽ không đi... Trữ, Trữ Lan... Chàng dừng lại trước được không?" Long Y Hoàng cố sức kiềm chế bản thân, không để mình phát ra tiếng rên rỉ.

"Y Hoàng..." Phượng Trữ Lan nỉ non, nụ hôn nóng bỏng rơi khắp người Long Y Hoàng dần dần y phục hai người không chỉnh tề, sau khi lượn một vòng cuối cùng lại đến môi nàng, lời hắn nói mơ hồ không rõ nhưng lại chứa đựng nỗi đau tận cùng: "Y Hoàng... Đừng đi... Ta rất nhớ nàng..."

"Y Hoàng, ta yêu nàng..."

Long Y Hoàng hoàn toàn sững sốt, nàng nhìn nhìn Phụng Trữ Lan bởi vì cổ sức chịu đựng đau đớn mà nhăn mày, từ từ vòng tay ôm lấy cổ hắn, cười rức rức: "Ta thật sự không đi nữa... Trữ Lan, ta cũng yêu chàng..."

Bên trong phòng, không còn có âm thanh nào truyền ra, chỉ còn lại tiếng ván giường rung rung động đậy, còn có cả tiếng người rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tai hồng...

Cuồng phong gào thét ngoài biển khơi thổi thúc sóng cả gào thét dữ dội, một chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô theo sóng biển... Tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng cũng gần như điên cuồng hưởng thụ khoái hoạt trong đó...

Hai người vẫn tiếp tục nằm trên giường hưởng thụ cửu biệt tương phùng trong hạnh phúc lại hoàn toàn xem nhẹ chiếc nôi nhỏ đang đong đưa trong phòng, Phụng Trữ Lan đang nhắm mắt ngủ bình thản.

Ai cũng không biết hiện tại Phụng Trữ Lan rốt cuộc là đang ngủ thật hay không ngủ.

Mưa gió ngừng lại, trong phòng hơi thở ấm áp còn vương nhẹ đầu đây, ái muội vô vàn.

Phụng Trữ Lan ngủ say, tay không quên quấn quanh eo Long Y Hoàng, Long Y Hoàng không cách gì thoát thân chỉ có thể ngủ cùng hắn một lúc.

Hoàng hôn buông xuống, Phụng Trữ Lan tỉnh giấc.

Ngủ lâu như thế nên sinh lực gần như phục hồi hoàn toàn, thần trí cũng minh mẫn không ít.

Hắn vừa tỉnh lại cảm thấy có một người đang nằm trong lòng mình, mềm mại, ấm áp, dính sát vào ngực hắn.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy mái tóc đen dài xõa trên giường, mà người đang bị mình ôm chặt cũng đang ngủ say, gương mặt khi ngủ của người đó thật là ngọt ngào.

Phụng Trữ Lan nhìn kỹ gương mặt ấy, nhìn lại nhìn, chịu không được giờ tay sờ sờ, không phải thuật dịch dung.

"Không phải ảo giác sao..." Hắn than nhẹ, không khỏi nghi hoặc: "Tại sao còn chưa biến mất?"

Rất không may Long Y Hoàng vừa tỉnh giấc, câu nói đầu tiên nghe được chính là câu nghi ngờ của Phụng Trữ Lan "Tại sao còn chưa biến mất?"

Hai người đã lâu không gặp, nàng vốn muốn chờ Phụng Trữ Lan tỉnh lại sẽ ôn tồn ngọt ngào một phen, ai ngờ lại nghe hắn nói thế, lập tức nhiệt huyết rơi vào con số âm.

Nàng nằm trong lòng Phụng Trữ Lan ngẩng đầu, trừng liếc mắt với hắn, sau đó vùng thoát khỏi hắn, thờ phỉ phò ngồi dậy, nắm y phục bị vứt bừa bộn bên cạnh muốn mặc vào: "Hóa ra người ao ước ta biến mất như thế à? Tốt lắm, tốt lắm! Ta đi, ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Ôn tồn

Vì thế Phụng Trữ Lan rất trì hoãn phát hiện không giống ảo giác chút nào, mắt thấy Long Y Hoàng giận giữ trời muốn đi ngay hắn cuống quýt kéo tay nàng, lại đặt nàng dưới thân lần nữa, cúi đầu nhìn Long Y Hoàng xuất hiện sờ sờ trước mắt mình, biểu tình vô cùng kinh ngạc, lẩm bẩm: "Y Hoàng..."

"Tránh ra!" Long Y Hoàng vừa vội vừa tức, hai tay chống lên người Phụng Trữ Lan đang đè lên mình, không kềm nổi cơn giận nói: "Không phải người muốn ta biến mất sao? Giờ ta sẽ biến mất ngay, người còn không hài lòng cái gì nữa?"

"Y Hoàng! Thật là nàng!" Phụng Trữ Lan sững sốt một lát, đột nhiên mở to hai mắt nhìn nàng, ngón tay run run khẽ xoa má Long Y Hoàng, thảng thốt nói: "Y Hoàng... Y Hoàng, không phải ảo giác sao?"

Long Y Hoàng càng tức giận hơn, nàng và Phụng Trữ Lan nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng làm, đến bây giờ hắn còn hoài nghi nữa?

Long Y Hoàng tức đến khó thở quay đầu sang hướng khác, cắn một cái thật mạnh vào tay Phụng Trữ Lan, lát sau mới nhả ra, đôi mắt đỏ hồng: "Chàng tin chưa? Ta không chết! Khó khăn lắm mới về đây, chàng lại muốn ta đi nữa?"

"Xin lỗi nàng, xin lỗi nàng..." Phụng Trữ Lan sợ run một hồi, nhanh chóng ôm lấy Long Y Hoàng, khóa nàng vào lòng thật chặt, trên cánh tay để lại dấu răng rất sâu, dù cảm thấy rất đau nhưng cũng là bằng chứng tốt nhất, Phụng Trữ Lan kích động phát run: "Ta không nói, nàng đừng đi... Là ta sai, về là được rồi, Y Hoàng... Đừng đi nữa."

Long Y Hoàng khẽ hừ một tiếng, không nói gì, chỉ vươn tay ôm lấy Phụng Trữ Lan, trầm mặc một lúc chợt nói: “Mới không gặp mấy tháng lại ốm hơn rồi. ”

"Y Hoàng..." Phụng Trữ Lan bất đắc dĩ: "Sau khi nàng xảy a chuyện... Ta cũng chỉ còn lại có Kỳ Hân, con là niềm sống duy nhất của ta, ta sao còn thời gian mà chăm lo cho mình?"

Long Y Hoàng giờ tay vuốt cằm hần, rất gầy, chắc lưỡi, đau lòng: “Lại gầy nữa cằm cũng có thể đâm chết người.”

Phụng Trữ Lan cong môi, đôi mắt thâm thụy, sóng nước đưa tình, nhìn chăm chăm Long Y Hoàng đang thẹn thùng, nàng vội bỏ tay xuống, thỉnh thoảng nhìn vết sẹo giữa mày kéo dài đến gò má Phụng Trữ Lan, nhíu mày: “Vết thương của chàng là ai làm? Tàn nhẫn! Suýt nữa là chọc vào mắt rồi!” Nàng tức tối nói, tựa hồ vết sẹo ấy xuất hiện trên người nàng vậy.

"Không sao, đều qua rồi." Phụng Trữ Lan cúi xuống, vùi đầu vào vai Long Y Hoàng, đôi mắt có phần lảng tránh, vẫn không đành lòng: “Nàng về là được rồi... Như thế là được, ta đã không còn mong muốn gì hơn.”

"... Có phải liên quan đến chuyện Kỳ Hân đúng không?" Long Y Hoàng không muốn bị hần ám ờ cho qua, lập tức đẩy hần ngồi dậy, tay nâng cằm hần, nhìn thẳng vào đôi mắt hần, nàng cảm tức nói: “Là hoàng hậu? Hay là hoàng thượng? Ta nghe thị nữ nói khi chàng mang Kỳ Hân từ trong cung về thì đã bị thương! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Yêu cầu chàng làm vật hy sinh dần thân vào nguy hiểm mới được mang Kỳ Hân về? Ai đã thương chàng? Hừm? Trữ Lan?”

"Y Hoàng, quá khứ để nó trôi qua đi," Phụng Trữ Lan nắm lấy tay Long Y Hoàng, siết chặt, vẻ mặt không đành: “Ta cũng không muốn trả thù, tạm thời ẩn nhẫn để sống an tĩnh cùng nàng không tốt sao? Giờ nàng cũng không có chuyện gì, Kỳ Hân lại về bên cạnh chúng ta, còn có gì quan trọng hơn chuyện này chứ? Ta mệt chết đi... Chỉ muốn cùng nàng và Kỳ Hân sống an tĩnh, chỉ sợ càng lún càng sâu.”

Long Y Hoàng ngậm ngùi cả người, nàng ngẩng đầu nhìn kỹ vết sẹo trên mặt Phụng Trữ Lan, lòng đau như cắt, ngón tay lần theo vết sẹo, lầu bầu: “Tối hôm qua ta đã về đây, còn chưa nghỉ ngơi thì nghe tin chàng té xỉu tại cửa, ta vội chạy ra nhìn, ánh mắt đầu tiên đã bị vết sẹo trên mặt chàng hù dọa sợ khiếp... Có đau không?”

"Không đau." Phụng Trữ Lan cười nói.

Long Y Hoàng cắn cắn môi, khóe mắt ẩm ướt, giọng run run: “Khó coi chết đi được... Dung mạo xinh đẹp giờ bị hủy thành thế này! Rất khó coi...” Nàng run run, chợt tay ôm cổ Phụng Trữ Lan, hôn lên vết sẹo trên trán hần, thật sâu, mang theo bi thương cùng rạn nứt.

"Y Hoàng," Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giọng mềm nhẹ: "Thế thì, xác người trong đồng đồ nát ngày đó là ai? Sao người đó có tất cả trang sức của nàng? Còn nữa, ba tháng qua nàng ở đâu? Sao giờ mới trở về?"

"Cái xác đó chính là một trong những hộ pháp của Mộ Dung Xá Nguyệt, hôm đó ả muốn giết ta," Long Y Hoàng cúi đầu, ánh mắt hơi phức tạp: “Ta bị ả đánh ngất xỉu, sau đó Mộ Dung Xá Nguyệt kịp thời đuổi tới, cứu ta, giết ả, đồng thời lấy trang sức cùng y phục trên người ta đổi trên người ả, hóa thiêu cái xác nên ai cũng không nhận ra ta... Sau khi ta tỉnh lại, mất trí nhớ, Mộ Dung Xá Nguyệt đưa ra đến ở một nơi rất xa, có đoạn thời gian ta không nhìn thấy gì, chỉ mới hồi phục lại cách đây không lâu, hôm qua Mộ Dung thành thân cùng ta, song trong hôn lễ xảy ra sự cố, ta mới nhớ lại tất cả...”

"Sự cố," Phụng Trữ Lan ngừng lại một chút: "Sự cố gì?"

"Ly Uyên giết Mộ Dung... Ta không tha thứ cho hần! Dù trước đây Mộ Dung và ta có thù hận gì nhưng mạng của ta cũng là do hần cứu, Ly Uyên quá mức ích kỷ... Ta hận hần," Long Y Hoàng khẽ nói, vùi đầu vào lòng Phụng Trữ Lan: “Hần làm tổn thương ta, ta có thể không truy vấn, nhưng hần giết Mộ Dung... Dù ta không có tình cảm gì với Mộ Dung nhưng cũng có ân tình.”

"Ừm," Phụng Trữ Lan cười cười: "Sau này ta mới nghe được tin tức của nàng, nhưng từ sẽ nói nàng ở cùng một chỗ với người lần trước xông vào phủ Thái tử, không phải Mộ Dung Xá Nguyệt... Y Hoàng, nàng chưa nói cho ta biết, người đó là ai?"

"Người nào? Còn dám xông vào phủ Thái tử?" Long Y Hoàng nghi hoặc hỏi.

"Ta không biết, nhưng hần hình như biết nàng, còn rất quen thuộc với nàng..." Phụng Trữ Lan đáp.

Long Y Hoàng suy ngẫm một lúc, suy nghĩ thông suốt nàng cười nói: “Có phải một người rất thích mặt đồ trắng, bộ dáng rất yêu mị nhưng nhìn kỹ hơn thì thấy rất có khí chất anh hùng? Nhìn diện mạo chỉ hơn hai mươi đúng không? Hơn nữa khinh công đặc biệt giỏi?”

"Đúng vậy." Phụng Trữ Lan cười khổ: "Hai người thật sự biết nhau sao."

"Đương nhiên biết rồi! Ta và hần cùng nhau trưởng thành mà," Long Y Hoàng cao hứng nói: “Ta còn biết nhiều bí mật của hần đấy chứ, thật ra hần không phải là người xấu, tính khí thì hơi hư một chút! Long Y Hoàng hấp tấp tách khỏi Phụng Trữ Lan, rất căng thẳng kiểm tra khắp người hần từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng đỏ mặt!

Phụng Trữ Lan... Còn chưa mặc quần áo.

Thấy Long Y Hoàng bối rối đỏ mặt, Phụng Trữ Lan bật cười, chỉ cánh tay mình: “Bị thương một chút, không sao.”

"A!" Long Y Hoàng hô to gọi nhỏ, bộ dáng kinh ngạc vội vàng cầm cánh tay Phụng Trữ Lan lên, vừa nhìn thấy quả thật trên cánh tay có vết kiếm mới toanh: "Hoi quá đáng! Hấn sao có thể đã thương chàng chứ!"

"Không sao mà," thấy Long Y Hoàng lo lắng cho mình, Phụng Trữ Lan cười rức rức: "Y Hoàng, ta biết hấn là người rất quan trọng với nàng cho nên ta không đánh trả cũng không đã thương hấn."

"Ngốc!" Long Y Hoàng đau lòng nhẹ nhàng gõ trán Phụng Trữ Lan, vội la lên: "Ai bảo chàng không đánh lại! Lần sau nếu hấn còn dám đã thương chàng, chàng mặc sức phản kích, không nên khách khí! Dù sao hấn cũng không có nơi nào để đi!"

"Lần sau?" Nụ cười của Phụng Trữ Lan cứng đờ.

Còn có lần sau nữa... Chẳng lẽ mỗi ngày mình đều phải gặp mặt hấn sao? Lại còn cùng một chỗ với Long Y Hoàng?!

"Yên tâm, ta nhất định sẽ tìm hấn tính sổ, mười mấy năm sống cùng nhau hấn có bao nhiêu nặng nhẹ chẳng lẽ ta còn không biết?" Long Y Hoàng giận dữ: "Lão ca chết tiệt! Để xem ta chinh chết huynh thế nào!... Thật tức chết mất!"

"Hấn..." Phụng Trữ Lan không khỏi cả kinh: "Là ca ca của nàng?"

"Ngoại trừ ca ca của ta ra còn ai nhận rồi dám quẫn ta chứ! Cũng chỉ có huynh ấy mới có lá gan đã thương chàng... Có đau không? Ta giúp chàng bôi thuốc, lát nữa tìm hấn tính sổ sau!" Long Y Hoàng tức tối vùng khỏi Phụng Trữ Lan, mặc quần áo chỉnh tề nháy mắt đã ngồi ở mép giường.

Phụng Trữ Lan không cho nàng đi, nhanh chóng ôm nàng từ phía sau: "Đừng đi! Y Hoàng... Ở lại với ta một lát đi."

Long Y Hoàng gạt tóc, quay đầu lại cười với Phụng Trữ Lan, tay đặt lên mu bàn tay đang đặt trước bụng mình: "Yên tâm đi, ta sẽ về nhanh thôi."

"Nàng cũng đã nói như thế một lần rồi nhưng đi rồi... Suýt nữa không quay lại." Giọng Phụng Trữ Lan ảm đạm, đặt cằm lên vai Long Y Hoàng thì thào.

"Không phải ta đã về sao?" Long Y Hoàng lắc đầu cười: "Trữ Lan, chàng đừng lo lắng quá, hơn nữa ca ca đã đến đây, sẽ không ai dám ức hiếp ta nữa, chàng nghỉ ngơi một lát đi được không, nếu nửa canh giờ sau mà không thấy ta quay lại thì đi tìm cũng không muộn."

Long Y Hoàng vừa nói như thế, Phụng Trữ Lan cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại càng khẩn trương hơn, quay người ôm lấy Long Y Hoàng, đặt nàng nằm xuống giường, cúi đầu hôn nồng nhiệt môi nàng: "Ta không tin, tin nàng lại càng nguy hiểm hơn... Ta không muốn trải qua như thế một lần nào nữa."

Thình lình ngửi được mùi nguy hiểm đang kéo tới, Long Y Hoàng vội nói: "Đứng rồi! Còn có Kỳ Hấn! Cả ngày hôm nay lo lắng cho chàng nên ta còn chưa ôm nó lần nào nữa..."

"Kỳ Hấn đang ngủ," Phụng Trữ Lan thì thầm bên tai nàng: "Sẽ không ảnh hưởng đến nó đâu, nàng theo ta là được..."

"Ca ca còn ở bên ngoài chờ..." Long Y Hoàng căng thẳng nuốt nước miếng, khó khăn lắm nhiệt độ cơ thể mới ổn định thì giờ lại tăng đột biến: "Chúng ta cùng đi ra ngoài được không? Ta tuyệt đối sẽ đi cùng chàng."

"Ta muốn nàng ở lại đây với ta!" Phụng Trữ Lan cười xấu xí, đôi tay không an phận lướt qua lưng nàng đi thẳng đến trước ngực, lực đạo mạnh mẽ khiến Long Y Hoàng hít hơi lạnh, Phụng Trữ Lan không chịu buông tha: "Y Hoàng... Ta thật sự rất nhớ nàng, nàng đi lâu như vậy... Giờ ta càng không buông tay, Y Hoàng, ta muốn làm nàng không còn hơi sức tách khỏi ta, như vậy..."

Kế tiếp Phụng Trữ Lan nói gì, Long Y Hoàng hoàn toàn không nghe rõ lắm, dưới kỹ xảo ve vãn điêu luyện của hấn nàng buông vũ khí đầu hàng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cả người run run. Nàng cắn chặt môi, chỉ sợ vừa thả lỏng sẽ không kiềm được mà rên rỉ.

"Đừng..." Đã bị ép gần đến bờ vực thẳm Long Y Hoàng có ý đồ muốn vùng vẫy lần cuối, Phụng Trữ Lan kêu lên một tiếng đau đớn, vẫn tiếp tục càn rỡ khắp người nàng, không đo chần chừ chút nào.

Hơi thở ái muội trong phòng chưa tiêu tan, cửa phòng đóng chặt chẽ, không có ai đến quấy rầy, dù tiếng động trong phòng thật sự khiến người ta mơ màng đỏ mặt.

Mùa hạ, hoàng hôn dài dằng dặc, cửa phòng vẫn không mở, động tĩnh trong phòng càng không dừng lại lần nào, mãi cho đến khi sắc trời hoàn toàn mờ nhạt mới yên tĩnh.

Trời đã tối, vài thị nữ bụng thức ăn đi vào nhưng lại bị đuổi ra ngoài ngay.

Long Diệp Vũ đứng trên nhánh cây đại thụ đối diện gian phòng, hấn ngẩng đầu nhìn trời lại nhìn gian phòng trước mặt, than thở.

Sáng sớm hôm sau, theo thường lệ có thị nữ vào phòng hầu hạ hai người giặt co cả ngày chưa rời giường nọ, Long Y Hoàng mặt đỏ tai hồng từ từ xuống giường, chợt phát hiện hai chân không còn khí lực! Nhẹ nhàng run run đứng trên mặt đất, không cần thận sẽ té nhào.

Nàng đành ngồi xuống giường, ai oán trừng mắt nhìn Phụng Trữ Lan thần thanh khí爽 thay y phục bên cạnh: "Chàng chinh ta!"

Phượng Trữ Lan liếc mắt nhìn nàng một cái, cười đáp: “Ta chỉ không muốn để nàng rời khỏi ta nữa.”

Long Y Hoàng xụ mặt —— đây rõ ràng là viện có! Quả thật là viện có mà!

"Giờ ta ra ngoài dùng bữa thế nào?" Hẳn là Long Diệp Vũ đang ngồi chờ ở bên ngoài đấy, Long Y Hoàng hỏi lại.

"Ta ôm nàng." Phượng Trữ Lan không nghĩ ngợi gì trả lời nhanh chóng.

"Ta thay y phục thì sao?"

"Ta giúp nàng."

"Ta... Ta ăn như thế nào nữa chứ!" Long Y Hoàng nóng nảy, sắc mặt càng thêm ửng đỏ.

"Ta dứt nàng." Phượng Trữ Lan vẫn cười, cười tít mắt.

"Chàng... Chàng," Long Y Hoàng chỉ tay vào hấn, ngón tay cũng run run: “Chàng cẩn thận ca ca sẽ trả thù!”

"Ta không sợ, ca ca nàng nếu muốn trả thù ta hấn muội muội của hấn sẽ đau lòng, cho nên hấn sẽ không làm thế." Phượng Trữ Lan cười tà ác, suýt nữa Long Y Hoàng ngất ngay tại chỗ.

"Kỳ Hân đâu?" Sau một lúc lâu Long Y Hoàng mới đề được con tức xuống nhìn xung quanh.

"Vừa rồi khi nàng chưa thức dậy ca ca nàng đã đến ôm con ra ngoài," Phượng Trữ Lan lấy đai lưng thêu rồng mây màu bạc nhẹ nhàng thắt quanh eo, vòng eo thon gọn đã được buộc hoàn mỹ, hấn cười nói: “Lát nữa đi ra ngoài sẽ thấy nó mà.”

Long Y Hoàng buồn bã vùi đầu, vừa nghĩ nàng có thể đi ra ngoài thế này sao? Còn không bị Long Diệp Vũ cười chết.

Nàng còn chưa nghĩ xong, thỉnh linh Phượng Trữ Lan ra hiệu cho thị nữ ra ngoài, nàng lập tức cảnh giác toàn thân, chỉ thấy Phượng Trữ Lan cảm y phục lên đi thẳng về phía mình, lại nhớ đến tối hôm qua ai đó mãnh liệt như sói, Long Y Hoàng cuống quýt lui về sau: “Chàng muốn làm gì!”

"Giúp nàng mặc quần áo." Phượng Trữ Lan cười đáp, đi đến bên giường: “Chui vào trong đó làm gì? Không định ra ngoài hửm?”

"Ta... Tự mình làm." Long Y Hoàng giờ tay ra: “Đưa y phục đây!”

Phượng Trữ Lan lắc đầu, có lòng tốt nói: “Nàng rất mệt đó.”

"Ta không mệt!" Long Y Hoàng hét to thanh minh cho mình, Phượng Trữ Lan vẫn lắc đầu kéo nàng từ trong giường ra ngoài.

"Chàng đừng ép ta! Ta sẽ kêu người đến!" Long Y Hoàng càng nóng nảy, còn chưa kịp hô lên thì đã bị Phượng Trữ Lan kéo vào lòng.

"Nàng kêu đi, sẽ có người đến cứu nàng sao?" Phượng Trữ Lan buồn cười nhìn nàng.

"Ca ca ta!" Long Y Hoàng mắt nước mắt lưng tròng nói.

Vì thế Phượng Trữ Lan dựa sát vào nàng, cười vô lại: “Ca ca nàng thấy chúng ta như thế này, huynh ấy chỉ đành bước ra ngoài.”

"Ta... Ta ta ta..."

Long Y Hoàng nói lắp, đột nhiên cảm thấy người hơi lạnh, vội cúi đầu nhìn xuống, áo ngủ mỏng manh cũng đã bị kéo xuống vai! Nàng háp tắp lấy tay che ngực, cả giận mắng: “Chàng cút ra ngoài!” Nàng cũng không có mặc thêm cái gì khác nữa đó! Đây thì trách ai chứ!

"Không phải chưa từng thấy mà, sợ cái gì?" Phượng Trữ Lan cười cười, gỡ tay Long Y Hoàng ra, để nàng ngồi trên đùi mình, dễ dàng lột y phục trên người nàng xuống như lột vỏ trái cây.

Long Y Hoàng ỳm khuất cần môi, không dám lên tiếng, cũng đã đến mức này rồi nếu không cho hấn mặc giúp thì cũng không được!

Phượng Trữ Lan nhìn nhìn cơ thể và phần lưng trắng như tuyết của nàng, trên làn trắng nõn chỉ chít dấu hôn và vết bầm thì không khỏi thương tiếc, khẽ hôn lên vài nàng, Long Y Hoàng cứng người, hấn nói: “Y Hoàng, chúng ta sinh thêm một bé gái được không?”

"Đây... Việc này nói sau," Long Y Hoàng thăm thĩ: “Trước tiên giúp ta mặc y phục đã! Nhanh lên một chút!” Nếu nàng thế này bị lão ca không chờ được nhìn thấy thì năng biết sống thế nào?

"Được." Phượng Trữ Lan cười đồng ý, tiếp tục giúp Long Y Hoàng mặc từng cái từng cái.

Đã mặc xong hoàn chỉnh, không đợi Long Y Hoàng có cơ hội giãy dụa đứng lên, tay Phượng Trữ Lan đã nhanh chóng vòng xuống đầu gối ôm lấy nàng.

"Chàng làm gì!" Cơ thể lắc lư mãnh liệt, Long Y Hoàng kinh hãi vô thức ôm lấy cổ Phượng Trữ Lan, thẹn quá hóa giận.

"Ta ôm nàng ra ngoài!" Phụng Trữ Lan không để ý cười cười: "Dù sao cũng không xa."

"Thả ta xuống!" Long Y Hoàng nóng nảy: "Ca ca còn ở bên ngoài đó!"

"Ca ca nàng nói ta không tốt với nàng," Phụng Trữ Lan nhún mày lại cười sáng rực: "Giờ đúng lúc để huynh ấy thấy chúng ta ân ái bao nhiêu. "

"Không được! Chàng thả ta xuống ngay! Đây!" Long Y Hoàng quần bách hét lên, Phụng Trữ Lan mất diết tai ngo ôm nàng đi thẳng ra cửa.

Ánh nắng rất chói mắt, Long Y Hoàng cảm thấy tai nóng bừng, chắc chắn đã đỏ rực rồi nhưng vừa tưởng tượng khi các thị nữ đi ngang qua thấy mình và Phụng Trữ Lan thế này chắc sẽ cười lên, đành vui đầu vào ngực Phụng Trữ Lan không dám ngẩng lên.

Đến đại sảnh, trên bàn tròn ở chính giữa phòng đã đặt đủ loại cao lương mỹ vị, Long Diệp Vũ đang ngồi một bên ôm Kỳ Hân nâng lên cao rồi để xuống. Kỳ Hân liên tục cười hi hi ha ha, chính hắn cũng vui vẻ thích thú, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng vang, cùng Kỳ Hân quay đầu nhìn, thì thấy hai người Phụng Trữ Lan và Long Y Hoàng mình ngồi chờ đã lâu cuối cùng cũng xuất hiện.

Nụ cười tươi trên môi Long Diệp Vũ chợt âm trầm, thấy Phụng Trữ Lan ôm muội muội mình đi vào thì nụ cười cũng tắt hẳn, vẻ mặt thối thối quay đi, hừ hừ.

Kỳ Hân vừa thấy cha mẹ đến thì cười khanh khách, duỗi tay về hướng Long Y Hoàng, kêu một tiếng mơ hồ: "Nương..."

Long Y Hoàng lúc này mới ngẩng đầu lên, nghe Kỳ Hân kêu mình thì trong lòng cuống quýt, lén nhéo Phụng Trữ Lan nói nhỏ: "Kỳ Hân gọi ta! Mau bỏ ta xuống!"

"Được." Phụng Trữ Lan đáp lời, cười cười đặt Long Y Hoàng xuống ghế, đi đến trước mặt Long Diệp Vũ cúi đầu nhìn hắn.

Long Diệp Vũ không nhìn Phụng Trữ Lan, dứt khoát giả vờ đùa với Kỳ Hân: "Kỳ Hân, gọi cữu cữu nào."

Kỳ Hân mỉm cười ngọt ngào: "Lữu lữu..."

Long Diệp Vũ cảm thấy tâm tình mù mịt nhất thời tỏa sáng, nghĩ Kỳ Hân còn nhỏ vậy mà tư chất thông tuệ cực kỳ, lại dễ thương thế này, không khóc không ồn ào, bản lĩnh nhận thức người càng giỏi, khiến hắn yêu thương vô cùng, vì thế Long Diệp Vũ cười hỏi: "Kỳ Hân thích gì nhất nào?"

"Nương..." Kỳ Hân đột nhiên cau mày, bĩu môi đáp, Long Diệp Vũ cứng đờ tức khắc, bỗng dừng ngẩng đầu liếc mắt sắc bén nhìn Phụng Trữ Lan, lại quay đi

"Ca," Bấy giờ Phụng Trữ Lan thấy Long Diệp Vũ thì thần nhiên vô cùng, khoe mắt cong cong: "Y Hoàng muốn ôm Kỳ Hân, để ta ôm nó đi qua đó."

"Dừng!" Long Diệp Vũ không nhịn được cắt lời hắn, giận dữ nói: "Ai cho ngươi gọi ca? Cho tới bây giờ ta không thừa nhận ngươi là muội phụ!"

Không đợi Phụng Trữ Lan mở miệng biện minh thì Long Y Hoàng đã cất tiếng: "Ca ca!"

Dù sao Long Diệp Vũ cũng hiểu rõ muội muội mình nhất, bắt đắc dĩ lườm hắn, ôm lấy cơ thể mũm mĩm của Kỳ Hân ra về muốn đưa cho Phụng Trữ Lan: "Ta nể mặt Y Hoàng nhưng không có nghĩa là ta chấp nhận ngươi."

Phụng Trữ Lan cười nhẹ, đón lấy Kỳ Hân từ tay hắn, ôm Kỳ Hân đặt vào lòng Long Y Hoàng.

Đã lâu không được gặp mẹ Kỳ Hân quần lấy Long Y Hoàng, siết chặt, đứng lên trong lòng nàng, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ nàng, mặt tròn mồm, đôi mắt to to, giọng ngọt: "Nương..."

"Kỳ Hân!" Long Y Hoàng ôm chặt lấy con, hôn mạnh vào hai gò má trắng nõn của nó: "Có ngoan ngoãn không? Không làm phụ thân tức giận chứ? Có nhớ nương không?"

Kỳ Hân gật gật đầu, dựa sát vào Long Y Hoàng, Long Y Hoàng ngoảnh đầu thấy vẻ mặt Long Diệp Vũ vẫn mang dáng vẻ nổi giận dưng dưng: "Ca, huynh sao thế?"

"Không có gì," Long Diệp Vũ nhìn Long Y Hoàng mỉm cười: "Thấy muội sinh ra con trai đáng yêu lại thông minh thế này khiến ca ca rất cao hứng."

Lừa quý! Rõ ràng chính là mất hứng!

Long Y Hoàng cười nói: "Đến dùng cơm đi, Trữ Lan, chàng ngồi xuống đi."

Phụng Trữ Lan gật gật đầu, ngồi xuống ghế bên cạnh Long Y Hoàng, Long Diệp Vũ cũng sai bước tiêu sái đi đến, nhưng cố tình ngồi cách xa Phụng Trữ Lan.

"Đứng rồi, Trữ Lan," trước khi dùng cơm, Long Y Hoàng chợt nhớ đến vấn đề rất quan trọng: "Sát hại ta ngoài Lâm Nguyệt còn có người đồng lõa với ả, chàng tra ra chưa?"

Phượng Trữ Lan hơi mất mát, lắc đầu: "Không tra được, dù ta đoán là Vân Phượng Loan nhưng lại không có bằng chứng, cũng không thể buộc tội ả được... Chắc chắn có người ở phía sau giúp ả, trước đây lúc ta đi điều tra phát hiện toàn bộ người có liên quan nếu không phải mất tích bí ẩn thì cũng là mắc bệnh qua đời, toàn bộ manh mối đều bị cắt đứt, hơn nữa cũng không có ai nguyện ý trêu chọc Duệ vương phủ... Nên kéo dài liên tục đến giờ."

Long Y Hoàng gật đầu, vẻ mặt nặng nề: "Hiện tại ta không chết, lại càng không có người nguyện ý đi điều tra chuyện này, bất quá cũng không sao, ta có biện pháp, chỉ có điều từ từ sẽ đến thôi..."

"Ta tuyệt đối sẽ không động đến Vân Phượng Loan nửa phần."

Nét mặt Long Y Hoàng hoảng hốt, chợt nhớ đến trước đây chính nàng đã nói thế với Phượng Ly Uyên.

—— Nhưng bây giờ, chính ả ta khinh người quá đáng, hơn nữa, ta thật sự sẽ không động đến ả, Phượng Ly Uyên, người làm sao trách ta được?

Long Y Hoàng cười lạnh, cúi đầu vuốt ve bàn tay mềm mại của Kỳ Hàn.

Nhắc tới Duệ vương phủ, đều không thể tránh khỏi tên Vân Phượng Loan, Long Diệp Vũ ở bên cạnh hơi trầm mặc.

"Đúng rồi, Y Hoàng, ngay lúc nàng... Ngày nàng mất tích, Vân Phượng Loan một mình chạy về trạm dịch, không lâu sau thì lâm bồn..." Phượng Trữ Lan từ tốn nói tiếp: "Ả sinh con trai, tên là Nguyên Khải."

"Ồ," Long Y Hoàng không xúc động, cúi đầu nhìn con trai mình, Kỳ Hàn ngẩng đầu dùng đôi mắt long lanh nhìn nàng, nàng không kiềm được nhoen miệng cười, hôn tay nhỏ của con: "Đâu có chuyện gì liên quan đến ta? Ả muốn sinh thì sinh, hơn nữa, con trai ả chắc chắn cũng kém xa Kỳ Hàn thông minh nhà mình, không phải sao?" Cười, Long Y Hoàng giờ Kỳ Hàn lên cao, Kỳ Hàn giật tay, nghe mẫu thân đang khen ngợi mình thì rất vui mừng, đôi mắt to cười híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Tra tấn

Phượng Trữ Lan nhếch môi cười, khẽ giơ tay ôm lấy Kỳ Hàn đang quán Long Y Hoàng, hần chưa kịp mở miệng thì ngoài cửa tiếng thị nữ truyền đến: "Bẩm Thái tử điện hạ, Liễu phi cầu kiến."

Liễu phi... Liễu Thiên Trừng!

Long Y Hoàng nhìn sắc mặt Phượng Trữ Lan hơi khó coi, lại quay đầu nhìn ra cửa, nghe tiếng tức giận của Phượng Trữ Lan: "Bảo ả quay về chỗ của mình đi!"

"Để cho nàng đi vào đi," Long Y Hoàng cười nói nhỏ: "Vừa hay ta có chút việc muốn tìm nàng ấy, Trữ Lan, ta tưởng rằng chàng đã đuổi nàng ta đi rồi."

"Ta không có lòng dạ nào để ý đến ả ta," Phượng Trữ Lan đáp: "Trước đây lúc nàng bị mẫu hậu giữ lại trong cung ta cũng đã quên mất ả."

"Cho Liễu phi tiến vào." Long Y Hoàng quay đầu cười nói với thị nữ..

Thị nữ vâng một tiếng lui ra, rất nhanh, Liễu Thiên Trừng bước từng bước nhỏ vào cửa, y phục xanh nhạt thêu hoa trắng.

Đã lâu không gặp nàng ta cũng không có gì thay đổi, chỉ là càng chín chắn hơn thôi, vẫn đẹp như cũ.

Liễu Thiên Trừng quỳ gối hành lễ, ngẩng đầu theo phép tắc, Phượng Trữ Lan không nhìn ả, Long Y Hoàng cười nói: "Miễn lễ."

Liễu Thiên Trừng nghe thấy thanh âm quen thuộc thì cả người cứng ngắc, đứng dậy ngẩng đầu lên cao, tầm mắt nhìn thẳng vào Long Y Hoàng, nhất thời hoảng hốt không biết nói gì.

Long Y Hoàng vuốt ve đầu Kỳ Hàn, liếc mắt nhìn Liễu Thiên Trừng, nụ cười dịu dàng, lại khiến người ta không cảm nhận được tia ám áp: "Đã lâu không gặp, Liễu phi."

"Là, là..." Liễu Thiên Trừng phản ứng chậm chạp, căng thẳng: "Thần thiếp nghe nói Thái tử phi vì thân thể khó chịu nên bế quan tu dưỡng, hôm nay xem ra Thái tử phi đã khỏi hẳn."

Thân thể khó chịu, bế quan tu dưỡng?

Long Y Hoàng khẽ nhướn mày, chẳng lẽ đây là cái có hoàng gia dùng để che dấu tin nàng chết?

"Đúng vậy, đã khỏe hơn nhiều," nàng chỉ cười cười với Liễu Thiên Trường: "Đây ít nhiều gì cũng là nhờ Trữ Lan cực nhọc chăm sóc ngày đêm, giờ ta đã bình phục, người cũng không cần kinh ngạc chứ."

"Vâng." Liễu Thiên Trường run lên đáp một tiếng, cúi đầu.

"Duệ vương phi sinh thể tử, người có thể đã đến thăm rồi?" Long Y Hoàng quay đầu đối mặt với Liễu Thiên Trường, Liễu Thiên Trường cũng không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

"Dạ, thần thiếp đã đi qua."

"Xem ra giao tình giữa hai người cũng không ít, nhất định là thường xuyên tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm đi? Liễu phi, ta nói có đúng không?" Long Y Hoàng cười nói.

"Là..." Giọng Liễu Thiên Trường càng nhỏ dần không thể nghe rõ.

"Thường tán gẫu những gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là chút chuyện khuê phòng riêng tư..." Liễu Thiên Trường hơi rụt cổ, có phần sợ sệt, hơi chột dạ.

"Ồ, nếu chỉ là những chuyện đó thì khó tránh khỏi vô vị... Có phải còn nhắc đến ta nữa? Tỷ như, nên làm gì làm thế nào mới khiến ta hoàn toàn mất chỗ đứng trong hoàng thất, để người thế ta, cũng giúp nàng ta loại trừ được nỗi lo trong lòng?" Long Y Hoàng giả vờ tượng tượng.

"Thái tử phi!" Liễu Thiên Trường kinh hoàng ngẩng đầu, chân tay luống cuống: "Thần thiếp tuyệt đối không làm vậy! Tuyệt đối không có!"

"Chỉ nói đùa thôi mà cần gì phải hoảng sợ chứ?" Long Y Hoàng cúi đầu nheo nheo gò má mỉm cười của Kỳ Hân: "Đúng rồi, trong phòng ta có một hộp son rất tốt, người cầm lấy dùng đi, coi như là quà ta tặng người để cảm ơn người đã quan tâm"

"Thần thiếp không dám!"

"Có gì không dám? Chỉ là một hộp son thôi mà... Đây chính là tâm ý của ta, Liễu phi, mong ngày mai người sẽ dùng nó," Long Y Hoàng tươi cười: "Ngày thường người đẹp thế này, trang điểm ăn diện một phen hẳn sẽ là giai nhân tuyệt sắc khuynh thành... Người đi lấy cái hộp màu tím để trên bàn trang điểm trong phòng ta đưa cho Liễu phi đi."

Thị nữ được chỉ định vội vàng một tiếng rồi đi ngay, sắc mặt Liễu Thiên Trường trắng bệch, Long Y Hoàng cũng không nhìn ả nữa, chợt quay lại mỉm cười với Phụng Trữ Lan: "Trữ Lan, chiều nay chúng ta đến Duệ vương phủ một chuyến, thăm Vương phi và thể tử."

Phụng Trữ Lan hơi hơi thở dài: "Được, ta đi cùng nàng"

Long Y Hoàng cười rất hạnh phúc, Phụng Trữ Lan cũng cong môi, nhìn dáng vẻ hai người thân mật, Long Diệp Vũ ở bên cạnh chợt háng giọng, cổ tình khụ một tiếng rất lớn.

Long Y Hoàng liếc mắt hung dữ trừng hân, Long Diệp Vũ vô tội nhìn nàng.

Thị nữ trở lại rất nhanh, cung kính đưa cái hộp màu tím trong tay cho Liễu Thiên Trường.

Liễu Thiên Trường tay run rẩy, dường như cái hộp đó là kịch độc.

Long Y Hoàng nhìn nhìn cái hộp, cũng không có biểu hiện gì bất thường nói: "Liễu phi, người xem thử đi có thích không?"

Liễu Thiên Trường vẫn cầm chặt cái hộp trong tay không dám mở ra cúi đầu run rẩy.

"Không nể mặt ta sao?" Đại sảnh tức thì yên tĩnh chỉ có giọng Long Y Hoàng lạnh lùng bay ra.

Liễu Thiên Trường nhanh chóng lắc đầu, Long Y Hoàng cười thoải mái: "Vỡ thử một cái đi, muốn ta giúp người?"

"Không, không cần!" Liễu Thiên Trường sợ hãi, vội vã ngẩng đầu lại cúi xuống, dưới ánh mắt sắc bén của Long Y Hoàng từ từ mở nắp hộp ra.

Son màu hồng đào rất đẹp, Liễu Thiên Trường bản thân thật lâu vẫn không dám động vào, nhưng nhỏ giọng nói: "Thái tử phi, gần đây thiếp thân không khỏe... Nên hôm khác thử lại được không?"

"Chỉ là thoa chút son thôi có mất bao nhiêu thời gian của người đâu," Long Y Hoàng chọc chọc cái mũi nhỏ của Kỳ Hân, thờ ơ nhìn Liễu Thiên Trường: "Hay người thật sự muốn ta đích thân thoa cho người?"

Liễu Thiên Trường run bần bật, lắc đầu mạnh, ngón tay run run chạm vào son, khi đưa đến bên môi rồi lại không dám làm tiếp.

"Ngay cả son cũng không dám thoa, chẳng lẽ thật sự trong lòng có quỷ?" Long Diệp Vũ cười nhạo.

Liễu Thiên Trừng khẽ cắn môi, rất chậm chạp thoa son lên môi.

"Vây là được rồi, Liễu phi, người không khỏe thì lui xuống nghỉ ngơi đi." Long Y Hoàng nheo mắt hết sức hài lòng nói.

"Tạ Thái tử phi! Thiếp thân xin cáo lui!" Sau khi thoa son lung tung trên môi xong, Liễu Thiên Trừng vội bỏ tay ra, thở phào một hơi không chờ Long Y Hoàng đồng ý thì ả đã tông cửa xông ra.

Ả chạy một mạch cách đại sảnh một khoảng rất xa, đôi mắt thỉnh thoảng đảo búng như oan ức muốn rơi lệ, siết chặt cái hộp trong tay, chợt dùng sức ném đi, cái hộp rơi thẳng vào trong hồ nước cách đó không xa, rồi như điện như đại lấy tay chà xát môi, lau sạch hoàn toàn vết son trên môi.

Liễu Thiên Trừng chà xát môi đến mức đỏ búng cũng không chịu dừng lại, da cũng tróc đi một mảng, ả gấp đến mức nước mắt tuôn rơi.

Long Y Hoàng giới dùng độc, không ai không biết, bỏ độc trong son chỉ là chuyện nhỏ... Hơn nữa xem ra, hình như nàng ta đã biết rõ âm mưu của mình và Duệ vương phi từng chân tơ kẽ tóc, chính là muốn giết người diệt khẩu sao!

Thị nữ đi ngang qua thấy Liễu Thiên Trừng chà xát môi liên tục, hai mắt đỏ ửng tưởng là ả xảy ra chuyện gì liền tiến lên ân cần hỏi: "Liễu phi nương nương, ngài có sao không?"

"Nhanh đi mời đại phu đến! Nhanh lên!" Liễu Thiên Trừng gấp đến độ dậm chân, sòng chết trước mặt không quan tâm gì cả, thị nữ thấy đáng vẻ ả không bình thường vội chạy đi tìm đại phu.

"Y Hoàng, nàng dùng độc gì?" Liễu Thiên Trừng đi rồi, Phụng Trữ Lan chợt mở miệng hỏi, mà tay hân cũng không nhận rồi đang gấp thức ăn để trong chén cho Long Y Hoàng.

"Hả? Chuyện đó à... Thực ra ta..." Long Y Hoàng nghĩ nghĩ, chưa kịp nói hết thì bị Long Diệp Vũ cướp lời: "Nó hạ độc chỗ nào? Bất quá chỉ là hù dọa ả ta mà thôi, Y Hoàng trừ yêu thích độc ra còn thích đùa giỡn người khác, xùy, ngay cả điều đó mà cũng không biết, sao làm chồng nó được?" Về mặt Long Diệp Vũ khinh thường điều Phụng Trữ Lan đang thắc mắc.

"Ca! Huynh đừng nhiều lời!" Long Y Hoàng vội vàng giải vây cho Phụng Trữ Lan.

"Sao? Bắt đầu bệnh vực chồng rồi à, ngay cả anh trai cũng không quan tâm," Long Diệp Vũ lắc đầu than thở: "Y Hoàng, chúng ta mới là huynh muội nha, từ nhỏ đến lớn sinh hoạt cùng nhau mười mấy năm, chẳng lẽ bây giờ lại thua kém người muội mới biết hơn một năm sao?"

Long Y Hoàng nổi giận, Phụng Trữ Lan giành nói: "Ca ca nói rất đúng, sau này ta nhất định sửa đổi, sẽ quan tâm Y Hoàng nhiều hơn nữa."

Long Diệp Vũ cắn môi, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Long Y Hoàng nhìn Long Diệp Vũ, lắc đầu, lại nói với Phụng Trữ Lan: "Trữ Lan, để Liễu Thiên Trừng lại, chàng đừng động đến ả, ta muốn tự mình tra tấn ả."

"Ừm." Phụng Trữ Lan cười đáp ứng.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Long Y Hoàng trang điểm một phen, chuẩn bị đến Duệ vương phủ, Phụng Trữ Lan nói muốn đi cùng nàng, Long Diệp Vũ cùng mặt dày nói đã lâu hân chưa gặp Vân Phụng Loan cũng muốn đến thăm nàng ta.

Long Y Hoàng đành gật đầu đồng ý, sau đó Long Diệp Vũ còn nói thêm Kỳ Hân ở nhà một mình không an toàn để Phụng Trữ Lan ở lại chăm sóc nó.

Long Y Hoàng lại phát cáu, cuối cùng quyết định dẫn Kỳ Hân theo, để Long Diệp Vũ toàn quyền chăm sóc.

Long Diệp Vũ hô to không công bằng, Long Y Hoàng không đếm xỉa, cuối cùng kéo Phụng Trữ Lan đi thẳng, để một mình Long Diệp Vũ đứng đó kêu khổ thấu trời.

Duệ vương phủ rất an tĩnh, trong trí nhớ Long Y Hoàng thì đây là lần đầu tiên nàng bước vào nơi này.

Trong sân trang trí rất độc đáo, hoa cỏ cây cối, đình đài lầu gác đều khéo léo.

Xuống xe ngựa, Long Y Hoàng lập tức phái người đi vào thông báo, Phụng Trữ Lan bước đến cạnh nàng, khẽ nắm tay nàng, ân cần hỏi: "Có hồi hộp không?"

"Không có gì phải hồi hộp cả, đã từng chết một lần, nên cái gì cũng ngộ ra." Long Y Hoàng cười đáp, nụ cười đó như nước chảy mây trôi.

"Ta sợ nàng sẽ không thích ứng được." Phụng Trữ Lan dù gật đầu nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên.

"Đừng lo, Trữ Lan, chàng tin ta." Long Y Hoàng khẽ nắm lại tay hân: "Nếu ta đã quyết định đến đây thì cũng đã hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ."

Chỉ chớp lát, người phái đi đã dẫn theo một quần gia đi đến, hân cung kính với Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan: "Tham kiến Thái tử, Thái tử phi, Duệ

vương cho mời.”

Long Y Hoàng cười đi đi vào, Phượng Trữ Lan cũng đi theo nàng. Long Diệp Vũ ở phía sau phụ trách chăm sóc Kỳ Hàn cùng trung bản mặt thoắt hoắt đi vào.

Long Y Hoàng nhìn cảnh vật bốn phía, nói với quản gia: “Vương gia và Vương phi đều ở trong đó sao?”

"Dạ vâng, Vương gia và Vương phi hiện đang ở hậu viện chờ Thái tử và ngài." Quản gia đáp.

Phượng Trữ Lan cho rằng Long Y Hoàng sẽ tiếp tục hỏi sâu thêm nhưng nàng không làm thế mà chỉ khoát tay mỉm cười: “Chúng ta hôm nay đến lấy tư cách bằng hữu thân thuộc ôn chuyện cũ thôi, không liên quan gì đến thân phận không cần câu nệ. ”

Quản gia dù liên tục nói vâng dạ nhưng từ đầu đến cuối cũng không dám ngắt đầu lên.

Hậu viện có một đình lý, có thể thấy trong đình có vài bóng người thấp thoáng. Long Y Hoàng không thả chậm cước bộ, từ xa, nàng đã nghe được tiếng trẻ con khóc từ trong đó truyền ra, còn cả tiếng nữ nhân liên tục dỗ dành đứa trẻ.

Nếu trước đây, khi Long Y Hoàng nghe được tiếng khóc này thì chắc chắn sẽ mềm lòng, vút hết tất cả mọi hận thù ra sau đầu, nhưng giờ đây nàng càng nghe càng phát cáu.

Khi đó, Vân Phượng Loan cũng lợi dụng một đứa bé vô tội mà dụ nàng mắc bẫy, hại nàng suýt mất mạng.

Mà Mộ Dung cứu nàng lại bị Phượng Ly Uyên... Không nên được con căm giận, nàng đứng ngoài đình ánh mắt hung ác trừng bên trong đình.

Vân Phượng Loan ôm một đứa trẻ đang đi đi lại lại, Phượng Ly Uyên miên cưỡng ngồi ở một bên không nói câu gì.

Quản gia lập tức đi lên, vừa nghe xong lời bẩm báo, người trong đình đều đồng loạt quay đầu ra ngoài, dường như tập trung ánh nhìn vào Phượng Trữ Lan và Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng có một phút thất thần nhưng cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, mỉm cười với người trong đình, từng bước từng bước tiêu sái đi vào.

Phượng Trữ Lan luôn đi bên cạnh nàng, khoe miệng luôn có nụ cười thân nhiên, không nặn cũng không nhạt.

Khoảnh khắc Vân Phượng Loan thấy Long Y Hoàng thì hóa đá như đã bị làm phép bất động, ngay cả đứa con khóc la trong lòng cũng không quan tâm, chỉ căng thẳng nhìn chăm chăm Long Y Hoàng hận không thể đục vài lỗ trên người nàng.

Long Y Hoàng nhận thấy Phượng Ly Uyên vẫn luôn nhìn mình, nhưng nàng cố tình không đáp lại, ánh mắt khiêu khích nhìn Vân Phượng Loan.

Vân Phượng Loan sững sờ bất động rất lâu, mới cả lăm nói: “Hóa... hóa ra là Thái tử và Thái tử phi đại giá quang lâm, mời ngồi, mời ngồi.” Ả suýt nữa không tìm thấy ngôn ngữ, đành phải lùi sang một bên để Long Y Hoàng và Phượng Trữ Lan ngồi xuống ghế đặt chính giữa đình.

Phượng Ly Uyên ngồi đối diện hai người, Phượng Trữ Lan nhìn hẩn, mỉm cười không đổi, Long Y Hoàng lại không có liếc nhìn hẩn một lần nào.

Long Diệp Vũ chăm sóc Kỳ Hàng lưng chừng đi sau, Vân Phượng Loan nhìn hẩn một cái cũng không mời hẩn ngồi xuống.

Long Diệp Vũ nhìn kỹ lại nhìn kỹ Vân Phượng Loan, nghi ngờ hỏi: “Người không nhận ra ta? Phượng Loan? Sao gặp mặt ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không nói?”

“Trên đường thành thân xảy ra chút chuyện,” Vân Phượng Loan hơi xấu hổ cúi đầu: “Ta mất trí nhớ, thật sự không nhớ công tử là ai.”

Kỳ Hàn luôn dính chặt vào hẩn, Long Diệp Vũ tránh thoát liên tục cũng không ra, hẩn cúi đầu vỗ lưng Kỳ Hàn, cho nó ngồi trên cánh tay mình, vừa nghi hoặc không ngừng nâng đầu hỏi Vân Phượng Loan: “Mất trí nhớ? Thế sao, ngay cả tính nết cũng thay đổi rất nhiều?”

Long Diệp Vũ cao hơn Vân Phượng Loan rất nhiều, khiến cho ả mang cảm giác áp bức, không thể làm gì khác ngoài nhỏ nhẹ đáp: “Ta cũng không biết... Vừa tỉnh lại thì đã như thế.”

"Ồ?" Long Diệp Vũ hình như không thể tin được, tới gần Vân Phượng Loan một bước, Vân Phượng Loan sợ hãi liên tục lùi về sau vài bước, thất kinh nói: “Vị công tử này, người muốn làm gì! Xin đừng vô lễ!”

"Ha, vô lễ?" Long Diệp Vũ cười lạnh một tiếng: "Vân Phượng Loan, người mất trí nhớ thì thôi, sao đức hạnh lại biến thành dạng này, trước đây bốn thiếu gia không hứng thú với người giờ lại càng không, tự mình đa tình! Bốn thiếu gia có người mình thích."

Long Diệp Vũ xia xói Vân Phượng Loan một trận, thờ phỉ phỉ đi tới ngồi cạnh Long Y Hoàng, hẩn thì thầm hỏi Long Y Hoàng: “Y Hoàng, Vân Phượng Loan bị gì vậy?”

"Ả đã không còn là Vân Phượng Loan của trước đây, ca ca huynh nhớ kỹ điều đó là được," Long Y Hoàng lại không hề hạ thấp giọng còn cố tình nói ra tiếng: “Vân Phượng Loan trước đây với ta tình như tỷ muội, sẽ không tìm đủ mọi cách để đoạt mạng ta.”

"Người nói bậy bạ gì đó!" Mặt Vân Phụng Loan chợt trắng bệch! Ả khăn trương nhìn Phụng Ly Uyên, thấy hần như người mất hồn không chú ý đến mình không khỏi an tâm.

"Ha ha, không có gì, đừng tưởng thật, thuận miệng nói một chút mà thôi." Long Y Hoàng nâng tay che miệng, cười run người.

Sắc mặt Vân Phụng Loan xanh mét, ả tỉnh táo lại: "Vương gia, Phụng Loan có chút không thoải mái, lui xuống trước để nghỉ ngơi."

"Đừng nha," Long Y Hoàng nhanh chóng đứng lên: "Ta vừa mới đến sao người lại muốn đi rồi? Vương phi nương nương, ta chính là cố ý đến xem con trai bảo bối của ngài, Nguyên Khai đâu? Ta muốn ôm nó một cái."

"Nguyên Khai sợ người ạ," Vân Phụng Loan lui về sau một bước, mồ hôi lạnh chảy ròng: "Xin Thái tử phi tạm thời chờ một chút, đợi Nguyên Khai trưởng thành đến ôm cũng không muộn."

"Sợ người lạ sao?" Long Y Hoàng cười cười, nhìn đứa bé trong lòng ả khóc đến nổi mặt mày đỏ bừng: "Ta thấy nó cho dù ở trong lòng mẹ ruột như ngài cũng không tốt hơn chỗ nào, đối với mẹ mà còn khóc om sòm thế, chẳng lẽ còn sợ ta ôm? Hay là, Vương phi, ngài sợ ta làm gì con trai bảo bối của ngài sao?"

"Ha ha... Sao lại có chứ? Thái tử phi nương nương cũng không phải người như thế." Vân Phụng Loan cười khan nói: "Nhưng Nguyên Khai quả thật rất bướng bỉnh, chỉ sợ làm hỏng hứng thú của Thái tử phi."

"Nó còn nhỏ, bướng bỉnh một chút cũng là chuyện thường, hơn nữa, ta cũng đã làm mẹ rồi ngay cả nhẩn nại cơ bản sao không có chứ?" Đôi mắt Long Y Hoàng như vực sâu thăm tối đen, nhìn Vân Phụng Loan lạnh lùng, nàng cười nói: "Vương phi sẽ không hẹp hòi đến mức đó chứ, ta chỉ muốn nhìn thế tử... Vương phi, sao sắc mặt khó coi thế, trời rất nóng sao? Sao lại chảy nhiều mồ hôi thế này?" Long Y Hoàng vô cùng ngạc nhiên nói.

"Ha ha... Thời tiết quả thật có hơi nóng," Vân Phụng Loan cắn chặt môi, ôm Phụng Nguyên Khai, nhìn Phụng Ly Uyên vẫn không để ý đến mình, thờ dãi, từ từ đưa con cho Long Y Hoàng: "Xin Thái tử phi cẩn thận..."

Phụng Nguyên Khai càng khóc ầm ĩ hơn, khóc tiếng, Long Y Hoàng mới vừa ôm nó thì nó lại giãy giụa nhiều hơn, nàng nhìn Phụng Nguyên Khai, cười nói: "Con nít nha... Không thể cưng chiều quá nhiều, nhìn xem, trước đây mãi cho đến khi Kỳ Hân đầy tháng mới trở lại bên cạnh ta, nên ngoan ngoãn rất nhiều? Khiến ta thoải mái không ít."

"Thái tử phi!" Vân Phụng Loan biến sắc hết to, Long Y Hoàng khó hiểu nhìn ả: "Người sao thế?"

"Không, không có... Xin ngài ôm bé lỏng một chút nếu không bé sẽ đau..." Vân Phụng Loan giờ tay lau mồ hôi trên trán, từ tốn nói.

"Yên tâm," Long Y Hoàng đi đến cạnh ả, chợt giọng nói rất nhỏ rất nhỏ, chỉ đủ cho Vân Phụng Loan nghe rõ: "Hơn nữa nói thế nào thì đứa bé cũng vô tội, dù ta có độc ác thế nào cũng sẽ không xuống tay với đứa trẻ mới sinh vô tội đáng yêu thế này." Trong lời nàng nói càng chứa hàm ý khác, Vân Phụng Loan cả người cứng ngắc!

Long Diệp Vũ bị Kỳ Hân cuốn lấy nên không thoát thân được, Phụng Ly Uyên nhìn Long Y Hoàng rất lâu lại nhìn thoáng qua Long Diệp Vũ, sau cùng nhìn Phụng Trữ Lan hỏi: "Người tìm thấy nàng ở đâu?"

Phụng Ly Uyên không thích Phụng Trữ Lan, khẩu khí mang theo sự chán ghét sâu sắc.

"Ta không có tìm, khi quay về cũng đã thấy Y Hoàng ở nhà chờ ta." Phụng Trữ Lan cười điềm đạm, cùng ánh mắt sắc bén của Phụng Ly Uyên đối lập hoàn toàn.

Phụng Ly Uyên không nói ra lời, đưa mắt ngắm phong cảnh, nhưng làm thế nào cũng không thể thuyết phục mình đừng để tâm đừng để tâm đến.

Đứng hơi mệt nên Long Y Hoàng ngồi xuống lan can gần đó, trong lòng vẫn còn ôm Phụng Nguyên Khai.

Phụng Nguyên Khai vẫn gào khóc không ngừng, kém xa Phụng Kỳ Hân đang an an tĩnh tĩnh phân cao thấp với cậu mình ở bên kia, Long Y Hoàng kiên nhẫn dịu dàng dỗ Phụng Nguyên Khai đừng khóc, còn le lưỡi chọc nó, mỗi lần đầu ngón tay Long Y Hoàng lướt qua làn da Phụng Nguyên Khai thì Vân Phụng Loan hoảng sợ không dứt.

Phụng Nguyên Khai không thích Long Y Hoàng, nàng càng chọc nó, nó càng khóc to hơn, Long Y Hoàng cười khổ nói: "Duệ vương phi, con trai người thật khó hầu hạ."

"Vây ngài hãy giao Nguyên Khai cho thần thiếp đi, thần thiếp tự có biện pháp." Vân Phụng Loan vội nắm lấy cơ hội, giọng nói phát run.

"Trả lại cho người?" Long Y Hoàng hơi nhúm mày, ý cười nguy hiểm: "Thế thì người làm sao bồi thường được khoảng thời gian ta và Kỳ Hân thất lạc? Vương phi à... Người quá cưng con mình, không bằng để ta đi theo ta vài tháng, cam đoan khi nó trở lại sẽ ngoan ngoãn giống Kỳ Hân nửa phần."

"Người không thể làm như vậy!" Vân Phụng Loan cả kinh nói.

"Hóa ra người cũng sợ à..." Long Y Hoàng vô cùng kinh ngạc nhìn Vân Phụng Loan: "Vương phi, ngài to gan như vậy mà, ta còn tưởng không có gì có thể làm ngài sợ hãi."

"Người có ý gì!" Vân Phụng Loan tức giận đến mức run tay.

"Ta có ý gì, chẳng phải ngươi biết rõ ràng nhất sao, hà có gì phải giả ngu trước mặt ta? Ừm... A! Bất quá ngươi yên tâm đi, ta nói không động đến ngươi thì sẽ không động." Long Y Hoàng đứng lên, cười lạnh, đem Phụng Nguyên Khai cho Vân Phụng Loan: "Đứa trẻ quả thực rất vô tội, nhưng lúc đó vì muốn ta mắc câu, ngươi không tiếc hy sinh đứa bé kia mà? Lúc đó ngươi có nghĩ đến tâm trạng mình lúc này? Nếu khi đó kẻ chết cháy là con của ngươi thì sao! Vân Phụng Loan ngươi thật sự rất ích kỷ."

"Ta... Ta không có." Mọi Vân Phụng Loan không ngừng run run, đột nhiên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chứa sát khí của Long Y Hoàng.

"Ồ, không có," Long Y Hoàng như tỉnh ngộ, rồi lại tiếp tục cười khẩy: "Ngươi hà tất gì phải sợ hãi thế chứ? Ta hôm nay đến không có mang theo độc, hơn nữa với đối với ngươi... Vì đề danh dự của ta không thể bị bôi nhọ nên đương nhiên ra sẽ không động đến ngươi, nhưng mà... Còn có con đường khác đây, Vân Phụng Loan, ngươi đừng nên ngây thơ cho rằng chỉ cần đề phòng ta là có thể bình yên mà qua ngày?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đã lâu không gặp

"Thái tử phi, thần thiếp không hiểu người đang nói gì, xin đừng không bằng không có mà vu tội cho thần thiếp." Vân Phụng Loan nói.

"Vu tội? Có phải vu tội không sau này sẽ rõ." Long Y Hoàng nhếch môi: "Giờ ta chỉ đến thăm ngươi một chút mà thôi, đừng khản trương thế chứ, đã lâu không gặp chọt hơi nhớ ngươi đấy."

"Ngươi..."

"Yên tâm, ta sẽ không ở lại đây lâu, giờ thấy ngươi sống rất tốt ta cũng rất vui," Long Y Hoàng đến sát ả: "Vân Phụng Loan dù sao chúng ta cũng là tỷ muội lớn lên từ nhỏ với nhau mà, mặc dù ta rất thất vọng vì cách ngươi đối xử với ta nhưng làm sao ta cũng không thể quên được tình cảm thời bé giữa hai ta, cho nên hiện tại ta đến thăm ngươi một chút, thấy người xong rồi thì phần tình cảm này cũng nên cắt đứt."

Vân Phụng Loan ngạc nhiên, nghẹn họng trở mắt nhìn Long Y Hoàng đang bước đến cạnh Phụng Trữ Lan, đặt tay lên vai hân, cười nói: "Trữ Lan, ta đã ôn chuyện với Duệ vương phi xong rồi, chúng ta hồi phủ đi, ta hơi mệt."

Phụng Ly Uyên hồi phục tinh thần nhanh chóng, Phụng Trữ Lan nắm chặt tay nàng, cười: "Được."

"Kỳ Hàn... Đừng quán cậu nhiều quá, đến đây mẹ ôm nào." Long Y Hoàng vui vẻ đi đến trước mặt Long Diệp Vũ, Kỳ Hàn ngẩng đầu nhìn nàng toét miệng cười, quơ tay mồm mím, nói mơ hồ: "Nuông..."

Long Y Hoàng vui mừng không thôi, nhanh chóng ôm lấy con, hôn mạnh vào gò má bầu bĩnh của con, Kỳ Hàn cũng lạnh trí ôm cổ mẫu thân.

"Y Hoàng!" Phụng Ly Uyên hấp tấp đứng lên, hân gọi Long Y Hoàng đang đứng trước mắt: "Nàng... Sao muốn đi nhanh thế? Ở lại thêm chút nữa đi."

Long Y Hoàng coi hân như không khí, đừng nói đến trả lời ngay cả liếc mắt cũng không thèm, Phụng Trữ Lan nhanh chóng nói: "Y Hoàng mệt, hôm khác lại đến bái phỏng."

Long Diệp Vũ cũng đứng lên xoa bóp bả vai nhức mỏi của mình, quét mắt kinh thường nhìn Phụng Trữ Lan, quay đầu nói với Phụng Ly Uyên: "Nói nhiều lời nhảm nhí, đi chính là đi, Y Hoàng ghét nhất kẻ dòn ép chất vấn mình."

"Y Hoàng..." Phụng Ly Uyên vẫn luôn nhìn Long Y Hoàng, hy vọng nàng có thể trả lời, cho dù là một ánh mắt cũng được... Đừng hờ hững như bây giờ.

"Ca ca, chúng ta về thôi, hai ngày nữa chờ muội rảnh rồi sẽ dẫn huynh đi du ngoạn." Long Y Hoàng chỉ quay đầu nói với Long Diệp Vũ, Long Diệp Vũ vội gật đầu: "Được nha!"

Long Y Hoàng liếc Vân Phụng Loan một cái: "Bảo trọng, Duệ vương phi."

Vân Phụng Loan cắn mạnh môi, quay đầu đi.

"Y..." Thấy Long Y Hoàng đã bước ra khỏi đình, Phụng Ly Uyên gấp gáp đuổi theo, Phụng Trữ Lan duỗi tay chặn hân lại.

"Ca ca," Phụng Trữ Lan mỉm cười nói: "Ý của Y Hoàng rất rõ ràng, hiện tại xin đừng làm phiền nàng được không?"

"Câm miệng!" Phụng Ly Uyên lỗ mãng gạt tay Phụng Trữ Lan, nổi giận dùng dùng muốn đi ra ngoài, lại bị bóng người nhanh chóng cản đường.

Đôi mắt Long Diệp Vũ yêu mị lại khí khái, đường nét như mây bay lúc ẩn lúc hiện, rất khó đoán, hắn cười lạnh nói: “Người theo đuổi Long Y Hoàng rất nhiều nhưng nó ghét nhất chính là những tên hành xử xúc động, dù ngươi có đuổi theo cũng không có kết quả sẽ chỉ làm nó ghét ngươi thêm thôi... À, thực ra ngươi cũng rất chán ghét, dựa vào tin tức ta nghe được, ngươi đối với Y Hoàng cũng không tốt lành gì.”

"Soạt ——" một ánh sáng sắc bén lướt quá, trên tay Long Diệp Vũ đã xuất hiện một thanh kiếm dính sát vào cổ Phụng Ly Uyên, vẻ mặt Long Diệp Vũ hơi hốt: “Ta không ngờ Y Hoàng nhẫn nhịn lâu đến thế, nhưng nếu ngươi lại đến làm phiền nó ta sẽ là người đầu tiên không tha cho ngươi.”

Phụng Ly Uyên toàn thân phát run, tức giận đến nỗi không biết nói gì mới tốt.

"Hừ..." Long Diệp Vũ nhanh chóng rút trường kiếm về xoay người bước đi.

Phụng Trữ Lan có vẻ bình tĩnh rất nhiều, từ từ đi đến trước mặt Phụng Ly Uyên, ôm quyền nói: “Tạm biệt.” Sau đó cũng phóng khoáng rời khỏi đó.

Phụng Ly Uyên cơ hồ muốn bóp nát tay mình, cắn chặt môi nhìn về phía đoàn người đi trước, đôi mắt cũng đỏ hồng.

Về đến phủ Thái tử, Long Y Hoàng như không có chuyện gì ôm Kỳ Hân ra hậu viện chơi, Phụng Trữ Lan cũng không có việc gì làm nên đi theo nàng, Long Diệp Vũ cũng nhanh chóng đuổi theo hai người.

Đi dạo một vòng quanh hậu viện, Long Y Hoàng đột ngột dừng bước, xoay lại nhìn Phụng Trữ Lan, đầu tiên tầm mắt Long Y Hoàng chú ý tới vết sẹo nổi bật trên mặt hắn, trong lòng khó chịu: “Trữ Lan, ngày mai chúng ta tiến cung đi.”

Phụng Trữ Lan cười âm thầm: “Tiến cung làm gì? Ở đây thanh nhàn biết bao?”

"Trữ Lan, ta biết chàng không đành lòng, dù sao cũng là cha mẹ thân sinh... Nhưng ta không chịu đựng được," Long Y Hoàng khẽ vươn tay xoa vết sẹo giữa mày hắn: “Trên đời này không ai được thương tổn đến chàng...”

"Chê xấu đúng không?" Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng nhếch môi nở nụ cười.

"Không khó coi, hơn nữa, dùng được của ta không đến ba ngày sẽ biến mất... Nhưng vết thương này cũng đã bén rễ trong lòng ta," Long Y Hoàng rũ tay xuống, nắm lấy tay Phụng Trữ Lan: “Nếu thực sự không thể ngăn được, thế thì chàng đứng trên đỉnh cao đi, nếu không cách nào chạy thoát vậy không bằng ra sức đoạt lấy, có lẽ người trong hoàng thất đều bắt đầu nghĩ đến thế này... Nếu chàng thực sự không thoát khỏi vận mệnh này vậy diệt trừ toàn bộ chướng ngại, bước lên đỉnh cao nhất, để không ai có thể xúc phạm đến chàng.”

"Y Hoàng, nàng nghĩ như thế ta đã rất cao hứng," Phụng Trữ Lan hơi cúi đầu, mỉm cười: “Nhưng ta không thích đứng ở nơi cao đó, rất lạnh, thực sự rất lạnh.”

"Có ta và Kỳ Hân đứng với chàng, chàng còn lạnh sao?" Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn: “Bất luận chàng trở thành thế nào —— vương giả tự cao tự đại ngông cuồng, hay là một kẻ vô danh tiểu tốt, ta và Kỳ Hân luôn ở bên cạnh chàng, như vậy... Chàng còn lạnh sao?”

"Không lạnh," Phụng Trữ Lan cười vô tư, ôm Long Y Hoàng vào lòng: “Y Hoàng, thực ra ta chỉ cần có nàng là đủ rồi... Thực sự, có nàng, còn có Kỳ Hân, ta đã không còn đòi hỏi gì thêm”

Cảm giác được Phụng Trữ Lan ôm rất là thích, nhưng Long Y Hoàng lo lắng Kỳ Hân đang nằm trong lòng nàng sẽ bị đè bẹp đang chuẩn bị lên tiếng thì tiếng Long Diệp Vũ bên cạnh truyền đến.

"Hừ hừ!" Long Diệp Vũ có sức hăng cổ, tay đặt sau lưng, như bị đắm chìm vào trong mật ngọt ấm áp của hai người, hai mắt sáng rực như cú đêm.

Long Y Hoàng nhìn hắn, bất giác lờm: “Ca...” Huynh có thể đừng sát phong cảnh thế này được không...

Long Diệp Vũ nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, nở nụ cười, không chút e dè trực tiếp cho tay vào giữa hai người: “Y Hoàng... Ta muốn ôm Kỳ Hân.”

"Muốn ôm Kỳ Hân nói sớm..." Long Y Hoàng nói thầm, đưa con cho hắn.

Long Diệp Vũ thoải mái đỡ lấy, ôm Kỳ Hân đi về hướng khác.

Phụng Trữ Lan không biết làm thế nào lắc đầu cười khổ, vừa thấy Long Diệp Vũ đã đi xa, lại tiến đến bên cạnh Long Y Hoàng: "Y Hoàng, ca ca nàng hình như tâm trạng không vui lắm."

"Hắn sao, tính cách rất cổ quái, thường xuyên thất thường," Long Y Hoàng nhún nhún vai: "Ta đã quen..."

Long Y Hoàng nói xong, Phụng Trữ Lan cũng không nói tiếp, im lặng đứng bên cạnh nàng rất lâu, nàng nhìn không được ngoảnh đầu nhìn hắn: "Chàng sao thế?"

Phụng Trữ Lan vẫn cứ cười cười nhìn nàng, ánh mắt lóe ra tia sáng quỷ dị, Long Y Hoàng bị hắn nhìn lông tơ dựng đứng, Phụng Trữ Lan bèn cúi đầu sát bên tai nàng, giả vờ thần bí nói: “Y Hoàng, đêm nay chúng ta...” Phụng Trữ Lan còn chưa nói đến nửa câu thì tứ thế ái muội này làm cả người Long Y Hoàng nóng lên.

"Y Hoàng!" Không biết Long Diệp Vũ đã bay đi đâu nháy mắt hiện thân, ôm Kỳ Hân cười hi hi chen giữa hai người, không những cắt lời mà còn phá

hông bầu không khí.

Phượng Trữ Lan nuốt lại lời đang muốn nói vào, Long Y Hoàng liếc mắt nhìn Long Diệp Vũ xuất hiện như tia chớp, cả người như bị xô nước đá dội lên, ngọc lửa mới vừa bốc cháy thì đông thành băng, mặc kệ gương mặt đỏ rực chưa biến mất nàng im lặng xoay người lấy tay áo che mặt, khóc ròng trong lòng.

Thật lâu sau, Long Y Hoàng mới quay người lại, miễn cưỡng cười vui: "Đại ca thân mến, xin hỏi ngài có gì chỉ giáo?"

Long Diệp Vũ hưng phấn đến mức nói rất vội: "Ta quên hỏi muội, nếu Kỳ Hân đói bụng thì sao? Nó ăn gì?"

Long Y Hoàng vô lực thoáng nhìn đôi mắt to trong veo của Kỳ Hân, thờ dãi nói: "Trẻ nhỏ có thể ăn được gì? Nó đói bụng sẽ có nhũ mẫu cho nó ăn."

"Nếu nó khóc ta dỗ nó như thế nào? Ngộ nhớ nó đói lắm thì sao? Ta nên làm gì?" Đột nhiên Long Diệp Vũ rất chuyên tâm học hỏi.

Lúc này không chỉ có Long Y Hoàng không cười nổi mà ngay cả Kỳ Hân cũng không cười được nữa.

"Kỳ Hân ngoan thế này, nó có khóc sao," Long Y Hoàng thờ dãi liên tục: "Nó đói lắm sao? Ca ca à, huynh không có việc gì làm nên muốn kiếm chuyện đúng không?"

"Không hề!" Long Diệp Vũ cười to nói.

Long Y Hoàng tiếp tục xoay người khóc ròng.

Bất đắc dĩ, Long Y Hoàng đành phải kiên nhẫn giải thích cận kề cho Long Diệp Vũ, ai ngờ sau khi Long Diệp Vũ nghe xong vẫn thấy chưa đủ, sau cùng lại nổi lên hứng thú hò to gọi nhỏ kêu Long Y Hoàng dẫn hắn đi ngoạn du để đồ, Long Y Hoàng nói hết lời cũng không ngăn được ý tưởng trong đầu Long Diệp Vũ, cuối cùng đành phải dẫn hắn đi dạo một vòng ở để đồ, tới hoàng hôn mới hồi phủ Thái tử, về mặt Long Diệp Vũ dường như rất thỏa mãn, còn Long Y Hoàng lại mệt đến mức rã rời.

Long Diệp Vũ còn nói muốn Long Y Hoàng đến phòng hắn đánh cờ, Long Y Hoàng vừa nghe suýt nữa té xỉu, dùng sức lực cuối cùng vào về phòng, cách xa Long Diệp Vũ.

Lúc Long Y Hoàng bị Long Diệp Vũ kéo đi thì Phượng Trữ Lan ở lại trong phòng, nói hay hơn là trông nom Kỳ Hân.

Mưu đồ của Long Diệp Vũ không cần nói ai cũng đoán được.

Kỳ Hân thấy mẹ đã về thì nếu muốn mẹ ôm, Long Y Hoàng ngồi xuống giường ôm con, Phượng Trữ Lan thấy nàng rất mệt mỗi cũng không nói lời thừa thãi, trực tiếp phái thị nữ chuẩn bị nước tắm, Long Y Hoàng vừa nghe thì cảm động muốn khóc, quăng Kỳ Hân xuống giường ôm lấy Phượng Trữ Lan, quả thật hắn rất hiểu nàng.

Thị nữ đưa nước vào rất nhanh, Long Y Hoàng phi đến phía sau bình phong, sau đó là tiếng nước vang lên.

Phượng Trữ Lan chỉ lắc đầu cười cười, sai thị nữ ẵm Kỳ Hân ra ngoài nghỉ ngơi trước khi Long Y Hoàng đi ra.

Vài khắc sau, Kỳ Hân đã nằm trong nôi ngủ say sưa, mà tiếng nước sau bình phong cũng nhỏ dần, Phượng Trữ Lan cầm áo đợi một hồi cũng không thấy Long Y Hoàng đi ra, sợ nàng xảy ra chuyện gì vội đi vào.

Lách qua bình phong thì thấy Long Y Hoàng vẫn ngâm người trong thùng tắm, làn nước trong vắt dâng đến ngực che đi cảnh xuân quyến rũ, người thì đang dựa vào thùng tắm ngủ.

Phượng Trữ Lan thờ dãi, cuộn ống tay áo lên, thò tay vớt Long Y Hoàng.

Phượng Trữ Lan ôm Long Y Hoàng đặt xuống giường, lấy khăn lau người cho nàng.

Long Y Hoàng quả thật rất mệt, ngủ mơ màng, cảm giác cả người khác thường, cũng chỉ lười biếng ừm một tiếng, Phượng Trữ Lan cong môi, vẫn tiếp tục chu đáo lau khô cho nàng.

Nghỉ ngơi một lúc thì Long Y Hoàng từ từ tỉnh lại, mí mắt nặng trĩu nhưng cũng không thể ngăn được cảm giác quái lạ đang truyền khắp người.

Vì sao trên người có cảm giác lạnh lạnh? Còn có thứ gì đó nóng nóng liên tục trượt trên lưng mình... Cảm giác khi nóng khi lạnh làm Long Y Hoàng không nhịn được run run.

"Ừm..." Không chịu nổi nên khẽ than một tiếng, Long Y Hoàng quả thật chịu không nổi nữa, đấu tranh một hồi thì mở mắt.

Không chờ nàng mở miệng nói chuyện, Phượng Trữ Lan cười nhẹ nói: "Tỉnh rồi?"

Long Y Hoàng vừa muốn trả lời hốt chợt cảm giác cái vật nóng nóng từ sau lưng lướt qua eo đi thẳng đến ngực, Long Y Hoàng cực kỳ hoảng sợ vội nắm chặt cái thứ không yên phận kia, cúi đầu nhìn thì ra là cái tay vô cùng đẹp đẽ của Phượng Trữ Lan.

Long Y Hoàng xanh mặt lại nhìn kỹ hơn, cả người mình được quấn trong chăn, nhưng... Nhưng không có mặc quần áo!

"Phượng Trữ Lan!" Nàng giận.

"Sao?" Phượng Trữ Lan cười nhẹ, ôm lấy Long Y Hoàng từ đằng sau, không để ý nàng đang liều mạng giãy dụa, đặt cằm lên bả vai non mịn của người trong lòng.

"Chàng... Chàng chàng chàng buông ra!" Người nào đó khấn trương đến nỗi cả lăm, khoảng cách giữa hai người dính chặt quá mức, Long Y Hoàng đỏ mặt đến mang tai, mình lại... Khó đảm bảo Phượng Trữ Lan sẽ không nhân cơ hội này xuống tay a!

"Không buông, ta không buông." Phượng Trữ Lan cẩn thận hôn lên bả vai Long Y Hoàng, cái tay trắng trợn tập kích ngực nàng.

"A!" Long Y Hoàng thét to: "Chàng chàng chàng chàng bỏ tay ra! Bỏ tay ra!"

"Y Hoàng," Giọng Phượng Trữ Lan thâm thúy trầm trầm, mang theo một loại ma lực mê hoặc người: "Đã lâu không gặp... Lẽ nào nàng không cảm thấy cần phải bồi thường lợi ích cho ta sao?"

"Đó... Đó cũng không phải ta muốn mà." Long Y Hoàng chấn động, lực phản kháng cũng kém dần.

"Ta chỉ biết nàng nhất định sẽ về," nhướng mi, đôi mắt Phượng Trữ Lan như ngàn sao lấp lánh, hần cười bảo: "Cho nên trong thời gian nàng đi vắng, ta vẫn không chạm vào nữ nhân khác, thật sự, Y Hoàng."

"..." Nội tâm như bị nhéo mạnh, Long Y Hoàng không cười nổi, suy nghĩ rối rắm.

"Y Hoàng, nhìn ta được không?" Phượng Trữ Lan đột nhiên nói, Long Y Hoàng sững sốt một lúc, nắm chặt chăn che ngực, từ từ xoay lại.

Phượng Trữ Lan cười dịu dàng nhìn rất đẹp, khí chất cao quý dịu dàng trời sinh bị vết sẹo trên mặt phá hỏng, Long Y Hoàng nhìn mà thất thần.

"Y Hoàng, khi nàng đi ta đã từng cầu nguyện chỉ cần nhìn thấy nàng là đủ rồi, dù là cô hồn dã quỷ, hay ảo giác cũng được, chỉ cần nàng còn ở đây ta muốn làm rất nhiều việc, giờ chợt phát hiện chỉ cần có thể nhìn thấy nàng thì cảm thấy rất thỏa mãn." Phượng Trữ Lan vẫn luôn cười, Long Y Hoàng mân môi, chịu không được ôm chặt lấy hần, đầu dựa sát vào ngực hần, thì thào: "Ta ở đây... Ta sẽ không đi nữa."

"Y Hoàng, nàng có biết ta yêu nàng không? Ta có nói qua chưa?" Giọng Phượng Trữ Lan dịu dàng say đắm, thần trí Long Y Hoàng ngẩn ngơ.

Nàng... Chưa bao giờ dám hy vọng xa vời Phượng Trữ Lan sẽ nói với nàng điều đó, hiện tại, mình phải chăng cũng đã nảy sinh tình cảm với hần?

"Ừm," Giọng nàng run run: "Ta biết... Ta đều biết."

"Biết là tốt rồi." Phượng Trữ Lan ôm chặt nàng, cằm đặt lên trán nàng, cười rất hạnh phúc: "Nàng không cần trả lời ta, thật sự không cần, chỉ cần ta biết nàng biết là tốt rồi..."

"Trữ Lan..." Long Y Hoàng dừng một chút, đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt oán trách, giọng nhéo má hần, hơi giận: "Cái gì gọi là ta biết là tốt rồi? Chẳng lẽ chàng không muốn biết câu trả lời của ta? Ngốc quá, chàng muốn ta tức chết hả..."

"Y Hoàng, ta biết nàng..."

"Chàng biết ta cái gì?" Long Y Hoàng giành trước cắt lời hần.

"Nàng đối với Phượng Ly Uyên..."

"Ta không quen hần," Long Y Hoàng cười như gió xuân: "Ta và hần từ lâu đã không có liên quan gì, cũng không có dính dáng, nhất là giây phút Mộ Dung bị giết, ta ngay cả một chút cảm giác với hần cũng không còn."

"Y Hoàng..."

"Đừng nhắc đến hần, Trữ Lan, đừng nhắc đến người ngoài được chứ?" Long Y Hoàng cười nhìn thẳng vào mắt Phượng Trữ Lan, lòng坦然 nhiên: "Khó khăn lắm ta mới trở về, chàng ít nói đến người ngoài đi, chỉ nói đến ta, chỉ nói đến chàng, và cả Kỳ Hân."

"Ừm," Phượng Trữ Lan lại dựa sát vào nàng, không có ý tốt: "Y Hoàng, điều nàng từng hứa với ta còn chưa thực hiện đấy."

"Hứa cái gì?" Long Y Hoàng không hiểu.

Phượng Trữ Lan thăm thò: "Nàng nói muốn sinh một bé gái." Long Y Hoàng hoảng sợ, khi muốn tránh khỏi cái ôm nguy hiểm của Phượng Trữ Lan cũng không còn kịp nữa rồi, Phượng Trữ Lan khẽ lật người đặt nàng dưới thân, sau đó hôn nàng nóng bỏng như mưa xuân.

Long Y Hoàng không dẫn được khế ngâm nga, ngay cả sức lực phản kháng cũng mất, cuối cùng trầm luân cùng hần.

Một đêm đêm xuân, vô hạn triền miên.

Nửa đêm sau đó, Long Y Hoàng bị Phụng Trữ Lan tra tấn chịu không nổi, hân vừa rời khỏi là một mõi ngủ li bì, lại bị hân ôm lấy, Phụng Trữ Lan cũng không có thêm hành động nào quá phận..

Đầu óc choáng váng nặng nề, Long Y Hoàng dựa vào lòng Phụng Trữ Lan, nửa tỉnh nửa mê, chợt lẩm bẩm: “Trữ Lan... Đản độn.”

Phụng Trữ Lan còn chưa ngủ, nghe nàng nói thế thì nở nụ cười.

Long Y Hoàng dịch dịch người, giọng càng ngày càng nhỏ: “Đản độn... Ta cũng yêu chàng mà...”

Phụng Trữ Lan cười càng đậm, hoàn toàn không buồn ngủ nữa.

Cuối cùng Long Y Hoàng ngủ say.

Một đêm đi qua, ngày mới lại bắt đầu.

Sáng hôm sau, Long Y Hoàng ngủ đủ giấc nên tinh thần rất hăng hái, chuẩn bị xong định tiến cung.

Khi nàng thay quần áo thì vô tình quay đầu thấy Phụng Trữ Lan cười nhìn mình rất quái dị, ý tứ sâu xa, rung mình, dù hỏi thế nào Phụng Trữ Lan cũng không nói.

Nàng hỏi mãi cũng không được đánh từ bỏ, Phụng Trữ Lan chỉ cười nói: “Dù sao cũng là chuyện vui.”

Long Y Hoàng uể oải, không chờ nàng uể oải đến phân nửa Phụng Trữ Lan đột nhiên ôm lấy nàng trước mặt các thị nữ đang đứng trong phòng, giọng nói không nhỏ cũng không lớn đủ để bọn thị nữ che miệng cười trộm, Long Y Hoàng đỏ mặt.

Hân cười nói: "Y Hoàng, nhanh sinh cho ta một bé gái đi, ta đã không chờ kịp nữa rồi."

"Đùng" một tiếng, sét đánh xuống người, suýt nữa Long Y Hoàng gục xuống bất tỉnh.

Hân, cái tên chết tiệt này cho dù muốn nói đến chuyện đó, cũng không nên ở trong trường hợp này chứ, nói ra như vậy a...

Long Y Hoàng cảm thấy mặt mình nóng phừng phừng, không dám ngẩng đầu, đành phải dựa vào ngực Phụng Trữ Lan, lấy tay che mặt.

Hai người buồn nôn một hồi lâu, mới nhớ tới chính sự phải làm.

Kỳ Hân được Long Y Hoàng giao cho Long Diệp Vũ trong coi, Long Diệp Vũ hoàn toàn không bằng lòng nhưng Long Y Hoàng làm bộ không nhận người anh này, Long Diệp Vũ đành phải thôi không kỳ kèo nữa.

Nhanh chóng ngồi vào xe ngựa, Phụng Trữ Lan ích kỷ không cho nàng ngồi trên đệm bắt nàng phải ngồi vào lòng hân, Long Y Hoàng hết cách đành tùy ý hân, lại không hiểu tại sao tâm trạng hân tốt đến thế.

Xe ngựa chạy một lúc lâu, Long Y Hoàng đẩy màn cửa nhìn ra ngoài, cung vàng điện ngọc ngói đỏ đã gần trước mắt.

Nàng cười lạnh trong lòng —— hoàng cung đã lâu không gặp

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Đôi đầu

Tiến vào hoàng cung, hai người chậm chậm đi dọc trên con đường đã khắc sâu trong trí nhớ, dừng lại trước một toà cung điện.

Trang hoàng lộng lẫy, phía trên cửa cung điện đồ sộ treo hoành phi nạm vàng.

Trên hoành phi là vài chữ to, Tề Phụng Các.

Long Y Hoàng cũng không có hoảng loạn, điềm tĩnh tự nhiên, chỉnh trang dung nhan, thông báo với cung nhân trước cửa, Phụng Trữ Lan nhìn nàng không nói.

Rất nhanh, tiểu cung nữ chạy ra, cung kính: “Hoàng hậu nương nương cho mời.”

Long Y Hoàng cười cười, bước lên bậc thang, phát hiện Phụng Trữ Lan không hề di chuyển, xoay lại nhìn hân: “Sao thế? Trữ Lan?”

"Ta hơi lo lắng." Phụng Trữ Lan mỉm cười, cau mày.

"Không có gì phải lo lắng, ta đã chuẩn bị đầy đủ," Long Y Hoàng mỉm cười nhìn hân: "Hôm nay chúng ta đến làm gì khác, chỉ đến tính toán nợ nần thôi."

Phụng Trữ Lan gật gù đầu, bước lên cầm tay Long Y Hoàng, hai người cùng tiến vào cung điện.

Hoàng hậu cũng giống như xưa, y phục lộng lẫy, nghiêng người dựa vào tay ghế, ngón tay đeo móng vuốt vàng sắc bén dất lên trán, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt mày âm đạm, nghe tiếng bước chân truyền đến cũng không mở mắt, phát tay: "Có vấn đề gì thì nói đi, Bôn cung muốn nghỉ ngơi, Thái tử."

"Mẫu hậu," Phụng Trữ Lan cười lạnh lùng, không chứa đựng tình cảm gì: "Không phải nhi thần tìm ngài mà là Y Hoàng muốn gặp ngài."

Hoàng hậu bị chấn động mạnh, mắt phụng mở ra: "Người nói cái gì? Không phải Y Hoàng đã..." Hoàng hậu từ từ ngồi lên nhìn vào giữa điện, không khỏi giật mình.

Long Y Hoàng khẽ khụy gối, cúi đầu cười nói: "Y Hoàng vội tới thỉnh an mẫu hậu."

"Y Hoàng... Y Hoàng!" Hoàng hậu không tin vào mắt mình, từ từ đi đến trước mặt Long Y Hoàng, nâng tay nàng lên, cẩn thận quan sát gương mặt người trước mặt, hoàng hậu trước sợ sau mừng, vừa mở miệng chuyển thành nghi ngờ: "Y Hoàng... Con thật là Y Hoàng? Không phải con đã mất mạng trong trận lửa đó..."

"Nhờ có quý nhân tương trợ, Y Hoàng đại nạn không chết," Long Y Hoàng nhẹ nhàng hạ mi, che giấu hận ý: "Hiện giờ bình an quay về, chuyện đầu tiên muốn làm chính là muốn thỉnh an mẫu hậu."

"Không sao là tốt rồi, hóa ra chỉ là lo sợ không đâu... Ha ha, Bôn cung cũng an lòng." Hoàng hậu vô cùng cao hứng nắm chặt tay Long Y Hoàng, Long Y Hoàng ung dung thản nhiên rút tay về, không có biểu hiện gì không tự nhiên cả.

"Con quay về được bao lâu rồi?" Hoàng hậu vội vàng hỏi nói.

"Mới vừa về không lâu," Long Y Hoàng nhu thuận đáp: "Về phủ Thái tử một chuyến thì vội tới thỉnh an mẫu hậu."

"Có lòng, có lòng... Đúng rồi, đừng đứng nữa, ngồi xuống đi, Bôn cũng đã lâu không gặp con, để Bôn cung nhìn con thật kỹ..." Nói xong, Hoàng hậu kích động lời lời kéo kéo Long Y Hoàng ngồi xuống ghế quý phi, Phụng Trữ Lan cũng ngồi theo, Hoàng hậu lại nói: "Đúng rồi, Y Hoàng, con mất tích ba tháng, thực ra đã đi đâu? Quý nhân cứu con là ai?"

"Chuyện đó mẫu hậu nghe Y Hoàng nói cho người..." Kế tiếp, Long Y Hoàng gần như mất nửa canh giờ nói cho Hoàng hậu chuyện đã qua, song phần lớn sự thật đã được bóp méo, một chữ nhạy cảm về Mộ Dung Xá Nguyệt cũng như Vô lâm minh càng bị nàng tự động lo đi, lại kể giống như thật, khiến người ta không tin cũng phải tin.

Khi nàng kể hết miệng lưỡi khô khan mới ngừng lại, về mặt Hoàng hậu như trút được gánh nặng: "Lại xảy ra nhiều chuyện như vậy... Y Hoàng, con ở ngoài đã chịu khổ nhiều."

"Không khổ, không khổ, bây giờ trở về đây là khổ tận cam lai." Long Y Hoàng cười nói.

"Sau này Bôn cung tuyệt đối sẽ không lại sơ suất bỏ qua con nữa, Y Hoàng, con hãy tiến cung ở đây một thời gian đi," Hoàng hậu hòa ái cười, khuyên nhủ: "Ở ngoài cũng không an toàn, tiến cung rồi sau này Bôn cũng sẽ ở cùng con, sẽ không để con xảy ra chuyện nữa."

"Y Hoàng không dám làm mẫu hậu làm lỡ việc." Long Y Hoàng cười thầm nói.

"Đúng rồi, thế thì lúc đó cuối cùng là ai muốn hãm hại con?" Hoàng hậu chợt hỏi: "Theo như lời con nói, hân là người trong hoàng thất cấu kết với bên ngoài, như vậy con cũng biết đó là ai?"

"Y Hoàng biết," Long Y Hoàng hơi hơi nheo mắt: "Là Duệ vương phi."

"Duệ vương phi?" Trong mắt Hoàng hậu lóe sáng: "Con khẳng định? Chính là nàng ta sao?"

"Y Hoàng sao có thể sai được, tình hình ngày đó rõ ràng trước mắt, là Duệ vương phi mời Y Hoàng ra ngoài, sau đó bố trí người ra tay." Gọng Long Y Hoàng nhỏ hơn một chút.

"Được lắm... Nếu Hoàng thượng truy cứu, con chính là nhân chứng tốt nhất... Có điều, Y Hoàng, con có chứng cứ nào nữa không? Chỉ sợ là Hoàng thượng sẽ bênh vực cho nàng ta và Duệ vương." Hoàng hậu hơi sầm sập.

"Bây giờ còn chưa có, chẳng qua... Y Hoàng tin rằng mẫu hậu sẽ có cách, dù sao cũng là sự thật, đều sẽ có sơ hở, Y Hoàng không tin Duệ vương phi có thể làm hoàn hảo." Long Y Hoàng cười nói.

"Đó là hiển nhiên, con bị ả hãm hại đến mức này, Bồn cung đương nhiên sẽ lấy lại công đạo cho con!" Hoàng hậu cười vui vẻ, suy nghĩ một chút lại nói: "Đúng rồi, sao không thấy các con dẫn Kỳ Hàn đến đây? Đã lâu Bồn cung không gặp nó..."

"Không dỗi gặt mẩu hậu, mấy ngày nay huynh trưởng của Y Hoàng vừa mới đến đây, rất yêu mến Kỳ Hàn, giờ huynh ấy đang ở phủ Thái tử giúp Y Hoàng trông nom Kỳ Hàn." Long Y Hoàng vẫn mỉm cười.

"A... Như vậy, vậy cũng tiếc." Hoàng hậu cười cứng nhắc, rất mất mát: "Vây hôm khác Bồn cung đến phủ Thái tử thăm nó, không thì con dẫn huynh trưởng tiến cung cũng được?"

"Huynh trưởng thích ở bên ngoài không bị gò bó trói buộc, không thích tiến cung, e rằng mẩu hậu phải thất vọng." Long Y Hoàng liếc nhìn Hoàng hậu, thấy sắc mặt bà ta thay đổi, trong lòng chợt thoải mái hơn.

"Quên đi..." Hoàng hậu nói.

"Mẩu hậu," Long Y Hoàng đột nhiên giữ lấy tay Hoàng hậu đang đặt trên tay ghế, ánh mắt sắc bén: "Là ai đã thương Trữ Lan?"

Phượng Trữ Lan vốn dĩ đang im lặng nghe hoàng hậu cùng thê tử trò chuyện, vừa nghe nàng hỏi điều đó tức thì ngẩn người, quay đầu nhìn nàng.

"Ồ... Là Hoàng Thượng," Hoàng hậu lắc đầu thờ dãi: "Con biết, Hoàng thượng vẫn luôn thiên vị Duệ vương, còn với Trữ Lan thì..."

"Y Hoàng đã biết, cảm ơn mẩu hậu." Long Y Hoàng cười nhìn xung quanh, chợt nói: "Đúng rồi, mẩu hậu, mấy ngày nay thời tiết oi bức, nhi thần có một loại hương, mùi vị rất mát mẻ, không bằng cho người đưa cho mẩu hậu."

"À?" Hoàng hậu miễn cưỡng cười: "Được, hương gì?"

"Tên hương đó là giản băng diệt, là loại hương thượng hạng." Long Y Hoàng trả lời.

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu: "Được..." Một đại cung nữ đang đứng bên cạnh hoàng hậu, ánh mắt ả rất sắc bén đảo liếc Long Y Hoàng, chợt mở miệng cất lời hoàng hậu: "Thái tử phi nương nương, ngài đây là đang nói đùa sao? Giản băng diệt mát lạnh là thật nhưng cũng là loài hoa độc, hương thơm có thể lấy mạng người."

Bà ta cũng thật lớn mật, dám cất lời hoàng hậu.

Vừa nghe bà ta nói xong, nụ cười của Hoàng hậu chợt đông lại, bất ngờ nhìn thẳng Long Y Hoàng, Long Y Hoàng cũng ngẩn người, lập tức cười nói: "Là có độc, nhưng khi chế thành hương liệu cũng đã cho thêm lá hoa lan và bông tuyết, độc tính cũng đã loại bỏ... Xem ra ngươi cũng là người thiện độc hẳn sẽ không không biết được đạo lý đơn giản này chứ."

Cung nữ im bật, vội vã cúi đầu nói: "Vâng, Thái tử phi nương nương," cung nữ lại ngẫm nghĩ một chút chợt bỏ thêm một câu: "Nô tì đâu có hiểu gì về độc, đó là nhờ Hoàng hậu nương nương chỉ dạy mà thôi."

"A, thật không... Mẩu hậu, ngài nói đi?" Long Y Hoàng đề cao giọng hỏi.

"Ha ha... Ha ha, đúng vậy." Hoàng hậu cười gượng hai tiếng, về mặt lảng tránh.

"Hơn nữa loại hương liệu này mùi vị rất riêng lại rất thanh mát, vào thời tiết này sẽ làm mẩu hậu thích ngay." Long Y Hoàng thuận theo, cũng không quên lên quan sát sắc mặt Hoàng hậu.

Hơi kỳ quặc...

"Mẩu hậu, Y Hoàng vẫn còn một chuyện không hiểu được, mong ngài có thể giải đáp cho Y Hoàng." Long Y Hoàng cười hi hi, rất thân thiện: "Trước khi Y Hoàng mất tích, thích khách ngày đó, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao đột nhiên con lại hỏi đến chuyện này... Thực ra chỉ là một đám côn đồ, không lâu sau đã bị người của Bồn cung xử tử." Hoàng hậu vẫy tay, chợt xoay người đi.

"Ồ... Thực sự rất quái lạ, ngay từ đầu nếu bọn chúng đã chạy thoát suông sẻ, tại sao lại bị người của mẩu hậu tìm ra rồi xử tử nhanh chóng như thế chứ? Hay là thủ hạ của mẩu hậu đều là tinh anh, nhưng sao Trữ Lan lại bị thương nặng thế? Mà Kỳ Hàn nữa, lông tóc không bị tổn hại nửa phần?" Long Y Hoàng cười nham hiểm, Hoàng hậu tức thì cảm thấy trời tuy nóng nhưng khí lạnh ủa về rừng cả mình.

"Này... Bồn cung sao biết được? May là Kỳ Hàn không sao là quá may mắn rồi." Hoàng hậu cười khan nói.

"Đúng vậy, quá may mắn..." Long Y Hoàng dừng một chút, đột nhiên đứng lên, khom người trước mặt Hoàng hậu, thấy nàng làm thế Phượng Trữ Lan cũng đứng lên theo, Long Y Hoàng nói: "Y Hoàng vừa mới về không lâu, còn chưa đi thỉnh an phụ hoàng, vậy xin đi trước, chiều chiều sẽ tới thăm mẩu hậu sau."

"Được rồi, các ngươi đi đến chỗ Hoàng thượng đi." Hoàng hậu phất tay, hơi thất thần: "Nhớ đến thăm Bồn cung."

Long Y Hoàng lên tiếng lấy lệ, quay người kéo tay Phụng Trữ Lan chạy ra khỏi Tê Phụng các.

Phụng Trữ Lan bị nằng làm cho hồ đồ, bị nằng kéo chạy một đoạn đường, sau khi dừng lại vội hỏi: “Sao vậy? Y Hoàng?”

"Trữ Lan, vừa nãy cung nữ ở bên cạnh mẫu hậu là ai? Nhìn qua cũng hơi lớn tuổi một chút." Long Y Hoàng liên tục khoa tay, Phụng Trữ Lan trầm ngâm một lúc đành đáp: "Ta cũng không biết, người bên cạnh mẫu hậu thay đổi thường xuyên, có lẽ là mới tới."

"Thật không... Mới tới?" Long Y Hoàng đứng tại chỗ không ngừng giậm chân, suy nghĩ thay đổi liên tục: "Nếu vậy, Trữ Lan, mẫu hậu có từng luyện qua cô độc linh tinh gì chưa? Chẳng từ nhỏ đến lớn ở cùng một chỗ với mẫu hậu, không thể không nhìn ra chút manh mối gì!"

"Cô độc?" Phụng Trữ Lan nhún mày nói: "Chưa từng thấy qua, vì những thứ không chuẩn bị tốt sẽ hủy dung, mẫu hậu không cần thiết phải mạo hiểm."

"Đúng là thế!" Long Y Hoàng đột nhiên vỗ tay một cái, mặt lộ vẻ vui mừng: "Ta nên nghĩ ra sớm mới đúng, trước đây bị bà ta diễn kịch thật thật giả giả lừa gạt một vỏ... Mẫu hậu hoàn toàn không hiểu độc! Nếu không vừa rồi khi nghe ta nói thế không thể không có phản ứng! Hơn nữa, cách khử loại độc này rất đơn giản, bà ta không thể không biết!"

"Y Hoàng?" Phụng Trữ Lan cười nhìn nằng: "Nàng chính vì chuyện này nên mới đến đây? Ta còn tưởng nàng thật sự muốn tìm phụ hoàng đấy chứ."

"Phụ hoàng cũng muốn đi, chẳng qua bây giờ..." Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn về phương xa: "Ta muốn loại bỏ cung nữ am hiểu độc bên cạnh hoàng hậu trước, chấm dứt hậu họa về sau."

Long Y Hoàng nhìn Phụng Trữ Lan đang trong trạng thái hồ đồ, chỉ khẽ cười nói: "Đi, chúng ta đi tìm phụ hoàng."

Phụng Trữ Lan chỉ có thể gật gật đầu —— đối với phụ mẫu của mình hẳn đã mất hy vọng từ lâu, nhưng huyết nhục tình thân thì vẫn còn, cho nên miễn cưỡng chống đỡ thôi.

Thật sự nếu đoạt tuyệt cái gọi là tình thân, hẳn chỉ khó chịu chút mà thôi.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, bị mẫu hậu lợi dụng đã thành thói quen, bị phụ hoàng coi thường cũng thành thói quen, chính hẳn cũng không biết tình thân có mùi vị gì rồi.

Đến hậu cung Hoàng đế đang nghỉ ngơi, thấy Long Y Hoàng đã “chết” ba tháng lại xuất hiện sò sò trước mặt mình, Hoàng đế rất ngạc nhiên không kém Hoàng hậu, thậm chí suýt không tìm được lời nói.

Long Y Hoàng lại dùng những lời đã đối phó với Hoàng hậu để đối phó với Hoàng đế, Hoàng đế bán tín bán nghi, cuối cùng không tìm ra sơ hở, cũng không cách nào phân bác lại chỉ có gật đầu thừa nhận.

Long Y Hoàng lễ nghi đúng mực, Hoàng đế hơi xấu hổ một chút, lại không đề cập đến chuyện gì có liên quan đến Phụng Ly Uyên hay Vân Phụng Loan, cuối cùng Long Y Hoàng cười hỏi: “Phụ hoàng, Y Hoàng nghe mẫu hậu nói, là ngài đã thương Trữ Lan đúng không?”

Nằng vừa nói như thế, Phụng Trữ Lan hoàn toàn trầm mặc, Hoàng đế hơi hơi ngẩn ra, nhìn nhìn Phụng Trữ Lan: "Đúng... Thì sao."

"Y Hoàng muốn biết lý do, Phụ hoàng, ngài biết không? May mắn chỉ để lại vết sẹo, nếu hẳn mù thì sao?" Long Y Hoàng chất vấn.

"Lý do là nó đại nghịch bất đạo, khi quân phạm thượng," Hoàng đế hừ hừ, xoay lưng: "Mù? Nếu nó không xúc động thì sao có nguy cơ bị mù?"

Sắc mặt Phụng Trữ Lan tái nhợt, tươi cười cứng ngắc.

"Y Hoàng muốn biết “khi quân phạm thượng” theo tiêu chuẩn của phụ hoàng ra sao, theo như Y Hoàng nghe nói, Trữ Lan là vì Kỳ Hân mới xung đột với ngài, nếu ngay cả một người cha muốn dẫn con trai mình về cũng là sai, thế thì phụ hoàng, chẳng phải người đã sai hoàn toàn, đã phạm tội tày trời rồi ư!" Long Y Hoàng tức giận âm ỉ, cố gắng cười.

"To gan! Y Hoàng, lẽ nào ngươi trở về chính là muốn dạy dỗ trẫm?" Hoàng đế không vui.

"Y Hoàng không dám," Long Y Hoàng cắn răng: "Nếu hẳn làm thế là sai, thế còn phụ hoàng, trước đây ngài không nên thừa nhận Ly Uyên! Nếu như vậy là có tội, quả thực phụ hoàng là tội không thể tha!"

"Ngươi... Ngươi cảm miệng cho trẫm!" Hoàng đế giận tím mặt, tay vỗ mạnh lên bàn đá, phát ra tiếng vang thật lớn.

Long Y Hoàng khinh thường: "Phụ hoàng, lúc này sò dĩ Y Hoàng có thể bình an trở về, Duệ vương quả thật chiếm không ít công lao... Nếu khi đó hẳn không giết ân nhân của Y Hoàng trước mặt Y Hoàng, Y Hoàng cũng sẽ không khôi phục trí nhớ, nếu trước đây không phải thế tử của hẳn cầu kết với người ngoài hãm hại Y Hoàng, thì Y Hoàng cũng sẽ không đứng ở đây nói những điều đó với ngài! Phụ Hoàng, cho dù ngài thiên vị hẳn thế nào đi nữa thì cũng nên công tư phân minh!"

"Y Hoàng, trẫm hiểu con rất căm phẫn, nhưng hiện giờ không có bằng chứng, trẫm không thể nghe theo lời nói phiến diện của con mà buộc tội qua loa, chắc con hiểu rõ đạo lý này." Hoàng đế bình tĩnh nói.

Long Y Hoàng dần dần an tĩnh lại, phát hiện mình quả thật hơi nóng nảy suýt nữa làm hỏng đại sự, nằng từ từ ổn định khẩu khí, nói: "Đương nhiên Y

Hoàng hậu được nỗi khổ tâm của phụ hoàng, thật ra hôm nay Y Hoàng đến đây chính là muốn nói với phụ hoàng về chuyện Trữ Lan, phụ hoàng, chẳng lẽ ngài đã thương Trữ Lan vẫn thấy thân nhiên sao?"

"Nó làm sai đương nhiên phải bị trừng phạt, thân là hoàng tử, ngay cả lễ tiết cơ bản nhất cũng làm không được, ngang nhiên chống đối trẫm, chẳng lẽ không phải tội đại nghịch?" Hoàng đế vận vận nhẫn ngọc trên ngón tay, cười khẩy.

"Lại quay về đề tài vừa nói lần nữa, nếu Trữ Lan ngay cả bảo vệ con mình cũng sai vậy phụ hoàng che chở Duệ vương như thế, chẳng phải là tội không thể tha?" Long Y Hoàng cười nhạt.

"Đây không cùng một nguyên nhân," hoàng đế có chút không vui nhíu nhíu mày: "Không cùng một chuyện."

"Sao không cùng một chuyện? Ngài bảo vệ cho con trai ngài thương yêu nhất, Trữ Lan cũng bảo vệ cho con trai mình, Y Hoàng cũng không tin năm đó khi thảm án xảy ra, phụ hoàng ngài vẫn trấn định bình tĩnh như thường, không hành động gì vì hoàng tử trước đây hiện là Duệ vương bây giờ giống như Trữ Lan đã làm." Long Y Hoàng cười hỏi.

Đôi mắt Hoàng đế hơi khuấy động, khi ấy... Quả thật hấn sắp điên lên, nhưng dù hấn cố gắng thế nào cũng không ngăn được bi kịch phát sinh, hơn nữa thân là đế vương không thể bị tình cảm chi phối.

Đây là tội ky.

Mặc dù hấn thừa nhận mình đối xử với Trữ Lan và Ly Uyên rất bất công, nhưng thân bất do kỷ, Trữ Lan còn tồn tại... Là chương ngại lớn nhất.

Trương lai giang sơn tuyệt đối không thể rơi vào tay Hoàng hậu.

"Không hề," hoàng đế nghiêm nghị: "Trẫm chưa bao giờ bị những tư tình đó chi phối, tội là tội, thiên tử phạm tội cũng như thứ dân hưởng chi là hoàng tử?"

"Đúng vậy," Long Y Hoàng như bừng tỉnh đại ngộ: "Tàn nhẫn vô tình nhất chính là đế vương gia, vì quyền thế địa vị có thể bất chấp thân tình, đó cũng là cách tốt nhất để bảo toàn tánh mạng, lòng người dễ thay đổi... Ồ! Là Y Hoàng sai, Y Hoàng suy nghĩ rất ngây thơ, phụ hoàng, Y Hoàng cáo từ." Long Y Hoàng cười khẩy vài tiếng, từ từ đứng lên, Phụng Trữ Lan ngồi cạnh nàng cũng ngơ ngẩn đứng dậy, mặt trắng như tờ giấy

Long Y Hoàng âm thầm siết chặt bàn tay lạnh lẽo của hấn, mười ngón tay đan xen: "Trữ Lan, chúng ta về nhà."

Lúc này ánh mắt Phụng Trữ Lan mới có thần hơn, hấn chậm chậm gật đầu: "Ừm"

"Phụ hoàng, hôm khác nhi thân sẽ tới bái phỏng." Long Y Hoàng mặt không đổi sắc, rất giọng gao.

Hoàng đế thở dài một hơi, chần chừ gật đầu: "Các ngươi đi xuống đi."

Long Y Hoàng kéo tay Phụng Trữ Lan bước nhanh ra khỏi tầm mắt Hoàng đế.

"Ta nên đi một mình... Xin lỗi chàng Trữ Lan." Đi được một lúc đến một chỗ hơi vắng vẻ Long Y Hoàng chợt dừng bước, cúi đầu nói: "Lần sau... Ta tự mình tiến cung là được."

Phụng Trữ Lan lắc đầu, gò má còn chưa khôi phục huyết sắc, chỉ mỉm cười nói: "Đừng lo, ta quen rồi... Hơn nữa, để nàng đi một mình ta không an tâm"

"Không cần lo cho ta, nếu ta dám đến cũng đã có chuẩn bị đầy đủ... Hôm nay, lễ nghĩa cũng đã tận, cũng giúp ta nhìn rõ hơn." Long Y Hoàng cười khò.

"Y Hoàng," Phụng Trữ Lan vẫn không yên lòng, hấn siết chặt tay Long Y Hoàng: "Ta nói rồi sẽ không buông tay nàng, sau này tuyệt đối không cho nàng rời khỏi tầm mắt, ta không muốn xảy ra chuyện bất trắc nào nữa."

Lòng tràn đầy thương cảm, ép Long Y Hoàng không thở nổi, ngẩng đầu nhìn Phụng Trữ Lan: "Trữ Lan, chàng trách ta sao?"

Phụng Trữ Lan ngẩn người, lập tức lắc đầu cười.

"À," giọng Long Y Hoàng run run, hai tay ôm chặt hấn vui đầu vào lòng hấn: "Trữ Lan, rất nhanh thôi sẽ không còn chuyện gì nữa... Ta và chàng, còn có Kỳ Hân... Chúng ta sẽ hạnh phúc... Hạnh phúc."

Gió nhẹ thổi nhẹ nhẹ, mây trắng trôi lơ lửng.

Rất nhanh, hai người đã về đến phủ Thái tử, nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì Trọng Cảnh đến.

Trọng Cảnh nhìn thấy Long Y Hoàng sống sò sò trước mắt thì rất ngạc nhiên đến nỗi nửa ngày cũng không thốt nên lời, sau đó quan sát nàng từ trên xuống dưới, khẳng định đúng người không nghĩ ngờ thêm, lại nghe nguyên nhân mới hiểu ra.

Long Y Hoàng nhìn hấn, hỏi: "Là ai bảo ngươi đến?"

"Dạ là Hoàng hậu nương nương phải vì thần điều tra án mưu sát ngày đó... Giờ Thái tử phi nương nương đã bình an thì ngài chính là nhân chứng quan trọng nhất." Trọng Cẩn cung kính đáp.

"Người muốn hỏi cái gì?" Long Y Hoàng cười nói.

"Vi thần muốn biết toàn bộ chuyện đã xảy ra vào ngày hôm đó, rốt cuộc ngài đã gặp gỡ những ai?" Trọng Cẩn ngờ vực: "Sau khi xảy ra sự cố, vi thần vốn đã tìm được chút manh mối, đáng tiếc lại bị cắt đứt đột ngột... Vi thần làm việc bất lực, đến bây giờ còn chưa tìm được kẻ muốn hại Thái tử phi."

"Là Duệ vương phi, là nàng ta mời ta ra ngoài, sau đó cầu kết với người ngoài, vút đứa trẻ sơ sinh vào trong nhà hoang đang bốc cháy, cố ý dẫn ta đến đó, cho đồng bọn sớm ẩn náu trong phòng chờ giết ta, đáng tiếc, ta đại nặc không chết." Long Y Hoàng rất bình tĩnh, tay cầm tách trà, khẽ lắc.

Long Diệp Vũ đột nhiên xông vào phòng khách xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt hấp tấp: "Y Hoàng, mau đi xem thử! Không biết Kỳ Hân bị sao nữa, liên tục khóc suốt!"

Nghe Long Diệp Vũ nói như vậy, tay Long Y Hoàng chợt run bắn bắn, đứng bật dậy muốn đi đến hậu viện, Phụng Trữ Lan cản nàng lại: "Ta đi là được, có lẽ Kỳ Hân nhớ nàng rồi, giờ nàng còn bận việc, nàng ở lại đi, ta đi xem Kỳ Hân."

Long Y Hoàng hơi thả lỏng, đáp lại: "Được."

Phụng Trữ Lan gật gù đầu, đi ra khỏi phòng.

Trọng Cẩn nhìn bóng dáng Phụng Trữ Lan càng ngày càng xa tít, nói: "Thái tử phi nương nương, ngày ngài xảy ra chuyện... Thái tử quả thật rất thương tâm, vi thần nhìn ngài ấy cũng thấy đau lòng, ngài ấy thật sự rất nặng tình với ngài."

Long Y Hoàng nở hoa trong lòng, nàng cười cười: "Ừ, Trữ Lan là một người trọng tình cảm."

"Vi thần lạc đề, chúng ta tiếp tục đi." Chợt nhận ra mình hơi luống cuống nên Trọng Cẩn vội trở lại chủ đề lúc này: "Vậy, ngài có nhìn rõ người tập kích ngài không?"

"Trọng Cẩn, người hỏi không tập trung, sao vậy, Nghĩa Dương công chúa xảy ra chuyện gì sao?" Long Y Hoàng đột nhiên hỏi.

"Không có, Nghĩa Dương công chúa rất mạnh khỏe... Chẳng qua thấy Thái tử phi nương nương bây giờ sống đầm ấm như vậy, vi thật đột nhiên cũng muốn có một đứa con." Trọng Cẩn cười khổ đáp.

Long Y Hoàng gật gù đầu, không khỏi nhớ tới Phụng Nghĩa Dương thân thể không tốt, chợt hơi thông cảm với Trọng Cẩn.

Nhưng nàng chỉ biết độc không biết y thuật, lực bất tòng tâm.

Trọng Cẩn tiếp tục hỏi thêm vài vấn đề, Long Y Hoàng đều thành thật trả lời, hẳn có được khẩu cung quan trọng thì lập tức về Hình bộ điều tra, nói với Long Y Hoàng an tâm chờ kết quả.

Hai ngày sau, đang lúc Long Y Hoàng chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng vào cung, bắt ngờ Hình bộ truyền tin đến.

Hình bộ cùng đội ngũ nhân mã xông vào Duệ vương phủ bắt giam Vân Phụng Loan.

Thời điểm Long Y Hoàng nghe được tin tức này đang trêu đùa chim hoàng yến trong lồng ở hậu hoa viện, Phụng Trữ Lan khẽ ôm lấy nàng từ phía sau nói cho nàng biết.

Nàng nghe xong chỉ cười cười, thả rom vào lồng, bỗng đứng xoay lại ôm cổ Phụng Trữ Lan, nhướn lên hôn môi hân

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Kích động

Nụ hôn dây dưa hồi lâu, sợ còn tiếp tục nữa sẽ xảy ra chuyện nên Long Y Hoàng vội tách ra, cười hi hi nhìn Phụng Trữ Lan, điệu bộ rất đắc ý rất gian manh, đắc ý như đã ăn uống no say.

Phụng Trữ Lan chiều nàng chỉ dịu dàng nói: "Trọng Cẩn nói ả đã ở Hình bộ, mời nàng đến xem."

"Tìm được nhân chứng nào?" Long Y Hoàng cười nói: "Mẫu hậu thật là bản lĩnh, hay Trọng Cẩn bộc phát?"

"Không, cũng không phải... Bị bắt do tội trộm cắp," Phụng Trữ Lan lắc đầu: "Nhân chứng thì không tìm được, nhưng có người khai báo ả ta ăn cắp"

châu báu của nhà khác, hơn nữa nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, tạm thời ả ta khó thoát tội, chỉ giam lại trước."

"Ăn cắp?" Long Y Hoàng kinh ngạc: "Đường đường là một Vương phi, muốn cái gì thì có cái đó? Sao lại đi ăn cắp?"

"Ta cũng không rõ, hình như có liên quan đến nàng, cho nên Trọng Cần muốn nàng đi một chuyến." Phụng Trữ Lan không biết làm thế nào cười nói.

"Ta muốn tiến cung..." Long Y Hoàng thì thào, dựa sát vào người Phụng Trữ Lan, nghiêng mặt, cảm thán: "Thời cơ vừa đến, ta không muốn để mất."

"Ngoan, đi Hình bộ trước," Phụng Trữ Lan vuốt tóc nàng, dỗ: "Hơn nữa hiện giờ trong cung đang rất loạn, nàng đi cũng không có ai có tâm tình để ý nàng."

"Loạn?" Long Y Hoàng ngẩng đầu, dáng vẻ mờ hồ: "Sao loạn?"

Phụng Trữ Lan bật cười, cốc nhẹ lên trán nàng: "Điều chuyện tốt nàng làm, giờ phụ hoàng và mẫu hậu đang bị chuyện của Phụng Ly Uyên làm rối rồi, nàng còn giả vờ?"

"Ta thật sự không biết..." Long Y Hoàng cười khẽ ẩn giấu chút giảo hoạt: "Hơn nữa bọn họ cãi nhau đâu có liên quan gì đến ta."

"Sau khi hạ chỉ bắt giam Vân Phụng Loan, dĩ nhiên phụ hoàng không thể không quản, vói lại, còn có chuyện của nàng... Giờ đang rất huyên náo đấy, hoàng cung giờ rất loạn, trước tiên chúng ta dừng đi, cẩn thận chạm phải hổ lửa," tay Phụng Trữ Lan đến Hình bộ trước, nàng có biết ả ta ăn cắp cái gì không?"

"Nếu ta biết thì là thần thánh rồi." Long Y Hoàng lắc đầu thấy buồn cười nói.

"Là của hồi môn của nàng." Phụng Trữ Lan nói gần từng chữ, cả người Long Y Hoàng chớp mắt cứng đờ, Phụng Trữ Lan như không phát giác vẫn tiếp tục nói: "Không biết là ai tìm được một tên nam nhân, nói trên người hắn có giấu châu báu của nàng, sau đó trải qua thẩm tra xác định đúng là của hồi môn của nàng, mà tên nam nhân đó, Trọng Cần tra được từ khẩu cung của hắn rằng có người bảo cha hắn làm phu xe dùng châu báu này làm thù lao, không biết tại sao cha của hắn đột nhiên mất tích, cho nên hắn mới giấu những châu báu đó đi."

Long Y Hoàng trầm mặc một hồi, ngẩng phát đầu lên: "Phu xe?"

"Đúng vậy, Y Hoàng, hồi môn của nàng không phải vẫn niêm phong trong ngân khố sao? Sao lại bị trộm?" Phụng Trữ Lan nghi hoặc không thôi.

"... Cái này, ta sẽ giải thích cho chàng, nói ra rất dài dòng... Cũng đã qua lâu rồi, chúng ta đến Hình bộ thôi." Long Y Hoàng không muốn nhắc đến, Phụng Trữ Lan cũng không ép, hẩn gật gật đầu.

"Oa ——" Tiếng con nít khóc chột truyền đến, Long Y Hoàng vội quay đầu lại, chỉ thấy nhũ mẫu ôm Kỳ Hân đang khóc dừ dội hấp tấp đến gần: "Thái tử, Thái tử phi nương nương, hoàng thái tôn khóc liên tục không ngừng... Nó thì không có biện pháp." Nhũ mẫu cúi đầu áy náy bầm.

"Không sao, để ta ôm một lúc," Long Y Hoàng thuận tay ôm lấy Kỳ Hân, Kỳ Hân ôm cổ nàng gất gao, dần dần dừng khóc, Long Y Hoàng đảo mắt xung quanh: "Ca ca đâu? Không phải huynh ấy luôn trông Kỳ Hân sao? Đi đâu rồi?"

"Sáng sớm hôm nay thiếu công tử vội vàng đi ra ngoài, còn đi đâu thì nô tỳ cũng không biết." Nhũ mẫu cúi đầu đáp.

"Ca ca?" Long Y Hoàng bỗng dừng ngăn ra.

Mấy khắc sau, Hình bộ.

Long Y Hoàng hao hết lời mới khuyên Kỳ Hân dừng khóc nữa, tiếp đó vội vàng lôi kéo Phụng Trữ Lan đến Hình bộ, Trọng Cần cung kính chờ đợi đã lâu.

Chính sảnh Hình bộ rất lớn rất đơn giản lại đem lại cho người ta khí thế uy nghiêm, trời rất nóng cũng cảm thấy lạnh toàn thân.

Chính sảnh đặt bàn án, sau bàn án là tấm bình phong, giấy trắng mực đen viết một chữ rồng bay phụng múa, Hình.

Trọng Cần đang lưỡng lự trước bàn án, Long Y Hoàng vội vàng chạy vào: "Trọng Cần!"

"Vi thần tham kiến Thái tử phi." Vừa nhìn thấy Long Y Hoàng đã đến, Trọng Cần vội vàng chấp tay hành lễ.

"Dừng câu nệ lễ tiết! Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Long Y Hoàng hơi cấp bách khó đề nén được, thời điểm Phụng Trữ Lan bước qua bậc cửa thì thấy nàng đang cầm cánh tay Trọng Cần lắc lắc.

"Mời Thái tử phi nương nương nhìn những vật này," Trọng Cần nghiêng người, để Long Y Hoàng nhìn rõ bao nặng trích được đặt trên bàn án, bao đã được mở ra một góc, bên trong rất nhiều châu báu ngọc thạch ánh sáng rực rỡ, Trọng Cần liếc mắt nhìn về mặt Long Y Hoàng hơi cứng ngắc, đi đến trước bàn án, mở toàn bộ ra: "Mời Thái tử phi nương nương nhìn thật kỹ nhưng châu báu nữ trang này, có đúng là vật phẩm hồi môn của ngài không?"

Long Y Hoàng từ từ bước lên, cầm lấy một sợi dây chuyền nạm vàng khắc bảo thạch màu quý giá rực rỡ, Phụng Trữ Lan vô thanh vô tức tiêu sái đi đến cạnh nàng, cũng cúi đầu nhìn, Long Y Hoàng im lặng hồi lâu mới gật đầu: "Quả thật là hồi môn của ta không sai... Mặc dù lúc đó ta không có xem

kỹ từng cái, nhưng nữ trang do chính tay thợ kim hoàn triều đình Huyền quốc chế tạo đều có ký hiệu biểu tượng riêng.” Long Y Hoàng chỉ chỉ vào sợi dây chuyền vàng, mặt bên có khắc một chữ nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, Huyền: “Trọng Cẩn, sao ngươi tìm được những thứ này?”

"Thái tử phi nương nương chờ một lát, vì thần cho gọi nhân chứng vào." Trọng Cẩn lại cúi người đứng quy củ, sau đó gọi thị vệ dẫn nhân chứng vào.

"Trang sức rất đẹp, lúc nàng gả cho ta sao không thấy nàng đeo?" Phụng Trữ Lan cười cầm một cái trâm cài tóc, tua vàng dài rũ xuống, phía đuôi cây trâm là một phượng hoàng bay múa, mắt phượng được dùng hồng ngọc đính lên.

"Kỳ thật ta chỉ là..."

"Dĩ nhiên, những thứ này đều là hồi môn của nàng, nàng muốn làm gì thì làm, ta cũng không có quyền can thiệp không phải sao?" Phụng Trữ Lan cười nhẹ không dấu vết, đặt cây trâm xuống, nhưng không nhìn Long Y Hoàng, hạ mi: "Y Hoàng, đã qua rồi đúng không? Với nàng mà nói đều đã qua..."

Long Y Hoàng nhanh chóng gạt đầu: "Đã qua."

Phụng Trữ Lan nhếch môi cười, hơi hơi gật gật đầu.

Chỉ chớp lát, hai thị vệ đã dẫn người đến, người nọ cả người bần vô cùng, sắc mặt âm đạm, nhìn qua cũng đã ngoài hai mươi.

Trọng Cẩn đang muốn giới thiệu cho nam tử kia về Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan để hẳn không được vô lễ, nhưng Long Y Hoàng không chờ được liền hỏi: "Ngươi là ai?"

Vừa nhìn thấy tư thế của Long Y Hoàng, còn dáng vẻ dè dặt của Hình bộ thượng thư bên cạnh đó, người nọ dù có tri diện cũng hiểu Long Y Hoàng không phải người đơn giản, bất giác cách một tiếng quý rập xuống đất, cúi đầu thưa: "Thảo dân tên là Lý Quế Giáp, ra mắt phu nhân!"

Trọng Cẩn đang muốn mở miệng uốn nắn hẳn thì Long Y Hoàng lại cầm dây chuyền trong tay đưa ra trước mặt hẳn, lạnh lùng hỏi: "Những trang sức này từ đâu ngươi có?"

"Là... Là của phụ thân thảo dân để lại." Lý Quế Giáp run run, cúi đầu không dám nhìn đồ trang sức kia.

"Phụ thân ngươi sao lại có nó!" Giọng Long Y Hoàng lạnh hơn.

"Ông... Ông ấy chỉ nói là một quý bà yêu cầu ông đánh xe giúp mình, nửa canh giờ là được..." Giọng nam tử run run.

"Chỉ nửa canh giờ, lại cho nhiều châu báu thế này, chẳng lẽ phụ thân ngươi không nghi ngờ gì?" Long Y Hoàng nhắc tay mở tập văn kiện trên bàn xem qua.

"Bởi vì, bởi vì nhà thảo dân rất nghèo túng... Cho nên phụ thân thấy nhiều châu báu như vậy nên không suy nghĩ nhiều." Lý Quế Giáp run giọng đáp.

"Thế phụ thân ngươi đâu?" Long Y Hoàng cười lạnh hỏi tiếp.

Cả người Lý Quế Giáp càng run dữ dội hơn: "Tới... Tới nay cũng không tìm được... Không biết ông đã đi đâu."

"Chẳng lẽ ngươi không báo quan sao? Mặc kệ ông mất tích?" Long Y Hoàng nheo mắt, Phụng Trữ Lan ho nhẹ hai tiếng, Long Y Hoàng hiếm khi nghiêm túc ngoảnh lại nhìn hẳn, im lặng.

"Phu nhân có lẽ không biết, quan lại ở chỗ thảo dân đều là đen ăn đen, nếu thảo dân đi... Hẳn sẽ không nhận." Lý Quế Giáp quỳ mọp xuống, Long Y Hoàng chỉ có thể nhìn được quần áo bẩn và đầu tóc rối loạn của y.

"Vậy, ngươi có nhận ra người đã mời phụ thân ngươi là ai không?" Nàng lạnh lùng hỏi.

"Nhận ra nhận ra... Lúc đó đúng lúc thảo dân cũng ở đó, chẳng qua khi đó không biết thân phận của người nọ, hôm nay mới biết." Lý Quế Giáp khăn trương đáp.

"Là ai?"

"Vương phi Duệ vương phủ."

Long Y Hoàng cười thư thái, nhắc váy đi đến, nửa quỳ bên cạnh Lý Quế Giáp, đẩy lọn tóc trước trán hẳn ra, nâng cằm hẳn: "Được, tạm thời ngươi chịu khó ở lại Hình bộ một chút, ta sẽ tới đón ngươi, tiện thể giữ lại mạng cho ngươi... Chắc, nhìn thế này, vì chạy trốn hẳn đã chịu không không ít đúng không? Lại không buông những châu báu đó ra?"

Đáng đáp Lý Quế Giáp thanh tú, lúc này chỉ cần rằng không nói.

"Duệ Vương phi đâu?" Long Y Hoàng đứng lên, hỏi Trọng Cẩn.

"Ở trong ngục." Trọng Cẩn đáp.

"Trừ Lan, chúng ta đến đó xem đi." Long Y Hoàng đi được hai bước, bỗng dừng lại, ngoảnh đầu cười nhìn Phụng Trữ Lan.

Phụng Trữ Lan gật đầu đồng ý, bước đến cạnh Long Y Hoàng trực tiếp nắm tay nàng, hai người cùng đi về phía đại lao.

Hai người rẽ trái quẹo phải, chốc lát cũng đến địa lao, lính ngục dẫn đường cho họ đến trước một phòng giam, Long Y Hoàng vẫn chưa thấy bóng dáng Vân Phụng Loan thì đã nghe được một giọng nói rất quen thuộc.

Nàng dừng bước, cẩn thận lắng nghe đối thoại giữa Vân Phụng Loan và người nọ.

Phụng Trữ Lan thấy nàng dừng lại hẳn cũng dừng theo, tò mò nhìn về phía phòng giam, chỉ thấy bóng lưng nam tử rần ròi.

Thân ảnh người nọ đối mặt với nhà giam, khẩu khí thương tiếc mà tuyệt tình: "Vân Phụng Loan, không ngờ ngươi lại trở nên thế này, lại suy bại đến nỗi phải ăn cắp."

"Ta không có trộm! Tuyệt đối không có!" Trong phòng giam truyền ra âm thanh khác, là tiếng con gái, nàng ta kích động giọng nói to hơn bình thường: "Ta không hề trộm! Cái đó là cái gì ta cũng không biết!"

"Không biết không thể nào, Trọng Cẩn cũng đã phái người đi điều tra, hôm đó quý phụ đến nhà tên kia đích thật là người, còn mang thai mà chạy loạn đến chỗ đó, chẳng lẽ không đáng chú ý sao?" Long Diệp Vũ cười khẩy: "Hơn nữa, những trang sức đó rõ ràng là hồi môn của Y Hoàng, người dừng cho là ta hồ ngôn loạn ngữ, trước ngày nó xuất giá, là chính ta cùng thúc thúc trắng đêm không ngủ chọn lựa châu báu trong bảo khố làm hồi môn cho nó, hầu như tất cả châu báu ta đều nhìn qua, chỉ cần liếc mắt là dễ dàng nhận ra, lẽ nào người cho rằng bây giờ người có thể thoát tội được ư?"

"Không thể nào!" Vân Phụng Loan hét to, Long Y Hoàng nghĩ có lẽ ả ta đã quát rách cả họng: "Sao có thể là hồi môn của ả! Sao có thể! Chắc chắn có người vu tội cho ta! Từ trước đến giờ ta... Ta vốn không cho động vào đồ gì của ả! Tất cả châu báu đều lấy trực tiếp từ ngân khố trong Vương phủ!"

"Không đúng," Long Diệp Vũ cách cây gậy, nghi ngờ đánh giá Vân Phụng Loan bên trong: "Theo ta được biết, hồi môn của Y Hoàng được đưa thẳng đến trong phủ Thái tử, sao có thể chạy vào Duệ vương phủ?"

Nghe hai người đối thoại, lập tức tâm tình Long Y Hoàng trở nên phức tạp.

Bây giờ quả là cơ hội tốt, nếu nàng nắm lấy cơ hội này, giấu đi bí mật kia không nói cho bất kỳ ai thì cũng sẽ không ai biết khi đó chính nàng đã cho người vận chuyển hồi môn của mình đến Duệ vương phủ để cứu Phụng Ly Uyên vượt qua nguy hiểm, hơn nữa còn khiến Vân Phụng Loan mang thêm một tội danh, tương lai diệt trừ ả ta càng đơn giản hơn, nhưng không nói trong lòng nàng rất rối rắm.

Nói ra, thì Vân Phụng Loan sẽ được phán vô tội, bởi lẽ trước đây là nàng đem châu báu vào Duệ vương phủ, cũng là đồ vật của người ta, cho dù Vân Phụng Loan lấy để mua chuộc người khác cũng có thể lấy đại một cái có để thoát tội.

Thấy sắc mặt Long Y Hoàng bất thường, Phụng Trữ Lan quan tâm: "Y Hoàng, sao thế?"

Long Y Hoàng cúi đầu: "Không có gì..."

"Đừng khiến mình quá mệt, nào thích làm thế nào thì làm thế đó." Phụng Trữ Lan nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, khéo mắt cong cong.

"Trừ Lan... Ta vẫn luôn chính trực, đúng không." Long Y Hoàng cắn cắn môi: "Ta chưa từng vì muốn hại người mà vu khống cho ai, đúng không?"

"Ừm," Phụng Trữ Lan gật gật đầu: "Y Hoàng bất kể làm điều gì đều có nguyên tắc của mình."

"Hồi môn của ta... Là chính ta gọi người đưa đến Duệ vương phủ, đã lâu trước kia, ta chỉ là..."

"Ta biết rõ, nàng không cần giải thích," Phụng Trữ Lan lại gật gật đầu, đôi mắt lấp lánh, rồi nhéo mũi nàng, cười bảo: "Một rương hồi môn của nàng đột nhiên biến mất sau một đêm, cũng không có ai phát hiện ra điều gì khả nghi cho nên ta nghĩ có lẽ nàng đã lấy đi làm việc gì rồi."

"Lúc đó quả thật ta không hề động đến một phân tiền của phủ Thái tử, thật không có!" Long Y Hoàng căng thẳng chột kéo góc áo hắn, thanh minh cho mình.

"Ta biết, quả thật không thiếu xu nào... Bất quá, Y Hoàng, nàng và ta cần gì phải chia rạch rồi như thế? Đều là phu thê không phải sao?" Phụng Trữ Lan cười rất sâu: "Chẳng lẽ nàng vẫn không tin ta?"

Long Y Hoàng lắc đầu lia lịa.

"Vậy là được rồi, chúng ta cùng đi xem thử đi, dù nàng cảm thấy bất an... Chắc chắn còn cách giải quyết khác." Phụng Trữ Lan siết chặt tay Long Y Hoàng, ấm áp trong lòng bàn tay truyền đến đáy lòng nàng.

Chợt Long Y Hoàng cảm thấy rất yên tâm, lo lắng lúc nãy cũng tan thành mây khói.

Nàng ngoan ngoan đi theo Phụng Trữ Lan, đi qua bức tường, bước thẳng vào trong nhà giam.

Long Diệp Vũ vừa thấy hai người đến đây, ngừng lại một chút: “Các người cũng tới.”

Phượng Trữ Lan gật gù đầu, quay đầu nhìn sang thì thấy phòng giam ẩm ướt và mờ tối, Vân Phượng Loan đứng sau thanh gỗ, trừng mắt nhìn Long Y Hoàng.

À mặc bộ quần áo trắng toát, lại dính chút bẩn, trang sức trên búi tóc cũng bị lấy đi, tóc hơi lộn xộn, rất giống nữ quỷ.

"Long Y Hoàng!" Á vội vã đi về hướng Long Y Hoàng, hai tay bám chặt song gỗ, đầu ngón tay như muốn bóp chặt cây gỗ, ả không cam lòng trừng trừng: “Chính người đã đổ tội cho ta đúng không! Người cố ý đem hồi môn của mình vào vương phủ! Chờ đến ngày hôm nay đúng không! Ăn cắp vốn không phải là tội lớn, nhưng người thông đồng với hoàng hậu, cấu kết với Hình bộ thượng thư! Cố ý chính ta thành thế này đúng không!”

"Nếu là dùng trang sức của ta, ta không có lời nào để nói, dù sao từ trước đến nay ta chưa từng quan tâm đến những thứ đó,” Long Y Hoàng khinh miệt liếc mắt nhìn ả một cái rồi nhìn sang chỗ khác ngay tức khắc, giữ tay áo: “Nhưng mà không chỉ có vấn đề ăn cắp đấy chứ? Nếu trước đây người không cấu kết với người khác muốn giết ta thì sao có ngày phải lưu lạc đến mức này?”

"Ta không có! Không có! Người có chứng cứ gì! Giết người là rõ ràng là người khác! Là người võ lâm mình!" Vân Phượng Loan run cả người, giọng nói cũng run rẩy.

"Người cũng biết là người của võ lâm mình?" Long Y Hoàng nghiêng người, liếc xeo ả: “Chẳng lẽ còn dám nói không biết nữa ư? Có phải vì người biết người đó là người của võ lâm cho nên lợi dụng ân oán giữa võ lâm và hoàng thất để hãm hại ta?”

"Ta... Ta thật không có!" Vân Phượng Loan vội vã thanh minh.

"Không phải người? Thế khi ta vừa mới chạy xuống xe, tại sao người lại vội vã giục phu xe đánh xe đi mau? Lại không dám dùng phu xe của vương phủ hoặc của hoàng cung, bây giờ tên phu xe đó đâu?" Long Y Hoàng cười khẩy: “Đổi vấn đề khác, tại sao lại khéo đến thế, thời điểm ta chỉ có một mình người lại muốn vào thị trấn chơi? Vì sao ngoại trừ tên phu xe ra người không mang theo ai khác? Vì sao biết rõ mình đang mang thai không thích hợp đến nơi nguy hiểm nhưng vẫn khẳng khái đi cho bằng được?”

"Ta..." Vân Phượng Loan há miệng thở dốc, nhất thời không thể phản bác.

"Bây giờ chỉ còn thiếu chứng cứ mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ đến, hà tất gì phải ngạc nhiên? Từ lúc người bắt đầu muốn giết ta nên nghĩ đến kết cục ra sao." Long Y Hoàng nhìn Vân Phượng Loan tái mặt, nhếch môi không có chút cảm tình, trong lòng hơi đắc ý.

"Là người muốn giết Y Hoàng!" Long Diệp Vũ chợt kinh hãi! Không thể tin nhìn người trong phòng giam "Vân Phượng Loan, Y Hoàng cùng lớn lên với người, chẳng lẽ người vì một tên nam nhân mà muốn giết nó! Hơn nữa nó cũng không hề chọc giận người cái gì!"

Long Diệp Vũ từ khiếp sợ dần dần phần nộ, siết chặt tay thành nắm đấm, tựa như một phút sau hẳn không nhịn được sẽ vọt vào phòng giam trực tiếp đánh chết Vân Phượng Loan.

"Ca ca, đừng quá xúc động, bản thân muội sẽ xử lý tốt." Long Y Hoàng không nhanh không chậm bước đến trước mặt Long Diệp Vũ, giọng hồ hững: “Trước đây vì ta đã đáp ứng với Phượng Ly Uyên sẽ không tổn thương đến ả cho nên vẫn luôn nhịn đến bây giờ, nhưng đã không thể chịu đựng được nữa, hơn nữa, chính ả gieo gió gặt bão, ta cũng không có ra tay làm hại ả không phải sao?”

Vân Phượng Loan chấn động mạnh, răng chạm vào nhau run lên: “Long Y Hoàng! Đồ tiện nhân! Người có chồng mình còn chưa đủ! Còn đi quyến rũ hân! Tiện nhân! Người chết cũng không đáng tiếc!”

Long Y Hoàng muốn đánh cho ả một bạt tai, vừa xoay người thấy trước Vân Phượng Loan là thanh gỗ chắn, cũng lười động thủ, chẳng may đánh vào cây gỗ thì mình chịu thiệt rồi.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Long Y Hoàng thôi dùng ngôn ngữ kích động Vân Phượng Loan nữa, vô thức xoay đầu nhìn ra ngoài.

Phượng Ly Uyên phong trần mệt mỏi vội vã chạy đến nhà giam.

Hắn thấy Long Y Hoàng, Phượng Trữ Lan và cả Long Diệp Vũ đều ở đó, bất giác ngừng lại, thả chậm cước bộ, từ từ đi qua

"Những châu báu kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tâm tình Phượng Ly Uyên thấp thòm, đi đến trước mặt Long Y Hoàng, nhìn nàng không chớp mắt: “Nàng nói cho ta biết, nhưng châu báu đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

"Đích thật là hồi môn của ta," Long Y Hoàng cười đón nhận tầm mắt hắn, chỉ cảm thấy hơi khổ sở: “Như thế nào?”

"Ta đã cảm thấy kỳ quái... Khi đó tại sao đột nhiên có người tặng nhiều châu báu đến thế," Phượng Ly Uyên lắc đầu lăm bầm, lùi về sau một bước, ngẩng phát đầu lên: “Là nàng...”

"Là ta, quả thật trùng hợp, thật trùng hợp, khi đó ta chỉ muốn giúp người thoát khỏi khổ cảnh, không nghĩ tới, hôm nay lại giúp ta một đại ân," Long Y Hoàng không muốn nhìn hắn, quay đầu đi: “Người nên biết, hiện tại mẫu hậu và phụ hoàng đang gay gắt, nếu giờ ta nói Vân Phượng Loan hoàn toàn đã trộm hồi môn của ta, người nói xem, mẫu hậu sẽ làm gì nàng ta? Chẳng lẽ người cho rằng dựa vào thể lực hiện giờ của phụ hoàng có thể đối kháng với mẫu hậu sao?”

"Y Hoàng!"

"Đừng gọi Y Hoàng!" Long Y Hoàng cá giận nói: "Ta và ngươi đã không liên quan gì! Hơn nữa ta cũng không vi phạm lời thề với ngươi trước đây, Phụng Ly Uyên, ta đã nói ta dù chết cũng không ra tay tổn thương nàng ta... Hôm nay, ta hoàn toàn không ra tay động đến nàng, đều là nàng ta gieo gió gặt bão! Là khi đó ả muốn giết ta trước!"

"Y Hoàng..." Đôi mắt Phụng Ly Uyên yếu ớt, giọng hơi thê lương: "Nguyên Khai vẫn còn nhỏ, nó không thể rời khỏi mẹ."

"Đúng vậy, con ngươi còn nhỏ, chẳng lẽ con ta cũng rất lớn sao!" Long Y Hoàng nghe xong giải thích của hắn, càng phần nộ hơn: "Ngươi muốn ta nhớ đến con ngươi, trước đây khi ả cầu kết với người ngoài giết ta có nhớ đến Kỳ Hân của ta hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Xảy ra chuyện lớn

Cho dù Phụng Ly Uyên có thiên ngôn vạn ngữ, ngàn vạn cái lý do, vừa bị Long Y Hoàng nói như thế, tất cả đều mắc kẹt tại cổ họng giống như hóc xương dù làm gì cũng không phun được, chỉ bối rối nhìn Long Y Hoàng, hy vọng nàng cho mình một đáp án khác.

Long Y Hoàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi chỉ biết có nàng ta! Ngươi chỉ biết có con của ngươi! Vậy ngươi có nghĩ tới ta không?... Ta cũng không đòi hỏi ngươi có thể ngừng lại về ta, thế ngươi có thể đứng ở góc độ của ta mà nghĩ về Kỳ Hân! Ngươi biết trẻ con cần có mẹ, vậy ngươi có nghĩ tới thời điểm Kỳ Hân tách khỏi ta nó khó khăn ra sao!"

Phụng Ly Uyên bị nàng nói mà nghẹn lời, sắc mặt dần dần khó coi.

"Ta chỉ là tới nhìn ngươi một cái mà thôi, Vân Phụng Loan," Long Y Hoàng xoay lại, lạnh lùng nhìn kẻ đang bị cầm tù trong nhà lao: "Giờ thấy ngươi hoàn toàn mạnh khỏe ta cũng an tâm, ta sợ tách khỏi Kỳ Hân lâu nó sẽ quấy, về thôi."

Đôi mắt Vân Phụng Loan bỗng tròn to, ngón tay bóp mạnh thanh gỗ, đốt ngón tay trắng bệch.

"Đương nhiên," Long Y Hoàng khiêu khích nhếch môi: "Kỳ Hân so với con ngươi thì ngoan hơn nhiều, dù nó có quấy khóc thế nào chỉ cần ta hay Trữ Lan ôm nó, nó sẽ ngoan lại, không khóc nữa, con ngươi so ra kém xa nó rất nhiều."

Vân Phụng Loan bị nàng kích động phần nộ: "Long Y Hoàng! Ngươi nói hàm hồ cái gì! Nguyên Khai sao kém hơn con ngươi! Ngươi nói ai!"

"Ồ! Là đúng hay sai người có mắt vừa nhìn sẽ hiểu ngay, con ngươi thật đáng ghét, khóc la om sòm, phiền phức," Long Y Hoàng không kiên nhẫn nhăn mày, ngoảnh lại kéo tay Phụng Trữ Lan, không nhìn Vân Phụng Loan, dịu dàng cười nói: "Chúng ta về thôi, Kỳ Hân cũng gần dậy rồi, nếu con không thấy chúng ta không chừng nhũ mẫu sẽ gặp họa."

Phụng Trữ Lan nhếch môi cười, cúi đầu nhìn nàng: "Được."

Long Y Hoàng quay đầu đón lấy cái nhìn chăm chăm của Vân Phụng Loan, nhìn Long Diệp Vũ cất lời: "Ca ca, chúng ta đi! Không cần phí thời gian với loại người này!"

Long Diệp Vũ không trả lời Long Y Hoàng, vẫn đang nhìn chăm chăm Vân Phụng Loan trước mặt, giọng điệu âm trầm, ánh mắt sắc bén như chim ưng: "Vân Phụng Loan, Y Hoàng nói đều là sự thật? Ngươi cầu kết với người ngoài muốn giết nó đúng không?"

"Ta... Ta không có!" Vân Phụng Loan bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm nên chột dạ, ngoảnh mặt đi, vội phủ nhận.

"Y Hoàng không có khả năng vu tội cho ngươi về loại chuyện liên quan đến tính mạng mình, ta và nó là huynh muội ruột thịt, tính nết Y Hoàng ra sao, trừ cha mẹ không ai hiểu rõ nó hơn ta, ta nhìn nó từ nhỏ đến lớn, cho nên, nó tuyệt đối không có khả năng bịa đặt, cũng không có khả năng vô duyên vô cớ phần hận ngươi như thế này." Giọng Long Diệp Vũ rất lạnh lùng, Vân Phụng Loan nghe thấy mà mồ hôi ứa ra như tắm, Phụng Ly Uyên vẫn đứng lặng im bên kia cũng mím chặt môi, đột nhiên hỏi ả: "Phụng Loan, có phải không?"

Long Y Hoàng nhẹ khề hừ một tiếng, tầm mắt nhìn về phía chân trời, hơi bi thương, chợt Phụng Trữ Lan ôm lấy vai nàng kéo nàng tựa vào hắn.

"Không phải... Không phải, Vương gia, chàng phải tin tưởng thiếp... Thiếp không có..." Vân Phụng Loan lắc đầu như điên như dại, vẻ mặt hoảng sợ cầu xin xém khóc.

"Không có?" Long Diệp Vũ đột nhiên liếc mắt nhìn Phụng Ly Uyên, ánh mắt cũng không thiện cảm: "Ngươi cũng tin? Xem ra, ngươi và Y Hoàng cũng ở chung không lâu, lại còn không biết nó ra sao? A... Nực cười, Y Hoàng làm việc luôn luôn quang minh chính đại, tuyệt đối sẽ không tùy tiện vu khống cho kẻ khác, ngươi đừng nói với ta ngay cả cái này ngươi cũng không nhận ra."

"Đại ca!" Long Y Hoàng hơi tức giận: "Đừng nói với hần những điều đó! Phí công vô ích!"

Phượng Ly Uyên tái mặt, cả người ngẩn ngơ trong chớp mắt.

"Hừ, nếu Y Hoàng muốn ta không cần lo, tạm thời ta cũng không đếm xỉa, nhưng nếu nó giải quyết không được, ta sẽ ra tay thay nó." Long Diệp Vũ đột nhiên cười lạnh lùng, giống như ác ma khát máu: "Y Hoàng hay mềm lòng, nếu nó muốn giết người, tuyệt đối sẽ cho người nọ chết không hề đau đớn, nhưng ta thì không như thế, mặc dù là thân huynh muội nhưng cách ta ra tay thì kém nhiều lắm."

"Ca ca! Rốt cuộc huynh có đi hay không! Ở đây rất xui xẻo, về huynh cũng đừng ôm Kỳ Hân!" Long Y Hoàng cao giọng, ngay lúc này tình cảm rất phức tạp khiến người ta nghe mà thất vọng.

Long Diệp Vũ lập tức xoay người đi, nhanh chóng đuổi theo bước chân muội muội: "Đi nhanh thế làm gì? Á đối xử với muội như vậy... Ta còn chưa chửi đủ..."

"Ta không muốn nhìn thấy bọn họ, đi càng nhanh càng tốt." Long Y Hoàng nói khẽ, chợt thấy tay bị siết chặt, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào Phượng Trữ Lan đã nắm lấy tay nàng, mười ngón tay hai người đan xen, truyền hơi ấm cho nhau, Long Y Hoàng cảm thấy tâm tình thật nhẹ nhõm, vì thế cười bảo: "Chúng ta về thôi."

Phượng Trữ Lan cười hài lòng, hai người không để tâm đến bóng đèn siêu cấp chói sáng Long Diệp Vũ kế bên, từ từ đi ra khỏi nhà lao.

Long Y Hoàng và Phượng Trữ Lan lần lượt lên xe ngựa, Long Diệp Vũ cũng muốn đi lên, lại bị Long Y Hoàng không thương tình đạp một cước đi xuống, Long Diệp Vũ lão đảo, đứng đứng ngẩng đầu, vẻ mặt tan nát cõi lòng nhìn Long Y Hoàng: "Muội... Muội sao đối xử với lão ca nhà mình như thế!"

Long Y Hoàng giờ một ngón tay, lắc lắc về phía hần, đôi mắt híp lại: "Ca ca, huynh phải về phủ Thái tử trông nom Kỳ Hân."

"Sao, chẳng lẽ hai người không về?" Long Diệp Vũ kinh hãi.

"Muội muốn vào cung."

"Nhưng vừa rồi không phải muội nói..."

"Ta lừa bọn họ, đàn," Long Y Hoàng xoay người chui vào xe ngựa, đột nhiên lại ló đầu ra ném một câu: "Ca ca, huynh nhất định phải chú ý Kỳ Hân, có lẽ tối tối muội mới về."

"Không được không được, ta cũng phải đi!" Long Diệp Vũ nóng nảy, tay vừa bám vào thành xe, lại bị Long Y Hoàng gỡ ra: "Ca ca, ta cầu huynh, nếu Kỳ Hân khóc thì sao? Mau về đi về đi! Tối nay muội sẽ về! Đừng lo lắng quá! Muội không phải con nít!"

"Thật sự đêm nay sẽ về!" Long Diệp Vũ hồ nghi nói. Thấy hần hơi xiêu lòng, Long Y Hoàng vội gật đầu.

"Nhưng nghe nói hoàng cung lúc này rất rối loạn." Long Diệp Vũ trầm ngâm, Long Y Hoàng kéo kéo tay áo hần, tội nghiệp nói: "Ca, muội chính là chòr ngày hoàng cung loạn thế này..."

"Thật sự không sao? Chẳng lẽ muội không sợ?" Long Diệp Vũ nắm lấy tay Long Y Hoàng, ánh mắt không tin nhiệm.

"Trời, còn có thể có chuyện gì nữa? Không phải đã có Trữ Lan sao?" Long Y Hoàng cười nói.

"Chính vì có hần ta mới lo lắng." Long Diệp Vũ lo âu: "Chẳng may hần thừa cơ đêm khuya vắng người ức hiếp muội thì sao? Ca ca không có ở đó ai bảo vệ muội? Chẳng may muội bị hần chiếm tiện nghi, ta không kịp chạy tới..." Long Diệp Vũ còn đang dài dòng, người trong xe ngựa đã chịu không nổi liền ho khan.

Long Y Hoàng then quá thành giận nheo mạnh lên mu bàn tay Long Diệp vũ: "Ca!"

"Ai... Ai kêu ta thương người? Được được... Đi sớm về sớm, nếu trời tối mà không thấy muội về, ta sẽ tiến cung tìm muội." Long Diệp Vũ vội rút tay ra, giả vờ thần nhiên phát tay.

"Đa tạ lão ca giờ cao đánh khê! Ngày khác chắn chắn tiểu muội sẽ báo đại ân!" Long Y Hoàng hứng thú đáp, vào xe ngựa nhanh như chớp, chỉ chốc lát, Long Diệp Vũ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu nhỏ của Long Y Hoàng: "A!"

"Khởi hành!" Giọng Phượng Trữ Lan mơ hồ truyền ra.

"Tiểu muội ơi!" Long Diệp Vũ đột nhiên đưa hai tay lên miệng làm thành cái loa, hét về phía xe ngựa ngày càng xa xa: "Ngộ nhờ hần thật sự có mưu đồ quỷ rối, muội đừng nương tay, cùng lắm thì ta ngọc nát đá tan a..."

Xe ngựa chạy về phía trước được một quãng, ngay lúc Long Diệp Vũ xoay người định đi, chợt nghe được tiếng xầu hổ và giận dữ của Long Y Hoàng: "Chán ghét!"

"Tiểu muội trưởng thành... Không giữ được..." Long Diệp Vũ lắc đầu, thở dài, lại thở dài, tự mình đi về phủ Thái tử, tiện tay bẻ một nhánh cây: "Gió thổi hiu hiu a, nước sông Dịch lạnh ghê í a ... Bồn thiếu gia vừa đi í a, tiêu dao í a í a..."

Đại môn hoàng cung, phu xe mặt đỏ tai hồng đánh ngựa dừng lại, thị vệ hai bên cũng dừng theo, sắc mặt nghiêm nghị.

Màn xe được một bàn tay ngọc nhấc mạnh, không có chút dịu dàng, mặt Long Y Hoàng đỏ ửng như hoa nổi giận ùng ùng nhảy xuống xe.

Y phục nàng hơi rối loạn, tóc cũng rối, trên làn da trắng mịn ở cổ có một dấu vết mờ hồ ửng đỏ.

"Không đứng đấy không đứng đấy... Không đứng đấy được một phút nào!" Nàng giận ngất trời, vừa oán trách vừa chinh lại y phục.

Phượng Trữ Lan cũng xuống xe ngựa, mặt cười hi hi, ánh mắt trời rực rỡ, khác với Long Y Hoàng, y phục hẳn cũng không rối loạn chút nào, chẳng qua trên cánh tay và sau gáy có vết cào mờ mờ.

Thị vệ chợt hiểu được gì đấy, vô thức tập trung tầm nhìn về phía trước không liếc ngang ngó dọc.

Chuyện của chủ nhân không dám tò mò.

"Chúng ta vào thôi, Y Hoàng." Hắn tới gần Long Y Hoàng, cười âm áp, Long Y Hoàng lại như nhìn thấy ma liên tục lùi ra sau, hai tay siết chặt y phục, vội la lên: "Chàng cách xa ta một chút! Đừng tới đây! Không được vô lễ! "

"Được được, ta sẽ không đến đó, nhưng dù sao chúng ta cũng phải tiến cung thôi," Phượng Trữ Lan có thiện ý nhắc nhở, ngón tay chỉ chỉ đại môn hoàng cung đã mở rộng: "Là chính nàng bảo muốn đi mà."

Long Y Hoàng nhanh chóng chạy vọt vào, không dám ở trước mặt Phượng Trữ Lan lâu thêm nữa.

Phượng Trữ Lan còn chưa kịp thả tay xuống thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Phượng Trữ Lan lắc đầu, không biết nói gì chỉ cười một tiếng, cũng đi vào theo, so với bộ dáng hoang mang vội vã chạy trốn chết của nàng thì hẳn lại rất thông dong tự tại.

Long Y Hoàng chạy vội như điên dọc theo con đường quen thuộc, sau đó ngưng chạy, thở hổn hển, đúng lúc đã vào ngự hoa viên cách chỗ hoàng hậu không xa.

Nàng nhắm mắt lại, tựa vào non bộ nghỉ ngơi, thở dồn dập, muốn nhanh chóng hồi phục thể lực.

Chợt có làn hơi ấm áp như gió xuân lướt qua trước mặt, nàng sém ngừng thở, từ từ mở mắt, lại điều chỉnh thị giác...

À, Phượng Trữ Lan cười lên thì đôi mắt nhìn rất đẹp...

Chờ một chút! Giờ không phải lúc ngắm ánh mắt hán! Long Y Hoàng đau khổ nhắm mắt lấy tay che mặt, khóc thút thít: "Chàng đừng đến gần ta... Vừa rồi còn chưa đủ sao?"

"Có mệt không? Ai bảo nàng chạy nhanh làm gì." Phượng Trữ Lan có ý trách móc, khẽ vươn tay lau mồ hôi cho nàng, vẫn cười như cũ.

Long Y Hoàng cảm thấy cổ họng đau rát như muốn nứt ra: "Chàng... Chàng sao đến nhanh thế?"

"Y Hoàng khờ," Phượng Trữ Lan cóc nhẹ lên trán nàng: "Chẳng lẽ anh nàng không dạy nàng khinh công sao?"

Long Y Hoàng tiếp tục che mặt khóc —— hai vị ca ca và phụ thân, thúc thúc đều nói muốn dạy nàng... Nhưng nàng nhất định không học, thành ra bây giờ hối hận cũng không kịp, hu hu... Đại ca, huynh đang ở nơi nao?

"Không chọc nàng nữa, tằm cung mẫu hậu ở ngay phía trước, đi nhanh thôi." Phượng Trữ Lan rút tay, cười nói.

Phượng Trữ Lan lại giơ tay hướng Long Y Hoàng, Long Y Hoàng từ từ đặt tay vào, về mặt oan ức.

Phượng Trữ Lan lại cười, cười rất phấn khởi, lôi kéo Long Y Hoàng bước đi.

Long Y Hoàng trầm mặc, cảm giác nóng bỏng trên người cũng chưa biến mất... Ôi, Phượng Trữ Lan đúng là tai họa.

Hai người đi chưa được bao lâu thì chứng kiến phía trước có đoàn người, vị đi đầu chính là Hoàng đế.

Xem ra hoàng đế mới vừa rời khỏi chỗ hoàng hậu, hai người từ từ khom lưng hành lễ: "Tham kiến phụ hoàng."

Hoàng đế đang nổi nóng, cũng không nhìn bọn họ, đi thẳng, con tức cực kỳ mãnh liệt.

Long Y Hoàng cũng không có tâm tình đi trông nom, chỉ nói với Phượng Trữ Lan: "Xem ra chỗ mẫu hậu giờ cũng rất lộn xộn."

“Còn đi đến đó nữa không?”

“Đi! Sao lại không đi?” Long Y Hoảng nhếch môi.

Vì thế, hai người tiếp tục đi về phía trước, trước cửa Tê Phượng các đê cung nữ vào thông báo một tiếng, lát sau được cho phép, phu thê hai người cùng bước vào.

Xem ra hoàng hậu mới vừa âm ỉ một trận với hoàng thượng, tinh thần đang cực kỳ kích động và căm phẫn, Long Y Hoảng điều chỉnh nét mặt, đi đến trước mặt bà ta: “Y Hoảng vội tới thỉnh an mẫu hậu.”

Hoàng hậu đang nổi nóng, ngồi vào ghế chủ tọa ở Tê Phượng các, chỉ đáp có lệ: “Ừ, có lòng.”

"Mẫu hậu cãi nhau với phụ hoàng sao?" Long Y Hoảng dè chừng.

"... Rõ ràng hiện đã có chứng cứ phạm tội của Vân Phượng Loan! Nhưng hoàng thượng vẫn tranh luận với Bôn cung! Giải vây giúp ả!" Hoàng hậu bắt ngờ nổi giận: "Vì lợi ích cả nhân, sao đủ bản lĩnh làm vua một nước! Bất chấp coi thường vương pháp!"

Nếu bảo ông ta không có tư lợi, cũng sẽ máu lạnh giống bà sao? Long Y Hoảng cười lạnh trong lòng: "Mẫu hậu đừng nóng, nếu chọc tức mình cũng không tốt."

"Ồi... Y Hoảng, gần đây cũng chỉ có con hiểu được nỗi lòng của Bôn cung." Hoàng hậu thở dài: "Hoàng đế càng ngày càng quá phận, sau này có một ngày, con và Trữ Lan ở trong cung cũng sẽ không yên ổn."

Muốn khích tướng sao, Long Y Hoảng nhướn mày khinh thường, lén lút nhìn Phượng Trữ Lan, cười nói: "Mẫu hậu đừng lo lắng, giờ Trữ Lan rất xứng với chức vị, chắc phụ hoàng cũng không có lý do gì để phế chàng."

"Đó cũng là niềm an ủi duy nhất của Bôn cung... Đáng tiếc, không phải kẻ lâu dài, Y Hoảng, nếu con có thể giúp Bôn cung thì hay rồi." Hoàng hậu lắc đầu than thở, Long Y Hoảng khản trương nhìn chằm chằm mũ phượng đỉnh đầy bảo thạch của bà ta, chỉ sợ sơ sẩy một chút sẽ bị bà ta ném hết vào mình.

"Y Hoảng sao có thể giúp mẫu hậu?" Long Y Hoảng nhỏ giọng nói.

"Chắc con cũng không muốn, dù sao con cũng có tình cảm với Phượng Ly Uyên." Hoàng hậu càng khó chịu.

"Y Hoảng hiện đã không còn liên quan gì đến người đó." Long Y Hoảng cười lạnh nói.

"Thật sao?" Đôi mắt Hoàng hậu lóe sáng: "Thật ra lúc này Hoàng thượng đang muốn lập hấn làm hoàng trữ, chỉ cần Phượng Ly Uyên biến mất, con với Trữ Lan sẽ bình yên."

"Ha ha... Y Hoảng đều nghe mẫu hậu." Long Y Hoảng đứng thẳng người, che miệng cười khê, nàng lo đang giữ tay áo, một cái hộp rơi ra.

Hộp gỗ vừa rơi xuống thì đã bật ra, hình như có con gì nhỏ nhỏ màu đen chạy ra rất nhanh.

Cung nữ bên cạnh hoàng hậu vẫn là vị cung nữ lớn tuổi hôm đó, đôi mắt bà ta nhìn chằm chằm cái hộp, Long Y Hoảng cúi người nhặt lên, vừa nhìn vào thì biến sắc: "Ồ! Tiểu kỹ của ta đâu?"

Phượng Trữ Lan cũng lo lắng đứng dậy, vội hỏi sao thế, hoàng hậu cũng nghi vấn: "Y Hoảng, tiểu kỹ là gì?"

Long Y Hoảng buồn rầu: "Chính là cô ta nuôi... Haizzz, quên mất đi, giờ không thấy thì biết làm sao?"

Dứt lời, nàng nhắc váy ngồi xuống tìm kiếm trên mặt đất.

Hoàng hậu luống cuống, vội phân phó cung nữ cùng đi tìm, vị cung nữ lớn tuổi thỉnh lĩnh che bụng hô: "Nô tỳ hơi khó ỏ, Hoàng hậu nương nương, xin cho phép nô tỳ lui xuống trước."

Hoàng hậu ngáp ngừng, lập tức đồng ý, Long Y Hoảng nói ngay: "Xin hoàng hậu cũng về phòng ngay, nếu bị cô cản thì hậu quả khôn lường..."

Hoàng hậu tái mặt gật đầu, gọi cung nữ vội vàng rời khỏi chính sảnh, Long Y Hoảng nhìn bà ta đi khỏi, khoanh tay, điều chỉnh dáng vẻ khản trương vừa nãy, nói: "Nếu người hiểu độc, cũng sẽ hiểu nếu cô không cẩn thận chạy ra, tốt nhất nên đứng yên tại chỗ, nếu di chuyển sẽ làm kinh động đến cô, càng làm mình gặp nguy hiểm hơn."

Phượng Trữ Lan sừng sốt, nhìn Long Y Hoảng bay nhanh đến lư hương bỏ thêm thứ gì, sau đó vỗ tay, cuối cùng ngoác tay với hấn.

Phượng Trữ Lan nghi hoặc, không hiểu nàng đang làm gì.

Thấy hấn không chịu đến Long Y Hoảng nóng nảy, vội vã đi tới, lập tức kéo cổ hấn, tập kích bất ngờ lên đôi môi mỏng xinh của hấn.

Một mùi hương thơm mát mang theo mùi máu từ trong miệng Long Y Hoảng truyền đến miệng Phượng Trữ Lan, Phượng Trữ Lan kinh hãi, vội đẩy Long

Y Hoàng ra, lau khóc miêng, đầu ngón tay dính vệt máu.

"Không sao, không sao." Long Y Hoàng mím môi, cười cười, tâm tình vui vẻ kéo tay hân: "Đi, chúng ta ra phía sau tìm bà cung nữ kia."

Khinh công Phụng Trữ Lan rất tốt, bước đi không phát ra tiếng động, vì thế Long Y Hoàng để hân đi tìm khắp bốn phía Tê Phụng các, còn mình ngồi chờ trước cửa.

Chỉ chớp lát, quả nhiên thấy hân mang theo ả cung nữ kia đi đến.

Về mặt cung nữ không cam lòng, trong tay còn đang che giấu cái gì đó.

Chính là được thảo dụ cổ độc.

"Muốn tìm cổ sao?" Long Y Hoàng cười nham hiểm, thỉnh linh vỗ nhẹ nhẹ vào vai ả: "Không cần bận tâm, thật ra chỉ là con sâu bình thường mà thôi, không phải độc, ta lấy ra đùa thôi."

Ả cung nữ cả kinh, ngẩng đầu nhìn nàng: "Thái tử phi nương nương, nô tỳ không biết ngài đang nói gì."

"Không biết? Vậy ta đổi vấn đề khác," Long Y Hoàng suy tư một lúc, chợt nói: "Vậy người làm việc cho mẫu hậu đã bao lâu? Mỗi lần bà ta cho người bao nhiêu bạc?"

Cung nữ chảy mồ hôi lạnh ướt cả người: "Nô tỳ nào dám yêu cầu bạc của hoàng hậu..."

"Không sao, không sao, bởi vì sau này người cũng không còn cơ hội," Long Y Hoàng lại vỗ vai ả: "Sau này, ngày nào mộ hàng năm ta cũng sẽ đến thăm người, yên nghỉ thôi."

Phụng Trữ Lan hơi ngạc nhiên, vội lui ra sau một bước.

Ả cung nữ bị Long Y Hoàng vỗ vài cái, cả người đột nhiên cứng lại, sau đó từ từ ngã xuống, cơ thể cứng đờ.

Đôi mắt ả trừng lớn, chết không nhắm mắt, cơ thể cứng như đá.

Không chờ Phụng Trữ Lan mở miệng nói, Long Y Hoàng thỉnh linh xoay người nói với tiểu cung nữ đang hoảng sợ phía sau: "Cô ta phát bệnh chết, mau gọi mẫu hậu đến đây!"

Tiểu cung nữ hoảng sợ nhìn thoáng qua Long Y Hoàng, nhấc váy chạy về hậu viện, kinh hoàng hô lớn: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương! Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Biến cố bất ngờ

Long Y Hoàng cũng không đi đâu, đứng gần thi thể cứng đờ kia chờ đợi hoàng hậu đến, chuyện cung nữ chết truyền đi rất nhanh, thủ lĩnh Ngự lâm quân dẫn người đến muốn mang thi thể đi bị Long Y Hoàng cản lại.

Chúng tướng sĩ Ngự lâm quân khó hiểu, Long Y Hoàng hỏi họ nói: "Đây dù sao cũng là cung nữ bên cạnh mẫu hậu, tốt xấu gì cũng để cho người nhìn cô ấy một lần cuối."

Chúng tướng sĩ Ngự lâm quân đều đồng loạt cầm miệng.

Quả nhiên hoàng hậu vừa nghe thấy tin này vội vàng chạy đến, thấy cung nữ đã chết, khóc miêng giật giật, vẻ mặt nặng nề khó coi.

Phụng Trữ Lan hơi hơi thở dài, không có biểu hiện gì, Long Y Hoàng lại rất phối hợp ra vẻ khiếp sợ: "Mẫu hậu, Y Hoàng cũng biết làm sao nữa, vừa này khi cô ta đến về mặt rất quái lạ, Y Hoàng chỉ khẽ chạm vào vai cô ta, thì cô ta... Cô ta... tắt thở."

"Đu rồi!" Hoàng hậu quát một tiếng, vội ngồi xuống kiểm tra thi thể, một con trùng màu đen từ từ bò ra khỏi móng tay cô ta, hoàng hậu tái mặt vội vã rút tay về.

Long Y Hoàng hảo tâm giải thích: "Phòng chừng bản thân mình nuôi cổ trùng không cẩn thận bị cắn lại, mới rơi vào kết cục bi thảm thể này, đơn giản, toàn thấy." Long Y Hoàng vuốt tay áo, rất may mắn.

Sắc mặt hoàng hậu từ tái nhợt chuyển sang xanh mét, bỗng nổi cơn thịnh nộ trừng mắt liếc xéo Long Y Hoàng: "Y Hoàng, người..."

"Mẫu hậu có chuyện gì sao?" Long Y Hoàng tươi cười đối mặt.

"Không!" Hoàng hậu lưỡng lự, phẩy tay: "Chết thì chết, chỉ là một cung nữ! Ngươi về đi, Bôn cung muốn nghỉ ngơi!"

"Y Hoàng cáo lui." Long Y Hoàng không nán lại thêm nữa, cung kính hành lễ.

Thấy Long Y Hoàng muốn đi, Phụng Trữ Lan cũng chấp tay nói: "Nhi thần cáo lui."

Hoàng hậu rất bức bối, khoác tay, bước vào trong Tê Phụng các, Long Y Hoàng đứng thẳng lưng, nụ cười không biến mất.

Đó là nụ cười gì... Hơi nam hiểm, đặc ý còn có khoái cảm trả thù.

Hoàng hậu vừa biến khỏi tầm mắt, Long Y Hoàng nhanh chóng quay lại, đôi tay ôm cổ Phụng Trữ Lan, cười nói: "Trữ Lan, chúng ta về nhà thôi!"

"Y Hoàng, nàng vừa này đã làm gì vậy?" Phụng Trữ Lan thực sự không hiểu về độc, đành hỏi nhỏ.

"Không có gì, dù sao vài ngày nữa chàng sẽ biết, giờ chúng ta về phủ Thái tử đi, mấy ngày nữa sẽ nhàn rồi đây..." Long Y Hoàng ngẩng đầu nhìn vết sẹo giữa chân mày hắn: "Mờ hơn rồi, chắc vài ngày nữa sẽ biến mất thôi, ừm, đến lúc đó Trữ Lan sẽ xinh đẹp như xưa."

Bị nàng nói thế Phụng Trữ Lan phì cười, cúi đầu muốn hôn nàng, Long Y Hoàng lại né rất nhanh: "Được rồi, về rồi nói tiếp," Long Y Hoàng chỉ cười cười: "Ồ đây nhiều người lắm."

"Được, chúng ta về." Phụng Trữ Lan mỉm cười đồng ý.

Long Y Hoàng thoát khỏi lòng hắn, xoay người nói với Ngự lâm quân đang đứng đó: "Các người mang thi thể xử lý đi, cung nữ này chết do bị kẻ thần bí dùng độc ám toán, với tình huống này, những tên đó chắc chắn đều có chuẩn bị cả, cũng có thể là người của võ lâm mình... Gần đây trong cung không yên ổn, ta lo sẽ có kẻ trà trộn vào trong, các người phải tăng cường canh gác, với kẻ lạ, tiền trạm hậu tẩu."

Thủ lĩnh Ngự lâm quân suy nghĩ cảm thấy quái dị, nhưng cũng không biết quái dị ở chỗ nào, đành đáp: "Vi thần tuân lệnh."

"Chắc Kỳ Hân đang chờ chúng ta ở nhà, chúng ta về nhanh thôi, ta nhớ nó quá." Long Y Hoàng tiếp tục kéo tay Phụng Trữ Lan làm nũng, Phụng Trữ Lan bị nàng lắc lắc, choáng váng gật đầu: "Được được, chúng ta về, về."

Tâm trạng Long Y Hoàng rất tốt, vui vẻ kéo tay Phụng Trữ Lan bước đi.

Sau một canh giờ, hai người đã bình an về phủ, hậu viện, thấy Long Diệp Vũ dẫn Kỳ Hân đi cầu thang, hơn nữa hắn chỉ giữ một tay Kỳ Hân

Kỳ Hân mới bảy tháng, Long Y Hoàng vừa thấy Long Diệp Vũ cho Kỳ Hân làm động tác nguy hiểm này thì sợ hãi không thôi, hấp tấp lao đến ôm Kỳ Hân, quát: "Ca! Kỳ Hân mới bảy tháng! Sao huynh lại cho nó đi ở chỗ nguy hiểm này, chẳng may ngã thì sao? Bậc thềm đều là đá!"

Dứt lời, nàng khăn trương kiểm tra Kỳ Hân từ trên xuống dưới, nếu có vết bầm chầy chắc chắn sẽ nhéo Long Diệp Vũ gấp mười lần để bồi thường.

Long Diệp Vũ không để tâm, khởi động cánh tay nhức mỏi: "Không phải lỗi của ta, hôm nay thăng oắt này đột nhiên hào hứng la hét đòi muốn tập đi, ở đây đi được hai vòng, đang định thử đi bậc thang thì muội về tới, không hao tổn gì mà."

Long Y Hoàng nghi ngờ nhìn Long Diệp Vũ, lại nhìn Kỳ Hân, Kỳ Hân hí mắt cười, Long Y Hoàng hỏi: "Kỳ Hân muốn đi nữa không?"

Phụng Kỳ Hân rất ngoan ngoãn gật đầu.

"Thằng nhóc này rất tiến bộ nha, đi lâu thế cũng chỉ có người hơi nghiêng nghiêng thôi, căn bản không bị ngã, ta cũng sợ nó ngã nên mới nắm một tay nó, nắm hai tay nó sẽ khóc om sòm" Long Diệp Vũ bất đắc dĩ nói.

Kỳ Hân dựa vào ngực Long Y Hoàng, bám chặt lấy nàng không buông, Long Y Hoàng sờ đầu con, nói: "Ta mệt, đi nghỉ trước, ca ca huynh cũng nghỉ sớm đi, mai chúng ta ra ngoài ô chơi."

"Sao đột nhiên có hứng thú này?" Long Diệp Vũ cười, khoanh tay nghiêng người dựa vào bàn đá hỏi.

"Huynh đừng quản nhiều, chúng ta đi chơi thoải mái, chuyện gì cũng không quản nữa, thời cơ chín muồi sẽ về thôi." Long Y Hoàng cười cười, hôn một cái trên mặt Kỳ Hân, ngoảnh đầu nhìn Phụng Trữ Lan: "Hôm nay đi suốt cả ngày, ta muốn đi nghỉ sớm, còn chàng?"

"Ta cũng nghỉ cùng nàng." Phụng Trữ Lan trả lời thật thẳng thắn, Long Y Hoàng gật đầu.

"Ca, huynh cũng nghỉ sớm đi, cả ngày nay huynh cũng rất mệt," Long Y Hoàng thùy mị cười với Long Diệp Vũ: "Sau khi đi về, nhờ huynh giúp muội chăm sóc Kỳ Hân một chút."

Long Diệp Vũ chỉ cảm thấy buồn nôn, cả người nổi da gà, vội nói: "Các người muốn nghỉ thì nghỉ thôi, đừng ở đây mà chằm biếm ta... Buồn nôn chết đi..." Nói xong, còn chà xát cánh tay tỏ vẻ coi thường.

Nụ cười của Long Y Hoàng cứng ngắc, xoay người muốn đi.

"Y Hoàng," chưa đi được vài bước, đột nhiên Long Diệp Vũ khẽ lên tiếng: "Đến hôm nay, hấn đi bao lâu rồi?"

Long Y Hoàng vừa nghe thấy giọng điệu bất thường, nhẹ nhàng hờ hững, hơi đau lòng, không hề muốn một ca ca ngày thường hay cười nói náo nhiệt —— nàng hiểu rõ, Long Diệp Vũ đang nhớ đến người đó.

"Ba năm, ca ca." Vì thế nàng đáp.

"Y Hoàng, giờ muội còn nhớ rõ hấn sao?" Trong lời Long Diệp Vũ nói có chút ý cười nhạt.

Phượng Trữ Lan thấy hấn đột nhiên thay đổi khẩu khí làm cho mơ hồ, chớp mắt nhìn hấn khó hiểu.

Long Diệp Vũ vốn không ưa gì Phượng Trữ Lan nên làm như không thấy.

"Đương nhiên nhớ rõ, ca ca cũng chưa từng quên, Y Hoàng làm sao dám quên." Long Y Hoàng cười đáp: "Cho đến hôm nay... Không nhiều không ít, vừa đúng ba năm."

"Y Hoàng, nếu rảnh thì theo ta về Huyền quốc một chuyến, ta kể cho hấn nghe muội đã thành thân, còn có con trai, hấn không để ý tới ta, hấn giận," Long Diệp cười khổ: "Muội biết hấn thích muội, hấn nói... Hấn luôn luôn thích muội."

"Đại ca," Lòng Long Y Hoàng đau đớn, không hiểu tại sao Long Diệp Vũ lại nhắc đến đề tài thương cảm này: "Người hấn yêu là huynh, không phải muội, hấn chỉ lấy muội làm bình phong."

"Ừm... Ta biết... Muội đi nghỉ sớm đi, ta đi một lúc rồi nghỉ sau." Long Diệp Vũ nhìn về phía chân trời, ánh mặt trời làm đôi mắt hấn hơi đau xót, bất giác hấn nhắm mắt lại.

"Ngủ ngon, ca ca." Long Y Hoàng liếc nhìn hấn một cái, rồi ra hiệu cho Phượng Trữ Lan, sau đó bước đi.

Về tới phòng, Long Y Hoàng nhìn Kỳ Hàn, hỏi: "Kỳ Hàn còn muốn chơi sao?"

Kỳ Hàn lắc đầu: "Ngủ... Ngủ..."

"Ừm, vậy Kỳ Hàn đi ngủ nha." Long Y Hoàng cực kỳ yêu con, hôn lên hai gò má mồm mím trắng mềm của nó, Phượng Trữ Lan đứng bên cạnh nhìn thấy trong lòng không thoải mái, Long Y Hoàng đặt Kỳ Hàn vào giường nhỏ, Kỳ Hàn đạp hai cái, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

"Hôn con nhiều thế mà cũng không chủ động hôn ta cái nào?" Long Y Hoàng đang nhìn Kỳ Hàn ngủ say, Phượng Trữ Lan đột nhiên ôm lấy eo nàng từ phía sau, cười khẽ nói.

Long Y Hoàng hơi giật mình, sau đó cười bảo: "Ngay cả con trai cũng ghen nữa, Trữ Lan, chàng không thấy mình nhỏ mọn sao?"

"Ừm, ta đang ghen." Phượng Trữ Lan cười khẽ.

Long Y Hoàng muốn thoát khỏi vòng tay vừa hấn, ngón tay vừa chạm vào mu bàn tay hấn, thỉnh thoảng hấn thả lỏng tay, không chờ nàng phản ứng, bỗng cảm thấy chân nhẹ bẫng, cả người bị Phượng Trữ Lan bế lên.

"Này! Thả ta xuống!" Long Y Hoàng dờ khóc dờ cười.

Phượng Trữ Lan phớt lờ nàng, đi thẳng đến giường mới đặt nàng xuống.

Long Y Hoàng muốn đứng dậy Phượng Trữ Lan lại nhanh hơn, hấn nhanh chóng buông rèm, sau đó đè Long Y Hoàng xuống....

"Đừng làm bừa, Trữ Lan!" Long Y Hoàng khẽ kêu, hai tay chống lên ngực hấn.

"Ta không đùa, hôm nay trên xe ngựa chưa làm xong giờ phải bù lại!" Phượng Trữ Lan bắt lấy tay nàng kéo sang hai bên, trước tiên đầu đặt trên búi tóc nàng hít mùi hương thơm mát, chuyển đến gò má rồi dần đến môi, ban đầu chỉ chạm nhẹ sau đó lại nồng nhiệt hơn, khiến Long Y Hoàng không còn sức chống cự.

Long Y Hoàng cong hai chân theo bản năng, vô thức làm cho cả người Phượng Trữ Lan càng dựa sát mình.

Cảm giác rõ hấn đang biến hóa, gò má nàng từ từ đỏ hồng, nhưng lại từ từ vút bỏ chống cự.

Chiều mùa hè yên bình, chỉ có duy nhất căn phòng của nàng và Phượng Trữ Lan là liên tục phát ra tiếng động.

Sau khi ân ái qua đi, hai người cũng rất mệt mỏi, Long Y Hoàng tựa vào lòng Phượng Trữ Lan, Phượng Trữ Lan vuốt ve tóc nàng, chợt hỏi: "Ca ca nàng lúc này biểu hiện của hấn hơi kỳ lạ, hấn bị gì vậy?"

"Không có gì, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, là ngày giỗ của người đó tròn ba năm." Long Y Hoàng trả lời lấy lệ.

"Ồ, hóa ra ca ca nàng cũng có người trong lòng." Phụng Trữ Lan cười cười.

"Có, có rất sớm, mắt cũng sớm..." Long Y Hoàng thở dài, ngửa mặt nhìn Phụng Trữ Lan, sờ vết sẹo giữa mày hần: "Trên người ca ca cũng có sẹo, ở sau lưng ngay bả vai, rất đẹp, giống như hai cánh bướm, là do người ấy để lại, vài lần ta hỏi hần có muốn xóa đi không, hần nói không."

"Người ấy rất hận ca ca nàng sao?" Phụng Trữ Lan nhíu mày.

"Không phải hận... Chẳng qua, có nỗi khổ tâm... Để xem, cũng đã ba năm rồi, nhưng ca ca vẫn không bỏ xuống được thôi, ta không muốn nhắc đến người đó." Long Y Hoàng vui mặt vào ngực Phụng Trữ Lan, ngập: "Buồn ngủ quá, ngủ đi."

"Ừm... Nàng ngủ đi." Phụng Trữ Lan khẽ nói, Long Y Hoàng cũng không thắng được cơn buồn ngủ, từ từ thiếp đi.

Mọi thứ vẫn còn yên bình như trước.

Trưa hôm sau, Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan thu thập đồ dùng đơn giản, ôm Kỳ Hân, dẫn theo Long Diệp Vũ, cùng vài tùy tùng và thị nữ, một tiểu đội từ từ xuất phát đến ngoại ô du ngoạn.

Long Y Hoàng hoàn toàn ôm tâm trạng muốn đi du lịch, không có chút biểu hiện đầy tâm sự hay bất an gì, còn Phụng Trữ Lan thì lại hơi sầu não.

Địa điểm du lịch là do Long Y Hoàng chọn, là một sơn cốc rất huyền ảo, xinh đẹp, gần sơn cốc có một nhà gỗ nhỏ, Long Y Hoàng mua nó, tạm thời ở lại vài ngày.

Trong sơn cốc có rất nhiều kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, rất đẹp rất lung linh, rất nhiều loại Phụng Trữ Lan chưa từng thấy, Long Y Hoàng mặc dù không muốn làm hỏng hứng thú của hần nhưng cũng phải nhắc nhở: "Hoa cỏ ở đây không thể tùy tiện chạm vào, đều có độc."

Phụng Trữ Lan cũng đành thu hồi lòng hiếu kỳ, về mặt Long Diệp Vũ không đếm xỉa, tự mình đi dạo trong cốc một vòng, kết quả chưa đến nửa canh giờ đã bung cánh tay biến thành màu đen của mình đi tìm em gái giải độc.

Nhưng hiếm khi có được ngày nhàn rồi cũng bị người ta quấy rầy, sáng sớm ngày thứ hai, lập tức có vài tên trọng thần tuổi tác đã trung niên không ngại đường xa ngàn dặm nhao nhao đến bái phỏng, mang theo không ít lễ vật, nói không ít lời hay lời van nài, muốn Long Y Hoàng mở miệng, nói những châu báu đó là do nàng tặng, để Vân Phụng Loan sớm thoát tội, để tình trạng của Duệ vương phủ không đến mức phải bị động như hiện nay.

Ngày thường Long Y Hoàng nói rất nhiều, nhưng lúc này lại bắt đầu keo kiệt, không chờ các đại thần đó nói được vài câu, lập tức nàng đem bọn họ cả người lẫn vật đuổi ra ngoài, ở lâu càng thấy phiền.

Long Y Hoàng đúng là không muốn mở miệng để Vân Phụng Loan thoát tội, suýt hại chết mình còn là hung thủ gián tiếp hại chết Mộ Dung Xá Nguyệt, nàng sao có thể lại mềm lòng nữa?

Các đại thần đứng bên ngoài ỉu xiu cực khổ chờ nửa ngày, cuối cùng không thể phục mệnh lui về trước.

Ở ngoại ô được năm ngày, cũng bị quấy rầy hết năm ngày, lúc đầu Long Y Hoàng còn có thể cười đối mặt, nhưng từ ngày thứ tư trở đi không cười nổi nữa.

Lúc đầu nàng còn tươi cười chào đón những người đó, trò chuyện, giờ nhìn thấy bọn họ thì hận không thể mắng một trận cho đã.

Mãi cho đến ngày thứ năm, các đại thần không có tới, tới là một tên thị vệ.

Long Y Hoàng cho hần nửa khắc nói hết những điều muốn nói, không nói thì dứt, nhiều hơn một giây cũng không cho.

Thị vệ chạy cả buổi không kịp thở, hổn hển nói một câu: "Hoàng hậu, hoàng hậu ngã bệnh..."

Nháy mắt đôi mắt Long Y Hoàng sáng rực, tựa như thấy vàng, vội vã về phòng tiện tay cầm vài thứ, ôm Kỳ Hân đi, đuổi Long Diệp Vũ ra ngoài, lôi kéo Phụng Trữ Lan đi theo, ba chân bốn cẳng vội vàng muốn đi ngay.

Phụng Trữ Lan khó hiểu hỏi sao thế, Long Y Hoàng hết sức cao hứng đáp: "Mẫu hậu bị bệnh!"

Phụng Trữ Lan ngăn cả người, không biết hiện giờ trong lòng mình là vui hay buồn, Long Y Hoàng đẩy hần lên xe ngựa, sau đó tự mình nhảy lên, bảo phu xe về để đồ với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi vội vàng trở lại phủ Thái tử, Long Y Hoàng chẳng nghỉ ngơi, giao Kỳ Hân cho Long Diệp Vũ trông coi, sau đó lôi kéo Phụng Trữ Lan chạy vào hoàng cung.

Tê Phụng các, an tĩnh quý đi.

Long Y Hoàng đứng trước cửa, giống như mọi ngày để cung nữ gác cổng đi vào thông báo trước, thật lâu sau cung nữ mới đi ra, giọng bình tĩnh: "Mời."

Long Y Hoàng nhấc váy từ từ bước qua bậc cửa, đi được vài bước chợt cảm giác bất thường, nhìn lại, Phụng Trữ Lan vẫn đứng đó không đi theo.

"Trữ Lan," nàng khẽ gọi, trong lòng hơi bất an: "Chàng sao vậy?"

"Y Hoàng, nàng nghĩ bà ấy có thật là mẹ ruột của ta không?" Phụng Trữ Lan ngẩn ngơ, chợt lên tiếng.

"Nhìn từ quan hệ huyết thống, đích thật là cốt nhục tương liên, nhưng nhìn vào cách bà ta hành xử, ta cũng không nhìn ra chàng là con trai của bà." Long Y Hoàng lắc đầu đáp.

"Hiện tại ta cũng chợt hoài nghi..." Trên ống tay áo màu xanh nhạt thêu hoa văn mây xanh đậm, tôn lên ngón tay Phụng Trữ Lan ôm nhuận như ngọc, hần nhẹ nhàng vỗ lồng ngực, giọng nói lộ vẻ khó hiểu mê hoặc: "Trước đây chưa bao giờ nghĩ đến, nếu có một ngày bà ấy ngã bệnh, nhưng bây giờ... Vậy mà một chút cảm giác cũng không có, Y Hoàng, có phải ta đã tê liệt cảm giác..."

"Không có, chàng sao có thể tê liệt cảm giác chứ? Những chuyện bà ấy làm với chàng hoàn toàn quá đáng, chàng không hề có cảm giác thân tình với bà ấy cũng có thể lý giải," Long Y Hoàng vừa nghe hắn nói thế, luống cống chân tay vội vàng vàng đi đến trước mặt hắn, nắm chặt bàn tay lạnh băng của hắn, an ủi: "Chàng vẫn là tốt nhất, là bà ấy vì quyền lực mà vứt bỏ tình thân, chàng không có tình cảm với bà ấy cũng là do bà ấy tự tạo nghiệt."

"Y Hoàng, bây giờ ta đột nhiên rất sợ." Phụng Trữ Lan lại nói càng nhỏ hơn.

Long Y Hoàng càng luống cuống: "Sao vậy?"

"Nếu có một ngày, khi ta nhìn thấy nàng bị thương... Cũng không hề có cảm giác giống như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ?" Phụng Trữ Lan nhếch môi.

Long Y Hoàng nhẹ nhõm, mỉm cười: "Sẽ không có chuyện thế đâu, ta cũng không tin mà, sao chàng lại nghĩ như thế?"

"Mẫu hậu quả thật đã sinh ra ta, nuôi ta, nhưng hôm nay..."

"Suyt," Long Y Hoàng giơ tay che miệng hắn: "Đừng nghĩ những điều này nữa, chúng ta vào thôi, xem tình trạng của bà ấy ra sao."

Phụng Trữ Lan đành phải gật đầu, đi theo Long Y Hoàng vào điện, một lát sau, chợt dừng bước: "Y Hoàng, rốt cuộc nàng đã làm gì?"

"Không có gì, sẽ không lấy mạng bà ấy, chẳng qua làm cho bà mãi mãi an tĩnh lại," Long Y Hoàng cười cười nhìn hắn, cuối cùng bổ sung thêm: "Mà thôi."

Trước phụng sàng của hoàng hậu, mười mấy thái y đang quỳ, hoàng đế ngồi cạnh giường, vẻ mặt lo lắng, nắm bàn tay hoàng hậu..

Cái tay đó không có lực, yếu ớt rũ xuống, hoàng hậu nằm trên giường đã cời phụng bào, bỏ đi mũ phụng, chỉ còn lại dung mạo thường ngày trôi theo năm tháng, hai mắt trừng trừng nhìn đỉnh giường, cả người không nhúc nhích.

Nhưng, rõ ràng còn hô hấp.

Long Y Hoàng chú ý thấy bên cạnh hoàng đế còn có một quý phi ăn vận hoa phục, nhìn quen mắt, nàng suy nghĩ rất lâu mới nhớ ra đây là biểu muội của hoàng hậu, Hoa quý phi.

Nàng và Phụng Trữ Lan rất ăn ý liếc nhìn nhau, cùng bước lên, đồng loạt hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hoàng đế đầy mệt mỏi, nhìn bọn họ một cái, phát tay: "Miễn lễ, xem ra, các con nghe được tin tức liền chạy đến."

"Nhi thần rất lo lắng cho sức khỏe mẫu hậu," Phụng Trữ Lan đáp, nhìn thoáng qua Hoa quý phi, khom lưng nói: "Hoa quý phi."

Long Y Hoàng hành lễ với Hoa quý phi xong, Hoa quý phi cười gật đầu đáp lại, dáng vẻ rất nhã nhặn.

Bà ta bảo dưỡng rất tốt, dù Long Y Hoàng có đoán sai tuổi bà ấy thế nào thì chắc chắn cũng phải hơn ba mươi, nhưng diện mạo bất quá chỉ hơn hai mươi mà thôi, hơn nữa hình như tuổi tác bà ta càng tăng thì trái lại vóc dáng càng ngày càng thon thả, so với hoàng hậu suốt ngày chỉ biết âm mưu tính kế thì quả thật tốt hơn rất nhiều.

"Tình trạng của mẫu hậu hiện giờ ra sao?" Long Y Hoàng lo lắng hỏi, lại thấy hoàng đế lắc đầu.

Đã diễn thì phải diễn cho hay, vì thế Long Y Hoàng quay lại chất vấn thái y đang quỳ dưới đất: "Rốt cuộc mẫu hậu ra sao! Các người ai có thể trả lời! Sao cả đám trở nên câm điếc rồi!"

Một vị thái y run rẩy đáp: "Khởi bẩm Thái tử phi nương nương... Vi thần cũng không tìm được tại sao Hoàng hậu lại bị như thế, dù tìm còn đập, nhưng toàn thân bất động, hình như không có bất kỳ phản ứng gì."

"Người muốn nói, bây giờ mẫu hậu đã thành người thực vật?" Long Y Hoàng như bị sét đánh, hoảng sợ lùi về sau, Phụng Trữ Lan kịp thời ở sau lưng đỡ lấy nàng.

Thái y lại càng khùng hoảng: "Xin Thái tử phi nương nương giáng tội! Dựa theo phán đoán của vi thần, Hoàng hậu nương nương bởi vì quá mệt mỏi nên

trúng gió..."

"Hoàng hậu quả thật đã quá mệt, thường xuyên giúp trẫm giải quyết quốc sự không ít." Hoàng đế lắc đầu thờ dài nói.

"Có thể có cách cứu trị!" Long Y Hoàng tiếp tục ép hỏi.

"Vi thần tài mọn... Không tìm được cách trị," nói xong, cả người vị thái y này như muốn dán chặt vào đất, giọng nói vẫn run run: "Xin, xin Hoàng thượng ban tội!"

"Mẫu hậu, mẫu hậu!" Long Y Hoàng quỳ rạp cạnh giường, nắm lấy tay hoàng hậu: "Người bị sao thế, người rốt cuộc đã bị sao thế? Xin người nhìn Y Hoàng..."

Phượng Trừ Lan thật sự không muốn diễn, chỉ có thể trở mặt nhìn Long Y Hoàng, sau đó cũng nỉu quỳ xuống, nhẹ nhàng vén sợi tóc vương trên má hoàng hậu, giọng đau khổ nói: "Mẫu hậu?"

Hoàng đế lắc đầu thương xót: "Xem ra, bệnh của hoàng hậu không thể trị khỏi trong thời gian ngắn, nhưng hậu cung rộng lớn thế này, không ai quản lý ắt sẽ loạn, phải tìm một người có năng lực vẹn toàn gác vác trọng trách này."

Long Y Hoàng cũng như những người ở đây đều im lặng, nàng thầm đếm đến năm, Hoa quý phi bên cạnh quỳ xuống trước mặt hoàng đế: "Thần thiếp tự biết mình kém xa tỷ tỷ, nhưng nguyện ý gánh vác trọng trách này, mong Hoàng thượng cho thần thiếp cơ hội, thần thiếp chắc chắn sẽ thay tỷ tỷ quản lý hậu cung thật tốt!" Dứt lời, bà ta dập đầu trước mặt hoàng đế.

Nhìn bộ dáng khẩn thiết của bà ta, chắc đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi.

Long Y Hoàng nhìn bà ta vài lần, đột nhiên cười lạnh nói: "Hoa quý phi nương nương, ngài hà cớ gì lại vội vã thế, mẫu hậu vừa mới ngã bệnh, ngài vội vàng yêu cầu phụ hoàng giao quyền lực cho ngài, chẳng lẽ ngài đã mơ ước hậu vị từ rất lâu? Hơn nữa, đột nhiên lúc này mẫu hậu ngã bệnh trùng hợp như vậy, e rằng cũng không đơn giản do mệt."

Hoa quý phi chân động, mảnh liệt ngẩng đầu nhìn Long Y Hoàng, ánh nhìn sắc bén, Long Y Hoàng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, nghe thấy bà ta nói thêm: "Thần thiếp tuyệt đối không hai lòng, chỉ mong có thể giúp Hoàng thượng chia sẻ ưu phiền."

Hoàng đế nhìn Hoa quý phi hoài nghi, nhìn chằm chằm làm bà ta rét run.

Long Y Hoàng mừng thầm trong lòng, nói: "Phụ hoàng, chuyện này có phải hơi trùng hợp đúng không? Chẳng lẽ người không cảm thấy có gì đó bất thường sao?"

"Quý phi, sao lại khẩn trương thế?" Hoàng đế hết sức lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi khi nhìn thấy vẻ mặt hoàng hậu xanh xao, trẫm cũng không thấy người có biểu hiện hoảng sợ gì, hơn nữa nói năng rất lưu loát, chẳng lẽ có điều bất thường?"

Hoa quý phi chảy mồ hôi lạnh khắp người: "Không phải, không phải! Hoàng thượng, thần thiếp không hại hoàng hậu! Thần thiếp cũng vừa mới biết tin hoàng hậu ngã bệnh, sau đó liền chạy đến đây!"

"Trẫm cũng không có nói là người hại hoàng hậu," hoàng đế hơi ngừng, lại nói: "Trẫm nghe nói nhiều ngày nay người thường đến đây làm bạn với hoàng hậu, đúng không?"

"Bởi vì tỷ tỷ nói một mình một người ở thâm cung rất tịch mịch, thần thiếp mới..."

Nhưng, không đợi Hoa quý phi nói hết câu, hoàng đế đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Người đâu!"

Hai tên thị vệ ngoài cửa chạy vào, nghiêm trang: "Xin Hoàng Thượng phân phó!"

"Giám Hoa quý phi vào Thiên Quỳnh đài, lục soát Hoa Phúc cung!"

"Vâng!" Bọn thị vệ lĩnh mệnh, đứng lên bước đến, một trái một phải giữ chặt tay Hoa quý phi kéo ra ngoài.

"Không phải, không phải, Hoàng Thượng... Xin người nghe thần thiếp giải thích!" Giọng Hoa quý phi càng ngày càng nhỏ, chỉ chốc lát, không nghe được nữa.

Long Y Hoàng bấm bấm đầu ngón tay hoàng hậu, khúc miệng chợt xuất hiện nụ cười quỷ dị: "Mẫu hậu, trận bệnh này của ngài, bệnh đến không sớm không muộn, vừa đúng lúc."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Kịch hay

Đến buổi tối, hoàng đế bảo Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan về nghỉ ngơi, Long Y Hoàng viện có một hồi, nhưng hoàng đế quả thật rất kiên quyết, nàng và Phụng Trữ Lan đành phải về phủ Thái tử.

Trên đường về, về mặt Long Y Hoàng như mướt đấng nhìn cảnh sắc bên ngoài lướt qua, vận tay tính toán.

Phụng Trữ Lan nhìn không được hỏi: "Y Hoàng, rốt cuộc mẫu hậu bị sao vậy? Tóm lại bị bệnh cũng là nàng giờ trò?"

"Chàng nói xem?" Long Y Hoàng cười liếc mắt nhìn hắn, thả tay xuống: "Cũng có thể nói là bị bệnh thật, tóm lại bà ấy cũng chỉ biến thành như thế, sống không bằng chết, đến cuối đời."

"Nàng làm gì?" Phụng Trữ Lan hơi ngạc nhiên.

"Ta chỉ thả thêm một thứ vào trong hương liệu bà ấy dùng, nhưng thứ đó không có độc," Long Y Hoàng nhìn bầu trời đêm: "Nhưng, ta lại không hề quên mẫu hậu trồng một loại hoa đặc biệt là dạ hải lan, bản thân dạ hải lan cũng không độc, chẳng qua hương thơm của nó cùng thứ ta thả vào hương liệu hòa vào nhau sẽ tạo thành kịch độc, dù không nguy hiểm đến tính mạng, lại khiến người ta tê liệt cả đời, không hề hay biết, xem ra, mỗi ngày mẫu hậu đều nhìn dạ hải lan một lần, cho nên mới trúng độc nặng như thế... May mà, các thái y đều vô dụng, không nhìn thấy manh mối gì."

"Mẫu hậu... Thật sự cả đời đều như thế?" Phụng Trữ Lan nói nhỏ: "Cứ như thế là một người thực vật?"

"Ta không muốn mạng của bà ấy đã tốt lắm rồi, chỉ có điều khi thấy phụ hoàng đuổi chúng ta ra ngoài chắc hẳn ông ta cũng có mưu tính gì đó." Long Y Hoàng giờ tay che môi, mắt rũ xuống, đồng tử đen lấy như mực.

"Như vậy..." Phụng Trữ Lan than nhẹ.

"Đúng rồi, khoảng thời gian này, tốt nhất chàng hạn chế đến thăm bà ấy, cũng không nên đến Tê Phụng các, muốn đi thì nói với ta, ngàn vạn lần đừng tự đi một mình." Long Y Hoàng như chợt nhớ đến điều gì vội vã căn dặn hắn.

"Sao vậy?"

"Loại độc này, sẽ lây nhiễm, có điều độc tính phát tác rất chậm, nhưng đến lúc phát tác thì đã không có cách gì cứu chữa." Long Y Hoàng mím môi, bắt giác cong khóe môi.

Phụng Trữ Lan không biết nên nói gì, đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp trên tay, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào Long Y Hoàng đã đặt tay mình lên tay hắn.

Long Y Hoàng nhìn về phía trước: "Trữ Lan, rất nhanh thôi sẽ không có chuyện gì nữa, thật sự... Chúng ta sẽ không sao, ta và chàng cùng Kỳ Hàn sẽ bình an, hạnh phúc... Mọi thù hận cũng chấm dứt."

Phụng Trữ Lan mỉm cười, gật đầu: "Ừm."

Hôm sau, ánh nắng buổi sớm rực rỡ, thời tiết xanh mát, hậu viện Thái tử phủ lại rất tĩnh mịch.

Trong đình viện trước hồ nước, có bóng người mơ hồ đi qua đi lại.

Kỳ Hàn không chịu nổi cái nắng gắt của mùa hè, nằm trong nôi đặt trong đình ngủ say, còn nắm ngón tay mình, thấy con đã ngủ, Long Y Hoàng nhẹ nhàng kéo tay con ra.

Trong hồ nước trồng không ít hoa sen, hiện tại chính là mùa hoa nở, lá xanh hoa đỏ, một mùi hương thơm mát lan xa, mang đến con mát lạnh trong mùa hè nóng bức.

Thị nữ quạt mát cho Phụng Kỳ Hàn, Long Y Hoàng gỡ từng nút áo cho Kỳ Hàn, sau đó dẫn dò thị nữ vài câu, nhìn Kỳ Hàn một lúc, mới từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh lan can đình viện, cầm lấy một cái bát, bốc lên nắm thức ăn cho cá vẩy xuống, chỉ chốc lát có rất nhiều con cá bơi tới tranh giành thức ăn.

Phụng Trữ Lan từ đằng xa đi lại, bóng đình viện từ từ nuốt lấy bóng hắn.

Thị nữ đang muốn hành lễ thì hắn phát tay cho miễn, bước chân khe khẽ không tiếng động tiêu sái đi đến phía sau Long Y Hoàng, sau đó khẽ vòng tay ôm lấy eo người trước mắt.

Mái tóc dài phất phơ trong gió như làn sóng dập dờn, bạch ngọc quan hiện vẻ thanh bình cát tường.

Đột nhiên eo bị siết chặt, cả người bị kéo vào trong vòng ôm của người ấy, Long Y Hoàng hơi giật mình, lấy lại tinh thần rất nhanh cười nói: "Đã về rồi à!"

"Ừm, đã về rồi." Phụng Trữ Lan âm ờ đáp, cúi đầu hôn lên bờ vai nửa trần của Long Y Hoàng, nụ hôn ấm áp.

Long Y Hoàng chỉ mặc một bộ váy trắng cao đến ngực, khoác một áo choàng lụa mỏng hơi hở vai, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, mà trên y phục chỉ thêu hoa trắng nhỏ nhỏ đơn giản, tao nhã vô cùng.

"Đi đâu vậy? Sáng sớm đã không thấy chàng." Long Y Hoàng vừa nói, vừa tiếp tục cho cá ăn.

"Ta đến Hình bộ một chuyến, thăm Nghĩa Dương." Phụng Trữ Lan thành thật đáp.

"Nghĩa Dương công chúa bị sao vậy?" Long Y Hoàng ngẩng đầu: "Sinh bệnh sao?"

"Không phải, nó và Trọng Căn cãi nhau, đang ồn ào giận dữ, ta đi xem." Phụng Trữ Lan thì thầm, bàn tay đang đặt trên eo Long Y Hoàng đột nhiên di chuyển đến trước ngực, còn oán trách: "Sao mặc ít vậy..."

Long Y Hoàng nhanh chóng đề móng sói của hắn, mặt ửng hồng: "Ở đây nhiều người thế này, chàng muốn làm gì! Thời tiết nóng nực, chẳng lẽ chàng muốn ta mặc áo bông ra ngoài?"

"Ừm, cũng tốt, buổi tối coi ra rất tiện, nhưng không được đi ra ngoài... Để người khác nhìn thấy thì không được." Phụng Trữ Lan cười gian manh.

Về mặt Long Y Hoàng lúc xanh lại trắng, suýt nữa sẽ xoay lại cho Phụng Trữ Lan một bàn tay.

"Y Hoàng, ta muốn có con gái." Phụng Trữ Lan trước khi Long Y Hoàng nổi bão, cố ý nói: "Con gái, ta muốn có một bé gái."

Long Y Hoàng bị hắn quán lấy mề nheo, đành phải nói: "Được được được, chúng ta có con gái, muốn con gái."

Phụng Trữ Lan cười đắc ý, đột nhiên xoay người, ôm Long Y Hoàng ngồi lên lan can, dựa vào cột đình, kéo Long Y Hoàng vào ngực: "Cho cá ăn à, sao nhân rồi thế?"

"Ta đang giết thời gian, nhân tiện chờ chàng," Long Y Hoàng ngoan ngoãn dựa vào hắn, nhìn tay Phụng Trữ Lan đặt lên mu bàn tay mình, liền đan lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau: "Tình hình trong cung giờ ra sao?"

"Vẫn thế, nhưng nghe nói phụ hoàng rất lo lắng cho bệnh tình của mẫu hậu, đang tìm kiếm lương y khắp nơi." Phụng Trữ Lan đáp.

Long Y Hoàng cười lạnh một tiếng: "Chỉ là diễn trò mà thôi."

Phụng Trữ Lan cắn nhẹ lên vai nàng một cái, cảm giác hơi đau rồi lại tê tê ngứa ngứa lan truyền khắp toàn thân Long Y Hoàng, bất giác nàng run lên, Phụng Trữ Lan thông thả nói: "Y Hoàng, muốn kết cục ra sao?"

"Kết cục như thế thôi, còn có thể làm gì?" Long Y Hoàng chú ý né tránh môi Phụng Trữ Lan, cả người xê dịch, nhưng lại cảm nhận được Phụng Trữ Lan càng ôm chặt hơn, lại một nụ hôn lạnh lạnh, nhận thấy điều khác thường trong người Phụng Trữ Lan thì thầm: "Đừng lộn xộn!"

Tim đập loạn xạ, Long Y Hoàng cắn cắn môi, từ từ không dám cử động nữa.

Phụng Trữ Lan thả lỏng tay, cười nói: "Không sao, dù gì chính nàng nhóm lửa chính nàng dập lửa thôi, ta cũng không lo lắng."

Long Y Hoàng nổi giận, nhéo mạnh: "Không đứng đắn!"

Phụng Trữ Lan cười không nói, ôm chặt Long Y Hoàng hơn.

Thị nữ thỉnh lĩnh tiến vào đình, quỳ gối bẩm: "Liễu phi cầu kiến."

Phụng Trữ Lan không đếm xỉa, Long Y Hoàng nhìn hoa sen trong hồ, nói: "Cho nàng vào đi."

Thị nữ tuân lệnh lui ra, rất nhanh Liễu Thiên Trừng dẫn theo thị nữ tay nâng khay bước vào đình.

Nàng và thị nữ lần lượt hành lễ với Phụng Trữ Lan và Long Y Hoàng, sau đó nói: "Thiếp thân thấy mấy ngày nay khí trời nóng bức nên đặc biệt chuẩn bị trà thanh nhiệt cho Thái tử, Thái tử phi tỷ tỷ hạ nhiệt."

"Ồ," Long Y Hoàng như rồng mây cười quyến rũ: "Trình lên đây đi, Liễu phi vất vả quá."

Thị nữ sau lưng Liễu Thiên Trừng nhanh chóng tiến lên quỳ xuống, nâng khay trong tay qua đình đầu.

Long Y Hoàng nhích người, tay cầm tách trà, đảo mắt thấy Phụng Trữ Lan nhìn mình chăm chăm, phì cười: "Chàng không uống? Dù sao cũng là tấm lòng của người ta."

"Nàng biết hóa trong ta dập thế nào mà." Phụng Trữ Lan cong môi, nụ cười câu hồn, giọng mập mờ.

"Chán ghét!" Long Y Hoàng giận quờ mắng, cảm thấy mặt nóng hừng hừng, đành quay đầu uống trà.

Liều Thiên Trùng nhìn nhìn Phụng Trữ Lan, thấy tầm mắt hần liên tục dán vào Long Y Hoàng, đôi mắt lóe lên, chỉ cúi đầu.

"Ồi! Nóng chết ta!" Một bóng người đột nhiên từ trên trời rơi xuống, tốc độ nhanh như chớp lướt qua sen trong hồ, làm sóng gợn lăn tăn, như gió mạnh thổi qua, thoáng chốc đã xuất hiện trong đình.

"May quá, cuối cùng cũng về kịp." Long Diệp Vũ mặt không đỏ tim không đập loạn, chỉ hơi thở dốc, vỗ vỗ ngực, đứng trên lan can đình viện.

Trong đình hoàn toàn yên tĩnh, Long Diệp Vũ dừng một lúc, cúi đầu quan sát, thấy Long Y Hoàng đang dựa vào ngực Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan đang ngồi nghiêng nghiêng trên lan can dựa vào cột đình, vẫn đang nhìn kẻ đột nhiên chạy vào sát phong cảnh là hần.

"Nhìn ta làm gì... Ra ngoài chơi một chút cũng sai hã!" Long Diệp Vũ nói thầm, nhảy xuống khỏi lan can, chân vừa chạm đất thình lình nhìn thấy trong đình còn có người khác.

Người này, nhìn rất quen.

"Ca ca, huynh thật là..." Long Y Hoàng chỉ chỉ Long Diệp Vũ, đột nhiên đau đầu, liên tục thở dài, không biết nên nói gì.

Liều Thiên Trùng nghe Long Y Hoàng nói thì nhún người ra mắt với Long Diệp Vũ: "Thiếp thân gặp qua Long công tử."

"Sao," Long Diệp Vũ nhìn Phụng Trữ Lan, lại nhìn Long Y Hoàng, lại nhìn nhìn Liều Thiên Trùng: "Ra ngoài hóng mát có thể từ còn chưa đủ, còn cần thêm tiêu thiếp mới thỏa mãn... Phụng Trữ Lan, ngươi coi Y Hoàng thành cái gì?"

Phụng Trữ Lan nhất thời hết đường chối cãi, Long Y Hoàng vội giảng hòa: "Không liên quan đến chuyện của huynh, ca, huynh đi chơi đi!"

"Sao không liên quan đến chuyện của ta, thấy hần vẫn còn cười vợ bé, đây chứng tỏ trong lòng hần vốn không có một mình muội! Người như vậy, ta sao yên tâm giao muội cho hần?" Long Diệp Vũ nói xong tiến lên kéo tay Long Y Hoàng: "Đi, ta dẫn muội về nhà!"

Long Y Hoàng nóng nảy: "Ca ca! Muội không thể về!"

"Sao, có chồng cũng không nhận người nhà," Long Diệp Vũ trừng mắt liếc Phụng Trữ Lan nói: "Đừng quên trước đây hần đối xử với muội thế nào!"

"Đó là trước đây, giờ Trữ Lan đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa, muội thật sự không thể về." Long Y Hoàng gần như van nài: "Đại ca, muội xin huynh, huynh đừng lo lắng chuyện này được không? Giờ muội thực sự rất tốt, thật đó!"

"Ta không yên tâm" Long Diệp Vũ chỉ lạnh lùng nói: "Vậy để xem hần muốn làm thế nào."

Phụng Trữ Lan cười cười, nâng tay Long Y Hoàng hôn lên đầu ngón tay nàng, nói: "Ca ca, ta biết nên làm thế nào, trong lòng ta chỉ có một mình Long Y Hoàng."

Long Diệp Vũ hừ hừ, xoay người ngồi xuống uống trà, Long Y Hoàng nhích người, ngẩng đầu nhìn Phụng Trữ Lan: "Chàng đừng để ý đến huynh ấy, huynh ấy hơi miễn cảm chút."

"Cũng nên xử lý mà," Phụng Trữ Lan cười cung chiêu: "Đã lâu thế này, xem như ta tận tình tận nghĩa rồi, cũng nên dọn dẹp một chút."

"Nhưng chàng không sợ..."

"Ta sẽ xử lý tốt, nàng đừng lo lắng." Phụng Trữ Lan ngửi ngửi hương thơm tỏa ra từ tóc Long Y Hoàng: "Y Hoàng, buổi tối chờ tin tức của ta."

Long Y Hoàng lưỡng lự một lúc, gật đầu: "Được."

"... Đừng mặc nhiều, nhớ nằm trên giường là được."

"... Cút!"

Liều Thiên Trùng đứng ở một bên, bị người ta coi như không khí, thời tiết rõ ràng đang rất nóng mà cô ta lại cảm thấy tóc gáy dựng đứng, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Cô ta không nghe rõ vừa rồi Phụng Trữ Lan nói gì đó với Long Y Hoàng, nhưng trong lòng càng phát lạnh.

Ban đêm, trong phủ Thái tử rất an tĩnh, tiếng dế kêu liên tục, càng tăng thêm sự quỷ dị trong đêm hè.

Liều Thiên Trùng ở trong phòng mình tắm rửa xong, cho thị nữ đi xuống, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Ả cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, tự khuyên mình đừng để tâm đến chuyện hôm nay.

Nếu Phụng Trữ Lan đã cho mình ở lại đây lâu đến thế, dù ít dù nhiều cũng có tình cảm, hơn nữa mình cũng từng hầu hạ hần, hần không phải người tuyệt tình đến thế.

Mình sẽ không sao... Không sao.

À đi đến bên giường, buông rèm muốn nghỉ ngơi, đột nhiên cảm giác sau lưng có người đẩy mạnh mình lên giường, người đó dùng lực rất mạnh xé váy mình, ngón tay xẹt qua da thịt mình, khiến cho cả người mình phát run.

"Là... Là Thái tử điện hạ sao?" Nàng cắn môi hỏi, cả người dâng trào khoái cảm, động tác người nọ thô lỗ ôn nhu.

À khẽ ngâm một tiếng, hai tay vô thức nắm chặt nệm giường dưới người, người phía sau cũng không có ngừng động tác.

Dưới thân đột nhiên đau đớn, đón lấy vật thể ra vào tàn nhẫn.

Cả người Liễu Thiên Trường run rẩy, cắn chặt môi.

Cơ thể như bị bão táp quét lấy, bên tai tiếng rên rỉ ái muội không dứt, Liễu Thiên Trường cảm giác bản thân muốn điên lên.

Mãi lâu sau, người phía sau mới ngừng lại, ném cả người ả rã rời lên giường, trên cơ thể trắng nõn lưu lại vết đỏ.

Liễu Thiên Trường thở hổn hển, mới từ từ xoay người lại, muốn nhìn rõ người nọ: "Thái tử... Là người sao? Người... Vẫn không quên thiếp thân?"

Nhưng mà, khi ả xoay người lại, ả ngăn cả người.

Một người vô danh bịt mặt đang sửa lại y phục mình, mà dựa vào dáng người của hắn, nhìn động tác, hoàn toàn không phải Phụng Trữ Lan!

Mình bị một người lạ xâm phạm!

Liễu Thiên Trường kích động ngồi dậy, tay chân luống cuống kéo chăn che người, hắc y nhân nhanh chóng sửa sang y phục xong, đập cửa sổ chạy đi.

Liễu Thiên Trường phát ngốc, mình... Có nên gọi người đến không? Nếu để người khác biết mình đã thất thân với người khác, thế thì chẳng phải trong phủ Thái tử không còn chỗ cho mình dung thân?

Đang lúc Liễu Thiên Trường hoảng loạn tay chân luống cuống thì cửa phòng đột nhiên bật mở, ả hoảng hốt nhìn ra, chỉ thấy Phụng Trữ Lan dẫn theo đám thị vệ đứng ở cửa, nhìn ả như đang nhìn trò cười.

"Không chịu nổi cô đơn, đành vụng trộm tìm tình nhân?" Phụng Trữ Lan cười lạnh lùng, nhìn ả nhor nhót, ngón tay đặt lên ván cửa gỗ gõ.

"Không, không phải! Thái tử... Xin người nghe thiếp thân nói! Thái tử!" Liễu Thiên Trường hoảng loạn hô lớn, Phụng Trữ Lan cũng không đếm xỉa, xoay người hỏi thị vệ sau lưng: "Không thuận thủ nữ tặc nên xử trí thế nào?"

"Loạn côn đánh chết." Thị vệ lập tức đáp.

Phụng Trữ Lan vừa lòng gật gật đầu: "Thế dựa theo quy tắc cũ xử lý đi, ta cũng không muốn phá vỡ phép tắc này, rất tốt."

Dứt lời, hắn trào phúng nhìn lướt qua Liễu Thiên Trường đang che đậy cơ thể, đường hoàng đi ra ngoài.

Bọn thị vệ đồng loạt đi vào, rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng Liễu Thiên Trường kêu thảm thiết, xuyên thủng bầu trời đêm, thê lương vô cùng.

Tiếng côn đánh liên tiếp vang lên, Phụng Trữ Lan khoanh tay đưa lưng về phía phòng, chỉ bình thần chờ.

Không biết qua bao lâu, giọng Liễu Thiên Trường từ lớn thành nhỏ, sau đó là rên rỉ, cuối cùng không còn nghe gì nữa, Phụng Trữ Lan mới thở nhẹ một hơi, thị vệ chạy ra, quỳ xuống: "Thái tử, người đã chết."

"Vứt cho chó hoang, để cho ả hài cốt không còn." Phụng Trữ Lan lạnh lùng nói, thị vệ vâng một tiếng đáp lại, chạy vào xử lý cái xác.

Phụng Trữ Lan xoay người, đúng lúc nhìn thấy hai thị vệ nâng thi thể huyết nhục mơ hồ đi ra, hắn nhìn thoáng qua, lập tức chạy về phía phòng Long Y Hoàng.

Trong phòng Long Y Hoàng rất yên tĩnh, đèn đuốc sáng trưng.

Long Diệp Vũ đứng tựa vào cửa, Long Y Hoàng lại ngồi bên trong an ổn tĩnh lặng uống trà đọc sách.

"Muội không không sốt ruột?" Long Diệp Vũ hỏi.

"Ta thấy huynh còn sốt ruột hơn ta, ta tin hẳn, ca ca." Long Y Hoàng cười, tiếp tục đọc sách.

Long Diệp Vũ hừ một tiếng, nhìn ra phía ngoài, rất nhanh, trong bóng đêm xuất hiện bóng người đi đến, bóng người nọ đi vội vội vàng vàng, đèn chiếu sáng lên mặt hắn, Long Diệp Vũ mới nhìn rõ là Phụng Trữ Lan.

"Đã xử lý tốt, ca ca." Phụng Trữ Lan nhìn Long Diệp Vũ rất giống người gác cổng, bất giác cười tự tin đã đoán được điều này.

"Đối xử với người mình không thích như thế, nếu sau này người không thích Y Hoàng, có phải cũng sẽ đối xử với nó như thế đúng không?" Long Diệp Vũ giờ tay cản đường không cho Phụng Trữ Lan đi vào.

"Không, đó là Liễu Thiên Trùng vùng trộm tình nhân tự chuốc lấy, ta tin Y Hoàng sẽ không như thế." Phụng Trữ Lan cười nói.

"Được rồi được rồi, không phải chuyện của huynh, ca ca," Long Y Hoàng đột nhiên xuất hiện, đẩy Long Diệp Vũ ra ngoài, kéo Phụng Trữ Lan vào phòng: "Khuya rồi, huynh về nghỉ đi! Chuyện sau này không cần huynh lo lắng!"

"Này, Y Hoàng, ta..." Long Diệp Vũ còn chưa nói hết, cửa phòng phanh một tiếng đã bị Long Y Hoàng đóng lại.

"Y Hoàng, nhớ ta không?" Phụng Trữ Lan vội vàng ôm lấy Long Y Hoàng, cười nói bên tai nàng.

"Sao thế," Long Y Hoàng buồn cười nhìn hắn: "Thật là... Thà ta xuống."

"Không thả, vừa mới xem kịch hay... Giờ," Phụng Trữ Lan cười gian manh: "Giờ rất muốn nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Cung biến

Mấy ngày kể tiếp, hàng ngày Long Y Hoàng đều kéo Phụng Trữ Lan vào cung, vô cùng lo lắng hỏi thăm sức khỏe hoàng hậu, hỏi điều này điều nọ, cuối cùng sau khi nghe thái y nói hoàng hậu không có chuyển biến tốt lộ ra vẻ thất vọng.

Hoàng đế cũng thường xuyên ở bên cạnh hoàng hậu, nghe nói ngay cả hậu cung cũng rất ít đi, Long Y Hoàng tỉ mỉ quan sát sắc mặt ông ta, phát hiện hốc hác rất nhiều, tóc cũng bạc thêm, không biết do mệt hay bởi do nhiễm độc tố, thời gian trôi qua, Long Y Hoàng dễ dàng nhận thấy ông ta rất dễ mệt mỏi, thần sắc cũng không còn như xưa.

Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì hoàng đế cũng khô kiệt mà chết.

Sau khi dùng ngọc thiện trong cung, Long Y Hoàng cảm thấy hơi buồn bực, vừa may hoàng đế đi xử lý quốc sự, liền kéo Phụng Trữ Lan đi dạo trong ngự hoa viên.

Nàng rất nhớ Kỳ Hân, dù biết giao Kỳ Hân cho đại ca rất an toàn, nhưng vẫn rất nhớ nó.

Thế nhưng Long Y Hoàng càng hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai, nếu không lập tức diệt trừ tất cả chứng ngại trước mắt thì Kỳ Hân sẽ không có ngày nào được sống yên ổn.

Nếu không cho phép nàng và Phụng Trữ Lan được sống thanh nhàn vậy thì không bằng đứng ở trên cao, quan sát chúng sinh, nắm quyền sinh sát trong tay.

Tuy sẽ tịch mịch nhưng ít nhất không cần phải lo lắng đề phòng sống qua ngày.

Đi qua một biệt viện hoang vắng, Phụng Trữ Lan lại dừng bước, nhìn vào trong, đôi mắt hiện lên tình cảm xúc động khó lường như mây khói.

Đó là biệt viện rất rộng, cũng rất lạnh lẽo rất thê lương, bên trong có vài mái lầu, trong viện còn để không ít binh khí và người gỗ.

"Vào xem?" Long Y Hoàng nhìn đáng vẻ của hắn, nhẹ nhàng cười.

Phụng Trữ Lan cúi đầu nhìn nàng, sừng sốt một hồi, gật đầu: "Được."

Sân rất sạch sẽ, vừa nhìn là biết thường xuyên có người đến quét dọn, nhưng không có người ở, mang lại cảm giác rất hoang vu hiu quạnh.

Long Y Hoàng vừa bước vào sân, một trận gió lạnh thổi tới, nàng lạnh run, ngẩng đầu quan sát bốn phía, xung quanh biệt viện là đại thụ bao bọc, thân cây che cả bầu trời khoảng sân, dù trời nắng gắt như đổ lửa nhưng vẫn mang lại cảm giác lạnh thấu xương.

Người gỗ đặt ở giữa sân từ rất lâu, chất gỗ cũng sậm màu, dưới chân phủ đầy rêu xanh, trên người gỗ dấu vết lớn nhỏ rất sâu, có đủ loại vũ khí, kiếm, đao, côn, kích...

Long Y Hoàng không học võ, nhưng từ nhỏ đã thấy phụ thân dạy hai vị ca ca sử dụng đủ loại vũ khí, những vết tích này nàng nhìn rất quen.

Phụng Trữ Lan đi tới trước người gỗ, nhìn không được vươn tay sờ sờ những vết tích kia, lần đầu tiên Long Y Hoàng thấy ánh mắt hắn rất thâm thúy.

rất đa cảm, như đã chìm trong nỗi bi thương vô hạn.

"Đây là chỗ nào?" Nàng cười hỏi.

"Là nơi ta đã ở hơn mười năm," giọng Phụng Trữ Lan rất nhỏ: "Sau khi làm lễ nhậm chức, ta mới hoàn toàn thoát khỏi đây... Sau đó không lâu, nàng đã già đến đây."

"Ở nơi này," Long Y Hoàng dạo một vòng, ngạc nhiên: "Hơn mười năm?"

Long Y Hoàng đương nhiên không thể tưởng tượng được, từ nhỏ nàng đã sống trong một gia đình hòa thuận hạnh phúc, cha thương mẹ yêu, thúc thúc quan tâm, ca ca cưng chiều, hoàn toàn không thể tưởng tượng được mùi vị sống ở nơi này mười năm ra sao.

Nàng chỉ ở Bình Tâm điện có hai tháng đã phá kỷ lục rồi, nhưng hiện giờ nhìn lại, biệt viện này so với nhà mẹ Bình Tâm điện kia cũng không tốt hơn chút nào.

"Từ khi mẫu hậu lên làm hoàng hậu, đẩy ta lên vị trí Thái tử, luận lý thành chương, ta cũng bị mang đến nơi này, cả ngày tập võ đọc sách, cũng chỉ có thể chơi với những thứ này," Phụng Trữ Lan nhìn vết tích trên người gỗ rất chăm chú: "Thực ra người gỗ ở đây thường xuyên được thay đổi, những dấu tích này là khi ta biết được nàng phải già cho ta mới tăng thêm, bây giờ, cũng đã lâu thế này."

"Kỳ Hàn cũng đã lớn, nói nhiều cũng vô ích," Long Y Hoàng bước lên kéo tay hắn: "Chúng ta đi chỗ khác đi, đừng ở lại đây, lạnh lắm"

"Chúng ta vào trong xem đi, Y Hoàng, muốn nhìn nơi ta đã từng ở không?" Phụng Trữ Lan không phản bác, chỉ nhẹ nhàng hỏi.

Long Y Hoàng không muốn đồng ý, nàng hiểu bây giờ nàng lắc đầu Phụng Trữ Lan cũng không ép nàng —— nhưng như thế, chẳng phải mình sẽ mất đi cơ hội hiểu hắn? Hắn của khi đó... Rốt cuộc đã trải qua những gì...

Long Y Hoàng sợ run một hồi, thông thả gật đầu.

Phụng Trữ Lan cười, đi vào cung điện trước mặt, đẩy cửa.

Cửa không khóa, hắn chỉ chạm nhẹ một cái là đã mở ra, trong cung điện tối đen như mực.

Long Y Hoàng nhanh chóng đi đến, cũng không dám bước qua bậc cửa, đứng bên cạnh Phụng Trữ Lan nhìn vào, không nhìn rõ bài trí bên trong cung điện

Bên trong gần như không có vật trang trí nào, chỉ có một cái bình phong ngăn cách trong ngoài, phía ngoài đặt rất nhiều giá sách, sách trên giá nhiều đến nỗi Long Y Hoàng vừa nhìn đã thấy choáng váng, còn bên trong? Hắn cũng không khác hơn chút nào, nhiều nhất cũng chỉ là một cái giường và tủ quần áo thôi...

"Giờ không có ai, muốn vào xem không?" Phụng Trữ Lan cười thản nhiên, Long Y Hoàng lại cảm thấy tay hắn đang đặt trên khung cửa đang run run.

"Trữ Lan, sao vậy?" Nàng hơi lo lắng kéo cánh tay hắn, khẽ đặt lên mu bàn tay, phát hiện tay hắn rất lạnh.

"Sau khi mẫu hậu đưa ta đến đây, cũng không quản ta nữa... Quanh năm suốt tháng, bà ấy đến thăm ta rất ít, có một lần ta và sư phụ tỷ thí, sư phụ lỡ tay làm ta bị thương... Lần đó ta đã nghĩ mình sẽ chết, trong lúc mơ màng nghe thấy thái y báo cung nữ mời mẫu hậu đến, ta nhẫn nại nén đau mà chờ, nhưng khi cung nữ quay lại nói... Mẫu hậu đang xử lý chuyện quan trọng, không có thời gian đến đây..." Phụng Trữ Lan thì thào, ánh mắt trống rỗng nhìn bên trong cung điện tối tăm.

Như vực thăm hồ sâu.

Long Y Hoàng từ sau lưng ôm lấy Phụng Trữ Lan, giọng hơi run: "Trữ Lan, đều đã qua rồi... Đều là quá khứ, sau này sẽ không có ai bỏ mặc chàng, Trữ Lan, chàng có ta mà."

"Ừm, đúng vậy, cho nên giờ ta không sợ nữa, Y Hoàng, ta biết nàng ở đây... Cho nên giờ ta không lo lắng nữa." Phụng Trữ Lan cười cười, nhẹ nhàng gỡ tay Long Y Hoàng đang ôm lấy mình, xoay lại ôm nàng: "Y Hoàng, trên đời này cũng không còn ai nhớ đến ta, nàng cũng sẽ không bỏ lại ta đứng không?"

Long Y Hoàng nhanh chóng lắc đầu: "Không."

"Ừm, ở đây chỉ xem là được rồi, ở lâu quá dễ sinh bệnh, chúng ta đi thôi." Phụng Trữ Lan vuốt tóc nàng, tay đặt ở eo nàng.

Long Y Hoàng dịch người, cùng Phụng Trữ Lan ra khỏi biệt viện khiến người ta sầu não này, Phụng Trữ Lan cười nói: "Y Hoàng, nàng ở bên cạnh ta, ta thật sự cảm thấy rất an tâm."

Long Y Hoàng nhìn con đường phía trước, đang muốn mở miệng thì bị một đội ngũ trên đường bên trái thu hút tầm mắt, nàng nhìn sang, chẳng mấy chốc đội ngũ đã đứng trước mặt nàng và Phụng Trữ Lan, dẫn đầu các cung nữ bất quá chỉ là một vị mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi, ăn vận đơn giản, tao nhã phóng khoáng, trang sức cũng tao nhã, không xa xỉ, càng tôn lên vẻ đẹp tĩnh lặng của nàng ta.

Là một cô gái biết ăn diện.

Nàng kia đứng trước mặt Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan, khẽ gật đầu: “Thái tử, Thái tử phi.”

"Người là..." Long Y Hoàng dừng một chút, trong lòng nổi lên nghi ngờ, Phụng Trữ Lan thấy nàng không biết, không nhanh không chậm lên tiếng: “Vị này chính là Tĩnh quý phi mới vào cung không lâu, Y Hoàng chắc chưa từng thấy đi.”

"Hóa ra là quý phi nương nương, Y Hoàng có lễ." Long Y Hoàng nhanh chóng khôi phục tươi cười, hơi khụy gối, làm lễ ra mắt đơn giản, sống lưng vẫn thẳng tắp.

"Thái tử phi không cần đa lễ, ở đây thật hoang vu, không biết vì sao Thái tử và Thái tử phi lại đến đây?" Tĩnh quý phi cười cười, giọng nói yên bình như suối chảy, nghe như bình thường nhưng càng nghe càng có mùi hứng thú.

"Y Hoàng chẳng qua đang rảnh rỗi không có gì làm nên cùng Thái tử đi dạo xung quanh, vô tình đi đến đây... Không biết quý phi nương nương vì sao lại đến đây?" Long Y Hoàng mỉm cười nói.

"Không có gì, ta cũng vậy đi dạo tùy ý, vì ở đây rất thanh tĩnh lại mát mẻ nên thường tới đây," Tĩnh quý phi nhin nàng cúi đầu, lại từ từ ngẩng lên, động tác tao nhã không gì sánh bằng: "Tĩnh Nhã các ở gần đây, Thái tử và Thái tử phi nếu không chê có bằng lòng đến tẽ xá một chuyến?"

Thấy người ta dịu dàng lại còn lễ độ như thế, cũng không tiện từ chối, Long Y Hoàng nhìn Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan dùng ánh mắt tỏ ý tùy nàng, nàng đành phải cười nói: “Vây rất tốt... Làm phiền Tĩnh quý phi nương nương dẫn đường.”

Tĩnh quý phi gật gù đầu, nhẹ nhàng xoay người, lại đi dọc theo con đường mòn lúc nãy, Long Y Hoàng nắm chặt tay Phụng Trữ Lan, đi bên cạnh hẳn.

Phụng Trữ Lan thì thầm: "Y Hoàng, nàng cũng biết sau khi nàng đáp ứng cô ta, sẽ xảy ra chuyện gì sao?"

Long Y Hoàng gật gù đầu: "Cơ bản thì đoán được, hy vọng không quá khó xử lý."

"Nàng sẽ đáp ứng sao?"

"Không biết, bất quá... Có lẽ đi." Long Y Hoàng dừng một chút lại cười, giọng điệu trước sau không giống, Phụng Trữ Lan nghe vào sững sờ lại sững sờ.

Viện Tĩnh quý phi ở cách biệt viện Phụng Trữ Lan dẫn Long Y Hoàng vào rất xa rất xa, hai nàng đi theo Tĩnh quý phi rất lâu sau mới đến nơi, chân cũng rã rời, vừa nhìn thấy Tĩnh Nhã các, nói gì nàng cũng không tin Tĩnh quý phi vì thời tiết oi bức mới không sợ vất vả đường xa chạy tới nơi hẻo lánh đó hóng gió.

Chỉ sợ là ôm cây đợi thỏ.

Vào nơi ở của Tĩnh quý phi, trước tiên Tĩnh quý phi thu xếp mời Phụng Trữ Lan vào phòng bên trong đại sảnh nghỉ ngơi, sau đó nói gì mà chuyện con gái người khác không thể nghe nên viện cớ kéo Long Y Hoàng vào khuê phòng mình, khiến Phụng Trữ Lan cô độc một mình.

Khuê phòng của Tĩnh quý phi rất tao nhã, đa số đều là hoa cảnh, nhngw khi cô ta vừa mở hương châu báu ra, Long Y Hoàng hít một hơi lạnh.

Không phải Long Y Hoàng thiếu châu báu, cũng không phải chưa từng thấy châu báu, mà chính là ở chỗ của Tĩnh quý phi, châu báu cô ta có không nhiều nhưng quý, ngoài quý ra, vừa nhìn biết ngay là châu báu thượng hạng, giá trị liên thành.

Hơn nữa, chỉ sợ đều là trấn quốc chi bảo của hoàng thất.

Tĩnh quý phi thu xếp đồng châu báu, sau đó nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Long Y Hoàng, cười nhả nhặn: “Thái tử phi thích không?”

Long Y Hoàng nhanh chóng hoàn hồn nói: “Không, Y Hoàng không dám... Nhưng mà, Tĩnh quý phi sao lại có nhiều châu báu quý giá thế này?”

"Thực không dám dấu giếm, tổ phụ ta đã từng là Nguyên soái khai quốc, trước đây cùng Thái tổ hoàng đế đánh đông dẹp tây, chinh phục rất nhiều quốc gia, chiến công nhiều vô kể, Thái tổ hoàng đế ban thưởng cho tổ phụ không ít chiến lợi phẩm, tổ phụ vẫn luôn lưu giữ, giờ đây ta gả vào thâm cung, người nhà nghe nói những châu báu này có linh khí nên để ta mang theo." Tĩnh quý phi nói xong, cầm một cái hộp, mở ra, nhất thời bên trong hộp tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Long Y Hoàng vội quay đầu đi, chờ thích ứng được với ánh sáng rực rỡ đó mới quay lại... Trong hộp, rõ ràng là một viên dạ minh châu màu tím lớn bằng nắm tay!

Tĩnh quý phi đóng nắp lại, đặt vào tay Long Y Hoàng: “Nếu Thái tử phi thích, cầm lấy đi, coi như là quà ra mắt.”

"Này..." Long Y Hoàng đặt xuống, lúng túng nói: "Quà ra mắt này cũng quá quý giá."

"Không quý giá không quý giá... Chỉ cần Thái tử phi thích là được rồi, " Tĩnh quý phi không phân trần nhét cái hộp vào lòng Long Y Hoàng: "Hơn nữa, sau này sợ rằng còn làm phiền Thái tử phi, chút lễ mọn này sao đáng giá chứ?"

"Y Hoàng không hiểu quý phi đang nói gì." Long Y Hoàng hít thở sâu một hơi, nhỏ giọng nói.

Tĩnh quý phi đến gần Long Y Hoàng, cố tình thì thầm bên tai nàng, môi son đỏ thắm nhìn chói mắt: "Hoàng hậu bệnh nặng, quyền hậu (*) treo lơ lửng, hậu cung đã đại loạn, chẳng lẽ Thái tử phi không cảm thấy nên chọn ra một người có năng lực đứng ra quản lý sao?"

(*)quyền hậu: quyền lực của hoàng hậu

Long Y Hoàng chấn động, người ta cũng đã nói thẳng thắn rồi đó: "Nhưng, nhưng mà quý phi nương nương hẳn nên đi tìm phụ hoàng, sao lại tìm Y Hoàng? Y Hoàng thật là..."

"Thái tử phi, ngài đừng khiêm tốn, Hoàng thượng đã lâu không đến hậu cung, hơn nữa..." Tĩnh quý phi càng nhỏ giọng hơn: "Hiện nay, có ai mà không biết bởi vì hoàng hậu cưỡng ép đoạt lấy Hoàng thái tôn, đã thương Hoàng thái tử, mới bị ngài... Khụ khụ." Sau cùng, Tĩnh quý phi cố tình ho nhẹ vài tiếng, ngắt lời đang nói, ánh mắt thần bí khó lường nhìn Long Y Hoàng, chờ nàng đáp lời.

"... Hóa ra quý phi nương nương cũng biết?" Long Y Hoàng sững sốt một hồi, đột nhiên cười lạnh.

"Ta nào biết cái gì đâu, chẳng qua cũng rất cảm giận hoàng hậu, trong mắt hoàng hậu chỉ có quyền lực không chứa tình thân, cho nên mới làm ra chuyện khiến Thái tử phi thương tâm, hơn nữa... Với thân phận địa vị của Thái tử phi, nói với Hoàng thượng một chút cũng không phải là vấn đề khó gì." Tĩnh quý phi giờ tay áo che môi, cười rất kín đáo.

Tiếp đó, Tĩnh quý phi nói gì đó với Long Y Hoàng, Long Y Hoàng không chú ý nghe, chỉ nghe được trọng điểm.

Đó chính là giúp cô ta thuyết phục hoàng thượng giao quyền lực hoàng hậu cho mình.

Phượng Trữ Lan thấy Long Y Hoàng sau khi bị Tĩnh quý phi oanh tạc xong từ từ đi ra, bước chân lơ lửng, vội vàng đứng dậy đỡ lấy nàng, cẩn thận hỏi thăm.

Tĩnh quý phi cười nói: "Thái tử phi hẳn là mệt."

Trong lòng Long Y Hoàng còn có cái hộp bị cô ta cưỡng quyết nhét vào, nàng gật đầu qua loa: "Đúng vậy, ta mệt, Trữ Lan chúng ta về thôi."

Thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, Phượng Trữ Lan vội gật đầu nói được, sau đó quay lại nói vài câu với Tĩnh quý phi rồi dẫn Long Y Hoàng đi.

Vừa rời khỏi chỗ Tĩnh quý phi, bỗng chốc Long Y Hoàng tỉnh táo, không cần Phượng Trữ Lan dìu, từng bước từng bước rất có sức.

Phượng Trữ Lan bật cười, nhìn cái hộp trong ngực nàng, nói: "Ổ chỗ đó kiếm được không ít thứ tốt nha, đáp ứng cái gì thế?"

"Ha ha, cô ta rất thông minh... Biết rõ nên tìm ai có lợi cho mình, nhưng, cô ta thông minh trái lại sẽ hại chính mình." Long Y Hoàng nhìn cái hộp, ánh mắt từ kinh hoàng biến thành khinh thường, vài lần muốn ném vào ao song lại nhin: "Châu báu xa hoa thế này, ném thì thật tiếc, tạm thời giữ lại, về đưa cho Kỳ Hân chơi."

Phượng Trữ Lan cười cười: "Tĩnh quý phi vừa tiến cung thì rất được sủng ái, nhưng cô ta vào cung chưa đến hai tháng, đương nhiên cô ta có cách của mình."

"Mặc kệ, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta." Long Y Hoàng nhìn cái hộp, rồi nhào vào lòng Phượng Trữ Lan: "Trữ Lan, ta nhớ Kỳ Hân."

"Được, chúng ta về gặp nó." Phượng Trữ Lan đáp ứng.

"... Đúng rồi, hiện tại tình huống Văn Phượng Loan ra sao, cũng không có thời gian chú ý đến ả." Long Y Hoàng thì thầm.

"Vẫn như thế, ả bây giờ còn bị nhốt trong đại lao, một ngày nàng không mở miệng rửa tội cho ả, một ngày ả cũng không thể ra khỏi đó." Phượng Trữ Lan suy nghĩ một chút rồi nói.

"A... Thế cũng không sao, cho ả chịu đựng một chút, chờ giải quyết xong chuyện trong cung, ta sẽ giải thoát cho ả." Long Y Hoàng cười cười.

"... Không có gì muốn hỏi sao?" Phượng Trữ Lan nhin không được lên tiếng.

"Còn hỏi cái gì?"

"Thí dụ như, chuyện Phượng Ly Uyên..."

Trong lòng Long Y Hoàng khẽ run: "Trữ Lan, ở cùng với chàng, ta không muốn nghe thấy tên hắn, ta và hắn đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt."

"Y Hoàng... Nàng sẽ không rời bỏ ta, đúng không?" Phượng Trữ Lan chợt bất an, dè dặt lên tiếng.

"Sẽ không! Chàng muốn ta nói mấy lần nữa đây?" Long Y Hoàng cười nói.

"Y Hoàng," Phượng Trữ Lan cảm thấy tâm tình rất tốt, ngừng bước, chăm chú nhìn Long Y Hoàng: "Hôn một cái."

"Đừng quay! Ở nơi công cộng, chú ý hình tượng!" Long Y Hoàng cười mỉm, đập tay Phụng Trữ Lan, chợt thấy vẻ mặt hần hơi nghiêm trọng, vô thức quay đầu lại, chỉ thấy xa xa bên cạnh hồ, có một người đang đi đến.

Là Phụng Ly Uyên.

Long Y Hoàng giật giật khoe miệng, lúc Phụng Ly Uyên đi qua trước mặt mình, khẽ nghiêng người, cùng ánh mắt hần giao nhau.

Phụng Trữ Lan thuận lý thành chương ôm eo nàng, may mắn không kiêng dè Phụng Ly Uyên đối diện.

Về mặt Phụng Ly Uyên vô cùng mệt mỏi, đi cũng rất vội vàng, hần thoáng nhìn Long Y Hoàng, lại lướt nhìn Phụng Trữ Lan, tăng tốc độ rời khỏi tầm mắt hai người.

Long Y Hoàng siết chặt cái hộp: "Xem ra phụ hoàng cũng biết tình trạng sức khỏe mình, xem chừng đang gấp rút muốn tìm người kế vị."

"Hần là vậy." Phụng Trữ Lan đáp.

"Trữ Lan, chúng ta phải nhanh hơn, nếu phụ hoàng để lại di chúc cho hần đăng cơ, ta, chàng còn cả Kỳ Hân cũng không thoát khỏi tai họa, dù hần không làm... Người của hần cũng sẽ tìm mọi cách thủ tiêu chúng ta, thù của ta còn chưa báo, sao ta có thể cam lòng rơi vào số phận đó?" Long Y Hoàng cười lạnh hai tiếng, cái hộp bị siết chặt phát ra tiếng vang: "Vân Phụng Loan... Ta muốn giết ả!"

"Bây giờ còn chưa xác định, cơ thể phụ hoàng xem ra cũng chưa bị ảnh hưởng lớn, hần là chỉ nhắc nhở Phụng Ly Uyên bảo hần chuẩn bị sẵn sàng, nếu là di chúc cũng quá nhanh, Y Hoàng, nàng đừng tức giận như thế được không?" Phụng Trữ Lan vỗ vỗ vai nàng phát run vì phần nộ.

"Ta không nóng... Ta không nóng..." Long Y Hoàng thì thào, nhắm mắt lại, tựa trán vào ngực Phụng Trữ Lan.

Giờ nàng đã tỉnh táo lại, thì không tránh khỏi nhớ lại rất nhiều chuyện, một tầng nhân thần bí rất lâu rất lâu trước đây.

Ông ta nói, bảo mình khi làm việc phải nghĩ đến hậu quả thật cẩn thận, nếu không sẽ hối hận.

Chẳng lẽ... Nói đến tình huống hiện tại?

Mộ Dung hần...

Nét mặt Long Y Hoàng hơi đau khổ, hình ảnh trong đầu chợt lóe rồi chuyển thành thời điểm nàng mất trí nhớ, Mộ Dung Xá Nguyệt dạy nàng viết tên hần.

Rõ ràng mình không nhớ gì cả, nhưng khi hần dạy mình viết hai chữ Mộ Dung xong, mình lại thêm chữ tiểu ở phía trước.

Không biết vì sao, vừa nhìn là cảm thấy rất vui vẻ rất vui vẻ.

Sau đó, hần cưỡng hôn mình, nhưng cũng không dám hành động gì quá phận, hần rất ích kỷ... Thật ra nếu không phải hần ích kỷ, bản thân mình cũng không còn mạng, hần ích kỷ... Cũng chỉ bởi vì yêu mình.

Hình ảnh lại thay đổi, đổi thành hôn lễ của nàng và Mộ Dung.

Hôn lễ rất long trọng, mỹ lệ trong vũng máu, lời Mộ Dung Xá Nguyệt nói với mình trước khi chết... Như đoàn kiếm cắm sâu trong lòng.

Nghĩ đến đây, tâm tình vốn đã bình phục lại cuộn trào.

Long Y Hoàng oán hận cắn răng: "Ta... Ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho kẻ giết hại Mộ Dung..."

Hai ngày sau, Long Y Hoàng đơn độc vào cung, lấy viên dạ minh châu làm chứng, trước mặt hoàng đế vạch tội Tĩnh quý phi muốn mua chuộc mình.

Lúc đó Tĩnh quý phi cũng có mặt, sắc mặt lập tức trắng bệch, đứng dậy nói hoàng hậu là bị Long Y Hoàng đầu độc, Long Y Hoàng cười khẩy, sau đó sai người lục soát cung điện Tĩnh quý phi, kết quả chỗ Hoa quý phi không tìm ra độc dược mà tìm được ở chỗ Tĩnh quý phi, sau khi thái y kiểm tra, xác nhận triệu chứng độc này gây ra hoàn toàn giống bệnh trạng của hoàng hậu, hoàng đế không nói được gì.

Tin tức này vừa truyền ra, triều đình cũng như dân chúng sôi trào, hơn nửa số thượng thư trong triều là người của hoàng hậu dồn dập dâng tấu, thỉnh cầu hoàng thượng xử phạt Tĩnh quý phi.

Hoàng đế bị ép vào thế bí, sau một ngày đành ra lệnh biếm Tĩnh quý phi mình rất sùng ái vào lãnh cung ngay trong đêm, mà người nhà của ả trực tiếp sung quân ra biên cương, chẳng bao lâu, từ lãnh cung truyền ra tin Tĩnh quý phi ngã bệnh qua đời.

Vốn bởi chuyện hoàng hậu bên bờ sinh tử, quyền hậu bỏ trống, hậu cung ảm ỉ cũng vì thế mà an tĩnh lại.

Không quá vài ngày, Hoa quý phi bị giam lỏng cũng nhiễm bệnh bỏ mình, hoàng cung càng thêm tĩnh mịch, dường như quyền thế hoàng hậu trở thành cảm ký không ai dám lên tiếng.

Chuyện hoàng hậu được điều tra là do người đầu độc, mà hoàng đế xử lý “hung phạm” qua loa, gia tộc hoàng hậu bắt đầu bất mãn gây rối, một số bộ tuyên bố đình công, nhất thời hoàng đế bị chuyện triều chính dồn dập ép không thờ nổi, ngay sau đó còn phải trấn an lòng các phi tần hậu cung đang hoang mang, tạm thời không còn thời gian dành cho việc khác, nhưng chuyện Vân Phượng Loan còn chưa giải quyết, Long Y Hoàng xuất chiêu, chuẩn bị thôn tính ả.

Giờ... Có phải giải quyết vấn đề hoàng trư trước không?

Nhưng mà xem ra bây giờ, Phượng Ly Uyên quá lỗ mắng, dễ bị kích động, không chỉ người của hoàng hậu, ngay cả các lão đại thần đứng về phía hấn cũng không tán thành, nếu so sánh thì Hoàng thái tử Phượng Trữ Lan quả thực càng xuất sắc hơn..

Hoàng đế bị vấn đề quần lấy phiền hà, rốt cuộc có một ngày vào đêm không chịu nổi áp lực, ngã bệnh.

Lần này không chỉ có hậu cung, ngay cả triều đình cũng loạn cả lên, các đại thần chia làm hai phái, đều kiên trì giữ vững quan điểm, ả ỉ không ai nhường ai.

Hoàng cung đang loạn vô cùng, Long Y Hoàng và Phượng Trữ Lan trốn trong phủ Thái tử hưởng thụ thanh nhàn, dính sát nhau ngọt ngào sến sến, thảo luận vấn đề nên sinh con gái hay sinh con trai, lần nào Long Diệp Vũ cũng hét to buồn nôn không thể chịu nổi rồi chạy đi.

Trong hoàng cung, các thái y bận tới mầy tới mặt, vừa chăm sóc hoàng đế lại còn phải quan sát tình trạng hoàng hậu, tất cả mọi người như đang ngồi trên đồng lửa, nếu có điều gì bất trắc không chừng mũi giáo sẽ chỉ về mình ngay tức thì, như đi trên băng mỏng.

Sau đó, Long Y Hoàng dành chút thời gian đến Hình bộ một chuyến, hỏi Trọng Cản việc Vân Phượng Loan điều tra tới đâu.

Trọng Cản vừa lật tài liệu, vừa lắc đầu, nghe nói mấy ngày nay hấn và Phượng Nghĩa Dương đang ả ỉ không vui, hấn có liên quan đến Phượng Mộ Tử đi, chỉ sợ là lực bất tòng tâm.

Long Y Hoàng chán chường chuẩn bị rời khỏi, nhưng vừa ra đến cửa, bắt gặp một người đã lâu không gặp.

Nàng vừa nhìn thấy bóng dáng người nọ, giật mình vội che miệng suýt nữa la thất thanh.

Người nọ lạnh lùng không hề cười, chỉ nói một câu: “Đã lâu không gặp, Thái tử phi.”

Long Y Hoàng kích động giọng run run: "Minh Yên... Minh Yên, sao lại là ngươi?"

"Ta đến làm nhân chứng." Minh Yên lạnh lùng nói: "Bị người ủy thác, với tư cách nhân chứng, giúp ngươi sớm giải quyết Vân Phượng Loan."

Long Y Hoàng ngập ngừng: "Là ai?"

"Ngươi không cần biết."

"A... Vậy, vậy Mộ Dung đâu... Hấn..."

"Hấn đã chết."

"Ta biết... Hấn chôn ở đâu? Ta muốn đi thăm hấn." Long Y Hoàng cúi đầu lầm bầm.

"Không cần thăm, hấn cũng không muốn gặp ngươi." Minh Yên vẫn không đổi nét mặt.

"Ta biết... Hấn muốn gặp, là Vị Ương, mà ta, chính là Long Y Hoàng." Long Y Hoàng hoảng hốt, thống khổ nhắm mắt lại: "Là ta có lỗi với hấn..."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chứng cứ

Minh Yên mặc kệ Long Y Hoàng, bước vào Hình bộ, đi thẳng vào gặp Trọng Cản.

Long Y Hoàng đứng tại chỗ sững sờ hồi lâu, mới quay người đi vào, Minh Yên chấp tay đứng trước bàn án, không biết đã nói gì với Trọng Cản, sau khi Trọng Cản nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng bỏ tài liệu trong tay xuống đi thẳng đến đại lao.

"Minh Yên, khi đó cùng cầu kết với Vân Phượng Loan giết ta không phải ngươi, ngươi có chứng cứ gì có thể từ hình ả?" Long Y Hoàng hỏi vội vàng, hai tay nắm chặt, móng tay để lại vết lõm sâu trên mu bàn tay.

"Nàng và Vân Phụng Loan liên lạc qua thư," Minh Yên vẫn chấp tay sau lưng, giọng lạnh lùng: "Những thư khác đều bị hủy, chỉ còn lại một phong thư này, kèm theo tín vật của nàng ấy và bút tích của Vân Phụng Loan."

"Sao ngươi lại có?" Long Y Hoàng ngạc nhiên: "Không phải bọn họ đã hủy hết rồi sao."

"Từ Tuyền lưu lại để ngừa vạn nhất, nói cách khác chính là ngày hôm nay," Minh Yên đột nhiên cười khẩy: "Cô ta muốn thoát thân, nhưng lại bị buộc phải giao phong thư quan trọng này cho ta, mục đích chính là giúp ngươi diệt Vân Phụng Loan."

"Bị buộc? Bị ai bắt buộc? Minh Yên, ngươi nhận ủy thác của ai tới giúp ta?" Long Y Hoàng như đã tóm được sơ hở, liền truy tới cùng: "Minh Yên, trả lời ta! Đừng tưởng im lặng là có thể trốn tránh!"

"Là ai không quan trọng, nhưng hy vọng Thái tử phi nhớ kỹ, đã từng có người... Không tiếc tất cả, trả giá lớn ra sao, đều vì hạnh phúc cả đời của ngươi." Ánh mắt Minh Yên hơi lóe lên, khóe miệng vẫn là nụ cười lạnh lùng, Long Y Hoàng lại ngây người đứng đó.

Tâm tình lại kích động không ngớt, Long Y Hoàng hít thở sâu, mỉm cười: "Minh Yên, ngươi cho rằng chứng cứ ít thế này có tác dụng sao?"

Minh Yên bất mãn liếc nhìn nàng: "Tình huống bây giờ, hoàng đế hoàng hậu ngã bệnh, triều đình đã sớm đại loạn, thế lực bên hoàng hậu nhất định sẽ hướng về ngươi và Phụng Trữ Lan, Phụng Ly Uyên và Vân Phụng Loan tứ cố vô thân, bất luận bằng chứng nhỏ đến đâu cũng có thể trực tiếp lấy mạng ả."

"Ngươi nghĩ, hay ngươi đó nghĩ?" Long Y Hoàng ngăn người, vốn muốn bắt bẻ trong từng câu Minh Yên nói, không nghĩ rằng hắn lại cân nhắc chu toàn đến thế, đành cười miễn cưỡng.

"Ta đương nhiên không hề để tâm đến những thứ này." Minh Yên lạnh lùng nói, tiếp đó, Trọng Cảnh vừa chạy về, nhìn Long Y Hoàng lại nhìn Minh Yên: "Mời theo ta đến phòng thẩm vấn, Thái tử phi nương nương xin mời."

Minh Yên đi thẳng về phía Trọng Cảnh chỉ, hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, dáng vẻ như đã quen đường, Long Y Hoàng lắc đầu, đành đi theo.

Phòng thẩm vấn ở chính giữa đại lao, môi trường rất âm trầm, xung quanh còn treo đủ loại hình cụ ánh sáng lập lòe, chậu lửa đặt trên giá sắt, than cháy đỏ bừng, tiếng vang lách tách.

Long Y Hoàng vừa bước vào, cả người run cầm cập, theo trực giác giống như bước vào hầm băng nơi chôn Khuynh Nhan trước kia, nhưng cảm giác này mang lại lại không giống như ở hầm băng, nơi này lạnh, cái lạnh trực tiếp thẳng đến đáy lòng, làm tâm trạng nàng càng thêm nặng nề.

Gần như nửa tháng không có gặp Vân Phụng Loan, nhận thấy ả ở đây cũng không đến nỗi nào, áo tù dù hơi bẩn, tóc cũng rối nhưng thần sắc cũng không tệ, Long Y Hoàng hỏi Trọng Cảnh, Trọng Cảnh đáp, vì mỗi ngày Phụng Ly Uyên đều đứng giờ đến thăm ả, Long Y Hoàng ả một tiếng, chỉ cười, chuyện không liên quan đến mình.

Trong phòng thẩm vấn rộng lớn, đặt một cái bàn cùng vài cái ghế, trước tiên Trọng Cảnh tỏ ý muốn Long Y Hoàng ngồi xuống đó, sau đó cũng mời Minh Yên ngồi xuống, còn mình ngồi ở ghế sau bàn.

Xung quanh không ít ngục tốt cùng binh lính, tất cả đã sẵn sàng, khiến bầu không khí càng thêm cứng nhắc.

Vân Phụng Loan cũng đã được đưa vào, ngục tốt muốn ả quỳ, ả thà chết không quỳ, mắt thấy ả sẽ bị đánh, Long Y Hoàng thở dài: "Đừng phí thời gian, bắt đầu đi."

Hai tên ngục tốt đành đi xuống.

"Vân Phụng Loan, ngươi còn gì muốn nói thì nói đi." Trọng Cảnh tỏ ra lão luyện và bình tĩnh, Long Y Hoàng nhìn Vân Phụng Loan đang hung ác nhìn mình chằm chằm, không muốn cùng ả đấu mắt, cúi đầu gầy móng tay.

"Ta có gì để nói," Vân Phụng Loan cười lạnh một tiếng, thẳng lưng, nghiêng răng ken két: "Vốn không phải ta làm, dựa vào đâu ta phải thừa nhận."

"Cuồng từ đoạt lý." Lúc này lên tiếng không phải Trọng Cảnh mà là Minh Yên mặt không đổi sắc.

Long Y Hoàng quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn vẫn lạnh lạnh như trước, tư thế ngồi tao nhã, không mấy may mắn đến cái nhìn của Vân Phụng Loan.

Vân Phụng Loan chưa từng thấy hắn, hoảng hốt hỏi: "Ngươi là ai?"

"Ngươi không biết ta, dù sao cũng nên biết một người," Minh Yên từ từ đứng lên, lấy tín vật ra đặt trên bàn, một phong thư còn có một chiếc nhẫn: "Dù sao cũng nhận thức những thứ này."

"Chưa từng thấy!" Vân Phụng Loan quay đầu đi chỗ khác, thò phi phi không nhìn thư cũng như chiếc nhẫn

"Chiếc nhẫn này là tín vật đặc biệt của võ lâm minh, Lâm Nguyệt bằng lòng đưa cho ngươi chắc hắn đã rất tin tưởng ngươi, mà khi ngươi giao dịch với

nàng hẳn sẽ không nghĩ rằng phong thư này bị giữ lại đi.” Minh Yên lạnh lùng cười: “Bởi vì ngươi không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Long Y Hoàng không chết, Lâm Nguyệt lại chết, ngươi lấy tín vật giao cho Từ Tuyền nhờ chuyển cho nàng ấy, cũng không nghĩ ra Từ Tuyền sẽ giữ lại để sau này làm vật thoát thân, lại càng không nghĩ đến, giờ đây Từ Tuyền bằng lòng giao những tín vật này ra vạch trần ngươi.”

"Ta không biết Từ Tuyền và Lâm Nguyệt ngươi nói là ai! Không biết!" Vân Phượng Loan quát lên, đã có chút luống cuống.

"Ngươi phải cảm ơn Từ Tuyền," Minh Yên bước đến cạnh Vân Phượng Loan, cố tình nói nhỏ giọng điệu lạnh lùng, khiến ả ta dựng tóc gáy: "Nếu không phải cô ta không ngại cực khổ liên tục đi theo ngươi và Lâm Nguyệt, giết sạch tất cả những người làm chứng cũng như phá hủy toàn bộ chứng cứ còn sót lại, làm sao ngươi có thể sống vui vẻ được lâu như vậy, giờ mới sa lưới?"

Vân Phượng Loan run cầm cập: "Ngươi... Ngươi có ý gì..."

"Từ Tuyền không thể chết được, cho nên chết phải là ngươi." Minh Yên nói, Vân Phượng Loan cả kinh sắc mặt trắng bệch, hẳn lại xoay người trở lại vị trí của mình.

"Vân Phượng Loan," Long Y Hoàng trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: "Ta thực sự thực sự không muốn thương tổn ngươi, khi đó ngươi không tiếc đem mạng sống con mình ra đặt cược khiến ta bị giam hai tháng ở Bình Tâm điện, ta cũng không có tìm ngươi quấy rầy, nhưng bây giờ, ta vĩnh viễn sẽ không cho ngươi có cơ hội trở mình."

"Ngươi!" Vân Phượng Loan tức giận bước vài bước về phía Long Y Hoàng, ngực tốt bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo ả lại, ả tức giận nói dồn dập: "Ta vốn không có hại ngươi! Vốn không có! Ngươi dựa vào đâu muốn ta mãi mãi không thể đi ra? Dựa vào đâu!"

"Ngày đó hành động của ngươi rất khác thường, Vân Phượng Loan, những lời ngươi nói hôm đó, ta có thể hiểu, nhưng tại sao, lúc xuất cung mang theo không ít phu xe được huấn luyện nghiêm chỉnh, ngươi lại cố tình chọn phu xe bên ngoài? Điều này ngươi giải thích thế nào?" Long Y Hoàng gõ gõ bàn, cười nhẹ: "Lúc đó rõ ràng đang dừng chân nghỉ ngơi đây, sao không có phu xe nào rảnh rỗi?"

"Này..." Vân Phượng Loan há miệng thở dốc, nhất thời nghẹn họng.

"Muốn truyền nhân chứng vào đối chứng không?" Long Y Hoàng không nhìn ả, cũng không muốn nhìn Vân Phượng Loan: "Mặc dù phu xe đó đã chết, nhưng con trai hắn vẫn còn sống, bất quá những châu báu ngươi cho hắn lại hại chết hắn, chẳng lẽ ngươi không biết, những châu báu đó đều là của hồi môn của ta sao?"

Sắc mặt Vân Phượng Loan từ trắng chuyển thành xanh, môi run run, con mắt hồng hồng như sắp khóc.

"Ngươi nhận hay không nhận? Ta không rảnh dây dưa với ngươi, hiện giờ ta đến Hình bộ hoàn toàn do ngẫu hứng, Trữ Lan và Kỳ Hân đang ở nhà chờ ta." Long Y Hoàng vỗ tay áo, thờ ơ nói.

"Ta không nhận! Ta không hại ngươi! Ta không làm! Ta cũng không thông đồng với ai cả! Không có!" Vân Phượng Loan quát hết sức, giọng thảm thiết vang vọng trong đại lao, như quỷ khóc la.

"Truyền chứng nhân lên đây đi." Long Y Hoàng bắt đầu dĩ thờ dài, thương xót nhìn Vân Phượng Loan đang vị vậy bên bờ vực thẳm.

Trọng Căn lập tức sai người dẫn Lý Quế Giáp vào, Lý Quế Giáp vừa nhìn thấy Vân Phượng Loan, một mực khẳng định là người đó.

Lý Quế Giáp nhận xong người, Long Y Hoàng mắt lạnh nhìn Trọng Căn, Trọng Căn xem khẩu cung, lại nhìn vật chứng Minh Yên cung cấp, suy nghĩ một hồi, nói: "Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, có thể ra hình phạt."

"Hình phạt gì?" Long Y Hoàng nàng cười nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Vân Phượng Loan.

"Mưu hại thái tử hoàng thất... Chưa thành, cuối thu hành hình." Trọng Căn run rẩy mở bức thư ra nhìn, nghiêm túc nói rằng.

"Giờ mới đầu hạ, phải chờ tới cuối thu?" Long Y Hoàng hơi ngạc nhiên: "Lâu lắm, Trọng Căn." Nàng gọi tên Trọng Căn cố tình nặng giọng, ánh mắt rất sắc bén.

"Vây Thái tử phi nương nương..." Trọng Căn vội nhìn nàng, chỉ thấy Long Y Hoàng nhếch miệng, nụ cười lãnh khốc: "Ngày mai đi, ả rất thích lửa, ta cũng không muốn ép ả chịu hình phạt khác, gây ông đập lưng ông, luôn là cách ta giải quyết vấn đề."

"Ngày mai, này..."

"Trọng Căn, hiện tại hoàng cung đại loạn, loại chuyện vật vãn này không đáng phải xem xét, ta còn phải tiến cung thăm phụ hoàng và mẫu hậu, ngày mai hành hình, nhớ phải báo cho ta biết." Dứt lời, Long Y Hoàng lờn người đang ngây ngốc đứng bên cạnh, vội quay đầu, không biết Minh Yên đi tới cửa đại lao từ lúc nào.

Cũng đúng, sứ mạng của hắn là đến đưa chứng cứ, giờ mục đích đã đạt, hắn cũng không ở lại lâu.

Thân là một trong tứ đại hộ pháp của Võ lâm minh, đến giúp người triều đình đã là hết sức khó khăn, không biết khi hắn trở về còn phải chịu ánh mắt của người khác thế nào nữa.

"Minh Yên!" Sau khi phân phó Trọng Cần xử lý ổn thỏa, Long Y Hoàng lập tức đuổi theo, ra khỏi địa lao, thấy Minh Yên đứng tại chỗ, tầm mắt nhìn thẳng phía trước, hình như có một người không nghĩ đến xuất hiện trước mặt hắn.

Long Y Hoàng từ từ đi đến, nhất thời, lời định nói với Minh Yên đều bay mất —— lại và Phụng Ly Uyên

Hắn tới làm gì? Đến thăm thê tử của mình?

Long Y Hoàng đã lâu rồi không có nhìn Phụng Ly Uyên ở khoảng cách gần như vậy, vừa nhìn hắn, hình như hắn gầy đi... Trong đôi mắt không có sức sống, tiêu tụy hốc hác.

"Minh Yên." Hắn nhìn thoáng qua Long Y Hoàng, chân chờ một hồi, mới từ từ lên tiếng

Minh Yên không có chút biểu tình xúc động nào, chỉ gật đầu: "Đã lâu không gặp."

"Người tới làm gì?" Trong mắt Phụng Ly Uyên hiện lên kinh ngạc.

"Ta chỉ tới đưa chứng cứ chuyện trước đây Vương phi của ngài sát hại Thái tử phi." Minh Yên thông thả đáp.

"Là... Là thật?" Phụng Ly Uyên kinh ngạc.

"Là thật, nếu không tin, ngài có thể đến hỏi Từ Tuyền, nàng ta là người biết rõ nhất, mà ta, chỉ làm theo ước nguyện cuối cùng của mình chủ, đến đây giúp Thái tử phi diệt trừ kẻ thù." Minh Yên rũ mi, giọng vẫn lạnh nhạt.

Trong phút chốc Phụng Ly Uyên đột nhiên chấn động mạnh, nhanh chóng quay đầu nhìn Long Y Hoàng, Long Y Hoàng nhìn thẳng vào ánh mắt đầy kinh hoàng của hắn, nhích người từ từ nói: "Ta không vi phạm lời hứa, ta không hề động đến nàng ta, tất cả đều là nàng ta gieo gió gặt bão."

Môi Phụng Ly Uyên mấp máy, muốn nói gì nhưng cũng không thốt nên lời, Long Y Hoàng bước về phía hắn: "Ngày mai hành hình."

Phụng Ly Uyên siết tay thành nắm đấm, ánh mắt hơi mơ hồ, Long Y Hoàng đứng bên cạnh hắn, liếc mắt nhìn hắn: "Mà bức màn giữa ta và người cũng nên chuẩn bị kết thúc."

Minh Yên vẫn đứng đấy nhìn, chợt cảm thấy giữa hai người lại cách nhau bởi vực sâu vạn trượng, làm thế nào cũng không vượt qua được khe rãnh.

Long Y Hoàng nói xong bước đi, không lưu lại chút cảm tình, Phụng Ly Uyên vội vàng xoay người muốn bắt lấy tay nàng, nhưng túm lấy khoảng không.

Thậm chí, đầu ngón tay hắn còn tiếp xúc với làn không khí còn lưu lại hơi ấm của Long Y Hoàng, nhưng mà người... đã đi xa rồi.

Minh Yên nhếch môi, cũng từ từ bước đến trước mặt Phụng Ly Uyên đang mất mát, hơi chấp tay: "Cáo từ, hẹn gặp lại."

Phụng Ly Uyên thu tay về, nhìn lòng bàn tay, năm ngón tay từ từ cong lại, Minh Yên đang muốn rời khỏi đó, thỉnh thoảng hắn lên tiếng: "Minh Yên!"

Minh Yên dừng bước, vạt áo đen từ từ rũ xuống, hắn lạnh lùng: "Chuyện gì."

"Mộ Dung... Thật đã chết rồi sao?" Phụng Ly Uyên nắm chặt tay, khớp xương như muốn nứt ra, mặt trắng bệch bị ai, hắn từ từ mờ mắt ra, sâu trong đôi mắt ẩn nấp tia sắc bén.

"Chết trước mặt người, còn có thể giả bộ?" Minh Yên thân nhiên nói.

"Là ai giết hắn?" Phụng Ly Uyên hỏi.

"Vấn đề này, không ai rõ hơn ngài không phải sao?" Minh Yên chợt cười rất quý dị: "Chẳng lẽ không phải ngài sao? Duệ vương gia."

"Ta cái gì cũng không biết! Còn cả Từ Tuyền vì sao lại nói với ta những lời đó!" Phụng Ly Uyên vút nắm đấm xuống: "Nếu thật là ta giết Mộ Dung, vậy vì sao bây giờ người không giết ta! Người hắn nên giết ta báo thù mới đúng!"

"Ta đã từng là thuộc hạ của ngài, niệm tình xưa, ta không động thủ, hơn nữa mục đích hôm nay ta đến chỉ vì muốn chỉ ra Vương phi của ngài cấu kết với Lâm Nguyệt mưu hại Thái tử phi, chuyện đã xong, cáo từ." Khẩu khí Minh Yên hơi gấp rút, vội vàng nhảy lên, phút chốc không thấy bóng dáng.

Kinh công của hắn không tồi, Phụng Ly Uyên biết rõ.

Cuối cùng, Phụng Ly Uyên đắm mạnh vào ván gỗ, mang theo phần hận, mà Vân Phụng Loan, hắn nên đối mặt thế nào?

Phụng Ly Uyên ép mình phải tỉnh táo, đứng ở cửa đại lao rất lâu mới nhích người đi vào.

Từng bước từng bước đi xuống bậc thang, tâm tình hắn càng thêm nặng nề.

Hắn áp ủ rất nhiều may mắn về Vân Phụng Loan, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, dù không phải yêu, nhưng cũng không chán ghét, giờ còn có

Nguyễn Khải...

Lúc trước đã biết một chút manh mối, Phụng Ly Uyên không muốn nghĩ thêm nhiều, vì Nguyễn Khải, hẳn không muốn, vì mẹ ruột Nguyễn Khải, hẳn cũng không muốn... Nhưng, hẳn cũng không tiếp nhận hiện thực Long Y Hoàng chết.

Hắn yêu Long Y Hoàng, rất yêu rất yêu, nhưng loại yêu đó.... Đã chia cho nhiều người lắm.

Hoàng thất vô tình, mẫu thân khi bị giam ở Bình Tâm điện đã từng nói lời đầy ý nghĩa sâu sắc với hắn, trong hoàng thất, mọi người đều vị quyền thế địa vị, đều luyện bản thân mình thành kẻ lãnh huyết vô tình, hoàng đế, còn có mẫu thân của Phụng Trữ Lan là một thí dụ rõ ràng trước mặt, bà không hy vọng con trai mình cũng trở thành người như vậy, vì thế từ nhỏ đã dạy hắn, sau này đối xử với người bên cạnh đều phải đối xử tốt.

Hắn đối người bên cạnh quả thật rất tốt, cũng tôn trọng người đối xử tốt với hắn.

Hắn dám nói mình quả thực rất yêu Long Y Hoàng, yêu khác với những kẻ khác, nhưng... Nhưng hắn không làm được, không thể vì nàng mà thương tổn tới người bên cạnh mình, chính bởi vì quá yêu, cho nên không an tâm, khi nàng còn ở bên cạnh Phụng Trữ Lan một ngày, bản thân hắn cũng không dám tin nàng một lần.

Đi vào địa lao, Trọng Cảnh đang thu nhận cùng thư, cảm thấy có người đi tới, vội ngừng đầu: "Vương gia..."

"Vân Phụng Loan đâu?" Ánh mắt Phụng Ly Uyên lạnh lẽo khác thường, giọng điệu trống rỗng, không chút tình cảm.

"Vừa mới cho người dẫn vào phòng giam." Trọng Cảnh chần chờ một hồi, vẫn thành thật đáp.

"Ta đi gặp nàng." Phụng Ly Uyên gật gật đầu, xoay người đi ra, giống như Quỷ Hồn vô thanh vô tức.

"Đại nhân, để hắn đi gặp... Phạm nhân không có chuyện gì chứ?" Có một tên ngục tốt phụng sự giúp việc, giúp Trọng Cảnh thu dọn đồ đạc, hắn hỏi một câu.

Trọng Cảnh sững người rất lâu, cũng không trả lời, sau cùng nhìn lá thư trong tay: "Nếu hắn còn tình cảm với Thái tử phi, vậy sẽ không có chuyện gì... Ngược lại, ta cũng không dám đảm bảo, nhưng, dù hắn có sức cũng khó trốn khỏi lưới luật, huống chi còn dẫn theo phạm nhân bỏ trốn?"

Ngục tốt cái hiểu cái không gật gật đầu, Trọng Cảnh lại nói: "Truyền lệnh xuống, trước ngày mai mọi người phải canh phòng nghiêm ngặt, tăng binh mã, người trong phòng giam, một người cũng không được thiếu."

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!"

Lại đi trở về phòng giam, Phụng Ly Uyên đứng từ xa nhìn Vân Phụng Loan đang lo lắng bất an đi qua đi lại trong phòng giam.

Hắn tới gần song tù, Vân Phụng Loan liếc mắt nhìn thấy hắn đến, vui mừng, vội vàng chạy tới nói: "Vương gia! Chẳng tới gặp ta đúng không!"

Phụng Ly Uyên gật gật đầu, khoe miệng cười thần nhiên.

Vân Phụng Loan kích động đến rơi nước mắt, hai tay nắm chặt song tù: "Vương gia! Thiếp bị oan! Không biết Long Y Hoàng tìm ở đâu ra nhân chứng vật chứng, muốn đẩy thiếp vào chỗ chết! Người đó nhất định là do ả cho người mạo danh! Bọn họ muốn hại chết thiếp! Vương gia, chẳng nhất định có cách cứu thiếp ta ngoài! Nhất định có!"

Phụng Ly Uyên cười khò lác đầu: "Người đó không phải giả mạo, quả thật là một hộ pháp trung thành nhất của võ lâm minh, hắn tên Minh Yên, đã từng là hộ pháp của ta."

Nụ cười của Vân Phụng Loan cứng đờ, vội nói: "Vậy nhất định là Long Y Hoàng thông đồng với hắn! Bọn họ giả tạo chứng cứ muốn hãm hại ta!"

"Minh Yên không lý do gì vô duyên vô cớ hãm hại ngươi, hắn lại càng không giúp người ngoài võ lâm minh, trừ khi đó là lệnh của minh chủ, ai nói hắn cũng không nghe," Tay Phụng Ly Uyên lướt qua song tù, thoáng vờ về tóc Vân Phụng Loan: "Hơn nữa hắn cũng không thích Y Hoàng, ta không tin hắn sẽ vui lòng vì Y Hoàng hãm hại ngươi... Lại càng không tin, ngươi vô tội."

Cả người Vân Phụng Loan phát run: "Vương gia, ta thật không có hại Long Y Hoàng! Thật không có! Chẳng tin ta!"

Phụng Ly Uyên lắc đầu, vẫn mỉm cười: "Phụng Loan, chứng cứ gì ta cũng chưa từng xem, nhân chứng cũng chưa từng truy vấn, ta đi thẳng đến đây tìm nàng, ta hy vọng nàng có thể nói cho ta biết chân tướng, chân tướng từ đâu tới cuối."

"Vương gia..." Vân Phụng Loan run cầm cập: "Ta, ta nhớ Nguyễn Khải..." Nàng nói xong, giọng bắt đầu nghẹn ngào, đôi mắt sưng đỏ: "Ta nhớ Nguyễn Khải, thiếp nhớ Nguyễn Khải, Vương gia, chẳng dẫn thiếp ra ngoài được không? Thiếp muốn ôm Nguyễn Khải... Nguyễn Khải rời khỏi thiếp sẽ khóc, nó khóc rất nhiều..."

"Ta cũng nhớ Nguyễn Khải, song, ta càng hy vọng nàng có thể nói cho ta biết chân tướng, Phụng Loan, trong lòng ta đã biết trước, nàng thẳng thắn nói cho ta biết được chứ?" Phụng Ly Uyên cười rất dịu dàng rất dịu dàng, đánh bại phòng tuyến cuối cùng trong lòng Vân Phụng Loan.

Nàng, đột nhiên rất muốn khóc lớn.

"Vương gia..." Trầm mặc rất lâu, Vân Phụng Loan run giọng nói: "Như vậy, ta muốn hỏi ngài một điều."

"Ừm."

"Vấn đề này ta vẫn không dám hỏi... Ngài, yêu ta sao?" Vân Phụng Loan xém dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Phụng Ly Uyên, hy vọng hắn có thể trả lời mình.

Hắn một ngày không nói, nàng một ngày khó chịu, oán niệm với Long Y Hoàng cũng càng nhiều.

Phụng Ly Uyên cười cười, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu: "Phụng Loan, người hiểu, trong lòng ta chỉ có một người."

"Còn bây giờ!" Vân Phụng Loan vội vàng tóm lấy tay áo Phụng Ly Uyên, giống như người sắp chết đuối bắt lấy cọng rom cứu mạng: "Đã lâu thế này, Vương gia, ả và Thái tử cũng đã có con, liệt ngài vào danh sách kẻ thù... Mà ta, ta cũng sinh con cho ngài, đối với ngài vẫn luôn trung trinh một lòng..."

"Phụng Loan, đây là hai việc khác nhau, ta yêu Long Y Hoàng, dù người có hỏi thế nào, đáp án của ta cũng vậy, mà ta và người, chỉ là một sai lầm, Nguyên Khải... Càng là sai lầm lớn." Phụng Ly Uyên rút tay về, Vân Phụng Loan tóm lấy không khí, đuổi theo, tim của ả cũng bị treo lên không trung.

Không còn gì để mất.

"Giờ người có thể nói cho ta biết chân tướng chưa? Ta muốn biết..."

"Là ta làm... Đầu là ta làm," Vân Phụng Loan cắn chặt môi, trong mắt lấp lánh lệ quang: "Ta và người tên Lâm Nguyệt đạt thành thỏa thuận, ta phụ trách dẫn Long Y Hoàng ra ngoài... Cô ta phụ trách giết, lúc đó ta bỏ chạy trước, để không ai tìm được chứng cứ phạm tội của ta, đây là chân tướng."

"Vì sao?" Đôi mắt Phụng Ly Uyên càng lạnh lùng, giọng nói như chứa băng.

"Vương gia, ngài đã từng đánh nhau với Thái tử đúng không? Khi đó ngài có cảm giác gì... Ta cũng có cảm giác đó," Vân Phụng Loan đành lắc đầu cười khò: "Vương gia, cảm ơn ngài đã nói cho ta biết đáp án."

"Người không nên làm vậy." Phụng Ly Uyên thì thào.

"Vương gia... Sắc trời không còn sớm, ngài nên về nghỉ ngơi, xin ngài nhớ kỹ, phải chăm sóc Nguyên Khải thật tốt." Vân Phụng Loan cúi đầu, bóng đêm che đi cảm xúc của ả: "Ta cũng phải nghỉ ngơi, ngày mai hành hình, tốt xấu gì cũng phải đi một cách dứt khoát... Long Y Hoàng quả thật đều do ta và người khác âm mưu hãm hại, trước kia ả bị giam ở Bình Tâm điện, cũng là ta và Liễu Thiên Trừng thỏa thuận với nhau... Ngài còn muốn biết gì nữa?"

Phụng Ly Uyên mấp máy môi, một hồi, bình thần nói: "Vậy ta đi trước, ngày mai ta sẽ tới thăm người."

Vân Phụng Loan gật gù đầu, không ngẩng đầu nhìn hắn.

Phụng Ly Uyên đứng một lúc rồi xoay người đi.

"Vương gia!" Vân Phụng Loan đột nhiên gọi hắn: "Tất cả đều là ta gieo gió gặt bão, ngài hận ta cũng không sao... Nhưng, mong ngài nhớ kỹ, đã từng có một cô gái tên Linh Ngôn rất yêu ngài, ngài nhớ kỹ điều này là đủ rồi."

"Linh Ngôn?" Phụng Ly Uyên không hiểu, quay lại, ánh mắt ngờ vực.

"Đúng... Ta không phải là Vân Phụng Loan, ta vốn tên là, tên là Linh Ngôn." Vân Phụng Loan ngẩng đầu, cười xinh đẹp, như làn gió mát thổi vào mùa hè.

Long Y Hoàng trở về phủ Thái tử, đã rơi vào tình trạng kiệt sức, mới vừa đi tới đại sảnh, lập tức nhìn thấy Phụng Kỳ Hân chạy chậm về phía mình, sau đó ôm lấy chân mình, ngọt ngào kêu nường nường.

Nàng kinh ngạc, nhìn lên phía trước, Phụng Trữ Lan cười dịu dàng đang từ từ đi về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Hoàng vị

Trưa mùa hạ dễ khiến người ta mệt mỏi chỉ muốn nghỉ ngơi.

Trong phòng ngủ, nhóc Phụng Kỳ Hàn ngủ say trong nôi.

Long Y Hoàng nhẹ tay nhẹ chân đặt đầu con lên gối nằm, để con ngủ thoải mái hơn, lại dặn dò thị nữ quạt nhẹ nhàng, sau đó, xoay người nhìn Phụng Trữ Lan nửa nằm nửa ngồi trên xích đu híp mắt nhìn nàng chăm chăm, đáng vẻ lười biếng yêu mị, cũng không mất đi khí phách trầm ổn.

Bộ dáng này thật làm người ta muốn phạm tội.

Long Y Hoàng đi qua, ngồi vào lòng hắn, hai tay ôm cổ hắn: “Kỳ Hàn tiến bộ nhanh quá, chỉ mới vài ngày mà đã chạy tới gọi mẹ rồi.”

Bởi vì động tác thỉnh linh của nàng mà xích đu lắc lư mạnh liệt, Phụng Trữ Lan vươn tay ôm eo Long Y Hoàng, lợi dụng xích đu đang lắc lư lật người hôn nàng, sau đó cười nói: “Kỳ Hàn vốn dĩ thông minh, mấy ngày nay con vẫn học đi, chỉ có người làm mẹ như nàng không để tâm mà thôi.”

“Hiện tại có nhiều chuyện đang phát sinh, nên hỏi sao nhặng nó, chờ sóng gió qua đi, nhất định sẽ bù đắp mà.” Long Y Hoàng mỉm cười, cuộn người nằm trong lòng Phụng Trữ Lan, vui đùa vào ngực hắn: “Mệt quá, vừa mới đến Hình bộ một chuyến.”

“À, đi tìm Trọng Căn hỏi tiến triển hả? Sao rồi?” Phụng Trữ Lan vuốt tóc Long Y Hoàng, vuốt nhẹ nhàng trân trọng, ngón tay lướt đến tận ngọn mới lấy về.

“Tiến triển bất ngờ, ta gặp được người võ lâm minh,” Long Y Hoàng nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: “Không biết hắn nghe theo chỉ thị của ai đến giúp ta, đưa ta toàn bộ chứng cứ có thể đẩy Văn Phụng Loan vào chỗ chết, ta chờ Trọng Căn phán quyết xong mới về, để cho chàng chờ lâu, xin lỗi chàng...”

“Hà tất phải giải thích, ta chưa bao giờ trách nàng,” Phụng Trữ Lan hôn trán Long Y Hoàng, ánh mắt mê ly: “Kết quả thế nào? Trọng Căn định tội ả ra sao?”

“Trọng Căn vốn muốn cuối thu xử trảm, ta không chờ kịp, nên bảo hắn ngày mai thi hành, hòa bình.” Long Y Hoàng lẩm bẩm, vẫn dựa vào lòng Phụng Trữ Lan.

“Ừm, ả chết, nàng sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. Y Hoàng, nhìn thần sắc nàng ỉu xiu, mệt lắm sao?” Phụng Trữ Lan cúi đầu nhìn nàng, chột hỏi.

“Đúng vậy, mệt chết ... Ta ngủ một lát, Trữ Lan... Nếu Kỳ Hàn dậy nhớ kêu ta...” Long Y Hoàng ngáp dài, giọng càng nhỏ đi.

“Được, ta sẽ gọi... Nàng ngủ đi.” Giọng Phụng Trữ Lan phiêu đảng bên tai, Long Y Hoàng cũng không biết mình bị gì nữa, sau khi ra ngoài một chuyến thì rất muốn ngủ, giờ cuộn người nằm trong lòng Phụng Trữ Lan càng không chống lại cơn buồn ngủ.

Ngủ rất lâu rất lâu, khi Long Y Hoàng tỉnh lại phát hiện mình đã được Phụng Trữ Lan ôm lên giường không biết từ lúc nào, mà Phụng Trữ Lan ở sau lưng ôm nàng rất chặt, hình như cũng đang ngủ.

Kỳ Hàn đâu? Long Y Hoàng lắc đầu suy nghĩ, từ từ gỡ tay Phụng Trữ Lan đang ôm eo mình ra, ngồi dậy, đi đến nôi của Kỳ Hàn,

“Cộc cộc cộc!” Không chờ Long Y Hoàng đi đến bên nôi, tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

“Thái tử điện hạ, Thái tử phi nương nương! Thái tử!” Giọng thị nữ sốt ruột vang lên.

Bị nàng ta gọi to như thế, Long Y Hoàng giật mình, tức thì cơn buồn ngủ tan thành mây khói, ngay cả Phụng Trữ Lan cũng bị đánh thức, chống tay ngồi dậy, đôi mắt mơ màng nhìn phía cửa.

Chắc có chuyện gì gấp đây, Long Y Hoàng vội chạy tới mở cửa, khuôn mặt thị nữ lo lắng hiện ra ngay trước mắt, mà bầu trời bên ngoài cũng đã mờ mờ tối.

“Cung, trong cung có người đến! Nói bệnh của Hoàng Thượng tái phát... Hiện tại mời hai người nhanh chóng vào cung!” Thị nữ hoảng hốt mở miệng.

“Cái gì!” Long Y Hoàng hơi khiếp sợ, nhưng chưa kịp nói thêm gì, thỉnh linh giọng Phụng Trữ Lan kinh ngạc truyền ra trên đỉnh đầu: “Người nói cái gì?”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đột nhiên phát bệnh... Thái giám trong cung mời ngài vào cung!” Thị nữ vội vàng cúi đầu.

“Đã biết, người đi xuống đi, ta và Thái tử thay y phục xong sẽ đi ngay.” Long Y Hoàng nói.

“Vâng.” Thị nữ quỳ gối lui ra, Long Y Hoàng lại gọi người vào giúp nàng và Phụng Trữ Lan thay y phục.

Phụng Trữ Lan không rõ tâm trạng mình giờ phức tạp ra sao, từ nhỏ hoàng đế đối xử với mình không tốt, bây giờ hắn là nên cao hứng mới đứng, nhưng dù sao cũng là cốt nhục tình thân... Tốt xấu gì, máu đang chảy trong người mình là của ông ta.

Long Y Hoàng nhìn thoáng qua đáng vẻ Phụng Trữ Lan mang đầy tâm sự, sau khi vội vàng thay y phục xong chạy đến trước bàn sách, nhắc bút, nhanh chóng viết vài chữ lên giấy đã đặt sẵn, sau đó gấp lại bỏ vào bì thư, giao cho thị nữ: “Lập tức đưa phong thư này đến Hình bộ, nhớ rõ, nhất định phải giao tận tay Thượng thư đại nhân.”

Thị nữ vâng một tiếng rồi lui ra, Long Y Hoàng bước đến trước mặt Phụng Trữ Lan, nắm chặt tay hắn, lo lắng: “Trữ Lan... Chàng có khỏe không?”

Phượng Trữ Lan gật đầu: "Không sao."

"Không thì chàng đừng đi, dù sao cũng là cha ruột của chàng..." Long Y Hoàng thờ dãi: "Ta cũng không nghĩ đến độc đó lại phát tác nhanh đến thế, có lẽ mỗi ngày phụ hoàng đều chạy đến thăm mẫu hậu, cho nên mới bị lây nhiễm nghiêm trọng đến thế."

Phượng Trữ Lan nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu: "Nói là cha ruột, nhưng ông ta chưa bao giờ đối xử với ta như một đứa con trai? Ta đối với ông ấy cũng không vô tình vô nghĩa, Y Hoàng, nàng không cần lo lắng cho ta."

"Một khi độc phát, sẽ không sống quá một ngày." Long Y Hoàng trầm ngâm.

Mà Phượng Trữ Lan chỉ kéo tay nàng đi ra ngoài, lòng kiên định.

Dọc đường ngựa không dừng vó, hai người vội vã chạy vào hoàng cung, mà ánh hoàng hôn cuối chân trời cũng đã phai dần hơn nửa, sắc trời cũng đã mờ mịt.

Trong hoàng cung thấp vại ngọn đèn, cũng không náo nhiệt giống như xưa, chỉ yên tĩnh quanh quẩn, tất cả mọi người không dám thở mạnh, cung nữ cúi đầu rào bước nhanh, quân lính tuần tra tăng gấp đôi.

Hoàng cung trước kia chưa từng có áp lực như thế này.

Xuống ngựa, không kịp nghỉ ngơi, Phượng Trữ Lan lại kéo Long Y Hoàng chạy đến tẩm cung hoàng đế.

Người trong tẩm cung tuy nhiều, nhưng so với bên ngoài càng thêm an tĩnh, hầu như tất cả thái y đều tập trung trước long sàng, đồng loạt xếp hàng ngay ngắn, ai cũng cúi đầu, không dám thở mạnh, vô cùng cẩn thận.

Long Y Hoàng và Phượng Trữ Lan đứng ở cửa, thủ vệ nhanh chóng cho bọn họ đi vào, thái y thấy bọn họ đi tới, đồng loạt quỳ xuống hành lễ, giọng nói vừa đúng độ: "Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi nương nương."

Thấy trên trán bọn họ đều đỏ đầy mồ hôi lạnh, Long Y Hoàng nhích môi, phát tay: "Miễn lễ."

Phượng Trữ Lan không để tâm đến bọn họ, đi tới bên giường, hoàng đế đang nằm bình thân, chăn lụa vàng đắp trên người, hai mắt có thần ngày thường sáng ngời giờ đã âm đạm không ánh sáng, như lá sắp héo rũ, vừa nhìn là biết đã suy kiệt.

Nhưng Phượng Trữ Lan trước sau cũng không có lại gần, Long Y Hoàng cũng không lên tiếng.

Bên cạnh hoàng đế có một người đang ngồi, cảm y ngọc quan, anh tuấn mạnh mẽ —— là Phượng Ly Uyên.

Hắn ngồi ở mép giường, quay lưng về phía Long Y Hoàng, nhìn ra được hoàng đế đang nắm chặt tay hắn không buông.

"Phụ hoàng biết rõ tình trạng cơ thể mình," Long Y Hoàng âm thầm nắm chặt tay Phượng Trữ Lan, nhỏ giọng nói: "Hắn đang dùng hết sức lực cuối cùng nghĩ di chiếu."

"Ừm, cho Phượng Ly Uyên." Phượng Trữ Lan gật đầu nói.

"Ta sẽ không để cho hắn có bất cứ cơ hội gì." Long Y Hoàng chuyển đề tài, trong mắt bỗng hiện lên ánh sắc bén: "Chàng có biết vì sao vừa rồi ta muốn viết thư cho Trọng Căn?"

"Nàng muốn điều hồ ly son?" Phượng Trữ Lan hỏi.

"Không khác lắm, ta cũng muốn cho Vân Phượng Loan chết sớm một chút." Long Y Hoàng nén giọng, không khó nhận ra sự phẫn nộ trong đó.

Phượng Trữ Lan lại nhìn nhìn hoàng đế trên giường, nhất thời hơi khó lựa chọn, ngay lúc Long Y Hoàng đang định khuyên nhủ hắn thì ngoài cửa có cung nữ đi vào, hành lễ với nàng và Phượng Trữ Lan xong rồi từ từ đi đến bên Phượng Ly Uyên, cúi người nói nhủ gì đó với hắn.

Long Y Hoàng thấy vẻ mặt Phượng Ly Uyên đột biến, hắn ngạc nhiên: "Cái gì! Người nói là sự thật!"

"Dạ thật," cung nữ thưa dạ nói: "Cho nên người ở Hình bộ đưa tin tới, mong ngài có thể đi qua."

"Không phải nói ngày mai sao!" Phượng Ly Uyên hơi tức giận, sắc mặt rất khó coi, hắn nhanh chóng dời mắt nhìn Long Y Hoàng, Long Y Hoàng khẽ quay đầu, phớt lờ hắn.

"Là Thượng Thư đại nhân vừa mới hạ lệnh... Nói phạm nhân không an phận, cho nên thi hành sớm." Cung nữ bị ánh mắt sắc bén của Phượng Ly Uyên dọa sợ lùi bước.

"Không an phận! Đây là lý do hoang đường!" Phượng Ly Uyên chợt đứng lên, nổi giận đùng đùng.

"Khụ khụ... Con nên đi qua đó đi, Ly Uyên, trầm... Sẽ chờ con quay lại." Lúc này, hoàng đế suy yếu nằm trên giường đột nhiên mở miệng.

"Phụ hoàng..." Phụng Ly Uyên rất khó xử, lưỡng lự không thôi...

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Hoàng đế khụ khụ vài tiếng, sắc mặt càng trắng bệch, giọng nói càng ngày càng yếu: "Đi thôi, dù sao cũng là thể tử của con... Hơn nữa, trẫm cũng có chuyện muốn nói với Thái tử."

Phụng Ly Uyên im lặng, quay đầu nhìn Phụng Trữ Lan, buộc lòng nói: "Vâng, nhi thần sẽ trở lại ngay."

Nói xong, hần vội vã chạy ra khỏi cung điện, Long Y Hoàng thở dài, tiếp đó lại nghe thấy giọng hoàng đế, tay hoàng đế tiêu tụy chìa ra khỏi mép giường: "Khụ... Trữ Lan, Y Hoàng... Khụ, các con lại đây..."

Phụng Trữ Lan từ từ đi qua, mặt không đổi sắc, hần đứng bên giường: "Phụ hoàng, người tìm nhi thần có việc?"

Long Y Hoàng yên lặng đi theo sau Phụng Trữ Lan, không nói một câu.

"Khụ khụ... Lại đây..." Tay hoàng đế vẫy vẫy với Phụng Trữ Lan, Phụng Trữ Lan sừng sốt một lúc, lại đến gần một chút, hoàng đế nói: "Ngồi xuống đi."

Có lẽ, cũng là lần đầu tiên hoàng đế thân mật hòa nhã với hần.

Long Y Hoàng liếc mắt nhìn động tác Phụng Trữ Lan mất tự nhiên.

Phụng Trữ Lan từ từ ngồi xuống, hoàng đế lại bắt lấy tay hần: "Trữ Lan, trước đây là trẫm xem nhẹ con... Nếu nói đến tài năng, con là người rất ưu việt trong những người con của trẫm, trẫm lạnh lùng với con, cũng bởi vì sợ con ý tài mà kiêu, tạo thành tính cách không coi ai ra gì..."

Trong mắt Phụng Trữ Lan bỗng lóe lên tia sáng: "Nhi thần đa tạ phụ hoàng tán thưởng, hỏ thẹn không dám nhận."

"Khụ khụ... Nhớ lại trong hai mươi năm qua, là trẫm có lỗi với con... Hôm nay con còn có bất kỳ nguyện vọng gì chưa thực hiện được? Trẫm... Khụ khụ, trẫm sẽ dốc toàn lực làm giúp con." Hoàng đế liên tục ho khan, giọng càng yếu hơn.

"Nhi thần đã không còn nguyện vọng gì, có hiền thê, lương tử (*), nhi thần không còn cầu gì hơn." Phụng Trữ Lan thất thần, chột nói.

Hiền thê, lương tử (*): [mô phỏng theo câu hiền thê lương mẫu] đại loại như vợ đẹp con ngoan...

"Khụ khụ... Trước đây trẫm thực sự đã xem nhẹ con quá nhiều, con quả thật xuất sắc hơn so với những hoàng tử khác, ngôi vị Thái tử này, con hoàn toàn xứng đáng," hoàng đế gắng gượng cười: "So với con, tính cách Ly Uyên tương đối nóng nảy dễ kích động, khụ khụ..."

"Phụ hoàng, người muốn nói cái gì?" Mắt thấy hoàng đế có ý chuyển trọng tâm câu chuyện, Long Y Hoàng nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Long thể người không khỏe, không bằng người tạm thời nghỉ ngơi trước, có chuyện gì chờ long thể bình phục rồi nói cũng không muộn."

"Sức khỏe trẫm... Trẫm hiểu nhất," hoàng đế nắm chặt tay Phụng Trữ Lan, trong mắt hiện lên tia kiên định: "Thời gian của trẫm không nhiều, giờ nhớ lại hành động trước đây trẫm đối với con... Khụ khụ, cảm thấy rất hổ thẹn, trẫm không có tư cách làm cha."

"Nhi thần hiểu nỗi khổ tâm của người, phụ hoàng, người nghỉ ngơi trước đi." Phụng Trữ Lan thân nhiên nói, muốn rút tay về.

Hoàng đế bối rối, vội nói: "Trữ Lan, trẫm biết con không có bất kỳ quyền lợi gì với quyền thế địa vị, nếu ép con ngồi lên ngai vàng, con cũng không thoái mái... Khụ khụ, không phải sao? Muốn làm một đế vương thực sự... Quả thực phải trả giá rất lớn, hy sinh rất nhiều... Khụ khụ, sau này có thể, con sẽ vì nó mà mất tự do... Khụ khụ, còn cả người con yêu nhất."

Nội tâm Long Y Hoàng chấn động mạnh, khó chịu nhưng không nói gì.

"Phụ hoàng, ý của ngài là..." Phụng Trữ Lan không hiểu hỏi.

"Hiện tại... Là cơ hội tốt," hoàng đế vô cùng kích động, sắc mặt càng trắng bệch: "Trẫm biết trẫm có lỗi với con, giờ con có thể nói bất cứ điều kiện gì, tài phú... Hoặc địa vị, trẫm nhất định sẽ đáp ứng con tất cả... Khụ khụ, trẫm chỉ cần con hy sinh một chút... Không, cũng không tính là hy sinh, con vốn không thích ngai vàng... Khụ khụ, sau khi trẫm chết, nguyên lão lục bộ nhất định sẽ lựa chọn hoàng tử ưu tú kỳ tài, Ly Uyên kém con khá xa... Khụ khụ, trẫm hy vọng con có thể... Có thể tặng ngai vàng cho nó." Kích động lại kích động, suýt nữa hoàng đế nghẹn lời.

"Thật không... Phụ hoàng, nhi thần nào tài nào đức gì, khiến ngài phải hạ mình lấy lòng chứ?" Phụng Trữ Lan cúi đầu cười gượng: "Nhi thần, bất quá chỉ là một kẻ ngài chán ghét nhất trong tất cả con trai của ngài mà thôi, từ trước đến nay ngài không bao giờ để nhi thần vào mắt không phải sao?"

"Trữ Lan..." Trong mắt hoàng đế lộ vẻ bi ai: "Trẫm chưa hề van xin con, trẫm thực sự có lỗi với con... Lại càng có lỗi với Ly Uyên, trẫm nợ con, nhưng nợ nó càng nhiều... Giờ, trẫm không biết nên dùng cái gì... Khụ khụ, để trả nó, con có Y Hoàng, có Kỳ Hân... Khụ khụ, so với nó con hạnh phúc hơn nhiều, ngôi vị này... Bất quá chỉ là gánh nặng."

Thấy Phụng Trữ Lan không nói gì, hoàng đế chột kích động: "Trữ Lan... Trẫm xin con, trước khi lâm chung nguyện vọng cuối cùng của trẫm... Ta và con cốt nhục tình thân, con..."

"Phụ hoàng, trong lòng ngài, cuối cùng cũng chỉ có Phụng Ly Uyên." Phụng Trữ Lan cúi đầu, thì thào: "Ngài chưa bao giờ hỏi nhi thần đã sống thế

nào, mặc kệ nhi thần có bằng lòng hay không... Lại càng không quan tâm nhi thần có thích hay không, bởi trong tâm của ngài, từ đầu tới cuối chỉ có một mình Phụng Ly Uyên, cũng chỉ có Phụng Ly Uyên là xuất sắc nhất, cần gì phải dối lòng khen ngợi nhi thần?"

"Trữ Lan... Trẫm nói đều là thật." Hoàng đế hít sâu một hơi, vội la lên.

"Phụ hoàng nói nhiều như vậy, chẳng qua chỉ muốn nhi thần buông tha ngài vàng, phụ hoàng, nếu mấy tháng trước ngài nói như thế, nhi thần nhất định lập tức đồng ý, nhưng giờ đây, e rằng nhi thần phải cân nhắc thật kỹ," Phụng Trữ Lan mỉm cười đối mặt với hoàng đế, nụ cười âm áp này trong mắt hoàng đế như hàn băng ngàn năm lạnh giá: "Trước đây không nhận thức được, nhưng giờ nhi thần nhận thức được rồi, muốn bảo vệ người mình yêu thương, chỉ có thể dốc sức đứng ở nơi cao nhất, nếu chùn chân, chỉ hoàn toàn ngược lại, cả đời sẽ không được sống yên ổn."

Long Y Hoàng bỗng đứng ngẩn đầu lên, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

"Phụ hoàng, nhi thần phải bảo vệ Y Hoàng, bảo vệ Kỳ Hân... Nhi thần không muốn để mẹ con nàng phải sống cuộc sống lang thang khắp nơi, nhi thần chỉ đành ra sức bắt lấy," Phụng Trữ Lan cười, từng chữ từng chữ như khắc sâu: "Hon nữa, phụ hoàng, nếu Phụng Ly Uyên quả thật có thể vượt qua nhi thần, thì nhi thần cam tâm tình nguyện thất bại... Bằng không, cuối cùng gặp tai ương chính là cả quốc gia."

"Người... Khụ khụ, khụ khụ khụ!" Hoàng đế bị một câu của Phụng Trữ Lan đã kích, chợt ho kịch liệt,

"Thái y, bệnh tình phụ hoàng rốt cuộc ra sao! Vì sao ai cũng đứng đó không nói gì!" Phụng Trữ Lan vỗ nhẹ vào lưng hoàng đế, quay đầu nổi giận khiển trách thái y.

Thái y sợ hãi quỳ mạnh xuống đất: "Bẩm Thái tử... Vì thần tài sơ học thiên, thực sự không đoán được hoàng đế bệnh gì, sợ rằng... Xin Thái tử giáng tội!" Nói xong, cả đám người đồng loạt dập đầu.

"Một đám lang băm! Nếu phụ hoàng có gì bất trắc, toàn bộ phế!" Phụng Trữ Lan cả giận nói.

Thái y sợ đến mức không dám lộn xộn, Phụng Trữ Lan lại quay đầu nhìn Long Y Hoàng, Long Y Hoàng cười cười, nhún vai, cúi đầu giữ im lặng.

"Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ!" Hoàng đế khụ càng nhiều, chợt nghiêng người, lại khụ ra một vũng máu.

Phụng Trữ Lan cuống quýt đứng lên, thái y luống cuống tay chân vây quanh long sàng, vội kiểm tra mạch cho hoàng đế.

Trong lúc hỗn loạn, Long Y Hoàng chậm rãi bước đến cạnh Phụng Trữ Lan, kéo cánh tay hắn, chỉ chỉ cửa, cười nói: "Trữ Lan, chúng ta ra ngoài đi."

Phụng Trữ Lan lại nhìn thoáng qua hoàng đế, gật gật đầu.

Ngoài cung điện, không khí hết sức mát mẻ, sắc trời đã tối, bầu trời đầy sao, có tiếng dế kêu trong vườn.

"Độc huyết công tâm, đây là phụ hoàng tự tìm đường chết, ông ấy không nên kích động như vậy." Long Y Hoàng đi trên hành lang, hết cách: "Nhìn dáng vẻ ông ấy, ta còn muốn cho ông ấy giải được để sống thêm vài ngày, không ngờ, chỉ sợ ngay cả thần tiên cũng không cứu được."

Phụng Trữ Lan vẫn không đáp, Long Y Hoàng khó hiểu xoay người, nhưng trong chớp mắt bị Phụng Trữ Lan ôm chặt.

"Y Hoàng, nàng sẽ không rời khỏi ta đúng không... Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nàng cũng không rời khỏi ta, đúng không?" Phụng Trữ Lan ngập ngừng, Long Y Hoàng không nhìn rõ vẻ mặt hắn chỉ cảm nhận được trong giọng nói hắn kiềm nén rất nhiều tình cảm.

Nàng đau lòng, giờ tay ôm lấy hắn, nói: "Ta sao rời khỏi chàng? Trữ Lan... Chúng ta còn có Kỳ Hân mà! Ta và Kỳ Hân, ai cũng sẽ không rời bỏ chàng!"

"Y Hoàng... Ta thật sự... Thật sự thứ gì cũng không có.... Cái gì cũng không còn, ta chỉ có nàng, còn có Kỳ Hân..." Lời nói đậm bi thương, Phụng Trữ Lan như muốn khóc.

"... Kỳ thật, Trữ Lan, dù chàng quyết định thế nào, ta cũng sẽ không vứt bỏ chàng, hoàng đế tối cao, hay một tên vô danh tiểu tốt thô lỗ, chúng ta đều ở cùng một chỗ." Long Y Hoàng nói xong, mũi cũng cay xè: "Kỳ Hân cũng sẽ không, chàng xem nó ngoan như thế, sao có thể bởi vì một chút chuyện nhỏ mà không cần cha chứ?"

"Y Hoàng..."

"Chúng ta đi xem mẫu hậu đi, không phải không ai quan tâm đến bà ta chứ." Long Y Hoàng nói nhỏ.

"Ừm... Y Hoàng, mặc kệ phát sinh cái gì, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, Kỳ Hân, còn có các con gái tương lai, sẽ không để cho nàng và các con chịu thương tổn gì... Tuyệt đối sẽ không." Phụng Trữ Lan nhắm mắt lại, tâm tình từ từ hồi phục.

"Trữ Lan, có chàng là đủ rồi." Trong lòng tràn đầy hạnh phúc, Long Y Hoàng ôm chặt Phụng Trữ Lan.

Hai người ngọt ngào đủ rồi, còn phải tiếp tục làm chính sự, Long Y Hoàng lôi kéo Phụng Trữ Lan thẳng tiến Tê Phụng các, Tê Phụng các thập phần vắng vẻ.

Hoàng hậu nằm yên lặng, hoàn toàn không biết gì về sự thay đổi bên ngoài, trở thành một người thực vật hoàn toàn.

Long Y Hoàng đứng trước giường nhìn hồi lâu, sau đó nói với cung nữ, hoàng hậu cần phải tĩnh dưỡng, Tê Phụng các không thích hợp, hơn nữa mọi người đều vì chuyện của hoàng đế khẩn trương đến sức đầu mề trán, hoàn toàn không có thời gian chăm sóc bà ta.

Cung nữ nghi hoặc: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Có biện pháp tốt nha," Long Y Hoàng nửa quỳ xuống, bắt lấy tay hoàng hậu, cười nói: "Đưa hoàng hậu đến Bình Tâm điện đi, ở đó rất yên tĩnh, thích hợp dưỡng bệnh, có lẽ không lâu sau, mẫu hậu sẽ khỏe hơn đấy chứ?"

"Bình Tâm điện." Cung nữ bị dọa: "Thái tử phi nương nương, đó... Đó chính là lãnh cung."

"Tê Phụng các này sắp đổi chủ, đương nhiên mẫu hậu không thể tiếp tục ở lại đây, hơn nữa, cho dù bà ấy ở lại cũng không có tác dụng gì, không phải sao?" Long Y Hoàng nâng tay che môi đỏ đang cười, nhìn Phụng Trữ Lan, mắt phụng quyến rũ, làm hại Phụng Trữ Lan suýt kích động, lại thấy ở đây có không ít cung nữ, hơn nữa hoàng hậu nửa sống nửa chết cũng đang ở đây, đành ho khan vài tiếng, cố chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Băng hà

Dọc đường đi Phụng Ly Uyên không dám trì hoãn, ra roi thúc ngựa chạy tới đại lao Hình bộ, quả nhiên thấy vài tên ngục tốt đang dọn hình cụ, lòng hoảng loạn, xuống ngựa, tiện tay kéo một tên hoi Trọng Cẩn ở đầu.

Tên ngục tốt này bị hấn dọa hoảng sợ, ấp úng nói Thượng thư đại nhân đang ở đại sảnh Hình bộ, Phụng Ly Uyên nhanh chóng chạy tới.

Trong đại sảnh, Trọng Cẩn đang duyệt án kiện, bất ngờ ngẩng đầu thấy Phụng Ly Uyên đang nổi giận đùng đùng đi về phía mình, hiểu rõ điều gì, từ từ đứng lên, khom người hành lễ: "Tham kiến Vương gia."

Phụng Ly Uyên giận đến đỉnh điểm, vỗ một chương vào bàn trước người Trọng Cẩn, cả giận quát: "Sao ngày hành hình sửa rồi lại sửa? Lúc đầu là cuối thu, đến trưa mai, giờ lại đổi thành nửa đêm? Trọng Cẩn, rốt cuộc ngươi kết án có dựa theo quy tắc không?"

Trọng Cẩn cúi đầu không nhìn hắn: "Vi thần đều dựa theo quy tắc mà làm"

"Là quy tắc gì?" Phụng Ly Uyên nhướn mày.

"Hiện giờ hoàng cung đại loạn, Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng đều ngã bệnh, đã loạn đến mức này," Trọng Cẩn tỏ ra rất bình tĩnh, nói từng chữ: "Thần tất nhiên sẽ giải quyết dứt khoát, cục diện hiện giờ chuyện nhỏ không thể làm phiền, hơn nữa phạm nhân đã nhận tội, nhân chứng vật chứng đầy đủ, xử tử chỉ là chuyện sớm muộn."

"Nhưng cũng không nên gấp gáp thế này..." Phụng Ly Uyên cười lạnh vài tiếng, đi lại vài bước, lại đột nhiên dừng lại, lớn tiếng hỏi: "Ngươi phụng lệnh ai sửa thời gian?"

Trọng Cẩn cúi đầu không nói, Phụng Ly Uyên trừng to mắt: "Là Thái tử phi, có phải không?"

"Thời gian không còn nhiều lắm," Trọng Cẩn thờ dãi không trả lời vấn đề Phụng Ly Uyên muốn biết chỉ nhàn nhạt nói: "Xin Vương gia đi gặp phạm nhân lần cuối đi, chờ đến hành hình đã là âm dương cách biệt, ngay cả xác cũng không lưu lại."

Phụng Ly Uyên lao đảo lui về phía sau vài bước, lắc đầu nói: "Nàng đủ tàn nhẫn... Nàng đủ tàn nhẫn! Cố ý tách ta đi, cố ý để ngươi hành hình trước thời hạn, chính vì muốn khiến ta lực bất tòng tâm... Tiến thoái lưỡng nan! Nàng đang giúp Phụng Trữ Lan!"

Tê Phụng các.

Long Y Hoàng tìm tạm vài tên lính, đẩy xe lăn tới, cho người ôm hoàng hậu đặt vào xe, lợi dụng trong cung đại loạn đưa thẳng đến Bình Tâm điện.

Đã lâu chưa tới Bình Tâm điện, lãnh cung này càng thêm vắng vẻ khủng bố, bóng đêm bao trùm như hơi quỷ quái quanh.

Thị vệ đi theo đều gờ bó đuốc lên cao, nhưng vẫn không xua tan được nỗi sợ của cung nữ, ai cũng rụt cổ thì thầm với nhau vài câu gì đó.

Long Y Hoàng biết, bọn họ đang bàn luận chuyện ở Bình Tâm điện, ít nhất cũng nên trao đổi một chút về sự kiện quý hoàng hành trong Bình Tâm điện chứ.

Đại môn Bình Tâm điện được đẩy ra, không khí ẩm thấp lạnh lẽo từ trong cung điện thổi tới, âm u, còn có cả tiếng vang rùng rợn.

Long Y Hoàng mãi không quên hai tháng mình từng ở đây, luôn nhìn thấy nữ quý lượn qua lượn lại.

Nàng không tin trên đời này có quý, nhưng có nhiều thứ không có cách nào giải thích rõ.

Nếu, có nữ quý cũng có thể là mẫu thân Phụng Ly Uyên, kẻ thù truyền kiếp của hoàng hậu.

Phụng Trữ Lan không biết đã đứng sau lưng Long Y Hoàng đang thất thần tự lúc nào, tay đặt lên vai nàng: "Y Hoàng?"

Long Y Hoàng hoàn hồn: "Không sao, không có gì... Đứng rồi, đưa thuốc cho ta." Nói xong, nàng vội vàng lấy bó thuốc trong tay tên thị vệ, đi vào Bình Tâm điện.

Phụng Trữ Lan biết với nàng mà nói thì Bình Tâm điện là một ác mộng, nên không dám chậm trễ vội đuổi theo nàng..

Đối với bố cục bên trong Bình Tâm điện, Long Y Hoàng khá hiểu rõ, đèn được thắp lên rất nhanh, ánh lửa lập lòe phủ khắp điện, Bình Tâm điện càng thêm quỷ dị.

Long Y Hoàng hình như nhớ tới quãng thời gian khó khăn lúc ở đây, thoi dãi, cảm thán: "Không nghĩ tới, ta lại tới nơi này... Dù đến vì nguyên nhân khác nhau nhưng một khi tới đây, lúc nào cũng cảm thấy một cỗ oán khí nồng nặc.

"Y Hoàng, đừng nghĩ nhiều." Phụng Trữ Lan bước đến sau lưng nàng, khẽ ôm nàng, truyền hơi ấm cho nàng.

"Không có gì, giờ ta đã không sao rồi, dù sao ta chỉ đến đưa mẫu hậu tới đây, không tính ở lại đây lâu, chúng ta còn phải đi về mà, không phải sao?" Long Y Hoàng thần nhiên cười, thấy cung nữ thị vệ sắp đẩy xe hoàng hậu vào, nàng đi tới trước mặt hoàng hậu, nửa quý, tay đặt lên bàn tay lạnh băng của hoàng hậu nói: "Mẫu hậu, Y Hoàng vì lo cho bệnh của ngài nên đành phải mạo phạm ngài, Bình Tâm điện này là nơi tốt nhất để dưỡng bệnh, ngài cũng sẽ không trách nhi thần đúng không?"

Hoàng hậu hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm của ngày xưa, xiêm y đơn giản, ngồi ngầy ra như phỗng, đôi mắt nửa khép, cả người không động đậy.

Long Y Hoàng mỉm cười, thả tay hoàng hậu ra, đứng lên, vỗ tay ra hiệu: "Người đâu, đưa ngọc thể hoàng hậu vào giường bên trong, nhớ mỗi ngày phải người đến chăm sóc cẩn thận, chăm sóc thật cẩn thận, để ngài ấy sớm ngày bình phục."

Hai cung nữ bước tới, cúi đầu đẩy xe vào trong điện.

Tất cả đều rơi vào yên lặng.

Long Y Hoàng nhắm mắt lại, tâm trạng trống rỗng: "Trữ Lan, chàng có trách ta không? Bà ấy... là mẫu thân của chàng."

"Ta không trách nàng, trước đây bà vì quyền thế cũng đẩy ta đến biệt viện, mặc kệ ta sống chết ra sao." Giọng Phụng Trữ Lan âm áp truyền đến, lúc này Long Y Hoàng mới yên tâm.

Sau khi hai cung nữ trở ra, Long Y Hoàng đi vào nhìn hoàng hậu đã an an phận phận nằm trên giường, lúc này mới quay lại nói: "Chúng ta đi thôi, để mẫu hậu nghỉ ngơi, đừng quấy rầy người."

Lời vừa nói ra, mọi người cũng không nguyện ý ở lại lâu, rào bước rời khỏi Bình Tâm điện, đứng ngoài điện chờ lệnh.

Phụng Trữ Lan bước đến ôm eo nàng, cười nói: "Đi thôi."

Long Y Hoàng liếc hắt: "Ừm."

Trước khi rời khỏi Bình Tâm điện, Long Y Hoàng ngoảnh đầu nhìn thoáng lên xà nhà, trên xà nhà bóng trắng mờ hồ lay động, dường như Long Y Hoàng còn nghe được tiếng khóc và tiếng cười hòa vào nhau.

Nàng lắc đầu, dứt khoát đá cửa bước đi.

Sau khi cửa Bình Tâm điện khép lại, tất cả dường như khôi phục lại trạng thái bình yên.

"Thái tử... Thái tử!" Một tên thị vệ vội vã chạy tới, thờ hồn hèn đứng lại trước mặt Phụng Trữ Lan: "Thái y, thái y nói Hoàng thượng không được... Ngài, ngài mau chóng đi qua."

"Rốt cục cũng kết thúc, Trữ Lan, sau này không còn ai có thể trói buộc chàng." Long Y Hoàng thoải mái trong lòng, nàng thì thầm.

Phụng Trữ Lan nghe được, cũng không đáp lại, nhìn thị vệ luống cuống bản thân hẳn cũng không thông thả, nắm chặt tay Long Y Hoàng, đi như bay.

Vất vả chạy đến trước long sàng, hoàng đế chỉ còn hơi thở cuối cùng, ông ta hấp hối, con mắt trừng trừng nhìn trần nhà.

"Phụ hoàng? Phụ hoàng?" Phụng Trữ Lan chạy tới trước giường, vội vàng gọi.

"Đừng... Đừng..." Giọng đứt quãng, hoàng đế như muốn nói gì đó, yết hầu như bị chặn lại, chỉ có thể phát ra nhỏ tiếng.

"Phụ hoàng!" Long Y Hoàng quỳ xuống cạnh long sàng, hai tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của hoàng đế, nôn nóng: "Người muốn nói gì? Dạ?" Long Y Hoàng nghiêng đầu lắng nghe, môi hoàng đế giật giật, lời nói hỗn loạn.

"Phụ hoàng," Long Y Hoàng ngăn lệ, nức nở: "Nhi thần hiểu nỗi khổ tâm của người... Nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của người."

Thân thể hoàng đế nảy lên rồi co giật liên tục, rồi cứng đờ, khóe miệng không ngừng giật giật, ai ai cũng hoảng loạn hơn, Long Y Hoàng vội kêu thái y, thái y đi đến kiểm tra, chỉ đành lắc đầu.

Hoàng đế cuối cùng cũng tắt thở, khóe miệng không hề co giật nữa, cả người cứng ngắc cũng từ từ rũ xuống, đôi mắt trừng to cũng từ từ nhắm lại, hô hấp... Chấm dứt.

"Phụ hoàng, phụ hoàng?" Long Y Hoàng cuống cuống lắc lắc hoàng đế, nhưng không có bất kỳ phản ứng gì, nàng kêu gào thảm thiết: "Phụ hoàng!"

Phượng Trữ Lan cũng mơ hồ, nghe Long Y Hoàng gọi to như thế, người phản ứng đầu tiên chính là thái y và bọn cung nữ thị vệ ở phía sau, đồng loạt quỳ xuống, che mặt khóc.

Không biết tiếng ai vang vọng khắp hoàng cung -- hoàng đế băng hà!

Lúc tin này truyền tới địa lao Hình bộ, Phượng Ly Uyên đang cùng Vân Phượng Loan vượt qua quãng thời gian cuối cùng

Hình cụ, dầu hỏa cùng bó củi cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ đến thời gian hành hình.

Vân Phượng Loan sợ run cầm cập, Phượng Ly Uyên cười trấn an nàng, Vân Phượng Loan khóc, Phượng Ly Uyên liền nắm chặt tay nàng

Nhưng hần không dám ưng thuận lời thề ba kiếp với Vân Phượng Loan, cái hần cho ả chỉ còn an ủi mà thôi.

Thị vệ đưa tin vội vào địa lao, báo tin hoàng đế băng hà, tất cả người trong địa lao kinh sợ, Phượng Ly Uyên nhìn thị vệ, bỗng trong lòng cuộn cuộn bao nhiêu cảm xúc khổ sở đan xen, hóa thành búng máu phun ra.

Trọng Căn nghe tin, mặt không đổi sắc chỉ nhìn trời, nói: "Canh giờ đã đến, hành hình."

"Vương gia!" Vân Phượng Loan sợ tái mặt, nắm gấu áo tay áo Phượng Ly Uyên: "Vương gia..."

Phượng Ly Uyên mở miệng định an ủi, đã thấy ngực tốt mở cửa nhà lao đi vào, mạnh mẽ lôi Vân Phượng Loan ra ngoài, cổ đeo gông, tay chân bị xiềng xích.

Xích sắt siết chặt Vân Phượng Loan thẳng người, khiến ả muốn nôn, ả lại nhìn xuống dưới chân chất đầy củi, ngực tốt đang rưới dầu lên, nước mắt rơi càng nhiều.

"Vương gia!" ả rống hống hét to: "Linh Ngôn không cầu kiếp sau... Chỉ cầu kiếp này, Vương gia nhất định phải nhớ kỹ Linh Ngôn! Còn có... Còn có..."

Động tác của ngực tốt không hề dừng lại bởi tiếng kêu gào của Vân Phượng Loan, sau khi thấy Trọng Căn phất tay ra hiệu, gạt đầu thật mạnh, cầm đuốc để trên bó củi.

Nhờ có dầu hỏa nên lửa bén rất nhanh, lan ra khắp nơi, như hóa thành rồng lửa vọt lên, tiếng củi cháy lép bép, nháy mắt nuốt sống Vân Phượng Loan.

"A!" Vân Phượng Loan tức thì kêu thảm tiếng, thê lương vô cùng, mọi người nghe thấy cũng xót xa.

Lửa cháy bùng bùng người đau đớn, ai cũng không cách nào tưởng tượng được, Vân Phượng Loan cắn răng, trước khi ý thức bị đau đớn mài mòn, liều mạng hô: "Chiếu cố Nguyên Khai thật tốt... Vương gia... Chiếu cố nó ...."

Phượng Ly Uyên siết chặt nắm đấm, đốt ngón tay kêu lách cách —— hần hận Vân Phượng Loan, dù sao cũng chính Vân Phượng Loan hãm hại Long Y Hoàng trước, cho nên vừa rồi hần không có ngăn cản gì, nhưng sự việc trước mắt... Vẫn cảm thấy đau lòng vì ả.

Còn có Nguyên Khai... Đứa con trai chưa đầy một tuổi của họ.

"A..." Lửa bốc cháy hùng hực, cơ thể Vân Phượng Loan từ từ méo mó... Lúc đầu còn có tiếng thét đau đớn và bóng người liên tục giãy giụa, rất nhanh cũng không còn nữa.

Thân người thốt tha bị lửa thiêu vô cùng thâm thẳm, từ từ vụn vụn thành từng nắm, tỏa ra mùi tanh tươi.

Khắp đại lao bị bao phủ bởi mùi tanh làm người ta muốn nôn, Phượng Ly Uyên nhắm mắt lại, cố sức đè nén nỗi bi thống trong lòng: "Chuẩn bị ngựa!"

Trọng Căn phất tay, để ngực tốt chuẩn bị ngựa, Phượng Ly Uyên bước đi rất nhanh, hần vội nói: "Cung tiễn Vương gia!"

"Đại nhân, Vương gia nổi giận rồi... Không chừng trong cung sẽ loạn hết chỗ nói." Vừa rồi Thị lang đứng bên cạnh Trọng Căn vẫn không lên tiếng chột

nói nhỏ: “Hiện giờ, Thái tử và Thái tử phi một phe, nếu Duệ vương trực tiếp giăng co với họ, lại oanh liệt đến mức nào đây? Có lẽ người có lợi cuối cùng chính là Phò mã ngài.”

"Câm miệng!" Trọng Căn giận dữ: “Người có biết mình đang nói gì không? Chọc tới Thái tử phi kết cục thế nào mọi người đều quá rõ, chẳng lẽ người cũng muốn thành Vân Phượng Loan thứ hai?”

"Hạ quan không dám." Thị lang sợ hãi lên tiếng.

"Người còn nói không dám... Đúng rồi, người về trước xem công chúa thế nào, giờ trong cung đại loạn, ta phải vào đó, sức khỏe công chúa không tốt, nhớ phải nói tin này khéo léo chút, sau đó đưa nàng tiến cung, rõ chưa?" Trần nổi gân xanh, trong mắt Trọng Căn đầy tức giận.

Thị lang là một người nhanh trí, vội nói: "Dạ, hạ quan đi ngay!"

Trong hoàng cung sáng rực, vô số người khóc lóc, nhất là hậu cung.

Những phi tần không con nối dòng, tất cả đều phải tuấn táng.

Mà phi tần không con, lại nhiều làm sao?

Thi thể hoàng đế được tắm rửa sạch sẽ đưa vào quan tài, hàng loạt nến trắng được thắp lên, trong biển nến, tăng nhân đang niệm chú Vãng sinh, mà quần quanh thi thể là rất nhiều ngọc cầm và châu báu, che đi gương mặt ưu sầu khi chết của ông ta.

Long Y Hoàng vốn đã mặc bạch y toàn thân nên không cần thay tang phục rườm rà, Phượng Trữ Lan cũng là y phục nhạt màu, hai người cũng không mất thời gian cho việc thay đồ.

Kế tiếp, phải chuẩn bị quốc tang.

Lụa trắng đã treo khắp hoàng cung, toàn bộ vật phẩm màu đều bỏ đi, màu sắc rực rỡ không được phép xuất hiện.

Khi Long Y Hoàng ra khỏi cung điện nhìn thấy bọn họ đang treo lồng đèn màu trắng, cảm thấy rất rợn người... Phóng mắt ra xa, màu trắng lộ vẻ bi ai.

Song, sau quốc tang, cũng nên chuẩn bị lựa chọn tân hoàng.

Cái này, mới là điều nàng đang chờ đợi.

Trong cung liên tục xảy ra chuyện bất ngờ, chờ mấy vị công chúa Phượng Nghĩa Dương, Phượng Mộ Từ khóc đến hôn thiên ám địa, Phượng Nghĩa Dương còn không chịu nổi ngất đi, Long Y Hoàng đành bớt thời giờ đi an ủi.

Đêm đó, sau khi tuyên bố hoàng đế băng hà, không lâu sau, Phượng Ly Uyên chạy tới, hần chưa kịp nhìn mặt hoàng đế lần cuối, càng không thể nói với hoàng đế câu cuối cùng, thân thể hoàng đế cũng đã lạnh băng.

Hần liên tục lắc đầu bước đến, suy sụp quỵ xuống trước giường, không cần quá nhiều biểu cảm cũng đã nói lên hần đang bi ai đang đau xót, hần siết chặt tấm chăn trên người hoàng đế, nước mắt vẫn lăn dài trên má.

Long Y Hoàng không đành lòng, nhưng cũng thản nhiên nói với hần một câu: “Nén bi thương!”

Phượng Ly Uyên bi ai nhìn nàng, vẫn nhìn như vậy, trong lòng Long Y Hoàng thản nhiên nhìn lại, mặt không đổi sắc.

Sau đó quan bộ Lại nói nên vệ sinh sạch sẽ cho hoàng đế, còn phải nhập quan, hần mới từ từ nhích người, đứng lên, lắc lư vài bước, đột nhiên chống tay lên cột, che miệng ho khan.

Long Y Hoàng thấy từ đầu ngón tay Phượng Ly Uyên, một giọt máu rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đêm mưa

Quốc tang được cử hành rất dài, cả nước đều tưởng niệm, di thể hoàng đế sau khi được tăng nhân siêu độ thì nhập vào hoàng lăng an táng.

Thời điểm đưa tiễn linh cữu hoàng đế, khắp ngõ phố tràn ngập biển người, đội ngũ một mảng trắng uốn lượn kéo dài từ cổng thành đi ra, hơn mười con tuần mã kéo xe đưa linh cữu, dọc đường đi, cung nữ tung hoa giấy bay khắp trời.

Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan ngồi trên xe ngựa phía sau, từ từ đi theo hàng ngũ phía trước, thời tiết rất u ám, hợp với tâm trạng hờn ghét của Long Y Hoàng.

Không biết bởi do thời tiết không tốt hay bởi trên đường người người đông đúc, nàng cảm thấy ngực rất khó chịu rất buồn bực, tinh thần không tập trung, theo tần suất xe ngựa lắc lư thỉnh thoảng muốn nôn, khó ở.

Phụng Trữ Lan cẩn thận qua sát, vội vỗ nhẹ lưng Long Y Hoàng: “Không thoải mái sao?”

“Không sao, hơi buồn bực, một lát sẽ đỡ hơn.” Long Y Hoàng đè ngực, tâm tình khó chịu, xoay người kéo bức rèm, hít sâu một hơi, nhìn các sư tăng lại thấy choáng váng rất muốn nôn ngay lập tức.

Mấy ngày nay ở trong cung nàng vất vả không ít, mỗi ngày túc trực bên linh cữu hoàng đế, bị tiếng tụng kinh gõ mõ của tăng nhân, hương khói lượn lờ, còn phải giải quyết hậu cung chồng chất khiến tâm phiền ý loạn, nhiều lần suýt nữa đã bạo phát.

Phi tần hậu cung khóc suốt mướt, bộ phận đưa tiễn có các ni cô cầu phúc cho hoàng đế đã mất, có phi tử bị thảm phải tuần táng, theo sát đội ngũ còn có một hàng xe ngựa, toàn là các phi tử đang khóc than liên tục.

Bất quá, như vậy, hậu cung cũng thanh nhàn.

“Còn một đoạn khá xa nữa mới đến nơi,” Phụng Trữ Lan hơi buồn buồn, kéo Long Y Hoàng dựa sát mình: “Mấy ngày nay nàng cũng không có nghỉ ngơi đầy đủ, ngủ một lát đi, đến nơi ta sẽ gọi nàng, kế tiếp còn có vài nghi lễ nữa, ta sợ nàng không chống đỡ nổi.”

Giọng Phụng Trữ Lan dịu dàng như nước, tức thì Long Y Hoàng cảm thấy đỡ hơn một chút, “Ủm” một tiếng, rồi ngoan ngoãn dựa vào ngực hắn, nhắm mắt lại, một lát sau đã ngủ mất.

Một khi tin hoàng đế từ trần truyền ra, cho phép rất nhiều rất nhiều hoàng thân quý tộc ở nơi xa trở về, còn có cả Phụng Vũ Thiên luôn luôn tiêu dao bên ngoài.

Đã lâu không gặp hắn, suýt nữa Long Y Hoàng cũng không nhận ra,

Ở ngoài cung tôi luyện hơn một năm, Phụng Vũ Thiên đã trưởng thành rất nhiều, không giống như trước đây luôn nói năng lỗ mãng, hắn vừa trở về đêm đó cùng Long Y Hoàng, Phụng Trữ Lan hàn huyên rất lâu, hắn biết bây giờ hai người họ hiện tại rất hạnh phúc, hắn cũng yên tâm.

Long Y Hoàng hỏi hắn có muốn hồi cung sống không? Dù sao ở bên ngoài nàng và Phụng Trữ Lan cũng lo lắng.

Phụng Vũ Thiên từ chối hào ý của nàng, chỉ nói là: “Ta ở ngoài cung rất tốt, đã quen rồi, giờ muốn ta hồi cung sợ rằng ta sẽ không quen, cảm hơn hào ý của hoàng tẩu và hoàng cung, chờ tang lễ kết thúc, ta ở lại vài ngày rồi mới đi.”

Phụng Trữ Lan thấy khuyên nhủ hắn không được, cũng đành thuận theo, nhưng yêu cầu hắn phải thường xuyên hồi cung.

Phụng Vũ Thiên đặc biệt đến phủ Thái tử gặp Kỳ Hân, cũng yêu thích Kỳ Hân thông minh nhà mình, bình thường luôn cùng Long Diệp Vũ chăm sóc Kỳ Hân, đến tối thì hồi cung tìm hai muội muội ôn chuyện cũ.

Long Y Hoàng không biết đã ngủ bao lâu, sau khi đến lăng tẩm Phụng Trữ Lan khẽ gọi nàng dậy, nàng tỉnh dậy nhưng thần trí lại mơ hồ, ngay cả bước đi cũng lờ lững, Phụng Trữ Lan đành phải dìu nàng, từ từ chờ nghỉ lễ tiến hành.

Nghi thức rốt cuộc tiến hành như thế nào, diễn biến và kết thúc ra sao, Long Y Hoàng hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ có một vài hình ảnh mình ở hoàng lăng, còn có cả tiếng lễ quan liên tục nói loạn thất bát tao cái gì đó, nàng khó chịu đến mức cả người đổ đầy mồ hôi, nắm chặt tay Phụng Trữ Lan, choáng váng mơ hồ trải qua một ngày, qua tang lễ.

Khi lễ tang chấm dứt, sắc trời đã tối đen, đoàn người định lên đường hồi cung, Long Y Hoàng cũng không nhận được nữa, tách khỏi Phụng Trữ Lan chạy đến một bên, nôn hết những thứ ăn được hôm nay ra.

Phụng Trữ Lan thấy thế, lo lắng chạt theo, nhìn Long Y Hoàng nôn mửa xanh mướt vàng, sắc mặt tái nhợt, lòng đau như cắt ôm lấy nàng, bóng đêm mờ ảo, hắn vội nói: “Y Hoàng, sau khi hồi cung chúng ta tìm thái y! Sớm biết nàng không thoải mái, hắn nên bảo thái y đi theo mới đúng!”

“Đừng phiền hà như thế,” Long Y Hoàng mệt rã rời lắc đầu, đặt tay lên ngực Phụng Trữ Lan muốn đẩy hắn ra, muốn nói rằng mình không yếu ớt đến mức đó, nhưng một chút hơi sức cũng không có, có lẽ là rất mệt: “Ta chỉ hơi mệt chút thôi, về nghỉ ngơi một lát là ổn, Trữ Lan... Chàng đừng phân tâm vì ta biết không? Chàng còn có chuyện quan trọng hơn... A!”

Không đợi Long Y Hoàng nói hết câu, Phụng Trữ Lan đột nhiên đặt tay vòng qua gối, bế nàng đi: “Còn nói nữa, chắc chắn đã bị bệnh, nàng cũng không nhìn xem sắc mặt nàng tái nhợt đến mức nào rồi, chúng ta nhanh chóng về thôi.” Nói xong, Phụng Trữ Lan vội vàng đi về phía đội ngũ.

“Không sao mà... Chỉ là hơi mệt mà thôi...” Long Y Hoàng lẩm bẩm, hai tay lằng lằng che lấy bụng.

Phụng Trữ Lan đi đến đội ngũ, định lên xe ngựa, Long Y Hoàng từ từ mở mắt ra, vô thức nhìn về phía lăng tẩm—— cửa bằng đá bạch ngọc, khắc hoa văn rồng bay phượng múa... Mà ở trước cửa lăng tẩm, có bóng người suy sụp quỳ xuống, tay đặt trên cửa đá, như đang im lặng cầu nguyện.

Phượng Trữ Lan ôm Long Y Hoàng lên xe, ngồi trên đệm, ôm chặt Long Y Hoàng, hân nhiên đầu đặt trán lên trán nàng: “Đừng nói nhiều, mau nghỉ ngơi đi... Y Hoàng, nếu nàng ngã bệnh, cái gì cũng không có quan trọng, ta còn tâm trí để tranh đoạt sao?”

Nghe Phượng Trữ Lan nói như thế, Long Y Hoàng chỉ cười nhẹ, cảm giác tay bị siết chặt, chỉ có thể chui vào lòng hắn: “Trữ Lan... Rất ảm áp.”

Thế nhưng, vì sao trong đầu nàng lại nhớ mãi hình ảnh Phượng Ly Uyên quỳ trước hoàng lăng? Đến bây giờ hắn còn không đứng lên... Lát nữa, trời sẽ mưa to.

Nhưng... Nàng quá mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, không muốn đi quản những chuyện này.

Là hắn không tin chỉ biết nghỉ ngơi... Một lần lại một lần thương tổn đến tình cảm mình dành cho hắn, còn giết Mộ Dung, mà ngày nay, bản thân đã không còn bất cứ lưu luyến gì với hắn, thậm chí là oán hận, vậy có thể trách ai đây?

Đầu đau quá. Long Y Hoàng dựa sát vào Phượng Trữ Lan, ép mình đừng nghĩ đến Phượng Ly Uyên nữa.

"Ừm, ngủ đi." Phượng Trữ Lan nhấp môi cười, thấy Long Y Hoàng mệt mỏi nhắm nghiền mắt, xốc rèm ra hiệu với người bên ngoài để họ nhanh chóng lên đường hồi cung.

Thị vệ nhận lệnh, nhanh chóng thông báo xung quang, Thống lĩnh Ngự lâm quân phụ trách an toàn nhảy lên ngựa, đảo mắt nhìn xung quang, thấy Phượng Ly Uyên vẫn còn quỳ trước hoàng lăng, hắn đành xuống ngựa, đi tới cạnh Phượng Ly Uyên, quỳ xuống: “Vương gia, đến lúc hồi cung rồi.”

"Ừm..." Phượng Ly Uyên cúi đầu, thản nhiên lên tiếng.

Vân Phượng Loan là tội phạm, sau khi chết không được chôn tại hoàng lăng, hiện tại có thể hắn đang tưởng nhớ, chỉ có phụ mẫu âm dương cách biệt.

Thấy Phượng Ly Uyên chỉ đáp qua loa, Thống lĩnh lại nói: “Vương gia, trời sắp mưa, Hoàng thượng trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn thấy người như vậy, nên hồi cung trước ạ.”

Phượng Ly Uyên gắng sức nhếch môi: "Ừ... Các người về trước đi, ta ở lại đây một mình cũng được..."

"Vương gia..."

“Về đi, ta muốn yên tĩnh ở đây một chút.” Phượng Ly Uyên thì thào.

Thấy dù nói thế nào Phượng Ly Uyên cũng không lay chuyển, Thống lĩnh hết cách chỉ thờ dài, thị vệ đến giục hắn, hắn không đi không được, đành nói với Phượng Ly Uyên: “Xin Vương gia bảo trọng, thuộc hạ cáo từ.”

Phượng Ly Uyên không đáp, Thống lĩnh đứng dậy rời đi.

Mây đen càng ngày càng dày đặc, Phượng Ly Uyên vẫn lẳng lặng quỳ gối tại chỗ.

Dọc đường đi, Long Y Hoàng ở trong xe ngựa nằm trong lòng Phượng Trữ Lan ngủ rất say, nhưng vừa đến gần hoàng cung đột nhiên tỉnh lại.

Nàng tự tạo áp lực cho mình quá lớn, trong đầu biết càng gần đến hoàng cung càng không thể tỏ ra yếu đuối, bất kể nàng có mệt mỏi rồi hay bệnh nặng ra sao, dù sao cũng phải tỉnh táo, cố sức ép mình tỉnh táo.

Phượng Trữ Lan thấy nàng liễu mạng như vậy, giờ tay sờ trán nàng, không nén khỏi lo lắng: “Mệt sao? Đừng cố sức.”

"Ta khỏe rồi, đứng rồi, không cần gọi thái y đâu, ta chỉ mệt muốn ngủ chút thôi, ngủ đủ rồi tinh thần cũng tốt hơn." Long Y Hoàng cười cười, tay vuốt tóc, ngồi ngay ngắn trong lòng Phượng Trữ Lan, sống lưng thẳng tắp: “Gần đến hoàng cung rồi.”

"Ừm, sắp rồi... Nàng thật sự không sao?" Phượng Trữ Lan vẫn lo lắng.

"Không có sao mà! Còn nhiều chuyện chờ chàng xử lý đó!" Long Y Hoàng cười cười, chỉnh vạt áo giúp Phượng Trữ Lan: “Đứng rồi, người của viện nguyên lão có phải đã nói vài ngày nữa sẽ thi chọn vị trí hoàng tử trong các hoàng tử lần cuối, thuận tiện đăng cơ luôn?”

"Ừm." Phượng Trữ Lan gật đầu.

"Vậy là được rồi, Trữ Lan, phải nỗ lực nha, dù kết quả ra sao, ta và Kỳ Hàn luôn ở nhà chờ chàng... Chỉ cần chàng nỗ lực, không thẹn với lòng, cái gì cũng không quan trọng." Long Y Hoàng cười cười.

"Y Hoàng, ta hiểu nàng nghĩ gì," Phượng Trữ Lan nắm lấy tay Long Y Hoàng: “Nghe nói hôm kia, nàng cố ý đến viện nguyên lão một chuyến đúng không?”

"Đúng vậy, ta đến truyền đạt lại di nguyện của phụ hoàng." Long Y Hoàng thẳng thắn gật đầu.

"Di nguyện gì?"

"Chính là để tất cả các hoàng tử cạnh tranh công bằng, không quan tâm đến thân phận địa vị gì ra sao, tất cả đều dựa trên công bằng." Long Y Hoàng cúi đầu cười nhạt.

"Ta không tin đây là di nguyện của phụ hoàng." Phụng Trữ Lan dứt khoát lắc đầu: "Nếu thật sự là di nguyện của phụ hoàng, ông ta sẽ nói để Phụng Ly Uyên kế vị chứ không phải để cho ta có đường sống."

"Kỳ thật phụ hoàng cũng chưa nói gì, ông ấy cũng không còn sức để nói chuyện, đây là ý của ta," Long Y Hoàng vội đặt tay lên môi: "Đừng nói cho ai biết nha, ta nghĩ chỉ có làm vậy mới thanh thản, cạnh tranh công bằng mới hay."

"Ừm, thực ra nàng làm như vậy cũng không sai." Phụng Trữ Lan cười nói: "Vây đi, đối với ai cũng công bằng."

Long Y Hoàng đang muốn gạt đầu, lại nghe thấy tiếng vang trên nóc xe, dồn dập mà dày đặc, tiếng sấm liên tục vang lên, bất giác nàng ngẩn người.

Trời mưa.

Mưa tạt vào trong xe ngựa, Phụng Trữ Lan ôm Long Y Hoàng đang thất thần kéo vào sát trong xe: "Cẩn thận."

Long Y Hoàng bị hấn kéo mạnh mới phục hồi tinh thần, mưa liên tục tạt vào cửa xe, Phụng Trữ Lan quay người ôm nàng, giúp nàng chắn mưa.

"Sao lại thất thần?" Phụng Trữ Lan nhìn Long Y Hoàng, bất giác cười, giờ tay lau đi giọt nước bắn lên gò má nàng.

"Không, không có gì." Long Y Hoàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, thấy Phụng Trữ Lan cũng ướt: "Chàng cũng lùi vào đây nhanh đi, đừng để bị lạnh!"

"Không sao." Phụng Trữ Lan không hề di chuyển, chỉ cười nhìn nàng.

"Đừng nói không sao, nhanh lại đây đi!" Không cho hấn nhiều lời, Long Y Hoàng vội kéo hấn đến cạnh mình, rồi nhìn cửa sổ xe, nghĩ nghĩ rồi nói: "Thời tiết... Sao lại mưa rồi."

Phụng Trữ Lan không nói, giọt nước mưa chảy dọc theo sống mũi, hấn cũng không lau đi, chỉ lẳng lặng nhìn Long Y Hoàng đang làm bầm lều bầu.

"Trời mưa rồi đó..." Hấn hấn không còn ở hoàng lăng?

Nghĩ nghĩ, Long Y Hoàng như tỉnh mộng, nhéo mạnh vào tay mình, nhắc nhở bản thân đừng tiếp tục nghĩ nữa.

Sao mình còn phải lo lắng cho Phụng Ly Uyên? Rõ ràng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với hấn rồi...

Có lẽ vẫn không thể bỏ xuống được, dù sao hấn cũng vì mình mà buông tha tự do tiến vào hoàng cung, ai cũng không ngờ sẽ có cục diện như hôm nay.

Haizzz... Cái tật xấu hờ một tí là mềm lòng vẫn không bỏ được.

Long Y Hoàng lắc đầu, xoay lại đúng lúc đối diện với hai mắt Phụng Trữ Lan.

Trong lòng nàng thoải mái hơn một chút, bây giờ mình có một gia đình mỹ mãn thế này, vất vả sinh một bé trai, cùng trọng phu tình cảm sâu đậm, chỉ cần vượt qua sóng gió trước mắt là cả đời thanh nhàn hạnh phúc, nực cười, giờ còn suy nghĩ đến người ngoài làm gì?

Cho đến bây giờ hấn cũng không nghĩ cho mình, mình vì sao lại phí tâm nữa chứ!

"Trữ Lan, khi nào chúng ta đón Kỳ Hân vào cung?" Long Y Hoàng nghĩ, dịu dàng hỏi người đàn ông trước mặt.

Phụng Trữ Lan mỉm cười: "Nàng nói xem?"

"Đương nhiên càng nhanh càng tốt, chờ trong cung bình ổn, chúng ta lập tức đón con vào nhé, sau đó một nhà ba người chúng ta không bao giờ tách ra nữa." Long Y Hoàng cười hạnh phúc, dường như ao ước được một tương lai hạnh phúc.

"Ừm." Phụng Trữ Lan thần nhiên đáp, thấy sợi tóc vướng trên gò má Long Y Hoàng, hấn vén sang hai bên cho nàng.

Ngón tay thon dài vén tóc, lướt qua gò má, cảm thấy, cuối cùng dừng lại.

Long Y Hoàng khó hiểu nhìn Phụng Trữ Lan, đột nhiên cảm thấy gáy bị kéo lại, một lực mạnh ép nàng về phía trước, không chờ nàng phản ứng trên môi cũng đã cảm nhận được hơi lạnh.

Phụng Trữ Lan nghiêng đầu, giữa mày có chút âm trầm như ẩn như hiện, một tay luồn vào tóc Long Y Hoàng, hung hăng hôn nàng.

Long Y Hoàng trở tay không kịp, giây phút một lúc, phát hiện Phụng Trữ Lan cũng không có hành động gì quá trốn cũng tỉnh táo lại, không lộn xộn nữa.

Hôn rất lâu, Phụng Trữ Lan mới dời môi, trong mắt hiện lên ý cười, từ từ dồn Long Y Hoàng vào trong góc: "Y Hoàng..."

"Cái gì!" Long Y Hoàng hơi luống cuống, vô thức lui về sau: "Trữ Lan, ở đây thật là..."

"Không sao, đừng lên tiếng là được." Phụng Trữ Lan lăm bằm, một tay giữ hai tay nàng, tay kia đặt ở trên vai lướt dần, đột nhiên xe ngựa chấn động một cái, dừng lại.

Phụng Trữ Lan nghiêm mặt, nghe phu xe nói: "Thái tử, Thái tử phi nương nương, đến nơi rồi."

Tức thì bầu không khí trở nên xấu hổ, Long Y Hoàng dùng sức ho khan hai tiếng, vội đẩy tay Phụng Trữ Lan ra, mặt ửng hồng.

"Không có gì, Y Hoàng," Phụng Trữ Lan không để tâm cười cười: "Đêm nay ở trong phòng chờ ta là được."

Long Y Hoàng càng xấu hổ, nhanh chóng đẩy Phụng Trữ Lan ra, chạy ra khỏi xe.

Trời vẫn còn mưa, cung nữ bung ô đứng ngoài xe chờ, thấy Long Y Hoàng hấp tấp đi ra, không để ý mưa gió, xiêm y ướt nhẹp, điên cuồng chạy đi, chốc lát đã vào cung điện.

Phụng Trữ Lan có vẻ lãnh tĩnh hơn rất nhiều, dáng vẻ xuống xe rất tao nhã tiêu sái, nhận lấy ô trong tay cung nữ, nhìn về hướng Long Y Hoàng đã đi, bỗng quay đầu nhìn Thống lĩnh Ngự lâm quân vẫn đang đứng tại chỗ chờ lệnh, hần nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Duệ vương... Còn ở hoàng lăng? Có về cùng không?"

"Đọc đường thuộc hạ cẩn thận kiểm tra, Duệ vương cũng chưa về, hần đang ở hoàng lăng." Thống lĩnh chấp tay đáp.

"À... Vậy các người phái người đón hần về đi," Phụng Trữ Lan cười cười: "Nói thế nào đi nữa, ta cũng phải thắng hần một cách quang minh chính đại đúng không? Cũng không lâu nữa ta và hần cũng sẽ so tài một trận, nếu lúc này hần ngã bệnh thì không tốt, sợ là..." Phụng Trữ Lan không nói tiếp, dường như có liên quan đến điều kiêng kỵ gì đó, thống lĩnh cũng không dám hỏi đến cùng chỉ vâng một tiếng.

Phụng Trữ Lan lại nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không còn chuyện gì nữa, lúc này mới an tâm bước đi.

Trên đường đi tìm Long Y Hoàng, hần vẫn mỉm cười —— trước tiên cũng không thèm nghĩ đến những việc khác, dù sao mình còn có Y Hoàng, có Kỳ Hân.

Mưa to gió lớn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn chấm dứt, mây đen cũng tản ra, trăng sáng xuất hiện trên bầu trời đêm.

Đêm, còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chết non

Sau lễ tang, Long Y Hoàng không còn thấy Phụng Ly Uyên.

Phần lớn số người trong viện nguyên lão đều là thuộc hạ cũ của hoàng hậu, hiện giờ đang tận lực phò trợ Phụng Trữ Lan, cũng mang lại phiền phức cho nàng, cả ngày từ sáng đến tối bị bắt học cái này cái kia, toàn là những thứ quản lý hậu cung này nọ.

May mà phi tần của hoàng đế nếu không bị đưa đi tái giá thì cũng là tuần táng, còn những hoàng tử cũng bị tìm có đũa đi phân nửa, hậu cung hết sức yên tĩnh, nhưng những thứ cần phải quản cũng không thiếu, nhiều lần Long Y Hoàng mệt đến mức ngủ gục xuống bàn, mỗi lần thức dậy đều phát hiện mình đã nằm trên giường từ lúc nào, còn được đắp chăn cẩn thận.

Sau đó nàng hỏi cung nữ, cung nữ đều đáp là Phụng Trữ Lan ôm nàng về, mỗi lần đều như vậy, Long Y Hoàng nghĩ đến cũng thấy hạnh phúc.

Hai ngày nữa lại trôi qua, Long Y Hoàng thỉnh thoảng nghe được tin tức, Phụng Nguyên Khải bệnh nặng, mà thân là cha của nó Phụng Ly Uyên cũng ở sát bên chăm sóc không rời.

Tin này là Trọng Căn cố ý tiến cung nói cho nàng, mà lúc đó, Long Diệp Vũ đang ôm Kỳ Hân đến cho nàng.

Kỳ Hân rất hoạt bát, rất đáng yêu, sức đề kháng cũng rất mạnh, cũng đã tròn một tuổi mà không thấy có bệnh nặng bệnh nhẹ gì quẩn thân, Long Y Hoàng rất an tâm, giờ đang làm ổ trong lòng nàng, đầu tiên hưng phấn khoa chân múa tay một hồi, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên đùi nàng bất động, sau cùng duỗi cánh tay béo mập bám dính lấy nàng như thằn lằn, không di chuyển động dậy.

Nghe tin Phụng Nguyên Khải bệnh nặng, Long Y Hoàng cười bất đắc dĩ, cúi đầu vuốt đầu con trai: "Là bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Thái y đến bắt mạch chưa?"

"Thái y đã đến, nhưng đều bó tay... Nghe nói ban đầu hoàng tôn chỉ nhiễm phong hàn bình thường, nhưng giờ chẩn đoán là bệnh đậu mùa," Trọng Căn

cúi người đáp, giọng nói chứa đầy thương xót: “Thái y nói, lúc phát hiện ra cũng đã muộn, hẳn cũng không sống được bao lâu.”

Nụ cười của Long Y Hoàng cứng ngắc, nhất thời không biết nói gì, đành nói: “Chẳng lẽ... Không còn cách khác sao?”

"Thái tử phi, ngài biết các thái y vốn là nhân tài được tuyển chọn từ các đại phu xuất sắc cả nước, bọn họ đều nói không có biện pháp, vì thần cũng không biết còn ai có thể chữa trị cho hoàng tôn, trừ phi có kỳ tích." Trọng Cẩn cười khổ.

"Như vậy..." Long Y Hoàng thất vọng, cúi đầu xuống, đồng thời Kỳ Hàn cũng ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt to long lanh như có thể hiểu được nỗi lo trong lòng nàng.

Muốn giết nàng là Vân Phượng Loan... Đứa bé vô tội a.

"Cho nên, hiện tại Duệ vương đang bồn ba khắp nơi tìm danh y." Trọng Cẩn từ từ nói.

"À..." Đây chính là nguyên nhân tại sao rất lâu rồi hẳn chưa vào cung? Long Y Hoàng lắc đầu, cuộc cạnh tranh cũng gần đến rồi, lúc này cũng không còn thoải mái như trước đây có hoàng đế che đậy cho hẳn, thắng thua, trực tiếp quyết định sống chết.

"Trọng Cẩn, ta không tiện đến Duệ vương phủ, phiền người thay ta truyền lời," cảm giác Kỳ Hàn bám lấy người mình đang ngo ngoe, thẳng nhóc này không phải cảm thấy nhàm chán nên muốn đi chơi đây chứ, Long Y Hoàng vòng tay qua nách con, muốn nhắc lên, lúc này Phượng Kỳ Hàn cũng không chịu thả tay, ôm chặt lấy nàng, y y a a một trận, Long Y Hoàng chỉ nghe hiểu con đang nói tiếng "Nurong", còn những tiếng khác nghe không hiểu, không đếm xỉa đến, đối mặt với Trọng Cẩn: "Nói, ta rất quan tâm đến bệnh tình của Nguyên Khải, mong nó sớm khỏe lại... Còn có..." Long Y Hoàng dừng lại, chợt nhận ra mình lại nghèo từ thế này, dứt khoát im lặng.

Kỳ Hàn dính lấy nàng rất lâu, chợt ngẩng đầu, mắt to mũi nhỏ đáng yêu đến mức làm người ta khao khát nhéo mạnh vào gò má bầu bĩnh của nó một hồi, bé nói mơ mơ hồ hồ: "Nurong... Nghi nghi... Nghi nghi..."

Tâm tình Long Y Hoàng hơi rối rắm, hoàn toàn không có tâm đi phiên dịch lời Kỳ Hàn nói, chỉ nói: "Kỳ Hàn ngoan, lát nữa Nurong sẽ dẫn con đi chơi, giờ yên lặng một lúc được không?"

Kỳ Hàn rất nghe lời, giật giật môi, vùi đầu xuống.

Long Diệp Vũ ngồi bên cạnh Long Y Hoàng, điệu bộ thoải mái yêu mị: "Y Hoàng, muội vẫn không thể hạ quyết tâm được à, tình cũ không dứt sao? Cẩn thận hậu họa về sau."

"Tình cũ sao? Ta không còn cảm giác gì," Long Y Hoàng cười cười: "Chỉ cảm thấy áy náy với hẳn, dù sao... Lúc trước nếu không phải ta, hẳn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, trong hoàng cung đã không còn ai có thể giúp hẳn, mà ngoài cung thì sao? Sợ là người của võ lâm mình đã muốn trừ khử hẳn từ lâu rồi."

"Vì một nam nhân chỉ mới nhận thức được hai năm, muội đã mạo hiểm lớn đến thế, không đáng." Long Diệp Vũ lắc đầu.

"Mạo hiểm sao? Có thể đi! Đại ca, huynh cũng thường chơi đùa loại chuyện mạo hiểm thế này mà? Giờ cũng không có gặp chuyện gì? Hơn nữa... Muội tin tưởng Trữ Lan." Long Y Hoàng rũ rũi, che đi ý cười trong mắt.

"Ta khác với muội, muội..."

"Ca ca, ta và huynh, có gì khác nhau." Long Y Hoàng cắt lời Long Diệp Vũ, ngăn người chợt hỏi: "Đúng rồi, chừng nào huynh đi?"

"Không đi nhanh thế đâu, dù sao ta cũng không có bận gì, cuối cùng cũng là người nhàn rồi, có lẽ ở đây nhìn muội ổn định đã." Long Diệp Vũ hơi thấp thỏm, không biết tại sao nữa, dù sao cũng cảm thấy lo lắng: "Sao, muốn đuổi ta đi càng sớm càng tốt à?"

"Không phải, ca, ý của muội là, nếu huynh không có việc gì, không bằng chờ sau khi cục diện ổn định, muội, Trữ Lan và Kỳ Hàn cùng huynh về thăm nhà đi," Long Y Hoàng cười nói: "Trước đây chàng đã từng nói muốn đến xem, đáng tiếc vẫn không có thời gian, còn bây giờ? Không ai dám ngăn cản quyết định của hẳn cả."

"Vây cũng hay, đúng rồi, mấy ngày nay Kỳ Hàn luôn khóc lại quậy, ta cũng không có cách nào dỗ nó, cho nên mới chạy đi tìm muội, muội cũng thật là... Sao lại để con trai ở một mình trong phủ Thái tử chứ, nó không thấy muội nên rất buồn đó." Long Diệp Vũ chống cằm, điệu bộ hùng hồn nhưng không có tinh thần.

"Thật không phải, ca ca, huynh cũng biết, mấy ngày nay hoàng cung hơi loạn, muội sợ Kỳ Hàn sẽ bị cuốn vào... Có huynh ở phủ Thái tử toàn tâm toàn ý trông nom nó bảo vệ nó, muội rất yên tâm," Long Y Hoàng cong môi, sau đó nghiêm túc nhìn Kỳ Hàn, nghiêm chỉnh nói: "Kỳ Hàn, cậu con rất lợi hại, con cứ yên tâm ở bên cạnh hẳn nha! Dù hẳn không đánh lại người ta cũng hoàn toàn có khả năng mang con chạy trốn rất xa, khinh công của hẳn tuyệt lợi hại, chờ sau khi mẹ xử lý xong mọi chuyện sẽ lập tức đón con về..."

Long Diệp Vũ suýt sái quai hàm, cuối cùng hẳn lạnh lùng nói: "Ta cảm thấy ta tới tìm muội là tới để làm vú em miễn phí ấy nhỉ, còn kiêm luôn cả vệ sĩ... Y Hoàng, muội rất vô lương tâm! Gã cho người ta rồi thì đối xử với ca ca tuyệt tình thế này!"

Long Diệp Vũ nghiêng răng, gần từng tiếng lên án Long Y Hoàng.

"Ca ca..." Long Y Hoàng đáng thương vô tội nhìn Long Diệp Vũ: "Muội giờ đang rất bận mà, huynh phải bảo vệ Kỳ Hàn thật tốt là có công rất lớn rồi đó!"

"Hừ," Long Diệp Vũ bay ngoảnh đầu đi: "Nếu thằng nhóc này không phải cốt nhục của muội, ta đã sớm vứt nó ở bên ngoài rồi."

"Đúng đúng đúng, ca ca là tốt nhất đúng không?" Long Y Hoàng cười tí mắt.

"... Ta giúp muội trong nom Kỳ Hàn, muội phải nhớ rõ lời muội đã nói, chờ mọi chuyện giải quyết xong, thì theo ta về nhà một chuyến," Long Diệp Vũ bĩu môi, ngẩng đầu nhìn xa nhà: "Hai năm đi không về, nhị ca muội, thúc thúc còn có cha mẹ... Đều rất nhớ muội."

"Ta cũng nhớ họ." Long Y Hoàng cười nói.

"Đúng rồi, con trai của tên đó thật sự hết thuốc chữa rồi sao? Bệnh đậu mùa? Đó chính là bệnh truyền nhiễm... Y Hoàng, muội nên cách xa nó một chút!" Long Diệp Vũ chọt nói.

"Ca ca... Đó cũng là con của Vân Phượng Loan, huynh đừng nói tàn nhẫn thế chứ." Long Y Hoàng thờ dãi.

"À tuyệt tình với muội, ta cũng không cần đối xử tốt hơn, hơn nữa, ả cũng không phải con gái ruột của Vân Tẫn thúc thúc, đâu sánh được với muội một quận chúa huyết thống thuần khiết chứ?" Long Diệp Vũ hừ hừ, tỏ vẻ kinh thường.

"Thái tử phi nương nương," Trọng Cảnh đã im lặng hồi lâu lại lên tiếng: "Ngài thật sự không muốn đích thân đến nhìn một lần?"

"Người đi nhắn lời đó với hần đi." Long Y Hoàng cười nhạt, một câu đuổi Trọng Cảnh đi, Trọng Cảnh ghen lời chỉ có thể lui xuống, hành lễ rồi ra ngoài.

"Y Hoàng, sau này muội có tính toán gì không?" Người ngoài đi rồi, Long Diệp Vũ tiếp tục hỏi.

"Không có tính toán gì, đi một bước tính một bước thôi," Long Y Hoàng nhún vai: "Ca, muội đột nhiên không muốn để Kỳ Hàn đi... Đêm nay muội ngủ với nó, huynh tùy tiện tìm một chỗ trong cung ở lại đi."

Long Diệp Vũ nghe, không chút suy nghĩ liền đáp ứng, còn nói trẻ con vốn nên ngủ với mẹ ruột, nhưng sau đó hần cẩn thận nhớ lại, cảm thấy có chút là lạ, nhưng không thể nói được quái gở ở chỗ nào.

Chạng vạng, Long Diệp Vũ ở trong cung dùng bữa, lờm em gái và em rể cộng thêm cháu trai của mình ở cùng một chỗ, hình ảnh rất ngọt ngào đến nỗi toàn thân hần nổi da gà, chịu không nổi kích thích trước mắt, vội vàng ăn hết cơm rồi nói ra hoa viên đi dạo, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Long Y Hoàng ôm Kỳ Hàn nên không còn tay để ăn, Phượng Trữ Lan luôn gấp thức ăn dứt này, thấy bóng Long Diệp Vũ chạy đi như tia chớp, nhỏ giọng hỏi: "Ca ca bị gì vậy?"

"Không sao, bị kích thích, nhớ trước đây huynh ấy và người nào đó ở cùng một chỗ, khi đó còn dính lấy nhau chặt hơn chúng ta nhiều." Long Y Hoàng miệng đầy cơm, lời nói không rõ ràng.

"Ăn từ từ thôi." Phượng Trữ Lan đặt đĩa xuống, giờ tay muốn lấy hạt cơm dính ở khóe miệng giúp nàng, động tác được một nửa thì đổi ý, thỉnh linh đưa đầu qua, hôn trộm nàng.

Long Y Hoàng ngo ngoắt, Kỳ Hàn trong lòng không ngừng nóng nảy.

Chờ Phượng Trữ Lan thỏa mãn từ từ ngồi lại ghế, hạt cơm bên khóe miệng Long Y Hoàng cũng không còn, hần cười lưu manh, đầu ngón tay lướt qua môi: "Rất ngọt."

Long Y Hoàng thẹn quá hóa giận giẫm chân hần, nhưng giẫm vào khoảng không, Phượng Trữ Lan vờ như không để tâm tiếp tục cầm đũa múa may trên bàn cơm: "Ăn cơm nào."

Long Y Hoàng tức giận kinh khủng, mặt đỏ ửng, cả giận nói: "Đêm nay chàng đến thư phòng ngủ cho ta! Không được đến chỗ của ta! Ta muốn ngủ với Kỳ Hàn!"

Phượng Trữ Lan đặt đĩa xuống, về mặt túi thân: "Ta không có làm sai mà."

Mặt Long Y Hoàng càng đỏ hơn, bất giác nâng giọng: "Có sai hay không trong lòng chàng biết rõ!"

"Không sai." Giọng Phượng Trữ Lan vừa phải nhưng lại mang mười phần chính trực, suýt làm Long Y Hoàng ngắt ngay tại chỗ.

Hai người đang giương cung bạt kiếm, không hề phát hiện ngoài cửa đại điện có một bóng người thờ hỏn hỏn chặt vật, mãi cho đến khi cung nữ tiếng vào truyền lời, bọn họ mới nhìn ra ngoài.

Cung nữ nói, Duệ vương cầu kiến.

Nụ cười trên mặt Long Y Hoàng hơi âm trầm, Phượng Trữ Lan trấn tĩnh hơn nhiều, nhìn thoáng ra cửa, nói: "Đề hần vào đi."

Cung nữ vừa mới ra ngoài chuyển lời với hần thì Phụng Ly Uyên khẩn cấp bước vào, cách cái bàn, cùng hai người giằng co.

Hần hơi nhếch nhác, liên tục thở hổn hển, rõ ràng là ba chân bốn cẳng chạy đến rồi, tóc hơi loạn, y phục hơi bẩn.

Phụng Trữ Lan cười cười: "Ca ca mời ngồi, đúng lúc đang dùng bữa."

Phụng Ly Uyên không nhìn hần, quay đầu nhìn Long Y Hoàng: "Nàng có biện pháp, đúng không."

"Ta không rõ ngươi đang nói gì, cái gì có biện pháp." Cảm thấy y phục đang bị nắm chặt, cúi đầu nhìn thì thấy Kỳ Hân đang trong lòng nắm chặt vạt áo mình, Long Y Hoàng nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, không ngắt đầu.

"Bệnh của Nguyên Khai..." Phụng Ly Uyên thở dồn dập, lời nói cũng rất khẩn trương: "Nàng có cách đúng không!"

"Ta cũng không phải đại phu, sao có thể chữa bệnh?" Long Y Hoàng cười khổ, ngắt đầu ánh mắt kiên định nhìn Phụng Ly Uyên, không dao động: "Ngay cả thái y cũng đều nói bó tay, ta càng lực bất tòng tâm, dù ta hiểu rõ Nguyên Khai không có lỗi lầm gì."

"Nàng chắc chắn có cách! Y Hoàng, nàng am hiểu nhất dụng độc không phải sao!" Hai tay Phụng Ly Uyên đặt trên bàn, lực đạo rất mạnh, ngón tay như muốn xuyên qua bàn.

"Dụng độc cùng học y hoàn toàn là hai việc khác nhau, y thuật tốt cũng không nhất định hiểu độc, độc thuật tốt, càng không nhất định sẽ giỏi y, ta chính là người sau." Long Y Hoàng bình tĩnh như thường, lạnh lùng đáp: "Ta nghe Trọng Căn nói, ngươi đã đang tìm thân y khắp nơi, chẳng lẽ ngươi không biết tìm bọn họ càng có ích hơn tìm ta sao?"

"Tìm không được, Y Hoàng, ta chỉ có thể tới tìm nàng... Ta xin nàng, nàng cứu nó được không, Y Hoàng?" Phụng Ly Uyên thì thào, trong mắt hiện lên đau đớn.

"Ta nói không biết chính là không biết, ta đi cũng vô dụng." Long Y Hoàng ngoảnh đầu đi.

"Y Hoàng!" Phụng Ly Uyên hét.

"Ngươi hét cũng vô dụng, ta chỉ dụng độc không trị bệnh đậu mùa." Long Y Hoàng cũng hơi phát cáu, trong lời nói mang theo vài phần cứng rắn.

Phụng Ly Uyên lui về phía sau hai bước, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp rồi rầm nhìn Long Y Hoàng, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

"Y Hoàng, sợ hần gặp chuyện không may sao." Phụng Trữ Lan thở dài lắc đầu, nhìn Phụng Ly Uyên chạy không còn thấy bóng dáng, cầm đĩa tiếp tục gấp thức ăn cho Long Y Hoàng.

"Mặc kệ hần, dù sao trong lòng hần chỉ có con của hần," Long Y Hoàng tức giận đầy khó chịu: "Tìm một người thích dùng độc trị bệnh đậu mùa cho con trai mình?"

"Có lẽ hần quả thật đã đến đường cùng mới đến tìm nàng." Phụng Trữ Lan dịu dàng cười.

"Tìm ta càng vô dụng, ta không học y." Long Y Hoàng lắc đầu, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Trữ Lan, ngày thi đã chọn rồi sao?"

Phụng Trữ Lan cười gật đầu: "Là ngày mốt."

Long Y Hoàng cá kinh: "Thời gian rất gấp! Chàng có chuẩn bị chu đáo chưa?"

"Yên tâm, dĩ nhiên đã chuẩn bị tốt, nhưng nhìn tình huống hiện giờ của Phụng Ly Uyên, sợ là không thể phát huy hết sức." Phụng Trữ Lan lặng lẽ nắm tay Long Y Hoàng, vẫn ấm áp như xưa.

"Điều này có thể oán ai? Dù sao... Cơ hội giống vậy, với hần mà nói cũng không có lần thứ hai, đây phải xem quyết định của hần, không ai có thể giúp hần... Ai, không nói đến đề tài áp lực này nữa, ăn đi ăn đi, ta đói bụng." Long Y Hoàng cầm đĩa, đôi mắt Kỳ Hân lóe sáng, thỉnh thoảng dựa vào ưu thế khoảng cách, đứng lên trong lòng Long Y Hoàng, đầu vừa vịn lên vai hần.

Món ngon trên bàn đầy hương vị màu sắc, nó nhìn mà ánh mắt phát sáng, y y a a chỉ vào những món ăn, sau đó dùng ánh mắt nai vàng nhìn Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng nhìn nhìn con, rồi nhìn nhìn món ăn con chỉ... Đều là món mặn, thẳng nhóc này, ánh mắt không tệ mà!

Vì thế Long Y Hoàng cười sờ sờ đầu con: "Kỳ Hân ngoan, giờ rằng Kỳ Hân còn chưa mọc hết, nên không thể ăn."

Phụng Kỳ Hân lập tức không cười nổi, mắt long lanh nước, nhăn mũi, đột nhiên khóc lớn, còn cố tình chui vào người Long Y Hoàng chui nước mắt nước mũi vào y phục của nàng, rất yêu sạch sẽ, khóc cũng phải khóc có thể diện!

Phụng Trữ Lan cười cười, đi qua muốn ôm Kỳ Hân, nhưng Kỳ Hân nắm chặt lấy y phục Long Y Hoàng không chịu buông tay, khóc càng dữ dội hơn.

Tối hôm đó, dù Kỳ Hân dùng hết tính khí của tiểu thiếu gia ra cũng không có hiệu quả, Long Y Hoàng may mắn không lay động, ngược lại nhóc khóc đã

rời mệt, bất tri bất giác ngủ say trong lòng mẹ.

Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan nhìn nhau cười, sau đó ôm nó về phòng.

Thời gian nháy mắt trôi qua, vô tri vô giác đã trôi qua hai ngày, cuối cùng thi đấu sắp bắt đầu, thay đổi cả vận mệnh quốc gia.

Khi đó, trong ngoài hoàng cung đều khẩn trương, triều đình dân chúng đều sẵn sàng, Long Y Hoàng cũng có chút kích động, mất ngủ hai ngày, nói dài dòng với Phụng Trữ Lan đủ điều, Phụng Trữ Lan thân là đương sự lại có vẻ rất nhẹ nhàng.

Thế nhưng, nửa canh giờ trước khi thi đấu chuẩn bị bắt đầu, trong hoàng cung không có thấy bóng dáng Phụng Ly Uyên.

Làm các đại thần viện nguyên lão đã chuẩn bị đầy đủ than thở một trận, nói là đã đến giờ mà Phụng Ly Uyên không có tới, coi như bỏ cuộc.

Song, ngày thi đấu đầu tiên kết thúc, Phụng Ly Uyên cũng không có xuất hiện trong cung.

Hắn là đối thủ duy nhất có năng lực cạnh tranh với Phụng Trữ Lan, hấn vắng mặt, thắng bại đã rõ.

Cuối cùng chạng vạng ngày kia, mới có người mang tin tức tiến cung, giải thích lý do Phụng Ly Uyên vắng mặt.

Phụng Nguyên Khai chết non, chưa đầy một tuổi không chịu nổi bệnh đầu mùa nên phát sốt, chống đỡ không được một ngày thi đi tìm mẹ.

Phụng Ly Uyên ôm thi thể nhỏ bé đó cả ngày, khóc đến mất tiếng.

Cho nên, hấn vắng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Bố trí tử lộ

Sau khi Nguyên Khai chết, Duệ vương phủ càng tỉnh mạch, Long Y Hoàng không còn nhìn thấy Phụng Ly Uyên, mà hấn, dường như suy sụp tinh thần cũng vì cái chết của con trai, cả ngày không ra vương phủ, chứ đừng nói đến vào cung, đối với chuyện thi đấu càng không có động tĩnh.

Bởi vì hấn bỏ quyền thi đấu, nên cuộc thi qua loa kết thúc, người giành thắng lợi không ngoài suy đoán của mọi người, Long Y Hoàng phí công tốn sức cũng không giải quyết được gì.

Hấn có thể dựa vào cơ hội này mà lật ngược tình thế, nếu hấn thắng, giang sơn này là của hấn, nhưng hiện tại, hấn thua, chờ sau khi Phụng Trữ Lan đăng cơ, tính mạng của hấn liền rơi vào nguy hiểm.

Lễ tang Phụng Nguyên Khai được tiến hành trong Duệ vương phủ, rất trầm lặng, chỉ vài người biết.

Sau khi Long Y Hoàng nghe được tin này, cảm xúc rất phức tạp, có thương xót, đồng cảm, còn có đau lòng, sau đó không nhìn được liền xuất cung xem, lại ăn bữa cơm canh tại Duệ vương phủ.

Nàng biết Phụng Ly Uyên hiện giờ nhất định rất hận nàng, nhưng nếu nàng và hấn đã vạch rõ giới tuyến thì không nên để lại mầm họa cho mình vì hấn.

Long Y Hoàng không hiểu y thuật, quả thật không hiểu, nếu nàng biết, có lẽ nàng sẽ đi, tốt xấu gì cũng sẽ góp sức, nhưng nàng lại không biết, nàng càng không thể đi.

Nếu nàng vào Duệ vương phủ, khẳng định có người sẽ mượn cớ khơi chuyện, nói nàng độc chết Phụng Nguyên Khai, hại nàng và Phụng Trữ Lan thất bại trong gang tấc, thậm chí có khi chuyện cũ của nàng và Phụng Ly Uyên cũng sẽ bị lôi ra, nàng, không thể gây thêm phiền toái.

Hiện giờ chính là thời điểm nhạy cảm nhất, nếu xảy chút sai sót chính nàng, Phụng Trữ Lan và Kỳ Hân đều sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, nhất là hoàng đế băng hà không lâu, dư đảng của ông ta vẫn còn rải rác khắp triều đình.

Long Y Hoàng thừa nhận bản thân rất ích kỷ, ích kỷ đối với kẻ địch của mình, rất tàn nhẫn.

Nhưng, trên đời này có ai dám nói mình không ích kỷ? Không sống vì lợi ích của mình?

Hoàng cung vốn là tàn nhẫn như thế, cá lớn nuốt cá bé, là định luật không thay đổi từ nghìn đời.

Nàng cho Phụng Ly Uyên một lại một cơ hội, là chính hấn đã vứt đi, điều này có thể trách nàng sao? Đứng ở lập trường của nàng, nàng sao có thể làm mình khó xử?

Sau đó, Long Y Hoàng lại phải người chuyển lời đến Duệ vương phủ, nhưng người phái đi cũng thất bại, vô cùng xấu hổ về phục mệnh với Long Y Hoàng, Long Y Hoàng nghe xong cũng chỉ khoát tay, để người nọ đi xuống.

Đối với bệnh đậu mùa của Phụng Nguyên Khải, thái y trong cung cũng bó tay, mà Phụng Ly Uyên đã sinh sống trên giang hồ mười mấy năm, bốn ba khắp nơi cũng không tìm được đại phu có thể chữa trị, hơn nữa cho dù ngoài cung có đại phu y thuật tinh thông, không phải bị hoàng cung mời chào thì cũng bị vô lâm minh thu nạp, người của vô lâm minh dù chết cũng không giúp Phụng Ly Uyên.

Long Y Hoàng đau khổ nhắm mắt lại, cảm thấy mình rất mệt mỏi, ngồi trong Tê Phụng các, ngồi ở vị trí hoàng hậu đã ngồi trước đây, bốn phía trống rỗng không có ai, quan sát thiên hạ, chứng sinh rộn ràng nhộn nhạo, nhưng ở lại với nàng chỉ có tịch tịch —— không, nàng không tịch tịch! Nàng có Phụng Trữ Lan, có con trai của mình!

Tương lai bọn họ còn có rất nhiều rất nhiều con cái, tuyệt đối sẽ không tịch tịch...

Sau lưng là một tấm bình phong ánh vàng vĩ đại, khắc phụng hoàng kim giương cánh rất sinh động, bốn phía được khám bảo thạch, lộng lẫy phi phàm.

Chẳng bao lâu nữa, nàng cũng sẽ có danh hào hoàng hậu, hơn nửa đời đều sẽ cống hiến ở đây.

"Có được, sẽ có mất..." Long Y Hoàng lẩm bẩm, nhủ mảy, về mặt thống khổ vùng vẫy, dường như đang kiên chế bất an trong lòng: "Ai cũng sống vì bản thân, mà ta và hân... Từ lâu đã là đối địch."

"Thái tử phi nương nương," tiếng cung nữ khẽ truyền đến: "Nghĩa Dương công chúa cầu kiến."

Long Y Hoàng mở mắt: "Mau mời."

"Dạ." Cung nữ khom người lui ra, lát sau, bóng người gầy yếu từ từ xuất hiện ở cửa Tê Phụng các.

"Nghĩa Dương công chúa," Long Y Hoàng mỉm cười đứng dậy, bước xuống bậc thang, đến trước mặt Phụng Nghĩa Dương đang thờ hốt hốt: "Sao thờ gấp vậy? Sức khỏe người chưa hồi phục, đừng để ngã bệnh thêm." Nói xong, nàng kéo tay Phụng Nghĩa Dương ngồi xuống ghế quý phi, nhìn ra được Phụng Nghĩa Dương vội vàng tới đây, trăm ngọc trên búi tóc hơi lệch, mặt hơi hồng, ngực phập phồng.

"Hoàng tẩu," Cô không kịp nói lời khách sáo với Long Y Hoàng, vội vàng nắm lấy tay Long Y Hoàng: "Cần Lang đi đâu? Đã nhiều ngày không có tin tức của chàng, ta nghe nói là tẩu điều chàng đi đúng không? Tẩu để chàng đi đâu?"

"Công chúa đừng vội," Long Y Hoàng cười trấn an nói: "Là vùng Ngọc Khê có án tử khó giải quyết, cho nên ta tạm thời điều phò mã đến đó, hân là Hình bộ Thượng thư, rất có kinh nghiệm giải quyết các vụ án, chờ xử lý xong vụ án đó sẽ về nhanh thôi."

"Nhưng, nhưng tại sao không nói với ta trước?" Về mặt Phụng Nghĩa Dương uất ức, đáng về yếu đuối dường như bất cứ lúc nào cũng khóc được.

"Bởi chuyện xảy ra cấp bách, ta không kịp thông báo cho công chúa, hơn nữa, lộ trình cũng đã định, hân cũng sẽ về nhanh thôi, cũng không phải vụ án gì đặc biệt, chỉ có điểm hơi có giải quyết thôi." Long Y Hoàng vẫn cười, đợi cung nữ dâng trà, từ từ rót cho Phụng Nghĩa Dương: "Công chúa, mời."

Phụng Nghĩa Dương bất an, hai tay siết chặt tay áo, cắn môi nói: "Ta tưởng chàng bởi vì chuyện kia mà tức giận... Thực ra, thực ra ta chỉ giận hân không có nói cho ta biết... Nếu chàng thật lòng thích Mộ Từ, nạp cũng không phải là không được..." Phụng Nghĩa Dương nói xong, đôi mắt ánh lệ, như muốn khóc.

Long Y Hoàng nói: "Công chúa, nghe nói gần đây ngài cãi nhau với phò mã? Chính là sợ Phò mã vì tức giận trốn đi?"

"Hân đã lâu chưa có về nhà, luôn ở tại Hình bộ, cũng không biết hân làm chuyện gì... Mỗi lần ta đến gặp đều bị chặn ngoài cửa." Phụng Nghĩa Dương gật đầu

"Công chúa quá lo nghĩ rồi, phò mã si tình với công chúa sao phụ công chúa chứ?" Long Y Hoàng cười nói: "Chỉ cần là phu thê sao không có cãi nhau, qua vài ngày là làm lành thôi."

"Chỉ hy vọng thế." Phụng Nghĩa Dương gật đầu, như đang an ủi mình.

Long Y Hoàng thân nhiên cười, liền nói đến chuyện nhà cùng Phụng Nghĩa Dương, nói bây giờ Phụng Trữ Lan đang rất bận, Kỳ Hân đang ngủ trưa, mình thì không còn chuyện gì bận rộn nữa, công chúa đến đúng lúc cùng nói chuyện với mình.

Hai người tán gẫu chưa được bao lâu, một thị vệ hấp tấp đến, đứng ngoài cửa chờ lệnh, Long Y Hoàng cho hân vào, hân bắt ngờ khi thấy Phụng Nghĩa Dương cũng ở đây, lời muốn nói cứ ở cửa miệng, lắp ba lắp bắp.

Phụng Nghĩa Dương lập tức cảm thấy bất an, vội vàng đứng lên: "Có phải Cần Lang đã xảy ra chuyện?"

Long Y Hoàng cũng đứng lên, vỗ vỗ vai Phụng Nghĩa Dương: "Công chúa, đừng quá nhạy cảm, có lẽ là có chuyện gì đó. Trước hết để cho hân nói đi."

Thị vệ bùm một tiếng quỳ xuống: "Khởi bẩm Thái tử phi, khởi bẩm công chúa... Là, là phò mã đã xảy ra chuyện, thời điểm ở Ngọc Khê phá án, không may lọt vào tập kích của thổ phi... Hân và thị lang đại nhân đều bị thổ phi giết..."

Cả người Phụng Nghĩa Dương lão đảo, bị lời này làm cả kinh liên tục lùi bước, lắc đầu thật mạnh, suýt nữa sẽ bỏ nhào vào thị vệ chất vấn hần: “Người nói cái gì! Cái gì phò mã gặp chuyện! Trong cung có rất nhiều công chúa, phò mã cũng không ít, người nói chính là phò mã đó!”

"Đúng là Hinh bộ thượng thư!" Thị vệ căn vặn nói toạc ra, đập đầu, không dám ngẩng lên.

Phụng Nghĩa Dương chống tay lên bàn: "Không thể nào không thể nào... Người gạt ta... Sao chàng có thể gặp chuyện... Không thể nào..."

Giọng thị vệ run run: "Thì thế... Đã được đưa về, công chúa không tin có thể đến xem."

Phụng Nghĩa Dương khẽ cắn môi, ổn định thân người, chạy ra Tê Phụng các, lần đầu tiên Long Y Hoàng phát hiện thể lực nàng ta tốt đến thế, muốn can cũng không can được.

Chốc lát cũng không còn thấy bóng Phụng Nghĩa Dương, Long Y Hoàng im lặng, cúi đầu hỏi thị vệ: “Chuyện làm thế nào?”

"Không sơ hở." Thị vệ thấp giọng trả lời.

"Vất vả cho người, xác nhận không nhầm người chứ?" Long Y Hoàng cười nhẹ.

"Dạ."

"Đi xuống đi, chờ thăng cấp." Long Y Hoàng mỉm cười, phát tay với thị vệ, mình cũng nhấc váy bước ra khỏi Tê Phụng các, đuổi theo Phụng Nghĩa Dương.

Mặt trời gay gắt, tâm trạng Long Y Hoàng không cách nào bình tĩnh, suy nghĩ bay bay, bay tới ngày sau khi Phụng Nguyên Khai chết, khi đó, nàng đến Hinh bộ tìm Trọng Cần nói vài chuyện.

Nhưng chưa tới Hinh bộ, nửa đường thấy Trọng Cần dẫn theo thị lang vào tửu lâu, Long Y Hoàng càng nhìn càng thấy bất thường, lên đi sau bọn chúng, sau đó nàng bao một gian phòng sát vách phòng họ, đứng lúc nghe được họ đang trò chuyện.

Cũng chính vào lúc này, Long Y Hoàng mới phát hiện bên cạnh Trọng Cần còn có một tên thị lang, hần dài dòng khuyên Trọng Cần sớm thủ tiêu Phụng Ly Uyên, giành lấy thiện cảm của mình và Phụng Trữ Lan tăng thêm một bậc, bay lên chức quan cao nhất, mà sau khi Trọng Cần thăng quan, vị trí “Hinh bộ thượng thư” hy vọng có thể “bổ thí” cho hần.

Người này thoát nhìn diện mạo không xấu xí, nhưng đã tâm bưng bưng.

Long Y Hoàng hết sức im lặng nghe bọn họ nói chuyện, chờ sau khi bọn họ bàn bạc sôi nổi rồi rời đi, mới ra khỏi tửu lâu, đến Hinh bộ một chuyến chế giễu vài câu, vớt vài cái án cho hần sau đó đi về hoàng cung.

Quả nhiên không đến vài ngày, ngay ngày hôm sau Trọng Cần chủ động tìm nàng, chính là nói về chuyện Phụng Ly Uyên.

Khả năng tổng kết của Trọng Cần rất tốt, thị lang nói rất nhiều rất nhiều, hần chỉ cần nói vài câu đã rõ ràng, Long Y Hoàng nghe xong, không tìm ra sơ hở để phản bác, chỉ cười mỉm, lại không vội cho hần đáp án mà là giao cho hần một vụ án ở tỉnh khác.

Long Y Hoàng nhìn sắc mặt Trọng Cần không tốt lắm, hần không thể từ chối chỉ nhận mệnh, sau đó lập tức khởi hành đến Ngọc Khê.

Mà ở Ngọc Khê, Long Y Hoàng đã sớm cho người mai phục, chờ hần xuất hiện.

Long Y Hoàng cũng không hiểu mình bị sao nữa, dù rất căm hận Phụng Ly Uyên vì chuyện của Mộ Dung Xá Nguyệt, nhưng trong tiềm thức không hy vọng hần chết, con hần, vợ hần chết, với nàng mà nói cũng không quá đau khổ gì, nhưng còn hần... Từ đáy lòng Long Y Hoàng không hy vọng hần chết.

Có lẽ, bản thân vốn là người kỳ quặc như thế.

Ra khỏi bóng cây, ánh mặt trời chiếu vào mắt, Long Y Hoàng gơ tay che, lẩm bẩm: “Hần không thể giữ lại... Thực sự không được.”

Thật sự, thật sự không thể giữ lại.

Thì thế được đặt trong phòng nghiệm thi ở hoàng cung, Long Y Hoàng còn chưa đi đến đã nghe thấy tiếng khóc thê lương của Phụng Nghĩa Dương quanh quần bên tai, nàng cũng đi nhìn xác Trọng Cần một chút, sau khi xác nhận không có sai lầm, an ủi Phụng Nghĩa Dương hồi lâu, hạ lệnh trừng phạt nghiêm khắc bọn đạo tặc ngang ngược kia.

Thân thể Phụng Nghĩa Dương vốn yếu ớt, khóc khóc rồi hôn mê, Long Y Hoàng kinh hãi, nhanh chóng gọi người nâng nàng ấy về tẩm cung, phái người truyền thái y.

Trời, đặc biệt trong xanh, trời quang mây dâng, mây trắng lững lờ trôi, trong không khí dày đặc mùi quái dị.

Long Y Hoàng ra khỏi phòng nghiệm thi u ám, thở một hơi nhưng cũng không nén được nỗi lo cho Phụng Nghĩa Dương, nghĩ nghĩ một chút, lấy ra một phong thơ giao cho cung nữ thân tín: “Đem phong thư này đến Duệ vương phủ, giao tận tay cho Duệ vương, nói cho hần biết đây là lần cuối cùng, ta hy

vọng ngài ấy có thể đến dự yến, nếu không đến, ta vẫn sẽ chờ cho đến khi hân đến mới thôi...”

Cung nữ nhận lấy rồi chạy đi, Long Y Hoàng cảm thấy như có tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

Long Y Hoàng đi nhìn tình huống Phụng Nghĩa Dương một lúc, nghe thái y nói nàng ta cũng không có nguy hiểm gì mới an tâm.

Ra khỏi tầm cung Phụng Nghĩa Dương, nàng không nề hà đi thẳng đến cung điện Long Diệp Vũ đang ở tạm, đánh thức lão ca đang ngủ trưa, đóng chặt cửa phòng, người ngoài không nghe được bọn họ thảo luận cái gì chỉ thường nghe được tiếng Long Diệp Vũ khóc thét truyền ra, một lát sau, đột nhiên nghe Long Diệp Vũ lớn tiếng nói: “Vây cũng được, bất quá ta có một điều kiện.”

Long Y Hoàng nghi hoặc hỏi lại: “Huynh còn muốn điều kiện gì?”

“Muội cũng theo ta về, ở một thời gian rồi quay lại, ném cục diện hỗn loạn này cho Phụng Trữ Lan.” Long Diệp Vũ cười gian trá.

“Được thôi,” nhờ vả người ra không thể không cúi đầu, Long Y Hoàng đành tạm thỏa hiệp trước: “Đến lúc đó không có việc gì thì muội về với huynh, ca ca, huynh đã đồng ý với ta cũng không được nuốt lời.”

“Không nuốt lời không nuốt lời, nhớ rõ mà, dẫn theo Kỳ Hân về nữa!” Long Diệp Vũ hét sức phẫn chấn.

Long Y Hoàng chỉ có thể lại đáp ứng yêu cầu của hân, nhưng lại không để trong lòng.

Hai ngày nữa lại trôi qua, hôm ấy, trời trong nắng ấm, là một ngày đẹp trời để du ngoạn.

Khi Long Y Hoàng giải thích rõ tình huống cũng như nguyên nhân cho Phụng Trữ Lan, hân vẫn lo lắng, lo một mình nàng đơn độc mạo hiểm, thấy bộ dáng hân khẩn trương, Long Y Hoàng cười an ủi: “Trữ Lan, chàng yên tâm đi, không xảy ra chuyện gì đâu, ta sẽ về nhanh thôi.”

Phụng Trữ Lan siết chặt tay nàng: “Ta đi cùng nàng.”

Long Y Hoàng khẽ lắc đầu, nhìn bầu trời bên ngoài ngôi đồ tường vàng kia: “Nếu chàng cũng đi, sẽ không có tác dụng, ta và hân, dù sao cũng phải có một kết thúc, trước đây chính ta khơi mào, bây giờ tự tay ta cắt đứt là tốt nhất.”

“Ta lo lắng,” Phụng Trữ Lan cười khổ: “Nghĩ đến nàng một mình ở bên ngoài, dù thế nào ta cũng lo lắng.”

“Hân sẽ không làm gì ta đâu, vì sau hôm nay... Ta và hân sẽ không còn bất cứ quan hệ gì, bất luận dính dáng ra sao, sau này sẽ không gặp lại, một lần cuối cùng, Trữ Lan.” Long Y Hoàng khẽ đặt tay lên mu bàn tay hân từ từ đan vào nhau.

Phụng Trữ Lan vẫn không an tâm, rút tay: “Nàng chỉ mang theo ít người như thế không sợ sao?” Nói xong, hân dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá mười tên từ sĩ đứng sau lưng Long Y Hoàng.

“Chính ta cũng có chuẩn bị.” Long Y Hoàng nhếch môi cười, giơ tay lên —— bộ nhẫn bạc phong cách cổ trên năm ngón tay, tỏa ra ánh sáng lam nguy hiểm, vòng tay có khắc hoa văn kỳ lạ làm nền cho cổ tay trắng nõn, làm cho người ta cảm thấy hàn ý tinh mỹ.

“...” Phụng Trữ Lan hết sức bình tĩnh yên lặng nhìn độc khí trên tay Long Y Hoàng hồi lâu, đột nhiên nói: “Ta vẫn nên đi cùng nàng thôi.”

“Trữ Lan!” Long Y Hoàng giận, khoanh tay trước ngực, hờn tui nhìn chồng.

“Thật không muốn ta đi?” Phụng Trữ Lan ngập ngừng.

“Một lần cuối cùng, ta sẽ về nhanh thôi, chàng yên tâm ở trong cung chờ ta đi.” Long Y Hoàng bức mình đẩy Phụng Trữ Lan đi ra ngoài: “Chăm sóc Kỳ Hân đi! Ta không muốn khi về thấy nó đang khóc đâu.”

“Y Hoàng...”

“Không có sao!” Long Y Hoàng rất bức bối: “Được rồi, sau hai canh giờ chàng đi tìm ta được không?”

“Ừm,” Phụng Trữ Lan chần chừ rất lâu mới vát và đồng ý, thấy Long Y Hoàng kiên quyết như vậy, bản thân cũng không cố gắng an tâm: “Hai canh giờ.”

“Ta đi đây, hẹn gặp lại.” Long Y Hoàng kiễ chân hôn nhẹ lên môi Phụng Trữ Lan, chớp mắt xoay người bỏ chạy, như con nít gây họa.

Phụng Trữ Lan muốn nói lại thôi, tay vẫn duỗi ra giữa không trung, thậm chí cũng chưa kịp nói với nàng một tiếng mọi việc phải cẩn thận.

Đứng ở đó thật lâu, Phụng Trữ Lan mới từ từ xoay người đi vào sâu trong cung điện.

Không bao lâu, một chiếc xe ngựa từ cửa bên hoàng cung phóng ra, vài từ sĩ giục ngựa theo sau, vó ngựa tung bay.

Đi qua phố xá náo nhiệt, nhanh chóng đi vào rừng thông ở ngoại ô, Long Y Hoàng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, nhắc rèm nhìn phong cảnh bên ngoài, cảm nhận một lần tự do hiếm có.

Hoàng gia xây dựng không ít biệt viện ở ngoại thành, nhưng cũng ở chỗ khá xa.

Nơi này dựa vào núi gần hồ nước, phong cảnh rất đẹp, một tòa lầu rất độc đáo độc lập, đặc biệt mang lại cảm giác quy ẩn nơi núi rừng, lúc Long Y Hoàng chọn cũng chọn đại trong đồng giấy tờ, nhưng giờ vừa đến đây nhìn cảnh thật vật thật, nếu không phải chồng và con còn đang ở hoàng cung, nàng chắc chắn sẽ ở lại đây không đi!

Trong biệt viện đã có người quét dọn sạch sẽ thu dọn ngăn nắp từ sớm, Long Y Hoàng xuống xe đi dạo xung quanh một vòng, thấy vẫn còn thời gian, lúc này mới đi vào trong phòng.

Trong phòng, cũng đã dọn một bàn đầy thức ăn, còn đặt một bầu rượu và hai cái ly.

Nhìn thị nữ đang đứng một bên chờ lệnh, Long Y Hoàng đến trước bàn, sờ sờ bầu rượu, ngón tay đi dọc từ nắp đến miệng bầu rượu, buồn bã nói: "Các người đều ra ngoài đi."

Bọn thị nữ lui ra, Long Y Hoàng từ từ đi ra phía sau bàn, ngồi xuống ghế, lẳng lặng chờ.

Nếu hần không đến, nàng sẽ liên tục chờ.

Hần... Sẽ tới không?

Long Y Hoàng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần chờ người, trong tâm nàng từ từ đếm thời gian, thời gian đi qua càng làm nàng bồn chồn, nhớ lại quá khứ luôn quần lầy nàng, có đau đớn, cũng có vui vẻ.

Khi đó, đẹp biết bao, tốt biết bao...

Vĩnh viễn cũng không muốn đi đến bước này, nếu thời gian có thể quay lại...

Ngoài cửa tiếng thị nữ truyền đến cắt ngang hồi ức của Long Y Hoàng: "Vương gia mời, Thái tử phi nương nương đã chờ rất lâu."

Nên đến, vẫn phải đến.

Long Y Hoàng từ từ mở mắt, ngoài cửa một người ngược ánh sáng đi vào, bóng dáng đó, nàng rất quen thuộc nhưng mà...

—— Vẫn sẵn lòng đến đây, điều này muốn nói lên cái gì?

Chờ Phụng Ly Uyên ngồi xuống đối diện, Long Y Hoàng cảm thấy ánh sáng cũng chẳng chói mắt lắm, cũng thấy hần rõ hơn.

Phụng Ly Uyên... Thật sự gầy đi nhiều, hoàn toàn không còn thần thái phấn chấn khi mới gặp ban đầu, dường như hoàn toàn dựa vào nghị lực mới cầm cự được thần trí hiện nay, sắc mặt thâm trắng như giấy, ánh sáng trong con ngươi cũng âm ảm đi nhiều.

"Có việc gì?" Như đang đối mặt với một người xa lạ, giọng Phụng Ly Uyên rất lạnh lùng, hơi khàn

"Ta nghĩ ngươi sẽ không đến." Long Y Hoàng lẳng lặng nhìn hần.

"Một lần cuối cùng... Nàng nói." Phụng Ly Uyên nhỏ giọng, mang theo bất đắc dĩ và thê lương, tâm trạng Long Y Hoàng có nỗi bất an không thể nói rõ.

"Đúng, là lần cuối... Chúng ta hôm nay sẽ thân thiết tâm sự." Long Y Hoàng chủ động rót rượu, bàn tay đeo nhẫn độc đặt trên nắp bầu rượu, Phụng Ly Uyên không nhúc nhích nhìn nàng, cảm thấy đôi mắt hơi đau: "Nàng sợ ta làm hại nàng?"

Long Y Hoàng sững sốt, cũng nhìn về ngón tay mình rất lâu, mới nói: "Ta không đeo cái này, Trữ Lan không an tâm cho ta ra ngoài." Nàng rót đầy hai ly rượu cầm lên đặt trước mặt Phụng Ly Uyên: "Hôm nay chỉ có hai người, người..."

Không chờ Long Y Hoàng nói hết, đột nhiên Phụng Ly Uyên cầm ly rượu uống cạn một hơi, đặt ly rỗng lên bàn.

Long Y Hoàng hơi không tin: "Chẳng lẽ ngươi không sợ ta hạ độc?"

"Hạ độc... Có trở ngại gì sao," cả người Phụng Ly Uyên hơi lắc lư, cười khò: "Nếu có độc, mới là phong cách của nàng... Y Hoàng."

Long Y Hoàng ngưng ngẩn, Phụng Ly Uyên gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lẩm bẩm nói: "Mẫu hậu chết, phụ hoàng chết... Vân Phụng Loan chết, Nguyên Khải cũng không còn..."

"Ta..." Long Y Hoàng cảm thấy mình có nhiều điều muốn nói nhưng lời đã đến miệng lại không biết nói thế nào.

Thân phận của hai người lại khó xử thế này...

"Phụng Trữ Lan ít nhất còn có nàng, còn có nàng và con hần... Hần sẽ không cô độc, mọi thứ đều là của hần, cái gì cũng của hần... Phụng Ly Uyên

lầm bầm, khoe miệng thỉnh thoảng có vết máu.

Hắn khẽ giơ tay sờ khoe môi, nhìn lại, trên mu bàn tay là vết máu đỏ sẫm, không kinh ngạc nhiều, chỉ cười gượng: “Một chút đau cũng không có à... Y Hoàng, nàng đối với ta cũng xem như là đãi ngộ đặc biệt đi... Sau khi ta chết, nàng định xử lý ta ở đâu?”

Long Y Hoàng chớp mắt, ánh mắt lóe lên tia thống khổ, nội tâm giãy vò khôn tả: “Ta sẽ để ca ca mang người về quê hương của ta, nhìn phong cảnh nơi đó.”

Phượng Ly Uyên cố sức lắc đầu, máu phun trào ra khỏi miệng như suối, chảy xuống cái cằm tinh xảo: “Ta không muốn đi đến nơi xa xôi đó, Y Hoàng, ta muốn ở cạnh nàng được không? Nàng không cần nhớ đến ta, ta chỉ hy vọng sau khi chết cũng sẽ không cách nàng quá xa... Y Hoàng, ta muốn nhìn thấy nàng, đứng nhìn từ xa là tốt rồi...”

Long Y Hoàng cảm thấy mắt đau đau, lại tê tái, đột nhiên đứng bật dậy vọt tới cạnh Phượng Ly Uyên ôm lấy hắn: “Đừng nói nữa... Ly Uyên, rất nhanh... Rất nhanh sẽ không còn chuyện gì nữa, ta sẽ không quên người, sẽ không...” Nói xong câu cuối, Long Y Hoàng nghẹn ngào: “Ly Uyên, sau này chúng ta sẽ không gặp lại, để ta nhìn người thật kỹ?”

"Ta bây giờ... Dù nhắm mắt lại, đều có thể tưởng tượng ra được diện mạo của nàng... Là ta nên nhìn nàng thật kỹ, kiếp sau, tuyệt đối không bỏ lỡ... Ta nhất định phải nhanh hơn Phượng Trữ Lan một bước lấy nàng về, sau đó, sau đó chúng ta... Khụ khụ... Khụ khụ!" Nói chưa đến phân nửa, đột nhiên Phượng Ly Uyên ho khan, máu tươi trào ra càng nhiều.

"Chuyện Nguyên Khai, ta thật xin lỗi, ta rất ích kỷ, ta nên đi xem. Thực xin lỗi!" Long Y Hoàng nhắm mắt lại, ôm chặt Phượng Ly Uyên.

"Ta biết nàng cũng bỏ tay... Không đi cũng đúng, bệnh của Nguyên Khai... Ta biết không còn thuốc chữa, nhưng ra vẫn cố chấp tìm cách cứu chữa mới đến tìm nàng, ta không nên đi tìm nàng... Ta phải nghĩ đến lập trường của nàng, rất khó mà đến được." Ngay cả cười hắn cũng không còn sức, Phượng Ly Uyên dần mất sức, ý thức ngoan cường cảm cực, không để cho mình chìm vào trong bóng đêm.

Long Y Hoàng đang muốn nói gì đó, khoe mắt thoáng thấy ánh sáng lạnh lẽo bỏ về phía mình, cùng với tiếng xé gió, nhẩn tâm tuyệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Giả chết

Đường kiếm bạc lóe lên rất nhanh rất tàn nhẫn bỏ thẳng về hướng Long Y Hoàng, Long Y Hoàng chưa từng học qua chút công phu nào chỉ biết ngơ ngác nhìn không kịp né tránh, một sức mạnh đúng lúc đè nàng xuống đất, thay nàng cản nhất chém trí mạng.

Sức mạnh này hóa thành áp lực đè lên người Long Y Hoàng, nặng nề, đôi mắt Long Y Hoàng tròn to: “Ly Uyên!”

Ngay lúc độc phát, Phượng Ly Uyên dùng hết sức lực cuối cùng đẩy Long Y Hoàng ra, dùng thân thể đón lấy đường kiếm sắc bén!

"Hự..." Phượng Ly Uyên hoàn toàn xụi lơ, đè lên Long Y Hoàng, rất nặng nề, khoe miệng liên tục trào máu đen, dung nhan tuần láng vụn vụn vì đau đớn.

"Ly Uyên!" Long Y Hoàng khản trương ôm lấy hắn, lòng bàn tay đặt ở trên lưng hắn, nhưng chạm phải thanh kiếm lạnh băng cắm trên lưng hắn, còn có chất lỏng ấm áp từ từ phun ra.

Long Y Hoàng giơ tay lên nhìn, nhất thời kinh ngạc, tay nàng toàn là máu!

Đột nhiên bóng râm che đi ánh sáng, nàng vội ngẩng đầu, thấy y phục tím tung bay!

Tóc dài đón gió bay loạn, tư thế anh hùng mạnh mẽ, gương mặt quen thuộc... Cùng ánh nhìn đầy sát khí!

"Từ Tuyên..." Long Y Hoàng không thể tin, nhìn kỹ diện mạo nữ nhân trước mặt, nhất thời suy nghĩ đình trệ.

Ánh mắt của nàng dời xuống, nhìn trường kiếm ánh bạc trong tay Từ Tuyên, mà một phần thân kiếm đã cắm sâu vào lưng Phượng Ly Uyên!

Tại sao lại thế này! Từ Tuyên không phải luôn giúp hắn sao, giúp hắn giết Mộ Dung...

Vô số ký ức vỡ vụn nghi hoặc và khó hiểu từ từ bao phủ trong đầu, Long Y Hoàng cảm thấy đầu đau như búa bổ, lại vô thức ôm chặt Phượng Ly Uyên, tay lướt qua cầm chuôi kiếm thăm dò!

Nếu sâu hơn chút, Phượng Ly Uyên sẽ không toàn mạng!

Sát khí trong mắt Từ Tuyền càng đậm hơn, hai tay nắm chặt chuỗi kiếm cố sức đâm vào, hận không thể xuyên qua cơ thể hai người: “Chết đi!”

"Từ Tuyền! Ngươi dừng tay!" Long Y Hoàng vội vàng quát: "Ngươi đang làm gì!"

"Giết ngươi, giết các ngươi!" Từ Tuyền phẫn nộ.

Lòng bàn tay Long Y Hoàng đã bị lưỡi kiếm bén ngọt cắt qua, máu tươi chảy xuống thân kiếm, giống như con rắn đỏ uốn lượn, nhưng nàng không dám buông lỏng, dù đau đớn thấu tim!

"Từ Tuyền, khụ khụ, dừng lại! Ai cho ngươi làm vậy!" Ngoài cửa bỗng dưng có tiếng quát khê nhưng uy nghiêm, giọng nói mang theo một chút yếu ớt, lại khiến cho tim Long Y Hoàng chậm nửa nhịp.

Cái này... Cái giọng nói này, sao lại quen tai như thế?

Làm sao có thể! Hắn không chết... Hắn không chết sao!

Giọng nói đó chính là một mệnh lệnh, Từ Tuyền sửng sốt một lúc, bỗng quay đầu vội hét lên: “Minh chủ! Con yêu nữ này không thể giữ lại! Còn Phượng Ly Uyên vốn là phản đồ, chết không đáng tiếc!”

"Ta kêu ngươi dừng tay!" Trong giọng nói yếu ớt lộ ra tức giận: “Minh Yên, đem ả về!”

Long Y Hoàng không nhìn được cửa ngoài, chỉ thấy chớp mắt Minh Yên vọt đến trước mắt mình, lu loát bỏ một cái vào cổ tay Từ Tuyền, chờ tay ả hoàn toàn rời khỏi chuỗi kiếm, lại thân tốc tóm lấy ả, rõ ràng võ công của hắn mạnh hơn Từ Tuyền rất nhiều, Từ Tuyền cố sức giãy dụa cũng phí công, Minh Yên thân nhiên nhìn lướt qua Long Y Hoàng đang kinh ngạc, mặt không đổi sắc lui Từ Tuyền đi.

Long Y Hoàng không nghĩ ngợi nhiều, từ từ dịch người Phượng Ly Uyên sang, để hắn nằm sấp xuống đất, hai tay lại nắm chặt thân kiếm, nàng khẽ cắn môi, cố sức bẻ gãy nó!

"Coong!" Kiếm đứt kèm theo máu văng, lòng bàn tay Y Hoàng đã nhuộm đầm máu.

"Khụ khụ, nàng cũng hạ quyết tâm muốn giết hắn bằng độc, hà cớ gì còn muốn rút kiếm? Chẳng phải là làm điều vô ích sao?" Người vẫn đứng ngoài cửa chưa rời đi, ho khan không ngừng, giọng nói yếu ớt mang theo ý cười.

Tất cả mọi thứ đều quen thuộc như thế.

Long Y Hoàng đột nhiên rất sợ nhìn về phía cửa... Tận đáy lòng buốt lạnh cùng hoảng hốt quẩn lầy, song, nàng vẫn không nhận được nhìn ra đó.

Người ấy sắc mặt tái nhợt của người bệnh, khí chất yêu mị đều bị đánh về suy yếu làm giảm bớt nửa phần, như hoa lan ngoài khung cửa lung lay vật vờ trong mưa gió, mắt phượng yêu mị mở to nhìn nàng, khóe mắt cong còn đầy ý cười.

Bạch y, xanh trúc, tóc đen, dung nhan như họa.

Không biết Minh Yên mang Từ Tuyền đi đâu, giờ khắp tòa lầu cũng không có ai khác, Phượng Ly Uyên nằm trên đất, Long Y Hoàng tròn mắt há mồm ngốc nghếch, còn có người ngoài cửa dáng vẻ bệnh tật... Mộ Dung Xá Nguyệt.

Đúng, chính là Mộ Dung Xá Nguyệt, cũng là nguyên do sau khi Long Y Hoàng nhìn thấy hắn thì mặt hồng thê này, hơn một tháng trước... Hắn vừa mới chết do bị ám sát trong hôn lễ với mình.

Thân ảnh hắn đứng ngược ánh sáng nhìn rất gầy, bạch y đơn giản tựa hồ không có trải qua thử thách phong trần, đai lưng xanh trúc, dây buộc tóc... Điều khiến người ta hoài niệm những ngày trước.

Long Y Hoàng đột nhiên như điên vội đứng lên, chạy về phía Mộ Dung Xá Nguyệt, Mộ Dung Xá Nguyệt không né tránh, khi cách hắn rất gần Long Y Hoàng mới dừng lại, hai tay đầy máu núm lấy y phục của hắn, máu từ từ thấm vào như nhuộm hoa đỏ trên xiêm y của Mộ Dung Xá Nguyệt.

"Mộ Dung... Mộ Dung..." Long Y Hoàng nhìn hắn chằm chằm, tâm tình kích động, giọng run run: “Ngươi còn sống! Ngươi... Ngươi không chết! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

"Y Hoàng, ta chỉ là đến thăm nàng một lát." Mộ Dung Xá Nguyệt si mê nhìn dung nhan Long Y Hoàng, ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng lướt lên đường nét khuôn mặt nàng, cười nhẹ: “Ta rất nhớ nàng.”

Long Y Hoàng như hóa đá: "Ngươi nói cho ta biết đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

"Dù chuyện xảy ra thế nào, Y Hoàng, nàng rất thông minh, không thể nào không đoán được." Mộ Dung Xá Nguyệt hơi oán trách gõ trán nàng, cười cô tịch, nụ cười đầy âu sầu.

Tựa như hoa quỳnh điêu tàn trước bão tố, vừa tuyệt mỹ, cũng tuyệt vọng, chỉ trong chớp mắt sẽ biến mất.

"... Là ngươi thông đồng với Từ Tuyền, là một âm mưu... Đúng không!" Long Y Hoàng nhanh chóng xâu chuỗi lại sự việc đã từng xảy ra lại thêm biểu

hiện của Từ Tuyền vừa rồi, hành động của Minh Yên, còn có Mộ Dung Xá Nguyệt đang sống sờ sờ trước mắt, đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi: “Người lợi dụng ta, lúc đó người vốn không chết! Người lợi dụng ta đối ơn người mà biến ta trở thành kẻ sát nhân gián tiếp hại người!”

Mộ Dung Xá Nguyệt cắn môi, cúi đầu, khẽ nắm tay Long Y Hoàng, đặt lên tim nằm bên trái lồng ngực mình: “Sờ đi ta không chết. . . Bởi trái tim ta không nằm ở đây,” hần chuyển tay Long Y Hoàng sang bên phải, cười gượng: “Rất kỳ quái đúng không? Trái tim ta, khác với người thường, trên thanh kiếm đó có bôi thuốc giả chết, nhưng nàng vừa nhìn thấy thanh kiếm đâm vào tim ta dễ dàng cho rằng ta không thể cứu được nữa, nên cũng không chú ý độc trên thanh kiếm.”

"Thuốc giả chết!" Long Y Hoàng phát câu: "Người dùng thuốc chết giả lừa ta!"

"Lúc đó ta cũng không biết," Mộ Dung Xá Nguyệt vội giải thích: "Sau khi Minh Yên cứu ta, Từ Tuyền mới nói cho ta biết chuyện này, mà khi đó nàng cũng đã trở lại hoàng cung."

"A, đó cũng là một phần kế hoạch của người?" Long Y Hoàng cố sức giật tay ra khỏi tay Mộ Dung Xá Nguyệt, nổi nóng: "Cứu ta, cùng ta thành hôn, âm mưu sắp đặt chết giả, tất cả mọi thứ đều cũng vì hôm nay sao? Hiện giờ hoàng cung xôn xao náo động, đây không phải là thời cơ tốt để vô lâm mình ra tay?" Nàng cười lạnh lùng, thê lương tự giễu: "Mình chủ đại nhân, ngài thực sự càng ngày càng cao minh, biết lợi dụng tình cảm của người khác làm việc cho mình sẽ không thuận lợi cho nên tự mình ra trận sao? Nực cười. . . Ta lại rơi vào âm mưu này của người!"

"Y Hoàng, chúng ta đừng nói đến những chuyện này nữa được không?" Mộ Dung Xá Nguyệt cười mỉm: "Khó khăn lắm ta mới có thời gian đến thăm nàng một lần, chúng ta hào hạo tâm sự."

Thấy hần vươn tay về phía mình, Long Y Hoàng vô thức lùi lại, nói vài câu đơn giản đã đem toàn bộ nguyên nhân hậu quả của sự việc làm rõ ràng, nàng vừa nghĩ đến bản thân bị Mộ Dung Xá Nguyệt đùa bỡn trong tay, đùa bỡn tình cảm còn ngây ngốc mắc mưu, ngây ngốc báo thù vì hần, không khỏi tức giận đùng đùng: "Vậy tại sao bây giờ người lại nói ra sự thật! Không phải kế hoạch sắp thành công sao! Hiện giờ ở đây không có ai, Phụng Ly Uyên cũng không sống được bao lâu, mà người vội vàng nói ra tất cả, có phải người nghĩ thành công giết được ta! Ha! Nhưng người đừng quên, nếu người không giết chết ta, sau này người chết chính là người!"

"Chúng ta đừng nói cái này, Y Hoàng, ta sẽ rời khỏi đây rất nhanh," Mộ Dung Xá Nguyệt hơi xấu hổ rút tay về, ngoại trừ mỉm cười ra hần cũng không có biểu tình khác: "Hôm nay tới thăm nàng một lát, có lẽ là lần cuối cùng. . . Sau này, chúng ta sẽ không gặp lại."

"Người đi đâu vậy?" Long Y Hoàng hỏi.

"Một nơi rất xa rất xa, có nói nàng cũng không biết. . . Nàng sẽ nhớ đến ta sao?" Mộ Dung Xá Nguyệt cúi thấp đầu, cử chỉ phong tình vô hạn, mị nhân như tơ, nhưng giờ Long Y Hoàng nhìn thấy cũng không có cảm giác kinh diễm như lúc xưa.

"Ta sẽ không nhớ người, người đùa bỡn tình cảm. . . Không đáng để ta nhớ!" Lòng bàn tay đầy vết thương, Long Y Hoàng siết chặt tay, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhờ đau đớn để mình tỉnh táo.

"Y Hoàng, ta sợ mình sẽ rời khỏi đây lâu. . . Sẽ không nhớ rõ diện mạo của nàng, nàng cho ta nhìn nàng kỹ một lần được không? Một lần cuối cùng," Mộ Dung Xá Nguyệt cười khỏ, từ từ bước đến gần Long Y Hoàng, Long Y Hoàng lại nhanh chóng rút trâm trên tóc bảo vệ mình.

"Trên trâm có độc, tốt nhất người nên giữ kỹ một chút." Nàng lạnh lùng: "Vừa rồi người không nên vội vàng nói ra chân tướng, chỉ cần thêm vài phút nữa, người tiếp tục lợi dụng tình cảm ta dành cho người mà gạt ta, khi giết được ta rồi, lúc ta đang hấp hối người nói cho ta biết những điều đó có lẽ hiệu quả sẽ rất tốt!"

"Đây không phải là kết quả ta muốn." Mộ Dung Xá Nguyệt không hề thả chậm bước chân, coi lời nàng và độc trong tay nàng như không khí, vẫn đi đến trước mặt nàng, đuôi trâm đã dính sát vào ngực hần.

"Người còn muốn kết quả gì?" Con tức của Long Y Hoàng dâng cao, tay đột nhiên bị Mộ Dung Xá Nguyệt giữ chặt, nàng đang kinh ngạc cho rằng hần muốn đoạt cây trâm nhưng sắc mặt Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn đạm phong kinh nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng đặt trước ngực hần, đứng ngay chỗ trái tim mà hần nói.

"Muốn đâm, thì đâm chuẩn một chút, sống không bằng chết mới là thống khổ nhất." Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn mỉm cười, không che dấu nỗi thất vọng và bi ai của mình.

Long Y Hoàng hơi kinh sợ, không nghĩ rằng Mộ Dung Xá Nguyệt lại chủ động tìm chết, không hề giả vờ... Tay nàng giằng co, không khỏi tức giận mắng: "Người làm gì!"

"Dù sao sớm muộn gì cũng chết, chết ở trong tay nàng, có lẽ có thể làm nàng nhớ kỹ ta." Mộ Dung Xá Nguyệt thản nhiên đáp, nhắm mắt, tay buông cổ tay Long Y Hoàng ra, thả xuống bên người, nụ cười trên môi không tắt: "Động thủ đi, Y Hoàng, dựa vào giao tình của chúng ta, hần nàng sẽ không dùng độc gì gây ra đau đớn chứ, cho dù chết, ta cũng muốn chết một cách mỹ lệ, đừng quá khó coi."

Long Y Hoàng chấn động, tay cũng run run.

Giết... Hay không giết.

Trầm tư, đấu tranh rất lâu rất lâu, Long Y Hoàng hạ quyết tâm vút trâm xuống đất, quay lưng, tức giận run người: "Ta không giết người! Ta nợ người một mạng! Giờ trả lại cho người!"

Cố sức hét hết câu, Long Y Hoàng là cả người, người hơi lắc lư, suýt ngã xỉu.

"Y Hoàng, nàng hận ta sao?" Giọng Mộ Dung Xá Nguyệt từ sau lưng truyền đến, có sức quyến rũ mê hoặc lòng người, Long Y Hoàng không cho phép mình quay lại nhìn hắn.

"Ta hận ngươi! Ta rất hận ngươi hận ngươi hận ngươi!" Mới có thêm chút sức lực, nàng lại hét lên một chuỗi hận dài, không còn hơi để nói tiếp mới dừng lại, thở gấp, trong mắt phiếm lệ.

"Y Hoàng..." Mộ Dung Xá Nguyệt đi về phía nàng, Long Y Hoàng vội vàng thụt lùi, ánh mắt lo lắng lướt qua Phụng Ly Uyên đang nằm trên đất.

Bị thương rất nặng... Máu chảy rất nhiều... Chắc độc đã có tác dụng, hắn còn có thể cảm giác được đau đớn không?

Mộ Dung Xá Nguyệt thấy vẻ mặt nàng quái lạ, trong lòng nghi ngờ, xoay người nhìn về phía Phụng Ly Uyên, Long Y Hoàng như bị giam vào tứ huyết, bỗng dưng hét to: "Không phải ngươi muốn giết ta sao! Không phải ngươi muốn hoàn thành mục tiêu phá nát hoàng cung sao! Ngươi hao tâm tổn trí như thế, giờ chúng ta đang ở đây, nếu ta không chết, cả đời ngươi cũng đừng mong sống yên!"

"Ai nói ta muốn giết nàng?" Mộ Dung Xá Nguyệt buồn cười nhìn Long Y Hoàng: "Ta muốn giết nàng, sẽ động thủ từ trước rồi, không cần chờ đến bây giờ."

"Ngươi cố ý đi đường vòng, để ta và người của hoàng thất nội chiến, và Ly Uyên tương tàn, chẳng lẽ không phải chính vì chờ đến ngày hôm nay sao!" Long Y Hoàng cất cao giọng, kích động đến nổi tay đồ mồ hôi lạnh.

"Ta nói lại lần nữa, đây là kế hoạch của mình Từ Tuyền, từ đầu đến cuối ta không hay biết, sau này ả mới nói ta biết ả đã động tay lên thanh kiếm, giờ ta mới còn mạng để gặp nàng." Mộ Dung Xá Nguyệt không ngại phiền phức, gần từng tiếng giải thích rõ ràng, dường như đã dùng sự nhẫn nại cả đời ở đây.

"Thật không, ngươi đã không chết, vì sao không sớm nói với ta! Ngươi rõ ràng đang lợi dụng ta, đang gạt ta!" Long Y Hoàng càng bức thiết, khi nói chuyện hàm cũng run run nhưng muốn khóc.

"Nàng cũng biết, thuốc giả chết phản phệ rất mạnh, sau này sống dở chết dở mà qua ngày, bọn chúng phong tỏa tin tức... Ta vốn không rõ, giờ được tính đã giải, ta lập tức tới đây gặp nàng." Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn bước từng bước đến cạnh Long Y Hoàng, muốn chạm tay vào nhưng lại càng sợ hãi đây chỉ là ảo mộng, để lại cho hắn chỉ có hư không.

"Đối trá! Vừa rồi Từ Tuyền đã làm gì, ngươi đều thấy! ả muốn giết ta, muốn giết Ly Uyên!" Rốt cuộc cũng không thể lùi được nữa, Long Y Hoàng phát hiện mình đã lui vào góc tường, Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn không buông tha cho mình, chậm chậm bước về phía mình.

"Ngươi dừng lại đây! Ta sẽ giết ngươi!" Nàng nắm chặt cái nhẫn trong tay, tay lại phát run.

"Nàng sẽ không giết ta, Y Hoàng, nàng không xuống tay được, nàng nợ ta một mạng." Mộ Dung Xá Nguyệt chưa từng thân nhiên thế này, vẫn đi đến trước mặt Long Y Hoàng, khi không thể gần hơn được nữa mới dừng bước, tự tin: "Nếu nàng muốn giết ta, thì vừa rồi đã ra tay."

"Cút!" Long Y Hoàng quát hết sức, muốn đẩy hắn ra chạy đi, nhưng cổ tay lại bị nắm lấy.

"Y Hoàng, hôm nay ta đến... Thật không có ý gì khác, ta chỉ đến thăm nàng một lát, nhìn một lát là được rồi." Mộ Dung Xá Nguyệt gần như van xin nàng, giọng nói thê lương: "Một lần cuối cùng, sau này... Ta không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa, ta sợ ta sẽ quên mất nàng, Y Hoàng, nếu có một ngày ta không nhớ được dáng vẻ của nàng, vậy thì thống khổ biết bao nhiêu?"

"Vậy giờ ngươi nhìn đủ chưa, nhìn đủ rồi, thì cút khỏi đây ngay lập tức!" Long Y Hoàng chỉ về phía cửa, phần nộ suýt không nói nên lời.

"Nhìn không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ," Mộ Dung Xá Nguyệt lắc đầu, đầu ngón tay vừa chạm vào gò má Long Y Hoàng lập tức bị nàng gạt phăng, Mộ Dung Xá Nguyệt không còn dáng vẻ yếu dã như ngày thường hiện giờ thuần lương như nước: "Y Hoàng, sau này nếu không có ta, nàng sẽ rất vui vẻ đúng không?"

Một trận buồn nôn ập tới, Long Y Hoàng cúi đầu, há mồm thờ dốc, tay đặt trên ngực, trong tim bị đè ép khó hiểu, cảnh vật trước mắt bắt đầu chao đảo: "Vui vẻ... Ta rất vui vẻ..." Nàng cắn hận nghiến răng: "Không có ngươi, ta sẽ sống vui vẻ hơn bây giờ gấp mười lần!"

"Ừ, chỉ cần nàng vui... Hải lòng thì tốt rồi..." Mộ Dung Xá Nguyệt nghiêng đầu, không nhìn Long Y Hoàng nữa từ từ thả tay xuống.

"Y Hoàng, trước đây ta vẫn không thể hiểu nổi tại sao Phụng Ly Uyên lại rời khỏi võ lâm mình... Giờ đây, ta đã hiểu được hắn... Rất thấu hiểu cho tâm tình của hắn," Mộ Dung Xá Nguyệt lâm bảm: "Y Hoàng, nếu có kiếp sau, nàng còn hận ta không? Có kiếp sau... Chúng ta có thể là phu thê không?"

Long Y Hoàng không có tâm tình trả lời hắn, cận thận bám tường mà đi, chân như giẫm phải thứ gì đó rất nhẹ nhàng, dạ dày sôi sục, đầu óc bắt đầu mơ màng.

"Y Hoàng?" Mộ Dung Xá Nguyệt ở phía sau bỗng dưng hô lên một tiếng, Long Y Hoàng mơ màng nghe thấy hắn đang nói gì đó nhưng đầu choáng váng dữ dội, cũng không còn tâm trạng đâu để ý.

Đi vài bước, rốt cục cũng không chống đỡ được, chân mềm nhũn, cả người cũng ngã xuống đây, nhu nhược, không còn chút sức lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Kết cục (thượng)

Sau lưng truyền đến tiếng động mạnh, Mộ Dung Xá Nguyệt vội quay lại, chỉ thấy sắc mặt Long Y Hoàng trắng bệch, vô lực té xỉu xuống đất!

Hắn bỗng cả kinh, vội vàng ôm lấy nàng, nhìn ra ngoài cửa khàn giọng hô: “Minh Yên!”

Phút chốc, một nam tử hắc y im lặng xuất hiện trước mặt Mộ Dung Xá Nguyệt, dung mạo tuấn tú, không để tâm đến Long Y Hoàng hôn mê bất tỉnh được Mộ Dung Xá Nguyệt ôm vào lòng, chỉ thản nhiên nói: “Minh chủ, có chuyện gì sao?”

"Nhanh lên nhìn xem nàng!" Mộ Dung Xá Nguyệt gấp gáp đến nỗi mặt phỉm hồng, nhưng màu hồng dị thường: “Nàng bị sao thế, đột nhiên lại té xỉu!”

Minh Yên nhếch môi không nói, từ từ bước lại gần, đỡ lấy Long Y Hoàng đặt xuống đất, ngón tay thuần thục bắt mạch.

Ngoài cửa lại xuất hiện một bóng người khác, lão đảo xông tới, bộ dáng nhếch nhác, xoa cổ tay sưng phù, từ y trên người rất quen mắt.

Từ Tuyền thấy Long Y Hoàng ngất xỉu, Mộ Dung Xá Nguyệt lo lắng, Minh Yên lại xem mạch cho nàng ta, tức thì nổi giận nói năng lộn xộn: “Minh chủ! Kế hoạch chỉ thiếu chút nữa đã thành công! Tại sao ngài lại muốn loại ta ngay thời điểm này!”

"Từ Tuyền, ta không hy vọng nàng ấy lại bị thương hiểu không?" Mộ Dung Xá Nguyệt hờ hững nói: “Hiện tại đã đủ rồi... Đây là nguyện vọng cuối cùng của ta, chẳng lẽ ngươi cũng không nghe sao? Thời gian của ta không còn nhiều... Điều duy nhất làm được cho nàng cũng chỉ có chuyện này mà thôi, ít nhất, ta muốn đi cùng phải thản nhiên mà đi.”

"Minh chủ!" Từ Tuyền sắp phát cuồng: "Vào lúc này, ngài còn tâm tình để ý đến chuyện riêng! Cứ để như vậy, sau khi Long Y Hoàng tỉnh lại cũng sẽ không tha thứ cho ngài! Không bằng ngài để cho cả đời ả thấy có lỗi với ngài!"

"Ta không muốn như vậy, Từ Tuyền, nếu ta đã không chết, ta sẽ quang minh chính đại đứng trước mặt nàng, chứ không phải đứng trong bóng tối lên lút lợi dụng áy náy của nàng với ta để đạt được mục đích, ngươi hiểu chưa?" Mộ Dung Xá Nguyệt thản nhiên nói, giọng điệu lộ ra bi thương, đau thấu tim can: “Như thế, ta coi như là cái gì? Chẳng phải ta cũng trở thành một công cụ để ngươi lợi dụng?”

"Không phải!" Từ Tuyền gấp đến mức quát to: "Hơn nữa, chẳng phải rất nhanh ngài cũng..."

Minh Yên vẫn luôn trầm mặc bắt mạch cho Long Y Hoàng đột nhiên xoay đầu lại, trong tròng mắt nhìn thì bình tĩnh không có phong ba nhưng sát ý mãnh liệt, Từ Tuyền bị hắn nhìn một cái thì ớn lạnh, tức thì biết mình đã nói sai, vội cúi đầu, cắn răng lên xoa cổ tay.

“Minh chủ, không phải không có cách, được dù phản phệ rất mạnh nhưng thuộc hạ nhất định sẽ điều chế giải dược cho ngài trong thời gian sớm nhất.” Minh Yên cúi đầu nói với Mộ Dung Xá Nguyệt.

Sắc mặt Mộ Dung Xá Nguyệt càng nhợt nhạt, đau khổ lắc đầu cười: “Ta hiểu rõ thân thể mình, ngươi không cần an ủi ta, Từ Tuyền nói cũng không sai, nhưng cho phép ta trước khi chết được ích kỷ một lần đi, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội.”

"Minh chủ..."

"Nàng sao rồi? Là do quá mệt, hay ngã bệnh?" Mộ Dung Xá Nguyệt dịu dàng ôm Long Y Hoàng vào lòng, cả người nàng mềm nhũn vô lực, cảm đặt trên vai Mộ Dung Xá Nguyệt, vẫn mê man.

"Không phải bệnh, chính là... Nàng mang thai." Khi nói ra những lời này, Minh Yên cố tình tránh đi ánh mắt Mộ Dung Xá Nguyệt, giả vờ bình tĩnh nhìn sang chỗ khác.

Nét mặt Mộ Dung Xá Nguyệt có chút thay đổi rất nhỏ khó nhận ra, hắn dịu dàng cười, một lần lại một lần vuốt tóc Long Y Hoàng, lầm bầm: “À... Mang thai hả, đây là chuyện mừng nha...”

Minh Yên bất đắc dĩ thở dài, từ từ nghiêng người đi.

Mộ Dung Xá Nguyệt như đang cẩn thận vuốt ve bảo vật vô giá, đầu ngón tay cẩn thận lướt qua gò má Long Y Hoàng, lại sợ làm nàng tỉnh giấc, miễn

cường cười cười, muốn khóc cũng không khóc được.

Cuối cùng, hần nhẹ nhàng cúi xuống, đặt trên môi Long Y Hoàng một nụ hôn sau cùng.

Thương tâm, tuyệt vọng, còn có cảm xúc chia lìa, nhiều cảm xúc đan xen quẩn lầy Mộ Dung Xá Nguyệt, nhưng chỉ hôn rất nhẹ rất nhẹ, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ làm nàng thức giấc, nụ hôn đặc biệt triền miên, mãi lâu sau mới đi dòi.

Mộ Dung Xá Nguyệt từng muốn mang nàng đi, hần biết mình bị được phản phệ, cũng không sống được bao lâu, cho dù là dùng sức mạnh cũng muốn để nàng ở lại bên cạnh mình... Cho dù nàng không bằng lòng, cũng muốn nàng làm bạn với mình đi hết quãng đường còn lại.

Chẳng qua, hần không làm được.

Đã từng cứu nàng khỏi biển lửa, thời gian ba tháng sống chung là hạnh phúc nhất, từ khi hoa đào nở rộ che đến khi sen hồng rực rỡ, tất cả đều đẹp biết bao, nhưng giờ...

Mộ Dung Xá Nguyệt muốn làm người thẳng thắn một lần, nhưng lúc này, khi hần buông Long Y Hoàng xuống hần lại do dự rất lâu rất lâu, ngập ngừng, đấu tranh, lợi cũng bị cắn nát, mới quyết tâm đặt nàng xuống đất.

Thấy Mộ Dung Xá Nguyệt đứng lên, Minh Yên khó hiểu: “Không muốn mang nàng theo sao?”

Mộ Dung Xá Nguyệt lắc đầu: “Hiện tại... Tình hình không tốt, ta không muốn hại nàng.”

"Nhưng ngài..."

"Chúng ta về thôi." Mộ Dung Xá Nguyệt chấp tay bước đi, bước chân vững vàng, nhưng lộ ra vẻ hoảng loạn và vội vã: “Ta còn phải xử lý một chuyện, sau đó... định ẩn cư, Minh Yên, chờ có người tiếp nhận võ lâm mình người phải nhớ nói cho ta biết đầu tiên.”

"Mình chứ..."

"Đúng rồi, nhớ đến hoàng cung thông báo một tiếng, để bọn họ tới mang người về... Minh Yên, chuyện còn lại không liên quan đến chúng ta." Mộ Dung Xá Nguyệt cười nói.

Thời điểm Mộ Dung Xá Nguyệt đi ra, trời vốn trong xanh đột nhiên mây đen kéo tới ùn ùn, bầu trời đen ngòm.

Từ Tuyền từ từ đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Long Y Hoàng, đang muốn đến gần, một cánh tay ngay lập tức ngăn bước ả, ả mở to mắt, nhanh chóng ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt Minh Yên lạnh lùng, Minh Yên liếc mắt nhìn ả, lạnh lùng nói: “Người còn chê chuyện chưa đủ rồi ren sao? Minh chủ niệm tình người có công với võ lâm mình nên liên tục bỏ qua cho người, chẳng lẽ giờ người muốn là hồn ma cuối cùng dưới lưỡi đao của hần lúc còn sống?”

Sóng mắt Từ Tuyền lóe lên, cắn môi: “Thực sự không thể giữ lại ả!”

"Đi về!" Minh Yên hơi tức giận, dùng sức siết chặt cánh tay Từ Tuyền, không nói nhiều kéo ả ra ngoài.

Lần đầu tiên Mộ Dung Xá Nguyệt đi rất kiên quyết, một chút tình cảm cũng không còn, mà sau này, Long Y hoàng cũng không còn gặp lại hần.

Mùa hè năm kia, cây trúc rất xanh khác thường, xanh biếc như phi thủy, trên lá trúc đọng đưa như có giọt nước mắt rơi xuống.

Mộ Dung Xá Nguyệt hỏi Minh Yên, lá trúc xanh có đẹp không?

Minh Yên cúi đầu không nói.

Mộ Dung Xá Nguyệt liền mỉm cười, lá trúc xanh đương nhiên rất đẹp, nhưng ta và nó không chung đường, màu sắc đẹp như vậy, ta lại rất bản.

Sau này, hần tìm một nơi hoang vu ẩn cư dưỡng bệnh, giao toàn bộ mọi thứ trong võ lâm mình cho người khác, Minh Yên chết sống cũng muốn đi theo hần, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng kiểm tra bệnh tình cho hần.

Chỗ ở Mộ Dung Xá Nguyệt không có gì đặc biệt, điểm đặc sắc duy nhất chính là trước căn gỗ nhỏ đều là cây trúc.

Màu xanh rung động lòng người, cùng dung nhan yêu đã hoa lệ của hần tương phản rất lớn, nhưng hần cũng không quan tâm.

Trong quãng thời gian còn lại, đề tài hần nói nhiều nhất với Minh Yên chính là trần ngập màu xanh, hần nói hần thích nhất trúc điệp thanh.

Trong rừng trúc hơi nước mờ mờ, tiếng đàn yếu ớt truyền đến, thanh dật nhưng lại mang theo nỗi tương tư thống khổ tận đáy lòng, Minh Yên vội vàng chạy tới rừng trúc, lắng nghe tiếng đàn, cảm thấy trong lòng như bị huyền cầm cắt một vết thương mảnh nhưng rất sâu, đau đến chảy máu.

Hần... Chính là ôm tình cảm đánh đàn?

Sâu trong rừng trúc như tiên cảnh, đàn tranh, núi đá, suối nhỏ còn có mỹ nam.

Mộ Dung Xá Nguyệt chỉ mặc bạch y đơn giản, đai lưng màu xanh, ngồi nghiêng nghiêng trên tảng đá, trên đầu gối là đàn tranh đậm màu.

Tóc dài đến thắt lưng, tản mạn, thần sắc đặc biệt tốt, môi hồng răng trắng, làm người ta muốn phạm tội, đôi mắt câu hồn càng linh động hơn ngày thường.

Minh Yên nhìn hần, bất giác trong lòng càng ưu sầu hơn, hần rất rõ tình trạng cơ thể Mộ Dung Xá Nguyệt lúc này, chẳng qua chỉ là đang cậy mạnh mà thôi, khi đó, Từ Tuyền dùng thuốc già chết rất độc.... Nói là vì muốn đề phòng Long Y Hoàng - một cao thủ dụng độc phát hiện ra, nhưng phản phệ cũng rất mạnh, nếu xui xẻo mất mạng như chơi.

"Minh Yên," ngón tay đang đánh đàn đột nhiên dừng lại, Mộ Dung Xá Nguyệt nói khẽ, ánh mắt cũng không rời khỏi cây đàn: "Ta nhớ nàng quá."

Hần không đầu không đuôi nói ra một câu này, làm đáy lòng Minh Yên không ngừng rét lạnh: "Minh chủ, nên uống thuốc."

Mộ Dung Xá Nguyệt như mèo con biếng nhác, y phục đơn giản cũng không che được quý khí trên người hần, hần nhẹ nhàng cúi người trên đàn tranh, giọng trầm: "Minh Yên, ta thực sự nhớ nàng quá..."

Ngón tay dè vào dây đàn, dây đàn mảnh mai thít chặt vào trong da thịt, giọng điệu rất bi ai: "Thật sự... Ta còn có thể nhìn thấy nàng nữa không?"

"Minh chủ, nên uống thuốc." Minh Yên ép mình phải bình tĩnh, không phiền hà lặp lại câu nói lúc này.

"Ta nhớ nàng quá... Thật sự, thật sự nhớ nàng quá..." Mộ Dung Xá Nguyệt thì thào, cánh tay cong cong đặt lên đàn tranh, nửa người nằm nghiêng bên ngoài, tay kia thì cố sức nắm chặt dây đàn.

Làn da mềm mại cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực rách ra, giọt máu chảy ra, không biết bị sao nữa, khoe môi xinh đẹp của hần cũng có màu đỏ.

"Minh Yên... Ta hối hận... Ta thật sự hối hận, nếu như không có gặp nàng, vậy tốt biết bao, nếu như... Ta chẳng nhớ nàng, sẽ tốt biết bao..." Mộ Dung Xá Nguyệt dùng tia hơi thở cuối cùng giọng mỏng manh, như có như không, Minh Yên cả kinh đang muốn tiến lên xem xét, Mộ Dung Xá Nguyệt lại khó khăn nói: "Không cần xem, ta biết... Ta biết mình đã đến lúc."

Minh Yên cứng đờ, trong giọng nói mỏng manh của Mộ Dung Xá Nguyệt pha lẫn tiếng cười, nhưng vẫn vô lực nằm lên đàn tranh: "Đừng nói cho nàng... Tin ta chết, đừng lập bia cho ta, đừng... Khụ khụ, đừng cho quá nhiều người biết tin này."

"Minh chủ..." Lần đầu tiên Minh Yên nói không nên lời, cảm giác như có xương cá mắc ở cổ họng.

"Nhớ rõ chưa... Khụ khụ, còn có chuyện ta dặn ngươi."

"Vâng, thuộc hạ khắc ghi trong lòng." Minh Yên đáp.

"Ừm... Vậy tốt rồi," Mộ Dung Xá Nguyệt dùng ngón tay đã bị sưng vồ về đàn, ánh mắt dần dần mờ màng: "Y Hoàng... Ta rất nhớ nàng..."

Trần ai lạc định, trong rừng trúc chỉ còn lại tiếng gió thổi lá bập bùng, giống như tiếng gào thét.

Minh Yên đứng lặng hồi lâu, chợt cảm thấy bất thường, khẽ gọi Mộ Dung Xá Nguyệt một tiếng, không động tĩnh, hần luống cuống, vội vàng chạy đến kiểm tra.

Mộ Dung Xá Nguyệt vẫn mỉm cười, nhưng đã không còn hơi thở!

Minh Yên biết càng kéo dài thì cơ thể hần cũng không chịu đựng nổi, nhưng không ngờ, cái chết lại đến nhanh đến thế! Thậm chí hần cũng chưa có chuẩn bị cái gì!

"Minh chủ!" Minh Yên lật Mộ Dung Xá Nguyệt lên, phát hiện máu ở khoe môi hần cũng đã đậm màu, nhưng vẫn mỉm cười... Gột rửa đi những yên hoa phong trần ngày xưa, chỉ cười đơn thuần như đang thấy người mình yêu ở trước mắt, thỏa mãn như thể, như thể... Như thể rất hạnh phúc.

Gió vẫn thổi, toàn bộ lá trúc như đang khóc lóc.

Hôm ấy sau khi gặp mặt Long Y Hoàng, Mộ Dung Xá Nguyệt về võ lâm mình nghỉ ngơi trước, Minh Yên lập tức chạy tới hoàng cung báo tin.

Thời điểm Ngự lâm quân đến nơi, trong phòng khách chỉ còn hai người ngồi ở đây, người nằm sắp kẻ nằm ngửa, tình cảnh rất thảm hại.

Thống lĩnh Ngự lâm quân cũng là người đã từng sống trên sa trường, sau khi phái người đem Long Y Hoàng lên xe ngựa, lập tức lao tới kiểm tra tình hình Phụng Ly Uyên.

Cả người hần lạnh ngắt, còn có nửa thanh kiếm cắm ở sau lưng, tình hình vô cùng tồi tệ.

Long Y Hoàng được bảo hộ cẩn thận về cung, được hai người dọn sạch nhuyển kiệu cẩn thận chăm sóc, mặc dù mê man bất tỉnh nhưng đãi ngộ không hề kém, trái lại, xác Phụng Ly Uyên chỉ xử lý đơn giản mang về.

Hoàng cung hoa lệ vắng vẻ, khắp nơi đều rơi vào khủng hoảng.

Long Y Hoàng trở về với dáng vẻ hôn mê, người kinh hãi nhất chính là Phụng Trữ Lan, hần hủ như không có tâm tình quan tâm đến thi thể Phụng Ly Uyên, bỏ lại hết tất cả chuyện đang làm, chạy thẳng tới chỗ Long Y Hoàng.

Trong tầm cung, Long Y Hoàng ngủ mê mệt, giữa mày có vết nhăn rất đậm, hai tay bị thương được quấn vải trắng, thái y đang viết toa thuốc bên bàn.

Phụng Trữ Lan chạy như bay vào, vừa thấy tay Long Y Hoàng được bao như bánh chưng, trong lòng liền hiểu chắc chắn thương thế rất nặng, hỏi hân mình đã không đi cùng nàng, nhất thời lòng đau như cắt.

Hắn cẩn thận ngồi xuống giường, nâng tay Long Y Hoàng lên nhìn: “Lại bị thương sao?”

"Dạ, nhưng vết thương của Thái tử phi cũng không nặng lắm, chưa đến một tháng sẽ khỏi." Một thái y đáp.

"Sao lại bị thương... Cũng không cẩn thận, còn bảo ta yên tâm." Phụng Trữ Lan lo lắng cau mày, nhẹ nhàng đặt tay Long Y Hoàng lên ngực, tiếp tục hỏi thái y: “Tình trạng của nàng bây giờ thế nào?”

"Thái tử phi nương nương chỉ vì quá mệt mỏi, cũng không có gì đáng ngại." Thái y cung kính đáp.

"Chờng nào sẽ tỉnh?"

"Cái này... Vi thần không biết."

"..." Phụng Trữ Lan không dám dùng sức, nhẹ nhàng cầm tay Long Y Hoàng, nhìn nàng, trong lòng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, cẩn thận nhớ lại, ba chữ Phụng Ly Uyên mới hiện lên trong đầu: “Đúng rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn Phụng Ly Uyên đâu?”

"Duệ vương ngài ấy..." Thái y đột nhiên căng thẳng xoắn tay áo: “Theo như Thống lĩnh Ngự lâm quân nói, lúc đó có người cấp tốc báo tin cho hân, nói Thái tử phi gặp nguy hiểm, bảo hân dẫn người đi đến biệt viện Dự Lung cứu người, Thống lĩnh không dám trì hoãn, còn chưa kịp thông báo đã trực tiếp dẫn theo nhân mã đuổi đến đó, nhưng vừa đến hiện trường, ngoại trừ Thái tử phi đang hôn mê, cùng thi thể Duệ vương ra... Cũng không có bất kỳ ai.”

"Duệ vương ra sao?" Ánh mắt Phụng Trữ Lan sắc bén: "Người nói rõ hơn đi."

Thái y bùm một tiếng quỳ xuống, thấp thòm: “Khi Thống lĩnh Ngự lâm quân mang Duệ vương về... Duệ vương gia đã chết, vi thần không có cách, xin Thái tử giáng tội!”

Phụng Trữ Lan ngẩn người, lại ngẩn người, trầm ngâm một hồi lâu, mới khoát tay nói: "Thôi, ai cũng không ngờ tới rủi ro này... Giờ thi thể Duệ vương đặt ở đâu?"

"Hiện thi thể đang đặt ở Thái y viện." Thái y nói.

"Ừ, hai ngày sau cử hành lễ tang, tăng số người canh gác, đi xuống chuẩn bị đi." Phụng Trữ Lan nghĩ một chút, khi mở miệng nói cảm thấy hơi là lạ.

"Vâng." Thái y đang muốn lui ra, như nhớ tới chuyện quan trọng còn chưa bẩm báo, vội vàng quay lại, mặt mày hớn hờ: “Đúng rồi, Thái tử điện hạ... Vi thần muốn chúc mừng Thái tử điện hạ, sở dĩ Thái tử phi quá mệt mỏi té xỉu là vì ngài ấy đang có thai, chúc mừng Thái tử điện hạ, sắp có thêm một lân nhi.”

Phụng Trữ Lan mơ màng: "Người nói cái gì?"

"Thái tử phi nương nương đã có thai hơn một tháng, giờ thai nhi rất khỏe mạnh." Thái y thu dọn hộp thuốc, lại điềm tĩnh nói tiếp.

"Thật sao!" Cảm xúc từ không hiểu đến hưng phấn rồi xúc động nháy mắt bao phủ Phụng Trữ Lan, hân vui mừng khôn xiết, nhanh chóng cúi đầu nhìn Long Y Hoàng.

"Vi thần bắt mạch, chưa bao giờ sai." Thái y tự tin cười, đáng tiếc hân nói gì Phụng Trữ Lan hoàn toàn không nghe vào.

Hiện trong đầu hân cũng chỉ có một tin tức quanh quẩn—— Y Hoàng có thai Y Hoàng có thai..

Bọn họ lại có con, đứa bé đáng yêu giống Kỳ Hân.

Nghĩ đến đây, Phụng Trữ Lan mừng rỡ cười toe toét, trước khi Long Y Hoàng tỉnh lại càng không rời khỏi nàng nửa bước, chăm sóc nàng từng li từng tí chờ nàng tỉnh dậy.

Vẫn đợi từ giữa trưa cho đến chạng vạng, hân cũng không rời khỏi, sắc trời dần dần chuyển sang vàng, áng mây nơi chân trời bắt đầu ánh vàng, ánh mặt trời bao phủ khắp hoàng cung, vô cùng trắng lệt.

Ngủ nửa ngày lúc này Long Y Hoàng mới chút động tĩnh, nàng khẽ nhích tay, cau mày than nhẹ, như đang bị đau đón hành hạ.

Phụng Trữ Lan vẫn duy trì độ nhạy cảm sắc sảo, thấy nàng có chút động tĩnh vội vàng vọt tới bên giường, cầm tay nàng, khẽ gọi: “Y Hoàng, đã dậy chưa?”

Long Y Hoàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, khuôn mặt Phụng Trữ Lan hiện lên mờ nhạt không rõ, nhưng hình ảnh trong đầu lại rất rõ nét, hình ảnh máu chảy đầm đìa... Phụng Ly Uyên bị thương, ánh mắt ác độc của Từ Tuyên, còn có Mộ Dung Xá Nguyệt đột ngột xuất hiện kích động nàng, như một tảng băng ném vào đáy lòng.

Trữ Lan... Là Trữ Lan sao?

Hai mắt chưa xót bất luận nàng cố gắng ra sao cũng không mở to được chứ đừng nói đến nhìn rõ dung mạo chập chờn của người trước mắt, nhưng mà, có một việc không thể kéo dài, tuyệt đối không thể kéo dài.

Cổ họng rất đau, hai tay đau đớn không thể động, Long Y Hoàng chỉ gian nan lắc đầu: "Trữ Lan... Trữ Lan..."

"Ừ, ta ở đây." Phụng Trữ Lan cười, nắm chặt cổ tay nàng.

"Ly Uyên... Ly Uyên... Mau đi xem hân... Nhanh đi..." Sắc mặt Long Y Hoàng càng đau đớn, giọng đứt quãng, cả người dường như không còn sức lực.

Nụ cười Phụng Trữ Lan sượng lại, sững sờ hồi lâu, mới cúi đầu giả vờ không hiểu: "Người ta đã chết, nàng còn lo lắng cái gì nữa?"

"Không có... Hân không chết... Hân không thể chết được, thật sự không thể chết được..." Long Y Hoàng cố sức lắc đầu, hai tay rõ ràng đã bị thương không thể động còn muốn tóm lấy vạt áo Phụng Trữ Lan, thỉnh cầu hân nhất định phải đi xem Phụng Ly Uyên.

Thanh kiếm đó... Nếu vẫn còn ở trong cơ thể hân thêm giây phút nào thì tất cả mọi thứ đều phí công.

Ý thức Long Y Hoàng mơ hồ, tầm mắt cũng không rõ ràng, cả người đau đớn vô cùng, hoàn toàn không chú ý đến nụ cười vui vẻ của Phụng Trữ Lan dần âm trầm đi.

"Được, ta đây liền đi xem hân, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi." Phụng Trữ Lan hồ hững đáp, từ từ thả tay Long Y Hoàng lên giường, dặn dò cẩn thận: "Đừng chạm đồ vật lung tung, tay còn bị thương đó."

Long Y Hoàng âm ừ lên tiếng, Phụng Trữ Lan nhanh chóng đứng lên rồi bước đi.

Kế tiếp, tới hôm đó, Long Y Hoàng cũng không còn nhìn thấy Phụng Trữ Lan nữa.

Phụng Trữ Lan đi rồi, nàng bất giác ngủ thiếp đi, ngủ thẳng đến nửa đêm mới tỉnh dậy, mà khi tỉnh dậy tinh thần đã khá hơn nhiều.

Trong phòng dày đặc mùi thuốc đông y, tất cả đồ vật bày trí rất quen thuộc... Nhưng hình như thiếu vật gì đó khiến nàng cảm thấy trống vắng.

Hỏi qua cung nữ, Long Y Hoàng biết giờ đã qua canh ba, lúc này nàng mới nhớ tới Phụng Trữ Lan chưa có trở lại.

Từ khi nàng và Phụng Trữ Lan hòa thuận, hàng đêm cùng phòng, dù hân có việc không thể trở lại cũng sẽ phái người thông báo với nàng một tiếng, hay là hơn nửa đêm nàng tỉnh giấc cũng thấy hân ngủ say bên cạnh mình.

Nhưng bây giờ, người đâu?

"Thái tử đâu?" Long Y Hoàng thật sự không ngủ được, xuống giường mang giày, đi khắp phòng một vòng.

"Nô tỳ không biết, khi ngài ấy đi cũng không có dặn dò gì." Cung nữ cúi đầu đáp.

Long Y Hoàng cảm thấy lòng lạnh lẽo —— nàng, hình như nói sai gì đó.

"Đi xử lý chuyện khẩn cấp sao? Vừa đi không lâu?" Long Y Hoàng tiếp tục hỏi.

"Lúc chạng vạng Thái tử điện hạ đã đi, đến giờ vẫn chưa thấy về." Cung nữ trả lời rõ ràng.

Long Y Hoàng lạnh thấu tim, đi ra phía cửa: "Ta đi tìm hân."

"Thái tử phi nương nương, ban đêm gió to, ngài có nên..." Cung nữ vội vàng ngăn lại.

Long Y Hoàng lắc đầu, đẩy cửa phòng đi ra ngoài, lúc này nàng không có tâm tình để ý gió có to hay không.

Long Y Hoàng đi đến đại sảnh trước, lại đến ngự thư phòng, thậm chí còn cố ý đến hậu cung dạo một vòng, khiến nàng khó hiểu chính là Phụng Trữ Lan cũng không có ở đó.

Hỏi người xung quanh, ai cũng đều đáp không biết Phụng Trữ Lan đi đâu, từ chạng vạng đã không thấy bóng dáng.

Long Y Hoàng uể oải đi về, hy vọng khi về phòng đã thấy tên kia nằm trên giường ngủ rồi.

Tại sao lại thành thế này... Khi đó nàng mơ mơ màng màng, rốt cuộc đã nói gì?

Trên đường dẫn đến Thái y viện, Long Y Hoàng giống như bị sét đánh tức thì nhớ tới một chuyện, cất bước chạy vào thái y viện.

Cây cối dọc đường đi lắc lư trong gió, âm thanh như tiếng quỷ khóc, làm người ta sợ hãi, mà càng gần tới phòng xác, bầu không khí càng lạnh lẽo, âm khí dày đặc.

Ngoài cửa có người canh gác, Long Y Hoàng mới an tâm hơn, đi vào trong, thân phận của mình như giấy thông hành thuận lợi ra lệnh cho hai thị vệ mở cửa, mời nàng vào.

Trong phòng đặt không ít tảng băng và đá lạnh, dù âm khí dày đặc nhưng lại có thể duy trì xác chết không bị thối rữa vào mùa hè, bên trong đốt đèn lam, ánh đèn lam trung tâm để nhìn rõ đường đi, hai bên cũng đặt vào giường trắng, ánh sáng u ám, hoàn toàn không phân biệt đồ trên đó có cái xác nào không.

Long Y Hoàng chà xát chà xát cánh tay, nhìn xung quanh một vòng, không có ý quấy rầy người đã an nghỉ, chỉ vội vàng muốn biết thi thể Phụng Ly Uyên ở đâu.

Nàng kéo thị vệ giữ cửa vào: "Thi thể Duệ vương đâu?" Nghe nói, trong hoàng cung, chỉ cần hoàng thân quý tộc chết một cách bất thường đều sẽ đặt ở đây trước tiên, đợi sau khi kiểm tra xong mới có thể an táng ở hoàng lăng, xem ra, nơi đây tập trung không ít oán hồn.

Thị vệ đành nói: "Xin Thái tử phi đi theo thuộc hạ đến nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Kết cục (Hạ)

Thị vệ dẫn Long Y Hoàng đi thẳng vào phòng trong cùng, tường băng thăm thẳm, rất u ám.

"Có ai đã tới sao." Bầu không khí nặng nề, Long Y Hoàng không nén được lên tiếng hỏi.

"Lúc chàng vạng Thái tử điện hạ đã tới," thị vệ đáp: "Ở một mình một người ngây ngẩn rất lâu mới đi."

Long Y Hoàng chấn động, đi lên trước mặt thị vệ hỏi: "Người nói cái gì? Trữ Lan đã tới?"

"Dạ." Thị vệ hơi giật mình, nhưng hấn càng hiểu rõ trong hoàng cung, biết càng ít càng an toàn, cho nên, dù nhận thấy vẻ mặt Long Y Hoàng bất thường cũng không dám truy hỏi đến cùng.

"Thái tử có nói đi đâu không?" Long Y Hoàng đột nhiên kéo tay áo thị vệ, vội vàng hỏi hấn.

"Thuộc hạ không biết." Thị vệ cúi đầu nói nhỏ, ngôn ngữ thận trọng tại phòng nghiệm thi nào lạnh lẽo này càng thêm nặng nề.

"À... Không biết à..." Long Y Hoàng thì thào, bỏ tay ra, tâm trạng sa sút: "Dẫn ta đến xem xác Duệ vương trước đi."

Thị vệ tiếp tục dẫn đường, rốt cục ở cuối phòng có đặt một chiếc giường lộng lẫy tinh mỹ mới ngừng lại, vải trắng che phủ, không có chút động tĩnh nào.

Long Y Hoàng lại gần, nhẹ nhàng nhắc tấm vải lên, gương mặt người trên giường cũng lộ ra.

Trắng nhợt không huyết sắc, gương mặt tuấn lãng quen thuộc không có chút đau đớn, nhưng không hề vui buồn.

Long Y Hoàng cắn cắn môi, khẽ vuốt ve gò má Phụng Ly Uyên, đầu ngón tay chạm vào làn da lạnh lẽo. lòng bàn tay dịu dàng vuốt mắt hấn, buồn bã nói: "Người ra ngoài trước đi, để ta ở một mình một lát."

Thị vệ cúi người lui ra, Long Y Hoàng nghiêm túc chăm chú nhìn dung nhan ngủ say của Phụng Ly Uyên, trong mắt đầy đau đớn vùng đầu tranh: "Ly Uyên, rất nhanh sẽ kết thúc.... Rất nhanh..."

"Xin chàng tạm thời nhẫn nại, chẳng bao lâu nữa, sẽ được tự do cả đời..."

"Ly Uyên, chàng phải tự do thay ta, đừng lại làm chuyện điên rồ nữa..."

Long Y ra khỏi phòng xác, tâm tình rất âm đạm, mà thời tiết chợt ngọt ngào, có tiếng sấm mờ hồ.

Trời muốn mưa to.

Nhưng Long Y Hoàng cũng không vội vàng chạy về, thậm chí hơi sợ về đó —— nàng sợ, về tới tẩm cung lại chỉ có một mình một người.

Trữ Lan đâu? Rốt cuộc hắn đã đi đâu?

Long Y Hoàng lo lắng chạy vào trong ngự hoa viên, tâm tình rối loạn cực điểm, rõ ràng thời tiết ới bức làm nàng không thở nổi, cũng không có ý muốn về nghỉ ngơi.

Ban đêm trong Ngự hoa viên, vắng vẻ quỉ dị, ngoại trừ Ngự lâm quân thỉnh thoảng đi tuần tra cũng không có bóng người nào.

"Àm ảm —— "

Mây đen càng ngày càng dày đặc, cuối cùng mưa rơi dữ dội, Long Y Hoàng không kịp trú mưa, chẳng mấy chốc cả người ướt màng lớn.

Khí lạnh từ từ thấm vào người, Long Y Hoàng phát run, nhớ đến cái ôm ấp áp của Phụng Trữ Lan.

Vòng tay của hắn... Ấm áp mà vững vàng, bảo hộ nàng rất cẩn thận, không chịu chút mưa gió, không hề bị tổn thương.

Nghĩ đến đây, Long Y Hoàng cảm thấy đôi mắt khô khốc, trong lòng rất không vui, lúc này, rốt cuộc Phụng Trữ Lan đang ở đâu? Vì sao không nói tiếng nào đã đi rồi? Rốt cuộc nàng đã nói sai điều gì? Chẳng lẽ không thể nói rõ ràng sao? Chơi trò mất tích này rất vui hả?

Đôi mắt bị hơi nước phủ lấy, không biết là nước mưa hay nước mắt, Long Y Hoàng lau vài lần cũng không có hiệu quả gì, chỉ đành phải để mặc nó, bước đi không có mục đích, lòng đau đớn như dao cắt.

Cung điện lầu gác từ từ lùi lại theo bước đi, dần dần bất tri bất giác Long Y Hoàng đi vào nơi hẻo lánh, xung quanh đều là cỏ thụ hầu như không có cung điện nào.

Mưa vẫn đang rơi xối xả, cả người Long Y Hoàng ướt như chuột lột, nàng ngờ nghệch nhận ra xung quanh không bình thường, khi dừng lại thì phát hiện mình đã chạy tới trước cửa biệt viện mà Phụng Trữ Lan đã dẫn nàng tới một lần.

Biệt viện này là nơi hắn đã hao phí tuổi niên thiếu khi hắn lên làm hoàng tử, nơi đã giam cầm hắn.

Đôi cánh còn chưa kịp trưởng thành chưa kịp bay lượn đã bị bẻ gãy, cả đời đều không thoát khỏi.

Long Y Hoàng không biết tại sao mình lại đi đến chỗ xa xôi hẻo lánh này, nhưng đã đến đây rồi, đột nhiên không muốn đi, đáy lòng có cảm giác kỳ quái như muốn kéo mình đi vào...

Không biết động lực từ đâu tới, Long Y Hoàng lại bước từng bước đến gần biệt viện âm u như nhà ma đó, từ từ đẩy cửa, nhích người nhìn vào trong.

Đứng ở cửa biệt viện, ngoài tiếng mưa rơi ra nàng còn nghe thấy âm thanh sắc bén.

Tiếng múa kiếm.

Nàng nhìn vào bên trong, chỉ thấy từng đường bạc như tia chớp cắt qua trong đêm mưa tối, sắc bén làm người hoảng sợ!

Mưa, càng ngày càng nặng hạt, tạt mạnh vào mặt Long Y Hoàng, cảm giác đau buốt làm nàng không thể mở mắt.

Mà người đang múa kiếm ở xa xa, không mấy may bị ảnh hưởng bởi thời tiết, mũi kiếm sắc bén chém vào hạt mưa thành bọt nước.

Nội tâm run mạnh, Long Y Hoàng vô thức hô: "Trữ Lan!"

Bóng người múa kiếm đột nhiên bị kiềm hãm, ngừng lại ngay tức thì, Long Y Hoàng liền lĩnh chạy tới, từ phía sau ôm lấy hắn.

Dù không thấy rõ khuôn mặt đối phương, nhưng dựa vào cảm giác, Long Y Hoàng khẳng định hắn là Phụng Trữ Lan: "Làm sao thế," nàng ai oán nói: "Vì sao lại một mình chạy tới đây? Vì sao còn không quay về nghỉ ngơi?"

... Ta đang lo lắng cho chàng, chàng biết không.

Trong mưa to, tay Long Y Hoàng được một bàn tay to lớn lạnh buốt phủ lên, giọng Phụng Trữ Lan chấp chờn trong mưa: "Sao nàng lại chạy đến đây? Mưa lớn như thế, nhanh về đi!"

Long Y Hoàng lắc đầu mạnh mẽ, hai tay càng ôm chặt hơn: "Chàng không về ta cũng không về."

Mưa, dữ dội như trút nước xuống người hai người, Long Y Hoàng thờ hồn hết, không cẩn thận hít phải nước mưa, bị sặc nên ho khan.

Phụng Trữ Lan đột nhiên cố sức gỡ tay nàng ra, không chờ Long Y Hoàng có phản ứng thì xoay lại rất nhanh ôm lấy nàng, không nghỉ ngơi đi thẳng vào trong căn phòng tối đen như mực.

"Phanh!" Cửa gỗ mới vừa bị đá văng thì một trận gió lớn thổi qua, lại bị đóng mạnh.

Đường như đã yên tĩnh lại.

Phượng Trữ Lan rất quen thuộc với bài trí trong phòng, dù tối đen như mực nhưng hắt vẫn vững vàng đặt Long Y Hoàng lên ghế.

Hắn thả tay ra muốn đứng lên, lại bị Long Y Hoàng vội giữ lại, trong bóng đêm, Long Y Hoàng giống như người sắp chết đuối giữ chặt phao cứu mạng: "Trữ Lan, ta làm sai cái gì sao?"

Phượng Trữ Lan dừng một chút, đôi mắt trong bóng đêm ảm ảm lóe sáng, giọng khàn khàn: "Không có, nàng không có làm sai gì cả."

"Vậy sao chàng không quan tâm đến ta?" Long Y Hoàng vội hỏi, như sắp khóc.

"Ta không có không quan tâm đến nàng," phát hiện mặt nàng vẫn ướt sũng, giọt nước rơi xuống, Phượng Trữ Lan cẩn thận lau cho nàng, trong bóng đêm khóe miệng cong cong: "Nàng đang lo cho ta sao?"

Long Y Hoàng bấu môi, đáng vẻ uất ức, gật đầu giống như đứa bé làm sai chuyện.

"Sau này đừng tự tiện chạy lung tung, nhất là trong thời tiết thế này, nàng nên nghỉ ngơi mới tốt." Phượng Trữ Lan cười, ngón tay đặt lên gò má Long Y Hoàng, xuyên thấu qua nước mưa lạnh băng nhiệt độ cơ thể ấm áp nhả ra truyền đến.

"Nhưng tại sao chàng không nghỉ ngơi! Chàng thế này, sao ta có thể an tâm!" Long Y Hoàng lớn tiếng chất vấn.

"Ta không sao," Phượng Trữ Lan cúi xuống, cố ý khẽ nói bên tai nàng, giọng điệu ái muội: "Chỉ một lần đêm nay mà thôi, sau này ta nhất định về phòng đúng giờ."

Long Y Hoàng cảm thấy bên tai hơi nóng, vội nói: "Hơn nửa đêm mưa gió ở đây mưa kiếm, chàng coi mình là người sắt sao!"

"Đêm nay hơi giận, bất quá giờ thấy nàng, đã không còn chuyện gì nữa... Đúng rồi, ta đến phòng xác, xem qua thi thể Phượng Ly Uyên," Phượng Trữ Lan từ từ điều chỉnh góc độ đối mặt với Long Y Hoàng, khoảng cách giữa hai người rất nhỏ: "Dù hắt chết cũng phải chết có thể diện, ta đã xử lý tốt vết thương giùm hắt, nàng thấy được không?"

Long Y Hoàng bất giác rung mình, giọng run run: "Ừm.. Cảm ơn..."

"Giữa ta và nàng hà tất phải nói cảm ơn? Rất xa lạ." Phượng Trữ Lan hơi cong mắt, ngón tay nâng cằm Long Y Hoàng, nghiêm túc nhìn nàng một hồi, bất ngờ nghiêng đầu hôn nàng.

Long Y Hoàng gần như không thể thở được, vất vả điều chỉnh hô hấp, nhưng làm gì cũng không ngăn được tim đang đập thình thịch... Không biết làm gì thêm, nàng chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt cổ Phượng Trữ Lan.

Nụ hôn này ngắn ngủi bất ngờ, không bao lâu Phượng Trữ Lan liền rời môi, hình như đang cực lực kiềm nén cái gì đó, thở dốc từng ngậm từng ngậm, ý chí kiên cường rút tay ra khỏi vai Long Y Hoàng —— nguy hiểm thật, suýt nữa là không khống chế được!

Đột nhiên bị lạnh nhạt, Long Y Hoàng như đang rơi vào hầm băng, cảm giác tay Phượng Trữ Lan đặt trên vai cũng nhẹ bẫng, trong lòng như bị dao cứa, tính khí nổi lên, tức giận run người.

Phượng Trữ Lan lén néo mình, từng giây từng phút nhắc nhở bản thân bây giờ không được chạm vào Long Y Hoàng, cười khỏ nói: "Y Hoàng, chúng ta về thôi."

Tiếng mưa rơi dần dần nhẹ đi, Long Y Hoàng co lại trên ghế một lúc, bỗng hừ một tiếng, đẩy Phượng Trữ Lan ra, không biết sức mạnh từ đâu toát ra chạy rất nhanh.

Phượng Trữ Lan nhất thời kinh hoàng tột độ, vội ở sau lưng nàng hô: "Y Hoàng! Nàng không thể chạy! Nguy hiểm!"

Long Y Hoàng vốn không muốn nghe hắn nói, tiếp tục mạo hiểm chạy trên đường trơn trong cơn mưa, sợ ý chút sẽ té ngã bất cứ lúc nào.

Khi nàng rẽ qua hẻm non bộ không cẩn thận bước phải chỗ trơn, cả người chao đảo sắp tiếp xúc với đất. Thế nhưng ở phía sau có bóng người nhanh như chớp kịp thời che chở cho nàng, dù hai người đều té ngã, nhưng Long Y Hoàng lại nằm trên người hắt, hoàn toàn không bị tổn hại gì.

Long Y Hoàng vẫn đang tức giận, cũng không biết tại sao mình lại giận vô cớ thế này, tiếp đó cảm giác cả người khẽ bay lên, Phượng Trữ Lan ôm lấy nàng, cười cười: "Ta ôm nàng về là được rồi, trời mưa đường trơn lắm."

Long Y Hoàng giả vờ một hồi phát giác Phượng Trữ Lan ôm mình rất chặt, chủ yếu không thể động đậy, trong lòng vẫn còn tức giận để mặc hắt ôm mình về, dọc đường cũng không nói tiếng nào, sắc mặt rất khó coi.

Rời khỏi nơi gần biệt viện, tức thì nhìn thấy Ngự lâm quân đang tìm kiếm họ khắp nơi, Long Y Hoàng hừ hừ không phát biểu câu gì, thấy Phượng Trữ Lan không có ý định để mình xuống dứt khoát dựa vào vai hắt, hỏi han cái eo nhức mỏi của mình.

Đèn đuốc trong Tê Phụng các sáng hơn ngày xưa rất nhiều.

Mưa tạnh, khí trời được mưa gột rửa trở nên tươi mát, mây đen tản đi, trăng sang nhô cao.

Thấy hai người ướt sũng quay về, tất cả cung nữ đều cả kinh, Phụng Trữ Lan rất thức thời thả Long Y Hoàng xuống, phân phó cung nữ thay quần áo giúp nàng, còn mình thì đi ra phía sau bình phong bên kia thay đồ, không quên bảo người chuẩn bị nước ấm.

Nếu đôi là trước đây, hẳn tuyệt đối không an phận thế này, trái lại sẽ lợi dụng cơ hội này giằng vò nàng một phen.

Long Y Hoàng tràn đầy buồn bực và phẫn hận, còn có con giận vô cớ, để cung nữ cời y phục ướt đẫm giúp mình, lúc này, Phụng Trữ Lan ở sau bình phong lên tiếng: “Đi ngâm nước nóng trước sẽ cảm giác dễ chịu hơn nhiều.”

Long Y Hoàng liếc mắt nhìn bình phong, đứng tại chỗ rất lâu, không thấy bên trong có động tĩnh gì, con tức càng ngày càng mạnh, buộc lòng bước về phía thềm tắm.

Ngâm người trong nước ấm, xua tan cái lạnh do ướt mưa, đúng là dễ chịu rất nhiều, thế nhưng... Long Y Hoàng vẫn cảm giác trong người rất khó ở!

Cách đây không lâu Phụng Trữ Lan còn nói chúng ta đừng lạnh nhạt thế này, giờ nhìn thử đi, là ai hờ hững ai?

Vì dỗi, Long Y Hoàng cố ý ngâm mình rất lâu, cố tình cho Phụng Trữ Lan rất nhiều cơ hội nhưng hắn đặc biệt nhẫn nại, ngoại trừ kêu cung nữ đi vào giục nàng rất nhiều lần, bản thân kiên quyết không bước qua bình phong cách thềm tắm một bước.

Mất thấy làn da do ngâm mình quá lâu cũng nhẵn nhéo, Long Y Hoàng mới đứng dậy, lau chùi qua loa, áo choàng tơ ấm áp khoát lên, mang theo oán khí bước ra ngoài.

Phụng Trữ Lan đã lên giường từ sớm, tựa vào giường nhìn nàng cười, tóc đen môi đỏ, nhất là nụ cười quá mức câu hồn... .

Cung nữ ngoan ngoãn lui ra, Phụng Trữ Lan đứng lên kéo Long Y Hoàng vào giường, nhắc chăn bao lấy nàng, cười bảo: “Khuya rồi, ngủ thôi, đừng để bị cảm lạnh.” Nói xong, còn dùng tay nóng hổi chạm nhẹ vào trán nàng.

Sắc mặt Long Y Hoàng tái nhợt dọa người, Phụng Trữ Lan hành động càng đứng đắn trong lòng nàng càng hoảng, cuối cùng nàng vẫn cố kiềm chế, mãi cho đến khi Phụng Trữ Lan ôm nàng nằm xuống cũng không có hành động thêm gì, phịch một tiếng, oán niệm bùng phát.

Long Y Hoàng đẩy tay Phụng Trữ Lan ra, ngồi dậy, cúi đầu nhìn hắn: “Có phải chàng chán ta đúng không?”

"Sao thế chứ?" Phụng Trữ Lan cười nhún mày.

"Không đúng sao? Trước đây chàng không có như thế này!" Long Y Hoàng kích động: "Nếu ta làm gì sai, chúng ta cứ thẳng thắn nói, không nhất thiết phải chiến tranh lạnh thế này!"

"Chiến tranh lạnh?" Phụng Trữ Lan ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

Nhất thời Long Y Hoàng thấy xấu hổ và giận dữ: "Vừa rồi chàng có ý gì! Không thích ta thì nói thẳng ra là được, đừng quanh co lòng vòng không thích thì đừng làm, ta không tiếp nổi!"

"Sao lại tức giận?" Phụng Trữ Lan cũng ngồi lên, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng chăm chú, lặng lẽ giờ tay muốn nắm lấy tay nàng, lại bị nàng giật ra.

"Không ngủ! Ta đi xem Kỳ Hân." Long Y Hoàng phát bực, xoay người ra về muốn xuống giường, nàng cũng không biết mình bị gì nữa, tâm tình khó hiểu phát bực dữ thế này.

Chưa kịp đặt chân xuống đất, eo đã bị ôm lấy, cánh tay Phụng Trữ Lan rắn rỏi ôm chặt eo nàng, không cho nàng đi: "Kỳ Hân đã ngủ rồi."

"Ta ở bên cạnh nhìn nó là được rồi." Long Y Hoàng tức giận nói.

Rẻ rà hồi lâu, đột nhiên Phụng Trữ Lan ngộ ra, hiểu được vì sao Long Y Hoàng lại giận dỗi, ngấm lại cũng do mình sợ ý, bất giác cười, ghé sát vào tai nàng, giả vờ ái muội: "Y Hoàng, ta chịu đựng thế này cũng là vì nàng."

"Phải không?" Long Y Hoàng cười lạnh.

"Ừm," Phụng Trữ Lan gật đầu, đặt tay lên bụng nàng khẽ vuốt, cách lỏp áo mỏng độ ấm truyền đến, cười hạnh phúc: "Vì con gái của chúng ta, nên nhẫn, nhất định phải nhẫn nhịn."

"Con gái gì?" Long Y Hoàng khó hiểu.

"Nàng có thai." Phụng Trữ Lan thành thành thật thật dính vào lưng Long Y Hoàng, mỗi chữ nói ra là cắn lỗ tai nàng từng cái: "Hôm nay, thái y nói đã hơn một tháng."

"Có, có thai." Long Y Hoàng mơ màng, ngấm lại mình cũng không biết bản thân có thai còn chạy đi làm chuyện nguy hiểm... Nghĩ lại mà sợ!

"Ừm, cho nên, chúng ta phải tiết chế một chút, không thể càn rỡ giống như trước nữa... Y Hoàng, nàng còn giận nữa không?" Phụng Trữ Lan khẽ hỏi.

Mặt Long Y Hoàng nóng ran, nàng đầu còn giận nữa chứ, nghĩ tới trong bụng mình có một sinh mệnh đang dần trưởng thành, tâm trạng quả thật... Nàng vẫn muốn có một đứa con gái, giờ cuối cùng cũng đã thành sự thật!

"Còn giận không?" Phụng Trữ Lan kiên trì hỏi.

"Không... Không giận." Long Y Hoàng lúng túng lắc đầu, cúi đầu, tay đặt lên bụng mình vuốt ve.

Bụng vẫn bằng phẳng, nhưng dường như nàng có thể cảm nhận được dấu hiệu của sinh linh bé nhỏ trong người, dấu hiệu rất mạnh, cùng nhịp đập với nàng.

Tối hôm ấy, vẫn bình yên như nước, nhưng cảm giác hạnh phúc ấm áp này vẫn nồng cháy mãnh liệt.

Vài ngày trôi qua, dựa theo quy củ, với tư cách là hoàng tử, Phụng Trữ Lan đăng cơ, chính thức nắm quyền thiên hạ.

Ngày đăng cơ, trong ngoài hoàng cung cực kỳ náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, hoàng cung càng được trang trí đầy khí phách, toàn bộ nguyên lão đại thần, sứ giả các nước, hoàng thân quý tộc đều dồn dập ủa về tham dự, thật là hùng vĩ biết bao.

Long Y Hoàng cực kỳ bất mãn với nghi thức đăng cơ này, Phụng Trữ Lan vì lo lắng cho tình trạng cơ thể hiện giờ của nàng buộc lòng phải bỏ bớt vài quá trình phiền phức, cố gắng giản lược đến mức có thể.

Ngay từ bước đầu của nghi thức Long Y Hoàng đã bị vây trong tình trạng chết lặng, toàn thân găm đốm ngọc vàng, mũ phượng hà phi, tình huống so với khi nàng vừa gả tới đây chỉ hơn chứ không kém, bất quá có thay đổi sợ là chỉ có mũ phượng trên đầu, so với lúc đó không biết phải nặng gấp mấy lần nữa.

Sánh vai bên nhau cho đến nghi thức cuối cùng, sau khi hoàn thành nghi thức tế thiên, hai người lại phải về triều nhận chúc phúc từ các quan lại.

Phụng Trữ Lan thay long bào hoàng kim oai phong凛冽, vóc dáng cao ngất tuấn tú, kim quan buộc tóc tua vàng rủ xuống, giữa hoa lệ mang theo nho nhã cùng khí phách, kim quan duy trì vẻ nghiêm túc của hấn, Long Y Hoàng vẫn dễ dàng bắt được ý cười từ trong đôi mắt của hấn.

Sau nghi thức đăng cơ là phong hậu, được cung nữ hai bên nâng Long Y Hoàng bước từng bước đến gần Phụng Trữ Lan, gương mặt nhìn lên, vừa vận nhìn thấy ý cười trong mắt hấn.

Ấm áp đó làm Long Y Hoàng không nén nổi ngăn ngại, tựa như thời gian quay ngược lại ngày trước, nhớ tới thời điểm mình và hấn thành thân.

Nếu, khi đó hấn cũng mang đến ấm áp này, có phải hết thảy mọi thứ sẽ đơn giản rất nhiều đúng không?

Nhận lấy sắc phong, Phụng Trữ Lan tự mình đi nâng Long Y Hoàng đang quỳ đứng dậy, vẫn dắt tay nàng đi về phía long ý, hai người cùng ngồi xuống.

Thoáng chốc, trong ngoài triều đình hoan hô ầm ĩ, các đại thần đồng loạt quỳ xuống hành lễ, tiếng hô vang vọng khắp hoàng cung.

Giữa âm thanh vang vọng, Long Y Hoàng không một tiếng động, chỉ biết là Phụng Trữ Lan nắm tay mình rất chặt rất chặt, cả đời cũng sẽ không buông ra, bản thân rất an tâm.

Tiếp đó, Phụng Trữ Lan đứng lên khỏi long ý, Long Y Hoàng cũng đứng lên theo hấn, hai người cùng đi ra ngoài điện, nhìn thấy bên người khắp chốn náo động, tâm trạng áp lực nhiều ngày qua cũng nhẹ bớt, cuối cùng Phụng Trữ Lan vung tay lên: "Miễn lễ."

Lại là một trận tung hô vạn tuế, Long Y Hoàng rụt cổ, âm thanh này chặn động rung chuyển cả đất trời làm lỗ tai nàng ong ong.

"Y Hoàng, chúng ta đều không có biện pháp quay đầu lại." Phụng Trữ Lan khẽ nói.

"Ta biết, cho nên dù ở đâu, ta đều ở cùng chàng." Long Y Hoàng cười cười, ngẩng đầu, kiêu ngạo.

Phụng Trữ Lan hiểu ý cười, mười ngón tay hai người đan xen, sống chết không rời.

Chấp tử chi thủ, cùng tử giai lão.

...

Ba ngày sau, Long Diệp Vũ muốn khởi hành về nước.

Long Y Hoàng nói chuyện với hấn rất lâu, mới đầu Long Diệp Vũ đề nghị muốn dẫn Long Y Hoàng cùng về, đáng vẻ như muốn khiêu khích Phụng Trữ Lan, còn mang theo tự tin không rõ, kết quả Long Y Hoàng chỉ cúi đầu thẹn thùng lên tiếng: "Ca ca, muội sợ là không thể về cùng huynh."

Long Diệp Vũ kinh hãi: "Không phải đã nói được rồi? Muội muốn nuốt lời!"

"Không phải cái đó..." Long Y Hoàng cúi đầu, vẫn xoắn tay áo.

Phượng Trữ Lan cười rạn rở, kéo Long Y Hoàng vào ngực, nói rất có lỗi với Long Diệp Vũ: "Ca ca, Y Hoàng giờ đang mang thai, không thích hợp hôn ba đường dài, sợ là trong khoảng thời gian này, không thể về cùng huynh."

Long Y Hoàng lên nhìn Long Diệp Vũ suýt sái quai hàm

Cuối cùng, Long Diệp Vũ tức giận mà nói rằng: "Nếu không phải muội xin ta giúp đỡ, ta mới không trở về!"

Vì thế Long Y Hoàng nhanh chóng nịnh bợ: "Đúng đúng đúng, ca ca là tốt nhất, dù bận rộn cũng giúp muội không kể công?"

"Hừ!" Long Diệp Vũ tức giận quay đầu đi.

"Ca ca, huynh nhất định phải đưa hấn đến nơi an toàn được không? Giúp muội chiếu cố hấn, muội chỉ có thể làm cho hấn chuyện cuối cùng này thôi." Long Y Hoàng nói.

"Ừ, haizz, bắt quá phải nhớ kỹ sau này phải tới thăm ca ca, biết chưa? Nếu thằng oắt này dám ức hiếp muội, muội lập tức nói cho ta biết, dù chân trời góc bể ta cũng không bỏ qua cho hấn."

"Ca ca, hấn sẽ không khi dễ muội." Long Y Hoàng cười nói.

Long Diệp Vũ vẫn không yên lòng, một ngày trước khi đi đặc biệt gọi Phượng Trữ Lan ra hậu viện nói chuyện rất lâu, sau đó gạt nước mắt lưu luyến không rời tạm biệt Long Y Hoàng.

Long Y Hoàng lên lút đưa cho hấn một cái bình nhỏ: "Ca, ba ngày cho hấn ăn một viên, đến biên cảnh là đủ."

Long Diệp Vũ nhận lấy, ước lượng, hơi nặng: "Muội đối với hấn vẫn dễ tâm vậy à!"

"Sau này sẽ không, Kỳ Hân, Trữ Lan đều ở bên cạnh muội, hấn vừa đi, muội sẽ không còn chuyện gì phải để ý nữa." Long Y Hoàng nhún vai, thờ ơ đáp.

"Ai... Điều ta rất không an tâm cũng chỉ có muội." Long Diệp Vũ thở dài, lắc đầu.

Long Y Hoàng cười mà không đáp, bầu trời xanh thẳm, áng mây lững lờ trôi, thanh thản nhẹ nhàng.

Thời điểm Long Diệp Vũ rời đi vô thanh vô tức, hành động đặc biệt cấp tốc, tranh thủ từng giây từng phút.

Vừa mới qua một đêm, sau khi cùng Long Y Hoàng tạm biệt thì sáng hôm sau đã không thấy bóng dáng.

Biến mất cùng hấn còn có thứ trong phòng xác, xác Phượng Ly Uyên.

Sau này phòng xác vô tình xảy ra hỏa hoạn, toàn bộ vật phẩm đều bị cháy sạch, lại càng không có ai nguyện ý nhắc tới xác Phượng Ly Uyên đã từng được đặt ở đây.

Tất cả, dường như chưa từng phát sinh, dường như, chưa từng có một người tên Phượng Ly Uyên.

Cuộc sống lại bắt đầu khôi phục bình thường, chẳng qua, ngày lễ hàng năm, Minh Yên đều đúng giờ đến bái phỏng, đồng thời còn dâng lên một phần lễ vật, dưới danh nghĩa của Mộ Dung Xá Nguyệt.

Long Y Hoàng cười nhận lấy, nhân tiện hỏi Mộ Dung Xá Nguyệt hiện giờ ra sao? Phải chăng vẫn mạnh khỏe.

Minh Yên cười, chỉ nhân nhát đáp lại một câu, mọi thứ hấn đều tốt.

Long Y Hoàng sẽ không biết, trong những ngày còn lại của mình, Mộ Dung Xá Nguyệt cả ngày cả ngày chỉ giam mình trong phòng, lật xem hoàng lịch, cẩn thận tính toán ngày lễ mỗi năm, thậm chí ngay cả sinh nhật của Kỳ Hân cũng không bỏ qua, sau đó cẩn thận viết ra mỗi phong thư cho năm năm sau, chuẩn bị kỹ càng quà tết của năm năm, đặc biệt nhờ Minh Yên giúp hấn truyền thư cùng quà cho nàng.

Mộ Dung Xá Nguyệt không muốn Long Y Hoàng biết hấn đã không còn trên nhân thế, hấn chỉ muốn trong trí nhớ của Long Y Hoàng, mình mãi mãi còn sống.

Mà phần quà cuối cùng hấn chuẩn bị, chính là một thiệp cưới đỏ mạ vàng, trên đó viết ngày cưới của hấn, còn có tin hấn sắp thành thân.

Minh Yên mở thiệp cưới xem qua, câu cuối cùng trong thiệp cưới có ý muốn nói hấn nếu đã thành gia lập thất, sẽ không thể tiếp tục thư từ với Long Y Hoàng, thiệp cưới này sẽ là phong thư cuối cùng... Sau này, sẽ không còn liên lạc gì nữa.

Minh Yên biết rõ đây không phải là ý định ban đầu của Mộ Dung Xá Nguyệt, bởi vì đêm hôm đó, đọc trên người hấn bắt đầu phản phệ, không có cách nào viết tiếp nữa, chỉ có thể dùng cách này vội vàng chấm dứt.

Hải cốt Mộ Dung Xá Nguyệt được hân yêu cầu chôn ở đỉnh núi, theo nguyện vọng của hân, cũng không có lập bia.

Hân đã từng nói rằng, hân thích đứng ở nơi cao, bởi đứng càng cao càng dễ được thấy nàng...

Lặng lặng, để tâm niệm của hân được bay theo gió.

Kể tiếp, vài năm đã trôi qua, Long Y Hoàng và Phụng Trữ Lan rốt cuộc cũng rút ra thời gian, nàng dẫn chồng và con cùng về nhà mẹ, sau khi bốn ba chặng đường dài, nhìn thấy thân nhân bằng hữu đã rất lâu không gặp, nàng kích động đến mức không biết mở miệng nói gì, trong mắt lấp lánh ánh lệ, thời điểm mình rời khỏi đây, quê nhà cũng không có biến hóa gì lớn...

Hoàng cung, Dực vương phủ, còn có Cảnh Lâm thúc thúc, Vân Tần thúc thúc... Đại ca, Nhị ca...

Ngoài hoàng thành, thị vệ đã đứng thành hàng dài từ sớm nghênh đón nàng và Phụng Trữ Lan, Long Y Hoàng vừa lộ đầu ra khỏi xe ngựa, lập tức nhìn thấy bốn bóng dáng đứng thẳng chờ nàng trước cửa thành.

Rốt cuộc cũng không dẫn được sự xúc động, Long Y Hoàng nhanh chóng đẩy cửa xe, chạy như bay về phía những người ấy

"Thúc thúc!" Nàng hô một tiếng, vọt thẳng đến trước mặt Long Cảnh Lâm, ôm cổ hân.

Long Cảnh Lâm cũng chịu nàng không giống bình thường, vuốt tóc nàng, Vân Tần đứng bên trái thừa dịp kéo nàng vừa nói vừa che chắn, thấy ở phía xe ngựa đằng xa một nam tử tao nhã chậm rãi bước xuống, mà đi theo sau hân, còn có ba thằng nhóc hoạt bát hiếu động, có hai bé nhỏ giống nhau như đúc, xem ra khoảng hai hay ba tuổi, mà một bé khác lớn hơn chút, tuổi tầm khoảng năm hoặc sáu.

Khuôn mặt trắng trắng tròn tròn, mắt to trong veo như nước, rất đáng yêu.

Sau khi sinh Kỳ Hân, mang thai lần nữa, Long Y Hoàng chính là mang song thai.

Đến bây giờ Phụng Trữ Lan vẫn nhớ rất rõ ràng tình hình ngày đó, đủ tháng, nàng nói cơ thể khó chịu, hân liền khẩn trương gọi thái y và bà đỡ bày thế sẵn sàng, vào ban đêm thì lâm bồn.

Trong gian phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, một tiếng lại một tiếng chói tai tê lương, Phụng Trữ Lan không giúp được gì, chỉ có thể ở ngoài cửa nôn nóng chờ đợi đi qua đi lại.

Chờ, chờ, chờ, lúc này, tiểu Kỳ Hân bước đi vẫn rất cật lực cũng chậm chậm đến bên cạnh hân, ôm lấy chân hân, dùng âm thanh non nớt khẽ gọi: "Cha..."

Phụng Trữ Lan cũng mong mình mượn việc này dời sự chú ý, cố gắng nén khẩn trương, vì thế ôm lấy Kỳ Hân, cười nói: "Kỳ Hân, con rất nhanh sẽ có một em gái."

Kỳ Hân lắc đầu, cười cười: "Cha... Là em trai..."

Phụng Trữ Lan sững sốt, lát sau, một cung nữ chạy ra báo tin mừng, mà đồng thời trong phòng cũng truyền ra tiếng khóc trẻ mới sinh, cung nữ nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương thuận lợi sinh hạ một hoàng tử!"

Phụng Trữ Lan kinh hãi, không đợi hân đi vào phòng, vừa mới yên tĩnh Long Y Hoàng lại bắt đầu kêu thảm thiết, Phụng Trữ Lan căng thẳng: "Nàng sao vậy? Không phải sinh rồi sao!"

"Cái này... Cái này," cung nữ này hiển nhiên cũng luống cuống, vội vàng quay đầu nhìn vào phòng: "Nô tỳ cũng không biết..."

Kỳ Hân lại kéo tay áo Phụng Trữ Lan, cười rất trong sáng, giơ hai ngón tay mũm mĩm: "Cha... Hai em trai..."

Phụng Trữ Lan cứng đờ, lại một lát sau, phòng trong truyền ra hai tiếng trẻ khóc, một cung nữ khác cũng chạy ra, mặt mày hớn hớn: "Chúc mừng Hoàng thượng! Là hoàng tử song sinh!"

Vì thế, nguyện vọng muốn có con gái hoàn toàn không thành, trái lại còn thêm hai đứa con trai.

Mới vừa sinh xong, Long Y Hoàng mệt đến chết đi sống lại.

Sau khi cùng mọi người hòa hiếu kết giao ôn chuyện xong, Long Y Hoàng liền lôi kéo Phụng Trữ Lan cùng đi với mình dâng hương cho cha mẹ đã qua đời nhiều năm, ba thằng nhóc nghịch ngợm chơi trốn tìm xung quanh.

Khi đó, là mùa hoa đào rực rỡ, màu hồng phấn khắp trời, tấm bia đá trắng, sương khói lượn lờ.

Quỳ trước mộ phần cha mẹ cúi lạy xong, nàng nhìn Phụng Trữ Lan đang cười, đang muốn nói gì đó, lời nói lại nghẹn ở họng.

Cách mộ rất xa, giữa cánh hoa đào đang tung bay, một nhân ảnh đứng lặng rất lâu, đứng lặng lẽ bất động, chỉ nhìn họ.

Gió thổi qua, cánh đào rực rỡ, Phụng Trữ Lan cũng quay đầu lại, phát hiện hân.

Trong Lòng Long Y Hoàng không còn sợ hãi hay lo lắng giống như trước đây nữa, giờ đây, thấy hấn bình an vô sự, lòng tràn đầy nhẹ nhõm, cách biến hoa, nhìn hấn, mỉm cười.

Năm kia, hoa đào rụng rớt, cũng không quấy nhiễu tâm tư Long Y Hoàng, nàng rất tỉnh táo.

Đã là cảnh này người khác, nhưng mà, không còn gì quan trọng hơn sự bình an, có lẽ, năm nó từ đầu đến cuối cũng chỉ là một sai lầm.

Sai lầm mở đầu, sai lầm kết cục.

Lý lẽ mơ hồ tình cảm phiền muộn, sớm đã hóa thành mây khói tiêu tan...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Cung Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.